

Urantiaboken / THE URANTIA BOOK
SWEDISH / ENGLISH: UF-SWE-001-2008-1.7 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Swedish text of this translation of **THE URANTIA BOOK** is

Copyrighted © and Published by:

www.urantia.org

This pdf-formatted document (swe01e) was designed, created, and
freely provided as a service by the Urantia Society of Greater New York (USGNY).
www.urantia.nyc

URANTIABOKEN

FÖRORD

Förord

Urantiaboken

001 ⇨

FÖRORD

Sektioner

Introducción

1. JESÚS: EL HOMBRE
2. LA RELIGIÓN DE JESÚS
3. LA SUPREMACÍA DE LA RELIGIÓN

Introduktion

- I. Gudom och gudomlighet
- II. Gud
- III. Det Första Ursprunget och Centret
- IV. Universumverkligheten
- V. Personlighetsrealiteter
- VI. Energi och mönster
- VII. Den Suprema Varelsen
- VIII. Gud den Sjufaldige
- IX. Gud den Ultimate
- X. Gud den Absolute
- XI. De Tre Absoluten
- XII. Treenigheterna

FOREWORD

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Introduction

- I. Deity and Divinity
- II. God
- III. The First Source and Center
- IV. Universe Reality
- V. Personality Realities
- VI. Energy and Pattern
- VII. The Supreme Being
- VIII. God the Sevenfold
- IX. God the Ultimate
- X. God the Absolute
- XI. The Three Absolutes
- XII. The Trinities

Introduktion

I SINNET hos de dödliga på Urantia — som är namnet på er värld — råder en stor förvirring beträffande betydelsen av sådana termer som Gud, gudomlighet och gudom. Människovarelserna är ännu mera förvirrade och osäkra beträffande förhållandena mellan de gudomliga personligheter som betecknas med dessa mångahanda benämningar. På grund av denna begreppsfattigdom i förening med mycken idémässig förvirring har jag blivit anmodad att formulera denna inledande redogörelse för att förklara innebörden av vissa ordsymboler som i det följande används i de kapitel som sanningsuppenbararnas Orvonton-kår har befullmäktigats att överföra till engelska språket på Urantia.

Det är oerhört svårt att presentera vidgade begrepp och avancerad sanning, i vår strävan att utvidga den kosmiska medvetenheten och förbättra den andliga uppfattningsförmågan, då vi är hänvisade till att använda det begränsade språket inom en värld. Men vårt förordnande uppmanar oss att på allt sätt försöka föra fram betydelsen genom att använda engelska språkets

INTRODUCTION

0:01 (1.1) IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of Urantia.

0:02 (1.2) It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are restricted to the use of a circumscribed language of the realm. But our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English

ordsymboler. Vi har blivit ombedda att introducera nya termer endast då det begrepp som skall framföras inte i engelskan har någon motsvarighet, som kan användas för att ange ett sådant nytt begrepp delvis eller rentav med i någon mån förvänd betydelse.

I hopp om att underlätta förståelse och förhindra förvirring hos alla dödliga som kan tänkas läsa igenom dessa skrifter anser vi det klokt att i denna inledande redogörelse presentera en sammanfattning av betydelser som bör ges åt de mångahanda engelska [till svenska översatta] ord som kommer att användas för att beskriva Gudomen och vissa därmed sammanhängande begrepp om ting, betydelser och värden i den universella verkligheten.

För att formulera detta förord om definitioner av och begränsningar i terminologin är det nödvändigt att förutse användningen av dessa termer i de följande framställningarna. Detta förord är därför inte en avslutad redogörelse i och för sig; det är endast en definierande guide avsedd att hjälpa dem som läser de efterföljande kapitlen om Gudomen och universernas universum, vilka har formulerats av en Orvonton-kommission som har sänts till Urantia för detta ändamål.

Er värld, Urantia, är en av många liknande bebodda planeter som tillsammans utgör lokaluniversumet Nebadon. Detta universum bildar tillsammans med liknande skapelser superuniversumet Orvonton, från vars huvudstad Uversa vår kommission kommer. Orvonton är ett av de sju evolutionära superuniverserna i tid och rymd, som roterar kring den gudomliga fullkomlighetens skapelse som är utan begynnelse och utan slut — centraluniversumet Havona. I hjärtat av detta eviga och centrala universum befinner sig den stationära Paradisön, infinitetens geografiska centrum och den evige Gudens residens.

De sju evolverande superuniverserna i förening med det centrala gudomliga universumet betecknar vi vanligen som storuniversum; dessa är de nu organiserade och bebodda skapelserna. De utgör alla en del av totaluniversum, som även omfattar yttre rymdens obebodda men mobiliserande universer.

I. GUDOM OCH GUDOMLIGHET

Universernas universum uppvisar fenomen av gudomsaktiviteter på olika nivåer av kosmiska verkligheter, sinnesbetydelser och andevärden, men alla dessa verksamheter — vare sig personliga eller ej — är gudomligt koordinerade.

GUDOMEN är personifierbar som Gud; den är förpersonlig och överpersonlig på sätt som inte helt kan förstås av människan. Gudomen kännetecknas av egenskapen enhet — aktual eller potentiell — på verklighetens alla övermateriella nivåer; och denna förenande egenskap förstås bäst som gudomlighet av de skapade varelserna.

Gudomen verkar på personliga, förpersonliga och överpersonliga nivåer. Den totala Gudomen verkar på följande sju nivåer:

1. Statisk — självinneållande och självexisterande Gudom.

tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

0:0.3 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

0:0.4 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

0:0.5 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon*. This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton*, from whose capital, Uversa, our commission hails. Orvonton is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection — the central universe of *Havona*. At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

0:0.6 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe*; these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe*, which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. DEITY AND DIVINITY

0:1.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

0:1.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

0:1.3 (2.3) Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

0:1.4 (2.4) 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

2. Potentiell — självvelad och självavsiktlig Gudom.

3. Associativ — självpersonaliserad och gudomligt broderlig Gudom.

4. Skapande — självdistribuerande och gudomligt uppenbarad Gudom.

5. Evolutionell — självexpansiv Gudom identifierad med skapade varelser.

6. Suprem — självverfarande Gudom som förenar skapade varelser och Skapare. Gudom som verkar på den första nivån av identifikation med skapade varelser som tid-rymd-övervakare av storuniversum, stundom betecknad som Gudomens Suprematet.

7. Ultimat — självprojicerad och tid-rymd-transcenderande Gudom. Allsmäktig, allvetande och allestädes närvarande Gudom. Gudom verkande på den andra nivån av förenande gudomlighetsyttringar som effektiva övervakare och absonita upprätthållare av totaluniversum. Jämförd med Gudomens verksamhet till förmån för storuniversum består denna absonita funktion i totaluniversum av universell övervakning och superstöd, stundom kallad Gudomens Ultimatet.

Den finita nivån av verkligheten kännetecknas av skapade varelsers liv och tid-rymd-begränsningar. Finita verkligheter behöver inte ha ett slut, men de har alltid en begynnelse — de är skapade. Suprematets gudomsnivå kan uppfattas som en funktion i förhållande till finita existenser.

Den absonita nivån av verkligheten kännetecknas av ting och varelser utan begynnelse eller slut och av överskridande av tid och rymd. Absoniter är inte skapade; de är eventuerade — de helt enkelt finns till. Ultimatets gudomsnivå innebär en funktion i förhållande till absonita verkligheter. Varhelst i totaluniversum, när tid och rymd än överskrids, är en sådan absonit händelse ett verk av Gudomens Ultimatet.

Den absoluta nivån är utan begynnelse, utan slut, utan tid och utan rymd. Till exempel: I Paradiset existerar inte tid och rymd; Paradisets tid-rymd-status är absolut. Existentiellt uppnås denna nivå av Paradisgudomarna i Treenigheten, men denna tredje nivå av förenande gudomsytring är inte erfarenhetsmässigt fullt förenad. När, var och hur Gudomens absoluta nivå än verkar manifesteras Paradis-absoluta värden och betydelser.

Gudomen kan vara existentiell som i den Evige Sonen; erfarenhetsmässig som i den Suprema Varelsen; associativ som i Gud den Sjufaldige; odelad som i Paradistreenigheten.

Gudomen är källan till allt det som är gudomligt. Gudomen är karakteristiskt och oföränderligt gudomlig, men allt som är gudomligt är inte nödvändigtvis Gudom, fastän det blir koordinerat med Gudomen och tenderar till någon fas av förenande med Gudomen — andligt, sinnesmässigt eller personligt.

GUDOMLIGHET är den egenskap som kännetecknar, förenar och koordinerar Gudomen.

Gudomligheten kan förstås av skapade varelser som sanning, skönhet och godhet; korrelerad i

0:1.5 (2.5) 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

0:1.6 (2.6) 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

0:1.7 (2.7) 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

0:1.9 (2.9) 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identificational level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

0:1.11 (2.11) *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

0:1.12 (2.12) *The absonite level* of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absonites are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.

0:1.13 (2.13) *The absolute level* is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the time-space status of Paradise is absolute. This level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially. Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.

0:1.14 (3.1) Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.

0:1.15 (3.2) Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.

0:1.16 (3.3) DIVINITY is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.

0:1.17 (3.4) Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love,

personligheten som kärlek, barmhärtighet och omvårdnad; visad på operonliga nivåer som rättvisa, styrka och överhöghet.

Gudomligheten kan vara fullkomlig — fullständig — såsom på Paradis-perfektionens existentiella och skaparnivåer, den kan vara ofullständig såsom på tid-rymd-evolutionens erfarenhetsmässiga och skapade-varelse-nivåer; eller den kan vara relativ, varken fullkomlig eller ofullkomlig såsom i existentiella-erfarenhetsmässiga förhållanden på vissa Havona-nivåer.

När vi försöker föreställa oss fullkomlighet i alla faser och former av relativitet möter vi sju tänkbara typer:

1. Absolut fullkomlighet i alla aspekter.
2. Absolut fullkomlighet i vissa faser och relativ fullkomlighet i alla andra aspekter.
3. Absoluta, relativa och ofullkomliga aspekter i varierande förening.
4. Absolut fullkomlighet i vissa avseenden, ofullkomlighet i alla andra.
5. Absolut fullkomlighet i ingen riktning, relativ fulländning i alla manifestationer.
6. Absolut fullkomlighet i ingen fas, relativ i vissa, ofullkomlig i andra.
7. Absolut fullkomlighet i inget attribut, ofullkomlighet i alla.

II. GUD

Evolverande dödliga varelser upplever ett oemotståndligt behov av att skapa en sinnebild av sina finita uppfattningar om Gud. Människans medvetande om moralisk plikt och hennes andliga idealism representerar en värdenivå — en erfarenhetsmässig verklighet — som är svår att symbolisera, att uttrycka som sinnebild.

Kosmiskt medvetande innebär att man inser existensen av en Första Orsak, den enda oförorsakade verkligheten. Gud, den Universelle Fadern, verkar på Gudomspersonlighetens tre nivåer av subinfinit värde och relativ gudomlighetsyttring:

1. Förpersonlig — så som i Fadersfragmentens, sådana som Tankeriktarnas omvårdnad.
2. Personlig — så som i den evolutionära erfarenheten hos skapade och avlade varelser.
3. Överpersonlig — så som i den eventuerade existensen hos vissa absonita och associerade varelser.

GUD är en ordsymbol som anger alla personaliseringar av Gudomen. Termen fordrar en annorlunda definition på varje personlig nivå av gudomsfunktion och måste ytterligare omdefinieras inom var och en av dessa nivåer då denna term kan användas för att beteckna de olika jämställda och underordnade personaliseringarna av Gudomen; till exempel: Paradisets Skaparsöner — lokaluniversernas fäder.

mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.

0:1.18 (3.5) Divinity may be perfect — complete — as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.

0:1.19 (3.6) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

- 0:1.20 (3.7)* 1. Absolute perfection in all aspects.
- 0:1.21 (3.8)* 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.
- 0:1.22 (3.9)* 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.
- 0:1.23 (3.10)* 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.
- 0:1.24 (3.11)* 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.
- 0:1.25 (3.12)* 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.
- 0:1.26 (3.13)* 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. GOD

0:2.1 (3.14) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

0:2.2 (3.15) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

- 0:2.3 (3.16)* 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.
- 0:2.4 (3.17)* 2. *Personal* — as in the evolutionary experience of created and procreated beings.
- 0:2.5 (3.18)* 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

0:2.6 (3.19) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

Termen Gud, så som vi använder den, kan förstås:

På basis av benämningen — så som Gud Fadern.

Av sammanhanget — så som då termen används i diskussionen om någon viss gudomsnivå eller -association. Om man är osäker på den exakta tolkningen av ordet Gud är det tillrådligt att hänföra det till den Universelle Faderns person.

Termen Gud anger alltid personlighet. Gudom kan, men behöver inte, ange gudomlighetspersonligheter.

Ordet GUD används i dessa kapitel i följande betydelser:

1. Gud Fadern — Skaparen, Övervakaren och Upprätthållaren. Den Universelle Fadern, Gudomens Första Person.

2. Gud Sonen — Likställd Skapare, Andeövervakare och Andlig Administratör. Den Evige Sonen, Gudomens Andra Person.

3. Gud Anden — Samverkare, Universell Integrerare och Sinnesutgivare. Den Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person.

4. Gud den Supreme — tidens och rymdens aktualerande eller evolverande Gud. Personlig Gudom som associativt förverkligar den erfarenhetsmässiga uppnåelsen i tid och rymd av skapad-Skapare-identiteten. Den Suprema Varelse erfar personligen uppnåelsen av gudomsenhet som tidens och rymdens evolutionära varelsers evolverande och erfarenhetsmässiga Gud.

5. Gud den Sjufaldige — Gudomspersonlighet som aktuellt verkar varhelst i tid och rymd. De personliga Paradisgudomarna och deras skapande medarbetare som verkar inom och bortom gränserna för centraluniversumet och som styrkepersonaliserar sig som den Suprema Varelse på de skapade varelsernas första nivå av förenande gudomsuppenbarelse i tid och rymd. Denna nivå, storuniversum, är sfären där Paradispersonligheterna nedstiger i tid och rymd i ömsesidig förbindelse med de evolutionära varelserna som uppstiger ur tid och rymd.

6. Gud den Ultimate — supertidens och den transcenderade rymdens eventuerande Gud. Den andra erfarenhetsmässiga nivån av förenande gudomsmanifestation. Gud den Ultimate anger ett uppnått förverkligande av syntesförenade absonit-överpersonliga, tid-rymd-transcenderade och eventuerade-erfarenhetsmässiga värden, koordinerade på slutliga skapande nivåer av gudomsverklighet.

7. Gud den Absolute — den erfarenhetsmässigt självförverkligande, de transcenderade överpersonliga värdenas och gudomlighetsbetydelsernas Gud, nu existentiell som Gudomsabsolutet. Detta är den tredje nivån av förenande gudomsyttring och -expansion. På denna superskapande nivå erfar Gudomen uttömmande av personaliseringsbar potential, möter gudomlighets fullbordan och undergår en uttömning av kapaciteten till självuppenbarelse för successiva och progressiva nivåer av annan-personalisering. Gudomen möter nu, kommer in på och upplever identifiering med det Okvalificerade Absolutet.

0:27 (4.1) The term God, as we make use of it, may be understood:

0:28 (4.2) *By designation* — as God the Father.

0:29 (4.3) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0:210 (4.4) The term God always denotes *personality*. Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0:211 (4.5) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0:212 (4.6) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0:213 (4.7) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator, Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0:214 (4.8) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

0:215 (4.9) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0:216 (4.10) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative associates functioning in and beyond the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

0:217 (4.11) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0:218 (4.12) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute*. This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences identity with, the *Unqualified Absolute*.

III. DET FÖRSTA URSPRUNGET OCH CENTRET

Den totala infinita verkligheten är existentiell i sju faser och som sju likställda Absolut:

1. Det Första Ursprunget och Centret.
2. Det Andra Ursprunget och Centret.
3. Det Tredje Ursprunget och Centret.
4. Paradisön.
5. Gudomsabsolutet.
6. Det Universella Absolutet.
7. Det Okvalificerade Absolutet.

Gud, i egenskap av det Första Ursprunget och Centret, är ursprunglig i förhållande till den totala verkligheten — ovillkorligen. Det Första Ursprunget och Centret är såväl infinit som evigt och är därför begränsat eller betingat endast av vilja.

Gud — den Universella Fadern — är det Första Ursprungets och Centrets personlighet och har i den egenskapen genom personliga relationer infinit kontroll över alla likställda och underordnade ursprung och centra. Sådan kontroll är potentiellt personlig och infinit, även om den i verkligheten aldrig skulle förekomma beroende på verksamhetens fulländning hos sådana likställda och underordnade ursprung, centra och personligheter.

Det Första Ursprunget och Centret är därför ursprungligt inom alla domäner: gudifierade eller ogudifierade, personliga eller opersonliga, aktuala eller potentiella, finita eller infinita. Inget ting och ingen varelse, ingen relativitet eller finalitet existerar annat än i direkt eller indirekt förhållande till och beroende av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet

Det Första Ursprunget och Centret står i relation till universum sålunda:

1. De materiella universernas gravitationskrafter sammanlöper i gravitationscentret i Paradisets nedre del. Detta är just orsaken till varför hans persons geografiska läge är evigt fixerat i absolut förhållande till kraft-energi-centret på Paradisets nedre eller materiella plan. Men Gudomens absoluta personlighet existerar på Paradisets övre eller andliga plan.

2. Sinneskrafterna sammanlöper i den Oändlige Anden; det differentials och divergerande kosmiska sinnet i de Sju Härskarandarna; det sinne som förverkligar sig i den Supreme som en tid-rymd-erfarenhet i Majeston.

3. Andekrafterna i universerna sammanlöper i den Evige Sonen.

4. Den obegränsade kapaciteten för gudomsverksamhet ligger i Gudomsabsolutet.

5. Den obegränsade kapaciteten för infinitetsrespons existerar i det Okvalificerade Absolutet.

6. De två Absoluten — det Kvalificerade och det Okvalificerade — koordineras och förenas i och av det Universella Absolutet.

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

0:3.1 (4.13) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

0:3.2 (5.1) 1. The First Source and Center.

0:3.3 (5.2) 2. The Second Source and Center.

0:3.4 (5.3) 3. The Third Source and Center.

0:3.5 (5.4) 4. The Isle of Paradise.

0:3.6 (5.5) 5. The Deity Absolute.

0:3.7 (5.6) 6. The Universal Absolute.

0:3.8 (5.7) 7. The Unqualified Absolute.

0:3.9 (5.8) God, as the First Source and Center, is primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0:3.10 (5.9) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in *potential*, even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0:3.11 (5.10) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0:3.12 (5.11) *The First Source and Center* is related to the universe as:

0:3.13 (5.12) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0:3.14 (5.13) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0:3.16 (5.15) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0:3.17 (5.16) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0:3.18 (5.17) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

7. En evolutionär moralvarelse eller någon annan moralvarelse potentiella personlighet har sitt centrum i den Universella Faderns personlighet.

VERKLIGHETEN, så som den förstås av finita varelser, är partiell, relativ och skugglik. Den maximala gudomsvärklighet som fullt kan förstås av evolutionära finita varelser omfattas av den Suprema Varelse. Icke desto mindre finns det föregående och eviga verkligheter, superfinita verkligheter, som föregår de evolutionära tid-rymd-varelsernas Suprema Gudom. Då vi försöker beskriva den universella verklighetens upphov och natur är vi tvungna att använda tid-rymd-tankegången för att nå det finita sinnets nivå. Därför måste många av evighetens samtidiga händelser framföras som händelser i följd.

Så som en tid-rymd-varelse skulle betrakta Verklighetens upphov och differentiering, ernådde den evige och infinite JAG ÄR gudomsfrigörelse från det ovillkorliga infinitas fjättrar genom att använda inneboende och evig fri vilja, och detta skiljande från okvalificerad infinitet åstadkom den första absoluta gudomlighetsspänningen. Denna infinitetsdifferentialens spänning löses av det Universella Absolutet, som fungerar för att förena och koordinera den Totala Gudomens dynamiska infinitet med det Okvalificerade Absolutets statiska infinitet.

I denna ursprungliga tilldragelse ernådde den teoretiska JAG ÄR personlighetsförverkligande genom att bli den Ursprunglige Sonens Evige Fader samtidigt som han blev Paradisöns Eviga Ursprung. Samexisterande med differentieringen av Sonen från Fadern, och i Paradisets närvaro, framträdde den Oändlige Andens person och centraluniversumet Havona. Med uppkomsten av samexisterande personlig Gudom, den Evige Sonen och den Oändlige Anden, undgick Fadern, som personlighet, den annars oundvikliga utspridningen inom hela den Totala Gudomens potential. Sedan dess är det endast i Treenighetsförening med sina två Gudomsjämlikar som Fadern fyller all gudomspotential, medan i tilltagande grad erfarenhetsmässig Gudom aktualeras på Suprematetens, Ultimatetens och Absolutetens gudomlighetsnivåer.

Begreppet JAG ÄR är en filosofisk eftergift som vi gör för det tidsbundna, rymdfjättrade finita människosinnet, inför omöjligheten för skapade varelser att förstå evighetsexistenser — verkligheter och förhållanden utan början, utan slut. För tid-rymd-varelse måste alla ting ha en begynnelse med undantag av den ENDA OFÖRORSKADE — den urtida orsakernas orsak. Därför bildar vi begreppet JAG ÄR för denna filosofiska värdenivå men instruerar samtidigt alla skapade varelser att den Evige Sonen och den Oändlige Anden är sameviga med JAG ÄR; med andra ord att det aldrig fanns en tid när JAG ÄR inte var Fader till Sonen, och med denne, till Anden.

Den Infinite används för att beteckna fullheten — finaliteten — som är en följd av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet. Den teoretiska JAG ÄR hör till de skapades filosofiska extension av "viljans infinitet", men den Infinite är en aktual värdenivå, som representerar evighetsintensionen i den Universella Faderns absoluta och ofjättrade fria viljas sanna infinitet. Detta begrepp betecknas stundom som Fader-

0:3.19 (5.18) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral being is centered in the personality of the Universal Father.

0:3.20 (5.19) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite realities, which are ancestral to this Supreme Deity of evolutionary time-space creatures. In attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0:3.21 (6.1) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension*. This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0:3.22 (6.2) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:3.23 (6.3) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the I AM was not the *Father* of the Son and, with him, of the Spirit.

0:3.24 (6.4) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the "infinity of will," but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

Infiniteten.

Mycket av förvirringen hos alla klasser av varelser — höga som låga — i deras strävan att upptäcka Fadern den Infinite kommer sig av deras begränsade fattningsförmåga. Den Universelle Faderns absoluta överhöghet är inte uppenbar på subinfinite nivåer; därför är det sannolikt att endast den Evige Sonen och den Oändlige Anden verkligen känner Fadern som en infinitet; för alla andra personligheter innebär ett sådant begrepp utövandet av tro.

IV. UNIVERSUMVERKLIGHETEN

Verkligheten aktualeras olika på olika universumnivåer; verkligheten har sitt ursprung i och genom den Universelle Faderns infinita vilja och kan uppfattas i tre ursprungliga faser på många olika nivåer av aktualisering i universum:

1. Ogudifierad verklighet sträcker sig från det icke-personligas energidomäner till de verklighetsområden som omfattar de icke-personaliserbara värdena i den universella existensen, ända till det Okvalificerade Absolutet.

2. Gudifierad verklighet omfattar hela den infinita gudomspotentialen som sträcker sig uppåt genom alla personlighetsområden, från lägsta finita till högsta infinita, och innesluter sålunda området för allt det som kan personaliseras och mera — ända till Gudomsabsolutet.

3. Mellanliggande verklighet. Verkligheten i universum förutsätts vara antingen gudifierad eller ogudifierad, men för subgudifierade varelser existerar ett vidsträckt område av mellanliggande verklighet, potentiell och aktualiserande, som är svår att identifiera. Mycket av denna samordnade verklighet omfattas av det Universella Absolutets områden.

Detta är det primära begreppet om den ursprungliga verkligheten: Fadern inleder och upprättbehåller Verkligheten. Verklighetens primära differentialer är det gudifierade och det ogudifierade — Gudomsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet. Det primära förhållandet är spänningen mellan dem. Denna Fader-inledda gudomlighetsspänning löses fullkomligt av, och förevigas som, det Universella Absolutet.

Ur tid- och rymdsynpunkt är verkligheten ytterligare indelbar som:

1. Aktual och potentiell. Verkligheter som existerar fullt uttryckta i motsats till sådana som innehåller oavslöjad kapacitet för tillväxt. Den Evige Sonen är en absolut andlig aktualitet; den dödliga människan är i stor utsträckning en orealiserad andlig potentialitet.

2. Absolut och subabsolut. Absoluta verkligheter är eviga existenser. Subabsoluta verkligheter finns projicerade på två nivåer: de absonita — verkligheter som är relativa med avseende på både tid och evighet; de finita — verkligheter som är projicerade i rymden och som aktualeras i tiden.

3. Existentiell och erfarenhetsmässig. Paradisgudomen är existentiell, men de uppkommande Suprema och Ultimata är erfarenhetsmässiga.

0:3.25 (6.5) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

IV. UNIVERSE REALITY

0:4.1 (6.6) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

0:4.2 (6.7) 1. *Undeified reality* ranges from the energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

0:4.3 (7.1) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

0:4.4 (7.2) 3. *Interassociated reality*. Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

0:4.5 (7.3) This is the primal concept of original reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

0:4.6 (7.4) From the viewpoint of time and space, reality is further divisible as:

0:4.7 (7.5) 1. *Actual and Potential*. Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolute and Subabsolute*. Absolute realities are eternity existences. Subabsolute realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

0:4.9 (7.7) 3. *Existential and Experiential*. Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

4. Personlig och opersonlig. Expansion av Gudomen, uttryckande av personlighet och evolution av universum är för evigt betingade av Faderns verk av fri vilja, vilket för evigt åtskiljde aktualitetens och potentialitetens sinne-ande-personliga betydelser och värden centrerade i den Evige Sonen från de ting som har sitt centrum på och tillhör den eviga Paradisön.

PARADISET är en term som inkluderar de personliga och icke-personliga fokala Absoluten av alla faser av universumverklighet. Paradiset kan, på rätt sätt kvalificerat, ange varje form av verklighet, Gudom, gudomlighet, personlighet och energi — andlig, sinnesmässig eller materiell. Alla delar de Paradiset som platsen för sitt ursprung, sin funktion och sin bestämelse, vad beträffar värden, betydelser och sin faktiska existens.

Paradisön — Paradiset på inget annat sätt kvalificerat — är Absolutet av den materiella gravitationskontroll som det Första Ursprunget och Centret utövar. Paradiset är orörligt, det enda stationära i universernas universum. Paradisön har ett läge i universum men ingen position i rymden. Denna eviga Ö är det verkliga ursprunget till de fysiska universerna — forna, nuvarande och framtida. Denna Ljusets Ö i centrum av allting är ett gudomsderivat, men knappast Gudom; inte heller är de materiella skapelserna en del av Gudomen; de är en följd.

Paradiset är inte en skapare; det har en unik kontroll över många aktiviteter i universum och är mycket mera av en kontrollmekanism än en reaktor. Överallt i de materiella universerna influerar Paradiset reaktionerna och beteendet hos alla varelser som har att göra med kraft, energi och styrka, men Paradiset självt är unikt, exklusivt och isolerat i universerna. Paradiset representerar ingenting och ingenting representerar Paradiset. Det är varken en kraft eller en närvaro; det är blott Paradiset.

V. PERSONLIGHETSREALITETER

Personlighet är en nivå av gudifierad verklighet, och den sträcker sig från högre sinnesaktiveringsnivå av dödlighas och mellanvarelseers dyrkan och visdom upp genom det morontiska och andliga till uppnåelsen av personlighetens slutliga status. Detta är det evolutionära uppstigandet för de dödlighas och med dem besläktade varelseers personlighet, men det finns en mångfald andra klasser av personligheter i universum.

Verkligheten är underkastad universell expansion, personligheten infinit diversifiering, och båda har förmåga till så gott som obegränsad gudomskoordinering och evig stabilisering. Medan den icke-personliga verklighetens förmåga till förvandling är avgjort begränsad, känner vi inte till några gränser för den progressiva evolutionen av personlighetsverkligheter.

På uppnådda erfarenhetsmässiga nivåer är alla personlighetsklasser eller -värden associerbara och även medskapande. Till och med Gud och människa kan samexistera i en förenad personlighet, vilket numera så utsökt visas av Kristus Mikael's status — Människoson och Gudsson.

0:4.10 (7.8) 4. *Personal and Impersonal.* Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

0:4.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

0:4.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

0:4.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise*.

V. PERSONALITY REALITIES

0:5.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midway level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

0:5.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

0:5.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely demonstrated in the present status of Christ Michael — Son of Man and Son of God.

Alla subinfinita klasser och faser av personlighet kan uppnås associativt och är potentiellt medskapande. Det förpersonliga, det personliga och det överpersonliga är alla sammanlänkade av ömsesidig potential för jämställt uppnående, progressiv prestation och medskapande förmåga. Men det opersonliga förvandlar sig aldrig direkt till personligt. Personlighet uppkommer aldrig spontant; den är en gåva från Paradis-Fadern. Personlighet läggs över energi, och den är associerad endast med levande energisystem; identitet kan vara associerad med icke-levande energimönster.

Den Universelle Fadern är hemligheten med personlighetens verklighet, med utgivningen av personlighet och med personlighetens bestämelse. Den Evige Sonen är den absoluta personligheten, hemligheten med andlig energi, morontia-andar och fulländade andar. Samverkaren är andesinnets personlighet, källan till intelligensen, förnuftet och det universella sinnet. Men Paradisön är icke-personlig och utom-andlig, den utgör den universella kroppens kärna, den fysiska materiens källa och centrum och det absoluta huvudmönstret för den universella materiella verkligheten.

Dessa egenskaper som kännetecknar den universella verkligheten manifesteras i Urantia-människornas upplevelse och erfarenhet på följande nivåer:

1. Kropp. Människans materiella eller fysiska organism. Den levande elektrokemiska mekanismen av animalisk natur och ursprung.

2. Sinne. Människoorganismens tänkande, uppfattande och kännande mekanism. Den totala medvetna och omedvetna erfarenheten. Intelligensen i anslutning till känslolivet sträckande sig uppåt genom dyrkan och visdom till andenivån.

3. Ande. Den gudomliga ande som lever i människans sinne — Tankeriktaren. Denna odödliga ande är förpersonlig — inte en personlighet, fastän bestämd att bli en del av den överlevande dödliga varelsens personlighet.

4. Sjel. Människans själ är ett erfarenhetsmässigt förvärvande. När en dödlig varelse väljer "att göra den Himmelske Faderns vilja", då blir den inneboende anden fader till en ny verklighet i människans erfarenhet. Det dödliga och materiella sinnet är modern till denna samma uppkommande verklighet. Substansen av denna nya verklighet är varken materiell eller andlig — den är morontial. Detta är den uppkommande och odödliga själen, som är bestämd att överleva den jordiska döden och påbörja uppstigningen till Paradiset.

Personlighet. Den dödliga människans personlighet är varken kropp, sinne eller ande; inte heller är den själen. Personligheten är den enda oföränderliga verkligheten i en i övrigt ständigt föränderlig erfarenhet hos skapade varelser; och den förenar alla andra associerade individualitetsfaktorer. Personligheten är den unika gåva som den Universelle Fadern ger till de levande och associerade energierna av materia, sinne och ande, och som överlever med den morontiala själens överlevande.

Morontia är en term som betecknar en vidsträckt nivå som ligger mellan det materiella och det andliga. Den kan beteckna personliga eller opersonliga

0:5.4 (8.4) All subinfinite orders and phases of personality are associative attainables and are potentially cocreational. The prepersonal, the personal, and the superpersonal are all linked together by mutual potential of co-ordinate attainment, progressive achievement, and cocreational capacity. But never does the impersonal directly transmute to the personal. Personality is never spontaneous; it is the gift of the Paradise Father. Personality is superimposed upon energy, and it is associated only with living energy systems; identity can be associated with nonliving energy patterns.

0:5.5 (8.5) The Universal Father is the secret of the reality of personality, the bestowal of personality, and the destiny of personality. The Eternal Son is the absolute personality, the secret of spiritual energy, morontia spirits, and perfected spirits. The Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the source of intelligence, reason, and the universal mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and extraspiritual, being the essence of the universal body, the source and center of physical matter, and the absolute master pattern of universal material reality.

0:5.6 (8.6) These qualities of universal reality are manifest in Urantian human experience on the following levels:

0:5.7 (8.7) 1. *Body*. The material or physical organism of man. The living electrochemical mechanism of animal nature and origin.

0:5.8 (8.8) 2. *Mind*. The thinking, perceiving, and feeling mechanism of the human organism. The total conscious and unconscious experience. The intelligence associated with the emotional life reaching upward through worship and wisdom to the spirit level.

0:5.9 (8.9) 3. *Spirit*. The divine spirit that indwells the mind of man — the Thought Adjuster. This immortal spirit is prepersonal — not a personality, though destined to become a part of the personality of the surviving mortal creature.

0:5.10 (8.10) 4. *Soul*. The soul of man is an experiential acquirement. As a mortal creature chooses to "do the will of the Father in heaven," so the indwelling spirit becomes the father of a *new reality* in human experience. The mortal and material mind is the mother of this same emerging reality. The substance of this new reality is neither material nor spiritual — it is *morontial*. This is the emerging and immortal soul which is destined to survive mortal death and begin the Paradise ascension.

0:5.11 (9.1) *Personality*. The personality of mortal man is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul. Personality is the one changeless reality in an otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

0:5.12 (9.2) *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or

verkligheter, levande eller icke-levande energier. Ränningen i morontia är andlig; dess väft är fysisk.

nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ENERGI OCH MÖNSTER

Allting som reagerar på Faderns personlighetsströmkrets kallar vi personligt. Allting som reagerar på Sonens andeströmkrets kallar vi ande. Allting som reagerar på Samverkarens sinnesströmkrets kallar vi sinne, sinne som en egenskap hos den Oändlige Anden — sinne i alla sina faser. Allting som reagerar på den materiella gravitationens strömkrets, med dess centrum i Paradisets nedre del, kallar vi materia — energi-materia i alla dess förvandlingsstadier.

ENERGI använder vi som en allomfattande term tillämpad på andliga, sinnesmässiga och materiella områden. Kraft används också på samma vida sätt. Styrka är vanligen begränsad till att beteckna den elektroniska nivån av materia som reagerar på materiell eller lineär gravitation i storuniversum. Styrka används också för att beteckna suveränitet. Vi kan inte följa era allmänt accepterade definitioner av kraft, energi och styrka eller makt. Språket är så fattigt att vi måste ge dessa termer många olika betydelser.

Fysisk energi är en term som anger alla faser och former av fenomenell rörelse, verksamhet och potential.

Då vi diskuterar manifestationer av fysisk energi använder vi vanligen termerna kosmisk kraft, emergent energi och universumstyrka. De används ofta som följer:

1. Kosmisk kraft omfattar alla energier som härrör från det Okvalificerade Absolutet, men som ännu inte reagerar på Paradisets gravitation.

2. Emergent energi omfattar de energier som reagerar på Paradisets gravitation, men som ännu inte reagerar på lokal eller lineär gravitation. Detta är energi-materians förelektroniska nivå.

3. Universumstyrka innefattar alla former av energi vilka, medan de fortfarande reagerar på Paradisets gravitation, reagerar direkt på lineär gravitation. Detta är den elektroniska nivån hos energi-materia och alla senare evolutioner därav.

Sinne är ett fenomen som innebär aktivitetsnärvaro av levande omvårdnad förutom olika slags energisystem; och detta gäller på alla ingelligensnivåer. I personligheten ligger sinnet alltid mellan ande och materia; därför är universum upplyst av tre slags ljus: materiellt ljus, intellektuell insikt och andeluminositet.

Ljus — andeluminositet — är en ordsymbol, en språkbild, som anger den personlighetsmanifestation som kännetecknar andevarelser av olika klasser. Denna lysande emanation är på intet sätt besläktad med vare sig intellektuell insikt eller manifestationer av fysiskt ljus.

MÖNSTER kan projiceras som materiellt, andligt eller sinnesmässigt, eller vilken som helst kombination av dessa energier. Det kan genomsyra personligheter, identiteter, väsen eller icke-levande materia. Men mönster är mönster och förblir mönster; endast kopior

VI. ENERGY AND PATTERN

0:6.1 (9.3) Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind, mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

0:6.2 (9.4) ENERGY we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. Force is also thus broadly used. Power is ordinarily limited to the designation of the electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. Power is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

0:6.3 (9.5) Physical energy is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

0:6.4 (9.6) In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

0:6.5 (9.7) 1. Cosmic force embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

0:6.6 (9.8) 2. Emergent energy embraces those energies which are responsive to Paradise gravity but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

0:6.7 (9.9) 3. Universe power includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

0:6.8 (9.10) Mind is a phenomenon connoting the presence-activity of living ministry in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

0:6.9 (10.1) Light — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0:6.10 (10.2) PATTERN can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only copies are multiplied.

mångfaldigas.

Mönster kan gestalta och ge form åt energin men har inte kontroll över den. Gravitationen har den enda kontrollen över energi-materien. Varken rymden eller mönstret reagerar för gravitationen, men det finns inget samband mellan rymd och mönster; rymden är varken mönster eller potentiellt mönster. Mönster är en konfiguration av verkligheten som redan har betalt all gravitationsskuld; varje mönsters verklighet består av dess energier, dess sinne, ande, eller materiella beståndsdelar.

I motsats till aspekten av det totala avslöjar mönstret energins och personlighetens individuella aspekt. Personlighets- eller identitetsformer är mönster som framflyter ur energi (fysisk, andlig eller sinnemässig), men de är inte en inneboende del därav. Den egenskap hos energin eller personligheten, som förorsakar uppkomsten av mönster, kan hänföras till Gud — Gudomen — till Paradisets kraftfond, till samexistensen av personlighet och styrka.

Mönster är en urdesign från vilken kopior görs. Det Eviga Paradiset är mönstrens absolut; den Evige Sonen är mönsterpersonligheten; den Universella Fadern är det direkta förfader-upphovet till båda. Men Paradiset utger inte mönster, och Sonen kan inte utge personlighet.

VII. DEN SUPREMA VARELSEN

Totaluniversumets gudomsmekanism är tvåfaldig vad beträffar evighetsförhållanden. Gud Fadern, Gud Sonen och Gud Anden är eviga — är existentiella varelser — medan Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute är aktualerande Gudomspersonligheter från de tid-rymd- och tid-rymd-transcenderade sfärernas post-Havona-epoker inom totaluniversums evolutionära expansion. Dessa aktualerande Gudomspersonligheter är framtida evigheter från den tid då, och på det sätt som, de styrkepersonaliserar sig i de växande universerna genom tekniken att erfarenhetsmässigt aktualera de eviga Paradisgudomarnas associativa-skapande potentialer.

Gudomen är därför tvåfaldig i sin tillvaro:

1. Existentiell — varelser med evig existens, förgången, nuvarande och framtida.
2. Erfarenhetsmässig — varelser som aktualeras i post-Havona-nuet men som har en existens utan ände under all framtida evighet.

Fadern, Sonen och Anden är existentiella — existentiella i aktualitet (ehuru alla potentialer antages vara erfarenhetsmässiga). Den Supreme och den Ultimate är helt erfarenhetsmässiga. Gudomsabsolutet är erfarenhetsmässigt i aktualeringen men existentiell i potentialiteten. Gudomen är till sitt väsen evig, men endast Gudomens tre ursprungliga personer är obetingat eviga. Alla andra Gudomspersonligheter har en begynnelse, men de är alla eviga till sin bestämelse.

Då Fadern har uppnått existentiell gudomsyttring av sig själv i Sonen och Anden uppnår han nu erfarenhetsmässig yttring på hittills opersonliga och

0:6.11 (10.3) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0:6.12 (10.4) In contrast to the aspect of the *total*, pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mental) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0:6.13 (10.5) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute of patterns; the Eternal Son is the pattern personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. THE SUPREME BEING

0:7.1 (10.6) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary expansion. These actualizing Deity personalities are future eternals from the time when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

0:7.2 (10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

0:7.3 (10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

0:7.5 (10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

0:7.6 (10.11) Having achieved existential Deity expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal

uppenbarade gudomsnivåer som Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute; men dessa erfarenhetsmässiga Gudomar existerar inte helt än; de håller på att aktualera sig.

Gud den Supreme i Havona är den treeniga Paradisgudomens personliga andeåterspegling. Detta associativa gudomsförhållande undergår nu en skapande expansion utåt inom Gud den Sjufaldige och förenas i syntes i den Allsmåktige Supremes erfarenhetsmässiga styrka i storuniversum. Paradisgudomen, existentiell som tre personer, utvecklas sålunda erfarenhetsmässigt i två faser av Suprematet, medan dessa två faser förenas i styrka-personlighet som en Herre, den Suprema Varelsen.

Den Universelle Fadern ernår befrielse enligt fri vilja från infinitetens band och evighetens fjättrar genom treeninghetsbildningens teknik, trefaldig gudomspersonalisering. Den Suprema Varelsen utvecklas redan nu som en sub-evig personlighetsförening av den sjufaldiga gudomsmanifestationen inom storuniversums tid-rymd-segment.

Den Suprema Varelsen är inte en direkt skapare, med undantag av att han är Majestons fader, men han är en syntes och koordinator av alla skapade-Skapare-aktiviteter i universum. Den Suprema Varelsen, som nu aktualeras i de evolutionära universerna, är gudomskorrelatorn och sammanfogaren av tid-rymd-gudomligheten, av treenig Paradisgudom i erfarenhetsmässig förening med tidens och rymdens Suprema Skapare. När slutligen aktualerad kommer denna evolutionära Gudom att utgöra den eviga fusionen av det finita och det infinita — den eviga och opplösliga föreningen av erfarenhetsmässig styrka och andepersonlighet.

All tid-rymd-finit verklighet är, under ledande uppmaning av den evolverande Suprema Varelsen, engagerad i en ständigt uppstigande mobilisering och fulländande förening (syntes av styrka-personlighet) av den finita verklighetens alla faser och värden, i förening med olika faser av paradisverklighet, med målet och syftet att därefter inlåta sig på försöket att nå super-varelseuppnåendets absonita nivåer.

VIII. GUD DEN SJUFALDIGE

Som gottgörelse för finit status och kompensation för de skapades begränsade uppfattning har den Universelle Fadern etablerat de evolutionära varelsernas sjufaldiga närmande till Gudomen:

1. Paradisets Skaparsöner
2. Dagarnas Forna
3. De Sju Härskarandarna
4. Den Suprema Varelsen
5. Gud Anden
6. Gud Sonen
7. Gud Fadern

Denna sjufaldiga gudomspersonalisering i tid och rymd och för de sju superuniverserna gör det möjligt för

and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

0:7.7 (11.1) God the Supreme in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme Being.

0:7.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

0:7.9 (11.3) The Supreme Being is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

0:7.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII. GOD THE SEVENFOLD

0:8.1 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

- 0:8.2 (11.6) 1. The Paradise Creator Sons.*
- 0:8.3 (11.7) 2. The Ancients of Days.*
- 0:8.4 (11.8) 3. The Seven Master Spirits.*
- 0:8.5 (11.9) 4. The Supreme Being.*
- 0:8.6 (11.10) 5. God the Spirit.*
- 0:8.7 (11.11) 6. God the Son.*
- 0:8.8 (11.12) 7. God the Father.*

0:8.9 (11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables

den dödliga människan att uppnå närvaron av Gud, som är ande. Denna sjufaldiga Gudom, som för de finita tid-rymd-varelserna en gång kommer att styrke-personaliseras i den Suprema Varelsen, är den verksamma Gudomen för de dödliga evolutionära varelserna under deras levnadsbana av uppstigande till Paradiset. Ett sådant erfarenhetsmässigt upptäcktslivsskede av insikt om Gud börjar med erkännandet av gudomligheten hos Skaparsonen i ett lokaluniversum och fortsätter upp genom Dagarnas Forna i superuniversum och via en av de Sju Härskarandarnas person till uppnåelsen av upptäckten och erkännandet av den Universelle Faderns gudomliga personlighet i Paradiset.

Storuniversum är den trefaldiga gudomsdomänen för Suprematetens Treenighet, Gud den Sjufaldige och den Suprema Varelsen. Gud den Supreme är potentiell i Paradistreenigheten, från vilken hans personlighet och andeegenskaper härstammar; men han undergår nu aktualering i Skaparsönerna, Dagarnas Forna och Härskarandarna, från vilka hans suveränitet som Allsmäktig för superuniverserna i tid och rymd härstammar. Denna maktmanifestation av de evolutionära varelsernas omedelbara Gud tid-rymd-evolverar i själva verket samtidigt med dessa. Den Allsmäktige Supreme, som evolverar på de icke-personliga aktiviteternas värdenivå, och Gud den Supremes andeperson är en verklighet — den Suprema Varelsen.

Skaparsönerna inom Gud den Sjufaldiges gudomsassociation tillhandahåller den mekanism genom vilken den dödliga blir odödlig och det finita uppnår det infinitas famn. Den Suprema Varelsen tillhandahåller tekniken för mobiliseringen av styrka och personlighet, den gudomliga syntesen, av alla dessa mångahanda transaktioner, vilket sålunda gör det möjligt för det finita att uppnå det absonita och att genom andra möjliga framtida aktualiseringar försöka uppnå den Ultimate. Skaparsönerna och deras medarbetare de Gudomliga Omvårdarna är deltagare i denna suprema mobilisering, men Dagarnas Forna och de Sju Härskarandarna är sannolikt för evigt fixerade som permanenta administratörer i storuniversum.

Gud den Sjufaldiges verksamhet daterar sig från organiseringen av de sju superuniverserna, och den kommer sannolikt att expandera i samband med den framtida evolutionen av skapelserna i yttre rymden. Organiseringen av dessa framtida universer på den första, andra, tredje och fjärde rymd-nivån av progressiv evolution kommer otvivelaktigt att bevitna begynnelsen av det transcendenta och absonita närmandet till Gudomen.

IX. GUD DEN ULTIMATE

Så som den Suprema Varelsen progressivt evolverar från den tidigare gudomlighetsbegåvelsen som ingår i storuniversums givna potential av energi och personlighet, så eventuerar Gud den Ultimate ur gudomlighetens potentialer inom totaluniversums transcenderade tid-rymd-domäner. Den Ultimata Gudomens aktualering signalerar absonit förening av den första erfarenhetsmässiga Treenigheten och anger förenande gudomsexpansion på den andra nivån av skapande självförverkligande. Detta utgör personlighet-

mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-career of the realization of God begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

0:8.10 (12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the Supreme Being.

0:8.11 (12.2) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of *all* these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

0:8.12 (12.3) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

IX. GOD THE ULTIMATE

0:9.1 (12.4) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power

styrka-motsvarigheten till erfarenhetsmässig gudomaktualering i universum av Paradis- absonita verkligheter på de eventuerande nivåerna av transcenderade tid-rymd-värden. Fullbordandet av en sådan erfarenhetsmässig utveckling är avsedd att möjliggöra ultimata service-bestämmelse för alla tid-rymd-varelser, som har uppnått absonita nivåer genom fullbordad förståelse av den Suprema Varelsen och genom Gud den Sjufaldiges verksamhet.

Gud den Ultimate betecknar personlig Gudom som verkar på det absonitas gudomlighetsnivåer och på supertidens och den transcenderade rymdens universumsfärer. Den Ultimate är ett eventuerande av Gudomen ovan det suprema. Den Supreme är den Treenighetsförening som finita varelser förstår; den Ultimate är den förening av Paradistreenigheten som absonita varelser förstår.

Genom den evolutionära Gudomens mekanism är den Universelle Fadern faktiskt engagerad i det överväldigande och häpnadsväckande verket att fokalisera personlighet och mobilisera styrka, på deras respektive betydelsernivåer i universum, av det finitas, det absonitas och även det absolutas gudomliga verklighetsvärden.

De första tre Paradisgudomarna med ett evigt förflutet — den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden — skall i den eviga framtiden bli personlighetskompletterade genom den erfarenhetsmässiga aktualeringen av associerade evolutionära Gudomar — Gud den Supreme, Gud den Ultimate och möjligen Gud den Absolute.

Gud den Supreme och Gud den Ultimate som nu evoluerar i de erfarenhetsmässiga universerna är inte existentiella — inte förflutet eviga, endast framtida eviga, tid-rymd-betingade och transcendental-betingade eviga. De är Gudar med suprema, ultimata och möjligen suprem-ultimata egenskaper, men de har ett historiskt ursprung i universum. De kommer aldrig att ha ett slut, men de har definitivt personlighetsbegynnelse. De är verkligen aktualiseringar av eviga och infinita gudomspotentialer, men de själva är varken obetingat eviga eller infinita.

X. GUD DEN ABSOLUTE

Det finns många drag i Gudomsabsolutets eviga verklighet, som inte fullt kan förklaras för det tid-rymd-finita sinnet, men Gud den Absolutes aktualisering skulle bli en följd av föreningen av den andra erfarenhetsmässiga Treenigheten, den Absoluta Treenigheten. Detta skulle innebära det erfarenhetsmässiga förverkligandet av absolut gudomlighet, förenandet av absoluta betydelser på absoluta nivåer; men vi är inte säkra på omfattningen av alla absoluta värden, då vi inte vid någon tid har informerats om att det Kvalificerade Absolutet är motsvarigheten till den Infinite. Superultimata bestämmelser berör absonita betydelser och infinit andlighet, och utan båda dessa uppnådda verkligheter kan vi inte hävda absoluta värden.

Gud den Absolute är målet för förverkligande-uppnåendet hos alla överabsonita varelser, men Gudomsabsolutets styrka- och personlighetpotential transcenderar vår uppfattning, och vi tvekar att diskutera

equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

0:9.2 (12.5) *God the Ultimate* is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

0:9.3 (13.1) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing act of personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

0:9.4 (13.2) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

0:9.5 (13.3) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not existential — not past eternal, only future eternal, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternal. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. GOD THE ABSOLUTE

0:10.1 (13.4) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0:10.2 (13.5) God the Absolute is the realization-attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities

de verkligheter som är så fjärran från erfarenhetsmässig aktualisering.

which are so far removed from experiential actualization.

XI. DE TRE ABSOLUTEN

När den Universelle Faderns och den Evige Sonens förenade tanke, verkande i Handlingens Gud, utgjorde skapandet av det gudomliga och centrala universumet, följde Fadern sin tankes expression in i Sonens ord och i deras Gemensamma Verkställares handling genom att differentiera sin Havona-närvaro från infinitetens potentialer. Dessa oavslöjade infinitetspotentialer förblir rymdförborgade i det Okvalificerade Absolutet och gudomligt avslöjade i Gudomsabsolutet, medan dessa två blir ett i verksamheten hos det Universella Absolutet, Paradisfaderns uppenbarade infinitet-enhet.

Både den kosmiska kraftens och andekraftens potens undergår en process av progressivt uppenbarande-förverkligande då berikandet av all verklighet åstadkommes av erfarenhetsmässig tillväxt och genom det Universella Absolutets korrelation av det erfarenhetsmässiga med det existentiella. Genom det Universella Absolutets balanserande närvaro förverkligar det Första Ursprunget och Centret ett utvidgande av erfarenhetsmässig styrka, åtnjuter identifiering med sina evolutionära varelser och uppnår expansion av erfarenhetsmässig Gudom på Suprematetens, Ultimatetens och Absolutetens nivåer.

När det inte är fullt möjligt att särskilja Gudomsabsolutet från det Okvalificerade Absolutet betecknas deras förmodade kombinerade funktion eller koordinerade närvaro som det Universella Absolutets verksamhet.

1. Gudomsabsolutet förefaller att vara den allstyrkefulla aktiveraren medan det Okvalificerade Absolutet synes vara den alleffektiva mekaniseraren av det supremt förenade och ultimativt koordinerade universernas universum, till och med universer på universer, färdiga, i vardande och tillkommande.

Gudomsabsolutet kan inte reagera, eller gör det åtminstone inte, på ett subabsolut sätt inför någon situation i universum. Varje reaktion av detta Absolut inför en given situation verkar vara med tanke på det bästa för hela skapelsen av ting och varelser, inte bara på dess nuvarande existensstadium utan också med tanke på de infinita möjligheterna i all framtida evighet.

Gudomsabsolutet är den potential som åtskildes från den totala infinita verkligheten genom den Universelle Faderns fria val, och inom vilket alla gudomlighetsaktiviteter — existentiella och erfarenhetsmässiga — försiggår. Detta är det Kvalificerade Absolutet i motsats till och till skillnad från det Okvalificerade Absolutet; men det Universella Absolutet får läggas till båda för att omfatta all absolut potential.

2. Det Okvalificerade Absolutet är icke-personligt, ligger utanför det gudomliga och är ogudifierat. Det Okvalificerade Absolutet saknar därför personlighet, gudomlighet och alla skaparprerogativ. Varken fakta eller sanning, erfarenhet eller uppenbarelse, filosofi eller absoniti kan genomtränga naturen och karaktären hos detta Absolut utan bestämning i universum.

XI. THE THREE ABSOLUTES

Q:11.1 (13.6) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their Conjoint Executive by differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

Q:11.2 (13.7) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equipoising presence of the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

Q:11.3 (14.1) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

Q:11.4 (14.2) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

Q:11.5 (14.3) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

Q:11.6 (14.4) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified* Absolute in contradistinction to the *Unqualified* Absolute; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

Q:11.7 (14.5) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation, philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

Det bör göras klart att det Okvalificerade Absolutet är en positiv verklighet som genomtränger storuniversum och som uppenbarligen utbreder sig vidare med samma rymdnärvaro in i kraftverksamheterna och de förmateriella evolutionerna inom rymdregionernas enorma utsträckning bortom de sju superuniverserna. Det Okvalificerade Absolutet är inte blott en negativism i form av ett filosofiskt begrepp som bygger på antagandena i metafysiska sofistrier om det obetingades och ovillkorligas universalitet, dominans och ursprunglighet. Det Okvalificerade Absolutet är en positiv övervakningskontroll av universum i infiniteten; denna övervakningskontroll är obegränsad i förhållande till rymd och kraft men är definitivt betingad av närvaron av liv, sinne, ande och personlighet och är ytterligare betingad av Paradistreenighetens viljereaktioner och målbestämda mandat.

Vi är övertygade om att det Okvalificerade Absolutet inte är en odifferentierad och allt genomträngande influens jämförbar vare sig med metafysikens panteistiska begrepp eller med hypotesen om en eter, en gång omfattad av vetenskapen. Det Okvalificerade Absolutet är obegränsat vad gäller kraft och betingat vad gäller Gudom, men vi uppfattar inte fullt förhållandet mellan detta Absolut och universernas andeverkligheter.

3. Det Universella Absolutet var, enligt vad vi logiskt kan sluta oss till, oundvikligt då den Universella Fadern som ett verk av absolut fri vilja differentierade universumverkligheterna i gudifierade och ogudifierade — personaliserbara och icke-personaliserbara — värden. Det Universella Absolutet är det gudomsfenomen som anger lösandet av den spänning som hade skapats av handlingen att av fri vilja differentiera universumverkligheten och fungerar som associativ koordinatör av dessa totalsummor av existentiella potentialiteter.

Det Universella Absolutets spänningsnärvaro betyder justering av differential mellan gudomsrealitet och ogudifierad realitet förknippad med särskiljandet av gudomlighetens fria viljas dynamik från den ovillkorliga infinitetens statiska tillstånd.

Minns alltid: Potentiell infinitet är absolut och oskilybar från evighet. Aktual infinitet i tiden kan aldrig vara annat än partiell och måste därför vara icke-absolut; inte heller kan infinitet hos aktual personlighet vara absolut förutom i okvalificerad Gudom. Det är differentialen hos infinitetspotentialen i det Okvalificerade Absolutet och Gudomsabsolutet som förevarar det Universella Absolutet, vilket gör det kosmiskt möjligt att ha materiella universer i rymden och andligen möjligt att ha finita personligheter i tiden.

Det finita kan samexistera i kosmos med den Infinite endast emedan det Universella Absolutets associativa närvaro så perfekt utjämnar spänningen mellan tid och evighet, finitet och infinitet, verklighetspotential och verklighetsaktualitet, Paradis och rymd, människa och Gud. Associativt innebär det Universella Absolutet identifikationen av den zon av framtidskridande evolutionell verklighet som existerar i den subinfinita gudomsmanifestationens tid-rymd- och tid-rymd-transcenderade universer.

Det Universella Absolutet är potentialen hos den

0:11.8 (14.6) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is definitely conditioned by the presence of life, mind, spirit, and personality, and is further conditioned by the will-reactions and purposeful mandates of the Paradise Trinity.

0:11.9 (14.7) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

0:11.10 (14.8) 3. *The Universal Absolute*, we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values. The Universal Absolute is the Deity phenomenon indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative co-ordinator of these sum totals of existential potentialities.

0:11.11 (15.1) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

0:11.12 (15.2) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

0:11.13 (15.3) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutionary reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

0:11.14 (15.4) The Universal Absolute is the potential of the

statisk-dynamiska Gudomen, som funktionellt kan förverkligas på tid-evighet-nivåer som finit-absoluta värden, och som det är möjligt att närma sig erfarenhetsmässigt och existentiellt. Denna ofattbara aspekt hos Gudomen kan vara statisk, potentiell och associativ men är inte erfarenhetsmässigt kreativ eller evolutionell när det gäller de intelligenta personligheter som nu verkar i totaluniversum.

Det Absoluta. De två Absoluten — det kvalificerade och det okvalificerade — ehuru de kan tyckas så olikartade i funktionen när de observeras av sinnesvarelser, är fulländat och gudomligt förenade i och av det Universella Absolutet. Fullt analyserade och förstådda är alla tre ett Absolut. På subinfinita nivåer är de funktionellt differentierade, men i infiniteten är de ETT.

Vi använder aldrig termen det Absoluta som en negation eller ett förnekande av någonting. Inte heller anser vi det Universella Absolutet vara självbestämmande, ett slags panteistisk och opersonlig Gudom. Det Absoluta är i allt som gäller personlighet i universum strikt begränsad av Treenigheten och dominerad av Gudomen.

XII. TREENIGHETERNA

Den ursprungliga och eviga Paradistreenigheten är existentiell och var oundviklig. Denna Treenighet som aldrig hade någon början var en naturlig del av differentieringen av det personliga och det icke-personliga genom Faderns ofjättrade vilja. Den blev faktisk när hans personliga vilja koordinerade dessa båda verkligheter genom sinne. Post-Havona-Treenigheterna är erfarenhetsmässiga — en naturlig del av skapandet av två subabsoluta och evolutionella nivåer av styrka-personlighet-manifestation i totaluniversum.

Paradistreenigheten — den eviga gudomsföreningen av den Universella Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden — är existentiell i aktualitet, men alla potentialer är erfarenhetsmässiga. Därför utgör denna Treenighet den enda gudomsrealitet som omfattar infinitet, och därför äger de universumfenomen rum vilka innebär att Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute aktualeras.

De första och andra erfarenhetsmässiga Treenigheterna, efter-Havona-Treenigheterna, kan inte vara infinita emedan de omfattar härledda Gudomar, Gudomar evolverade genom den erfarenhetsmässiga aktualeringen av verkligheter eventuerade eller skapade av den existentiella Paradistreenigheten. Gudomlighetens infinitet blir ständigt berikad, om inte förstörad, av finitet och absonitet i erfarenheten hos skapade och Skapare.

Treenigheter är sanningar om förhållande och fakta om jämförbar gudomsmanifestation. Treenighetsfunktionerna omfattar gudomsverkligheter, och gudomsverkligheter söker alltid förverkligande och manifestation i personalisering. Gud den Supreme, Gud den Ultimate och även Gud den Absolute är därför gudomliga oundvikligheter. Dessa tre erfarenhetsmässiga Gudomar var potentiella i den existentiella Treenigheten, Paradistreenigheten, men

static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutionary as concerns the intelligent personalities now functioning in the master universe.

0:11.15 (15.5) *The Absolute.* The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but in infinity they are ONE.

0:11.16 (15.6) We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. THE TRINITIES

0:12.1 (15.7) The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutionary levels of power-personality manifestation in the master universe.

0:12.2 (15.8) *The Paradise Trinity* — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

0:12.3 (15.9) The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities*, Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and Creator experience.

0:12.4 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in

deras framträdande i universum som personligheter med styrka är till en del beroende av deras egen erfarenhetsmässiga verksamhet i universerna som kännetecknas av styrka och personlighet och till en del av efter-Havona-Skaparnas och -Treenigheternas erfarenhetsmässiga prestationer.

De två efter-Havona-Treenigheterna, den Ultimata och den Absoluta erfarenhetsmässiga Treenigheten, är inte nu fullt manifesterade; deras förverkligande i universum pågår. Dessa gudomsassociationer kan beskrivas som följer:

1. Den Ultimata Treenigheten, som nu evolverar, kommer till slut att bestå av den Suprema Varelse, de Suprema Skaparpersonligheterna och totaluniversums absonita Arkitekter, dessa unika universumplanerare som varken är skapare eller skapade. Gud den Ultimate kommer slutligen och oundvikligen att framträda till styrka och personlighet som gudomskonsekvensen av föreningen av denna erfarenhetsmässiga Ultimata Treenighet på det nästan gränslösa totaluniversums expanderande arena.

2. Den Absoluta Treenigheten — den andra erfarenhetsmässiga Treenigheten — som nu undergår aktualisering, kommer att bestå av Gud den Supreme, Gud den Ultimate och den ouppenbarade Fullbordaren av Universernas Bestämmelse. Denna Treenighet verkar på såväl personliga som överpersonliga nivåer, ända intill gränserna för det icke-personliga, och dess förening i universalitet skulle erfarenhetsmässigt framkalla Absolut Gudom.

Den Ultimata Treenigheten undergår erfarenhetsmässig slutlig förening, men vi tvivlar verkligen på möjligheten till en sådan fullständig förening av den Absoluta Treenigheten. Vår uppfattning om den eviga Paradistreenigheten är emellertid en ständigt närvarande påminnelse om att Gudomens treenighetsformning kanske kan åstadkomma det annars ouppnåeliga; därför antar vi att den Supreme-Ultimate en gång framträder och att Gud den Absolute möjligen treenigas-faktualiseras.

Filosoferna i universerna postulerar en Treenigheternas Treenighet, en existentiell erfarenhetsmässig Treenighet-Infinitet, men de kan inte föreställa sig dess personalisering; möjligen skulle den motsvara den Universelle Faderns person på den begreppsmässiga nivå där JAG ÄR finns. Men oberoende av allt detta är den ursprungliga Paradistreenigheten potentiellt infinit emedan den Universelle Fadern är aktuellt infinit.

Erkännande

I formuleringen av de följande skildringarna, som gäller den Universelle Faderns karaktär och naturen hos dem som är associerade med honom i Paradiset, och i försöket att beskriva det fullkomliga centrala universumet och de runt om cirkulerande sju superuniverserna, söker vi hålla oss till superuniversumhärskarnas mandat, enligt vilket vi, i all vår strävan att uppenbara sanning och koordinera väsentlig kunskap, skall ge företräde åt de högsta existerande mänskliga uppfattningarna om de ämnen som skall framföras. Vi kan anläta ren uppenbarelse endast när de begrepp som presenteras inte tidigare har fått ett adekvat uttryck i människosinnet.

part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0:12.5 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations may be described as follows:

0:12.6 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity*, now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this experiential Ultimate Trinity in the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0:12.7 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0:12.8 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0:12.9 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities*, an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

0:12.10 (16.7) Acknowledgment

0:12.11 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

De successiva planetariska uppenbarelserna av gudomlig sanning omfattar alltid de högsta existerande uppfattningarna om andliga värden som utgör en del av den nya och ökade koordineringen av planetarisk kunskap. Vid avfattandet av dessa framställningar om Gud och hans medarbetare i universum har vi i enlighet därmed som bas utvalt mer än tusen människotankar och begrepp som representerar den högsta och mest avancerade planetariska kunskapen om andliga värden och universumbetydelser. Där dessa människouppfattningar, samlade från gudsmedvetna dödliga från förr och nu, är otillräckliga för att framställa sanningen så som vi har anvisats att uppenbara den, kommer vi utan tvekan att utöka dem och för detta ändamål utnyttja vår egen överlägsna kunskap om Paradisgudomarnas och deras transcendenta hemuniversums verklighet och gudomlighet.

Vi är fullt medvetna om svårigheterna som är förknippade med vårt uppdrag; vi inser omöjligheten att fullt översätta gudomlighets- och evighetsbegreppens språk till språksymbolerna för det dödliga sinnets finita begrepp. Men vi vet att en del av Gud bor i människans sinne och att Sanningens Ande vistas hos människosjälens; och vidare vet vi att dessa andekrafter samverkar för att få den materiella människan att inse de andliga värdenas verklighet och att förstå universumbetydelsernas filosofi. Men ännu säkrare vet vi att den Gudomliga Närvarons andar kan hjälpa människan att andligen tillägna sig all sanning som bidrar till att öka den personliga religiösa erfarenhetens — gudsmedvetenhetens — ständigt progressiva verklighet.

[Avfattad av en i Orvonton verkande Gudomlig Rådgivare som leder den kår av superuniversumpersonligheter som gavs i uppdrag att på Urantia framföra sanningen om Paradisgudomarna och universernas universum.]

0:12.12 (17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

0:12.13 (17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

0:12.14 (17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

URANTIABOKEN

**DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH
SUPERUNIVERSERNA**

Kapitel 1. Den Universelle Fadern

⇐ 000

Urantiaboken

002 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 1 DEN UNIVERSELLE FADERN

Sektioner

Introduktion

1. Faderns namn
2. Guds verklighet
3. Gud är en universell ande
4. Guds mysterium
5. Den Universelle Faderns personlighet
6. Personligheten i universum
7. Det andliga värdet av personlighetsbegreppet

PAPER 1 THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

Introduktion

DEN Universelle Fadern är all skapelses Gud, det Första Ursprunget och Centret för alla ting och varelser. Tänk på Gud först som skapare, därefter som övervakare och sist som infinit upprätthållare. Sanningen om den Universelle Fadern hade börjat gå upp för mänskligheten när profeten yttrade: "Du Gud är allena; det finns ingen förutom dig. Du har skapat himlen och himlarnas himmel med alla deras härskaror; du bevarar och övervakar dem. Guds Söner skapade universerna. Skaparen skyler sig med ljus som med en klädnad och sträcker ut himlarna som ett skynke." Det var inte möjligt för människan att uppfatta Fadern som gudomlig skapare och infinit övervakare förrän begreppet Universell Fader — en Gud i stället för många gudar — hade uppstått.

Myriaderna av planetsystem har alla gjorts för att till slut bli bebodda av många olika slag av intelligenta varelser, varelser som kan bli medvetna om Gud, ta emot den gudomliga kärleken och i sin tur älska honom. Universernas universum är Guds verk och boplaten för hans olika skapade varelser. "Gud skapade himlarna och formade jorden; han lade grunden till universum och skapade denna värld inte förgäves; han formade den för att bebos."

Alla de upplysta världarna erkänner och dyrkar den Universelle Fadern, den evige skaparen och infinite upprätthållaren av all skapelse. Viljevarelserna i otaliga universer har dragit åstad på den långa, långa färden till Paradiset, det eviga äventyrets fascinerande kamp för att nå fram till Gud Fadern. Det transcendenta målet för tidens barn är att finna den evige Guden, att förstå den

INTRODUCTION

1:0.1 (21.1) THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: "You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain." Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

1:0.2 (21.2) The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. "God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created this world not in vain; he formed it to be inhabited."

1:0.3 (21.3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the

gudomliga naturen, att känna igen den Universelle Fadern. Skapade varelser som känner Gud har endast en högsta ambition, endast en brinnande önskan, och det är att så som de är i sina sfärer bli lik honom sådan han är i sin personlighets paradisfullkomlighet och i sin sfär av rättfärdig suprematet. Från den Universelle Fadern, som bebor evigheten, har utgått det högsta påbudet: "Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig." I kärlek och nåd har Paradisets budbärare fört denna gudomliga uppmaning ned genom tidevarven och ut genom universerna, även till så låga varelser av djuriskt ursprung som människosläktet på Urantia.

Denna storslagna och universella föreskrift att sträva efter att uppnå gudomlighetens fulländning är den första uppgiften och borde vara den högsta ambitionen bland hela den kämpande skapelsen bestående av varelser som fullkomlighetens Gud har skapat. Denna möjlighet att uppnå gudomlig fulländning är människans slutliga och säkra bestämmelse för allt det eviga, andliga framåtskridandet.

De dödliga på Urantia kan knappast hoppas vara fulländade i infinit betydelse, men det är helt möjligt för människovarelser att med början på denna planet nå det överjordiska och gudomliga mål som den infinite Guden har satt för den dödliga människan; och när människovarelserna verkligen når denna bestämmelse är de i allt som gäller självförverkligande och sinnesförmögenheter lika fullständiga i sin sfär av gudomlig fulländning som Gud själv är i sin sfär av infinitet och evighet. Sådan fulländning är kanske inte universell i materiell bemärkelse, obegränsad i fråga om intellektuell fattning, eller slutlig vad andlig erfarenhet gäller, men den är slutlig och fullständig i alla finita aspekter beträffande viljans gudomlighet, fulländning av personlighetsmotivation och gudsmedvetande.

Detta är den sanna betydelsen av den gudomliga befallningen, "Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig", som alltid driver människan framåt och visar henne inåt i den långa och fascinerande kampen för att nå allt högre nivåer av andliga värden och sanna universumbetydelser. Detta ädla sökande efter universernas Gud är det största äventyret för invånarna i tidens och rymdens alla världar.

1. FADERNS NAMN

Av alla de namn under vilka Gud Fadern är känd i universerna påträffas oftast de som betecknar honom som det Första Ursprunget och Universumcentret. Den Förste Fadern är känd under olika namn i olika universer och i olika delar av samma universum. De namn som den skapade ger åt Skaparen beror mycket på den skapades uppfattning om Skaparen. Det Första Ursprunget och Universumcentret har aldrig uppenbarat sig till sitt namn, endast till sin natur. Om vi tror att vi är denne Skapares barn är det enbart naturligt att vi till slut kommer att kalla honom Fader. Men det namnet har vi själva valt, och det kommer sig av vår insikt om vårt personliga förhållande till det Första Ursprunget och Centret.

Den Universelle Fadern påtvingar aldrig universernas intelligenta viljevarelser någon form av egenmäktigt erkännande, formbunden dyrkan eller

eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, "Be you perfect, even as I am perfect." In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

1:04 (22.1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

1:05 (21.2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

1:06 (22.3) This is the true meaning of that divine command, "Be you perfect, even as I am perfect," which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. THE FATHER'S NAME

1:1.1 (22.4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:1.2 (22.5) The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the

slaviskt tjänande. De evolutionära invånarna i tidens och rymdens världar måste av sig själva — i sina egna hjärtan — erkänna, älska och frivilligt dyrka honom. Skaparen vägrar att pressa eller tvinga fram underkastelse av den andliga fria viljan hos sina materiella skapade varelser. Att kärleksfullt viga den mänskliga viljan till att göra Faderns vilja är människans mest utsökta gåva till Gud; ett sådant helgande av den skapades vilja utgör i själva verket människans enda möjliga gåva av sant värde till Paradisfadern. I Gud lever och rör sig människan, och har sin varelse; det finns ingenting som människan kan ge Gud förutom detta val att följa Faderns vilja, och sådana beslut fattade av universernas intelligenta viljevarelser utgör realiteten i den sanna dyrkan som är så tillfredsställande för Skaparfaderns kärleksdominerade natur.

När ni en gång har blivit sant gudsmedvetna, efter det att ni verkligen upptäcker den majestätiske Skaparen och börjar erfara förverkligandet av den gudomlige övervakarens närvaro i ert inre, då kommer ni i enlighet med er upplysning och i enlighet med det sätt och den metod som de gudomliga Sönerna uppenbarar Gud på, att finna ett namn för den Universelle Fadern vilket adekvat uttrycker er uppfattning om det Första Ursprunget och Centret. I skilda världar och i olika universer blir Skaparen sålunda känd under talrika benämningar, som alla i förhållandets anda betyder detsamma, men i fråga om ord och symboler blir varje namn beroende av graden, djupet, av hans upphöjdhed i hans skapade varelsers hjärtan i varje värld.

Nära centrum av universernas universum är den Universelle Fadern i allmänhet känd under namn som kan anses betyda det Första Ursprunget. Längre ut i rymdens universer betyder de termer som används för att beteckna den Universelle Fadern oftare det Universella Centret. Ännu längre ut i stjärnskapelsen är han känd, såsom i högkvarteretsvärlden i ert lokaluniversum, som det Första Skapande Ursprunget och Gudomliga Centret. I en närbelägen konstellation kallas Gud Universernas Fader; i en annan den Infinite Upprätthållaren, och österut, den Gudomlige Övervakaren. Han har också betecknats som Ljusets Fader, Livets Gåva och den Allsmåktige.

I de världar där en Paradisson har levt ett utgivningsliv är Gud vanligen känd under något namn som anger personligt förhållande, kärleksfull hängivenhet och faderlig tillgivenhet. I högkvarteret i er konstellation kallas Gud den Universelle Fadern och på olika bebodda planeter i ert lokalsystem är han varierande känd som Fädernas Fader, Paradisfadern, Havonafadern och Andefadern. De som känner Gud som följd av uppenbarelserna i och med Paradissönernas utgivningar ger så småningom vika för det tilltalande draget i det rörande förhållande som föreningen av skapad-Skapare innebär och kallar då Gud "vår Fader".

På en planet med sexuella varelser, i en värld där föräldrakänslornas impulser på ett naturligt sätt finns i hjärtana på dess förståndsvarelser, blir termen Fader ett mycket uttrycksfullt och passande namn för den evige Guden. Han är bäst känd, mest universellt accepterad, på er planet Urantia under namnet Gud. Det namn man ger honom är av liten betydelse. Det betydelsefulla är att ni känner honom och strävar att

universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22.6) When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

1:1.4 (23.1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

1:1.5 (23.2) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as "our Father."

1:1.6 (23.3) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name *God*. The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your

efterlikna honom. Era forna profeter kallade honom i sanning "den evige Guden" och hänvisade till honom som den som "bebor evigheten".

2. GUDS VERKLIGHET

Gud är ursprunglig verklighet i andens värld; Gud är sanningens källa i sinnets sfärer; Gud överskuggar allting i de materiella rikena. För alla skapade förståndsvarelser är Gud en personlighet, och för universernas universum är han det Första Ursprunget till och Centrum för den eviga verkligheten. Gud liknar varken människa eller maskin. Den Förste Fadern är universell ande, evig sanning, infinit verklighet och faderpersonlighet.

Den evige Guden är oändligt mycket mer än idealiserad verklighet eller ett personifierat universum. Gud är inte, enkelt nog, människans högsta önskan, ett objekt för de dödligas sökande. Gud är inte heller enbart ett begrepp, rättfärdighetens makt-potential. Den Universelle Fadern är inte en synonym till naturen, inte heller är han en personifiering av naturlagarna. Gud är en transcendent verklighet, inte endast människans traditionella uppfattning om de högsta värdena. Gud är inte en psykologisk fokusering av andliga betydelser, inte heller är han "människans ädlaste skapelse". Gud kan representera alla dessa uppfattningar i människornas tankar, men han är mera. Han är en frälsande person och en kärleksfull Fader för alla som har andlig frid på jorden och som längtar efter att få erfara personlighetens överlevnad i döden.

Det faktum att Guds existens är verklig visas i människans erfarenhet av den gudomliga närvaron inom henne. Andedsagaren som är sänd från Paradiset är avsedd att leva i människans dödliga sinne och där bistå med att utveckla den odödliga själen som överlever i evighet. Denna gudomliga Riktares närvaro i människans sinne avslöjas av tre erfarenhetsmässiga fenomen:

1. Den intellektuella förmågan att känna Gud — Gudsmedvetenhet.
2. Den andliga sporren att finna Gud — Gudssökande.
3. Personlighetens längtan att vara lik Gud — den helhjärtade önskan att göra Faderns vilja.

Guds existens kan aldrig bevisas med vetenskapliga experiment eller med logiskt härledda rena förnuftsresonemang. Gud kan förstås endast på den mänskliga erfarenhetens område; ändå är den sanna uppfattningen om Guds verklighet förnuftig för logiken, rimlig för filosofin, väsentlig för religionen och oundgänglig för varje hopp om personlighetens överlevnad.

De som känner Gud har erfart att det är ett faktum att han är närvarande; sådana dödliga som känner Gud har i sin personliga erfarenhet det enda positiva beviset för den levande Gudens existens, vilket en människa kan erbjuda en annan. Guds existens ligger helt och hållet bortom all möjlighet till det som kan bevisas, med undantag av kontakten mellan gudsmedvetenheten i människans sinne och gudsnärvaron i skepnad av Tankeriktaren, som bor i det dödliga intellektet och som

prophets of old truly called him "the everlasting God" and referred to him as the one who "inhabits eternity."

2. THE REALITY OF GOD

1:21 (23.4) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:22 (23.5) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he "the noblest work of man." God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

1:23 (24.1) The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

- 1:24 (24.2) 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.
- 1:25 (24.3) 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.
- 1:26 (24.4) 3. The personality craving to be like God — the wholehearted desire to do the Father's will.

1:27 (24.5) The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

1:28 (24.6) Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man

utges till människan som en fri gåva från den Universelle Fadern.

I teorin kan ni betrakta Gud som Skapare, och han är den som personligen har skapat Paradiset och fullkomlighetens centraluniversum, men tidens och rymdens universer har alla skapats och organiserats av Skaparsönernas Paradiskår. Den Universelle Fadern är inte den personlige skaparen av lokaluniversumet Nebadon; det universum som ni bor i är skapat av hans Son Mikael. Fastän Fadern inte personligen skapar de evolutionära universerna kontrollerar och övervakar han dem i många av deras universella förhållanden och i vissa manifestationer av fysiska, sinnemässiga och andliga energier. Gud Fadern har personligen skapat Paradisuniversumet och i förening med den Evige Sonen har han skapat alla andra personliga universumskapare.

Som fysisk övervakare i det materiella universernas universum verkar det Första Ursprunget och Centret genom de mönster som är utmärkande för den eviga Paradisön, och med hjälp av detta absoluta gravitationscentrum utövar den evige Guden kosmisk överkontroll av den fysiska nivån lika väl i centraluniversumet som i universernas universum. Som sinne verkar Gud i den Oändlige Andens Gudom; som ande uppenbarar sig Gud i den Evige Sonens person och i den Evige Sonens gudomliga barns personer. Det Första Ursprungets och Centrets ömsesidiga förhållande med Paradisets jämlika personer och Absolut utesluter inte på minsta sätt den Universelle Faderns direkta personliga verksamhet alltigenom hela skapelsen och på alla dess nivåer. Genom sin fragmenterade andes närvaro håller Skaparfadern omedelbar kontakt med sina skapade barn och med sina skapade universer.

3. GUD ÄR EN UNIVERSELL ANDE

"Gud är ande". Han är en universell andlig närvaro. Den Universelle Fadern är en infinit andlig verklighet; han är "den suveräne, evige, odödlige, osynlige och ende sanne Guden". Fastän ni är "Guds avkomma" bör ni inte tänka er att Fadern är lik er till form och fysik även om ni sägs vara skapade "till hans avbild" — innebodda av Mysterieledsagare sända från hans eviga väsens centrala boning. Andevarelser är verkliga fastän de är osynliga för människans ögon; fastän de inte är av kött och blod.

En profet sade fordom: "Se, han går vid min sida och jag ser honom icke; han går framför mig men jag skådar honom icke." Vi kan ständigt iaktta Guds verk, vi kan vara starkt medvetna om de materiella bevisen för hans majestätiska handlande, men sällan kan vi beskåda den synliga manifestationen av hans gudomlighet, inte ens närvaron av hans utsände, dvs. hans ande som bor i människans inre.

Den Universelle Fadern är inte osynlig därför att han vill gömma sig undan de lågtstående varelserna med materialistiska handikapp och begränsad andlig begåvning. Snarare är situationen denna: "Ni kan inte se mitt ansikte, ty ingen dödlig kan se mig och leva." Ingen materiell människa kan skåda Guds ande och bibehålla sin dödliga existens. Härligheten och den

as the free gift of the Universal Father.

1:2.9 (24.7) In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

1:2.10 (24.8) As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

1:3.1 (25.1) "God is spirit." He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is "the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God." Even though you are "the offspring of God," you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created "in his image" — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

1:3.2 (25.2) Said the seer of old: "Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not." We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

1:3.3 (25.3) The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: "You cannot see my face, for no mortal can see me and live." No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the

andliga strålgansen i den gudomliga personlighetens närvaro kan de lägre grupperna av andevarelser och alla klasser av materiella personligheter omöjligt närma sig. Den andliga lyskraften i Faderns personliga närvaro är ett "ljus som ingen dödlig kan närma sig, som ingen materiell varelse har sett eller kan se". Men det är inte nödvändigt att se Gud med kroppens ögon för att urskilja honom genom trosvisionen i det förändrade sinnet.

Den Universella Faderns andenatur delas helt av hans samexisterande jag, Paradisets Evige Son. På samma sätt delar Fadern och Sonen den universella och eviga anden helt och oreserverat med sin samverkande jämlika personlighet, den Oändlige Anden. Guds ande är inherent absolut; i Sonen är den okvalificerad, i Anden universell och i dem alla infinit.

Gud är universell ande; Gud är den universella personen. Den högsta personliga verkligheten i den finita skapelsen är ande; den ultimata verkligheten i det personliga kosmoset är absonit ande. Endast infinitetens nivåer är absoluta, och endast på sådana nivåer råder slutlig etthet mellan materia, sinne och ande.

I universerna övervakar Gud Fadern potentiellt materia, sinne och ande. Endast genom sin vittomfattande personlighetsströmkrets har Gud direkt att göra med personligheterna i sin vida skapelse av viljevarelser, men han kan kontaktas (utanför Paradiset) endast i närvaron av sina fragmenterade entiteter, som är Guds vilja ute i universerna. Denna Paradisande, som har sin boning hos tidens dödliga och där fostrar utvecklingen av den överlevande skapade varelsens odödliga själ, är av den Universella Faderns natur och gudomlighet. Men sinnet som sådana evolutionära varelser har härstammar från lokaluniverserna och måste vinna gudomlig fulländning genom den andliga uppnåelsens erfarenhetsmässiga förvandlingar som är det oundvikliga resultatet av att en skapad varelse väljer att göra den himmelske Faderns vilja.

I människans inre erfarenhet är sinnet förenat med materien. Sådana materieförenade sinnen kan inte överleva då människan dör. Överlevnadstekniken ligger i den anpassning av människans vilja och i de förändringar i det dödliga sinnet genom vilka ett sådant gudsmedvetet intellekt gradvist undervisas av anden och slutligen leds av den. Att det mänskliga sinnet utvecklas från materieassociation till andeförening resulterar i att de potentiella andefaserna i det dödliga sinnet förvandlas till morontiaverkligheterna i den odödliga själen. Det dödliga sinne som lyder under materien är bestämt att i allt högre grad bli materiellt och att till följd därav till slut undergå personlighetens utsläckning; det sinne som har gett sig åt anden är bestämt att bli allt mer andligt och att till slut uppnå etthet med den överlevande och vägledande gudomliga anden och att sålunda uppnå överlevnad och evighet för personlighetens existens.

Jag kommer från den Evige, och jag har upprepade gånger återvänt till den Universella Fadern. Jag känner till det Första Ursprungets och Centrets, den Evige och Universella Faderns aktualitet och personlighet. Jag vet att fastän den store Guden är absolut, evig och infinit är han också god, gudomlig och barmhärtig. Jag känner sanningen i de stora

divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father's personal presence is a "light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see." But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

1:3.4 (25.4) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God's spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

1:3.5 (25.5) God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

1:3.6 (25.6) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

1:3.7 (26.1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

1:3.8 (26.2) I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: "God

förkunnelserna: "Gud är ande" och "Gud är kärlek", och dessa två egenskaper uppenbaras mest fullständigt för universum i den Evige Sonen.

is spirit" and "God is love," and these two attributes are most completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. GUDS MYSTERIUM

Infiniteten i Guds fullkomlighet är sådan att den för evigt gör honom till ett mysterium. Och det största av alla Guds ofattbara mysterier är att Gud bor i de dödliga sinnen. Det sätt på vilket den Universelle Fadern vistas hos tidens varelser utgör det mest outgrundliga av alla mysterier i universum; den gudomliga närvaron i människans sinne är mysteriernas mysterium.

De dödliga fysiska kroppar är "Guds tempel". Fastän de Suveräna Skaparsönerna kommer nära de skapade varelserna i sina bebodda världar och "drar alla människor till sig"; fastän de "står vid dörren" till medvetandet "och bultar" och gläds över att komma in till alla som vill "öppna dörren till sitt hjärta"; fastän denna intima personliga gemenskap i själva verket existerar mellan Skaparsönerna och deras dödliga skapade varelser, icke desto mindre har de dödliga från Gud själv någonting som faktiskt bor inom dem; deras kroppar är dettas tempel.

När ni är färdiga här nere, när ni har löpt ert lopp i en tillfällig skepnad på jorden, när er provotid i köttet är avslutad, när stoftet som utgör den dödliga hyddan "återvänder till jorden därifrån det kom" då avslöjas det att "Anden i ert inre skall återvända till Gud som gav den". Hos varje moralvarelse på denna planet vistas ett fragment av Gud, ett fragment av gudomligheten. Ni har inte ännu äganderätt till den, men den är uttryckligen avsedd att bli ett med er om ni överlever den dödliga existensen.

Vi möter ständigt detta Guds mysterium; vi är förbryllade av det allt tydligare framträdande ändlösa panorama som visar sanningen om hans infinita godhet, ändlösa nåd, ojämförliga visdom och överlägsna karaktär.

Det gudomliga mysteriet består i den inherenta skillnad som existerar mellan det finita och det infinita, det tidsbundna och det eviga, den tid-rymdbContextna varelsen och den Universelle Skaparen, det materiella och det andliga, människans ofullkomlighet och Paradisgudomens fullkomlighet. Den universella kärlekens Gud manifesterar sig ofelbart för var och en av sina varelser upp till det fulla måttet av dessa varelsers förmåga att andligen fatta den gudomliga sanningens, skönhetens och godhetens egenskaper.

För varje andevarelse och för varje dödlig varelse på varje sfär och i varje värld i universernas universum uppenbarar den Universelle Fadern allt av sitt älskvärda och gudomliga jag som sådana andevarelser och sådana dödliga varelser kan uppfatta eller förstå. Gud gör inte skillnad på person, vare sig andliga eller materiella. Den gudomliga närvaro som varje barn i universum har tillgång till i ett givet ögonblick begränsas endast av förmågan hos en sådan varelse att ta emot och uppfatta andeverkligheterna i den övermateriella världen.

Som en verklighet i människans andliga erfarenhet är Gud inte ett mysterium. Men när man gör ett försök

4. THE MYSTERY OF GOD

1:4.1 (26.3) The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

1:4.2 (26.4) The physical bodies of mortals are "the temples of God." Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and "draw all men to themselves"; though they "stand at the door" of consciousness "and knock" and delight to come in to all who will "open the doors of their hearts"; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

1:4.3 (26.5) When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle "returns to the earth whence it came"; then, it is revealed, the indwelling "Spirit shall return to God who gave it." There sojourns within each moral being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

1:4.4 (26.6) We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

1:4.5 (26.7) The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

1:4.6 (27.1) To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

1:4.7 (27.2) As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make

att förklara andevärldens verkligheter för den materiella klassens fysiska sinnen uppkommer mysteriet: mysterier så subtila och så djupa att den dödliga som känner Gud kan endast genom tron uppnå författningen av det filosofiska miraklet, att den finite känner igen den Infinite, att de evolverande dödliga i de materiella världarna i tid och rymd urskiljer den evige Guden.

5. DEN UNIVERSELLE FADERNS PERSONLIGHET

Låt inte Guds omfattning, hans infinitet, vare sig skymma eller överskugga hans personlighet. "Han som har planerat örat, skulle han inte höra? Han som har format ögat, skulle han inte se?" Den Universelle Fadern utgör den högsta graden av gudomlig personlighet; han är personlighetens ursprung och mål alltigenom hela skapelsen. Gud är både infinit och personlig; han är en infinit personlighet. Fadern är i sanning en personlighet, även om infiniteten som karakteriserar hans personlighet för alltid förlägger honom bortom materiella och finita varelsers fulla förståelse.

Gud är mycket mera än personlighet, så som personlighet uppfattas av människan; han är även mycket mer än någon möjlig uppfattning om en superpersonlighet. Det är ändå ytterst meningslöst att diskutera sådana ofattbara uppfattningar om gudomlig personlighet med materiella varelser, vilkas högsta uppfattning om varelseverklighet utgörs av personlighetens idé och ideal. Den materiella varelsens högsta möjliga uppfattning om den Universelle Skaparen består i de andliga idealen om den gudomliga personlighetens upphöjda idé. Därför vet ni, fastän ni kan veta att Gud måste vara mycket mer än människans uppfattning om personlighet, lika väl att den Universelle Fadern omöjligt kan vara någonting mindre än en evig, infinit, sann, god och vacker personlighet.

Gud gömmer sig inte för någon av sina varelser. Han är ouppnåelig för så många klasser av varelser endast emedan han "har sin boning i ett ljussken som ingen materiell varelse kan närma sig". Den gudomliga personlighetens ofantlighet och upphöjdhed ligger bortom det ofulländade sinnets fattning som de evolutionära dödliga har. Han "mäter vattnen i kupan av sin hand, mäter ett universum med bredden av sin hand. Det är han som sitter på jordens bana, som hänger ut himlarna som ett skyne och sprider ut dem som ett universum att bo i." "Lyft upp era ögon i höjden och se vem som har skapat alla dessa ting, vem som känner till världarnas antal i dem och kallar dem med deras namn"; och sålunda är det sant att "Guds osynliga ting delvis kan förstås av de ting som finns gjorda". Idag, och sådana som ni är, måste ni urskilja den osynlige Skaparen genom hans mångahanda och varierande skapelse så väl som genom hans Söners och deras talrika underordnades uppenbarelse och verksamhet.

Trots att materiella dödliga inte kan se Guds person borde de fröjdas i förvisningen om att han är en person; de borde i tro acceptera den sanning som säger att den Universelle Fadern så älskade världen att han har gett möjlighet till evigt andligt framåtskridande för dess ringa invånare; att han "gläds över sina barn". Gud saknar inga av de övermänniskliga och gudomliga

plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL FATHER

1:51 (27.3) Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. "He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?" The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

1:52 (27.4) God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature's highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

1:53 (27.5) God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he "dwells in a light which no material creature can approach." The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He "measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in." "Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names"; and so it is true that "the invisible things of God are partially understood by the things which are made." Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

1:54 (28.1) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he "delights in his children." God is lacking in none of those superhuman and divine

egenskaper som bildar en fullkomlig, evig, kärleksfull och infinit Skaparpersonlighet.

I de lokala skapelserna har Gud inte (med undantag av superuniversumpersonal) någon personlig eller där bosatt representation förutom Paradisskaparsönerna, som är de bebodda världarnas fäder och lokaluniversernas härskare. Om den skapade varelsens tro vore fulländad skulle han med visshet veta, att då han har sett en Skaparson har han sett den Universelle Fadern; i sitt sökande efter Fadern skulle han inte fråga efter eller vänta sig att se någon annan än Sonen. Den dödliga människan kan helt enkelt inte se Gud förrän hon uppnår fullbordad andeförvandling och faktiskt når fram till Paradiset.

Paradisskaparsönernas väsen omfattar inte den universella absolutetens alla okvalificerade potentialer som ingår i det Första Stora Ursprungets och Centrets infinita väsen, men den Universelle Fadern är på alla sätt gudomligt närvarande i Skaparsönerna. Fadern och hans Söner är ett. Dessa Paradissöner av Mikael-klassen är fulländade personligheter och även ett mönster för all personlighet i lokaluniversumet, från och med den Klara Morgonstjärnan ända ned till den lägsta människovarelse av den framskridande evolutionen inom djurvärlden.

Utan Gud och om ej hans stora och centrala person fanns, skulle det inte finnas någon personlighet inom hela det vidsträckta universernas universum. Gud är personlighet.

Oberoende av att Gud är en evig kraft, en majestätisk närvaro, ett transcendent ideal och en lysande ande, fastän han är allt detta och oändligt mycket mera, är han i sanning och för evigt en perfekt Skaparpersonlighet, en person som "kan känna och bli känd", som kan "älska och bli älskad" och en som kan bli vår vän; medan du kan bli känd, så som andra människor har blivit det, som Guds vän. Han är en verklig ande och en andlig verklighet.

Då vi ser den Universelle Fadern uppenbarad överallt i sitt universum, då vi ser honom dväljas i sina myriader varelser, då vi ser honom i hans Suveräna Söners personer, då vi vidare känner hans gudomliga närvaro än här än där, nära och fjärran, låt oss inte tvivla på eller ifrågasätta att han i första hand är en personlighet. Trots all denna vidsträckta utbredning och fördelning förblir han en sann person, och han uppehåller för evigt personlig förbindelse med de otaliga skarorna av sina skapade varelser utspridda inom universernas universum.

Idén om den Universelle Faderns personlighet är en utvidgad och sannare uppfattning om Gud som människosläktet huvudsakligen har fått genom uppenbarelse. Förnuftet, visdomen och den religiösa erfarenheten visar alla på och antyder att Gud är en personlighet, men bevisar den inte helt. Även Tankeriktaren som bor i människans inre är förpersonlig. En religions sanning och mogenhet är direkt proportionell mot dess uppfattning om Guds infinita personlighet och dess insikt om Gudomens absoluta enighet. Idén om en personlig Gudom blir därför måttet på religiös mognad, sedan religionen först har formulerat uppfattningen om Guds enhetlighet.

Den primitiva religionen hade många personliga gudar som var skapade till människans avbild.

attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

1:5.5 (28.2) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

1:5.6 (28.3) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:5.7 (28.4) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:5.8 (28.5) Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can "know and be known," who can "love and be loved," and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:5.9 (28.6) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:5.10 (28.7) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:5.11 (29.1) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man.

Uppenbarelsen bekräftar sanningen i uppfattningen om Guds personlighet, som endast är en möjlighet under det vetenskapliga antagandet om en Första Orsak och endast med förbehåll antyds i den filosofiska idén om Universell Enhetlighet. Endast genom personlighetsbegreppet kan en person börja förstå Guds enhetlighet. Att förneka det Första Ursprungets och Centrets personlighet betyder att man endast kan välja mellan två filosofiska dilemman: materialism och panteism.

Då man begrundar Gudomen måste personlighetsbegreppet frigöras från idén om kroppslighet. En materiell kropp är inte nödvändig för vare sig människans eller Guds personlighet. Felet i tanken om kroppslighet framgår inom båda ytterligheterna i den mänskliga filosofin. Inom materialismen upphör människan att existera som personlighet då hon i döden förlorar sin kropp; inom panteismen är Gud inte en person då han inte har en kropp. Den övermänskliga typen av framåtskridande personlighet fungerar i en förening mellan sinne och ande.

Personlighet är inte enkelt nog en egenskap hos Gud; hellre representerar den helheten av det koordinerade infinita väsendet och den förenade gudomliga viljan som framträder fullkomlig i evighet och universalitet. Personlighet i dess högsta betydelse är Guds uppenbarelse för universernas universum.

Gud som är evig, universell, absolut och infinit växer inte i kunskap eller ökar i visdom. Gud förvärfvar inte erfarenheter så som den finita människan kunde tänka sig eller förstå, men inom sfären av sin egen eviga personlighet kan han glädja sig åt det ständigt expanderande självförverkligande som i vissa avseenden kan jämföras med och motsvarar de finita varelsernas införskaffande av ny erfarenhet i de evolutionära världarna.

Den infinite Gudens absoluta perfektion skulle medföra att han fick lida av de fruktansvärda begränsningarna som kännetecknar perfektionens okvalificerade finalitet om det inte vore ett faktum att den Universella Fadern direkt deltar i varje ofulländad själs personlighetskamp i det vida universum. Han är med alla dem som strävar efter att med gudomlig hjälp stiga upp till de andligen perfekta världarna i höjden. Denna progressiva erfarenhet hos varje andevarelse och varje dödlig varelse inom hela universernas universum är en del av Faderns ständigt expanderande gudomsmedvetande om det fortgående självförverkligandets gudomliga cirkel utan slut.

Det är bokstavligen sant: "I alla era lidanden lider även han." "I alla era segrar segrar han i er och med er." Hans förpersonliga gudomliga ande är en verklig del av er. Paradisön reagerar för alla fysiska omvandlingar i universernas universum; den Evige Sonen innefattar alla andeimpulser från hela skapelsen; Samverkaren innesluter alla sinnesuttryck i det expanderande kosmos. Den Universella Fadern uppfattar inom det gudomliga medvetandets helhet hela den individuella erfarenheten som är ett resultat av den progressiva kampen i det expanderande sinnet och den uppstigande anden som varje entitet, varelse och personlighet har inom hela den evolutionära skapelsen i tid och rymd. Och allt detta är bokstavligen sant, ty "i Honom lever vi alla, rör vi oss och har vi vår varelse".

Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

1:5.12 (29.2) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

1:5.13 (29.3) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the co-ordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

1:5.14 (29.4) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

1:5.15 (29.5) The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

1:5.16 (29.6) It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for "in Him we all live and move and have our being."

6. PERSONLIGHETEN I UNIVERSUM

Människans personlighet är en skuggbild kastad i tid och rymd av den gudomlige Skaparpersonligheten. Ingen aktualitet kan någonsin till fullo förstås av att man undersöker dess skugga. Skuggor bör tolkas utgående från den sanna substansen.

Gud är för vetenskapen en orsak, för filosofin en idé, för religionen en person, rentav den kärleksfulle himmelske Fadern. Gud är för vetenskapsmannen en ursprunglig kraft, för filosofen en enhetlighetens hypotes, för den religiösa människan en levande andlig erfarenhet. Människans otillräckliga uppfattning om den Universelle Faderns personlighet kan upphjälpas endast av människans andliga framsteg i universum, och den kommer att bli fullt tillräcklig först när pilgrimerna från tid och rymd äntligen uppnår den gudomliga omfamningen av den levande Guden i Paradiset.

Förlora aldrig ur sikte de motsatta utgångspunkterna när det gäller Guds och människans uppfattning om personligheten. Människan ser och förstår personligheten från det finita mot det infinita; Gud ser från det infinita mot det finita. Människan har den lägsta typen av personlighet; Gud den högsta, rentav suprem, ultimat och absolut. Därför måste de högre uppfattningarna om den gudomliga personligheten tålmodigt invänta uppkomsten av förbättrade idéer om människans personlighet, i synnerhet den högre uppenbarelse om såväl mänsklig som gudomlig personlighet i Mikael, Skaparsonens, utgivningsliv på Urantia.

Den förpersonliga gudomliga anden som bor i det dödliga sinnet utgör med sin närvaro det giltiga beviset för sin faktiska existens, men den gudomliga personlighetens begrepp kan fattas endast genom den andliga insikten som uppstår ur en äkta personlig religiös erfarenhet. Varje person, mänsklig eller gudomlig, kan bli känd och förstådd helt oberoende av personens yttre reaktioner eller materiella närvaro.

Någon grad av moralisk samstämmighet och andlig harmoni är väsentlig för vänskapen mellan två personer; en kärleksfull personlighet kan knappast avslöja sig för en kärlekslös person. Även uppenbara i närmandet till att lära känna en gudomlig personlighet måste människans alla personlighetsförmågor helt och hållet helgas åt denna strävan; halvhjärtad, ofullständig hängivenhet leder ingen vart.

Ju fullständigare människan förstår sig själv och uppskattar personlighetsvärdena hos sina medmänniskor, desto mera längtar hon efter att lära känna den Ursprungliga Personligheten, och desto allvarigare vill en sådan människa som känner Gud sträva efter att likna den Ursprunglige Personligheten. Ni kan argumentera kring åsikter om Gud, men erfarenhet med honom och i honom existerar ovan och bortom alla mänskliga kontroverser och blott intellektuell logik. Den människa som känner Gud beskriver sina andliga erfarenheter inte för att övertyga icke-troende, utan för de troendes uppbyggelse och ömsesidiga tillfredsställelse.

Att anta att man kan lära känna universum, att det

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

1:6.1 (29.7) Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

1:6.2 (30.1) God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

1:6.3 (30.2) Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

1:6.4 (30.3) The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

1:6.5 (30.4) Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

1:6.6 (30.5) The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

1:6.7 (30.6) To assume that the universe can be known,

kan bli förstått, är att anta att universum har åstadkommit genom sinne och leds av personlighet. Människans sinne kan endast uppfatta sinnesyttringarna hos andra sinnen, vare sig de är mänskliga eller övermänskliga. Om människans personlighet kan uppleva universum, då finns det ett gudomligt sinne och en faktisk personlighet gömd någonstans i detta universum.

Gud är ande — andepersonlighet; människan är också en ande — potentiell andepersonlighet. Jesus från Nasaret uppnådde ett fullt förverkligande av denna potential av andepersonlighet i människans erfarenhet. Därför blir hans liv i uppnåendet av Faderns vilja människans mest verkliga och idealiska uppenbarelse av Guds personlighet. Även om den Universelle Faderns personlighet kan förstås endast genom verklig religiös erfarenhet, inspireras vi i Jesu jordeliv av den fulländade uppvisningen av ett sådant förverkligande och en sådan uppenbarelse av Guds personlighet i en sant mänsklig erfarenhet.

7. DET ANDLIGA VÄRDET AV PERSONLIGHETSBEGREPPET

När Jesus talade om "den levande Guden" avsåg han en personlig Gudom — Fadern i himlen. Uppfattningen om att Gudomen har personlighet underlättar gemenskap; den gynnar förnuftig dyrkan; den främjar vederkvickande tillit. Växelverkan kan förekomma mellan icke-personliga ting, men inte gemenskap. Gemenskapsförhållandet mellan far och son, så som mellan Gud och människa, kan inte finnas om inte båda är personer. Endast personligheter kan umgås med varandra, även om sådant personligt umgänge storligen kan underlättas av närvaron av ett sådant opersonligt väsen som Tankeriktaren.

Människan når inte förening med Gud så som en droppe vatten kan tänkas förena sig med oceanen. Människan uppnår gudomlig förening genom fortgående ömsesidigt andligt umgänge, genom personlighetsumgänge med den personlige Guden, till följd av att allt mera bli ett med den gudomliga naturen genom att helhjärtat och intelligent anpassa sig till den gudomliga viljan. Ett sådant sublimt förhållande kan existera endast mellan personligheter.

Sanningsbegreppet kan möjligen diskuteras skilt från personlighet, skönhetsbegreppet kan existera utan personlighet, men den gudomliga godhetens begrepp kan förstås endast i förhållande till personlighet. Endast en person kan älska och bli älskad. Även skönheten och sanningen vore utan hopp om överlevnad om de inte vore egenskaper hos en personlig Gud, en kärleksfull Fader.

Vi kan inte helt förstå hur Gud kan vara ursprunglig, oföränderlig, allsmäktig och fullkomlig, och på samma gång vara omgiven av ett ständigt föränderligt och synbarligen lagbundet universum, ett evolverande universum fullt av relativa ofullständigheter. Men vi kan känna till en sådan sanning utifrån vår egen personliga erfarenhet, eftersom vi alla bibehåller vår personlighets identitet och vår viljas enhet trots att vi själva och vår omgivning ständigt förändras.

Slutlig universumverklighet kan inte förstås med

that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

1:6.8 (30.7) God is spirit — spirit personality; man is also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY CONCEPT

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about "the living God," he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be grasped by

matematik, logik eller filosofi, utan endast genom personlig erfarenhet i progressiv överensstämmelse med den personliga Gudens gudomliga vilja. Varken vetenskap, filosofi eller teologi kan bekräfta Guds personlighet. Endast trossönerna till den himmelske Fadern kan med sin personliga erfarenhet uppnå verklig andlig förståelse av Guds personlighet.

De högre uppfattningarna om personlighet i universum medför: identitet, självmedvetande, egen vilja och möjlighet att uppenbara sig själv. Och dessa egenskaper vidare innebär gemenskap med andra och jämlika personligheter, sådana som existerar inom Paradisgudomarnas personlighetsförbindelser. Och den absoluta enhetligheten i dessa förbindelser är så fulländad att gudomligheten blir känd för odelbarhet, för etthet. "Herren Gud är en." Personlighetens odelbarhet hindrar inte Gud att utge sin ande för att leva i de dödligas hjärtan. Odelbarheten som karakteriserar en människofars personlighet hindrar inte reproduktionen av människosöner och -döttrar.

Begreppet odelbarhet i förening med begreppet enhetlighet innebär att tid och rymd transcenderas i Gudomens ultimitet; därför kan varken rymd eller tid vara absoluta eller infinita. Det Första Ursprunget och Centret är den infinitet som oreserverat transcenderar allt sinne, all materia och all ande.

Paradistreenighetens faktum åsidosätter på intet sätt sanningen om den gudomliga enhetligheten. De tre personligheterna i Paradisgudomen är, i alla reaktioner med universumverkligheten och i alla relationer med de skapade varelserna, som en. Inte heller åsidosätter existensen av dessa tre eviga personer sanningen om Gudomens odelbarhet. Jag är fullt medveten om att jag inte har tillgång till något språk som på ett tillfredsställande sätt skulle klargöra för det dödliga sinnet hur dessa universumproblem framträder för oss. Men bli inte nedslagna; alla dessa ting är inte helt klara ens för de höga personligheter som hör till min grupp av Paradisvarelser. Kom alltid ihåg att dessa djupa sanningar beträffande Gudomen blir allt klarare då ert sinne blir allt mer förändligt under de tidsskeden som följer på varandra under de dödligas långa uppstigande till Paradiset.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare, medlem av en grupp himmelska personligheter förordnade av Dagarnas Forna på Uversa, det sjunde superuniversumets högkvarter, att ha uppsikt över de delar av den föreliggande uppenbarelse som har att göra med omständigheter bortom gränserna för lokaluniversumet Nebadon. Jag är förordnad att svara för de kapitel som beskriver Guds natur och egenskaper emedan jag representerar den högsta informationskälla som står till buds för ett sådant ändamål i någon bebodd värld. Jag har tjänat som Gudomlig Rådgivare i de sju superuniverserna, och jag har länge haft min boning i alltings Paradiscentrum. Många gånger har jag fått åtnjuta den suprema tillfredsställelsen att vistas i den omedelbara personliga närheten av den Universella Fadern. Jag framför verkligheten och sanningen om Faderns natur och egenskaper med oemotsäglig auktoritet; jag vet vad jag talar om.]

mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. "The Lord God is *one*." Indivisibility of personality does not interfere with God's bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father's personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

Kapitel 2. Guds väsen

⇐ 001

Urantiaboken

003 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 2 GUDS VÄSEN

Sektioner

Introduktion

1. Guds infinitet
2. Faderns eviga fullkomlighet
3. Rättvisa och rättfärdighet
4. Den gudomliga nåden
5. Guds kärlek
6. Guds godhet
7. Gudomlig sanning och skönhet

PAPER 2 THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

Introduktion

EMEDAN människans högsta möjliga uppfattning om Gud består i hennes idé och ideal om en ursprunglig och infinit personlighet är det tillåtet, och kan det visa sig vara till hjälp, att studera vissa egenskaper hos den gudomliga naturen som tillsammans utgör Gudomens karaktär. Guds väsen kan bäst förstås av den uppenbarelse om Fadern som Mikael från Nebadon utvecklade i sin mångfasetterade undervisning och i sitt storartade jordiska liv i köttet. Det gudomliga kynnet kan också förstås bättre av människan om hon anser sig vara Guds barn och ser upp till Paradisskaparen som en sann andlig Fader.

Guds väsen kan studeras i en uppenbarelse av enastående idéer, den gudomliga karaktären kan betraktas som en presentation av överjordiska ideal, men den mest upplysande och andligen mest uppbyggliga av alla uppenbarelsen av den gudomliga naturen finner man i förståelsen av Jesu från Nasaret religiösa liv, såväl före som efter det att han hade uppnått fullt medvetande om sin gudomlighet. Om Mikael inkarnerade liv tas som bakgrund till uppenbarelsen av Gud för människan vill vi försöka att med mänskliga ordsymboler föra fram vissa idéer och ideal om den gudomliga naturen, vilka möjligen kan bidra till att ytterligare belysa och förenhetliga människans uppfattning om väsendet och karaktären som den Universelle Faderns personlighet kännetecknas av.

I all vår strävan att vidga och förändliga människans uppfattning om Gud är vi oerhört handikappade på grund av det dödliga sinnets

INTRODUCTION

2:01 (33.1) INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

2:02 (33.2) The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the revelation of God to man, we may attempt to put in human word symbols certain ideas and ideals concerning the divine nature which may possibly contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

2:03 (33.3) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind.

begränsade kapacitet. Då vi utför vårt uppdrag är vi också allvarligt handikappade av språkets begränsningar och likaså av bristen på material som kan användas för illustrationsändamål eller jämförelse i vår strävan att beskriva gudomliga värden och presentera andliga betydelser för människans finita, dödliga sinne. All vår strävan att vidga människans uppfattning om Gud skulle vara nära nog lönlös om inte det dödliga sinnet vore inbott av den utgivna Riktaren från den Universelle Fadern och genomströmat av Sanningens Ande från Skaparsonen. I förlitan på närvaron av dessa gudomliga andar i människans hjärta för hjälp till att vidga uppfattningen om Gud tar jag därför med glädje itu med mitt mandat att försöka ytterligare beskriva Guds väsen för människans sinne.

1. GUDS INFINITET

"I beröringen av den Infinite kan vi inte förstå honom. De gudomliga fotstegen är okända." "Hans förstånd är utan gräns och hans storhet outrannsaklig." Det bländande ljuset som höjer Faderns väsen är sådant att han för sina ringa varelser förefaller "att dväljas i töcken". Hans tankar och planer är inte endast utgrundliga utan han "gör stora och outrannsakliga ting — under — flera än någon kan räkna". "Gud är för hög för vårt förstånd, hans år är flera än någon kan utrannsaka." "Men kan då Gud verkligen dväljas på jorden? Himlarna (universum) och himlarnas himmel (universernas universum) rymmer honom icke." "Hur utgrundliga är inte hans domslut och hur outrannsakliga hans vägar!"

"Det finns blott en Gud, den infinite Fadern, som även är en trogen Skapare." "Den gudomlige Skaparen är även den Universelle Härskaren, själarnas ursprung och bestämmelse. Han är den Högste Själén, det Ursprungliga Sinnet och den Obegränsade Anden i hela skapelsen." "Den store Övervakaren gör inga misstag. Han är lysande i sitt majestät och sin härlighet." "Gud Skaparen är helt utan rädsla och fiendskap. Han är odödlig, evig, självexisterande, gudomlig och givmild." "Hur ren och skön, hur djup och ofattbar är alltings himmelske Förfader!" "Den Infinite är oöverträfflig däri, att han ger sig själv till människorna. Han är begynnelsen och slutet, Fadern till varje gott och fulländat syfte." "För Gud är allting möjligt; den evige Skaparen är orsakernas orsak."

Trots infiniteten i de överväldigande manifestationerna som Faderns eviga och universella personlighet präglas av är han obegränsat självmedveten om både sin infinitet och om sin evighet; likaså känner han helt sin fullkomlighet och makt. Han är den enda varelsen i universum, förutom sina gudomliga jämställda, som upplever en fullkomlig, riktig och fullständig bedömning av sig själv.

Fadern tillgodoser ständigt och ofelbart de olika kraven på honom, så som de förändras från tid till annan i olika delar av hans totaluniversum. Den store Guden känner och förstår sig själv; han är i infinit bemärkelse självmedveten om fullkomlighetens alla ursprungliga egenskaper hos sig. Gud är inte en kosmisk tillfällighet; inte heller experimenterar han med universum. Universumhärskarna kan ge sig hän åt äventyr; Konstellationsfäderna kan experimentera; Systemcheferna kan öva sig; men den Universelle

We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. THE INFINITY OF GOD

2:1.1 (33.4) "Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known." "His understanding is infinite and his greatness is unsearchable." The blinding light of the Father's presence is such that to his lowly creatures he apparently "dwells in the thick darkness." Not only are his thoughts and plans unsearchable, but "he does great and marvelous things without number." "God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out." "Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." "How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!"

2:1.2 (34.1) "There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator." "The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all creation." "The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory." "The Creator God is wholly devoid of fear and enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful." "How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!" "The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose." "With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes."

2:1.3 (34.2) Notwithstanding the infinity of the stupendous manifestations of the Father's eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

2:1.4 (34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system heads may practice; but the Universal Father sees the

Fadern ser slutet från begynnelsen, och hans gudomliga plan och eviga syfte omsluter och förstår i själva verket alla hans underordnades experiment och äventyr i varje värld, system och konstellation i varje universum inom hans vida domäner.

Ingenting är nytt för Gud, och ingen kosmisk händelse kommer någonsin som en överraskning; han bebor evighetens cirkel. Han är utom dagarnas begynnelse eller slut. För Gud finns inget förgånget, närvarande eller framtida; all tid är närvarande vid varje givet ögonblick. Han är den store och ende JAG ÄR.

Den Universelle Fadern är absolut och obegränsat infinit till alla sina egenskaper; och detta faktum i sig utesluter honom automatiskt från all direkt personlig kontakt med finita materiella varelser och andra ringa skapade förståndsvarelser.

Och allt detta gör det nödvändigt med sådana arrangemang som har bestämts för kontakt och kommunikation med hans mångahanda skapade varelser, för det första genom Guds Paradissöners personlighet som, ehuru fullkomliga i gudomlighet, även ofta blir en del av naturen hos de planetariska raserna av kött och blod och därmed blir en av er och en med er; sålunda blir Gud på sätt och vis människa, vilket inträffade vid utgivningen av Mikael som stundom kallades Guds Son och stundom Människoson. Och för det andra har vi den Oändlige Andens personligheter, de olika klasserna av serafiska härskaror och andra himmelska förståndsvarelser, som kommer nära de materiella varelserna av ringa ursprung och på så många sätt vårdar sig om dem och tjänar dem. Och för det tredje har vi de icke-personliga Mysterieledsagarna, Tankeriktarna, den uttryckliga gåvan från den store Guden själv som har sänts att dväjas i sådana varelser som människorna på Urantia, sänts utan kungörelse och utan förklaring. I ändlös riklighet nedstiger de från härlighetens höjder för att pryda och vistas i det ringa sinnet hos de dödliga som har kapacitet till gudsmedvetande eller potential till det.

På detta sätt och på många andra sätt som är okända för er och helt bortom finit fattningsförmåga, sänker och i övrigt modifierar, utspäder och uttunnar Paradisfadern kärleksfullt och villigt sin infinitet för att kunna komma närmare det finita sinnet hos sina skapade barn. Och sålunda är det möjligt för den infinite Fadern, genom en serie personlighetsutgivningar, som i avtagande grad är absoluta, att åtnjuta nära kontakt med de olika förståndsvarelserna i de många rikena i hans vidsträckta universum.

Allt detta har han gjort, gör han nu, och kommer han för alltid att fortsätta att göra utan att det på minsta sätt skulle förminska hans sanna och verkliga infinitet, evighet och ursprunglighet. Och allt detta är absolut sant, trots att det är svårt att förstå, trots det mysterium det är inneslutet i eller trots att det omöjliga kan bli fullt förstått av sådana varelser som har sitt hemvist på Urantia.

Emedan den Förste Fadern är infinit i sina planer och evig i sina syften är det i sig omöjligt för någon finit varelse att någonsin helt inse eller förstå dessa gudomliga planer och syften. De dödliga kan endast då och då, här och var, få en glimt av Faderns syften då de uppenbaras i relation till förverkligandet av planen för de skapade varelsernas uppstigning, på dess successiva

end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

2:1.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

2:1.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

2:1.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

2:1.8 (35.1) In these ways and in many others, in ways unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

2:1.9 (35.2) All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

2:1.10 (35.3) Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe

nivåer av universumprogression. Fastän människan inte kan uppfatta infinitetens betydelse, förstår och kärleksfullt omsluter den infinite Fadern helt visst och fullt finiteten hos alla sina barn i alla universer.

Fadern delar gudomligheten och evigheten med ett stort antal högre Paradisvarelser, men vi ifrågasätter om infiniteten och den därav följande universella ursprungligheten delas fullt med några andra än hans jämlika kompanjoner inom Paradistreenigheten. Personlighetens infinitet måste nödvändigtvis innefatta all finitet hos personligheten; därav sanningen — den bokstavliga sanningen — i den lära som förkunnar att "vi lever, rör oss och har vår varelse i Honom". Det fragment av den Universelle Faderns rena Gudom som bor i människan är en del av infiniteten hos det Första Stora Ursprunget och Centret, Fädernas Fader.

2. FADERNS EVIGA FULLKOMLIGHET

Redan era forna profeter förstod att den Universelle Faderns väsen är evigt, utan begynnelse, utan slut och av cirkulär natur. Gud är faktiskt och evigt närvarande i sitt universum av universer. Han finns i det närvarande ögonblicket med allt sitt absoluta majestät och all sin eviga storhet. "Fadern har liv i sig själv, och detta liv är evigt liv." Alltigenom de eviga tidsåldrarna har det varit Fadern som "ger liv åt allt". Infinit fullkomlighet kännetecknar den gudomliga integriteten. "Jag är Herren; jag förändras ej." Vår kunskap om universernas universum avslöjar inte endast att han är ljusets Fader utan också att det inte vid hans handhavande av de interplanetariska angelägenheterna finns "någon föränderlighet eller någon skugga av förändring." Han "kungör slutet från begynnelsen." Han säger: "Mitt rådslut skall gå i fullbord; allt vad jag vill, det gör jag" enligt det eviga syfte som jag har uppenbarat i min Son". Sålunda är planerna och syftena hos det Första Ursprunget och Centret som han själv: eviga, fullkomliga och för alltid oföränderliga.

Det finns slutlig fullständighet och fullkomlig mogenhet i Faderns beslut. "Vad än Gud gör, det är för evigt; ingenting kan läggas därtill och ingenting tagas därifrån". Gud ångrar inte sina ursprungliga syften uppkomna ur vishet och fullkomlighet. Hans planer står fast, hans råd är oföränderligt, medan hans handlingar är gudomliga och ofelbara. "Tusen år är för honom endast som gårdagen då den är förbi och som en nattvakt". Gudomlighetens fulländning och evighetens omfattning ligger för alltid bortom det fullt begripliga för de dödligas begränsade sinne.

Reaktionerna hos en oföränderlig Gud vid verkställandet av hans eviga syfte kan synas variera i enlighet med de föränderliga attityderna och skiftande sinnessämningar hos hans skapade förståndsvarelser; det betyder att de till synes och ytligt sett kan variera; men under ytan och bortom alla yttre manifestationer finns fortfarande den evige Gudens oföränderliga syfte och eviga plan.

Ute i universerna måste fullkomligheten nödvändigtvis vara en relativ term, men i centraluniversumet, och i synnerhet i Paradiset, är fullkomligheten outtunnad; i vissa faser är den rentav absolut. Treenighetens manifestationer varierar

progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity of all his children in all universes.

2:1.11 (35.4) Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that "In Him we live and move and have our being." That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man *is* a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. THE FATHER'S ETERNAL PERFECTION

2:2.1 (35.5) Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute majesty and eternal greatness. "The Father has life in himself, and this life is eternal life." Throughout the eternal ages it has been the Father who "gives to all life." There is infinite perfection in the divine integrity. "I am the Lord; I change not." Our knowledge of the universe of universes discloses not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there "is no variableness neither shadow of changing." He "declares the end from the beginning." He says: "My counsel shall stand; I will do all my pleasures" "according to the eternal purpose which I purposed in my Son." Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

2:2.2 (35.6) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. "Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it." The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. "A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night." The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of mortal man.

2:2.3 (36.1) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

2:2.4 (36.2) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not

uppvisandet av gudomlig fullkomlighet men försvagar den inte.

Guds ursprungliga fullkomlighet består inte i en anlagd rättfärdighet, utan hellre i den inneboende perfekta godheten som karakteriserar hans gudomliga väsen. Han är slutlig, hel och perfekt. Det fattas ingenting av skönheten och fullkomligheten i hans rättfärdiga karaktär. Och det gudomliga syftet med hela systemet av levande existenser i världarna i rymden är att lyfta upp dem till den höga bestämmelse som erfarenheten att dela Faderns paradisfulländning utgör. Gud är varken självcentrerad eller innesluten i sig själv; han upphör aldrig att utge sig själv åt alla självmedvetna varelser i det vidsträckta universernas universum.

Gud är evigt och i infinit bemärkelse fullkomlig. Han kan inte personligen känna ofullkomlighet som sin egen erfarenhet, men han delar medvetandet om all den ofullkomlighet som samtliga kämpande varelser i alla Paradisskaparsöners evolutionära universer erfar. Den fullkomliga Gudens personliga och befriande beröring beskuggar de dödliga varelsers hjärtan och genomströmmar deras väsenden som har nått upp till det moraliska urskiljandets universumnivå. På så sätt, såväl som genom den gudomliga närvarons kontakter, deltar den Universelle Fadern i själva verket i erfarenheter som präglas av omognad och ofullkomlighet i varje evolverande moralvarelselevnadsbana i hela universum.

Mänskliga begränsningar, potentiell ondska, är inte en del av den gudomliga naturen, men de dödligas erfarenheter av det onda och alla människans förhållanden till det är i högsta grad en del av Guds ständigt expanderande självförverkligande i tidens barn — varelser med moraliskt ansvar som har skapats eller evolverats av varje Skaparsön som har utgått från Paradiset.

3. RÄTTVISA OCH RÄTTFÄRDIGHET

Gud är rättfärdig; därför är han rättvis. "Herren är rättfärdig i alla sina gärningar." "Utan orsak har jag ej gjort vad jag har gjort", säger Herren. "Herrens domslut är sanna och rättfärdiga alltigenom." Den Universelle Faderns rättvisa kan inte påverkas av hans skapade varelsers handlingar och verksamhet, "ty det finns inget fördärv hos Herren vår Gud; Han har inga favoriter och tar inte emot gåvor".

Hur fåfängt är det inte att barnsligt vädja till en sådan Gud, att han måtte ändra sina oföränderliga påbud så att vi kunde undvika de rättvisa konsekvenserna av verkan av hans visa naturlagar och rättfärdiga andliga mandat! "Far icke vilse; Gud låter inte gäcka sig, ty vad människan sår det skall hon ock skörda." Det är sant att även då det rättvisa är att skörda frukterna av missgärningarna är denna gudomliga rättvisa alltid mildrad av barmhärtigheten. Infinit visdom är den evige skiljedomaren som bestämmer proportionerna mellan rättvisa och barmhärtighet som skall utmätas i varje given situation. Det största straffet för missgärningar och avsiktligt uppror mot Guds styre (i verkligheten en oundviklig följd därav) är förlust av existensen som individuell undersåte under detta styre. Det slutliga resultatet av helhjärtad synd är tillintetgörande. Sådana

attenuate it.

2:25 (36:3) God's primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father's Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

2:26 (36:4) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness of all the experience of imperfectness of all the struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

2:27 (36:5) Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man's relations thereto are most certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

2:31 (36:6) God is righteous; therefore is he just. "The Lord is righteous in all his ways." "I have not done without cause all that I have done," says the Lord. "The judgments of the Lord are true and righteous altogether." The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, "for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts."

2:32 (36:7) How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! "Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap." True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal

syndidentifierade individer har i sista hand förstört sig själva genom att bli helt överkliga av att ge sig hän åt fördärvet. En sådan varelses faktiska försvinnande dröjer emellertid alltid tills den föreskrivna rättsordning, som gäller i det universumet, till fullo har blivit tillämpad.

Existensens upphörande förkunnas vanligen vid domen över världen eller världarna för ifrågavarande domperiod eller tidsålder. I en sådan värld som Urantia sker det vid slutet av en planetarisk "domperiod". Existensens upphörande kan vid sådana tillfällen förkunnas genom ett samstämmigt beslut av alla domstolar inom de olika domkretsarna, börjande med det planetariska rådet, upp genom Skaparsonens domstolar till Dagarnas Fornas domstolsinstanser. Beslutet om upplösning fattas i superuniversumets högre domstolar efter en obruten bekräftelse av anklagelsen som kommer från den sfär där missdådaren har sin hemvist; och när förintelsesdomen har bekräftats i högsta instans, verkställs den direkt av de domare som är bosatta inom superuniversumets högkvarter och där de verkar.

När denna dom slutgiltigt har bekräftats blir den med synden identifierade varelsen ögonblickligen som om han aldrig hade funnits till. Det finns ingen uppståndelse från ett sådant öde; det är för alltid och för evigt. Identitetens levande energifaktorer upplöses av tidens förändringar och rymdens förvandlingar till de kosmiska potentialer som de en gång uppstod från. Vad den fördärvades personlighet angår, så mister den sin möjlighet till en fortgående livsmekanism som följd av att varelsen inte har fattat de beslut och slutliga avgöranden som skulle ha garanterat evigt liv. När sinnet i kombination med personligheten fortsättningsvis omfattar synden och när detta kulminerar i fullständig identifiering med fördärvet, då absorberas en sådan isolerad personlighet i skapelsens översjäl, efter det att livet har upphört, efter den kosmiska upplösningen, och blir en del av den Suprema Varelseens evolverande erfarenhet; aldrig framträder den igen som en personlighet, dess identitet blir som om den aldrig hade existerat. Om det gäller en personlighet som har hyst en Riktare överlever de erfarenhetsmässiga andevärdena i den fortlevande Riktarens verklighet.

I varje kamp mellan aktuella verklighetsnivåer i universum segrar personligheten på den högre nivån till slut över den lägre nivåns personlighet. Denna ofrånkomliga utgång som motsättningarna i universum får är oskiljaktigt behäftad med att gudomligheten i det kvalitativa är lika med graden av viljevarelsernas verklighet och aktualitet. Ren ondska, fullständigt felande, överlagd synd och oförminskat fördärv är av naturen och automatiskt självmordsartade. Sådana attityder präglade av kosmisk överklighet kan överleva i universum endast på grund av övergående barmhärtighetstolerans i väntan på verkan av de mekanismer som enligt universumdomstolarnas rättfärdiga utslag bestämmer vad som är rättvist och finner vad som är lämpligt.

Skaparsönernas styre i lokaluniverserna består i skapande och förändligande. Dessa Söner ägnar sig åt att effektivt verkställa paradysplanen för de dödligas progressiva uppstigande, åt att rehabilitera rebeller och sådana som tänker fel; men när alla dessa kärleksfulla strävanden slutligt och för alltid har blivit avvisade verkställs det slutliga beslutet om upplösning genom krafter som verkar inom Dagarnas Fornas jurisdiktion.

through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

2:33 (37.1) Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world such as Urantia it comes at the end of a planetary dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution originates in the higher courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer's residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

2:34 (37.2) When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

2:35 (37.3) In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

2:36 (37.4) The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. DEN GUDOMLIGA NÅDEN

Barmhärtighet är helt enkelt rättvisa mildrad av den visdom som växer fram ur fulländad kunskap och full förståelse för de naturliga svagheterna och miljöbetingade handikappen hos finita varelser. "Vår Gud är full av barmhärtighet, Han är nådig, långmodig och stor i mildhet." Därför "skall var och en som åkallar Herren bli frälst" "ty Herren förlåter ymnigt". "Herrens nåd varar från evighet till evighet"; ja, "Hans nåd varar för evigt." "Jag är Herren som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden, ty till dessa har jag behag." "Icke av villigt hjärta plågar jag människors barn eller vållar dem bedrövelse," ty jag är "barmhärtighetens Fader och all trösts Gud."

Gud är av sig själv vänlig, på ett naturligt sätt medlidande och för evigt barmhärtig. Och aldrig behövs det någon påtryckning för att hans kärleksfulla vänlighet skall flöda fram. Den skapade varelsens behov är helt tillfyllest för att garantera det fulla flödet av Faderns kärleksfulla barmhärtighet och frälsande nåd. Emedan Gud vet allt om sina barn är det lätt för honom att förlåta. Ju bättre människan känner sin nästa desto lättare är det för henne att förlåta, till och med älska, denne.

Endast den urskiljning som bottnar i infinit visdom gör det möjligt för en rättfärdig Gud att skipa rättvisa och barmhärtighet på samma gång och i varje given situation i universum. Den himmelske Fadern plågas aldrig av motstridiga attityder gentemot sina barn i universum; Gud är aldrig ett offer för attitydmässiga motstridigheter. Guds allvetande styr ofelbart hans fria vilja till att välja det universumbeteende som fullständigt, samtidigt och till lika delar tillfredsställer kraven av alla hans gudomliga attribut och hans eviga väsens infinita kvaliteter.

Barmhärtighet är den naturliga och oundvikliga följden av godhet och kärlek. Den goda naturen hos en kärleksfull Fader kunde omöjligen låta bli att klokt visa varje medlem i varje grupp av hans barn i universum barmhärtighet. Evig rättvisa och gudomlig barmhärtighet utgör sammantaget det som i människans erfarenhet skulle kallas redbarhet.

Den gudomliga barmhärtigheten representerar ett redbarhetsförfarande för anpassning mellan fullkomlighetens och ofullkomlighetens universumnivåer. Barmhärtigheten är Suprematetens rättvisa anpassad till evolverande finita varelsers situation, evighetens rättfärdighet modifierad att motsvara tidens barns mest centrala intresse och välfärd i universum. Barmhärtigheten står inte i strid med rättvisan, utan är fastmer en förståelsefull tolkning av de krav som den högsta rättvisan ställer, då den på ett rättvist sätt tillämpas på de underordnade andliga varelserna och på de materiella varelserna i de evolverande universerna. Barmhärtigheten är Paradistreenighetens rättvisa som klokt och kärleksfullt tillämpas på de mångahanda förståndsvarelserna i tidens och rymdens skapelser, så som formuleras av den gudomliga visdomen och bestäms av det allvetande sinnet och den suveräna fria viljan hos den Universelle Fadern och alla hans associerade Skapare.

4. THE DIVINE MERCY

2:4.1 (38.1) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. "Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy." Therefore "whosoever calls upon the Lord shall be saved," "for he will abundantly pardon." "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting"; yes, "his mercy endures forever." "I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight." "I do not afflict willingly nor grieve the children of men," for I am "the Father of mercies and the God of all comfort."

2:4.2 (38.2) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature's need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father's tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

2:4.3 (38.3) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God's all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

2:4.4 (38.4) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness*.

2:4.5 (38.5) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of supreme justice as it is fairly applied to the subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated Creators.

5. GUDS KÄRLEK

"Gud är kärleken"; därför är hans enda personliga attityd gentemot alla ärenden i universum alltid en reaktion av gudomlig tillgivenhet. Fadern älskar oss tillräckligt för att ge oss sitt liv som gåva. "Han låter sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna både över rättfärdiga och över orättfärdiga."

Det är fel att tänka att Gud skulle ha förmåtts till att älska sina barn på grund av att hans Söner har offrat sig eller hans underordnade varelser har medlat och uppsänt förböner, "ty Fadern själv älskar er". Det är som ett uttryck för denna faderliga tillgivenhet som Gud sänder de underbara Riktarna att dväjas i människornas sinne. Guds kärlek är universell; "var och en som vill får komma." Han vill "att alla människor blir frälsta, räddade genom att komma till kunskap om sanningen." Han "vill inte att någon förgås."

Skaparna är de allra första som försöker rädda människan från de ödesdiga följderna av hennes dåraktiga överträdelser av de gudomliga lagarna. Guds kärlek är av naturen en faderlig tillgivenhet; det är därför han ibland "agar oss för vårt verkliga gagn, för att vi skall få del av hans helighet". Minns även under era svåraste prövningar att "han i alla våra bedrävelser är bedrävad med oss".

Gud är gudomligt vänlig mot syndare. När rebeller återgår till rättfärdighet tas de nådefullt emot "ty vår Gud skall beskära oss mycken förlåtelse". "Jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg." "Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi får kallas Guds barn."

I sista hand är det största beviset på Guds godhet och den främsta orsaken att älska honom Faderns gåva som dväjs i er: Riktaren som så tålmodigt inväntar den stund då ni båda för evigt skall bli ett. Fastän ni inte kan finna Gud genom att söka, så kommer ni, om ni vill underkasta er andens ledning att ofelbart bli ledda, steg för steg, liv efter liv, genom universum efter universum och tidsålder efter tidsålder tills ni slutligen står inför den Universella Faderns Paradispersonlighet.

Hur orimligt att någon inte skulle dyrka Gud för att begränsningarna i människans natur och hindren i er materiella skapelse gör det omöjligt för er att se honom. Mellan dig och Gud finns ett enormt stort avstånd (fysisk rymd) att färdas. Det existerar likaså en stor klyfta av andlig olikhet att överbrygga; men, oavsett allt det som fysiskt och andligen skiljer dig från Guds personliga närvaro i Paradiset, stanna upp och begrunda den viktiga verkligheten att Gud lever i ditt inre; han har på sitt eget sätt redan slagit en bro över klyftan. Han har sänt av sig själv, sänt sin ande, att leva i dig och att arbeta tillsammans med dig, medan du framskrider på din eviga vandring genom universum.

Jag finner det lätt och angenämt att dyrka en som är så stor och samtidigt så kärleksfullt hängiven den upplyftande omvårdnaden av sina ringa varelser. Det är naturligt för mig att älska en som är så mäktig i skapelsen och i kontrollen därav, och som ändå är så fullkomlig i godhet och så trogen i den kärleksfulla vänlighet som ständigt överskuggar oss. Jag tror att jag

5. THE LOVE OF GOD

2:51 (38.6) "God is love"; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. "He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust."

2:52 (39.1) It is wrong to think of God as being coerced into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, "for the Father himself loves you." It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God's love is universal; "whosoever will may come." He would "have all men be saved by coming into the knowledge of the truth." He is "not willing that any should perish."

2:53 (39.2) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God's love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes "chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness." Even during your fiery trials remember that "in all our afflictions he is afflicted with us."

2:54 (39.3) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, "for our God will abundantly pardon." "I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins." "Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God."

2:55 (39.4) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

2:56 (39.5) How unreasonable that you should not worship God because the limitations of human nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

2:57 (39.6) I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in goodness and so faithful in the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just

skulle älska Gud exakt lika mycket även om han inte vore så stor och mäktig, så länge han är så god och barmhärtig. Alla älskar vi Fadern mera på grund av hans väsen än för att vi inser hans häpnadsväckande egenskaper.

När jag observerar Skaparsönerna och deras underordnade administratörer så tappert kämpande med de mångahanda svårigheterna i tiden, som är behäftade med universernas evolution i rymden, upptäcker jag att jag känner en stor och djup tillgivenhet för dessa mindre härskare i universerna. När allt kommer omkring tror jag att vi alla, inkluderande världarnas dödliga, älskar den Universelle Fadern och alla andra varelser, gudomliga eller mänskliga, därför att vi inser att dessa personligheter i sanning älskar oss. Upplevelsen att älska är i hög grad en direkt reaktion på upplevelsen att vara älskad. Då jag vet att Gud älskar mig skulle jag fortsätta att älska honom högt över allt även om han vore utan alla sina attribut av suprematet, ultimatumet och absolutet.

Faderns kärlek följer oss nu och alltigenom de eviga tidsåldrarnas ändlösa cirkel. Då du begrundar den älskvärda naturen hos Gud finns det endast en rimlig och naturlig personlighetsreaktion: du kommer att allt mer älska din Skapare; du kommer att visa Gud en tillgivenhet jämförbar med den som ett barn visar en jordisk förälder; ty så som en far, en verklig far, en sann far älskar sina barn, så älskar den Universelle Fadern sina skapade söner och döttrar och vill för evigt deras bästa.

Men Guds kärlek är en intelligent och förutseende föräldrakärlek. Den gudomliga kärleken verkar i förening med gudomlig vishet och alla andra infinita egenskaper hos den Universelle Faderns fullkomliga väsen. Gud är kärleken, men kärleken är inte Gud. Den största manifestationen av den gudomliga kärleken till dödliga varelser syns i utgivandet av Tankeriktare, men den största uppenbarelsen av Faderns kärlek syns i hans Son Mikael's utgivningsliv, så som han på jorden levde det idealiska andliga livet. Det är Riktaren i ert inre som individualiserar Guds kärlek till varje människosjäl.

Stundom nästan pinas jag av att vara tvungen att beskriva den himmelske Faderns gudomliga tillgivenhet för sina barn i universum genom att använda den mänskliga ordsymbolen kärlek. Fastän denna term verkligen anger den högsta uppfattningen om respekt och tillgivenhet i mänskliga förhållanden betecknar den ofta mycket sådant i mänskliga förhållanden som är ytterst tarvligt och ytterligt olämpligt att beskrivas med ett ord som även används för att ange den levande Gudens ojämförliga tillgivenhet för sina varelser i universum! Hur olyckligt att jag inte kan använda någon överjordisk och exklusiv term som skulle förmedla till människans sinne den sanna naturen och den utsökt vackra betydelsen som är förknippad med Paradisfaderns gudomliga tillgivenhet.

När människan förlorar en personlig Guds kärlek ur sikte blir Guds rike endast det godas rike. Oberoende av det gudomliga väsendets infinita enhetlighet är kärleken det dominerande kännetecknet i Guds alla personliga förbindelser med sina varelser.

as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

2:58 (39.7) When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms, love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

2:59 (40.1) The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

2:510 (40.2) But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the bestowal of the Thought Adjusters, but your greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal life of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

2:511 (40.3) At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love*. This term, even though it does connote man's highest concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

2:512 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all God's personal dealings with his creatures.

6. GUDS GODHET

6. THE GOODNESS OF GOD

I det fysiska universumet kan vi se den gudomliga skönheten, i den intellektuella världen kan vi urskilja den eviga sanningen, men Guds godhet finner man endast i den personliga religiösa erfarenhetens andliga värld. Till sitt sanna väsen är religionen en trosförtrostan på Guds godhet. Gud kunde vara stor och absolut inom filosofin, på något sätt rentav förståndsmässig och personlig, men i religionen måste Gud också vara moralisk; han måste vara god. Människan kunde frukta en stor Gud, men hon litar på och älskar endast en god Gud. Denna Guds godhet är en del av Hans personlighet, och dess uppenbarelse framträder till fullo endast i den personliga religiösa erfarenhet som Guds troende söner får.

Religionen förutsätter att övervärlden av andenatur känner till och reagerar på de grundläggande behoven i människans värld. Evolutionell religion kan bli etisk, men endast uppenbarad religion blir andligt och sant moralisk. Den gamla uppfattningen att Gud är en Gudom dominerad av konungsmoral lyftes av Jesus upp till den tillgivet rörande, intima familjemoralens nivå som kännetecknar förhållandet mellan förälder och barn, vilket är det ömmaste och vackraste som finns i de dödligas erfarenhet.

"Rikedomen i Guds godhet leder den felande människan till ånger." "Idel goda och fullkomliga gåvor kommer ned från himlaljusens Fader." "Gud är god; han är en evig tillflykt för människans själ." "Herren Gud är barmhärtig och nådig. Han är långmodig och stor i godhet och sanning." "Pröva och se att Herren är god! Han låter sig vårda om dem som förtrostar på honom." "Nådig och barmhärtig är Herren. Han är frälsningens Gud." "Han helar dem som har förkrossade hjärtan, och själens sår förbinder han. Han är människans allsmåttige välgörare."

Fastän uppfattningen om Gud som en konung och domare fostrade en hög moralisk standard och skapade ett folk vilket som grupp respekterade lagen, så blev den enskilde troende lämnad i en sorglig ställning präglad av osäkerhet beträffande sin status i tiden och evigheten. Hebréernas senare profeter förkunnade Gud som Israels Fader; Jesus uppenbarade Gud som varje människovarelses Fader. De dödligas hela uppfattning om Gud blir på ett transcendent sätt upplyst av Jesu liv. Osjälviskhet är en naturlig del av föräldrakärleken. Gud älskar inte som en far, utan i egenskap av en far. Han är Paradisfadern för varje personlighet i universum.

Rättfärdigheten förutsätter att Gud är ursprunget till den moraliska lagen i universum. Sanningen visar Gud som en uppenbarare, en lärare. Men kärleken ger och kräver tillgivenhet, söker en sådan förståelse och förtroendefull samhörighet som existerar mellan förälder och barn. Rättfärdigheten kan vara en gudomlig tanke, men kärleken är en faders attityd. Det felaktiga antagandet att Guds rättfärdighet var oförenlig med den himmelske Faderns osjälviska kärlek förutsatte avsaknad av enhetlighet i Guds väsen och ledde direkt till utvecklandet av försoningsdoktrinen, som är ett filosofiskt angrepp såväl på Guds enhetlighet som på hans fria vilja.

Den kärleksfulle himmelske Fadern, vars ande bor i hans barn på jorden, är inte en splittrad personlighet — en av rättvisa och en av barmhärtighet. Det behövs inte heller en medlare för att garantera Faderns välvilja och förlåtelse. Den gudomliga rättfärdigheten domineras

^{2.6.1 (40.5)} In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

^{2.6.2 (40.6)} Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

^{2.6.3 (41.1)} The "richness of the goodness of God leads erring man to repentance." "Every good gift and every perfect gift comes down from the Father of lights." "God is good; he is the eternal refuge of the souls of men." "The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth." "Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him." "The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation." "He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man's all-powerful benefactor."

^{2.6.4 (41.2)} The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and created a law-respecting people as a group, left the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendently illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but as a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

^{2.6.5 (41.3)} Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father's attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

^{2.6.6 (41.4)} The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father's favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated

inte av en strikt vedergällande rättvisa; Gud som fader överträffar Gud som domare.

Gud är aldrig vredgad, hämndlysten eller arg. Det är sant att visheten ofta lägger band på hans kärlek, medan rättvisan påverkar hans barmhärtighet som har blivit försmädd. Hans kärlek till rättfärdigheten kan inte vara mindre än hans hat mot synden. Fadern är inte en inkonsekvent personlighet; den gudomliga enhetligheten är fullkomlig. I Paradistreenigheten existerar absolut enhetlighet trots att Guds jämlika har sin egen eviga identitet.

Gud älskar syndaren och hatar synden; ett sådant uttalande är filosofiskt sant, men Gud är en transcendent personlighet, och personer kan endast älska och hata andra personer. Synden är inte en person. Gud älskar syndaren emedan denne är en personlighetsrealitet (potentiellt evig), medan Gud inte i förhållande till synden har någon personlig attityd, då synden inte är en andlig realitet; den är inte personlig, därför tar endast Guds rättvisa beaktning med dess existens. Guds kärlek räddar syndaren; Guds lag tillintetgör synden. Denna attityd hos det gudomliga väsendet skulle uppenbarligen ändra om syndaren till slut skulle identifiera sig själv helt med synden, så som samma dödliga sinne också helt kan identifiera sig med Anderiktaren i människans inre. En sådan med synden identifierad dödlig skulle då bli helt oandlig till sin natur (och därför personligen överklig) och skulle erfara ett slutligt utsläckande av sin varelse. Överklighet, eller ens ofullständighet i de skapade varelsernas väsen, kan inte bestå för evigt i ett allt mera verkligt och i tilltagande grad andligt universum.

Inför personlighetens värld upptäcker man att Gud är en kärleksfull person; inför den andliga världen är han en personlig kärlek; i den religiösa erfarenheten är han bådadera. Kärleken identifierar Guds medvetet väljande vilja. Guds godhet genomsyrar den gudomliga viljefriheten — den universella tendensen att älska, att visa barmhärtighet, att visa tålmod, att förlåta.

7. GUDOMLIG SANNING OCH SKÖNHET

All finit kunskap och förståelse som skapade varelser har är relativ. Information och kunskap, även om den har insamlats från höga källor, är endast relativt fullständig, lokalt riktig och personligt sann.

Fysiska fakta är ganska likartade, men sanningen är en levande och flexibel faktor inom filosofin i universum. Evolverande personligheter är endast delvis visa och relativt sanna i sina kommunikationer. De kan vara säkra endast så långt som deras personliga erfarenhet sträcker sig. Det som uppenbarligen kan vara helt sant på ett ställe kan vara endast relativt sant i ett annat segment av skapelsen.

Den gudomliga sanningen, den slutliga sanningen, är likartad och universell, men en berättelse om andliga ting, så som den framförs av mångahanda individer från olika sfärer, kan ibland variera i fråga om detaljer beroende på denna relativitet när det gäller kunskapens fullständighet och fullödigheten i den personliga erfarenheten, såväl som på längden och omfattningen av denna erfarenhet. Medan det Första Stora Ursprungets och Centrets lagar och påbud, tankar och attityder är evigt, infinit och universellt sanna, så är

by strict retributive justice; God as a father transcends God as a judge.

^{2:67 (41.5)} God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

^{2:68 (41.6)} God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a personality reality (potentially eternal), while towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal; therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressively real and increasingly spiritual universe.

^{2:69 (42.1)} Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

^{2:71 (42.2)} All finite knowledge and creature understanding are *relative*. Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

^{2:72 (42.3)} Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

^{2:73 (42.4)} Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for,

samtidigt deras tillämpning på och anpassning till varje universum, system, värld och skapad förståndsvarelse i enlighet med Skaparsönernas planer och förfaranden så som de fungerar i sina respektive universer, såväl som i harmoni med den Oändlige Andens och alla andra associerade himmelska personligheters lokala planer och förfaringssätt.

Materialismens falska vetenskap skulle döma den dödliga människan till att bli en utstött individ i universum. Sådan partiell kunskap är potentiellt ond; det är kunskap som består av både gott och ont. Sanningen är vacker emedan den är både fullödlig och symmetrisk. När människan söker sanningen strävar hon efter det gudomligt verkliga.

Filosoferna gör sina grövsta misstag när de förrirar sig in i abstraktionens villfarelse, dvs. fokuserar uppmärksamheten på en aspekt av verkligheten och därefter förklarar att en sådan isolerad aspekt är hela sanningen. Den visa filosofen söker alltid det kreativa mönster som ligger bakom och existerar före alla fenomen i universum. Skapartanken föregår alltid den skapande handlingen.

Intellektuellt självmedvetande kan upptäcka sanningens skönhet, dess andliga kvalitet, inte endast genom begreppets filosofiska följdriktighet utan säkrare och tillförlitligare genom den ständigt närvarande Sanningens Andes ofelbara gensvar. Känslan av lycka följer på igenkännandet av sanningen därför att den kan omsättas i handling; den kan levas ut. Besvikelse och sorg åtföljer villfarelsen därför att då något inte är en realitet kan det inte förverkligas i erfarenhet. Gudomlig sanning känns bäst igen på sin andliga arom.

Den eviga strävan är efter förenande, efter gudomlig sammanhållning. De vitt utspridda fysiska universerna hålls samman i Paradisön; det intellektuella universumet hålls samman i sinnets Gud, Samverkaren; det andliga universumet är sammanhållet i den Evige Sonens personlighet. Men den isolerade dödliga i tiden och rymden hålls samman i Gud Fadern genom det direkta förhållandet mellan Tankeriktaren i människans inre och den Universelle Fadern. Människans Riktare är ett fragment av Gud och den söker alltid gudomlig förening; den hålls samman med och i det Första Ursprungets och Centrets Paradisgudom.

Att urskilja den högsta skönheten innebär att verkligheten upptäcks och integreras: Att urskilja den gudomliga godheten i den eviga sanningen är den yttersta skönheten. Även tjugningen i den mänskliga konsten utgörs av harmonin i dess enhetlighet.

Det stora misstaget i den hebreiska religionen låg däri att den inte kunde förena Guds godhet med vetenskapens faktiska sanningar och konstens tilltalande skönhet. Då civilisationen fortskred och då religionen fortsatte på samma okloka kurs med att överbetona Guds godhet och relativt sett utesluta sanningen och förbise skönheten, uppkom en tilltagande tendens hos vissa typer av människor att ta avstånd från den abstrakta och lösryckta uppfattningen om en isolerad godhet. Den överbetonade och isolerade moralen i dagens religion som inte lyckas behålla hängivenheten och trofastheten hos många människor i det tjugonde århundradet, skulle rehabilitera sig själv om den förutom sina moraliska bud lika väl

every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial personalities.

2:7.4 (42:5) The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

2:7.5 (42:6) Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably precedes creative action.

2:7.6 (42:7) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out*; it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor*.

2:7.7 (42:8) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

2:7.8 (43:1) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

2:7.9 (43:2) The great mistake of the Hebrew religion was its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and

skulle notera vetenskapens, filosofins och den andliga erfarenhetens sanningar samt den fysiska skapelsens skönhet, charmen i den intellektuella konsten och storheten i den genuina utmejslade karaktären.

Den religiösa utmaningen i denna tidsålder gäller för de fjärrsynta och förutseende män och kvinnor med andlig insikt som vågar bygga en ny och tilltalande livsfilosofi som baserar sig på de utvidgade och utomordentligt integrerade moderna uppfattningarna om kosmisk sanning, universumskönhet och gudomlig godhet. En sådan ny och rättfärdig moralsyn kommer att attrahera allt som är gott i människans sinne och den kommer att bli en utmaning för det som är bäst i människans själ. Sanning, skönhet och godhet är gudomliga realiteter, och då människan kliver högre upp på det andliga livets steg blir den Eviges suprema kvaliteter allt mera koordinerade och förenade i Gud, som är kärlek.

All sanning — materiell, filosofisk eller andlig — är både vacker och god. All verklig skönhet — materiell konst eller andlig symmetri — är både sann och god. All genuin godhet — vare sig personlig moral, social rättvisa eller gudomlig omvårdnad — är lika sann och vacker. Hälsa, sunt sinnestillstånd och lycka är föreningar av sanning, skönhet och godhet så som de blandas i människans erfarenhet. Sådana nivåer av effektivt liv är ett resultat av föreningen av energisystem, idésystem och andesystem.

Sanningen är följdriktig, skönheten tilldragande, godheten stabiliserande. Och när dessa värden av det som är verkligt koordineras i personlighetserfarenheten är resultatet en högklassig kärlek betingad av vishet och begränsad av lojalitet. Den verkliga avsikten med all utbildning i universum är att åstadkomma en bättre koordinering av världarnas isolerade barn med de större realiteterna i deras ökande erfarenhet. Verkligheten är finit på människans nivå, infinit och evig på de högre och gudomliga nivåerna.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare med behörighet av Dagarnas Forna i Uversa]

spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

2:7.10 (43.3) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

2:7.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

2:7.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

2:7.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitel 3. Guds egenskaper

⇐ 002

Urantiaboken

004 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 3 GUDS EGENSKAPER

Sektioner

Introduktion

1. Guds allestädesnärvaro
2. Guds infinita makt
3. Guds universella kunskap
4. Guds gränslöshet
5. Faderns högsta styre
6. Faderns överhöghet

PAPER 3

THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. God's Everywhere-ness
2. God's Infinite Power
3. God's Universal Knowledge
4. God's Limitlessness
5. The Father's Supreme Rule
6. The Father's Primacy

Introduktion

GUD är allestädes närvarande; den Universelle Fadern styr evighetens cirkel. Men i lokaluniverserna styr han i sina Skapande Paradissöners personer, såsom han även utger liv genom dessa Söner. "Gud har givit oss evigt liv, och detta liv är i hans Söner." Dessa Guds Skaparsöner är de personliga manifestationerna av honom själv i tidens sektorer och för de virvlande planeternas barn i rymdens evolverande universer.

Dessa ytterst personaliserade Guds Söner kan klart urskiljas av de lägre klasserna av skapade förståndsvarelser, och på så sätt kompenserar de den infinite och därför mindre urskiljbara Faderns osynlighet. Den Universelle Faderns Paradisskaparsöner är en uppenbarelse av en annars osynlig varelse, osynlig på grund av absolutheten och infiniteten inneboende i evighetens cirkel och i Paradisgudomarnas personligheter.

Skaparverksamheten är knappast en egenskap hos Gud; snarare utgör den sammanfattningen av hans väsen i funktion. Och denna skaparverksamhetens universella funktion yttrar sig evigt så som den betingas och kontrolleras av alla koordinerade egenskaper hos det Första Ursprungets och Centrets infinita och gudomliga verklighet. Vi tvivlar starkt på att något visst kännetecken hos det gudomliga väsendet kan anses föregå de övriga egenskaperna, men om så vore fallet skulle skaparverksamhetsdraget hos Gudomen föregå alla andra egenskaper, aktiviteter och kännetecken. Gudomens skaparverksamhet kulminerar i den universella sanningen om Guds Faderskap.

INTRODUCTION

3:0.1 (44.1) GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. "God has given us eternal life, and this life is in his Sons." These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

3:0.2 (44.2) The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

3:0.3 (44.3) Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally manifested as it is conditioned and controlled by all the co-ordinated attributes of the infinite and divine reality of the First Source and Center. We sincerely doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. GUDS ALLESTÄDESNÄRVARO

Förmågan hos den Universelle Fadern att överallt och samtidigt vara närvarande utgör hans allestädesnärvaro. Gud allena kan vara samtidigt på två ställen, på ett otal ställen. Gud är samtidigt närvarande "uppe i himlen och nere på jorden"; såsom psalmisten utropade: "Vart skall jag gå för din ande, och vart skall jag fly för ditt ansikte?"

"Jag är en Gud på nära håll såväl som i fjärran", säger Herren. "Är jag icke den som uppfyller himmel och jord?" Den Universelle Fadern är hela tiden närvarande i alla delar och i alla hjärtan i sin vidsträckt skapelse. Han är "uppfylld av honom som uppfyller allt i alla", och den "som verkar allt i alla", och ytterligare är uppfattningen om hans personlighet sådan att "himlen (universum) och himlarnas himmel (universernas universum) rymmer honom ju icke". Det är bokstavligen sant att Gud är allt och i alla. Men inte ens det är hela Gud. Den Infinite kan slutligt uppenbaras endast i infiniteten; orsaken kan aldrig helt förstås genom en analys av dess verkan; den levande Guden är ojämförligt mycket större än totalsumman av skapelsen som har blivit till som ett resultat av den skapande verksamheten som kommer till uttryck i hans ofjättrade fria vilja. Gud uppenbaras överallt i världsalltet, men världsalltet kan aldrig innehålla eller omfatta Guds infinitet i dess helhet.

Faderns närvaro vakar ständigt över totaluniversum. "Han far fram från himlens ände, och hans bana sträcker sig till dess slut; och ingenting är gömt från ljuset därav."

Det är inte endast den skapade varelsen som lever i Gud, utan Gud lever också i den skapade varelsen. "Vi vet att vi bor i honom, emedan han bor i oss; han har givit oss sin ande. Denna gåva från Paradisfadern är människans oskiljaktiga följeslagare." "Han är den alltid närvarande och allting genomträngande Guden." "Varje människobarn har den evige Faderns ande gömd i sitt sinne." "Människan går fram för att söka en vän, medan det finns en vän som lever i hennes eget hjärta." "Den sanna Guden är inte fjärran; han är en del av oss; hans ande talar från vårt inre." "Fadern lever i barnet. Gud är alltid med oss. Han är den eviga bestämmelsens ledsagande ande."

Sanningsenligt har det sagts om människosläktet: "Ni är av Gud" ty "den som lever i kärlek lever i Gud, och Gud i honom." Även då ni gör orätt plågar ni gåvan från Gud i ert inre, ty Tankeriktaren måste gå igenom följden av de onda tankarna tillsammans med det mänskliga sinne där den har inspärats.

Guds allestädesnärvaro är i verkligheten en del av hans infinita väsen; rymden utgör ingen barriär för Gudomen. Gud är, i fullkomlighet och utan begränsning, urskiljbart närvarande endast i Paradiset och i centraluniversumet. Han är inte på så sätt observerbart närvarande i de skapelser som cirklar runt Havona, för Gud har begränsat sin direkta och befintliga närvaro av hänsyn till suveräniteten och de gudomliga privilegierna som tillkommer de jämlika skaparna och härskarna över universerna i tid och rymd. Sålunda måste i begreppet gudomlig närvaro inrymmas ett vidsträckt område av manifestationer, både till sätt och till kanal, inkluderande

1. GOD'S EVERYWHERENESS

3:1.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present "in heaven above and on the earth beneath"; as the Psalmist exclaimed: "Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?"

3:1.2 (44.5) "'I am a God at hand as well as afar off,' says the Lord. 'Do not I fill heaven and earth?'" The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is "the fullness of him who fills all and in all," and "who works all in all," and further, the concept of his personality is such that "the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

3:1.3 (45.1) The Father's presence unceasingly patrols the master universe. "His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof."

3:1.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. "We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man's inseparable companion." "He is the ever-present and all-pervading God." "The spirit of the everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child." "Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart." "The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us." "The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny."

3:1.5 (45.1) Truly of the human race has it been said, "You are of God" because "he who dwells in love dwells in God, and God in him." Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

3:1.6 (45.1) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit,

den Evige Sonens, den Oändlige Andens och Paradisöns närvaroströmkretsar. Inte heller är det alltid möjligt att särskilja den Universella Faderns närvaro från verksamheten som hans eviga jämlika och representanter står för; så fullkomligt tillfredsställer de alla de infinita anspråk som hans oföränderliga syfte ställer. Men detta gäller inte personlighetsströmkretsen och Riktarna; här verkar Gud unikt, direkt och exklusivt.

Den Universella Övervakaren är potentiellt närvarande i Paradisöns gravitationskretsar i alla delar av universum i alla tider och i samma utsträckning, i enlighet med massan, som svar på de fysiska krav som ställs på hans närvaro och på grund av den inherent egenskapen hos all skapelse, som gör att alla ting håller sig till och existerar i honom. Likaså är det Första Ursprunget och Centret potentiellt närvarande i det Okvalificerade Absolutet, förrådet för de oskapade universerna i den eviga framtiden. Gud genomströmmar sålunda potentiellt de fysiska universerna, förgångna, nuvarande och framtida. Han är den ursprungliga grundvalen för sammanhållningen av den så kallade materiella skapelsen. Denna icke-andliga gudomspotential blir aktuell här och var på de fysiska existensernas nivå genom att någon av hans exklusiva representanter på ett oförklarligt sätt inträder på scenen för universumverksamheten.

Guds sinnesnärvaro är korrelerad med Samverkarens, den Oändlige Andens, absoluta sinne, men i de finita skapelserna kan den bättre urskiljas i Paradishärskarandarnas överallt fungerande kosmiska sinne. Så som det Första Ursprunget och Centret är potentiellt närvarande i Samverkarens sinnesströmkretsar, så är han även potentiellt närvarande i det Universella Absolutets spänningar. Människosinnet är emellertid en utgivning från Samverkarens Döttrar, de evolverande universernas Gudomliga Omvårdare.

Den Universella Faderns överallt närvarande ande är koordinerad med verksamheten som utförs av den Evige Sonens universella andenärvaro och med Gudomsabsolutets evigtvarande gudomliga potential. Varken den Evige Sonens och hans Paradissöners andliga verksamhet eller den Oändlige Andens sinnesutgivningar förefaller att utesluta Tankeriktarnas direkta verksamhet — Tankeriktarna som är Gudsfragment i hjärtana på hans skapade barn.

Vad beträffar Guds närvaro på en planet, i ett system, en konstellation eller ett universum, så är graden av hans närvaro i någon skapelseenhet ett mått på graden av den Suprema Varelens evolverande närvaro: den bestäms av det totala erkännandet av Gud och lojaliteten mot honom hos den vidsträckt universumorganisationen ända ned till själva systemen och planeterna. När en del planeter (eller rentav system) har störtat sig djupt ned i andligt mörker är det därför ibland i hopp om att kunna skydda och säkra dessa faser av Guds närvaro som dessa på sätt och vis sätts i karantän eller delvis isoleras från kontakt med skapelsens större enheter. Och allt detta är, så som det fungerar på Urantia, andligen en försvarsreaktion hos majoriteten av världarna för att så långt som möjligt bespara dem från att få lida de isolerande konsekvenserna av de alienerande handlingarna som utförs av en egensinnig, orättfärdig och upprorisk minoritet.

and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

3:1.7 (45.1) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some one of his exclusive agencies upon the stage of universe action.

3:1.8 (45.1) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

3:1.9 (46.1) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

3:1.10 (46.2) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

Medan Fadern som förälder genomströmmar alla sina söner — alla personligheter — begränsas hans inflytande över dem beroende på hur långt avlägset deras ursprung är från Gudomens Andre och Tredje Person och ökas då de på vandringen mot sin ödesbestämmelse närmar sig dessa nivåer. Guds närvaro som ett faktum i varelsernas sinne bestäms av om ett fragment av Fadern, sådant som en Mysterieledsagare, dväls i deras inre eller inte, medan hans effektiva närvaro bestäms av den grad av samarbete som dessa Riktare i människans inre erbjuds av de sinnen de vistas i.

Fluktuationerna i Faderns närvaro beror inte på föränderlighet hos Gud. Fadern drar sig inte tillbaka till avskildheten för att han har blivit ringaktad; hans tillgivenhet fjärras inte som följd av den skapade varelsens missgärningar. Snarare bestämmer hans barn, som har fått förmågan att välja (beträffande honom själv), då de gör detta val, direkt graden och begränsningarna av Faderns gudomliga inflytande i deras egna hjärtan och deras egna själar. Fadern har fritt givit sig till oss utan begränsning och utan att favorisera någon. Han gör inte skillnad på person, planet, system eller universum. I tidens sektorer hedrar han på ett särskilt sätt endast Gud den Sjufaldiges Paradispersonligheter, de jämlika skaparna av de finita universerna.

2. GUDS INFINITA MAKT

Alla universer vet att "Herren Gud härskar allsmäktig". Denna världs och andra världars angelägenheter övervakas gudomligt. "Han gör enligt sin vilja bland himlens härskaror och bland jordens bebyggare." Det är evigt sant: "det finns ingen makt som inte är av Gud."

Inom gränserna för det som är förenligt med det gudomliga väsendet är det ordagrant sant att "allting är möjligt för Gud." De långt utdragna utvecklingsprocesserna för folk, planeter och universer står under universumskaparnas och -administratörernas fullkomliga kontroll. De framträder enligt den Universella Faderns eviga syfte och framskrider i harmoni och ordning och i enlighet med Guds allvisa plan. Det finns endast en lagstiftare. Han uppehåller världarna i rymden och svingar universerna runt det eviga kretsloppets ändlösa cirkel.

Av alla gudomliga egenskaper är hans allmakt bäst förstådd, i synnerhet så som den kommer till uttryck i det materiella universumet. Sedd som en oändlig företeelse är Gud energi. Att konstatera detta fysiska faktum bygger på den ofattbara sanningen, att det Första Ursprunget och Centret är den ursprungliga orsaken till de universella fysiska företeelserna i hela rymden. Från denna gudomliga aktivitet härleds all fysisk energi och andra materiella manifestationer. Ljus, dvs. ljus utan värme, är en annan icke-andlig manifestation av Gudomen. Och det finns ännu en annan form av icke-andlig energi som praktiskt taget är okänd på Urantia; den är tills vidare oupptäckt.

Gud kontrollerar all makt; han har gjort "en väg för blixten"; han har bestämt strömkretsarna för all energi. Han har bestämt tiden och sättet för manifestationerna av alla former av energi-materia. Och allt detta hålls för

3:1.11 (46.3) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears such levels. The *fact* of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his *effective* presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

3:1.12 (46.4) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. GOD'S INFINITE POWER

3:2.1 (46.5) All the universes know that "the Lord God omnipotent reigns." The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. "He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth." It is eternally true, "there is no power but of God."

3:2.2 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that "with God all things are possible." The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

3:2.3 (47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source and Center is the primal cause of the universal physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

3:2.4 (47.2) God controls all power; he has made "a way for the lightning"; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the manifestation of all forms of energy-matter. And all these

evigt i hans eviga grepp — i gravitationskontrollen med dess centrum i det nedre Paradiset. Den evige Gudens ljus och energi kretsar sålunda för evigt längs hans majestätiska strömkrets, den ändlösa men välordnade processionen av stjärnhopar som bildar universernas universum. Hela skapelsen kretsar evigt runt alla tings och varelsers Paradispersonlighetscentrum.

Faderns allmakt gäller den absoluta nivåns dominans överallt; på den nivån kan de tre energierna — den materiella, den sinnesmässiga och den andliga — inte i den omedelbara närheten till honom, som är alltings Ursprung, särskiljas från varandra. De skapade varelsernas sinne, som varken är paradimonota eller paradisande, reagerar inte direkt för den Universelle Fadern. Gud anpassar sig till det ofulländade sinnet — hos de dödliga på Urantia genom Tankeriktarna.

Den Universelle Fadern är inte en obeständig kraft, en skiftande styrka eller en fluktuerande energi. Faderns makt och visdom är helt tillfyllest för att klara av alla svårigheter i universum. Då de nödsituationer som hör till människans erfarenhet uppkommer, har han förutsett dem alla, och därför reagerar han inte på universums angelägenheter på ett frånvänt sätt utan fastmer i enlighet med den eviga vishetens bud och det infinita omdömet krav. Oberoende av hur det ser ut fungerar Guds makt i universum inte som en blind kraft.

Det uppkommer verkligen sådana situationer då det förefaller som om nödfallsbeslut hade fattats, naturlagarna åsidosatts, missanpassningar observerats och ansträngningar gjorts för att rätta till situationen; men så är inte fallet. Sådana uppfattningar om Gud har sitt ursprung i er begränsade synvinkel, er finita fattningsförmåga och er inskränkta granskning; en sådan missuppfattning om Gud beror på er djupa okunskap om existensen av världens högre lagar, storheten hos Faderns karaktär, infiniteten hos hans egenskaper och det faktum att han har en fri vilja.

De planetariska varelserna som Guds ande bor i, utspridda vitt och brett inom rymdens universer, är närapå oändliga till antal och klass, deras intellekt är så olika, deras sinnen så begränsade och ibland så grova, deras vision så beskuren och lokal, att det nästan är omöjligt att formulera generaliseringar av lagar som tillräckligt utförligt skulle uttrycka Faderns infinita egenskaper och samtidigt i någon mån förstås av dessa skapade förståndsvarelser. För dig, skapad varelse, förefaller därför den allsmåttige Skaparens många handlingar att vara godtyckliga, lösryckta och inte sällan hjärtlösa och grymma. Men igen försäkrar jag dig att detta inte är sant. Guds göranden är alla ändamålsenliga, intelligenta, visa, vänliga och för evigt med hänsyn till det högsta goda, inte alltid för en enskild varelse, en enskild ras, en enskild planet eller rentav ett enskilt universum; men de är för välfärden och det högsta goda hos alla berörda, från de lägsta till de högsta. I tidens epoker kan välfärden för delen ibland förefalla att skilja sig från välfärden för helheten; i evighetens cirkel existerar inte sådana skenbara skillnader.

Vi är alla en del av Guds familj, och vi måste därför ibland bli delaktiga av familjedisciplinen. Många av Guds

things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

3:25 (47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father. God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

3:26 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of God is not functioning in the universe as a blind force.

3:27 (47.5) Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

3:28 (47.6) The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

3:29 (48.1) We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline.

handlingar som upprör och förvirrar oss är resultatet av allvisa slutliga avgöranden och beslut, som befullmäktigat Samverkaren att verkställa valet enligt det infinita sinnets ofelbara vilja, att genomföra besluten fattade av den perfekta personligheten, vars överblick, vision och omsorg omfattar den högsta och eviga välfärden hos hela hans omfattande och vidsträckt skapelse.

Sålunda utgör ert lösryckta, smala, finita, grova och mycket materialistiska synsätt och de begränsningar som är en del av naturen hos er, ett sådant handikapp att ni inte kan se, förstå eller känna till visheten och godheten i många av de gudomliga handlingarna som för er förefaller fulla av förkrossande grymhet och som ser ut att kännetecknas av den yttersta likgiltighet för era medvarelsers välbefinnande och välfärd, för deras planetariska lycka och personliga välgång. Det är på grund av människosynens gränser, det är på grund av er begränsade förståelse och finita fattningsförmåga som ni missförstår Guds motiv och förvränger hans syften. Men det händer mycket i de evolutionära världarna som inte är den Universelle Faderns personliga verk.

Den gudomliga allmakten är perfekt koordinerad med de övriga egenskaperna som kännetecknar Guds personlighet. Guds makt är i normala fall begränsad i sina andliga manifestationer i universum endast av tre förhållanden eller situationer:

1. Av Guds väsen, i synnerhet av hans oändliga kärlek, av sanning, skönhet och godhet.
2. Av Guds vilja, av hans barmhärtighet och faderliga förhållande till universums personligheter.
3. Av Guds lag, av den eviga Paradistreenighetens rättfärdighet och rättvisa.

Gud är obegränsad till makten, gudomlig till väsendet, slutlig till viljan, infinit till egenskaperna, evig till visdomen och absolut till verkligheten. Men alla dessa karakteristika hos den Universelle Fadern är förenade i Gudomen och universellt uttryckta i Paradistreenigheten och i Treenighetens gudomliga Söner. I övrigt är allting som har med Gud att göra, utanför Paradiset och centraluniversumet Havona, begränsat av den Supremes evolutionära närvaro, betingat av den Ultimates eventuerade närvaro och koordinerat av de tre existentiella Absoluten: Gudomsabsolutet, det Universella Absolutet och det Okvalificerade Absolutet. Och Guds närvaro är sålunda begränsad emedan detta är Guds vilja.

3. GUDS UNIVERSELLA KUNSKAP

"Gud vet allt." Det gudomliga sinnet är medvetet om och förtroget med hela skapelsens tankar. Hans kunskap om händelserna är universell och fulländad. De gudomliga väsen som utgår från honom är en del av honom; han som "håller skyarna i jämvikt" är också "fullkomlig i kunskap". "Herrens ögon är överallt." Er store lärare sade om de obetydliga sparvarna: "Inte en av dem faller till jorden utan min Faders vetskap", och även, "på er är till och med huvudhåren allesammans räknade". "Han bestämmer stjärnornas mängd, han

Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

3:2.10 (48.2) Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

3:2.11 (48.3) The divine omnipotence is perfectly co-ordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

- 3:2.12 (48.4) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.
- 3:2.13 (48.5) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.

3:2.14 (48.6) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

3:2.15 (48.6) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

3:3.1 (48.8) "God knows all things." The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who "balances the clouds" is also "perfect in knowledge." "The eyes of the Lord are in every place." Said your great teacher of the insignificant sparrow, "One of them shall not fall to the ground without my Father's knowledge," and also, "The very hairs of your head are numbered." "He tells the number of the stars;

nämner dem alla vid namn."

Den Universelle Fadern är den ende personligheten i hela universum som faktiskt känner till antalet stjärnor och planeter i rymden. Varje universums alla världar är ständigt inom Guds medvetande. Han säger också: "Jag har nogsam sett mitt folks betryck, jag har hört hur de ropar, jag vet vad de måste lida." Ty "från himlen skådar Herren ned; han ser alla människors barn; från sin boning blickar han ned till alla dem som bor på jorden". Varje skapat barn kan i sanning säga: "Han vet vilken väg jag vandrar, och när han har provat mig skall jag befinnas lik guld." "Gud vet när vi sitter ned eller står upp; han förstår våra tankar fjärran ifrån och är förtrogen med alla våra vägar." "Allting som vi har att göra med är naket och öppet för hans ögon." Och det borde vara en verklig tröst för varje människa att förstå att "han vet vad för ett verk ni är; han tänker att ni är soft." Då Jesus talade om den levande Guden sade han: "Er Fader vet vad ni behöver redan innan ni ber honom."

Gud besitter en obegränsad makt till att veta allting; hans medvetande är universellt. Hans personliga strömkrets omfattar alla personligheter, och hans vetskap om till och med de ringa varelserna kompletteras indirekt genom den nedstigande serien av gudomliga Söner och direkt genom Tankeriktarna i människans inre. Och ytterligare är den Oändlige Anden ständigt allestädes närvarande.

Vi är inte helt säkra på om Gud väljer att på förhand känna till syndfulla tilldragelser. Men även om Gud på förhand skulle känna till de handlingar som hans barn av fri vilja företar sig, så åsidosätter en sådan förhandskunskap inte på minsta sätt deras frihet. En sak är säker: Gud blir aldrig överraskad.

Allmakt betyder inte makt att göra det ogörbara, det ogudalika. Inte heller betyder allvetande kunskap om det som man inte kan veta. Men sådana uttalanden kan knappast göras förståeliga för det finita sinnet. Den skapade kan knappast förstå omfattningen av och begränsningarna i Skaparens vilja.

4. GUDS GRÄNSLÖSHET

Gudomens successiva utgivningar av sig själv till universerna efterhand som dessa uppkommer minskar på intet sätt potentialen av makt eller mängden av visdom, så som de ständigt dväljs och vilar i Gudomens centrala personlighet. Gud har aldrig minskat något av sitt innehav av potentialen för kraft, vishet och kärlek och inte heller förlorat någon av egenskaperna i sin lysande personlighet som följd av sin frikostiga utgivning av sig själv åt Paradissönerna, till sina underordnade skapelser och åt de mångahanda varelserna i dem.

Skapandet av varje nytt universum förutsätter en ny justering av gravitationen; men även om skapelsen skulle fortgå obegränsat, evigt, intill det infinita så att den materiella skapelsen till slut skulle existera utan begränsningar, så skulle makten och styrkan till kontroll och koordinering, som ligger i Paradisön, befinnas motsvara och räcka till för styrandet, kontrollen och koordineringen av ett sådant infinit universum. Och efter det att obegränsad kraft och styrka skulle ha utgivits till ett gränslöst universum skulle den Infinite fortfarande

he calls them all by their names."

3:3.2 (49.1) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: "I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows." For "the Lord looks from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth." Every creature child may truly say: "He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold." "God knows our downittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways." "All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do." And it should be a real comfort to every human being to understand that "he knows your frame; he remembers that you are dust." Jesus, speaking of the living God, said, "Your Father knows what you have need of even before you ask him."

3:3.3 (49.2) God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

3:3.4 (49.3) We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

3:3.5 (49.4) Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. GOD'S LIMITLESSNESS

3:4.1 (49.5) The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

3:4.2 (49.6) The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should continue indefinitely, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the

vara överladdad med samma grad av kraft och energi; det Okvalificerade Absolutet skulle alltså vara oförminskat; Gud skulle fortfarande ha samma infinita potential, som om kraft, energi och styrka aldrig hade utgjutits för utrustandet av universum efter universum.

Så är det också med visdomen: det faktum att sinne så fritt distribueras för tänkande i världarna utarmar på intet sätt den gudomliga visdomens centrala källa. Då universerna mångfaldigas och antalet varelser i världarna ökar intill gränsen för fattningsförmågan, och om sinne fortsättningsvis och utan slut utges till dessa varelser, hög som låg, kommer Guds centrala personlighet fortfarande att omfatta samma eviga, infinita och allvisa sinne.

Att han sänder ut andebudbärare från sig själv för att dväljas i män och kvinnor i er värld och i andra världar minskar på intet sätt hans förmåga att verka som en gudomlig och allsmäktig andepersonlighet; och det finns absolut ingen gräns för omfattningen eller antalet av sådana Andeledsagare, som han kan eller kan tänkas sända ut. Detta givande av sig själv till sina varelser skapar en gränslös, nästan ofattbar framtida möjlighet av progressiva och successiva existenser för dessa gudomligt utrustade dödliga. Och denna överflödande distribution av sig själv i form av dessa omvårdande andeväsen minskar på intet sätt visdomen i och fullkomligheten av den sanning och kunskap som vilar i den allvise, allvetande och allsmäktige Faderns person.

För de dödliga i tiden existerar en framtid, men Gud bebor evigheten. Fastän jag kommer nästan från Gudomens hemvist kan jag inte drista mig att tala med fulländad förståelse beträffande infiniteten hos många av de gudomliga egenskaperna. Endast ett infinitets sinne kan fullt förstå existensens infinitet och handlingens evighet.

Den dödliga kan omöjligen förstå sig på den himmelske Faderns oändlighet. Det finita sinnet kan inte tänka sig igenom en sådan absolut sanning eller ett sådant absolut faktum. Men samma finita människovarelse kan faktiskt känna — bokstavligen erfara — den fulla och oförminskade verkan av en sådan infinit Faders KÄRLEK. En sådan kärlek kan i sanning upplevas, men fastän upplevelse kvaliteten är obegränsad är kvantiteten av en sådan upplevelse strikt begränsad av människans förmåga till andlig mottaglighet och av den därmed förbundna förmågan att i gengäld älska Fadern.

Finit uppskattning av infinita kvaliteter överstiger vida den logiskt begränsade förmågan hos den skapade emedan människan har gjorts till Guds avbild — inne i henne lever ett fragment av infiniteten. Därför sker människans enklaste och dyrbaraste närmande till Gud av och genom kärleken, ty Gud är kärleken. Och allt i ett sådant unikt förhållande innebär en faktisk erfarenhet i kosmisk sociologi, förhållandet mellan Skapare och skapad — tillgivenheten mellan Far och barn.

5. FADERNS HÖGSTA STYRE

I sin kontakt med skapelserna efter Havona utövar den Universelle Fadern inte sin infinita makt och slutliga auktoritet genom direkt förmedling, utan fastmer genom sina Söner och deras underordnade personligheter.

same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

3:4.3 (50.1) And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

3:4.4 (50.2) The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

3:4.5 (50.3) To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

3:4.6 (50.4) Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact. But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

3:4.7 (50.5) Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is an actual experience in cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

3:5.1 (50.6) In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God

Och Gud gör allt detta av sin egen fria vilja. Om situationen så skulle kräva, om det gudomliga sinnet så ville göra, kunde all delegerad makt utövas direkt; men som regel sker detta endast om den delegerade personligheten inte fullgör sitt gudomliga förtroendeuppdrag. Vid sådana tillfällen, vid sådan försummelse och inom gränserna för reserverad gudomlig makt och potential verkar Fadern självständigt och enligt de beslut han själv fattar; och detta val kännetecknas alltid av ofelbar fulländning och infinit visdom.

Fadern härskar genom sina Söner; ned genom hela universumorganisationen löper en obruten kedja av härskare som slutar med Planetprinsarna, som länkar ödet på de evolutionära sfärerna inom Faderns vida domäner. Det är inte endast ett poetiskt uttryck som säger: "Jorden är Herrens, och allt vad därpå är." "Han avsätter konungar och tillsätter konungar." "De Högste råder över människors riken."

I besluten i människornas hjärtan får den Universelle Fadern inte alltid igenom sin vilja; men i beteendet och ödesbestämmelsen för en planet förverkligas alltid den gudomliga planen; vishetens och kärlekens eviga syfte segrar.

Jesus sade: "Min Fader, som har gett mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand." Då ni ser en glimt av den mångskiftande verksamheten i Guds närapi gränslösa skapelse och betraktar dess häpnadsväckande ofantlighet kan ni kanske vackla i er uppfattning om hans överhöghet, men ni borde inte tvivla på att han tryggt och för evigt tronar i alltings Paradiscentrum som den välvillige Fadern för alla förståndsvarelser. Det finns endast "en Gud som är allas Fader, som är över alla och i alla", "ja han är till före allt annat, och alltsammans äger bestånd i honom."

Livets osäkerhet och svårigheterna i tillvaron motsäger på intet sätt uppfattningen om Guds universella suveränitet. Allt liv bland evolutionära varelser omges av vissa oundvikligheter. Betänk följande:

1. Är mod — karaktärsstyrka — önskvärt? Då måste människan fostras i en omgivning som gör det nödvändigt att kämpa med svårigheter och reagera på besvikelser.

2. Är altruism — att tjäna ens nästa — önskvärd? Då måste livserfarenheten erbjuda möjligheter att möta situationer av social ojämlikhet.

3. Är hopp — förtröstans storhet — önskvärt? Då måste människan i sin tillvaro ständigt möta otrygghet och upprepad osäkerhet.

4. Är tro — människotankens högsta försäkran — önskvärd? Då måste människans sinne befinna sig i den besvärliga situation där det ständigt vet mindre än det kan tro.

5. Är kärlek till sanningen och villigheten att gå vart den än leder önskvärd? Då måste människan växa upp i en värld där misstag finns till hands och osanning alltid är möjlig.

6. Är idealism — uppfattning och begrepp som närmar sig det gudomliga — önskvärd? Då måste människan kämpa i en omgivning av relativ godhet och

does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and infinite wisdom.

3:52 (51.1) The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father's vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: "The earth is the Lord's and the fullness thereof." "He removes kings and sets up kings." "The Most Highs rule in the kingdoms of men."

3:53 (51.2) In the affairs of men's hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom and love triumphs.

3:54 (51.3) Said Jesus: "My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father's hand." As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God's well-nigh limitless creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but "one God and Father of all, who is above all and in all," "and he is before all things, and in him all things consist."

3:55 (51.4) The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevitable*s. Consider the following:

3:56 (51.5) 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with hardships and reacting to disappointments.

3:57 (51.6) 2. Is *altruism* — service of one's fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

3:58 (51.7) 3. Is *hope* — the grandeur of trust — desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

3:59 (51.8) 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

3:10 (51.9) 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

3:11 (51.10) 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty,

skönhet, i förhållanden som stimulerar den okuvliga strävan efter det som är bättre.

7. Är lojalitet — hängivenhet för den högsta plikten — önskvärd? Då måste människan leva bland möjligheterna till förräderi och desertering. Tapperheten i plikttrogenheten ligger i den underförstådda faran av försummelse.

8. Är osjälviskhet — självförsakens ande — önskvärd? Då måste de dödliga leva ansikte mot ansikte med det ständiga kravet på erkänsla och ärebetygelse från det ofrånkomliga jaget. Människan kunde inte dynamiskt välja det gudomliga livet om det inte funnes något jag-liv att försaka. Människan kunde aldrig få ett frälsande tag i rättfärdigheten om det inte funnes något potentiellt ont som genom sin kontrast skulle upphöja och särskilja det goda.

9. Är välbefinnande — den tillfredsställelse lyckan ger — önskvärd? Då måste människan leva i en värld där plågan som ett alternativ och lidandet som en sannolikhet ständigt är närvarande erfarenhetsmässiga möjligheter.

Överallt i universum betraktas varje enhet som en del av helheten. Enhetens överlevnad är beroende på samarbete med helhetens plan och syfte, den helhjärtade önskan och fulländade villigheten att göra Faderns gudomliga vilja. Den enda evolutionära världen utan misstag (utan möjlighet till oklokt omdöme) vore en värld utan fritt förstånd. I universumet Havona finns det en miljard perfekta världar med sina perfekta invånare, men den evolverande människan måste vara felbar om hon skall vara fri. Det fria och oerfarna förståndet kan omöjligen till en början vara ständigt vist. Möjligheten att missta sig i sitt omdöme (det onda) blir synd först när människans vilja medvetet godkänner och avsiktligt omfattar ett överlagt omoraliskt omdöme.

Den fulla uppskattningen av det sanna, det sköna och det goda är inbyggd i det gudomliga universumets fullkomlighet. Havona-världarnas invånare behöver inte de relativa värdenivåernas potential för att stimulera sina val; sådana perfekta varelser kan identifiera och välja det goda trots avsaknaden av alla kontrasterande och tankeframtvingande moralsituationer. Men alla sådana fullkomliga varelser är till sin moraliska natur och andliga status vad de är enbart på grund av att de finns till. De har erfarenhetsmässigt förtjänat framsteg endast inom ramen för sin medfödda status. Den dödliga människan förtjänar även sin status som uppstigningskandidat genom sin egen tro och sitt eget hopp. Allt det gudomliga som människans sinne fattar och människans själ tillägnar sig är ett erfarenhetsmässigt resultat; det är en verklighet som hör till den personliga erfarenheten och som därför är en enastående ägodel i motsats till den inherenta godheten och rättfärdigheten hos de ofelbara Havona-personligheterna.

Havona-varelserna är naturligt tappra, men de är inte modiga i mänsklig bemärkelse. De är medfött vänliga och hänsynsfulla men knappast altruistiska på människors vis. De ser fram emot en angenäm framtid men är inte hoppfulla på det utsökta sätt som de tillitsfulla dödliga på de osäkra evolutionära sfärerna. De har en tro på stabiliteten i universum, men de är ytterst främmande för den frälsande tro med vilken den dödliga människan kliver från djurets nivå upp till Paradiset

surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

3:5.12 (51.11) 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

3:5.13 (51.12) 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

3:5.14 (51.13) 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

3:5.15 (52.1) Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces a deliberate immoral judgment.

3:5.16 (52.2) The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

3:5.17 (52.3) The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of

portar. De älskar sanningen, men de vet inget om dess själsfrälsande egenskaper. De är idealister, men de föddes som sådana; de är helt ovetande om hänryckningen i att bli det genom stimulerande val. De är lojala, men de har aldrig upplevt den spännande rysningen av helhjärtad och intelligent plikttrogenhet inför frestelsen till försummelse. De är osjälviska, men de uppnådde aldrig dessa erfarenhetsnivåer genom att storslaget besegra ett stridande jag. De njuter av välbefinnande, men de förstår inte sötman i flykten till välbefinnande från den potentiella plågan.

6. FADERNS ÖVERHÖGHET

Med gudomlig osjälviskhet, med utsökt generositet avstår Fadern auktoritet och delegerar makt, men han är fortfarande den förnämste; hans hand vilar på omständigheternas mäktiga hävstång i universums världar; han har förbehållit sig alla slutliga avgöranden, han för ofelbart sitt eviga syftes allsmäktiga veto-spira med oemotsäglig auktoritet över den vida, virvlande och evigt kretsande skapelsens välfärd och ödesbestämmelse.

Guds suveränitet är obegränsad; detta är hela skapelsens fundamentala faktum. Universum var inte oundvikligt. Universum är inte en tillfällighet, inte heller finns det till av sig självt. Universum är ett skapelseverk och är därför helt och hållet underställt Skaparens vilja. Guds vilja är gudomlig sanning, levande kärlek; därför kännetecknas de skapelser som går mot fulländning i de evolutionära universerna av godhet — närhet till gudomligheten — eller potentiell ondska — avlägsenhet från gudomligheten.

All religionsfilosofi kommer förr eller senare fram till uppfattningen om ett enhetligt universumstyre, uppfattningen om en ende Gud. Orsakerna i universum kan inte vara lägre än följderna i universum. Källan till universumlivets strömmar och till det kosmiska sinnet måste ligga ovanför nivån för deras manifestation. Människans sinne kan inte följdriktigt förklaras utgående från tillvarons lägre klasser. En sann förståelse av människans sinne är möjlig endast genom insikt om att högre nivåer av tänkande och målmedveten vilja är reella. Människan som moralvarelse är oförklarlig om inte den Universelle Fadern erkänns som en realitet.

Filosofen som hyllar en mekanistisk uppfattning förklarar sig förkasta idén om en universell och suverän vilja, uttryckligen den suveräna vilja vars aktivitet i omsorgsfullt utarbetande av lagarna i universum han så djupt vördar. Vilken oavsiktlig högaktning visar inte mekanisten Skaparen av lagarna, då han anser dessa lagar vara självverkande och självförklarande!

Det är en stor blunder att göra Gud mänsklig, annat än när det gäller Tankeriktaren i människans inre, men det är dock inte lika dumt som att helt mekanisera idén om det Första Stora Ursprunget och Centret.

Lider Paradisfadern? Jag vet inte. Skaparsönerna kan helt säkert lida och gör det stundom, såsom de dödliga. Den Evige Sönen och den Oändlige Anden lider på ett modifierat sätt. Jag tror att den Universelle Fadern lider, men jag kan inte förstå hur; kanske genom personlighetsströmkretsen eller genom den individualitet som Tankeriktarna och andra utgivningar av hans eviga väsen har. Han har sagt om de dödligas

its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

6. THE FATHER'S PRIMACY

^{3:6.1 (52.4)} With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

^{3:6.2 (52.5)} The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident, neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

^{3:6.3 (53.1)} All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man's mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

^{3:6.4 (53.2)} The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

^{3:6.5 (53.3)} It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First Great Source and Center.

^{3:6.6 (53.4)} Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does, but I cannot understand *how*; perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the

släkten: "I alla era bedrövelser är jag bedrövd." Han upplever otvivelaktigt en faderlig och medkännande förståelse; kanske han kan verkligen lida, men jag förstår inte det lidandets natur.

Den infinite och evige Härskaren över universernas universum är makt, form, energi, process, mönster, princip, närvaro och idealiserad verklighet. Men han är mera; han är personlig; han utövar en suverän vilja, upplever gudomlighetens självmedvetande, verkställer ett skapande sinnes beslut, ägnar sig med tillfredsställelse åt att uppnå ett evigt syfte och uppvisar en Faders kärlek och tillgivenhet för sina barn i universum. Och alla dessa mera personliga drag hos Fadern kan bättre förstås genom att observera dem så som de uppenbarades i Mikael, er Skaparsons, utgivningsliv då han befann sig inkarnerad på Urantia.

Gud Fadern älskar människorna; Gud Sonen tjänar människorna; Gud Anden inspirerar universums barn evigt uppåt i äventyret att finna Gud Fadern på de sätt som har bestämts av Guds Söner genom Gud Andens älskvärda omvårdnad.

[I egenskap av den Gudomlige Rådgivare som har fått i uppdrag att framföra uppenbarelsen om den Universelle Fadern har jag fortsatt med denna förklaring av Gudomens attribut.]

mortal races, "In all your afflictions I am afflicted." He unquestionably experiences a fatherly and sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

^{3:67 (53.5)} The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father's love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

^{3:68 (53.6)} God the Father loves men; God the Son serves men; God the Spirit inspires the children of the universe to the ever-ascending adventure of finding God the Father by the ways ordained by God the Sons through the ministry of the grace of God the Spirit.

^{3:69 (53.7)} [Being the Divine Counselor assigned to the presentation of the revelation of the Universal Father, I have continued with this statement of the attributes of Deity.]

Kapitel 4. Guds förhållande till universum

⇐ 003

Urantiaboken

005 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 4

GUDS FÖRHÅLLANDE TILL UNIVERSUM

Sektioner

Introduktion

1. Faderns attityd gentemot universum
2. Gud och naturen
3. Guds oföränderliga karaktär
4. Att förstå Gud
5. Oriktiga uppfattningar om Gud

PAPER 4

GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

Introduktion

DEN Universelle Fadern har ett evigt syfte beträffande de materiella, intellektuella och andliga företeelserna i universernas universum, och han fullföljer detta syfte under all tid. Gud skapade universerna av sin egen fria och suveräna vilja, och han skapade dem i enlighet med sitt allvisa och eviga syfte. Det är tvivel underkastat om någon annan än Paradisgudomarna och deras högsta medarbetare verkligen vet särskilt mycket om Guds eviga syfte. Även de ädla invånarna i Paradiset har mycket olika uppfattningar om arten av Gudomarnas eviga syfte.

Det är lätt att sluta sig till att syftet med att skapa det perfekta centraluniversumet Havona endast var att tillfredsställa det gudomliga väsendet. Havona kan fungera som mönsterskapelse för alla andra universer och som avslutande skola för tidens pilgrimer på deras väg till Paradiset; dock måste en sådan utsökt skapelse i första hand finnas till för de perfekta och infinita Skaparnas nöje och tillfredsställelse.

Den häpnadsväckande planen att göra evolutionära dödliga fulländade och att, sedan de har uppnått Paradiset och Finalitkåren, anordna ytterligare träning för något oavslöjat framtida arbete, förefaller verkligen för närvarande att vara en av huvuduppgifterna för de sju superuniverserna och deras många underenheter; men denna uppstigningsplan för att förändliga och träna de dödliga från tid och rymd är på intet sätt det enda förståndsvarselerna i universum sysslar med. Det finns minsann många andra fascinerande sysselsättningar som upptar de himmelska härskarornas tid och fordrar deras energi.

INTRODUCTION

4.01 (54.1) THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

4.02 (54.2) It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

4.03 (54.3) The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the Finality, providing further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. FADERNS ATTITYD GENTEMOT UNIVERSUM

I evigheter har invånarna på Urantia missförstått Guds försyn. Det finns en försyn av gudomlig skickelse i er värld, men det är inte den barnsliga, godtyckliga och materiella omvårdnad som många dödliga har tänkt sig. Guds försyn består av den synkroniserade verksamhet som de himmelska varelserna och de gudomliga andarna står för. De arbetar ständigt i enlighet med kosmisk lag till Guds ära och för att hans barn i universum andligen gör framsteg.

Kan ni inte avancera i er uppfattning om Guds förhållande till människan till den nivå där ni inser att mottot i universum är framåtskridande? Under långa tidevarv har människosläktet kämpat för att nå sin nuvarande ställning. Genom alla dessa årtusenden har försynen arbetat med att verkställa planen för den progressiva evolutionen. De två tankegångarna står inte i praktiken i strid med varandra, utan endast i människans oriktiga uppfattningar. Den gudomliga försynen står aldrig i opposition till människans sanna framsteg, vare sig världsliga eller andliga. Försynen står alltid i samklang med den högste Laggivarens oförändrade och fullkomliga väsen.

"Gud är trofast" och "alla hans bud är rättfärdiga." "Hans trofasthet är stadgad uppe i själva skyarna." "Evinnerligen, Herre, står ditt ord fast i himmelen. Från släkte till släkte varar din trofasthet; du har skapat jorden, och den består." "Han är en trofast Skapare."

Det finns ingen gräns för de krafter och personligheter som Fadern kan använda för att upprätthålla sitt syfte och stödja sina skapade varelser. "En tillflykt är han, urtidens Gud, och inunder är hans eviga famn." "Den som vistas på den Högstes hemliga ställe, han vilar under den Allsmäktiges skugga." "Se, han som bevarar oss, han slumrar icke, han sover icke." "Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa," "ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön."

Gud "upprätthåller allt genom sin maktens ord". Och när nya världar föds "sänder han fram sina Söner, och de är skapade". Gud inte endast skapar utan han "bevarar allt". Gud upprätthåller ständigt alla materiella ting och alla andliga varelser. Universerna är evigt stabila. Det råder stabilitet mitt i den synbara instabiliteten. Det finns en underliggande ordning och säkerhet mitt bland stjärnhimlens energiutbrott och fysiska omvälvningar.

Den Universelle Fadern har inte dragit sig tillbaka från förvaltningen av universerna; han är inte en inaktiv Gudom. Om Gud drog sig tillbaka från det nuvarande upprätthållandet av hela skapelsen, så skulle en universell kollaps omedelbart inträffa. Förutom Gud skulle det inte finnas någonting sådant som verklighet. I denna stund såväl som under avlägsna tidsåldrar i det förgångna och i den eviga framtiden fortsätter Gud upprätthållandet. Den gudomliga räckvidden sträcker sig runt evighetens cirkel. Universum är inte uppdraget som en klocka för att gå en tid och sedan sluta fungera; allting förnyas ständigt. Fadern utgjuter ständigt energi, ljus och liv. Guds verk är konkret såväl som andligt. "Han spänner ut nordanrymden över det tomma och hänger upp jorden på intet."

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4:1.1 (54.4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4:1.2 (54.5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress*? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4:1.3 (55.1) "God is faithful" and "all his commandments are just." "His faithfulness is established in the very skies." "Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides." "He is a faithful Creator."

4:1.4 (55.2) There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. "The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms." "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." "Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep." "We know that all things work together for good to those who love God," "for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers."

4:1.5 (55.3) God upholds "all things by the word of his power." And when new worlds are born, he "sends forth his Sons and they are created." God not only creates, but he "preserves them all." God constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55.4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as a *reality*. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. "He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing."

För en varelse av min klass är det möjligt att upptäcka slutlig harmoni och iakttä långtgående och djup koordinering i universumadministrationens rutinärenden. Mycket av det som för det dödliga sinnet förefaller osammanhängande och slumpartat ser välordnat och konstruktivt ut för mitt förstånd. Men det sker mycket i universerna som jag inte helt förstår. Jag har länge studerat och är mer eller mindre förtrogen med de kända krafterna, energierna, sinnena, moronterna, andarna och personligheterna i lokaluniverserna och i superuniverserna. Jag har en allmän uppfattning om hur dessa krafter och personligheter fungerar, och jag är intimt förtrogen med verksamheten som de ackrediterade andevarelserna i storuniversum står för. Trots min kunskap om företeelserna i universerna stöter jag ständigt på kosmiska reaktioner som jag inte helt kan fatta. Jag möter ständigt till synes tillfälliga sammangaddningar av föreningar mellan krafter, energier, intellekt och andar som jag inte kan ge en tillfredsställande förklaring på.

Jag är fullt kompetent att utforska och analysera verkan av alla företeelser som direkt härrör från verksamheten som utförs av den Universelle Fadern, den Evige Sonen, den Oändlige Anden och i stor utsträckning även Paradisön. Min villrådighet förorsakas av mötet med det som synes ha åstadkommit av deras hemlighetsfulla samordnade, dvs. potentialitetens tre Absolut. Dessa Absolut förefaller att åsidosätta materien, överskrida sinnet och överkomma anden. Jag är ständigt förvirrad och ofta villrådlig på grund av min oförmåga att förstå dessa komplexa transaktioner, som jag hänför till närvaron och verkan av det Okvalificerade Absolutet, Gudomsabsolutet och det Universella Absolutet.

Dessa Absolut måste vara den ute i universerna ännu inte fullt uppenbarade närvaron som gör det omöjligt, i rymdens kraftresursfenomen och i verkan av andra superulimateter, för fysiker, filosofer och även religionsutövare att med säkerhet förutsäga hur kraftens, tankeuppfattningens eller andens ursprungsfaktorer kommer att reagera på krav som ställs i komplexa verklighetssituationer som har att göra med suprema anpassningar och ultimata värden.

Det finns också en organisk enhet i tidens och rymdens universer som förefaller att ligga bakom hela vävnaden av kosmiska händelser. Denna levande närvaro av den evolverande Suprema Varelse, denna Immanens av den Projicerade Ofullständige, manifesteras oförklarligt alltemellan av vad som förefaller vara en häpnadsväckande tillfällig koordinering av till synes obesläktade händelser i universum. Detta måste vara en funktion av Försynen — den Suprema Varelse och Samverkarens rike.

Jag är benägen att tro att det är denna vidsträckt och i allmänhet oigenkännliga kontroll på koordineringen av och förhållandena emellan alla faser och former av universumaktiviteter som får en så mångfaldig och till synes hopplöst virrig blandning av fysiska, mentala, moraliska och andliga företeelser att verka till Guds ära och till människors och änglars bästa.

Men i vidare bemärkelse är de synbara "tillfälligheterna" i världsalldet otvivelaktigt en del av det finita dramat i den Infinites äventyr i tid och rymd då han

4:1.7 (55.5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

4:1.8 (55.6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

4:1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superulimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4:1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4:1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

4:1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent "accidents" of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in

för evigt påverkar Absoluten.

his eternal manipulation of the Absolutes.

2. GUD OCH NATUREN

Naturen är i begränsat avseende Guds fysiska klädnad. Guds beteende eller verksamhet begränsas och modifieras tillfälligt av experimentella planer och evolutionära mönster i ett lokaluniversum, en konstellation, ett system eller på en planet. Gud verkar enligt en väldefinierad, oföränderlig, oåterkallelig lag överallt i det vidsträckt totaluniversumet; men han modifierar mönstret för sin verksamhet för att bidra till ett jämnt och balanserat beteende i varje universum, konstellation, system, planet och personlighet i enlighet med de lokala målen, syftena och planerna i de finita projekten i den evolutionära processen.

Därför utgör naturen, så som den dödliga människan förstår den, den underliggande grundvalen och fundamentala bakgrunden för en oföränderlig Gudom och hans oåterkalleliga lagar, som modifieras av, fluktuerar på grund av och upplever omvälvningar genom inflytandet av lokala planer, syften, mönster och förhållanden som har fått sin början och som fullföljs av krafter och personligheter som hör till lokaluniversumet, till konstellationen, systemet eller planeten. Till exempel: Då Guds lagar fastställdes för Nebadon modifierades de av de planer som hade utarbetats av Skaparsonen och den Skapande Anden i detta lokaluniversum; därtill har dessa lagar ytterligare influerats av de misstag, försummelser och uppror som vissa varelser bosatta på er planet och i ert omedelbara planetsystem Satania har haft delaktighet i.

Naturen är ett tid-rymd-resultat av två kosmiska faktorer; för det första oföränderligheten, fullkomligheten och rättsskaffenheten hos Paradisgudomen, och för det andra de experimentella planerna, misstagen vid verkställandet, felen som kommer sig av uppror, ofullständigheten i utveckling och bristfälligheten i visdom hos varelser utanför Paradiset, från de högsta till de lägsta. Genom naturen löper därför en enhetlig, oföränderlig, majestätisk och underbar strimma av fullkomlighet från evighetens cirkel; men i varje universum, på varje planet och i varje individuellt liv är denna natur modifierad, begränsad och eventuellt fördärvad av handlingar, misstag och illojalitet hos varelser i de evolutionära systemen och universerna; och därför måste naturen alltid vara föränderlig, rentav lyckfull, fastän stabil under ytan, och varierande enligt förfaringssätten i ett lokaluniversum.

Naturen är Paradisets perfektion delad med ofullständigheten, ondskan och synden i de ofärdiga universerna. Denna kvotdel uttrycker sålunda både det perfekta och det partiella, både det eviga och det tidsmässiga. Den fortgående evolutionen modifierar naturen genom att höja innehållet av paradisperfektion och minska innehållet av den relativa verklighetens ondska, misstag och disharmoni.

Gud är inte personligen närvarande i naturen eller i någon av naturkrafterna, ty naturen som företeelse är en överbyggnad, bestående av ofullkomligheterna i den progressiva evolutionen och stundom av konsekvenserna av omstörtande uppror, på Paradisets grundmurar av Guds universella lag. Så som naturen ser ut i en värld som Urantia kan den aldrig vara ett

2. GOD AND NATURE

4:21 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4:22 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

4:23 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

4:24 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

4:25 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never

adekvat uttryck för, sann framställning eller trogen återgivning av, en allvis och infinit Gud.

Naturen i er värld uttrycker en modifiering av perfektionens lagar genom de evolutionära planerna i lokaluniversumet. Vilken travesti att dyrka naturen för att den i begränsat, modifierat avseende är genomströmmad av Gud; för att den utgör en fas av den universella och därför gudomliga makten! Naturen är även ett uttryck för det oavslutade, ofullständiga och ofullkomliga resultatet av utvecklingen, tillväxten och framstegen i ett universumexperiment i kosmisk evolution.

De synbara bristerna i den naturliga världen antyder inte några motsvarande brister i Guds karaktär. Närmast är dylika observerade ofullkomligheter endast de oundvikliga avbrotten vid förevisningen av den ständigt roterande rullen med infinitetsbilder. Det är just dessa avbrott av brister i kontinuiteten av fulländning som gör det möjligt för den materiella människans finita sinne att se en flyktig skymt av gudomlig verklighet i tid och rymd. Gudomlighetens materiella yttringar förefaller bristfälliga för människans evolutionära sinne endast för att de dödliga fortsätter att betrakta företeelserna i naturen med naturliga ögon, människosyn utan hjälp av morontia-måta eller av uppenbarelse, morontia-måtans kompenserande ersättning i tidens världar.

Och naturen är fördärvad, dess vackra ansikte sargat, dess drag förtorkade som följd av uppror, missgärningar och feltänkande hos de myriader av varelser som är en del av naturen, men som har bidragit till dess vanställande i tiden. Nej, naturen är inte Gud. Naturen är inte någonting att dyrka.

3. GUDS OFÖRÄNDERLIGA KARAKTÄR

Allt för länge har människan tänkt att Gud är lik henne själv. Gud är inte, har aldrig varit och kommer aldrig att bli svartsjuk på människan eller någon annan varelse i universernas universum. Då vi vet att Skaparsonen avsåg människan att vara mästerverket i den planetariska skapelsen, att vara härskare över hela jorden, är synen av hur hon domineras av sina egna lägre passioner och anblicken av hur hon bugar sig för avgudar av trä, sten, guld och självisk ambition — nedriga scener som får Gud och hans Söner att vara svartsjuka för människan, men aldrig på henne.

Den evige Guden är oförmögen till vrede eller argsinhet i den mänskliga betydelsen av sådana känslor och så som människan förstår dessa reaktioner. Dessa känslor är nedriga och avskyvärda; de är knappast värdiga att kallas mänskliga, än mindre gudomliga; och sådana attityder är ytterst främmande för den Universelle Faderns fullkomliga väsen och älskvärda karaktär.

Mycket, väldigt mycket, av svårigheterna som de dödliga på Urantia har i att förstå Gud, kommer sig av de långtgående följderna av Lucifer-upproret och Caligastia-förräderiet. I världar som inte har blivit avskilda av synden kan de evolutionära släktena utarbeta mycket bättre idéer om den Universelle Fadern; de lider mindre av förvirrade, förvrängda och förvanskade uppfattningar.

Gud ångrar ingenting han någonsin har gjort, nu

be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

4:26 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

4:27 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

4:28 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the misthinking of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

4:31 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous *for* man, but never of him.

4:32 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

4:33 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

4:34 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now

gör eller någonsin kommer att göra. Han är allvis såväl som allsmäktig. Människans visdom växer fram ur försöken och misstagen i människans erfarenhet; Guds visdom utgörs av den obegränsade fullkomligheten i hans infinita universuminsikt, och detta gudomliga förhandsvetande styr effektivt den skapande fria viljan.

Den Universelle Fadern gör aldrig någonting som senare skulle förorsaka sorg eller ledsnad, men viljevarselerna, som hans Skaparpersonligheter ute i universerna har planerat och gjort, förorsakar ibland genom sina olyckliga val känslor av gudomlig sorg hos sina Skaparföräldrar. Men fastän Fadern varken gör misstag, känner ledsnad eller upplever sorg är han en varelse med en faders tillgivenhet, och hans hjärta känns utan tvivel tungt när hans barn inte lyckas uppnå de andliga nivåer som de är kapabla till med den hjälp som så frikostigt erbjuds genom universernas planer för andlig förkovran och program för de dödligas uppstigande.

Faderns infinita godhet ligger bortom fattningsförmågan för det finita sinnet i tiden; därför måste det alltid erbjudas en kontrast som innehåller det jämförbara onda (inte synd) för att alla faser av relativ godhet effektivt skall kunna uppvisas. Den gudomliga godhetens fullkomlighet kan urskiljas av ofullkomliga dödligas insikt endast för att den står i kontrastiv förening med relativ ofullkomlighet i tidens och materiens förhållanden i rymdens rörelser.

Guds karaktär är infinit övermänsklig; därför måste en sådan natur hos gudomligheten personaliseras, såsom i de gudomliga Sönerna, innan det ens kan fattas i tro av människans finita sinne.

4. ATT FÖRSTÅ GUD

Gud är den enda stationära, i sig själv inneslutna och oföränderliga varelsen i hela universernas universum; han har ingenting utanför, ingenting bortom, inget förgånget och inget framtida. Gud är målinriktad energi (skapande ande) och absolut vilja, och dessa är självexisterande och universella.

Emedan Gud är självexisterande är han absolut oberoende. Själva Guds identitet är avig mot förändring. "Jag, Herren, förändras icke." Gud är oföränderlig; men inte förrän ni uppnår paradisstatus kan ni ens börja förstå hur Gud kan gå från det enkla till det komplexa, från identitet till variation, från stillastående till rörelse, från infinitet till finitet, från det gudomliga till det mänskliga, och från enhet till tvåfaldighet och trefaldighet. Och Gud kan på detta sätt modifiera manifestationerna av sin absoluthet emedan gudomlig oföränderlighet inte innebär orörlighet; Gud har vilja — han är vilja.

Gud är varelsen med absolut självbestämmande; det finns inga gränser för hans universumreaktioner utom dem han själv har uppställt, och hans handlingar av fri vilja är betingade endast av de gudomliga kvaliteter och perfekta attribut som av naturen karaktäriserar hans eviga väsen. Därför förhåller sig Gud till universum såsom en varelse som karaktäriseras av slutlig godhet utökad med en fri vilja som kännetecknas av skapande infinitet.

does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man's wisdom grows out of the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

4:3.5 (58.3) The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

4:3.6 (58.4) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

4:3.7 (58.5) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. THE REALIZATION OF GOD

4:4.1 (58.6) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

4:4.2 (58.7) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and trinity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does not imply immobility; God has will — he *is* will.

4:4.3 (58.8) God is the being of absolute self-determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

Fadern-Absolutet är skaparen av det centrala och perfekta universumet och Fader till alla andra Skapare. Personlighet, godhet och talrika andra kännetecken delar Gud med människan och andra varelser, men viljans infinitet är uteslutande hans. Vad Guds skapande handlingar beträffar är han endast begränsad av inklinationer som är utmärkande för hans eviga natur och av det som hans infinita visdom kräver. Gud personligen väljer endast det infinit perfekta, därav centraluniversumets utsökta perfektion; och fastän Skaparsönerna helt delar hans gudomlighet, ja även faser av hans absoluthet, begränsas de inte helt och hållet av den visdomens slutlighet som styr viljans infinitet hos Fadern. Hos Mikael-klassens Söner blir därför den skapande fria viljan rentav mera aktiv, helt gudomlig och nästan ultimat om inte absolut. Fadern är infinit och evig, men att förneka möjligheten av hans viljemässiga självbegränsning är liktydigt med att förneka själva begreppet om hans viljemässiga absoluthet.

Guds absoluthet genomströmmar alla sju nivåer av universumverklighet. Och på hela detta absoluta väsen inverkar Skaparens förhållande till sin familj av universumvarelser. Precision kan vara utmärkande för treenighetsrättvisan i universernas universum, men i alla sina vida familjerelationer med tidens skapade varelser styrs universernas Gud av gudomlig känsla. Först och sist — för evigt — är den infinite Guden en Fader. Oberoende av alla de möjliga benämningar under vilka han lämpligen kunde vara känd, har jag blivit instruerad att framställa hela skapelsens Gud som den Universelle Fadern.

Hos Gud Fadern styrs inte den fria viljans yttringar av makt, inte heller leds de enbart av intellekt; den gudomliga personligheten definieras som bestående av ande och den manifesterar sig i universerna som kärlek. Därför är det Första Ursprunget och Centret i alla sina personliga relationer med de skapades personlighet i universerna alltid och konsekvent en kärleksfull Fader. Gud är en Fader i ordets högsta bemärkelse. Han är evigt motiverad av den gudomliga kärlekens fullkomliga idealism, och detta ömma väsen får sitt starkaste uttryck och sin största tillfredsställelse i att älska och att bli älskat.

I vetenskapen är Gud den Första Orsaken, i religionen den universelle och kärleksfulle Fadern; i filosofin den enda varelse som existerar av sig själv, som inte är beroende av någon annan varelse för sin tillvaro, men som välvilligt skänker tillvarons verklighet åt alla ting och åt alla andra varelser. Men det fordras uppenbarelse för att visa att den Första Orsaken i vetenskapen och den självexisterande Enheten i filosofin är religionens Gud, full av barmhärtighet och godhet, förbunden att åstadkomma evig överlevnad för sina barn på jorden.

Vi har behov av begreppet den Infinite, men vi dyrkar erfarenhetsiden om Gud, vår förmåga att var- och närsomhelst fatta personlighets- och gudomlighetsfaktorerna som ingår i vår högsta uppfattning om Gudomen.

I och med de mänskliga begränsningarnas skrämmande anblick föds medvetenheten om ett segerrikt människoliv på jorden från den skapades tro som vågar utmana varje återkommande episod i tillvaron med den osvikliga förklaringen: Även om jag

4:4.4 (58.9) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

4:4.5 (59.1) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment*. First and last — eternally — the infinite God is a *Father*. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

4:4.6 (59.2) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

4:4.7 (59.3) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

4:4.8 (59.4) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

4:4.9 (59.5) The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot

inte kan göra detta, så lever i mig en som kan och skall göra det, en som är en del av Fader-Absolutet i universernas universum. Och detta är "den seger som övervinner världen, nämligen er tro."

do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is "the victory which overcomes the world, even your faith."

5. ORIKTIGA UPPFATTNINGAR OM GUD

Den religiösa traditionen utgörs av de ofullständigt bevarade uppteckningarna om det som gångna tiders gudsmedvetna människor hade erfarit, men sådana skrifter är otillförlitliga som vägledare för ett religiöst liv eller som källan till sann information om den Universella Fadern. Sådana trosföreställningar från forna tider har alltid undergått förändringar emedan den primitiva människan var en mytskapare.

En av de största orsakerna till förvirring på Urantia när det gäller Guds väsen kommer sig av att era heliga böcker är oförmögna att klart göra åtskillnad mellan Paradistreenighetens personligheter samt mellan Paradisgudomen och lokaluniversernas skapare och administratörer. Under de gångna domperioderna av partiell förståelse har era präster och profeter inte lyckats klart skilja mellan Planetprinsar, Systemhärskare, Konstellationsfäder, Skaparsöner, Superuniversumhärskare, den Suprema Varelsen och den Universella Fadern. Många av budskapen från underordnade personligheter, såsom Livsbärare och olika klasser av änglar, har i era skrifter presenterats som kommande från Gud själv. Det religiösa tänkandet på Urantia sammanblandar fortfarande Gudomens associerade personligheter med den Universella Fadern själv, så att alla inkluderas under samma benämning.

Människorna på Urantia lider alltjämt under inflytandet av primitiva uppfattningar om Gud. Gudarna som rasar i stormen, som skakar jorden i sin vrede och slår människorna till jorden i sin ilska, som avkunnar sina domar av missnöje i tider av hungersnöd och översvämningar — detta är den primitiva religionens gudar; det är inte de Gudar som lever och härskar i universerna. Sådana uppfattningar är en kvarleva från de tider då människorna antog att universum stod under sådana inbillade gudars nyckfulla ledning och herravälde. Men den dödliga människan börjar inse att hon lever i en värld av relativ lag och ordning vad beträffar de Suprema Skaparnas och de Suprema Övervakarnas administrativa principer och beteende.

Den barbariska tanken att lugna en ilsken Gud, att blidka en sårad Herre, att vinna Gudomens gunst genom offer och botgöring och rentav genom blodsutgjutelse representerar en alltigenom barnslig och primitiv religion, en filosofi som är ovärdig en tid av vetenskap och sanning. Dyliga trosföreställningar är ytterst motbjudande för de himmelska varelser och gudomliga härskare som tjänar och styr i universerna. Det är en förolämpning mot Gud att tro, anse eller lära ut att oskyldigt blod måste utgjutats för att vinna hans gunst eller avleda den inbillade gudomliga vreden.

Hebréerna trodde att "det inte gives förlåtelse av synd utan att blod utgutes". De hade inte funnit befrielse från den gamla och hedniska tanken att Gudarna kunde blidkas endast av att se blod, fastän Mose åstadkom ett klart framsteg då han förbjöd människooffer och ersatte dem i sina

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

4:5.1 (59.6) Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

4:5.2 (60.1) One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes, System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

4:5.3 (60.2) The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood — these are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

4:5.4 (60.3) The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

4:5.5 (60.4) The Hebrews believed that "without the shedding of blood there could be no remission of sin." They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and

beduinanhängares primitiva sinne med ceremoniella offer av djur.

Utgivningen av en Paradisssön till er värld hörde på ett naturligt sätt till avslutandet av en planetarisk tidsålder; det var oundvikligt och blev inte nödvändigt för syftet att vinna Guds ynnest. Detta utgivande kom också händelsevis att vara en Skaparsons sista personliga uppträdande i det långa äventyret att vinna erfarenhetsmässig överhöghet i sitt universum. Vilken travesti på Guds infinita karaktär är inte denna lära, att hans faderliga hjärta i all sin stränga kylighet och hårdhet var så oberört av hans skapade varelsers olyckor och sorger, att hans ömsinta barmhärtighet inte flödade fram förrän han såg sin oklanderlige Sön blöda och dö på korset på Golgata!

Men invånarna på Urantia kommer att finna befrielse från dessa uråldriga misstag och hedniska vidskepelser angående den Universella Faderns väsen. Uppenbarelserna om sanningen om Gud håller på att framträda, och människosläktet är bestämt att lära känna den Universella Fadern med all den skönhet i karaktären och alla de älskvärda egenskaper som så stortartat visades av Skaparsonen, som vistades på Urantia som Människosön och som Guds Sön.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

4:5.6 (60.5) The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

4:5.7 (60.6) But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

4:5.8 (61.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitel 5. Guds förhållande till individen

⇐ 004

Urantiaboken

006 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 5

GUDS FÖRHÅLLANDE TILL INDVIDEN

Sektioner

Introduktion

1. Vägen till Gud
2. Guds närvaro
3. Sann dyrkan
4. Gud i religionen
5. Medvetandet om Gud
6. Personlighetens Gud

PAPER 5

GOD'S RELATION TO THE INDIVIDUAL

SECTIONS

Introduction

1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

Introduktion

OM MÄNNISKANS finita sinne inte kan förstå hur en så stor och majestätisk Gud som den Universelle Fadern kan nedstiga från sin eviga boning i infinit fullkomlighet för att vänskapligt umgås med den individuella människovarelse, då måste detta finita intellekt bygga sin förvissning om gudomligt kompanjonskap på den sanningen att ett verkligt fragment av den levande Guden dväls i intellektet hos varje normalt sinnad och moraliskt medveten Urantiadödlig. Tankeriktarna i människans inre är en del av Paradisfaderns eviga Gudom. Människan behöver inte gå längre än till sin egen inre erfarenhet av själens kontemplation av denna andliga realitets närvaro för att finna Gud och söka få gemenskap med honom.

Gud har distribuerat infiniteten i sitt eviga väsen bland sina sex absoluta jämställdas existentiella realiteter, men han kan när som helst ta direkt personlig kontakt med varje del, fas eller art av skapelsen genom förmedling av sina förpersonliga fragment. Och den evige Guden har också reserverat för sig själv förmånsrätten att utge personlighet åt de gudomliga Skaparna och åt de levande varelserna i universernas universum, samtidigt som han dessutom har reserverat privilegiet att upprätthålla direkt och föräldramässig kontakt med alla dessa personliga varelser genom personlighetsströmkretsen.

1. VÄGEN TILL GUD

Oförmågan hos de finita varelserna att närma sig den infinite Fadern ligger inte i Faderns

INTRODUCTION

5:0.1 (62.1) IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

5:0.2 (62.2) God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his prepersonal fragments. And the eternal God has also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of universes, while he has further reserved the prerogative of maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. THE APPROACH TO GOD

5:1.1 (62.3) The inability of the finite creature to approach the infinite Father is inherent, not in the Father's

avståndstagande utan i finiteten och de materiella begränsningarna hos skapade varelser. Omfattningen av den andliga skillnaden mellan den högsta personligheten som existerar i universum och de lägre grupperna av skapade förståndsvarelser är ofattbar. Om det vore möjligt för de lägre intelligensklasserna att med detsamma bli transporterade intill Fadern själv, skulle de inte veta att de är där. De skulle vara där precis lika omedvetna om den Universelle Faderns närvaro som de nu är. Den dödliga människan har en lång, lång väg framför sig innan hon följdriktigt och inom det möjligas gränser kan be om att tryggt bli ledsagad till den Universelle Faderns paradistillvaro. Människan måste andligen omvandlas många gånger innan hon kan nå en nivå som ger den andliga syn som gör det möjligt för henne att se ens en av de sju Härskarandarna.

Vår Fader gömmer sig inte; han har inte godtyckligt dragit sig tillbaka. Han har mobiliserat den gudomliga visdomens resurser i en strävan utan slut för att uppenbara sig för barnen i sina universella domäner. Det finns en infinit storslagenhet och en obeskrivlig generositet förenad med majestätet i hans kärlek, som får honom att längta efter kontakt med varje skapad varelse som kan förstå, älska eller närma sig honom; och det är därför de begränsningar, som är en naturlig del av dig och oskiljaktiga från din finita personlighet och materiella existens, bestämmer den tid, den plats och de omständigheter på och under vilka du kan nå färdmålet för de dödligas uppstigande och stå framför Fadern i alltings centrum.

Även om din ankomst till Faderns paradistillvaro måste vänta tills du har uppnått de högsta finita nivåerna av andligt framåtskridande borde du glädja dig åt att inse den ständiga möjligheten till omedelbar gemenskap med Faderns utgivna ande, som är så intimt förenad med själen i ditt inre och med ditt förändligande jag.

De dödliga från tidens och rymdens världar kan visa stora olikheter när det gäller medfödda förmågor och intellektuell begåvning, de kan ha fördelen av en omgivning särskilt gynnsam för socialt framåtskridande och moralisk förkovran, eller de kan lida av bristen på nästan varje mänskligt hjälpmedel till kultur och förväntade framsteg i civilisationens färdigheter; men möjligheterna till andliga framsteg i uppstigningskarriären är lika för alla; nivåer av tilltagande andlig insikt och ökande kosmiska betydelser uppnås helt oberoende av alla sådana sociomoraliska skillnader i den diversifierade materiella omgivningen i de evolutionära världarna.

Hur de dödliga på Urantia än må skilja sig i sina intellektuella, sociala, ekonomiska och även moraliska möjligheter och förutsättningar, glöm inte att deras andliga utrustning är enhetlig och unik. De har alla samma gudomliga närvaro i gåvan från Fadern, och de är alla lika privilegierade att söka intim personlig gemenskap med denna ande av gudomligt ursprung i människans inre, och de kan alla likvärdigt välja att acceptera dessa Mysterieledsagares enhetliga andliga ledande.

Om den dödliga människan är helhjärtat andligt motiverad, oreserverat hängiven att göra Faderns vilja, och då hon är så säkert och effektivt andligen utrustad med den gudomliga inre Riktaren, då kan ingenting

aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

5:1.2 (62.4) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

5:1.3 (63.1) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

5:1.4 (63.2) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to culture and supposed advancement in the arts of civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

5:1.5 (63.3) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

5:1.6 (63.4) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father's will, then, since he is so certainly and so effectively spiritually endowed by the indwelling and

hindra att det i den individens erfarenhet uppkommer den sublima medvetenheten om att känna Gud och den överjordiska vissheten om att överleva för att finna Gud genom den progressiva erfarenheten att bli mer och mer lik honom.

I människan lever andligen en överlevande Tankeriktare. Om ett sådant människosinne är uppriktigt och andligt motiverat, om en sådan människosjäl önskar lära känna Gud och bli som han är, ärligt önskar göra Faderns vilja, finns det ingen negativ inverkan i form av berövande eller försakelse hos den dödliga och inte heller någon möjligen störande positiv kraft, som kan hindra en sådan gudomligt motiverad själ från att tryggt stiga upp till Paradiset.

Fadern önskar att alla hans skapade varelser skulle ha personlig gemenskap med honom. Han har i Paradiset ett ställe för att ta emot alla dem vilkas överlevnadsstatus och andliga väsen gör en sådan uppnåelse möjlig. Etablera därför i er filosofi nu och för evigt: För var och en av er, och för oss alla, är Gud möjlig att nå fram till, Fadern är uppnåelig, vägen är öppen; den gudomliga kärlekens krafter och den gudomliga administrationens metoder och medel är alla sammankopplade i en strävan att för varje värdig förståndsvarelse i varje universum underlätta framskridandet till den Universella Faderns paradistillvaro.

Det faktum att det tar en enormt lång tid att komma fram till Gud gör inte den Infinites väsen och personlighet alls mindre verkliga. Er uppstigning är en del av de sju superuniversernas kretsgång, och fastän ni kretsar runt där otaliga gånger kan ni vänta er att i ande och status alltid kretsa inåt. Ni kan lita på att bli omvandlade från sfär till sfär, från de yttre kretsarna allt närmare det inre centret, och en dag, tvivla inte, skall ni stå i den gudomliga och centrala närvaron och skåda honom, bildligt talat, ansikte mot ansikte. Det är en fråga om att uppnå verkliga och faktiska andliga nivåer; och dessa andliga nivåer kan uppnås av varje varelse i vars inre en Mysterieledsagare har vistats och vilken sedan för evigt har förenats med denna Tankeriktare.

Fadern befinner sig inte i en andlig gömma, men så många av hans skapade varelser har gömt sig själva bland dimmorna förorsakade av sina egensinniga beslut och har tills vidare separerat sig från gemenskapen med hans ande och hans Sons ande genom att välja sina egna förvända vägar och genom att ge sig hän åt självhävdelsen som har sin källa i ett intolerant sinne och oandligt väsen.

Den dödliga människan kan närma sig Gud och upprepade gånger överge den gudomliga viljan så länge som förmågan att välja finns kvar. Människans slutliga dom förseglas inte förrän hon har förlorat förmågan att välja Faderns vilja. Faderns hjärta stängs aldrig för hans barns behov och böner. Men hans avkomma stänger för evigt sitt hjärta för Faderns dragningskraft då de slutligt och för alltid förlorar önskan att göra hans gudomliga vilja — att lära känna honom och vara sådan som han är. På samma sätt är människans eviga ödesbestämmelse säkrad när fusionen med Riktaren kungör för universum att denna uppstigande varelse har gjort det slutliga och oåterkalleliga valet att leva enligt Faderns vilja.

divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual's experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

5:1.7 (63.5) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father's will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

5:1.8 (63.6) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

5:1.9 (63.7) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to sphere, from the outer circuits ever nearer the inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

5:1.10 (64.1) The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

5:1.11 (64.2) Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

Den store Guden tar direkt kontakt med den dödliga människan och ger en del av sitt infinita, eviga och ofattbara jag att leva och dvälas i hennes inre. Gud har gett sig ut på det eviga äventyret med människan. Om du fogar dig i de andliga krafternas ledning inom dig och kring dig, kan du inte annat än lyckas med att uppnå den höga bestämmelse som en kärleksfull Gud har satt som mål i universum för sina uppstigande varelser från de evolutionära världarna i rymden.

2. GUDS NÄRVARO

Den Infinites fysiska närvaro utgörs av det materiella universumets verklighet. Den sinnesmässiga närvaron av Gudomen måste bestämmas av djupet i den individuella intellektuella erfarenheten och av den evolutionära personlighetsnivån. Gudomlighetens andliga närvaro måste av nödvändighet vara differentierad i universum. Den bestäms av den andliga förmågan till mottaglighet och av i vilken grad den skapades vilja har vigts åt att göra den gudomliga viljan.

Gud lever i var och en av sina andefödda söner. Paradissönerna har alltid tillträde till Gud, "Faderns högra sida", och alla hans skapade varelsers personligheter har tillträde till "Faderns famn". Detta syftar på personlighetsströmkretsen när, var och hur den än kontaktas, eller när det annars gäller att få personlig, självmedveten kontakt och gemenskap med den Universelle Fadern antingen i det centrala hemvistet eller på någon annan angiven plats såsom på en av Paradisets sju heliga sfärer.

Den gudomliga närvaron kan emellertid inte upptäckas någonstans i naturen eller ens i livet hos gudsmedvetna dödliga lika fullt och lika säkert som i ert bemödande till gemenskap med den i er dväljande Mysterieledsagaren, Tankeriktaren från Paradiset. Vilket misstag att drömma om Gud långt borta i skyarna när den Universelle Faderns ande lever inom ditt eget sinne!

Det är på grund av detta Gudsfragment som dväls i ert inre som ni kan hoppas, då ni framskrider i harmoniseringen med Riktarens andliga ledning, att tydligare urskilja närvaron och den förvandlande kraften härstammande från de andra andliga inflytelser som omger er och berör er men inte fungerar som en integrerad del av er. Den omständigheten att ni inte är intellektuellt medvetna om en nära och intim kontakt med Riktaren i ert inre vederlägger på intet sätt en sådan upphöjd upplevelse. Beviset för umgänge med den gudomliga Riktaren ligger helt och hållet i karaktären och omfattningen av de andens frukter som frambringas i den enskilda troendes livserfarenhet. "Av deras frukter skall ni känna dem."

Det är synnerligen svårt för den dödliga människans föga förändrigade materiella sinne att erfara ett tydligt medvetande om andeverksamheten hos sådana gudomliga väsen som de paradisiska Riktarna. Då själen, som skapas gemensamt av sinnet och Riktaren, blir alltmer existerande utvecklas också en ny fas av själsmedvetande som kan erfara den Hemlighetsfulla Ledsagarens närvaro och känna igen dess andledning och andra övermateriella aktiviteter.

Hela erfarenheten av gemenskap med Riktaren är

5:1.12 (64.3) The great God makes direct contact with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. THE PRESENCE OF GOD

5:2.1 (64.4) The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

5:2.2 (64.5) God lives in every one of his spirit-born sons. The Paradise Sons always have access to the presence of God, "the right hand of the Father," and all of his creature personalities have access to the "bosom of the Father." This refers to the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

5:2.3 (64.6) The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

5:2.4 (64.7) It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster's spiritual leadings, more fully to discern the presence and transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. "By their fruits you shall know them."

5:2.5 (65.1) It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

5:2.6 (65.2) The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and

en fråga som gäller moralisk status, mental motivation och andlig upplevelse. Självförverkligandet av en sådan uppnåelse är i huvudsak, fastän inte uteslutande, begränsad till själsmedvetandets områden, men bevisen framspringer och är rikliga i form av andens frukter i livet hos alla sådana som står i kontakt med anden i sitt inre.

3. SANN DYRKAN

Fastän Paradisgudomarna sedda från universumets synpunkt är som en, är de i sina andliga relationer med sådana varelser som bebor Urantia också tre distinkta och skilda personer. Det finns en skillnad mellan Gudsvarselerna när det gäller personliga vädjanden, gemenskap och andra intima relationer. I högsta bemärkelse dyrkar vi den Universelle Fadern och endast honom. Det är sant att vi kan dyrka Fadern, och vi gör det, så som han framträder i sina Skaparsöner, men dyrkan och tillbedjan gäller direkt eller indirekt Fadern.

Alla slag av åkallan hör till den Evige Sonens område och till Sonens andliga organisation. Böner, alla formella kommunikationer, allting förutom tillbedjan och dyrkan av den Universelle Fadern är ärenden som berör ett lokaluniversum; de går normalt inte vidare utanför området av en Skaparsons jurisdiktion. Men dyrkan innesluts och avsänds utan tvekan till Skaparens person med hjälp av Faderns personlighetsströmkrets. Vi tror också att en sådan registrering av vördnaden från en riktarförsedd varelse underlättas av Faderns andenärvaro. Det finns en oerhörd mängd bevis som stöd för denna tro, och jag vet att alla klasser av Fadersfragment har fullmakt att registrera sina undersåtars äkta och ärliga tillbedjan på ett godtagbart sätt hos den Universelle Fadern. Riktarna utnyttjar utan tvekel även direkta förpersonliga kommunikationskanaler med Gud, och de kan likaså använda den Evige Sonens strömkretsar för andegravitation.

Dyrkan sker för dess egen skull; bönen innehåller ett element av eget eller skapade varelsers intresse; det är den stora skillnaden mellan dyrkan och bön. Det finns absolut ingen anhållan om någonting för en själv eller något annat element av personligt intresse i sann dyrkan; vi dyrkar helt enkelt Gud för vad vi förstår honom vara. Dyrkan begär ingenting och väntar sig ingenting för den dyrkande. Vi dyrkar inte Fadern för att vi skulle få någonting i gengäld av en sådan hyllning; vi visar en sådan tillgivenhet och utövar en sådan dyrkan som en naturlig och spontan reaktion då vi igenkänner Faderns ojämförliga personlighet och på grund av hans älskvärda väsen och beundransvärda egenskaper.

I det ögonblick då självintressets element tränger in i dyrkan, förändras andakten från dyrkan till bön och borde lämpligen hellre riktas till den Evige Sonens person eller till Skaparsonen. Men i den praktiska religiösa erfarenheten finns det ingen orsak varför bön inte skulle riktas till Gud Fadern som en del av sann dyrkan.

När ni sköter de praktiska sakerna i ert dagliga liv tas ni om hand av de andepersonligheter som har sitt ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret; ni

spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. TRUE WORSHIP

5:3.1 (65.3) Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they are also three distinct and separate persons. There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

5:3.2 (65.4) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son's spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But worship is undoubtedly encircuited and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

5:3.3 (65.5) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

5:3.4 (65.6) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to God the Father as a part of true worship.

5:3.5 (66.1) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and

samarbetar med representanter för Samverkaren. Sålunda dyrkar ni Gud, ber till och har gemenskap med Sonen och utarbetar detaljerna i ert liv på jorden i kontakt med den Oändlige Andens förståndsvarelser, som verkar i er värld och överallt i ert universum.

Skapar- eller Härskarsönerna, som leder lokaluniversernas öden, representerar både den Universelle Fadern och Paradisets Evige Son. Dessa Universumsöner mottar i Faderns namn den tillbedjande dyrkan och lyssnar till de vädjanden som framförs av deras bönfällande undersåtar överallt i respektive skapelse. För barnen i ett lokaluniversum är en Mikaelson, för alla praktiska syften och ändamål, Gud. Han är personifieringen av den Universelle Fadern och den Evige Sonen i lokaluniversumet. Den Oändlige Anden står i personlig kontakt med barnen i dessa riken genom Universumandarna, de administrativa och skapande medarbetarna till Paradisets Skaparsöner.

Uppriktig gudsdyrkan innebär mobilisering av den mänskliga personlighetens alla krafter under den evolverande själens dominans och under gudomlig ledning av den med själen förbundna Tankeriktaren. Det materiellt begränsade sinnet kan aldrig bli särskilt medvetet om den verkliga betydelsen av sann gudsdyrkan. Människans förståelse av vad gudsdyrkan i verkligheten är bestäms i huvudsak av på vilken utvecklingsnivå hennes evolverande odödliga själ befinner sig. Själens andliga tillväxt sker helt oberoende av det intellektuella självmedvetandet.

Gudsdyrkan innebär den trolovade Riktarens sublima bemödande att till den gudomlige Fadern vidarebefordra den obeskrivliga längtan och de utsägliga strävandena hos människans själ: den gemensamma skapelsen av det dödliga sinnet som söker Gud och den odödliga Riktaren som uppenbarar Gud. Dyrkan är därför den handling där det materiella sinnet samtycker till strävan hos dess förändligande själv att, under ledning av den associerade anden, kommunicera med Gud som en trosson till den Universelle Fadern. Det dödliga sinnet samtycker till dyrkan; den odödliga själen åtrår och initierar dyrkan; den gudomliga Riktarnärvaron leder denna dyrkan på det dödliga sinnets och den evolverande odödliga själens vägnar. Sann dyrkan blir i sista hand en erfarenhet som förverkligas på fyra kosmiska nivåer: den intellektuella, den morontiska, den andliga och den personliga — i medvetandet hos sinnet, själen och anden samt i deras förening i personligheten.

4. GUD I RELIGIONEN

Moralläran i evolutionsreligionerna driver människorna framåt i sökandet efter Gud med rädslan som drivkraft. Uppenbarelsereligionerna lockar människorna att söka efter en kärlekens Gud för att de längtar efter att bli lik honom. Men religionen är inte enbart en passiv känsla av "absolut beroende" och "överlevnadsvisshet"; det är en levande och dynamisk erfarenhet av gudomlighetsuppnåelse byggd på tjänande av mänskligheten.

Den stora och omedelbara förtjänsten av sann religion är etablerandet av en bestående enhetlighet i människans erfarenhet, en varaktig frid och en djup

Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection with the intelligences of the Infinite Spirit operating on your world and throughout your universe.

5:3.6 (66.2) The Creator or Sovereign Sons who preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

5:3.7 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

5:3.8 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. GOD IN RELIGION

5:4.1 (66.5) The morality of the religions of evolution *drives* men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation *allure* men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a passive feeling of "absolute dependence" and "surety of survival"; it is a living and dynamic experience of divinity attainment predicated on humanity service.

5:4.2 (66.6) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound

tillförsikt. Hos den primitiva människan innebär även polyteismen ett relativt förenhetligande av den evolverande uppfattningen om Gudomen; polyteism är monoteism i vardande. Förr eller senare kommer Gud att förstås som verkligheten i värdena, substansen i betydelseerna och livet i sanningen.

Gud är inte enbart den som anger ödesbestämmelsen; han är människans eviga bestämelse. Människans alla icke-religiösa aktiviteter försöker böja universum till ett förvrängt tjänande av jaget; den sant religiösa individen strävar efter att identifiera jaget med universum och att därefter ägna detta förenade jags aktiviteter åt att tjäna universumfamiljen av medvarelser, mänskliga och övermänskliga.

Filosofins och konstens domäner ligger mellan de icke-religiösa och de religiösa aktiviteterna hos det mänskliga jaget. Genom konst och filosofi lockas den materiellt sinnade människan att fundera på de andliga realiteter och universumvärden som har evig betydelse.

Alla religioner lär att dyrka Gudomen och har någon lära om människans frälsning. Den buddistiska religionen utlovar frälsning från lidande, oändlig frid; den judiska religionen utlovar frälsning från svårigheter, framgång baserad på rättfärdighet; den grekiska religionen utlovade frälsning från disharmoni, det fula, genom att uppleva skönheten; kristendomen utlovar frälsning från synden, helighet; muhammedanismen erbjuder befrielse från de stränga moralnormerna i judendomen och kristendomen. Jesu' religion är frälsning från jaget, befrielse från det onda i de skapades isolering i tid och evighet.

Hebréerna baserade sin religion på godhet; grekerna på skönhet; båda religionerna sökte sanningen. Jesus uppenbarade en kärlekens Gud, och kärleken innesluter all sanning, skönhet och godhet.

Anhängarna av Zoroaster hade en moralreligion; hinduerna en metafysikreligion; anhängarna av Konfutse en etikreligion. Jesus levde en religion av tjänande. Alla dessa religioner är av värde då de är giltiga sätt att komma till Jesu religion. Det är religionens bestämelse att bli ett förverkligande av den andliga föreningen av allt som är gott, vackert och sant i människans erfarenhet.

Den grekiska religionen hade som motto "Känn dig själv"; hebréerna centrerade sin undervisning på "Känn din Gud"; de kristna predikar ett evangelium som syftar till "kännedom om Herren Jesus Kristus"; Jesus förkunnade den goda nyheten att "känna Gud och dig själv som en son till Gud." Dessa olika uppfattningar om religionens syfte bestämmer individens attityd i olika livssituationer och antyder djupet av dyrkan och karaktären av hans personliga bönevanor. Varje religions andliga status kan avgöras på basis av karaktären av dess böner.

Uppfattningen om en halvt människolik och svartsjuk Gud utgör ett oundvikligt övergångsskede mellan polyteism och en ädel monoteism. En upphöjd antropomorfism representerar den högsta nivå som en rent evolutionär religion kan uppnå. Kristendomen har lyft upp antropomorfismens begrepp från det mänskliga idealet till det transcendenta och gudomliga begreppet om den förhärligade Kristuspersonen. Och detta är den

assurance. With primitive man, even polytheism is a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

5:4.3 (67.1) God is not only the determiner of destiny; he is man's eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

5:4.4 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

5:4.5 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus is salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

5:4.6 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

5:4.7 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of service. All these religions are of value in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

5:4.8 (67.6) The Greek religion had a watchword "Know yourself"; the Hebrews centered their teaching on "Know your God"; the Christians preach a gospel aimed at a "knowledge of the Lord Jesus Christ"; Jesus proclaimed the good news of "knowing God, and yourself as a son of God." These differing concepts of the purpose of religion determine the individual's attitude in various life situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

5:4.9 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of purely evolutionary religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest

högsta form av antropomorfism som människan någonsin kan göra sig en föreställning om.

Den kristna uppfattningen om Gud är ett försök att kombinera tre skilda läror:

1. Den hebreiska uppfattningen — Gud som en försvarare av moraliska värden, en rättfärdig Gud.
2. Den grekiska uppfattningen — Gud som en förenare, en visdomens Gud.
3. Jesu uppfattning — Gud som en levande vän, en kärleksfull Fader, den gudomliga närvaron.

Det måste därför vara uppenbart att den sammansatta kristna teologin har stora svårigheter att stämma överens och uppnå konsekvens. Dessa svårigheter förvärras ytterligare av att den tidiga kristendomens läror i allmänhet baserade sig på den personliga religiösa erfarenheten hos tre olika personer: Filon från Alexandria, Jesus från Nasaret och Paulus från Tarsus.

Vid studiet av Jesu religiösa liv, betrakta honom positivt. Tänk inte så mycket på hans syndfrihet som på hans rättfärdighet, hans kärleksfulla tjänande. Jesus förhöjde den passiva kärlek som framträder i hebréernas uppfattning om den himmelske Fadern till den högre, aktiva Guden som tillgivet älskar de skapade varelserna och som är varje individs, även missdådarens, Fader.

5. MEDVETANDET OM GUD

Moralen har sitt ursprung i det förnuft som finns i självmedvetandet; den är överdjurisk men helt evolutionär. Människans evolution frambringar i sin utveckling alla de förmågor som föregår utgivandet av Riktarna och utjutandet av Sanningens Ande. Men uppnåendet av moraliska nivåer befriar inte människan från de dödligas reella kamp i livet. Människans fysiska omgivning för med sig kampen för tillvaron; de sociala förhållandena gör etiska anpassningar nödvändiga; moralsituationerna fordrar beslutsfattande inom förnuftets högsta områden; den andliga erfarenheten (då människan har insett Gud) fordrar att människan finner honom och uppriktigt strävar efter att vara som han är.

Religionen bygger inte på vetenskapens fakta, samhällets krav, filosofins antaganden eller på skyldigheter som framgår ur moralen. Religion är ett oberoende område av mänsklig respons till livssituationer, och den framkommer ofelbart på alla stadier i människans utveckling efter moralstadiet. Religionen kan genomsyra alla fyra nivåer av värdeuppfattning och upplevelse av gemenskap i universum: självbevarelsens fysiska eller materiella nivå, den sociala eller emotionella nivån av gemenskap, förnuftets moral- eller pliktnivå, den andliga nivån av medvetande om universumgemenskap genom gudomlig dyrkan.

Den faktasökande vetenskapsmannen föreställer sig Gud som den Första Orsaken, en kraftens Gud. Den känslösamma konstnären ser Gud som skönhetsens ideal, en estetikens Gud. Den överläggande filosofen är stundom benägen att föra fram den universella enhetlighetens Gud, rentav en panteistisk

anthropomorfism that man can ever conceive.

5:4.10 (67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

5:4.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

5:4.12 (67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus' concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

5:4.14 (68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

5:4.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher *active* and creature-loving affection of a God who is the Father of every individual, even of the wrongdoer.

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

5:5.1 (68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason; the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

5:5.2 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

5:5.3 (68.6) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to posit a God of universal unity, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters

Gud. Den troende religiösa människan tror på en Gud som fostrar överlevnad, Fadern i himlen, kärlekens Gud.

Utvecklingsreligionen har alltid sina rötter i moraliskt handlande, som utgör en del även av uppenbarad religion, men aldrig hela den religiösa erfarenheten. Socialt tjänande är ett resultat av moraliskt tänkande och religiöst liv. Moralitet leder inte biologiskt till den religiösa erfarenhetens högre andliga nivåer. Dyrkan av det abstrakt sköna är inte dyrkan av Gud, inte heller är förhållandet av naturen eller vördnaden inför enhetligheten dyrkan av Gud.

Den evolutionära religionen är moder till vetenskapen, konsten och filosofin som alla upphöjde människan till den nivå där hon är mottaglig för uppenbarad religion, inklusive utgivandet av Riktare och ankomsten av Sanningens Ande. Den evolutionära bilden av människans existens börjar och slutar med religion, även om mycket olika slag av religion, den ena evolutionell och biologisk, den andra uppenbarelsesamtidig och periodiskt utgiven. Och medan religionen sålunda är normal och naturlig för människan är den också valbar. Människan måste inte vara religiös mot sin vilja.

Den religiösa upplevelsen, som väsentligen är andlig, kan aldrig helt förstås av det materiella sinnet; därav teologins funktion, religionens psykologi. Den väsentliga läran om människans uppfattning om Gud skapar en paradox för den finita fattningsförmågan. Det är så gott som omöjligt för människans logik och finita förnuft att harmonisera uppfattningen om den gudomliga immanensen, Gud inom och en del av varje individ, med tanken om Guds transcendens, den gudomliga dominansen av universernas universum. Dessa två väsentliga uppfattningar av Gudomen måste förenas i trosuppfattningen om transcendensen hos en personlig Gud och i insikten om den i människan inneboende närvaron av ett fragment av denna Gud för att motivera en intelligent dyrkan och bekräfta hoppet om personlighetens överlevnad. Svårigheterna och paradoxerna i religionen kommer sig av att religionens realiteter ligger långt bortom de dödligas intellektuella fattningsförmåga.

Den dödliga människan får tre stora tillfredsställelser av den religiösa erfarenheten, även under sina dagar av temporär vistelse på jorden:

1. Intellektuellt får hon tillfredsställelsen av ett enhetligare, mer förenat mänskligt medvetande.

2. Filosofiskt får hon en bekräftelse av sina ideal och moraliska värden.

3. Andligen frodas hon i upplevelsen av gudomligt kompanjonskap, i den andliga tillfredsställelsen av sann dyrkan.

Gudsmedvetenhet, så som den upplevs av en evolverande dödlig i världarna, måste bestå av tre varierande faktorer, tre olika nivåer av verklighetsuppfattning. Först kommer sinnesmedvetandet — uppfattandet av Guds-idén. Därefter följer själsmedvetandet — uppfattandet av Guds-idealet. Till sist gryr andemedvetandet — uppfattandet av Guds anderealitet. Genom att förena dessa faktorer när det gäller att uppfatta det gudomliga, hurän ofullständigt, täcker den dödliga personligheten

survival, the Father in heaven, the God of love.

5:5.4 (68.7) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

5:5.5 (68.8) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutionary and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not have to be religious against his will.

5:5.6 (69.1) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

5:5.7 (69.2) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellectually* he acquires the satisfactions of a more unified human consciousness.

5:5.9 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

5:5.10 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

5:5.11 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times

alltid alla medvetna nivåer med insikten om Guds personlighet. Hos de dödliga som har uppnått Finalitkären kommer allt detta att i sinom tid leda till förståelsen av Guds suprematet och kan senare resultera i insikten om Guds ultimatum, någon fas av det absonita supermedvetandet om Paradisfadern.

Upplevelsen av gudsmedvetenhet förblir densamma från generation till generation, men med varje framåtskridande skede i fråga om människans vetande måste den filosofiska uppfattningen och de teologiska definitionerna om Gud förändras. Att känna Gud, religiöst medvetande, är en universell realitet, men oberoende av hur giltig (verklig) den religiösa upplevelsen är måste den vara villig att underkasta sig intelligent kritik och rimlig filosofisk tolkning; den får inte försöka vara någonting skilt för sig i den totala mänskliga erfarenheten.

Personlighetens eviga överlevnad beror helt på det dödliga sinnets val; dess avgöranden bestämmer överlevnadspotentialen hos den odödliga själen. När sinnet tror på Gud och själen känner Gud och när de tillsammans med den uppfostrande Riktaren alla åstundar Gud, då är överlevnaden säkrad. Begränsningar i intellektet, bristfälligheter i utbildningen, bristen på kultur, utarmad social ställning, ja även underlägsna mänskliga moraluppfattningar som ett resultat av olycklig avsaknad av utbildningsmässiga, kulturella och sociala förmåner, kan inte ominstetgöra den gudomliga andens närvaro i sådana missgynnade och mänskligt handikappade men troende individer. Den Hemlighetsfulla Ledsagarens närvaro i människan grundlägger den odödliga själen begynnelse och garanterar möjligheten av dess tillväxtpotential och överlevnad.

Förmågan hos dödliga föräldrar att avla avkomma baserar sig inte på deras utbildningsmässiga, kulturella, sociala, eller ekonomiska ställning. Föreningen av föräldrafaktorerna under naturliga förhållanden är helt tillräcklig för att avkomman skall få sin begynnelse. Ett mänskligt sinne som kan urskilja rätt och fel och som har förmågan att dyrka Gud, i förening med en gudomlig Riktare, är allt som fordras hos denna dödliga för att påbörja och fostra utvecklingen av hans odödliga själ som har överlevnadsegenskaper, om en sådan med ande utrustad individ söker Gud och uppriktigt önskar bli som han, ärligt väljer att göra den himmelske Faderns vilja.

6. PERSONLIGHETENS GUD

Den Universella Fadern är personligheternas Gud. Personligheten i universum, från den lägsta dödliga och materiella varelse med personlighetsstatus till de högsta personer med skaparvärdighet och gudomlig status, har sitt verksamhetsområdes centrum och omkrets i den Universella Fadern. Gud Fadern är utgivaren och bevararen av varje personlighet. Och Paradisfadern är likaså bestämmelsen för alla de finita personligheter som helhjärtat väljer att göra den gudomliga viljan, de som älskar Gud och längtar efter att likna honom.

Personligheten är ett av de olösta mysterierna i universerna. Vi kan forma adekvata uppfattningar om de

overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God, some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

5:5.12 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

5:5.13 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect, curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

5:5.14 (70.1) The ability of mortal parents to procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. THE GOD OF PERSONALITY

5:6.1 (70.2) The Universal Father is the God of personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

5:6.2 (70.3) Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts

faktorer som ingår i uppbyggnaden av olika klasser och nivåer av personlighet, men vi förstår inte helt själva personlighetens verkliga väsen. Vi uppfattar klart de mångahanda faktorer som sammanlagda bildar den mänskliga personlighetens bärare, men vi förstår inte helt naturen och innebörden i en sådan finit personlighet.

Personligheten är potentiell i alla skapade varelser som har en sinnesutrustning varierande från minimum av självmedvetande till maximum av gudsmedvetande. Men sinnesutrustning ensam är inte personlighet, inte heller är ande eller fysisk energi det. Personligheten är den egenskap och det värde i den kosmiska verkligheten som uteslutande utges av Gud Fadern till dessa levande system av associerade och koordinerade energier av materia, sinne och ande. Personlighet är inte heller någonting som uppnås så småningom. Personligheten kan vara materiell eller andlig, men antingen finns det personlighet eller saknas den. Det annat-än-personliga uppnår aldrig det personligas nivå förutom genom Paradisfaderns direkta handling.

Utgivandet av personlighet är enbart den Universella Faderns verk, en personalisering av levande energisystem som han förser med attributen relativt skapande medvetande och kontrollen därav genom fri vilja. Ingen personlighet existerar oberoende av Gud Fadern, och ingen personlighet finns till annat än genom Gud Faderns försorg. De fundamentala egenskaperna hos människans jag, såväl som den absoluta Riktarkärnan i människans personlighet, är gåvor från den Universella Fadern verkande inom sitt exklusivt personliga område av kosmisk omvårdnad.

Riktarna med förpersonlig status dvärls i mångahanda dödliga varelser och säkrar därmed möjligheten för dessa varelser att överleva den fysiska döden och personifiera sig som morontia-are med potential för slutlig andeuppnåelse. Ty när ett sådant varelsesinne försett med personlighet bebos av ett fragment av den eviga Gudens ande, den förpersonliga gåvan från den personlige Fadern, då har denna finita personlighet potential för det eviga och det strävar efter en bestämmelse lik den Ultimate, ja sträcker sig rentav efter ett förverkligande av den Absolute.

Möjlighet till gudomlig personlighet är inneboende i den förpersonliga Riktaren; möjlighet till mänsklig personlighet är potentiell i människovarelsens utrustning av kosmiskt sinne. Men den dödliga människans erfarenhetsmässiga personlighet kan inte observeras som en aktiv och funktionell verklighet förrän efter att den dödliga varelsens materiella livsbärare har berörts av den Universella Faderns befriande gudomlighet och sålunda har sjösatts på erfarenhetens hav som en självmedveten, (relativt) självbestämmande och självskapande personlighet. Det materiella jaget är sannerligen och oinskränkt personligt.

Det materiella jaget har personlighet och identitet, tidsmässig identitet; den förpersonliga Anderiktaren har också identitet, evig identitet. Denna materiella personlighet och denna ande-förpersonlighet kan så förena sina kreativa egenskaper att de framkallar den odödliga själens överlevande identitet.

Efter att sålunda ha dragit försorg om den odödliga

of the factors entering into the make-up of various orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

5:63 (70.4) Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

5:64 (70.5) The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

5:65 (70.6) The Adjusters of prepersonal status indwell numerous types of mortal creatures, thus insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

5:66 (71.1) Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal*.

5:67 (71.2) The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

5:68 (71.3) Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man's inner self from

själens utveckling och efter att ha befriat människans inre jag från fjättrarna av ett absolut beroende av tidigare orsakssammanhang stiger Fadern åt sidan. Då människan på så sätt har befriats från orsaksresponsens bojar, åtminstone vad gäller evig ödesbestämmelse, och då försorg har dragits om utvecklingen av det odödliga jaget, själen, återstår för människan själv att vilja skapandet eller förhindra skapandet av detta överlevande och eviga jag, som är hennes om hon så väljer. Ingen annan varelse, kraft, skapare eller enhet i hela det vida universernas universum kan i någon utsträckning ingripa i den absoluta suveräniteten hos den dödliga fria viljan, då den verkar inom valets områden, beträffande den eviga ödesbestämmelsen för den väljande dödliges personlighet. Beträffande den eviga överlevnaden har Gud förordnat att den materiella och dödliga viljan är suverän, och den förordningen är absolut.

Utgivandet av personlighet till de skapade varelserna medför relativ befrielse från att reagera enligt tidigare orsakssammanhang, och personligheten hos alla sådana moralvarelser, evolutionära eller andra, har sitt centrum i den Universelle Faderns personlighet. De dras ständigt till hans Paradisnärvaro av det väsendets släktskap som bildar den eviga Gudens vidsträckt och universella familje- och brödrakrets. Det finns ett släktskap av gudomlig spontanitet i all personlighet.

Personlighetsströmkretsen i universernas universum har sitt centrum i den Universelle Faderns person, och Paradisfadern är personligen medveten om och i personlig kontakt med alla personligheter på alla nivåer av självmedveten existens. Och denna all skapelsens personlighetsmedvetenhet existerar oberoende av Tankeriktarnas uppgift.

Såsom strömcentrum för all tyngdkraft är Paradisön, centrum för allt sinne är Samverkaren och för all ande den Evige Sonen, så är även all personlighets strömkrets centrerad i den Universelle Faderns personliga väsen, och denna strömkrets överför ofelbart dyrkan hos alla personligheter till den Ursprungliga och Eviga Personligheten.

Beträffande de personligheter som inte innebör av Riktare: Valfrihetens attribut är också utgivet av den Universelle Fadern, och sådana personer är likaså inneslutna i den gudomliga kärlekens stora strömkrets, den Universelle Faderns personlighetsström. Gud erbjuder alla sanna personligheter ett suveränt val. Ingen personlig varelse kan tvingas in i det eviga äventyret; evighetens port öppnas endast som svar på det som de, med fri vilja utrustade sönerna till den Gud som har fri vilja, frivilligt har valt.

Och detta representerar mina försök att presentera den levande Gudens förhållande till tidens barn. Och när allt är sagt och gjort kan jag ingenting bättre göra än att upprepa, att Gud är er universum-Fader och att ni alla är hans planetariska barn.

[Detta är den femte och sista berättelsen om den Universelle Fadern, presenterad av en Gudomlig Rådgivare från Uversa]

the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains to eternal destiny, and provision having been made for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being, force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

5:6.9 (71.4) The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

5:6.10 (71.5) The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

5:6.11 (71.6) As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

5:6.12 (71.7) Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

5:6.13 (72.1) And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

5:6.14 (72.2) [This is the fifth and last of the series presenting the narrative of the Universal Father by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitel 6. Den Evige Sonen

⇐ 005

Urantiaboken

007 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 6 DEN EVIGE SONEN

Sektioner

Introduktion

1. Den Evige Sonens identitet
2. Den Evige Sonens väsen
3. Omvårdnad som uttryck för Faderns kärlek
4. Den Evige Sonens egenskaper
5. Begränsningar som gäller den Evige Sonen
6. Andesinnet
7. Den Evige Sonens personlighet
8. Förståelsen av den Evige Sonen

PAPER 6 THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction

1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

Introduktion

DEN EVIGE Sonen är det fullkomliga och definitiva uttrycket för den "första" och absoluta tanken hos den Universelle Fadern. Sålunda, när och hur än Fadern uttrycker sig personligt och absolut gör han det genom sin Evige Son, som alltid har varit, nu är och alltid kommer att vara det levande och gudomliga Ordet. Och denne Evige Son har sitt hemvist i alltings centrum, i förening med och omedelbart omslutande den Evige och Universelle Faderns personliga väsen.

Vi talar om Guds "första" tanke, och åsyftar den Evige Sonens omöjliga begynnelse i tiden, i avsikt att nå det mänskliga intellektets tankebanor. Sådana förvrängningar av språket representerar vårt bästa försök till kontakt-kompromiss med dödliga varelsers tidsbundna sinnen. I tidsföljdens betydelse kunde den Universelle Fadern aldrig ha haft en första tanke; inte heller kunde den Evige Sonen någonsin ha haft en begynnelse. Men jag har blivit instruerad att framställa evighetens realiteter för de dödligas tidsbundna sinne med sådana tankesymboler och att beskriva evighetens förhållanden med sådana begrepp om tidsföljd.

Den Evige Sonen är den andliga personaliseringen av Paradisfaderns universella och infinita uppfattning om gudomlig verklighet, obegränsad ande och absolut personlighet. Och därmed utgör Sonen den gudomliga uppenbarelsen av den Universelle Faderns skaparidentitet. Sonens perfekta personlighet avslöjar att Fadern verkligen är det eviga och universella

INTRODUCTION

6:0.1 (73.1) THE Eternal Son is the perfect and final expression of the "first" personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

6:0.2 (73.2) We speak of God's "first" thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to designate the relationships of eternity by such time concepts of sequentiality.

6:0.3 (73.3) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father's universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and

ursprunget till alla betydelser och värden i det andliga, det viljemässiga, det avsiktliga och det personliga.

I ett försök att få det finita sinnet i tiden att bilda sig någon uppfattning i tidsföljd om förhållandena mellan de eviga och infinita varelserna i Paradistreenigheten, använder vi oss av den begreppsmässiga friheten att tala om "Faderns första personliga, universella och infinita tanke". Det är omöjligt för mig att till människans sinne överföra någon adekvat uppfattning om Gudomarnas eviga förhållanden; därför använder jag sådana termer som ger det finita sinnet åtminstone något slags uppfattning om förhållandet mellan dessa eviga varelser i de efterföljande tidsperioderna. Vi tror att Sonen utgick från Fadern; vi har fått lära oss att båda är obegränsat eviga. Det är därför uppenbart att ingen varelse i tiden någonsin fullt kan förstå detta mysterium med en Son som härstammar från Fadern och som dock är lika evig som Fadern själv.

1. DEN EVIGE SONENS IDENTITET

Den Evige Sonen är Guds ursprungliga och enfödde Son. Han är Gud Sonen, Gudomens Andra Person och alltings medskapare. Så som Fadern är det Första Stora Ursprunget och Centret så är Sonen det Andra Stora Ursprunget och Centret.

Den Evige Sonen är det andliga centret och den gudomliga administratören för det andliga styret i universernas universum. Den Universelle Fadern är först en skapare och därefter en övervakare; den Evige Sonen är först en medskapare och därefter en andlig administratör. "Gud är ande", och Sonen är en personlig uppenbarelse av denna ande. Det Första Ursprunget och Centret är Viljeabsolutet; det Andra Ursprunget och Centret är Personlighetsabsolutet.

Den Universelle Fadern verkar aldrig personligen som en skapare utom i samband med Sonen eller med Sonens jämställda verksamhet. Om författaren i Nya Testamentet hade avsett den Evige Sonen skulle han ha yttrat en sanning då han skrev: "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till."

När en Son till den Evige Sonen uppträdde på Urantia hänvisade de som umgicks med denna gudomliga varelse i människoform till honom som "han som var från begynnelsen, han vi har hört, han vi med egna ögon har sett, han vi skådade och med egna händer tog på, han är även livets Ord." Och denne utgivne Son kom fram från Fadern lika visst som den Ursprungliga Sonen, så som framgår av en av hans jordiska böner: "Och nu, Fader, förhålliga du mig hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig, innan världen var till."

Den Evige Sonen är känd under olika namn i olika universer. I centraluniversumet är han känd som det Jämställda Ursprunget, Medskaparen och det Associerade Absolutet. I Uversa, superuniversumets högkvarter, betecknar vi Sonen som det Jämställda Andecentret och som den Evige Andeadministratören. I Salvington, ert lokaluniversums högkvarter, går denne Son under benämningen det Andra Eviga Ursprunget

universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

6:0.4 (73.4) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the "Father's first personal, universal, and infinite concept." It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

6:1.1 (73.5) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

6:1.2 (74.1) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator*. "God is spirit," and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

6:1.3 (74.2) The Universal Father never personally functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made."

6:1.4 (74.3) When a Son of the Eternal Son appeared on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as "He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life." And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: "And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was."

6:1.5 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second

och Centret. Melkisedekarna talar om honom som Sönernas Son. I er värld, men inte i ert system av bebodda sfärer, har denne Ursprunglige Son blivit sammanblandad med en jämställd Skaperson, Mikael från Nebadon, som utgav sig själv till de dödligas släkte på Urantia.

Fastän alla Paradissöner lämpligen kan kallas Guds Söner har vi för vana att reservera benämningen "den Evige Sonen" för denne Ursprunglige Son, det Andra Ursprunget och Centret, medskapare tillsammans med den Universelle Fadern av centraluniversumet av makt och fullkomlighet och medskapare av alla andra gudomliga Söner som härstammar från de infinita Gudomarna.

2. DEN EVIGE SONENS VÄSEN

Den Evige Sonen är precis lika oföränderlig och oändligt tillförlitlig som den Universelle Fadern. Han är också alldeles lika andlig som Fadern, alldeles lika säkert en obegränsad ande. För er av ringa ursprung skulle Sonen förefalla mera personlig då han för er, i fråga om möjligheten att nå fram till honom, är ett steg närmare än den Universelle Fadern.

Den Evige Sonen är Guds eviga Ord. Han är helt lik Fadern; i själva verket är den Evige Sonen Gud Fadern personligen manifesterad för universernas universum. Och sålunda var det, är det och kommer det alltid att vara sant beträffande den Evige Sonen och alla jämställda Skaparsöner: "Den som har sett Sonen, han har sett Fadern."

Till sitt väsen är Sonen helt lik Andefadern. När vi dyrkar den Universelle Fadern dyrkar vi i själva verket samtidigt Gud Sonen och Gud Anden. Gud Sonen är precis lika gudomligt verklig och evig till sitt väsen som Gud Fadern.

Sonen besitter inte endast Faderns hela infinita och transcendenta rättfärdighet, utan Sonen återspeglar även hela heligheten i Faderns karaktär. Sonen delar Faderns fullkomlighet och delar tillsammans med Fadern ansvaret att hjälpa alla ofulländade varelser i deras andliga strävan att uppnå gudomlig fulländning.

Den Evige Sonen besitter hela gudomligheten i Faderns karaktär och alla andlighetens attribut. Sonen är Guds fulla absolutet till personlighet och ande, och dessa kvaliteter uppenbarar Sonen i sin personliga ledning av den andliga administrationen av universernas universum.

Gud är i sanning en universell ande; Gud är ande; och denna Faderns andenatur fokuseras och personifieras i den Evige Sonens Gudom. I Sonen intensifieras uppenbarligen alla andliga kännetecken betydligt genom differentieringen från universaliteten hos det Första Ursprunget och Centret. Och så som Fadern delar sin andenatur med Sonen så delar de tillsammans alldeles lika fullt och oreserverat den gudomliga anden med Samverkaren, den Oändlige Anden.

I kärleken till sanningen och i skapandet av skönhet är Fadern och Sonen likvärdiga, förutom att Sonen förefaller att ägna sig mera åt att förverkliga den

Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

6:1.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation "the Eternal Son" for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

6:2.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the Universal Father.

6:2.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son is God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: "He who has seen the Son has seen the Father."

6:2.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father, actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely real and eternal in nature as God the Father.

6:2.4 (75.1) The Son not only possesses all the Father's infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father's holiness of character. The Son shares the Father's perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

6:2.5 (75.2) The Eternal Son possesses all the Father's character of divinity and attributes of spirituality. The Son is the fullness of God's absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

6:2.6 (75.3) God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

6:2.7 (75.4) In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son appears to devote himself more to the realization of the

exklusivt andliga skönheten i universella värden.

I fråga om gudomlig godhet ser jag ingen skillnad mellan Fadern och Sonen. Fadern älskar sina barn i universum som en fader; den Evige Sonen betraktar alla varelser både som en fader och som en broder.

3. OMVÅRDAD SOM UTTRYCK FÖR FADERNS

KÄRLEK

Sonen delar rättvisan och rättfärdigheten i Treenigheten men överskuggar dessa gudomlighetsdrag med den infinita personifieringen av Faderns kärlek och barmhärtighet; Sonen är den gudomliga kärlekens uppenbarelse för universerna. Så som Gud är kärlek, så är Sonen barmhärtighet. Sonen kan inte älska mer än Fadern, men han kan visa de skapade varelserna barmhärtighet på ett sätt till, ty han är inte endast en ursprunglig skapare såsom Fadern, utan han är också den Evige Sonen till samme Fader och delar därför erfarenheten av att vara son med alla andra söner till den Universelle Fadern.

Den Evige Sonen är den stora barmhärtighetsgivaren till hela skapelsen. Barmhärtigheten är kärnan i Sonens andliga karaktär. Den Evige Sonens mandat, där de går fram längs det Andra Ursprungets och Centrets andeströmkretsar, är stämda i barmhärtighetens toner.

För att förstå den Evige Sonens kärlek måste ni först urskilja dess gudomliga källa, Fadern, som är kärlek, och sedan betrakta hur denna oändliga tillgivenhet utbreder sig i den vittomfattande omvårdnad som den Oändlige Anden och hans nästan gränslösa skara av omvårdande personligheter står för.

Den Evige Sonens omvårdnad är ägnad att uppenbara kärlekens Gud för universernas universum. Den gudomlige Sonen ägnar sig inte åt den ovärdiga uppgiften att försöka övertala sin nådige Fader att älska sina ringa varelser och visa tidens missdådare sin barmhärtighet. Hur orätt är det inte att föreställa sig den Evige Sonen vädjande till den Universelle Fadern att förbarma sig över sina ringa varelser i de materiella världarna i rymden! Sådana uppfattningar om Gud är grova och groteska. Hellre borde ni inse att all barmhärtig omvårdnad som Guds Söner ansvarar för är en direkt uppenbarelse av Faderns hjärta, fyllt av universell kärlek och oändligt medlidande. Faderns kärlek är den verkliga och eviga källan till Sonens barmhärtighet.

Gud är kärlek, Sonen är barmhärtighet. Barmhärtighet är tillämpad kärlek, Faderns kärlek i verksamhet i den Evige Sonens person. Kärleken hos denne universelle Son är likaså universell. Så som kärlek förstås på en planet med könsvarelser är Guds kärlek mera jämförbar med en faders kärlek, medan den Evige Sonens kärlek är mera som en moders tillgivenhet. Visst är sådana illustrationer grova, men jag använder mig av dem i hopp om att kunna överföra till människans sinne tanken att det finns en skillnad mellan Faderns kärlek och Sonens kärlek, inte i det gudomliga innehållet men i arten och sättet för dess uttryck.

exclusively spiritual beauty of universal values.

6:28 (75.5) In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. MINISTRY OF THE FATHER'S LOVE

6:31 (75.6) The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

6:32 (75.7) The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

6:33 (75.8) To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who is love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

6:34 (75.9) The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

6:35 (75.10) God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. DEN EVIGE SONENS EGENSKAPER

Den Evige Sonen utgör drivkraften för den kosmiska verklighetens andenivå; Sonens andliga styrka är absolut i förhållande till alla aktualiteter i universum. Han har fullkomlig kontroll över associationen mellan all odifferentierad andeenergi och över all aktualiserad andeverklighet genom sitt absoluta grepp om andegravitationen. All ren, ofragmenterad ande samt alla andliga varelser och värden reagerar för den infinita dragningskraften hos den ursprunglige Paradissonen. Och om den eviga framtiden skulle bevittna uppkomsten av ett obegränsat universum, kommer den Ursprunglige Sonens andegravitation och andestyrka att befinnas vara helt adekvata för den andliga kontrollen och effektiva administrationen av en sådan gränslös skapelse.

Sonen är allsmäktig endast i det andliga riket. I universumadministrationens eviga hushållning möter man aldrig en slösaktig och onödig upprepning av funktioner; Gudomarna gillar inte obehövt mångfaldigande av omvårdnaden i universum.

Den Ursprunglige Sonens allestädesnärvaro grundlägger den andliga enheten i universernas universum. Den andliga sammanhållningen av all skapelse vilar på den allestädes aktiva närvaron av den Evige Sonens gudomliga ande. När vi föreställer oss Faderns andliga närvaro finner vi det svårt att i vårt tänkande skilja den från den Evige Sonens andliga närvaro. Faderns ande har för evigt sitt hemvist i Sonens ande.

Fadern måste vara andligen allestädes närvarande, men denna allestädesnärvaro förefaller att vara oskiljaktig från den Evige Sonens överallt förekommande andeaktiviteter. Vi tror dock att Sonens ande, i alla situationer av Fader-Son närvaro av dubbel andlig natur, är jämställd med Faderns ande.

I sina personlighetskontakter verkar Fadern inom personlighetsströmkretsen. I sin personliga och observerbara kontakt med den andliga skapelsen, framträder han i fragmenten av sin totala Gudom, och dessa Fadersfragment har en enskild, unik och exklusiv funktion var och när de än uppträder i universerna. I alla sådana situationer är Sonens ande jämställd med den andliga funktionen som ingår i den Universelle Faderns fragmenterade närvaro.

Andligen är den Evige Sonen allestädes närvarande. Den Evige Sonens ande är helt säkert med dig och runt dig, men inte inne i dig eller en del av dig liksom Mysterieledsagaren. Fadersfragmentet i människans inre riktar hennes sinne allt mera mot gudomliga attityder, varefter detta uppstigande sinne i tilltagande grad blir mottagligt för den andliga dragningskraften i den allsmäktiga andegravitationens strömkrets hos det Andra Ursprunget och Centret.

Den Ursprunglige Sonen är universellt och andligen självmedveten. I vishet är Sonen fullt jämlik med Fadern. Inom kunskapens, allvetandets, områden kan vi inte skilja mellan det Första och det Andra Ursprunget; liksom Fadern vet Sonen allt; han blir aldrig överraskad av någon händelse i universum; han förstår slutet från begynnelsen.

Fadern och Sonen känner verkligen till antalet av

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

6:4.1 (76.1) The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

6:4.2 (76.2) The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

6:4.3 (76.3) The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

6:4.4 (76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

6:4.5 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity, and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

6:4.6 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

6:4.7 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

6:4.8 (77.1) The Father and the Son really know the

och vistelseorten för alla andar och förändligade varelser i universernas universum. Sonen känner till allting inte endast på grund av sin egen allestädes närvarande ande, men Sonen är, till samma grad som Fadern och Samverkaren, fullt medveten om den Suprema Varelseens vittomfattande återspeglingsinformation. Denna informationskälla anger ständigt allting som händer i alla världar i de sju superuniverserna. Och det finns också andra sätt som gör att Paradissonen är allvetande.

Den Evige Sonen är som en kärleksfull, barmhärtig och tjänande andlig personlighet helt och infinit jämlik med den Universelle Fadern, medan i alla de barmhärtiga och tillgivna personliga kontakterna med de uppstigande varelserna från de lägre rikena, den Evige Sonen är alldeles lika vänlig och hänsynsfull, alldeles lika tålmodig och långmodig som i lokaluniverserna hans Paradissöner, som så ofta utger sig till de evolutionära världarna i tiden.

Det är onödigt att ytterligare utbreda sig om den Evige Sonens egenskaper. Med de undantag som har anförts är det endast nödvändigt att studera de andliga egenskaperna hos Gud Fadern för att förstå och riktigt bedöma egenskaperna hos Gud Sonen.

5. BEGRÄNSNINGAR SOM GÄLLER DEN EVIGE SONEN

Den Evige Sonen fungerar inte personligen inom de fysiska områdena, inte heller fungerar han, utom genom Samverkaren, inom nivåerna för sinnesomvårdnad till skapade varelser. Men dessa bestämmelser begränsar annars på intet sätt den Evige Sonen från att fullt och fritt utöva alla de gudomliga egenskaperna som hör till andligt allvetande, allestädesnärvaro och allmakt.

Den Evige Sonen genomströmmar inte personligen de potentialer av ande som är en naturlig del av infiniteten hos Gudomsabsolutet, men då dessa potentialer blir aktuella kommer de innanför det allsmåttiga greppet i Sonens strömkrets för andegravitation.

Personlighet är den Universelle Faderns exklusiva gåva. Den Evige Sonens personlighet härstammar från Fadern, men utan Fadern utger han inte personlighet. Sonen ger upphov till en omfattande andeskara, men sådana härledningar är inte personligheter. När Sonen skapar personlighet gör han det tillsammans med Fadern eller med Samverkaren, som kan agera för Fadern i sådana förhållanden. Den Evige Sonen är sålunda en medskapare av personligheter, men han utger inte personlighet till någon varelse och skapar aldrig själv ensam personliga varelser. Denna begränsning av verksamheten berövar emellertid inte Sonen förmågan att skapa allehanda slags verklighet som är annan än personlig.

Den Evige Sonen är begränsad när det gäller att föra skaparprivilegierna vidare. Då Fadern förevigade den Ursprunglige Sonen utgav han åt honom makten och privilegiet att därefter förena sig med Fadern i det gudomliga verket att producera ytterligare Söner försedda med skapande egenskaper, och detta har de gjort och gör de nu. Men när dessa jämställda Söner

number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

6.4.9 (77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

6.4.10 (77.3) It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

6.5.1 (77.4) The Eternal Son does not personally function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

6.5.2 (77.5) The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

6.5.3 (77.6) Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

6.5.4 (77.7) The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced,

har producerats kan skaparprivilegierna uppenbarligen inte föras vidare. Den Evige Sonen överför skaparkrafterna endast till den första eller direkta personaliseringen. När därför Fadern och Sonen förenas för att personalisera en Skaparson uppnår de sitt syfte; men den Skaparson som sålunda har blivit till kan aldrig överföra eller delegera skaparprivilegierna till de olika klasser av Söner som han senare kan skapa, trots att det i ett lokaluniversums högsta Söner dock förekommer en mycket begränsad återspeglning av de skapande egenskaperna hos en Skaparson.

Den Evige Sonen kan inte, som en infinit och exklusivt personlig varelse, fragmentera sitt väsen och inte distribuera och utge individualiserade delar av sitt jag till andra väsen eller personer så som den Universelle Fadern och den Oändlige Anden gör. Men Sonen kan utge sig, och gör det, som en gränslös ande som badar hela skapelsen och oupphörligt drar alla andepersonligheter och andliga realiteter till sig.

Minns alltid att den Evige Sonen är den personliga avbildningen av Andefadern för all skapelse. Sonen är personlig och endast personlig i gudomsavseendet; en sådan gudomlig och absolut personlighet kan inte vara disintegrerad eller fragmenterad. Gud Fadern och Gud Anden är verkligen personliga, men de är också allt annat förutom att de är sådana Gudomspersonligheter.

Fastän den Evige Sonen inte personligen kan ta del i utgivandet av Tankeriktare satt han i rådslag med den Universelle Fadern i det eviga förgångna och godkände planen samt förband sig till ändlöst samarbete, då Fadern vid projekteringen av utgivandet av Tankeriktare föreslog för Sonen: "Låt oss göra den dödliga människan till vår egen avbild." Och så som Faderns andefragment dväljs inne i er, så omsluter Sonens andenärvaro er, medan dessa två för evigt arbetar som en för ert andliga framåtskridande.

6. ANDESINNET

Den Evige Sonen är ande och har sinne, men inte ett sinne eller en ande som det dödliga sinnet kan förstå. Den dödliga människan uppfattar sinne på de finita, kosmiska, materiella och personliga nivåerna. Människan observerar också sinnesfenomen i levande organismer som fungerar på den subpersonliga (djur-) nivån, men det är svårt för henne att fatta sinnets natur då det är förenat med övermateriella varelser och som en del av uteslutande andepersonligheter. Sinne måste emellertid definieras olika då det avser tillvarons andenivå och då det används för att beteckna förståndets andefunktioner. Det slag av sinne som är direkt förenat med ande kan inte jämföras med vare sig det sinne som koordinerar ande och materia eller med det sinne som är förenat enbart med materia.

Anden är alltid medveten, sinnad och har olika faser av identitet. Utan sinne av någon fas skulle det inte finnas något andligt medvetande inom andevarelsernas broderskap. Motsvarigheten till sinne, förmågan att känna igen och kännas till, är en naturlig del av Gudomen. Gudomen kan vara personlig, förpersonlig, överpersonlig eller icke-personlig, men Gudomen är aldrig utan sinne, dvs. aldrig utan förmågan att åtminstone kommunicera med likadana väsen, varelser eller personligheter.

the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a Creator Son.

^{6:55 (78.1)} The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

^{6:56 (78.2)} Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

^{6:57 (78.3)} Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, "Let us make mortal man in our own image." And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. THE SPIRIT MIND

^{6:61 (78.4)} The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which co-ordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

^{6:62 (78.5)} Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without mind in some phase there would be no spiritual consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

Den Evige Sonens sinne är likadant som Faderns men olik varje annat sinne i universum, och tillsammans med Faderns sinne är det stamform till Samskaparens olika och vittutspridda sinnen. Faderns och Sonens sinne, det intellekt som ger upphov till det Tredje Ursprungets och Centrets absoluta sinne, illustreras kanske bäst av en Tankeriktarens försinne, ty fastän dessa Fadersfragment är helt utanför Samverkarens sinnesströmkretsar har de någon form av försinne; de känner till och känns till; de har någonting som motsvarar människans tänkande.

Den Evige Sonen är helt andlig; människan är nästan helt materiell; därför måste mycket som rör den Evige Sonens andepersonlighet, hans sju andliga sfärer som kretsar runt Paradiset och naturen hos Paradissonens opersonliga skapelser vänta tills ni har uppnått andestatus efter att ni har avslutat er morontiauppstigning i lokaluniversumet Nebadon. Och därefter, på er färd genom superuniversumet och vidare till Havona, kommer många av dessa andedolda mysterier att klarna då ni börjar bli begåvade med "andens sinne" — andlig insikt.

7. DEN EVIGE SONENS PERSONLIGHET

Den Evige Sonen är den infinita personlighet från vilkens obegränsade personlighetsbojor den Universelle Fadern frigjorde sig genom treenighetsförfarandet och som följd av vilket han allt sedan dess har fortsatt att i ändlöst överflöd utge sig till sitt ständigt expanderande universum av Skapare och skapade. Sonen är absolut personlighet; Gud är faderpersonlighet — källan till personlighet, utgivaren av personlighet, orsaken till personlighet. Varje personlig varelse har sin personlighet från den Universelle Fadern, alldeles så som den Ursprunglige Sonen evigt har sin personlighet från Paradisfadern.

Paradissonens personlighet är absolut och rent andlig, och denna absoluta personlighet är också det gudomliga och eviga mönstret, först för Faderns utgivande av personlighet till Samverkaren och därefter för hans utgivande av personlighet till myriaderna av hans skapade varelser överallt i ett vida universum.

Den Evige Sonen är i sanning en barmhärtig omvårdare, en gudomlig ande, en andlig makt och en verklig personlighet. Sonen är Guds andliga och personliga väsen manifesterat för universerna — summan och substansen av det Första Ursprunget och Centret, avklätt av allt som är icke-personligt, utanför det gudomliga, icke-andligt och rent potentiellt. Men det är omöjligt att till människans sinne överföra en bild i ord av skönheten och storheten som den Evige Sonens himmelska personlighet karaktäriseras av. Allt som tenderar att skymma den Universelle Fadern fungerar med nästan samma inverkan för att hindra ett begreppsmässigt igenkännande av den Evige Sonen. Ni måste vänta tills ni når Paradiset, och då kommer ni att förstå varför jag inte kunde framställa den absoluta personlighetens karaktär på ett förståeligt sätt för det finita sinnet.

8. FÖRSTÅElsen AV DEN EVIGE SONEN

6:6.3 (78.6) The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

6:6.4 (78.7) The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the "mind of the spirit" — spiritual insight.

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

6:7.1 (79.1) The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is *absolute personality*; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

6:7.2 (79.2) The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute personality is also the divine and eternal pattern, first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

6:7.3 (79.3) The Eternal Son is truly a merciful minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

Beträffande identitet, natur och andra personlighetsegenskaper är den Evige Sonen full jämlike, fullkomligt komplement och evig motsvarighet till den Universella Fadern. I samma mening som Gud är den Universella Fadern är Sonen den Universella Modern. Och vi alla, hög som låg, bildar deras universella familj.

För att uppskatta Sonens karaktär borde ni studera uppenbarelserna om Faderns gudomliga karaktär; de är för evigt och oskiljaktigt ett. Som gudomliga personligheter kan de praktiskt taget inte särskiljas av de lägre klasserna av förståndsvarelser. De är inte så svåra att känna igen var för sig av dem som har sitt ursprung i Gudomarnas egna skapande handlingar. Varelser som kommer till i centraluniversumet eller i Paradiset urskiljer Fadern och Sonen inte endast som en personlig enhet för universell övervakning, utan även som två skilda personligheter fungerande inom bestämda områden av administrationen i universum.

Som personer kan ni tänka er den Universella Fadern och den Evige Sonen som skilda individer, för det är de verkligen; men i administrationen av universerna är de så sammanflätade och inbördes relaterade att det inte alltid är möjligt att skilja mellan dem. När Fadern och Sonen i universernas angelägenheter påträffas i förvirrande föreningar med varandra lönar det sig inte alltid att försöka särskilja deras operationer; lägg endast på minnet att Gud är den inledande tanken och Sonen är det uttrycksfulla ordet. I varje lokaluniversum är denna oskiljaktighet personaliserad i gudomligheten hos Skaparsonen, som representerar både Fader och Son för de skapade varelserna i tio miljoner världar.

Den Evige Sonen är infinit, men man kan närma sig honom genom hans Paradissöners personer och genom den Oändlige Andens tålmodiga omvårdnad. Utan Paradissönnernas utgivningstjänst och den kärleksfulla omvårdnad som den Oändlige Andens skapade varelser ansvarar för, skulle varelser av materiellt ursprung knappast kunna hoppas på att uppnå den Evige Sonen. Och det är lika sant: Med hjälp och ledning av dessa himmelska förmedlingar kommer den gudsmedvetne dödlige med säkerhet att uppnå Paradiset och en gång stå i den personliga närvaron av denne majestätiske Sönnernas Son.

Även om den Evige Sonen utgör mönstret för hur de dödliga får sin personlighet är det lättare för dig att fatta verkligheten av både Fadern och av Anden, emedan Fadern är den aktuella utgivaren av din mänskliga personlighet och den Oändlige Anden är det absoluta ursprunget till ditt dödliga sinne. Men då du kommer högre upp på det andliga framåtskridandets väg till Paradiset, blir den Evige Sonens personlighet allt mera verklig för dig och hans i infinit bemärkelse, andliga sinne blir verkligare och lättare att urskilja för ditt progressivt förändligande sinne.

Aldrig kan uppfattningen om den Evige Sonen lysa klart i ditt materiella, eller senare morontella sinne; inte förrän du förändligas och inleder din andeuppstigning börjar din förståelse av den Evige Sonens personlighet nå upp till samma livfullhet som i din uppfattning om personligheten som är karaktäristisk för den Skaparson med ursprung i Paradiset vilken, i egen person och som en person, en gång inkarnerade och levde på Urantia som en människa bland människor.

6:8.1 (79.4) Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

6:8.2 (79.5) To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

6:8.3 (79.6) As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

6:8.4 (80.1) The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite Spirit. Without the bestowal service of the Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

6:8.5 (80.2) Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

6:8.6 (80.3) Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

Under hela din erfarenhet i lokaluniversumet måste Skaparsonen, vars personlighet människan kan förstå, ersätta din oförmåga att fatta den fulla betydelsen av den mera exklusivt andlige, men icke desto mindre personlige Evige Sonen i Paradiset. Då du framskrider genom Orvonton och Havona, då du lämnar bakom dig den livfulla bilden och de djupa minnena av Skaparsonen i ditt lokaluniversum, kompenseras försvinnandet av denna materiella och morontiella erfarenhet av ständigt vidgade uppfattningar och allt mer intensiv förståelse av den Evige Sonen i Paradiset, vars verklighet och närhet hela tiden tilltar då du framskrider mot Paradiset.

Den Evige Sonen är en stor och lysande personlighet. Tvivla inte, fastän det ligger bortom det dödliga och materiella sinnets förmåga att fatta aktualiteten av personligheten hos en sådan infinit varelse, att han är en person. Jag vet vad jag talar om. Nästan otaliga gånger har jag stått i den gudomliga närvaron av denne Evige Son och därefter rest ut i universumet för att utföra hans nåderika påbud.

[Avfattat av en Gudomlig Rådgivare anvisad att formulera detta uttalande som beskriver den Evige Sonen i Paradiset.]

6:8.7 (80.4) Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this material and morontia experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

6:8.8 (80.5) The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed forth in the universe to execute his gracious bidding.

6:8.9 (80.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Kapitel 7. Den Evige Sonens förhållande till universum

⇐ 006

Urantiaboken

008 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 7 DEN EVIGE SONENS FÖRHÅLLANDE TILL UNIVERSUM

Sektioner

Introduktion

1. Andegravitationens strömkrets
2. Den Evige Sonens administration
3. Den Evige Sonens förhållande till individen
4. De gudomliga planerna för fulländning
5. Utgivningens ande
6. Gud Paradissöner
7. Den högsta uppenbarelsen av Fadern

Introduktion

DEN Ursprunglige Sonen ombesörjer ständigt verkställandet av de andliga aspekterna av Faderns eviga syfte så som det progressivt utvecklar sig i företeelserna i de evolverande universerna med deras mångahanda grupper av levande varelser. Vi förstår inte helt denna eviga plan, men Paradissonen gör det otivelaktigt.

Sonen är lik Fadern däri, att han söker att utge allt som är möjligt av sig själv till sina sinsemellan jämställda Söner och till deras underordnade Söner. Och Sonen delar Faderns självdistribuerande väsen i det oförbehållsamma utgivandet av sig själv till den Öändlige Anden, deras gemensamma verkställare.

Som upprätthållare av anderealiteter är det Andra Ursprunget och Centret den eviga motvikten till Paradisson, som så utomordentligt upprätthåller allt det materiella. Sålunda uppenbaras det Första Ursprunget och Centret för evigt i den materiella skönheten i den centrala Öns utsökta mönster och i de andliga värdena i den Evige Sonens himmelska personlighet.

Den Evige Sonen är den aktuale upprätthållaren av den vidsträckta skapelsen av anderealiteter och andliga varelser. Andevärlden är den Evige Sonens klädnad, hans personliga beteende, och de opersonliga realiteterna av andenatur reagerar alltid för den Absolute Sonens perfekta personlighets vilja och syfte.

Sonen är emellertid inte personligen ansvarig för alla andepersonligheters sätt att agera. Den personliga

PAPER 7 RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

INTRODUCTION

7:0.1 (81.1) THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

7:0.2 (81.2) The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

7:0.3 (81.3) As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the central Isle and in the spiritual values of the supernal personality of the Eternal Son.

7:0.4 (81.4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:0.5 (81.5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities.

varelsens vilja är relativt fri och bestämmer därför sådana viljevarelsers handlingar. Därför är den fria viljans andevärld inte alltid helt representativ för den Evige Sonens karaktär, såsom inte heller naturen på Urantia helt uppenbarar Paradisets och Gudomens fullkomlighet och oföränderlighet. Men oberoende av vad som må karakterisera människors eller änglars frivilliga handlingar, fortsätter Sonens eviga grepp om den universella gravitationskontrollen av alla anderealiteter att vara absolut.

1. ANDEGRAVITATIONENS STRÖMKRETS

Allt det som har meddelats om Guds immanens, hans allstädesnärvaro, allsmåktighet och allvetande gäller i lika hög grad Sonen i de andliga domänerna. Den rena och universella andegravitationen i all skapelse, denna exklusivt andliga strömkrets, leder direkt tillbaka till det Andra Ursprungets och Centrets person i Paradiset. Han övervakar kontrollen av och verksamheten i det ständigt närvarande och ofelbara andliga greppet om alla sanna andevärden. Sålunda utövar den Evige Sonen absolut andlig suveränitet. Han håller faktiskt alla anderealiteter och alla förändligade värden, så att säga, i sin kupade hand. Kontrollen av universell andlig gravitation är universell andlig suveränitet.

Denna gravitationskontroll av andliga ting verkar oberoende av tid och rymd; därför förblir andeenergin oförminskad vid överföring. Andegravitationen lider aldrig av försening i tiden och undergår inte heller förminskning i rymden. Den minskar inte i förhållande till kvadraten på överföringsdistansen; den rena andekraftens strömkretsar fördröjs inte av den materiella skapelsens massa. Och de rena andeenergiernas transcendering av tid och rymd är en naturlig del av Sonens absolutitet; den kommer sig inte av mellankomsten av det Tredje Ursprungets och Centrets antigravitationskrafter.

Anderealiteter reagerar för dragningskraften från centret för andlig gravitation i enlighet med sitt kvalitativa värde, sin verkliga grad av andenatur. Andesubstans (kvalitet) reagerar lika känsligt för andegravitation som den fysiska materiens organiserade energi (kvantitet) reagerar för fysisk gravitation. Andliga värden och andekrafter är verkliga. Från personlighetens synpunkt sett är anden skapelsens själ; materien är den skuggliknande fysiska kroppen.

Andegravitationens reaktioner och fluktuationer motsvarar alltid innehållet i de andliga värdena, den kvalitativa andliga statusen hos en individ eller värld. Denna dragningskraft reagerar omedelbart på de mellan- och inomandliga värdena i varje universumsituation eller planetariskt tillstånd. Varje gång en andlig realitet blir aktual i universerna gör denna förändring det nödvändigt att omedelbart och ögonblickligen omjustera andegravitationen. En sådan ny ande är i själva verket en del av det Andra Ursprunget och Centret; och alldeles lika säkert som den dödlige människan blir en andefierad varelse, kommer hon att nå fram till den andlige Sonen, centrum och ursprung för andegravitationen.

Sonens andliga dragningskraft finns i mindre grad hos många paradisklasser av Söner. Ty det finns

The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:1.1 (81.6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity is universal spiritual sovereignty.

7:1.2 (82.1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

7:1.3 (82.2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized energy of physical matter (quantity) is responsive to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real*. From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

7:1.4 (82.3) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

7:1.5 (82.4) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship.

faktiskt inom andegravitationens absoluta strömkrets dessa lokala system av andlig attraktion som verkar i skapelsens mindre enheter. Dessa subabsoluta fokaliseringar av andegravitation är en del av gudomligheten i tidens och rymdens Skaparpersonligheter, och de är korrelerade med den Suprema Varelens uppkommande erfarenhetsmässiga överkontroll.

Andegravitationens dragning och reaktionen därpå, verkar inte endast i universum som helhet utan även rentav mellan individer och grupper av individer. Det finns en andlig samhörighet mellan de andliga och andefierade personligheterna i varje värld, ras, nation eller troende grupp av individer. Det finns en direkt dragningskraft av andenatur mellan andligt sinnade personer med liknande smak och längtan. Termen själsfränder är inte enbart ett bildligt uttryck.

Såsom Paradisets materiella gravitation, är också den Evige Sonens andliga gravitation absolut. Synd och uppror kan störa funktionen i lokaluniversernas strömkretsar, men ingenting kan sätta den Evige Sonens andegravitation ur funktion. Lucifers uppror ledde till många förändringar i ert system av bebodda världar och på Urantia, men vi observerar inte att den andliga karantänen på er planet till följd av upproret, på minsta sätt skulle ha påverkat närvaron och funktionen av vare sig den Evige Sonens allestädesnärvarande ande eller den associerade andegravitationens strömkrets.

Alla reaktioner i andegravitationens krets i storuniversum kan förutsägas. Vi känner igen alla den Evige Sonens allestädesnärvarande andes aktioner och reaktioner och finner dem tillförlitliga. I enlighet med välkända lagar kan vi mäta andlig gravitation, och gör det, alldeles så som människan försöker räkna ut verkan av finit fysisk gravitation. Sonens ande reagerar oföränderligt för alla andeting, -varelser och -personer, och denna reaktion är alltid i enlighet med graden av aktualitet (den kvalitativa graden av verklighet) i alla sådana andliga värden.

Men vid sidan av denna mycket pålitliga och förutsägbara verkan av den Evige Sonens andliga närvaro, möter man fenomen som inte är lika förutsägbara i sina reaktioner. Sådana fenomen är sannolikt ett tecken på Gudomsabsolutets samordnade verksamhet i de uppkommande andliga potentialernas världar. Vi vet att den Evige Sonens andenärvaro är inverkan av en majestätisk och infinit personlighet, men vi anser knappast att de reaktioner som är förenade med Gudomsabsolutets förmodade framträdanden är personliga.

Sett från personlighetssynpunkt och av personer förefaller förhållandet mellan den Evige Sonen och Gudomsabsolutet att vara följande: Den Evige Sonen dominerar de aktuella andliga värdenas rike, medan Gudomsabsolutet förefaller att genomsyra de potentiella andevärdenas vida domän. Allt aktuellt värde av andenatur finner sitt hemvist i den Evige Sonens gravitationsgrepp, men om det är potentiellt, uppenbarligen i Gudomsabsolutets väsen.

Ande synes uppkomma från Gudomsabsolutets potentialer; evolverande ande finner korrelation i den Supremes och den Ultimates erfarenhetsmässiga och ofullständiga grepp; till slut finner anden slutlig

For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

7:1.6 (82.5) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:1.7 (82.6) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:1.8 (82.7) All reactions of the spirit-gravity circuit of the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and persons, and this response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son.

bestämmelse i det absoluta greppet i den Evige Sonens andliga gravitation. Detta förefaller att vara kretsgången för erfarenhetsmässig ande, men existentiell ande hör naturligt till infiniteten hos det Andra Ursprunget och Centret.

2. DEN EVIGE SONENS ADMINISTRATION

I Paradiiset är den Evige Sonens närvaro och personliga aktivitet djupgående, i andlig bemärkelse absolut. Då vi förflyttar oss utåt från Paradiiset genom Havona och in i de sju superuniversernas världar upptäcker vi allt mindre av den Evige Sonens personliga aktivitet. I de universer som uppkommer efter Havona är den Evige Sonens närvaro personaliserad i Paradiissönerna, betingad av den Supremes och den Ultimates erfarenhetsmässiga realiteter och koordinerad med Gudomsabsolutets obegränsade andepotential.

I centraluniversumet kan den Ursprunglige Sonens personliga aktivitet urskiljas i den eviga skapelsens utsökta andliga harmoni. Havona är så underbart fullkomligt att detta mönsteruniversums andliga status och energilägen är i fullständig och bestående balans.

I superuniverserna är Sonen inte personligen närvarande eller bosatt; i dessa skapelser upprätthåller han endast en överpersonlig representation. Dessa Sonens andemanifestationer är inte personliga; de är inte med i den Universelle Faderns personlighetsströmkrets. Vi har inte någon bättre term för dem än att beteckna dem som överpersonligheter; de är finita varelser; de är varken absonita eller absoluta.

Emedan den Evige Sonens administration i superuniverserna uteslutande är andlig och överpersonlig, kan den inte urskiljas av skapade personligheter. Trots det möter man den allt genomsyrande andliga sporren av Sonens personliga inverkan i varje fas av aktiviteterna i alla sektorer av Dagarnas Fornas domäner. I lokaluniverserna observerar vi emellertid den Evige Sonen personligen närvarande i Paradiissönernas person. Här verkar den infinite Sonen andligen och skapande i personerna inom de sinsemellan jämställda Skaparsönernas majestätiska kår.

3. DEN EVIGE SONENS FÖRHÅLLANDE TILL

INDIVIDEN

Under uppstigningen i lokaluniversumet ser tidens dödliga Skaparsonen som den Evige Sonens personliga representant. Men när de börjar uppstigningen inom superuniversumets utbildningssystem upptäcker tidens pilgrimer allt mera den himmelska närvaron av den Evige Sonens inspirerande ande, och de har nytta av att tillgodogöra sig denna omvårdnad av andlig energiuppladdning. I Havona blir de uppstigande ännu mera medvetna om den kärleksfulla omfamningen av den Ursprunglige Sonens allt genomsyrande ande. Under inget skede av den dödligas hela uppstigning dväljs den Evige Sonens ande i sinnet eller själen hos tidens pilgrim, men hans

This appears to be the cycle of experiential spirit, but existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

7:21 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

7:22 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

7:23 (83.6) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities*; and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

7:24 (83.7) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE

INDIVIDUAL

7:31 (84.1) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with

välgörande inverkan är ständigt nära och alltid mån om välgången och den andliga tryggheten bland tidens framåtskridande barn.

Dragningskraften i den Evige Sonens andliga tyngdkraft är hemligheten med de överlevande människosjälarnas uppstigning till Paradiset. Alla äkta andevärden och alla genuint förändrigade individer hålls i det ofelbara greppet i den Evige Sonens andliga gravitation. Exempelvis, det dödliga sinnet börjar sin levnadsbana som en materiell mekanism och antas till slut till Finalitkåren som en nästan fulländad andeexistens; det blir allt mindre underställt materiell gravitation och reagerar, i motsvarande mån under hela denna erfarenhet, allt mera för andegravitationens dragning inåt. Andegravitationens strömkrets faktiskt drar människans själ mot Paradiset.

Andegravitationens strömkrets är grundkanalen för överföring av det troende människohjärtats genuina böner från människomedvetandets nivå till gudomens faktiska medvetande. Det som representerar sant andligt värde i era böner fångas upp av andegravitationens universella strömkrets och överförs omedelbart och samtidigt till alla berörda gudomliga personligheter. Vår och en av dem tar befattning med det som hör till hans personliga område. Därför är det i er praktiska religiösa erfarenhet oväsentligt om ni, vid adresserandet av era böner, visualiserar Skaparsonen i ert lokaluniversum eller den Evige Sonen i alltings centrum.

Den diskriminativa verksamheten i andegravitationens strömkrets kunde möjligen jämföras med nervbanornas funktioner i den materiella människokroppen: förnimmelserna går inåt längs nervbanorna; en del kvarhålls och finner respons i de lägre automatiska ryggradscentren; andra går vidare till de mindre automatiska men vanetränade centren i hjärnans lägre delar, medan de viktigaste och mest betydelsefulla inkommande impulserna ilar blixnsnabbt förbi dessa underordnade centra och registreras omedelbart inom de högsta nivåerna av människans medvetande.

Men hur mycket mer fulländad är inte den andliga världens överlägsna teknik! Om någonting fyllt av högsta andliga värde uppkommer i ert medvetande, kan ingen makt i universum hindra det från att, så snart ni ger uttryck för det, ila iväg direkt till hela skapelsens Absolute Andepersonlighet.

Omvänt, om era böner är rent materiella och helt självcentrerade finns det ingen plan enligt vilken sådana ovärdiga böner kunde registreras i den Evige Sonens andeströmkrets. Innehållet i varje anhållan som inte är "av anden avfattad" kan inte finna någon plats i den universella andliga strömkretsen; sådana rent själviska och materiella anhållanden är dödfödda; de stiger inte upp i de sanna andevärdenas strömkretsar. Sådana ord är som "ljudande malm eller en klingande cymbal".

Det är motivet bakom tanken, det andliga innehållet, som ger den dödliges bön dess värde. Orden är värdelösa.

the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:32 (84.2) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mustered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

7:33 (84.3) The spirit-gravity circuit is the basic channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

7:34 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

7:35 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

7:36 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not "spirit indited" can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as "sounding brass and a tinkling cymbal."

7:37 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. DE GUDOMLIGA PLANERNA FÖR

FULLÄNDNING

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

Den Evige Sonen står för evigt i förbindelse med Fadern i det framgångsrika förverkligandet av den gudomliga planen för framsteg: den universella planen för skapandet, evolutionen, uppstigningen och fulländandet av viljevarelser. Och när det gäller den gudomliga trofastheten, härvidlag är Sonen Faderns evige jämlike.

Fadern och Sonen är som en vid formulerandet och förverkligandet av denna gigantiska uppnåelseplan för att avancera de materiella varelserna från tiden till fulländningen i evigheten. Detta projekt för det andliga upplyftandet av de uppstigande själarna från rymden är en gemensam skapelse av Fadern och Sonen, och de är, i samverkan med den Oändlige Anden, engagerade i associativt verkställande av sitt gudomliga syfte.

Denna gudomliga plan för uppnåelse av fulländning omfattar tre unika, fast förunderligt korrelerade, företag av universella äventyr:

1. Planen för progressiv uppnåelse. Detta är den Universella Faderns plan för evolutionär uppstigning, ett program som den Evige Sonen reservationslöst accepterade när han omfattade Faderns förslag: "Låt oss göra de dödliga till vår egen avbild." Denna försörjning för de skapade tidsvarelsernas förbättring medför att Fadern utger Tankeriktarna och materiella varelser utrustas med personlighetsrättigheter.

2. Utgivningsplanen. Nästa universella plan är den Evige Sonens och hans sinsemellan jämställda Söners stora företag för att uppenbara Fadern. Detta är den Evige Sonens förslag och består av hans utgivande av Guds Söner till de evolutionära skapelserna för att där personalisera och förverkliga, inkarnera och göra verklig, Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet för de skapade i alla universer. Som en tillhörande del av utgivningsplanen, och som en provisorisk åtgärd i denna kärleksverksamhet, verkar Paradissönerna som rehabiliterare av det som missledd varelsevilja har försatt i andlig fara. När och var det än uppstår ett dröjsmål i uppnåelseplanens verksamhet, om till äventyrs uppror skulle fördärva eller komplicera detta företag, då aktiveras genast nödfallsåtgärderna i utgivningsplanen. Paradissönerna står förbundna och redo att fungera som återvinnare, att gå mitt in i upprorsvärldarna och där återställa det andliga läget för sfärerna. Och just en sådan heroisk tjänst utförde en jämställd Skaperson på Urantia i samband med sitt livsskede av erfarenhetsmässig utgivning för att uppnå överhöghet.

3. Planen för nådeomvårdnad. Då uppnåelseplanen och utgivningsplanen hade formulerats och förkunnats planerade och förverkligade den Oändlige Anden, ensam och av sig själv, det kolossala och universella företaget för nådeomvårdnad. Detta är den service som är så väsentlig för det praktiska och effektiva genomförandet av både uppnåelse- och utgivningsföretagen, och det Tredje Ursprungets och Centrets andliga personligheter tar alla del i barmhärtighetsomvårdnadens ande som i så hög grad är en del av väsendet hos Gudomens Tredje Person. Inte endast i skapelseverksamheten utan även i administrationen verkar den Oändlige Anden faktiskt och ordagrant som Faderns och Sonens gemensamme verkställare.

7:4.1 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress*: the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the Son is the eternal equal of the Father.

7:4.2 (85.3) The Father and his Son are as one in the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7:4.3 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7:4.4 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment*. This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, "Let us make mortal creatures in our own image." This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7:4.5 (85.6) 2. *The Bestowal Plan*. The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

7:4.6 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry*. When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and the Son.

Den Evige Sonen är den personlige förvaltaren den gudomlige beskyddaren, av Faderns universella plan för varelsernas uppstigande. Efter det att Fadern hade utfärdat det universella påbudet "Var fullkomliga, så som även jag är fullkomlig", anförtrorde Fadern verkställandet av detta kolossala företag åt den Evige Sonen; och den Evige Sonen delar skötseln av detta himmelska företag med sin gudomlige jämstälde, den Oändlige Anden. Sålunda samarbetar Gudomarna effektivt i arbetet med att skapa, övervaka, utveckla, uppenbara och omvårda — och om så behövs, med att återupprätta och rehabilitera.

5. UTGIVNINGENS ANDE

Den Evige Sonen förenade sig reservationslöst med den Universelle Fadern i kungörandet av denna väldiga föreskrift för hela skapelsen: "Var fullkomliga, så som även er Fader i Havona är fullkomlig." Och allt sedan dess har denna inbjudan och befallning motiverat alla överlevnadsplaner och utgivningsprojekt som den Evige Sonen och hans vida familj av sinsemellan jämställda och associerade Söner har utarbetat. Och just i dessa utgivanden har Guds Söner blivit "vägen, sanningen och livet" för alla evolutionära skapade varelser.

Den Evige Sonen kan inte ta direkt kontakt med människovarelser, så som Fadern gör genom att utge förpersonliga Tankeriktare, men den Evige Sonen kommer i själva verket nära skapade personligheter via en serie av gradvist nedstigande gudomlig sonskap, ända tills han kan befinna sig i människans närvaro, och ibland som människa själv.

Den Evige Sonens rent personliga väsen kan inte fragmentera sig. Den Evige Sonen verkar antingen som ett andligt inflytande eller som en person, aldrig på annat sätt. För Sonen är det omöjligt att bli en del av de skapades erfarenhet i den bemärkelse som Fader-Riktaren tar del däri, men den Evige Sonen kompenserar denna begränsning genom utgivningsförfarandet. Det som erfarenheten av fragmenterade väsen betyder för den Universelle Fadern, det betyder Paradissönernas inkarnationserfarenhet för den Evige Sonen.

Den Evige Sonen kommer inte till människan som den gudomliga viljan, Tankeriktaren, som dvärls i människans sinne, men den Evige Sonen kom verkligen till den dödliga människan på Urantia när den gudomliga personligheten, som var hans son Mikael från Nebadon, inkarnerade sig i Jesu människonatur. För att dela de skapade personligheternas erfarenhet, måste Guds Paradissöner själva anta sådana varelsers väsenden och själva inkamera sina gudomliga personligheter som verkliga skapade. Inkarnationen, Sonaringtons hemlighet, är det förfarande enligt vilket Sonen undkommer personlighetsabsolutismens annars alltomfattande bojer.

För länge, länge sedan utgav den Evige Sonen sig själv till var och en av kretsarna i den centrala skapelsen till upplysning och framåtskridande för alla invånare och pilgrimer i Havona, inklusive de uppstigande pilgrimerna från tiden. Under inget av dessa sju utgivanden verkade han som vare sig en uppstigande eller en havonabo. Han existerade som sig

7:4.7 (86.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, "Be you perfect, even as I am perfect," the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this supernal enterprise with his divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

7:5.1 (86.2) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: "Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect." And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures "the way, the truth, and the life."

7:5.2 (86.3) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

7:5.3 (86.4) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

7:5.4 (86.5) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon, incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

7:5.5 (86.6) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was

själv. Hans erfarenhet var unik; den skedde inte med eller som en människa eller annan pilgrim, men på något sätt associativt i överpersonlig bemärkelse.

Han deltog inte heller i den vila som infaller mellan den inre havonakretsen och Paradiset stränder. Det är inte möjligt för honom, en absolut varelse, att avbryta personlighetsmedvetandet, för i honom centrerar den andliga gravitationens alla kraftlinjer. Och under tiderna för dessa utgivanden var den andliga luminositetens centrala Paradisfäste ofördunklat, och Sonens grepp om den universella andegravitationen var oförminskat.

Den Evige Sonens utgivanden i Havona faller inte inom området för människans föreställningsvärld; de var transcendentala. Han ökade erfarenheten för hela Havona då och därefter, men vi vet inte om han ökade den förmodade erfarenhetsmässiga förmågan hos sitt existentiella väsen. Den saken torde höra till Paradissönernas utgivningsmysterium. Vi tror emellertid att vad den Evige Sonen än förvärvade under dessa utgivningsuppdrag har han sedan dess bibehållit; men vi vet inte vad det är.

Vilka svårigheter vi än har att förstå utgivandet av Gudomens Andra Person förstår vi väl utgivandet i Havona av en Son till den Evige Sonen, som faktiskt passerade genom centraluniversumets kretsar och i själva verket delade de erfarenheter som utgör en uppstigandes förberedelse för uppnåelse av Gudomen. Detta var den ursprungliga Mikael, den förstfödde Skaparsonen, och han genomlevde livserfarenheterna för en uppstigande pilgrim från krets till krets och färdades personligen med dem ett skede av varje krets under Grandfandas dagar; Grandfanda var den förste av alla dödliga som uppnådde Havona.

Vad annat denne ursprungliga Mikael än uppenbarade, gjorde han det transcendentala utgivandet av den Ursprungliga Moder-Sonen verkligt för varelserna i Havona. Så verkligt att varje från tiden kommande pilgrim som kämpar med äventyret att klara av Havonakretsarna, därefter för alltid blir uppmuntrad och styrkt av att med säkerhet veta att Guds Evige Son sju gånger avlade sig makten och härligheten i Paradiset för att ta del i erfarenheterna som är utmärkande för pilgrimerna från tiden och rymden på de sju kretsarna av progressiv uppnåelse i Havona.

Den Evige Sonen är den föredömliga inspirationen för alla Guds Söner i deras utgivningsverksamhet överallt i tidens och rymdens universer. De jämställda Skaparsönerna och de associerade Administrativa Sönerna, såväl som andra ouppenbarade klasser av Söner, delar alla denna underbara villighet att utge sig själva till de olika klasserna av skapade varelser och som själva dessa varelser. Därför blir det sant, i anden och på grund av väsensgemenskap såväl som härstamning, att vid utgivandet av varje Guds Son till världarna i rymden har den Evige Sonen, i, genom och med dessa utgivanden, utgett sig själv till de intelligenta viljevarelserna i universerna.

Till ande och väsen, om inte till alla sina egenskaper, är varje Paradis en gudomligt perfekt avbildning av den Ursprungliga Sonen. Det är faktiskt sant att den som har sett en Paradis har sett Guds Evige Son.

unique; it was not *with* or as a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:5.6 (86.7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity. And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:5.7 (87.1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

7:5.8 (87.2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

7:5.9 (87.3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by the certain knowledge that the Eternal Son of God seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

7:5.10 (87.4) The Eternal Son is the exemplary inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

7:5.11 (87.5) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. GUD PARADISSÖNER

Den bristande kunskapen om att det finns mångahanda Guds Söner är en källa till stor förvirring på Urantia. Och denna okunskap består trots uttalanden sådana som anteckningen om en konklav av dessa gudomliga personligheter: "När Guds Söner höjde glädjerop, och alla Morgonstjärnorna jublade tillsammans." Vart tusende år enligt sektorstandardtid samlas de olika klasserna av gudomliga Söner för sina periodiska konklaver.

Den Evige Sonen är det personliga ursprunget till de förtjusande egenskaperna barnhärtighet och tjänstvillighet som så rikligt kännetecknar alla klasser av Guds nedstigande Söner i deras verksamhet överallt i skapelsen. Hela sin gudomliga natur, om ock inte hela infiniteten i sina egenskaper, överför den Evige Sonen ofelbart till Paradissönerna som utgår från den eviga Ön för att uppenbara hans gudomliga karaktär till universernas universum.

Den Ursprunglige och Evige Sonen är ättlingspersonen av den "första" avslutade och infinita tanken hos den Universelle Fadern. Varje gång den Universelle Fadern och den Evige Sonen gemensamt projicerar en ny, ursprunglig, identisk, unik och absolut personlig tanke, i samma ögonblick personaliseras denna kreativa idé fullkomligt och slutligt i en ny och ursprunglig Skaparsöns varelse och personlighet. Till sin andenatur, gudomliga vishet och samordnade skapande kraft är dessa Skaparsöner potentiellt jämlika med Gud Fadern och Gud Sonen.

Skaparsönerna utgår från Paradiset till universerna i tiden och, under medverkan av det Tredje Ursprungets och Centrets övervakande och skapande representer, fullbordar de organiserandet av lokaluniverserna i den progressiva evolutionen. Dessa Söner är inte knutna till, och tar inte heller befattning med, de centrala och universella kontrollerna av materia, sinne eller ande. Således begränsas de i sina skapande handlingar av preexistensen, prioriteten och överhögheten hos det Första Ursprunget och Centret och hans jämställda Absolut. Dessa Söner kan administrera endast det som de ger existens åt. Absolut administration är en naturlig del av existensens prioritet och oskiljaktig från evighetsnärvaro. Fadern förblir den förste i universerna.

I stort sett så som Skaparsönerna personaliseras av Fadern och Sonen, så personaliseras de Administrativa Sönerna av Sonen och Anden. Detta är de Söner som, genom erfarenheterna av livet som inkarnerad skapad varelse, skaffar sig rätten att tjänstgöra som överlevnadsdomare i tidens och rymdens skapelser.

Fadern, Sonen och Anden förenar sig också för att personalisera de mångkunniga Treenighetens Undervisande Söner som rör sig i storuniversum som de himmelska lärarna för alla personligheter: mänskliga och gudomliga. Och det finns talrika andra klasser av Paradissöner som inte har bragts till de dödligas kännedom på Urantia.

Mellan den Ursprunglige Moder-Sonen och dessa härskaror av Paradissöner spridda överallt i skapelsen, finns en direkt och exklusiv kommunikationskanal, en kanal vars funktion är inneboende i beskaftenheten av

6. THE PARADISE SONS OF GOD

7:6.1 (87.6) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: "When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together." Every millennium of sector standard time the various orders of the divine Sons forgather for their periodic conclaves.

7:6.2 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

7:6.3 (88.1) The Original and Eternal Son is the offspring-person of the "first" completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son*. In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

7:6.4 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

7:6.5 (88.3) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7:6.6 (88.4) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons*, who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7:6.7 (88.5) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in

det andliga släktskapet som förenar dem med band av närpå absolut andlig samhörighet. Denna strömkrets mellan Guds Söner skiljer sig helt från andegravitationens universella strömkrets, som även den är centrerad i det Andra Ursprungets och Centrets person. Alla Guds Söner som har sitt ursprung i Paradisgudomarnas personer står i direkt och ständig kontakt med den Evige Moder-Sonen. Och denna kommunikation är ögonblicklig; den är oberoende av tiden ehuru stundom betingad av rymden.

Den Evige Sonen har ständigt, inte endast fullständig kunskap om ställningen, tankarna och de mångahanda aktiviteterna hos alla klasser av Paradissöner, utan han har även fullständig kunskap vid alla tidpunkter om allting av andligt värde som existerar i hjärtana på alla skapade varelser i evighetens ursprungliga centrala skapelse och i de jämställda Skaparsönernas senare skapelser i tiden.

7. DEN HÖGSTA UPPEBARELSEN AV FADERN

Den Evige Sonen är den fullständiga, exklusiva, universella och slutliga uppenbarelsen av den Universelle Faderns ande och personlighet. All kunskap och information om Fadern måste komma från den Evige Sonen och hans Paradissöner. Den Evige Sonen är från evigheten och är helt och utan andliga begränsningar ett med Fadern. Beträffande sin gudomliga personlighet är de jämställda; till sitt andliga väsen är de jämlika; till gudomligheten är de identiska.

Guds karaktär kunde omöjligen i sig själv bli förbättrad i Sonens person, ty den gudomliga Fadern är i infinit bemärkelse fullkomlig, men denna karaktär och personlighet förstärks för att uppenbaras för skapade varelser genom att avklädas det icke-personliga och det icke-andliga. Det Första Ursprunget och Centret är mycket mera än en personlighet, men alla andeegenskaper hos det Första Ursprungets och Centrets faderspersonlighet är andligen närvarande i den Evige Sonens absoluta personlighet.

Den förste Sonen och hans Söner är sysselsatta med att universellt uppenbara Faderns andliga och personliga väsen för hela skapelsen. I centraluniversumet, i superuniverserna, i lokaluniverserna eller på de bebodda planeterna är det en Paradisson som uppenbarar den Universelle Fadern för människor och änglar. Den Evige Sonen och hans Söner uppenbarar vägen för de skapade att närma sig den Universelle Fadern. Och även vi av högt ursprung förstår Fadern mycket mer fullständigt då vi studerar uppenbarelsen av hans karaktär och personlighet i den Evige Sonen och i den Evige Sonens Söner.

Fadern nedstiger till er som en personlighet endast genom den Evige Sonens gudomliga Söner. Och ni uppnår Fadern genom denna samma levande väg; ni uppstiger till Fadern under ledning av denna grupp av gudomliga Söner. Och detta är sant trots att er personlighet uttryckligen är en direkt utgivning från den Universelle Fadern.

Glöm inte att Sonen i alla dessa vittomfattande aktiviteter i den Evige Sonens vidsträckta andliga administration är en person, alldeles lika säkert och verkligt som Fadern är en person. För varelser som en gång har hört till människoklassen är den Evige Sonen

the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intership circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7:6.8 (88.6) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

7:7.1 (88.7) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7:7.2 (89.1) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7:7.3 (89.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

7:7.4 (89.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7:7.5 (89.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy

faktiskt lättare att närma sig än den Universelle Fadern. Då ni som pilgrimer från tiden framskrider genom kretsarna i Havona kommer ni att ha förmågan att uppnå Sonen långt innan ni är redo att urskilja Fadern.

Mera av karaktären och den barmhärtiga naturen hos barmhärtighetens Evige Son torde ni förstå när ni tänker och mediterar på den uppenbarelse av dessa gudomliga egenskaper som gjordes som en kärleksgärning av er egen Skaperson, en gång Människoson på jorden, nu den upphöjda härskaren i ert lokaluniversum — Människoson och Guds Son.

[Avfattad av en Gudomlig Rådgivare med uppdrag att formulera denna redogörelse som skildrar den Evige Sonen i Paradiset.]

to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7:7.6 (89.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of God.

7:7.7 (89.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Kapitel 8. Den Oändlige Anden

⇐ 007

Urantiaboken

009 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 8 DEN OÄNDLIGE ANDEN

Sektioner

Introduktion

1. Handlingens Gud
2. Den Oändlige Andens väsen
3. Andens förhållande till Fadern och Sonen
4. Den gudomliga omvårdnadens ande
5. Guds närvaro
6. Den Oändlige Andens personlighet

PAPER 8 THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

Introduktion

LÅNGT TILLBAKA i evigheten, när den Universelle Faderns "första" infinita och absoluta tanke finner ett så fullkomligt och adekvat ord för dess gudomliga uttryck i den Evige Sonen, uppstår det hos både Tanke-Guden och hos Ord-Guden en enastående önskan om en universell och infinit representant för gemensamt uttryck och förenad handling.

I evighetens gryning blir både Fadern och Sonen i infinit bemärkelse medvetna om sitt ömsesidiga beroende av varandra, sin eviga och absoluta etthet; och därför ingår de ett infinit och evigt förbund om gudomligt kompanjonskap. Denna aldrig upphörande överenskommelse görs för verkställandet av deras förenade tankar överallt inom evighetens cirkel; och allt sedan denna evighetshändelse fortsätter Fadern och Sonen i denna gudomliga förening.

Vi är nu ansikte mot ansikte med evighetsursprunget till den Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person. I samma ögonblick som Gud Fadern och Gud Sonen tillsammans föreställer sig en identisk och infinit handling — verkställandet av en absolut tankeplan — i samma ögonblick blir den Oändlige Anden till, fullt utvecklad sin tillvaro.

Då jag på detta sätt berättar om ordningsföljden för Gudomarnas ursprung gör jag det endast för att ni skall kunna tänka på deras inbördes förhållande. I verkligheten existerar de alla tre från evigheten; de är existentiella. De är utan dagarnas begynnelse eller slut; de är jämställda, suprema, ultimata, absoluta och infinita. De existerar, har alltid existerat och skall alltid

INTRODUCTION

8:0.1 (90.1) BACK in eternity, when the Universal Father's "first" infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

8:0.2 (90.2) In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

8:0.3 (90.3) We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit springs full-fledgedly into existence.

8:0.4 (90.4) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three

existera. Och de är tre klart individualiserade men evigt associerade personer: Gud Fadern, Gud Sonen och Gud Anden.

1. HANDLINGENS GUD

Efter personaliseringen av den Oändlige Anden i det förgångnas evighet blir den gudomliga personlighetsserien fulländad och fullständig. Handlingens Gud finns till och rymdens vida scen är färdig för det enormt stora skapelsesdramat — det universella äventyret — de eviga tidsåldramas gudomliga panorama.

Den Oändlige Andens första handling är att granska och igenkänna sina gudomliga föräldrar: Fader-Fadern och Moder-Sonen. Han, Anden, identifierar dem båda totalt och utan reservation. Han är fullt medveten om deras skilda personligheter och infinita egenskaper såväl som om deras gemensamma natur och förenade funktion. Därefter avger Gudomens Tredje Person ett löfte, frivilligt, med transcendent villighet och inspirerande spontanitet, trots sin jämlikhet med den Förste och den Andre Personen, om evig lojalitet gentemot Gud Fadern och erkänner evig tillit till Gud Sonen.

Som en inneboende del i karaktären av denna transaktion samt med ömsesidigt erkännande av personlighetens självständighet hos var och en, och den verkställande föreningen av alla tre, grundläggs evighetens kretslopp. Paradistreenigheten finns till. Den universella rymdens scen är färdig för det mångfaldiga och aldrig upphörande panoramat av kreativ utvecklande av den Universelle Faderns syfte genom den Evige Sonens personlighet och av verkställandet som utförs av Handlingens Gud, den exekutiva representanten för verklighetsföreställningarna uppkomna av Faderns och Sonens skapareförbund.

Handlingens Gud verkar och rymdens döda valv är i rörelse. En miljard perfekta sfärer får ögonblickligen sin existens. Före denna hypotetiska evighetsstund existerar rymdenergierna som en naturlig del av Paradiset och är potentiellt operativa, men de har ingen aktualitet i tillvaron; inte heller kan fysisk gravitation mätas annat än med reaktionen hos materiella realiteter för dess oavbrutna dragning. Det finns inget materiellt universum vid denna (antagna) evigt avlägsna stund, men i samma ögonblick som en miljard världar materialiserar sig finns det tillräcklig och adekvat gravitation för att hålla dem i Paradisets grepp för alltid.

Genom Gudarnas skapelse lyser nu fram den andra formen av energi, och denna utflödande ande grips omedelbart av den Evige Sonens andliga gravitation. Sålunda är universum, omfattat av den tvåfaldiga gravitationen, berört av oändlighetens energi och försänkt i gudomlighetens ande. På detta sätt har livets grogrund beretts för medvetandet hos sinnet, som manifesteras i den Oändlige Andens associerade intelligensströmkretsar.

På dessa frön av potentiell existens, utspridda överallt i Gudarnas centrala skapelse, agerar Fadern, och då framträder personlighet avsedd för skapade varelser. Därefter fyller Paradisgudomarnas närvaro all organiserad rymd och börjar effektivt dra alla ting och varelser mot Paradiset.

distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. THE GOD OF ACTION

8:1.1 (90.5) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

8:1.2 (90.6) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

8:1.3 (90.7) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

8:1.4 (91.1) The God of Action functions and the dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

8:1.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

8:1.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

Den Oändlige Anden blir förevigad samtidigt med födseln av Havona-världarna, detta centraluniversum som skapas av honom, med honom och i honom enligt de kombinerade tankarna och de förenade viljorna hos Fadern och Sonen. Den Tredje Personen gudifieras med just denna medskapande handling och blir sålunda för alltid Medskaparen.

Det rör sig här om de storartade och väldiga tiderna av Faderns och Sonens skapande expansion genom och i verksamheten som deras gemensamma kompanjon och exklusiva verkställare, det Tredje Ursprunget och Centret står för. Det finns inga anteckningar om dessa rörelsefulla tider. Vi har endast den Oändlige Andens magra avslöjanden som stöd för dessa mäktiga händelser, och han endast bekräftar att centraluniversumet och allt som hör därtill, blev förevigat samtidigt med att han uppnådde personlighet och medveten existens.

I korthet vittnar den Oändlige Anden om att eftersom han är evig så är också centraluniversumet evigt. Och detta är den traditionella begynnelsepunkten i universernas universums historia. Absolut ingenting är känt, och inga anteckningar finns, om någon händelse eller transaktion före denna enorma eruption av skapande energi och administrativ visdom, som utkristalliserade sig i det vida universum som existerar och så utsökt väl fungerar i alltings centrum. Bortom denna händelse ligger evighetens outgrundliga transaktioner och oändlighetens djup — absolut mysterium.

Och vi beskriver på detta sätt det Tredje Ursprunget och Centrets successiva uppkomst som en tolkningsmässig eftergift för det tidsbundna och rymbetingade sinnet hos dödliga varelser. Människans sinne måste ha en startpunkt för att visualisera universums historia, och jag har blivit anvisad att erbjuda detta sätt att närma sig den historiska uppfattningen om evigheten. I det materiella sinnet fordrar följdriktigheten en Första Orsak; därför utgår vi från den Universella Fadern som det Första Ursprunget och Absoluta Centret för all skapelse, samtidigt som vi instruerar alla skapades sinnen att Sonen och Anden är sameviga med Fadern i alla faser av universums historia och inom alla områden av skapande verksamhet. Och vi gör detta utan att på något sätt åsidosätta Paradisöns eller det Okvalificerade eller det Universella Absolutets eller Gudomsabsolutets verklighet och evighet.

Det är tillräckligt av ett sträckande för det materiella sinnet hos tidens barn att tänka sig Fadern i evigheten. Vi vet att varje barn bäst kan relatera sig själv till verkligheten genom att först bemästra förhållandena mellan barn och föräldrar och genom att sedan utvidga denna uppfattning till att omfatta familjen som helhet. Därefter kan barnets växande sinne anpassa sig till begreppet familjerelationer, relationer inom samhället, rasen, världen och senare inom universum, superuniversum, ja rentav inom universernas universum.

2. DEN OÄNDLIGE ANDENS VÄSEN

Medskaparen är från evigheten och är helt och utan

8:1.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deities by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

8:1.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

8:1.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

8:1.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause; therefore do we postulate the Universal Father as the First Source and the Absolute Center of all creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of creative activity. And we do this without in any sense being disregarding of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

8:1.11 (92.1) It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

8:2.1 (92.2) The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal

förbehåll ett med den Universelle Fadern och den Evige Sonen. Den Oändlige Anden återspeglar fullkomligt inte endast Paradisfaderns, utan även den Ursprunglige Sonens, väsen.

Det Tredje Ursprunget och Centret är känt under talrika benämningar: den Universelle Anden, den Supreme Ledsagaren, Medskaparen, den Gudomliga Verkställaren, det Oändliga Sinnet, Andarnas Ande, Paradisets Moder-Ande, Samverkaren, den Slutlige Koordinatören, den Allestädesnärvarande Anden, den Absoluta Intelligensen, den Gudomliga Verksamheten; och på Urantia sammanblandas han stundom med det kosmiska sinnet.

Det är helt och hållet riktigt att benämna Gudomens Tredje Person den Oändlige Anden, ty Gud är ande. Men materiella varelser, som tenderar att dras mot misstaget att betrakta materien som den grundläggande verkligheten och sinnet, tillsammans med anden, som postulat rotade i materien, skulle bättre förstå det Tredje Ursprunget och Centret om han kallades den Oändlige Verkligheten, den Universelle Organisatören eller Personlighetskoordinatören.

Den Oändlige Anden är, som en universumuppenbarelse av gudomligheten, outgrundlig och helt bortom människans fattningsförmåga. För att förnimma Andens absolutet behöver ni endast begrunda den Universelle Faderns infinitet och stå i vördnad inför den Ursprunglige Sonens evighet.

Det finns verkligen någonting dolt i den Oändlige Andens person, men inte lika mycket som i Fadern och Sonen. Av alla aspekter i Faderns väsen framhäver Medskaparen på ett ytterst slående sätt hans infinitet. Även om totaluniversum slutligen expanderar ända till infiniteten, kommer Samverkarens andenärvaro, energikontroll och sinnespotential att vara adekvata för att fylla de krav som en sådan gränslös skapelse förutsätter.

Fastän den Oändlige Anden i alla avseenden delar den Universelle Faderns fullkomlighet, rättfärdighet och kärlek, lutar han dock mot barmhärtighetens egenskaper hos den Evige Sonen och blir sålunda Paradisgudomarnas barmhärtighetsutövare till storuniversum. För alltid och på alla sätt — universellt och evigt — är Anden en barmhärtighetsutövare, ty så som de gudomliga Sönerna uppenbarar Guds kärlek, så skildrar den gudomlige Anden Guds barmhärtighet.

Det är inte möjligt för Anden att ha mera godhet än Fadern eftersom all godhet har sitt ursprung i Fadern, men i Andens handlingar kan vi bättre förstå denna godhet. Faderns trohet och Sonens trofasthet blir mycket verkliga för sfärernas andevarelser och materiella varelser genom den kärleksfulla omvårdnad och det oupphörliga tjänande som utgår från den Oändlige Andens personligheter.

Medskaparen har ärvt allt av Faderns tankeskönhets och sanningskaraktär. Och dessa gudomlighetens sublima drag koordineras på det kosmiska sinnets nära nog suprema nivåer underordnade den infinita och eviga visdom som finns i det Tredje Ursprungets och Centrets obetingade och gränslösa sinne.

Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

8:22 (92.3) The Third Source and Center is known by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits, the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Co-ordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

8:23 (92.4) It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Co-ordinator.

8:24 (92.5) The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

8:25 (92.6) There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father's nature, the Conjoint Creator most strikingly discloses his infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a limitless creation.

8:26 (92.7) Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

8:27 (93.1) It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father's faithfulness and the Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

8:28 (93.2) The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

3. ANDENS FÖRHÅLLANDE TILL FADERN OCH

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER

SONEN

Så som den Evige Sonen är orduttrycket för den Universelle Faderns "första" absoluta och infinita tanke, så är Samverkaren det fulländade verkställandet av den "första" fullbordade skapande tanken eller planen för kombinerad verksamhet avfattad av personlighetskompanjonskapet Fadern-Sonen om absolut förening av tanke och ord. Det Tredje Ursprunget och Centret blir evigt samtidigt med den centrala eller på order uppkomna skapelsen, och endast denna centrala skapelse bland universerna är evig till sin existens.

Efter personaliseringen av det Tredje Ursprunget deltar det Första Ursprunget inte längre personligen i universumskapande. Den Universelle Fadern delegerar allt som är möjligt till den Evige Sonen; likaså utger den Evige Sonen all möjlig auktoritet och makt till Medskaparen.

Den Evige Sonen och Medskaparen, verkande som kompanjoner och genom sina jämställda personligheter, har planerat och formgivit varje universum som har fått sin tillvaro efter Havona. Anden upprätthåller i all senare skapelse samma personliga förhållande till Sonen, som Sonen upprätthåller till Fadern i den första och centrala skapelsen.

En av den Evige Sonens Skaparsöner och en av den Oändlige Andens Skapande Andar skapade er och ert universum; och medan Fadern i trohet uppehåller det som de har organiserat faller det på denne Universumson och denna Universumande att fostra och stödja sitt verk, såväl som att ha omvårdnad om de varelser de själva har danat.

Den Oändlige Anden är den allom älskande Faderns och den alltigenom barmhärtige Sonens effektiva representant, som verkställer deras gemensamma projekt med att dra till sig alla sanningsälskande själar i tidens och rymdens alla världar. I samma ögonblick som den Evige Sonen accepterade sin Faders plan för de skapade i universerna att uppnå fulländning, i den stund då uppstigningsprojektet blev en Faderns och Sonens plan, i det ögonblicket blev den Oändlige Anden Faderns och Sonens gemensamma administratör för verkställandet av deras förenade och eviga syfte. Och i och med detta utlovade den Oändlige Anden alla sina resurser av gudomlig närvaro och andepersonligheter åt Fadern och Sonen; han har helgat allt åt den enorma planen att upphöja överlevande viljevarelser till de gudomliga höjderna i Paradisets fullkomlighet.

Den Oändlige Anden är en fullständig, exklusiv och universell uppenbarelse av den Universelle Fadern och hans Evige Son. All kunskap om kompanjonskapet Fadern-Sonen måste fås genom den Oändlige Anden, den gemensamme representanten för den gudomliga föreningen av tanke och ord.

Den Evige Sonen är den enda vägen att närma sig den Universelle Fadern, och den Oändlige Anden är det enda medlet att uppnå den Evige Sonen. Endast med hjälp av Andens tålmodiga omvårdnad kan de uppstigande varelserna från tiden upptäcka Sonen.

I alltings centrum är den Oändlige Anden den förste av Paradisgudomarna som uppnås av de

AND THE SON

8:3.1 (93.3) As the Eternal Son is the word expression of the "first" absolute and infinite thought of the Universal Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the "first" completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

8:3.2 (93.4) Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

8:3.3 (93.5) The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the Father in the first and central creation.

8:3.4 (93.6) A Creator Son of the Eternal Son and a Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Universe Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

8:3.5 (93.7) The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

8:3.6 (93.8) The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

8:3.7 (93.9) The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

8:3.8 (94.1) At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the

uppstigande pilgrimerna. Den Tredje Personen skyler den Andra och Första Personen och måste därför alltid först bli igenkänd av alla som strävar efter att bli presenterade för Sonen och hans Fader.

Och på många andra sätt representerar Anden likvärdigt Fadern och Sonen och tjänar dem likartat.

ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

8:39 (94.2) And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. DEN GUDOMLIGA OMVÅRDNADENS ANDE

Parallellt med det fysiska universum där Paradisets gravitation håller allting samman, finns det det andliga universum där Sonens ord uttolkar Guds tanke och, när det "blir kött", demonstrerar den kärleksfulla barmhärtigheten i de associerade Skaparnas kombinerade natur. Men i all denna materiella och andliga skapelse, och genomträngande denna, finns ett vidsträckt område där den Oändlige Anden och hans andeavkommor uppvisar den kombinerade barmhärtigheten, tålmodigheten och oändliga tillgivenheten hos de gudomliga föräldrarna gentemot de förståndsmässiga barn som de tillsammans har planerat och åstadkommit. En evig omvårdnad av sinnet är kärnan i Andens gudomliga karaktär. Och alla andeavkommor till Samverkaren delar denna önskan att omvårda, denna gudomliga längtan att tjäna.

Gud är kärlek, Sonen är barmhärtighet, Anden är omvårdnad — utgivningen av gudomlig kärlek och ändlös barmhärtighet till hela den intelligenta skapelsen. Anden är personifikationen av Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet; i honom är de evigt förenade för universell tjänst. Anden är kärlek tillämpad på skapelsen av skapade varelser: Faderns och Sonens kombinerade kärlek.

På Urantia är den Oändlige Anden känd som en allestädes närvarande inflytelse, en universell närvaro, men i Havona kommer ni att känna honom som ett personligt väsen engagerad i faktisk omvårdnad. Här är Paradisandens omvårdnad det exemplariska och inspirerande mönstret för var och en av hans jämställda Andar och underställda personligheter som vårdar sig om de skapade varelserna i tidens och rymdens världar. I detta gudomliga universum deltog den Oändlige Anden till fullo i den Evige Sonens sju transcendental framträdanden; likaså tog han del, tillsammans med den ursprungliga Mikaelsonen, i de sju utgivningarna på Havonas kretsar och blev därigenom den sympatiske och förståelsefulla andeomvårdaren för varje tidens pilgrim som färdas genom dessa fulländade kretsar i höjden.

När en av Guds Skaparsöner accepterar skaparansvaret för ett planerat lokaluniversum, förbinder sig den Oändlige Andens personligheter som outtröttliga omvårdare vid sidan av denne Mikaelson när han drar ut på sitt uppdrag av skapande äventyr. I synnerhet i de Skapande Döttrarnas, lokaluniversernas Moderandars, person finner vi den Oändlige Anden hängiven uppgiften att främja de materiella varelsernas uppstigning till allt högre nivåer av andlig uppnåelse. Och allt detta arbete med omvårdnad av de skapade varelserna sker i fulländad harmoni med syftena hos dessa lokala universers Skaparsöner och i nära förbindelse med deras personligheter.

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

8:41 (94.3) Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when "made flesh," demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy, patience, and everlasting affection of the divine parents towards the intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit's divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

8:42 (94.4) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father's love and the Son's mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

8:43 (94.5) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

8:44 (94.6) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

Så som Guds Söner är engagerade i den jättelika uppgiften att uppenbara Faderns kärleksfulla personlighet för ett universum, så är den Oändlige Anden hängiven den eviga verksamhet som avser att uppenbara Faderns och Sonens kombinerade kärlek för alla barns individuella sinnen i varje universum. I dessa lokala skapelser kommer Anden inte ned till de materiella raserna i de dödligas köttsliga gestalt, så som vissa av Guds Söner kommer, utan den Oändlige Anden och hans sinsemellan jämställda Andar sänker sig, undergår med glädje en förvånande serie förtunningar av gudomligheten tills de framträder som änglar för att stå vid er sida och leda er fram längs den jordiska tillvarons anspråkslösa stigar.

Just med hjälp av denna avtagande serie kommer den Oändlige Anden faktiskt, och som person, mycket nära varje varelse från det animala ursprungets sfärer. Och allt detta gör Anden utan att på minsta sätt upphäva sin existens som Gudomens Tredje Person i alltings centrum.

Samskaparen är i sanning och för evigt den stora omvårdande personligheten, den universella barmhärtighetsutdelaren. För att förstå Andens verksamhet begrunda sanningen att han är den kombinerade avbildningen av Faderns gränslösa kärlek och Sonens eviga barmhärtighet. Andens verksamhet är emellertid inte begränsad till att enbart representera den Evige Sonen och den Universella Fadern. Den Oändlige Anden har också makten att vårda sig om världens varelser i eget namn och med egen rätt; den Tredje Personen har gudomlig värdighet och visar också universell barmhärtighet på sina egna vägar.

När människan får veta mera om den kärleksfulla och outtröttliga omvårdnaden som de lägre klasserna i denna Oändlige Andes varelsefamilj ansvarar för, kommer hon att allt mera beundra och värda det transcendentia väsendet och den ojämförliga karaktären som uttrycks i den Universella Faderns och den Evige Sonens kombinerade Verksamhet. Sannerligen är denne Ande "Herrens ögon som alltid är vända till de rättfärdiga" och "de gudomliga öronen som alltid är öppna för deras böner".

5. GUDS NÄRVARO

Den Oändlige Andens mest framträdande egenskap är allstädesnärvaron. Genom hela universernas universum finns överallt närvarande denna allt genomsyrande ande, som är så besläktad med närvaron av ett universellt och gudomligt sinne. Både Gudomens Andre och Tredje Person är representerade i alla världar av sina alltid närvarande andar.

Fadern är infinit och begränsas därför endast av sin vilja. Vid utgivningen av Riktare och vid kopplandet av personligheten till sin strömkrets verkar Fadern ensam, men vid andekrafternas kontakt med intelligenta varelser sker det genom den Evige Sonens och den Oändlige Andens andar och personligheter. När han så vill är han andligen närvarande lika mycket med Sonen eller med Samverkaren; han är närvarande med Sonen och i Anden. Fadern är helt visst överallt närvarande och vi urskiljer hans närvaro med hjälp av och genom var och en och alla av dessa olika men associerade krafter, influenser och närvaron.

8:4.5 (94.1) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father's personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

8:4.6 (95.1) By this very diminishing series the Infinite Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

8:4.7 (95.2) The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

8:4.8 (95.3) As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. THE PRESENCE OF GOD

8:5.1 (95.4) The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

8:5.2 (95.5) The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encirclement of personality, the Father acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and presences.

I era heliga skrifter förefaller termen Guds Ande att användas för att ibland beteckna den Oändlige Anden i Paradiset och ibland den Skapande Anden i ert lokaluniversum. Den Heliga Anden är denna Skapande Dotters andliga strömkrets; Dotter till Paradisets Oändlige Ande. Den Heliga Anden är en strömkrets som är egenartad för varje lokaluniversum och den är begränsad till det andliga riket i den skapelsen; men den Oändlige Anden är allestädesnärvarande.

Det finns många andliga inflytelser och de är alla som en. Även Tankeriktarnas arbete, fast oberoende av alla andra inflytelser, sammanfaller ofelbart med andeomvårdnaden som de kombinerade inflytelserna av den Oändlige Anden och lokaluniversumets Moderande står för. Så som dessa andliga närvaron verkar i urantiabornas liv, kan de inte särskiljas. I era sinnen och i förhållande till era själar fungerar de som en enda ande, oberoende av sina olika ursprung. Och då denna förenade andliga verksamhet upplevs blir den för er inflytelsen av den Supreme, "som alltid förmår bevara er från att falla och kan ställa er obefläckade framför er Fader i höjden".

Minns alltid att den Oändlige Anden är Samverkaren; både Fadern och Sonen fungerar i och genom honom; han är närvarande inte endast som sig själv utan också som Fadern, som Sonen och som Fadern-Sonen. Med hänsyn till detta och av många andra orsaker kallas den Oändlige Andens andenärvaro ofta "Guds ande".

Det skulle också vara följdriktigt att tala om förbindelsen av all andlig omvårdnad som Guds ande, ty en sådan förbindelse är verkligen föreningen av Gud Faderns, Gud Sonens, Gud Andens och Gud den Sjufaldiges andar — ja även Gud den Supremes ande.

6. DEN OÄNDLIGE ANDENS PERSONLIGHET

Låt inte det omfattande utgivandet och den långtgående distributionen av det Tredje Ursprunget och Centret skymma eller på annat sätt förminska det faktum att han är en personlighet. Den Oändlige Anden är en närvaro i universum, en evig verksamhet, en kosmisk styrka, en helig inflytelse och ett universellt sinne; han är allt detta och oändligt mycket mera, men han är också en sann och gudomlig personlighet.

Den Oändlige Anden är en fullständig och fullkomlig personlighet, den Universelle Faderns och den Evige Sonens jämlike och jämställde. Medskaparen är alldeles lika verklig och synlig för de högre förståndsvarelserna i universerna som Fadern och Sonen; i själva verket mera så, ty det är Anden som alla uppstigande måste uppnå innan de får närma sig Fadern genom Sonen.

Den Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person, har alla de egenskaper som ni associerar med personlighet. Anden är begåvad med absolut sinne: "Anden uttrännsakar ju allt, ja ock Guds djuphet." Anden är begåvad inte endast med sinne utan också med vilja. Om hans utgivning av sina gåvor är det skrivet: "Men allt detta verkar densamme ene Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar mycket åt var och en."

"Andens kärlek" är verklig så som även hans sorger; därför "bedröva icke Guds Ande". Oberoende av

8:5.3 (95.6) In your sacred writings the term *Spirit of God* seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but the Infinite Spirit is omnipresent.

8:5.4 (95.7) There are many spiritual influences, and they are all as *one*. Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, "who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high."

8:5.5 (96.1) Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint Actor*; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as "the spirit of God."

8:5.6 (95.2) It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

8:6.1 (96.3) Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

8:6.2 (96.4) The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain before they may approach the Father through the Son.

8:6.3 (96.5) The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: "The Spirit searches all things, even the deep things of God." The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: "But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills."

8:6.4 (96.6) "The love of the Spirit" is real, as also are his sorrows; therefore "Grieve not the Spirit of God."

om vi betraktar den Oändlige Anden som Paradisgudom eller som Skapande Ande i ett lokaluniversum finner vi att Medskaparen inte endast är det Tredje Ursprunget och Centret utan även en gudomlig person. Denna gudomliga personlighet reagerar också på universum som en person. Anden talar till er: "Den som har öra, han må höra vad Anden säger." "Anden själv manar gott för oss." Anden utövar ett direkt och personligt inflytande på skapade varelser: "Ty alla de som leds av Guds Ande, de är Guds barn."

Fastän vi ser hur den Oändlige Anden vårdar sig om de mest avlägsna världar i universernas universum, fastän vi möter denna samma koordinerande Gudom i och genom de otaliga legioner av mångahanda varelser som har sitt ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret, fastän vi igenkänner Andens allestädesnärvaro försäkrar vi fortfarande att detta samma Tredje Ursprung och Center är en person, Medskaparen av alla ting, alla varelser och alla universer.

I administrationen av universerna är Fadern, Sonen och Anden fullkomligt och evigt associerade med varandra. Fastän var och en är engagerad i en personlig omvårdnad av skapelsen är alla tre gudomligt och absolut sammankopplade i ett sådant tjänande av skapelsen och en sådan övervakning att det för evigt gör dem till ett.

I den Oändlige Andens person är Fadern och Sonen gemensamt närvarande, alltid och i obegränsad fullkomlighet, ty Anden är lik Fadern och lik Sonen, och även lik Fadern och Sonen så som de två är för evigt ett.

[Framfört på Urantia av en Gudomlig Rådgivare från Uversa befulldäktigad av Dagarnas Forna att beskriva den Oändlige Andens väsen och verk.]

Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, "He who has an ear, let him hear what the Spirit says." "The Spirit himself makes intercession for you." The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, "For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God."

^{8:6.5 (96.7)} Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

^{8:6.6 (96.8)} In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them *one*.

^{8:6.7 (97.1)} In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the Father and the Son as they two are forever one.

^{8:6.8 (97.2)} [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Kapitel 9. Den Oändlige Andens förhållande till universum

⇐ 008

Urantiaboken

010 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 9 DEN OÄNDLIGE ANDENS FÖRHÅLLANDE TILL UNIVERSUM

Sektioner

Introduktion

1. Det Tredje Ursprungets och Centrets egenskaper
2. Den allstädesnärvarande Anden
3. Den universella behandlaren
4. Det absoluta sinnet
5. Sinnestilldelningen
6. Sinnesgravitationens strömkrets
7. Återspegligen i universum
8. Den Oändlige Andens personligheter

Introduktion

NÄGONTING märkvärdigt hände då den Universelle Fadern och den Evige Sonen i Paradiset närvaro förenas för att personalisera sig. Ingenting i denna evighetssituation förebådar att Samverkaren skulle personalisera sig som en obegränsad andlighet koordinerad med absolut sinne och begåvad med unika privilegier för behandling av energin. Hans tillkomst avslutar Faderns befrielse från den centraliserade fullkomlighetens band och personlighetsabsolutismens bojar. Och denna befrielse avslöjas i Medskaparens häpnadsväckande förmåga att skapa varelser som är väl lämpade att tjäna som omvårdande andar för till och med materiella skapade varelser i de senare evolverande universerna.

Fadern är infinit i kärlek och vilja, i andlig tanke och andligt syfte; han är den universelle upprätthållaren. Sonen är infinit i visdom och sanning, i andligt uttryckande och andlig tolkning; han är den universelle uppenbararen. Paradiset är infinit i sin potential att förse med kraft och i sin kapacitet att dominera energi; det är den universella stabilisatorn. Samverkaren har unika privilegier att förena i syntes, infinit kapacitet att koordinera alla existerande energier i universum, alla aktuella andar i universum och alla verkliga intellekt i universum; det Tredje Ursprunget och Centret är den universelle förenaren av de mångfaldiga energier och olika skapelser som har uppstått som följd av den

PAPER 9 RELATION OF THE INFINITE SPIRIT TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

9:0.1 (98.1) A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality co-ordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

9:0.2 (98.2) The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal upholder. The Son is infinite in wisdom and truth, in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential for force endowment and in capacity for energy dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

Universelle Faderns gudomliga plan och eviga syfte.

Den Oändlige Anden, Medskaparen, är en universell och gudomlig omvårdare. Anden utdelar oupphörligt Sonens barmhärtighet och Faderns kärlek, alltid i harmoni med Paradistreenighetens stabila, oföränderliga och rättfärdiga rättvisa. Hans inflytande och personligheter är ständigt nära er; de känner er verkligen och förstår er sannerligen.

Överallt i universerna behandlar Samverkarens representanter oupphörligt krafterna och energierna i hela rymden. Såsom det Första Ursprunget och Centret så reagerar även det Tredje för både det andliga och för det materiella. Samverkaren är uppenbarelsen av enhetligheten hos Gud, i vilken allting innehålls: ting, betydelser och värden; energier, sinnen och andar.

Den Oändlige Anden genomsyrar all rymd; han bebor evighetens cirkel; och Anden är, likt Fadern och Sonen, fulländad och oföränderlig — absolut.

1. DET TREDJE URSPRUNGETS OCH CENTRETS EGENSKAPER

Det Tredje Ursprunget och Centret är känt under många namn som alla betecknar förhållande och anger funktion: Som Gud Anden är personlighetsjämsställd och gudomlig jämlike med Gud Sonen och Gud Fadern. Som den Oändlige Anden är han ett allestädes närvarande andligt inflytande. Som den Universelle Behandlaren är han anfader till de styrkekontrollerande varelserna och aktiveraren av rymdens kosmiska krafter. Som Samverkaren är han Faderns och Sonens gemensamma representant och verkställare av deras kompanjonskap. Som det Absoluta Sinnet är han ursprunget till begåvningen med intellekt överallt i universerna. Som Handlingens Gud är han synbarligen ursprunget till rörelse, förändring och förhållande.

En del av egenskaperna hos det Tredje Ursprunget och Centret härstammar från Fadern, en del från Sonen, medan andra drag inte kan observeras som aktiva eller personligen närvarande i vare sig Fadern eller Sonen — egenskaper som knappast kan förklaras annat än genom att anta att kompanjonskapet Fadern-Sonen, som gör det Tredje Ursprunget och Centret evigt, konsekvent fungerar i samklang med och med erkännande av Paradisets eviga absoluthet. Medskaparen införlivar till fullo de kombinerade och infinita uppfattningarna om Gudomens Förste och Andre person.

Medan ni betraktar Fadern som en ursprunglig skapare och Sonen som en andlig administratör borde ni tänka på det Tredje Ursprunget och Centret som en universell koordinator, en omvårdare i obegränsat samarbete. Samverkaren korrelerar all aktual verklighet; han är gudomsförrådet för Faderns tanke och Sonens ord, och i sin verksamhet tar han alltid hänsyn till den centrala Öns materiella absoluthet. Paradistreenigheten har föreskrivit framåtskridandets universella ordning, och Guds försyn är verksamhetsområdet för Medskaparen och den evolverande Suprema Varelser. Ingen aktual eller aktualiserande verklighet kan undgå att slutligen komma i kontakt med det Tredje Ursprunget

9:0.3 (98.3) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

9:0.4 (98.4) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

9:0.5 (98.5) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

9:1.1 (98.6) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

9:1.2 (99.19) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in consonance with, and in recognition of, the eternal fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite concepts of the First and Second Persons of Deity.

9:1.3 (98.8) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order of progress, and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

och Centret.

Den Universelle Fadern härskar över förenings, förändens och personlighetens områden; den Evige Sonen dominerar de andliga aktiviteternas sfärer; Paradisöns närvaro förenar den fysiska energins och den materialiserande styrkans domän; Samverkaren fungerar inte endast som en infinit ande, som representerar Sonen, utan även som en universell behandlare av Paradisets krafter och energier och ger sålunda tillvaro åt det universella och absoluta sinnet. Samverkaren fungerar överallt i storuniversum som en positiv och distinkt personlighet, i synnerhet i de högre sfärerna av andliga värden, i förhållanden som rör den fysiska energin samt i sanna sinnesbetydelser. Han verkar i synnerhet var och när energi och ande än förenas och påverkar varandra; han dominerar alla reaktioner som berör sinnet, han utövar stor makt i den andliga världen och har ett mäktigt inflytande över energi och materia. Det Tredje Ursprunget uttrycker alltid det Första Ursprungets och Centrets väsen.

Det Tredje Ursprunget och Centret delar fullkomligt och utan förbehåll det Första Ursprungets och Centrets allestädesnärvaro och kallas stundom den Allestädesnärvarande Anden. På ett egendomligt och mycket personligt sätt delar sinnets Gud allvetandet hos den Universelle Fadern och hans Evige Son; Andens kunskap är djupgående och fullständig. Samskaparen manifesterar vissa faser av den Universelle Faderns allsmäktighet, men är i själva verket allsmäktig endast inom sinnets område. Gudomens Tredje Person är det intellektuella centret för, och den universella administratören av, sinnets sfärer; därinom är han absolut — hans överhöghet är obegränsad.

Samverkaren förefaller att motiveras av kompanjonskapet Fadern-Sonen, men alla hans handlingar förefaller att notera förhållandet Fadern-Paradisets. Stundom, och i vissa funktioner förefaller han att kompensera ofullständigheten i utvecklingen hos de erfarenhetsmässiga Gudomarna: Gud den Supreme och Gud den Ultimate.

Och häri ligger ett oändligt mysterium: Att den Infinite samtidigt uppenbarade sin infinitet i Sonen och som Paradiset, varefter en varelse blir till som är jämlik Gud i gudomlighet, som reflekterar Sonens andliga natur och som kan aktivisera Paradisets mönster, en varelse som är provisoriskt underställd i fråga om suveränitet, men som på många sätt uppenbarligen är den mest mångsidiga när det gäller verksamhet. Och en sådan uppenbar överlägsenhet i verksamheten avslöjas i en egenskap hos det Tredje Ursprunget och Centret, en egenskap överlägsen även den fysiska gravitationen dvs. den universella manifestationen av Paradisöns.

Förutom denna superkontroll av energi och fysiska ting är den Oändlige Anden rikt begåvad med egenskaperna tålmod, barmhärtighet och kärlek som så utomordentligt framträder i hans andliga omvårdnad. Anden är supremt kompetent att utdela kärlek och att mildra rättvisan med barmhärtighet. Gud Anden äger all den himmelska vänligheten och barmhärtiga tillgivenheten hos den Ursprunglige och Evige Sonen. Det universum där ni har ert ursprung hamras ut mellan rättvisans städ och lidandets hammare; men de som för hammaren är barmhärtighetens barn, andeättlingar till den Oändlige Anden.

9:1.4 (98.9) The Universal Father presides over the realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

9:1.5 (98.10) The Third Source and Center perfectly and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

9:1.6 (98.11) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain functions he seems to compensate for the incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

9:1.7 (100.1) And herein is an infinite mystery: That the Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in action. And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

9:1.8 (100.2) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. DEN ALLESTÄDESÄRVARANDE ANDEN

Gud är ande i trefaldig betydelse: Han är själv ande; i sin Son framträder han som ande utan begränsning; i Samverkaren som ande i förening med sinne. Och förutom dessa andliga realiteter tror vi oss urskilja nivåer av erfarenhetsmässiga andefenomen: den Suprema Varelse, den Ultimata Gudomens och Gudomsabsolutets andar.

Den Oändlige Anden är precis lika mycket ett komplement till den Evige Sonen som Sonen är ett komplement till den Universella Fadern. Den Evige Sonen är en förändlig personalisering av Fadern; den Oändlige Anden är ett personligt förändligande av den Evige Sonen och den Universella Fadern.

Det finns många ostörda andliga kraftlinjer och källor av övermateriell styrka som förenar människor på Urantia direkt med Gudomarna i Paradiset. Det finns Tankeriktarnas koppling direkt till den Universella Fadern, det vittomfattande inflytandet av dragningen i den Evige Sonens andliga gravitation och Medskaparens andliga närvaro. Det är en skillnad i funktionen mellan Sonens ande och Andens ande. Den Tredje Personen kan i sin andliga omvårdnad fungera som sinne plus ande eller som enbart ande.

Förutom dessa Paradisnärvaron har urantiaborna fördel av de andliga inflytelserna och aktiviteterna som finns i lokaluniversumet och superuniversumet, med deras nästan ändlösa skaror av kärleksfulla personligheter som alltid leder de till sitt syfte sanna och de till sitt hjärta ärliga uppåt och inåt mot gudomlighetens ideal och den suprema fulländnings mål.

Närvaron av den Evige Sonens universella ande känner vi — vi kan ofelbart känna igen den. Närvaron av den Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person, kan även den dödliga människan känna, ty materiella varelser kan verkligen erfara, uppleva, den välgörande inverkan av detta gudomliga inflytande som verkar som den Heliga Anden, utgiven för människors i lokaluniversumet. Människovarelser kan även i någon mån bli medvetna om Riktaren, den Universella Faderns personliga närvaro. De gudomliga andar som arbetar för människans upplyftande och förändligande verkar alla i samförstånd och fullkomlig samverkan. De är som en i det andliga förverkligandet av planerna för de dödligas uppgång och uppnående av fulländning.

3. DEN UNIVERSELLA BEHANDLAREN

Paradisön är den fysiska gravitationens ursprung och substans; och det borde vara tillräckligt för att informera er om att gravitationen är en av de mest verkliga och evigt tillförlitliga ting i hela det fysiska universernas universum. Gravitationen kan inte modifieras eller upphävas annat än av de krafter och energier som Fadern och Sonen gemensamt svarar för och som har anförtrots åt, och som är funktionellt associerade med, det Tredje Ursprungets och Centrets person.

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

9:2.1 (100.3) God is spirit in a threefold sense: He himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

9:2.2 (100.4) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

9:2.3 (100.5) There are many untrammled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit or as spirit alone.

9:2.4 (100.6) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of divinity and the goal of supreme perfection.

9:2.5 (100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we know — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

9:3.1 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be sufficient to inform you that gravity is one of the most real and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

Den Oändlige Anden äger en unik och häpnadsväckande styrka — antigravitationen. Denna styrka är inte funktionellt (observerbart) närvarande i vare sig Fadern eller Sonen. Denna förmåga att stå emot dragningen av den materiella gravitationen, som är en naturlig del av det Tredje Ursprunget, framträder i Samverkarens personliga reaktioner på vissa faser av universumförhållanden. Och denna unika egenskap är överförbar till vissa av den Oändlige Andens högre personligheter.

Antigravitationen kan upphäva gravitationen inom en lokal ram; den gör det genom att använda en lika stor kraftnärvaro. Den verkar endast i förhållande till materiell gravitation och är inte ett uttryck för sinnesverksamhet. Fenomenet med gravitationsmotståndet i ett gyroskop är en rimlig illustration av antigravitationens effekt men är värdelös för att illustrera orsaken till antigravitationen.

Samverkaren uppvisar ytterligare styrkor som kan transcendera kraft och neutralisera energi. Dessa styrkor verkar genom att sänka energins hastighet till materialisationspunkten och genom andra för er okända förfaranden.

Samverkaren är inte energi eller ursprunget till energin eller energins bestämmelse; han är behandlaren av energi. Medskaparen är verksamhet — rörelse, förändring, modifiering, koordinering, stabilisering och jämvikt. De energier som lyder under Paradiset direkta eller indirekta kontroll reagerar av naturen för de åtgärder som det Tredje Ursprunget och Centret samt hans mångahanda representanter vidtar.

Universernas universum är genomströmmat av det Tredje Ursprungets och Centrets varelser för styrkek kontroll: fysiska övervakare, styrkeledare, styrkecentra och andra representanter för Handlingens Gud som har att göra med reglerandet och stabiliserandet av fysiska energier. Alla dessa unika varelser för fysisk funktion äger varierande egenskaper av styrkek kontroll, så som antigravitation, som de använder i sina strävanden att etablera fysisk jämvikt i materien och energierna i storuniversum.

Alla dessa materiella aktiviteter utförda av Handlingens Gud förefaller att anknyta hans funktion till Paradiset, och styrkerepresentanterna tar alla i själva verket hänsyn till, och är rentav beroende av, den eviga Öns absoluthet. Men Samverkaren handlar inte för, eller som svar på, Paradiset. Han handlar, personligen, för Fadern och Sonen. Paradiset är inte en person. De icke-personliga, opersonliga eller på annat sätt inte personliga aktiviteterna som det Tredje Ursprunget och Centret står för, är alla viljemässiga handlingar av Samverkaren själv; de är inte återspeglings, härledning eller återverkningar av någonting eller någon.

Paradiset är infinitetens mönster; Handlingens Gud är den som aktiverar detta mönster. Paradiset är infinitetens materiella stödpunkt; det Tredje Ursprungets och Centrets agenter är de intelligensens hävstänger som motiverar den materiella nivån och inför i spontanitet i den fysiska skapelsens mekanism.

9:32 (101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity*. This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

9:33 (101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

9:34 (101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and neutralize energy. Such powers operate by slowing down energy to the point of materialization and by other techniques unknown to you.

9:35 (101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

9:36 (101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

9:37 (101.7) All these material activities of the God of Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

9:38 (101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. DET ABSOLUTA SINNET

4. THE ABSOLUTE MIND

Det finns en intellektuell natur hos det Tredje Ursprunget och Centret, skilt från hans fysiska och andliga egenskaper. En sådan natur är knappast möjlig att kontakta, men den är associerbar — intellektuellt men dock inte personligen. Den kan särskiljas från de fysiska egenskaperna och den andliga karaktären hos den Tredje Personen på verksamhetens sinnesmässiga nivåer, men så som personligheter kan urskilja fungerar denna natur aldrig fristående från fysiska eller andliga manifestationer.

Det absoluta sinnet är den Tredje Personens sinne; det är oskilljaktigt från personligheten hos Gud Anden. Sinnet, i fungerande varelser, är inte avskilt från energi eller ande eller från båda. Sinne är inte en naturlig del av energi; energi är mottaglig för och reagerar för sinne; sinne kan läggas ovanpå energi, men medvetande är inte en naturlig del av den rent materiella nivån. Sinne behöver inte läggas till ren ande, ty anden är av naturen medveten och identifierande. Anden är alltid intelligent, sinnad på ett eller annat sätt. Det kan röra sig om det ena eller det andra sinnet, för sinne eller supersinne, även andesinne, men det utför det som är fullt motsvarande att tänka och att veta. Andens insikt transcenderar och tilläggs, och teoretiskt sett föregår, medvetandet hos sinnet.

Medskaparen är absolut endast inom sinnets domän, på den universella intelligensens områden. Sinnet hos det Tredje Ursprunget och Centret är infinit. Det transcenderar helt och hållet de aktiva och fungerande sinnesströmkretsarna i universernas universum. Sinnesutrustningen i de sju superuniverserna härstammar från de Sju Härskarandarna, Medskaparens primära personligheter. Dessa Härskarandar distribuerar sinne till storuniversum i form av det kosmiska sinnet, och ert lokaluniversum genomsyras av Nebadon-varianten av det kosmiska sinnets Orvonton-typ.

Det infinita sinnet ignorerar tiden, det ultimata sinnet transcenderar tiden, det kosmiska sinnet är betingat av tiden. Så är det även med rymden: Det Infinita Sinnet är oberoende av rymden, men då nedstigning görs från den infinita nivån till nivåerna varpå de biträdande sinnesandarna fungerar måste intellektet i tilltagande grad räkna med rymden och dess begränsningar som ett faktum.

Kosmisk kraft reagerar för sinne även så som kosmiskt sinne reagerar för ande. Ande är gudomligt syfte, och andesinne är gudomligt syfte i verksamhet. Energi är ting, sinne är mening, ande är värde. Även i tiden och rymden etablerar sinnet sådana relativa förhållanden mellan energi och ande som tyder på ömsesidigt släktskap i evigheten.

Sinnet omformar andens värden till intellektets betydelser; viljan har makt att få sinnets betydelser att bära frukt både inom de materiella och inom de andliga domänerna. Uppstigningen till Paradiset innebär en relativ och differentierad tillväxt i ande, sinne och energi. Personligheten är den som förenar dessa den erfarenhetsmässiga individualitetens komponenter.

5. SINNESTILDELNINGEN

Det Tredje Ursprunget och Centret är infinit till sitt

9:4.1 (102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

9:4.2 (102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may be premind or supermind, even spirit mind, but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

9:4.3 (102.3) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

9:4.4 (102.4) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

9:4.5 (102.5) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

9:4.6 (102.6) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. THE MINISTRY OF MIND

9:5.1 (102.7) The Third Source and Center is infinite in

sinne. Om universum skulle växa ut ända till oändlighet, skulle hans sinnespotential fortfarande vara tillräcklig för att begåva ett obegränsat antal varelser med lämpligt sinne och andra förutsättningar för intellekt.

Inom det skapade sinnets domän härskar den Tredje Personen supremt, tillsammans med sina jämställda och underordnade medarbetare. Varelseinnets områden har sitt exklusiva ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret; han är sinnets utgivare. Även Fadersfragmenten finner det omöjligt att ta sin boning i människornas sinne innan väg vederbörligen har banats för dem av den Oändlige Andens sinnesverksamhet och andliga verkan.

Sinnets unika drag består däri, att det kan utges till ett så brett urval av liv. Genom sina skapande och sina skapade medarbetare vårdar sig det Tredje Ursprunget och Centret om alla sinnen på alla sfärer. Han vårdar sig om människans och det under människan stående intellektet genom sinnesbiträden i lokaluniverserna, och genom de fysiska övervakarnas förmedling vårdar han sig även om de lägsta icke-erfarande primitiva livsarterna. Och alltid är det personligheter av sinne och ande eller sinne och energi som vårdar sig om sinnesöversinseendet.

Då Gudomens Tredje Person är sinnets ursprung är det helt naturligt att de evolutionära viljevarelserna finner det lättare att bilda förståeliga uppfattningar om den Oändlige Anden än om vare sig den Evige Sonen eller den Universelle Fadern. Medskaparens verklighet avslöjas ofullständigt i själva existensen av människans sinne. Medskaparen är anfader till det kosmiska sinnet, och människans sinne är en individualiserad strömkrets, en opersonlig del, av detta kosmiska sinne så som det utges i ett lokaluniversum av en Skapande Dotter till det Tredje Ursprunget och Centret.

Även fast den Tredje Personen är sinnets ursprung, skall ni inte ta er friheten att hålla alla sinnesfenomen för gudomliga. Människans intellekt har sina rötter i djurarnas materiella ursprung. Intelligensen i universum är inte en sannare uppenbarelse av Gud som är sinne, än den fysiska naturen är en sann uppenbarelse av Paradisets skönhet och harmoni. Fulländningen finns i naturen, men naturen är inte fulländad. Medskaparen är sinnets ursprung, men sinnet är inte Medskaparen.

Sinnet på Urantia är en kompromiss mellan tankefullkomlighetens väsen och den evolverande mentaliteten hos er omogna människonatur. Planen för er intellektuella utveckling syftar verkligen till en himmelsk fulländning, men ni är långt ifrån detta gudomliga mål då ni fungerar i köttets tempel. Sinnet är sannerligen av gudomligt ursprung, och det har en gudomlig ödesbestämmelse, men ert dödliga sinne har inte ännu gudomlig värdighet.

För ofta, alltför ofta, fördärvar ni ert sinne med oärlighet och förhärdar det med orättfärdighet; ni utsätter det för djurisk rädsla och förvrider det med onödig ängslan. Därför kan sinnet så som ni känner det på er uppstigningsvärld, fastän dess ursprung är gudomligt, knappast bli föremål för stor beundran, än mindre för tillbedjan eller dyrkan. Kontemplationen av människans omogna och inaktiva intellekt borde leda endast till reaktioner av ödmjukhet.

mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow limitless numbers of creatures with suitable minds and other prerequisites of intellect.

9:52 (102.8) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

9:53 (103.1) The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

9:54 (103.2) Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

9:55 (103.3) Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

9:56 (103.4) Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature. The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

9:57 (103.5) Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you know it on your world of ascension can hardly become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

6. SINNESGRAVITATIONENS STRÖMKRETS

Det Tredje Ursprunget och Centret, den universella intelligensen, är personligen medveten om varje sinne, varje intellekt, i hela skapelsen, och han håller en personlig och fullkomlig kontakt med alla dessa med sinne begåvade fysiska, morontiella och andliga varelser i de vidsträckta universerna. Alla dessa sinnesaktiviteter hålls i greppet av den absoluta sinnesgravitationens krets, som har sitt centrum i det Tredje Ursprunget och Centret och är en del av den Oändlige Andens personliga medvetande.

I stort sett så som Fadern drar all personlighet till sig, och så som Sonen attraherar all andlig verklighet, så utövar Samverkaren en dragningskraft på alla sinnen; han totalt dominerar och övervakar den universella sinnesströmkretsen. Alla sanna och genuina intellektuella värden, alla gudomliga tankar och fulländade idéer, dras ofelbart in i denna absoluta sinnesströmkrets.

Sinnesgravitationen kan fungera oberoende av den materiella och den andliga gravitationen, men var och när de senare två än stöter ihop, fungerar alltid sinnesgravitationen. När alla tre är associerade kan personlighetsgravitationen omsluta den materiella varelsen — vare sig denna är fysisk eller morontiel, finit eller absonit. Men oberoende härav, om till och med operonliga varelser förses med sinne får de förmågan att tänka och de ges medvetande trots den totala avsaknaden av personlighet.

En självexistens med personlighetsvärdighet — mänsklig eller gudomlig, odödlig eller potentiellt odödlig — uppkommer emellertid inte av vare sig ande, sinne eller materia; det är en gåva från den Universella Fadern. Inte heller är samverkan mellan ande-, sinne- och materiell gravitation en förutsättning för personlighetsgravitationens framträdande. Faderns strömkrets kan omsluta en med sinne utrustad materiell varelse som inte reagerar för andegravitation, eller den kan innesluta en med sinne försedd ande som inte reagerar för materiell gravitation. Personlighetsgravitationens verksamhet är alltid en viljeakt hos den Universella Fadern.

Medan sinnet är energiassocierat i rent materiella varelser och andeassocierat i rent andliga personligheter, har otaliga klasser av personligheter, människan medräknad, sinne som är associerat med både energi och med ande. De andliga aspekterna av varelse sinnet reagerar ofelbart på dragningen från den Evige Sonens andegravitation; de materiella aspekterna reagerar på gravitationsdraget i det materiella universumet.

Det kosmiska sinnet, när det inte är associerat med vare sig energi eller ande, är inte underställt gravitationskraven från vare sig de materiella eller de andliga strömkretsarna. Rent sinne är endast underställt Samverkarens universella gravitationsgrepp. Rent sinne är nära besläktat med det infinita sinnet, och det infinita sinnet (teoretiskt sett ett koordinat till andens och energins absolut) är uppenbarligen en lag i sig själv.

Ju större skillnad mellan ande och energi, desto större är den iakttagbara sinnesverksamheten; ju mindre olikhet mellan energi och ande, desto mindre är den iakttagbara sinnesverksamheten. Uppenbarligen är

6. THE MIND-GRAVITY CIRCUIT

9:6.1 (103.6) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind*, every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical, morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

9:6.2 (103.7) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

9:6.3 (104.1) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

9:6.4 (104.2) Selfhood of personality dignity, human or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

9:6.5 (104.3) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and spirit. The spiritual aspects of creature mind unfailingly respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the gravity urge of the material universe.

9:6.6 (104.4) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

9:6.7 (104.5) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of

det kosmiska sinnets verksamhet störst i tidens universer i rymden. Här förefaller sinnet att fungera i en mellanzon mellan energi och ande; men detta är inte sant om de högre sinnesnivåerna; i Paradiset är energi och ande väsentligen ett.

Sinnesgravitationens krets är tillförlitlig; den utgår från Gudomens Tredje Person i Paradiset, men inte all iakttagbar sinnesverksamhet är förutsägbar. Överallt i den kända skapelsen finns det vid sidan av denna sinnets strömkrets någon närvaro som är föga förstådd och vars verkan inte kan förutses. Vi tror att denna oförutsebarhet delvis kan hänföras till det Universella Absolutets verksamhet. Vad denna verksamhet är vet vi inte; vad som förorsakar den, kan vi endast gissa; om dess förhållande till skapade varelser kan vi endast spekulera.

Vissa faser av oförutsebarheten i det finita sinnet kan bero på den Suprema Varelseens ofullständighet, och det finns en vid zon av aktiviteter där Samverkaren och det Universella Absolutet möjligen tangerar varandra. Det finns mycket beträffande sinnet som är okänt, men detta är vi säkra på: den Oändlige Anden är det perfekta uttrycket för Skaparens sinne till alla skapade varelser; den Suprema Varelse är det evolverande uttrycket för alla skapade varelsers sinne till deras Skapare.

7. ÅTERSPEGLINGEN I UNIVERSUM

Samverkaren har förmågan att koordinera alla nivåer av universumaktualitet på ett sådant sätt att det möjliggör ett samtidigt iakttagande av det mentala, det materiella och det andliga. Detta är fenomenet återspeglings i universum, denna unika och oförklarliga förmåga att se, höra, uppfatta och veta allting samtidigt som det händer överallt i ett superuniversum och att med återspeglings fokusera all denna information och kunskap till vilken som helst önskad punkt. Återspeglingsverksamheten förekommer fulländad i varje högkvartervärld i de sju superuniverserna. Den verkar även inom superuniversernas alla sektorer och innanför lokaluniversernas gränser. Återspeglingsen fokuseras slutligen i Paradiset.

Återspeglingsfenomenet, så som det avslöjas i superuniversernas högkvartervärldar i den häpnadsväckande verksamheten som utförs av där stationerade återspeglings personligheter, representerar den mest komplexa ömsesidiga föreningen av alla faser av existens som står att finna i hela skapelsen. Andens kraftlinjer kan ledas tillbaka till Sonen, fysisk energi till Paradiset och sinnet till det Tredje Ursprunget; men i det enastående återspeglingsfenomenet i universum har vi en unik och exceptionell förening av alla tre, så associerade att det är möjligt för universumhärskarna att veta om avlägsna förhållanden ögonblickligen, samtidigt med att de inträffar.

Mycket av återspeglings tekniken förstår vi, men det finns många faser som sannerligen förbryllar oss. Vi vet att Samverkaren är universumcentret för sinnesströmkretsen, att han är anfader till det kosmiska sinnet, och att det kosmiska sinnet verkar under dominans av det Tredje Ursprungets och Centrets absoluta sinnesgravitation. Vi vet vidare att det

the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

9:6.8 (104.6) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

9:6.9 (104.7) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

9:7.1 (105.1) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the phenomenon of *universe reflectivity*, that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes. Reflectivity finally focalizes on Paradise.

9:7.2 (105.2) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

9:7.3 (105.3) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further

kosmiska sinnets strömkretsar influerar de intellektuella nivåerna i all känd tillvaro; de innehåller de universella rymdrapporterna, och alldeles lika säkert har de sin fokus i de Sju Härskarandarna och sammanstrålar i det Tredje Ursprunget och Centret.

Förhållandet mellan det finita kosmiska sinnet och det gudomliga absoluta sinnet förefaller att evolvera i den Supremes erfarenhetsmässiga sinne. Vi får lära oss att detta erfarenhetsmässiga sinne i tidens gryning utgavs till den Supreme av den Oändlige Anden, och vi gissar att vissa drag i återspeglingsfenomenet kan förklaras endast med att förutsätta aktivitet av det Suprema Sinnet. Om den Supreme inte har del i återspeglingsfenomenet kan vi rakt inte förklara de invecklade transaktionerna och ofelbara funktionerna som detta världsalltets medvetande ansvarar för.

Återspeglingsfenomenet förefaller att vara allvetandet inom gränserna för det erfarenhetsmässiga finita och representerar eventuellt uppkomsten av närvaromedvetandet hos den Suprema Varelse. Om detta antagande är sant, då innebär utnyttjandet av återspeglingsfenomenet, i varje fas därav, detsamma som partiell kontakt med den Supremes medvetande.

8. DEN OÄNDLIGE ANDENS PERSONLIGHETER

Den Oändlige Anden har full makt att överföra många av sina befogenheter och privilegier till sina sinsemellan jämställda och underordnade personligheter och representanter.

Den Oändlige Andens första gudomsskapande handling, vari han fungerade skilt från Treenigheten men i någon ouppenbarad association med Fadern och Sonen, personifierade existensen av Paradisets Sju Härskarandar, distributörerna av den Oändlige Anden till universerna.

Det Tredje Ursprunget och Centret har ingen direkt representant i ett superuniversums högkvarter. Var och en av dessa sju skapelser är beroende av en av Paradisets Härskarandar, som verkar genom de sju Återspeglings Andarna placerade i superuniversumets huvudstad.

Den följande och fortgående skapande handlingen som utförs av den Oändlige Anden avslöjas då och då i frambringandet av Skapande Andar. Varje gång den Universella Fadern och den Evige Sonen blir föräldrar till en Skaparson, blir den Oändlige Anden anfader till ett lokaluniversums Skapande Ande, som blir den nära medarbetaren till denne Skaparson i all senare universumerfarenhet.

Precis så som det är nödvändigt att skilja mellan den Evige Sonen och Skaparsönerna, så är det nödvändigt att göra åtskillnad mellan den Oändlige Anden och de Skapande Andarna, Skaparsönernas jämställda i lokaluniverserna. Det som den Oändlige Anden är för hela skapelsen, det är en Skapande Ande för ett lokaluniversum.

Det Tredje Ursprunget och Centret representeras i storuniversum av en omfattande skara av omvårdande andar, budbärare, lärare, domare, biträden och rådgivare, tillsammans med övervakare av vissa strömkretsar av fysisk, morontial och andlig natur. Inte

that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

9:7.4 (105.4) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

9:7.5 (105.5) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

9:8.1 (105.6) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his co-ordinate and subordinate personalities and agencies.

9:8.2 (105.7) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

9:8.3 (106.1) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

9:8.4 (106.2) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

9:8.5 (106.3) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

9:8.6 (106.4) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not

alla av dessa varelser är personligheter i termens strikta bemärkelse. Personlighet av det slag som finita varelser har kännetecknas av:

1. Subjektivt självmedvetande.

2. Objektiv reaktion på Faderns personlighetsströmkrets.

Det finns skaparpersonligheter och skapade varelsers personligheter, och förutom dessa två grundläggande typer finns det Tredje Ursprungets och Centrets personligheter, varelser som är personliga för den Oändlige Anden, men som inte är okvalificerat personliga för skapade varelser. Det Tredje Ursprungets personligheter har inte del i Faderns personlighetsströmkrets. Personlighet av Första Ursprunget och personlighet av Tredje Ursprunget kan ömsesidigt kontakta varandra; all personlighet kan kontaktas.

Fadern utger personlighet av sin personliga fria vilja. Varför han gör det kan vi endast gissa; hur han gör det vet vi inte. Inte heller vet vi varför det Tredje Ursprunget utger icke-Fader-personlighet, men detta gör den Oändlige Anden för egen del i skapande samverkan med den Evige Sonen och på talrika för er okända sätt. Den Oändlige Anden kan också handla för Faderns del vid utgivandet av Första Ursprungets personlighet.

Det finns talrika typer av det Tredje Ursprungets personligheter. Den Oändlige Anden utger Tredje Ursprungets personlighet till talrika grupper som inte är med i Faderns personlighetsströmkrets, såsom vissa av styrkeledarna. Likaså relaterar den Oändlige Anden till, som personligheter, talrika grupper av varelser sådana som de Skapande Andarna, som är i en klass för sig i sina relationer till de skapade, som hör till Faderns krets.

Både Första Ursprungets och Tredje Ursprungets personligheter är begåvade med allt som människan associerar med begreppet personlighet, och mera därtill; de har sinne som omfattar minne, förnuft, omdöme, skapande fantasi, idéassociation, beslutsförmåga, valförmåga och talrika andra för de dödliga helt okända intellektuella förmågor. Med få undantag har de klasser som har uppenbarats för er form och en tydlig individualitet; de är verkliga varelser. En majoritet av dem är synliga för alla klasser av andevarelser.

Även du kommer att kunna se dina andliga kompanjoner som hör till de lägre klasserna så snart du har befriats från dina nuvarande materiella ögons begränsade syn och har begåvats med en morontiaform med dess vidgade känslighet för den verklighet som andliga ting utgör.

Det Tredje Ursprungets och Centrets funktionella familj, så som den uppenbaras för er i dessa berättelser, fördelar sig på tre stora grupper:

I. De Suprema Andarna. En grupp av blandat ursprung som bland andra omfattar följande klasser:

1. Paradisets Sju Härskarandar.

2. Superuniversernas Återspeglande Andar.

all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

9:8.7 (106.5) 1. Subjective self-consciousness.

9:8.8 (106.6) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

9:8.9 (106.7) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center*, beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9:8.10 (106.8) The Father bestows personality by his personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also act for the Father in the bestowal of First Source personality.

9:8.11 (106.9) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircuited creatures of the Father.

9:8.12 (106.10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

9:8.13 (107.1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

9:8.14 (107.2) *The functional family of the Third Source and Center*, as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

9:8.15 (107.3) I. *The Supreme Spirits*. A group of composite origin that embraces, among others, the following orders:

9:8.16 (107.4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.

9:8.17 (107.5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.

3. Lokaluniversernas Skapande Andar.

II. Styrkeledarna. En grupp av kontrollvarelser och -agenter som fungerar överallt i den organiserade rymden.

III. Den Oändlige Andens personligheter. Denna beteckning anger inte nödvändigtvis att dessa varelser är Tredje Ursprungets personligheter fastän några av dem är unika som viljevarelser. De grupperas vanligen i tre huvudklasser:

1. Den Oändlige Andens Högre Personligheter.
2. Rymdens Budbärarskaror.
3. Tidens Omvårdande Andar.

Dessa grupper tjänar i Paradiset, i det centrala eller residensuniversumet och i superuniverserna, och de omfattar klasser som fungerar i lokaluniverserna medräknat konstellationer, system och planeter.

Andepersonligheterna i den Gudomlige och Oändlige Andens vidsträckta familj är för evigt hängivna sitt tjänande att utge Guds kärlek och Sonens barmhärtighet till alla förståndsvarelser i tidens och rymdens evolutionära världar. Dessa andevarelser bildar den levande stege längs vilken den dödliga människan kliver från kaos till härlighet.

[Uppenbarat på Urantia av en Gudomlig Rådgivare från Uversa, bemyndigad av Dagarnas Forna att beskriva den Oändlige Andens väsen och verk.]

9:8.18 (107.6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

9:8.19 (107.7) II. *The Power Directors*. A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

9:8.20 (107.8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit*. This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities though some of them are unique as will creatures. They are usually grouped in three major classifications:

- 9:8.21 (107.9) 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.
- 9:8.22 (107.10) 2. The Messenger Hosts of Space.
- 9:8.23 (107.11) 3. The Ministering Spirits of Time.

9:8.24 (107.12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

9:8.25 (107.13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

9:8.26 (107.14) [Revealed on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Kapitel 10. Paradistreenigheten

⇐ 009

Urantiaboken

011 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 10 PARADISTREENIGHETEN

Sektioner

Introduktion

1. Det Första Ursprungets och Centrets självdistribution
2. Gudomens personalisering
3. Gudomens tre personer
4. Gudomens treenighetsförening
5. Treenighetens funktioner
6. Treenighetens Stationära Söner
7. Suprematets övervakning
8. Treenigheten bortom det finita

PAPER 10 THE PARADISE TRINITY

SECTIONS

Introduction

1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

Introduktion

DE EVIGA Gudomarnas Paradistreenighet underlättar Faderns befrielse från personlighetsabsolutism. Treenigheten förbinder fullkomligt det gränslösa uttrycket av Guds infinita personliga vilja med Gudomens absoluthet. Den Evige Sonen och de olika Sönerna av gudomligt ursprung tillsammans med Samverkaren och hans universumbarn, bidrar effektivt till Faderns befrielse från de begränsningar som annars ligger i överhöghet, fullkomlighet, oföränderlighet, evighet, universalitet, absoluthet och infinitet.

Paradistreenigheten möjliggör effektivt ett fullt uttryckande och en fullkomlig uppenbarelse av Gudomens eviga väsen. Treenighetens Stationära Söner erbjuder likaså en fullständig och perfekt uppenbarelse av gudomlig rättvisa. Treenighet är gudomsenhetlighet, och denna enhetlighet vilar evigt på de absoluta grundvalarna av den gudomliga ettheten hos de tre ursprungliga, jämställda och samexisterande personligheterna: Gud Fadern, Gud Sonen och Gud Anden.

Då vi i den nuvarande situationen på evighetens cirkel ser bakåt till det ändlösa förgångna kan vi upptäcka endast en oundviklig nödvändighet i universums angelägenheter, och det är Paradistreenigheten. Jag anser att Treenigheten var oundviklig. När jag ser på tidens förgångna, nuvarande och framtida skeden anser jag att ingenting annat i

INTRODUCTION

10:0.1 (108:1) THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

10:0.2 (108:2) The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

10:0.3 (108:3) From the present situation on the circle of eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present

universernas universum har varit oundvikligt. Det nuvarande totaluniversum, sett i tiden bakåt eller framåt, är otänkbart utan Treenigheten. Utgående från Paradistreenigheten kan vi föreställa oss alternativa eller rentav mångahanda sätt att göra allt möjligt, men utan Faderns, Sonens och Andens Treenighet kan vi inte föreställa oss hur den Infinite, med beaktande av Gudomens absoluta etthet, skulle kunna uppnå en trefaldig och jämlik personalisering. Ingen annan uppfattning om skapelsen når upp till Treenighetens mått på fullständigheten av den absolutet som tillhör gudomsenhetligheten, tillsammans med fullheten i den viljebefrielse som medföljer den trefaldiga personaliseringen av Gudomen.

1. DET FÖRSTA URSPRUNGETS OCH CENTRETS SJÄLVDISTRIBUTION

Det förefaller som om Fadern, långt tillbaka i evigheten, initierade principen om en djupgående självdistribution. Det finns något som tillhör den Universelle Faderns osjälviska, kärleksfulla och älskvärda väsen som får honom att förbehålla sig själv utövandet av endast de förmågor och den auktoritet som han uppenbarligen finner det omöjligt att delegera eller begåva.

Den Universelle Fadern har hela tiden avstått från varje sådan del av sig själv som kan skänkas till någon annan Skapare eller skapad. Han har delegerat till sina gudomliga Söner och deras associerade förståndsvarelser varje rättighet och all auktoritet som kunde delegeras. Han har verkligen överfört till sina Suveräna Söner, i deras respektive universer, varje överförbart privilegium inom den administrativa makten. Beträffande angelägenheterna i ett lokaluniversum har han gjort varje Suverän Skaparson alldeles lika fullkomlig, kompetent och auktoritativ som den Evige Sonen är i det ursprungliga och centrala universumet. Han har gett bort, i själva verket begåvat med personlighetsinnehavets värdighet och helighet, allt av sig själv och alla sina egenskaper, allt som bara var möjligt för honom att avstå från, på varje sätt, i varje tidsålder, på varje plats, till varje person och i varje universum förutom det där han har sin centrala boning.

Den gudomliga personligheten är inte självcentrerad; självdistribution och delgivning av personlighet karakteriserar det gudomliga, med fri vilja utrustade jaget. Skapade varelser längtar efter kontakt med andra personliga varelser; Skapare önskar dela gudomligheten med sina universumbarn; den Infinites personlighet avslöjas som den Universelle Fadern, som delar tillvarons verklighet och jagets jämlikhet med två jämställda personligheter: den Evige Sonen och Samverkaren.

För kunskap om Faderns personlighet och gudomliga egenskaper kommer vi alltid att vara beroende av den Evige Sonens uppenbarelser, ty då den gemensamma skapelseakten utfördes, när Gudomens Tredje Person plötsligt blev till som personlighet och verkställde sina gudomliga föräldrars kombinerade tankar, upphörde Fadern att existera som okvalificerad personlighet. Då Samverkaren blev till och skapelsens centrala kärna materialiserades, skedde vissa eviga förändringar. Gud gav sig själv som en

master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE AND CENTER

10.1.1 (108.4) It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

10.1.2 (108.5) The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

10.1.3 (109.1) Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is disclosed as the Universal Father, who shares reality of being and equality of self with two co-ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

10.1.4 (109.2) For knowledge concerning the Father's personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave

absolut personlighet till sin Evige Son. Sålunda utger Fadern "infinitetens personlighet" till sin enfödde Son, medan de båda utger sin eviga förenings "sampersonlighet" till den Oändlige Anden.

Av dessa och andra orsaker bortom det finita sinnets fattning är det ytterst svårt för människovarelsen att förstå Guds infinita faderspersonlighet annat än så som den universellt uppenbaras i den Evige Sonen och, med Sonen, är universellt aktiv i den Oändlige Anden.

Eftersom Guds Paradissöner besöker de evolutionära världarna och ibland rentav vistas där i de dödligas köttliga gestalt, och då dessa utgivningar gör det möjligt för den dödliga människan att verkligen få veta någonting om den gudomliga personlighetens väsen och karaktär, måste därför de skapade varelserna på planetsfärerna ty sig till utgivningen av dessa Paradissöner för behörig och tillförlitlig information om Fadern, Sonen och Anden.

2. GUDOMENS PERSONALISERING

Genom treenigandets förfarande ger Fadern ifrån sig den okvalificerade andepersonlighet som är Sonen, men i och med detta gör han sig själv till denne samme Sons Fader och skaffar sig därmed obegränsad förmåga att bli den gudomlige Fadern till alla senare skapade, eventuella eller andra personaliserade slag av intelligenta viljevarelser. Som den absoluta och obegränsade personligheten kan Fadern fungera endast som och med Sonen, men som en personlig Fader fortsätter han att utge personlighet till de skilda nivåernas olika skaror av intelligenta viljevarelser, och han upprätthåller för evigt kärleksfulla personliga förhållanden med denna omfattande familj av universumbarn.

Efter det att Fadern har utgett hela sig själv till sin Sons personlighet, och när denna handling av självskänkning är slutförd och fulländad, utger de eviga kompanjonerna gemensamt, av den infinita styrka och det infinita väsen som sålunda existerar i föreningen av Fader och Son, de kvaliteter och egenskaper som bildar ytterligare en varelse lik dem själva, och denna sampersonlighet, den Oändlige Anden, avslutar Gudomens existentiella personalisering.

Sonen är nödvändig för Guds faderskap. Anden är nödvändig för broderskapet mellan den Andre och den Tredje Personen. Tre personer är den minsta sociala gruppen, men detta är den minsta av alla de många orsakerna att tro på Samverkarens oundviklighet.

Det Första Ursprunget och Centret är den infinita faderspersonligheten, den obegränsade ursprungspersonligheten. Den Evige Sonen är det okvalificerade personlighetsabsolutet, den gudomliga varelse som genom all tid och evighet står som den fulländade uppenbarelsen av Guds personliga väsen. Den Oändlige Anden är sampersonlighet, den unika personliga konsekvensen av den eviga unionen Fadern-Sonen.

Det Första Ursprungets och Centrets personlighet är infinitetens personlighet minskad med den Evige

himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the "personality of infinity" upon his only-begotten Son, while they both bestow the "conjoint personality" of their eternal union upon the Infinite Spirit.

10:1.5 (109.3) For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God's infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

10:1.6 (109.4) Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

2. DEITY PERSONALIZATION

10:2.1 (109.5) By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

10:2.2 (109.6) After the Father has bestowed upon the personality of his Son the fullness of himself, and when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

10:2.3 (110.1) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

10:2.4 (110.2) The First Source and Center is the infinite *father-personality*, the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified *personality-absolute*, that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the *conjoint personality*, the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

10:2.5 (110.3) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute

Sonens absoluta personlighet. Det Tredje Ursprungets och Centrets personlighet är den superadditiva konsekvensen av föreningen mellan den befriade Faderspersonligheten och den absoluta Sonpersonligheten.

Den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden är unika personer; ingen är ett duplikat; var och en är ursprunglig; alla är förenade.

Endast den Evige Sonen upplever de gudomliga personlighetsrelationerna i full utsträckning, medvetande om att både vara son till Fadern och fader till Anden och gudomligt jämlik med både Faderanfadern och med Ande-kompanjonen. Fadern känner upplevelsen att ha en Son som är hans jämlike, men han känner inga tidigare anfäder. Den Evige Sonen har erfarenheten av att vara son, kännedom om personlighetens anor, och samtidigt är Sonen medveten om att vara den ene föräldern till den Oändlige Anden. Den Oändlige Anden är medveten om dubbla personlighetsanor men är inte förälder till en jämställd Gudomspersonlighet. Med Anden är den existentiella serien av Gudomens personalisering avslutad; det Tredje Ursprungets och Centrets primära personligheter är erfarenhetsmässiga och sju till antalet.

Jag har mitt ursprung hos Paradistreenigheten. Jag känner Treenigheten som förenad Gudom; jag vet också att Fadern, Sonen och Anden existerar och verkar i sina bestämda personliga kapaciteter. Jag vet med säkerhet att de inte endast verkar personligen och gemensamt, utan att de även koordinerar sina utföranden i olika grupperingar så att de till slut fungerar i sju olika bemärkelser, ensamma eller flera tillsammans. Och eftersom dessa sju föreningar uttömmar möjligheterna till sådana gudomlighetskombinationer är det oundvikligt att realiteterna i universum förekommer i sju variationer av värden, betydelser och personlighet.

3. GUDOMENS TRE PERSONER

Trots att det finns endast en Gudom finns det tre riktiga och gudomliga personaliseringar av Gudomen. Beträffande människornas begåvande med gudomliga Riktare, sade Fadern: "Låt oss göra den dödliga människan till vår avbild." Överallt i skrifterna på Urantia återkommer denna hänvisning till en plural Gudoms agerande, vilket klart anger ett medvetande om existensen av och verksamheten utförd av de tre Ursprung och Centren.

Vi får lära oss att Sonen och Anden uppehåller samma och ensartade relationer till Fadern i treenighetsassociationen. I evigheten och som Gudomar gör de det otvivelaktigt, men i tiden och som personligheter uppvisar de relationer av mycket olika natur. Sedda från Paradiset ut mot universerna förefaller dessa relationer verkligen mycket likartade, men sedda från rymdens domäner förefaller de helt olikartade.

De gudomliga Sönerna är sannerligen "Guds Ord", men Andens barn är i sanning "Guds Verk". Gud talar genom Sonen och verkar, tillsammans med Sonen, genom den Oändlige Anden, medan i alla aktiviteter i universum Sonen och Anden är utomordentligt broderliga, arbetande som två jämlika bröder med

personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

10:2.6 (110.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are unique persons; none is a duplicate; each is original; all are united.

10:2.7 (110.5) The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

10:2.8 (110.6) I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is inevitable that the realities of the universe shall appear in seven variations of values, meanings, and personality.

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

10:3.1 (110.7) Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: "Let us make mortal man in our own image." Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

10:3.2 (110.8) We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

10:3.3 (111.1) The divine Sons are indeed the "Word of God," but the children of the Spirit are truly the "Act of God." God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love

beundran för och kärlek till en ärad och gudomligt respekterad gemensam Fader.

Fadern, Sonen och Anden är helt visst jämlika till sin natur, jämställda till sitt väsen, men det finns omiskännliga skillnader i deras framträdanden i universum, och då de verkar ensamma är varje person av Gudomen uppenbarligen begränsad i fråga om absoluthet.

Innan den Universelle Fadern av egen vilja ger ifrån sig den personlighet samt de förmågor och egenskaper som bildar Sonen och Anden förefaller han att ha varit (filosofiskt sett) en okvalificerad, absolut och infinit Gudom. Men ett sådant teoretiskt Första Ursprung och Center utan en Son kunde inte i någon betydelse av detta ord anses vara den Universelle Fadern; faderskap är inte verkligt utan en son. Och vidare, för att ha varit absolut i en total betydelse måste Fadern i någon evigt avlägsen stund ha existerat ensam. Men han har aldrig haft en sådan ensam existens; Sonen och Anden är båda sameviga med Fadern. Det Första Ursprunget och Centret har alltid varit, och kommer för evigt att vara, den evige Fadern till den Ursprunglige Sonen och, med Sonen, den evige stamfadern för den Oändlige Anden.

Vi observerar att Fadern har avstått från absoluthetens alla direkta manifestationer med undantag för absolut faderskap och absolut vilja. Vi vet inte om viljan är en oskiljbar egenskap hos Fadern; vi kan endast observera att han inte avstod från viljan. Denna viljans infinitet måste ha varit evigt inneboende i det Första Ursprunget och Centret.

Genom att utge personlighetens absoluthet till den Evige Sonen frigör sig Fadern från personlighetsabsolutismens fjättrar, men därmed tar han ett steg som gör det för evigt omöjligt för honom att verka ensam som personlighetsabsolut. Och med den slutliga personaliseringen av samexisterande Gudom — Samverkaren — uppkommer det avgörande ömsesidiga treenighetsberoendet mellan de tre gudomliga personligheterna med hänsyn till totaliteten av Gudomens funktion i det absoluta.

Gud är Fader-Absolutet för alla personligheter i universernas universum. Fadern är personligen absolut när det gäller handlingsfrihet, men i tidens och rymdens universer, i de som har gjorts, de som är i görningen och de som ännu skall göras, kan Fadern som total Gudom inte urskiljas som absolut utom i Paradistreenigheten.

Det Första Ursprunget och Centret fungerar utanför Havona i de fenomenella universerna som följer:

1. Som skapare, genom Skaparsönerna, hans sonsöner.
2. Som övervakare, genom gravitationscentret i Paradiset.
3. Som ande, genom den Evige Sonen.
4. Som sinne, genom Samskaparen.
5. Som Fader, han håller föräldrakontakt med alla skapade varelser genom sin personlighetsströmkrets.
6. Som person, han verkar direkt överallt i skapelsen genom sina exklusiva fragment — i den

for an honored and divinely respected common Father.

10.3.4 (111.2) The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

10.3.5 (111.3) The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father*; fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the Father. The First Source and Center has always been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

10.3.6 (111.4) We observe that the Father has divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

10.3.7 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities with regard to the totality of Deity function in absolute.

10.3.8 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

10.3.9 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

10.3.10 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.

10.3.11 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.

10.3.12 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.

10.3.13 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.

10.3.14 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.

10.3.15 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by

dödliga människan genom Tankeriktarna.

7. Som total Gudom, så fungerar han endast i Paradistreenigheten.

Alla dessa den Universelle Faderns överföringar och delegeranden av behörighet är helt frivilliga och självvalda. Den allsmåktige Fadern påtar sig avsiktligt dessa begränsningar av makten i universum.

Den Evige Sonen förefaller att fungera som ett med Fadern i alla andliga avseenden utom vid utgivandet av Gudsfragment och vid andra förpersonliga aktiviteter. Inte heller är Sonen nära identifierad med de intellektuella aktiviteterna hos materiella varelser eller med energifunktionerna i de materiella universerna. Som absolut fungerar Sonen som en person och endast inom det andliga universumets domäner.

Den Oändlige Anden är förvånansvärt universell och otroligt mångsidig i alla sina operationer. Han verkar inom sinnets, materiens och andens sfärer. Samverkaren representerar associationen Fader-Son, men han fungerar även för sig själv. Han tar inte direkt befattning med den fysiska gravitationen, den andliga gravitationen eller personlighetsströmkretsen, men han deltar mer eller mindre i alla andra aktiviteter i universum. Samtidigt som den Oändlige Anden uppenbarligen är beroende av tre existentiella och absoluta gravitationskontroller förefaller han att utöva tre superkontroller. Denna trefaldiga förmåga används på många sätt för att transcendera och synbarligen neutralisera även manifestationer av primära krafter och energier, ända upp till de superultima gränserna mot absolutheten. I vissa situationer transcenderar dessa superkontroller absolut rentav den kosmiska verklighetens primära manifestationer.

4. GUDOMENS TREENIGHETSFÖRENING

Av alla absoluta associationer är Paradistreenigheten (den första trefalden) unik i sin egenskap av en exklusiv association av personlig Gudom. Gud fungerar som Gud endast i förhållande till Gud och till dem som kan känna Gud, men som absolut Gudom endast i Paradistreenigheten och i förhållande till universums totalitet.

Den eviga Gudomen är fullkomligt förenad; ändå finns det tre fullkomligt individualiserade Gudomspersoner. Paradistreenigheten gör det möjligt att samtidigt uttrycka hela mångfalden av karaktärsdrag och infinita förmågor hos det Första Ursprunget och Centret och hans eviga jämställda och av hela den gudomliga enhetligheten som finns i den odelade Gudomens universumfunktioner.

Treenigheten är en association av infinita personer som fungerar i en icke-personlig bemärkelse men inte i strid mot personligheten. Illustrationen är grov, men en far, son och sonson kunde bilda ett bolag som inte är personligt men ändå underställt deras personliga vilja.

Paradistreenigheten är verklig. Den existerar som Gudomsföreningen mellan Fader, Son och Ande; trots det kan Fadern, Sonen eller Anden, eller vilka som helst två av dem, fungera i förhållande till denna samma Paradistreenighet. Fadern, Sonen och Anden kan

the Thought Adjusters.

10:3.16 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

10:3.17 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

10:3.18 (112.2) The Eternal Son seems to function as one with the Father in all spiritual respects except in the bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions as a person and only in the domain of the spiritual universe.

10:3.19 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit. The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

10:4.1 (112.4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

10:4.2 (112.5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

10:4.3 (112.6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

10:4.4 (112.7) The Paradise Trinity is *real*. It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner,

samarbeta på ett sätt som inte är Treenighet men inte som tre Gudomar. Som personer kan de samarbeta hur de vill, men det är inte Treenighet.

Minns alltid att det som den Oändlige Anden gör är Samverkarens funktion. Både Fadern och Sonen verkar i och genom honom och som han. Men det vore fåfängt att försöka belysa mysteriet med Treenigheten: tre som en och i en, och en som två och verkande för två.

Treenigheten är så relaterad till angelägenheterna i hela universum att den måste beaktas i våra försök att förklara helheten av någon enskild kosmisk händelse eller personlighetsrelation. Treenigheten verkar på alla nivåer i kosmos, och den dödliga människan är begränsad till den finita nivån; därför måste människan nöja sig med en finit uppfattning om Treenigheten som Treenighet.

Som köttslig dödlig bör du betrakta Treenigheten i enlighet med din individuella upplysning och i harmoni med reaktionerna hos ditt sinne och din själ. Du kan veta mycket litet om Treenighetens absolutet, men då du stiger upp mot Paradiset kommer du mången gång att bli förvånad över successiva uppenbarelser och oväntade upptäckter om Treenighetens suprematet och ultimatum, om ej rentav absolutet.

5. TREENIGHETENS FUNKTIONER

De personliga Gudomarna har egenskaper, men det är knappast fördriktigt att tala om att Treenigheten har egenskaper. Denna association av gudomliga varelser kan hellre anses ha funktioner, såsom skipandet av rättvisa, helhetsattityder, jämställd verksamhet och kosmisk överkontroll. Dessa funktioner är aktivt suprema, ultimata och (inom Gudomens gränser) absoluta vad beträffar alla levande realiteter med personlighetsvärde.

Paradistreenighetens funktioner är inte helt enkelt endast summan av Faderns uppenbara gudomlighetsutgivning och de specialiserade egenskaper som är unika för Sonens och Andens personliga existens. Treenighetsassociationen mellan de tre Paradisgudomarna resulterar i utvecklandet, eventuerandet och gudifierandet av nya betydelser, värden, förmågor och kapaciteter för universell uppenbarelse, verksamhet och administration. Levande associationer, människofamiljer, sociala grupper eller Paradistreenigheten växer till sig inte endast av en aritmetisk addition. Grupppotentialen överstiger alltid betydligt den enkla summan av egenskaperna hos gruppens individer.

Treenigheten uppehåller en unik attityd som Treenighet gentemot hela det förgångna, nuvarande och framtida universumet. Treenighetens funktioner kan bäst beaktas i förhållande till Treenighetens universumattityder. Dessa attityder är samtidiga och kan vara flera beträffande varje enskild situation eller händelse:

1. Attityd gentemot det finita. Treenighetens största självbegränsning är dess attityd gentemot det finita. Treenigheten är inte en person, inte heller är den Suprema Varelse en exklusiv personalisering av Treenigheten, men den Supreme kommer närmast en

but not as three Deities. As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

10:4.5 (112.8) Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

10:4.6 (112.9) The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

10:4.7 (113.1) As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

10:5.1 (113.2) The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions*, such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

10:5.2 (113.3) The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

10:5.3 (113.4) The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the Trinity can best be considered in relation to the universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

10:5.4 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite.* The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality

sådan styrka-personlighetsfokusering av Treenigheten som kan förstås av finita varelser. Därför talar man ibland om Treenighetens förhållande till det finita som Suprematetens Treenighet.

2. Attityd gentemot det absonita. Paradistreenigheten beaktar de existensnivåer som är mer än finita men mindre än absoluta, och detta förhållande benämns ibland Ultimatumens Treenighet. Varken den Ultimate eller den Supreme representerar helt Paradistreenigheten, men i ett begränsat avseende och för sina respektive nivåer ser vardera ut att representera Treenigheten under de förpersonliga skedena av utveckling av erfarenhetsmässig styrka.

3. Den absoluta attityden hos Paradistreenigheten gäller förhållandet till absoluta existenser och kulminerar i den totala Gudomens verksamhet.

Den Infinita Treenigheten innefattar den jämställda verksamheten i det Första Ursprungets och Centrets alla trefaldiga förhållanden — ogudifierade såväl som gudifierade — och är därför mycket svår att fatta för personligheter. Vid begrundandet av Treenigheten som infinit skall ni inte förbise de sju trefalderna; därmed kan vissa svårigheter att förstå undvikas, och vissa paradoxer kan delvis få sin förklaring.

Men jag har inte till mitt förfogande ett språk som skulle göra det möjligt för mig att överföra till det begränsade människosinnet hela sanningen om och den eviga betydelsen av Paradistreenigheten samt karaktären av den oupphörliga ömsesidiga associationen mellan den infinita fullkomlighetens tre varelser.

6. TREENIGHETENS STATIONÄRA SÖNER

All lag har sin begynnelse i det Första Ursprunget och Centret; han är lagen. Administrationen av den andliga lagen hör till det Andra Ursprunget och Centret. Uppenbarelse av lagen, förkunnet och tolkningen av de gudomliga statuten, är det Tredje Ursprungets och Centrets funktion. Lagens tillämpning, rättskipningen, faller inom Paradistreenighetens område och verkställs av vissa Treenighetens Söner.

Rättvisan är en naturlig del av Paradistreenighetens universella suveränitet, men godhet, barmhärtighet och sanning är uttryck för omvårdnaden i universum utgående från de gudomliga personligheter vilkas gudomunion utgör Treenigheten. Rätten är inte en attityd hos Fadern, Sonen eller Anden. Rätten är treenighetsattityden hos dessa kärlekens, barmhärtighetens och omvårdnadens personligheter. Ingen av Paradisgudomarna handhar rättvisan. Rättvisan är aldrig en personlig attityd; den är alltid en funktion av ett flertal.

Bevismaterialet, grunden för vad som är rättvist (rättvisan i harmoni med barmhärtigheten), tillhandahålls av de personligheter av det Tredje Ursprungets och Centret, Faderns och Sonens gemensamma representant till alla världar och till alla förståndsvarelsernas sinnen i hela skapelsen.

Domen, rättvisans slutliga tillämpning i enlighet med det bevismaterial som har framlagts av den Oändlige Andens personligheter, är en uppgift för

focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

10:5.5 (113.6)

2. *Attitude toward the Absonite.* The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

10:5.6 (113.7)

3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

10:5.7 (113.8)

The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

10:5.8 (114.1)

But I do not command language which would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

10:6.1 (114.2)

All law takes origin in the First Source and Center; *he is law*. The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

10:6.2 (114.3)

Justice is inherent in the universal sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness, mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a personal attitude; it is always a plural function.

10:6.3 (114.4)

Evidence, the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

10:6.4 (114.5)

Judgment, the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the

Treenighetens Stationära Söner, varelser som är delaktiga av den förenade Faderns, Sonens och Andens treenighetsnatur.

Denna grupp av Treenighetssöner omfattar följande personligheter:

1. Suprematetens Treenigade Hemligheter.
2. Dagarnas Eviga.
3. Dagarnas Forna.
4. Dagarnas Fullkomliga.
5. Dagarnas Sentida.
6. Dagarnas Förenade.
7. Dagarnas Trogna.
8. Visdomens Fulländare.
9. Gudomliga Rådgivare.
10. Universella Censorer.

Vi är barn till de tre Paradisgudomarna fungerande som Treenighet, ty jag råkar höra till den tionde av dessa grupper: de Universella Censorerna. Dessa klasser representerar inte Treenighetens attityd i universell bemärkelse; de representerar denna Gudomens kollektiva attityd endast inom områdena för domens verkställande — inom rättvisan. De planerades speciellt av Treenigheten för de uttryckliga uppgifter som de har tillsats för, och de representerar Treenigheten endast i de funktioner för vilka de har personaliserats.

Dagarnas Forna och deras kompanjoner med treenighetsursprung dömer rättvist, med beaktande av suprem opartiskhet, i de sju superuniverserna. I centraluniversumet existerar dessa funktioner endast i teorin; där är opartiskhet och rättvishet en självklar del av fullkomligheten, och fullkomligheten i Havona utesluter all möjlighet till disharmoni.

Rättvisan är uttryck för rättfärdighetens kollektiva tanke; barmhärtigheten är dess personliga uttryck. Barmhärtighet är kärlekens attityd; precision kännetecknar lagens verkan; gudomligt dömande är barmhärtighetens själ, ständigt i överensstämmelse med Treenighetens rättvisa, ständigt fullgörande Guds gudomliga kärlek. Fullt uppfattade och fullständigt förstådda sammanfaller Treenighetens rättfärdiga rättvisa och den Universella Faderns barmhärtiga kärlek. Men människan har inte denna fulla förståelse för den gudomliga rättvisan. Så som människan är benägen att se det, är därför Faderns, Sonens och Andens personligheter i Treenigheten anpassade till jämställd utdelning av kärlek och lag i de erfarenhetsmässiga universerna i tiden.

7. SUPREMATETENS ÖVERVAKNING

Gudomens Förste, Andre och Tredje Person är sinsemellan jämlika, och de är ett. "Herren vår Gud är en." Det råder fulländning av syftet och etthet i verkställandet i de eviga Gudomarnas gudomliga Treenighet. Fadern, Sonen och Samverkaren är sannerligen och gudomligen ett. Om en sanning står det skrivet: "Jag är den förste, och jag är den siste, och

Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and Spirit.

^{10:6.5 (114.6)} This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

- ^{10:6.6 (114.7)} 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- ^{10:6.7 (114.8)} 2. Eternals of Days.
- ^{10:6.8 (114.9)} 3. Ancients of Days.
- ^{10:6.9 (114.10)} 4. Perfections of Days.
- ^{10:6.10 (114.11)} 5. Recents of Days.
- ^{10:6.11 (114.12)} 6. Unions of Days.
- ^{10:6.12 (114.13)} 7. Faithfuls of Days.
- ^{10:6.13 (114.14)} 8. Perfectors of Wisdom.
- ^{10:6.14 (114.15)} 9. Divine Counselors.
- ^{10:6.15 (114.16)} 10. Universal Censors.

^{10:6.16 (114.17)} We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

^{10:6.17 (115.1)} The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of disharmony.

^{10:6.18 (115.2)} Justice is the collective thought of righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

^{10:7.1 (115.3)} The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. "The Lord our God is one God." There is perfection of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: "I am the first, and I am the last, and beside me there is

förutom mig finnes ingen Gud.”

Så som det ser ut för den dödlige på den finita nivå befattar sig Paradistreenigheten, liksom den Suprema Varelser, endast med helheten: en hel planet, ett helt universum, ett helt superuniversum, ett helt storuniversum. Denna helhetsattityd existerar därför att Treenigheten är Gudomens helhet, och av många andra orsaker.

Den Suprema Varelser är någonting mindre och någonting annat än Treenigheten fungerande i de finita universerna; men inom vissa gränser och under den nuvarande tidsåldern av ofullständig styrkepersonalisering förefaller faktiskt denna evolutionära Gudom att återspegla attityden hos Suprematets Treenighet. Fadern, Sonen och Anden fungerar inte personligen tillsammans med den Suprema Varelser, men under nuvarande universumtidsålder samarbetar de som Treenighet med honom. Vi förstår att de uppehåller en liknande relation till den Ultimate. Vi gissar ofta på vad det personliga förhållandet skall bli mellan Paradisgudomarna och Gud den Supreme när denne slutligen har evolverat, men vi vet verkligen inte.

Vi finner inte Suprematets överkontroll att vara helt förutsägbart. Dessutom förefaller denna oförutsägbart att kännetecknas av en viss utvecklingsmässig ofullständighet, otvivelaktigt ett tecken på den Supremes ofullständighet och ofullständighet i den finita reaktionen för Paradistreenigheten.

Det dödliga sinnet kan omedelbart tänka sig tusen och en saker — katastrofartade fysiska tilldragelser, fasansfulla olyckshändelser, horribla olyckor, smärtsamma sjukdomar och världsomfattande plågor — och ställa frågan om sådana hemsökelse är korrelerade i den okända manövreringen av denna den Suprema Varelserns sannolika funktion. Uppriktigt sagt vet vi inte; vi är verkligen inte säkra på hur det förhåller sig. Men vi observerar helt bestämt att alla dessa svåra och mer eller mindre oförklarliga situationer med tiden alltid leder till välgång och framåtskridande för universerna. Det kan hända att förhållandena i tillvaron och livets oförklarliga skiftande öden alla sammanvävs till ett meningsfullt mönster av högt värde som följd av den Supremes funktion och Treenighetens överkontroll.

Som en son till Gud kan du urskilja den personliga attityden av kärlek i Gud Faderns alla handlingar. Men du kan inte alltid förstå hur många av Paradistreenighetens handlingar i universum är till fördel för den enskilde dödlige i de evolutionära världarna i rymden. Under evighetens framåtskridande uppenbaras Treenighetens handlingar som alltigenom meningsfulla och omtänksamma, men de förefaller inte alltid så för tidens varelser.

8. TREENIGHETEN BORTOM DET FINITA

Många sanningar och fakta som berör Paradistreenigheten kan förstås endast ens delvis genom att inse nödvändigheten av en funktion som övergår det finita.

Det vore oklokt att diskutera Ultimatets Treenighets funktion, men det kan avslöjas att Gud den Ultimate är den manifestation av Treenigheten som

no God.”

10:7.2 (115.4) As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

10:7.3 (115.5) The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has finally evolved, but we do not really know.

10:7.4 (115.6) We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

10:7.5 (115.7) The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

10:7.6 (116.1) As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to the creatures of time.

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

10:8.1 (116.2) Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

10:8.2 (116.3) It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity

transcendentalerna förstår. Vi är benägna att tro att förenhetligandet av totaluniversum är den handling som eventuerar den Ultimate och sannolikt återspeglar vissa, men inte alla, faser av Paradistreenighetens absonita överkontroll. Den Ultimate är en begränsad manifestation av Treenigheten i förhållande till det absonita, endast i den bemärkelse som den Supreme på detta sätt delvis representerar Treenigheten i förhållande till det finita.

Den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden är i viss mening den totala Gudomens konstituerande personligheter. Deras union i Paradistreenigheten och Treenighetens absoluta funktion motsvarar den totala Gudomens funktion. Och denna fullständighet hos Gudomen överstiger både det finita och det absonita.

Fastän ingen av Paradisgudomarna som enskild person faktiskt fyller hela gudomspotentialen gör de det tillsammans alla tre. Tre infinita personer tycks vara det minsta antal varelser som fordras för att aktivera den totala Gudomens förpersonliga och existentiella potential — Gudomsabsolutet.

Vi känner den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden som personer, men jag känner inte personligen Gudomsabsolutet. Jag älskar och dyrkar Gud Fadern; jag respekterar och ärar Gudomsabsolutet.

Jag vistades en gång i ett universum där en viss grupp varelser undervisade att finaliterna i evigheten slutligen skulle bli barn till Gudomsabsolutet. Men jag är ovillig att godta denna lösning till det mysterium som omger finaliternas framtid.

Finalitkåren omfattar, bland andra, de dödliga från tiden och rymden som har uppnått fulländning i allting som har att göra med Guds vilja. Som skapade varelser och inom gränserna för de skapades förmåga känner de fullt och sant Gud. Efter att sålunda ha funnit Gud som Fadern för alla skapade måste dessa finaliter en gång börja söka den superfinita Fadern. Men detta sökande involverar en förståelse av den absonita naturen i Paradisfaderns ultimata egenskaper och karaktär. Evigheten kommer att avslöja om ett sådant uppnående är möjligt, men vi är övertygade att även om finaliterna fattar denna gudomlighetens ultimatet kommer de sannolikt inte att kunna uppnå den absoluta Gudomens superultimata nivåer.

Det kan vara möjligt att finaliterna delvis kommer att uppnå Gudomsabsolutet, men även om de gör det kommer dock problemet med det Universella Absolutet att i evigheternas evighet fortsätta att fascinera, mystifiera, förvåna och utmana de uppstigande och framåtskridande finaliterna, ty vi ser att outgrundligheten när det gäller det Universella Absolutets kosmiska relationer har en benägenhet att växa i samma mån som de materiella universerna och deras andliga administration fortsätter att expandera.

Endast infiniteten kan avslöja Fadern-Infiniten.

[Avfattad under beskydd av en Universell Censor med behörighet av Dagarnas Forna som har sitt hemvist i Uversa.]

manifestation comprehended by the Transcendentals. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

10:8.3 (116.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equvalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

10:8.4 (116.5) While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the Deity Absolute.

10:8.5 (116.6) We know the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons*, but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

10:8.6 (116.7) I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

10:8.7 (116.8) The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

10:8.8 (116.9) It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

10:8.9 (117.1) Only infinity can disclose the Father-Infinite.

10:8.10 (117.2) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

Kapitel 11. Den eviga Paradisön

⇨ 010

Urantiaboken

012 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 11 DEN EVIGA PARADISÖN

Sektioner

Introduktion

1. Det gudomliga residenset
2. Den eviga öns beskaffenhet
3. Övre Paradiset
4. Perifera Paradiset
5. Nedre Paradiset
6. Rymdens andning
7. Paradisets rymdfunktioner
8. Paradisgravitationen
9. Det unika Paradiset

PAPER 11 THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

Introduktion

PARADISET ÄR det eviga centrumet i universernas universum och hemvist för den Universelle Fadern, den Evige Sonen, den Oändlige Anden och deras gudomliga jämställda och kompanjoner. Denna centrala Ö är den kosmiska verklighetens mest gigantiska organiserade rymdkropp i hela totaluniversum. Paradiset är en materiell sfär såväl som en andlig boplatz. Hela den Universelle Faderns intelligenta skapelse har sitt hemvist på materiella boplatser; därför måste också det absoluta kontrollcentrumet vara materiellt, konkret. Och det bör igen påpekas att andliga ting och andliga varelser är verkliga.

Paradisets materiella skönhet består av utsöktheten i dess fysiska fullkomlighet; det storartade i Guds Ö framträder i dess invånares superba intellektuella prestationer och sinnesutveckling; den centrala Öns härlighet framkommer i den infinita begåvningen av gudomlig andepersonlighet — livets ljus. Men djupet av den andliga skönheten och undren i denna utsökta helhet ligger totalt bortom fattningsförmågan av de materiella varelsernas finita sinne. Det gudomliga hemvistets härlighet och andliga prakt är omöjliga för de dödliga att förstå. Och Paradiset är från evigheten; det finns varken anteckningar eller sägner om hur denna Ljusets och Livets Ö i alltings centrum blev till.

INTRODUCTION

11:0.1 (118.1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real*.

11:0.2 (118.2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this magnificent ensemble are utterly beyond the comprehension of the finite mind of material creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. DET GUDOMLIGA RESIDENSET

Paradiset tjänar många syften i administrationen av världarna i universum, men för skapade varelser existerar det i första hand som Gudomens hemort. Den Universelle Faderns personliga närvaro har sitt hemvist i mitten av den övre ytan på denna nästan runda men inte sfäriska boplatz för Gudomarna. Den Universelle Faderns paradinsnärvaro omges omedelbart av den Evige Sonens personliga närvaro, medan de båda innesluts i den Oändlige Andens ousägliga härlighet.

Gud bor, har bott och kommer för evigt att bo på denna samma centrala och eviga boplatz. Vi har alltid funnit och kommer alltid att finna honom där. Den Universelle Fadern är kosmiskt fokuserad, andligen personifierad och geografiskt befintlig i detta centrum av universernas universum.

Vi känner alla den raka kurs som skall följas för att finna den Universelle Fadern. Ni kan inte förstå särskilt mycket om det gudomliga residenset emedan det är så långt borta från er och den mellanliggande rymden är så väldig, men de som kan förstå meningen med dessa enorma avstånd vet var Gud finns och har sitt residens precis lika säkert och verkligt som ni vet var New York, London, Rom eller Singapor finns, städer som definitivt och geografiskt är belägna på Urantia. Om du vore en kunnig sjöfarare, utrustad med skepp, kartor och kompass, kunde du med lätthet finna dessa städer. På samma sätt kunde du, om du hade tid och fortskaffningsmedel, om du vore andligen kvalificerad och fick nödvändig ledning, lotsas genom universum efter universum och från strömkrets till strömkrets, ständigt på färd inåt genom stjärnornas värld för att till slut stå framför det centrala skenet av den Universelle Faderns andliga härlighet. Utrustad med allt som är nödvändigt för resan, är det alldeles lika möjligt att finna Guds personliga närvaro i alltings centrum som att finna avlägsna städer på er egen planet. Det att ni inte har besökt dessa platser motbevisar på intet sätt deras realitet eller verkliga existens. Det att så få skapade varelser i universum har funnit Gud i Paradiset motbevisar på intet sätt vare sig realiteten av hans existens eller aktualiteten av hans andliga person i alltings centrum.

Fadern står alltid att finna på detta centrala ställe. Om han förflyttade sig skulle det uppstå ett universellt upplösningstillstånd, för i honom i detta hemvistcentrum sammanstrålar de universella gravitationslinjerna från skapelsens ände. Om vi följer personlighetsströmkretsen bakåt genom universerna eller följer de uppstigande personligheterna på deras färd inåt mot Fadern; om vi följer den materiella gravitationens linjer till nedre Paradiset eller följer den kosmiska kraftens invällande omlopp; om vi följer den andliga gravitationens linjer till den Evige Sonen eller följer den inåtgående processionen av Guds Paradissöner; vare sig vi spårar sinnesströmkretsarna eller följer de biljoner på biljoner av himmelska varelser som har sitt ursprung i den Oändlige Anden — med varje sådan observation, eller alla sådana observationer, leds vi direkt tillbaka till Faderns närvaro, till hans centrala boplatz. Här är Gud personligen, bokstavligen och verkligen närvarande. Och från hans infinita varelse flödar strömmarna av liv, energi och personlighet ut till alla universer.

1. THE DIVINE RESIDENCE

11:1.1 (118.3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118.4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118.5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the universe creatures have found God on Paradise in no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

11:1.4 (119.1) The Father is always to be found at this central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

2. DEN EVIGA ÖNS BESKAFFENHET

Då ni nu börjar skymta det materiella universumets enorma omfattning, som kan urskiljas även från ert astronomiska läge, från ert rymdposition i stjärnsystemen, borde det bli uppenbart för er att ett sådant väldigt materiellt universum måste ha en ändamålsenlig och värdig huvudstad, ett högkvarter som motsvarar värdigheten och infiniteten hos den universella Härskaren över all denna omfattande och vidsträckta skapelse av materiella världar och levande varelser.

Till formen skiljer sig Paradiset från de bebodda rymdkropparna: det är inte sfäriskt. Det är definitivt en ellipsoid, vars diameter är en sjättedel längre från norr till söder än från öst till väst. Den centrala Ön är praktiskt taget flat, och avståndet från den övre ytan till den nedre ytan är en tiondedel av diametern från öst till väst.

Dessa olikheter i dimensionerna tillsammans med dess stationära läge och det större trycket på utflödet av kraft-energi vid Öns norra ände gör det möjligt att bestämma absolut riktning i totaluniversum.

Den centrala Ön är geografisk fördelad i tre aktivitetsområden:

1. Övre Paradiset.
2. Perifera Paradiset.
3. Nedre Paradiset.

Vi kallar den yta på Paradiset som upptas av personlighetsaktiviteter för den övre sidan och den motsatta ytan för den nedre sidan. Paradisets periferi tillgodohåller aktiviteter som inte är klart personliga eller icke-personliga. Treenigheten tycks dominera det personliga eller övre planet, det Okvalificerade Absolutet det nedre eller opersonliga planet. Vi uppfattar knappast det Okvalificerade Absolutet som en person, men vi tänker oss detta Absoluts funktionella rymdnärvaro som fokuserad i nedre Paradiset.

Den eviga Ön består av en enda form av materialisation — stationära verklighetssystem. Denna konkreta paradissubstans består av en homogen organiserad kraftresurs i rymden som inte finns någon annanstans i hela det vidsträckta universernas universum. Den har fått många namn i olika universer, och Melkisedekarna i Nebadon gav den för länge sedan namnet absolutum. Detta Paradisets ursprungsmaterial är varken dött eller levande; det är det Första Ursprungets och Centrets ursprungliga icke-andliga uttryck; det är Paradiset, och det finns inget duplikat av Paradiset.

Det förefaller oss att det Första Ursprungets och Centret har koncentrerat all absolut potential för kosmisk verklighet till Paradiset som en del av sitt förfarande att befria sig från infinitetsbegränsningar, som ett sätt att möjliggöra subinfinit skapelse, även skapelse i tid och rymd. Men därav följer inte att Paradiset vore begränsat av tid och rymd, trots att universernas universum uppvisar dessa egenskaper. Paradiset existerar utan tid och har inget läge i rymden.

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:2.1 (119.2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:2.2 (119.3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether surface is one tenth that of the east-west diameter.

11:2.3 (119.4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

11:2.4 (119.5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

- 11:2.5 (119.6) 1. Upper Paradise.
- 11:2.6 (119.7) 2. Peripheral Paradise.
- 11:2.7 (119.8) 3. Nether Paradise.

11:2.8 (119.9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the upper side, and the opposite surface as the nether side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

11:2.9 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum*. This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise*, and Paradise is without duplicate.

11:2.10 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

I stora drag rymden ser ut att få sin början just under nedre Paradiset; tiden just ovanför övre Paradiset. Tiden, så som ni förstår den, är inte något som hör till paradistillvaron, fastän den centrala Öns medborgare är fullt medvetna om händelsernas icke-tidsmässiga följd. Rörelse hör inte som en naturlig del till Paradiset; den är viljebetingad. Men begreppet avstånd, även absolut avstånd, har en mycket stor betydelse då det kan tillämpas på relativa lägen i Paradiset. Paradiset är utan rymd; följaktligen är dess områden absoluta och därför användbara på många sätt bortom det dödliga sinnets fattningsförmåga.

3. ÖVRE PARADISET

På övre Paradiset finns det tre stora aktivitetssfärer: Gudomsnärvaron, Allra Heligaste Sfären och Heliga Området. Det vidsträckta område som omedelbart omger Gudomarnas närvaro är avskilt som den Allra Heligaste Sfären och är reserverad för funktionerna dyrkan, treenigande och hög andlig uppnåelse. Det finns inga materiella strukturer eller rent intellektuella skapelser inom denna zon; de skulle inte kunna existera där. Det är lönlöst för mig att börja beskriva för människans sinne den gudomliga naturen och den sköna storslagenheten i Paradisets Allra Heligaste Sfär. Denna värld är helt andlig, och ni är nästan helt materiella. En rent andlig verklighet existerar uppenbarligen inte för en rent materiell varelse.

Även om det inte finns några fysiska materialisationer i det Allra Heligastes område finns det rikligt med minnen från era materiella dagar i det Heliga Landets sektorer och i det perifera Paradiset finns det ännu flera historiska områden som väcker minnen från forna tider.

Det Heliga Området, det yttre eller boningsområdet, är delat i sju koncentrisk zoner. Paradiset kallas ibland "Faderns Hus", då det är hans eviga residens, och dessa sju zoner betecknas ofta som "Faderns Paradis-boningar". Den inre eller första zonen bebos av Paradisets medborgare och de infödda havonabor som tillfälligt vistas i Paradiset. Den följande eller andra zonen är boningsområdet för de som har fötts i tidens och rymdens sju superuniverser. Denna andra zon är till en del underindeld i sju enorma områden: paradishemmet för de andevarelser och uppstigande skapade som härstammar från det evolutionära framåtskridandets universer. Var och en av dessa sektorer är uteslutande inriktad på välgången och framåtskridandet för personligheterna från ett enda superuniversum, men dessa utrymmen överstiger nästan oändligt de nuvarande sju superuniversernas behov.

Var och en av Paradisets sju sektorer är underindeld i bostadsenheter lämpade som högkvarterologement för en miljard glorifierade individuella arbetsgrupper. Ettusen av dessa enheter bildar en division. Etthundratusen divisioner är lika med en församling. Tio miljoner församlingar utgör en generalförsamling. En miljard generalförsamlingar gör den storenhet. Och denna stigande serie fortsätter med den andra storenheten, den tredje och så vidare ända till den sjunde storenheten. Och sju av storenheterna bildar en totalenhet, och sju totalenheter utgör en högenhet; och sålunda fortsätter den stigande serien

11:2.11 (120.3) Roughly: space seemingly originates just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. UPPER PARADISE

11:3.1 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence*, the *Most Holy Sphere*, and the *Holy Area*. The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the human mind the divine nature and the beauteous grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

11:3.2 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:3.3 (120.6) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called "the Father's House" since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated "the Father's Paradise mansions." The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

11:3.4 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands

med steg av sju genom hög, superhög, himmelsk och superhimmelsk till de suprema enheterna. Men inte ens detta fyller allt utrymme som finns att tillgå. Detta svindlande antal av boningsutrymmen i Paradiset, ett antal bortom er fattningsförmåga, fyller betydligt under en procent av det anvisade området i det Heliga Landet. Det finns fortfarande gott om rum för dem som är på väg inåt, ja även för dem som inte påbörjar sin färd till Paradiset förrän i den eviga framtiden.

4. PERIFERA PARADISET

Den centrala Ön slutar plötsligt i periferin, men dess storlek är så enorm att denna slutvinkel är relativt omärklig inom varje begränsat område. Paradisets perifera yta upptas till en del av landnings- och avgångsfälten för olika grupper av andepersonligheter. Eftersom den ogenomströmmade rymdens zoner nästan stöter emot periferin landar alla transporter av personligheter till Paradiset i dessa regioner. Varken övre eller nedre Paradiset går att närma sig för transportsupernafer eller andra typer av rymdfarare.

De Sju Härskarandarna har sina personliga makt- och auktoritetssäten på Andens sju sfärer som roterar runt Paradiset i rymden mellan Sonens lysande glober och Havonavärldarnas inre krets, men de har sitt högkvarter för kraftfokus inom Paradisets periferi. Här anger de Sju Suprema Styrkeledarnas långsamt cirkulerande närvaro lokaliseringen av de sju blixstationerna från vilka vissa paradisenenergier går ut till de sju superuniverserna.

Här i perifera Paradiset finns de enorma historiska och profetiska utställningsområden, som har tilldelats Skaparsönerna och är tillägnade lokaluniverserna i tid och rymd. Det finns jämnt sju biljoner av dessa historiska reservat som nu har satts upp eller reserverats, men dessa arrangemang fyller alla tillsammans endast omkring fyra procent av den del av det perifera området som har anvisats för detta ändamål. Vi sluter oss till att dessa vidsträckta reserver tillhör skapelser som någon gång kommer att finnas bortom gränserna för de nuvarande kända och bebodda sju superuniverserna.

Den del av Paradiset som har bestämts att användas av de existerande universerna är fylld endast till mellan en och fyra procent, medan det område som har anvisats för dessa aktiviteter är åtminstone en miljon gånger det som verkligen behövs för sådana ändamål. Paradiset är tillräckligt stort för att rymma en nästan oändlig skapelses aktiviteter.

Men det vore fåfängt att ytterligare försöka visualisera Paradisets härligheter för er. Ni måste vänta och stiga uppåt medan ni väntar, ty i sanning: "Intet öga har sett och intet öra har hört, och inte har det uppstått i den dödliga människans sinne, vad den Universelle Fadern har berett åt dem som överlever livet i köttet i tidens och rymdens världar."

5. NEDRE PARADISET

Beträffande nedre Paradiset vet vi endast det som

through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. PERIPHERAL PARADISE

11:4.1 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:4.2 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:4.3 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:4.4 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:4.5 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, "Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space."

5. NETHER PARADISE

11:5.1 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only

har uppenbarats; personligheter vistas inte där. Det har inget som helst att göra med andeintelligensernas angelägenheter; inte heller fungerar Gudomsabsolutet där. Vi har blivit informerade om att alla strömkretsar för fysisk energi och kosmisk kraft har sitt ursprung i nedre Paradiset, och att det består av följande områden:

1. Direkt under Treenighetens lokalisering, i den centrala delen av nedre Paradiset, finns den okända och ouppenbarade Infinitetens Zon.

2. Denna Zon omges omedelbart av ett namnlöst område.

3. De yttre kanterna av den undre ytan upptas av en region som främst har att göra med rymdens kraftresurs och kraft-energi. Aktiviteterna i detta vidsträckta elliptiska kraftcentrum kan inte identifieras med de kända funktionerna hos någon av trefalderna, men rymdens ursprungliga kraftladdning förefaller att vara fokuserad i detta område. Detta centrum består av tre koncentriskt elliptiska zoner: Den innersta är fokuspunkten för kraft-energi-aktiviteterna i själva Paradiset; den yttersta kan möjligen identifieras med det Okvalificerade Absolutets funktioner, men vi är inte säkra på mellanzonens rymdfunktioner.

Den inre zonen i detta kraftcentrum tycks verka som ett jättelikt hjärta vars pulsering leder strömmar till den fysiska rymdens yttersta gränser. Det leder och modifierar kraftenergi men driver knappast fram dem. Urkraftens verklighetsnärvartryck är definitivt större vid paradiscentren norra ände än i de södra regionerna; detta är en enhälligt registrerad skillnad. Rymdens moderkraft ser ut att flyta in i söder och ut i norr genom verkan av något okänt cirkulationssystem som handhar spridningen av denna grundform av kraft-energi. Då och då noteras också skillnader i de öst-västliga trycken. De krafter som utgår från denna zon reagerar inte på den observerbara fysiska gravitationen, men de lyder alltid paradigravitationen.

Mellan zonen i kraftcentret omger omedelbart detta område. Denna mellanzon förefaller att vara statisk utom att den utvidgas och sammandras genom tre serier av aktiviteter. Den minsta av dessa pulseringar sker i öst-västlig riktning, den följande i nord-sydlig riktning, medan den största fluktuationen sker i varje riktning, en allmän utvidgning och sammandragning. Detta mellanområdes funktion har aldrig blivit verkligt klarlagd, men den måste ha någonting att göra med ömsesidig anpassning mellan den inre och den yttre zonen i kraftcentret. Många tror att mellan zonen är kontrollmekanismen för mellanrymden eller de tysta zoner som åtskiljer de på varandra följande rymdnivåerna i totaluniversum, men det finns inte några bevis eller någon uppenbarelse som stöd för detta. Denna slutledning härrör från kunskapen om att detta mellanområde på något sätt är relaterat till den ogenomströmmade rymdens mekanism i totaluniversum.

Den yttre zonen är den största och aktivaste av de tre koncentriskt och elliptiska bältena av oidentifierad rymdpotential. Detta område är säte för otroliga aktiviteter, den centrala kretsloppspunkten för strömmar som går ut i rymden i varje riktning till de yttersta gränserna för de sju superuniverserna och vidare för att sprida sig över hela den yttre rymdens enorma och

that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:5.2 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:5.3 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by an unnamed area.

11:5.4 (122.4) 3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

11:5.5 (122.5) *The inner zone* of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

11:5.6 (122.6) *The mid-zone* of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the functioning of the nonpermeated-space mechanism of the master universe.

11:5.7 (122.7) *The outer zone* is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible

ofattbara domäner. Denna rymdnärvaro är helt och hållet opersonlig trots att den på något oavslöjat sätt ser ut att indirekt reagera för de infinita Gudomarnas vilja och påbud när dessa verkar som Treenighet. Detta tros vara det centrala fokuset, paradiscntret, för det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

Alla former av kraft och alla faser av energi ser ut att gå i strömkretsar; de cirkulerar överallt i universum och återvänder enligt bestämda rutter. Men strömmarna i det Okvalificerade Absolutets aktiverade zon förefaller att vara antingen utgående eller inkommande — aldrig båda samtidigt. Denna yttre zon pulserar i tidsålderslånga cykler av gigantiska proportioner. Under litet mera än en miljard Urantia-år går detta centrums rymdkraft ut; därefter kommer den in under en lika lång tid. Och detta centrums manifestationer av rymdkraft är universella; de sträcker sig ut genom hela den genomströmbare rymden.

All fysisk kraft, energi och materia är ett. All kraft-energi utgår ursprungligen från nedre Paradiset och återvänder slutligen dit efter fullbordat kretslopp i rymden. Men energierna och de materiella strukturerna i universernas universum härstammar inte alla från nedre Paradiset i den form de nu framträder i; rymden är skötet för flera former av materia och förmateria. Fast den yttre zonen i Paradisets kraftcentrum är källan till rymdenenergi får rymden inte sin upprinnelse där. Rymd är inte kraft, energi eller styrka. Inte heller är denna zons pulseringar orsaken till rymdandningen, men zons inkommande och utgående faser är synkroniserade med rymdens två miljarder långa cykler av utvidgning och sammandragning.

6. RYMDENS ANDNING

Vi känner inte den verkliga mekanismen bakom rymdens andning; vi endast observerar att all rymd turvis sammandras och utvidgas. Denna andning påverkar både den horisontala utsträckningen av den genomströmmade rymden och de vertikala utsträckningarna av den ogenomströmmade rymden som existerar i de väldiga rymdreservoarerna ovan- och nedanför Paradiset. Då ni försöker föreställa er volymkonturerna av dessa rymdreservoarer kan ni kanske tänka på ett timglas.

Då universerna i den horisontala utsträckningen av den genomströmmade rymden expanderar, sammandras reservoarerna i den vertikala utsträckningen av den ogenomströmmade rymden och vice versa. Den genomströmmade och den ogenomströmmade rymden flyter samman strax under nedre Paradiset. Båda typerna av rymd flyter där igenom de omvandlande regleringskanalerna som förändrar genomströmmbar rymd till ogenomströmmbar och vice versa inom de kosmiska cyklerna av sammandragning och utvidgning.

"Ogenomströmmad" rymd betyder: ogenomströmmad av de krafter, energier, makter och närvaron som man vet existerar i den genomströmmade rymden. Vi vet inte om den vertikala (reservoar-) rymden är bestämd att alltid verka som motvikt till den horisontala (universum-) rymden; vi vet

domains of all outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.

11:5.8 (123.1) All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.

11:5.9 (123.2) All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.

6. SPACE RESPIRATION

11:6.1 (123.3) We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.

11:6.2 (123.4) As the universes of the horizontal extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

11:6.3 (123.5) "Unpervaded" space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning

inte om det finns en skapande avsikt beträffande den ogenomströmmade rymden; vi vet verkligen mycket litet om rymdreservoarerna, endast att de existerar och att de ser ut att balansera upp rymdens cykler av utvidgning och sammandragning i universernas universum.

Rymdandningens cykler omfattar i vardera fasen något över en miljard Urantia-år. Under den ena fasen expanderar universerna; under följande fas sammandras de. Den genomströmmade rymden närmar sig nu mitten av den expanderande fasen, medan den ogenomströmmade rymden närmar sig mitten av den sammandragande fasen, och vi har informerats om att de båda rymdutsträckningarnas yttersta gränser nu befinner sig, teoretiskt sett, ungefär lika långt från Paradiset. Reservoarerna av ogenomströmmad rymd sträcker sig nu vertikalt ovanför övre Paradiset och nedanför nedre Paradiset alldeles lika långt som universums genomströmmade rymd sträcker sig horisontalt ut från periferia Paradiset ända till slutet av och rentav utöver den yttre rymdens fjärde nivå.

Under en miljard Urantia-år sammandrar sig rymdreservoarerna, medan totaluniversum och hela den horisontala rymdens kraftaktiviteter expanderar. Det fordras sålunda något över två miljarder Urantia-år för att fullborda hela expansions- och kontraktionscykeln.

7. PARADISETS RYMDFUNKTIONER

Rymden existerar inte på någon av Paradisets ytor. Om man "såg" rakt upp från Paradisets övre yta skulle man inte "se" någonting annat än utgående eller inkommande ogenomströmmad rymd, just nu inkommande. Rymden vidrör inte Paradiset; endast de lugna mellanrymdzonerna kommer i kontakt med den centrala Ön.

Paradiset är i själva verket det orörliga centret för de relativt lugna zoner som existerar mellan den genomströmmade och den ogenomströmmade rymden. Geografiskt förefaller dessa zoner att vara en relativ utvidgning av Paradiset, men det finns sannolikt en viss rörelse i dem. Vi vet mycket litet om dem, men vi observerar att dessa zoner av minskad rymdrörelse skiljer åt den genomströmmade och den ogenomströmmade rymden. Liknande zoner existerade en gång mellan den genomströmmade rymdens nivåer, men de är numera mindre lugna.

Ett vertikalt tvärsnitt av den totala rymden skulle i någon mån påminna om ett malteserkors, med de horisontala armarna representerande den genomströmmade (universum-) rymden och de vertikala armarna representerande den ogenomströmmade (reservoar-) rymden. Områdena mellan de fyra armarna skulle skilja åt dem i viss mån såsom mellanrymdzonerna skiljer åt genomströmmad och ogenomströmmad rymd. Dessa lugna mellanrymdzoner blir allt vidare ju större avståndet till Paradiset blir, och till slut omfattar de gränserna för hela rymden och inkapslar helt och hållet både rymdreservoarerna och den genomströmmade rymdens hela horisontala utsträckning.

Rymden är varken ett subabsolut tillstånd inom, eller närvaron av, det Okvalificerade Absolutet, inte

unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:6.4 (123.6) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

11:6.5 (124.1) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:7.1 (124.2) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one "looked" directly up from the upper surface of Paradise, one would "see" nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *mid-space zones* come in contact with the central Isle.

11:7.2 (124.3) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space. Geographically these zones appear to be a relative extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

11:7.3 (124.4) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the mid-space zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent mid-space zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the Unqualified Absolute,

heller är den en funktion av den Ultimate. Den är en utgivning från Paradiset, och storuniversums rymd och alla de yttre regionernas rymd tros i själva verket vara genomströmmade av det Okvalificerade Absolutets förstadiemässiga kraftresurs i rymden. Från närheten av periferia Paradiset sträcker sig denna genomströmmade rymd horisontalt ut genom den fjärde rymdnivån och bortom totaluniversums periferi, men hur långt bortom vet vi inte.

Om ni föreställer er ett finit men väldigt stort V-format plan placerat i rätt vinkel mot både den övre och den nedre ytan av Paradiset, med sin spets nästan berörande periferia Paradiset, och sedan visualiserar detta plan i elliptisk rörelse runt Paradiset, så skulle dess rotation i stort sett ange volymen av den genomströmmade rymden.

Den horisontala rymden har en övre och en nedre gräns angående varje given punkt i universerna. Om man kunde röra sig tillräckligt långt i rätt vinkel mot Orvontons plan, antingen uppåt eller nedåt, skulle man till slut möta den övre eller nedre gränsen av den genomströmmade rymden. Inom totaluniversums kända dimensioner går dessa gränser alltmer ifrån varandra ju längre avståndet från Paradiset blir; rymden blir tjockare, och den tjocknar något snabbare än skapelseplanet, universerna.

De relativt lugna zonerna mellan rymdnivåerna, såsom den som skiljer de sju superuniverserna från den yttre rymdens första nivå, är enorma elliptiska regioner av dämpade rymdaktiviteter. Dessa zoner skiljer åt de vidsträckta galaxer som i ordnat följe löper runt Paradiset. Ni kan visualisera yttre rymdens första nivå, där otaliga universer nu håller på att bildas, som ett vidsträckt följe av galaxer kretsande runt Paradiset, avgränsad upp till och ned till av de dämpade mellanrymdzonerna och vid sin inre och yttre kant avgränsad av de relativt lugna rymdzonerna.

En rymdnivå fungerar sålunda som en elliptisk region av rörelse omgiven på alla sidor av relativ orörlighet. Sådana förhållanden mellan rörelse och stillastående bildar en krökt rymdbana av minskat motstånd till rörelse, och den följs universellt av den kosmiska kraften och emergenta energin på deras eviga kretslopp runt Paradisön.

Denna alternerande zonindelning av totaluniversum, i förening med den alternerande strömmen av galaxerna medurs och moturs, är en faktor vid stabiliseringen av den fysiska gravitationen avsedd att förhindra gravitationstrycket att stiga så högt att det skulle leda till upplösande och skingrande aktiviteter. Ett sådant arrangemang motverkar gravitationen och fungerar som en broms vid hastigheter som annars vore farliga.

8. PARADISGRAVITATIONEN

Gravitationens ofrånkomliga dragning håller effektivt alla världar i alla universer i hela rymden i sitt grepp. Gravitationen är det alltomfattande greppet av Paradisets fysiska närvaro. Gravitationen är den allsmåktiga tråd på vilken de glittrande stjärnorna, de flammande solarna och de snurrande sfärerna är upphängda och bildar den universella fysiska

neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly procession. You may visualize the first outer space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent energy as they circle forever around the Isle of Paradise.

11:7.9 (125.3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. PARADISE GRAVITY

11:8.1 (125.4) The inescapable pull of gravity effectively grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things,

utsmäckningen av den evige Guden, som är allting, fyller allting och i vilken allting innehålls.

Centrum och fokus för den absoluta materiella gravitationen är Paradisön, kompletterad av de mörka gravitationskropparna som kretsar runt Havona och balanserad av de övre och nedre rymdreservoarerna. Alla kända utflöden från nedre Paradiset reagerar utan undantag och ofelbart på det centrala gravitationsdraget som påverkar de ändlösa strömkretsarna i de elliptiska rymdnivåerna i totaluniversum. Varje känd form av kosmisk verklighet har tidsåldrarnas böjning, cirkelns trend och den stora ellipsens svängning.

Rymden reagerar inte på gravitationen, men den håller gravitationen i jämvikt. Utan rymdens dämpande effekt skulle explosioner i rymden stöta iväg omgivande rymdkroppar. Den genomströmmade rymden utövar även en inverkan på gravitationen som motverkar den fysiska eller lineära gravitationen; rymden kan i själva verket neutralisera denna gravitationsinverkan även om den inte kan fördröja den. Absolut gravitation är paradigravitation. Lokal eller lineär gravitation hänför sig till energins eller materiens elektriska stadium; den verkar inom centraluniversum, inom superuniverserna och de yttre universerna, där lämplig materialisation än har ägt rum.

De talrika formerna av kosmisk kraft, fysisk energi, universumstyrka och olika materialisationer avslöjar tre allmänna, fast inte helt perfekt avgränsade stadier av reaktion på paradigravitationen:

1. Förgravitationsstadierna (kraft). Detta är det första steget i individualiseringen av rymdens kraftresurs till förenergiformerna av kosmisk kraft. Detta stadium motsvarar begreppet om rymdens ursprungliga kraftladdning, stundom kallad ren energi eller segregata.

2. Gravitationsstadierna (energi). Denna modifikation av rymdens kraftladdning åstadkoms av den verksamhet som Paradisets kraftorganisatorer ansvarar för. Den anger uppkomsten av energisystem som reagerar på dragningen från paradigravitationen. Denna emergenta energi är ursprungligen neutral, men efter ytterligare omvandlingar uppvisar den så kallade negativa och positiva egenskaper. Vi kallar dessa stadier ultimata.

3. Eftergravitationsstadierna (universumstyrka). På detta stadium visar energi-materian respons på lineära gravitationens kontroll. I centraluniversumet är dessa fysiska system trefaldiga organisationer kända som *triata*. De är de superstyrkefulla modersystemen till skapelserna i tid och rymd. Superuniversernas fysiska system mobiliseras av Universums Styrkeledare och deras medarbetare. Dessa materiella organisationer är tvåfaldiga till sin uppbyggnad, och de är kända som gravita. De mörka gravitationskropparna som kretsar runt Havona är varken *triata* eller gravita, och deras dragningskraft avslöjar bägge formerna av fysisk gravitation: lineär och absolut.

Rymdens kraftresurs är inte underkastad interaktion med någon form av gravitation. Denna primära utgivning från Paradiset är inte en aktual nivå av verklighet, men den är ett förstadium till alla relativa, funktionella icke-ande-realteter — alla manifestationer av kraft-energi och organiseringen av styrka och materia. Rymdens kraftresurs är en term som är svår

fills all things, and in whom all things consist.

11:8.2 (125.5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:8.3 (125.6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

11:8.4 (125.7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:8.5 (126.1) 1. *Pregravity Stages (Force)*. This is the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravity Stages (Energy)*. This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signalizes the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Postgravity Stages (Universe Power)*. In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata*. They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita*. The dark gravity bodies encircling Havona are neither *triata* nor *gravita*, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:8.8 (126.4) Space potency is not subject to the interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is

att definiera. Därmed menas inte något förstadium till rymden; dess betydelse borde förmedla idén om resurser och potentialer som existerar i rymden. Den kan i stort sett uppfattas som inkluderande alla de absoluta inflytelser och potentialer som utgår från Paradiset och bildar det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

Paradiset är det absoluta ursprunget till och det eviga fokuset för all energi-materia i universernas universum. Det Okvalificerade Absolutet är uppenbararen, regulatören och förvararen av det som har Paradiset som sitt ursprung och upphov. Det Okvalificerade Absolutets universella närvaro ser ut att motsvara uppfattningen om en potentiell infinitet av gravitationsutsträckning, en elastisk spänning av paradinsnärvaro. Denna uppfattning hjälper oss att förstå varför allting dras inåt mot Paradiset. Illustrationen är grov men icke desto mindre nyttig. Den förklarar också varför gravitationen alltid helst verkar i det plan som är vinkelrätt mot massan, ett fenomen som antyder Paradiset och de omgivande skapelsernas olika dimensioner.

9. DET UNIKA PARADISET

Paradiset är unikt däri att det är det primära ursprungets värld och bestämmelsens slutliga mål för alla andepersonligheter. Fastän det är sant att inte alla av de lägre andevarelserna i lokaluniverserna är omedelbart bestämda för Paradiset förblir Paradiset dock målet för alla övermateriella personligheters längtan.

Paradiset är infinitetens geografiska centrum; det är inte en del av den universella skapelsen, inte ens en egentlig del av det eviga Havona-universumet. Vi talar vanligen om den centrala Ön som om den hörde till det gudomliga universumet, men det gör den i själva verket inte. Paradiset är en evig och exklusiv existens.

I den förgångna evigheten när den Universelle Fadern uttryckte sitt andejag som en infinit personlighet i den Evige Sonens varelse, uppenbarade han samtidigt infinitetspotentialen i sitt icke-personliga jag som Paradiset. Det icke-personliga och icke-andliga Paradiset förefaller att ha varit den oundvikliga följden av Faderns vilja och handling som gjorde den Ursprunglige Sonen evig. Sålunda projicerade Fadern verkligheten i två aktuala faser: den personliga, och den icke-personliga; den andliga och den icke-andliga. Spänningen mellan dem gav inför Faderns och Sonens vilja till handling upphov till Samverkaren och centraluniversumet av materiella världar och andliga varelser.

När verkligheten differentieras i det personliga och det icke-personliga (den Evige Sonen och Paradiset) är det knappast riktigt att kalla det som är icke-personligt för "Gudom", såvida man inte anger någon närmare bestämning. Energin och de materiella följderna av Gudomens handlande kunde knappast kallas Gudom. Gudomen kan förorsaka mycket som inte är Gudom, och Paradiset är inte Gudom; inte heller är det medvetet, så som den dödliga människan någonsin skulle kunna förstå denna term.

Paradiset är inte upphovet till någon varelse eller något levande väsen; det är inte en skapare.

ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

11:8.9 (126.5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:9.1 (126.6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:9.2 (126.7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:9.3 (127.1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

11:9.4 (127.2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal "Deity" unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

11:9.5 (127.3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-

Personlighet och förhållanden mellan sinne och ande är överförbara, men inte mönster. Mönstren är aldrig återspeglings; de är duplikat — reproduktioner. Paradiset är mönstrens absolut; Havona är ett uttryck i aktualiteten för dessa potentialer.

Guds residens är centralt och evigt, lysande och idealiskt. Hans hem är det sköna mönstret för alla högkvarteretsvärldar i universum; och centraluniversumet som direkt omger hans boning är mönstret för alla universer i deras ideal, organisation och slutliga bestämmelse.

Paradiset är det universella högkvarteret för alla personlighetsaktiviteter och ursprungscentret för alla kraft-rymd- och energimanifestationer. Allting som har funnits, nu finns eller ännu skall finnas, har kommit, kommer nu eller skall komma fram från detta centrala residens för de eviga Gudarna. Paradiset är centret för all skapelse, ursprunget för all energi och platsen för det primära upphovet till alla personligheter.

När allt kommer omkring är det viktigaste när det gäller Paradiset för de dödliga det faktum att denna den Universella Faderns perfekta boning är den verkliga och avlägsna bestämmelsen för de odödliga själarna i Guds dödliga och materiella Söner, de uppstigande skapade varelserna i de evolutionära världarna i tid och rymd. Varje dödlig som känner Gud och som har omfattat livsuppgiften att göra Faderns vilja har redan påbörjat den långa, långa paradisfärden av strävan efter gudomlighet och uppnåelse av fulländning. Och när en sådan från djuren härstammande varelse står, så som otaliga nu står, inför Gudarna i Paradiset efter att ha stigit upp från de ringa sfärerna i rymden, så representerar en sådan bragd realiteten av en andlig förvandling som närmar sig suprematetens gränser.

[Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad för uppgiften av Dagarnas Forna i Uversa]

spirit relationships are *transmissible*, but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

11:9.6 (127.4) God's residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beautiful pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:9.7 (127.5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be, has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:9.8 (127.6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father's will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

11:9.9 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitel 12. Universernas universum

⇨ 011

Urantiaboken

013 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 12 UNIVERSERNAS UNIVERSUM

Sektioner

Introduktion

1. Totalauniversums rymdnivåer
2. Det Okvalificerade Absolutets domäner
3. Universell gravitation
4. Rymd och rörelse
5. Rymd och tid
6. Universell övervakning
7. Delen och helheten
8. Materia, sinne och ande
9. Personliga realiteter

PAPER 12 THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

Introduktion

DEN ENORMA storleken av den Universelle Faderns vittomfattande skapelse är helt bortom den finita föreställningsförmågan. Totaluniversums väldiga omfattning sätter uppfattningsförmågan på prov till och med när det gäller en varelse av min klass. Men det dödliga sinnet kan läras mycket om universernas plan och anordning; det är möjligt för er att veta någonting om deras fysiska organisation och beundransvärda administration; ni kan lära er mycket om de olika grupperna av förståndsvarelser som bebor tidens sju superuniverser och evighetens centraluniversum.

I princip, med andra ord till sin eviga potential, uppfattar vi den materiella skapelsen som infinit, emedan den Universelle Fadern aktuellt är infinit, men då vi studerar och observerar den totala materiella skapelsen vet vi att den i varje givet ögonblick i tiden är begränsad, fastän den för ert finita sinne är förhållandevis obegränsad, praktiskt taget ändlös.

Vi är övertygade på basis av våra studier av fysisk lag och observationer av stjärnområdena att den infinite Skaparen inte ännu är manifesterad i sitt slutliga kosmiska uttryck, att mycket av den Infinites kosmiska potential ännu är innesluten i sig själv och ouppenbarad. För skapade varelser kunde totaluniversum förefalla nästan oändligt, men det är långt ifrån färdigt; den materiella skapelsen har fortfarande sina fysiska gränser, och den erfarenhetsmässiga uppenbarelsen av det eviga syftet pågår ännu.

INTRODUCTION

12:0.1 (128.1) THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormousness of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

12:0.2 (128.2) In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is comparatively limitless, virtually boundless.

12:0.3 (128.3) We are convinced, from the study of physical law and from the observation of the starry realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. TOTALAUNIVERSUMS RYMDNIVÅER

Universernas universum är inte ett oändligt plan, en obegränsad kub eller en gränslös cirkel; det har definitivt sina dimensioner. De lagar som gäller den fysiska organisationen och administrationen bevisar slutgiltigt att hela den vidsträckt ansamlingen av kraft-energi och materia-styrka i sista hand fungerar som en rymdenhet, som en organiserad och koordinerad helhet. Den materiella skapelsens observerbara beteende utgör bevis för att det fysiska universumet har definitiva gränser. Det slutliga beviset för att universum har en omkrets och är begränsat erbjuder det för oss kända faktum att alla former av grundenergi alltid kretsar runt längs den krökta vägen i totaluniversums rymd-nivåer i lydnad till paradigravitationens oupphörliga och absoluta dragning.

De på varandra följande rymd-nivåerna i totaluniversum utgör den genomströmmade rymdens huvudsakliga indelningsområden — den totala skapelsen, den organiserade och delvis bebodda, eller den som ännu skall organiseras och bebos. Om totaluniversum inte vore en serie elliptiska rymd-nivåer av minskat rörelsemotstånd, alternerande med zoner av relativt lugn, fattar vi att en del av de kosmiska energierna skulle observeras skjuta iväg på en infinit färd, på en rätlinjig väg in i den spårlösa rymden; men vi finner aldrig att kraft, energi eller materia skulle bete sig sålunda; alltid svänger de runt, alltid i svängning framåt längs spåren i rymdens stora strömkretsar.

Utgående från Paradiset genom den horisontala utsträckningen av den genomströmmade rymden existerar totaluniversum i sex koncentriska ellipser, rymd-nivåerna som kretsar kring den centrala Ön:

1. Centraluniversumet — Havona.
2. De sju superuniverserna
3. Yttre rymdens första nivå.
4. Yttre rymdens andra nivå.
5. Yttre rymdens tredje nivå.
6. Yttre rymdens fjärde och yttersta nivå.

Havona, centraluniversumet, är inte en tidsskapelse; det är en evig existens. Detta universum utan begynnelse och utan slut består av en miljard sublimt perfekta sfärer som är omgivna av enorma mörka gravitationskroppar. I centrum av Havona finns den stationära och absolut stabiliserade Paradisön omgiven av sina tjugo satelliter. På grund av den enorma massan i de mörka gravitationskroppar som kretsar runt centraluniversumets periferi överstiger massainnehållet i denna centrala skapelse betydligt den totala kända massan i alla sju sektorer av storuniversum.

Paradis-Havona-systemet, det eviga universumet som kretsar kring den eviga Ön, bildar den fullkomliga och eviga kärnan i totaluniversum; alla sju superuniverser och alla regioner i yttre rymden kretsar i bestämda banor kring den centrala ansamlingen av paradissatelliter och havonasfärer.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER UNIVERSE

12.1.1 (128.4) The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

12.1.2 (128.5) The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

12.1.3 (129.1) Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the central Isle:

- 12.1.4 (129.2) 1. The Central Universe — Havona.
- 12.1.5 (129.3) 2. The Seven Superuniverses.
- 12.1.6 (129.4) 3. The First Outer Space Level.
- 12.1.7 (129.5) 4. The Second Outer Space Level.
- 12.1.8 (129.6) 5. The Third Outer Space Level.
- 12.1.9 (129.7) 6. The Fourth and Outermost Space Level.

12.1.10 (129.8) *Havona*, the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

12.1.11 (129.9) *The Paradise-Havona System*, the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

De sju superuniverserna är inte primära fysiska system; ingenstans delar deras gränser en familj av nebulosor, inte heller korsar de ett lokaluniversum, en primär skapande enhet. Varje superuniversum är helt enkelt en geografisk rymdgruppering omfattande ungefär en sjundedel av den organiserade och delvis bebodda skapelsen som har tillkommit efter Havona, och vart och ett av dem innesluter ungefär lika stort antal lokala universer och omfattar ungefär lika mycket rymd. Nebadon, ert lokaluniversum, är en av de nyare skapelserna i Orvonton, det sjunde superuniversumet.

Storuniversum är den nuvarande organiserade och bebodda skapelsen. Det består av de sju superuniverserna, med en sammanlagd evolutionär potential om cirka sju biljoner bebodda planeter, den centrala skapelsens eviga sfärer inte medräknade. Men denna preliminära uppskattning innehåller inte arkitektoniska administrativa sfärer, inte heller inkluderar den grupper av utanför liggande oorganiserade universer. Storuniversums nuvarande skrovliga kant, dess ojämna och ofärdiga periferi, tillsammans med hela den astronomiska planens väldigt ofärdiga tillstånd, får våra stjärnforskare att tro att även de sju superuniverserna tills vidare är ofullbordade. Då vi rör oss inifrån, från det gudomliga centret utåt i vilken riktning som helst kommer vi slutligen till de yttre gränserna av den organiserade och bebodda skapelsen; vi kommer till storuniversums yttre gränser. Och det är nära denna yttre gräns, i ett avlägset hörn av en sådan magnifik skapelse, som ert lokala händelserika universum finns.

Yttre rymdens nivåer. Långt ut i rymden, på ett enormt avstånd från de sju bebodda superuniverserna, håller vidsträckta och otroligt häpnadsväckande strömkretsar av kraft och materialiserande energier på att samlas. Mellan de sju superuniversernas energikretsar och detta jättelika yttre bälte av kraftaktivitet finns en förhållandevis lugn rymdzon, som varierar i bredd men i medeltal är omkring fyrahundratusen ljusår. Dessa rymdzoner är fria från stjärndamm, kosmisk dimma. Våra utforskare av dessa fenomen är osäkra på vilken exakt status de rymdkrafter har som finns i denna relativt lugna zon som omger de sju superuniverserna. Men omkring en halv miljon ljusår bortom det nuvarande storuniversums periferi observerar vi början av en zon med en otrolig energiaktivitet som tilltar i volym och intensitet under mer än tjugofem miljoner ljusår. Dessa enorma hjul av energiuppladdande krafter är belägna på yttre rymdens första nivå, ett sammanhängande bälte av kosmisk aktivitet som omger hela den kända, organiserade och bebodda skapelsen.

Ännu större aktiviteter förekommer bortom dessa regioner, ty fysikerna i Uversa har funnit de första bevisen för kraftmanifestationer mer än femtio miljoner ljusår bortom den yttersta utsträckningen av fenomenen på yttre rymdens första nivå. Dessa aktiviteter förbereder otvivelaktigt organiserandet av de materiella skapelserna på yttre rymdens andra nivå i totaluniversum.

Centraluniversumet är evighetens skapelse; de sju superuniverserna är skapelser i tiden; de fyra yttre rymdens nivåer är otvivelaktigt bestämda att eventuellt och evolvera skapelsens ultimatet. Och det finns de som hävdar att den Infinite aldrig kan komma till fullt uttryck annat än i infiniteten; och därför postulerar de en

12:1.12 (129.10) *The Seven Superuniverses* are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. *Nebadon*, your local universe, is one of the newer creations in *Orvonton*, the seventh superuniverse.

12:1.13 (129.11) *The Grand Universe* is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.

12:1.14 (129.12) *The Outer Space Levels.* Far out in space, at an enormous distance from the seven inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust — cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

12:1.15 (130.1) Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the material creations of the second outer space level of the master universe.

12:1.16 (130.2) The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore

ytterligare och ouppenbarad skapelse bortom yttre rymdens fjärde och yttersta nivå, ett möjligen ständigt expanderande, aldrig upphörande infinitets universum. I teorin vet vi inte hur man skulle kunna begränsa vare sig Skaparens infinitet eller skapelsens potentiella infinitet, men så som det existerar och administreras anser vi att totaluniversum har sina gränser, att det är definitivt avgränsat och vid sina yttre kanter gränsar till öppna rymden.

2. DET OKVALIFICERADE ABSOLUTETS DOMÄNER

När astronomerna på Urantia genom sina allt starkare teleskop skådar in i yttre rymdens hemlighetsfulla vidder och ser där den förvånansvärda evolutionen av nästan otaliga fysiska universer, borde de inse att de iakttar ett mäktigt fullföljande av de outgrundliga planerna som har uppgjorts av Totaluniversums Arkitekter. Det är sant att vi har bevis som antyder närvaron av vissa inflytelser från Paradispersonligheter här och var bland de vidsträckta manifestationerna av energi som nu kännetecknar dessa yttre regioner, men sett ur en vidare synvinkel anses det allmänt att de rymdregioner som sträcker sig bortom de yttre gränserna för de sju superuniverserna utgör det Okvalificerade Absolutets domäner.

Även om människan med blotta ögat kan se endast två eller tre nebulosor utanför gränserna för superuniversumet Orvonton, avslöjar era teleskop bokstavligen miljoner och åter miljoner av dessa fysiska universer som håller på att bildas. De flesta stjärnområden som kan ses vid sökandet med era nuvarande teleskop är i Orvonton, men med hjälp av fotograferingstekniken tränger de större teleskopen långt bortom storuniversums gränser in i yttre rymdens domäner, där otaliga universer håller på att organiseras. Och det finns ytterligare andra miljoner universer bortom räckvidden för era nuvarande instrument.

I en inte avlägsen framtid kommer nya teleskop att avslöja för Urantia-astronomernas förundrande blickar inte mindre än 375 miljoner nya galaxer i yttre rymdens avlägsna vidder. Samtidigt kommer dessa starkare teleskop att avslöja att många universumöar, vilka tidigare troddes existera i yttre rymden, i själva verket är en del av Orvontons galaktiska system. De sju superuniverserna växer fortfarande; periferin bortom vart och ett av dem expanderar gradvis; nya nebulosor stabiliseras och organiseras ständigt; och några av de nebulosor som Urantia-astronomerna anser ligga utanför galaxen är i verkligheten på Orvontons ytterkant och färdas tillsammans med oss.

Stjärnforskarna i Uversa har lagt märke till att storuniversum är omgivet av förstadierna till en serie stjärn- och planetgrupperingar som helt omger den nuvarande bebodda skapelsen i form av koncentriska ringar av yttre universer på universer. Fysikerna i Uversa kalkylerar att energin och materien i dessa yttre och okartlagda regioner redan många gånger överstiger den totala materiella massan och energiladdningen innesluten i de sju superuniverserna. Vi har informerats om att metamorfosen av kosmisk kraft på dessa yttre

do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED ABSOLUTE

12:2.1 (130.3) When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

12:2.2 (130.4) Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

12:2.3 (130.5) In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

12:2.4 (131.1) The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space

rymdnivåer är en funktion som Paradisets kraftorganisatörer står för. Vi vet också att dessa krafter är ett förstadium till de fysiska energier som för närvarande aktiverar storuniversum. Orvontons styrkeledare har emellertid ingenting att göra med dessa avlägsna världar, inte heller kan man urskilja att energirörelserna i dem skulle vara i kontakt med styrkekretsarna i de organiserade och bebodda skapelserna.

Vi vet mycket litet om betydelsen av dessa ofantliga fenomen i yttre rymden. En större framtida skapelse håller på att formas. Vi kan iakta dess väldighet, vi kan urskilja dess utsträckning och förmåga dess majestätiska dimensioner, men i övrigt vet vi inte mycket mera om dessa världar än astronomerna på Urantia. Så vitt vi vet finns det inga materiella varelser av människoklass, inga änglar eller andra andevarelser i denna yttre ring av nebulosor, solar och planeter. Detta avlägsna område ligger utanför superuniversernas regeringars jurisdiktion och administration.

Överallt i Orvonton tror man att en ny typ av skapelse håller på att ta form, en klass av universer bestämda att bli scenen för de framtida aktiviteterna av den Finalitkå som håller på att samlas; och om våra antaganden är rätta, då kan den ändlösa framtiden för er ha i beredskap samma slags förtrollande skådespel som det ändlösa förgångna visade för era överordnade och föregångare.

3. UNIVERSELL GRAVITATION

Alla former av kraft-energi — materiella, sinnesmässiga eller andliga — är på samma sätt underkastade de grepp, den universella närvaron som vi kallar gravitation. Personligheten reagerar också på gravitation — på Faderns exklusiva strömkrets; men fast denna strömkrets är exklusiv för Fadern är han inte utestängd från de andra strömkretsarna; den Universelle Fadern är infinit och verkar över alla fyra strömkretsar för absolut gravitation i totaluniversum:

1. Den Universelle Faderns personlighetsgravitation.
2. Den Evige Sonens andegravitation.
3. Samverkarens sinnesgravitation.
4. Paradisöns kosmiska gravitation.

Dessa fyra strömkretsar är inte relaterade till kraftcentret i nedre Paradiset; de är varken kraft, energi, eller styrkeströmkretsar. Det är absoluta närvarokretsar och likt Gud oberoende av tid och rymd.

I detta sammanhang är det intressant att notera vissa observationer som har gjorts av gravitationsforskarnas kår i Uversa under de senaste årtusendena. Denna arbetsgrupp av experter har kommit fram till följande slutsatser beträffande de olika gravitationssystemen i totaluniversum:

1. Fysisk gravitation. Efter att ha uppgjort en beräkning av summan av den totala kapaciteten av hela den fysiska gravitationen i storuniversum, har arbetsgruppen mödosamt utfört en jämförelse av detta resultat med den beräknade totala nu verkande

levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

12.2.5 (131.2) We know very little of the significance of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

12.2.6 (131.3) Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. UNIVERSAL GRAVITY

12.3.1 (131.4) All forms of force-energy — material, mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over *all* four absolute-gravity circuits in the master universe:

- 12.3.2 (131.5) 1. The Personality Gravity of the Universal Father.
- 12.3.3 (131.6) 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.
- 12.3.4 (131.7) 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.
- 12.3.5 (131.8) 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

12.3.6 (131.9) These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute *presence* circuits and like God are independent of time and space.

12.3.7 (132.1) In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent millenniums by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

- 12.3.8 (132.2) 1. *Physical Gravity.* Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this finding with the estimated total of absolute gravity presence now operative. These

närvaron av absolut gravitation. Dessa kalkyler anger att den totala gravitationsverkan på storuniversum är en mycket liten del av Paradisets beräknade gravitationsdragning, beräknad på basis av i vilken utsträckning universummateriens fysiska grundenheter reagerar på gravitationen. Dessa undersökningar når fram till den förbluffande slutsatsen att centraluniversumet och de omgivande sju superuniverserna för närvarande använder endast omkring fem procent av den aktiva verkan av den absoluta gravitationen i Paradisets grepp. Med andra ord: för närvarande är cirka nittiofem procent av den från Paradisön utgående aktiva verkan av den kosmiska gravitationen, beräknad enligt denna totalitetsteori, engagerad i att kontrollera materiella system bortom gränserna för de nuvarande organiserade universerna. Alla dessa beräkningar avser absolut gravitation; lineär gravitation är ett ömsesidigt verkande fenomen och kan beräknas endast om man känner den aktuella paradigravitationen.

2. Andlig gravitation. Med samma förfarande av jämförande uppskattning och beräkning har dessa forskare utforskat den nuvarande reaktionskapaciteten i den andliga gravitationen och, i samarbete med Ensamma Budbärare och andra andepersonligheter, har kommit fram till totalsumman av det Andra Ursprungets och Centrets aktiva andegravitation. Och det är mycket lärorikt att notera att de finner ungefär samma värde för den aktuella och verksamma närvaron av andegravitation i storuniversum som de postulerar för den nuvarande totala aktiva andegravitationen. Med andra ord: för närvarande kan den Evige Sonens praktiskt taget hela andegravitation, beräknad enligt denna totalitetsteori, iakttas såsom verkande i storuniversum. Om dessa resultat är tillförlitliga kan vi dra den slutsatsen att de universer som nu evolverar i yttre rymden vid denna tid är helt icke-andliga. Om detta är sant skulle det på ett tillfredsställande sätt förklara varför andebegåvade varelser har så litet eller ingen information om dessa vidsträckta energimanifestationer, utom att de känner till deras fysiska existens.

3. Sinnesgravitation. Enligt dessa samma principer för jämförande beräkning har dessa experter tagit sig an problemet med sinnesgravitationens närvaro och reaktion. Uppskattnings sinnesenhet erhöles genom att ta medeltalet av tre materiella och tre andliga typer av mentalitet, fastän den sinnestyp som styrkeledarna och deras medarbetare har visade sig vara en störande faktor i strävan att nå fram till en basenhet för uppskattning av sinnesgravitation. Det fanns föga hinder för uppskattningen av den nuvarande kapaciteten hos det Tredje Ursprungets och Centret för sinnesgravitationsverksamhet i enlighet med denna totalitetsteori. Fastän resultaten i detta fall inte är lika övertygande som vid uppskattningarna av den fysiska gravitationen och andegravitationen är de, sedda som jämförelse, mycket lärorika, rentav fängslande. Dessa utforskare drar den slutsatsen att omkring åttiofem procent av sinnesgravitationsreaktionen på Samverkarens intellektuella dragning har sitt ursprung i det existerande storuniversum. Detta skulle antyda möjligheten att sinnesaktiviteter är involverade i samband med de observerbara fysiska aktiviteter som nu pågår överallt i yttre rymdens områden. Även om denna uppskattning sannolikt är långt ifrån helt rätt överensstämmer den i princip med vår tro att intelligenta kraftorganisatorer för närvarande är

calculations indicate that the total gravity action on the grand universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

12:3.9 (132:3) 2. *Spiritual Gravity*. By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

12:3.10 (132:4) 3. *Mind Gravity*. By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These investigators deduce that about eighty-five per cent of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand universe. Whatever the

sysselsätta med att styra evolutionen av universer på rymdnivåerna bortom de nuvarande yttre gränserna för storuniversum. Vilken natur denna postulerade intelligens än har, så reagerar den uppenbarligen inte på andegravitation.

Men alla dessa beräkningar är i bästa fall uppskattningar baserade på lagar som antas existera. Vi menar att de är ganska tillförlitliga. Även om det fanns några få andevarselser i yttre rymden skulle deras kollektiva närvaro inte märkbart inverka på kalkyler som involverar sådana enorma mätningar.

Personlighetsgravitationen kan inte beräknas. Vi känner igen denna strömkrets, men vi kan inte mäta vare sig kvalitativa eller kvantitativa realiteter som reagerar för den.

4. RYMD OCH RÖRELSE

Alla enheter av kosmisk energi är stadda i primär rotation, engagerade i att utföra sin uppgift medan de löper runt sin universella bana. Rymdens universer och deras delsystem och -världar är alla roterande sfärer som rör sig längs de ändlösa kretsarna i totaluniversums rymdnivåer. Absolut ingenting är stationärt i hela totaluniversum förutom själva centrum av Havona, den eviga Paradisön, centrum för gravitationen.

Det Okvalificerade Absolutet är funktionellt begränsat till rymden, men vi är inte lika säkra på detta Absolutets förhållande till rörelsen. Är rörelsen en naturlig del därav? Det vet vi inte. Vi vet att rörelse inte är en naturlig del av rymden; inte ens rymdens egna rörelser är medfödda. Men vi är inte lika säkra på det Okvalificerades förhållande till rörelsen. Vem eller vad har verkligen ansvaret för de jättelika aktiviteter av kraft-energi-omvandlingar som nu pågår ute bortom gränserna för de nuvarande sju superuniverserna? Då det gäller upphovet till rörelse har vi följande åsikter:

1. Vi tror att Samverkaren sätter i gång rörelsen i rymden.

2. Om Samverkaren åstadkommer rymdens egna rörelser, så kan vi inte bevisa det.

3. Det Universella Absolutet ger inte upphov till ursprunglig rörelse, men utjämnar och kontrollerar nog alla de spänningar som uppkommer av rörelse.

I yttre rymden är kraftorganisatörerna uppenbarligen ansvariga för framställningen av de jättelika universumhjul som nu undergår en process av stjärnevolution, men deras förmåga att verka på detta sätt måste ha gjorts möjlig av någon modifikation av det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

Rymden är ur människans synpunkt ingenting — negativt; den existerar endast i förhållande till någonting positivt och icke-rymdmässigt. Rymden är emellertid någonting verkligt. Den innehåller och betingar rörelse. Den rentav rör sig. Rymdrörelserna kan i stort sett klassificeras som följer:

1. Primär rörelse — rymdens andning, rymdens egen rörelse.

2. Sekundär rörelse — de på varandra följande

nature of this postulated intelligence, it is apparently not spirit-gravity responsive.

^{12.3.11 (133.1)} But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

^{12.3.12 (133.2)} *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. SPACE AND MOTION

^{12.4.1 (133.3)} All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

^{12.4.2 (133.4)} The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions of space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

^{12.4.3 (133.5)} 1. We think the Conjoint Actor initiates motion *in* space.

^{12.4.4 (133.6)} 2. If the Conjoint Actor produces the motions *of* space, we cannot prove it.

^{12.4.5 (133.7)} 3. The Universal Absolute does not originate initial motion but does equalize and control all of the tensions originated by motion.

^{12.4.6 (133.8)} In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

^{12.4.7 (133.9)} Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It even moves. Space motions may be roughly classified as follows:

^{12.4.8 (133.10)} 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.

^{12.4.9 (133.11)} 2. Secondary motion — the alternate

rymdnivåernas rotationer i alternerande riktning.

3. Relativa rörelser — relativa i den mening att de inte bedöms med Paradiset som fixpunkt. De primära och sekundära rörelserna är absoluta, rörelse i förhållande till det orörliga Paradiset.

4. Kompenserande eller korrelerande rörelse avsedd att koordinera alla andra rörelser.

Medan det nuvarande förhållandet mellan er sol och dess associerade planeter avslöjar många relativa och absoluta rörelser i rymden, tenderar det att ge astronomiska observatörer det intrycket att ni är förhållandevis stationära i rymden, och att de omgivande stjärngrupperingarna och -strömmarna flyr iväg utåt med ständigt ökande hastighet allt efter som era beräkningar når längre ut i rymden. Men detta är inte fallet. Ni observerar inte den nuvarande utgående och enhetliga expansionen av de fysiska skapelserna i hela den genomströmmade rymden. Er egen lokala skapelse (Nebadon) deltar i denna rörelse av universell utåtriktad expansion. De sju superuniverserna deltar i sin helhet i rymdandningens två miljarder års cykler tillsammans med de yttre regionerna i totaluniversum.

När universerna expanderar och sammandras rör sig de materiella massorna i den genomströmmade rymden mot respektive med dragningen från Paradisets gravitation. Det arbete som utförs med att förflytta skapelsens materiella energimassa är rymd-arbete men inte styrka-energi-arbete.

Fastän era spektroskopiska uppskattningar av astronomiska hastigheter är någotsånär tillförlitliga när de gäller stjärnområden som hör till ert eget superuniversum och dess associerade superuniverser är sådana beräkningar med hänsyn till yttre rymdens världar helt otillförlitliga. Spektrets linjer förskjuts från det normala mot det violetta då en stjärna närmar sig; likaledes förskjuts dessa linjer mot rött då en stjärna avlägsnar sig. Många faktorer träder emellan, så att det förefaller som om de yttre universerna avlägsnade sig med en hastighet som ökar i en takt av mer än hundrasextio kilometer eller mer än hundra engelska mil per sekund för varje miljon ljusår som avståndet växer med. Med denna beräkningsmetod kommer det att förefalla, efter det att starkare teleskop har blivit fulländade, som om dessa långt avlägsna system flydde från denna del av universum med den otroliga hastigheten av mer än fyrtioåttatusen kilometer eller mer än trettiotusen engelska mil per sekund. Men denna skenbara avlägsningshastighet är inte verklig; det är ett resultat av flera felfaktorer som omfattar observationsvinklar och andra av tiden och rymden förorsakade förvrängningar.

Men den största av alla sådana förvrängningar uppstår emedan yttre rymdens vidsträckta universer med områdena närmast de sju superuniversernas domäner ser ut att rotera i en riktning motsatt storuniversums riktning. Det betyder att dessa myriader av nebulosor och de solar och sfärer som har följe med dem, i nuvarande tid roterar medsols kring den centrala skapelsen. De sju superuniverserna roterar motsols kring Paradiset. Det förefaller som om det andra yttre universumet av galaxer, liksom superuniverserna, roterade motsols kring Paradiset. Och de astronomiska observatörerna i Uversa tycker sig upptäcka bevis för rotationsrörelser i ett tredje yttre bälte av avlägsen rymd

directional swings of the successive space levels.

12-4.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.

12-4.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

12-4.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

12-4.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space* work but not *power-energy* work.

12-4.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms belonging to your superuniverse and its associate superuniverses, such reckonings with reference to the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

12-4.15 (134.4) But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction. It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-

som börjar uppvisa tendenser till riktning medsols.

Det kan antas att dessa alternerande riktningar hos universernas på varandra följande rymdprocessioner har någonting att göra med det Universella Absolutets gravitationsteknik inom totaluniversum och består av en koordinering av krafter och ett utjämnande av rymdspänningar. Rörelse såväl som rymd är ett komplement eller en motvikt till gravitationen.

5. RYMD OCH TID

Liksom rymden så är även tiden en utgivning från Paradiset, men inte i samma betydelse utan endast indirekt. Tiden uppkommer tack vare rörelsen och därför att sinnet av naturen är medvetet om ordningsföljd. Från en praktisk synpunkt är rörelsen nödvändig för tiden, men det finns ingen universell tidsenhet baserad på rörelse, såvida inte standarddagen i Paradiset-Havona arbiträrt erkänns som sådan. Totaliteten av rymdandningen förstör dess lokala värde som en tidskälla.

Rymden är inte infinit, även om den har sitt ursprung i Paradiset; den är inte absolut, ty den genomströmmas av det Okvalificerade Absolutet. Vi känner inte rymdens absoluta gränser, men vi vet att tidens absolut är evigheten.

Tiden och rymden är oskiljaktiga endast i tid-rymdskapelserna, de sju superuniverserna. Icke-tidsmässig rymd (rymd utan tid) existerar teoretiskt, men den enda sant icke-tidsmässiga platsen är Paradisets område. Icke-rymdmässig tid (tid utan rymd) existerar i det sinne som fungerar på paradinsnivån.

De relativt rörelsefria mellanrymdzonerna som nästan vidrör Paradiset och skiljer åt den genomströmmade och den ogenomströmmade rymden är övergångszoner från tid till evighet; därav nödvändigheten för Paradispilgrimerna att bli medvetlösa under denna övergång när den är avsedd att kulminera i medborgarskap i Paradiset. Tidsmedvetna besökare kan färdas till Paradiset utan denna sömn, men de förblir tidsvarelser.

Förhållanden till tiden existerar inte utan rörelse i rymden, men medvetande om tiden gör det. Följd kan ge upphov till tidsmedvetande även om rörelse saknas. Människans sinne är mindre tidsbundet än rymdbundet till följd av sinnets medfödda natur. Även under det jordiska livets dagar i köttet är människans skapande fantasi förhållandevis oberoende av tiden även om hennes sinne är strängt rymdbundet. Men tiden själv är inte genetiskt en egenskap hos sinnet.

Det finns tre olika nivåer av tidsuppfattning:

1. Sinnesuppfattad tid — medvetande om ordningsföljd, rörelse och en uppfattning om fortvaro och varaktighet.

2. Andeuppfattad tid — insikt om rörelse i riktning mot Gud och medvetenheten om den uppstigande rörelsen till nivåer av tilltagande gudomlighet.

3. Personligheten skapar en unik tidsuppfattning utav insikt i Verkligheten plus ett medvetande om

distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

12.4.16 (134.5) It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. SPACE AND TIME

12.5.1 (134.6) Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

12.5.2 (135.1) Space is not infinite, even though it takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

12.5.3 (135.2) Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is Paradise area. Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

12.5.4 (135.3) The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious visitors can go to Paradise without thus sleeping, but they remain creatures of time.

12.5.5 (135.4) Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can consciousness time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

12.5.6 (135.5) There are three different levels of time cognizance:

12.5.7 (135.6) 1. Mind-perceived time — consciousness of sequence, motion, and a sense of duration.

12.5.8 (135.7) 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

12.5.9 (135.8) 3. Personality creates a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of

närvaro och en medvetenhet om fortvaro.

Oandliga djur känner endast det förgångna och lever i nuet. Människan, i vars inre anden bor, har möjlighet till förutseende (insikt); hon kan visualisera framtiden. Endast framåtseende och progressiva attityder är personligt verkliga. Statisk etik och traditionell moralitet ligger endast en aning över djurens nivå. Inte heller representerar stoicism en hög grad av självförverkligande. Etik och moral blir sant mänskliga när de är dynamiska och progressiva, när de lever i takt med verkligheten i universum.

Människans personlighet är inte endast en följeslagare till händelser i tid och rymd; människans personlighet kan även verka som en kosmisk förorsakare av sådana händelser.

6. UNIVERSELL ÖVERVAKNING

Universum är icke-statiskt. Stabilitet är inte ett resultat av stillastående, utan snarare en produkt av balanserade energier, samarbetande sinnen, koordinerade morontior, andeövervakning och personlighetens förenande. Stabiliteten är helt och alltid proportionell till gudomligheten.

Inom den fysiska kontrollen av totaluniversum utövar den Universelle Fadern prioritet och överhöghet genom Paradisön; inom den andliga administrationen av kosmos är Gud absolut i den Evige Sonens person. När det gäller sinnets domäner verkar Fadern och Sonen koordinerat i Samverkaren.

Det Tredje Ursprunget och Centret består vid upprätthållandet av jämvikt och koordinering mellan de kombinerade fysiska och andliga energierna och organisationerna genom absolutheten i sitt grepp om det kosmiska sinnet och genom utövandet av sina medfödda och universella komplement till den fysiska och andliga gravitationen. När och var det än sker en förbindelse mellan det materiella och det andliga är ett sådant sinnesfenomen ett verk av den Oändlige Anden. Sinnet ensamt kan sammankoppla den materiella nivåns fysiska krafter och energier med andenivåns andliga förmågor och varelser.

Försäkra er om att ni vid allt ert begrundande av universella fenomen tar i beaktande växelverkan mellan fysiska, intellektuella och andliga energier och tar behörig hänsyn till oväntade fenomen som åtföljer personlighetens förenande av dessa energier samt till de oförutsägbara fenomen som är ett resultat av den erfarenhetsmässiga Gudomens och Absolutens handlingar och reaktioner.

Universum är noggrant förutsägbart endast när det är frågan om kvantitet eller gravitationsmätning; inte ens de ursprungliga fysiska krafterna reagerar på linjär gravitation, inte heller gör de högre sinnesbetydelserna och de ultimata universumrealiteternas sanna andevärden. I kvalitativt avseende är universum inte noggrant förutsägbart när det gäller nya associationer av krafter, vare sig fysiska, sinnesmässiga eller andliga, fastän många sådana kombinationer av energier eller krafter blir delvis förutsägbara när de underkastas kritisk observation. När materia, sinne och ande förenas av en skapad varelses personlighet kan vi inte helt förutsäga

presence and an awareness of duration.

^{12.5.10 (135.9)} Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

^{12.5.11 (135.10)} The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic cause of such events.

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

^{12.6.1 (135.11)} The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

^{12.6.2 (135.12)} In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

^{12.6.3 (136.1)} The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

^{12.6.4 (135.14)} In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and the Absolutes.

^{12.6.5 (135.15)} The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

de beslut som en sådan varelse med fri vilja fattar.

Alla faser av urtida kraft, gryende ande och andra icke-personliga ultimater förefaller att reagera i enlighet med vissa relativt stabila men okända lagar och kännetecknas av en vid uppträdandefrihet och en responsfrihet som ofta är förvirrande när man möter dem i fenomen som hör till en begränsad och isolerad situation. Vad är förklaringen till denna oförutsägbara reaktionsfrihet som dessa framkommande universumaktualiteter uppvisar? Dessa okända, ofattbara oförutsägbarheter — vare sig de gäller förekomsten av en urtida kraftenhet, reaktionen av en oidentifierad sinnesnivå, eller fenomenen i ett vidsträckt föruniversum som håller på att bildas i yttre rymdens domäner — är sannolikt uttryck för den Ultimates aktiviteter och Absolutens närvaro-åtgärder som föregår alla universumskapares verksamhet.

Vi vet verkligen inte, men vi antar att en sådan förvånande mångsidighet och djupgående koordinering anger Absolutens närvaro och åtgärder, och att sådana olikheter i reaktionen trots uppenbarligen enhetligt förorsakande är uttryck för Absolutens reaktion, inte endast på det omedelbara och situationsbundna förorsakandet, utan även på alla andra närbesläktade orsakssammanhang överallt i hela totaluniversum.

Individerna har sina ödesvakter; planeter, system, konstellationer, universer och superuniverser har var och en sina respektive härskare som arbetar för sina domäners bästa. Havona och även storuniversum övervakas av dem som har blivit anförtrodda detta stora ansvar. Men vem vårdar sig om och sköter de fundamentala behoven i totaluniversum som en helhet, från Paradiset till den fjärde och yttre rymdnivån? Existentiellt kan en sådan översyn sannolikt hänföras till Paradistreenigheten, men från en erfarenhetsmässig synpunkt beror uppkomsten av de universer som kommer efter Havona på:

1. Absoluten för potential.
2. Den Ultimate för styrning.
3. Den Supreme för evolutionär koordinering.

4. Totaluniversums Arkitekter för administration före specifika härskares framträdande.

Det Okvalificerade Absolutet genomströmmar all rymd. Vi är inte helt på det klara beträffande Gudomsabsolutets och det Universella Absolutets exakta status, men vi vet att den senare verkar varhelst Gudomsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet verkar. Gudomsabsolutet kan vara universellt närvarande men knappast närvarande i rymden. Den Ultimate är, eller kommer en gång att vara, närvarande i rymden till de yttre gränserna av den fjärde rymdnivån. Vi tvivlar på att den Ultimate någonsin skulle ha en närvaro i rymden bortom totaluniversums periferi, men innanför denna gräns integrerar den Ultimate progressivt den skapande organisationen av de tre Absolutens potentialer.

7. DELEN OCH HELHETEN

Överallt genom all tid och rymd och med hänsyn till

^{12.6.6 (135.16)} All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absolutes, which antedate the function of all universe Creators.

^{12.6.7 (135.17)} We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absolutes, and that such diversity of response in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absolutes, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

^{12.6.8 (135.18)} Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

^{12.6.9 (135.19)} 1. The Absolutes in potential.

^{12.6.10 (135.20)} 2. The Ultimate in direction.

^{12.6.11 (137.1)} 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.

^{12.6.12 (137.2)} 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

^{12.6.13 (137.3)} The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absolutes, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absolutes function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three Absolutes.

7. THE PART AND THE WHOLE

^{12.7.1 (137.4)} There is operative throughout all time and

all verklighet, av vilket slag den än är, verkar en oföränderlig och opersonlig lag som motsvarar den kosmiska försynens funktion. Barmhärtighet kännetecknar Guds kärleksfulla attityd till individen; opartiskhet motiverar Guds attityd till helheten. Guds vilja råder inte nödvändigtvis i delen — i hjärtat på en enskild personlighet — men hans vilja råder faktiskt över helheten, universernas universum.

I alla Guds förbindelser med alla sina varelser är det sant att hans lagar inte till sin natur är godtyckliga. För er, med er begränsade syn och finita utgångspunkt, måste Guds handlingar ofta förefalla diktatoriska och godtyckliga. Guds lagar är endast Guds vanor, hans upprepade förfaringssätt; och han gör alltid allting väl. Ni observerar att Gud gör samma sak på samma sätt, upprepat, helt enkelt för att det är det bästa sättet att göra denna speciella sak i en given situation; och det bästa sättet är det rätta sättet, och därför bestämmer den oändliga visdomen utförandet på detta precisa och fulländade sätt. Ni borde också minnas att naturen inte uteslutande är Gudomens verk; det finns andra inflytelser närvarande i de fenomen som människan kallar naturen.

Det är motbudande för den gudomliga naturen att få utstå någon som helst sorts försämring eller att någonsin tillåta att någon rent personlig handling utförs på ett uselt sätt. Det bör emellertid göras klart att om, i gudomligheten i vilken som helst situation, i det extrema i vilken som helst omständighet, i varje fall där den suprema visdomens lopp kunde ange behovet av ett annorlunda förfarande — om kravet på fulländning av någon orsak skulle diktera ett annat reaktionssätt, ett bättre sätt, skulle den allvise Guden då och där verka på detta bättre och lämpligare sätt. Det skulle innebära att uttrycka en högre lag, inte att upphäva en lägre lag.

Gud är inte en vanebunden slav under ett ständigt upprepande av sina egna frivilliga handlingar. Det finns ingen konflikt mellan den Infinites lagar; de är alla fulländningar av den ofelbara karaktären; de är alla tveklösa handlingar som uttrycker felfria beslut. Lagen är den oföränderliga reaktionen i ett infinit, fullkomligt och gudomligt sinne. Guds handlingar är alla viljemässiga trots denna synbara likformighet. I Gud finns "ingen föränderlighet eller skuggan av förändring". Men allt detta som i sanning kan sägas om den Universelle Fadern kan inte med samma säkerhet sägas om alla hans underordnade förståndsvarer eller om hans evolutionära skapade varelser.

Emedan Gud är oföränderlig kan ni i alla vanliga omständigheter lita på att han gör samma sak på samma likartade och vanliga sätt. Gud är garantin för stabiliteten för alla skapade ting och varelser. Han är Gud; därför förändras han ej.

Och all denna oföränderlighet i uppförandet och enhetlighet i handlingen är personlig, medveten och i högsta grad viljemässig, ty den store Guden är inte en hjälplös slav under sin egen fullkomlighet och infinitet. Gud är inte en automatisk kraft som verkar av sig själv; han är inte en slavisk lagbunden makt. Gud är varken en matematisk ekvation eller en kemisk formel. Han är en med fri vilja försedd och ursprunglig personlighet. Han är den Universelle Fadern, en varelse överfylld av personlighet och den universella källan till alla skapade varelsers personlighet.

space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

12.7.2 (137.5) In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

12.7.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, if, in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

12.7.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there "is no variableness neither shadow of changing." But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

12.7.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and ordinary way. God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

12.7.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature personality.

Guds vilja råder inte enhetligt i hjärtat på den materielle dödlige som söker Gud, men om tidsramen förstoras utöver stunden till att omfatta hela det första livet blir Guds vilja allt mer skönjbar i andens frukter som växer fram i livet hos Guds andeledda barn. Och vidare, om människans liv ytterligare förstoras till att omfatta morontiaerfarenheten ses den gudomliga viljan lysa klarare och klarare i de förändligande gärningarna av de tidsvarelser som har börjat smaka fröjderna av att erfara förhållandet mellan människans personlighet och den Universelle Faderns personlighet.

Guds Faderskap och människans broderskap uttrycker paradoxen mellan delen och helheten på personlighetsnivån. Gud älskar varje individ som ett individuellt barn i den himmelska familjen. Men Gud älskar sålunda var och en individ; han gör inte skillnad på person, och universaliteten i hans kärlek åstadkommer ett släktskap i helheten, det universella broderskapet.

Faderns kärlek individualiserar ovillkorligen varje personlighet som ett unikt barn till den Universelle Fadern, ett barn som det inte i oändligheten finns en dubblat av, en viljevarelse som är oersättlig i all evighet. Faderns kärlek glorifierar varje Guds barn, upplysande varje medlem av den himmelska familjen, skarpt avtecknande varje unik personlig varelse mot de operonliga nivåer som ligger utanför den broderliga krets som utgår från allas Fader. Guds kärlek för på ett slående sätt fram det transcendenta värdet av varje viljevarelse, uppenbarar otvetydigt det höga värde som den Universelle Fadern har satt på vart och ett av sina barn, från den högsta skaparpersonligheten med paradisstus till den lägsta personligheten med viljans värdighet bland de vilda människostammarna i människosläktets gryning på någon evolutionär värld i tid och rymd.

Det är uttryckligen Guds kärlek till individen som ger upphov till den gudomliga familjen av alla individer, det universella broderskapet av de med fri vilja begåvade barnen till Paradisfadern. Och detta broderskap, som är universellt, är ett helhetsförhållande. Broderskap, när det är universellt, visar inte förhållande för var och en, utan förhållandet för alla. Broderskap är en helhetens realitet och uttrycker därför helhetens kvaliteter i motsats till delens kvaliteter.

Broderskap utgör ett faktum beträffande förhållandet mellan varje personlighet med universell existens. Ingen person kan undgå de fördelar eller nackdelar som kan komma som ett resultat av förhållandet till andra personer. Delen har fördel av eller lider med helheten. Varje individs goda försök och ansträngning gynnar alla människor; varje människas misstag eller ondska ökar vedermödorna och prövningarna för alla människor. Så som delen rör sig, så rör sig helheten. Liksom helhetens framsteg är delens framsteg. Delens och helhetens relativa hastigheter bestämmer om delen hålls tillbaka av helhetens tröghet eller förs framåt av det kosmiska broderskapets momentum.

Det är ett mysterium att Gud är en högst personlig varelse, medveten om sig själv, med residenshögkvarter, och samtidigt personligen närvarande i ett så vidsträckt universum och

12.7.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the moment to embrace the whole of the first life, then does God's will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

12.7.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves *each* individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves *every* individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

12.7.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

12.7.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the *each* relationship, but the *all* relationship. Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

12.7.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

12.7.12 (139.1) It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh

personligen i kontakt med ett sådant nästan oändligt antal varelser. Att ett sådant fenomen är ett mysterium bortom människans fattning borde inte på minsta sätt minska er tro. Låt inte infinitetens storhet, evighetens väldighet och storslagenheten och strålgansen i Guds ojämförliga karaktär skrämma er eller få er att vackla eller misströsta; ty Fadern är inte alls långt borta från någon av er; han dväls inne i er, och i honom ordagrant rör vi oss, lever vi verkligen och har vi veritabelt vår varelse.

Fastän Paradisfadern verkar genom sina gudomliga skapare och sina skapade barn har han även den mest intima inre kontakt med er, så sublim, så högst personlig, att den övergår även mitt förstånd — Fadersfragmentets gåtfulla gemenskap med människans själ och med det dödliga sinne där det i själva verket dväls. Med den vetskap ni har om dessa Guds gåvor känner ni sålunda till att Fadern står i nära kontakt inte endast med sina gudomliga kompanjoner, utan även med sina evolutionära dödliga barn i tiden. Fadern bor sannerligen i Paradiset, men hans gudomliga närvaro dväls även i människornas sinne.

Även fast en Sons ande utgjuts över allt kött, även fast en Son en gång vistades hos er i dödlig köttslig gestalt, även fast seraferna personligen vakar över och leder er, hur kan någon av dessa gudomliga varelser från det Andra och Tredje Centret någonsin hoppas på att komma lika nära er eller att förstå er lika fullt som Fadern, som har givit en del av sig själv för att dvälas i er, för att vara ert verkliga och gudomliga, rentav ert eviga jag?

8. MATERIA, SINNE OCH ANDE

"Gud är ande", men Paradiset är det inte. Det materiella universumet är alltid den arena där alla andliga aktiviteter försiggår; andevarelser och andeuppstigande varelser lever och arbetar på fysiska sfärer av materiell verklighet.

Utgivandet av kosmisk kraft, den kosmiska gravitationens domän, är Paradisöns funktion. All ursprunglig kraft-energi utgår från Paradiset, och materien för byggandet av otaliga universer cirkulerar nu överallt i totaluniversum i form av en supergravitationsnärvaro som utgör kraftladdningen i det genomströmmade universumet.

Oberoende av vilka omvandlingar kraften undergår i de avlägsna universerna, efter att ha lämnat Paradiset färdas den vidare, underkastad den aldrig upphörande, ständigt närvarande, ofelbara dragningen från den eviga Ön, troget och av sin natur svingande sig vidare runt universernas eviga rymdbanor. Den fysiska energin är den enda realitet som är trogen och ståndaktig i lydnad mot universell lag. Endast inom områdena för de skapades vilja har det förekommit avvikelser från de gudomliga vägarna och de ursprungliga planerna. Styrka och energi är de universella bevisen för stabiliteten, beständigheten och evigheten i den centrala Paradisön.

Utgivandet av ande och förändligandet av personligheter, den andliga gravitationens domän, är den Evige Sonens område. Och denna Sonens andegravitation, som ständigt drar alla andliga realiteter till honom, är alldeles lika verklig och absolut som

infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

12.7.13 (139.2) Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension — that mysterious communion of the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

12.7.14 (139.3) Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwelt with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

12.8.1 (139.4) "God is spirit," but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

12.8.2 (139.5) The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-charge of pervaded space.

12.8.3 (139.6) Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

12.8.4 (139.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material

Paradisöns allsmåktiga materiella grepp. Men den materiellt sinnade människan är naturligtvis mera bekant med de materiella manifestationerna av fysisk natur än med de lika verkliga och mäktiga operationerna av andlig natur, som urskiljs endast genom själens andliga insikt.

När sinnet av någon personlighet i universum blir mera andligt — Gudalikt — blir sinnet mindre reaktivt för materiell gravitation. Verkligheten mätt enligt reaktionen på fysisk gravitation är antitesen till verkligheten bestämd enligt kvaliteten av andeinhåll. Den fysiska gravitationens verkan är en kvantitativ angivare av den energi som är icke-ande; den andliga gravitationens verkan är det kvalitativa måttet på gudomlighetens levande energi.

Vad Paradiset är för den fysiska skapelsen, och vad den Evige Sonen är för det andliga universumet, det är Samverkaren för sinnets områden — det intelligenta universumet av materiella, morontiska och andliga varelser och personligheter.

Samverkaren reagerar för både materiella och för andliga realiteter och blir därför av naturen den universella ombesörjaren för alla förståndsvarer, varer som kan representera en förening av både de materiella och av de andliga faserna i skapelsen. Utgivningen av intelligens, ombesörjandet av det materiella och det andliga i det fenomen som benämns sinne, är den exklusiva domänen för Samverkaren som sålunda blir det andliga sinnets partner, morontiasinnets innersta natur och det materiella sinnets substans hos de evolutionära varelserna i tiden.

Sinnet är metoden varigenom anderealiteter blir erfarenhetsmässiga för skapade personligheter. Och i sista hand är de förenande möjligheter som även människans sinne har, förmågan att koordinera ting, idéer och värden, övermateriell.

Fastän det knappast är möjligt för det dödliga sinnet att förstå sig på de sju nivåerna av relativ kosmisk verklighet borde människans intellekt kunna fatta mycket av betydelsen tre fungerande nivåer inom finit verklighet:

1. *Materia*. Organiserad energi som är underkastad linjär gravitation förutom när den är modifierad av rörelse och betingad av sinne.

2. *Sinne*. Organiserat medvetande som inte helt är underkastat materiell gravitation och som verkligen befrias när det modifieras av ande.

3. *Ande*. Den högsta personliga realiteten. Sann ande är inte underkastad fysisk gravitation men blir så småningom det motiverande inflytandet i alla evolverande energisystem med personlighetsvärdighet.

Målet för alla personligheters existens är ande; materiella manifestationer är relativa, och det kosmiska sinnet träder emellan dessa universella motsatser. Utgivandet av sinne och tilldelningen av ande är ett verk av Gudomens kompanjonspersoner: den Oändlige Anden och den Evige Sonen. Gudomens totala realitet är inte sinne utan ande-sinne — sinne-ande förenad av personlighet. Ändå sammanlöper absoluten av både ande och av ting i den Universella Faderns person.

I Paradiset är de tre energierna — fysisk,

grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

12:8.5 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

12:8.6 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

12:8.7 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

12:8.8 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

12:8.9 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning levels of finite reality:

12:8.10 (140.6) 1. *Matter*. Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12:8.11 (140.7) 2. *Mind*. Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which becomes truly liberated when modified by spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spirit*. The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12:8.13 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality. Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

12:8.14 (140.10) On Paradise the three energies, physical,

sinnesmässig och andlig — samordnade. I det evolutionära kosmos dominerar energi-materien, utom i personligheten där anden genom sinnets förmedling strävar efter bemästring. Anden är den fundamentala realiteten i personlighetserfarenheten hos alla skapade varelser därför att Gud är ande. Anden är oföränderlig och därför transcenderar den i alla personlighetsrelationer både sinnet och materien, vilka är det progressiva uppnåendets erfarenhetsmässiga variabler.

I den kosmiska evolutionen blir materien en filosofisk skugga som kastas av sinnet i närvaron av den gudomliga upplysningens andeluminositet, men detta omintetgör inte materie-energins verklighet. Sinne, materia och ande är lika verkliga, men de är inte av samma värde för personligheten då den strävar efter att uppnå gudomlighet. Medvetande om gudomlighet är en progressiv andlig erfarenhet.

Ju klarare den förändligade personligheten lyser (Fadern i universum, fragmentet av den potentiella andepersonligheten i den individuella skapade varelsen) desto större skugga kastar det mellanliggande sinnet över sin materiella klädnad. I tiden är människans kropp precis lika verklig som sinnet eller anden, men i döden överlever både sinnet (identiteten) och anden, medan kroppen inte gör det. En kosmisk realitet kan vara obefintlig i personlighetserfarenheten. Och sålunda har ert grekiska bildliga uttryck — om det materiella som skuggan av den verkligare andesubstansen — faktiskt en filosofisk betydelse.

9. PERSONLIGA REALITETER

Anden är den grundläggande personliga realiteten i universerna, och personligheten är grunden för allt progressivt erfärande av den andliga verkligheten. Varje fas av personlighetserfärandet på varje successiv nivå av framåtskridande i universum är full av ledtrådar till att upptäcka lockande personliga realiteter. Människans sanna bestämelse består i att skapa nya och andliga mål och att sedan reagera på de kosmiska lockelserna i sådana överjordiska mål av icke-materiellt värde.

Kärleken är hemligheten med en gynnsam förening mellan personligheter. Man kan inte verkligen känna en person som resultat av en enda kontakt. Man kan inte känna till musik, så att man hyser uppskattning för den, genom matematiskt härledande även om musik är en form av matematisk rytm. Numret som har givits en telefonabonnent identifierar inte på något sätt abonnentens personlighet och anger ingenting om hans karaktär.

Matematik, materiell vetenskap är oundgänglig för en intelligent diskussion om universumets materiella aspekter, men sådan kunskap är inte nödvändigtvis en del av den högre förståelsen av sanningen eller av den personliga uppskattningen av andliga realiteter. Inte endast på livets områden utan även i den fysiska energins värld är summan av två eller flera ting mycket ofta någonting mera än eller någonting annat än de förutsägbara additionsmässiga konsekvenserna av sådana föreningar. All matematikens vetenskap, filosofins hela område eller den högsta fysiken eller kemin skulle inte kunna förutsäga eller veta att föreningen av två gasformiga väteatomer med en

mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

12.8.15 (140.11) In cosmic evolution matter becomes a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

12.8.16 (141.1) The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

9. PERSONAL REALITIES

12.9.1 (141.2) Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

12.9.2 (141.3) Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot appreciatingly know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that subscriber or signify anything concerning his character.

12.9.3 (141.4) Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous oxygen atom would result in a

gasformig syreatom skulle resultera i en ny och kvalitativt additionsöverstigande substans: vätskeformigt vatten. Den insiktsfulla kunskapen om detta ena fysikaliskt-kemiska fenomen borde ha förhindrat utvecklingen av den materialistiska filosofin och den mekanistiska kosmologin.

Teknisk analys avslöjar inte vad en person eller ett ting kan göra. Till exempel: vatten används effektivt för att släcka eld. Att vatten släcker eld är ett faktum enligt vår alldagliga erfarenhet, men ingen analys av vatten skulle någonsin kunna avslöja en sådan egenskap. Analysen anger att vatten består av väte och syre; ett närmare studium av dessa element avslöjar att syre är den egentliga uppehållaren av förbränning och att väte för sig brinner lätt.

Er religion håller på att bli verklig därför att den håller på att frigöra sig från rädslans slaveri och vidskepelsens band. Er filosofi kämpar för frigörelse från dogmer och tradition. Er vetenskap är engagerad i den tidsålderslånga kampen mellan sanning och misstag medan den kämpar för befrielse från abstraktionens bojar, matematikens slaveri och den mekanistiska materialismens relativa blindhet.

Den dödliga människan har en andekärna. Sinnet är ett personligt energisystem som existerar runt den gudomliga andekärnan och fungerar i en materiell omgivning. Ett sådant levande förhållande mellan personligt sinne och ande bildar universumpotentialen för en evig personlighet. Verkliga svårigheter, bestående besvikelse, allvarlig förlust eller oundviklig död kan komma endast sedan självuppfattningar tar sig friheten att helt åsidosätta den centrala andekärnans styrande makt och därmed sliter sönder den kosmiska planen för personlighetsidentitet.

[Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad av Dagarnas Forna.]

new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic philosophy and mechanistic cosmology.

12.9.4 (141.5) Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

12.9.5 (141.6) Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

12.9.6 (142.1) Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

12.9.7 (142.2) [Presented by a Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

Kapitel 13. Paradisets heliga sfärer

⇨ 012

Urantiaboken

014 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 13 PARADISETS HELIGA SFÄRER

Sektioner

Introduktion

1. Faderns sju heliga världar
2. Förhållandena mellan Faderns världar
3. Den Evige Sonens heliga världar
4. Den Oändlige Andens världar

Introduktion

MELLAN DEN centrala Paradisön och den innersta av Havonas planetkretsar finns det tre i rymden belägna mindre kretsar av speciella sfärer. Den innersta kretsen består av den Universelle Faderns sju hemliga sfärer; den andra gruppen innehåller den Evige Sonens sju lysande världar; i den yttersta finns den Oändlige Andens sju enorma sfärer, de Sju Härskarandarnas exekutiva högkvartersvärldar.

Dessa tre Faderns, Sonens och Andens kretsar av sju världar är sfärer av oöverträffad storslagenhet och otrolig härlighet. Även deras materiella eller fysiska konstruktion är av en klass ouppenbarad för er. Alla kretsar är olika till sitt material, och alla världar på varje krets är olika, förutom Sonens sju världar som är lika till sin fysiska uppbyggnad. Alla tjugo är enorma sfärer, och varje grupp av sju är eviggjord på olika sätt. Så vitt vi vet har de alltid funnits; likt Paradiset är de eviga. Det finns varken anteckningar eller traditioner om deras ursprung.

Den Universelle Faderns sju hemliga sfärer, som kretsar runt Paradiset helt nära den eviga Ön, återspeglar starkt den andliga strålgansen från de eviga Gudomarnas centrala sken och sprider den gudomliga härlighetens ljus överallt i Paradiset och även över Havonas sju kretsar.

På den Evige Sonens sju heliga världar förefaller andeluminositetens opersonliga energier att ha sin upprinnelse. Ingen personlig varelse får vistas på någon av dessa sju glänsande världar. Med andlig härlighet upplyser de hela Paradiset och hela Havona, och de styr ren andestrålgans till de sju superuniverserna. Dessa lysande sfärer på den andra kretsen sänder

PAPER 13 THE SACRED SPHERES OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

13:0.1 (143.1) BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

13:0.2 (143.2) These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

13:0.3 (143.3) The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in close proximity to the eternal Isle, are highly reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the eternal Deities, shedding this light of divine glory throughout Paradise and even upon the seven circuits of Havona.

13:0.4 (143.4) On the seven sacred worlds of the Eternal Son there appear to take origin the impersonal energies of spirit luminosity. No personal being may sojourn on any of these seven shining realms. With spiritual glory they illuminate all Paradise and Havona, and they directionize pure spirit luminosity to the seven superuniverses. These brilliant spheres of the second

likaså sitt ljus (ljus utan värme) till Paradiset och till de en miljard världar i det sju-kretsade centraluniversumet.

Den Oändlige Andens sju världar upptas av de Sju Härskarandarna, som styr de sju superuniversernas öden och sänder ut den andliga upplysningen från Gudomens Tredje Person till dessa skapelser i tid och rymd. Hela Havona, men inte Paradisön, badar i dessa förändligande inflytelser.

Fastän Faderns världar är de sfärer där alla som Fadern har tilldelat personlighet får sin slutliga status, så är detta inte deras enda funktion. Många andra än personliga varelser och väsen vistas i dessa världar. Varje värld i Faderns krets och Sonens krets har en särskild typ av permanenta medborgare, men vi tror att Sonens världar bebos av enhetliga typer av varelser som är någonting annat än personliga. Fadersfragmenten hör till Diviningtons ursprungsinvånare; de andra klasserna av permanenta medborgare har inte uppenbarats för er.

De tjugoen paradissatelliterna tjänar både i centraluniversumet och i superuniverserna många syften som inte avslöjas i dessa berättelser. Ni kan förstå så litet av dessa sfärens liv att ni inte kan hoppas på att få någonting likt en konsekvent uppfattning om dem, vare sig om deras natur eller funktion; tusentals aktiviteter försiggår där ouppenbarade för er. Dessa tjugoen sfärer omfattar potentialerna för totaluniversums funktion. Dessa kapitel erbjuder endast en flyktig glimt av vissa avgränsade aktiviteter som berör den nuvarande universumtidsåldern i storuniversum — rättare sagt, i en av de sju sektorerna i storuniversum.

1. FADERNS SJU HELIGA VÄRLDAR

Faderns krets av heliga livssfärer innehåller de enda inneboende, personlighetshemligheterna i universernas universum. Dessa Paradisets satelliter, den innersta av de tre kretsarna, är de enda förbjudna områden som har att göra med personlighet i centraluniversumet. Nedre Paradiset och Sonens världar är likaså stängda för personligheter, men inget av dessa riken har på något sätt direkt att göra med personlighet.

Faderns paradisvärldar styrs av den högsta klassen av Treenighetens Stationära Söner: Suprematetens Treenigade Hemligheter. Om dessa världar kan jag berätta föga; om deras mångahanda aktiviteter får jag berätta ännu mindre. Denna information gäller endast de varelser som verkar där och utgår därifrån. Och fastän jag i någon mån är bekant med sex av dessa speciella världar har jag aldrig landat i Divinington; den världen är helt förbjuden för mig.

En av orsakerna till det hemliga med dessa världar är att var och en av de heliga sfärerna åtnjuter en specialiserad representation, eller manifestation, av Gudomarna som bildar Paradistreenigheten; inte en personlighet, men en unik närvaro av Gudomlighet som endast kan uppskattas och förstås av de speciella grupper av förståndsvarelser som är bosatta på eller har tillträde till ifrågakvarande sfär. Suprematetens

circuit likewise emit their light (light without heat) to Paradise and to the billion worlds of the seven-circuited central universe.

13.0.5 (143.5) The seven worlds of the Infinite Spirit are occupied by the Seven Master Spirits, who preside over the destinies of the seven superuniverses, sending forth the spiritual illumination of the Third Person of Deity to these creations of time and space. And all Havona, but not the Isle of Paradise, is bathed in these spiritualizing influences.

13.0.6 (143.6) Although the worlds of the Father are ultimate status spheres for all Father-endowed personalities, this is not their exclusive function. Many beings and entities other than personal sojourn on these worlds. Each world in the circuit of the Father and the circuit of the Spirit has a distinct type of permanent citizenship, but we think the Son's worlds are inhabited by uniform types of other-than-personal beings. Father fragments are among the natives of Divinington; the other orders of permanent citizenship are unrevealed to you.

13.0.7 (143.7) The twenty-one Paradise satellites serve many purposes in both central and superuniverses not disclosed in these narratives. You are able to understand so little of the life of these spheres that you cannot hope to gain anything like a consistent view of them, either as to nature or function; thousands of activities are there going on which are unrevealed to you. These twenty-one spheres embrace the *potentials* of the function of the master universe. These papers afford only a fleeting glimpse of certain circumscribed activities pertaining to the present universe age of the grand universe — rather, one of the seven sectors of the grand universe.

1. THE SEVEN SACRED WORLDS OF THE FATHER

13.1.1 (144.1) The Father's circuit of sacred life spheres contains the only inherent personality secrets in the universe of universes. These satellites of Paradise, the innermost of the three circuits, are the only forbidden domains concerned with personality in the central universe. Nether Paradise and the worlds of the Son are likewise closed to personalities, but neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

13.1.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

13.1.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized

Treenigade Hemligheter är de personliga representanterna för dessa opersonliga närvaron av Gudomlighet. Och Suprematetens Hemligheter är högst personliga varelser, superb utrustade och underbart anpassade till sitt ädla och krävande verk.

1. DIVININGTON. Denna värld är i unik bemärkelse "Faderns famn", den Universelle Faderns sfär för personlig kommunikation, och där finns en speciell manifestation av hans gudomlighet. Divinington är paradismötesplatsen för Tankeriktarna, men det är också hemmet för talrika andra väsen, personligheter och andra varelser med ursprung i den Universelle Fadern. Förutom den Evige Sonen har många personligheter sitt direkta ursprung i den Universelle Faderns ensamt utförda verk. Endast Fadersfragmenten och de personligheter och andra varelser med direkt och exklusivt ursprung i den Universelle Fadern umgås och verkar på denna hemvist.

Diviningtons hemligheter inkluderar hemligheten med utgivandet av Tankeriktare och med deras mission. Deras väsen, ursprung och tekniken för deras kontakt med de evolutionära världarnas ringa skapade varelser är denna paradissfärs hemlighet. Dessa häpnadsväckande transaktioner berör inte personligen resten av oss, och därför anser Gudomarna det riktigt att undanhålla vissa aspekter av denna stora och gudomliga omvårdnad från vår fulla insikt. I den mån vi kommer i kontakt med denna fas av gudomlig aktivitet tillåts vi full kännedom om dessa transaktioner, men beträffande de intima detaljerna av denna stora utgivning är vi inte fullt informerade.

Denna sfär gömmer också hemligheterna bakom naturen, syftet och aktiviteterna som förknippas med alla andra former av Fadersfragment, Gravitationsbudbärarna och härskarorna av andra varelser uppenbarade för er. Det är högst antagligt att de sanningar som berör Divinington som undanhålls mig och endast skulle förvirra och hindra mig i mitt arbete om de uppenbarades, och dessutom är de kanske bortom fattningsförmågan för min klass av varelser.

2. SONARINGTON. Denna värld är "Sonens famn", den Evige Sonens personliga mottagningsvärld. Det är paradishögkvarteret för Guds nedstigande och uppstigande Söner när de fullt har ackrediterats och slutligt godkänts. Denna värld är paradishemmet för den Evige Sonens alla Söner och för hans jämlika och associerade Söner. Det finns talrika klasser av gudomliga söner knutna till denna himmelska boplatz som inte har uppenbarats för de dödliga, emedan de inte har att göra med de planer som gäller för människans uppstigningsväg för andligt framåtskridande genom universerna och vidare till Paradiset.

Sonaringtons hemligheter inkluderar hemligheten med de gudomliga Sönernas inkarnation. När en Gudsson bli en Människoson, faktiskt föds av en kvinna, så som skedde i er värld för nittonhundra år sedan, är det ett universellt mysterium. Det sker hela tiden överallt i universerna, och det är en sonaringtonhemlighet som gäller de gudomliga Sönerna. Riktarna är ett av Gud Faderns mysterier. Inkarnationen av gudomliga Söner är ett av Gud Sonens mysterier; det är en hemlighet instängd i Sonaringtons sjunde sektor, ett rike som

Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the "bosom of the Father," the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

13:1.5 (144.5) *The secrets of Divinington* include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

13:1.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other forms of Father fragments, of the Gravity Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the "bosom of the Son," the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

13:1.8 (145.3) *The secrets of Sonarington* include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by

ingen annan har tillräde till än de som personligen har genomgått denna unika erfarenhet. Endast de faser av inkarnation som har att göra med ert uppstigande livsskede har uppmärksamats för er. Det finns många andra faser i mysteriet med ouppenbarade inkarnationen av Paradissöner på uppdrag i universumtjänst som inte har avslöjats för er. Och det finns ännu andra sonaringtonmysterier.

3. SPIRITINGTON. Denna värld är "Andens famn", paradishemmet för de höga varelser som uteslutande representerar den Oändlige Anden. Här samlas de Sju Härskarandarna och vissa av deras avkomlingar från alla universer. I denna himmelska boplatz kan man också finna talrika ouppenbarade klasser av andepersonligheter, varelser vars uppgift är de mångahanda aktiviteter i universum som inte är förenade med planerna för upphöjningen av tidens dödliga varelser till evighetens paradinsnivåer.

Spiritingtons hemligheter inrymmer återspeglingsens ogenomträngliga mysterier. Vi berättar för er om återspeglingsens vidsträckta och universella fenomen, i synnerhet såsom den fungerar på högkvartersvärldarna i de sju superuniverserna, men vi förklarar aldrig helt detta fenomen, emedan vi inte fullt förstår det. Mycket, verkligt mycket förstår vi, men många grundläggande detaljer är fortfarande ett mysterium för oss. Återspeglingsen är en av Gud Andens hemligheter. Ni har blivit instruerade om återspeglingsfunktioner i förhållande till uppstigningsplanen för de dödligas överlevnad, och så fungerar de helt visst, men återspeglingsen är också ett oundgängligt drag i det normala framskridandet av talrika andra faser av verksamhet i universum. Denna Oändlige Andens egenskap används också på andra områden än för insamlandet av upplysningar och spridandet av information. Spiritington hyser även andra hemligheter.

4. VICEGERINGTON. Denna planet är "Faderns och Sonens famn" och den hemliga sfären för vissa ouppenbarade varelser som har sitt ursprung i Faderns och Sonens handlingar. Detta är också paradishemmet för många förhärligade varelser med sammansatt ursprung. Deras ursprung är invecklat på grund av de många olika förfaranden som används i de sju superuniverserna. I denna värld samlas många grupper av varelser vilkas identitet inte har uppenbarats för de dödliga på Urantia.

Vicegeringtons hemligheter inkluderar hemligheterna med treenigandet, och treenigandet utgör hemligheten med behörigheten att representera Treenigheten, att verka som ställföreträdare för Gudarna. Behörighet att representera Treenigheten gäller endast de varelser, uppenbarade eller ouppenbarade, som har treenigats, skapats, eventuerats eller eviggjorts av två eller alla tre medlemmar av Paradistreenigheten. Personligheter som har fått sin tillvaro genom treenigande handlingar av vissa typer av förhärligade skapade varelser representerar ingenting mer än den begreppsmässiga potential som har mobiliserats vid detta treenigande, trots att sådana varelser kan stiga upp längs den väg till omfamning av Gudomen som är öppen för alla av deras art.

Icke-treenigade varelser förstår inte fullt förfarandet vid treenigandet av antingen två eller tre Skapare eller

none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the "bosom of the Spirit," the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13:1.10 (145.5) *The secrets of Spiritington* involve the impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this phenomenon, for we do not fully understand it. Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate, but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. This planet is the "bosom of the Father and the Son" and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses. Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13:1.12 (146.1) *The secrets of Vicegerington* include the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.

13:1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three

av vissa varelser. Ni kommer aldrig att fullt förstå detta fenomen om ni inte i en avlägsen framtid under ert förhålligade livsskede skulle försöka er på och lyckas med ett sådant äventyr, ty annars kommer dessa Vicegeringtons hemligheter alltid att vara förbjudna för er. Men för mig, som är en varelse av högt treenighetsursprung, är alla sektorer i Vicegerington öppna. Jag förstår fullt hemligheten med mitt ursprung och min bestämmelse, och lika fullt och helgat värnar jag om den.

Det finns ytterligare andra former och faser av treenigande som inte har bragts till folkens kännedom på Urantia, och dessa erfarenheter skyddas till sina personliga aspekter på behörigt sätt i Vicegeringtons hemliga sektor.

5. SOLITARINGTON. Denna värld är "Faderns och Andens famn" och är mötesplatsen för en storartad härskara av ouppenbarade varelser med ursprung i den Universelle Faderns och den Oändlige Andens gemensamma handlingar varelser som utöver sitt arv från Anden har drag av Fadern.

Detta är också hemmet för de Ensamma Budbärarna och andra personligheter av överänglaklass. Ni vet om mycket få av dessa varelser; det finns ett stort antal klasser ouppenbarade på Urantia. Fastän deras hemort är belägen i den femte världen följer därav inte nödvändigtvis att Fadern hade något att göra med skapandet av Ensamma Budbärare eller deras överänglakompanjoner, men i denna universumtidsålder har han att göra med deras funktion. Under den nuvarande universumtidsåldern är detta också den statusenliga sfären för Universums Styркеledare.

Det finns talrika andra klasser av andepersonligheter, varelser okända för den dödliga människan, som betraktar Solitarington som sin hemsfär i Paradiset. Man bör komma ihåg att alla delar och nivåer av universumaktiviteter är alldeles lika fullt försedda med omvårdande andar som den värld som ägnar sig åt att hjälpa den dödliga människan att stiga upp till sin gudomliga paradisbestämmelse.

Solitaringtons hemligheter. Förutom treenigandets hemligheter gömmer denna värld de hemligheter som berör det personliga förhållandet mellan den Oändlige Anden och vissa av det Tredje Ursprungets och Centrets högre avkomlingar. I Solitarington finns mysterierna om den intima förbindelsen av talrika ouppenbarade klasser med Faderns, Sonens och Andens andar, med Treenighetens trefaldiga ande och med den Supremes, den Ultimates och den Supreme-Ultimates andar.

6. SERAFINGTON. Denna sfär är "Sonens och Andens famn" och hemvärlden för den stora härskara av ouppenbarade varelser som Sonen och Anden har skapat. Detta är också bestämmelsesfären för alla omvårdande klasser av änglaskaror, som inkluderar supernafer, sekonafar och serafer. I centraluniversumet och i de uteliggande universerna tjänar även många klasser av enastående andar som inte är "tjänande andar för dem som skall få frälsning till arvedel". Alla dessa andearbetare på alla nivåer och i alla världar av universumaktiviteter betraktar Serafington som sitt paradis hem.

Serafingtons hemligheter innehåller ett trefaldigt

Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13.1.14 (146.3) There are still other forms and phases of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13.1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. This world is the "bosom of the Father and the Spirit" and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed beings of origin in the conjoint acts of the Universal Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13.1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had aught to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

13.1.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

13.1.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

13.1.19 (146.8) 6. SERAPHINGTON. This sphere is the "bosom of the Son and the Spirit" and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not "ministering spirits to those who shall be heirs of salvation." All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Serafington as their Paradise home.

13.1.20 (147.1) *The secrets of Serafington* involve a

mysterium, endast ett av vilket jag får nämna — mysteriet som gäller serafisk transport. Förmågan hos olika klasser av seraffer och med dem förenade andevarelser att inom sin andeform innesluta alla klasser av icke-materiella personligheter och att föra iväg dem på långa interplanetariska resor är en hemlighet instängd i de heliga sektorerna av Serafington. Transportseraferna förstår detta mysterium, men de förklarar det inte för resten av oss, eller kanske kan de inte göra det. De övriga mysterierna i Serafington gäller de personliga erfarenheterna hos sådana typer av andetjänare som ännu inte har uppenbarats för de dödliga. Och vi avstår från att diskutera hemligheterna kring så nära med er besläktade varelser, ty ni kan nästan förstå dessa nära existensklasser, och det vore som att svika ett förtroende att presentera ens vår partiella kunskap om dessa fenomen.

7. ASCENDINGTON. Denna unika värld är "Faderns, Sonens och Andens famn", mötesplatsen för de uppstigande varelserna från rymden, mottagningssfären för tidens pilgrimer som färdas genom Havona-universumet på sin väg till Paradiset. Ascendington är det verkliga paradishemmet för de uppstigande själarna från tid och rymd innan de uppnår paradisstatus. Ni dödliga kommer att tillbringa de flesta av era "semestrar" i Ascendington. Under ert liv i Havona kommer Ascendington att vara för er det som omväxlingsledarna var under uppstigningen i lokaluniversumet och i superuniversumet. Här kommer ni att engagera er i tusentals aktiviteter som ligger utom räckhåll för den dödliga fantasin. Och som vid varje tidigare framsteg under uppstigningen mot Gud, kommer ert mänskliga jag att här träda in i nya förbindelser med ert gudomliga jag.

Ascendingtons hemligheter inkluderar mysteriet med det gradvisa och säkra uppbyggandet i det materiella och dödliga sinnet av en andlig och potentiellt odödlig motsvarighet till karaktären och identiteten. Detta fenomen utgör ett av de mest svårförståeliga mysterierna i universerna: evolutionen av en odödlig själ i den dödliga och materiella skapade varelsens sinne.

Ni kommer aldrig att fullt förstå denna transaktion innan ni når fram till Ascendington. Och just därför kommer hela Ascendington att vara öppet för er förundrade syn. En sjundedel av Ascendington är förbjuden för mig — den sektor som berör just denna hemlighet som är (eller kommer att vara) en exklusiv erfarenhet och ägodel för er varelsetyp. Denna erfarenhet tillhör er mänskliga existensklass. Min personlighetsklass har inte direkt att göra med dessa transaktioner. Därför är det förbjudet för mig och uppenbaras så småningom för er. Men även efter att det har uppenbarats för er, förblir det av någon orsak för alltid er hemlighet. Ni uppenbarar det inte för oss eller för någon annan klass av varelser. Vi känner till den eviga fusionen mellan en gudomlig Riktare och en odödlig själ av människoursprung, men de uppstigande finaliterna känner själva denna erfarenhet som en absolut realitet.

threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Serafington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of Serafington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such phenomena.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the "bosom of the Father, Son, and Spirit," the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona "vacations" on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

13:1.22 (147.3) *The secrets of Ascendington* include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.

13:1.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finaliters know this very experience as an absolute reality.

2. FÖRHÅLLANDENA MELLAN FADERNS

VÄRLDAR

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

Dessa hemvärldar för olika klasser av andliga varelser är oerhört stora och häpnadsväckande sfärer, och de är lika med Paradiset i sin enastående skönhet och fantastiska härlighet. De är mötesplatsvärldar, återföreningssfärer, som tjänar som permanenta kosmiska adresser. Som finaliter kommer ni att vara bosatta i Paradiset, men Ascendington kommer i alla tider att vara er hemadress, även då ni träder i tjänst i yttre rymden. Genom all evighet kommer ni att anse Ascendington vara ert hem, fyllt av sentimentala minnen och påminnelser om gamla tider. När ni blir sjunde stadets andevarelser ger ni möjligen upp er invånarstatus i Paradiset.

Om yttre universer håller på att bildas, om de skall bebos av tidsvarelser med uppstigningspotential, då drar vi slutsatsen att dessa framtidens barn också är bestämda att betrakta Ascendington som sin hemvärld i Paradiset.

Ascendington är den enda heliga sfär som undantagslöst kommer att vara öppen för din inspektion som nykomling i Paradiset. Vicegerington är den enda heliga sfär som helt och undantagslöst är öppen för mitt skärskådande. Fastän dess hemligheter berör mitt ursprung betraktar jag inte i denna universumtidsålder Vicegerington som mitt hem. Varelser med treenighetsursprung och treenigade varelser är inte det samma.

Varelserna med treenighetsursprung har inte full del i Faderns världar; de har sina enda hem på Paradisön helt nära den Allra Heligaste Sfären. De förekommer ofta i Ascendington, "Faderns, Sonens och Andens famn", där de umgås med sina bröder som har kommit upp från de ringa världarna i rymden.

Ni kunde tänkas anta att Skaparsönerna, som är av Fader-Son-ursprung, skulle anse Vicegerington som sitt hem, men detta är inte fallet i denna universumtidsålder då Gud den Sjufaldige är verksam. Och det finns många liknande problem som kommer att förbrylla er, ty ni kommer med säkerhet att möta många svårigheter då ni försöker förstå dessa ting som är så nära Paradiset. Inte heller kan ni med framgång resonera er igenom dessa frågor; ni vet så litet. Och om ni visste mera om Faderns världar skulle ni helt enkelt möta endast mera svårigheter ända tills ni visste allt om dem. Ställning uppnås på var och en av dessa hemliga världar på basis av tjänst såväl som på grund av ursprungsnatur, men de efterföljande tidsåldrarna kan om distribuera vissa av dessa personlighetsgrupperingar, och gör det också.

Den inre kretsens världar är i verkligheten sällskaps- eller statusvärldar mer än egentliga residenssfärer. De dödliga kommer att uppnå någon status i var och en av Faderns världar, med undantag för en enda värld. Till exempel, när ni dödliga uppnår Havona får ni tillstånd till Ascendington, där ni är högst välkomna, men ni tillåts inte besöka de övriga sex heliga världarna. Efter det att ni har genomgått paradisträningen och har upptagits i Finaltkåren får ni tillstånd för Sonarington, eftersom ni är söner till Gud såväl som uppstigande varelser — och ni är till och med mer. Men det kommer alltid att finnas en sjundedel av Sonarington, sektorn för de gudomliga Sönernas inkarnationshemligheter, som inte är öppen för er granskning. Aldrig kommer dessa hemligheter att

13:2.1 (147.5) These home worlds of the diverse orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic addresses. As finalizers you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on Paradise.

13:2.2 (148.1) If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

13:2.3 (148.2) Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

13:2.4 (148.3) The Trinity-origin beings do not fully share the Father's worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the "bosom of the Father-Son-Spirit," where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

13:2.5 (148.4) You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

13:2.6 (148.5) The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to

uppenbaras för de uppstigande sönerna till Gud.

Slutligen kommer ni att ha fullt tillträde till Ascendington och relativt tillträde till Faderns andra sfärer, med undantag för Divinington. Men även sedan ni har fått tillstånd att landa på ytterligare fem sfärer, efter att ni har blivit finaliter, tillåts ni inte besöka alla sektorer i dessa världar. Inte heller tillåts ni landa på stränderna av Divinington, "Faderns famn", fastän ni helt visst upprepade gånger kommer att stå "vid Faderns högra sida". Aldrig under all evighet uppstår det någon nödvändighet för er närvaro på Tankeriktarnas värld.

Dessa andelivets mötesplatsvärldar är förbjuden mark i den utsträckning att vi ombeds att inte underhandla om inträde till de faser av dessa sfärer som ligger helt utanför våra erfarenhetsområden. Ni kan bli fulländade som skapade varelser, såsom den Universelle Fadern är gudomsfullkomlig, men ni får inte veta de erfarenhetsmässiga hemligheterna som berör alla andra klasser av universumpersonligheter. När Skaparen har en erfarenhetsmässig personlighetshemlighet med sin skapade varelse håller Skaparen den hemligheten i evigt förtroende.

Alla dessa hemligheter antas vara kända för hela gruppen av Suprematetens Treenigade Hemligheter. Dessa varelser är fullt kända endast för grupperna på deras speciella värld; de är föga förstådda av andra klasser. Efter det att ni har uppnått Paradiset kommer ni att känna och högt älska de tio Suprematetens Hemligheter som styr Ascendington. Ni kommer också att uppnå en partiell förståelse av Suprematetens Hemligheter på Faderns övriga världar, utom Divinington, men inte lika fulländat som i Ascendington.

Suprematetens Treenigade Hemligheter är, såsom deras namn kan tänkas ange, relaterade till den Supreme; de är likaså relaterade till den Ultimate och till den framtida Supreme-Ultimate. Dessa Suprematetens Hemligheter är den Supremes hemligheter och även den Ultimates hemligheter, ja till och med den Supreme-Ultimates hemligheter.

3. DEN EVIGE SONENS HELIGA VÄRLDAR

Den Evige Sonens sju lysande sfärer är världar för den rena andeexistensens sju faser. Dessa strålande glober är källan till det trefaldiga ljuset i Paradiset och Havona, och deras inverkan begränsas i stort sett, men inte helt och hållet, till centraluniversumet.

Det finns ingen personlighet på dessa paradisatelliter; därför finns det inte mycket beträffande den rena andens boplatser som kan presenteras för den dödliga och materiella personligheten. Vi har fått lära oss att i dessa världar vimlar det av den Evige Sonens levande varelser som är någonting annat än personliga. Vi drar slutsatsen att dessa väsen håller på att församlas för tjänst i de nya universer som är under planering i ytre rymden. Filosoferna i Paradiset påstår att varje paradiscykel, cirka två miljarder år enligt Urantia-tid, bevitnar ett skapande av ytterligare reserver av dessa klasser på den Evige Sonens hemliga världar.

Så vitt jag vet har ingen personlighet någonsin varit på någon av den Evige Sonens sfärer. Jag har aldrig

the ascendant sons of God.

13:2.7 (148.6) Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the "bosom of the Father," though you shall surely stand repeatedly at the "right hand of the Father." Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

13:2.8 (149.1) These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

13:2.9 (149.2) All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father, though not so perfectly as on Ascendington.

13:2.10 (149.3) The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL SON

13:3.1 (149.4) The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

13:3.2 (149.5) Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being assembled for ministry in the projected new universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

13:3.3 (149.6) As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the Eternal

fått i uppdrag att besöka någon av dessa världar under all min långa erfarenhet inom- och utanför Paradiset. Inte ens de personligheter som har samskapats av den Evige Sonen besöker dessa världar. Vi sluter oss till att alla icke-personliga andar — oberoende av vems avkomlingar de är — har tillträde till dessa andehem. Eftersom jag är en person och har en andeform skulle en sådan värld utan tveak sig tom och ödslig ifall jag tilläts besöka den. Höga andepersonligheter är inte begivna på och får ingen tillfredsställelse av, meningslös nyfikenhet, av rent värdelösa äventyr. Det finns hela tiden alltför mycket spännande och meningsfulla äventyr för att tillåta uppkomsten av något stort intresse för sådana projekt som antingen är till ingen nytta eller överkliga.

4. DEN OÄNDLIGE ANDENS VÄRLDAR

Mellan den inre kretsen i Havona och den Evige Söns strålande sfärer kretsar den Oändlige Andens sju glober, världar bebodda av den Oändlige Andens avkomlingar, av förhärligade skapade personligheters treenigade söner och av andra typer av ouppenbarade varelser sysselsatta med att effektivt administrera de många företagen inom de olika områdena av universumaktiviteter.

De Sju Härskarandarna är de suprema och ultimata representanterna för den Oändlige Anden. De har sina personliga funktionsställen, sina styrkefokus, inom Paradisets perifer områda, men alla operationer som gäller deras förvaltning och styre av storuniversum utförs på och från den Oändlige Andens speciella exekutiva sfärer. De Sju Härskarandarna är i verkligheten balanshjulet för sinne-ande i universernas universum, en allt omslutande, allt omfattande och allt koordinerande centralt belägen styrka.

Från dessa sju speciella sfärer verkar Härskarandarna för att utjämna och stabilisera det kosmiska sinnets kretsar i storuniversum. De har också att göra med Gudomarnas differentials andliga attityd och närvaro överallt i storuniversum. Fysiska reaktioner är ensartade, regelbundna och alltid omedelbara och automatiska. Men erfarenhetsmässig andlig närvaro är i enlighet med de underliggande förhållanden eller tillstånd av andlig mottaglighet innevarande i de individuella sinnena i världarna.

Fysiskt inflytande, fysisk närvaro och funktion är utan variation i alla universer — små eller stora. Den faktor som varierar i den andliga närvaron eller reaktionen är den varierande skillnaden i viljevarelsernas uppfattning och mottagande av den. Medan den absoluta och existentiella Gudomens andliga närvaro på intet sätt influeras av skapade varelsers lojala eller illojala attityd, är det samtidigt sant att den subabsoluta och erfarenhetsmässiga Gudomens fungerande närvaro definitivt och direkt influeras av dessa finita skapade varelsers beslut, val och viljeattityder — av den individuella varelsens, planetens, systemets, konstellationens eller universumets lojalitet och tillgivenhet. Men denna andliga närvaro av gudomlighet är inte nyckfull eller godtycklig; dess erfarenhetsmässiga variation är en naturlig följd av att de personliga varelserna har försetts med fri vilja.

Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits — regardless of parentage — are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

13:4.1 (149.7) Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe activities.

13:4.2 (150.1) The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-co-ordinating power of central location.

13:4.3 (150.2) From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

13:4.4 (150.3) Physical authority, presence, and function are unvarying in all the universes, small or great. The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

Det som bestämmer variationen i den andliga närvaron finns i era egna hjärtan och tankesinnen och består i de sätt ni själva väljer, de beslut ert sinne fattar och den beslutsamhet er egen vilja visar. Denna skillnad är en naturlig del av den fria viljans reaktioner hos intelligenta personliga varelser, varelser som den Universelle Fadern har bestämt skall utöva denna frihet att välja. Och Gudomarna följer alltid ebben och floden av sin ande då de möter och tillfredsställer förhållandena och behoven i de skapades olika val, så att de ger ut mera av sin närvaro som svar på en uppriktig önskan därom och igen drar sig tillbaka från scenen då deras skapade varelser beslutar sig ogynnsamt vid utövandet av sin gudomligt utgivna frihet att välja. Och sålunda blir gudomlighetens ande ödmjukt hörsam inför vad de skapade i världarna väljer.

De Sju Härskarandarnas exekutiva boningar är i själva verket paradishögkvarteren för de sju superuniverserna och de med dem korrelerade segmenten i yttre rymden. Varje Härskarande presiderar över ett superuniversum, och var och en av dessa sju världar är uteslutande hänvisad till en av Härskarandarna. Det finns faktiskt ingen fas i de sju superuniversernas administration under paradinsnivån som inte skulle ombesörjas på dessa exekutiva världar. De är inte lika exklusiva som Faderns eller Sonens sfärer, och fastän boendestatus är begränsad till de infödda varelserna och till dem som arbetar där, är dessa sju administrativa planeter alltid öppna för alla varelser som önskar besöka dem och som kan arrangera den nödvändiga överföringen dit.

För mig är dessa exekutiva världar de mest intressanta och spännande ställen utanför Paradiset. På ingen annan plats i det vida universumet kan man observera så mångahanda aktiviteter, som involverar så många olika klasser av levande varelser, som har att göra med operationer på så många skilda nivåer, verksamheter som samtidigt är materiella, intellektuella och andliga. När jag beviljas en period av ledighet från tjänst, och om jag råkar vara i Paradiset eller Havona, far jag vanligen vidare till någon av de Sju Härskarandarnas livligt aktiva världar för att där låta mitt sinne inspireras av uppvisningar i företagsamhet, hängivenhet, lojalitet, visdom och effektivitet. Ingen annanstans kan jag observera en sådan häpnadsväckande sammankoppling av personlighetsverksamhet på alla sju nivåer av universumverklighet. Och jag blir alltid stimulerad av verksamhet som utförs av de varelser som så väl kan sitt arbete och som så helt njuter av att göra det.

[Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad härtill av Dagarnas Forna i Uversa.]

13:4.5 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

13:4.6 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

13:4.7 (151.1) To me, these executive worlds are the most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire my mind with such spectacles of enterprise, devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness. Nowhere else can I observe such an amazing interassociation of personality performances on all seven levels of universe reality. And I am always stimulated by the activities of those who well know how to do their work, and who so thoroughly enjoy doing it.

13:4.8 (151.2) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitel 14. Det centrala och gudomliga universumet

⇨ 013

Urantiaboken

015 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 14

DET CENTRALA OCH GUDOMLIGA UNIVERSUMET

Sektioner

Introduktion

1. Paradis-Havona-systemet
2. Havonas sammansättning
3. Världarna i Havona
4. Det Centrala Universumets skapade varelser
5. Livet i Havona
6. Syftet med det Centrala Universumet

Introduktion

DET FULLÄNDADE och gudomliga universumet ligger i centrum av all skapelse; det är den eviga kärnskapelsen runt vilken tidens och rymdens vidsträckta skapelser roterar. Paradiset är den absoluta stabilitetens jättelika Kärnö, som vilar orörlig i själva hjärtat av det storslagna eviga universumet. Denna centrala planetfamilj kallas Havona, och det ligger långt avlägset från lokaluniversumet Nebadon. Dess dimensioner är enorma och dess massa nästan otrolig och den omfattar en miljard sfärer av ofattbar skönhet och enastående storslagenhet, men den verkliga omfattningen av denna vidsträckta skapelse ligger faktiskt bortom det mänskliga sinnets fattningsförmåga.

Detta är den enda stadgade, perfekta och etablerade anhopningen av världar. Det är ett helt och hållet skapat och fullkomligt universum; det är inte ett resultat av evolutionär utveckling. Detta är fulländningens eviga kärnskapelse, och kring den roterar det ändlösa följet av universer som bildar det oerhört omfattande evolutionära experimentet, det djärva äventyret för Guds Skaparsöner som strävar efter att i tiden duplicera och i rymden reproducera mönsteruniversumet, idealet för gudomlig fullständighet, suprem finalitet, ultimat verklighet och evig fulländning.

1. PARADIS-HAVONA-SYSTEMET

Från Paradisets periferi till de sju superuniversernas inre gränser finns följande sju

PAPER 14

THE CENTRAL AND DIVINE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

INTRODUCTION

14:0.1 (152:1) THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

14:0.2 (152:2) This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality, and eternal perfection.

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

14:1.1 (152:3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

rymdförhållanden och -rörelser:

1. De lugna mellanrymdzonerna som snuddar vid Paradiset.

2. Medursrörelsen i de tre paradis- och de sju havonakretsarna.

3. De halvlugna rymdzonerna som skiljer havonakretsarna från de mörka gravitationskropparna i centraluniversumet.

4. Det inre bältet av mörka gravitationskroppar som rör sig moturs.

5. Den andra unika rymdzone som skiljer de mörka gravitationskropparnas två rymdbanor från varandra.

6. Det yttre bältet av mörka gravitationskroppar som roterar medurs runt Paradiset.

7. En tredje rymdzon — en halvlugn zon — som skiljer det yttre bältet av mörka gravitationskroppar från de innersta kretsarna i de sju superuniverserna.

Havonas en miljard världar är ordnade i sju koncentrisk kretsar som omedelbart omger paradissatelliternas tre kretsar. Det finns uppåt trettiofem miljoner världar i den innersta havonakretsen och över tvåhundrafyrtiofem miljoner i den yttersta, med ett proportionellt antal i de mellanliggande kretsarna. Alla kretsar är olika, men alla är perfekt balanserade och utomordentligt väl organiserade, och var och en genomströmmas av den Oändlige Andens specialiserade representation — en av Kretsarnas Sju Andar. Utöver andra funktioner koordinerar denna opersonliga Ande skötseln av himmelska angelägenheter överallt i sin krets.

Havonas planetariska kretsar ligger inte över varandra; världarna i dem följer varandra i en välordnad linjär procession. Centraluniversumet virvlar runt den stationära Paradisön i ett enda vidsträckt plan, bestående av tio koncentrisk stabiliserade enheter — paradissfärernas tre kretsar och havonavärldarnas sju kretsar. Fysiskt sett är havona- och paradiskretsarna ett och samma system; man skiljer mellan dem för att de funktionellt och administrativt är åtskilda.

Tiden räknas inte i Paradiset; de som är infödda på den centrala Ön har en medfödd uppfattning om det successiva händelseförloppet. Men tiden är nära förbunden med havonakretsarna och med talrika varelser, både av himmelskt och av jordiskt ursprung, som vistas där. Varje havonavärld har sin egen lokal tid som bestämts av kretsen. Alla världar på en given krets har ett lika långt år eftersom de alla enhetligt löper i bana runt Paradiset, och längden av dessa planetariska år minskar från den yttersta till den innersta kretsen.

Förutom omloppstiden i Havona finns Paradis-Havona-standarddagen och andra tidsangivelser som bestäms på och utsänds från den Oändlige Andens sju paradissatelliter. Paradis-Havona-standarddagen är baserad på längden av den tid det tar för planetboningarna på den första eller inre havonakretsen att fullfölja ett varv runt Paradisön; och fastän deras hastighet är enorm, som följd av deras läge mellan de mörka gravitationskropparna och det gigantiska

14:1.2 (152.4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14:1.3 (152.5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14:1.4 (152.6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14:1.5 (152.7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14:1.6 (152.8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14:1.7 (152.9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14:1.8 (152.10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14:1.9 (152.11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14:1.10 (153.1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

14:1.11 (153.2) Time is not reckoned on Paradise; the sequence of successive events is inherent in the concept of those who are indigenous to the central Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

14:1.12 (153.3) Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost

Paradiset, fordras det nästan tusen år för dessa sfärer att fullfölja sitt kretslopp. Ovetandes har ni läst sanningen när era ögon har dröjt vid orden: "En dag är för Herren såsom tusen år, ja blott som en vakt i natten." En Paradis-Havona-dag är exakt sju minuter, tre och en åttondedels sekunder mindre än ett tusen år enligt den nuvarande skottårskalendern på Urantia.

Denna Paradis-Havona-dag är standardtidsmåttet för de sju superuniverserna fast vart och ett av dem har sin egen intern tidsstandard.

I utkanterna av detta vidsträckta centraluniversum, långt ut bortom havonavärldarnas sjunde bälte, cirkulerar ett otroligt antal enorma mörka gravitationskroppar. Dessa mångfaldiga mörka massor är i många detaljer helt olika andra rymdkroppar; även till formen är de mycket annorlunda. Dessa mörka gravitationskroppar varken återspeglar eller absorberar ljus; de reagerar inte för ljus av fysisk energi, och de omger och omsluter så fullständigt Havona att de gömmer det från att synas från även närliggande bebodda universer i tid och rymd.

Det stora bältet av mörka gravitationskroppar delas i två likadana elliptiska kretsar av ett unikt rymdintrång. Det inre bältet roterar moturs; det yttre roterar medsols. Dessa motsatta rörelseriktningar tillsammans med de mörka kropparnas oerhört stora massa utjämnar så effektivt gravitationslinjerna i Havona att centraluniversumet blir en fysiskt balanserad och fullkomligt stabiliserad skapelse.

Den inre processionen av mörka gravitationskroppar är rörformigt anordnad och består av tre cirkulära grupperingar. Ett tvärsnitt av denna krets skulle uppvisa tre koncentriska cirklar, alla av ungefär samma täthet. Den yttre kretsen av mörka gravitationskroppar är arrangerad i en lodrät formation, tiotusen gånger högre än den inre kretsen. Den yttre kretsens höjd är femtiotusen gånger dess bredd.

Den mellanliggande rymden som finns mellan dessa två kretsar av gravitationskroppar är unik då ingenting liknande står att finna i hela det vida universum. Denna zon kännetecknas av enorma upp- och nedgående vågrörelser och uppfylls av enorma energiaktiviteter av ett okänt slag.

Enligt vår uppfattning kommer ingenting likt de mörka gravitationskropparna i centraluniversumet att känneteckna den framtida utvecklingen av nivåerna i yttre rymden; vi anser dessa processioner i alternerande riktning av jättelika gravitationsbalanserade kroppar vara unika i totaluniversum.

2. HAVONAS SAMMANSÄTTNING

Andevarelserna vistas inte i den dunkla rymden; de bebor inte eteriska världar; de har sitt hemvist på faktiska sfärer av materiell natur, världar som är precis lika verkliga som de på vilka de dödliga lever. Havonavärldarna är verkliga och konkreta, även fast deras verkliga substans skiljer sig från den materiella organisationen av planeterna i de sju superuniverserna.

one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement "A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night." One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

14:1.13 (153.4) This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

14:1.14 (153.5) On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

14:1.15 (153.6) The great belt of dark gravity bodies is divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

14:1.16 (153.7) The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of about equal density. The outer circuit of dark gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times that of the transverse diameter.

14:1.17 (154.1) The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

14:1.18 (154.2) In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. CONSTITUTION OF HAVONA

14:2.1 (154.3) Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

Havonas fysiska realiteter företräder en klass av energioorganisation som radikalt skiljer sig från varje slag som råder i rymdens evolutionära universer. Havonaenergierna är trefaldiga; enheterna av energimateria i superuniverserna innehåller en tvåfaldig energiladdning, fastän en form av energi existerar i negativa och positiva faser. Skapandet av centraluniversumet är trefaldigt (Treenighet); skapandet av ett lokaluniversum (direkt) är tvåfaldigt, av en Skaparson och en Skapande Ande.

Materialet i Havona består av en organisation av exakt tusen kemiska grundelement och en balanserad funktion av de sju formerna av havonaenergi. Var och en av dessa grundenergier uppvisar sju retningsfaser, så att ursprungsinvånarna i Havona reagerar på fyrtionio olika förmörmelsestimuli. Med andra ord, sett från en rent fysisk ståndpunkt har ursprungsinvånarna i centraluniversumet fyrtionio specialiserade former av sinnesförmörmelser. Morontiasinnena är sjuttio och de högre andliga formerna av reaktionsrespons varierar hos olika typer varelser från sjuttio till tvåhundraio.

Ingen av de fysiska varelserna i centraluniversumet skulle vara synlig för urantiabor. Inte heller skulle någon fysisk retning i dessa avlägsna världar leda till någon reaktion i era grova sinnesorgan. Om en dödlig från Urantia kunde transporteras till Havona skulle han där vara döv, blind och i total avsaknad av alla andra sinnesreaktioner; han skulle kunna fungera endast som en begränsad självmedveten varelse utan alla intryck från omgivningen och alla reaktioner därpå.

Det finns talrika fysiska fenomen och andliga reaktioner som försiggår i den centrala skapelsen och som är okända i sådana världar som Urantia. Den grundläggande organisationen av en trefaldig skapelse är helt olik den tvåfaldiga sammansättningen av ett skapat universum i tid och rymd.

All naturlag är koordinerad på en helt annan basis än i de dubbla energisystemen i de evolverande skapelserna. Hela centraluniversumet är organiserat i enlighet med ett trefaldigt system av fulländad och symmetrisk kontroll. Överallt i hela Paradis-Havona-systemet upprätthålls en fulländad balans mellan alla kosmiska realiteter och alla andliga krafter. Med ett absolut grepp om den materiella skapelsen reglerar och upprätthåller Paradiset fullkomligt de fysiska energierna i detta centraluniversum; den Evige Sonen uppehåller som en del av sitt alltomfattande andegrepp på det mest fullkomliga sätt den andliga statusen som alla i Havona har. I Paradiset är ingenting experimentellt, och Paradis-Havona-systemet är en enhet av kreativ fulländning.

Den Evige Sonens universella andliga gravitation är otroligt aktiv överallt i centraluniversumet. Alla andevärden och andliga personligheter dras oupphörligt inåt mot Gudarnas boning. Denna dragning mot Gud är intensiv och oundviklig. Ambitionen att nå fram till Gud är starkare i centraluniversumet, inte för att andegravitationen är starkare än i de uteliggande universerna, utan för att de varelser som har uppnått Havona är mera fullt förändligade och därför mera mottagliga för den ständigt närvarande verkan av dragningen från den Evige Sonens universella andegravitation.

14:2.2 (154.4) The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

14:2.3 (154.5) The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

14:2.4 (154.6) None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those faraway worlds excite a reaction in your gross sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

14:2.5 (154.7) There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

14:2.6 (154.8) All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces. Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

14:2.7 (155.1) The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

På samma sätt drar den Oändlige Anden alla intellektuella värden mot Paradiset. Överallt i centraluniversumet verkar den Oändlige Andens sinnesgravitation i förening med den Evige Sonens andegravitation, och dessa tillsammans bildar den kombinerade drivkraften som får de uppstigande själarna att söka Gud, att nå fram till Gudomen, att uppnå Paradiset och att lära känna Fadern.

Havona är ett andligen fullkomligt och fysiskt stabilt universum. Kontrollen av och den balanserade stabiliteten i centraluniversumet förefaller att vara perfekt. Allt det fysiska och det andliga är fullständigt förutsägbart, men inte sinnesfenomenen och den personliga viljan. Vi drar den slutsatsen att synd kan räknas som en omöjlig företeelse, men vi gör det på basis av att Havonas med fri vilja försedda ursprungsvarelser aldrig har gjort sig skyldiga till att gå emot Gudomens vilja. Under all evighet har dessa himmelska varelser varit konsekvent lojala mot Dagarnas Eviga. Inte heller har synd framträtt i någon skapad varelse som har kommit till Havona som pilgrim. Aldrig har det inträffat att någon varelse har uppfört sig illa i någon grupp av personligheter som någonsin har skapats i, eller fått tillträde till, centraluniversumet Havona. Så fulländade och gudomliga är urvalsmetoderna och -sätten i tidens universer att något misstag enligt anteckningarna i Havona aldrig har inträffat; inga misstag har någonsin gjorts; ingen uppstigande själ har någonsin för tidigt fått tillträde till centraluniversumet.

3. VÄRLDARNA I HAVONA

När det gäller regeringen i centraluniversumet, så finns det ingen. Havona är så utsökt fulländad att inget intellektuellt regeringssystem behövs. Det finns inga reguljärt inrättade domstolar, inte heller finns det lagstiftande församlingar; Havona behöver endast ett administrativt styre. Här kan man se höjden av idealen om sant självstyre.

Det finns inget behov av regering bland sådana perfekta och nästan perfekta förståndsvarelser. De behöver inte något reglemente, ty de är varelser med medfödd fullkomlighet blandade med evolutionära varelser som för länge sedan har klarat prövningen i superuniversernas högsta domstolar.

Administrationn av Havona är inte automatisk, men den är beundransvärt fulländad och gudomligt effektiv. Den är i huvudsak planetarisk och anförtrödd den på planeten bosatta Dagarnas Evige; varje havonasfär styrs av en av dessa personligheter med treenighetsursprung. Dagarnas Eviga är inte skapare, men de är perfekta administratörer. De undervisar med suprem skicklighet och leder sina planetariska barn med en visdomens fullkomlighet som gränsar till absolutet.

Centraluniversumets en miljard sfärer utgör utbildningsvärldar för de höga personligheterna födda i Paradiset och Havona, och vidare tjänar de som slutliga utvärderingsarenor för uppstigande varelser från de evolutionära världarna i tiden. Vid verkställandet av den Universelle Faderns stora plan för de skapades uppstigande landsätts tidens pilgrimer på den yttre eller sjunde kretsens mottagningsvärldar, och efter ytterligare

14:2.8 (155.2) Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

14:2.9 (155.3) Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

3. THE HAVONA WORLDS

14:3.1 (155.4) Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative direction. Here may be observed the height of the ideals of true *self-government*.

14:3.2 (155.5) There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

14:3.3 (155.6) The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

14:3.4 (156.1) The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to increased

träning och vidgad erfarenhet uppflyttas de stegvis, från planet till planet och cirkel till cirkel, tills de slutligen når fram till Gudomarna och får residens i Paradiset.

Fastän sfärerna på de sju kretsarna upprätthålls i all sin himmelska härlighet används för närvarande endast omkring en procent av all planetarisk kapacitet i arbetet med att befrämja Faderns universella plan för de dödligas uppstigande. Omkring en tiondedel av en procent av dessa enorma världars yta är anvisad för Finalitkårens liv och aktiviteter; dessa varelser som evigt är stadgade i ljus och liv vistas och tjänar ofta på havonavärldarna. Dessa upphöjda varelser har sitt personliga residens i Paradiset.

Den planetariska uppbyggnaden av havonasfärerna är helt olik rymdens evolutionära världar och system. Ingen annanstans i hela storuniversum är det lämpligt att använda sådana enorma sfärer som bebodda världar. Den triatafysiska konstitutionen tillsammans med den balanserande effekten av de enorma mörka gravitationskropparna gör det möjligt att så fulländat utjämna de fysiska krafterna och att så utsökt balansera de olika attraktionskrafterna i denna världiska skapelse. Antigravitation används också vid organiserandet av de materiella funktionerna och de andliga aktiviteterna i dessa enorma världar.

Arkitekturen, belysningen och uppvärmningen, såväl som den biologiska och artistiska utsmyckningen av havonasfärerna ligger helt bortom den största möjliga sträckningen av människans föreställningsförmåga. Man kan inte berätta er mycket om Havona; för att förstå dess skönhet och storslagenhet måste ni se det. Det finns emellertid verkliga floder och sjöar i dessa fulländade världar.

Andligen är dessa världar idealiskt utrustade; de är lämpligt anpassade för sitt syfte att härbärgera de talrika klasser av olika varelser som verkar i centraluniversumet. Mångahanda aktiviteter som ligger långt bortom människans fattning försiggår i dessa vackra världar.

4. DET CENTRALA UNIVERSUMETS SKAPADE

VARELSER

Det finns sju grundformer av levande ting och varelser i havonavärldarna, och var och en av dessa grundformer existerar i tre skilda faser. Var och en av dessa faser indelas i sjuttio huvudavdelningar, och varje huvudavdelning består av tusen underavdelningar, som ytterligare har sina underindelningar och så vidare. Dessa livets basgrupper kunde klassificeras sålunda:

1. Materiella.
2. Morontiella.
3. Andliga.
4. Absonita.
5. Ultimata.
6. Samabsoluta.
7. Absoluta.

training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

14:3.5 (156.2) At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

14:3.6 (156.3) The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

14:3.7 (156.4) The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

14:3.8 (156.5) Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:4.1 (156.6) There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

- 14:4.2 (156.7) 1. Material.
- 14:4.3 (156.8) 2. Morontial.
- 14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.
- 14:4.5 (156.10) 4. Absonite.
- 14:4.6 (156.11) 5. Ultimate.
- 14:4.7 (156.12) 6. Coabsolute.
- 14:4.8 (156.13) 7. Absolute.

Förfall och död är inte en del av livscykeln i havonavärldarna. I centraluniversumet undergår de lägre levande tingen materialisationsomvandling. De byter förvisso form och manifestation men de upplöses inte genom en process av förfall och celldöd.

Ursprungsinvånarna i Havona är alla Paradistreenighetens avkomlingar. De har inga skapade föräldrar och de är icke-reproducerande varelser. Vi kan inte beskriva skapandet av dessa centraluniversumets medborgare, varelser som aldrig har blivit skapade. Hela berättelsen om skapandet av Havona är ett försök att i tid och rymd införa ett evighetsfaktum som inte står i något förhållande till tid eller rymd så som den dödliga människan förstår dem. Men vi måste göra en eftergift för människans filosofi i form av en begynnelsepunkt; även personligheter långt ovanför människans nivå behöver ett begrepp "beggynnelser". I alla fall är Paradis-Havona-systemet evigt.

Ursprungsinvånarna i Havona lever på centraluniversumets en miljard sfärer i samma bemärkelse som andra klasser av permanenta medborgare lever på sina respektive födelsesfärer. Så som den materiella klassen av söner sköter den materiella, intellektuella och andliga ekonomin i en miljard lokalsystem i ett superuniversum, så lever och verkar, i vidare bemärkelse, Havonas ursprungsinvånare i dessa en miljard världar i centraluniversumet. Ni kunde möjligen anse dessa havoniter vara materiella varelser i den meningen att ordet "materiell" kunde utvidgas till att beskriva de fysiska realiteterna i det gudomliga universumet.

Det finns ett liv som är inhemskt i Havona och som har betydelse i och för sig. Havoniterna sörjer på många sätt för dem som stiger ned från Paradiset och för dem som stiger upp från superuniverserna, men de lever också liv som är unika i centraluniversumet och som har relativ betydelse helt oberoende av vare sig Paradiset eller superuniverserna.

Så som trossönernas dyrkan i de evolutionära världarna sörjer till tillfredsställelsen av den Universella Faderns kärlek, så mättar havonavarelsernas upphöjda tillbedjan den gudomliga skönhetens och sanningens fullkomliga ideal. Så som den dödliga människan strävar efter att göra Guds vilja, så lever centraluniversumets varelser för att tillfredsställa Paradistreenighetens ideal. Till själva sin natur är de Guds vilja. Människan fröjdas över Guds godhet, havoniterna jublar över den gudomliga skönheten, medan ni båda får åtnjuta den levande sanningens frihet.

Havoniterna har både valbar nuvarande och framtida ouppenbarad ödesbestämmelse. Och det finns ett framtidskridande avsett för de infödda varelserna som är speciellt för centraluniversumet, ett framtidskridande som innebär varken uppstigande till Paradiset eller penetrerande av superuniverserna. Detta framtidskridande till högre havonastatus kan antydast som följer:

1. Erfarenhetsmässigt framtidskridande utåt från den första till den sjunde kretsen.

2. Framtidskridande inåt från den sjunde till den första kretsen.

14:4.9 (157.1) Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of "beginnings." Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word "material" could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descenders and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father's love, so the exalted adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they are the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from the first to the seventh circuit.

14:4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.

3. Framåtskridande inom kretsen — framsteg inom världarna på en given krets.

Förutom ursprungsinvånarna i Havona omfattar centraluniversumets invånare talrika klasser av mönstervarelser för olika grupper i universum: rådgivare, ledare och lärare som rådgivare, leder och lär samma slags varelser överallt i skapelsen. Alla varelser i alla universer är formade efter någon viss klass av mönstervarelse som lever i någon viss värld av Havonas en miljard världar. Även tidens dödliga har sitt mål och sina ideal för de skapades existens på de yttre kretsarna av dessa förebildssfärer i höjden.

Sedan finns det de varelser som har nått fram till den Universelle Fadern, och som är berättigade att komma och gå, som utses för speciella tjänsteuppdrag här och där i universerna. Och i varje havonavärld finner man uppnåelsekandidater, de som fysiskt har uppnått centraluniversumet men som ännu inte har nått den andliga utveckling som gör det möjligt för dem att söka residens i Paradiset.

Den Oändlige Anden representeras i havonavärldarna av en stor mängd personligheter, älskvärda varelser med charm och strålgång, som administrerar detaljerna av de intrikata intellektuella och andliga angelägenheterna i centraluniversumet. De utför i dessa världar av gudomlig fulländning det arbete som av naturen hör till den normala skötseln av denna omfattande skapelse, och därtill har de hand om de mångahanda sysslorna med att undervisa, träna och vårda sig om de enorma antal uppstigande skapade varelser som har klivit upp till härligheten från rymdens mörka världar.

Det finns talrika grupper av ursprungsvarelser i systemet Paradis-Havona vilka på intet sätt direkt har att göra med uppstigningsplanen för de skapades uppnåelse av fulländning; därför har de utelämnats i den klassifikation av personligheter som presenteras för de dödligas raser. Endast huvudgrupperna av övermänniskliga varelser och de klasser som direkt är anknutna till er överlevnadserfarenhet presenteras i detta sammanhang.

I Havona förekommer det rikligt med livsformer av alla faser av intelligenta varelser, som där försöker avancera från lägre till högre kretsar i sin strävan att nå högre nivåer av gudomlighetsförståelse och vidgad uppskattnings av suprema betydelser, ultimata värden och absolut verklighet.

5. LIVET I HAVONA

På Urantia genomgår ni ett kort och intensivt test under ert inledande livsskede av materiell existens. I mansonivärldarna och upp genom ert system, er konstellation och ert lokaluniversum går ni igenom uppstigningens morontiafaser. I superuniversernas utbildningsvärldar passerar ni genom de sanna andestadierna i framåtskridandet och förbereds för att till slut överföras till Havona. På de sju kretsarna i Havona är era framsteg intellektuella, andliga och erfarenhetsmässiga. Och det finns en bestämd uppgift att utföra i varje värld i varje krets.

Livet i de gudomliga världarna i centraluniversumet

14:4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

14:4.18 (157.10) In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

14:4.19 (157.11) Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

14:4.20 (158.1) The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

14:4.21 (158.2) There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in no way directly associated with the ascension scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

14:4.22 (158.3) Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. LIFE IN HAVONA

14:5.1 (158.4) On Urantia you pass through a short and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

14:5.2 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that

är så rikt och fullt, så fullständigt och överflödande, att det helt övergår människans uppfattning om vad en skapad varelse överhuvudtaget skulle kunna erfara. De sociala och ekonomiska aktiviteterna i denna eviga skapelse är helt olika de sysselsättningar som materiella varelser i evolutionära världar som Urantia är vana vid. Även tekniken att tänka i Havona är olik tankeprocessen på Urantia.

Föreskrifterna i centraluniversumet är lämpligt och medfött naturliga; förhållningsreglerna är inte godtyckliga. I varje krav i Havona framkommer rättfärdigheten som grund och rättvisan som regel. Och dessa två faktorer i förening motsvarar det som på Urantia skulle kallas rättfärdighet. Då ni anländer till Havona kommer ni av naturen att fröjdas över att göra saker så som de borde göras.

När intelligenta varelser först uppnår centraluniversumet tas de emot och bosätts på den sjunde havonakretsens pilotvärld. Då de nyanlända framskrider andligen och kan uppfatta identiteten av deras superuniversums Härskarande, förflyttas de till den sjätte cirkeln. (Det är från dessa arrangemang i centraluniversumet som framstegscirklarna i människans sinne har fått sitt namn.) Efter det att de uppstigande har nått insikt om den Supreme och därmed förberetts för gudomsäventyret tas de till den femte kretsen; och sedan de har uppnått den Oändlige Anden flyttas de till den fjärde. Efter uppnåelsen av den Evige Sonen förs de till den tredje; och då de har känt igen den Universelle Fadern går de vidare till vistelse på den andra kretsen av världar där de blir närmare bekanta med Paradisets härskaror. Ankomst till den första kretsen i Havona anger att tidens kandidater har accepterats för tjänst i Paradiset. Beroende på längden och arten av uppstigning som skapad varelse dröjer de en obestämd tid på den inre kretsen av progressiva andliga uppnåelser. Från denna inre krets färdas de uppstigande pilgrimerna inåt till residens i Paradiset och inträde i Finalitkåren.

Under er vistelse som uppstigande pilgrim i Havona tillåts ni fritt besöka världarna på den krets ni tillhör. Ni tillåts också gå bakåt till planeterna på de kretsar ni tidigare har genomgått. Och allt detta är möjligt för dem som vistas på havonacirklarna utan att behöva ty sig till supernaftransport. Pilgrimerna från tiden har förmågan att utrusta sig själva så att de kan färdas i "uppnådd" rymd, men de måste ty sig till föreskriven teknik för att övervinna "ouppnådd" rymd; en pilgrim kan inte lämna Havona eller färdas framåt från sin anvisade krets utan hjälp av en transportsupernaf.

Det finns en uppfriskande originalitet kring denna vida centrala skapelse. Med undantag för materiens fysiska organisation och den grundläggande konstitutionen hos basklasserna av intelligenta varelser och andra levande ting finns det ingenting gemensamt för världarna i Havona. Var och en av dessa planeter är en ursprunglig, unik och exklusiv skapelse; varje planet är en ojämförlig, enastående och fulländad produktion. Och denna individualitetens mångfald utsträcker sig till alla särdrag i de fysiska, intellektuella och andliga aspekterna av planetarisk existens. Var och en av dessa en miljard fulländade sfärer har utvecklats och utsmyckats enligt de planer som den därstädes bofasta Dagarnas Evige har utarbetat. Och just därför finns det

it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

14:5.3 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness*. When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

14:5.4 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and admission to the Corps of the Finality.

14:5.5 (159.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse "achieved" space but must depend on the ordained technique to negotiate "unachieved" space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

14:5.6 (159.2) There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

inte två lika bland dem.

Inte förrän du genomgår den sista havonakretsen och besöker den sista havonavärlden kommer äventyrets tonikum och nyfikenhetens stimulans att försvinna från din levnadsbana. Och då kommer den starka längtan, evighetens impuls framåt, att ersätta sin föregångare, äventyrlusten i tiden.

Enformighet är ett tecken på den skapande fantasins omognad och inaktivitet i den intellektuella koordineringen med den andliga begåvningen. Vid den tid då en uppstigande dödlig börjar utforska dessa himmelska världar har han redan uppnått emotionell, intellektuell och social mognad, om ock ej andlig mognad.

Inte endast kommer du att möta förändringar du inte har kunnat drömma om då du avancerar från krets till krets i Havona, men din förvåning kommer att vara obeskriverlig då du framskrider från planet till planet inom varje krets. Var och en av dessa en miljard studievärldar är ett verkligt överraskningarnas universitet. Fortgående förvåning, ändlös förundran, är vad de erfar som genomgår dessa kretsar och färdas över dessa jättelika sfärer. Enformighet är inte en del av livsskedet i Havona.

Äventyrlust, nyfikenhet och fasa för enformighet — dessa drag som är en naturlig del av den evolverande människonaturen — är inte planterade i er bara för att förarga och reta er under er korta vistelse på jorden, utan snarare för att antyda för er att döden endast är början till en ändlös levnadsbana av äventyr, till ett evigt liv av förväntan, en evig upptäcktsfärd.

Nyfikenheten — undersökandets ande, instinkten att upptäcka, iveren att utforska — är en del av de medfödda och gudomliga gåvor som de evolutionära skapade i rymden har fått. Dessa naturliga impulser har inte givits er bara för att frustreras och undertryckas. Det är sant att dessa ambitiösa drifter ofta måste hållas tillbaka under ert korta liv på jorden, besvikelse måste ofta erfaras, men de kommer att bli fullt förverkligade och storslaget tillfredsställda under de långa tidsåldrar som kommer.

6. SYFTET MED DET CENTRALA UNIVERSUMET

Omfånget av aktiviteterna i det sjukretsade Havona är enormt. Allmänt taget kan de beskrivas som:

1. Havonala.
2. Paradisiska.
3. Uppstigande-finita — Suprem-Ultimevolutionella.

Många superfinita aktiviteter pågår i den nuvarande universumtidsålderns Havona, bland dem otaliga olika absonita och andra faser av sinnes- och andefunktioner. Det är möjligt att centraluniversumet tjänar många syften som inte har uppenbarats för mig, emedan det fungerar på många sätt bortom det skapade sinnets fattning. I alla fall skall jag försöka beskriva hur denna fullkomliga skapelse ser till behoven och bidrar till tillfredsställelsen hos sju klasser av intelligenser i universum.

14:5.7 (159.3) Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

14:5.8 (159.4) Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual co-ordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

14:5.9 (159.5) Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

14:5.10 (159.6) Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

14:5.11 (160.1) Curiosity — the spirit of investigation, the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously gratified during the long ages to come.

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:6.1 (160.2) The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

- 14:6.2 (160.3) 1. Havonal.
- 14:6.3 (160.4) 2. Paradisiacal.
- 14:6.4 (160.5) 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimevolutional.

14:6.5 (160.6) Many superfinit activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

1. Den Universelle Fadern — det Första Ursprunget och Centret. Gud Fadern erhåller suprem föräldramässig tillfredsställelse av den centrala skapelsens fullkomlighet. Han fröjdar sig åt att erfara kärlekens mättnad på nästan jämlika nivåer. Den fullkomlige Skaparen är gudomligt belåten med den perfekta skapade varelsens dyrkan.

Havona ger Fadern suprem prestationstillfredsställelse. Fulländningens förverkligande i Havona kompenserar för tid-rymd fördröjningen av den eviga lusten till infinit expansion.

Fadern njuter av den gudomliga skönhets återgivning i Havona. Det tillfredsställer det gudomliga sinnet att erbjuda alla evolverande universer en fullkomlig förebild av utsökt harmoni.

Vår Fader ser ut över centraluniversumet med fullkomligt välbehag emedan det är en värdig uppenbarelse av andealitet för alla personligheter i universernas universum.

Universernas Gud har en välvillig inställning till Havona och Paradiset då de utgör det eviga styrkecentret för all efterföljande expansion av universum i tid och rymd.

Den evige Fadern betraktar med oupphörlig tillfredsställelse havonaskapelsen som det värdiga och lockande målet för tidens uppstigningskandidater, hans dödliga barnbarn från rymden uppnående sin Skapare-Faders eviga hem. Och Gud finner behag i universumet Paradis-Havona som det eviga hemmet för Gudomen och den gudomliga familjen.

2. Den Evige Sonen — det Andra Ursprunget och Centret. För den Evige Sonen erbjuder den enastående centrala skapelsen evigt bevis för det effektiva i kompanjonskapet i den gudomliga familjen: Fader, Son och Ande. Det är den andliga och materiella grundvalen för absolut förtroende för den Universelle Fadern.

Havona erbjuder den Evige Sonen en nästan obegränsad bas för andestyrkans ständigt expanderande förverkligande. Centraluniversumet erbjöd den Evige Sonen den arena där han säkert och väl kunde demonstrera utgivningsverksamhetens anda och teknik för att instruera sina associerade Paradissöner.

Havona är verklighetsgrunden för den Evige Sonens andegravitationskontroll av universernas universum. Detta universum erbjuder Sonen tillfredsställelse av föräldramässig längtan, av andlig reproduktion.

Havonavärldarna och deras fulländade invånare är det första och evigt slutliga beviset för att Sonen är Faderns Ord. Därmed är Sonens medvetande om att vara ett infinit komplement till Fadern fullständigt tillfredsställt.

Och detta universum ger möjlighet att förverkliga ömsesidigheten i den jämlika gemenskapen mellan den Universelle Fadern och den Evige Sonen, och detta utgör för evigt beviset för varderas infinita personlighet.

3. Den Oändlige Anden — det Tredje Ursprunget och Centret. Havonauniversumet erbjuder den Oändlige Anden bevis för att han är Samverkaren, den

14:6.6 (160.7) 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

14:6.7 (160.8) Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

14:6.8 (160.9) The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

14:6.9 (160.10) Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities of the universe of universes.

14:6.10 (160.11) The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe expansion in time and space.

14:6.11 (160.12) The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and the divine family.

14:6.12 (160.13) 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family — Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

14:6.13 (160.14) Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

14:6.14 (161.1) Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

14:6.15 (161.2) The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

14:6.16 (161.3) And this universe affords the opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

14:6.17 (161.4) 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite

förenade Fader-Sonens infinita representant. I Havona erfar den Oändlige Anden den kombinerade tillfredsställelsen av att verka som en skapande aktivitet och samtidigt ha belåtenheten av absolut samexistens med sin gudomliga gärning.

I Havona fann den Oändlige Anden en arena där han kunde demonstrera sin förmåga och villighet att tjäna som en potentiell barmhärtighetsutgivare. I denna fulländade skapelse repeterade Anden för omvårdnadsäventyret i de evolutionära universerna.

Denna fulländade skapelse erbjöd den Oändlige Anden möjlighet att delta i administrationen av universum tillsammans med båda föräldrarna — att administrera ett universum som associerad Skapare och avkomling, och därmed förbereda sig för gemensam administration av lokaluniverserna som Skapande Ande, medarbetare till Skaparsönerna.

Havonavärldarna är sinneslaboratoriet för skaparna av det kosmiska sinnet och för omvårdarna av alla de skapades sinnen som existerar. Sinnet är olik i varje havonavärld och tjänar som mönster för alla skapades andliga och materiella intellekt.

Dessa fulländade världar är sinnets högskolor för alla varelser bestämda för Paradissamhället. De erbjöd Anden rikliga möjligheter att på riskfria och rådgivande personligheter testa i praktiken tekniken för sinnesomvårdnad.

Havona är en kompensation till den Oändlige Anden för hans vittomfattande och osjälviska arbete i rymdens universer. Havona är det fulländade hemmet och vilostället för den outtröttlige Sinnesomvårdaren i tid och rymd.

4. Den Suprema Varelse — den evolutionära föreningen av erfarenhetsmässig Gudom. Havonaskapelsen är det eviga och fullkomliga beviset för den Suprema Varelsens andliga realitet. Denna perfekta skapelse är en uppenbarelse av den fullkomliga och symmetriska andenaturen som karakteriserar Gud den Supreme före begynnelsen av styrka-personlighet-syntesen av de finita återspeglarna av Paradisets Gudomar i de erfarenhetsmässiga universerna i tid och rymd.

I Havona är den Allsmåktiges styrkepotentialer förenade med den Supremes andliga natur. Denna centrala skapelse är en exemplifiering av den Supremes enhet i den framtida evigheten.

Havona är en fulländad modell för den Supremes universalitetspotential. Detta universum är en färdig porträttering av den Supremes framtida fulländning och antyder den Ultimates potential.

Havona uppvisar andevärdenas finalitet existerande som levande viljevarelser med suprem och fulländad självkontroll; sinne existerande som slutligen likvärdigt med ande; verklighet och ingelligensenheter med obegränsad potential.

5. De jämlika Skaparsönerna. Havona är det utbildningsmässiga övningsfält där Paradisets Mikaeler förbereds för sina senare äventyr då de skapar universer. Denna gudomliga och perfekta skapelse är en modell för varje Skaparson. Han strävar efter att hans eget universum slutligen skall uppnå dessa fullkomliga Paradis-Havonanivåer.

representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

14:6.18 (161.5) In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the evolutionary universes.

14:6.19 (161.6) This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

14:6.20 (161.7) The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

14:6.21 (161.8) These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

14:6.22 (161.9) Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

14:6.23 (161.10) 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

14:6.24 (161.11) In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

14:6.25 (161.12) Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

14:6.27 (162.2) 5. *The Co-ordinate Creator Sons*. Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

En Skaparson använder de skapade varelserna i Havona som möjliga personlighetsmönster för sina egna dödliga barn och andevarelser. Mikaelsonerna och andra Paradissöner ser Paradiset och Havona som gudomlig bestämmelse för tidens barn.

Skaparsönerna vet att den centrala skapelsen är det verkliga ursprunget till den nödvändiga överkontrollen i universum vilken stabiliserar och förenar deras lokala universer. De vet att den personliga närvaron av den Supremes och den Ultimates ständiga inflytelse är i Havona.

Havona och Paradiset är källan till en Mikael-Sons skapande kraft. Här vistas de varelser som samarbetar med honom i skapandet av ett universum. Från Paradiset kommer Universernas Moderandar, medskaparna av lokala universer.

Paradissönerna anser den centrala skapelsen vara sina gudomliga föräldrars hem — sitt hem. Det är den plats som de med glädje återvänder till tid efter annan.

6. De jämlika Omvårdande Döttrarna. Universernas Moderandar, medskaparna av lokaluniverserna, får sin förpersonliga träning på Havonas världar i nära association med Kretsarnas Andar. I centraluniversumet övades lokaluniversernas Andedöttrar vederbörligen i metoderna för samarbete med Paradissönerna och samtidigt underställda Faderns vilja.

I Havonas världar finner Anden och Andens Döttrar sinnesmönstren för alla sina grupper av andliga och materiella förståndsvarelser, och detta centraluniversum är den framtida bestämmelsen för de skapade varelser som ett universums Moderande tillsammans med en associerad Skaparson står fadder för.

Universums Moder-Skapare minns Paradiset och Havona som platsen för sitt ursprung och som den Oändlige Moderandens hem, boplaten för det Infinita Sinnets personlighetsnärvaro.

Från detta centraluniversum kom också utgivningen av de personliga privilegier till skaparförmåga som ett universums Gudomliga Omvårdare använder för att komplettera en Skaparson i arbetet med att skapa levande viljevarelser.

Och till slut, emedan dessa Dotterandar till den Oändlige Moderanden troligen inte någonsin kommer att återvända till sitt paradishem, får de stor tillfredsställelse av det universella återspeglingsfenomenet som är associerat med den Suprema Varelsen i Havona och personifierat i Majeston i Paradiset.

7. De evolutionära dödliga från det uppstigande livsskedet. Havona är hemmet för mönsterpersonligheten för varje typ av dödliga och hemmet för alla övermänskliga, med de dödliga associerade personligheter som inte har sitt ursprung i tidens skapelser.

Dessa världar stimulerar människans alla impulser till att uppnå sanna andevärden på högsta tänkbara verklighetsnivåer. Havona är det förparadisiska utbildningsmålet för varje uppstigande dödlig. Här uppnår de dödliga förparadisisk Gudom — den

14:6.28 (162.3) A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael and other Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

14:6.29 (162.4) The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

14:6.30 (162.5) Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

14:6.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

14:6.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters.* The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

14:6.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an associated Creator Son.

14:6.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

14:6.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complementary to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

14:6.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on Paradise.

14:6.37 (162.12) 7. *The Evolutionary Mortals of the Ascending Career.* Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal association who are not native to the creations of time.

14:6.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the

Suprema Varelser. Havona innebär för varje viljevarelse porten som leder till Paradiset och fram till Gud.

Paradiset är finaliternas hem och Havona deras arbetsfält och rekreationsområde. Och varje dödlig som känner Gud längtar efter att vara en finalit.

Centraluniversumet är inte endast människans etablerade bestämmelse, utan det är också utgångspunkten för finaliternas eviga levnadsbana, då de en gång skall sändas ut på det oavslöjade och universella äventyr som innebär upplevelsen att utforska den Universella Faderns infinitet.

Havona kommer otvivelaktigt att fungera i absonit bemärkelse även i framtida universumtidsåldrar, som kan bevittna rymdpilgrimer som försöker finna Gud på överfinita nivåer. Havona har kapacitet att fungera som ett utbildningsuniversum för absonita varelser. Det kommer antagligen att vara den avslutande skolan då de sju superuniverserna fungerar som mellanstadieskola för dem som har slutat yttre rymdens grundskolor. Och vi lutar åt den åsikten att det eviga Havonas potentialer verkligen är obegränsade, att centraluniversumet har evig kapacitet att tjäna som ett erfarenhetsmässigt utbildningsuniversum för alla forna, nuvarande eller framtida typer av skapade varelser.

[Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad här till av Dagarnas Forna i Uversa.]

Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

14:6.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every God-knowing mortal craves to be a finaliter.

14:6.40 (163.1) The central universe is not only man's established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finaliters as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

14:6.41 (163.1) Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

14:6.42 (163.1) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitel 15. De sju superuniverserna

⇨ 014

Urantiaboken

016 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 15
DE SJU SUPERUNIVERSERNA

Sektioner

- Introduktion
1. Superuniversernas rymd nivå
 2. Organisationen av superuniverserna
 3. Superuniverset Orvonton
 4. Nebulosorna — universernas anfäder
 5. Rymdkropparnas ursprung
 6. Sfärerna i rymden
 7. De arkitektoniska sfärerna
 8. Kontroll och reglering av energi
 9. Superuniversernas strömkretsar
 10. Superuniversernas härskare
 11. Den rådplägande församlingen
 12. De högsta domstolarna
 13. Sektorstyrelserna
 14. De sju superuniversernas syften

PAPER 15
THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

- Introduction
1. The Superuniverse Space Level
 2. Organization of the Superuniverses
 3. The Superuniverse of Orvonton
 4. Nebulae — The Ancestors of Universes
 5. The Origin of Space Bodies
 6. The Spheres of Space
 7. The Architectural Spheres
 8. Energy Control and Regulation
 9. Circuits of the Superuniverses
 10. Rulers of the Superuniverses
 11. The Deliberative Assembly
 12. The Supreme Tribunals
 13. The Sector Governments
 14. Purposes of the Seven Superuniverses

Introduktion

VAD BETRÄFFAR den Universelle Fadern — som Fader — är universerna egentligen icke-existerande; han har att göra med personligheter; han är personligheternas Fader. Vad beträffar den Evige Sonen och den Oändlige Anden — som skaparpartners — är universerna lägesbestämda och individuella under Skaparsönernas och de Skapande Andarnas gemensamma styre. Vad beträffar Paradistreenigheten finns det utanför Havona endast sju bebodda universer, de sju superuniverserna vilkas jurisdiktion omfattar den första rymd nivå kretsen efter Havona. De Sju Härskarandarna utstrålar sitt inflytande från den centrala Ön och bildar sålunda av den vidsträckt skapelsen ett enda jättelikt hjul, vars nav är den eviga Paradisön, de sju ekrarna strålningen från de Sju Härskarandarna och hjulringen de yttre regionerna av storuniversum.

Tidigt under den universella skapelsens materialisationsskede formulerades den sjufaldiga planen för superuniversernas organisation och styre. Den första skapelsen efter Havona delades i sju väldiga segment och högkvarterstvärldarna för dessa superuniversumstyrelser planerades och

INTRODUCTION

15:0.1 (164.1) AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast creation one gigantic wheel, the hub being the eternal Isle of Paradise, the seven spokes the radiations of the Seven Master Spirits, the rim the outer regions of the grand universe.

15:0.2 (164.2) Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and

konstruerades. Det nuvarande administrationssystemet har varit i bruk nästan i evighet, och härskarna i dessa sju superuniverser kallas med rätta Dagarnas Forna.

Av den väldiga mängden kunskap om superuniverserna är det endast litet jag kan hoppas på att berätta för er, men alltigenom dessa världar verkar en teknik för intelligent kontroll av både fysiska och av andliga krafter, och inflytelserna från den universella gravitationsnärvaron fungerar där med majestätisk styrka och fulländad harmoni. Det är viktigt att först få en adekvat uppfattning om den fysiska strukturen och materiella organisationen av superuniversernas domäner, ty då är ni bättre förberedda att förstå betydelsen av den storartade organisation som existerar för deras andliga styre och för det intellektuella framåtskridandet hos de viljevarsel som vistas på myriaderna av bebodda planeter utspridda här och där överallt i dessa sju superuniverser.

1. SUPERUNIVERSERNAS RYMDNIVÅ

Inom den begränsade ramen för de generationers anteckningar, observationer och minnen som har levt under en miljon eller en miljard av era korta år, upplever Urantia och det universum som den hör till, praktiskt taget ett äventyr av en enda lång och ej-kartlagd dykning in i ny rymd; men enligt uppteckningarna i Uversa, i enlighet med äldre observationer, i harmoni med mera omfattande erfarenheter och beräkningar av vår klass och som ett resultat av slutledningar baserade på dessa och andra upptäckter, vet vi att universerna är med i en ordnad, väl förstådd och perfekt kontrollerad procession som i majestätisk storslagenhet kretsar runt det Första Stora Ursprunget och Centret och hans residensuniversum.

Vi har för länge sedan upptäckt att de sju superuniverserna färdas längs en stor ellips, en jättelik och avlång cirkel. Ert solsystem och andra världar i tiden dyker inte huvudstupa, utan karta och kompass, in i en okänd rymd. Lokaluniversumet till vilket ert system hör följer en bestämd och välförstådd kurs moturs längs den vida bana som går runt centraluniversumet. Denna kosmiska bana är väl kartlagd och precis lika grundligt känd för superuniversernas stjärnforskare som banorna för de planeter som bildar ert solsystem är kända för astronomerna på Urantia.

Urantia är belägen i ett lokaluniversum och ett superuniversum som inte är fullt organiserade, och ert lokaluniversum är i omedelbar närhet av talrika delvis färdigställda fysiska skapelser. Ni hör till ett av de relativt nyligen bildade universerna. För närvarande håller ni emellertid inte på att störta vilt in i en kartlös rymd eller kretsas blint in i okända regioner. Ni följer en ordnad och förutbestämd bana i superuniversernas rymdnivå. Ni passerar nu genom exakt samma rymd som ert planetsystem eller dess föregångare korsade för länge sedan; och någon dag i den avlägsna framtiden kommer ert system eller dess efterföljare att igen färdas genom den identiska rymd som ni nu med sådan fart ilar igenom.

I denna tidsålder och så som riktning uppfattas på Urantia kretsar superuniversum nummer ett nästan rakt mot norr och befinner sig ungefär, i östlig riktning,

constructed. The present scheme of administration has existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

15.0.3 (164.3) Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

15.1.1 (164.4) Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

15.1.2 (165.1) We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting your solar system are known to Urantia astronomers.

15.1.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

15.1.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to

mittemot de Stora Ursprungens och Centrens paradisresidens och centraluniversumet Havona. Detta läge, jämte motsvarande på västra sidan, representerar den största fysiska närheten av tidens sfärer till den eviga Ön. Superuniversum nummer två är i norr och förbereder sig för svängen mot väst, medan nummer tre nu håller det nordligaste segmentet av den stora rymdbanan och redan har vänt in i kurvan som för rakt söderut. Nummer fyra befinner sig på den förhållandevis raka sträckan mot söder, och de framskjutna regionerna är nu snart mittemot de Stora Centren. Nummer fem har så gott som lämnat sitt läge mittemot Centrens Center och fortsätter med direkt kurs söderut just före svängen österut; nummer sex upptar det mesta av den södra kurvan, det segment som ert superuniversum redan nästan har passerat.

Ert lokaluniversum Nebadon hör till Orvonton, det sjunde superuniversumet som kretsar mellan superuniverserna ett och sex, och som för inte länge sedan (så som vi räknar tiden) har rundat den sydöstra kurvan i superuniversernas rymdnivå. Idag är det solsystem som Urantia hör till några miljarder år efter svängen runt den södra böjningen, så att ni just nu avancerar förbi den sydöstra kurvan och snabbt rör er längs den långa och förhållandevis raka sträckan norrut. Under otaliga tidsåldrar kommer Orvonton att följa denna nästan rakt nordliga kurs.

Urantia hör till ett system som ligger ganska långt ut mot gränstrakterna av ert lokaluniversum; och ert lokaluniversum färdas för närvarande i periferin av Orvonton. Det finns ännu andra bortom er, men ni ligger långt ut i rymden från de fysiska system som kretsar runt längs den stora cirkeln förhållandevis nära det Stora Ursprunget och Centret.

2. ORGANISATIONEN AV SUPERUNIVERSERNA

Endast den Universelle Fadern känner läget och det verkliga antalet av bebodda världar i rymden; han kallar dem alla med namn och nummer. Jag kan ange endast det ungefärliga antalet bebodda eller beboeliga planeter, ty en del lokala universer har flera världar som lämpar sig för intelligent liv än andra. Inte heller har alla planerade lokala universer blivit organiserade. Därför är syftet med de uppskattningar jag framför endast att ge något slags uppfattning om den materiella skapelsens ofantlighet.

Det finns sju superuniverser i storuniversum, och de är strukturerade ungefärligen som följer:

1. Systemet. Grundenheten i superstyrelsen består av omkring tusen bebodda eller beboeliga världar. Blossande solar, kalla världar, planeter för nära de heta solarna och andra sfärer som inte lämpar sig för skapade varelser att bo på är inte medräknade i denna grupp. Dessa tusen världar som är anpassade att uppehålla liv kallas ett system, men i de yngre systemen är kanske endast ett förhållandevis litet antal av dessa världar bebodda. Varje bebodd planet leds av en Planetprins, och varje lokalsystem har en arkitektonisk sfär som sitt högkvarter och den styrs av en Systemhärskare.

the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

15:1.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

15:1.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

15:2.1 (165.6) Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

15:2.2 (166.1) There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

15:2.3 (166.2) 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters and is ruled by a System Sovereign.

2. Konstellationen. Hundra system (omkring 100.000 beboeliga planeter) bildar en konstellation. Varje konstellation har en arkitektonisk högkvarterssfär och leds av tre Vorondadeksöner, de Högsta. Varje konstellation har också en Dagarnas Trogna som observatör, en ambassadör från Paradistreenigheten.

3. Lokaluniversumet. Hundra konstellationer (omkring 10.000.000 beboeliga planeter) bildar ett lokalt universum. Varje lokalt universum har en storartad arkitektonisk högkvartersvärld och styrs av en av Guds jämlika Skaparsöner som tillhör Mikael-klassen. Varje universum är välsignad genom närvaron av en Dagarnas Förenade, en representant från Paradistreenigheten.

4. Den mindre sektorn. Hundra lokala universer (omkring 1.000.000.000 beboeliga planeter) bildar en mindre sektor av superuniversumets styre; den har en underbar högkvartersvärld där dess härskare, Dagarnas Sentida, administrerar den mindre sektorns angelägenheter. Det finns tre Dagarnas Sentida, Suprema Treenighetspersonligheter, i varje mindre sektors högkvarter.

5. Den större sektorn. Hundra mindre sektorer (omkring 100.000.000.000 beboeliga planeter) bildar en större sektor. Varje större sektor är försedd med ett enastående högkvarter och det leds av tre Dagarnas Fulländade, Suprema Treenighetspersonligheter.

6. Superuniversumet. Tio större sektorer (omkring 1.000.000.000.000 beboeliga planeter) utgör ett superuniversum. Varje superuniversum är försett med en enorm och strålände högkvartersvärld och den styrs av tre Dagarnas Forna.

7. Storuniversum. Sju superuniverser bildar det nuvarande organiserade storuniversumet, som består av ungefär sju biljoner beboeliga världar plus de arkitektoniska sfärerna och de en miljard bebodda sfärerna i Havona. Superuniverserna styrs och administreras, indirekt och genom återspeglning, från Paradiset av de Sju Härskarandarna. Havonas en miljard världar administreras direkt av Dagarnas Eviga, med en sådan Suprem Treenighetspersonlighet presiderande över var och en av dessa fulländade sfärer.

Uteslutande Paradis-Havona-sfärerna innehåller planen för universums organisation följande enheter:

Superuniverser	7
Större sektorer.	70
Mindre sektorer.	7.000
Lokala universer	700.000
Konstellationer.	70.000.000
Lokalsystem.	7.000.000.000
Beboeliga planeter	7.000.000.000.000

Vart och ett av de sju superuniverserna är strukturerat ungefär som följer:

Ett system omfattar, ungefär.
.1.000 världar

15:2.4 (166.3) 2. *The Constellation.* One hundred systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

15:2.5 (166.4) 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

15:2.6 (166.5) 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days, Supreme Trinity Personalities, on each minor sector headquarters.

15:2.7 (166.6) 5. *The Major Sector.* One hundred minor sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:2.8 (166.7) 6. *The Superuniverse.* Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

15:2.9 (166.8) 7. *The Grand Universe.* Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

15:2.10 (167.1) Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

15:2.11 (167.2)	Superuniverses.....	7
15:2.12 (167.3)	Major sectors.....	70
15:2.13 (167.4)	Minor sectors.....	7,000
15:2.14 (167.5)	Local universes.....	700,000
15:2.15 (167.6)	Constellations.....	70,000,000
15:2.16 (167.7)	Local systems.....	7,000,000,000
15:2.17 (167.8)	Inhabitable planets..	7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:

15:2.19 (167.10) One system embraces, approximately..... 1,000 worlds

En konstellation (100 system)
100.000 världar

Ett universum (100 konstellationer)
.10.000.000 världar

En mindre sektor (100 universer).
1.000.000.000 världar

En större sektor (100 mindre sektorer).
.100.000.000.000 världar

Ett superuniversum (10 större sektorer)
1.000.000.000.000 världar

Alla sådana uppskattningar är i bästa fall ungefärliga, ty nya system utvecklas ständigt medan andra organisationer temporärt passerar ut ur materiell existens.

15.2.20 (167.11) One constellation (100 systems).....100,000 worlds

15.2.21 (167.12) One universe (100 constellations).....
10,000,000 worlds

15.2.22 (167.13) One minor sector (100 universes).....
1,000,000,000 worlds

15.2.23 (167.14) One major sector (100 minor sectors)....
100,000,000,000 worlds

15.2.24 (167.15) One superuniverse (10 major sectors)...1,000,000,000,000 worlds

15.2.25 (167.16) All such estimates are approximations at best, for new systems are constantly evolving while other organizations are temporarily passing out of material existence.

3. SUPERUNIVERSET ORVONTON

Praktiskt taget alla de stjärnbestrodda områden som på Urantia kan ses med blotta ögat hör till den sjunde sektorn i storuniversum, superuniversumet Orvonton. Vintergatans vidsträckta stjärnsystem representerar den centrala kärnan i Orvonton och ligger till största delen bortom gränserna för ert lokaluniversum. Denna stora anhopning av solar, mörka öar i rymden, dubbelstjärnor, sfäriska svärmar, stjärnmoln, spiralformiga och andra nebulosor, tillsammans med myriader av enskilda planeter bildar en klockliknande, avlångt cirkelformad gruppering om cirka en sjundedel av de bebodda evolutionära universerna.

Då ni från Urantias astronomiska läge ser igenom tvärsnittet av närliggande system mot den stora Vintergatan observerar ni att sfärerna i Orvonton färdas i ett vidsträckt avlångt plan vars bredd är långt större än tjockleken och längden långt större än bredden.

Observation av den så kallade Vintergatan avslöjar att tätheten av stjärnor i Orvonton relativt sett tilltar när man skärskådar himmelen i en viss riktning, medan tätheten avtar på vardera sidan därom; antalet stjärnor och andra sfärer avtar bort från huvudplanet i vårt materiella superuniversum. Då observationsvinkeln är fördelaktig, när ni skådar genom huvuddelen av detta tätaste område, ser ni in mot residensuniversumet och alltings centrum.

Av de tio större delarna av Orvonton har åtta blivit någotsånär identifierade av astronomerna på Urantia. De två andra är svåra att urskilja separat då ni är tvungna att se dessa fenomen från insidan. Om ni kunde se på superuniversumet Orvonton från ett läge långt ute i rymden skulle ni omedelbart känna igen de tio större sektorerna i den sjunde galaxen.

Rotationscentret för er mindre sektor är beläget långt borta i Skyttens enorma och täta stjärnmoln, runt vilket ert lokaluniversum och dess associerade skapelser alla rör sig, och från motsatta sidorna av Skyttens vidsträckta subgalaktiska system kan ni observera två stora strömmar av stjärnmoln som framträder som enorma stjärnslingor.

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

15.3.1 (167.17) Practically all of the starry realms visible to the naked eye on Urantia belong to the seventh section of the grand universe, the superuniverse of Orvonton. The vast Milky Way starry system represents the central nucleus of Orvonton, being largely beyond the borders of your local universe. This great aggregation of suns, dark islands of space, double stars, globular clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together with myriads of individual planets, forms a watchlike, elongated-circular grouping of about one seventh of the inhabited evolutionary universes.

15.3.2 (167.18) From the astronomical position of Urantia, as you look through the cross section of near-by systems to the great Milky Way, you observe that the spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated plane, the breadth being far greater than the thickness and the length far greater than the breadth.

15.3.3 (167.19) Observation of the so-called Milky Way discloses the comparative increase in Orvonton stellar density when the heavens are viewed in one direction, while on either side the density diminishes; the number of stars and other spheres decreases away from the chief plane of our material superuniverse. When the angle of observation is propitious, gazing through the main body of this realm of maximum density, you are looking toward the residential universe and the center of all things.

15.3.4 (167.20) Of the ten major divisions of Orvonton, eight have been roughly identified by Urantian astronomers. The other two are difficult of separate recognition because you are obliged to view these phenomena from the inside. If you could look upon the superuniverse of Orvonton from a position far-distant in space, you would immediately recognize the ten major sectors of the seventh galaxy.

15.3.5 (168.1) The rotational center of your minor sector is situated far away in the enormous and dense star cloud of Sagittarius, around which your local universe and its associated creations all move, and from opposite sides of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

Kärnan av det fysiska system till vilket er sol och dess associerade planeter hör den före detta nebulosan Andronovers center. Denna forna spiralnebulosa blev något deformerad av gravitationsstörningarna förenade med de händelser som inträffade i samband med att ert solsystem föddes och som förorsakades av att en stor nebulosa i grannskapet kom nära intill. Denna närapå kollision förändrade Andronover till en något klotformad anhopning men förstörde inte helt tvåvägsprocessionen av solarna och deras associerade fysiska grupper. Ert solsystem intar nu en ganska central position i en av armarna av denna deformerade spiral, med ett läge ungefär halvvägs från centrum ut mot änden av stjärnströmmen.

Skyttens sektor och alla andra sektorer och delar av Orvonton kretsar runt Uversa, och en del av förvirringen hos stjärnforskarna på Urantia uppstår av de illusioner och relativa förvrängningar som åstadkoms av följande mångahanda rotationsrörelser:

1. Urantias rotation kring sin sol.
2. Ert solsystems kretslopp kring kärnan av den före detta nebulosan Andronover.
3. Stjärnfamiljen Andronovers och med den förenade svärmars rotation kring det sammansatta rotations- och gravitationscentret i stjärnmolnet Nebadon.
4. Det lokala stjärnmolnet Nebadons och dess associerade skapelsers rotation kring sin mindre sektors centrum i Skytten.
5. De hundra mindre sektorernas, medräknat Skyttens, rotation kring sin större sektor.
6. De tio större sektorernas, de så kallade stjärnförskjutningarnas, kretslopp kring Orvontons högkvarter Uversa.
7. Orvontons och de sex associerade superuniversernas rörelse runt Paradiset och Havona, processionen moturs av superuniversernas rymdnivå.

Dessa mångahanda rörelser är av flera slag: Rymdbanorna för er planet och ert solsystem är medärvda, tillhörande tillkomsten. Orvontons absoluta rörelse moturs är också medärvd, tillhörande totaluniversums arkitektoniska planer. Men de mellanliggande rörelserna är av blandat ursprung, och de beror till en del på den strukturella segmenteringen av materia-energi till superuniverserna och till en del är de ett resultat Paradisets kraftorganisatörers intelligenta och ändamålsenliga verksamhet.

Lokaluniverserna är närmare varandra ju närmare Havona de är belägna; kretsarna är större till antalet, och de ligger oftare ovanpå varandra, skikt på skikt. Men längre ut från det eviga centret finns det allt färre system, skikt, kretsar och universer.

4. NEBULOSORNA — UNIVERSERNAS ANFÄDER

Trots att skapandet och universernas organiserande evigt förblir under kontroll av de infinita

^{15.3.6 (168.2)} The nucleus of the physical system to which your sun and its associated planets belong is the center of the onetime Andronover nebula. This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

^{15.3.7 (168.3)} The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

- ^{15.3.8 (168.4)} 1. The revolution of Urantia around its sun.
- ^{15.3.9 (168.5)} 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.
- ^{15.3.10 (168.6)} 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.
- ^{15.3.11 (168.7)} 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.
- ^{15.3.12 (168.8)} 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.
- ^{15.3.13 (168.9)} 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.
- ^{15.3.14 (168.10)} 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

^{15.3.15 (168.11)} These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

^{15.3.16 (168.12)} The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

4. NEBULAE — THE ANCESTORS OF UNIVERSES

^{15.4.1 (169.1)} While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators

Skaparna och deras kompanjoner, framskrider hela fenomenet enligt en föreskriven teknik och i överensstämmelse med gravitationslagarna för kraft, energi och materia. Men det finns något av ett mysterium förenat med den universella kraftladdningen i rymden; vi förstår helt organiserandet av de materiella skapelserna från det ultimatoniska stadiet och vidare, men vi förstår inte fullt ultimatonernas kosmiska förhistoria. Vi är övertygade om att dessa förstadijekrafter har ett ursprung i Paradiset emedan de ständigt löper genom den genomströmmade rymden exakt längs Paradisets gigantiska huvudlinjer. Fastän den inte reagerar för Paradisets gravitation, reagerar denna rymdens kraftladdning, förstadiet till all materialisation, alltid för nedre Paradisets närvaro; uppenbarligen går dess strömkrets in och ut genom nedre Paradisets centrum.

Paradisets kraftorganisatörer förvandlar rymdens kraftresurser till urkraft och utvecklar denna förmateriella potential till den fysiska verklighetens primära och sekundära energimanifestationer. När denna energi uppnår nivåer som reagerar för gravitationen inträder styrkeledarna på scenen med sina medarbetare från superuniversumförvaltningen och påbörjar sina ändlösa manipulationer avsedda att etablera de mångahanda styrkekretsarna och energikanalerna i tidens och rymdens universer. Sålunda uppkommer fysisk materia i rymden, och så är scenen färdig för inledandet av universumorganisering.

Denna segmentering av energin är ett fenomen som aldrig har blivit klarlagt av Nebadons fysiker. Deras huvudsakliga svårighet ligger i att Paradisets kraftorganisatörer är relativt otillgängliga, ty fastän de levande styrkeledarna är kompetenta att behandla rymdenergi, har de inte den minsta uppfattning om ursprunget till de energier de så skickligt och intelligent manipulerar.

Paradisets kraftorganisatörer är nebulosornas upphovspersoner; de kan kring sin rymdnärvaro sätta igång de väldiga kraftcykloner som, då de en gång har startats, aldrig kan stoppas eller begränsas förrän de allt genomströmmande krafterna har mobiliserats för den slutliga uppkomsten av universummateriens ultimatoniska enheter. Sålunda får spiral- och andra nebulosor sin tillvaro, moderhjulen för solarna med direkt ursprung samt deras olika system. I yttre rymden kan man se tio olika former av nebulosor, faser av primär universumevolution, och dessa vidsträckta energihjul hade samma ursprung som dem i de sju superuniverserna.

Nebulosor varierar mycket i storlek vilket resulterar i att deras stjärn- och planetavkomlingars antal och totalmassa också varierar. En solformande nebulosa strax norr om Orvontons gränser, men inom superuniversernas rymdnivå, har redan gett upphov till ungefär fyrtiotusen solar, och moderhjulet kastar ännu av sig solar av vilka majoriteten är till storleken många gånger er sol. Några av de större nebulosorna i yttre rymden ger upphov till så många som hundra miljoner solar.

Nebulosorna hör inte direkt till någon av de administrativa enheterna, såsom mindre sektorer eller lokala universer, fastän några lokala universer har organiserats av beståndsdelarna i en enskild nebulosa. Varje lokalt universum omfattar, oberoende av sitt

and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatoms. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

15.4.2 (169.2) The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

15.4.3 (169.3) This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the energies they so skillfully and intelligently manipulate.

15.4.4 (169.4) Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are brought into being the spiral and other nebulae, the mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

15.4.5 (169.5) Nebulae vary greatly in size and in the resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

15.4.6 (169.6) Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-

nebulosaförhållande, exakt en hundratusendedel av ett superuniversums totala energiladdning, ty energin är inte organiserad enligt nebulosor — den är universellt fördelad.

Inte alla spiralnebulosor deltar i solalstring. En del har bibehållit kontrollen över många av sina åtskilda stjärnavkommor, och deras spiralformade utseende förorsakas av att deras solar passerar ut ur nebulosaarmen i tät formation men återkommer längs skilda vägar, vilket gör det lätt att observera dem på ett ställe men svårare att se dem när de är vitt utspridda på sina återvägar längre ut och borta från nebulosans arm. Det finns inte många solbildande nebulosor som är aktiva i Orvonton för närvarande, fastän Andromeda som ligger utanför det bebodda superuniversumet är mycket aktiv. Denna långt avlägsna nebulosa är synlig för blotta ögat, och då ni betraktar den, stanna upp och betänk att ljuset ni ser lämnade dessa avlägsna solar för nästan en miljon år sedan.

Vintergatans galax består av ett väldigt stort antal före detta spiral- och andra nebulosor, och många av dem har fortfarande kvar sin ursprungliga form. Men som resultat av inre katastrofer och yttre dragningskrafter har mången undergått en sådan deformation och omgruppering att dessa enorma anhopningar har börjat se ut som jättelika lysande massor av blossande solar, såsom det Magellanska molnet. Den sfäriska typen av stjärnsvärmar är förhärskande nära Orvontons yttre gränser.

De vidsträckta stjärnmolnen i Orvonton borde ses som enskilda anhopningar av materia jämförbara med de separata nebulosor som kan observeras i rymdregionerna utanför Vintergatans galax. Många av de så kallade stjärnmolnen i rymden består emellertid endast av gasformigt material. Energipotentialet i dessa stjärn världens gasmoln är otroligt stor, och en del av den tas upp av närbelägna solar och återsänds till rymden som solutsrömningar.

5. RYMDKROPPARNAS URSPRUNG

Huvuddelen av den massa som solarna och planeterna i ett superuniversum består av härstammar från nebulosahjulen; en mycket liten del av superuniversernas massa är organiserad genom styrkeledarnas direkta verksamhet (så som vid konstruktionen av de arkitektoniska sfärerna), fastän en ständigt varierande mängd materia får sin början i den öppna rymden.

Beträffande sitt ursprung kan majoriteten av solarna, planeterna och de övriga sfärerna klassificeras i en av följande tio grupper:

1. Koncentriska kontraktionsringar. Inte alla nebulosor är spiralformade. Mången väldig nebulosa undergår förtätning genom bildandet av mångfaldiga ringar, i stället för att klyvas till ett dubbelstjärnsystem eller utvecklas som en spiral. Under långa perioder uppträder en sådan nebulosa som en enorm centralsol omgiven av talrika jättelika moln av materiaformationer som kretsar runt den och ser ut som ringar.

2. Utkastade stjärnor omfattar de solar som har slungats ut från de stora moderhjulen av högt upphettade gaser. De är inte utslungade som ringar

thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae — it is universally distributed.

15.4.7 (170.1) Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

15.4.8 (170.2) The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

15.4.9 (170.3) The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispersed in space as solar emanations.

5. THE ORIGIN OF SPACE BODIES

15.5.1 (170.4) The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

15.5.2 (170.5) As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

15.5.3 (170.6) 1. *Concentric Contraction Rings*. Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

15.5.4 (170.7) 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in

utan i höger- och vänstervridna processioner. Det finns också utkastade stjärnor av annat ursprung än från spiralnebulosor.

3. Planeter uppkomna av gravitationsexplosioner. När en sol föds av en spiralformad eller strimlad nebulosa slungas den inte sällan ut på ett avsevärt avstånd. En sådan sol är i hög grad gasformig, och senare efter att den har kallnat och förtätats något kan det hända att den kretsar nära någon enorm materiamassa, en jättelik sol eller en mörk ö i rymden. Ett sådant närmande är kanske inte tillräckligt nära för att medföra en kollision, men dock tillräckligt nära för att dragningskraften från den större kroppen skall sätta igång flodvågsliknande konvulsioner i den mindre, och sålunda påbörja en serie av flodvågsliknande omvälvningar som sker samtidigt på motsatta sidor av solen med konvulsioner. Då de är som störst producerar dessa exploderande utbrott en serie olika stora anhopningar av materia som kan slungas bortom gränser för den eruperande solens gravitationsfältets förmåga att återuppta dem, och de blir sålunda stabiliserade i sina egna banor kring en av de två kroppar som berörs av denna händelse. Senare förenar sig de större ansamlingarna av materia och drar så småningom till sig de mindre kropparna. På detta sätt får många fasta planeter i de mindre systemen sin uppkomst. Ert eget solsystem hade just en sådan tillkomst.

4. Centrifugala planetdöttrar. Enorma solar som befinner sig i vissa stadier av utveckling börjar, om deras rotationshastigheter storligen accelererar, slunga av sig stora mängder materia som senare kan samlas för att bilda små världar som fortsätter att kretsa kring sin modersol.

5. Sfärer uppkomna av gravitationsunderskott. Det finns en kritisk gräns för storleken av enskilda stjärnor. När en sol uppnår denna gräns, såvida inte rotationshastigheten avtar, är den dömd att splittras; då inträffar en solfission och en ny dubbelstjärna av detta slag föds. Talrika nya planeter kan senare bildas som en biprodukt till denna gigantiska splittring.

6. Kontraktionsstjärnor. I de mindre systemen drar den största yttre planeten ibland till sig sina grannplaneter, medan de planeter som är nära solen börjar sin terminala dykning. I ert solsystem skulle ett sådant slut betyda att de fyra inre planeterna skulle slukas av solen, medan den största planeten Jupiter skulle bli mycket förstörd efter att ha fångat in de återstående världarna. Ett sådant slut för ett solsystem skulle resultera i uppkomsten av två närbelägna men olika solar, som är ett sätt på vilket dubbelstjärnor bildas. Sådana katastrofer är ovanliga med undantag för utkanterna av superuniversernas stjärnanhopningar.

7. Kumulativa sfärer. Från de stora mängder materia som kretsar i rymden kan små planeter så småningom hopa sig. De växer genom tillskott av meteoriter och genom mindre kollisioner. I vissa av rymdens sektorer gynnar förhållandena sådana former av planetuppkomst. Mången bebodd värld har haft en sådan födelsehistoria.

En del av de kompakta mörka öarna är ett direkt resultat av tillskott på energi som undergår omvandling i rymden. En annan grupp av dessa mörka öar har kommit till genom anhopningen av enorma mängder kall

right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

^{15.5.5 (170.8)} 3. *Gravity-explosion Planets.* When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

^{15.5.6 (171.1)} 4. *Centrifugal Planetary Daughters.* Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

^{15.5.7 (171.2)} 5. *Gravity-deficiency Spheres.* There is a critical limit to the size of individual stars. When a sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

^{15.5.8 (171.3)} 6. *Contractural Stars.* In the smaller systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

^{15.5.9 (171.4)} 7. *Cumulative Spheres.* From the vast quantity of matter circulating in space, small planets may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

^{15.5.10 (171.5)} Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating

materia, endast fragment och meteoror, som cirkulerar i rymden. Sådana ansamlingar av materia har aldrig varit heta, och med undantag för tätheten är de till sammansättningen mycket lika Urantia.

8. Utbrunna solar. En del av de mörka öarna i rymden är utbrunna isolerade solar; de har utstrålat all tillgänglig rymdenergi. De organiserade materiaenheter närmast sig full täthet, verkligen fullständig konsolidering; och det fordras tidsålder efter tidsålder för sådana enorma massor av högt förtätad materia att återuppladdas i rymdens strömkretsar och sålunda, som följd av en kollision eller annan lika återupplivande kosmisk händelse, förberedas för nya cykler av universumfunktion.

9. Kollisionssfärer. I de regioner där det finns tätare svärmar är kollisioner inte ovanliga. En sådan astronomisk omfördelning åtföljs av enorma energiförändringar och materiaomvandlingar. Kollisioner som involverar döda solar är egendomligt inflytelserika i skapandet av vittomfattande energifluktuationer. Stora spillror från kollisionerna utgör ofta den materiella kärnan för de planetkroppar som senare bildas och som lämpar sig för dödliga att bo på.

10. Arkitektoniska världar. Detta är de världar som har byggts enligt planer och specifikationer för något speciellt ändamål, såsom Salvington, högkvarteret i ert lokaluniversum, och Uversa, säte för regeringen i vårt superuniversum.

Det finns talrika andra förfaranden för att utveckla solar och åtskilja planeter, men de föregående förfaringssätten antyder de metoder med vilka det stora flertalet av stjärnsystem och planetfamiljer har kommit till. Om man ville beskriva alla de förfaranden som förekommer vid stjärnomvandling och planetutveckling skulle detta fordra en beskrivning av närmare hundra olika sätt för solars uppkomst och planeters ursprung. När era stjärnforskare mönstrar himlarna kommer de att observera fenomen som antyder alla dessa stjärnevolutionsmetoder, men de kommer sällan att finna bevis för uppkomsten av dessa små icke-lysande ansamlingar av materia som tjänar som bebodda planeter, de viktigaste av de omfattande materiella skapelserna.

6. SFÄRERNA I RYMDEN

Oberoende av ursprung kan rymdens sfärer klassificeras i följande huvudgrupper:

1. Solarna — stjärnorna i rymden.
2. De mörka öarna i rymden.
3. Mindre rymdkroppar — kometer, meteoror och småplaneter.
4. Planeterna, inklusive de bebodda världarna.
5. Arkitektoniska sfärer — världar gjorda enligt beställning.

Med undantag för de arkitektoniska sfärerna har alla rymdkroppar haft en evolutionär uppkomst, evolutionär i den meningen att de inte har fått sin tillvaro genom ett dekret från Gudomen, evolutionär i den

through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

^{15.5.11 (171.6)} 8. *Burned-out Suns*. Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying cosmic happening.

^{15.5.12 (171.7)} 9. *Collisional Spheres*. In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

^{15.5.13 (172.1)} 10. *Architectural Worlds*. These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

^{15.5.14 (172.2)} There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. THE SPHERES OF SPACE

^{15.6.1 (172.3)} Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

- ^{15.6.2 (172.4)} 1. The suns — the stars of space.
- ^{15.6.3 (173.1)} 2. The dark islands of space.
- ^{15.6.4 (173.2)} 3. Minor space bodies — comets, meteors, and planetesimals.
- ^{15.6.5 (173.3)} 4. The planets, including the inhabited worlds.
- ^{15.6.6 (173.4)} 5. Architectural spheres — worlds made to order.

^{15.6.7 (173.5)} With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a

meningen att Guds skapande handlingar har utvecklats av ett tid-rymd-förfarande genom verksamheten av många av Guds skapade och eventuade intelligenser.

Solarna. Dessa är rymdens stjärnor i alla sina olika stadier av tillvaro. Några är ensamma evolverande rymdsystem; andra är dubbelstjärnor, planetsystem som sammandras eller försvinner. Stjärnorna i rymden existerar i inte mindre än tusen olika tillstånd och stadier. Ni är bekanta med solar som utstrålar ljus tillsammans med värme; men det finns också solar som lyser utan värme.

De biljoner och biljoner år som en vanlig sol fortsätter att ge ut värme och ljus åskådliggör väl den stora energimängd som varje enhet av materia innehåller. Den verkliga energimängden lagrad i dessa osynliga partiklar av fysisk materia är så gott som omöjlig att föreställa sig. Och denna energi blir nästan helt tillgänglig som ljus när den utsätts för det enorma värmetrycket och därmed förenade energiaktiviteter som förekommer i det inre av de blossande solarna. Ytterligare andra förhållanden gör det möjligt för dessa solar att omforma och sända vidare mycket av den rymdenergi som kommer till dem längs de etablerade strömkretsarna i rymden. Många faser av fysisk energi och alla former av materia dras till, och senare distribueras av, soldynamorna. På detta sätt tjänar solarna som lokala accelerators för energins cirkulation och verkar som automatiska stationer för styrkekontroll.

Superuniversumet Orvonton upplyses och uppvärms av mer än tio biljoner blossande solar. Dessa solar är stjärnorna i ert observerbara astronomiska system. Mer än två biljoner är för avlägsna och för små för att någonsin kunna ses från Urantia. Men i totaluniversumet finns det lika många solar som det finns vattenglas i ert världss oceaner.

De mörka öarna i rymden. Detta är de döda solarna och andra stora anhopningar av materia utan ljus och värme. De mörka öarna är ibland enorma till sin massa och de inverkar kraftfullt på jämvikten i universumet och på manipulerandet av energin. Tätheten i en del av dessa väldiga massor är nära nog otrolig. Och denna stora koncentration av massa gör det möjligt för dessa mörka öar att fungera som kraftfulla balanshjul, som håller omfattande grannsystem effektivt tyglade. De upprätthåller gravitationens styrkebalans i många konstellationer; många fysiska system som annars snabbt skulle dyka till förstörelse i närbelägna solar hålls tryggt i gravitationsgreppet av dessa skyddande mörka öar. Det är på grund av denna funktion som vi kan lokalisera dem noggrant. Vi har mätt gravitationsdraget från de lysande himlakropparna, och därför kan vi kalkylera de mörka rymdkropparnas exakta storlek och läge vilka så effektivt fungerar för att hålla ett givet system stadigt på dess kurs.

Mindre rymdkroppar. Meteorerna och andra små materiep Partiklar som cirkulerar och evolverar i rymden utgör en enorm anhopning av energi och materiell substans.

Mången komet är en oetablerad vild avkomma från solarnas moderhjul, och de kommer så småningom under den centrala styrande solens kontroll. Kometer har också talrika andra ursprung. En komets svans vänder sig bort från den attraherande kroppen eller

time-space technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

15.6.8 (173.6) The Suns. These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

15.6.9 (173.7) The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

15.6.10 (173.8) The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

15.6.11 (173.9) The Dark Islands of Space. These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

15.6.12 (173.10) Minor Space Bodies. The meteors and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

15.6.13 (173.11) Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded

solen som följd av den elektriska reaktionen i dess starkt expanderade gaser och som följd av det faktiska trycket av ljus och andra energier som flödar ut från solen. Detta fenomen utgör ett av de positiva bevisen för ljusets och dess associerade energiers realitet; det visar att ljuset har vikt. Ljus är en verklig substans, inte bara vågor i en hypotetisk eter.

Planeterna. Dessa är de större materiaanhopningar som följer en bana kring en sol eller någon annan rymdkropp; de varierar i storlek från småplaneter till enorma gasformiga, vätskeformiga eller fasta sfärer. De kalla världar som har byggts upp av ansamlingen av material som flyter omkring i rymden är de mera idealiska planeterna för intelligenta invånare att bo på, när de råkar stå i lämplig relation till en närbelägen sol. De döda solarna är som regel inte lämpade för liv; de är vanligen för långt borta från en levande, blossande sol, och dessutom är de alldeles för massiva; gravitationen på deras yta är väldig.

I ert superuniversum är inte ens en kall planet av fyrtio beboelig för varelser av er klass. Och naturligtvis är de superheta solarna och de iskalla avlägsna världarna olämpliga att hysa högre liv. I ert solsystem är för närvarande endast tre planeter lämpade att hysa liv. Urantia är till sin storlek, sin täthet och sitt läge i många avseenden idealisk för människor att bo på.

Lagarna för den fysiska energins beteende är i grunden universella, men lokala inflytanden har mycket att göra med de fysiska förhållanden som råder på enskilda planeter och i lokala universer. En nästan ändlös variation av skapade varelser och andra levande manifestationer kännetecknar rymdens otaliga världar. Det finns emellertid likhet på vissa punkter i en grupp av världar associerade i ett givet system, samtidigt som också varje universum har sitt mönster för intelligent liv. Det finns fysiskt släktskap mellan de planetariska system som hör till samma fysiska strömkrets och som nära följer varandra i det ändlösa kretsloppet längs universernas cirkel.

7. DE ARKITEKTONISKA SFÄRERNA

Medan regeringen för varje superuniversum presiderar nära centret av de evolutionära universerna i dess rymdsegment, verkar den i en värld som har gjorts enligt beställning och befolkas av ackrediterade personligheter. Dessa högkvarterstvärldar är arkitektoniska sfärer, rymdkroppar särskilt konstruerade för sitt speciella ändamål. Förutom att de får del av ljuset från närbelägna solar är dessa sfärer självständigt upplysta och uppvärmda. Var och en har en sol som avger ljus utan värme, liksom Paradisets satelliter, medan var och en förses med värme genom vissa energiströmmar som cirkulerar nära sfärens yta. Dessa högkvarterstvärldar hör till ett av de större systemen beläget nära det astronomiska centret för respektive superuniversum.

Tiden är standardiserad i superuniversernas högkvarter. Standarddagen i superuniversumet Orvonton motsvarar nästan trettio dagar av Urantia-tid, och Orvonton-året motsvarar hundra standarddagar. Detta Uversa-år är standard i det sjunde superuniversumet, och det är tjugotvå minuter kortare än tretusen dagar av Urantia-tid, omkring åtta och en

gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

^{15.6.14 (173.12)} *The Planets.* These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

^{15.6.15 (173.13)} *In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.*

^{15.6.16 (173.14)} *The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.*

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

^{15.7.1 (174.1)} *While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the satellites of Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.*

^{15.7.2 (174.2)} *Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight*

femtedel av era år.

Högkvarterstvärldarna i de sju superuniverserna får del av Paradisets natur och storslagenhet, deras centrala, perfekta förebild. I verkligheten är alla högkvarterstvärldar paradisiska. De är faktiskt himmelska boningar, och de tilltar i materiell storlek, morontiaskönhet och andlig härlighet från Jerusem till den centrala Ön. Och alla satelliter till dessa högkvarterstvärldar är också arkitektoniska världar.

De olika högkvarterstvärldarna är utrustade med varje fas av materiell och andlig skapelse. Alla slags av materiella, morontiella och andliga varelser känner sig som hemma i dessa universernas mötesplatsvärldar. När de dödliga varelserna stiger uppåt i universumet och övergår från de materiella till de andliga rikena förlorar de aldrig sin uppskattning och sitt tycke för sina tidigare existensnivåer.

Jerusem, högkvartersvärlden i ert lokalsystem Satania har sina sju övergångskulturvärldar, och kring var och en kretsar sju satelliter, bland dem de sju mansoniavärldarna för morontiauppehåll, människans första boplatz efter det dödliga livet. Så som termen himmel har använts på Urantia har den ibland avsett dessa sju mansoniavärldar, varvid den första mansoniavärlden har kallats den första himlen och så vidare till den sjunde.

Edentia, högkvarteret i er konstellation Norlatiadek har sina sjuttio satelliter för socialiserande kultur och utbildning där de uppstigande vistas efter att ha genomgått Jerusems program för personlighetens mobilisering, förenande och förverkligande.

Salvington, huvudstaden i Nebadon, ert lokaluniversum, är omgiven av tio klungor av universitet med fyrtionio sfärer i varje. Här blir människan förandligad, sedan hon socialt har anpassat sig i konstellationen.

Uminor den tredje, högkvarteret i er mindre sektor Ensa, är omgivet av sju sfärer för de högre fysiska studierna av det uppstigande livet.

Umajor den femte, högkvarteret i er större sektor Splandon, är omgivet av sjuttio sfärer för den allt mera krävande intellektuella träningen i superuniversumet.

Uversa, högkvarteret i Orvonton, ert superuniversum, är omedelbart omgivet av de sju högre universiteten för avancerad andlig utbildning av uppstigande viljevarelser. Var och en av dessa sju klungor av förunderliga sfärer består av sjuttio specialiserade världar som innehåller tusentals och åter tusentals av rikligt försedda institutioner och organisationer som ägnar sig åt universumutbildning och andekultur, och där pilgrimerna från tiden utbildas och examineras på nytt som förberedelse inför sin långa färd till Havona. De anländande pilgrimerna från tiden tas alltid emot i dessa associerade världar, men de avresande graduerade sänds alltid iväg till Havona direkt från Uversas stränder.

Uversa är det andliga och administrativa högkvarteret för ungefär en biljon bebodda eller beboeliga världar. Härligheten, storslagenheten och fulländningen av Orvontons huvudstad överträffar varje underverk i tidens och rymdens skapelser.

and one fifth of your years.

15.7.3 (174.3) The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

15.7.4 (174.4) The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

15.7.5 (174.5) *Jerusem*, the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man's first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

15.7.6 (174.6) *Edentia*, the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization, unification, and realization.

15.7.7 (174.7) *Salvington*, the capital of Nebadon, your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

15.7.8 (174.8) *Uminor the third*, the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

15.7.9 (174.9) *Umajor the fifth*, the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

15.7.10 (175.1) *Uversa*, the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

15.7.11 (175.2) *Uversa* is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

Om alla projekterade lokala universer och deras beståndsdelar vore etablerade skulle det finnas något mindre än femhundra miljarder arkitektoniska världar i de sju superuniverserna.

8. KONTROLL OCH REGLERING AV ENERGI

Superuniversernas högkvartersvärldar är så konstruerade att de kan fungera som effektiva regulatorer av styrka och energi för de olika sektorerna; de tjänar som fokus för styrandet av energi till sina beståndsdelar, lokaluniverserna. De utövar ett mäktigt inflytande över balansen och kontrollen av de fysiska energier som cirkulerar genom den organiserade rymden.

Reglerande funktioner utövas också av superuniversernas styrkecentra och fysiska övervakare, levande och semilevande intelligenta väsen som har danats för detta speciella ändamål. Dessa styrkecentra och övervakare är svåra att förstå sig på; de lägre klasserna är inte viljemässiga, de har ingen vilja, de väljer inte, deras funktioner är mycket intelligenta men uppenbarligen automatiska och inneboende i deras högt specialiserade organisation. Superuniversernas styrkecentra och fysiska övervakare tar hand om styrningen och delvis kontrollen av de trettio energisystem som utgör gravitaområdet. De strömkretsar för fysisk energi som administreras av Uversas styrkecentra fordrar litet över 968 miljoner år för att fullborda ett varv runt superuniversumet.

Evolverande energi har substans; den har vikt, fast vikten alltid är relativ beroende på rotationshastighet, massa och antigravitation. Massan i materien tenderar att hämma energins hastighet; och den varsomhelst närvarande energihastigheten motsvarar: utgångshastigheten, minskad av fördröjande massa som möts under färden, samt ökad med den reglerande funktionen av superuniversumets levande energiövervakare och den fysiska inverkan av närbelägna högt upphettade eller kraftigt laddade rymdkroppar.

Den universella planen för uppehållandet av jämvikt mellan materia och energi gör det nödvändigt att ständigt bilda och bryta ned de mindre materiella enheterna. Universums Styrkeledare har förmåga att koncentrera och kvarhålla eller utvidga och befria varierande mängder av energi.

Om den fördröjande inverkan fortsatte tillräckligt länge skulle gravitationen till slut omvandla all energi till materia, om det inte vore för två faktorer: för det första på grund av energiövervakarnas antigravitationsinflytanden, och för det andra emedan organiserad materia tenderar att upplösas under vissa förhållanden, som påträffas i mycket heta stjärnor och under vissa egendomliga förhållanden i rymden nära kraftigt energiladdade kalla kroppar av förtätad materia.

När anhopningen av massa blir för stor och hotar att sätta energin ur balans, att tömma de fysiska styrkeströmkretsarna, ingriper de fysiska övervakarna såvida inte gravitationens egen fortsatta tendens att övermaterialisera energi går om intet genom att det inträffar en kollision mellan rymdens döda jättar, vilket sålunda på ett ögonblick fullständigt skingrar

15.7.12 (175.3) If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

15.8.1 (175.4) The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

15.8.2 (175.5) Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

15.8.3 (175.6) Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity, minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

15.8.4 (175.7) The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

15.8.5 (175.8) Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

15.8.6 (176.1) When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these

gravitationens ackumulerade anhopningar. Vid dessa kollisioner omvandlas plötsligt enorma massor av materia till den ovanligaste formen av energi, och kampen för universell jämvikt börjar på nytt. Slutligen blir de större fysiska systemen stabiliserade, fysiskt stadgade, och svingas in i superuniversernas balanserade och etablerade kretsar. Efter denna händelse inträffar inga fler kollisioner eller andra förödande katastrofer i dessa etablerade system.

Under tider av överskottsenergi förekommer det styrkestörningar och värmefluktuationer åtföljda av elektriska manifestationer. Under tider av energiunderskott ökar materians tendenser att samlas sig, koncentreras och frigöra sig från kontroll i de mera ömtåligt balanserade kretsarna, vilket resulterar i flodvågsliknande eller kollisionsbetonade justeringar som snabbt återställer balansen mellan cirkulerande energi och mera konkret stabiliserad materia. Att förutsäga och i övrigt förstå ett sådant sannolikt beteende bland de blossande solarna och de mörka öarna i rymden är en av uppgifterna för de himmelska stjärnforskarna.

Vi kan identifiera de flesta lagar som styr jämvikten i universum och förutse mycket som gäller stabiliteten i universum. Våra prognoser är praktiskt taget tillförlitliga, men vi möter ständigt vissa krafter som inte helt följer de lagar vi känner till om energikontroll och materiens beteende. Möjligheten att förutsäga alla fysiska fenomen blir allt svårare ju längre från Paradiset och ut i universerna vi kommer. Då vi passerar bortom gränserna för Paradishärskarnas personliga förvaltning, möter oss en allt större oförmåga att beräkna enligt etablerade normer och förvärvat erfarenhet i samband med observationer som uteslutande gäller fysiska fenomen i de närbelägna astronomiska systemen. Även i de sju superuniversernas världar lever vi mitt ibland de kraftverksamheter och energireaktioner som genomströmmar alla våra domäner och sträcker sig vidare i förenat jämviktsläge ut genom alla regioner i yttre rymden.

Ju längre ut vi far desto säkrare stöter vi på dessa varierande och oförutsägbara fenomen som är så ofelbart karakteristiska för Absolutens och de erfarenhetsmässiga Gudomarnas ofattbara närvaroutföranden. Och dessa fenomen måste tyda på någon universell övervakning av allting.

Superuniversumet Orvonton tycks nu vara på neddrift; de yttre universerna ser ut att vara på uppdrift för enastående, framtida aktiviteter; centraluniversumet Havona är evigt stabiliserat. Gravitation och avsaknad av värme (köld) organiserar och håller samman materia; värme och antigravitation bryter upp materia och förlöser energi. De levande styrkeledarna och kraftorganisatörerna är hemligheten med den speciella kontrollen och intelligenta styrningen av de ändlösa omvandlingarna när universer bildas, upplöses och nybildas. Nebulosor kan skingras, solar brinna ut, system försvinna och planeter förgås, men universerna slits inte ut.

9. SUPERUNIVERSERNAS STRÖMKRETSAR

collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

15:8.7 (176.2) During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

15:8.8 (176.3) We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

15:8.9 (176.4) The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

15:8.10 (176.5) The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

Paradisets universella strömkretsar genomströmmar verkligen världarna i de sju superuniverserna. Dessa närvarokretsar är: den Universelle Faderns personlighetsgravitation, den Evige Sonens andliga gravitation, Samverkarens sinnesgravitation och den eviga Öns materiella gravitation.

Förutom de universella paradiskretsarna och uttrycken för Absolutens och de erfarenhetsmässiga Gudomarnas närvaro fungerar det inom superuniversernas rymdnivå endast två fördelningar av energistromkretsar eller styrkesegment: superuniversernas strömkretsar och lokaluniversernas strömkretsar.

Superuniversernas strömkretsar:

1. Den förenhetligande intelligensströmkretsen som åstadkoms av en av Paradisets Sju Härskarandar. Det kosmiska sinnets krets är begränsad till ett enskilt superuniversum.

2. Strömkretsen för återspeglingsstjänsten som de sju Återspeglade Andarna i varje superuniversum står för.

3. Mysterieledsagarnas hemliga strömkretsar som på något sätt är förenade med varandra och dirigerade via Divinington till den Universelle Fadern i Paradiset.

4. Kretsen för ömsesidig kommunikation mellan den Evige Sonen och hans Paradissöner.

5. Den Oändlige Andens blixtnabba närvaro.

6. Paradisets utsändningar, Havonas rymdrapporter.

7. Styrkecentrens och de fysiska övervakarnas energistromkretsar.

Lokaluniversernas strömkretsar:

1. Paradissönernas utgivningsande, utgivningsvärldarnas Tröstare. Sanningens Ande, Mikael's ande på Urantia.

2. De Gudomliga Omvårdarnas strömkrets, lokaluniversernas Moderandar, den Heliga Anden i er värld.

3. Strömkretsen för förståndsomvårdnad i ett lokalt universum, medräknat den på många olika sätt fungerande närvaron av de biträdande sinnesandarna.

När det utvecklas en sådan andlig harmoni i ett lokalt universum att dess enskilda och kombinerade strömkretsar inte kan särskiljas från motsvarande i superuniversumet, när en sådan likhet i verksamheten och enhet i omvårdnaden verkligen råder, då övergår lokaluniversumet omedelbart till ljusets och livets stadgade strömkretsar och blir genast behörigt för inträde i det andliga förbundet för superskapelsens fulländade förening. Fordringarna för inträde i Dagarnas Fornas råd, medlemskap i superuniversumets förbund, är:

1. Fysisk stabilitet. Stjärnorna och planeterna i ett lokalt universum måste vara i jämvikt; perioderna för omedelbara omvandlingar av stjärnor måste vara över. Universumet måste framskrida längs ett klart spår; dess bana måste vara säkert och slutligt stabiliserad.

15.9.1 (176.6) The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

15.9.2 (177.1) In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits and the local universe circuits.

15.9.3 (177.2) *The Superuniverse Circuits:*

15.9.4 (177.3) 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

15.9.5 (177.4) 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

15.9.6 (177.5) 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

15.9.7 (177.6) 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

15.9.8 (177.7) 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

15.9.9 (177.8) 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

15.9.10 (177.9) 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

15.9.11 (177.10) *The Local Universe Circuits:*

15.9.12 (177.11) 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

15.9.13 (177.12) 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

15.9.14 (177.13) 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

15.9.15 (177.14) When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

15.9.16 (177.15) 1. *Physical Stability.* The stars and planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

2. Andlig lojalitet. Det måste existera ett tillstånd av universellt erkännande av och lojalitet gentemot Guds Härskarson som presiderar över lokaluniversumets angelägenheter. Det måste ha uppkommit ett tillstånd av harmoniskt samarbete mellan de enskilda planeterna, systemen och konstellationerna i hela lokaluniversumet.

Ert lokaluniversum räknas inte ens som hörande till den stabiliserade fysiska klassen i superuniversumet, än mindre som medlem av superstyrelsens erkända andliga familj. Fastän Nebadon inte ännu har representation i Uversa sånds vi i superuniversumets styrelse då och då på speciella uppdrag till dess världar, såsom även jag har kommit till Urantia direkt från Uversa. Vi ger all möjlig hjälp åt era ledare och härskare vid lösandet av deras svåra problem; vi önskar se ert universum kvalificerat för fullt inträde i superuniversumets familj av associerade skapelser.

10. SUPERUNIVERSERNAS HÄRSKARE

Superuniversernas högkvarter är säte för det höga andliga styret över tidens och rymdens domäner. Superstyrets verkställande gren, som har sitt ursprung i Treenighetens Råd, leds direkt av en av den suprema övervakningens Sju Härskarandar, som sitter på paradisauktoritetens troner och administrerar superuniverserna genom de Sju Suprema Verkställarna stationerade på den Oändlige Andens sju speciella världar, Paradisets yttersta satelliter.

Superuniversernas högkvarter är de ställen där de Återspeglande Andarna och Återspeglingsmedhjälparna vistas. Från denna halvvägsposition bedriver dessa underbara varelser sina våldiga återspeglingsoperationer och betjänar sålunda centraluniversumet ovan och lokaluniverserna nedan.

Varje superuniversum presideras över av tre Dagarnas Forna, superstyrets förenade chefsverkställare. I den verkställande grenen av superstyret består personalen av sju olika grupper:

1. Dagarnas Forna.
2. Visdomens Fulländare.
3. Gudomliga Rådgivare.
4. Universella Censorer.
5. Mäktiga Budbärare.
6. De med Stor Auktoritet.
7. De utan Namn och Nummer.

De tre Dagarnas Forna assisteras direkt av en kår på en miljard Visdomens Fulländare, med vilka tre miljarder Gudomliga Rådgivare är associerade. En miljard Universella Censorer är knutna till administrationen i varje superuniversum. Dessa tre grupper är Jämlika Treenighetspersonligheter med direkt och gudomligt ursprung i Paradistreenigheten.

15:9.17 (177.16) 2. *Spiritual Loyalty.* There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

15:9.18 (177.17) Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

15:10.1 (178.1) The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

15:10.2 (178.2) The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

15:10.3 (178.3) Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven different groups:

- 15:10.4 (178.4) 1. Ancients of Days.
- 15:10.5 (178.5) 2. Perfectors of Wisdom.
- 15:10.6 (178.6) 3. Divine Counselors.
- 15:10.7 (178.7) 4. Universal Censors.
- 15:10.8 (178.8) 5. Mighty Messengers.
- 15:10.9 (178.9) 6. Those High in Authority.
- 15:10.10 (178.10) 7. Those without Name and Number.

15:10.11 (178.11) The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectors of Wisdom, with whom are associated three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

De tre återstående klasserna, de Mäktiga Budbärarna, de med Stor Auktoritet och de utan Namn och Nummer är förhärskade dödliga med uppstigningsbakgrund. De första i dessa klasser uppsteg och färdades genom Havona under Grandfandas dagar. Efter att ha uppnått Paradiset överfördes de till Finalitkåren, mottog Paradistreenighetens omfamning och anvisades därefter till den himmelska tjänsten hos Dagarnas Forna. Som en grupp är dessa tre klasser kända som Uppnåelsens Treenigade Söner, som har ett tvåfaldigt ursprung men nu är i treenighetstjänst. Sålunda vidgades superuniversumstyrets verkställande gren till att omfatta de evolutionära världarnas förhärskade och fulländade barn.

Det jämlika superuniversumrådet består av de sju tidigare nämnda verkställande grupperna och följande sektorhärskare och andra regionala övervakare:

1. Dagarnas Fulländade — härskarna över superuniversernas större sektorer.
2. Dagarnas Sentida — ledarna för superuniversernas mindre sektorer.
3. Dagarnas Förenade — Paradisets rådgivare åt lokaluniversernas härskare.
4. Dagarnas Trogna — Paradisets rådgivare åt konstellationsstyrets Högsta härskare.
5. Treenighetens Undervisande Söner, de som händelsevis befinner sig i tjänst vid superuniversumets högkvarter.
6. Dagarnas Eviga, de som av en händelse är närvarande vid superuniversumets högkvarter.
7. De sju Återspeglingsmedhjälparna — talesmän för de sju Återspeglade Andarna och genom dem representanter för Paradisets Sju Härskarandar.

Återspeglingsmedhjälparna fungerar också som representanter för talrika andra grupper av varelser som har inflytande i superuniversernas styrelser, men som av olika orsaker inte för närvarande är fullt aktiva i individuellt avseende. Denna grupp omfattar: den Suprema Varelsens evolverande superuniversumpersonlighetsmanifestation, den Supremes Okvalificerade Övervakare, den Ultimates Kvalificerade Ståthållare, Majestons obenämnda kontaktåterspeglare och den Evige Sonens överpersonliga anderepresentanter.

Vid nästan alla tider är det möjligt att finna representanter för alla grupper av skapade varelser i superuniversernas högkvartervärldar. Det rutinmässiga arbetet i superuniverserna utförs av de mäktiga sekonaferna och andra medlemmar av den Oändlige Andens omfattande familj. I arbetet i dessa superuniversernas underbara centra för administration, kontroll, omvårdnad och verkställande rättskipning blandas förståndsvarelserna från varje sfär av universellt liv i effektiv tjänst, vis administration, kärleksfull omvårdnad och rättvis jurisdiktion.

Superuniverserna upprätthåller inte någon sorts ambassadörsrepresentation; de är fullständigt isolerade

15:10.12 (178.12) The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

15:10.13 (178.13) The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

- 15:10.14 (179.1) 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.
- 15:10.15 (179.2) 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.
- 15:10.16 (179.3) 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.
- 15:10.17 (179.4) 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.
- 15:10.18 (179.5) 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.
- 15:10.19 (179.6) 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.
- 15:10.20 (179.7) 7. The seven Reflective Image Aids — the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

15:10.21 (179.8) The Reflective Image Aids also function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

15:10.22 (179.9) At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

15:10.23 (179.10) The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are

från varandra. De känner till varandras angelägenheter endast genom den informationscentral som de Sju Härskarandarna upprätthåller i Paradiset. Deras härskare arbetar i den gudomliga visdomens råd för sina egna superuniversers bästa oberoende av vad som må föresigga i andra sektioner av den universella skapelsen. Denna isolering av superuniverserna kommer att bestå ända tills koordineringen av dem uppnås av en mer fullständig förverkling av personlighetsöverhögheten hos den evolverande erfarenhetsmässiga Suprema Varelser.

11. DEN RÅDPLÄGANDE FÖRSAMLINGEN

Det är i sådana världar som Uversa där varelser som representerar fullkomlighetens envælde och evolutionens demokrati möts ansikte mot ansikte. Superstyrets verkställande gren har sitt ursprung i fullkomlighetens världar; den lagstiftande grenen härstammar från de evolutionära universernas blomning.

Superuniversumets rådpläganade församling är begränsad till högkvarteretsvärlden. Denna lagstiftande eller rådgivande församling består av sju kammare. Varje lokalt universum som har vunnit inträde i superuniversumets råd väljer en infödd representant till varje kammare. Dessa representanter väljs av sådana lokaluniversers höga råd från bland de uppstigande pilgrimer som har graduerats i Orvonton och som vistas i Uversa med tillstånd för transport till Havona. Mandatperioden är i medeltal omkring hundra år på superuniversums standardtid.

Aldrig har jag fått vetskap om någon oenighet mellan Orvontons verkställande och Uversas rådsförsamling. Aldrig i vårt superuniversums historia har det rådpläganade organet ännu någonsin antagit en rekommendation som superstyrets verkställande avdelning ens har tvekat att utföra. Alltid har det rätt det mest perfekta samspel och samförstånd i arbetet, vilket allt bevisar det faktum att evolutionära varelser verkligen kan nå upp till den fulländade vishetens höjder, vilket kvalificerar dem att umgås och samarbeta med personligheter av perfekt ursprung och gudomlig natur. Närvaron av de rådpläganade församlingarna i superuniversernas högkvarter uppenbarar visdomen i och förebådar den slutliga triumfen av den Universella Faderns och hans Evige Sons hela vittomfattande evolutionära tanke.

12. DE HÖGSTA DOMSTOLARNA

Då vi talar om Uversa-styrets verkställande och rådgivande grenar kan ni, från analogin med vissa former av civilförvaltning på Urantia, sluta er till att vi måste ha en tredje eller juridisk gren, och det har vi; men den har ingen särskild personal. Våra domstolar är sammansatta som följer: Som ordförande fungerar, beroende på fallets natur och allvarighet, en Dagarnas Forne, en Visdomens Fulländare eller en Gudomlig Rådgivare. Bevismaterialet för eller emot en individ, en planet, ett system, en konstellation eller ett universum presenteras och tolkas av Censorena. Försvaret av tidens barn och de evolutionära planeterna sköts av de Mäktiga Budbärarna, de officiella observatörerna från

completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

15:11.1 (179.11) It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

15:11.2 (179.12) The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

15:11.3 (180.1) Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. THE SUPREME TRIBUNALS

15:12.1 (180.2) When we speak of executive and deliberative branches of the Uversa government, you may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom, or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers

superuniversumstyret till lokaluniverserna och systemen. Den högre förvaltningens inställning beskrivs av De med Stor Auktoritet. Och vanligen formuleras domstolsutslaget av en kommission av varierande storlek bestående av De utan Namn och Nummer tillsammans med lika många förståelsefulla personligheter valda från den rådgivande församlingen.

Dagarnas Fornas domstolar är de höga appellationsdomstolarna för det andliga dömandet i superuniversumets alla deluniverser. Härskarsönerna i lokaluniverserna är de högsta i sina egna domäner; de är underställda superstyret endast i den mån de frivilligt överför ärenden för rådgivning eller domslut till Dagarnas Forna, med undantag för ärenden som berör utsläckandet av viljevarer. Domslut fattas i lokaluniverserna, men domar som innebär förintelse av viljevarer formuleras alltid på, och verkställs från, superuniversernas högkvarter. Lokaluniversernas Söner kan påbjuda överlevnad för den dödliga människan, men endast Dagarnas Forna kan som verkställare sitta till doms i ärenden som gäller evigt liv och död.

I alla ärenden som inte fordrar rättegång, framläggandet av bevismaterial, fattar Dagarnas Forna eller deras medhjälpare beslut, och dessa utslag är alltid enhälliga. Vi har här att göra med fullkomlighetens råd. Det finns inga meningsskiljaktigheter eller minoritetsopinioner vid domsluten i dessa suprema och oöverträffliga domstolar.

Med vissa få undantag utövar superstyrelserna domsrätt över alla ting och alla varer i sina respektive domäner. Det går inte att överklaga superuniversummyndigheternas avgöranden och beslut emedan dessa representerar de samstämmiga opinionerna hos Dagarnas Forna och den Härskande som från Paradiset presiderar över ifrågasvarande superuniversums ödesbestämmelse.

13. SEKTORSTYRELSENA

En större sektor omfattar omkring en tiondedel av ett superuniversum och består av hundra mindre sektorer, tio tusen lokala universer, omkring hundra miljarder beboeliga världar. Dessa större sektorer administreras av tre Dagarnas Fulländade, Suprema Treenighetspersonligheter.

Dagarnas Fulländades domstolar är i mycket uppbyggda såsom motsvarande domstolar hos Dagarnas Forna, med undantag för att de inte har andlig domsrätt över sina världar. Arbetet i dessa större sektors styrelser har främst att göra med den intellektuella statusen i en vitt utspridd skapelse. De större sektorerna kvarhåller, dömer, behandlar och klassificerar, för rapportering till Dagarnas Fornas domstolar, alla de rutin- och förvaltningsärenden av betydelse för superuniversumet som inte direkt berör världarnas andliga administration eller förverkligandet av Paradishärskarnas planer för de dödligas uppstigande. Personalen i en större sektors styre skiljer sig inte från superuniversumpersonalen.

Såsom Uversas magnifika satelliter ägnar sig åt er slutliga andliga förberedelse för Havona så är Umajor den femtes sjuttio satelliter hängivna er intellektuella utbildning och utveckling i superuniversumet. Här

of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

15:12.2 (180.3) The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures. Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes can decree the survival of mortal man, but only the Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

15:12.3 (180.4) In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

15:12.4 (180.5) With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

15:13.1 (181.1) A major sector comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:13.2 (181.2) The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

15:13.3 (181.3) As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and

samlas från hela Orvonton de visa varelser som outtröttligt arbetar med att förbereda de dödliga från tiden för deras fortsatta framskridande mot levnadsbanan i evigheten. Det mesta av denna träning av uppstigande dödliga sker i de sjuttio studievärldarna.

Styrelserna för de mindre sektorerna leds av tre Dagarnas Sentida. Deras administration gäller främst den fysiska kontrollen, förenhetligandet, stabiliserandet och den rutinmässiga koordineringen av förvaltningen av lokaluniverserna i den mindre sektorn. Varje mindre sektor omfattar så många som hundra lokaluniverser, tio tusen konstellationer, en miljon system och omkring en miljard beboeliga världar.

De mindre sektorernas högkvarterstvärldar är storartade mötesplatser för de Ledande Fysiska Övervakarna. Dessa högkvarterstvärldar omges av sju instruktionssfärer som bildar inträdesskolorna till superuniversumet och är utbildningscentra för fysisk och administrativ kunskap om universernas universum.

Administratörerna i de mindre sektorernas styrelser står direkt under jurisdiktionen av de större sektorernas härskare. Dagarnas Sentida får alla observationsrapporter och koordinerar alla rekommendationer som kommer upp till ett superuniversum från Dagarnas Förenade, som är stationerade som Treenighetsobservatörer och rådgivare på högkvarterssfärerna i lokaluniverserna, och från Dagarnas Trogna som på samma sätt är knutna till de Högstas råd vid högkvarteren i konstellationerna. Alla sådana rapporter överförs till Dagarnas Fulländade i de större sektorerna, för att senare föras vidare till Dagarnas Fornas domstolar. Sålunda sträcker sig Treenighetens regim från lokaluniversernas konstellationer upp till superuniversernas högkvarter. Högkvarteren i lokalsystemen har inte representanter för Treenigheten.

14. DE SJU SUPERUNIVERSERNAS SYFTEN

Det finns sju huvudsakliga syften som framträder i utvecklingen av de sju superuniverserna. Varje huvudsyfte i superuniversernas evolution kommer att nå sitt högsta uttryck i endast ett av de sju superuniverserna, och därför har varje superuniversum en speciell funktion och en unik karaktär.

Orvonton, det sjunde superuniversumet, det som ert lokaluniversum hör till, är känt huvudsakligen för sitt väldiga och överflödande utgivande av barmhärtig omvårdnad till världarnas dödliga. Det är berömt för det sätt på vilket rättvisan råder mildrad av barmhärtighet och makten härskar betingad av tålmod, medan uppostringar i tiden villigt görs för att säkra stabiliteten i evigheten. Orvonton är en uppvisning av kärlek och barmhärtighet i universumform.

Det är emellertid mycket svårt att beskriva vår uppfattning om den sanna naturen av det evolutionära syfte som framträder i Orvonton, men det kan antydast genom att säga att vi i denna superskapelse känner att den kosmiska evolutionens sex unika syften, som manifesteras i de sex associerade superskapelserna, här blir förenade med varandra till en helhetsmening; och det är av den orsaken vi ibland har förmodat att

development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

15:13.4 (181.4) The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

15:13.5 (181.5) Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

15:13.6 (181.6) The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. PURPOSES OF THE SEVEN SUPERUNIVERSES

15:14.1 (181.7) There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

15:14.2 (182.1) Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and power rules as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

15:14.3 (182.2) It is, however, very difficult to describe our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that

Gud den Supremes evolverade och färdiga personalisering i en avlägsen framtid, och från Uversa, kommer att härskas över de fulländade sju superuniverserna i all den erfarenhetsmässiga majestäten av sin då uppnådda allsmåktiga suveräna makt.

Liksom Orvonton är unik till sin natur och individuell till sin bestämmelse, så är också vart och ett av dess sex associerade superuniverser. En hel del av det som sker i Orvonton uppenbaras emellertid inte för er, och av dessa oavslöjade särdrag om livet i Orvonton är det många som kommer fullständigast till uttryck i något annat superuniversum. De sju syftena med superuniversernas evolution fungerar överallt i alla sju superuniverser, men varje superskapelse kommer att fullständigast uttrycka endast ett av dessa syften. För att förstå mera av dessa syften med superuniverserna skulle det vara nödvändigt att uppenbara mycket av det som ni inte förstår, och även då skulle ni fatta endast litet. Hela denna berättelse ger endast en flyktig glimt av den enorma skapelse av vilken er värld och ert lokalsystem är en del.

Er värld kallas Urantia, och den är nummer 606 i den planetariska gruppen, eller systemet, Satania. Detta system har för närvarande 619 bebodda världar, och dessutom håller över tvåhundra planeter på att utvecklas fördelaktigt för att bli bebodda världar någon gång i framtiden.

Satania har en högkvartersvärld kallad Jerusem och är system nummer tjugofyra i konstellationen Norlatiadek. Er konstellation Norlatiadek består av hundra lokalsystem och har en högkvartersvärld kallad Edentia. Norlatiadek är nummer sjuttio i universumet Nebadon. Lokaluniversumet Nebadon består av hundra konstellationer och har en huvudstad som kallas Salvington. Universumet Nebadon är nummer åttiofyra i den mindre sektorn Ensa.

Den mindre sektorn Ensa består av ett hundra lokala universer och har en huvudstad kallad Uminor den tredje. Denna mindre sektor är nummer tre i den större sektorn Splanon. Splanon består av hundra mindre sektorer och har en högkvartersvärld kallad Umajor den femte. Det är den femte större sektorn i superuniversumet Orvonton, det sjunde segmentet av storuniversum. På så sätt kan ni lokalisera er planet i organisations- och administrationsschemat för universernas universum.

Storuniversumnumret för er värld är 5.342.482.337.666. Det är registernumret i Uversa och i Paradiset, ert nummer i katalogen över bebodda världar. Jag vet också ert registernummer för fysiska sfärer, men det är så utomordentligt stort att det har föga praktisk betydelse för det dödliga sinnet.

Er planet är medlem av ett enormt kosmos; ni hör till en närapå oändlig familj av världar, men er sfär administreras alldeles lika noggrant och vårdas alldeles lika kärleksfullt som om den vore den enda bebodda världen i hela tillvaron.

[Framfört av en Universell Censor, med hemvist i Uversa]

the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

15:14.4 (182.3) As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

15:14.5 (182.4) Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

15:14.6 (182.5) Satania has a headquarters world called Jerusem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

15:14.7 (182.6) The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splanon. Splanon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

15:14.8 (182.7) The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

15:14.9 (183.1) Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

15:14.10 (183.2) [Presented by a Universal Censor hailing from Uversa.]

Kapitel 16. De sju Härskarandarna

⇐ 015

Urantiaboken

017 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 16 DE SJU HÄRSKARANDARNA

Sektioner

Introduktion

1. Förhållande till treenig Gudom
2. Förhållande till den Oändlige Anden
3. Härskarandarnas identitet och olikhet
4. Härskarandarnas egenskaper och funktioner
5. Förhållande till skapade varelser
6. Det kosmiska sinnet
7. Moral, dygd och personlighet
8. Urantiapersonlighet
9. Människomedvetandets realitet

PAPER 16 THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction

1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

Introduktion

PARADISETS Sju Härskarandar är den Oändlige Andens primära personligheter. I denna sjufaldiga skapande akt av att mångfaldiga sig själv uttömde den Oändlige Anden de associativa möjligheter som matematiskt ingår i den faktiska existensen av Gudomens tre personligheter. Om det hade varit möjligt att frambringa ett större antal Härskarandar så skulle de ha skapats, men i tre Gudomar ingår jämnt sju och endast sju associativa möjligheter. Och detta förklarar varför universum fungerar i sju stora block och varför talet sju är av grundläggande betydelse i dess organisation och administration.

De Sju Härskarandarna har sålunda sitt ursprung i följande sju gestaltningar, som de också får sina individuella karaktärsdrag från:

1. Den Universelle Fadern.
2. Den Evige Sonen.
3. Den Oändlige Anden.
4. Fadern och Sonen.
5. Fadern och Anden.
6. Sonen och Anden.
7. Fadern, Sonen och Anden.

Vi vet mycket litet om Faderns och Sonens verksamhet vid skapandet av Härskarandarna.

INTRODUCTION

16:0.1 (184.1) THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

16:0.2 (184.2) The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven likenesses:

- 16:0.3 (184.3)* 1. The Universal Father.
- 16:0.4 (184.4)* 2. The Eternal Son.
- 16:0.5 (184.5)* 3. The Infinite Spirit.
- 16:0.6 (184.6)* 4. The Father and the Son.
- 16:0.7 (184.7)* 5. The Father and the Spirit.
- 16:0.8 (184.8)* 6. The Son and the Spirit.
- 16:0.9 (184.9)* 7. The Father, Son, and Spirit.

16:0.10 (184.10) We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits.

Uppenbarligen fick de sin tillvaro genom den Oändlige Andens personliga handlingar, men vi har uttryckligen blivit instruerade att både Fadern och Sonen deltog i deras tillkomst.

Till sin andliga karaktär och natur är dessa Paradisets Sju Andar som en, men till alla andra identitetsaspekter är de mycket olika, och resultaten av deras verksamhet i superuniverserna är sådana att de individuella olikheterna hos var och en omisskännligen framgår. Alla senare planer för de sju segmenten i storuniversum — och även för motsvarande segment i yttre rymden — har betingats av olikheten i allt annat än det andliga hos dessa Sju Härskarandar för suprem och ultimät övervakning.

Härskarandarna har många funktioner, men för närvarande är deras speciella domän den centrala övervakningen av de sju superuniverserna. Varje Härskarande upprätthåller ett enormt kraftfokushögkvarter som långsamt kretsar runt Paradisets periferi och alltid intar ett läge mitt emot det superuniversum som direkt övervakas, och som ligger i paradiskfokus för dess specialiserade styrkekontroll och segmentella energidistribution. Radiegränslinjerna för varje superuniversum sammanlöper faktiskt just i den övervakande Härskarandens paradishögkvarter.

Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

^{16:0.11 (184.11)} In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

^{16:0.12 (184.12)} The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. FÖRHÅLLANDE TILL TREENIG GUDOM

Samskaparen, den Oändlige Anden, är nödvändig för att göra den odelade Gudomens treeniga personalisering fullständig. Denna trefaldiga personalisering av Gudomen innehåller av naturen en sjufaldig möjlighet att uttrycka sig individuellt och associativt; därför gjorde den efterföljande planen att skapa universer bebodda av intelligenta och potentiellt andliga varelser som vederbörligen uttrycker Fadern, Sonen och Anden, personaliseringen av de Sju Härskarandarna oundviklig. Vi har kommit att benämna den trefaldiga personaliseringen av Gudomen den absoluta oundvikligheten, medan vi brukar betrakta de Sju Härskarandarnas uppkomst som den subabsoluta oundvikligheten.

Även om de Sju Härskarandarna knappast är ett uttryck för den trefaldiga Gudomen är de den eviga avbildningen av den sjufaldiga Gudomen, de aktiva och associativa funktionerna av Gudomens tre alltid existerande personligheter. Med, i och genom dessa Sju Andar kan den Universelle Fadern, den Evige Sonen eller den Oändlige Anden, eller vilka två som helst av dessa i förening fungera i nämnd egenskap. Då Fadern, Sonen och Anden verkar tillsammans, kan de fungera, och gör det verkligen, genom Härskarande nummer Sju, men inte som Treenighet. Enskilt och tillsammans representerar Härskarandarna alla olika och möjliga gudomsfunktioner, en eller flera funktioner, men inte de kollektiva funktionerna, Treenighetens funktioner. Härskaranden Nummer Sju fungerar inte personligen i förhållande till Paradistreenigheten, och det är just därför han kan fungera personligen för den Suprema Varelse.

Men när de Sju Härskarandarna lämnar sina individuella säten för personlig makt och superuniversumauktoritet och samlas kring

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

^{16:1.1 (185.1)} The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability*, while we have come to look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability*.

^{16:1.2 (185.2)} While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

^{16:1.3 (185.3)} But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and superuniverse authority and assemble about the

Samverkaren i den treeniga närvaron av Paradisgudomen, och där representerar de gemensamt den verksamma makten, visdomen och auktoriteten hos den odelade Gudomen — Treenigheten — för och i de evolverande universerna. En sådan paradisförening av det ursprungliga sjufaldiga uttrycket för Gudomen innefattar, bokstavligen omsluter, verkligen allting av varje egenskap och attityd hos de tre eviga Gudomarna inom Supremateten och Ultimateten. De Sju Härskarandarna omfatta praktiskt taget, då och där den Supreme-Ultimates verksamhetsområde med hänsyn till och inom totaluniversum.

Så vitt vi kan se är dessa Sju Andar associerade med de gudomliga aktiviteterna som Gudomens tre eviga personer står för; vi finner inga bevis för en direkt association med den Absolutens tre eviga fasers verksamma närvaron. När de är associerade representerar Härskarandarna Paradisets Gudomar i det som i stort sett kan uppfattas som det finita verksamhetsområdet. Det kunde tänkas omfatta mycket som är ultimat men inte absolut.

2. FÖRHÅLLANDE TILL DEN OÄNDLIGE ANDEN

Precis så som den Evige och Ursprunglige Sonen uppenbaras genom de personer som utgör det ständigt ökande antalet gudomliga Söner, så uppenbaras den Oändlige och Gudomlige Anden genom de Sju Härskarandarnas kanaler och de med dem associerade andegrupperna. I centrernas centrum är det möjligt att närma sig den Oändlige Anden, men inte alla som når fram till Paradiset kan genast urskilja hans personlighet och differentierade närvaro; men alla som når centraluniversumet kan genast kommunicera, och gör det också, med en av de Sju Härskarandarna, med den som leder det superuniversum från vilket den nyanlända rymdpilgrimen härstammar.

Till universernas universum talar Paradisfadern endast genom sin Son, medan han och Sonen verkar gemensamt endast genom den Oändlige Anden. Utanför Paradiset och Havona talar den Oändlige Anden endast med de Sju Härskarandarnas röster.

Den Oändlige Anden utövar ett inflytande i form av personlig närvaro inom gränserna för Paradis-Havona-systemet; på andra håll utövas hans personliga andenärvaro av och genom en av de Sju Härskarandarna. I superuniverserna är därför det Tredje Ursprungets och Centrets andenärvaro i varje värld och i varje individ betingad av den unika naturen hos den övervakande Härskaranden för ifrågasvarande segment av skapelsen. Omvänt löper de kombinerade linjerna för andekraft och intelligens inåt till Gudomens Tredje Person via de Sju Härskarandarna.

De Sju Härskarandarna är gemensamt begåvade med det Tredje Ursprungets och Centrets suprema och ultimata egenskaper. Fastän var och en individuellt har del i denna utrustning, uppvisar de endast kollektivt egenskaperna allmakt, allvetande och allestädes närvaro. Ingen av dem kan fungera på detta sätt universellt; som individer och vid utövandet av dessa suprematetens och ultimatetens maktbefogenheter är var och en personligen begränsad till det superuniversum som står under hans direkta övervakning.

Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

16:1.4 (185.4) As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

16:2.1 (185.5) Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who attain the central universe can and do immediately commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

16:2.2 (186.1) To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit *speaks* only by the voices of the Seven Master Spirits.

16:2.3 (186.2) The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

16:2.4 (186.3) The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

Allt av det som har berättats för er om Samverkarens gudomlighet och personlighet gäller lika väl och fullt för de Sju Härskarandarna, som så effektivt distribuerar den Oändlige Anden till storuniversums sju segment i enlighet med sin gudomliga utrustning och på ett sätt som motsvarar deras olika och individuellt unika karaktärer. Det vore därför i sin ordning att för hela gruppen om sju använda vart och ett eller alla av den Oändlige Andens namn. Som grupp är de ett med Samverkaren på alla subabsoluta nivåer.

3. HÄRSKARANDARNAS IDENTITET OCH OLIKHET

De Sju Härskarandarna är obeskrivliga varelser, men de är klart och definitivt personliga. De har namn, men vi föredrar att presentera dem med nummer. Som primära personaliseringar av den Oändlige Anden är de besläktade, men som primära uttryck för de sju möjliga associationerna av treenig Gudom är de väsentligen olika till naturen, och denna olikhet i deras namn bestämmer olikheterna i skötseln av superuniverserna. De Sju Härskarandarna kan beskrivas som följer:

Härskarande nummer ett. På ett speciellt och direkt sätt representerar denne Ande Paradisfadern. Han är en säregen och effektiv manifestation av den Universelle Faderns styrka, kärlek och visdom. Han är en nära medarbetare och himmelsk rådgivare till ledaren för Mysterieledsagarna, den varelse som förestår de Personaliserade Riktarnas högskola i Divinington. Då de Sju Härskarandarna är församlade är det alltid Härskarande nummer ett som talar för den Universelle Fadern.

Denne Ande presiderar över det första superuniversumet, och samtidigt som han ofelbart uppvisar den gudomliga naturen hos en primär personalisering av den Oändlige Anden förefaller han att till karaktären mer speciellt likna den Universelle Fadern. Han står alltid i personlig förbindelse med de sju Återspeglade Andarna vid högkvarteret i det första superuniversumet.

Härskarande nummer två. Denne Ande återger troget den makalösa naturen och charmerande karaktären hos den Evige Sonen, den förstfödde i hela skapelsen. Han är alltid nära förbunden med alla klasser av Guds Söner när än de råkar befinna sig i residensuniversumet individuellt eller i fröjdefull rådplägnings. Vid alla möten mellan de Sju Härskarandarna talar han alltid för den Evige Sonen och som representant för denne.

Denne Ande leder superuniversum nummer tvås öden och styr denna vida domän i stort sett såsom den Evige Sonen skulle göra det. Han står alltid i förbindelse med de sju Återspeglade Andarna stationerade i det andra superuniversumets huvudstad.

Härskarande nummer tre. Denne Andepersonlighet påminner speciellt om den Oändlige Anden, och han styr förehavandena och arbetet för många av den Oändlige Andens höga personligheter. Han leder deras möten och är nära förbunden med alla personligheter som har sitt ursprung uteslutande i det Tredje

16:2.5 (186.4) All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

16:3.1 (186.5) The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse conduct. These Seven Master Spirits may be described as follows:

16:3.2 (186.6) *Master Spirit Number One.* In a special manner this Spirit is the direct representation of the Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

16:3.3 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

16:3.4 (187.1) *Master Spirit Number Two.* This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

16:3.5 (187.2) This Spirit directs the destinies of superuniverse number two and rules this vast domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

16:3.6 (187.3) *Master Spirit Number Three.* This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third

Ursprunget och Centret. När de Sju Härskarandarna är samlade till rådplägningsråd är det Oändlige Anden nummer tre som alltid talar för den Oändlige Anden.

Denne Ande har ansvar för superuniversum nummer tre, och han administrerar angelägenheterna i detta segment i stort sett så som den Oändlige Anden skulle göra det. Han står alltid i förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det tredje superuniversumet.

Härskarande nummer fyra. Denne Härskarande som har del i Faderns och Sonens kombinerade natur har det avgörande inflytandet beträffande planer och procedurer som rör både Fadern och Sonen i de Sju Härskarandarnas rådsförsamlingar. Denne Ande är den ledande övervakaren och rådgivaren för de uppstigande varelser som har uppnått den Oändlige Anden och sålunda blivit kandidater för att se Sonen och Fadern. Han vårdar sig om den enorma gruppen av personligheter som har sitt ursprung i Fadern och Sonen. När det blir nödvändigt att representera Fadern och Sonen i de Sju Härskarandarnas förening är det alltid Härskarande nummer fyra som talar.

Denne Ande främjar det fjärde segmentet i storuniversum i enlighet med sin säregna association av den Universelle Faderns och den Evige Sonens egenskaper. Han står alltid i personlig förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det fjärde superuniversumet.

Härskarande nummer fem. Denna gudomliga personlighet som på ett utsökt sätt förenar den Universelle Faderns och den Oändlige Andens karaktärer är rådgivare för den enorma gruppen av varelser kända som styrkeledare, styrkecentra och fysiska övervakare. Denne Ande vårdar sig också om alla personligheter med ursprung i Fadern och Samverkaren. När det vid de Sju Härskarandarnas rådsmöten är frågan om Faderns och Andens inställning är det alltid Härskarande nummer fem som talar.

Denne Ande leder det femte superuniversumets välgång på ett sätt som antyder den Universelle Faderns och den Oändlige Andens kombinerade verksamhet. Han står alltid i förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det femte superuniversumet.

Härskarande nummer sex. Denna gudomliga varelse förefaller att återge den Evige Sonens och den Oändlige Andens kombinerade karaktär. När helst de varelser som har skapats gemensamt av Sonen och Anden samlas i centraluniversumet är det denne Härskarande som är deras rådgivare; och när helst det vid de Sju Härskarandarnas rådsmöten blir nödvändigt att tala gemensamt för den Evige Sonen och den Oändlige Anden är det Härskarande nummer sex som tar till orda.

Denne Ande leder angelägenheterna i det sjätte superuniversumet i stort sett så som den Evige Sonen och den Oändlige Anden skulle göra det. Han står alltid i förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det sjätte superuniversumet.

Härskarande nummer sju. Den Ande som leder det sjunde superuniversumet återger på ett unikt sätt lika mycket den Universelle Fadern, den Evige Sonen och

Source and Center. When the Seven Master Spirits are in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

16:3.7 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

16:3.8 (187.5) *Master Spirit Number Four.* Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number Four who speaks.

16:3.9 (187.6) This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

16:3.10 (187.7) *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

16:3.11 (187.8) This Spirit directs the welfare of the fifth superuniverse in such a way as to suggest the combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

16:3.12 (187.9) *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

16:3.13 (188.1) This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

16:3.14 (188.2) *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and

den Oändlige Anden. Den sjunde anden, den främjande rådgivaren för alla varelser med treenighetsursprung, är också rådgivare och ledare för alla uppstigande pilgrimer i Havona, för dessa ringa varelser som har nått upp till härlighetens hov genom Faderns, Sonens och Andens gemensamma omvårdnad.

Den sjunde Härskaranden är inte organiskt en representant för Paradistreenigheten, men det är ett känt faktum att hans personliga och andliga natur är Samverkarens avbildning till lika delar av de tre infinita personer vilkas gudomsförening är Paradistreenigheten och vilkas verksamhet som sådan är källan till Gud den Supremes personliga och andliga natur. Därav kommer det sig att den Sjunde Härskaranden uppvisar ett personligt och organiskt förhållande till den evolverande Supremes andeperson. När det därför vid Härskarandarnas rådsmöten i höjden blir nödvändigt att uttrycka Faderns, Sonens och Andens kombinerade personliga attityder eller att framföra den Suprema Varelse's andliga inställning är det Härskarande nummer sju som fungerar. Han blir sålunda på ett naturligt sätt ordförande för de Sju Härskarandarnas paradistråd.

Ingen av de sju Andarna är organiskt en representant för Paradistreenigheten, men då de förenar sig som sjufaldig Gudom motsvarar denna förening i gudomsbemärkelse — inte i personlig bemärkelse — en funktionell nivå som kan associeras med treenighetsfunktioner. I denna bemärkelse kan den "Sjufaldiga Anden" associeras med Paradistreenigheten. Det är också i denna bemärkelse som Härskarande nummer sju ibland talar för att bekräfta Treenighetens attityder, eller snarare verkar som talesman för inställningen i den Sjufaldige Andens union beträffande attityden i den Trefaldiga Gudomens union, Paradistreenighetens attityd.

Den Sjunde Härskarandens mångahanda funktioner sträcker sig från en kombinerad återgivning av Faderns, Sonen och Andens personliga naturer, genom en framställning av Gud den Supremes personliga attityd, till ett uppenbarande av Paradistreenighetens gudomsattityd. Och i vissa avseenden uttrycker denna ledande Ande på liknande sätt den Ultimate och den Supreme-Ultimates attityder.

Det är Härskarande nummer sju som i sina mångahanda kapaciteter personligen stödjer uppstigningskandidaternas framsteg från tidens världar i deras strävanden att kunna förstå Suprematetens odelade Gudom. En sådan förståelse involverar en uppfattning om den existentiella suveräniteten hos Suprematetens Treenighet, så koordinerad med tanken om den Suprema Varelse's växande erfarenhetsmässiga suveränitet att den skapade varelsen kan fatta Suprematetens enhetlighet. När den skapade varelsen inser dessa tre faktorer, motsvarar det uppfattningen i Havona om Treenighetens verklighet och ger tidens pilgrimer förmågan att till slut tränga igenom Treenigheten, att upptäcka Gudomens tre infinita personer.

Pilgrimernas oförmåga att i Havona helt finna Gud den Supreme kompenseras av den Sjunde Härskaranden, vars treeniga natur på ett så säregt sätt avslöjar den Supremes andeperson. Under nuvarande universumtidsålder, då den Supremes person inte kan kontaktas, fungerar Härskarande nummer sju som

the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the Son, and the Spirit.

16.3.15 (188.3) The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity; but it is a known fact that his personal and spiritual nature *is* the Conjoint Actor's portraiture in equal proportions of the three infinite persons whose Deity union *is* the Paradise Trinity, and whose function as such *is* the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

16.3.16 (188.4) No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense — equivalates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the "Sevenfold Spirit" is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

16.3.17 (188.5) The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

16.3.18 (188.6) It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

16.3.19 (188.7) The inability of the Havona pilgrims fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person of the Supreme, Master

ställföreträdare för de uppstigande varelsernas Gud när det gäller personliga förhållanden. Han är den höga andevarelse som alla uppstigande med säkerhet kommer att känna igen och i någon mån förstå när de når fram till härlighetens centra.

Denne Härskarande står alltid i förbindelse med de Återspeglande Andarna i Uversa, högkvarteret i det sjunde superuniversumet, vårt eget segment av skapelsen. Hans administration av Orvonton uppvisar den fantastiska symmetrin i den jämlika blandningen av Faderns, Sonens och Andens gudomliga naturer.

4. HÄRSKARANDARNAS EGENSKAPER OCH FUNKTIONER

De Sju Härskarandarna utgör den Oändlige Andens fullständiga representation i de evolutionära universerna. De representerar det Tredje Ursprunget och Centret i de förhållanden som berör energi, sinne och ande. Glöm inte att fastän de fungerar som koordinerande överhuvuden för Samverkarens universella administrativa kontroll har de sitt ursprung i Paradisgudomarnas skapande handlingar. Det är ordagrant sant att dessa Sju Andar är den treeniga Gudomens personifierade fysiska styrka, kosmiska sinne och andliga närvaro, "Guds Sju Andar utsända till hela universum."

Härskarandarna är unika såtillvida att de fungerar på verklighetens alla universumnivåer med undantag för den absoluta. De är därför effektiva och perfekta övervakare av alla faser av administrativa angelägenheter på alla aktivitetsnivåer i superuniverserna. Det är svårt för den dödliges sinne att förstå särskilt mycket om Härskarandarna, emedan deras arbete är så högt specialiserat men dock allt omfattande, så exceptionellt materiellt och samtidigt så utökat andligt. Det kosmiska sinnets mångfasetterade skapare är anfäder till Universums Styrkeledare, och själva är de suprema ledare för den väldiga och vittutbredda skapelsen av skapade andevarelser.

De Sju Härskarandarna har skapat Universums Styrkeledare och deras medarbetare, väsen som är oundgängliga för organisationen, kontrollen och reglerandet av storuniversums fysiska energier. Och dessa samma Härskarandar assisterar på ett mycket materiellt sätt Skaparsönerna i arbetet med att forma och organisera lokaluniverserna.

Vi kan inte upptäcka något personligt samband mellan Härskarandarnas arbete med kosmisk energi och det Okvalificerade Absolutets kraftfunktioner. De energimanifestationer som hör till Härskarandarnas verksamhetsområde styrs alla från Paradisets periferi; de förefaller inte att på något direkt sätt vara associerade med anslutna kraftfenomen till Paradisets nedre yta.

Otvivelaktigt är vi, när vi möter de olika Morontia-Styrkeövervakarnas funktionella aktiviteter, ansikte mot ansikte med vissa av Härskarandarnas ouppenbarade aktiviteter. Vem förutom dessa anfäder till både fysiska övervakare och till andeomvårdare kunde ha kommit på att så kombinera och förena materiella och andliga energier att det uppstod en dittills okänd fas av universumverklighet: morontiasubstans och

Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

16.3.20 (189.1) This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE MASTER SPIRITS

16.4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, "the Seven Spirits of God sent forth to all the universe."

16.4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

16.4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

16.4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

16.4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality —

morontiasinne?

Mycket av de andliga världarnas verklighet är av morontiaklass, en fas av universumverklighet helt okänd på Urantia. Målet för personlighetstillvaron är andligt, men morontiaskapelserna kommer alltid emellan och överbryggar den djupa klyftan mellan de materiella världarna för de dödligas ursprung och superuniversums sfärer för tilltagande andlig status. Det är inom detta område som Härskarandarna storligen bidrar till planen för människans uppstigning till Paradiset.

De Sju Härskarandarna har personliga representanter som verkar överallt i storuniversum; men då en stor majoritet av dessa underordnade varelser inte direkt har att göra med uppstigningsplanen för de dödligas framsteg längs vägen mot Paradisets fulländning har föga eller ingenting uppenbarats om dem. Mycket, väldigt mycket, av de Sju Härskarandarnas aktivitet förblir dold för människans förståelse emedan den på intet sätt direkt berör problematiken kring ert uppstigande till Paradiset.

Det är högst sannolikt, fastän vi inte kan erbjuda något definitivt bevis, att Orvontons Härskrande utövar ett avgörande inflytande inom följande aktivitetsområden:

1. Förfarandena som är förknippade med lokaluniversernas Livsbärare vid livets införande.

2. Livsaktiveringarna utgående från de biträdande sinnesandarna som har utgivits till världarna av den Skapande Anden i ett lokaluniversum.

3. De fluktuationer i energimanifestationerna som uppvisas av de enheter av organiserad materia som reagerar för lineär gravitation.

4. Den emergenta energins beteende då den är helt befriad från det Okvalificerade Absolutets grepp och sålunda börjar reagera för den lineära gravitationens direkta inflytande och Universums Styrkeledares och deras medarbetares behandlingar.

5. Utgivandet av den omvårdande anden från den Skapande Anden i ett lokaluniversum, känd på Urantia som den Heliga Anden.

6. Den senare utgivningen av utgivningssönernas ande, på Urantia kallad Hugsvalaren eller Sanningens Ande.

7. Återspeglingsmekanismen i lokaluniverserna och i superuniversumet. Många drag förenade med detta särpräglade fenomen kan knappast förnuftigt förklaras eller rationellt förstås utan att man förutsätter Härskarandarnas verksamhet i association med Samverkaren och den Suprema Varelse.

Trots att vi inte tillräckligt väl förstår de Sju Härskarandarnas mångahanda verksamheter är vi övertygade om att det finns två områden inom det vida fältet av universumaktiviteter som de ingenting som helst har att göra med: utgivandet av Tankeriktarna och dessas verksamhet samt det Okvalificerade Absolutets outgrundliga funktioner.

morontia substance and morontia mind?

16:4.6 (189.7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

16:4.7 (190.1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

16:4.8 (190.2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

16:4.9 (190.3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

16:4.10 (190.4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

16:4.11 (190.5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

16:4.12 (190.6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16:4.13 (190.7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

16:4.14 (190.8) 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the Comforter or the Spirit of Truth.

16:4.15 (190.9) 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

16:4.16 (190.10) Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. FÖRHÅLLANDE TILL SKAPADE VARELSER

5. RELATION TO CREATURES

Varje segment i storuniversum, varje enskilt universum och enskild värld åtnjuter förmånen av alla Sju Härskarandars förenade råd och vishet men får den personliga prägeln och nyansen av endast en. Och den personliga naturen hos varje Härskarande genomströmmar helt och betingar unikt hans superuniversum.

Som följd av de Sju Härskarandarnas personliga inflytande måste varje varelse i varje klass av intelligenta varelser utanför Paradiset och Havona ha den karakteristiska individuella prägel som anger den nedärvda naturen från någon av dessa Sju Härskarandar. Vad beträffar de sju superuniverserna kommer varje infödd varelse, människa eller ängel, att för evigt bära detta kännetecken som anger hennes födelseursprung.

De Sju Härskarandarna tränger inte direkt in i de enskilda varelsernas materiella sinnen i de evolutionära världarna i rymden. De dödliga på Urantia upplever inte den personliga närvaron av sinne- och andeinverkan från Orvontons Härskarande. Om denne Härskarande uppnår någon form av kontakt med det enskilda dödliga sinnet under de tidigare evolutionära tidsåldrar på en bebodd planet, måste det ske genom den omvårdnad som utgår från lokaluniversumets Skapande Ande, makan och medarbetaren till Guds Skaparson, som presiderar över varje lokal skapelses öden. Men denna samma Skapande Moderande är till sin natur och karaktär helt lik Orvontons Härskarande.

Den fysiska prägeln som härstammar från en Härskarande är en del av människans materiella ursprung. Hela det morontiella livsskedet levs under fortgående inflytande från denne samme Härskarande. Det är knappast underligt att det efterföljande andelivsskedet som en sådan uppstigande dödlig genomgår inte någonsin helt upprotar det kännetecknande draget som härstammar från denne samme övervakande Ande. En Härskarandes prägel är grundläggande för själva existensen i varje stadium av de dödligas uppstigande före Havona.

De utmärkande personlighetstrender som framträder i de evolutionära dödligas livserfarenheter, och som är särpräglade i varje superuniversum och direkt uttrycker naturen hos den dominerande Härskaranden, utplånas aldrig helt, inte ens efter det att dessa uppstigande varelser underkastas den långa träning och enande disciplin som de möter på Havonas en miljard utbildningssfärer. Även den efterföljande intensiva paradiskulturen räcker inte till för att sudda ut de kännetecken som anger från vilket superuniversum vederbörande härstammar. Under all evighet kommer en uppstigande dödlig att uppvisa karaktäristiska drag som anger den ledande Anden i superuniversumet för hans födelse. Även då man i Finalitkåren önskar få fram eller skildra ett fullständigt treenighetsförhållande till den evolutionära skapelsen samlar man alltid en grupp om sju finaliter, en från varje superuniversum.

6. DET KOSMISKA SINNET

Härskarandarna är det sjufaldiga ursprunget till det kosmiska sinnet, den intellektuella potentialen i storuniversum. Detta kosmiska sinne är en subabsolut

16:5.1 (190.1) Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

16:5.2 (190.1) Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

16:5.3 (191.1) The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

16:5.4 (191.2) The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

16:5.5 (191.3) The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finaliters is assembled, one from each superuniverse.

6. THE COSMIC MIND

16:6.1 (191.4) The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute

manifestation av det Tredje Ursprungets och Centrets sinne och i vissa avseenden funktionellt anknutet till den evolverande Suprema Varelse sinne.

I en värld som Urantia möter vi inte de Sju Härskarandarnas direkta inflytande på människorasernas angelägenheter. Ni lever under det omedelbara inflytandet av Nebadons Skapande Ande. Trots det dominerar dessa samma Härskarandar grundreaktionerna i alla skapade varelsers sinnen, ty de är de verkliga källorna till de intellektuella och andliga potentialer som i lokaluniverserna har specialiserats för att fungera i de individers liv som bebor de evolutionära världarna i tid och rymd.

Det kosmiska sinnets faktiska existens förklarar släktskapet mellan olika typer av mänskliga och övermänskliga sinnen. Inte endast besläktade andar dras till varandra, utan besläktade sinnen är också mycket umgängesvänliga och benägna att samarbeta med varandra. Människosinnet kan ibland observeras löpa i banor av förvånansvärd likhet och oförklarlig samstämmighet.

I det kosmiska sinnets alla personlighetsassociationer finns det en egenskap som kunde kallas "verklighetsrespons". Det är denna universella kosmiska förmåga hos viljevarelser som räddar dem från att bli hjälplösa offer för de antaganden som vetenskap, filosofi och religion på förhand utgår från som sanna. Denna verklighetssensitivitet hos det kosmiska sinnet reagerar för vissa faser av verklighet precis så som energi-materia reagerar för gravitation. Det vore ännu mer korrekt att säga att dessa övermateriella realiteter reagerar på detta sätt för sinnet i kosmos.

Det kosmiska sinnet reagerar ofelbart (igenkänner reaktionen) på tre nivåer av universumverklighet. Dessa reaktioner är självklara för klart resonerande och djupt tänkande sinnen. Dessa verklighetsnivåer är:

1. Kausalitet — de fysiska sinnenas verklighetsdomän, de vetenskapliga områdena av logisk enhetlighet, åtskiljandet av det faktiska och det icke-faktiska, begrundade slutsatser baserade på kosmisk respons. Detta är den matematiska formen av kosmisk urskillning.

2. Plikt — moraluppfattningens verklighetsdomän inom det filosofiska området, förnuftets arena, uppfattandet av relativt rätt och fel. Detta är den juridiska formen av kosmisk urskillning.

3. Dyrkan — den andliga domänen av den religiösa erfarenhetens verklighet, den personliga upplevelsen av gudomlig gemenskap, erkännandet av andevärden, övertygelsen om evig överlevnad, upphöjelsen från ställningen som Guds tjänare till Guds söners glädje och frihet. Detta är den högsta insikten hos det kosmiska sinnet, den vördnadsfulla och andäktiga formen av kosmisk urskillning.

Dessa vetenskapliga, moraliska och andliga insikter, dessa kosmiska responser, är en naturlig del av det kosmiska sinnet som berikar alla viljevarelser. Livserfarenheten underlåter aldrig att utveckla dessa tre former av kosmisk intuition; de är byggstenar i självmedvetandets reflekterande tänkande. Men det är sorgligt att notera att så få personer på Urantia finner

manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

16.6.2 (191.5) On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who inhabit the evolutionary worlds of time and space.

16.6.3 (191.6) The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

16.6.4 (191.7) There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the "reality response." It is this universal cosmic endowment of will creatures which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of reality just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

16.6.5 (192.1) The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

16.6.6 (192.2) 1. *Causation* — the reality domain of the physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

16.6.7 (192.3) 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

16.6.8 (192.4) 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

16.6.9 (192.5) These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures. The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of

nöje i att kultivera dessa kvaliteter av modigt och självständigt kosmiskt tänkande.

I lokaluniversernas sinnesutgivingar bildar dessa det kosmiska sinnets tre insikter de förhandsantaganden som gör det möjligt för människan att fungera som en rationell och självmedveten personlighet inom områdena för vetenskap, filosofi och religion. Uttryckt på annat sätt sker uppfattandet av realiteten av dessa den Infinites tre manifestationer med hjälp av en kosmisk självuppenbarelseteknik. Materia-energi uppfattas med sinnenas matematiska logik; sinne-förnuftet vet intuitivt sin moraliska plikt; ande-tron (dyrkan) är religionen om den andliga erfarenhetens verklighet. Dessa tre grundfaktorer i det reflekterande tänkandet kan bli förenade och koordinerade i personlighetsutvecklingen, eller de kan bli oproportionerliga och så gott som orelaterade i sina respektive funktioner. Men när de blir förenade frambringar de en stark karaktär som består i en korrelation av en faktabaserad vetenskap, en moralisk filosofi och en genuin religiös erfarenhet. Det är dessa tre former av kosmisk intuition som ger objektiv validitet, realitet, åt människans erfarenhet av ting, betydelser och värden.

Det är utbildningens syfte att utveckla och skärpa denna medfödda förmåga hos människans sinne; civilisationens uppgift att uttrycka dem; livserfarenhetens ändamål att förverkliga dem; religionens syfte att förädla dem och personlighetens att förena dem.

7. MORAL, DYGD OCH PERSONLIGHET

Intelligensen ensam kan inte förklara den moraliska naturen. Moral, dygd, hör medfött till människans personlighet. Moralisk intuition, att inse plikten, är en beståndsdel i sinnet som människan är begåvad med, och den är associerad med de andra omistligheterna i människans natur: vetenskaplig nyfikenhet och andlig insikt. Människans mentalitet långt överstiger hennes djurkusiners, men det är de moraliska och religiösa sidorna i hennes natur som speciellt särskiljer henne från djurvärlden.

Den selektiva responsen hos ett djur är begränsad till beteendets motoriska nivå. Den förmodade insikten hos de högre stående djuren sker på en motorisk nivå och uppträder vanligen först efter erfarenhet av motoriska försök och misstag. Människan kan använda sig av vetenskaplig, moralisk och andlig insikt före allt utforskande och experimenterande.

Endast en personlighet kan veta vad den gör innan den gör det; endast personligheter äger insikt som föregår erfarenheten. En personlighet kan se framför sig innan den hoppar och kan därför lära sig av att se framför sig såväl som av att hoppa. Ett icke-personligt djur lär sig vanligen endast av att hoppa.

Som resultat av erfarenhet blir ett djur förmöget att undersöka de olika sätten att nå ett mål och att välja ett förfarande baserat på ackumulerad erfarenhet. Men en personlighet kan också undersöka målet självt och ta ställning till dess viktighet, dess värde. Intelligensen kan på egen hand urskilja de bästa sätten att uppnå ändamål utan urskillning, men en moralisk varelse äger en insikt som gör det möjligt för henne att skilja mellan

courageous and independent cosmic thinking.

^{16.6.10 (192.6)} In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and co-ordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings, and values.

^{16.6.11 (192.7)} It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

^{16.7.1 (192.8)} Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

^{16.7.2 (193.1)} The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

^{16.7.3 (193.2)} Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

^{16.7.4 (193.3)} As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to

såväl mål som medel. Och en moralisk varelse som väljer dygden är trots det intelligent. Hon vet vad hon gör, varför hon gör det, vart hon är på väg och hur hon skall komma dit.

När människan underlåter att göra skillnad mellan målen för sin jordiska strävan finner hon sig fungera på djurens nivå i tillvaron. Hon har underlåtit att använda sig av de överlägsna fördelarna av materiellt skarpsinnighet, moralisk urskillning och andlig insikt som i hennes egenskap av en personlig varelse är en väsentlig del av hennes begåvning med kosmiskt sinne.

Dygd är rättfärdighet — samklang med kosmos. Att benämna dygderna är inte att definiera dem; att leva enligt dem är att känna dem. Dygd är inte endast kunskap, inte heller vishet ännu, utan snarare en verklighet av progressiv erfarenhet i uppnåendet av stigande nivåer av kosmisk framgång. I den dödliga människans liv dag för dag förverkligas dygden genom att man konsekvent väljer gott hellre än ont, och en sådan förmåga att välja är bevis för att man äger en moralisk natur.

Människans val mellan gott och ont influeras inte endast av styrkan i hennes moraliska natur, utan även av sådana inflytanden som okunnighet, omogenhet och villfarelse. Ett sinne för proportioner fordras också vid dygdens utövande, ty ont kan begås när det mindre väljs i stället för det större som följd av förvrängning eller förvillelse. Konsten att göra relativa bedömningar eller jämförande mätningar hör till utövandet av dygd inom det moraliska området.

Människans moraliska natur skulle vara oförmögen utan konsten att mäta, utan den urskillning som ligger i hennes förmåga att granska betydelser. Likaså skulle moraliskt väljande vara fåfängt utan den kosmiska insikt som frambringar medvetandet om andliga värden. Sett ur intelligensens synpunkt stiger människan upp till den moraliska nivån därför att hon är begåvad med personlighet.

Moralitet kan aldrig befrämmas med lag eller med våld. Det är en personlig och frivillig sak, och den måste spridas av smittan från kontakten mellan moraliskt doftande personer och dem som är moraliskt mindre mottagliga men som också i någon mån önskar göra Faderns vilja.

Moraliska handlingar är sådana mänskliga utföranden som kännetecknas av högsta intelligens, styrda av selektiv urskillning vid valet av högre ändamål, liksom vid valet av moraliska medel att uppnå dessa mål. Sådant beteende är dygdigt. Högsta dygd är därför att helhjärtat välja att göra den himmelske Faderns vilja.

8. URANTIAPERSONLIGHET

Den Universelle Fadern skänker personlighet till talrika klasser av varelser som fungerar på olika nivåer av universumaktualitet. Människovarelserna på Urantia är begåvade med personlighet av den finita-dödliga typen som fungerar på nivån för Guds uppstigande söner.

Fastän vi knappast kan åta oss att definiera personlighet kan vi försöka redogöra för vår förståelse

discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is doing it, where he is going, and how he will get there.

16:7.5 (193.4) When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a personal being.

16:7.6 (193.5) Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil, and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

16:7.7 (193.6) Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of proportion is also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

16:7.8 (193.7) Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

16:7.9 (193.8) Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

16:7.10 (193.9) Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. URANTIA PERSONALITY

16:8.1 (194.1) The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

16:8.2 (194.2) Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our

av de kända faktorer som behövs för att forma den helhet av materiella, mentala och andliga energier vilkas ömsesidiga förening bildar den mekanism vari, varpå och varmed den Universelle Fadern får den av honom utgivna personligheten att fungera.

Personlighet är en unik gåva av ursprunglig natur vars existens är oberoende av och föregår utgivningen av Tankeriktaren. Icke desto mindre ökar Riktarens närvaro personlighetens kvalitativa manifestation. Tankeriktarna är, när de träder fram från Fadern, identiska till naturen, men personligheten är olikartad, ursprunglig och enastående; och manifestationen av personligheten betingas och bestäms ytterligare av beskaffenheten och kvaliteten hos de associerade energierna av materiell, sinnesmässig och andlig natur som bildar bärarorganismen för personlighetsmanifestationen.

Personligheter kan vara likartade men de är aldrig en och densamma. Personer av en given serie, typ, klass eller modell kan likna varandra, och gör det, men de är aldrig identiska. Personligheten är det särdrag hos en individ som vi känner, och som gör det möjligt för oss att identifiera denna varelse någon gång i framtiden oberoende av naturen och omfattningen av förändringarna i form, sinne eller andestatus. Personligheten är den del av en individ som gör det möjligt för oss att känna igen och helt säkert identifiera den personen som den som vi tidigare har känt, oberoende av hur mycket han kan ha förändrats som följd av att medlet som uttrycker och manifesterar hans personlighet har förändrats.

Skapade varelsers personlighet kännetecknas av två självmanifesterande och karakteristiska fenomen i de dödliga reaktionsbeteende: självmedvetande och därmed associerad relativt fri vilja.

Självmedvetande består av intellektuell medvetenhet om att personligheten är aktual; det inkluderar förmågan att inse att även andra personligheter är reella. Det anger kapacitet för individualiserad erfarenhet i och med kosmiska realiteter, vilket motsvarar ett uppnående av identitetsstatus i universums personlighetsförhållanden. Självmedvetande innebär att man inser att sinnesomvårdnaden är faktisk och att man fattar den skapande och bestämmande fria viljans relativa oberoende.

Den relativt fria viljan, som kännetecknar självmedvetandet hos människans personlighet, är involverad i:

1. Moraliskt avgörande, högsta vishet.
2. Andligt val, urskiljandet av sanningen.
3. Osjälvisk kärlek, tjänandet av medmänniskorna.
4. Ändamålsenlig samverkan, gruppalitet.
5. Kosmisk insikt, fattandet av universumbetydelser.
6. Personlighetshelgelse, helhjärtad hängivelse åt att göra Faderns vilja.
7. Dyrkan, uppriktigt strävan efter gudomliga värden och helhjärtad kärlek till den gudomlige Värdegivaren.

understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

16.8.3 (194.3) Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the organismal vehicle for personality manifestation.

16.8.4 (194.4) Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know*, and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

16.8.5 (194.5) Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

16.8.6 (194.6) Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equivalating to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministration and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

16.8.7 (194.7) The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

- 16.8.8 (194.8) 1. Moral decision, highest wisdom.
- 16.8.9 (194.9) 2. Spiritual choice, truth discernment.
- 16.8.10 (194.10) 3. Unselfish love, brotherhood service.
- 16.8.11 (194.11) 4. Purposeful co-operation, group loyalty.
- 16.8.12 (194.12) 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.
- 16.8.13 (194.13) 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.
- 16.8.14 (195.1) 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

Urantia-typen av mänskopersonlighet kan ses som fungerande i en fysisk mekanism som består av den planetariska modifikationen av Nebadon-typens organism, vilken hör till den elektrokemiska klassen av livsaktivering och är utrustad med kosmiskt sinne av Nebadon-klass i Orvonton-serien enligt den modell som gäller vid föräldrabaserad fortplantning. Utgivningen av personlighetens gudomliga gåva till en sådan sinnesutrustad dödlig mekanism förlämnar värdigheten av kosmiskt medborgarskap och gör det möjligt för denna dödliga varelse att genast bli reaktiv för den uppbyggande insikten om de tre grundläggande sinnesrealiteterna i kosmos:

1. Den matematiska eller logiska insikten om den fysiska kausalitetens enhetlighet.

2. Den förnuftsbaseade insikten om förpliktelsen till moraliskt beteende.

3. Trosinsikten i den gemenskapsbaseade dyrkan av Gudomen, associerad med det kärleksfulla tjänandet av mänskligheten.

När en sådan personlighetsutrustning fungerar fullt ut innebär det en begynnande insikt om släktskap med Gudomen. Ett sådant jag, bebott av ett förpersonligt fragment av Gud Fadern, är sannerligen och verkligen en andlig son till Gud. En sådan varelse uppvisar inte endast kapacitet att ta emot den gudomliga närvarons gåva utan reagerar även för personlighetsgravitationens strömkrets från Paradisfadern till alla personligheter.

9. MÄNSKOMEDVETANDETS REALITET

Den med kosmiskt sinne försedda, av Riktare bebodda personliga varelsen har i sig förmåga att uppfatta och förstå energiverklighet, sinnesverklighet och andeverklighet. Viljevarelsen är sålunda utrustad att urskilja Guds verklighet, Guds lag och Guds kärlek. Bortsett från dessa tre oskiljaktiga delar av människans medvetande är all mänsklig erfarenhet i verkligheten subjektiv, förutom att intuitiv uppfattning av validiteten är förknippad med förenandet av den kosmiska insiktens tre reaktioner inför universumverkligheten.

Den dödliga som urskiljer Gud kan känna det värde som ligger i förenandet av dessa tre kosmiska kvaliteter i den överlevande själens evolution, människans suprema åtagande i den fysiska stofthydda där det moraliska sinnet samarbetar med den inneboende gudomliga anden för att tvåfaldiga den odödliga själen. Från sin tidigaste begynnelse är själen verklig; den har kosmiska överlevnadsegenskaper.

Om den dödliga människan inte överlever den naturliga döden, överlever de reella andliga värdena som finns i denna människas erfarenhet som en del av Tankeriktarens fortgående erfarenhet. Personlighetsvärdena hos en sådan icke-överlevande består som en faktor i den aktualiserande Suprema Varelse personlighet. Sådana bestående personlighetskvaliteter berövas identiteten men inte de erfarenhetsmässiga värdena som har ackumulerats under den dödliges liv i köttet. Identitetens överlevande är beroende av att den odödliga själen överlever, själen som har morontiastatus och tilltagande gudomligt värde. Personlighetens identitet överlever i och med att

^{16.8.15 (195.2)} The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

^{16.8.16 (195.3)} 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.

^{16.8.17 (195.4)} 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.

^{16.8.18 (195.5)} 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

^{16.8.19 (195.6)} The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

^{16.9.1 (195.7)} The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

^{16.9.2 (195.8)} The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real*; it has cosmic survival qualities.

^{16.9.3 (195.9)} If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival of the soul.

själen överlever.

Människans självmedvetande innebär insikt om reella andra jag, andra än det medvetna jaget och antyder dessutom att en sådan medvetenhet är ömsesidig; att jaget känns igen såsom det själv känner igen. Detta syns på ett rent mänskligt sätt i människans sociala liv. Du kan emellertid inte bli lika absolut säker på en medmänniskas realitet som du kan om verkligheten av Guds närvaro som lever inom dig. Det sociala medvetandet är inte omistligt liksom gudsmedvetenheten; det är ett resultat av kulturell utveckling och är beroende av kunskap, symboler och bidragen från människans uppbyggande begåvningar: vetenskap, moral och religion. Och när dessa kosmiska gåvor omsätts i samhället bygger de upp en civilisation.

Civilisationer är instabila emedan de inte är kosmiska; de har inte en naturlig anknytning till människosläktenas individer. De måste fostras med de kombinerade bidragen från människans uppbyggande faktorer: vetenskap, moral och religion. Civilisationerna kommer och går, men vetenskap, moral och religion överlever alltid kraschen.

Jesus uppenbarade inte endast Gud för människan, utan han förde även fram en ny uppenbarelse om människan för henne själv och för andra människor. I Jesu liv ser man människan som bäst. Människan blir då så vackert reell emedan Jesus hade så mycket av Gud i sitt liv, och uppfattandet av (insikten om) Gud är omistlig och inneboende i alla människor.

Osjälvskheten, bortsett från föräldrinstinkten, är inte helt naturlig; det är inte självklart att man älskar andra personer och att man tjänar dem socialt. Det behövs den upplysning som förnuft, moral, religionens sporre, gudsmedvetenheten, ger för att åstadkomma en osjälvsk och altruistisk samhällsordning. Människans egen medvetenhet om sin personlighet, självmedvetandet, är också direkt beroende uttryckligen av denna medvetenhet om andras existens, denna medfödda förmåga att inse och uppfatta en annan personlighets realitet, allt från den mänskliga till den gudomliga.

Osjälvskt socialt medvetande måste i grunden vara ett religiöst medvetande; det vill säga om det är objektivt; annars är det en rent subjektiv filosofisk abstraktion och därför kärlekslöst. Endast en individ som känner Gud kan älska en annan person så som hon älskar sig själv.

Självmedvetande är i grund och botten ett gemenskapsmedvetande: Gud och människa, Fader och son, Skapare och skapad. I människans självmedvetande finns fyra latenta och medfödda insikter om universumverkligheten:

1. Strävan efter kunskap, vetenskapens logik.
2. Strävan efter moraliska värden, pliktmedvetande.
3. Strävan efter andliga värden, den religiösa erfarenheten.
4. Strävan efter personlighetsvärden, förmågan att inse realiteten att Gud är en personlighet och den samtidiga insikten om vårt broderliga förhållande till

16:9.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

16:9.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality, and religion always survive the crash.

16:9.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

16:9.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

16:9.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

16:9.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

- 16:9.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.
- 16:9.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.
- 16:9.12 (196.8) 3. The quest for spiritual values, the religious experience.
- 16:9.13 (196.9) 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal

medpersonligheter.

Du blir medveten om människan som din skapade broder emedan du redan är medveten om Gud som din Skaparfader. Faderskap är det förhållande från vilket vi resonerar oss till insikten om broderskap. Och Faderskapet blir, eller kan bli, en universumrealitet för alla moralvarelser emedan Fadern själv har utgivit personlighet till alla sådana varelser och kopplat dem inom räckhåll för den universella personlighetskretsen. Vi dyrkar Gud först för att han finns till, sedan för att han är i oss, och till sist för att vi är i honom.

Är det underligt att det kosmiska sinnet är självmedvetet underkunnigt om sitt eget ursprung, den Oändlige Andens oändliga sinne, och samtidigt medvetet om de vittutbredda universernas fysiska verklighet, den Evige Sonens andliga verklighet och den Universelle Faderns personlighetsverklighet?

[Avfattad under beskydd av en Universell Censor från Uversa]

relationship with fellow personalities.

^{16:9.14 (196.10)} You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed personality upon all such beings and has encircuited them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is*, then, because *he is in us*, and last, because *we are in him*.

^{16:9.15 (196.11)} Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

^{16:9.16 (196.12)} [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

Kapitel 17. De sju grupperna av Suprema Andar

⇨ 016

Urantiaboken

018 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 17

DE SJU GRUPPERNA AV SUPREMA ANDAR

Sektioner

Introduktion

1. De sju Suprema Verkställarna
2. Majeston — Ledare för Återspeglingsgruppen
3. De Återspeglingsmedhjälparna
4. Återspeglingsmedhjälparna
5. Kretsarnas sju Andar
6. De lokala universernas Skapande Andar
7. De biträdande sinnesandarna
8. De Suprema Andarnas funktioner

Introduktion

DE SJU grupperna av Suprema Andar är de universella koordinerande ledarna för den sjusegmenterade administrationen av storuniversum. Även fast alla räknas till den Oändlige Andens funktionella familj klassificeras följande tre grupper vanligen som barn till Paradistreenigheten:

1. De Sju Härskarandarna.
2. De Sju Suprema Verkställarna.
3. De Återspeglingsmedhjälparna.

De återstående fyra grupperna blir till genom de skapande handlingar som den Oändlige Anden eller hans medarbetare med skaparstatus ansvarar för:

1. Återspeglingsmedhjälparna.
2. Kretsarnas Sju Andar.
3. Lokaluniversernas Skapande Andar.
4. De Biträdande Sinnesandarna.

Dessa sju klasser är i Uversa kända som de sju grupperna av Suprema Andar. Deras verksamhetsområde sträcker sig från de Sju Härskarandarnas personliga närvaro i den eviga Öns periferi, genom Andens sju paradissatelliter, havonakretsarna, superuniversernas regeringar och lokaluniversernas administration och övervakning ända till den anspråkslösa tjänst som utförs av

PAPER 17

THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

INTRODUCTION

17:0.1 (197.1) THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

- 17:0.2 (197.2) 1. The Seven Master Spirits.
- 17:0.3 (197.3) 2. The Seven Supreme Executives.
- 17:0.4 (197.4) 3. The Reflective Spirits.

17:0.5 (197.5) The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

- 17:0.6 (197.6) 4. The Reflective Image Aids.
- 17:0.7 (197.7) 5. The Seven Spirits of the Circuits.
- 17:0.8 (197.8) 6. The Local Universe Creative Spirits.
- 17:0.9 (197.9) 7. The Adjutant Mind-Spirits.

17:0.10 (197.10) These seven orders are known on Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the

sinneshjälparna som är utgivna till det evolutionära sinnets riken i tidens och rymdens världar.

De Sju Härskarandarna är de koordinerande ledarna för denna vittutbredda administrativa domän. I en del angelägenheter som gäller den administrativa regleringen av organiserad fysisk styrka, sinnesenergi och operativ andeverksamhet verkar de personligen och direkt, och i andra fall fungerar de genom sina mångahanda medarbetare. I alla ärenden av verkställande natur — avgöranden, bestämmelser, förordnanden och administrativa beslut — verkar Härskarandarna i de Sju Suprema Verkställarnas personer. I centraluniversumet kan Härskarandarna verka genom Havonakretsarnas Sju Andar; i de sju superuniversernas högkvarter uppenbarar de sig genom de Återspeglande Andarnas kanal och verkar genom Dagarnas Fornas personer, med vilka de står i personlig kontakt via Återspeglingsmedhjälparna.

De Sju Härskarandarna kontakter inte direkt och personligen universumadministrationen nedanför Dagarnas Fornas hov. Ert lokaluniversum administreras som en del av vårt superuniversum av Orvontons Härskarande, men hans funktion i förhållande till de infödda varelserna i Nebadon utförs och leds personligen av den Skapande Moderanden som bor i Salvington, högkvarteret i ert lokaluniversum.

1. DE SJU SUPREMA VERKSTÄLLARNA

Härskarandarnas högkvarter för verkställande verksamhet upptar den Oändlige Andens sju paradissatelliter, som kretsar kring den centrala Ön mellan den Evige Sonens strålände sfärer och Havonas innersta krets. Dessa exekutiva sfärer står under ledning av de Suprema Verkställarna, en grupp av sju som treenigades av Fadern, Sonen och Anden i enlighet med de Sju Härskarandarnas specifikationer för varelser av en typ som skulle kunna fungera som deras universella representanter.

Härskarandarna upprätthåller kontakten med de olika delarna av superuniversernas regeringar genom dessa Suprema Verkställare. Det är dessa som till en mycket stor del bestämmer de grundläggande strukturella trenderna i de sju superuniverserna. De är enhetligt och gudomligt fullkomliga, men de har även olikartade personligheter. De har inget överhuvud; varje gång de möts väljer de en som leder detta gemensamma rådsmöte. Från tid till annan reser de till Paradiset för att hålla möte med de Sju Härskarandarna.

De Sju Suprema Verkställarna fungerar som storuniversums administrativa koordinatörer; man kunde säga att de är en styrelse som består av verkställande direktörer för skapelsen efter Havona. De tar inte befattning med Paradisets interna angelägenheter, och de styr sina egna havonaaktiviteters begränsade sfärer genom Kretsarnas Sju Andar. Annars finns det få begränsningar i omfattningen av deras övervakning; de ägnar sig åt styrelsen av fysiska, intellektuella och andliga ting; de ser allt, hör allt, känner allt, till och med vet allt som händer i de sju superuniverserna och i

adjutants bestowd upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

17:0.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the co-ordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

17:0.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

17:1.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could function as their universal representatives.

17:1.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

17:1.3 (198.3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

Havona.

Dessa Suprema Verkställare initierar inte verksamhetsprogram och modifierar inte universumförfaranden; de ombesörjer verkställandet av de gudomliga planer som kungörs av de Sju Härskarandarna. Inte heller ingriper de i Dagarnas Fornas styre i superuniverserna eller i Skaparsönernas överhöghet i lokaluniverserna. De är koordinerande verkställarna vars funktion är att genomföra alla vederbörligen förordnade härskares kombinerade verksamhetsprogram i storuniversum.

Varje verkställare, med de hjälpmedel som hör till hans sfär, ägnar sig åt att effektivt administrera ett enda superuniversum. Supreme Verkställaren nummer ett, som fungerar på exekutiv sfär nummer ett, är helt och hållet upptagen med angelägenheterna i superuniversum nummer ett, och så vidare till Supreme Verkställare nummer sju, som arbetar utgående från andens sjunde paradissatellit och ägnar sina energier åt förvaltningen av det sjunde superuniversumet. Namnet på denna sjunde sfär är Orvonton, ty andens paradissatelliter har samma namn som deras motsvarande superuniversum; i själva verket fick superuniverserna sina namn efter dem.

Personalen på det sjunde superuniversumets exekutiva sfär som ägnar sig åt att hålla ordning på angelägenheterna i Orvonton uppgår till ett antal bortom människans fattningsförmåga och omfattar praktiskt taget alla klasser av himmelska intelligenser. Alla transporter av personligheter i superuniversum (förutom Inspirerade Treenighetsandar och Tankeriktare) passerar genom en av dessa sju exekutiva världar på deras universumfärder till och från Paradiset. Här förs också de centrala registren över alla de personer som har skapats av det Tredje Ursprunget och Centret och som tjänstgör inom superuniverserna. Systemet för materiella, morontiella och andliga arkivnoteringar på en av dessa Andens exekutiva världar gör till och med en varelse av min klass häpen.

De Suprema Verkställarnas närmaste underordnade består till största delen av treenigade söner till Paradis-Havona-personligheter och av treenigade efterkommande till förhålligade dödliga graderade från den tidsålderslånga utbildningen enligt planen för uppstigande i tid och rymd. Dessa treenigade söner anvisas till tjänst hos de Suprema Verkställarna av ledaren för det Suprema Rådet för Paradisets finalitkår.

Varje Suprem Verkställare har två rådgivande ministärer: Den Oändlige Andens barn i varje superuniversums högkvarter väljer bland sig representanter som tjänar tusen år i sin Supreme Verkställares primära rådgivande ministär. För alla ärenden som berör de från tiden uppstigande dödliga finns det en andra ministär, som består av dödliga som har uppnått Paradiset och av treenigade söner till förhålligade dödliga; detta organ väljs av de uppstigande varelser som går mot fulländning och som tillfälligt vistas i de sju superuniversernas högkvarter. Ledarna för alla andra verksamheter utnämns av de Suprema Verkställarna.

Från tid till annan äger stora sammankomster, konklaver, rum på dessa Andens paradissatelliter. Treenigade söner som har anvisats till dessa världar

17:1.4 (198.4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

17:1.5 (198.5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

17:1.6 (198.6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the superuniverses. The system of material, morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17:1.7 (199.1) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17:1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17:1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with

jämte uppstigande som har nått fram till Paradiset samlas med det Tredje Ursprungets och Centrets andepersonligheter för att minnas mödor och segrar som de har upplevt under uppstigningsskedet. De Suprema Verkställarna presiderar alltid över dessa broderliga sammankomster.

En gång per tusen år enligt paradistid lämnar de sju Suprema Verkställarna sina auktoritetssäten och beger sig till Paradiset, där de håller sin tusenårssammankomst för att universellt hälsa på och önska välgång för skapelsens skaror av intelligenta varelser. Denna speciella händelse äger rum i omedelbar närvaro av Majeston, ledaren för alla grupper av återspeglade andar. Och de kan sålunda genom den universella återspeglings enastående verksamhet kommunicera samtidigt med alla sina medarbetare i storuniversum.

2. MAJESTON — LEDARE FÖR ÅTERSPEGLINGEN

De Återspeglade Andarna är av gudomligt treenighetsursprung. Det finns femtio av dessa enastående och i någon mån mystiska varelser. Dessa speciella personligheter skapades i grupper bestående av sju, och varje sådan skapande händelse åstadkoms av en förening mellan Paradistreenigheten och en av de Sju Härskarandarna.

Denna betydelsefulla händelse, som inträffade i tidens gryning, är ett uttryck för de Suprema Skaparpersonligheternas, Härskarandarnas, första strävan att fungera som medskapare till Paradistreenigheten. Denna förening av de Suprema Skaparnas skapande styrka med Treenighetens skapande potentialer är själva ursprunget till den Suprema Varelsens aktualitet. När det återspeglade skapandets cykel hade kommit till ända, när var och en av de Sju Härskarandarna hade funnit fullkomlig skapande synkronisering med Paradistreenigheten, när den fyrtionio Återspeglade Anden hade blivit personaliserad, då inträffade en ny och vittomfattande reaktion i Gudomsabsolutet. Denna reaktion förlänade den Suprema Varelsen nya personlighetsprivilegier och kulminerade i personaliseringen av Majeston som är ledare för återspeglingen och paradiscentrum för allt det arbete som utförs av de fyrtionio Återspeglade Andarna och deras medhjälpare överallt i universernas universum.

Majeston är en verklig person, det personliga och ofelbara centret för återspeglingsfenomenen i tidens och rymdens alla sju superuniverser. Han upprätthåller permanent högkvarter i Paradiset nära alltings centrum vid mötesplatsen för de Sju Härskarandarna. Han tar befattning endast med koordineringen och upprätthållandet av återspeglings tjänsten i den vittutbredda skapelsen; han är inte i övrigt involverad i administrationen av universums angelägenheter.

Majeston är inte inkluderad i vår katalog på paradispersonligheter, emedan han är den enda existerande gudomliga personlighet som har skapats av den Suprema Varelsen i funktionell förening med Gudomsabsolutet. Han är en person, men han tar utslutande och uppenbarligen automatiskt befattning av endast denna ena fas i universumförvaltning; han är inte verksam nu i något personligt avseende i

the spirit personalities of the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

17:1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17:2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:2.3 (200.1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:2.4 (200.2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of

förhållande till andra (icke-återspeglade) klasser av universumpersonligheter.

Skapandet av Majeston innebar den Suprema Varelens första suprema skaparhandling. Denna handlingsvilja var ett medvetet val hos den Supreme Varelse, men Gudomsabsolutets kolossala reaktion var inte förutsedd. Inte sedan Havona framträdde i evigheten hade universum bevitnat ett sådant jättelikt förverkligande av en sådan enormt stor och vittomfattande gruppering av styrka och koordinering av funktionella andeaktiviteter. Gudomsresponsen inför den Suprema Varelens och hans medhjälparens skapande viljor var vida utöver deras ändamålsenliga avsikt och översteg storligen de förväntningar som de hade föreställt sig.

Vi är vördnadsfulla inför möjligheten av vad framtida tidsåldrar, då den Supreme och den Ultimate kanske kan uppnå nya nivåer av gudomlighet och uppstiga till nya områden av personlighetsverksamhet, kan få bevittna i fråga om gudifierandet av ännu andra oväntade varelser, som ingen ens har drömt om och som kommer att inneha förmågor till förhöjd universumkoordinering som ingen ens har föreställt sig. Det ser inte ut att finnas någon gräns för Gudomsabsolutets potential för respons inför en sådan förening av förhållanden mellan erfarenhetsmässig Gudom och den existentiella Paradistreenigheten.

3. DE ÅTERSPEGLANDE ANDARNA

De fyrtionio Återspeglade Andarna är av treenighetsursprung, men var och en av de sju skapande tilldragelser som inträffade vid deras uppkomst resulterade i en typ av varelse som till naturen påminde om dragen hos den Härskarande som hade del i dess uppkomst. De återspeglar sålunda på olika sätt naturen och karaktären i de sju möjliga kombinationerna av association mellan den Universella Faderns, den Evige Sonens och den Oändlige Andens gudomliga egenskaper. Av denna orsak är det nödvändigt att ha sju Återspeglade Andar vid högkvarteret i varje superuniversum. En av varje av de sju typerna behövs för att uppnå den perfekta återspeglingen av alla faser av varje möjlig manifestation av Paradisets tre Gudomar, emedan sådana fenomen kan inträffa i vilken del som helst av de sju superuniverserna. En av varje typ anvisades följaktligen för tjänst i vart och ett av superuniverserna. Dessa grupper av sju olika Återspeglade Andar upprätthåller högkvarter i superuniversernas huvudstäder, i varje segments återspeglingsfokus, och det sammanfaller inte med den andliga polaritetspunkten.

De Återspeglade Andarna har namn, men dessa benämningar uppenbaras inte i världarna i rymden. De anknyter till dessa varelsers natur och karaktär och är en del av de sju universella mysterierna i Paradisets hemliga sfärer.

Återspeglingsegenskapen, detta sinnesnivåns fenomen som präglar Samverkaren, den Suprema Varelse och Härskarandarna, kan överföras till alla varelser som berörs av detta omfattande program för universell informationstjänst. Och häri ligger ett stort mysterium: Varken Härskarandarna eller Paradisets

universe personalities.

17:2.5 (200.3) The creation of Majeston signaled the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:2.6 (200.4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:3.1 (200.5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative episodes attendant upon their appearance was productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17:3.2 (200.6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17:3.3 (201.1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities,

Gudomar uppvisar enskilt eller kollektivt dessa förmågor av jämställd universell återspeglings alldeles så som de manifesteras i dessa Majestons fyrtonio kontaktpersonligheter, och detta trots att de är skaparna av dessa underbart utrustade varelser. Gudomlig härstamning uppvisar ibland i den skapade varelsen vissa egenskaper som inte framträder hos Skaparen.

Av återspeglings tjänstens personal är alla förutom Majeston och de Återspeglade Andarna skapade av den Oändlige Anden och hans omedelbara medarbetare och underordnade. De Återspeglade Andarna i varje superuniversum har skapat sina egna Återspeglingsmedhjälpare, som är deras personliga ombud vid Dagarnas Fornas hov.

De Återspeglade Andarna är inte endast överförare av information; de är även personligheter som lagrar information. Deras efterkommande, sekonaferna, är likaså informationslagrande eller registrerande personligheter. Allting av äkta andligt värde registreras i dubblett, varav ett intryck förvaras i den personliga utrustningen som innehas av någon medlem av de talrika klasserna av sekorafiska personligheter som hör till de Återspeglade Andarnas omfattande stab.

De formella uppteckningarna från universerna förs uppåt av registratoränglarna, men de sant andliga uppteckningarna samlas med återspeglings och förvaras mentalt av lämpliga och ändamålsenliga personligheter som hör till den Oändlige Andens familj. Dessa är levande anteckningar i motsats till formella och döda anteckningar i universum, och de förvaras helt perfekt i den Oändlige Andens registrerande personligheters levande sinnen.

Organisationen för återspeglings är också hela skapelsens mekanism för att samla in nyheter och sprida påbud. Den fungerar ständigt, i motsats till tjänsten för de olika informationsutsändningarna som fungerar periodvis.

Allting av betydelse som sker i ett lokaluniversums högkvarter reflekteras naturligt till huvudstaden för ifrågakvarterade superuniversum. Och omvänt återspeglas allting av betydelse för lokaluniverserna ut till huvudstäderna i lokaluniverserna från högkvarteret i deras superuniversum. Återspeglings tjänsten från tidens universer upp till superuniverserna verkar vara automatisk eller självförförande, men så är inte fallet. Allt sammans är mycket personligt och intelligent; precisionen är ett resultat av perfekt samarbete mellan personligheter och kan därför knappast hänföras till Absolutens icke-personliga närvaroframträdanden.

Trots att Tankeriktarna inte deltar i det universella återspeglings systemets verksamhet har vi all orsak att tro att alla Fadersfragment är fullt medvetna om dessa transaktioner och kan använda sig av deras innehåll.

Under innevarande universumtidsålder förefaller utsträckningen av återspeglings tjänsten i rymden utanför Paradiset att begränsas av de sju superuniversernas periferi. I övrigt förefaller denna tjänst att fungera oberoende av tid och rymd. Den verkar vara oberoende av alla kända subabsoluta kretsar i universum.

I högkvarteren i varje superuniversum verkar

singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17.3.4 (201.2) The personnel of the reflectivity service, with the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each superuniverse are the creators of their Reflective Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17.3.5 (201.3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of seconaphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17.3.6 (201.4) The formal records of the universes are passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17.3.7 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17.3.8 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17.3.9 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17.3.10 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

17.3.11 (201.9) On the headquarters of each superuniverse

organisationen för återspeglingsmedhjälparna som en särskild enhet; men vid vissa speciella tillfällen kan alla sju verka i universell samklang under Majestons ledning, vilket de också gör, såsom i händelse av det jubileum som orsakas av att ett helt lokalt universum stabiliseras i ljus och liv, och vid de tider då de Sju Suprema Verkställarna framför sina tusenårshälsningar.

4. ÅTERSPEGLINGSMEDHJÄLPARNA

De fyrtionio Återspeglingsmedhjälparna skapades av de Återspeglade Andarna, och det finns exakt sju medhjälpare i varje superuniversums högkvarter. Den första skapelseakten som de sju Återspeglade Andarna i Uversa genomförde var att frambringa sina sju Medhjälpare; varje Återspeglade Ande skapade sin egen Medhjälpare. Återspeglingsandarna är till vissa egenskaper och karakteristika fulländade reproduktioner av sina Återspeglade Moderandar; de är egentligen kopior men saknar återspeglingsens egenskap. De är sanna avbildningar och fungerar ständigt som kommunikationskanal mellan de Återspeglade Andarna och myndigheterna i superuniverserna. Återspeglingsmedhjälparna är inte endast assistenter; de representerar verkligen sina respektive Andeföräldrar; de är avbildningar, och de svarar troget mot sitt namn.

De Återspeglade Andarna själva är sanna personligheter men av en sådan klass att de inte kan förstås av materiella varelser. Även på högkvarterssfärerna i superuniverserna behöver de hjälp av sina Medhjälpare vid all personlig kommunikation med Dagarnas Forna och dessas medhjälpare. Vid kontakterna mellan Återspeglingsmedhjälparna och Dagarnas Forna fungerar ibland en enda Medhjälpare tillfredsställande, medan det vid andra tillfällen behövs två, tre, fyra, eller till och med alla sju för en fullständig och riktig presentation av det kommunikationsinnehåll som har anförtratts att överföras av dem. På samma sätt mottas Återspeglingsmedhjälparnas meddelanden i olika fall av en, två, eller alla de tre Dagarnas Forna, beroende på vad kommunikationsinnehållet kan tänkas fordra.

Återspeglingsmedhjälparna tjänar för evigt vid sidan av de Andar som de härstammar från, och de har till sitt förfogande en otrolig mängd sekonafhjälpare. Återspeglingsmedhjälparna fungerar inte direkt i samband med utbildningsvärldarna för de uppstigande dödliga. De är nära associerade med informationstjänsten i samband med den universella planen för de dödligas framåtskridande, men ni kommer inte personligen i kontakt med dem när ni vistas i skolorna i Uversa, emedan dessa till synes personliga varelser saknar vilja; de har inte förmågan att välja. De är sanna avbildningar som återspeglar den enskilda Andeförälderns personlighet och sinne. Som en klass kommer de uppstigande dödliga inte i nära kontakt med återspeglingen. Alltid placeras någon varelse av återspeglingsnatur mellan er och själva verksamheten i denna serviceform.

5. KRETSARNAS SJU ANDAR

Havonakretsarnas Sju Andar utgör den Oändlige

the reflective organization acts as a segregated unit; but on certain special occasions, under the direction of Majeston, all seven may and do act in universal unison, as in the event of the jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

17:4.1 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images*, and they are true to their name.

17:4.2 (202.2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

17:4.3 (202.3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class, ascending mortals do not intimately contact with reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202.4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are

Andens och de Sju Härskarandarnas gemensamma opersonliga representation på centraluniversumets sju kretsar. De är Härskarandarnas tjänare och sammanlagda efterkommande. Härskarandarna erbjuder en distinkt och diversifierad administrativ individualitet i de sju superuniverserna. Genom dessa likartade Havonakretsarnas Andar är det möjligt för dem att förse centraluniversumet med en enhetlig, likartad och koordinerad andlig övervakning.

Var och en av Kretsarnas Sju Andar är begränsad till att genomtränga en enda havonakrets. De har inte direkt att göra med det styre som utgår från Dagarnas Eviga, härskarna på de enskilda havonavärldarna. Men de står i förbindelse med de Sju Suprema Verkställarna, och de synkroniserar med den Suprema Varelseens närvaro i centraluniversumet. Deras arbete begränsas helt till Havona.

Dessa Kretsarnas Andar tar kontakt med dem som vistas i Havona genom sina personliga efterkommande: tredje gradens supernafer. Fastän Kretsarnas Andar är samexisterande med de Sju Härskarandarna fick deras funktion att skapa tredje gradens supernafer inte någon större betydelse förrän de första pilgrimerna från tiden anlände till den yttre kretsen i Havona under Grandfandas dagar.

Då ni framskrider från krets till krets i Havona får ni veta om Kretsarnas Andar, men ni kommer inte att kunna ha personligt umgänge med dem fastän ni personligen kan få tillgång till, och kan känna av, den opersonliga närvaron av deras andliga inverkan.

Kretsarnas Andar förhåller sig till de infödda invånarna i Havona i stort sett så som Tankeriktarna förhåller sig till de dödliga varelser som bebor världarna i de evolutionära universerna. Liksom Tankeriktarna är Kretsarnas Andar opersonliga, och de förenar sig med havonavarelseernas fulländade sinne ungefär så som den Universelle Faderns opersonliga andar bebor de dödliga människornas finita sinnen. Men Kretsarnas Andar blir aldrig en bestående del av havonapersonligheterna.

6. DE LOKALA UNIVERSERNAS SKAPANDE ANDAR

Mycket av det som gäller de Skapande Andarnas natur och funktion i lokaluniverserna hör lämpligen till berättelsen om deras association med Skaparsönerna vid organiserandet och förvaltningen av de lokala skapelserna; men det finns hos dessa underbara varelser, i de erfarenheter som föregår verksamheten i lokaluniverserna, många drag som kan berättas som en del av denna diskussion om de Suprema Andarnas sju grupper.

Vi är förtrogna med sex faser i ett lokaluniversums Moderandes levnadsbana, och vi spekulerar mycket kring sannolikheten av ett sjunde stadium av aktivitet. Dessa olika existensstadiet är:

1. Ursprunglig differentiering i Paradiset. När en Skaperson personaliseras av den Universelle Faderns och den Evige Sonens gemensamma aktion inträffar samtidigt i den Oändlige Andens person något som kallas "suprem kompletterande reaktion". Vi förstår inte denna reaktions natur, men vi förstår att den anger en

the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and co-ordinated spiritual supervision for the central universe.

17.5.2 (202.5) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17.5.3 (203.1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17.5.4 (203.2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits, but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

17.5.5 (203.3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE SPIRITS

17.6.1 (203.4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17.6.2 (203.5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17.6.3 (203.6) 1. *Initial Paradise Differentiation*. When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the Infinite Spirit what is known as the "supreme reaction of complement." We do not comprehend the nature of this reaction, but we

medfödd modifikation av de personaliserbara möjligheter som är innesluta i Samskaparens skapande potential. En jämställd Skaparsons födelse anger födelsen inom den Oändlige Andens person av potentialen för den framtida makan till denne Paradisson i lokaluniversumet. Vi är inte medvetna om denna nya förpersonliga identifikation av ett väsen, men vi vet att detta faktum noteras i Paradisets register över ifrågavarande Skaparsons levnadsbana.

2. Förberedande skaparträning. Under den långa perioden av förberedande träning för en Mikael-Son i organiseringen och administrationen av universer undergår hans framtida gemål ytterligare utveckling av sitt väsen och blir gruppmedveten om sin bestämelse. Vi vet inte, men vi misstänker, att ett sådant gruppmedvetet väsen blir rymdmedvetet och påbörjar den förberedande träning som fordras för att få andeförmåga för sin framtida samverkan med den kompletterande Mikael i att skapa och administrera ett universum.

3. Den fysiska skapelsens stadium. Vid den tid då den Evige Sonen ålägger en Mikael-Son dennes skaparansvar, in närvaro av den Oändlige Anden, framför den Härskarande som styr det superuniversum till vilket den nye Skaparsonen är bestämd "bönen om identifikation"; och för första gången framträder den blivande Skapande Andens väsen skild från den Oändlige Andens person. Och detta väsen träder direkt fram till den bönfallande Härskaranden och försvinner sedan omedelbart från vårt igenkännande och blir uppenbarligen en del av denna Härskarandes person. Den nyss identifierade Skapande Anden stannar hos Härskaranden ända till det ögonblick då Skaparsonen avreser till äventyret i rymden; då överlämnar Härskaranden den nya Andemakan åt Skaparsonen för gott och ålägger samtidigt Andemakan uppgiften om evig trohet och gränslös lojalitet. Och sedan inträffar en av de mest djupt rörande episoder som någonsin förekommer i Paradiset. Den Universelle Fadern uttalar sitt erkännande av Skaparsonens och den Skapande Andens eviga förbund och sin bekräftelse av vissa gemensamma administrativa fullmakter som har utgivits av Härskaranden för ifrågavarande superuniversums jurisdiktion.

Skaparsonen och den Skapande Anden som Fadern har förenat avreser därefter till sitt äventyr att skapa ett universum. Och de arbetar tillsammans i denna form av förening allt under den långa och mödosamma perioden av att materiellt organisera sitt universum.

4. Det livsskapande skedet. Då Skaparsonen har deklarerat sin avsikt att skapa liv, blir följden i Paradiset "personaliseringsceremonierna" som de Sju Härskarandarna deltar i och som personligt upplevs av den övervakande Härskaranden. Detta är ett bidrag från Paradisgudomen till individualiteten hos Skaparsonens Andegemål och manifesteras för universum i form av "den primära eruptionen" i den Oändlige Andens person. Samtidigt med detta fenomen i Paradiset blir Skaparsonens hittills opersonliga Andemaka praktiskt taget en äkta person. Här efter och för all framtid anses denna samma Moderande för lokaluniversumet som en person, och hon upprätthåller personliga förbindelser med alla de skaror av personligheter som uppkommer

understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signalizes the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

17:6.4 (203.7) 2. *Preliminary Creatorship Training.* During the long period of the preliminary training of a Michael Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complementary Michael in universe creation and administration.

17:6.5 (204.1) 3. *The Stage of Physical Creation.* At the time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Son, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this new Creator Son is destined gives expression to the "prayer of identification" in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master Spirit until the moment of the departure of the Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

17:6.6 (204.2) The Father-united Creator Son and Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

17:6.7 (204.3) 4. *The Life-Creation Era.* Upon the declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the "personalization ceremonies," participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of "the primary eruption" in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person

under det påföljande skede då liv skapas.

5. Tidsåldrarna efter utgivningarna. En annan stor förändring inträffar i en Skapande Andes evigt fortgående levnadsbana då Skaparsonen återvänder till universumhögkvarteret efter att ha fullbordat sin sjunde utgivning och erhållit full suveränitet i sitt universum. Vid detta tillfälle upphöjer den segerrike Skaparsonen, inför universumets församlade administratörer, Universums Moderande till medsuveränitet och erkänner Andemakan som sin jämlika.

6. Ljusets och livets tidsåldrar. Då ljusets och livets skede har etablerats inträder lokaluniversumets medregent i den sjätte fasen av en Skapande Andes levnadsbana. Men vi får inte beskriva naturen av denna stora upplevelse. Sådana ting hör till ett framtida utvecklingsstadium i Nebadon.

7. Det ouppenbarade livsskedet. Vi känner till dessa Moderandens sex livsskeden i ett lokaluniversum. Det är ofrånkomligt att vi skulle fråga: Finns det ett sjunde livsskede? Vi är medvetna om att när finaliterna uppnår det som förefaller vara deras slutliga ödesbestämmelse som dödliga uppstigande, registreras de såsom inträdande på levnadsbanan för sjätte stadiets andar. Vi förmodar att finaliterna har att se fram emot ännu ett annat och ouppenbarat livsskede av tjänst i universum. Det ligger därför nära till hands att vi likaledes anser Universernas Moderandar ha framför sig något oavslöjat livsskede som skall utgöra deras sjunde fas av personlig erfarenhet i universumtjänst och lojal samverkan med Skaparmikaelernas klass.

7. DE BITRÄDANDE SINNESANDARNA

Dessa biträdande andar utgör den sjufaldiga sinnesutgivningen från ett lokalt universums Moderande till de levande varelser som Skaparsonen och denna Skapande Ande tillsammans har skapat. Denna utgivning blir möjlig vid den tid då Anden upphöjs till den ställning som medför personlighetsprivilegier. Redogörelsen för de sju sinnesandarnas natur och funktion hör närmast till berättelsen om ert lokaluniversum Nebadon.

8. DE SUPREMA ANDARNAS FUNKTIONER

De sju grupperna av Suprema Andar bildar kärnan i det Tredje Ursprungets och Centrets familj, varvid det Tredje Ursprungets och Centret betraktas både som den Oändlige Anden och som Samverkaren. De Suprema Andarnas domän sträcker sig från Treenighetens närvaro i Paradiset till verksamheten av det sinne som är av evolutionär och dödlig klass på planeterna i rymden. De förenar sålunda de nedstigande administrativa nivåerna och koordinerar personalens mångahanda funktioner där. Vare sig det är fråga om en grupp Återspeglande Andar i förbindelse med Dagarnas Forna, en Skapande Ande som verkar tillsammans med en Mikael-Son, eller de Sju Härskarandarna inkopplade kring Paradistreenigheten, så möter man de Suprema Andarnas aktivitet överallt i centraluniversumet, i superuniverserna och i

and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:6.8 (204.4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges the Spirit consort as his equal.

17:6.9 (204.5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit's career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we should ask: Is there a seventh career? We are mindful that, when finaliters attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finaliters still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:7.1 (205.1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

17:8.1 (205.2) The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircuited around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the

lokaluniverserna. De fungerar på samma sätt med treenighetspersonligheterna av "Dagarnas" klass som med paradispersonligheterna av "Sönernas" klass.

Tillsammans med den Oändliga Moderanden är grupperna av Suprema Andar de omedelbara skaparna av det Tredje Ursprungets och Centrets omfattande familj av varelser. Alla klasser av omvårdande andar härstammar från denna förening. Första gradens supernafer har sitt ursprung i den Oändlige Anden; andra gradens varelser av denna klass skapas av Härskarandarna; tredje gradens supernafer av Kretsarnas Sju Andar. De Återspeglande Andarna är gemensamt mödrar-skapare till den storartade klassen av änglaskaror som utgör superuniversumtjänstens mäktiga sekonafer. En Skapande Ande är moder till änglasklasserna i en lokal skapelse; dessa serafiska omvårdare är egenartade i varje lokalt universum, fastän de gestaltas enligt mönster från centraluniversumet. Alla dessa skapare av omvårdande andar assisteras endast indirekt från den centrala boplaten för den Oändlige Anden, den ursprungliga och eviga modern till alla omvårdande änglar.

De sju grupperna av Suprema Andar är den bebodda skapelsens koordinatörer. Sammanslutningen av deras styrande överhuvuden, de Sju Härskarandarna, förefaller att koordinera Gud den Sjufaldiges vittutspredda aktiviteter:

1. Kollektivt motsvarar Härskarandarna nästan gudomsnivån som Treenigheten av Paradisets Gudomar befinner sig på.

2. Individuellt uttömmar de den treeniga Gudomens primära associerbara möjligheter.

3. Som diversifierade representanter för Samverkaren utgör de förvarare av den Suprema Varelens suveränitet av ande, sinne och styrka som han ännu inte personligen utövar.

4. Genom de Återspeglande Andarna synkroniserar de Dagarnas Fornas superuniversumstyrelser med Majeston, Paradisets centrum för universell återspeglning.

5. Med sitt deltagande i individualiserandet av lokaluniversernas Gudomliga Omvårdare bidrar Härskarandarna till den sista nivån av Gud den Sjufaldige, föreningen mellan Skaparsonen och den Skapande Anden i lokaluniverserna.

Funktionell enhetlighet, som är en naturlig del av Samverkaren, uppenbaras för de evolverande universerna i de sju Härskarandarna, hans primära personligheter. Men i framtidens fulländade superuniverser kommer denna enhetlighet utan tveak inte att kunna särskiljas från den Supremes erfarenhetsmässiga suveränitet.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa]

Paradise personalities of the order of "Sons."

17:8.2 (205.3) Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits, collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother of the angelic orders of a local creation; such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

17:8.3 (205.4) The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

17:8.4 (205.5) 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

17:8.5 (205.6) 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

17:8.6 (206.1) 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

17:8.7 (206.2) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:8.8 (206.3) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:8.9 (206.4) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:8.10 (206.5) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitel 18. De suprema treenighetspersonligheterna

⇨ 017

Urantiaboken

019 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 18 DE SUPREMA TREENIGHETSPERSONLIGHETERNA

Sektioner

Introduktion

1. Suprematetens Treenigade Hemligheter
2. Dagarnas Eviga
3. Dagarnas Forna
4. Dagarnas Fulländade
5. Dagarnas Sentida
6. Dagarnas Förenade
7. Dagarnas Trogna

Introduktion

DE Suprema Treenighetspersonligheterna är alla skapade för specifik tjänst. De är uttänkta av den gudomliga Treenigheten för att utföra vissa specifika uppgifter, och de är kvalificerade att tjäna med fulländad teknik och högsta hängivelse. Det finns sju klasser av Suprema Treenighetspersonligheter:

1. Suprematetens Treenigade Hemligheter.
2. Dagarnas Eviga.
3. Dagarnas Forna.
4. Dagarnas Fulländade.
5. Dagarnas Sentida.
6. Dagarnas Förenande.
7. Dagarnas Trogna.

Dessa varelser av administrativ fulländning är bestämda och slutliga till antalet. Skapandet av dem är en förgången händelse; inga flera personaliseras.

Överallt i storuniversum företräder dessa Suprema Treenighetspersonligheter Paradistreenighetens administrativa verksamhetsprogram; de representerar Paradistreenighetens rättvisa och de är dess verkställande domslut. De bildar en inbördes sammanlänkad kedja av administrativ fulländning som sträcker sig från Faderns paradissfärer till högkvartersvärldarna i lokaluniverserna och till huvudstäderna i de konstellationer som de består av.

PAPER 18 THE SUPREME TRINITY PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction

1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

INTRODUCTION

18:0.1 (207.1) SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

18:0.2 (207.2) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

18:0.3 (207.3) 2. Eternals of Days.

18:0.4 (207.4) 3. Ancients of Days.

18:0.5 (207.5) 4. Perfections of Days.

18:0.6 (207.6) 5. Recents of Days.

18:0.7 (207.7) 6. Unions of Days.

18:0.8 (207.8) 7. Faithfuls of Days.

18:0.9 (207.9) These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

18:0.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and are the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component constellations.

Alla varelser med ursprung i Treenigheten är skapade med Paradisets fulländning i alla sina gudomliga egenskaper. Endast när det gäller erfarenhet har tidens gång gjort dem mera skickade för kosmisk tjänst. Det finns aldrig någon fara för försummelse eller risk för uppror då det gäller varelser med treenighetsursprung. De är av gudomlighetssubstans, och man vet inte att de någonsin skulle ha avvikit från den gudomliga och fulländade vägen för personlighetens uppträdande.

1. SUPREMATETENS TREENIGADE HEMLIGHETER

Det finns sju världar i den innersta kretsen av paradisatelliter, och var och en av dessa höga världar leds av en kår på tio Suprematetens Treenigade Hemligheter. De är inte skapare, men de är suprema och ultimata administratörer. Skötseln av dessa sju brödrasfärers angelägenheter är helt anförtrödd denna kår av sjuttio suprema ledare. Fastän efterkommande till Treenigheten övervakar dessa sju heliga sfärer närmast Paradiset, är denna grupp av världar universellt känd som den Universelle Faderns personliga krets.

Suprematetens Treenigade Hemligheter fungerar i grupper om tio jämställda och gemensamma ledare för sina respektive sfärer, men de fungerar också individuellt inom speciella ansvarsområden. Arbetet på var och en av dessa speciella världar är indelat i sju större avdelningar, och en av dessa jämställda ledare presiderar över varje sådan avdelning för specialiserade aktiviteter. De återstående tre verkar som den treeniga Gudomens personliga representanter i förhållande till de övriga sju, varvid en representerar Fadern, en Sonen och en Anden.

Även om det finns en definitiv klasslikhet som är typisk för Suprematetens Treenigade Hemligheter, uppvisar de också sju olika grupp kännetecken. De tio suprema ledarna för verksamheten i Divinington reflekterar den Universelle Faderns personliga karaktär och natur; och detsamma gäller för var och en av dessa sju sfärer: varje grupp av tio liknar den Gudomsmedlem eller gudomsassociation som är karakteristisk för dess domän. De tio ledare som styr över Ascendington reflekterar Faderns, Sonens och Andens kombinerade natur.

Jag kan uppenbara mycket litet om dessa höga personligheters arbete i Faderns sju heliga världar, ty de är sannerligen Suprematetens Hemligheter. Det finns inga godtyckliga hemligheter associerade med närmandet till den Universelle Fadern, den Evige Sonen eller den Oändlige Anden. Gudomarna är en öppen bok för alla som uppnår gudomlig fulländning, men Suprematetens alla Hemligheter kan man aldrig helt uppnå. Aldrig kommer vi att fullt kunna tränga in i de världar som innehåller personlighetshemligheterna om Gudomens association med de skapade varelsernas sjufaldiga gruppering.

Då dessa suprema ledares arbete har att göra med Gudomarnas intima och personliga kontakt med dessa sju basgrupperingar av universumvarelser, bosatta i dessa sju speciella världar eller på tjänstgöring någonstans i storuniversum, är det lämpligt att dessa mycket personliga förhållanden och speciella kontakter

18:0.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

18:1.1 (207.5) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

18:1.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

18:1.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are reflective of the combined nature of the Father, Son, and Spirit.

18:1.4 (208.3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets* of Supremacy. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the *Secrets* of Supremacy can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:1.5 (208.4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and

hålls heligt hemliga. Paradisskaparna respekterar personlighetens enskildhet och okränkbarhet även i sina ringa skapade varelser. Och detta är sant både för individer och för de olika skilda klasserna av personligheter.

Även för varelser som har uppnått en hög ställning i universum förblir dessa hemliga världar alltid ett lojalitetstest. Det är oss givet att fullt och personligt få känna de eviga Gudarna, att fritt lära känna deras gudomliga och fullkomliga karaktärer, men vi tillåts inte att fullt tränga in i Paradishärskarnas alla personliga förhållanden med alla sina skapade varelser.

2. DAGARNAS EVIGA

Var och en av de en miljard världarna i Havona styrs av en Suprem Treenighetspersonlighet. Dessa härskare är kända som Dagarnas Eviga, och de är exakt en miljard till antalet, en för varje Havonasfär. De är ättlingar till Paradistreenigheten, men liksom i fråga om Suprematets Hemligheter finns det inga uppteckningar om deras ursprung. För evigt har dessa två grupper av allvisa fäder styrt sina utsökta världar i systemet Paradis-Havona, och de fungerar utan rotation eller förnyad utnämning.

Dagarnas Eviga är synliga för alla viljevarelser som vistas inom deras domäner. De leder de reguljära planetariska sammankomsterna. Periodvis och enligt rotation besöker de högkvarterssfärerna i de sju superuniverserna. De är nära besläktade och gudomliga jämlikar med Dagarnas Forna, som leder de sju superregeringarnas öden. När en Dagarnas Evig är frånvarande från sin sfär styrs hans värld av en Treenighetens Undervisande Son.

Med undantag för de etablerade klasserna av liv, såsom de infödda i Havona och andra levande varelser som hör hemma i centraluniversumet, har de där bosatta Dagarnas Eviga utvecklat sina respektive sfärer helt enligt sina egna personliga idéer och ideal. De besöker varandras planeter, men de kopierar eller imiterar inte; de är alltid och helt och hållet originella.

Arkitekturen, den naturliga utsmyckningen, morontiastrukturerna och andeskapelserna är exklusiva och unika på varje sfär. Varje värld är en plats av evigtvarande skönhet och helt olik varje annan värld i centraluniversumet. Och ni kommer var och en av er att vistas en längre eller kortare tid på varje sådan unik och spännande sfär på er väg inåt genom Havona till Paradiset. Det är naturligt att i er värld tala om Paradiset som uppåt, men det vore mera korrekt att hänvisa till det gudomliga målet för uppstigningen som inåt.

3. DAGARNAS FORNA

När tidens dödliga gradueras från utbildningsvärldarna som omger högkvarteret i ett lokaluniversum och uppflyttas till undervisningssfärerna i sitt superuniversum har de i andlig utveckling framskridit till den punkt att de kan känna igen och kommunicera med dessa avancerade världars höga andliga härskare och ledare, inklusive Dagarnas Forna.

extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:1.6 (208.5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. THE ETERNALS OF DAYS

18:2.1 (208.6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the Eternals of Days, and they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the Secrets of Supremacy there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:2.2 (208.7) The Eternals of Days are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the Ancients of Days, who preside over the destinies of the seven supergovernments. When an Eternal of Days is absent from his sphere, his world is directed by a Trinity Teacher Son.

18:2.3 (209.1) Except for the established orders of life, such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

18:2.4 (209.2) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward*, but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward*.

3. THE ANCIENTS OF DAYS

18:3.1 (209.3) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

Dagarnas Forna är alla i grunden identiska; de uppvisar Treenighetens kombinerade karaktär och förenade natur. De har sin individualitet och till personligheten är de olika, men de skiljer sig inte från varandra så som de Sju Härskarandarna gör. De står för det enhetliga ledarskapet i de sju superuniverserna, som i övrigt skiljer sig från varandra, då vart och ett är en särskild, åtskild och unik skapelse. De Sju Härskarandarna är olika till natur och egenskaper, men Dagarnas Forna, de personliga härskarna över superuniverserna, är alla likartade och superfulländade efterkommande till Paradistreenigheten.

De Sju Härskarandarna i höjden bestämmer sina respektive superuniversers karaktär, men Dagarnas Forna dikterar administrationen av dessa samma superuniverser. De lägger administrativ enhetlighet ovanpå den skapande mångfalden och tillförsäkrar helheten harmoni trots de många underliggande skapelseolikheterna i de sju segmentsgrupperingarna i storuniversum.

Dagarnas Forna blev alla treenigade samtidigt. Med dem tog registret över personligheter i universernas universum sin början, därav deras namn — Dagarnas Forna. När ni når Paradiset och söker i de skriftliga uppteckningarna om alltings begynnelse kommer ni att finna att den första anteckningen i sektionen för personligheter är berättelsen om treenigandet av dessa tjugoen Dagarnas Forna.

Dessa höga varelser regerar alltid i grupper om tre. Det finns många faser av aktivitet i vilka de arbetar som individer, och andra där vilka två som helst av dem kan fungera, men i de högre sfärerna av sin administration måste de verka tillsammans. De lämnar aldrig personligen sina residensvärldar, men de behöver inte heller göra det, ty dessa världar är superuniversernas fokus för återspeglings vittutbredda system.

De personliga boningarna för varje grupp av tre Dagarnas Forna är belägna vid den andliga polaritetspunkten på deras högkvarterssfärer. En sådan sfär är indelad i sjuttio administrativa sektorer och har sjuttio delhuvudstäder i vilka Dagarnas Forna emellanåt vistas.

När det gäller makt, behörighetens omfattning och domsrättens utsträckning är Dagarnas Forna de mest kraftfulla och mäktiga av alla direkta härskare i tidens och rymdens skapelser. I hela det vidsträckta universernas universum är endast de försedda med den höga makten att fälla och verkställa dom om evig förintelse av viljevarer. Och alla tre Dagarnas Forna måste ta del i det slutliga avgörandet i ett superuniversums högsta domstol.

Bortsett från Gudomarna och deras medarbetare i Paradiset är Dagarnas Forna de mest fulländade, mest mångsidiga och mest gudomligt utrustade härskare i hela tidens och rymdens tillvaro. De är uppenbarligen superuniversernas suprema härskare; men de har inte erfarenhetsmässigt förtjänat denna rätt att härska och är därför bestämda att en gång bli förbigångna av den Suprema Varelse, en erfarenhetsmässig härskare, vars ställföreträdare de otvivelaktigt kommer att bli.

Den Suprema Varelse uppnår genom erfarenhetsmässig tjänst överhöghet i de sju superuniverserna precis så som en Skaparson

18:3.2 (209.4) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

18:3.3 (209.5) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

18:3.4 (209.6) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients* of Days. When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

18:3.5 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

18:3.6 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

18:3.7 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a superuniverse.

18:3.8 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

18:3.9 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the

erfarenhetsmässigt förtjänar överhögheten i sitt lokaluniversum. Men under den nuvarande tidsåldern då den Supremes evolution är oavslutad, ombesörjer Dagarnas Forna den koordinerade och perfekta administrativa övervakningen av de evolverande universerna i tid och rymd. Originell visdom och individuellt initiativ kännetecknar Dagarnas Fornas alla påbud och avgöranden.

4. DAGARNAS FULLÄNDADE

Det finns exakt tvåhundra Dagarnas Fulländade, och de leder regeringarna för de tio större sektorerna i varje superuniversum. De blev treenigade för det speciella arbetet att assistera superuniversernas ledare, och de regerar som de närmaste och personliga ställföreträdarna för Dagarnas Forna.

Tre av Dagarnas Fulländade är tillsatta i varje större sektors huvudstad, men till skillnad från Dagarnas Forna är det inte nödvändigt att alla tre är närvarande hela tiden. Emellanåt kan en av dessa tre vara frånvarande för att personligen konferera med Dagarnas Forna om välfärden i sitt rike.

Dessa treeniga härskare i de större sektorerna är speciellt fulländade i att bemästra administrativa detaljer, därav deras namn — Dagarnas Fulländade. Då vi skall ange namnen på dessa den andliga världens varelser stöter vi på problemet att översätta dem till ert språk, och mycket ofta är det ytterst svårt att få fram en tillfredsställande översättning. Vi tycker inte om att använda godtyckliga benämningar som vore meningslösa för er; därför finner vi det ofta svårt att välja ett lämpligt namn, ett som skulle vara tydligt för er och samtidigt i någon mån representativt för originalet.

Dagarnas Fulländade har en måttligt stor kår av Gudomliga Rådgivare, Visdomens Fulländare och Universella Censorer knutna till sin styrelse. Därtill har de ännu ett större antal Mäktiga Budbärare, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer. Men mycket av rutinarbetet vid skötseln av de större sektorerna utförs av de Himmelska Våktarna och de Höga Sönernas Assisterter. Dessa två grupper uttas från de treenigade efterkommande till antingen Paradis-Havona-personligheter eller förhärskade dödliga finaliter. Vissa av dessa två klassers varelser, som har treenigats av skapade varelser, treenigas på nytt av Paradisets Gudomar och sänds därefter att assistera superuniversernas regeringar i förvaltningen.

De flesta av de Himmelska Våktarna och de Höga Sönernas Assisterter anvisas tjänst i de större eller mindre sektorerna, men de Treenigade Beskyddarna (av Treenigheten omfamnade serafer och mellanvarelser) är tjänstepersonal i alla tre avdelningars rätter och fungerar vid tribunalerna hos Dagarnas Forna, Dagarnas Fulländade och Dagarnas Sentida. De Treenigade Ambassadörerna (av Treenigheten omfamnade uppstigna dödliga som fusionerats med Sonen eller Anden) kan man träffa på överallt i ett superuniversum, men majoriteten är på tjänst i de mindre sektorerna.

Innan styrelsesättet i de sju superuniverserna var färdigutvecklat tjänade praktiskt taget alla administratörer från de olika avdelningarna inom dessa

sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

18:4.1 (210.4) There are just two hundred and ten Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

18:4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the welfare of his realm.

18:4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name — *Perfections of Days*. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18:4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfectors of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finaliters. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are re-trinitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18:4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midways) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

18:4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of

styrelser, med undantag för Dagarnas Forna, under olika lång tid i lära hos Dagarnas Eviga i de olika världarna i det fulländade Havona-universumet. De senare treenigade varelserna genomgick likaså en träningsperiod hos Dagarnas Eviga innan de knöts till tjänsten hos Dagarnas Forna, Dagarnas Fulländade och Dagarnas Sentida. De är alla härdade, prövade och erfarna administratörer.

Ni kommer att träffa Dagarnas Fulländade i ett tidigt skede då ni når fram till högkvarteret i Splandon efter er vistelse i världarna i er mindre sektor, ty dessa höga härskare är nära associerade med den större sektorns sjuttio världar som ombesörjer den högre undervisningen för tidens uppstigande varelser. Dagarnas Fulländade tar personligen emot de högtidliga grupplöften av de uppstigande graduerade från skolorna i den större sektorn.

Arbetet för tidens pilgrimer i de världar som omger högkvarteret i en större sektor är främst av intellektuell natur, i motsats till den mer fysiska och materiella karaktären i träningen på de sju utbildningssfärerna i en mindre sektor och till de andliga projekten i de fyrahundranittio universitetsvärldarna vid högkvarteret i ett superuniversum.

Fastän ni endast förs in i registret i den större sektorn Splandon, som innehåller lokaluniversumet för ert ursprung, måste ni gå igenom var och en av de tio större delarna av vårt superuniversum. Ni kommer att se alla trettio Dagarnas Fulländade i Orvonton innan ni når Uversa.

5. DAGARNAS SENTIDA

Dagarnas Sentida är de yngsta av de suprema ledarna i superuniverserna; i grupper om tre styr de ärendena i de mindre sektorerna. Till sin natur är de jämlika med Dagarnas Fulländade, men i fråga om administrativ behörighet är de underordnade. Det finns jämnt tjugotusen av dessa till sin personlighet glänsande och gudomligt effektiva Treenighetspersonligheter. De skapades samtidigt, och tillsammans genomgick de sin träning i Havona under Dagarnas Eviga.

Dagarnas Sentida har en liknande kår av medarbetare och assistenter som Dagarnas Fulländade. Dessutom har de tilldelats enorma antal olika underordnade klasser av himmelska varelser. I administrationen av de mindre sektorerna använder de i stora antal där bosatta uppstigande dödliga, personal från de olika goodwillkolonierna och de olika grupperna med ursprung i den Oändlige Anden.

Styrelserna i de mindre sektorerna befattar sig till mycket stor del, ehuru inte uteslutande, med de stora fysiska problemen i superuniverserna. Sfärerna i de mindre sektorerna är de Ledande Fysiska Övervakarnas högkvarter. I dessa världar bedriver de uppstigande dödliga studier och experiment som gäller undersökandet av aktiviteterna bland den tredje klassen av Suprema Styrkecentra och bland alla sju klasser av Ledande Fysiska Övervakare.

Emedan regimen i en mindre sektor i så stor

these governments, excepting the Ancients of Days, served apprenticeships of varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced administrators.

18:4.7 (211.3) You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splandon after your sojourn on the worlds of your minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

18:4.8 (211.4) The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

18:4.9 (211.5) Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splandon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. THE RECENTS OF DAYS

18:5.1 (211.6) The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

18:5.2 (211.7) The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies, and the various groups originating in the Infinite Spirit.

18:5.3 (211.8) The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers. On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and of all seven orders of the Master Physical Controllers.

18:5.4 (212.1) Since the regime of a minor sector is so

utsträckning ägnar sig åt fysiska problem är dessa tre Dagarnas Sentida sållan samtidigt på huvudstadssfären. Största delen av tiden är en av dem borta för konferens med Dagarnas Fulländade i den övervakande större sektorn eller frånvarande för att representera Dagarnas Forna vid sammankomsterna i Paradiset för de höga varelserna av treenighetsursprung. De alternerar med Dagarnas Fulländade i att representera Dagarnas Forna vid de suprema rådsmötena i Paradiset. Under tiden kan en annan Dagarnas Sentida vara borta på en inspektionsresa till högkvarterstvärldarna i de lokala universer som hör till hans förvaltningsområde. Men åtminstone en av dessa härskare är alltid i tjänst vid högkvarteret i en mindre sektor.

Ni kommer alla en gång att lära känna de tre Dagarnas Sentida som ansvarar för Ensa, er mindre sektor, eftersom ni måste passera genom deras händer på er väg inåt till träningsvärldarna i de större sektorerna. Under ert uppstigande till Uversa går ni endast genom en grupp av skolningsfärer i den mindre sektorn.

6. DAGARNAS FÖRENADE

Treenighetspersonligheterna av "Dagarnas" klass fungerar inte i administrativa sammanhang under nivån för superuniversernas styrelse. I de evolverande lokaluniverserna verkar de endast som rådgivare och vägledare. Dagarnas Förenade är en grupp förbindelsepersonligheter som har ackrediterats av Paradistreenigheten till dubbelhärskarna i lokaluniverserna. Varje organiserat och bebott lokaluniversum har tilldelats en av dessa rådgivare från Paradiset, som verkar som Treenighetens, och i vissa avseenden den Universelle Faderns, representant i den lokala skapelsen.

Det existerar sjuhundratusen av dessa varelser, fast alla har inte blivit förordnade än. Reservkåren av Dagarnas Förenade fungerar i Paradiset som Universumanpassningens Suprema Råd.

På ett speciellt sätt koordinerar dessa Treenighetens observatörer de administrativa aktiviteterna inom alla grenar av den universella regeringen, från aktiviteterna i lokaluniverserna upp genom sektorstyrelserna till aktiviteterna i superuniversumet, därav deras namn — Dagarnas Förenade. De framlägger en trefaldig rapport till sina överordnade: De rapporterar relevanta data av fysisk eller semiintellektuell natur till Dagarnas Sentida i sin mindre sektor; de rapporterar intellektuella och kvasiandliga händelser till Dagarnas Fulländade i sin större sektor; de rapporterar andliga och semiparadisiska angelägenheter till Dagarnas Forna i sitt superuniversums huvudstad.

Eftersom de är varelser med treenighetsursprung kan de använda alla Paradisets strömkretsar för kommunikation mellan sig, och sålunda står de alltid i kontakt med varandra och med alla andra behövliga personligheter ända upp till de suprema råden i Paradiset.

En Dagarnas Förenade är inte organiskt knuten till styrelsen för lokaluniversumet där han har sitt

extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

18:5.5 (212:2) You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. THE UNIONS OF DAYS

18:6.1 (212:3) The Trinity personalities of the order of "Days" do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

18:6.2 (212:4) There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

18:6.3 (212:5) In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities of all branches of the universal government, from those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence their name — *Unions of Days*. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of their superuniverse.

18:6.4 (212:6) Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

18:6.5 (212:7) A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his

uppdrag. Undantaget sina uppgifter som observatör verkar han endast på anhöllan av de lokala myndigheterna. Han är å tjänstens vägnar medlem av alla primära råd och viktiga sammankomster i den lokala skapelsen, men han deltar inte i den tekniska behandlingen av administrativa problem.

När ett lokaluniversum är etablerat i ljus och liv umgås dess förhärligade varelser fritt med Dagarnas Förenande, som då fungerar i en utvidgad bemärkelse i ett sådant rike av evolutionär fulländning. Men han är fortfarande i första hand en Treenighetens ambassadör och en rådgivare från Paradiset.

Ett lokaluniversum styrs direkt av en gudomlig Son med tvåfaldigt gudomsursprung, men han har ständigt vid sin sida en paradisbroder, en personlighet med treenighetsursprung. För den händelse att en Skaparson tillfälligt är frånvarande från högkvarteret i sitt lokaluniversum, låter de ställföreträdande härskarna sig till stor del vägledas i sina större beslut av råden från sin Dagarnas Förenande.

7. DAGARNAS TROGNA

Dessa höga personligheter med treenighetsursprung är Paradisets rådgivare till härskarna i de hundra konstellationerna i varje lokaluniversum. Det finns sjuttio miljoner Dagarnas Trogna, och liksom Dagarnas Förenande är de inte alla i tjänst. Deras reservkår i Paradiset är den Rådgivande Kommissionen för Interuniversell Etik och Självstyrelse. Dagarnas Trogna roterar i tjänst enligt avgöranden i deras reservkårs suprema råd.

Allt det som en Dagarnas Förenande är för en Skaparson i ett lokaluniversum, är Dagarnas Trogna för Vorondadeksönerna som styr konstellationerna i denna lokala skapelse. De är supremt hängivna och gudomligt trogna de konstellationers välgång som de blivit anvisade, därav deras namn — Dagarnas Trogna. De verkar endast som rådgivare; de tar aldrig del i administrativa aktiviteter om de inte blir ombedda därtill av konstellationens myndigheter. Inte heller befattar de sig direkt med utbildningsverksamheten för de uppstigande pilgrimerna på de arkitektoniska skolningssfärerna som omger högkvarteret i en konstellation. Alla sådana företag står under övervakning av Vorondadeksönerna.

Alla Dagarnas Trogna som fungerar i ett lokaluniversums konstellationer hör till verksamhetsområdet för en Dagarnas Förenande och rapporterar direkt till honom. De har inget vittomfattande system för kommunikation sinsemellan, utan de har vanligen själva begränsat kontakten mellan sig till området för ett lokaluniversum. Varje Dagarnas Trogen i tjänst i Nebadon kan kommunicera, och gör det, med alla andra av sin klass som är i tjänst i detta lokaluniversum.

Likt Dagarnas Förenande i ett universumhögkvarter upprätthåller Dagarnas Trogna sina personliga residens i konstellationernas huvudstäder skilt från de administrativa ledarnas i

assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

18:6.6 (213.1) When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

18:6.7 (213.2) A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

18:7.1 (213.3) These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

18:7.2 (213.4) All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment, hence the name — *Faithfuls* of Days. They act only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

18:7.3 (213.5) All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

18:7.4 (213.6) Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of

dessa världar. Deras boningar är verkligen anspråkslösa i jämförelse med de hem som konstellationernas Vorondadekhärskare har.

Dagarnas Trogna är den sista länken i den långa administrativa och rådgivande kedja som sträcker sig från den Universelle Faderns heliga sfärer nära alltings centrum till de primära indelningarna av lokaluniverserna. Den regim som har treenighetsursprung slutar med konstellationerna; inga sådana rådgivare från Paradiset är permanent stationerade i de system som konstellationerna består av eller i de bebodda världarna. Dessa senare administrativa enheter hör helt till behörighetsområdet för varelser infödda i lokaluniverserna.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa]

such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

^{18:7.5 (213.7)} The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

^{18:7.6 (213.8)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitel 19. De jämlika varelserna med treenighetsursprung

⇨ 018

Urantiaboken

020 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 19
DE JÄMLIKA VARELSERNA MED
TREENIGHETSURSPRUNG

Sektioner

Introduktion

1. Treenighetens Undervisande Söner
2. Visdomens Fulländare
3. De Gudomliga Rådgivarna
4. De Universella Censorerna
5. Inspirerade Treenighetsandar
6. Infödda Havoniter
7. Medborgarna i Paradiset

Introduktion

DENNA paradigrupp, kallad de Jämställda Varelserna med Treenighetsursprung, omfattar Treenighetens Undervisande Söner, som också räknas till Guds Paradissöner, tre grupper av superuniversernas höga administratörer och den något icke-personliga kategorin Inspirerade Treenighetsandar. Även de infödda havonaborna kan rätteligen, tillsammans med talrika grupper av varelser bosatta i Paradiset, inkluderas i denna klassificering av treenighetspersonligheter. De varelser med treenighetsursprung som skall behandlas i denna diskussion är:

1. Treenighetens Undervisande Söner.
2. Visdomens Fulländare.
3. Gudomliga Rådgivare.
4. Universella Censorer.
5. Inspirerade Treenighetsandar.
6. Infödda Havonabor.
7. Medborgarna i Paradiset.

Med undantag för Treenighetens Undervisande Söner och möjligen de Inspirerade Treenighetsandarna har dessa grupper ett bestämt antal medlemmar; skapandet av dem är en avslutad och förgången händelse.

PAPER 19
THE CO-ORDINATE TRINITY-ORIGIN
BEINGS
SECTIONS

Introduction

1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

INTRODUCTION

19:0.1 (214.1) THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

- 19:0.2 (214.2) 1. Trinity Teacher Sons.
- 19:0.3 (214.3) 2. Perfectors of Wisdom.
- 19:0.4 (214.4) 3. Divine Counselors.
- 19:0.5 (214.5) 4. Universal Censors.
- 19:0.6 (214.6) 5. Inspired Trinity Spirits.
- 19:0.7 (214.7) 6. Havona Natives.
- 19:0.8 (214.8) 7. Paradise Citizens.

19:0.9 (214.9) Excepting the Trinity Teacher Sons and possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. TREENIGHETENS UNDERVISANDE SÖNER

Av alla de höga klasser av himmelska personligheter som uppenbaras för er verkar endast Treenighetens Undervisande Söner i en tvåfaldig bemärkelse. Till sitt ursprung är de av treenighetsnatur, till sin funktion är de nästan helt och hållet hängivna uppgifterna som gudomliga Söner. De är förbindelsevarelser som överbryggar universumklyftan mellan personligheter med treenighetsursprung och tvåfaldigt ursprung.

Medan Treenighetens Stationära Söner är fulltaliga växer antalet Treenighetens Undervisande Söner ständigt. Vad det slutliga antalet Undervisande Söner kommer att vara vet jag inte. Jag kan emellertid berätta att Paradisets register i den senaste periodiska rapporten till Uversa uppvisade 21.001.624.821 av dessa Söner i tjänst.

Dessa varelser är den enda för er uppenbarade gruppen av Guds Söner som har sitt ursprung i Paradistreenigheten. De finns i centraluniversumet och i superuniverserna, och en enorm kår är anvisad till varje lokaluniversum. De betjänar också enskilda planeter liksom Guds övriga Paradissöner. Eftersom planen för storuniversum inte är fullt utvecklad hålls ett stort antal Undervisande Söner i reserv i Paradiset, och de erbjuder sig som frivilliga för nödfallsuppdrag och ovanliga uppgifter i alla delar av storuniversum, i de ensamma världarna i rymden, i lokaluniverserna och superuniverserna och i världarna i Havona. De fungerar också i Paradiset, men det är bättre att framskjuta den detaljerade behandlingen av dem tills vi kommer till diskussionen om Guds Paradissöner.

I detta sammanhang kan det emellertid noteras att de Undervisande Sönerna är de suprema koordinerande personligheterna med treenighetsursprung. I detta vittutspridda universernas universum finns det alltid en stor fara att göra sig skyldig till det misstag som kommer sig av en begränsad synvinkel, för det onda som ligger i en segmenterad uppfattning av verkligheten och gudomligheten.

Till exempel: Människosinnet skulle i vanligtvis kräva att närma sig den kosmiska filosofi, som framförs i dessa uppenbarelser, från det enkla och finita till det komplicerade och infinita, från mänskliga ursprung till gudomliga bestämmelser. Men den vägen leder inte till andlig visdom. Ett sådant förfarande är den lättaste vägen till en viss form av genetisk kunskap, men i bästa fall kan den endast uppenbara människans ursprung; den uppenbarar föga eller intet om hennes gudomliga bestämmelse.

Även när det gäller studiet av människans biologiska evolution på Urantia finns det allvarliga invändningar mot att uteslutande närma sig hennes nuvarande ställning och nuvarande problem ur historisk synvinkel. Det sanna perspektivet på varje problem som gäller verkligheten — den mänskliga eller den gudomliga, den jordiska eller den kosmiska — kan man få endast genom att helt och fullt och utan fördomar studera och sinsemellan jämföra tre faser av verklighet i universum: uppkomst, historia och bestämmelse. Den riktiga förståelsen av dessa tre erfarenhetsmässiga realiteter bildar grunden för en vis bedömning av det nuvarande läget.

1. THE TRINITY TEACHER SONS

19:1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19:1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19:1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19:1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme co-ordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

19:1.5 (215.2) For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom*. Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge*, but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his divine destiny.

19:1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

När människans sinne väljer det filosofiska förfarandet att börja från det lägre för att nå det högre, vare sig inom biologi eller teologi, utsätter det sig alltid för faran att begå fyra fel i resonemanget:

1. Det kan totalt undgå att inse det slutliga och fullbordade evolutionära målet för antingen den personliga uppnåelsen eller den kosmiska bestämmelsen.

2. Det kan göra sig skyldigt till det suprema filosofiska misstaget att överförenkla den kosmiska evolutionära (erfarenhetsmässiga) verkligheten, vilket sålunda leder till förvrängning av fakta, fördärvande av sanningen och missuppfattning av bestämmelser.

3. Studiet av orsakssammanhang är en historisk granskning. Men kunskapen om hur en varelse uppkommer ger inte nödvändigtvis en intelligent förståelse av en sådan varelses nuvarande ställning och sanna karaktär.

4. Historien ensam kan inte på ett adekvat sätt avslöja framtida utveckling — bestämmelse. Finita uppkomster är härvidlag till hjälp, men endast gudomliga orsaker avslöjar slutliga verkningar. Eviga slutmål syns inte i tidsmässiga begynnelse. Nuets kan tolkas på rätt sätt endast i ljuset av det korrelerade forna och framtida.

På grund av dessa och ytterligare andra orsaker använder vi oss därför av förfarandet att närma oss människan och hennes planetariska problem genom att börja resan i tid och rymd från Paradisets infinita, eviga och gudomliga Ursprung och Centrum för all personlighetsverklighet och all kosmisk tillvaro.

2. VISDOMENS FULLÄNDARE

Visdomens Fulländare är en specialiserad skapelse som har åstadkommit av Paradistreenigheten och den är avsedd att personifiera gudomlighetens visdom i superuniverserna. Det finns exakt sju miljarder av dessa varelser, och en miljard är anvisad till vart och ett av de sju superuniverserna.

Liksom sina jämställda, de Gudomliga Rådgivarna och de Universella Censorerna, har Visdomens fulländare tagit del av visdomen i Paradiset, i Havona och på Faderns paradissfärer med undantag för Divinington. Efter dessa erfarenheter anvisades Visdomens Fulländare till stadigvarande tjänst hos Dagarnas Forna. De tjänar varken i Paradiset eller i Paradis-Havonakretsarnas världar; de är helt och hållet sysselsatta med administrationen i superuniversernas regeringar.

Var en Visdomens Fulländare än fungerar, där fungerar den gudomliga visdomen. Det finns en närvarons aktualitet och en manifestationens fulländning i den kunskap och visdom som kommer fram i dessa mäktiga och majestätiska personligheters handlande. De reflekterar inte Paradistreenighetens visdom; de är den visdomen. De är källan till visdom för alla som undervisar i universumkunskapens tillämpning; de är det goda omdömet fontäner och urskillningens källsprång för alla institutioner av vetande och insikt i alla universer.

19:1.1 (215.4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

19:1.8 (215.5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

19:1.9 (215.6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

19:1.10 (215.7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of *how* a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

19:1.11 (215.8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

19:1.12 (215.9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215.10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

19:2.2 (215.11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for Divinington, of the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfectors of Wisdom were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

19:2.3 (216.1) Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

Visdomen är tvåfaldig till sitt ursprung; den härrör från den fulländade gudomliga insikten som är medfödd i fulländade varelser och från den personliga erfarenhet som evolutionära varelser har förvärvat. Visdomens Fulländare är den gudomliga visdom som ingår i gudomsinsiktens paradissfulländning. Deras administrativa medarbetare i Uversa, de Mäktiga Budbärarna, De utan Namn och Nummer och De med Stor Auktoritet, är när de verkar tillsammans erfarenhetens visdom i universum. En gudomlig varelse kan ha fulländad gudomlig kunskap. En evolutionär dödlig kan någon gång uppnå de uppstigande varelsernas fulländade kunskap, men ingendera av dessa varelser uttömmar ensam potentialerna för all den visdom som är möjlig. Således, närhelst man vid skötseln av superuniversumet önskar uppnå maximal administrativ visdom associerar sig alltid dessa fulländare av den gudomliga insiktens visdom med de uppstigande personligheter som har nått upp till höga ansvarspositioner i superuniversum genom de erfarenhetsmässiga prövningarna inom evolutionärt framåtskridande.

Visdomens Fulländare kommer alltid att behöva detta komplement av erfarenhetsbaserad visdom för att komplettera sitt administrativa skarpsinne. Men man har antagit att en hög och hittills ouppnådd visdomsnivå möjligen kan uppnås av finaliterna i Paradiset efter det att de en gång har införts i det sjunde stadiet av andettillvaro. Om denna slutsats är korrekt skulle dessa fulländade varelser från den evolutionära uppstigningen otvivelaktigt bli de mest effektiva universumadministratörer som någonsin påträffas i hela skapelsen. Jag tror att detta är den höga ödesbestämmelsen för finaliterna.

Mångsidigheten hos Visdomens Fulländare gör det möjligt för dem att ta del i de uppstigande varelsernas praktiskt taget alla himmelska uppgifter. Visdomens Fulländare och min personlighetsklass, de Gudomliga Rådgivarna, bildar tillsammans med de Universella Censorerna de högsta klasser av varelser som kan engagera sig, och som engagerar sig, i arbetet med att uppenbara sanning till enskilda planeter och system, antingen under deras tidigare perioder eller när de har etablerats i ljus och liv. Från tid till annan kommer vi alla i beröring med de uppstigande dödligas tjänst, från en planet där livet nyligen fått sin början vidare upp genom ett lokaluniversum och superuniversum, i synnerhet det senare.

3. DE GUDOMLIGA RÅDGIVARNA

Dessa varelser med treenighetsursprung är Gudomens rådgivning till världarna i de sju superuniverserna. De reflekterar inte Treenighetens gudomliga rådgivning; de är den rådgivningen. Det finns tjugo miljoner Rådgivare i tjänst, och tre miljoner är anvisade till varje superuniversum.

Gudomliga Rådgivare är medarbetare och jämlikar till de Universella Censorerna och Visdomens Fulländare; från en till sju Rådgivare är associerade med var och en av dessa sistnämnda personligheter. Alla tre klasser deltar i Dagarnas Fornas regering, inklusive större och mindre sektorer, i lokaluniverserna och konstellationerna och i lokalsystemens härskares råd.

19:2.4 (216.2) Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfectors of Wisdom are the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, are the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant knowledge, but neither of these beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectors of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

19:2.5 (216.3) The Perfectors of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finaliters after they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finaliters.

19:2.6 (216.4) The versatility of the Perfectors of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfectors of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors, together with the Universal Censors, constitute the highest orders of beings who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. THE DIVINE COUNSELORS

19:3.1 (216.5) These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they are that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

19:3.2 (217.1) Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

Vi verkar enskilt, såsom jag vid avfattandet av denna redogörelse, men vi fungerar också som en trio när tillfället fordrar det. När vi agerar i verkställande kapacitet är en Visdomens Fulländare, en Universell Censor och från en till sju Gudomliga Rådgivare alltid associerade med varandra.

En Visdomens Fulländare, sju Gudomliga Rådgivare och en Universell Censor bildar en tribunal som representerar Treenighetens gudomlighet och utgör det högsta mobila rådgivande organet i tidens och rymdens universer. En sådan grupp om nio är känd för att antingen vara en faktaundersökande eller en sanningsuppenbarande tribunal, och när den sitter till doms över något problem och avkunnar ett utslag är det precis som om en Dagarnas Forna hade avgjort ärendet, ty enligt superuniversernas alla krönikor har ett sådant utslag aldrig ändrats av Dagarnas Forna.

När de tre Dagarnas Forna verkar, verkar Paradistreenigheten. När de nios tribunal efter gemensam överläggning kommer fram till ett beslut är det praktiskt taget Dagarnas Forna som har uttalat sig. Och det är på detta sätt som Paradishärskarna, i administrativa frågor och genom regeringsreglering, står i personlig kontakt med de enskilda världarna, systemen och universerna.

Gudomliga Rådgivare är Paradistreenighetens fulländade gudomliga rådgivning. Vi representerar, i själva verket är vi, fulländningens råd. När vi får erfarenhetsmässiga råd från våra medarbetare, de fulländade och av Treenigheten omfamnade varelserna från det evolutionära uppstigandet, är våra kombinerade slutsatser inte endast fullständiga utan även uttömmande. När en Universell Censor har gjort sig bekant med, bedömt, bekräftat och utfärdat vårt gemensamma rådslut är det mycket troligt att det närmar sig tröskeln till universell totalitet. Sådana domslut representerar största möjliga närmande till Gudomens absoluta attityd inom tid-rymdgränserna för ifrågasvarande situation och berörda problem.

Sju Gudomliga Rådgivare i förbindelse med en treenigad evolutionär trio — en Mäktig Budbärare, en av De med Stor Auktoritet och en av De utan Namn och Nummer — representerar det största närmandet i superuniverserna till föreningen mellan den mänskliga synpunkten och den gudomliga attityden på de andliga betydelseernas och verklighetsvärdenas närpå paradisiska nivåer. En sådan nära överensstämmelse mellan de förenade kosmiska attityderna hos den skapade och Skaparen överträffas endast i Paradisets Utgivningssöner som, när det gäller personlighetserfarenhetens varje fas, är Gud och människa.

4. DE UNIVERSELLA CENSORERNA

Det existerar exakt åtta miljarder Universella Censorer. Dessa unika varelser är Gudomens dom. De reflekterar inte bara de fulländade besluten; de är Paradistreenighetens domslut. Inte ens Dagarnas Forna sitter till doms annat än tillsammans med de Universella Censorerna.

Var och en av de en miljard världarna i

19:3.3 (217.2) We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

19:3.4 (217.3) One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

19:3.5 (217.4) When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

19:3.6 (217.5) Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We represent, in fact *are*, the counsel of perfection. When we are supplemented by the experiential counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

19:3.7 (217.6) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:4.1 (217.7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings are the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they *are* the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:4.2 (217.8) One Censor is commissioned on each of

centraluniversumet har anvisats en Censor, som är knuten till den planetariska administrationen vars ledare är den Dagarnas Evige som residerar där. Varken Visdomens Fulländare eller Gudomliga Rådgivare är på detta sätt permanent knutna till förvaltningsorganen i Havona, och vi förstår inte heller helt och hållet varför Universella Censorer är stationerade i centraluniversumet. Deras nuvarande aktiviteter är knappast orsaken till deras placering i Havona, och vi misstänker därför att de är där i väntan på behoven i någon framtida universumtidsålder, då befolkningen i Havona delvis kan vara en annan.

En miljard Censorer är anvisade till vart och ett av de sju superuniverserna. Både enskilt och i förening med Visdomens Fulländare och Gudomliga Rådgivare verkar de överallt i alla delar av de sju superuniverserna. Censorerna verkar således på alla nivåer i storuniversum, från de fulländade världarna i Havona till Systemhärskarnas råd, och de är en organisk del av alla avdömanden av de evolutionära världarna vid domperiodernas slut.

Var en Universell Censor än är närvarande, där faller Gudomens dom. Och eftersom Censorerna alltid avkunnar sin dom i förbindelse med Visdomens Fulländare och Gudomliga Rådgivare omfattar dessa avgöranden Paradistreenighetens förenade visdom, råd och dom. I denna juridiska trio kan Visdomens Fulländare ses som "Jag var", den Gudomliga Rådgivaren som "Jag kommer att vara", men den Universella Censorn är alltid "Jag är".

Censorerna är universums sammanräkande personligheter. När tusen vittnen — eller en miljon — har gett sina vittnesmål, när visdomens röst har talat och gudomlighetens råd har registrerats, när vittnesmålet från den uppstigande fulländningen har lagts till, då verkar Censorn, och omedelbart uppenbaras en ofelbar och gudomlig sammanräkning av allt som har skett; och ett sådant avslöjande representerar den gudomliga slutledningen, det huvudsakliga innehållet av ett slutligt och fulländat beslut. Efter att en Censor har talat får därför ingen annan tala, ty Censorn har presenterat den sanna och ofelbara sammanräkningen av allt som har inträffat. När han talar finns det inte längre någon besvärsmöjlighet.

Mest fullständigt förstår jag hur en Visdomens Fulländares sinne fungerar, men jag förstår verkligen inte helt hur en Universell Censors dömande sinne arbetar. Det förefaller mig som om Censorena skulle formulera nya betydelser och finna nya värden ur associationen av de fakta, sanningar och upptäckter som presenteras för dem under loppet av en undersökning om universumangelägenheter. Det förefaller troligt att de Universella Censorerna kan frambringa nya tolkningar av kombinationen mellan Skaparens fullkomliga insikt och den skapades fulländade erfarenhet. Denna förening av paradysfulländning och universumerfarenhet leder otvivelaktigt till eventuerandet av något nytt värde inom ultimaterna.

Detta är emellertid inte slutet på våra svårigheter beträffande de Universella Censorernas sinnesfunktion. Efter det att vi har tagit hänsyn till allt vad vi vet eller antar att vi vet om hur en Censor fungerar i någon given universumsituation lägger vi märke till att vi fortfarande inte kan förutsäga avgöranden eller förutse domslut. Vi

the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfectioners of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19.4.3 (218.1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an individual capacity and in association with Perfectioners of Wisdom and Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

19.4.4 (218.2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment of Deity. And since the Censors always render their verdicts in liaison with Perfectioners of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfectioner of Wisdom would be the "I was," the Divine Counselor the "I will be," but the Universal Censor is always "I am."

19.4.5 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19.4.6 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfectioner of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19.4.7 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We

bestämmer mycket noggrant det sannolika resultatet av föreningen mellan Skaparens attityd och den skapades erfarenhet, men dessa slutsatser är inte alltid noggranna förutsägelser av Censoremas uppenbaranden. Det förefaller troligt att Censorema på något sätt är i förbindelse med Gudomsabsolutet; annars kan vi inte förklara många av deras beslut och utslag.

Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare och Universella Censorer bildar tillsammans med de sju klasserna av Suprema Treenighetspersonligheter de tio grupper som ibland benämns Treenighetens Stationära Söner. Tillsammans utgör de den stora kåren av Treenighetens administratörer, härskare, verkställare, handledare, rådgivare och domare. Deras antal överstiger något trettiosju miljarder. Två miljarder sjuttio är stationerade i centraluniversumet och litet över fem miljarder i varje superuniversum.

Det är mycket svårt att beskriva verksamhetsgränserna för Treenighetens Stationära Söner. Det vore inkorrekt att säga att deras handlingar begränsar sig till det finita, enär superuniversernas register uppvisar handlingar som anger annorlunda. De verkar på varje nivå av universumadministration eller domstolsförfarande som kan fordras av förhållandena i tid och rymd och som gäller den förgångna, nuvarande eller framtida evolutionen av totaluniversum.

5. INSPIRERADE TREENIGHETSANDAR

Jag kan berätta mycket litet för er om de Inspirerade Treenighetsandarna, ty de är en av de få helt hemliga klasserna av existerande varelser, hemliga utan tvivel därför att det är omöjligt för dem att helt uppenbara sig ens för dem av oss vilkas ursprung är så nära källan till skapandet av dem. De får sin tillvaro på åtgärd av Paradistreenigheten och kan användas av varje Gudomsmedlem eller av två eller tre av dessa tillsammans. Vi vet inte hurvida det finns ett avslutat eller ständigt växande antal av dessa Andar, men vi är benägna att tro att deras antal inte är fixerat.

Vi förstår inte helt vare sig de Inspirerade Treenighetsandarnas natur eller beteende. De hör möjligen till kategorin överpersonliga andar. De förefaller att fungera över alla kända kretsar och ser ut att verka närapå oberoende av tid och rymd. Men vi vet föga om dem annat än vad vi kan sluta oss till beträffande deras karaktär från naturen av deras aktiviteter, vilkas resultat vi definitivt observerar här och var i universerna.

Under vissa förhållanden kan dessa Inspirerade Andar individualisera sig tillräckligt för att kunna urskiljas av varelser med treenighetsursprung. Jag har sett dem; men det skulle aldrig vara möjligt för de lägre klasserna av himmelska varelser att urskilja någon av dem. Vissa omständigheter uppkommer också från tid till annan vid skötseln av de evolverande universerna, då varje varelse med treenighetsursprung direkt kan anställa dessa Andar för att befrämja sina uppdrag. Vi vet därför att de finns till, och att vi under vissa omständigheter kan påkalla och få deras hjälp och ibland urskilja deras närvaro. Men de är inte en del av den manifesterade och definitivt uppenbarade organisation som ombesörjer skötseln av universerna i tid och rymd innan

very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

19:4.8 (218.6) Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the Trinity*. Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers, counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion and seventy are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:4.9 (219.1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:5.1 (219.2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:5.2 (219.3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:5.3 (219.4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist, and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-space universes before

dessa materiella skapelser har etablerats i ljus och liv. De har ingen klart urskiljbar plats i de evolverande sju superuniversernas nuvarande organisation eller administration. De är en av Paradistreenighetens hemligheter.

Melkisedekarna i Nebadon lär ut att de Inspirerade Treenighetsandarna är bestämda att en gång i den eviga framtiden fungera i stället för de Ensamma Budbärarna, vilkas led sakta men säkert glesnar av att de tillsätts som medarbetare till vissa typer av treenigade söner.

De Inspirerade Andarna är de ensamma Andarna i universernas universum. Som Andar är de mycket lika de Ensamma Budbärarna förutom att de senare är tydliga personligheter. Vi får mycket av vår kunskap om de Inspirerade Andarna från de Ensamma Budbärarna som upptäcker deras närhet tack vare en medfödd känslighet för de Inspirerade Andarnas närvaro; denna känslighet verkar lika ofelbart som en magnetisk nål som visar mot en magnetisk pol. När en Ensam Budbärare befinner sig nära en Inspirerad Treenighetsande är han medveten om en kvalitativ indikation av denna gudomliga närvaro och också om en mycket bestämd kvantitativ registrering som gör det möjligt för honom att faktiskt veta en eller flera Andenärvarons klassificering eller antal.

Jag kan berätta ytterligare ett intressant faktum: När en Ensam Budbärare befinner sig på en planet vars invånare bebos av Tankeriktare, såsom på Urantia, är han medveten om en kvalitativ stimulus i sin reaktionskänslighet för andenärvaro. I sådana fall förekommer ingen kvantitativ stimulus, endast en kvalitativ stimulus. På en planet som Riktare inte kommer till leder kontakt med de infödda inte till någon sådan reaktion. Detta antyder att Tankeriktarna på något sätt är relaterade till eller sammankopplade med Paradistreenighetens Inspirerade Andar. På något sätt kan de möjligen vara associerade med varandra i vissa faser av sitt arbete; men vi vet verkligen inte. De uppkommer båda nära alltings centrum och ursprung, men de hör inte till samma varelseklass. Tankeriktarna härstammar från Fadern ensam; Inspirerade Andar är efterkommande till Paradistreenigheten.

De Inspirerade Andarna hör uppenbarligen inte till den evolutionära planen för de enskilda planeterna eller universerna, och trots det ser de ut att finnas nästan överallt. Även nu medan jag är sysselsatt med att formulera denna redogörelse anger den med mig associerade Ensamma Budbärarens personliga känslighet för närvaron av denna Andeklass att det just i detta ögonblick finns med oss, på mindre än åtta meters avstånd, en Ande av den Inspirerade klassen och att styrkenärvaron är av tredje volymen. Den tredje volymen av styrkenärvaro antyder för oss sannolikheten att tre Inspirerade Andar fungerar i förbindelse med varandra.

Av mer än tolv klasser av varelser associerade med mig vid denna tidpunkt är den Ensamma Budbäraren den enda som är medveten om närvaron av dessa Treenighetens hemlighetsfulla entiteter. Och vidare, fastän vi sålunda är underrättade om dessa gudomliga Andars närhet är vi lika ovetande om deras uppgift. Vi vet verkligen inte huruvida de endast är intresserade iakttagare av vad vi gör, eller om de i själva verket på något för oss okänt sätt bidrar till framgången

such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

19:5.4 (219.5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

19:5.5 (219.6) The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

19:5.6 (220.1) I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

19:5.7 (220.2) The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

19:5.8 (220.3) Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the

med vårt företag.

Vi vet att Treenighetens Undervisande Söner ägnar sig åt medveten upplysning av universumvarelser. Jag har kommit till den bestämda uppfattningen att de Inspirerade Treenighetsandarna med övermedvetna förfaranden fungerar också som världarnas lärare. Jag är övertygad om att det finns en väldig mängd väsentlig andlig kunskap, sanning som är oundgänglig för att uppnå en hög andlighet, som inte kan tas emot medvetet; självmedvetandet skulle effektivt äventyra ett säkert mottagande. Om vi har rätt i denna uppfattning, och hela min varelseklass delar den, kan det vara dessa Inspirerade Andars uppgift att överkomma denna svårighet, att överbrygga detta gap i den universella planen för moralisk upplysning och andligt framåtskridande. Vi tänker oss att dessa två typer av lärare med treenighetsursprung åstadkommer någon slags förbindelse mellan sina aktiviteter, men vi vet faktiskt inte.

I superuniversernas träningsvärldar och på de eviga kretsarna i Havona har jag umgåtts med de dödliga som håller på att fulländas — förändrigade och uppstigande själar från de evolutionära världarna — men aldrig har de varit medvetna om de Inspirerade Andarna, vilka de Ensamma Budbärarnas upptäcktsförmåga allt emellanåt angav att befinna sig mycket nära oss. Jag har fritt konverserat med alla klasser av Guds Söner, höga som låga, och de är likaså omedvetna om de Inspirerade Treenighetsandarnas uppmaningar. De kan se och ser tillbaka på sina erfarenheter och berättar om händelser som är svåra att förklara om man inte räknar med dessa Andars verksamhet. Men med undantag för Ensamma Budbärare, och ibland varelser med treenighetsursprung, har ingen av den himmelska familjen någonsin varit medveten om de Inspirerade Andarnas närhet.

Jag tror inte att de Inspirerade Treenighetsandarna leker kurrageömma med mig. De försöker antagligen lika envetet avslöja sig för mig som jag försöker kommunicera med dem; våra svårigheter och begränsningar måste vara ömsesidiga och medfödda. Jag är övertygad om att det inte finns några godtyckliga hemligheter i universum; därför kommer jag aldrig att upphöra i min strävan att lösa mysteriet med isolationen av dessa Andar som hör till min skapelseklass.

Och av allt detta kan ni dödliga, som just nu tar era första steg på den eviga färdan, väl se att ni måste färdas en lång väg innan ni kan göra framsteg av att "se" och av "materiell" övertygelse. Ni kommer länge att förlita er på tro och vara beroende av uppenbarelse, om ni hoppas på att framskrida snabbt och säkert.

6. INFÖDDA HAVONITER

De infödda havoniterna är skapade direkt av Paradistreenigheten, och deras antal ligger bortom ert begränsade sinnes fattningsförmåga. Det är inte heller möjligt för urantianer att föreställa sig de medfödda egenskaperna hos sådana gudomligt fulländade skapade varelser som det eviga universumets raser med treenighetsursprung. Ni kan aldrig sant föreställa er dessa strålande varelser; ni måste invänta er ankomst till Havona då ni kan möta dem som

success of our undertaking.

19:5.9 (220.4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

19:5.10 (220.5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

19:5.11 (221.1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

19:5.12 (221.2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by "sight" and "material" assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

6. HAVONA NATIVES

19:6.1 (221.3) The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them as spirit comrades.

andekamrater.

Under er långa vistelse i havonakulturens en miljard världar utvecklar ni en evig vänskap med dessa ädla varelser. Och hur djup är inte den vänskap som växer fram mellan den lägsta personliga skapade från rymdens världar och dessa höga personliga varelser infödda på de fulländade sfärerna i centraluniversumet! Uppstigande dödliga får under sin långa och kärleksfulla förbindelse med de infödda havoniterna mycket sådant som kompenserar den andliga fattigdomen under de tidigare stadierna av deras dödliga framskridande. Samtidigt får havoniterna genom sina kontakter med de uppstigande pilgrimerna en erfarenhet som ej i liten utsträckning ersätter den erfarenhetsmässiga bristen i att alltid ha levt ett liv av gudomlig fulländning. Nyttan för både den uppstigande dödliga och för den infödde havoniten är stor och ömsesidig.

De infödda havoniterna har liksom alla andra personligheter med treenighetsursprung kommit till i gudomlig fulländning, och liksom i fråga om andra personligheter med treenighetsursprung kan tidens gång öka deras förråd av erfarenhetsmässiga egenskaper. Men till skillnad från Treenighetens Stationära Söner kan havoniterna utveckla sitt tillstånd; de kan ha en ouppenbarad framtida evighetsbestämmelse. Detta illustreras av de havoniter som med sin tjänstgöring skaffar sig förmågan till fusion med ett Fadernsfragment av icke-Riktare-typ och därmed kvalificerar sig för medlemskap i de Dödligas Finalitkår. Och det finns även andra finalitkårer öppna för dessa infödda i centraluniversumet.

Den utveckling som sker i havoniternas ställning har förorsakat mycken spekulation i Uversa. Eftersom de ständigt söker sig in i flera av Paradisets Finalitkårer, och eftersom inga fler skapas, är det uppenbart att antalet infödda som stannar kvar i Havona ständigt minskar. De slutliga konsekvenserna av dessa händelser har aldrig uppenbarats för oss, men vi tror inte att Havona någonsin kommer att vara helt tömt på sina infödda. Vi har övervägt teorin att havoniterna möjligen kommer att upphöra med att inträda i finalitkårerna någon gång under tidsåldrarna för de successiva skapelserna på yttre rymdens nivåer. Vi har också övervägt tanken att det centrala universumet under dessa senare universumtidsåldrar kan vara befolkat av en blandad grupp av bofasta varelser, så att medborgarna endast till en del består av de ursprungliga havoniterna. Vi vet inte vilken klass eller typ av skapade varelser som kan tänkas vara sålunda bestämd för residentstatus i det framtida Havona, men vi har tänkt på följande:

1. Univitatierna som för närvarande är de stadigvarande medborgarna på konstellationerna i lokaluniverserna.
2. Framtida typer av dödliga som kan tänkas bli födda på superuniversernas bebodda sfärer under blomstringen i ljusets och livets tidsåldrar.
3. Den inkommande andliga aristokratin från de successiva yttre universerna.

Vi vet att det Havona som fanns under den föregående universumtidsåldern var något annorlunda än Havona i den nuvarande tidsåldern. Vi anser det inte mer än rimligt att anta att vi nu bevitnar de långsamma förändringar i centraluniversumet vilka förebådar de

19:6.2 (221.4) During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

19:6.3 (221.5) Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

19:6.4 (221.6) The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to residential status in the future Havona, but we have thought of:

19:6.5 (222.1) 1. The univitalia, who are at present the permanent citizens of the local universe constellations.

19:6.6 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.

19:6.7 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

19:6.8 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are

tidsåldrar som skall komma. En sak är säker: universum är inte statiskt; endast Gud är oföränderlig.

anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. MEDBORGARNA I PARADISET

Det finns talrika grupper av ädla varelser bosatta i Paradiiset, nämligen Paradiisets medborgare. De har inte direkt att göra med planen för fulländandet av de uppstigande viljevarelserna och uppenbaras därför inte helt för de dödliga på Urantia. Det finns över tre tusen klasser av dessa himmelska förståndsvarelser, och den sista gruppen personaliserades samtidigt med Treenighetens förordnande som kungjorde skapelseplanen för de sju superuniverserna i tid och rymd.

Paradiisets medborgare och infödda havoniter kallas ibland kollektivt för Paradiis-Havonapersonligheter.

Detta avslutar berättelsen om de varelser som har fått sin tillvaro av Paradiistreenigheten. Ingen av dem har någonsin gått vilse. Och ändå är de alla i högsta grad utrustade med fri vilja.

Varelser med treenighetsursprung är utrustade med transitprivilegier som gör dem oberoende av transportpersonligheter, sådana som serafer. Vi har alla förmågan att röra oss fritt och snabbt i universernas universum. Med undantag för de Inspirerade Treenighetsandarna kan vi inte uppnå de Ensamma Budbärarnas nästan otroliga hastighet, men vi kan utnyttja de totala transportsätten i rymden på ett sådant sätt att vi kan nå varje punkt i ett superuniversum från dess högkvarter på mindre än ett år av Urantia-tid. Det tog 109 dagar enligt er tid för mig att färdas från Uversa till Urantia.

Genom dessa samma kanaler kan vi ögonblickligen kommunicera med varandra. Hela vår skapelseklass står i kontakt med varje individ inom varje avdelning av Paradiistreenighetens barn endast med undantag av de Inspirerade Andarna.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

7. PARADISE CITIZENS

19:7.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time and space.

19:7.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities*.

19:7.3 (222.7) This completes the story of those beings who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

19:7.4 (222.8) Trinity-origin beings possess prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

19:7.5 (222.9) Through these same avenues we are enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

19:7.6 (222.10) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitel 20. Guds Paradissöner

⇨ 019

Urantiaboken

021 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 20 GUDS PARADISSÖNER

Sektioner

Introduktion

1. Guds nedstigande Söner
2. Administratorsönerna
3. Juridiska åtgärder
4. Administrativa uppdrag
5. Utgivningen av Guds Paradissöner
6. Utgivningarna i dödlig gestalt
7. Treenighetens Undervisande Söner
8. Daynalernas tjänst i de lokala universerna
9. Daynalernas planetariska tjänst
10. Paradissönernas förenade verksamhet

Introduktion

ENLIGHT sin funktion i superuniversumet Orvonton klassificeras Guds Söner i tre allmänna grupper:

1. Guds Nedstigande Söner.
2. Guds Uppstigande Söner.
3. Guds Treenigade Söner.

De nedstigande klasserna av söner inkluderar personligheter som är direkt och gudomligt skapade. Uppstigande söner, sådana som dödliga skapade varelser, når denna ställning genom att erfarenhetsmässigt deltaga i det skapande förfarande som kallas evolution. Treenigade Söner är en grupp med blandat ursprung som omfattar alla varelser som har omfamnats av Paradistreenigheten även om de inte har direkt treenighetsursprung.

1. GUDS NEDSTIGANDE SÖNER

Alla Guds nedstigande Söner har högt och gudomligt ursprung. De är hängivna den nedstigande omvårdnadstjänsten i tidens och rymdens världar och system för att där underlätta framåtskridandet upp mot Paradiset för de ringa varelserna med evolutionärt ursprung: Guds uppstigande söner. Av de talrika

PAPER 20 THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

INTRODUCTION

20:0.1 (223.1) AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

- 20:0.2 (223.2) 1. The Descending Sons of God.
- 20:0.3 (223.3) 2. The Ascending Sons of God.
- 20:0.4 (223.4) 3. The Trinitized Sons of God.

20:0.5 (223.5) Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

20:1.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous orders of descending Sons, seven will be depicted in

klasserna av nedstigande Söner skall sju beskrivas i dessa berättelser. De Söner som träder fram ur Gudomarna på den centrala Ljusets och Livets Ö kallas Guds Paradissöner och de omfattar följande tre klasser:

1. Skaparsöner — Mikaelerna.
2. Administratörsöner — Avonalerna.
3. Treenighetens Undervisande Söner — Daynalerna.

De återstående fyra klasserna av nedstigande söner är kända som Guds Söner i lokaluniverserna:

4. Melkisedeksöner.
5. Vorondadeksöner.
6. Lanonandeksöner.
7. Livsbärare.

Melkisedekarna är de gemensamma efterkommande till ett lokaluniversums Skaparson, Skapande Ande och Fader Melkisedek. Både Vorondadekar och Lanonandekar har skapats av en Skaparson och hans medarbetande Skapande Ande. Vorondadekarna är mest kända som de Allra Högsta, Konstellationsfäderna; Lanonandekarna är kända som Systemhärskare och Planetprinsar. Den tredelade klassen av Livsbärare har skapats av en Skaparson och Skapande Ande associerade med en av de tre Dagarnas Forna inom ifrågavarande superuniversum. Men Guds söners natur och aktiviteter i lokaluniverserna är lämpligare att beskriva i de kapitel som handlar om de lokala skapelseernas angelägenheter.

Guds Paradissöner har ett tredelat ursprung: de primära eller Skaparsönerna har skapats av den Universelle Fadern och den Evige Sonen; de sekundära eller Administratörsönerna är barn till den Evige Sonen och den Oändlige Anden; Treenighetens Undervisande Söner är efterkommande till Fadern, Sonen och Anden. Med tanke på tjänst, dyrkan och bönfallande är Paradissönerna som en; deras ande är en, och deras arbete är identiskt till sin kvalitet och fullständighet.

Så som Dagarnas paradisklasser visade sig vara gudomliga administratörer, så har Paradissönernas klasser uppenbarat sig som gudomliga omvårdare: skapare, tjänare, utgivare, domare, lärare och sanningsuppenbarare. Deras verksamhet omfattar universernas universum från den eviga Öns stränder till tidens och rymdens bebodda världar, och de utför mångahanda tjänster i centraluniversumet och superuniverserna som inte avslöjas i dessa berättelser. De är organiserade på olika sätt beroende på arten av och stället för deras tjänst, men i ett lokaluniversum tjänar både Administratörsöner och Undervisande Söner under ledning av den Skaparson som regerar inom denna domän.

Skaparsönerna ser ut att ha en i sin person centrerad andlig egenskap som de kan kontrollera och som de kan utge, såsom er egen Skaparson gjorde när han utgjöt sin ande över alla dödliga på Urantia. Varje Skaparson är utrustad med denna andliga dragningskraft i sitt eget rike; han är personligen medveten om varje handling och känsla hos varje

these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

- 20:1.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.
- 20:1.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.
- 20:1.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

20:1.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God*:

- 20:1.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.
- 20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.
- 20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.
- 20:1.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

20:1.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

20:1.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise Sons are as one; their spirit is one, and their work is identical in quality and completeness.

20:1.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers, judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the eternal Isle to the inhabited worlds of time and space, performing manifold services in the central and superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

20:1.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every

nedstigande Guds Son som tjänar inom hans domän. Här har vi en gudomlig återspeglning, en kopiering i lokaluniversumet av den Evige Sonens absoluta dragningskraft, som gör det möjligt för honom att nå ut för att ta kontakt och bibehålla den med alla sina Paradissöner oberoende av var de kan tänkas befinna sig i universernas hela universum.

Paradisets Skaparsöner tjänar inte endast som Söner i sin nedstigande tjänste- och utgivningsverksamhet, utan då de har avslutat sitt utgivande livsskede fungerar var och en som en Universumfader i sin egen skapelse, medan de övriga Gudssönerna fortsätter tjänsten av utgivning och andligt upplyftande avsedda att vinna planeterna, en och en, till att villigt erkänna den Universelle Faderns kärleksfulla styre, kulminerande i att de skapade varelserna ägnar sig åt Paradisfaderns vilja och i den planetariska lojaliteten till hans Skaparsöners överhöghet i universumet.

I en sjufaldig Skaparson är Skapare och skapad för evigt inblandade i en förstående, empatisk och barmhärtig förening. Hela Mikael-klassen, Skaparsönerna, är så enastående att behandlingen av deras naturer och aktiviteter reserveras för nästa kapitel i denna serie, medan denna berättelse i huvudsak kommer att beröra de två återstående klasserna av Paradissöner: Administratörsönerna och Treenighetens Undervisande Söner.

2. ADMINISTRATORSÖNERNA

Varje gång en ursprunglig och absolut tanke om en varelse, formulerad av den Evige Sonen, förenar sig med ett nytt och gudomligt ideal om kärleksfull tjänst, uttänkt av den Oändlige Anden, framkommer en ny och ursprunglig Son till Gud, en Paradisets Administratörson. Dessa Söner bildar Avonalernas klass till skillnad från Mikael-klassen, dvs. Skaparsönerna. Fastän de inte är skapare i personlig bemärkelse är de nära associerade med Mikaelerna i allt sitt arbete. Avonalerna är planetariska omvårdare och domare, fredsdomare i alla tidens och rymdens världar, för alla raser, för alla världar och i alla universer.

Vi har orsaker till att tro att det totala antalet Administratörsöner i storuniversum är omkring en miljard. De är en självstyrande klass och styrs av sitt suprema råd i Paradiset; rådet består av erfarna Avonaler valda från tjänsterna i alla universer. Men när de har anvisats till, och fått fullmakt att verka i, ett lokaluniversum tjänar de under ledning av Skaparsonen i denna domän.

Avonalerna är Paradissöner för tjänst på och utgivning till de enskilda planeterna och lokala universerna. Och eftersom varje Avonalsen har en exklusiv personlighet, eftersom det inte finns två likadana, är deras arbete individuellt enastående i de världar där de vistas och där de ofta inkarnerar i de dödligas gestalt och ibland föds av jordiska mödrar i de evolutionära världarna.

Förutom sin tjänst på de högre administrativa nivåerna har Avonalerna en tredelad funktion i de bebodda världarna:

1. Juridiska åtgärder. De verkar vid slutet av de

descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

20:1.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

20:1.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. THE MAGISTERIAL SONS

20:2.1 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael, the Creator Sons. Though not creators in the personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all worlds, and in all universes.

20:2.2 (225.1) We have reasons for believing that the total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

20:2.3 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

20:2.4 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

- 20:2.5 (225.4) 1. *Judicial Actions.* They act at the close of

planetariska domperioderna. Med tiden kan tiotal — hundratal — sådana uppdrag verkställas i varje enskild värld, och de kan besöka samma eller andra världar ett otal gånger som avslutare av domperioden, befriare av de sovande överlevande.

2. Administrativa uppdrag. Ett planetariskt besök av denna typ inträffar vanligen före ankomsten av en Gávason. På ett sådant uppdrag framträder en Avonal som en vuxen i ifrågavarande värld. Då används ett inkarnationsförfarande som inte innebär födelse som dödlig. Efter detta första och vanliga administrativa besök kan Avonalerna upprepade gånger i administrativ bemärkelse tjäna på samma planet både före och efter Gávasonens framträdande. Under dessa andra administrativa uppdrag kan en Avonal uppträda i materiell och synlig form eller inte, men i inget av dessa fall föds han till världen som ett hjälplöst barn.

3. Utgivningsuppdrag. Avonalsöner utger sig alla åtminstone en gång till något dödligt släkte i någon evolutionär värld. De juridiska besöken är talrika, de administrativa uppdragen kan vara flera, men på varje planet framträder endast en Gávason. Utgivningsavonaler föds av kvinna, så som Mikael från Nebadon inkarnerade på Urantia.

Det finns ingen gräns för det antal gånger som Avonalsöner kan verka på administrativa eller utgivningsuppdrag, men när de har genomgått erfarenheten sju gånger sker det vanligen ett avbrott till fördel för dem som har haft mindre av sådan tjänst. Dessa Söner som har haft flera utgivningserfarenheter hänförs då till en Skaparsons höga personliga råd och får sålunda del i administrationen av universumangelägenheter.

I allt sitt arbete för och i de bebodda världarna assisteras Administratörsöner av två klasser av varelser från lokaluniversumet, Melkisedekarna och ärkeänglarna, medan de under utgivningsuppdragen även åtföljs av de Lysande Aftonstjärnorna, som likaså har sitt ursprung i de lokala skapelserna. I varje planetariskt företag stöds de sekundära Paradissöner, Avonalerna, med full kraft och auktoritet av en primär Paradisson, Skaparsonen i lokaluniversum där de gör sin tjänst. I själva verket är deras arbete på de bebodda sfärerna alldeles lika effektivt och acceptabelt som en Skaparsons tjänst skulle ha varit i sådana av dödliga bebodda världar.

3. JURIDISKA ÅTGÄRDER

Avonalerna är kända som Administratörsöner emedan de är världarnas höga fredsdomare, avkunnare av domsluten över de på varandra följande domperioderna i tidens världar. De presiderar över uppväckandet av de sovande överlevande, sitter till doms över världen, avslutar en domperiod av uppskjuten rättvisa, verkställer de uppdrag som gäller en provotidsålder av villkorlig barmhärtighet, tillsätter rymdvarelserna i planetarisk tjänst på nytt till uppgifterna i den nya domperioden och återvänder till högkvarteret i sitt lokaluniversum sedan de har avslutat sitt uppdrag.

När de sitter till doms över en tidsålders ödesbestämmelser avgör de ödet för de evolutionära släktena, men även om de kan avkunna dom om utsläckning av personliga varelsers identitet verkställer

the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

20:2.6 (225.5) 2. *Magisterial Missions.* A planetary visitation of this type usually occurs prior to the arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

20:2.7 (225.6) 3. *Bestowal Missions.* The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

20:2.8 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

20:2.9 (225.8) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. JUDICIAL ACTIONS

20:3.1 (226.1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

20:3.2 (226.2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do

de inte dessa domar. Beslut av detta slag verkställs uteslutande av myndigheterna i ett superuniversum.

När en Paradisavonal anländer till en evolutionär värld för att avsluta en domperiod och inleda en ny era av planetariskt framskridande innebär det inte nödvändigtvis vare sig ett administrativt uppdrag eller ett utgivningsuppdrag. Administrativa uppdrag är ibland inkarnationer, och utgivningsuppdrag är det alltid; det vill säga vid sådana uppdrag tjänar Avonalerna i materiell form — bokstavligen. Deras andra besök är "tekniska", och i dessa fall inkarnerar en Avonal inte för planetarisk tjänst. Om en Administratörson kommer endast som domare över domperioden, anländer han till en planet som en andlig varelse, osynlig för världens materiella varelser. Sådana tekniska besök förekommer upprepade gånger under en bebodd världs långa historia.

Avonalsöner kan verka som planetariska domare före såväl sin administrativa som utgivningserfarenhet. Under någotdera av dessa uppdrag kommer den inkarnerade Sonen emellertid att döma den pågående planetariska tidsåldern; detta gör även en Skaparson då han inkarnerar i dödlig gestalt på ett utgivningsuppdrag. När en Skaparson besöker en evolutionär värld och blir som en av dess människor, avslutar hans närvaro en domperiod och innebär en dom över världen.

4. ADMINISTRATIVA UPPDRAG

Före det planetariska framträdandet av en Gåvoson besöks en bebodd värld vanligen av en Paradisavonal på ett administrativt uppdrag. Om det är det första administrativa besöket inkarnerar Avonalen alltid som en materiell varelse. Han framträder på planeten för sitt uppdrag som en fullvuxen man av de dödligas släkte, en varelse fullt synlig för och i fysisk kontakt med de dödliga av hans tid och generation. Under hela tiden för en administrativ inkarnation är förbindelsen mellan Avonalsonen och de lokala och universella andliga krafterna fullständig och obruten.

En planet kan erfara många administrativa besök både före och efter en Gåvosons framträdande. Den kan besökas många gånger av samma eller andra Avonaler som avkunnar dom över domperioden, men sådana tekniska domslutsuppdrag är till sin natur varken utgivande eller administrativa, och Avonalerna är aldrig inkarnerade vid sådana tillfällen. Även när en planet välsignas med upprepade administrativa uppdrag underkastar sig Avonalerna inte alltid inkarnation som dödliga; och när de verkligen tjänar i de dödligas köttliga gestalt framträder de alltid som den världens vuxna varelser; de föds inte av kvinna.

När Paradissönerna är inkarnerade för uppdrag av antingen utgivande eller administrativ natur har de en erfaren Riktare, och dessa Riktare är olika för varje inkarnation. De Riktare som sinnesmässigt bebor Guds inkarnerade Söner kan aldrig hoppas på personlighet genom fusion med de människo-gudomliga varelser som de vistas i, men ofta personaliseras de med dekret av den Universella Fadern. Sådana Riktare bildar det suprema rådet i Divinington för styrandet av Mysterieleadsagarnas administration, identifiering och avsändande till de bebodda världarna. De tar också emot och ackrediterar Riktare vid deras återkomst till

not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

20:3.3 (226.3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are "technical," and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

20:3.4 (226.4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. MAGISTERIAL MISSIONS

20:4.1 (226.5) Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

20:4.2 (226.6) A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

20:4.3 (227.1) When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They also receive and accredit Adjusters on their return to the "bosom of the

"Faderns famn" efter upplösningen i döden av deras jordiska stofthyddor. På detta sätt blir världsdömmarnas trogna Riktare upphöjda ledare för sin egen art.

Urantia har aldrig varit värd för en Avonalsen på ett administrativt uppdrag. Om Urantia hade följt den allmänna planen för bebodda världar skulle den ha blivit välsignad med ett administrativt besök någon gång mellan Adams dagar och Kristus Mikael utgivning. Men den vanliga följden av Paradissöner på er planet blev helt rubbad av att er Skaparson framträdde på sin sista utgivning för nittonhundra år sedan.

Urantia kan ännu få besök av en Avonal befullmäktigad att inkarnera för ett administrativt uppdrag, men beträffande det framtida uppträdandet av Paradissöner vet "icke ens änglarna i himlen tiden eller sättet för sådana besök", ty en värld där en Mikael har utgivit sig kommer under en Mästarsons särskilda och personliga beskydd och är därför helt underställd hans egna planer och beslut. I er värld kompliceras detta ytterligare av Mikaelns löfte att återkomma. Oberoende av missförstånden gällande Mikael från Nebadons vistelse på Urantia är en sak med säkerhet autentisk: hans löfte att komma tillbaka till er värld. Med beaktande av denna utsikt kan endast tiden avslöja den framtida ordningsföljden för Guds Paradissöners besök på Urantia.

5. UTGIVNINGEN AV GUDS PARADISSÖNER

Den Evige Sonen är Guds eviga Ord. Den Evige Sonen är det fulländade uttrycket för den evige Faderns "första" absoluta och infinita tanke. När en personlig duplett eller gudomlig utvidgning av denne Ursprunglige Son beger sig på ett utgivningsuppdrag, som innebär inkarnation som dödlig, blir det bokstavligen sant att det gudomliga "Ordet blir kött", och att Ordet sålunda har sin boning bland de ringa varelserna med ursprung i djurriket.

På Urantia finns det en vitt utbredd tro att avsikten med en Sons utgivning är att på något sätt påverka den Universella Faderns attityd. Men er upplysning borde ange att detta inte är sant. Utgivningen av Avonal- och Mikaelnsöner är en nödvändig del i den erfarenhetsmässiga process som har utformats för att göra dessa Söner till pålitliga och förstående myndighetspersoner och härskare över folken och planeterna i tid och rymd. En levnadsbana som omfattar en sjufaldig utgivning är det suprema målet för Paradisets alla Skaparsöner. Och alla Administratörsöner motiveras av denna samma tjänandets anda som så överflödande kännetecknar de primära Skaparsönerna och Paradisets Evige Son.

En Paradissön av någon klass måste utges till varje av dödliga bebodda värld för att göra det möjligt för Tankeriktare att sinnesmässigt bebo alla normala människovarelser på den sfären, ty Tankeriktarna kommer inte till alla äkta människovarelser förrän Sanningens Ande har utgjutits över allt kött; och utgjutelsen av Sanningens Ande är beroende av att en Paradissön, som med framgång i dödlig skepnad har verkställt ett utgivningsuppdrag i en evolverande värld, återvänder till universumhögkvarteret.

Father" upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the world judges become the exalted chiefs of their kind.

20:4.4 (227.2) Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

20:4.5 (227.3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even "the angels in heaven know the time or manner of such visitations," for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael's promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF GOD

20:5.1 (227.4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the "first" absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine "Word is made flesh," and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

20:5.2 (227.5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son's bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

20:5.3 (227.6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on that sphere, for the Adjusters do not come to *all* bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

Under loppet av en bebodd planets långa historia inträffar många domperiodsdömanden, och mer än ett administrativt uppdrag kan förekomma, men vanligen tjänar en Gåvoson endast en gång på sfären. Det fordras endast att varje bebodd värld har en Gåvoson som kommer för att leva ett fullt liv som dödlig, från födelse till död. Förr eller senare är varje värld som bebos av dödliga, oberoende av sin andliga ställning, bestämd att bli värd för en Administratörson på ett utgivningsuppdrag med undantag för den planet i varje lokaluniversum på vilken en Skaparson väljer att utge sig som dödlig varelse.

Då ni förstår mera av det som gäller Utgivningssönerna inser ni varför Urantia tilldrar sig så mycket intresse i Nebadons historia. Er lilla och obetydliga planet är av intresse i lokaluniversumet helt enkelt därför att den är den jordiska hemvärlden för Jesus från Nasaret. Den var scenen för er Skaparsons slutliga och segerrika utgivning, den arena där Mikael vann den suprema personliga överhögheten i universumet Nebadon.

Vid högkvarteret i sitt lokaluniversum ägnar en Skaparson, i synnerhet efter det att han har slutfört sin egen utgivning som dödlig, mycket av sin tid åt att råda och instruera kollegiet av Medarbetarsöner: Administratörsönerna och andra. I kärlek och hängivelse, med öm barmhärtighet och tillgiven hänsynsfullhet, utger sig dessa Administratörsöner till världarna i rymden. Och på intet sätt är dessa planetariska tjänster underlägsna Mikaelernas utgivningar i de dödligas gestalt. Det är sant att er Skaparson, som värld för sitt slutliga äventyr i ett liv som skapad varelse, valde en värld som hade träffats av ovanliga motgångar. Men ingen planet skulle någonsin kunna vara i ett sådant tillstånd att det skulle fordras en Skaparsons utgivning för att åstadkomma dess andliga rehabilitering. Varje Son i utgivningsgruppen skulle ha varit lika tillfyllest, ty i allt sitt arbete i världarna i ett lokaluniversum är Administratörsönerna alldeles lika gudomligt effektiva och allvisa som deras Paradisbroder, Skaparsonen, skulle ha varit.

Fastän möjligheten till katastrof alltid åtföljer dessa Paradissöner under deras utgivningsinkarnationer, har jag ännu aldrig sett någon rapport om ett misslyckande eller en försummelse vare sig det är frågan om en Administratör- eller Skaparson på utgivningsuppdrag. Båda är till sitt ursprung alltför nära absolut fulländning för att misslyckas. De tar minsann risken; de blir verkligen lika de dödliga varelserna av kött och blod och får därmed den skapades unika erfarenhet, men enligt mina iakttagelser lyckas de alltid. De misslyckas aldrig med att nå målet för utgivningsuppdraget. Berättelsen om deras utgivning och planetariska tjänst överallt i Nebadon bildar det ädlaste och mest fascinerande kapitlet i ert lokaluniversums historia.

6. UTGIVNINGARNA I DÖDLIG GESTALT

Den metod med vilken en Paradisson bereder sig för att som en Gåvoson inkarnera i dödlig gestalt, hur han blir innesluten i sin mor på utgivningsplaneten, är ett universellt mysterium; och varje försök att upptäcka hur detta Sonarington-förfarande fungerar är dömt att möta ett säkert misslyckande. Låt den storslagna kunskapen

20:5.4 (228.1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

20:5.5 (228.2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

20:5.6 (228.3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been their Paradise brother, the Creator Son.

20:5.7 (228.4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

6. THE MORTAL-BESTOWAL CAREERS

20:6.1 (228.5) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal

om Jesu från Nasarets liv som dödlig absorberas av er själ. Det är emellertid lönlöst och onödigt att spekulera hur Mikaels hemlighetsfulla inkarnation utfördes. Låt oss alla fröjdas i vetenskapen och vissheten om att sådana åtgärder är möjliga för det gudomliga väsendet och inte slösa tid på onödiga gissningar om det förfarande som den gudomliga visdomen använder för att åstadkomma dessa fenomen.

På ett utgivningsuppdrag som dödlig föds en Paradisson alltid av en kvinna och växer upp som ett barn av manligt kön i den världen, såsom Jesus gjorde på Urantia. Dessa den suprema tjänstens Söner går alla från barndom genom ungdom till mandom precis så som en människa. I varje avseende blir de lika de dödliga i det släkte de föds till. De framför sina önskemål till Fadern så som barnen i de världar där de tjänar. Sett från materiell synpunkt lever dessa människo-gudomliga Söner ett vanligt liv med endast ett undantag: de avlar inte efterkommande i de världar där de vistas; detta är en universell begränsning som gäller alla klasser av Paradisets Utgivningssöner.

Så som Jesus arbetade i er värld som en timmermans son, så arbetar andra Paradissöner i olika uppgifter på sina utgivningsplaneter. Ni skulle knappast kunna tänka er ett yrke som inte hade utövats av någon Paradisson under förloppet av hans utgivning till någon av tidens evolutionära planeter.

När en Gåvoson har skaffat sig erfarenheten att leva den dödliges liv, när han har uppnått fulländad harmoni med sin inre Riktare, då påbörjar han den delen av sitt planetariska uppdrag som avser att upplysa hans dödliga bröders sinne och inspirera deras själar. Som lärare ägnar sig dessa Söner uteslutande åt den andliga upplysningen av de dödliga släktena i de världar där de vistas.

Fastän Mikaelernas och Avonalernas utgivningar i dödlig gestalt är jämförbara i de flesta avseenden är de inte i alla avseenden identiska: Aldrig förkunnar en Administratörson: "Den som har sett Sonen han har sett Fadern", så som er Skaparson gjorde då ha var på Urantia i köttslig gestalt. Men en utgiven Avonal förkunnar: "Den som har sett mig har sett Guds Evige Son." Administratörsonerna härstammar inte direkt från den Universelle Fadern, inte heller inkarnerar de underställda Faderns vilja; alltid utger de sig själva som Paradissöner underställda den Evige Sonens vilja.

När Gåvosönerna — Skapar- eller Administratörsonerna — träder in genom dödens portar uppenbarar de sig åter på den tredje dagen. Men ni borde inte hysa tron att de alltid möter det tragiska slut som er Skaparson mötte då han för nittonhundra år sedan vistades i er värld. Den speciella och ovanligt grymma erfarenhet som Jesus från Nasaret genomgick har lett till att Urantia lokalt har blivit känd som "korsets värld". Det är inte nödvändigt att en Guds Son ges en sådan omänsklig behandling, och en omfattande majoritet av planeterna har gett dem ett hänsynsfullare mottagande och låtit dem slutföra sitt livsskede som dödliga, avsluta tidsåldern, döma de sovande överlevande och inleda en ny domperiod utan att ålägg dem en våldsam död. En Gåvoson måste möta döden, måste genomgå hela den verkliga erfarenheten som världarnas dödliga gör, men den gudomliga planen

life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

20:6.2 (229.1) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

20:6.3 (229.2) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

20:6.4 (229.3) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

20:6.5 (229.4) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, "Whosoever has seen the Son has seen the Father," as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowed Avonal does declare, "Whosoever has seen me has seen the Eternal Son of God." The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father's will; always do they bestow themselves as Paradise Sons subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

20:6.6 (229.5) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as "the world of the cross." It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping survivors, and inaugurate a new dispensation, without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a

fordrar inte att denna död är vare sig våldsam eller ovanlig.

När Gåvosöner inte dödas med våld ger de frivilligt upp sitt liv och går genom dödens portar, inte för att tillfredsställa kraven på "sträng dom" eller "gudomlig vrede", utan för att slutföra utgivningen, "att tömma kalken" från inkarnationslivsskedet och personlig erfarenhet av allt det som utgör en skapad varelses liv så som det levs på den dödliga tillvarons planeter. Utgivningen är nödvändig för planeterna och universumet, och den fysiska döden är ingenting mera än en nödvändig del av ett utgivningsuppdrag.

När inkarnationen som dödlig är avslutad färdas Avonalen som har utfört tjänsten till Paradiset, tas emot av den Universelle Fadern, återvänder till lokaluniversumet för sitt uppdrag och tar emot Skaparsonens erkänsla. Därefter sänder Utgivningsavonalen och Skaparsonen sin förenade Sanningens Ande att verka i hjärtana på utgivningsvärldens dödliga släkten. Under de tidsåldrar som föregår ett lokaluniversums suveränitet är detta bägge Sönernas gemensamma ande, tillämpad av den Skapande Anden. Den skiljer sig något från den Sanningens Ande som kännetecknar de lokala universernas tidsåldrar efter en Mikael's sjunde utgivning.

Efter det att en Skaparsons slutliga utgivning har avslutats förändras naturen hos den Sanningens Ande som tidigare har sänts till alla Utgivningsavonalers världar i detta lokaluniversum: den blir mer ordagrant den suveräne Mikael's ande. Detta fenomen sker samtidigt med att Sanningens Ande frigörs för tjänst på planeten för Mikael's utgivning i dödlig gestalt. Därefter får varje värld som får äran av en Administratörsons utgivning, tillsammans med honom, samme Andetröstare från den sjufaldige Skaparsonen som den skulle ha fått om lokaluniversumets Härskare personligen hade inkarnerats som dess Gåvoson.

7. TREENIGHETENS UNDERVISANDE SÖNER

Dessa högst personliga och högst andliga Paradissöner har skapats av Paradistreenigheten. De är kända i Havona som Daynalernas klass. I Orvonton är de registrerade som Treenighetens Undervisande Söner, så benämnda på grund av sin härstamning. I Salvington kallas de ibland Paradisets Andliga Söner.

De Undervisande Sönernas antal ökar ständigt. Meddelandet om den senaste universella folkräkningen angav antalet av dessa Treenighetssöner som verkar i centraluniversumet och i superuniverserna till något över tjugoen miljarder, och detta inkluderar inte Paradisets reserver som omfattar över en tredjedel av alla de Treenighetens Undervisande Söner som finns till.

Daynalernas klass av Söner är inte en organisk del av lokaluniversernas eller superuniversernas förvaltning. Dess medlemmar är varken skapare eller återuppvinnare, varken domare eller härskare. De befattar sig inte så mycket med administrationen av universum som med moralisk upplysning och andlig utveckling. De är universella utbildare, som ägnar sig åt

requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

20:6.7 (229.6) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of "stern justice" or "divine wrath," but rather to complete the bestowal, "to drink the cup" of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature's life as it is lived on the planets of mortal existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

20:6.8 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael's seventh bestowal.

20:6.9 (230.2) Upon the completion of a Creator Son's final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

7. THE TRINITY TEACHER SONS

20:7.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

20:7.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

20:7.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are not so much concerned with universe administration as with moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the

det andliga uppvaknandet och moraliska ledsagandet av alla världar. Deras verksamhet är intimt sammanflätad med den omvårdnad som den Oändlige Andens personligheter står för. Den är nära associerad med de skapade varelsernas uppstigning till Paradiset.

Dessa Treenighetens Söner tar del av den kombinerade naturen hos Paradisets alla tre Gudomar, men i Havona förefaller de att mer reflektera den Universella Faderns väsen. I superuniverserna ser de ut att spegla den Evige Sonens väsen, medan de i de lokala skapelserna förefaller att uppvisa den Oändlige Andens karaktärsdrag. I alla universer förkroppsligar de tjänandet och representerar visdomens goda omdöme.

Avvikande från sina Paradisbröder — Mikaelerna och Avonalerna — får Treenighetens Undervisande Söner ingen förberedande träning i centraluniversumet. De sänds direkt till superuniversernas högkvarter och förordnas därifrån till tjänst i något lokaluniversum. I sin omvårdnad av dessa evolutionära världar utnyttjar de Skaparsonens och de med honom associerade Administratörsöternas kombinerade andliga inflytande, ty Daynaler har ingen andlig dragningskraft i sig själva.

8. DAYNALERNAS TJÄNST I DE LOKALA UNIVERSERNA

Paradisets Andliga Söner är enastående varelser med treenighetsursprung och Treenighetens enda varelser som är så fullständigt associerade med skötseln av universerna av tvåfaldigt ursprung. De är kärleksfullt hängivna den utbildande omvårdnaden av dödliga varelser och lägre klasser av andliga varelser. De börjar sitt arbete i lokalsystemen, och i enlighet med erfarenhet och resultat befordras de inåt via tjänst i konstellationerna till det högsta arbetet i den lokala skapelsen. Sedan de har fått sina certifikat kan de bli andliga ambassadörer som representerar lokaluniversumet där de har tjänstgjort.

Det exakta antalet Undervisande Söner i Nebadon känner jag inte till; det finns många tusen av dem. Många av avdelningsföreståndarna i Melkisedekskolorna hör till denna klass, medan den sammanlagda personalen i det reguljärt konstituerade Universitetet i Salvington uppgår till över hundra tusen inkluderande dessa Söner. Stora antal är stationerade i de olika världarna för morontiaträning, men de är inte enbart sysselsatta med de dödligas andliga och intellektuella framsteg; de sysslar lika mycket med att instruera serafvarelser och andra infödda i de lokala skapelserna. Många av deras assistenter är varelser som har treenigats av skapade varelser.

De Undervisande Sönerna bildar lärarkårer som administrerar alla examinationer och utför alla test som kvalificerar och certifierar för alla underordnade faser av universumtjänst, från uppgifterna som vaktpost till stjärnforskare. De leder en tidsålderslång träningsverksamhet, som sträcker sig från de planetariska kurserna upp till Visdomens Högskola i Salvington. Erkänsla för utförd strävan och uppnått resultat ges alla uppstigande dödliga eller ambitiösa keruber, vilka slutför dessa äventyr i visdom och sanning.

spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

20:7.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

20:7.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual drawing power in and of themselves.

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE DAYNALS

20:8.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

20:8.2 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

20:8.3 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

Alla Guds Söner i alla universer är tackskyldiga dessa ständigt trogna och universellt effektiva Treenighetens Undervisande Söner. De är alla andepersonligheters upphöjda lärare, ja även själva Guds Söners prövade och sanna lärare. Men om de ändlösa detaljerna i de Undervisande Sönernas plikter och funktioner kan jag knappast instruera er. Det vidsträckta området för Daynalsönernas aktiviteter kommer att bättre förstås på Urantia när ni är mera avancerade till förståndet, och efter det att den andliga isoleringen av er planet har avslutats.

9. DAYNALERNAS PLANETARISKA TJÄNST

När händelseutvecklingen i en evolutionär värld anger att tiden är mogen för att inleda en andlig tidsålder anmäler sig Treenighetens Undervisande Söner alltid för denna tjänst. Ni känner inte till denna klass av Söner, ty Urantia har aldrig upplevt en andlig tidsålder, ett årtusende av kosmisk upplysning. De Undervisande Sönerna besöker emellertid även nu er värld i syfte att göra upp planer för sin tilltänkta vistelse på er sfär. De kommer att uppträda på Urantia efter det att dess invånare har nått relativ befrielse från djuriskhetens bojor och materialismens fjättrar.

Treenighetens Undervisande Söner har ingenting att göra med avslutandet av planetariska domperioder. De varken dömer de döda eller omvandlar de levande, men på varje planetariskt uppdrag åtföljs de av en Administratörson som utför dessa tjänster. Undervisande Söner är helt inriktade på inledandet av en andlig tidsålder, på gryningen av de andliga realiteternas era på en evolutionär planet. De förverkligar de andliga motsvarigheterna till materiell kunskap och tidsbunden visdom.

De Undervisande Sönerna stannar vanligen på sina besöksplaneter i tusen år av planetarisk tid. En Undervisande Son leder det planetariska tusenårsstyret och han assisteras av sjuttio medarbetare av sin klass. Daynalerna inkarnerar inte och materialiserar sig inte heller på annat sätt så att de vore synliga för materiella varelser; därför uppehålls kontakt med den värld som besöks genom de Lysande Aftonstjärnornas aktiviteter. De är personligheter från lokaluniversumet som är associerade med Treenighetens Undervisande Söner.

Daynalerna kan återvända många gånger till en bebodd värld, och efter deras sista uppdrag blir planeten införd i etablerad status som en ljusets och livets sfär, det evolutionära målet för alla av dödliga bebodda världar i den nuvarande universumtidsåldern. De Dödligas Finalitkår har mycket att göra med de sfärer som har etablerats i ljus och liv, och deras aktiviteter tangerar de Undervisande Sönernas verksamhet. I själva verket är hela klassen av Daynalsöner nära förbunden med alla faser av finalitverksamhet i tidens och rymdens evolutionära skapelser.

Treenighetens Undervisande Söner förefaller att vara så fullständigt identifierade med programmet för de dödligas framskridande under de tidigare stadierna av den evolutionära uppstigningen att vi ofta tenderar att spekulera om deras möjliga association med finaliterna under de framtida universernas ouppenbarade

20:8.4 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynal-sonship activities will be better understood on Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

20:9.1 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

20:9.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

20:9.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

20:9.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

20:9.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finaliters in the undisclosed career of the future universes. We observe

livsskeden. Vi observerar att superuniversernas administratörer till en del består av personligheter med treenighetsursprung och till en del av treenighetsomfattade uppstigna evolutionära varelser. Vi tror bestämt att de Undervisande Sönerna och finaliterna nu är engagerade i att skaffa sig erfarenhet av samarbete i tiden, vilket kan tänkas vara den preliminära träning som förbereder dem för nära samarbete i någon ouppenbarad framtida bestämmelse. I Uversa tror vi att när superuniverserna slutligen har etablerats i ljus och liv kommer dessa Paradisets Undervisande Söner, som så grundligt har lärt känna problemen i de evolutionära världarna och så länge har varit associerade med de evolutionära dödliga levnadsbanor, troligen att överföras till evig förening med Paradisets Finalitkår.

10. PARADISSÖNERNAS FÖRENADE VERKSAMHET

Alla Guds Paradissöner är gudomliga till sitt ursprung och sitt väsen. Varje Paradissons arbete till förmån för varje värld är precis som om den tjänande Sonen vore Guds förste och ende Son.

Paradissönerna är en gudomlig presentation för tidens och rymdens domäner av den verksamma naturen hos Gudomens tre personligheter. Skaparsönerna, Administratörsönerna och de Undervisande Sönerna är de eviga Gudomarnas gåva till människobarnen och till universums alla andra skapade varelser med uppstigningspotential. Dessa Guds Söner är de gudomliga omvårdare som oupphörligt ägnar sig åt arbetet att hjälpa tidens varelser att nå evighetens höga andliga mål.

I Skaparsönerna förenas den Universelle Faderns kärlek med den Evige Sonens barmhärtighet och uppenbaras för lokaluniverserna i Mikaelernas skapande kraft, kärleksfulla omvårdnad och förståelsefulla överhöghet. I Administratörsönerna uppenbaras den Evige Sonens barmhärtighet, i förening med den Oändlige Andens omvårdnad, för de evolutionära domänerna i levnadsbanorna av dömandets, tjänandets och utgivandets Avonaler. I Treenighetens Undervisande Söner koordineras de tre Paradisgudomarnas kärlek, barmhärtighet och omvårdnad på tidens och rymdens högsta värdenivåer och de presenteras för universerna som levande sanning, gudomlig godhet och sann andlig skönhet.

I lokaluniverserna samarbetar dessa klasser av Söner för att åstadkomma en uppenbarelse av Paradisets Gudomar för de skapade varelserna i rymden: Som Fader för ett lokaluniversum speglar en Skaparson den infinita karaktären hos den Universelle Fadern. Som barmhärtighetens Gåvosöner uppenbarar Avonalerna den ojämförliga naturen hos den oändliga medkänslans Evige Son. Som de uppstigande personligheternas sanna lärare framhäver Treenighetens Daynalsöner den Oändlige Andens lärarpersonlighet. I sitt gudomligt fulländade samarbete medverkar Mikaelerna, Avonalerna och Daynaler till att förverkliga och uppenbara Gud den Supremes personlighet och suveränitet i och för universerna i tid och rymd. I harmoni mellan sina treeniga aktiviteter fungerar dessa Guds Paradissöner alltid i förtruppen av Gudomens personligheter då de följer den oupphörliga expansionen av gudomligheten hos det Första Stora

that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the Teacher Sons and the finaliters are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE SONS

20:10.1 (232.4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232.5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232.6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the Magisterial Sons the mercy of the Eternal Son, united with the ministry of the Infinite Spirit, is revealed to the evolutionary domains in the careers of these Avonals of judgment, service, and bestowal. In the Trinity Teacher Sons the love, mercy, and ministry of the three Paradise Deities are co-ordinated on the highest time-space value-levels and are presented to the universes as living truth, divine goodness, and true spiritual beauty.

20:10.4 (233.1) In the local universes these orders of sonship collaborate to effect the revelation of the Deities of Paradise to the creatures of space: As the Father of a local universe, a Creator Son portrays the infinite character of the Universal Father. As the bestowal Sons of mercy, the Avonals reveal the matchless nature of the Eternal Son of infinite compassion. As the true teachers of ascending personalities, the Trinity Daynal Sons disclose the teacher personality of the Infinite Spirit. In their divinely perfect co-operation, Michaels, Avonals, and Daynals are contributing to the actualization and revelation of the personality and sovereignty of God the Supreme in and to the time-space universes. In the harmony of their triune activities these Paradise Sons of God ever function in the vanguard of the personalities of Deity as they follow the never-ending expansion of the divinity of the First Great Source and Center from the everlasting Isle of Paradise into the unknown depths of

Ursprunget och Centret från den eviga Paradisön in i space.
rymdens okända djup.

[Framfört av en Visdomens Fulländare från 20:10.5 (233.2) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Kapitel 21. Paradisets Skaparsöner

⇐ 020

Urantiaboken

022 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 21 PARADISETS SKAPARSÖNER

Sektioner

Introduktion

1. Skaparsönernas ursprung och natur
2. De lokala universernas Skapare
3. De lokala universernas suveränitet
4. Mikaelernas utgivningar
5. Mästarsönernas förhållande till universumet
6. Mästmikaelernas ödesbestämmelse

PAPER 21 THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

Introduktion

SKAPARSÖNERNA är skapare av och härskare över lokaluniverserna i tid och rymd. Dessa universernas skapare och härskare är av tvåfaldigt ursprung; de förkroppsligar egenskaperna hos Gud Fadern och Gud Sonen. Men varje Skaparson är olik varje annan; var och en är unik till naturen såväl som till personligheten; var och en är den "enfödde Sonen" av det fulländade gudomsideal som är hans ursprung.

I det omfattande arbetet att organisera, utveckla och fullborda ett lokaluniversum åtnjuter dessa höga Söner alltid den Universelle Faderns understödjande bifall. Förhållandet mellan Skaparsönerna och deras Paradisfader är rörande och oöverträffligt. Otvivelaktigt är Gudomsföräldrarnas djupa tillgivenhet för sina gudomliga efterkommande källsprånget till den vackra och närapå gudomliga kärlek som även dödliga föräldrar visar sina barn.

Dessa primära Paradissöner personaliseras som Mikaeler. Då de ger sig ut från Paradiset för att grunda sina universer är de kända som Skapar-Mikaeler. När de är etablerade med suprem auktoritet kallas de Mästar-Mikaeler. Ibland hänvisar vi till härskaren i ert universum Nebadon som Kristus Mikael. Alltid och för evigt regerar de enligt "Mikaels ordning", ty Mikael är benämningen på den förste Sonen av deras klass och art.

Den ursprunglige eller förstfödde Mikael har aldrig upplevt inkarnation som en materiell varelse, men sju gånger har han genomgått erfarenheten att som andlig varelse göra uppstigningen på de sju kretsarna i Havona, avancerande från de yttre sfärerna till den

INTRODUCTION

21:0.1 (234.1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the "only-begotten Son" of the perfect deity ideal of his origin.

21:0.2 (234.2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

21:0.3 (234.3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels. Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always and forever do they reign after the "order of Michael," that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:0.4 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost

innersta kretsen i den centrala skapelsen. Mikael-klassen känner storuniversum från dess ena ände till den andra; det finns ingen väsentlig erfarenhet som tidens och rymdens barn har som Mikaelerna inte personligen har tagit del i; de har faktiskt del inte endast i den gudomliga naturen utan även i er natur, i betydelsen alla naturer, från de högsta till de lägsta.

Den ursprunglige Mikael fungerar som ordförande för de primära Paradissönerna när de samlas till konferens i alltings centrum. För inte länge sedan registrerade vi i Uversa en universell informationsutsändning från en speciell sammankomst på den eviga Ön. Den bestod av hundrafemtio tusen Skaparsöner som hade samlats i sina föräldrars närvaro för överläggningar om framstegen i förenhetligandet och stabiliserandet av universernas universum. Detta var en utvald grupp av Härskar-Mikaeler, sjufaldiga Utgivningssöner.

1. SKAPARSÖNERNAS URSPRUNG OCH NATUR

När den absoluta andliga idébildningens helhet i den Evige Sonen möter den absoluta personlighetstankens helhet i den Universelle Fadern, när en sådan skapande förening är slutligt och helt uppnådd, när en sådan andens absoluta identitet och en sådan personlighetstankens infinita enhet inträffar, just då och där, utan att någondera av de infinita Gudomarna förlorar någonting i fråga om personlighet eller rättigheter, blir en ny och ursprunglig Skaparson blixtnabbt till som fullfjädrad varelse, den enfödde Sonen till det fulländade ideal och den mäktiga idé vilkas förening resulterar i denna nya maktens och fulländningens skaparpersonlighet.

Varje Skaparson är den enfödde efterkommande och den ende som kan födas ur den fulländade föreningen av de ursprungliga tankarna i de två infinita, eviga och fulländade sinnen som tillhör de evigt existerande Skaparna av universernas universum. Det kan aldrig finnas en annan likadan Son, ty varje Skaparson är det ovillkorliga, fullbordade och slutliga uttrycket och förkroppsligandet av allt i varje fas av varje särdrag i varje möjlighet av varje gudomlig realitet som genom all evighet någonsin skulle kunna finnas i, uttryckas av eller utvecklas från dessa gudomliga skapande potentialer som förenades för att ge existens åt denne Mikael-Son. Varje Skaparson är absolut av de förenade gudomstankar som utgör hans gudomliga ursprung.

Dessa Skaparsöners gudomliga naturer härrör i princip lika mycket från egenskaperna hos bägge Paradisföräldrarna. Alla har del i den gudomliga naturens fullhet som karakteriserar den Universelle Fadern och i skaparprivilegierna som är typiska för den Evige Sonen, men när vi iaktar hur Mikaelernas funktioner i praktiken omsätts i universerna urskiljer vi uppenbara skillnader. En del Skaparsöner förefaller mera lika Gud Fadern; andra mer lika Gud Sonen. Till exempel: Trenden i administrationen i universumet Nebadon antyder att dess Skapare och härskande Son är en vars natur och karaktär mera liknar den Evige Moder-Sonens. Det bör ytterligare framhållas att en del universer leds av Paradismikaeler som lika mycket liknar Gud Fadern och Gud Sonen. Och dessa observationer innebär på intet sätt någon kritik; de utgör

circuit of the central creation. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:0.5 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

21:1.1 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

21:1.2 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this Michael Son into existence. Each Creator Son is the absolute of the united deity concepts which constitute his divine origin.

21:1.3 (235.2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms;

endast ett konstaterande av faktum.

Jag känner inte det exakta antalet existerande Skaparsöner, men jag har goda skäl för att tro att det finns mer än sjuhundratusen. Vi vet ju att det finns exakt sjuhundratusen Dagarnas Förenande och att inga flera skapas. Vi observerar också att de föreskrivna planerna under nuvarande universumtidsålder ser ut att ange att en av Dagarnas Förenande skall stationeras i varje lokaluniversum som Treenighetens rådgivande ambassadör. Vi noterar vidare att det ständigt stigande antalet Skaparsöner redan överstiger det konstanta antalet Dagarnas Förenande. Beträffande bestämmelsen för Mikaelerna utöver de sjuhundratusen har vi aldrig blivit informerade.

2. DE LOKALA UNIVERSERNAS SKAPARE

Paradisets Söner av den primära klassen är planerare, skapare, byggare och administratörer av sina respektive domäner, lokaluniverserna i tid och rymd, de grundläggande skapelseenheter i de sju evolutionära superuniverserna. En Skaparson får välja platsen i rymden för sin framtida kosmiska aktivitet, men innan han får påbörja ens det fysiska organiserandet av sitt universum måste han under en lång observationstid studera sina äldre bröders strävanden i olika skapelser som är belägna i det superuniversum där han planerar sin verksamhet. Och före allt detta har Mikaelsonen fullföljt sin långa och unika erfarenhet av observation i Paradiset och träning i Havona.

När en Skaparson avreser från Paradiset för att ge sig in på äventyret att bygga ett universum, att bli överhuvud — praktiskt taget Gud — i det lokaluniversum som han själv organiserar, då märker han för första gången att han är i nära kontakt med, och i många avseenden beroende av, det Tredje Ursprunget och Centret. Fastän den Oändlige Anden förblir hos Fadern och Sonen i alltings centrum är han bestämd att fungera som den faktiska och effektiva medhjälparen till varje Skaparson. Därför åtföljs varje Skaparson av en Skapande Dotter till den Oändlige Anden. Det är den varelse som är bestämd att bli Gudomlig Omvårdare, Moderanden i det nya lokaluniversumet.

En Mikaelsons avfärd vid detta tillfälle frigör för evigt hans skaparprivilegier från Paradisets Ursprung och Centra, med undantag endast för vissa begränsningar som kommer sig av detta Ursprungs och dessa Centras preexistens och vissa andra tidigare krafter och närvaron. Dessa begränsningar som kännetecknar Universumfaderns i övrigt allsmäktiga skaparprivilegier är som följer:

1. Energi-materien domineras av den Oändlige Anden. Innan några nya former av ting, stora eller små, kan skapas, innan några nya omvandlingar av energimateria kan prövas, måste en Skaparson försäkra sig om den Oändlige Andens medgivande och fungerande samarbete.

2. Mönster för och typen av skapade varelser kontrolleras av den Evige Sonen. Innan en Skaparson kan börja skapa någon ny varelsetyp, något nytt mönster för varelser, måste han skaffa sig den Evige och Ursprunglige Moder-Sonens samtycke.

3. Personligheten planeras och utges av den

they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235.3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred thousand, we have never been informed.

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:2.1 (235.4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

21:2.2 (235.5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually the God — of the local universe of his own organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:2.3 (236.1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:2.4 (236.2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:2.5 (236.3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

21:2.6 (236.4) 3. *Personality* is designed and bestowed by

Universelle Fadern.

Typer av och mönster för sinne bestäms av de faktorer i tillvaron som föregår de skapade varelserna. Sedan dessa har förenats för att bilda en varelse (personlig eller ej) ges sinnet som utrustning från det Tredje Ursprunget och Centret, den Universella källan till sinnesomvårdnad för alla varelser under Paradisets Skapares nivå.

Kontrollen av modeller för och typer av ande beror på deras manifesteringsnivå. I sista hand kontrolleras andliga modeller av Treenigheten eller av de andeutrustningar som Treenighetspersonligheterna — Fadern, Sonen och Anden — som föregår Treenigheten är i besittning av.

När en sådan fulländad och gudomlig Son har tagit i besittning den plats i rymden som han har valt för sitt universum; när begynnelseproblemen kring materialisationen av universumet och uppnåendet av ungefärlig jämvikt har lösts; när han har format en effektiv och samarbetande gemenskap med sin kompletterande Dotter till den Oändlige Anden — då inleder denne Universumson och denna Universumande den förbindelse som är avsedd att ge upphov till de otaliga skarorna av barn till dem i lokaluniversumet. I samband med denna händelse blir den Skapande Andens fokalisering av Paradisets Oändlige Ande förändrad till sin natur och tillägnar sig de personliga egenskaperna hos ett lokaluniversums Moderande.

Trots att alla Skaparsöner är gudomligt lika sina Paradisföräldrar liknar ingen exakt den andre; var och en är unik, olika, enastående och ursprunglig såväl till natur som personlighet. Och eftersom de är arkitekter för och uppgörare av livsplanerna i sina respektive riken garanterar just denna olikhet att deras domäner också blir olika för varje form och fas av levande existens som härstammar från Mikaelerna och som skapas eller senare utvecklas där. Därför är de klasser av varelser som är infödda i lokaluniverserna ganska olika. Det finns inte två lokala universer som skulle administreras eller bebos av i alla avseenden identiska infödda varelser med tvåfaldigt ursprung. Inom varje superuniversum är hälften av deras medfödda egenskaper helt likadana emedan de härstammar från de ensartade Skapande Andarna; den andra hälften varierar emedan den härstammar från de olikartade Skaparsönerna. Men en sådan olikhet kännetecknar inte de skapade varelser som härstammar endast från den Skapande Anden, inte heller de importerade varelser som är födda i centraluniversumet eller i superuniverserna.

När en Mikael-Son är frånvarande från sitt universum leds dess regering av den förste där födda varelsen: den Klara Morgonstjärnan, lokaluniversumets ledande verkställare.Handledning och rådgivning från Dagarnas Förenade är ovärderligt vid dessa tider. Under dessa frånvaron kan en Skaperson överföra till den associerade Moderanden övervakningen av hans andliga närvaro i de bebodda världarna och i hjärtana på hans dödliga barn. Och Moderanden i ett lokaluniversum förblir alltid i dess högkvarter. Därifrån utsträcker hon sin fostrande vård och andliga omvårdnad till de yttersta delarna av denna evolutionära domän.

the Universal Father.

21:2.7 (236.5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:2.8 (236.6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:2.9 (236.7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe children. In connection with this event the Creative Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:2.10 (236.8) Notwithstanding that all Creator Sons are divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or superuniverses.

21:2.11 (237.1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

En Skaparsons personliga närvaro i sitt lokaluniversum är inte nödvändig för att en etablerad materiell skapelse skall fungera smidigt. Dessa Söner kan färdas till Paradiset, och alljämt kretsar deras universer vidare genom rymden. De kan lägga ned maktens tyglar för att inkarnera som tidens barn, och alljämt roterar deras riken runt kring sina respektive centra. Ingen materiell organisation är oberoende av greppet från Paradisets absoluta gravitation eller av den kosmiska överkontrollen som är inbyggd i det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

3. DE LOKALA UNIVERSERNAS SUVERÄNITET

En Skaparson ges området för ett universum med Paradistreenighetens godkännande och med bekräftelse av den övervakande Härskaranden för ifrågavarande superuniversum. Denna handling medför rätt till fysisk besittning, en kosmisk arrenderätt. Men upphöjelsen av en Mikael-Son från detta första och självbegränsade stadium av härskande till den erfarenhetsmässiga supremateten av självförvärdad suveränitet är ett resultat av hans egna personliga erfarenheter av arbetet med att skapa ett universum och företa inkarnationsutgivningar. Tills han har uppnått utgivningsförtjänad suveränitet härskar han som ställföreträdare för den Universelle Fadern.

En Skaparson skulle när som helst kunna hävda full suveränitet över sin personliga skapelse, men visligen väljer han att inte göra det. Om han, innan han har genomgått utgivningarna som skapad varelse, påtog sig en oförtjänt suprem suveränitet skulle Paradispersonligheterna bosatta i hans lokaluniversum dra sig tillbaka. Detta har emellertid aldrig hänt någonstans i alla tidens och rymdens skapelser.

Ställningen som Skapare innebär full suveränitet, men Mikaelerna väljer att erfarenhetsmässigt förtjäna den och bibehåller därmed fullständig medverkan av alla Paradispersonligheter som är knutna till lokaluniversumets administration. Vi känner inte till att någon Mikael någonsin skulle ha agerat annorlunda; men de kunde alla göra det, ty de är Söner med verklig fri vilja.

En Skaparsons suveränitet i ett lokaluniversum genomgår sex, kanske sju, stadier av erfarenhetsmässig manifestation. Dessa framträder i följande ordning:

1. Den första tidens suveränitet som ställföreträdare — ensam, provisorisk befogenhet som utövas av en Skaparson innan den associerade Skapande Anden har fått personliga egenskaper.

2. Gemensam suveränitet som ställföreträdare — Paradisparets förenade styre efter det att Universums Moderande har uppnått personlighet.

3. Tilltagande suveränitet som ställföreträdare — en Skaparsons ökande befogenhet under perioden för hans sju utgivningar som skapad varelse.

4. Suprem suveränitet — den etablerade befogenheten efter fullföljandet av den sjunde utgivningen. I Nebadon daterar sig den suprema suveräniteten från fullföljandet av Mikael's utgivning på Urantia. Den har existerat bara lite över nitton hundra år

21:2.12 (237.2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

21:3.1 (237.3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and with the confirmation of the supervising Master Spirit of the superuniverse concerned. Such action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

21:3.2 (237.4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

21:3.3 (237.5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

21:3.4 (237.6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

21:3.5 (237.7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

21:3.6 (237.8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

21:3.7 (238.1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

21:3.8 (238.2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your

enligt er planetariska tid.

5. Tilltagande suprem suveränitet — det avancerade förhållande som växer fram av att majoriteten av de skapade varelsernas världar etableras i ljus och liv. Detta stadium hänför sig till den ouppnådda framtiden i ert lokaluniversum.

6. Treenighetssuveränitet — som utövas efter det att hela lokaluniversumet har etablerats i ljus och liv.

7. Ouppenbarad suveränitet — de okända förhållandena i en framtida universumtidsålder.

Då en Skaparmikael mottar den första tidens ställföreträdarsuveränitet i ett planerat lokaluniversum går han ed inför Treenigheten på att inte anta suprem suveränitet innan de sju utgivningarna som skapad varelse har fullföljts och att de har blivit bekräftade av superuniversumets härskare. Men om en Mikael-Son inte kunde, om han så ville, hävda en sådan ointjänad suveränitet skulle det inte vara någon mening med att gå ed på att inte göra det.

Även under de tidsåldrar som föregår utgivningarna styr en Skaparson sitt område närapå supremt när det inte finns några meningsskiljaktigheter i någon av dess delar. Begränsningarna i härskarmakten skulle knappast framträda om suveräniteten aldrig utmanades. Den suveränitet som utövas av en Skaparsons före utgivningarna och i ett universum utan uppror, är inte alls större än i ett universum där ett uppror inträffar; men i det första fallet är suveränitetens begränsningar inte uppenbara; i det senare fallet är de det.

Om en Skaparsons auktoritet eller förvaltning någonsin utmanas, attackeras eller äventyras är han evigt förbunden att upprätthålla, skydda, försvara och, om nödvändigt, återvinna sin personliga skapelse. Dessa Söner kan besväras eller antastas endast av varelser som de själva har skapat eller av högre varelser som de själva har valt. Man kunde sluta sig till att det är osannolikt att "högre varelser", de som har sitt ursprung på nivåer ovanför ett lokaluniversum, skulle förorsaka en Skaparson bekymmer, och det är sant. Men om de ville, så skulle de kunna göra det. Dygden är viljebestämd i personligheten; rättfärdigheten är inte automatisk i skapade varelser med fri vilja.

Före fullföljandet av utgivningslivsskedet regerar en Skaparson med vissa självpåtagna begränsningar i suveräniteten, men efter sin avslutade utgivningstjänst regerar han i kraft av sin faktiska erfarenhet i sina mångahanda skapade varelsers form och gestalt. När en Skapare sju gånger har vistats hos sina skapade, när utgivningslivsskedet är avslutat, då är han supremt etablerad i sin auktoritet i universumet; han har blivit en Mästarson, en suverän och suprem härskare.

Förfarandet för att uppnå suprem suveränitet i ett lokaluniversum består av följande sju erfarenhetsmässiga steg:

1. Att erfarenhetsmässigt sätta sig in i ju varelse nivåer i tillvaron genom tekniken för inkarnerad utgivning i just den gestalt som varelserna på ifrågavarande nivå har.

2. Att erfarenhetsmässigt viga sig åt varje fas i Paradisgudomens sjufaldiga vilja så som den

planetary time.

21:3.9 (238.3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the settling of a majority of the creature domains in light and life. This stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

21:3.11 (238.5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

21:3.12 (238.6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:3.13 (238.7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:3.14 (238.8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that "higher beings," those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

21:3.15 (238.9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:3.16 (238.10) The technique of obtaining supreme sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:3.17 (238.11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:3.18 (238.12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it

personifieras i de Sju Härskarandarna.

3. Att genomgå var och en av de sju erfarenheterna på de skapades nivåer samtidigt med en av de sju invigningarna till Paradisgudomens vilja.

4. Att på varje varelsenivå erfarenhetsmässigt, för Paradisgudomen och för alla förståndsvarelser i universumet, framställa varelselivets kulmen.

5. Att på varje varelsenivå erfarenhetsmässigt uppenbara en fas av Gudomens sjufaldiga vilja för utgivningsnivån och för hela universumet.

6. Att erfarenhetsmässigt förena den sjufaldiga varelseerfarenheten med den sjufaldiga erfarenheten av helgelsen att uppenbara Gudomens väsen och vilja.

7. Att uppnå ett nytt och högre förhållande till den Suprema Varelse. Återverkan av totaliteten av denna Skapares och skapads erfarenhet förstärker Gud den Supremes superuniversumverklighet och den Allsmåttige Supremes suveränitet i tid och rymd samt förverkligar den suprema suveräniteten i ett lokaluniversum för en Paradismikael.

Då frågan om suveränitet i ett lokaluniversum avgörs uppvisar Skaparsonen inte endast sin egen duglighet i att regera, utan han uppenbarar även Paradisgudomarnas natur och framställer deras sjufaldiga attityd. Det rör sig om den finita förståelsen för och de skapades uppskattning av Faderns överhöghet, när Sonen i sitt äventyrliga företag stiger ned för att ta på sig sina skapade varelsers form och erfarenheter. Dessa primära Paradissöner är de verkliga uppenbararna av Faderns kärleksfulla väsen och välgörande auktoritet, den samme Fader som tillsammans med Sonen och Anden är det universella överhuvudet för all makt och personlighet och allt styre överallt i alla universella riken.

4. MIKAELERNAS UTGIVNINGAR

Det finns sju grupper av Skaparsöner, som utger sig. De grupperas på detta sätt enligt antalet gånger de har utgivit sig till de skapade i sina världar. De sträcker sig från dem med den första erfarenheten upp genom ytterligare fem sfärer av progressiv utgivning tills de uppnår den sjunde och slutliga tilldragelsen i den skapades och Skaparens erfarenhet.

Avonalernas utgivning sker alltid i köttliga varelsers gestalt, men en Skaparsons sju utgivningar innebär att han framträder på sju av de skapades varelsenivåer och gäller uppenbarandet av de sju primära uttrycken för Gudomens vilja och väsen. Utan undantag genomgår alla Skaparsöner detta att sju gånger ge sig själva till sina skapade barn innan de påtar sig etablerad och suprem beslutanderätt i de universer som de själva har skapat.

Fastän dessa sju utgivningar varierar i olika sektorer och universer inkluderar de alltid äventyret med utgivning i dödlig gestalt. Vid den slutliga utgivningen framträder en Skaparson som medlem av en av de dödligas högre raser i någon bebodd värld, vanligen som medlem av den grupp som har fått den största mängden ärftliga egenskaper från Adams ätt, som

is personified in the Seven Master Spirits.

21:3.19 (239.1) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:3.20 (239.2) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

21:3.21 (239.3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:3.22 (239.4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:3.23 (239.5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:3.24 (239.6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. THE MICHAEL BESTOWALS

21:4.1 (239.7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:4.2 (239.8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times giving of themselves to their created children before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:4.3 (239.9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the Adamic stock which has

tidigare har importerats för att förbättra det fysiska tillståndet för folken med ursprung i djurriket. Endast en gång under sitt sjufaldiga livsskede som Gåvoson föds en Paradismikael av kvinna, så som ni har beskrivningen om barnet i Betlehem. Endast en gång lever och dör han som medlem av den lägsta klassen av evolutionära viljevarelser.

Efter varje utgivning stiger en Skaparson upp till "Faderns högra sida" för att där ta emot Faderns godkännande av utgivningen och för att få instruktioner som en förberedelse för följande skede i universumtjänst. Efter den sjunde och slutliga utgivningen erhåller en Skaparson av den Universelle Fadern suprem auktoritet och behörighet i sitt universum.

Det är dokumenterat att den gudomliga Sonen som senast framträdde på er planet var en Paradisets Skaparson som hade fullföljt sex faser av sitt utgivningslivsskede; följaktligen kunde han, när han gav upp det medvetna greppet om sitt inkarnerade liv på Urantia, sannerligen säga, vilket han också gjorde: "Det är fullbordat." Det var bokstavligen fullbordat. Hans död på Urantia avslutade hans utgivningslivsskede; det var sista steget i uppfyllandet av en Paradisets Skaparsons heliga ed. Och när denna erfarenhet har erhållits är dessa Söner suprema universumhärskare; de härskar inte längre som Faderns ställföreträdare utan med egen rätt och i eget namn som "Konungarnas Konung och Herrarnas Herre". Med vissa angivna undantag är dessa sjufaldiga Utgivningssöner ovillkorligen suprema i de universer där de har sin boning. Beträffande hans lokaluniversum överlämnades "all makt i himlen och på jorden" till denne segrande och upphöjde Mästarson.

Efter att de har avslutat sitt utgivningslivsskede räknas Skaparsönerna till en särskild klass: de sjufaldiga Mästarsönerna. Till sin person är Mästarsönerna identiska med Skaparsönerna, men de har genomgått en sådan unik utgivningsupplevelse att de allmänt anses höra till en annan klass. När en Skapare värdigas genomföra en utgivning blir följden en verklig och bestående förändring. Det är sant att Gåvosonen fortfarande och icke desto mindre är en Skapare, men han har lagt till sin natur erfarenheten hos en skapad varelse, vilket för evigt förflyttar honom från en Skaparsons gudomliga nivå och upphöjer honom till det erfarenhetsmässiga planet för en Mästarson, en som fullt har förtjänat rätten att härska över ett universum och administrera dess världar. Sådana varelser förkroppsligar allt som kan fås av gudomliga föräldrar och innesluter allting som står att få av erfarenheten som fullbordad skapad varelse. Varför skulle människan beklaga sitt ringa ursprung och sin påtvungna evolutionära levnadsbana när självaste Gudarna måste gå igenom en motsvarande erfarenhet innan de räknas som erfarenhetsmässigt värddiga och kompetenta att slutligen och helt härska över sina universumdomäner!

5. MÄSTARSÖNERNAS FÖRHÅLLANDE TILL UNIVERSUMET

En Mästar-Mikaels makt är obegränsad emedan den härrör från upplevd association med Paradistreenigheten och obestridd emedan den härrör

previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

21:4.4 (239.10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the "right hand of the Father," there to gain the Father's acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:4.5 (240.1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, "It is finished" — it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as "King of Kings and Lord of Lords." With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, "all power in heaven and on earth" was relegated to this triumphant and enthroned Master Son.

21:4.6 (240.2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:5.1 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from

från faktisk erfarenhet i egenskap av just de varelser som är underställda denna auktoritet. En sjufaldig Skaparsons suveränitet är suprem till sin natur emedan den:

1. Omfattar Paradisgudomens sjufaldiga synvinkel.
2. Inbegriper den sjufaldiga attityden hos tidens och rymdens skapade varelser.
3. Fulländat sammanför Paradisets attityd och de skapades synvinkel.

Denna erfarenhetsmässiga suveränitet innehåller sålunda Gud den Sjufaldiges all gudomlighet som kulminerar i den Suprema Varelsen. En sjufaldig Sons personliga suveränitet är lik den en gång fullbordade Suprema Varelsens framtida suveränitet och omfattar sålunda det största möjliga innehållet av Paradisreenighetens makt och auktoritet som kan manifesteras inom ifrågavarande tid-rymd ramar.

Då en Mikael-Son uppnår suprem suveränitet i lokaluniversumet förlorar han förmågan och möjligheten att under nuvarande universumtidsålder skapa helt nya typer av varelser. Men en Mästarsons förlust av förmågan att ge upphov till helt nya klasser av varelser inverkar ingalunda på arbetet med det livsbearbetande som redan har etablerats och som befinner sig i utvecklingsprocess; detta omfattande universumevolutionsprogram fortsätter utan avbrott eller inskränkning. Då en Mästarson uppnår suprem suveränitet medför det ansvaret för personlig hängivelse att fostra och administrera det som redan har formats och skapats och det som senare åstadkoms av dem som har blivit sålunda formade och skapade. Med tiden kan det uppkomma en nästan ändlös utveckling av olika varelser, men inga helt nya mönster eller typer av intelligenta varelser får härefter sin början direkt från en Mästarson. Detta är det första steget, början till en stabiliserad administration i varje lokaluniversum.

Upphöjandet av en sjufaldig Gåvoson till obestridd suveränitet i hans universum betyder att en tidsålderslång osäkerhet och relativ förvirring börjar ta slut. Efter denna händelse kommer det som inte en gång kan förändligas att till slut upplösas och det som inte en gång kan koordineras med kosmisk verklighet att till slut förstöras. När förråden av ändlös barmhärtighet och utsägbart tålmod har uttömts i en strävan att vinna viljevarelsernas lojalitet och hängivenhet i världarna, då tar rätten och rättfärdigheten över. Det som inte nåden kan rehabilitera, det kommer rättvisan till slut att tillintetgöra.

Mästar-Mikaelerna är suprema i sina egna lokala universer när de en gång har installerats som suveräna härskare. De få begränsningar som finns för deras styre kommer sig av vissa krafters och personligheters kosmiska preexistens. I övrigt är dessa Mästarsöner suprema i fråga om auktoritet, ansvar och administrativ makt i sina respektive universer; de är i egenskap av Skapare och Gudar suprema i praktiskt taget allting. Det finns ingenting utöver deras visdom när det gäller ett givet universums fungerande.

Efter sin upphöjelse till stabiliserad suveränitet i ett lokaluniversum har en Paradis-Mikael full kontroll över

actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

- 21:5.2 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.
- 21:5.3 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.
- 21:5.4 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:5.5 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:5.6 (240.8) With the achievement of supreme local universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct origin from a Master Son. This is the first step, the beginning, of a settled administration in any local universe.

21:5.7 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of a long uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime co-ordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

21:5.8 (241.2) The Master Michaels are supreme in their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

21:5.9 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he

alla andra Guds Söner som verkar inom hans domän, och han kan fritt regera i enlighet med sin uppfattning om behoven i hans världar. En Mästarson kan enligt sin vilja ändra på ordningen av de andliga domsluten och evolutionära anpassningarna på de bebodda planeterna. Och dessa Söner uppgör och verkställer planer enligt eget val i allt som gäller speciella planetariska behov, i synnerhet för de världar där de har vistats som skapade varelser och ännu mera när det gäller världen för deras slutliga utgivning, den planet där de har inkarnerat i köttslig gestalt.

Mästarsönerna ser ut att stå i fullständig förbindelse med sina utgivningsvärldar, inte endast de världar där de personligen har vistats utan alla världar till vilken en Administratörson har utgivit sig. Denna kontakt upprätthålls av deras egen andliga närvaro, Sanningens Ande, som de kan "utgjuta över allt kött". Dessa Mästarsöner upprätthåller också en obruten kontakt med den Evige Moder-Sonen i alltings centrum. De har en välvillig förståelse som sträcker sig från den Universelle Fadern i höjden till det planetariska livets ringa släkten i tidens riken.

6. MÄSTARMIKAELERNAS ÖDESBESTÄMMELSE

Ingen kan med slutlig auktoritet ta sig friheten att diskutera vare sig naturen hos eller bestämmelsen för lokaluniversernas sjufaldiga Mästarhärskare; trots det spekulerar vi alla mycket kring dessa frågor. Vi har fått lära oss, och vi tror, att varje Paradis-Mikael är ett absolut av de tvåfaldiga gudomstankar som utgör hans ursprung; sålunda förkroppsligar han aktuella faser av den Universelle Faderns och den Evige Sonens infinitet. Mikaelerna måste vara partiella i förhållande till den totala infiniteten, men de är antagligen absoluta i förhållande till den del av infiniteten som berör deras ursprung. Men då vi observerar deras arbete i den nuvarande universumtidsåldern upptäcker vi ingen handling som är mer än finit; all superfinit kapacitet som kan tänkas finnas måste vara innesluten i sig själv och ännu ouppenbarad.

Avslutandet av utgivningslivsskedet som skapad varelse och upphöjelsen till suprem suveränitet i universumet måste betyda ett avslutat frigörande av en Mikaelns kapacitet för finit verksamhet åtföljd av uppkomsten av kapacitet för mer än finit tjänst. Ty i detta sammanhang noterar vi att dessa Mästarsöner då hindras från att åstadkomma nya typer av skapade varelser, en begränsning som otvivelaktigt har nödvändiggjorts av befrielsen av deras superfinita potentialer.

Det är högst troligt att dessa oavslöjade skaparformågor förblir inneslutna i sig själva under hela den nuvarande universumtidsåldern. Men någon gång i en mycket avlägsen framtid, bland de nu mobiliserande universerna i yttre rymden, tror vi att förbindelsen mellan en sjufaldig Mästarson och en sjunde stadiets Skapande Ande kan nå upp till absonita tjänstenivåer förenad med uppkomsten av nya ting, betydelser och värden på transcendentala nivåer av ultimat universumbetydelse.

Alldeles så som den Supremes Gudom aktualeras genom erfarenhetsmässig tjänst, så uppnår Skaparsönerna det personliga förverkligande av

may freely rule in accordance with his concept of the needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

21:5.10 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to "pour out upon all flesh." These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

21:6.1 (241.5) No one may with finality of authority presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:6.2 (242.1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael's finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the liberation of their superfinite potentialities.

21:6.3 (242.2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:6.4 (242.3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are the Creator Sons achieving the personal realization of the

paradisgudomlighetens potentialer som finns gömda i deras outgrundliga väsen. När Kristus Mikael var på Urantia sade han en gång: "Jag är vägen, sanningen och livet." Vi tror att Mikaelerna i evigheten är bokstavligen bestämda att vara "vägen, sanningen och livet", ständigt belysande och banande vägen för alla universumpersonligheter där den går från suprem gudomlighet genom ultimat absonitet till evig gudomsfinalitet.

[Framfört av en Visdomens Fulländare från Uversa.]

Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, "I am the way, the truth, and the life." And we believe that in eternity the Michaels are literally destined to be "the way, the truth, and the life," ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

21:6.5 (242.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Kapitel 22. Guds treenigade söner

⇐ 021

Urantiaboken

023 ⇒

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 22 GUDS TREENIGADE SÖNER

Sektioner

Introduktion

1. De av Treenigheten omfamnade Sönerna
2. De Mäktiga Budbärarna
3. De med Stor Auktoritet
4. De utan Namn och Nummer
5. De Treenigade Väktarna
6. De Treenigade Ambassadörerna
7. Förfarandet vid treenigande
8. De av de skapade treenigade Sönerna
9. De Himmelska Beskyddarna
10. De Höga Sönernas Assistenten

PAPER 22 THE TRINITIZED SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

Introduktion

DET finns tre grupper av varelser som kallas Guds Söner. Förutom de nedstigande och de uppstigande klasserna av Söner finns det en tredje grupp känd som Guds Treenigade Söner. Den treenigade klassen av Söner underindelas i tre primära indelningar enligt ursprungen av dess många typer av personligheter, uppenbarade och ouppenbarade. Dessa primära indelningar är:

1. Av Gudomen treenigade Söner.
2. Av Treenigheten omfamnade Söner.
3. Av skapade varelser treenigade Söner.

Oberoende av ursprung är erfarenheten av att bli treenigad gemensam för alla Guds Treenigade Söner, antingen som en del av deras ursprung eller som en senare uppnådd erfarenhet av Treenighetens omfamning. De av Gudomen treenigade Sönerna förblir ouppenbarade i dessa berättelser; därför begränsar sig denna presentation till en beskrivning av de återstående två grupperna, i synnerhet till de av Treenigheten omfamnade sönerna till Gud.

1. DE AV TREENIGHETEN OMFAMNADE SÖNERNA

Alla av Treenigheten omfamnade söner är

INTRODUCTION

22:0.1 (243.1) THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

- 22:0.2 (243.2) 1. Deity-trinitized Sons.
- 22:0.3 (243.3) 2. Trinity-embraced Sons.
- 22:0.4 (243.4) 3. Creature-trinitized Sons.

22:0.5 (243.5) Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two groups, more particularly the Trinity-embraced sons of God.

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

22:1.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of

ursprungligen av tvåfaldigt eller av enkelt ursprung, men efter Treenighetens omfamning ägnar de sig för evigt åt Treenighetens tjänst och uppdrag. Denna kår, så som den uppenbaras och så som den är organiserad för superuniversumtjänst, omfattar sju klasser av personligheter:

1. Mäktiga Budbärare.
2. De med Stor Auktoritet.
3. De utan Namn och Nummer.
4. Treenigade Våktare.
5. Treenigade Ambassadörer.
6. Himmelska Beskyddare.
7. De Höga Sönernas Assistenten.

Dessa sju grupper av personligheter klassificeras ytterligare enligt ursprung, natur och funktion i tre större indelningar: Uppnåelsens Treenigade Söner, Utväljningens Treenigade Söner och Fulländningens Treenigade Söner.

Uppnåelsens Treenigade Söner — de Mäktiga Budbärarna, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer — är alla med Riktaren fusionerade uppstigna dödliga som har nått Paradiset och Finalitkåren. Men de är inte finaliter; när de har omfamnats av Treenigheten avlägsnas deras namn från namnlistan på finaliterna. De nya sönerna av denna klass genomgår specifika träningskurser under relativt korta perioder på Havona-kretsarnas högkvarterplaneter under ledning av Dagarnas Eviga. Därefter anvisas de till tjänst hos Dagarnas Forna i de sju superuniverserna.

Utväljningens Treenigade Söner omfattar de Treenigade Våktarna och de Treenigade Ambassadörerna. De rekryteras bland vissa evolutionära serafer och omvandlade mellanvarelser som har färdats genom Havona och uppnått Paradiset, såväl som bland vissa med Anden fusionerade och med Sonen fusionerade dödliga som likaledes har stigit upp till den centrala Ön av Ljus och Liv. Sedan de har omfamnats av Paradistreenigheten och efter en kort träningsperiod i Havona överförs de till Dagarnas Fornas domstolar.

Fulländningens Treenigade Söner. De Himmelska Beskyddarna och deras jämställda, de Höga Sönernas Assistenten, bildar en unik grupp av två gånger treenigade personligheter. De är av skapade varelser treenigade söner till Paradis-Havonapersonligheter eller till fulländade uppstigna dödliga som länge har utmärkt sig i Finalitkåren. Efter tjänst hos de Sju Härskarandarnas Suprema Verkställare och efter att ha tjänat under Treenighetens Undervisande Söner treenigas (omfamnas) en del av dessa av skapade varelser treenigade söner på nytt av Paradistreenigheten och förordnas sedan till Dagarnas Fornas hov som Himmelska Beskyddare och som de Höga Sönernas Assistenten. Fulländningens Treenigade Söner bestäms direkt till superuniversumtjänst utan ytterligare träning.

Våra medarbetare med treenighetsursprung — Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare och Universella Censorer — är oförändrade till sitt antal,

dual or single origin, but subsequent to the Trinity embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

- 22.1.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.
- 22.1.3 (243.8) 2. Those High in Authority.
- 22.1.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.
- 22.1.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.
- 22.1.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.
- 22.1.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.
- 22.1.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

22.1.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

22.1.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finaliters; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

22.1.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

22.1.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection.* The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals who have long distinguished themselves in the Corps of the Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are retrinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

22.1.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced

men de av Treenigheten omfamnade sönerna växer ständigt i antal. Alla sju klasser av treenighetsomfamnade söner är förordnade som medlemmar i styret för ett av de sju superuniverserna, och antalet i tjänst i varje superuniversum är exakt detsamma; inte en enda har någonsin gått förlorad. Varelserna som omfamnats av Treenigheten har aldrig gått vilse; de kan tillfälligt snubbla, men inte en enda av dem har någonsin dömts för förakt för superuniversernas regeringar. Uppnåelsens Söner och Utväljningens Söner har aldrig vacklat i sin tjänst i Orvonton, men de Fulländningens Treenigade Söner har ibland felat i omdömet och därmed orsakat övergående förvirring.

Under ledning av Dagarnas Forna fungerar alla sju klasser i stor utsträckning som självstyrande grupper. Omfattningen av deras tjänst är vidsträckt. Fulländningens Treenigade Söner lämnar inte superuniversumet för sitt förordnande, men deras treenigade medarbetare genomströvar storuniversum och färdas från tidens och rymdens evolutionära världar till Paradisets eviga Ö. De kan fungera i vilket superuniversum som helst, men de gör det alltid som medlemmar av superstyrelsen för sitt ursprungliga förordnande.

Uppenbarligen har de av Treenigheten omfamnade sönerna varaktigt utnämnts till tjänst i de sju superuniverserna; med säkerhet gäller denna stationering för hela den nuvarande universumtidsåldern, men vi har aldrig informerats om att den skulle vara för evigt.

2. DE MÄKTIGA BUDBÄRARNÄ

Mäktiga Budbärare hör till uppstigningsgruppen av Treenigade Söner. De är en klass av fulländade dödliga som har testats vid uppror eller deras personliga lojalitet har på annat sätt prövats; alla har gått igenom någon definitiv test i universumtrohet. I något skede under sin uppstigning till Paradiset stod de fasta och lojala inför sina överordnades svek, och en del fungerade aktivt och lojalt i stället för sådana otrogna ledare.

Med dessa personliga intyg på trofasthet och hängivelse färdas dessa uppstigande dödliga med strömmen av tidens pilgrimer genom Havona. De uppnår Paradiset, gradueras därifrån och upptas i Finalitkären. Därefter treenigas de i Paradistreenighetens hemliga omfamning och förordnas därefter att förena sig med Dagarnas Forna i administrationen av de sju superuniversernas regeringar.

Varje uppstigen dödlig, med erfarenhet av uppror, som fungerar lojalt inför upproret är bestämd att till slut bli en Mäktig Budbärare i superuniversumtjänst. Detsamma gäller för varje uppstigningsvarelse som effektivt förhindrar sådana omvälvningar av villfarelse, ondska och synd; ty verksamhet som avser att förhindra uppror eller åstadkomma högre former av lojalitet i en universumkris anses vara till och med av större värde än lojalitet inför faktiskt uppror.

De äldre Mäktiga Budbärarna valdes bland de från tid och rymd uppstigna dödliga som var bland de första som hade anlänt till Paradiset; många av vilka hade

sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

22.1.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of original designation.

22.1.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. THE MIGHTY MESSENGERS

22.2.1 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors, and some did actively and loyally function in the places of such unfaithful leaders.

22.2.2 (245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

22.2.3 (245.3) Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

22.2.4 (245.4) The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having

färdats genom Havona på Grandfandas tid. Men det första treenigandet av Mäktiga Budbärare verkställdes inte förrän kandidat kåren bestod av representanter från vart och ett av de sju superuniverserna. Och den sista gruppen av denna klass som kvalificerade sig i Paradiset omfattade uppstigna pilgrimer från lokaluniversumet Nebadon.

Mäktiga Budbärare omfamnas av Paradistreenigheten i klasser om sjuhundratusen, hundratusen för stationering i varje superuniversum. Nästan en biljon Mäktiga Budbärare är förordnade till Uversa, och det finns skäl att tro att det antal som tjänar i vart och ett av de sju superuniverserna är exakt detsamma.

Jag är en Mäktig Budbärare, och det kan intressera urantier att veta att min följeslagare och medarbetare under min erfarenhet som dödlig också var segerrik i den stora testen och att vi, trots att vi många gånger och långa perioder var åtskilda under den tidsålderslånga uppstigningen inåt mot Havona, omfamnades i samma grupp om sjuhundratusen och att vi tillbringade tiden på färden genom Vicegerington i nära och kärleksfull förbindelse med varandra. Vi fick slutligen vårt förordnande och sändes tillsammans till Uversa i Orvonton, och vi sänds ofta tillsammans för att utföra uppdrag som fordrar två Budbärares tjänster.

Mäktiga Budbärare tillsätts, liksom alla treenighetsomfamnade söner, till alla faser av verksamhet i superuniverserna. De står i ständig kontakt med sina högkvarter genom superuniversumets återspeglingstjänst. Mäktiga Budbärare tjänar i alla sektorer av ett superuniversum och utför ofta uppdrag i de lokala universerna och även i enskilda världar, såsom jag vid detta tillfälle.

I superuniversernas domstolar verkar Mäktiga Budbärare som försvarare av både individer och planeter då dessa kommer upp för domslut; de assisterar också Dagarnas Fulländade i att leda verksamheten i de större sektorerna. Som grupp är deras huvudsakliga uppdrag att verka som observatörer i superuniverserna. De är stationerade som Dagarnas Fornas officiella observatörer i olika högkvartersvärldar och på enskilda planeter av betydelse. Sålunda utsända tjänar de också som rådgivare för de myndigheter som styr verksamheten på de sfärer där de vistas. Budbärarna tar aktivt del i alla faser av planen för de dödligas progressiva uppstigande. Tillsammans med sina medarbetare av dödligt ursprung håller de superregeringarna i nära och personlig kontakt med läget och framstegen i Guds nedstigande Söners planer.

Mäktiga Budbärare är fullt medvetna om hela sitt livsskede som uppstigna, och det är därför som de är sådana användbara och medkännande omvårdare, förståelsefulla budbärare, för tjänst i varje värld i rymden och för varje varelse i tiden. Så snart ni har befriats från den köttsliga kroppen kommer ni att kommunicera fritt och förståeligt med oss, ty vi härstammar från alla raser i alla evolutionära världar i rymden, dvs. från de dödliga folkslag vars medlemmar innebos av och senare fusioneras med Tankeriktare.

traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the candidate corps contained representatives from each of the seven superuniverses. And the last group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

22:2.6 (245.6) I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

22:2.7 (245.7) Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant connection with their headquarters through the superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

22:2.8 (245.8) In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

22:2.9 (246.1) Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. DE MED STOR AUKTORITET

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

De med Stor Auktoritet, den andra gruppen av Uppnåelsens Treenigade Söner, är alla med Riktaren fusionerade varelser med dödligt ursprung. De är fulländade dödliga som har uppvisat utmärkt administrativ förmåga och visat sig ovanligt genialiska som verkställare under sitt långa uppstigande livsskede. De utgör eliten i fråga om förmåga att regera bland de överlevande dödliga från rymden.

Sjuttiotusen av De med Stor Auktoritet treenigas vid varje treenighetsförbindelse. Fastän lokaluniversumet Nebadon är en relativt ung skapelse finns dess representanter bland en nyligen treenigad grupp av denna klass. I Orvonton finns nu över tio miljarder förordnade av dessa skickliga administratörer. Liksom alla skilda klasser av himmelska varelser upprätthåller de sitt eget högkvarter i Uversa, och liksom hos de andra treenighetsomfamnade sönerna verkar deras reserver i Uversa som den centrala styrelseorganisationen för deras klass i Orvonton.

De med Stor Auktoritet är administratörer utan begränsning. De är Dagarnas Fornas allestädes närvarande och alltid effektiva verkställare. De tjänar på varje sfär, på varje bebodd planet och i varje fas av aktivitet i vart och ett av de sju superuniverserna.

Emedan de besitter ypperlig administrativ visdom och ovanlig verkställighetsförmåga åtar sig dessa lysande varelser att framföra superuniversumtribunalernas lagtolkning; de vårdar sig om att rättvisan verkställs och missanpassningarna rättas till i de evolutionära universerna. Om ni därför någon gång skulle bli stämde för felbedömningar under er uppstigning till de världar och sfärer som hör till ert föreskrivna kosmiska framskridande, är det knappast sannolikt att ni skulle få lida orättvisa, emedan era åklagare vore de en gång uppstigna varelser som personligen är bekanta med varje steg i det livsskede ni har genomgått och genomgår.

4. DE UTAN NAMN OCH NUMMER

De utan Namn och Nummer bildar den tredje och sista gruppen av Upphöjelsens Treenigade Söner; de är uppstigna själar som har utvecklat förmågan till gudsdyrkan utöver skickligheten hos alla andra söner och döttrar bland de evolutionära folkslagen från tidens och rymdens världar. De har förvärvat sig en andlig uppfattning om den Universelle Faderns eviga ändamål, vilken relativt sett överstiger förståelsen hos de evolutionära varelserna med namn och nummer; därför kallas de De utan Namn och Nummer. Noggrannare översatt skulle deras namn vara "De ovanför Namn och Nummer".

Denna klass av söner omfamnas av Paradistreenigheten i grupper om sju tusen. Registren i Uversa visar över etthundra miljoner av dessa söner med förordnande i Orvonton.

Eftersom De utan Namn och Nummer utgör de främsta andliga sinnena från de överlevande folkslagen är de speciellt kvalificerade att sitta till doms och framföra åsikter när en andlig synvinkel är önskvärd och när erfarenhet av uppstigningslivsskedet är väsentlig för en tillräcklig förståelse av de frågor som ingår i problemet som skall bedömas. De är de suprema

22:3.1 (246.2) Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

22:3.2 (246.3) Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central directing body of their order in Orvonton.

22:3.3 (246.4) Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the seven superuniverses.

22:3.4 (246.5) Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

22:4.1 (246.6) Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be "Those above Name and Number."

22:4.2 (247.1) This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

22:4.3 (247.2) Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme

jurymedlemmarna i Orvonton. Ett dåligt administrerat juryssystem kan i en del världar vara mer eller mindre en karikatyr av rättvisan, men i Uversa och dess filialdomstolar anlitar vi som jurymedlemsdomare dem som representerar den högsta typen av evolverad andlig mentalitet. Rättskipningen är den högsta funktionen i varje form av regering, och de som ombetros att avkunna dom borde väljas bland de mest högtstående och ädla av de mest erfarna och förståelsefulla individerna.

Utväljandet av kandidater till de grupper av Mäktiga Budbärare, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer som skall treenigas sker naturligt och automatiskt. Paradisets urvalsförfaranden är inte i något avseende godtyckliga. Personlig erfarenhet och andliga värden bestämmer personsammansättningen av Uppnåelsens Treenigade Söner. Dessa varelser är jämlika till sin auktoritet och ensartade till sin administrativa ställning, men de besitter var och en individualitet och olika karaktärer; de är inte standardiserade varelser. Alla är olika till sina utmärkande drag, beroende på olikheterna i deras uppstigningsskeden.

Som tillägg till dessa erfarenhetsmässiga kvalifikationer har Uppnåelsens Treenigade Söner blivit treenigade i den gudomliga omfamningen hos Paradisets Gudomar. Som en följd därav fungerar de som jämställda medarbetare till Treenighetens Stationära Söner, ty Treenighetens omfamning tycks verkligen att ur den kommande tidens ström lyfta fram mängden icke-realiserad potential hos skapade varelser. Men detta är sant endast för det som gäller den nuvarande universumtidsåldern.

Denna grupp av söner befattar sig huvudsakligen, men inte enbart, med de tjänster som berör uppstigningsskedet för tidens och rymdens dödliga. Om det någonsin råder osäkerhet om en dödlig varelses ståndpunkt, avgörs frågan genom hänvändelse till en uppstigningskommission bestående av en Mäktig Budbärare, en av De med Stor Auktoritet och en av De utan Namn och Nummer.

Ni dödliga som läser detta budskap må kanske själva stiga upp till Paradiset, få ta emot Treenighetens omfamning, i en avlägsen framtida tidsålder knyts till Dagarnas Fornas tjänst i ett av de sju superuniverserna och någon gång anvisas att utvidga sanningens uppenbarelse på någon evolverande bebodd planet, just så som jag nu fungerar på Urantia.

5. DE TREENIGADE VÄKTARNA

De Treenigade Vaktarna är Utväljningens Treenigade Söner. Inte endast era släkten och andra dödliga av överlevnadsvärde färdas genom Havona, uppnår Paradiset och finner sig ibland bestämda till superuniversumtjänst tillsammans med Treenighetens Stationära Söner, utan även era trogna serafiska beskyddare och era lika trogna medarbetare, mellanvarelserna, kan också bli kandidater för samma Treenighetens erkänsla och samma höga personlighetsbestämmelse.

Treenigade Vaktare är uppstigna serafer och omvandlade mellanvarelser som har färdats genom

jurors of Orvonton. A maladministered jury system may be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be chosen from the highest and most noble types of the most experienced and understanding individuals.

22:4.4 (247.3) The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

22:4.5 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

22:4.6 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

22:4.7 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

22:5.1 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates for the same Trinity recognition and superb personality destiny.

22:5.2 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant seraphim and translated midway creatures who have passed through Havona and have attained Paradise and

Havona, uppnått Paradiset och Finalitkåren. Därefter omfamnades de av Paradistreenigheten och anvisades tjänst hos Dagarnas Forna.

Kandidaterna för Treenighetens omfamning bland de uppstigna seraferna ges denna erkänsla på grund av sitt modiga samarbete med någon uppstigen dödlig som nådde upp till Finalitkåren och senare blev treenigad. Min egen serafiska beskyddare från det dödliga livsskedet kom igenom med mig, blev senare treenigad och är nu knuten till styrelsen i Uversa som en Treenigad Väktare.

Så är det också med mellanvarelserna; många omvandlas och uppnår Paradiset, och tillsammans med seraferna — och av samma orsaker — omfamnas de av Treenigheten och förordnas till superuniverserna som Väktare.

De Treenigade Väktarna omfamnas av Paradistreenigheten i grupper om sjuttiotusen, och en sjundedel av varje grupp anvisas till varje superuniversum. Det finns nu i tjänst i Orvonton något över tio miljoner av dessa betrodda och höga Väktare. De tjänar i Uversa och på högkvarterssfärerna i de större och mindre sektorerna. I sitt arbete assisteras de av en kår av flera miljarder sekonafer och andra dugliga superuniversumpersonligheter.

De Treenigade Väktarna börjar sin karriär som väktare, och de fortsätter som sådana i superstyrelsernas ärenden. På sätt och vis är de tjänsteinnehavare vid regeringarna i sina superuniverser, men de har inte att göra med individer såsom de Himmelska Beskyddarna. De Treenigade Väktarna administrerar gruppärenden och utvecklar kollektiva projekt. De är väktare för register, planer och institutioner; de verkar som förvaltare för projekt, personlighetsgrupper, uppstigningsprojekt, morontiplaner, universumprojekteringar och otaliga andra underhavanden.

6. DE TREENIGADE AMBASSADÖRERNA

De Treenigade Ambassadörerna är den andra klassen av Utväljningens Treenigade Söner, och likt sina medarbetare, Väktarna, rekryteras de bland två typer av uppstigna varelser. Alla uppstigande dödliga fusioneras inte med Riktaren eller Fadern; en del fusioneras med Anden, en del med Sonen. En del av dessa med Anden eller Sonen fusionerade dödliga når fram till Havona och uppnår Paradiset. Bland dem som stigit upp till Paradiset utväljs kandidater att omfamnas av Treenigheten, och emellanåt treenigas de i grupper om sjutusen. De förordnas sedan till superuniverserna som Dagarnas Fornas Treenigade Ambassadörer. Nästan en halv miljard är registrerade i Uversa.

Treenigade Ambassadörer utväljs att omfamnas av Treenigheten enligt rekommendation av deras lärare i Havona. De utgör de bästa sinnena i sina respektive grupper och är därför bäst kvalificerade att hjälpa superuniversernas härskare att förstå och administrera de världars intressen från vilka de dödliga som har fusionerats med Anden härstammar. De med Sonen fusionerade Ambassadörerna är till stor hjälp när vi behandlar problem som berör den med Sonen fusionerade personlighetsklassen.

the Corps of the Finality. Subsequently they were embraced by the Paradise Trinity and were assigned to the service of the Ancients of Days.

22.5.3 (248.2) The candidates for the Trinity embrace from among the ascendant seraphim are accorded this recognition because of their valiant co-operation with some ascendant mortal who attained the Corps of the Finality and was subsequently trinitized. My own seraphic guardian of the mortal career went through with me, was later trinitized, and now is attached to the Uversa government as a Trinitized Custodian.

22.5.4 (248.3) And so with the midway creatures; many are translated and achieve Paradise and, along with the seraphim and for the same reasons, are Trinity embraced and commissioned as Custodians in the superuniverses.

22.5.5 (248.4) The Trinitized Custodians are embraced by the Paradise Trinity in groups of seventy thousand, and one seventh of each group is assigned to a superuniverse. There are now in the service of Orvonton slightly over ten million of these trusted and high Custodians. They serve on Uversa and on the major and minor headquarters spheres. In their labors they are assisted by a corps of several billion seconaphim and other able superuniverse personalities.

22.5.6 (248.5) The Trinitized Custodians start out their careers as custodians, and they continue as such in the affairs of the supergovernments. In a way, they are officers of their superuniverse governments, but they do not deal with individuals, as do the Celestial Guardians. The Trinitized Custodians administer group affairs and foster collective projects. They are the custodians of records, plans, and institutions; they act as the trustees of undertakings, personality groups, ascendant projects, morontia plans, universe projections, and innumerable other enterprises.

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

22.6.1 (248.6) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are registered on Uversa.

22.6.2 (248.7) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving the Son-fused order of personality.

De Treenigade Ambassadörerna är Dagarnas Fornas emissarier för varje syfte, till varje värld eller universum inom superuniversumet för deras förordnande. De utför speciell och viktig tjänst i de mindre sektorernas högkvarter, och de utträtt de otaliga diverseuppgifterna i ett superuniversum. De är superregeringarnas nödfalls- eller reservkår bland de Treenigade Sönerna, och de är därför tillgängliga för en stor mängd olika uppdrag. I fråga om superuniversernas angelägenheter sysslar de med tusentals arbetsuppgifter som det är omöjligt att beskriva för människosinnet då det inte på Urantia försiggår någonting som på något sätt skulle kunna jämföras med dessa aktiviteter.

7. FÖRFARANDET VID TREENIGANDE

Jag kan inte helt förklara för det materiella sinnet den upplevelse som utgör den suprema skapande akten för fulländade och fullbordade andliga varelser: treenigandet. Treenigandets förfaranden ingår bland Vicegeringtons och Solitaringtons hemligheter och kan uppenbaras för och förstås av inga andra än de som har genomgått dessa unika erfarenheter. Därför är det inte möjligt för någon varelse att för människans sinne med framgång beskriva naturen av och innebörden i detta mycket speciella utförande.

Förutom Gudomarna är det endast Paradis-Havonapersonligheter och vissa medlemmar i var och en av finalitkärorna som deltar i treenigande. Under vissa specialiserade förhållanden av paradissfulländning kan dessa ädla varelser inlåta sig på det unika äventyret att ge identitet åt ett begrepp, och mången gång lyckas de åstadkomma en ny varelse: en av skapade varelser treenigad son.

Förhålligade skapade varelser som inlåter sig på sådana äventyr som innebär treenigande får ta del i endast en sådan erfarenhet, medan det inte ser ut att finnas någon gräns för fortsatt utförande av treeniganden när det gäller Paradisets Gudomar. Gudomen förefaller att vara begränsad endast i ett avseende: det kan finnas endast en Ursprunglig och Oändlig Ande, endast en infinit verkställare av Faderns och Sonens förenade vilja.

De uppstigna dödliga finaliterna som har fusionerat med Riktare och uppnått vissa nivåer av Paradisets kultur och andliga utveckling hör till dem som kan försöka sig på att treeniga en skapad varelse. Grupperingar av dödliga finaliter som är stationerade i Paradiset beviljas en viloperiod vart tusende år av Havona-tid. Dessa finaliter kan välja bland sju olika sätt att använda denna uppdragsfria period, och ett av dessa sätt är att i förening med någon medfinaliter eller någon Paradis-Havonapersonlighet försöka utföra treenigande av en skapad varelse.

Om två dödliga finaliter genom att gå inför Totaluniversums Arkitekter visar att de oberoende av varandra har valt ett identiskt begrepp för treenigande har Arkitekterna enligt eget omdöme befogenhet att kungöra tillåtelse för dessa förhålligade dödliga uppstigande att förlänga sin viloperiod och dra sig tillbaka för en tid till sektorn för treenigande för Paradisets Medborgare. Om de vid slutet av detta tilldelade tillbakadragande anmäler att de enskilt och

22:6.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

22:7.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

22:7.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

22:7.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit, only one infinite executive of the united will of the Father-Son.

22:7.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to attempt the enactment of creature trinitization.

22:7.5 (249.5) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly

gemensamt har valt att göra det paradisiska försöket att förändliga, idealisera och aktualisera ett utvalt och ursprungligt begrepp som inte tidigare har treenigats, då ger Härskarande Nummer Sju order om bemyndigande för ett sådant speciellt företag.

Dessa äventyr tar ibland otroligt långa tidsperioder i anspråk; en tidsålder ser ut att passera innan dessa trogna och beslutsamma före detta dödliga — och ibland Paradis-Havonapersonligheter — slutligen når sitt mål, verkligen lyckas ge sitt valda begrepp av universell sanning aktual tillvaro. Och dessa hängivna par lyckas inte alltid; mången gång misslyckas de, och detta utan att man kan upptäcka något fel hos dem. De kandidater för treenigande som sålunda misslyckas upptas i en speciell grupp av finaliter. De betecknas som varelser som har gjort det suprema försöket och har utstått den suprema besvikelsen. När Paradisets Gudomar förenas i avsikt att treeniga lyckas de alltid, men detta gäller inte ett homogent par av skapade varelser, försöket till förenig mellan två medlemmar av samma varelseklass.

När en ny och ursprunglig varelse treenigas av Gudarna förblir de gudomliga föräldrarna oförändrade till sin gudomspotential; men när upphöjda skapade varelser utför en sådan skapande handling undergår den ene av de kontrakterande och deltagande individerna en unik personlighetsförändring. De två föräldrarna till en av skapade varelser treenigad son blir i viss bemärkelse andligen som en. Vi tror att denna tvåförening av vissa andliga faser i personligheten antagligen kommer att bestå till den tid då den Supreme Varelse har uppnått full och avslutad personlighetsmanifestation i storuniversum.

Samtidigt med uppkomsten av en ny av skapade varelser treenigad son, inträffar denna funktionella andliga förening av de två föräldrarna; de två treenigande föräldrarna blir ett på den ultimata funktionella nivån. Ingen skapad varelse i universum kan helt förklara detta förvånande fenomen; det är en närapå gudomlig erfarenhet. När Fadern och Sonen förenades för att göra den Oändlige Anden evig, blev de efter fullbordat syfte omedelbart som en och har sedan dess varit ett. Och fastän föreningen mellan två skapade treenighetsvarelser är i linje med den infinita omfattningen av den fulländade gudomsföreningen mellan den Universella Fadern och den Evige Sonen, är följdverkningarna av det treenigande som utförs av skapade varelser inte eviga till sin natur; de kommer att upphöra då de erfarenhetsmässiga Gudomarna har uppnått färdig faktisk existens.

Fastän dessa föräldrar till treenigade söner blir som en i sina universumuppdrag räknas de fortsättningsvis som två personligheter i Finalitkårens sammansättning och personregister, såväl som i registret hos Totaluniversums Arkitekter. Under innevarande universumtidsålder är alla föräldrar som förenas av treenigande oskiljaktiga till uppdrag och funktion; dit den ene far, far ock den andra; det den ene gör, gör ock den andra. Om föräldrarnas tvåförening innebär en förening mellan en dödlig (eller annan) finalit och en Paradis-Havonapersonlighet fungerar de förenade föräldravarelserna varken tillsammans med paradisborna, havonaborna eller finaliterna. Sådana blandade föreningar av varelser samlas i en speciell kår bestående av liknande varelser. Och i alla föreningar för treenigande, blandade eller ej, är föräldravarelserna

elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing such an extraordinary undertaking.

22:7.6 (249.6) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finaliters who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

22:7.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

22:7.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

22:7.9 (250.3) While these parents of creature-trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finaliters. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have

medvetna om och kan kommunicera med varandra, och de kan utföra uppgifter som ingendera tidigare kunde ha klarat av.

De Sju Härskarandarna har behörighet att godkänna föreningen mellan finaliter och Paradis-Havonapersonligheter för treenigande, och dessa blandade förbindelser är alltid framgångsrika. De magnifika treenigade söner som kommer till på detta sätt är uttryck för begrepp som inte lämpar sig att förstås vare sig av Paradisets eviga skapade eller av rymdens tidsvarelser; de blir därför skyddslingar hos Totaluniversums Arkitekter. Dessa ödesbestämmelsens treenigade söner förkroppsligar idéer, ideal och erfarenhet som uppenbarligen hänför sig till en kommande universumtidsålder och därför inte har något omedelbart praktiskt värde för administrationen i vare sig superuniverserna eller centraluniversumet. Dessa unika söner till tidens barn och evighetens medborgare hålls alla i reserv i Vicegerington, där de är sysselsatta med att studera tidens begrepp och evighetens realiteter i en speciell sektor av sfären som upptas av Skaparsonkårens hemliga högskolor.

Den Suprema varelsen utgör en förening av tre faser av gudomsrealitet: Gud den Supreme, den andliga föreningen av vissa finita aspekter hos Paradistreenigheten; den Allsmåktige Supreme, maktföreningen av storuniversums Skapare; och det Suprema Sinnet, det individuella bidraget från det Tredje Ursprunget och Centret och hans jämställda till den Suprema Varelseens realitet. I sina äventyr som syftar till treenigande är de storartade skapade varelserna i centraluniversumet och Paradiset sysselsatta med en trefaldig utforskning av den Supremes Gudom, vilket leder till att det uppstår tre klasser av söner, treenigade av de skapade:

1. Av uppstigna varelser treenigade Söner. I sina skapande strävanden försöker finaliterna treeniga vissa av den Allsmåktige Supremes begreppsmässiga realiteter, vilka de erfarenhetsmässigt har förvärvat under sin uppstigning genom tid och rymd till Paradiset.

2. Av Paradis-Havonapersonligheter treenigade Söner. Paradismedborgarnas och havoniternas kreativa strävanden resulterar i treenigandet av vissa höga andliga aspekter hos den Suprema Varelseens, vilka de erfarenhetsmässigt har förvärvat på en supersuprem bakgrund gränsande till den Ultimate och den Evige.

3. Ödesbestämmelsens treenigade Söner. Men när en finalit och en paradishavonit tillsammans treenigar en ny varelse får denna gemensamma strävan följdverkningar i vissa faser av det Suprema-Ultimata Sinnet. De treenigade söner som detta resulterar i är överskapelsemässiga; de företräder den Supreme-Ultimate Gudomens aktualiteter som inte på annat sätt har uppnåtts erfarenhetsmässigt och som därför automatiskt faller inom området för Totaluniversums Arkitekter, beskyddarna av de ting som överskrider skapelsegränserna i den nuvarande universumtidsåldern. Ödesbestämmelsens treenigade söner förkroppsligar vissa aspekter av den Supreme-Ultimates ouppenbarade totaluniversumfunktion. Vi vet inte särskilt mycket om dessa tidens och evighetens gemensamma barn, men vi vet mycket mer än vi tillåts uppenbara.

previously discharged.

22:7.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finaliters and Paradise-Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

22:7.11 (251.1) The Supreme Being is the unification of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

22:7.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons*. In their creative efforts the finaliters are attempting to trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

22:7.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons*. The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

22:7.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny*. But when a finaliter and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercusses in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. DE AV DE SKAPADE TREENIGADE SÖNERNA

Förutom de av skapade varelser treenigade sönerna som har beskrivits i denna berättelse, finns det talrika ouppenbarade klasser av varelser som har treenigats av skapade varelser: olika efterkommande från mångahanda förbindelser mellan personligheter från sju finalitkårer och Paradis-Havonapersonligheter. Men alla dessa varelser, ouppenbarade och ouppenbarade, som har treenigats av skapade varelser, är begåvade med personlighet av den Universelle Fadern.

När de nya av uppstigna varelser treenigade och av Paradis-Havonapersonligheter treenigade sönerna är unga och oskolade sänds de vanligen för långa tjänstperioder till den Oändlige Andens sju paradissfärer, där de tjänar under överinseende av de Sju Suprema Verkställarna. Senare kan de antas av Treenighetens Undervisande Söner för ytterligare träning i de lokala universerna.

Dessa adopterade söner med ursprung i höga och förhålligade skapade varelser är lärlingar, elevbiträden, hos de Undervisande Sönerna, och när det gäller klassificeringen räknas de ofta tillfälligtvis samman med dessa Söner. De får utföra, och gör det, många ädla uppdrag som kräver självförsakelse till förmån för de områden som de har valt för sin tjänst.

De Undervisande Sönerna i de lokala universerna kan nominera sina treenigade skyddslingar för att omfamnas av Paradistreenigheten. Då de återvänder från denna omfamning som Tulländningens Treenigade Söner inträder de i tjänst hos Dagarnas Forna i de sju superuniverserna, vilket är den nu kända bestämmelsen för denna unika grupp av två gånger treenigade varelser.

Alla av-skapade-varelser-treenigade söner omfamnas inte av Treenigheten; många blir medarbetare och ambassadörer i tjänst hos Paradisets Sju Härskarandar, superuniversernas Återspeglande Andar och de lokala skapelsernas Moderandar. En del antar speciella uppdrag på den eviga Ön. Andra kan inträda i specialtjänst i Faderns hemliga världar och på Andens sfärer i Paradiset. Så småningom finner mången vägen till den gemensamma kåren för de Treenigade Sönerna på den inre kretsen i Havona.

Med undantag för Fulländningens Treenigade Söner och de som samlas i Vicegerington förefaller den suprema ödesbestämmelsen för alla av skapade varelser treenigade söner att vara inträde i de Treenigade Finaliternas Kår, en av Paradisets sju Finalitkårer.

9. DE HIMMELSKA BESKYDDARNA

Av-skapade-varelser-treenigade söner omfamnas av Paradistreenigheten i grupper om sjutusen. Dessa treenigade efterkommande till fullbordade människor och Paradis-Havonapersonligheter omfamnas alla på samma sätt av Gudomarna, men de skickas till superuniverserna enligt råd av deras tidigare instruktörer, Treenighetens Undervisande Söner. De med mera acceptabel tjänst bakom sig förordnas till Höga Söners Assistenten; de som har utmärkt sig

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

22:8.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finaliter corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are endowed with personality by the Universal Father.

22:8.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long periods of service on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, where they serve under the tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

22:8.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

22:8.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

22:8.5 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

22:8.6 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finaliters, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

22:9.1 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated

mindre i sin verksamhet utnämns till Himmelska Beskyddare.

När dessa unika varelser har omfamnats av Treenigheten blir de värdefulla medhjälpare till superuniversernas styrelser. De är förtrogna med de frågor som berör uppstigningsskedet, inte som följd av personlig uppstigning men som resultat av sin tjänst hos Treenighetens Undervisande Söner i världarna i rymden.

Nästan en miljard Himmelska Beskyddare har förordnats till Orvonton. De har i huvudsak hänförs till Dagarnas Fulländades administration på de större sektorernas högkvarter och assisteras dugligt av en kår av Son-fusionerade uppstigna dödliga.

De Himmelska Beskyddarna är tjänstemän vid Dagarnas Fornas domstolar, och de fungerar som bud och överbringare av stämningar och beslut från de olika tribunalerna i superuniversernas styrelser. De utför häktningarna för Dagarnas Forna; de färdas ut från Uversa för att hämta med sig de varelser vilkas närvaro fordras inför superuniversumets domare; de verkställer besluten om arrestering av varje personlighet i superuniversumet. De åtföljer också med Anden fusionerade dödliga från de lokala universerna när dessas närvaro av någon orsak fordras i Uversa.

De Himmelska Beskyddarna och deras medarbetare de Höga Sönernas Assistenten har aldrig haft Riktare. De är inte heller fusionerade med Sonen eller Anden. Paradistreenighetens omfamning kompenserar emellertid Fulländningens Treenigade Söners ofusionerade status. Treenighetsomfamningen kan verka endast på den idé som har personifierats i en av skapade varelser treenigad son, så att den omfamnade sonen i övrigt förblir oförändrad, men en sådan begränsning inträffar endast när så har planerats.

Dessa två gånger treenigade söner är underbara varelser, men de är varken lika mångsidiga eller pålitliga som sina uppstigna medarbetare; de saknar den oerhörda och djupa personliga erfarenhet som resten av sönerna i denna grupp har förvärvat genom att faktiskt kliva upp till härligheten från rymdens mörka domäner. Vi som har det uppstigande livsskedet bakom oss älskar dem och gör allt i vår makt för att kompensera deras brister, men de får oss alltid att vara tacksamma för vårt ringa ursprung och vår förmåga till erfarenhet. Deras villighet att inse och erkänna sina brister i fråga om universumuppstigningens erfarenhetsmögliga realiteter är överjordiskt vacker och ibland helt rörande patetisk.

Fulländningens Treenigade Söner är begränsade i motsats till andra treenigade söner emedan de saknar erfarenhetsmässig förmåga i tid och rymd. I fråga om erfarenhet är de bristfälliga trots sin långa träning hos de Suprema Verkställarna och de Undervisande Sönerna, och om så ej vore skulle deras erfarenhetsmässiga mättnad hindra dem från att bli lämnade i reserv för att förvärva erfarenhet i en framtida universumtidsålder. Det finns helt enkelt ingenting i hela den universella tillvaron som kan ersätta faktisk personlig erfarenhet, och dessa söner som har treenigats av skapade varelser hålls i reserv för erfarenhetsmässig verksamhet i någon framtida

Celestial Guardians.

22:9.2 (252:4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

22:9.3 (252:5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

22:9.4 (252:6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

22:9.5 (252:7) The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

22:9.6 (252:8) These twice-trinitized sons are marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiential realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

22:9.7 (253:1) Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential function in some future universe epoch.

universumepok.

I mansoniavärldarna har jag ofta sett dessa värdiga tjänstemän vid superuniversums höga domstolar titta så längtansfullt och vädjande på även sådana som nyligen har anlänt från de evolutionära världarna i rymden, att man inte kunde låta bli att inse att dessa innehavare av icke-erfarenhetsbaserat treenigande verkligen avundades sina förment mindre lyckosamma bröder som stiger upp längs den universella vägen med steg av äkta erfarenhet och verkligt levande. Trots sina handikapp och begränsningar är de en underbart nyttig och ständigt villig kår av arbetare när det gäller förverkligandet av superuniversumregeringarnas komplicerade administrativa planer.

10. DE HÖGA SÖNERNAS ASSISTENTER

De Höga Sönernas Assistenten är den förnämsta gruppen bland de ånyo treenigade sönerna till förhärligade uppstigna varelser från de Dödligas Finalitkår och Paradis-Havonapersonligheter, deras eviga medarbetare. De anvisas tjänst och funktion i superuniverserna som personliga medhjälpare till höga söner i Dagarnas Fornas regeringar. De kunde lämpligen kallas privatsekreterare. De verkar emellanåt som tjänstemän i de höga sönernas speciella kommissioner och andra gruppanslutningar. De betjänar Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare, Universella Censorer, Mäktiga Budbärare, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer.

Om jag i diskussionen om de Himmelska Beskyddarna förefaller att ha poängterat begränsningarna och handikappen hos dessa två gånger treenigade söner, så låt mig nu i rättvisans namn fästa uppmärksamheten på deras ena mycket starka sida, en egenskap som gör dem nästan ovärderliga för oss. Dessa varelser har själva sin existens att tacka för det faktum att de är personifikationen av ett enda och supremt begrepp. De förkroppsligar som personlighet någon gudomlig idé, något universellt ideal som aldrig tidigare har uttänkts, uttryckts eller treenigats. Och de har senare omfamnats av Treenigheten; sålunda uttrycker och faktiskt förkroppsligar de just den visdom hos den gudomliga Treenigheten som gäller idén och idealet för deras personlighetsexistens. I den mån detta speciella begrepp kan uppenbaras för universerna, förkroppsligar dessa personligheter allt det som förståndet hos någon skapad eller Skapare någonsin skulle kunna uttänka, uttrycka eller exemplifiera. De är denna idé personifierad.

Kan ni inte se att sådana levande koncentrationer av ett enda supremt begrepp av universell realitet är till uteslående hjälp för dem som har anförtröts administrationen av superuniverserna?

För inte länge sedan bestämdes jag att leda en kommission på sex — en av varje av de höga sönerna — med uppgift att studera tre problem angående en grupp av nya universer i de södra delarna av Orvonton. Jag blev mycket starkt medveten om värdet av de Höga Sönernas Assistenten när jag hos ledaren för deras klass i Uversa anhöll om temporärt tilldelande av sådana sekreterare till min kommission. Idén som gällde vårt första problem representerades av en av de

22:9.8 (253.2) On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253.3) The High Son Assistants are the superior group of the re-trinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

22:10.2 (253.4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that idea personified.*

22:10.3 (253.5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the superuniverses?

22:10.4 (254.1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa,

Höga Sönernas Assistenten i Uversa som genast knöts till vår grupp. Vårt andra problem förkroppsligades av en av de Höga Sönernas Assistenten anvisad till superuniversum nummer tre. Vi fick mycken hjälp från denna källa genom centraluniversumets informationscentral för koordinering och spridning av väsentlig kunskap, men ingenting jämförbart med den hjälp som erbjöds av den faktiska närvaron av en personlighet som är ett begrepp treenigat i suprematet av skapade varelser och treenigat i slutlighet av Gudomen. Beträffande vårt tredje problem avslöjade Paradiset register att en sådan idé aldrig hade blivit treenigad av skapade varelser.

Höga Sönernas Assistenten är unika och ursprungliga personaliseringar av ofantliga begrepp och oerhörda ideal. Och som sådana kan de från tid efter annan på ett obeskribart sätt belysa våra överläggningar. Då jag verkar i något avlägset uppdrag ute i rymdens universer, tänk vad det betyder i fråga om hjälp om jag har lyckan att ha knuten till mitt uppdrag en av de Höga Sönernas Assistenten som är det gudomliga begreppets fullhet beträffande just det problem som jag har blivit sänd att ta itu med och lösa; och jag har upprepade gånger fått erfara just detta. Den enda svårigheten med denna plan är att inget superuniversum kan ha en fullständig uppsättning av dessa treenigade idéer; vi får endast en sjundel av dessa varelser; därför är det endast i ungefär ett fall av sju som vi har nöjet att ha dessa varelser personligen med oss även då registren utvisar att idéen har treenigats.

Vi skulle med stor fördel kunna använda ett mycket större antal av dessa varelser i Uversa. På grund av deras stora värde för superuniversernas administration uppmuntrar vi på alla möjliga sätt pilgrimerna från rymden och även Paradiset invånare att försöka sig på treenigande efter det att de har överfört till varandra de erfarenhetsmässiga realiteter som är väsentliga för att förverkliga dessa skapande äventyr.

Vi har nu i vårt superuniversum ungefär en och en kvarts miljon Höga Sönernas Assistenten, och de tjänar både i de större och de mindre sektorerna, så som de även verkar i Uversa. De följer ofta med oss på våra uppdrag till de avlägsna universerna. De Höga Sönernas Assistenten är inte stadigvarande bestämda åt någon Son eller till någon kommission. De befinner sig i ständig cirkulation och tjänar var den idé eller det ideal, som de är, bäst kan främja Paradistreenighetens eviga syfte vilkens söner de har blivit.

De är rörande tillgivna, ypperligt lojala, utomordentligt intelligenta, supremt visa — beträffande en enda idé — och överjordiskt ödmjuka. Samtidigt som de kan ge er hela universums lärdom om sin enda idé eller sitt enda ideal är det nära nog patetiskt att observera dem söka kunskap och information om en massa andra frågor, till och med från de uppstigande dödliga.

Och detta är berättelsen om ursprunget, naturen och verksamheten som är utmärkande för vissa av dem som kallas Guds Treenigade Söner, i synnerhet dem som har fått del av Paradistreenighetens gudomliga omfamning och som sedan har anvisats tjänst i superuniverserna för att där hänge sig åt klokt och förståelsefullt samarbete med Dagarnas Fornas administratörer i deras outtröttliga strävan att för de uppstigande dödliga från tiden underlätta framskridandet inåt mot deras omedelbara bestämmelse i Havona och

who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who is a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

22:10.5 (254.2) High Son Assistants are unique and original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

22:10.6 (254.3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

22:10.7 (254.4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they are can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

22:10.8 (254.5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:10.9 (254.6) And this is the narrative of the origin, nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and

deras slutliga mål i Paradiset.

[Berättat av en Mäktig Budbärare, medlem av
uppenbarelsekåren från Orvonton.]

their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255:1) [Narrated by a Mighty Messenger of the
revelatory corps of Orvonton.]

Kapitel 23. De Ensamma Budbärarna

⇐ 022

Urantiaboken

024 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 23 DE ENSAMMA BUDBÄRARNAS

Sektioner

Introduktion

1. De Ensamma Budbärarnas Natur och Ursprung
2. De Ensamma Budbärarnas Uppdrag
3. De Ensamma Budbärarnas tjänster i tid och rymd
4. De Ensamma Budbärarnas specialverksamhet

Introduktion

DE Ensamma Budbärarna är Samskaparens personliga och universella kår; de är den första och äldsta klassen av den Oändlige Andens Högre Personligheter. De representerar den Oändlige Andens första skapande handling i ensam verksamhet för att ge existens åt ensamma personlighetsandar. Varken Fadern eller Sonen deltog direkt i detta överväldigande förändlande.

Dessa andebudbärare personaliserades genom en enda skapelseakt och deras antal är konstant. Även fast jag har en av dessa extraordinära varelser associerad med mig på detta nuvarande uppdrag, vet jag inte hur många sådana personligheter existerar i universernas universum. Jag vet endast emellanåt hur många som enligt registeranteckningarna för tillfället tjänstgör inom området för vårt superuniversums jurisdiktion. I den senaste rapporten från Uversa ser jag att nästan 7.690 biljoner Ensamma Budbärare då verkade inom gränserna för Orvonton; och jag antar att detta är betydligt mindre än en sjundedel av deras totala antal.

1. DE ENSAMMA BUDBÄRARNAS NATUR OCH URSPRUNG

Omedelbart efter det att Havonakretsarnas Sju Andar hade skapats gav den Oändlige Anden tillvaro åt de Ensamma Budbärarnas väldiga kår. Det finns ingen del av den universella skapelsen, förutom Paradiset och Havonakretsarna, som har existerat före de Ensamma Budbärarna; de har verkat överallt i storuniversum

PAPER 23 THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

INTRODUCTION

23:0.1 (256.1) SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

23:0.2 (256.2) These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY MESSENGERS

23:1.1 (256.3) Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned throughout the grand universe from near eternity. They

nästan i evighet. De är fundamentala för det gudomliga förfarande genom vilket den Oändlige Anden uppenbarar sig för, och får personlig kontakt med, de vidsträckta skapelserna i tid och rymd.

Trots att dessa budbärare existerar från tiden nära evigheten är de alla medvetna om att deras jag har en begynnelse. De är medvetna om tid, och de är de första i den Oändlige Andens skapelse som har ett sådant tidsmedvetande. De är den Oändlige Andens förstfödda varelser som personaliseras i tiden och förändligas i rymden.

Dessa ensamma andar uppkom vid tidens gryning som fullt utvecklade och fulländat utrustade andevarelser. De är alla jämlika och det finns inga klasser eller underavdelningar grundade på personliga olikheter. Klassificeringen av dem bygger helt på den typ av arbete som de från tid till annan har blivit anvisade.

De dödliga börjar som nästan helt materiella varelser i rymdens världar och stiger upp inåt mot de Stora Centren; dessa ensamma andar börjar i alltings centrum och längtar efter uppdrag i de avlägsna skapelserna, även i de enskilda världarna i de yttersta lokala universerna och rentav längre bort.

Fastän de kallas Ensamma Budbärare känner de sig inte som ensamma andar, ty de tycker verkligen om att arbeta ensamma. De är de enda varelserna i hela skapelsen som kan njuta av ensamheten, och som gör det, även om de lika mycket njuter av samvaro med de mycket få klasser av förståndsvarelser i universum med vilka de kan umgås broderligt.

De Ensamma Budbärarna är inte isolerade i sin tjänst; de är ständigt i kontakt med intellektens ymnighet i hela skapelsen, emedan de har förmågan att "inlyssna" på alla informationsutsändningar i de världar där de vistas. De kan också stå i ömsesidig förbindelse med medlemmar av sin egen omedelbara kår, de varelser som gör samma slags arbete i samma superuniversum. De skulle kunna stå i kontakt även med andra av sin klass, men har blivit beordrade av de Sju Härskarandarnas råd att inte göra det, och de är en lojal grupp; de är inte olydiga eller försumliga. Det finns ingen anteckning om att en Ensam Budbärare någonsin skulle ha förrirat sig in i mörkret.

De Ensamma Budbärarna är likt Universums Styrkeledare bland de mycket få typer av överallt verkande varelser som är undantagna från möjligheten att bli häktade eller anhållna av tidens och rymdens tribunaler. De kan inte bli kallade att inställa sig inför någon annan än de Sju Härskarandarna, men enligt alla krönikor i totaluniversum har detta råd i Paradiset aldrig sammankallats för att döma i ett mål mot en Ensam Budbärare.

Dessa budbärare med ensamma uppdrag är en pålitlig, tillitsfull, mångkunnig, genomdlig och vida förståelsefull grupp av skapade varelser som härstammar från det Tredje Ursprunget och Centret; de verkar med behörighet av den Oändlige Anden bosatt på Paradisets centrala Ö och såsom denne är personaliserad på högkvarterssfärerna i de lokala universerna. De är ständigt knutna till den direkta krets som utgår från den Oändlige Anden, även då de verkar i de lokala skapelserna under det omedelbara inflytandet från lokaluniversumets Moderande.

are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

23:1.2 (256.4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

23:1.3 (256.5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

23:1.4 (256.6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

23:1.5 (256.7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

23:1.6 (257.1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are capable of "listening in" on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There is no record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

23:1.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

23:1.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

Det finns en teknisk orsak till att dessa Ensamma Budbärare måste resa och arbeta ensamma. För korta perioder och när stationerade kan de samarbeta i grupp, men när de är sålunda församlade är de helt avskurna från paradiskretsens stöd och ledning; de är helt isolerade. När de befinner sig i transit eller när de verkar på rymdens kretsar och i tidens strömmar, och om två eller flera av denna klass då kommer nära varandra bryts förbindelsen med de högre cirkulerande krafterna för båda eller alla. De "får kortslutning", så som ni symboliskt må beskriva det. Därför har de inbyggt i sig ett automatiskt alarm, en varnande signal, som ofelbart informerar dem om hotande sammanstötningar och utan undantag håller dem tillräckligt långt från varandra för att inte störa deras korrekta och effektiva verksamhet. De har även en medfödd och automatisk förmåga att upptäcka och ange närheten av både Inspirerade Treenighetsandar och gudomliga Tankeriktare.

Dessa budbärare besitter ingen förmåga till att utsträcka personligheten eller att reproducera sig, men det finns praktiskt taget inget arbete i universerna som de inte kan engagera sig i och till vilket de inte kan bidra med någonting väsentligt och nyttigt. I synnerhet är de stora inbesparare av tid för dem som är sysselsatta med att administrera universernas angelägenheter; och de assisterar oss alla, från de högsta till de lägsta.

2. DE ENSAMMA BUDBÄRARNAS UPPDRAG

De Ensamma Budbärarna är inte stadigvarande knutna till någon enskild eller grupp av himmelska personligheter. De är alltid i tjänst enligt uppdrag och arbetar då under omedelbar överinsyn av dem som styr områdena de är knutna till. För sig själva har de varken organisation eller styrelse av något slag; de är Ensamma Budbärare.

De Ensamma Budbärarna är förordnade av den Oändlige Anden till följande sju tjänstegrupperingar:

1. Paradistreenighetens Budbärare.
2. Havonakretsarnas Budbärare.
3. Superuniversernas Budbärare.
4. De lokala universernas Budbärare.
5. Utforskare med öppet uppdrag.
6. Ambassadörer och Emissarier med specialuppdrag.
7. Sanningsuppenbarare.

Dessa andebudbärare är i varje avseende utbytbara från en typ av tjänst till en annan; sådana överföringar sker ständigt. Det finns inga skilda klasser av Ensamma Budbärare; de är andligen lika och i varje avseende jämlika. Fastän de i allmänhet betecknas med nummer känner den Oändlige Anden dem med deras personliga namn. De övriga av oss känner dem enligt det namn eller nummer som betecknar deras pågående uppdrag.

1. Paradistreenighetens Budbärare. Jag har inte tillåtelse att uppenbara särskilt mycket om vad det är för

23:1.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are "short circuited" as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought Adjusters.

23:1.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

2. ASSIGNMENTS OF SOLITARY MESSENGERS

23:2.1 (257.6) Solitary Messengers are not permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary Messengers*.

23:2.2 (258.1) Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

23:2.3 (258.2) 1. Messengers of the Paradise Trinity.

23:2.4 (258.3) 2. Messengers of the Havona Circuits.

23:2.5 (258.4) 3. Messengers of the Superuniverses.

23:2.6 (258.5) 4. Messengers of the Local Universes.

23:2.7 (258.6) 5. Explorers of Undirected Assignment.

23:2.8 (258.7) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

23:2.9 (258.8) 7. Revelators of Truth.

23:2.10 (258.9) These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

23:2.11 (258.10) 1. *Messengers of the Paradise Trinity*. I am not permitted to reveal much of the work of the group of

arbete som denna grupp av budbärare anvisad till Treenigheten utför. De är Gudomarnas betrodda och hemliga tjänare, och då de har anförtröts speciella meddelanden som innehåller Gudarnas ouppenbarade planer och framtida ledning vet man inte att de någonsin skulle ha avslöjat en hemlighet eller svikit den tillit som har satts till deras klass. Och allt detta berättas i detta sammanhang, inte för att skryta med deras fulländning, utan snarare för att påpeka att Gudarna kan skapa, och skapar, fulländade varelser.

Förvirringen och oordningen på Urantia betyder inte att Paradiset Härskare vare sig saknar intresse eller förmåga att sköta saker och ting annorlunda. Skaparna har full förmåga att göra Urantia till ett sannskyldigt paradis, men ett sådant Eden skulle inte bidra till att utveckla de starka, ädla och erfarna karaktärer som Gudarna förvisso hamrar ut i er värld mellan nödvändighetens städ och våndans slägga. Era bekymmer och sorger, era prövningar och besvikelser, är precis lika mycket en del av den gudomliga planen på er sfär som den utsökta fulländningen och alltings infinita anpassning till sitt suprema syfte i världarna i det centrala och fulländade universumet.

2. Havonakretsarnas Budbärare. Under hela ert uppstigningsskede kommer ni vagt, men i tilltagande grad att kunna upptäcka de Ensamma Budbärarnas närvaro, men inte förrän ni når fram till Havona känner ni ofelbart igen dem. De första budbärarna som ni möter ansikte mot ansikte är budbärarna på kretsarna i Havona.

De Ensamma Budbärarna har speciella förhållanden till de infödda i världarna i Havona. Dessa budbärare, som är så funktionellt handikappade när de associerar sig med varandra, kan ha, och har, en mycket nära och personlig gemenskap med de infödda i Havona. Men det är helt omöjligt att till människans sinne förmedla en uppfattning om den suprema tillfredsställelse som följer av kontakten mellan dessa gudomligt fulländade varelsers sinnen och sådana nära nog transcendenta personligheters andar.

3. Superuniversernas Budbärare. Dagarnas Forna, dessa personligheter med treenighetsursprung som styr de sju superuniversernas öden, dessa trion av gudomlig makt och administrativ visdom, är rikligt försedda med Ensamma Budbärare. Det är endast genom denna klass av budbärare som de treeniga härskarna i ett superuniversum direkt och personligen kan kommunicera med härskarna i ett annat superuniversum. De Ensamma Budbärarna är den enda tillgängliga typen av andeförståndsvarer — möjligen med undantag för de Inspirerade Treenighetsandarna — som kan sändas från högkvarteret i ett superuniversum direkt till högkvarteret i ett annat. Alla andra personligheter måste göra sådana färder via Havona och Härskarandarnas exekutiva världar.

Det finns vissa sorters information som inte kan fås fram med vare sig Gravitationsbudbärare, återspeglning eller informationsutsändning. Och när Dagarnas Forna vill vara säkra på dessa saker måste de sända en Ensam Budbärare till källan för den kunskapen. Långt före livet fanns på Urantia var den budbärare som nu är i mitt sällskap anvisad till ett uppdrag ut från Uversa till centraluniversumet — och

messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings*.

23:2.12 (258.11) The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to their supreme purpose on the worlds of the central and perfect universe.

23:2.13 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits.* Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

23:2.14 (258.13) Solitary Messengers enjoy special relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

23:2.15 (259.1) 3. *Messengers of the Superuniverses.* The Ancients of Days, those personalities of Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

23:2.16 (259.2) There are some kinds of information which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from

var borta från namnuppropen i Orvonton under närmare en miljon år men återvände i sinom tid med den önskade informationen.

Det finns ingen gräns för de Ensamma Budbärarnas tjänst i superuniverserna; de kan fungera som verkställare av de höga tribunalernas domar eller som insamlare av information för rikets bästa. Av alla superskapelser är Orvonton den som de helst tjänar i, emedan behovet här är störst och möjligheterna till en heroisk insats mångfaldiga. De mera nödställda världarna ger oss alla tillfredsställelsen av en mera fullödig verksamhet.

4. De lokala universernas Budbärare. Beträffande verksamheten i ett lokaluniversum finns det ingen gräns för de Ensamma Budbärarnas handlande. De är trogna uppenbarare av motiven och avsikten som lokaluniversumets Moderande har, fastän de är helt underställda den regerande Mästarsonen. Och detta gäller för alla budbärare som verkar i ett lokaluniversum, vare sig de färdas ut direkt från universumhögkvarteret eller tillfälligt fungerar i förbindelse med Konstellationsfäder, Systemhärskare eller Planetprinsar. Innan all makt har koncentrerats i händerna på en Skaparson i samband med hans upphöjelse till suverän härskare i sitt universum, fungerar dessa budbärare i lokaluniversumet under Dagarnas Fornas allmänna ledning och ansvarar omedelbart inför dessas lokala representant, Dagarnas Förenande.

5. Utforskare med öppet uppdrag. När de Ensamma Budbärarnas reservkår blir överbemannad utfärdar en av de Sju Suprema Styrkeledarna ett uppdrag om frivilliga för forskningsresor; och det råder aldrig brist på frivilliga, ty de fröjdas över att bli sända som fria och obehindrade utforskare, att uppleva spänningen i att finna de kärnigheter av nya världar och universer som håller på att bildas.

De far iväg för att undersöka de ledtrådar som rymdens utgrundare inom verksamhetsområdena har gett dem. Otivvelaktigt känner Paradisets Gudomar till existensen av dessa oupptäckta energisystem i rymden, men de avslöjar aldrig sådan information. Om de Ensamma Budbärarna inte utforskade och kartlade dessa energicentra som nyligen börjat bildas, skulle dessa fenomen länge förbli obemärkta även för förståndsvarelserna i närbelägna världarna. De Ensamma Budbärarna är som klass starkt känsliga för gravitation; följaktligen kan de ibland upptäcka den sannolika närvaron av mycket små mörka planeter, just de världar som bäst lämpar sig för livsexperiment.

Dessa budbärare och utforskare med öppet uppdrag patrullerar totaluniversum. De är ständigt ute på upptäcktsfärder till de okartlagda regionerna i hela yttre rymden. Våldigt mycket av den information vi har om händelser i yttre rymdens riken är tack vare de Ensamma Budbärarnas utforskningar, då de ofta arbetar och studerar tillsammans med de himmelska astronomerna.

6. Ambassadörer och Emissarier med specialuppdrag. Lokaluniverser inom samma superuniversum utbyter sedvanligen ambassadörer som är valda bland de infödda klassernas söner. Men för att undvika tidsspillan ombes Ensamma Budbärare ofta att resa som ambassadörer från en lokal skapelse

the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

23:2.17 (259.3) There is no limitation upon the service of Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all enjoy the satisfaction of a more replete function.

23:2.18 (259.4) 4. *Messengers of the Local Universes.* In the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers. They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general direction of the Ancients of Days and are immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23:2.19 (259.5) 5. *Explorers of Undirected Assignment.* When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammelled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23:2.20 (259.6) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23:2.21 (260.1) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.* Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another, to represent and interpret one realm to another. For

till en annan, att representera och tolka ett rike för ett annat. Till exempel när man upptäcker en värld som nyligen har blivit bebodd kan det visa sig att den är så avlägsen i rymden, att det skulle ta lång tid för en änglaomsluten ambassadör att nå detta avlägsna universum. En serafomsluten varelse kan omöjligt överskrida hastigheten 899.370 urantiakilometer per sekund urantiatid. Massiva stjärnor, tvärströmmar, omvägar såväl som tangerande gravitationsfält tenderar alla att sänka hastigheten, så att hastigheten på en lång färd blir i medeltal omkring 885.000 kilometer per sekund.

När det framgår att det skulle ta hundratals år för en infödd ambassadör att nå fram till ett avlägset lokaluniversum ombeds en Ensam Budbärare ofta att förflytta sig dit omedelbart för att verka som tillfällig ambassadör. Ensamma Budbärare kan färdas på mycket kort tid, inte oberoende av tid och rymd som Gravitationsbudbärarna, men nästan. Under andra omständigheter tjänar de också som emissarier med specialuppdrag.

7. Sanningsuppenbarare. De Ensamma Budbärarna anser uppdraget att uppenbara sanning som det högsta förtroendet för deras klass. Och de fungerar då och då i denna bemärkelse, från superuniverserna till de enskilda planeterna i rymden. De knyts ofta till kommissioner som sänds för att utvidga sanningens uppenbarelse i världar och lokalsystem.

3. DE ENSAMMA BUDBÄRARNAS TJÄNSTER I TID OCH RYMD

De Ensamma Budbärarna är den högsta typen av fulländade och förtroendefulla personligheter är tillgängliga i alla världar för snabb överföring av viktiga och brådskande meddelanden, när det är olämpligt att ty sig till tjänsten för informationsutsändning eller mekanismen för återspeglning. De tjänar i en ändlös variation av uppdrag och hjälper de andliga och materiella varelserna i de olika världarna, i synnerhet när tidsfaktorn är inblandad. Av alla klasser som har anvisats till tjänst inom superuniversernas domäner är de de mest mångsidiga personifierade varelser som kan komma så nära att trotsa tid och rymd.

Universum är välförsett med andar som utnyttjar gravitationen för att förflytta sig; de kan bege sig vart som helst och när som helst — ögonblickligen — men de är inte personer. Vissa andra gravitationsfarare är personliga varelser, så som Gravitationsbudbärare och Transcendentala Upptecknare, men de är inte tillgängliga för superuniversernas och lokaluniversernas administratörer. Världarna vimlar av änglar, människor och andra högst personliga varelser, men de är handikappade av tid och rum. Den högsta möjliga hastigheten för de flesta icke-serafomslutna varelser är 299.790 av er världskilometer per sekund av er tid; mellanvarelser och vissa andra kan uppnå dubbel hastighet, och gör det ofta — 599.580 kilometer per sekund — medan serafer och andra kan genomkorsa rymden med tredubbel hastighet, omkring 899.370 kilometer per sekund. Med undantag för de Ensamma Budbärarna finns det emellertid inga transport- eller budbärarpersonligheter som tjänstgör mellan

example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840 Urantia miles in one second of your time. Massive stars, crosscurrents, and detours, as well as attraction tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

23.2.23 (260.3) When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

23.2.24 (260.4) 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

23.3.1 (260.5) The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

23.3.2 (260.6) The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instantly — but they are not persons. Certain other gravity traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim, except the Solitary

gravitationsfarnas ögonblickliga hastighet och serafers jämförelsevis låga hastighet.

Ensamma Budbärare anlitas därför vanligen för expediering och tjänst i sådana situationer där det är väsentligt med personlighet för att utföra uppdraget, och då man önskar undvika den tidsförlust som skulle förorsakas av att sända någon annan lätt tillgänglig typ av personlig budbärare. De är de enda definitivt personliga varelser som kan synkronisera sig med de kombinerade universella strömmarna i storuniversum. Deras hastighet då de korsar rymden varierar beroende på en stor mångfald av störande inflytanden, men registrering utvisar att min medarbetande budbärare på sin resa för att utföra detta uppdrag färdades med en hastighet av 1.354.169.220.000 av era kilometer per sekund av er tid.

Det övergår helt min förmåga att förklara för den materiella typen av sinne hur en ande kan vara en verklig person och samtidigt genomkorsa rymden med sådana oerhörda hastigheter. Men just dessa Ensamma Budbärare kommer verkligen till Urantia och beger sig därifrån med dessa ofattbara hastigheter; i själva verket skulle hela den universella administrationens struktur till stor del berövas sitt personliga element om så ej vore fallet.

De Ensamma Budbärarna kan fungera som kommunikationslinjer i nödsituationer överallt i avlägsna rymdregioner, i områden som inte är inneslutna i storuniversums etablerade strömkretsar. Det visar sig att en budbärare som fungerar på detta sätt kan överföra ett budskap eller sända en impuls genom rymden till en annan budbärare på ungefär etthundra ljusårs avstånd, så som astronomerna på Urantia beräknar stjärnavstånd.

Bland de oräkneliga varelser som samarbetar med oss vid skötseln av superuniversumets angelägenheter finns inga viktigare med tanke på praktisk nytta och tidbesparande hjälp. I rymdens universer måste vi räkna med tidens handikapp; därför är de Ensamma Budbärarna till så stor hjälp, då de till följd av sina personliga kommunikationsprivilegier är i någon mån oberoende av rymden och tack vare sina oerhörda färdhastigheter nära nog oberoende av tiden.

Jag kan inte förklara för de dödliga på Urantia hur de Ensamma Budbärarna kan sakna gestalt och trots det ha verklig och definitiv personlighet. Även om de saknar den form som naturligt associeras med personlighet har de en andenärvaro som kan urskiljas av alla högre typer av andevarelser. De Ensamma Budbärarna är den enda klass av varelser som ser ut att ha närapå alla fördelar av en formlös ande i förening med en fulltfjädrad personlighets privilegier. De är sanna personer, och dock utrustade med nästan alla kännetecken på den opersonliga andemanifestationen.

I de sju superuniverserna tenderar vanligen — men inte alltid — allting som ökar en varelses frigörelse från tidens och rymdens handikapp att i motsvarande mån minska personlighetsprivilegierna. De Ensamma Budbärarna är ett undantag från denna allmänna regel. De är i sina aktiviteter nästan obehindrade att använda alla de gränslösa kanalerna för andligt uttryck, gudomlig tjänst, personlig omvårdnad och kosmisk kommunikation. Om ni kunde se dessa mycket

Messengers.

23:3.3 (261.1) Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

23:3.4 (261.2) It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

23:3.5 (261.3) The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

23:3.6 (261.4) Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

23:3.7 (261.5) I am at a loss to explain to Urantia mortals how the Solitary Messengers can be without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

23:3.8 (261.6) In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you

speciella varelser i ljuset av min erfarenhet av universumadministration skulle ni förstå hur svårt det vore att koordinera superuniversernas angelägenheter utan deras mångsidiga medverkan.

Oberoende av hur mycket större hela universum kan tänkas bli kommer troligen inga flera Ensamma Budbärare någonsin att skapas. Då universernas antal ökar måste det utvidgade administrationsarbetet i tilltagande grad utföras av andra typer av andeomvårdare och av de varelser som får sitt ursprung i dessa nya skapelser, såsom de som skapas av Härskarsönerna och lokaluniversernas Moderandar.

4. DE ENSAMMA BUDBÄRARNAS SPECIALVERKSAMHET

De Ensamma Budbärarna verkar vara personlighetskoordinatorer för alla typer av andevarelser. Deras verksamhet hjälper alla personligheter i den vidsträckta andliga världen att känna sig besläktade. De bidrar mycket till utvecklingen av ett medvetande om gruppidentitet hos alla andevarelser. Varje typ av andevarelser betjänas av speciella grupper av Ensamma Budbärare som befrämjar förmågan hos dessa varelser att förstå och umgås med alla andra typer och klasser, hur olika de än är.

De Ensamma Budbärarna uppvisar en sådan häpnadsväckande förmåga att koordinera alla typer och klasser av finita personligheter — till och med att kontakta totaluniversumövervakarnas absonita regim — att vissa av oss antar att den Oändlige Andens skapande av dessa budbärare på något sätt anknyter till Samverkarens utgivande av Supremt-Ultimat Sinne.

När en finalit och en Paradismedborgare i samarbete treenigar ett "tidens och evighetens barn" — en handling som involverar den Supreme-Ultimates oppenbarade sinnespotentialer — och när en sådan oklassificerad personlighet sänds till Vicegerington anvisas alltid en Ensam Budbärare (en förmodad personlighetspåföljd av utgivandet av ett sådant gudomssinne) som beskyddare och sällskap åt denne av-skapade-varelser-treenigade son. Denne budbärare åtföljer ödesbestämmelsens nye son till den värld han har anvisats och lämnar aldrig mera Vicegerington. När en Ensam Budbärare sålunda har knutits till öden som ett tidens och evighetens barn skall möta, överförs han för alltid till att övervakas endast av Totaluniversums Arkitekter. Vad framtiden för en sådan speciell förbindelse kan tänkas vara vet vi inte. Under tidsåldrars förlopp har dessa par av unika personligheter fortsatt att samlas i Vicegerington, men inte ens ett enda par har någonsin begett sig vidare därifrån.

De Ensamma Budbärarnas antal är bestående, men treenigandet av ödesbestämmelsens söner är uppenbarligen ett obegränsat förfarande. Eftersom varje treenigad ödesbestämmelsens son har tilldelats en Ensam Budbärare förefaller det oss som om tillgången på budbärare någon gång i en avlägsen framtid skulle sina. Vem skall fortsätta deras arbete i storuniversum? Kommer deras tjänst att övertas av någon ny utveckling bland de Inspirerade Treenighetsandarna? Kommer

could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

23:3.9 (262.1) No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY MESSENGERS

23:4.1 (262.2) The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

23:4.2 (262.3) The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by the Infinite Spirit is in some manner related to the Conjoint Actor's bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

23:4.3 (262.4) When a finaliter and a Paradise Citizen co-operate in the trinitization of a "child of time and eternity" — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

23:4.4 (262.5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the

storuniversum i en avlägsen framtid att närmare administreras av varelser med treenighetsursprung medan skapade varelser med enkelt och tvåfaldigt ursprung flyttar vidare till världarna i yttre rymden? Om budbärarna återvänder till sin tidigare tjänst kommer dessa ödesbestämmelsens söner att åtfölja dem? Kommer treenigandena mellan finaliter och paradishavoniter att upphöra då mängden av Ensamma Budbärare har absorberats som beskyddare och sällskap för dessa ödesbestämmelsens söner? Skall alla våra effektiva Ensamma Budbärare koncentreras till Vicegerington? Kommer dessa mycket speciella andepersonligheter att för evigt förena sig med dessa treenigade söner med ouppenbarad bestämmelse? Vilken betydelse borde vi fästa vid det faktum att dessa par som samlas i Vicegerington står uteslutande under ledning av dessa mäktiga mysterievarelser, Totaluniversums Arkitekter? Dessa och många andra frågor ställer vi oss själva, och ställer vi till talrika andra klasser av himmelska varelser, men vi vet inte svaren.

Detta genomförande tillsammans med många andra liknande händelser i universumadministrationen anger ofelbart att personalen i storuniversum, ja även i Havona och Paradiset, undergår en definitiv och viss omorganisation koordinerad med, och med avseende på, de omfattande energiutvecklingar som nu försiggår överallt i yttre rymdens riken.

Vi är benägna att tro att den eviga framtiden kommer att bevitna sådana fenomen i universums evolution som vida överstiger allt vad det eviga förgångna har erfär. Och vi ser fram emot dessa oerhörda äventyr, såsom även ni borde, med stor iver och ständigt förhöjd förväntan.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finaliters and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgathering on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

23:4.5 (263.1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization in co-ordination with, and with reference to, the vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

23:4.6 (263.2) We incline to the belief that the eternal future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

23:4.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

Kapitel 24. Den Oändlige Andens högre personligheter

⇨ 023

Urantiaboken

025 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 24 DEN OÄNDLIGE ANDENS HÖGRE PERSONLIGHETER

Sektioner

Introduktion

1. Universernas Strömkretsövervakare
2. Folkräkningens Ledare
3. Den Oändlige Andens personliga biträden
4. De Biträdande Inspektörerna
5. De Förordnade Vakterna
6. De Graduerades Guider
7. Uppkomsten av de Graduerades Guider

Introduktion

I UVERSA indelar vi Samskaparens alla personligheter och väsen i tre stora avdelningar: den Oändlige Andens Högre Personligheter, Budbärarskarorna i Rymden och de Omvårdande Andarna i Tiden, de andevarelser som är sysselsatta med att undervisa och omvårda viljevarelserna enligt uppstigningsplanen för de dödligas framåtskridande.

Den Oändlige Andens Högre Personligheter som omnämns i dessa berättelser verkar överallt i universum som sju grupper:

1. Ensamma Budbärare.
2. Universernas Strömkretsövervakare.
3. Folkräkningsledare.
4. Personliga Biträden till den Oändlige Anden.
5. Biträdande Inspektörer.
6. Förordnade Vakter.
7. De Graduerades Guider.

Ensamma Budbärare, Strömkretsövervakare, Folkräkningsledare och Personliga Biträden kännetecknas av att de äger en oerhört stor utrustning av antigravitation. De Ensamma Budbärarna har enligt vad man vet inget allmänt högkvarter; de far strövar omkring i universernas universum. Universernas Strömkretsövervakare och Folkräkningsledarna upprätthåller högkvarter i superuniversernas

PAPER 24 HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

INTRODUCTION

24:0.1 (264.1) ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

24:0.2 (264.2) Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

- 24:0.3 (264.3) 1. Solitary Messengers.
- 24:0.4 (264.4) 2. Universe Circuit Supervisors.
- 24:0.5 (264.5) 3. Census Directors.
- 24:0.6 (264.6) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
- 24:0.7 (264.7) 5. Associate Inspectors.
- 24:0.8 (264.8) 6. Assigned Sentinels.
- 24:0.9 (264.9) 7. Graduate Guides.

24:0.10 (264.10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the

huvudstäder. De Personliga Biträdena till den Oändlige Anden är stationerade på den centrala Ljusets Ö. De Biträdande Inspektörerna är stationerade i de lokala universernas huvudstäder och de Förordnade Vakterna i huvudstäderna i lokaluniversernas system. De Graderades Guider är bosatta i Havona-universumet och fungerar i alla dess en miljard världar. De flesta av dessa högre personligheter har verksamhetsställan i lokaluniverserna, men de är inte organiskt anknutna till administrationen i de evolutionära rikena.

Av de sju klasser som denna grupp omfattar är hela universernas universum verksamhetsområde endast för de Ensamma Budbärarna och möjligen för de Personliga Biträdena. Ensamma Budbärare möter man från Paradiset och utåt: genom kretsarna i Havona till superuniversernas huvudstäder och därifrån utåt vidare genom sektorer och de lokala universerna med deras underavdelningar, ända till de bebodda världarna. Fastän de Ensamma Budbärarna hör till den Oändlige Andens Högre Personligheter har deras ursprung, natur och tjänst redan diskuterats i föregående kapitel.

1. UNIVERSERNAS STRÖMKRETSÖVERVAKARE

De väldiga styrkeströmmarna i rymden såväl som andeenergins strömkretsar kan förefalla att verka automatiskt; de kan förefalla att fungera utan minsta hinder, men så är inte fallet. Alla dessa enorma energisystem är under kontroll; de är underställda intelligent övervakning. Universernas Strömkretsövervakare befattar sig inte med områdena för rent fysisk eller materiell energi — Universums Styrkeledares domän — utan med strömkretsarna för relativ andlig energi och med de modifierade strömkretsar som är väsentliga för att upprätthålla både de högt utvecklade andliga varelserna och förståndsvarelserna av morontia- eller övergångstyp. Övervakarna ger inte upphov till strömkretsar av energi och gudomlighetens supersubstans, men i allmänhet har de att göra med tidens och evighetens alla högre andeströmkretsar och med alla relativa andeströmkretsar som berörs vid administrationen av storuniversums alla beståndsdelar. De leder och behandlar alla sådana strömkretsar för andeenergi utanför Paradisön.

Universernas Strömkretsövervakare har skapats enbart av den Oändlige Anden och de fungerar uteslutande som Samverkarens representanter. De personaliseras för tjänst i följande fyra klasser:

1. Suprema Strömkretsövervakare.
2. Biträdande Strömkretsövervakare.
3. Andra Gradens Strömkretsövervakare.
4. Tredje Gradens Strömkretsövervakare.

Antalet suprema övervakare i Havona och biträdande övervakare i de sju superuniverserna är fullständigt; inga flera skapas i dessa klasser. De suprema övervakarna är sju till antalet, och de är stationerade på de sju Havonakretsarnas styrvärldar. Strömkretsarna i de sju superuniverserna sköts av en ypperlig grupp av sju biträdande övervakare, som har sitt högkvarter på den Oändlige Andens sju Paradis-

Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:0.11 (264.11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:1.1 (265.1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the maintenance of both the highly developed spiritual beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:1.2 (265.2) Universe Circuit Supervisors are the exclusive creation of the Infinite Spirit, and they function solely as the agents of the Conjoint Actor. They are personalized for service in the following four orders:

- 24:1.3 (265.3) 1. Supreme Circuit Supervisors.
- 24:1.4 (265.4) 2. Associate Circuit Supervisors.
- 24:1.5 (265.5) 3. Secondary Circuit Supervisors.
- 24:1.6 (265.6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265.7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain

sfärer, de Sju Suprema Verkställarnas världar. Härifrån övervakar och leder de strömkretsarna i rymdens superuniverser.

På dessa Andens sju paradissfärer åstadkommer de sju biträdande strömkretsövervakarna och första klassens Suprema Styrkecentra en förbindelse som under ledning av de Suprema Verkställarna resulterar i den subparadisiska koordineringen av alla materiella och andliga strömkretsar som går ut till de sju superuniverserna.

I högkvarteretsvärlden i varje superuniversum är andra gradens övervakare stationerade för de lokala universerna i tid och rymd. De större och mindre sektorerna är superstyrelsernas administrativa avdelningar, men är inte inblandade i dessa ärenden som gäller andeenergins övervakning. Jag vet inte hur många andra gradens strömkretsövervakare det finns i storuniversum, men i Uversa finns det 84.691 av dessa varelser. Andra gradens övervakare skapas alltemellanåt; från tid till annan framträder de i grupper om sjuttio i de Suprema Verkställarnas världar. Vi får på anhållan tillgång till dem när vi arrangerar etableringen av skilda strömkretsar för andeenergi och förbindelsestyrka till de universer inom vårt verksamhetsområde som nyligen har påbörjat sin utveckling.

En tredje gradens strömkretsövervakare fungerar i högkvarteretsvärlden i varje lokaluniversum. Det skapas fortgående fler av denna klass liksom andra gradens övervakare; de skapas i grupper om sjuhundra och anvisas till de lokala universerna av Dagarnas Forna.

Strömkretsövervakarna skapas för sina specifika uppgifter, och de tjänar för evigt i de grupper de ursprungligen har förordnats till. De roteras inte i tjänsten och studerar sålunda under en hel tidsålder de problem som hör till områdena de ursprungligen har anvisats till. Som exempel: Tredje gradens strömkretsövervakare nummer 572.842 har fungerat i Salvington allt sedan ert lokaluniversum fick sin första början, och han är medlem av Mikael av Nebadons personliga stab.

Oberoende av om strömkretsövervakarna verkar i de lokala eller i de högre universerna dirigerar de alla som berörs att använda de rätta strömkretsarna för överföring av alla andemeddelanden och för transport av alla personligheter. I sitt arbete att övervaka strömkretsarna utnyttjar dessa effektiva varelser alla enheter, krafter och personligheter i universernas universum. De tar i sin tjänst de ouppenbarade "höga andepersonligheterna för strömkretskontroll", och de assisteras kunnigt av talrika staber av den Oändlige Andens personligheter. Det är de som isolerar en evolutionär värld om dess Planetprins gör uppror mot den Universella Fadern och hans ställföreträdande regent-Son. De kan koppla bort varje värld från vissa av den högre andliga ordningens strömkretsar i universum, men de kan inte upphäva styrkeledarnas materiella strömmar.

Universernas Strömkretsövervakare har något av samma förhållande till andeströmkretsar som Universums Styrkeledare har till materiella strömkretsar. De två klasserna kompletterar varandra och har tillsammans översynen av alla de andens och

headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265.8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265.9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265.10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (266.1) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit supervisor number 572,842 has functioned on Salvington since the early concept of your local universe, and he is a member of the personal staff of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266.2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed "high spirit personalities of circuit control" and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266.3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complementary, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are

materiens strömkretsar som kan kontrolleras och behandlas av skapade varelser.

Strömkretsövervakarna utövar en viss översyn av de sinnesströmkretsar som är andeassocierade, mycket så som styrkeledarna har ett visst valde över de sinnesfaser som är associerade med fysisk energi — det mekaniska sinnet. I allmänhet expanderar vardera klassens funktioner genom förbindelse med den andra, men strömkretsarna för rent sinne är inte underställda någonderas övervakning. Inte heller är de två klasserna jämställda; i alla sina mångahanda sysslor är Universernas Strömkretsövervakare underställda de Sju Suprema Styrkeledarna och deras underordnade.

Även fast strömkretsövervakarna är fullständigt lika varandra inom sina respektive klasser är de alla skilda individer. De är sant personliga varelser, men de har en annan typ av personlighet än den av Fadern utgivna, och den påträffas inte hos någon annan varelses typ i hela den universella tillvaron.

Fastän ni kommer att känna igen dem och känna till dem när ni färdas inåt mot Paradiset kommer ni inte att ha några personliga relationer till dem. De är strömkretsövervakare, och de håller sig strikt och effektivt till sina uppgifter. De befattar sig endast med de personligheter och väsen som har uppsikt över de aktiviteter som berör strömkretsarna under deras övervakning.

2. FOLKRÄKNINGENS LEDARE

Trots att den Universella Intelligensens kosmiska sinne är medvetet om alla tänkande varelsers närvaro och vistelseort, finns det i universernas universum dessutom en oberoende metod att hålla räkning på alla viljevarelser.

Folkräkningens Ledare är en av den Oändlige Andens speciella och avslutade skapelser, och de finns till i ett för oss okänt antal. De är skapade så att de kan vara fullständigt synkroniserade med återspeglingsförfarandet i superuniverserna, samtidigt som de personligen är känsliga för förståndsmässig vilja och reagerar för den. Dessa ledare blir omedelbart medvetna om uppkomsten av vilja var som helst i storuniversum, ett förfarande som inte är helt förstått. De är därför alltid kompetenta att ge oss antalet, naturen och vistelseorten för alla viljevarelser i varje del av den centrala skapelsen och i de sju superuniverserna. Men de fungerar inte i Paradiset; det finns inget behov av dem där. I Paradiset är kunskapen inherent; Gudomarna vet allting.

Sju Folkräkningsledare verkar i Havona; en är stationerad i styrvärlden i varje Havonakrets. Med undantag av dessa sju och de klassens reserver som finns i Andens paradisvärldar verkar alla Folkräkningsledare inom Dagarnas Fornas behörighetsområde.

En Folkräkningsledare presiderar på högkvarteret i varje superuniversum, medan tusenden och åter tusenden är underställda denne huvudledare, en i huvudstaden i varje lokaluniversum. Alla personligheter i denna klass är jämlika förutom de i styrvärldarna i Havona och de sju huvudledarna i superuniverserna.

controllable and manipulatable by creatures.

24:1.14 (266.4) The circuit supervisors exercise certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266.5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266.6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. THE CENSUS DIRECTORS

24:2.1 (266.7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:2.2 (266.8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On Paradise knowledge is inherent; the Deities know all things.

24:2.3 (267.1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:2.4 (267.2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

I det sjunde superuniversumet finns det etthundratusen Folkräkningsledare. Och detta antal består helt och hållet av dem som kan förordnas till lokaluniverser; däri inkluderas inte Usatias personliga stab, superuniversumets huvudledare för alla Folkräkningsledare i Orvonton. Liksom huvudledarna i de övriga superuniverserna är Usatia inte direkt anpassad till att registrera förståndsmässig vilja. Han är enbart inställd till sina underordnade som är stationerade i Orvontons universer; sålunda verkar han som en ypperlig sammanräknande personlighet för deras rapporter, som kommer in från huvudstäderna i de lokala skapelserna.

Från tid till annan för de officiella registratorerna i Uversa in i sina register ställningen i superuniversumet, så som den framkommer i registreringarna i Usatias personlighet. Sådana folkräkningsdata hör hemma i superuniverserna; dessa rapporter överförs varken till Havona eller till Paradiset.

Folkräkningsledarna har att göra med människor — liksom med andra viljevarer — endast i den utsträckningen att de registrerar själva viljefunktionen. De har inget att göra med uppteckningarna om ert liv och dess händelser; de är inte i något avseende upptecknande personligheter. Folkräkningsledaren i Nebadon, nr 81.412 i Orvonton-serien, är i själva detta ögonblick personligen medveten om din levande närvaro här på Urantia; och han förser registren med bekräftelse på din död i det ögonblick du upphör att fungera som en viljevarer.

Folkräkningsledarna registrerar existensen av en ny viljevarer när den första viljeakten utförs; de anger en viljevarers död när den sista viljeakten sker. Det partiella framträdandet av vilja som observeras i reaktionerna hos vissa av de högre djuren hör inte till Folkräkningsledarnas område. De håller inte räkning på någonting annat än äkta viljevarer, och de reagerar inte för någonting annat än viljans funktion. Exakt hur de registrerar viljans funktion vet vi inte.

Dessa varer har alltid varit Folkräkningsledare och förblir det alltid. De skulle vara relativt onyttiga inom något annat arbetsområde i universum. Men de är ofelbara i sin funktion; de gör sig aldrig skyldiga till försummelse, ej heller till förfalskning. Och trots sin förunderliga förmåga och otroliga förmånsrätt är de personer; de har andenärvaro och -form som går att känna igen.

3. DEN OÄNDLIGE ANDENS PERSONLIGA

BITRÄDEN

Vi har ingen autentisk kunskap om tiden eller sättet för skapandet av de Personliga Biträdena. Deras antal måste vara legio, men det är inte registrerat i Uversa. Utgående från försiktiga beräkningar baserade på vår kunskap om deras arbete dristar jag mig att uppskatta deras antal till flera biljoner. Vi är av den åsikten att den Oändlige Anden inte har några begränsningar i fråga om antalet vid skapandet av Personliga Biträden.

Den Oändlige Andens Personliga Biträden existerar uteslutande för att assistera Gudomens Tredje Persons närvaro i Paradiset. Fastän de är knutna direkt

24:2.5 (267.3) In the seventh superuniverse there are one hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:2.6 (267.4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses; these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:2.7 (267.5) The Census Directors are concerned with human beings — as with other will creatures — only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon, number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

24:2.8 (267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function*. Exactly how they register the function of will, we do not know.

24:2.9 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

24:3.1 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

24:3.2 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to

till den Oändlige Anden och lokaliserade till Paradiset går de som blixtar till och från även de yttersta delarna i skapelsen. Vart Samskaparens strömkretsar än sträcker sig, där kan dessa Personliga Biträden framträda för att verkställa den Oändlige Andens påbud. De genomkorsar rymden i stort sett så som de Ensamma Budbärarna, men de är inte personer i den bemärkelse budbärarna är det.

De Personliga Biträdena är alla jämlika och identiska; de uppvisar inga individuella skillnader. Fastän den Oändlige Anden ser på dem som sanna personligheter är det svårt för andra att anse dem som verkliga personer; de manifesterar ingen andenärvaro för andra andevarelser. Varelser med paradisursprung är alltid medvetna om när dessa Biträden är i närheten; men vi uppfattar ingen personlighetsnärvaro. Avsaknaden av en sådan närvaroform gör dem otvivelaktigt ännu mer användbara för Gudomens Tredje Person.

Av alla de uppenbarade klasserna av andevarelser som har sitt ursprung i den Oändlige Anden är de Personliga Biträdena nästan de enda som ni inte möter under er inåtgående uppstigning till Paradiset.

4. DE BITRÄDANDE INSPEKTÖRERNA

De Sju Suprema Verkställarna på den Oändlige Andens sju sfärer i Paradiset fungerar kollektivt som superledarnas råd för de sju superuniverserna. De Biträdande Inspektörerna förkroppsligar personligen de Suprema Verkställarnas auktoritet för de lokala universerna i tid och rymd. Dessa höga observatörer av angelägenheterna i de lokala skapelserna är gemensamma efterkommande till den Oändlige Anden och Paradisets Sju Härskarandar. I tiden nära evigheten personaliserades sjuhundra tusen av dem, och deras reservkår vistas i Paradiset.

De Biträdande Inspektörerna arbetar under direkt överinsyn av de Sju Suprema Verkställarna och är deras personliga och mäktiga representanter i tidens och rymdens lokaluniverser. En inspektör är stationerad på högkvarterssfären i varje lokal skapelse, och han är en nära medarbetare till den Dagarnas Förenande som är bosatt där.

De Biträdande Inspektörerna mottar rapporter och rekommendationer endast av sina underordnade, de Befullmäktigade Vakterna som är stationerade i huvudstäderna för de bebodda världarnas lokalsystem, medan de själva rapporterar endast till sin direkta överordnade, den Supreme Verkställaren för ifrågasvarande superuniversum.

5. DE FÖRORDNADE VAKTERNA

De Förordnade Vakterna är de sju Suprema Verkställarnas koordinerande personligheter och förbindelserepresentanter. De personaliserades i Paradiset av den Oändlige Anden, och de skapades för de speciella ändamålen med deras uppdrag. Deras antal är bestående, och det finns exakt sju miljarder av dem.

I stort sätt så som en Biträdande Inspektör

the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

^{24:3.3 (268.3)} The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others to regard them as real persons; they do not manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable to the Third Person of Deity.

^{24:3.4 (268.4)} Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

^{24:4.1 (268.5)} The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

^{24:4.2 (268.6)} Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

^{24:4.3 (268.7)} The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

^{24:5.1 (268.8)} The Assigned Sentinels are co-ordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their assignment. They are of stationary numbers, and there are exactly seven billion in existence.

^{24:5.2 (269.1)} Much as an Associate Inspector represents

representerar de Sju Suprema Verkställarna i ett helt lokaluniversum, så finns det i vart och ett av den lokala skapelsens tio tusen system en Förordnad Vakt som verkar som den direkta representanten för det avlägsna och suprema superkontrollrådet för angelägenheterna i alla sju superuniverser. Vakterna som är i tjänst i lokalsystemens styrelser i Orvonton verkar under den direkta överhögheten av den Supreme Verkställaren Nummer Sju, koordinatör för det sjunde superuniversumet. Men i den administrativa organisationen är alla vakter som har förordnats till ett lokaluniversum underställda den Biträdande Inspektören som är stationerad i universumets högkvarter.

Inom en lokal skapelse roterar de Förordnade Vakterna i tjänst genom att de överförs från ett system till ett annat. De byts vanligen vart tusende år enligt lokaluniversumets tid. De hör till de högsta graderna av personligheter stationerade i systemens huvudstäder, men de deltar aldrig i överläggningar om systemangelägenheter. I lokalsystemen tjänar de som överhuvuden å tjänstens vägnar för de tjugofyra administratörer som härstammar från de evolutionära världarna, men i övrigt har uppstigande dödliga föga kontakt med dem. Vakterna är nästan uteslutande sysselsatta med att hålla den Biträdande Inspektören i sitt universum fullt informerad om alla ärenden som gäller välfärden och läget i systemen för deras uppdrag.

Förordnade Vakter och Biträdande Inspektörer rapporterar inte till de Suprema Verkställarna genom högkvarteret i ett superuniversum. De är ansvariga endast inför den Supreme Verkställaren för ifrågakvarande superuniversum; deras aktiviteter är åtskilda från Dagarnas Fornas administration.

De Suprema Verkställarna, Biträdande Inspektörerna och Förordnade Vakterna bildar tillsammans med omniaferna och en mängd ouppenbarade personligheter ett effektivt, direkt och centraliserat men vitt utspritt system för rådgivande och administrativ koordinering av hela storuniversum av ting och varelser.

6. DE GRADUERADES GUIDER

De Graduerades Guider stödjer och leder som grupp det höga universitetet för teknisk undervisning och andlig övning som är så väsentligt för att de dödliga skall uppnå tidsåldrarnas mål: Gud, vila, och sedan fulländat tjänande i evigheten. Dessa högst personliga varelser har sitt namn från naturen av och syftet med deras arbete. De ägnar sig uteslutande åt uppgiften att leda de dödliga graduerade från superuniverserna i tiden genom Havona-kursen av undervisning och träning, vilket avser att förbereda de uppstigande pilgrimerna för tillträde till Paradiset och Finalitkåren.

Det är inte förbjudet för mig att berätta om de Graduerades Guiders arbete, men det är så ultraandligt att jag tvivlar på att jag kan ge det materiella sinnet en riktig uppfattning om deras mångahanda aktiviteter. I mansonivärldarna, efter att er synkrets har utvidgats och ni har befriats från de materiella jämförelsernas bojar, kan ni börja förstå meningen med de realiteter som "intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka", och även det

the Seven Supreme Executives to a whole local universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

24:5.3 (269.2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

24:5.4 (269.3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

24:5.5 (269.4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

6. THE GRADUATE GUIDES

24:6.1 (269.5) The Graduate Guides, as a group, sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise and the Corps of the Finality.

24:6.2 (269.6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspiritual that I despair of being able to adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which "eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept

som "Gud har berett åt dem som älskar sådana eviga sanningar". Ni kommer inte alltid att vara så begränsade i vidden av er syn och andliga förståelse.

De Graduerades Guider ägnar sig åt att lotsa pilgrimerna från tiden genom de sju kretsarna av Havona-världar. Den guide som möter dig vid din ankomst till mottagningsvärlden på den yttre Havonakretsen stannar med dig under hela ditt livsskede på de himmelska kretsarna. Fastän du umgås med otaliga andra personligheter under din vistelse i en miljard världar följer dig din Graduerades Guide till slutet av ditt framåtskridande i Havona och bevittnar ditt insjunkande i tidens terminalsoömn, sömnen för evighetsöverföring till Paradis-målet, där du vid uppvaknandet hälsas av den Paradiskompanjon som har anvisats att välkomna dig och kanske stanna med dig tills du invigs som medlem av de Dödligas Finalitkår.

Antalet Graduerades Guider ligger bortom det mänskliga sinnets fattningsförmåga, och det uppkommer hela tiden flera av dem. Deras ursprung är något av ett mysterium. De har inte existerat i evighet; de uppkommer hemlighetsfullt efter hand när de behövs. Det finns ingen anteckning om någon Graduerades Guide i någon av centraluniversumets världar förrän den dag i en avlägset svunnen tid då alla tiders förste dödlige pilgrim lyckades komma fram till det yttre bältet i den centrala skapelsen. I det ögonblick han anlände till pilotvärlden på den yttre kretsen möttes han av den vänskapligt hälsande Malvorian, den förste av de Graduerades Guider och nu ledare för deras suprema råd och föreståndare för deras vidsträckt utbildningsorganisation.

I Paradisets register för Havona, inom den del som har namnet "Graduerades Guider", finns denna första anteckning:

"Och Malvorian, den förste av denna klass, hälsade och instruerade pilgrimen som hade funnit Havona och ledde honom från den första erfarenhetens yttre kretsar steg för steg och krets för krets tills han stod inför Ursprunget och Bestämmelsen för all personlighet och senare steg över evighetens tröskel till Paradiset."

Vid denna tid för länge sedan var jag ansluten till tjänst hos Dagarnas Forna i Uversa, och vi fröjdades alla i förvisningen om att även pilgrimer från vårt superuniversum till slut skulle nå fram till Havona. Under tidsåldrarnas gång hade vi fått lära oss att de evolutionära skapade varelserna i rymden skulle komma att uppnå Paradiset, och alla tiders spänningsrysnig svepte genom de himmelska hoven när den första pilgrimen verkligt anlände.

Namnet på denna pilgrim som fann Havona är Grandfanda, och han härstammade från planet 341 i system 84 i konstellationen 62 i lokaluniversumet 1.131 beläget i superuniversumet nummer ett. Hans ankomst var signalen till att etablera informationsutsändingen i universernas universum. Dessförinnan hade endast informationsutsändningarna i superuniverserna och lokaluniverserna varit i funktion, men meddelandet om Grandfandas ankomst till Havonas portar signalerade initierandet av de "ärorika rapporterna från rymden", så kallat då den första universella

of human minds," even those things which "God has prepared for those who love such eternal verities." You are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

24:6.3 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

24:6.4 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity; they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

24:6.5 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated "Graduate Guides," there appears this initial entry:

24:6.6 (270.4) "And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise."

24:6.7 (270.5) At that far-distant time I was attached to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

24:6.8 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda*, and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of Grandfanda at the portals of Havona signaled the inauguration of the "space reports of glory," so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary

informationsutsändningen rapporterade att den första av de evolutionära varelserna som hade uppnått målet för uppstigningstillvaron hade anlänt till Havona.

De Graduerades Guider lämnar aldrig världarna i Havona; de ägnar sig åt att betjäna de graduerade pilgrimerna från tiden och rymden. Du kommer en gång att möta dessa ädla varelser ansikte mot ansikte om du inte avvisar den säkra och alltigenom fulländade plan som är avsedd att åstadkomma din överlevnad och uppstigning.

7. UPPKOMSTEN AV DE GRADUERADES GUIDER

Fastän evolutionen inte hör till ordningen i centraluniversumet tror vi att de Graduerades Guider är fullkomnade eller mera erfarna medlemmar av en annan klass av varelser i centraluniversumet, nämligen Servitalerna i Havona. De Graduerades Guider visar en så omfattande sympati och en sådan förmåga att förstå de uppstigande varelserna att vi är övertygade om att de har vunnit denna kultur genom verklig tjänst i superuniversernas världar som Havonaservitaler för universell omvårdnad. Om inte denna åsikt stämmer hur kan vi då förklara att de äldre eller mera erfarna servitalerna fortgående försvinner?

En servital är länge frånvarande från Havona på uppdrag i ett superuniversum, och han har haft många sådana uppdrag tidigare. Han återvänder hem och beviljas förmånen av "personlig kontakt" med Paradisets Centrala Sken, omfamnas av de Luminösa Personerna och försvinner ur sina andekamraters åsyn utan att någonsin på nytt uppenbara sig bland de sina.

En Havonaservital kan komma i åtnjutande av talrika gudomliga omfamningar, vid återkomsten från superuniversumtjänst, och återvända från dem endast som en upphöjd servital. Att erfara den luminösa omfamningen innebär inte nödvändigtvis att servitalen måste omvandlas till en Graduerades Guide, men nästan en fjärdedel av dem som får ta emot den gudomliga omfamningen återvänder aldrig till tjänst igen.

Det förekommer i de höga registren en följd av anteckningar likt denna:

"Och servital nummer 842.842.682.846.782 i Havona, kallad Sudna, kom över från superuniversumtjänst, mottogs i Paradiset, kände Fadern, gick in i den gudomliga omfamningen och finns ej."

När en sådan anteckning uppträder i registren är livsskedet för denna servital avslutat. Men efter tre ögonblick (något mindre än tre dagar enligt er tid) framträder en nyfödd Graduerades Guide "spontan" på den yttre kretsen i Havonauniversumet. Och antalet Graduerades Guider, om man tillåter en obetydlig skillnad som utan tvivel beror på dem som befinner sig i övergång, är exakt detsamma som antalet försvunna servitaler.

Det finns ytterligare en orsak för att anta att de Graduerades Guider är evoluerade Havonaservitaler, och det är den ofelbara tendensen hos dessa guider och deras medarbetande servitaler att forma sådana ovanligt starka band till varandra. Det sätt på vilket

beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

24:6.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

24:7.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

24:7.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of "personal contact" with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows, never more to reappear among those of his kind.

24:7.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

24:7.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

24:7.5 (271.4) "And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not."

24:7.6 (271.5) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide "spontaneously" appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the number of vanished servitals.

24:7.7 (271.6) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly

dessa till synes skilda klasser av varelser förstår och sympatiserar med varandra är helt oförklarligt. Det är uppfriskande och inspirerande att bevittna deras ömsesidiga tillgivenhet.

De Sju Härskarandarna och de med dem associerade Sju Suprema Styrkeledarna är personliga omhändertagare av den sinnespotential respektive styrkepotential hos den Suprema Varelse som denna ännu inte personligen nyttjar. När dessa medarbetare i Paradiset samverkar för att skapa Havonaservitaler blir dessa medfött involverade i vissa faser av Supremateten. Havonaservitalerna är sålunda i själva verket en återspeglning i det fulländade centraluniversumet av vissa evolutionära potentialer i tidens och rymdens domäner, vilket allt avslöjas när en servital undergår omformning och pånyttskapelse. Vi tror att denna omformning sker enligt den Oändlige Andens vilja, och att han otvivelaktigt verkar för den Supremes del. De Graduerades Guider skapas inte av den Suprema Varelse, men vi drar alla den slutsatsen att den erfarenhetsmässiga Gudomen på något sätt är involverad i de händelser som för in dessa varelser i tillvaron.

Det Havona som de uppstigande dödliga nu färdas genom skiljer sig i många avseenden från centraluniversumet sådant det var före Grandfandas tid. De dödliga uppstigandes ankomst till kretsarna i Havona initierade svepande förändringar i den centrala och gudomliga skapelsens organisation, förändringar otvivelaktigt initierade av den Suprema Varelse — de evolutionära varelsernas Gud — som reaktion på ankomsten av det första av hans erfarenhetsmässiga barn från de sju superuniverserna. Uppkomsten av de Graduerades Guider tillsammans med skapandet av tredje gradens supernafer tyder på dessa utföranden av Gud den Supreme.

[Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

24:7.8 (271.7) The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

24:7.9 (271.8) The Havona now traversed by ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

24:7.10 (271.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitel 25. Rymdens budbärarskaror

⇐ 024

Urantiaboken

026 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 25 RYMDENS BUDBÄRARSKAROR

Sektioner

Introduktion

1. Havonaservitalerna
2. De Universella Medlare
3. Medlarnas vittomfattande tjänst
4. Tekniska Rådgivare
5. Väktare av Paradisets Register
6. De Himmelska Upptecknarna
7. Morontiaföljeslagarna
8. Paradisföljeslagarna

PAPER 25 THE MESSENGER HOSTS OF SPACE

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

Introduktion

I DEN Oändlige Andens familj är Rymdens Budbärarskaror av mellanliggande rangordning. Dessa mångkunniga varelser fungerar som förenande länkar mellan de högre personligheterna och de omvårdande andarna. Budbärarskarorna inkluderar följande klasser av himmelska varelser:

1. Havonaservitaler.
2. Universella Medlare.
3. Tekniska Rådgivare.
4. Väktare av Paradisets Register.
5. Himmelska Upptecknare.
6. Morontiaföljeslagare.
7. Paradisföljeslagare.

Av de sju uppräknade grupperna är endast tre — servitaler, medlare och morontiaföljeslagare — skapade sådana som de är; de övriga fyra representerar uppnåelsenivåer inom änglklasserna. I enlighet med sin medfödda natur och sin uppnådda ställning tjänar budbärarskarorna på olika sätt i universernas universum, men alltid under ledning av dem som regerar de riken där de har sitt uppdrag.

1. HAVONASERVITALERNA

INTRODUCTION

^{25:0.1 (273.1)} RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

- ^{25:0.2 (273.2)} 1. Havona Servitals.
- ^{25:0.3 (273.3)} 2. Universal Conciliators.
- ^{25:0.4 (273.4)} 3. Technical Advisers.
- ^{25:0.5 (273.5)} 4. Custodians of Records on Paradise.
- ^{25:0.6 (273.6)} 5. Celestial Recorders.
- ^{25:0.7 (273.7)} 6. Morontia Companions.
- ^{25:0.8 (273.8)} 7. Paradise Companions.

^{25:0.9 (273.9)} Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the angelic orders. In accordance with inherent nature and attained status, the messenger hosts variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. THE HAVONA SERVITALS

Fastän de kallas servitaler är centraluniversumets "mellanvarelser" inte tjänare i någon nedsättande betydelse av ordet. I den andliga världen finns det inga lägre sysslor; all tjänst är helig och stimulerande; inte heller ser de högre klasserna av varelser ned på de lägre klasserna i tillvaron.

Havonaservitalerna är de Sju Härskarandarnas och deras medarbetares, de Sju Suprema Styркеledarnas, gemensamma skapelse. Denna skapande samverkan kommer närmast till att vara ett mönster för den långa listan av den tvåfaldiga klassens reproduktion i de evolutionära universerna, börjande med skapandet av en Klar Morgonstjärna genom förbindelsen mellan en Skaparson och Skapande Ande ned till sexuell fortplantning i världar som Urantia.

Antalet servitaler är enormt, och det skapas ständigt flera. De uppkommer i grupper om ettusen i den tredje stunden efter att Härskarandarna och de Suprema Styркеledarna har samlats på sitt gemensamma område i Paradisets sektor långt i norr. Var fjärde servital är mera fysisk till sin typ än de andra. Det betyder att sjuhundrafemtio av varje tusende uppenbarligen är av ren andetyp, men tvåhundrafemtio är semifysiska till sin natur. Dessa fjärde varelser påminner något om materiella varelser (materiella i havonabemärkelse), och de liknar de fysiska styrkeledarna mer än Härskarandarna.

När det gäller förhållanden mellan personligheter dominerar det andliga över det materiella, även om det inte nu förefaller att vara så på Urantia. Vid åstadkommandet av Havonaservitaler råder denna lag om andens dominans; det etablerade förhållandet att ger tre andliga varelser för en semifysisk.

Alla nyligen skapade servitaler och nyligen uppkomna Graduerades Guider, genomgår de träningskurser som de äldre guiderna ständigt leder på var och en av de sju Havonakretsarna. Servitalerna anvisas därefter till de aktiviteter som de bäst är lämpade för, och då de är av två typer — andliga och semifysiska — finns det få gränser för det arbete dessa mångkunniga varelser kan utföra. De högre eller andegrupperna anvisas selektivt till tjänst hos Fadern, Sonen och Anden, och till arbete hos de Sju Härskarandarna. Då och då sänds de i stort antal att tjäna i de studievärldar som kretsar kring högkvarterssfärerna i de sju superuniverserna, de världar vilkas uppgift det är att ge den slutliga träningen och den andliga kulturen till de uppstigande tidens själar som förbereder sig för uppflyttning till kretsarna i Havona. Både andeservitaler och deras mer fysiska följeslagare förordnas också som assistenter och medarbetare till de Graduerades Guider för att hjälpa och instruera de olika klasserna av uppstigande varelser som har uppnått Havona och som försöker nå Paradiset.

Havonaservitalerna och de Graduerades Guider uppvisar en enastående hängivelsenhet till sitt arbete och en rörande tillgivenhet för varandra. Denna tillgivenhet, medan andlig, kan ni förstå endast i jämförelse med mänsklig kärlek. Det finns en gudomlig lidelse i servitalernas åtskiljande från guiderna, vilket så ofta inträffar då servitalerna sänds på uppdrag bortom gränserna för centraluniversumet; men de ger sig iväg med glädje och inte med sorg. Den tillfredsställande

25:1.1 (273.10) Though denominated servitals, these "midway creatures" of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

25:1.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

25:1.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

25:1.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

25:1.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the seven superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

25:1.6 (274.3) The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central universe; but they go with joy and not with sorrow. The

glädjen som kommer av den höga tjänstgöringen är den allt överskuggande känslan hos andliga varelser. Sorg kan inte finnas inför medvetandet om att det gudomliga uppdraget utförts troget. Och när människans uppstigande själ står inför den Supreme Domaren avgörs det beslut som har evig betydelse inte av materiell framgång eller kvantitativa resultat; domen som ekar genom de höga domstolarna förkunnar: "Väl gjort, gode och trogne tjänare; du har varit trogen i några väsentligheter; du skall sättas att härska över universums realiteter."

Vid superuniversumtjänst anvisas Havonaservitalerna alltid till den domän som leds av den Härskarande som de mest liknar i fråga om allmänna och speciella andliga egenskaper. De tjänar endast i utbildningsvärldarna som omger huvudstäderna i de sju superuniverserna, och den sista rapporten från Uversa anger att nästan 138 miljarder servitaler var verksamma på dess 490 satelliter. De engagerar sig i en ändlös mångfald av aktiviteter i samband med arbetet i dessa utbildningsvärldar, som utgör superuniversiteten i superuniversumet Orvonton. Här är de era följeslagare; de har kommit ned från ert nästa livsskede för att studera er och inspirera er med medvetandet och vissheten om er slutliga graduering från tidens universer till evighetens världar. Vid dessa kontakter får servitalerna den preliminära erfarenheten av att vårda sig om de uppstigande tidens varelser vilket är till så stor hjälp i deras senare arbete på havonakretsarna som medarbetare till de Graduerades Guider eller — i egenskap av omvandlade servitaler — själva som Graduerades Guider.

2. DE UNIVERSELLA MEDLARE

För varje skapad Havonaservital kommer sju Universella Medlare in i tillvaron, en i varje superuniversum. Denna skapelsehändelse involverar ett bestämt superuniversumförfarande för återspeglade reaktion på transaktioner som försiggår i Paradiset.

I högkvarterstvärldarna i de sju superuniverserna fungerar de Sju Härskarandarnas sju återspeglingar. Det är svårt att för materiella sinnen söka beskriva dessa Återspeglade Andars väsen. De är verkliga personligheter; men varje medlem av en superuniversumgrupp återspeglar fullständigt endast en av de Sju Härskarandarna. Varje gång Härskarandarna förenar sig med styrkeledarna för att skapa en grupp av Havonaservitaler sker det en samtidig fokalisering till en av de Återspeglade Andarna i varje superuniversumgrupp. Och genast framträder ett lika antal Universella Medlare fullt utvecklade i högkvarterstvärldarna i de sju superskapelserna. Om Härskarande Nummer Sju tog initiativet till skapandet av servitaler skulle endast den sjunde klassens Återspeglade Andar bli havande med medlare; och samtidigt med skapandet av ett tusen servitaler av Orvonton-klass skulle ett tusen av den sjunde klassens medlare framträda i varje superuniversums huvudstadsvärld. Ur dessa tilldragelser, som reflekterar Härskarandarnas sjufaldiga natur, uppkommer de sju skapade klasserna av medlare som tjänar i varje superuniversum.

Medlare med förparadisisk ställning tjänar inte

satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and *faithful* servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

25:1.7 (274.4) On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

25:2.1 (275.1) For every Havona Servital created, seven Universal Conciliators are brought into being, one in each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

25:2.2 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of conciliators serving in each superuniverse.

25:2.3 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not

turvis i olika superuniverser utan är begränsade till de segment i skapelsen där de har fötts. Varje superuniversumkär, som innehåller en sjundedel av varje skapad klass, vistas därför en mycket lång tid under inflytande av en av Härskarandarna, med uteslutande av de övriga, ty fastän alla sju reflekteras i superuniversernas huvudstäder är endast en dominant i varje superskapelse.

Var och en av de sju superskapelserna genomströmmas i själva verket av den av Härskarandarna som styr dess öden. Varje superuniversum blir sålunda som en jättelik spegel som reflekterar den övervakande Härskarandens natur och karaktär. Och allt detta får ytterligare en fortsättning av de Skapande Moderandarnas närvaro och funktion i varje underordnat lokalt universum. Inverkan av en sådan omgivning på den evolutionära tillväxten är så djupgående att medlarna i sina livsskeden efter superuniversumtiden kollektivt uppvisar fyrtionio erfarenhetsmässiga synvinklar eller insikter, var och en vinklad — och sålunda ofullständig — men som alla ömsesidigt kompletterar varandra och tillsammans tenderar att omfatta Suprematetens cirkel.

I varje superuniversum finner sig de Universella Medlarna märkligt och medfött uppdelade i grupper om fyra, grupperingar i vilka de fortsättningsvis tjänar. I varje grupp finns det tre andepersonligheter och en medlande — liksom den fjärde varelsen bland servitalerna — som är en semimateriell varelse. Kvartetten utgör en fredsstiftande kommission och är uppbyggd som följer:

1. Skiljedomaren. Den som de tre andra samstämmigt har betecknat som den mest kompetenta och bäst kvalificerade att verka som juridisk ledare för gruppen.

2. Andeadvokaten. Den som skiljedomaren har utnämnt att framlägga bevismaterialet och att trygga alla de personligheters rättigheter som berörs av de ärenden som har lämnats för avgörande till den fredsstiftande kommissionen.

3. Den gudomlige verkställaren. Den medlare som enligt sin medfödda natur är lämpad att ta kontakt med världarnas materiella varelser och att verkställa kommissionens beslut. De gudomliga verkställarna, som är fjärde varelser — kvasimateriella varelser — är nästan men inte helt skönjbara för de dödliga människosläktenas kortsiktiga syn.

4. Registratören. Den återstående medlemmen av kommissionen blir automatiskt registratören, domstolens sekreterare. Han ser till att alla protokoll förs på rätt sätt för superuniversumets arkiv och för lokaluniversumets register. Om kommissionen är i tjänst i en evolutionär värld uppgörs med verkställarens bistånd en tredje rapport för de fysiska arkiven i domkretsens systemstyrelse.

När kommissionen är i sammanträde fungerar den som en grupp om tre, emedan advokaten är fränkopplad under förhandlingen och deltar i formulerandet av utslaget först då förhören har avslutats. Härav kommer det sig att dessa kommissioner ibland kallas skiljedomartrion.

Medlarna är av stort värde för att hålla universernas

serve interchangeably between superuniverses, being restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are *reflected* on the superuniverse capitals, only one is *dominant* in each supercreation.

25.2.4 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

25.2.5 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

25.2.6 (275.6) 1. *The Judge-Arbiter*. The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

25.2.7 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate*. The one appointed by the judge-arbiter to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

25.2.8 (276.1) 3. *The Divine Executioner*. The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

25.2.9 (276.2) 4. *The Recorder*. The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25.2.10 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25.2.11 (276.4) The conciliators are of great value in

universum i smidig funktion. Då de färdas genom rymden med den serafiska fartens tredubbla hastighet tjänar de som världarnas ambulerande domstolar, kommissioner som ägnar sig åt ett snabbt avgörande av mindre problem. Vore det inte för dessa rörliga och utomordentligt rättvisa kommissioner skulle sfärernas tribunaler vara hopplöst överbelastade med ärenden som gäller mindre missförstånd i världarna.

Dessa skiljedomartrion tar inte ställning i ärenden som har evig betydelse; själen, evighetsutsikten hos en varelse från tiden, äventyras aldrig av deras verksamhet. Medlarna behandlar inte frågor som sträcker sig bortom den timliga existensen och den kosmiska välfärden för tidens varelser. Men när en kommission en gång har tagit ett problem till behandling är dess avgöranden slutliga och alltid samstämmiga; det finns ingen möjlighet att överklaga skiljedomarens beslut.

3. MEDLARNAS VITTOMFATTANDE TJÄNST

Medlarna upprätthåller grupphögkvarter i sitt superuniversums huvudstad, där även deras primära reservkår finns. Deras sekundära reserver är stationerade i lokaluniversernas huvudstäder. De yngre och mindre erfarna kommissionsmedlemmarna börjar sin tjänst i de lägre världarna, världar som Urantia, och uppflyttas till att behandla större problem allt efter de har fått en mognare erfarenhet.

Medlarnas klass är helt tillförlitlig; ingen av dem har någonsin kommit på avvägar. Även om de inte är ofelbara i sin visdom och sitt omdöme är deras tillförlitlighet tvivellös och deras trogenhet osviklig. De uppkommer i ett superuniversums högkvarter, och dit återvänder de till slut, avancerande genom följande nivåer av universumtjänst:

1. Medlare för världarna. När de personligheter som övervakar de enskilda världarna än blir storligen förbryllade eller direkt råkar i dödsläge beträffande vad som under rådande förhållanden vore det riktiga förfarandet, och om saken inte är tillräckligt betydelsefull för att tas upp på områdets reguljärt konstituerade tribunaler kan en medlande kommission, på anhöllan av två personligheter från vardera sidan i tvistefrågan, genast börja fungera.

När dessa svårigheter gällande administration och behörighet har satts i händerna på medlarna för att studeras och avgöras har de suprem auktoritet. Men de formulerar inget beslut förrän allt bevismaterial har presenterats, och det finns absolut ingen gräns för deras behörighet att inkalla vittnen varifrån som helst. Och fastän det inte går att besvära sig över deras beslut utvecklar sig ärendena ibland på ett sådant sätt att kommissionen avslutar sina protokoll vid en viss punkt, sammanfattar sina åsikter och överför hela frågan till områdets högre tribunaler.

Kommissionsmedlemmarnas beslut införs i de planetariska registren och, om så erfordras, sättes i verket av den gudomliga verkställaren. Hans makt är mycket stor och hans aktiviteter i en bebodd värld har en mycket vidsträckt omfattning. De gudomliga

keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds, commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25.2.12 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are final and always unanimous; there is no appeal from the decision of the judge-arbiters.

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

25.3.1 (276.6) Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired riper experience.

25.3.2 (276.7) The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

25.3.3 (276.8) 1. *Conciliators to the Worlds.* Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

25.3.4 (277.1) When these administrative and jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

25.3.5 (277.2) The commissioners' decisions are placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful

verkställarna är mästare i att omforma det som är så att det blir till gagn för vad det borde vara. Ibland är det uppenbart att deras arbete gynnar välfärden inom ifrågavarande område, och ibland är deras handlingar i tidens och rymdens världar svåra att förklara. Fastän de inte verkställer beslut som skulle strida vare sig mot naturlagar eller föreskrivna förfaranden för ifrågavarande värld förverkligar de ofta sina märkvärdiga handlingar och genomdrivar medlarnas uppdrag i enlighet med systemadministrationens högre lagar.

2. Medlare för systemhögkvarteren. Från tjänsten i de evolutionära världarna flyttas dessa kvartettkommissioner upp till tjänst i ett systemhögkvarter. Här har de mycket arbete att utföra, och de visar sig vara förståelsefulla vänner till människor, änglar och andra andevarelser. Skiljedomartriona tar inte så mycket befattning med personliga meningsskiljaktigheter som med tvister mellan grupper och med missförstånd som uppkommer mellan olika klasser av skapade varelser; och i ett systemhögkvarter lever både andliga och materiella varelser, såväl som de kombinerade typerna, sådana som de Materiella Sönerna.

I det ögonblick då Skaparna för in i tillvaron evolverande individer med förmågan att välja, i det ögonblicket sker en avvikelse från den gudomliga fulländningens smidiga verksamhet; det är säkert att missförstånd uppkommer, och åtgärder måste vidtas för att rättvist jämkna mellan dessa ärliga meningsskiljaktigheter. Vi bör alla minnas att de allvisa och allsmåktiga Skaparna kunde ha gjort lokaluniverserna precis lika fulländade som Havona. Inga medlande kommissioner behövs i centraluniversumet. Men Skaparna valde i sin fulla visdom att inte göra så. Och samtidigt som de har åstadkommit universer som flödar av olikheter och vimlar av svårigheter har de också tillhandahållit mekanismerna och medlen att belägga och sammanställa alla dessa olikheter och att harmonisera all denna synbara förvirring.

3. Medlare för konstellationerna. Från tjänsten i systemen befordras medlarna till att behandla problemen i en konstellation, varvid de tar upp de mindre svårigheter som uppkommer mellan dess ett hundra system av bebodda världar. Inte särskilt många av de problem som uppstår i en konstellations högkvarter faller inom området för deras behörighet, men de hålls upptagna med att färdas från system till system för att samla bevismaterial och utarbeta preliminära utlåtanden. Om tvisten är ärlig, om svårigheterna uppkommer av uppriktiga åsiktsskillnader och ärliga skillnader i synsätten, oberoende av hur få personer som kan tänkas vara inblandade och hur obetydligt missförståndet än kan te sig, kan man alltid ha en medlande kommission att uttala sig om kontroversens sakförhållanden.

4. Medlare för lokaluniverserna. I detta mera omfattande arbete som gäller ett universum är kommissionsmedlemmarna till stor hjälp för både Melkisedekarna och Administratörsönerna, för konstellationshärskarna och för de skaror av personligheter som är sysselsatta med koordineringen och administrationen av de etthundra konstellationerna. De olika klasserna av serafer och andra bofasta invånare på högkvarterssfärerna i ett lokaluniversum använder sig också av hjälp och beslut från

manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do oftentimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the higher laws of the system administration.

25:3.6 (277.3) 2. *Conciliators to the System Headquarters.*

From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

25:3.7 (277.4) The moment the Creators bring into existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

25:3.8 (277.5) 3. *The Constellation Conciliators.* From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

25:3.9 (277.6) 4. *Conciliators to the Local Universes.* In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the Melchizedeks and the Magisterial Sons and to the constellation rulers and the hosts of personalities concerned with the co-ordination and administration of the one hundred constellations. The different orders of seraphim and other residents of the headquarters spheres of a local universe also avail themselves of the help and decisions of the referee trios.

skiljedomartriona.

Det är nästan omöjligt att förklara naturen av de meningsskiljaktigheter som kan uppkomma beträffande de detaljerade angelägenheterna i ett system, en konstellation eller ett universum. Det uppkommer säkert svårigheter, men de är mycket olika de små prövningarna och mödorna i den materiella tillvaron så som den förverkligas i de evolutionära världarna.

5. Medlare för superuniversernas mindre sektorer. Från problemen i lokaluniverserna flyttas kommissionsmedlemmarna upp till studiet av frågor som uppstår i de mindre sektorerna av deras superuniverser. Ju längre upp de stiger inåt från de enskilda planeterna desto färre är den gudomliga verkställarens materiella skyldigheter; gradvist antar han en ny roll som uttolkare av barmhärtighet och rättvisa och håller samtidigt — kvasimateriell som han är — kommissionen som helhet i sympatisk kontakt med de materiella aspekterna av dess undersökningar.

6. Medlare för superuniversernas större sektorer. Karaktären av kommissionsmedlemmarnas arbete fortsätter att förändras då de avancerar. Det finns allt färre missförstånd att ta ställning till och allt flera mystiska fenomen att förklara och tolka. Steg för steg utvecklas de från skiljedomare i tvistefrågor till förklarare av mysterier — domare som utvecklas till uttolkande lärare. En gång var de skiljedomare för dem som genom okunskap låter svårigheter och missförstånd uppkomma; men nu håller de på att bli instruktörer för dem som är tillräckligt intelligenta och toleranta för att undvika sinneskonflikter och meningsskiljaktigheter. Ju högre en varelses utbildning är desto mera respekt har han för andras kunskap, erfarenhet och åsikter.

7. Medlare för superuniversumet. Här blir medlarna jämställda — fyra skiljedomare — lärare som förstår varandra och fungerar perfekt. Den gudomliga verkställaren avkläs sin förmåga att straffa och blir andetrions fysiska språkrör. Vid denna tid har dessa rådgivare och lärare blivit grundligt bekanta med de flesta av de aktuella problem och svårigheter som uppkommer vid skötseln av superuniversernas angelägenheter. Sålunda blir de underbara rådgivare och visa lärare för de uppstigande pilgrimerna som vistas på de utbildningssfärer som omger högkvarterstvärldarna i superuniverserna.

Alla medlare tjänar under Dagarnas Fornas allmänna överinseende och under Återspeglingsmedhjälparnas omedelbara ledning ända till den tid då de uppflyttas till Paradiset. Under vistelsen i Paradiset rapporterar de till den Härskarande som leder det superuniversum som de härstammar från.

Superuniversumets register upptar inte de medlare som har lämnat dess förvaltningsområde, och det finns sådana kommissioner vittutspridda i storuniversum. Den sista registerrapporten i Uversa anger antalet kommissioner som verkar i Orvonton till nästan aderton biljoner — över sjuttio biljoner individer. Men detta är endast en mycket liten bråkdel av den enorma mängd medlare som har skapats i Orvonton; det antalet är av en helt annan storleksklass och motsvarar det totala antalet Havonaservitaler, med avvikelse beroende på omvandlingen till Graduerades Guider.

25.3.10 (278.1) It is almost impossible to explain the nature of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on the evolutionary worlds.

25.3.11 (278.2) 5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

25.3.12 (278.3) 6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

25.3.13 (278.4) 7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

25.3.14 (278.5) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the Paradise sojourn they report to the Master Spirit who presides over the superuniverse of their origin.

25.3.15 (278.6) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

Från tid till annan, då antalet medlare i superuniverserna ökar, omvandlas och överförs de till fulländningens råd i Paradiset, varifrån de senare framträder som den koordinerande kår som har utvecklats för universernas universum av den Oändlige Anden — en fantastisk grupp av varelser som ständigt växer i antal och effektivitet. Av den erfarenhetsmässiga uppstigningen och träningen i Paradiset har de fått ett unikt grepp om den Suprema Varelseens uppkommande realitet, och de färdas omkring i universernas universum på specialuppdrag.

Medlemmarna i en medlande kommission skiljs aldrig åt. En grupp om fyra tjänar för evigt tillsammans, just så som de ursprungligen förenades. Även i sin förhärligade tjänst fortsätter de att fungera som kvartetter präglade av ackumulerad kosmisk erfarenhet och fullbordad erfarenhetsmässig visdom. De är för evigt associerade som ett förkroppsligande av den suprema rättvisan i tid och rymd.

4. TEKNISKA RÅDGIVARE

Dessa legala och tekniska sinnen i andevärlden skapades inte som sådana. Bland de tidiga supernaferna och omniaferna utvaldes en miljon av de mest välordnade sinnena av den Oändlige Anden som kärnan i denna omfattande och mångkunniga grupp. Och allt sedan denna långt avlägsna tid har verklig erfarenhet i tillämpandet av fulländningens lagar på planerna för den evolutionära skapelsen fordrats av alla som önskar bli Tekniska Rådgivare.

De Tekniska Rådgivarna rekryteras från följande personlighetsklassers led:

1. Supernaferna.
2. Sekonaferna.
3. Tertiaferna.
4. Omniaferna.
5. Seraferna.
6. Vissa typer av uppstigande dödliga.
7. Vissa typer av uppstigande mellanvarelser.

Om man utesluter de dödliga och mellanvarelserna, som alla är tillfälligt anknutna, uppgår antalet Tekniska Rådgivare som för närvarande är registrerade i Uversa och verkar i Orvonton till något över sextioen biljoner.

De Tekniska Rådgivarna fungerar ofta som enskilda individer, men de är organiserade för tjänst och de upprätthåller gemensamt högkvarter på uppdragssfärerna i grupper om sju. I varje grupp måste åtminstone fem ha permanent ställning medan två kan vara tillfälligt anslutna. Uppstigande dödliga och uppstigande mellanvarelser tjänar i dessa rådgivande kommissioner under sin uppstigning till Paradiset, men de deltar inte i de reguljära träningskurserna för Tekniska Rådgivare, inte heller blir de någonsin permanenta medlemmar av klassen.

De dödliga och de mellanvarelser som tillfälligt tjänar tillsammans med rådgivarna utväljs för detta

^{25.3.16 (278.7)} From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the co-ordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

^{25.3.17 (279.1)} The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the embodiment of the supreme justice of time and space.

4. TECHNICAL ADVISERS

^{25.4.1 (279.2)} These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

^{25.4.2 (279.3)} The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

- ^{25.4.3 (279.4)} 1. The Supernaphim.
- ^{25.4.4 (279.5)} 2. The Seconaphim.
- ^{25.4.5 (279.6)} 3. The Tertiaphim.
- ^{25.4.6 (279.7)} 4. The Omniaphim.
- ^{25.4.7 (279.8)} 5. The Seraphim.
- ^{25.4.8 (279.9)} 6. Certain Types of Ascending Mortals.
- ^{25.4.9 (279.10)} 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

^{25.4.10 (279.11)} At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is slightly in excess of sixty-one trillion.

^{25.4.11 (279.12)} Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

^{25.4.12 (279.13)} Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal

arbete på grund av sin sakkunnighet beträffande universell lag och suprem rättvisa. Då ni är på väg mot ert mål i Paradiset och ständigt förvärvar ökad kunskap och större skicklighet erbjudes ni fortgående tillfälle att dela med er till andra den visdom och erfarenhet som ni redan har samlat; hela vägen in till Havona agerar ni i rollen av elev-lärare. Ni arbetar er uppåt genom de stigande nivåerna i detta vidsträckta erfarenhetsmässiga universitet genom att förmedla till dem som är just nedanför er den nyfunna kunskapen i er uppåtgående karriär. I den universella regimen räknar man inte med att ni har tillägnat er kunskap och sanning förrän ni har demonstrerat er förmåga och er villighet att förmedla denna kunskap och sanning till andra.

Efter lång träning och verklig erfarenhet tillåts varje omvårdande ande med ställning ovanför keruberna att erhålla permanent utnämning till Teknisk Rådgivare. Alla kandidater ansluter sig frivilligt till denna tjänsteklass; men då de en gång har tagit emot dessa ansvarsuppgifter kan de inte avsäga sig dem. Endast Dagarnas Forna kan förflytta dessa rådgivare till andra aktiviteter.

Träningen av Tekniska Rådgivare, som har påbörjats i lokaluniversernas Melkisedek-institut, fortsätter ända fram till Dagarnas Fornas hov. Från denna superuniversumträning går de vidare till de "sju kretsarnas skolor" i Havonakretsarnas styrvärldar. Och från styrvärldarna tas de in på "högskolan för rättsetik och suprematetsteknik", Paradisets träningsskola för de Tekniska Rådgivarnas fullkomnande.

Dessa rådgivare är mera än lagexperter; de är studerande och lärare av tillämpad lag, universums lagar tillämpade på livet och bestämmelsen för alla som bebor de vidsträckta domänerna i den vittutspridda skapelsen. Med tiden blir de tidens och rymdens levande lagbibliotek, som förhindrar oändligt besvär och onödiga förseningar med att instruera tidens personligheter angående de förfaringssätt och -former som är mest acceptabla för evighetens härskare. De kan så råda rymdens arbetare att dessa kan fungera i harmoni med Paradisets fordringar; de är alla skapade varelsers lärare beträffande Skaparnas förfaranden.

Ett sådant levande bibliotek bestående av tillämpad lag skulle inte kunna skapas; sådana varelser måste evolveras genom verklig erfarenhet. De infinita Gudomarna är existentiella och sålunda kompenserade för den erfarenhet som saknas; de vet allt redan innan de erfar allt, men de förmedlar inte denna icke-erfarenhetsmässiga kunskap till sina underordnade varelser.

De Tekniska Rådgivarna ägnar sig åt att förhindra dröjsmål, underlätta framsteg och ge råd om hur man uppnår resultat. Det finns alltid ett sätt som är bäst och rätt att göra saker och ting; det finns alltid en fulländad teknik, en gudomlig metod, och dessa rådgivare vet hur de skall leda oss alla för att finna detta bättre sätt.

Dessa utomordentligt visa och praktiska varelser är alltid nära associerade med de Universella Censorernas tjänst och arbete. Melkisedekarna har en duglig kår till sitt föfogande. Härskarna i systemen, constellationerna, universerna och superuniversumsektorerna är alla rikligt försedda med dessa den andliga världens tekniska eller juridiska

law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the "schools of the seven circles" located on the pilot worlds of the Havona circuits. And from the pilot worlds they are received into the "college of the ethics of law and the technique of Supremacy," the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to counsel the workers of space as to enable them to function in harmony with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special

referenssinnen. En speciell grupp fungerar som juridiska rådgivare till Livsbärarna för att ge dessa Söner råd om hur långt det är tillåtet att avvika från den etablerade ordningen för livets fortplantning och i övrigt instruera dem om deras privilegier och verksamhetsbefogenheter. De är rådgivare till alla klasser av varelser beträffande lämpliga tillvägagångssätt och förfaranden för alla åtgärder i andevärlden. De tar ändå inte direkt och personligen befattning med världarnas materiella varelser.

Förutom att ge råd beträffande juridiska förfaranden ägnar sig de Tekniska Rådgivarna jämväl åt att effektivt tolka alla lagar som gäller skapade varelser: fysiska, sinnesmässiga eller andliga. De är tillgängliga för de Universella Medlarna och för alla andra som önskar veta lagens sanning; med andra ord veta hur man kan förlita sig på att Gudomens Suprematet reagerar i en given situation som innehåller faktorer av en etablerad fysisk, sinnesmässig eller andlig art. De försöker till och med belysa det sätt på vilket den Ultimate verkar.

De Tekniska Rådgivarna är utvalda och beprövade varelser; jag vet inte att någon av dem skulle ha hamnat på avvägar. Vi har inga uppteckningar i Uversa som skulle ange att de någonsin hade dömts för ringaktande av de gudomliga lagar som de så effektivt tolkar och så vältaligt utlägger. Det finns ingen känd gräns för deras verksamhetsområde, inte heller för deras framåtskridande. De fortsätter som rådgivare ända till Paradisetts portar; hela lagens och erfarenhetens universum är öppet för dem.

5. VÄKTARE AV PARADISETS REGISTER

Bland tredje gradens supernafer i Havona utväljs vissa av de äldre ledande registratorerna till Väktare av Registren, till upprätthållare av de formella arkiven på Ljusets Ö, dessa arkiv som är något annat än de levande registreringarna i kunskapsbevararnas sinne, ibland kallat "Paradisetts levande bibliotek".

De registrerande änglarna på de bebodda planeterna är ursprunget till alla individuella anteckningar. Överallt i universum fungerar även andra registratorer beträffande formella register såväl som levande register. Från Urantia till Paradiset påträffas bägge sorts registreringar; i ett lokaluniversum mer av de skrivna registreringarna och mindre av de levande; i Paradiset mer av de levande och mindre av de formella; i Uversa är bägge lika tillgängliga.

Varje händelse av betydelse i den organiserade och bebodda skapelsen registreras. Medan händelser som endast har en lokal betydelse registreras enbart lokalt, behandlas de händelser som har en vidsträckt betydelse i enlighet med detta. Från planeterna, systemen och konstellationerna i Nebadon registreras allting, som har betydelse för universumet, i Salvington; och från sådana universumhuvudstäder förs händelseuppgifterna vidare för registrering högre upp vilka har att göra med sektor- och superstyrelsernas angelägenheter. I Paradiset finns också ett relevant sammandrag av uppgifterna från superuniverserna och Havona; och denna historiska och kumulativa berättelse om universernas universum står under beskydd av

group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions. But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

25.4.19 (280.7) Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to elucidate the technique of the Ultimate.

25.4.20 (281.1) Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

25.5.1 (281.2) From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the "living library of Paradise."

25.5.2 (281.3) The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

25.5.3 (281.4) Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

dessa upphöjda tredje gradens supernafer.

Fastän vissa av dessa varelser har sänts till superuniverserna att tjäna som Ledande Registratorer, vilka styr de Himmelska Upptecknarnas aktiviteter, har inte en enda någonsin överförts från den permanenta namnförteckningen över deras klass.

6. DE HIMMELSKA UPPECKNARNA

Dessa är de registratorer som verkställer alla uppteckningar i två exemplar: en ursprunglig anderegistrering och en semimateriell motsvarighet — vad man kunde kalla en genomslagskopia. Detta kan de göra på grund av sin säregna förmåga att samtidigt behandla både andlig och materiell energi. Himmelska Upptecknare skapas inte som sådana; de är uppstigna serafer från lokaluniverserna. De tas emot, klassificeras och anvisas till sina arbetssfärer av de Ledande Registratorernas råd i de sju superuniversernas högkvarter. Där är också belägna de skolor som tränar de Himmelska Upptecknarna. Skolan i Uversa drivs av Visdomens Fulländare och de Gudomliga Rådgivarna.

Då upptecknarna avancerar i universumtjänsten fortsätter de sitt system av dubbel registrering och gör sålunda alltid sina uppteckningar tillgängliga för alla klasser av varelser, allt från dem som hör till den materiella klassen till ljusets höga andar. Under er övergångserfarenhet, då ni stiger upp från denna materiella värld, kommer ni alltid att kunna konsultera uppteckningarna om, och på annat sätt vara förtrogen med, historien och traditionerna på den sfär där ni är stationerade.

Upptecknarna är en testad och beprövad kår. Det har aldrig kommit till min kännedom att någon Himmelsk Upptecknare skulle ha avvikit, och aldrig har man upptäckt någon förfälskning i deras registreringar. De är underställda en dubbel inspektion på så sätt att deras uppteckningar granskas av deras upphöjda kamrater från Uversa och av de Mäktiga Budbärarna, som intygar riktigheten av de kvasifysiska kopiorna av de ursprungliga anderegistreringarna.

Medan de avancerande upptecknarna som är stationerade på de underordnade registreringssfärerna i Orvontons universer uppgår till biljoner och åter biljoner, är de som har uppnått högre status i Uversa inte fullt åtta miljoner till antalet. Dessa äldre eller graderade upptecknare är väktare och vidarebefordrare i superuniversumet av de verifierade uppteckningarna från tid och rymd. Deras permanenta högkvarter finns i de cirkelformade boningarna som omger arkivområdet i Uversa. De överlämnar aldrig beskyddet av dessa register till andra; enskilda individer kan vara frånvarande, men aldrig i större antal.

Liksom de supernafer som har blivit Väktare av Registren har de Himmelska Upptecknarnas kår ett permanent uppdrag. Då serafer och supernafer en gång har antagits till dessa tjänster förblir de Himmelska Upptecknare respektive Väktare av Registren till den dag då Gud den Supremes fulla personalisering medför en ny och modifierad förvaltning.

I Uversa kan dessa äldre Himmelska Upptecknare

25.5.4 (281.5) While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their order.

6. THE CELESTIAL RECORDERS

25.6.1 (281.6) These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectors of Wisdom and the Divine Counselors.

25.6.2 (281.7) As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

25.6.3 (282.1) The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

25.6.4 (282.2) While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

25.6.5 (282.3) Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified administration of the full personalization of God the Supreme.

25.6.6 (282.4) On Uversa these senior Celestial Recorders

visa registren över allting av kosmisk betydelse i hela Orvonton sedan den avlägsset svunna tid då Dagarnas Forna anlände, medan på den eviga Ön Väktarna av Registren vaktar detta rikes arkiv vilket vittnar om händelserna i Paradiset sedan tiden för den Oändlige Andens personifiering.

7. MORONTIAFÖLJESLAGARNA

Dessa barn till lokaluniversernas Moderandar är vänner och medarbetare till alla som lever uppstigandets morontialiv. De är inte outhärliga för det arbete som en uppstigande varelse gör för sitt framtidskridande, inte heller ersätter de på något sätt arbetet för de serafiska beskyddarna som ofta åtföljer sina dödliga medarbetare på färden till Paradiset. Morontiaföljeslagarna är helt enkelt vänliga värdar för dem som nyligen har påbörjat sin långa uppstigning inåt. De är också skickliga rekreationsledare och får i detta arbete kunnig hjälp av omväxlingsledarna.

Fastän ni får allvarliga och gradvist allt svårare uppgifter att utföra i de morontiella träningsvärldarna i Nebadon, ser man alltid till att ni får regelbundna perioder av vila och omväxling. Under hela färden till Paradiset finns det alltid tid för vila och andeleik; och under livsskedet av ljus och liv finns det alltid tid för dyrkan och nya bedrifter.

Dessa Morontiaföljeslagare är sådana vänliga följeslagare att när ni slutligen lämnar den sista fasen av morontiaerfarenheten bakom er, när ni förbereder er för att påbörja andeäventyret i superuniversumet, kommer ni uppriktigt att beklaga att dessa sällskapliga varelser inte kan följa med er; men de tjänar uteslutande i lokaluniverserna. På varje stadium i uppstigningens livsskede är alla personligheter som ni kan få kontakt med vänliga och sällskapliga, men inte förrän ni möter Paradisföljeslagarna kommer ni att finna en annan grupp som är lika hängiven vänskapen och kamratskapet.

Morontiaföljeslagarnas arbete beskrivs mera fullständigt i de berättelser som handlar om angelägenheterna i ert lokaluniversum.

8. PARADISFÖLJESLAGARNA

Paradisföljeslagarna är en sammansatt eller hopsamlad grupp som har rekryterats från serafernas, sekonafernas, supernafernas och omniafernas led. Fastän de tjänar under en tid som ni skulle anse oerhört lång har de inte permanent ställning. När deras verksamhet är avslutad återvänder de som regel (men inte undantagslöst) till de uppgifter de utförde då de kallades till tjänst i Paradiset.

Medlemmar i änglaskarorna utnämns till denna tjänst av lokaluniversernas Moderandar, av superuniversernas Återspeglande Andar och av Majeston i Paradiset. De kallas till den centrala Ön och förordnas till Paradisföljeslagare av en av de Sju Härskarandarna. Om man frånser permanent ställning i Paradiset är denna tillfälliga tjänst som de utför som Paradisföljeslagare den högsta ära som någonsin kan förlänas de omvårdande andarna.

can show the records of everything of cosmic import in all Orvonton since the far-distant times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. THE MORONTIA COMPANIONS

25.7.1 (282.5) These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

25.7.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

25.7.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

25.7.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. THE PARADISE COMPANIONS

25.8.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time, they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

25.8.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

Dessa utvalda änglar är hängivna tjänsten som följeslagare och tillförordnas som följeslagare för alla varelseklasser som råkar vara ensamma i Paradiset, i huvudsak till de uppstigna dödliga men också till alla andra som är ensamma på den centrala Ön. Paradisföljeslagarna har ingenting speciellt som de borde utträta för dem som de umgås med; de är helt enkelt följeslagare. Nästan alla andra varelser som ni dödliga möter under er vistelse i Paradiset — frånsett era pilgrimskamrater — har någonting definitivt som de skall göra med er eller för er; men dessa följeslagare har anvisats endast för att vara tillsammans med er och att sällskapa med er som personlighetsföljeslagare. De assisteras ofta i sin verksamhet av Paradisets vänliga och lysande Medborgare.

De dödliga kommer från människoraser som är mycket sällskapliga. Skaparna vet att "det är inte gott för människan att vara ensam", och därför är det även i Paradiset ordnat med sällskap.

Om du som uppstigen dödlig skulle nå Paradiset i sällskap med din kompanjon eller nära medarbetare från ditt jordiska livsskede, eller om din serafiska ödesväktare skulle råka anlända tillsammans med dig eller skulle invänta dig där, då skulle ingen permanent följeslagare anvisa dig. Men om du anländer ensam då kommer förvisso en följeslagare att hälsa dig välkommen då du vaknar på Ljusets Ö från tidens sista sömn. Även om det är känt att du kommer att åtföljas av någon som du har varit i sällskap med under uppstigningsskedet förordnas tillfälliga följeslagare att hälsa er välkomna till de eviga stränderna och att följa med er till det som färdigställts för dig och dina närstående. Ni kan vara säkra på att varmt välkomnas när ni upplever uppståndelsen till evigheten på Paradisets eviga stränder.

Mottagningsföljeslagare anvisas under de sista dagarna av de uppstignas vistelse på den sista kretsen i Havona, och de undersöker noggrant registren över den dödliges ursprung och den händelserika uppstigningen genom världarna i rymden och kretsarna i Havona. När de välkomnar de dödliga från tiden är de redan väl insatta i dessa anlända pilgrimers levnadsbanor och visar sig vara sympatiska och intressanta följeslagare.

Om du under din förfinalitiska vistelse i Paradiset av någon orsak skulle bli åtskild från din kompanjon — dödlig eller serafisk — från uppstigningsskedet, skulle en Paradisföljeslagare genast tillförordnas som rådgivare och sällskap. Då en följeslagare en gång har anvisats till en uppstigen dödlig som bor ensam i Paradiset stannar hon hos denne person tills han antingen återförenas med sina kompanjoner från uppstigningsskedet eller vederbörligen antas till Finalitkåren.

Paradisföljeslagarna tillförordnas i ordningsföljd enligt väntan, förutom att en uppstigen aldrig anförtros en följeslagare vars natur är olik hans superuniversumtyp. Om en dödlig från Urantia idag anlände till Paradiset skulle honom anvisas den första väntande följeslagaren som antingen har sitt ursprung i Orvonton eller annars är av den Sjunde Härskarandens natur. Omniaferna tjänar sålunda inte tillsammans med de uppstigna varelserna från de sju superuniverserna.

Paradisföljeslagare utför även många andra tjänster: Om en uppstigande dödlig ensam nådde fram

25.8.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have something definite to do with you or for you; but these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

25.8.4 (283.5) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is "not good for man to be alone," and provision is accordingly made for companionship, even on Paradise.

25.8.5 (283.6) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

25.8.6 (283.7) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders' sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventful ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

25.8.7 (283.8) During your prefinaliter sojourn on Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

25.8.8 (284.1) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal were arriving on Paradise today, there would be assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

25.8.9 (284.2) Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal

till centraluniversumet, och om han under sin färd genom Havona misslyckades i någon fas av gudomsäventyret, då skulle han i sinom tid återsändas till universerna i tiden, och samtidigt skulle en kallelse gå till Paradisföljeslagarnas reserver. En av denna klass skulle anvisas till att åtfölja pilgrimen som har lidit nederlag, att vara med honom och att trösta och uppmuntra honom samt att stanna hos honom tills han återvände till centraluniversumet för att fortsätta uppstigningen till Paradiset.

Om en uppstigande pilgrim led nederlag i sitt gudomsäventyr under sin färd genom Havona i sällskap med en uppstigande seraf, skyddsängeln från livsskedet som dödlig, skulle denna välja att åtfölja sin dödlige kompanjon. Dessa serafer anmäler sig alltid som frivilliga och tillåts följa med sina långtida dödliga kamrater tillbaka till tjänsten i tid och rymd.

Men så är inte fallet med två nära associerade dödliga uppstigande: Om den ene når fram till Gud medan den andre tillfälligt misslyckas väljer den som har lyckats undantagslöst att fara tillbaka till de evolutionära skapelserna tillsammans med den besvikna personligheten, men detta tillåts inte. I stället går en kallelse till Paradisföljeslagarnas reserver och en av deras frivilliga utväljs att åtfölja den besvikne pilgrimen. En frivillig Paradismedborgare förenar sig då med den dödlige som har lyckats, och som dröjer kvar på den centrala Ön inväntande återkomsten till Havona av kamraten som har lidit nederlag. Under tiden undervisar han i vissa skolor i Paradiset och framför äventyrsberättelsen från det evolutionära uppstigandet.

[Avfattat under beskydd av En med Stor Auktoritet från Uversa.]

should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

^{25.8.10 (284.3)} If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

^{25.8.11 (284.4)} But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who carries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

^{25.8.12 (284.5)} [Sponsored by One High in Authority from Uversa.]

Kapitel 26. Det centrala universumets omvårdande andar

⇨ 025

Urantiaboken

027 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 26 DET CENTRALA UNIVERSUMETS OMVÅRDANDE ANDAR

Sektioner

Introduktion

1. De Omvårdande Andarna
2. De Mäktiga Supernaferna
3. Tredje gradens Supernaffer
4. Andra gradens Supernaffer
5. Pilgrimernas hjälpare
6. Suprematetens Guider
7. Treenighetens Guider
8. Sonens Finnare
9. Faderns Guider
10. Rådgivarna och Handedarna
11. Vilans Kolplement

PAPER 26 MINISTERING SPIRITS OF THE CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

Introduktion

SUPERNAFERNA är de omvårdande andarna i Paradiset och centraluniversumet; de är den högsta klassen i den lägsta gruppen av den Oändlige Andens barn — änglaskarorna. Dessa omvårdande andar möter man från Paradisets Ö till världarna i tid och rymd. Ingen betydande del av den organiserade och bebodda skapelsen är utan deras tjänster.

INTRODUCTION

26:0.1 (285.1) SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. DE OMVÅRDANDE ANDARNA

Änglarna är de omvårdande andekompanjonerna till de evolutionära och uppstigande viljevarelserna i hela rymden; de är också kolleger och arbetskamrater till de högre skarorna av sfärernas gudomliga personligheter. Änglarna av alla klasser är tydliga personligheter och högt individualiserade. De har alla en stor förmåga att uppskatta omväxlingsledarnas verksamhetsformer. Såsom även Rymdens Budbärarskaror tillbringar de omvårdande andarna perioder av vila och omväxling; de har en mycket sällskaplig läggning och deras associativa förmåga överstiger vida människornas.

De omvårdande andarna i storuniversum

1. THE MINISTERING SPIRITS

26:1.1 (285.2) Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities and are highly individualized. They all have a large capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

26:1.2 (285.3) The ministering spirits of the grand universe

klassificeras som följer:

1. Supernafier.
2. Sekonafier.
3. Tertiafier.
4. Omniafier.
5. Serafier.
6. Keruber och Sanober.
7. Mellanvarelser.

De enskilda medlemmarna av ängl klasserna är inte helt stationära i fråga om personlig ställning i universumet. Änglar av vissa klasser kan bli Paradisföljeslagare för en period; en del blir Himmelska Upptecknare; andra stiger upp till de Tekniska Rådgivarnas led. Vissa av keruberna kan aspirera på ställning och bestämmelse som seraf, medan evolutionära serafier kan nå upp till Guds uppstigande Söners andliga nivåer.

De sju ovan uppenbarade klasserna av omvårdande andar grupperas för presentation i enlighet med deras funktioners största betydelse för uppstigande dödliga:

1. De omvårdande andarna i centraluniversumet. De tre klasserna av supernafier tjänar i Paradis-Havonasystemet. Första gradens eller Paradissupernafier skapas av den Oändlige Anden. Den andra och tredje gradens klasser som tjänar i Havona är efterkommande till Härskarandarna respektive Kretsarnas Andar.

2. De omvårdande andarna i superuniverserna — sekonafier, tertiafier och omniafier. Sekonafier, de Återspeglande Andarnas barn, tjänar i olika uppgifter i de sju superuniverserna. Tertiafier, som har sitt ursprung i den Oändlige Anden, blir till slut hängivna förbindelse tjänsten hos Skaparsönerna och Dagarnas Förmiddag. Omniafier skapas med gemensamma krafter av den Oändlige Anden och de Sju Suprema Verkställarna, och de fungerar uteslutande som tjänare hos de sistnämnda. Diskussionen om dessa tre klasser är temat för en efterföljande berättelse i denna serie.

3. De omvårdande andarna i de lokala universerna omfattar serafier och deras assistenter keruberna. Med dessa efterkommande till ett Universums Moderande har de dödliga uppstigande sin första kontakt. Mellanvarelserna, som är födda i de bebodda världarna, hör inte riktigt till de egentliga ängl klasserna fastän de ofta funktionellt grupperas bland de omvårdande andarna. Berättelsen om dem presenteras tillsammans med en redogörelse om serafier och keruber i de kapitel som handlar om angelägenheterna i ett lokaluniversum.

Änglaskarornas alla klasser ägnar sig åt olika universumuppgifter och tjänar på ett eller annat sätt de himmelska varelsers högre klasser; men det är supernafier, sekonafier och serafier som i stora antal används för att främja den progressiva fulländningens uppstigningsplan för tidens barn. Då de tjänstgör i centraluniversumet, i superuniverserna och i lokaluniverserna utgör de den obrutna kedja av andeomvårdare som den Oändlige Anden har

are classified as follows:

- 26:1.3 (285.4) 1. Supernaphim.
- 26:1.4 (285.5) 2. Seconaphim.
- 26:1.5 (285.6) 3. Tertiaphim.
- 26:1.6 (285.7) 4. Omniaphim.
- 26:1.7 (285.8) 5. Seraphim.
- 26:1.8 (285.9) 6. Cherubim and Sanobim.
- 26:1.9 (285.10) 7. Midway Creatures.

26:1.10 (285.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

26:1.11 (285.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

26:1.12 (285.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe.* The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise *supernaphim* are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

26:1.13 (286.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the *seconaphim*, the *tertiaphim*, and the *omniafim*. *Seconaphim*, the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim*, of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniaphim* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these three orders forms the subject of a succeeding narrative in this series.

26:1.14 (286.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim*. With these offspring of a Universe Mother Spirit mortal ascenders have initial contact. The *midway creatures*, of nativity on the inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

26:1.15 (286.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the *supernaphim*, *seconaphim*, and *seraphim* who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite

ombesörjt till hjälp och ledning för alla som strävar efter att nå fram till den Universelle Fadern genom den Evige Sonen.

Supernaferna är begränsade till sin "andepolaritet" endast beträffande en verksamhetsfas, den som är knuten till den Universelle Fadern. De kan arbeta ensamma förutom då de direkt använder Faderns exklusiva strömkretsar. När supernaferna befinner sig i styrkemottagning direkt från Fadern måste de frivilligt förena sig i par för att kunna fungera. Sekonaferna är på samma sätt begränsade och måste dessutom arbeta i par för att synkronisera med den Evige Sonens strömkretsar. Seraferna kan arbeta ensamma som fristående och lokalt begränsade personligheter, men de kan koppla in till strömkretsarna endast då de är polariserade som förbindelsepar. När sådana andevarelser förenar sig som par säger man att den ena kompletterar den andra. Kompletterande förhållanden kan vara tillfälliga; de är inte nödvändigtvis av bestående natur.

Dessa strålade ljusvarelser uppehåller livet med direkt intag av andlig energi från de primära strömkretsarna i universum. De dödliga på Urantia måste få sin ljusenergi genom ljusets inkarnation i växtriket, men änglaskarorna är strömkretsinkopplade, de "har mat som ni inte vet om". De tar också del av den cirkulerande undervisningen som de ypperliga Treenighetens Undervisande Söner meddelar; de har ett sätt att ta emot kunskap och inhämta visdom som mycket liknar deras förfarande för assimilation av livsenergierna.

2. DE MÄKTIGA SUPERNAFERNA

Supernaferna är skickliga omvårdare för alla typer av varelser som vistas i Paradiset och i centraluniversumet. Dessa höga änglar skapas i tre huvudklasser: första, andra och tredje gradens supernafer.

Supernaferna av första graden är efterkommande uteslutande till Samskaparen. De delar sin omvårdnad ungefär jämnt mellan vissa grupper av Paradismedborgare och de ständigt växande kårerna av uppstigningspilgrimer. Dessa änglar på den eviga Ön är mycket verksamma med att befrämja den väsentliga träningen av båda grupperna av invånare i Paradiset. De bidrar med mycket som är nyttigt för den ömsesidiga förståelsen mellan dessa två unika klasser av universumvarelser — den ena representerande den högsta typen av gudomlig och fulländad viljevarelse, den andra företrädande den fullbordade evolutionen av den lägsta typen av viljevarelse i hela universernas universum.

Det arbete som supernaferna av första graden utför är så unikt och särpräglat att det skall behandlas skilt för sig i följande berättelse.

Supernaferna av andra graden är ledare för de uppstigande varelsernas angelägenheter på de sju kretsarna i Havona. De är lika mycket sysselsatta med att sköta undervisningen av de talrika klasser av Paradismedborgare som under långa perioder vistas på världskretsarna i den centrala skapelsen, men vi får inte diskutera denna fas av deras tjänst.

Spirit for the help and guidance of all who seek to attain the Universal Father through the Eternal Son.

26:1.16 (286.4) Supernaphim are limited in "spirit polarity" regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father's direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complementary to the other. Complementary relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

26:1.17 (286.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe. Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they "have food that you know not." They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

26:2.1 (286.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

26:2.2 (287.1) *Primary supernaphim* are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:2.3 (287.2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:2.4 (287.3) *Secondary supernaphim* are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

Det finns sju typer av höga änglar, var och en med ursprung i en av de Sju Härskarandarna och till sin natur mönstrad enligt denna. Kollektivt skapar de Sju Härskarandarna många olika grupper av unika varelser och väsen, och de enskilda medlemmarna i varje sådan grupp är förhållandevis ensartade till sin natur. När samma Sju Härskarandar skapar individuellt är de klasser som det alltid resulterar i sjufaldiga till sin natur; barnen till varje Härskarande liknar naturen hos sin skapare och är följaktligen olika de andra. Detta är ursprunget till supernaferna av andra graden, och änglarna av alla sju skapade typer tjänstgör i alla verksamhetskanaler som är öppna för hela deras klass, huvudsakligen på de sju kretsarna i det centrala och gudomliga universumet.

Var och en av de sju planetariska kretsarna i Havona står under direkt övervakning av en av Kretsarnas Sju Andar, som själva är en kollektiv — och sålunda ensartad — skapelse av de Sju Härskarandarna. Fastän de till sin natur liknar det Tredje Ursprunget och Centret var dessa sju assisterande Andar i Havona inte en del av det ursprungliga mönsteruniversumet. De började fungera efter den ursprungliga (eviga) skapelsen men långt före Grandfandas tid. Otivvelaktigt uppkom de som Härskarandarnas skapande reaktion på den Suprema Varelseens framträdande avsikt, och de befanns vara i tjänst efter det att storuniversum hade organiserats. Den Oändlige Anden och alla hans skapande medarbetare förefaller att som universella koordinatörer vara rikligt begåvade med förmågan att komma med lämpliga skapande reaktioner på de samtidiga utvecklingsfenomenen i de erfarenhetsmässiga Gudomarna och de evolverande universerna.

Supernaferna av tredje graden har sitt ursprung i dessa Kretsarnas Sju Andar. Var och en av dem, på de skilda kretsarna i Havona, får av den Oändlige Anden förmågan att skapa ett tillräckligt antal höga supernafiska omvårdare av tredje graden för att tillfredsställa behovet i centraluniversumet. Medan Kretsarnas Andar åstadkom förhållandevis få av dessa omvårdande änglar innan tidens pilgrimer anlände till Havona, påbörjade de Sju Härskarandarna inte ens skapandet av andra gradens supernafer förrän Grandfanda hade landat. Och de äldre av de två klasserna, supernaferna av tredje graden, skall därför behandlas först.

3. TREDJE GRADENS SUPERNAFER

De Sju Härskarandarnas tjänare är specialistänglar på de olika kretsarna i Havona, och deras omvårdnad sträcker sig till både till de uppstigande pilgrimerna från tiden och till de nedstigande pilgrimerna från evigheten. I de en miljard studievärldarna i den fulländade centrala skapelsen är era supernafiska medarbetare av alla klasser fullt synliga för er. Där är ni alla i den högsta betydelsen broderliga och förståelsefulla varelser med ömsesidig kontakt och sympati. Ni känner också igen och umgås innerligt med de nedstigande pilgrimerna: Paradismedborgarna som färdas genom dessa kretsar inifrån utåt, anländer till Havona genom styrvärlden på den första kretsen och fortsätter utåt till den sjunde.

26:2.5 (287.4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

26:2.6 (287.5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential Deities and in the evolving universes.

26:2.7 (287.6) *Tertiary supernaphim* take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of them, on the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

26:3.1 (288.1) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

De uppstigande pilgrimerna från de sju superuniverserna färdas genom Havona i motsatt riktning. De anländer till styrvärlden på den sjunde kretsen och fortsätter inåt. Det finns ingen tidsgräns för de uppstigande varelsernas framskridande från värld till värld och krets till krets, på samma sätt som det inte finns någon bestämd tidsrymd godtyckligt angiven för boendet i morontiavärldarna. Men medan tillräckligt utvecklade individer kan befrias från vistelsen i en eller flera av träningsvärldarna i lokaluniversumet kan ingen pilgrim undgå att färdas genom alla sju havonakretsar präglade av progressivt förändligande.

Den kår av tredje gradens supernafer som främst är förordnade till tjänst åt pilgrimerna från tiden klassificeras som följer:

1. Harmoniövervakarna. Det bör vara uppenbart att någon form av koordinerande inflytande fordras även i det fulländade Havona för att upprätthålla systemet och garantera harmonin i allt arbete med att förbereda pilgrimerna från tiden för deras senare uppnåelser i Paradiset. Detta är den verkliga uppgiften för harmoniövervakarna — att se till att allting löper smidigt och snabbt. De uppkommer på den första kretsen, tjänar överallt i Havona, och deras närvaro på kretsarna betyder att ingenting kan möjligen gå fel. Deras stora förmåga att koordinera en stor mängd olika aktiviteter som involverar personligheter av olika klasser — rentav flera olika nivåer — gör det möjligt för dessa supernafer att vara till hjälp än var och när så behövs. De bidrar enormt till den ömsesidiga förståelsen mellan pilgrimerna från tiden och pilgrimerna från evigheten.

2. De Ledande Uppteckarna. Dessa änglar skapas på den andra kretsen men verkar överallt i centraluniversumet. De gör uppteckningarna i tre exemplar och registrerar dem i Havonas konkreta arkiv, i deras klassers andliga arkiv och i Paradisets formella register. Dessutom sänder de automatiskt meddelande till Paradisets levande bibliotek, kunskapsväktarna av supernafernas första grad, om de händelser som ger viktig sann-kunskap.

3. Informationsutsändarna. Barnen till den tredje kretsens Ande fungerar överallt i Havona fast de officiellt är stationerade på planet nummer sjuttio i den yttersta cirkeln. Dessa teknikens mästare är mottagare och avsändare av informationsutsändningarna i den centrala skapelsen, och de styr rymdrapporterna om alla gudomsfenomen i Paradiset. De kan använda alla basströmkretsar i rymden.

4. Budbärarna har sitt ursprung på krets nummer fyra. De genomfar Paradis-Havonasystemet som bärare av alla meddelanden som fordrar personlig överföring. De tjänar sina kamrater, de himmelska personligheterna, paradispilgrimerna och även de uppstigande själarna från tiden.

5. Informationskoordinatorerna. Dessa tredje gradens supernafer, barnen till den femte kretsens Ande, är alltid visa och sympatiska befrämjare av broderlig association mellan de uppstigande och de nedstigande pilgrimerna. De tar hand om alla invånare i Havona, i synnerhet om de uppstigande, genom att hålla dem ständigt informerade om händelserna i universernas universum. Tack vare sina personliga kontakter med informationsutsändarna och

26:3.2 (288.2) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

26:3.3 (288.3) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

26:3.4 (288.4) 1. *The Harmony Supervisors.* It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

26:3.5 (288.5) 2. *The Chief Recorders.* These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

26:3.6 (288.6) 3. *The Broadcasters.* The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

26:3.7 (288.7) 4. *The Messengers* take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

26:3.8 (289.1) 5. *The Intelligence Co-ordinators.* These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these "living

återspeglarna får dessa "levande tidningar" i Havona ögonblickligen reda på all information som går ut över centraluniversumets omfattande nyhetsströmkretsar. De samlar information med Havonas grafmetod, vilken gör det möjligt för dem att automatiskt ta emot lika mycket information på en timme av Urantia-tid som det skulle ta ett tusen år med en snabbaste telegrafteknik.

6. Transportpersonligheterna. Dessa varelser, som har sitt ursprung på krets nummer sex, verkar vanligen från planet nummer fyrtio på den yttersta kretsen. Det är dessa som transporterar bort de besvikna kandidater som tillfälligt misslyckas i sitt gudomsäventyr. De är redo att betjäna alla som måste komma och gå i sin tjänst i Havona och som inte själva kan färdas i rymden.

7. Reservkåren. Variationerna i arbetet med de uppstigna varelserna, Paradispilgrimerna och andra klasser av varelser som vistas i Havona gör det nödvändigt att upprätthålla dessa reserver av supernafer i styrvärlden i den sjunde cirkeln, där de har sitt ursprung. De skapas utan speciell inriktning och är kompetenta att rycka in i tjänst i de mindre krävande faserna av alla uppgifter som hör till deras supernafiska medarbetare av tredje graden.

4. ANDRA GRADENS SUPERNAFER

Supernaferna av andra graden är omvårdare på de sju planetariska kretsarna i centraluniversumet. En del av dem ägnar sig åt att betjäna pilgrimerna från tiden, och hälften av hela deras klass är förordnad till träningen av Paradispilgrimerna från evigheten. Dessa Paradismedborgare åtföljs också, under sin pilgrimsfärd genom kretsarna i Havona, av frivilliga från de Dödligas Finalitkår, ett arrangemang som har varit i kraft sedan den första finalitgruppen blev fylld.

I enlighet med sitt periodiska uppdrag att ta vård om de uppstigande pilgrimerna arbetar andra gradens supernafer i följande sju grupper:

1. Pilgrimernas hjälpare.
2. Suprematetens guider.
3. Treenighetens guider.
4. Sonens finnare.
5. Faderns guider.
6. Rådgivare och handledare.
7. Vilans fullbordare.

Var och en av dessa arbetsgrupper består av änglar av alla sju skapade typer, och en pilgrim från rymden handleds alltid av en andra gradens supernaf med ursprung i den Härskarande som styr det superuniversum där pilgrimen är född. När ni dödliga på Urantia når fram till Havona kommer ni förvisso att vägledas av supernafer vilkas skapade natur — likt er egen evolverade natur — härrör från Härskaranden i Orvonton. Och då era handledare härstammar från Härskaranden i ert eget superuniversum är de speciellt kvalificerade att förstå, trösta och hjälpa er i alla era strävanden att uppnå Paradisets fulländning.

Pilgrimerna från tiden transporteras förbi Havonas mörka gravitationskroppar till den yttre planetariska

newspapers" of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

26:3.9 (289.2) 6. *The Transport Personalities.* These beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

26:3.10 (289.3) 7. *The Reserve Corps.* The fluctuations in the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

26:4.1 (289.4) The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

26:4.2 (289.5) According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

- 26:4.3 (289.6) 1. Pilgrim Helpers.
- 26:4.4 (289.7) 2. Supremacy Guides.
- 26:4.5 (289.8) 3. Trinity Guides.
- 26:4.6 (289.9) 4. Son Finders.
- 26:4.7 (289.10) 5. Father Guides.
- 26:4.8 (289.11) 6. Counselors and Advisers.
- 26:4.9 (289.12) 7. Complements of Rest.

26:4.10 (289.13) Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

26:4.11 (290.1) The pilgrims of time are transported past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary

kretsen av transportpersonligheterna bland första gradens sekonafer, som verkar utgående från högkvarteren i de sju superuniverserna. En majoritet, men inte alla, av de serafer som tjänar på planeterna och i de lokala universerna och som har blivit ackrediterade för uppstigningen till Paradiset tar avsked av sina dödliga kompanjoner före den långa färden till Havona, påbörjar genast en lång och intensiv träning för himmelskt förordnande och förväntar sig att som serafer uppnå fulländad existens och supremt tjänande. Och detta gör de, i hopp om att återförenas med pilgrimerna från tiden, för att räknas bland dem som för evigt följer samma väg som sådana dödliga vilka har nått fram till den Universelle Fadern och har fått förordnande till Finalitkåren med dess oavslöjade tjänst.

Pilgrimen landar på mottagningsvärlden i Havona, styrvärlden på den sjunde kretsen, utrustad med endast ett slags fulländning: syftets fulländning. Den Universelle Fadern har påbjudit: "Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig." Detta är den häpnadsväckande inbjudan och befallningen som har sänts ut till de finita barnen i världarna i rymden. Kungörandet av denna uppmaning har satt hela skapelsen i rörelse i den gemensamma strävan hos de himmelska varelserna att hjälpa till att uppfylla och förverkliga denna oerhörda befallning från det Första Stora Ursprunget och Centret.

När du tack vare alla hjälpande skarors omvårdnad, vilka ingår i den universella överlevnadsplanen, slutligen lämnas ned i mottagningsvärlden i Havona, anländer du med endast ett slags fulländning — syftets fulländning. Ditt syfte har grundligt prövats; din tro har testats. Du är känd för att tåla besvikelser. Inte ens ett misslyckande i att urskilja den Universelle Fadern kan skaka tron eller allvarligt störa tilliten hos en uppstignen dödlig som har gått igenom den erfarenhet som alla måste genomgå för att nå fram till de fulländade sfärerna i Havona. Vid den tid då du når Havona har din uppriktighet blivit lovvärd. Syftets fulländning och längtans gudomlighet tillsammans med trons fasthet har säkrat ditt inträde i evighetens stabiliserade boningar; din frigörelse från tidens obeständigheter och osäkerheter är fullständig och avslutad; och nu måste du ställas ansikte mot ansikte med Havonas problem och Paradiset omätligheter för att möta det för vilket du så länge har tränats under de erfarenhetsmässiga tidsepokerna i världarnas skolor i rymden.

Tron har för den uppstignen pilgrimen vunnit en syftets fulländning, som ger tidens barn tillträde till evighetens portar. Nu måste pilgrimernas medhjälpare påbörja arbetet med att utveckla den förståelsens fulländning och den uppfattningens teknik vilka är så oundgängliga för personlighetens paradissfulländning.

Förmåga att förstå är den dödliges pass för tillträde till Paradiset. Villighet att tro är nyckeln till Havona. Accepterandet av sonskap, samarbete med Riktaren i människans inre, är priset för evolutionär överlevnad.

5. PILGRIMERNAS HJÄLPARE

De första av de sju grupperna av andra gradens supernafer som påträffas är pilgrimernas hjälpare,

circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to Havona and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: "Be you perfect, even as I am perfect." That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose*. Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise.* Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price of evolutionary survival.

5. THE PILGRIM HELPERS

26:5.1 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers,

dessa varelser med snabb uppfattning och vid sympati som välkomnar de mycket beresta uppstigna från rymden till de stabiliserade världarna och den stadgade organisationen i centraluniversumet. Samtidigt påbörjar dessa höga omvårdare sitt arbete för paradispilgrimerna från evigheten, av vilka den första anlände till den innersta havonakretsens styrvärld i det sammanhang då Grandfanda anlände till styrvärlden i den yttersta kretsen. Under dessa avlägset svunna dagar träffades pilgrimerna från Paradiset och pilgrimerna från tiden för första gången i mottagningsvärlden i krets nummer fyra.

Dessa pilgrimshjälpare, som tjänstgör i havonavärldarnas sjunde cirkel, utför sitt arbete för de uppstigande dödliga i tre huvudgrupperingar. Den första: den suprema förståelsen av Paradistreenigheten; den andra: den andliga förståelsen av kompanjonskapet mellan Fader och Son; den tredje: det intellektuella uppfattandet av den Öändlige Anden. Var och en av dessa instruktionsfaser är indelad i sju grenar, var och en omfattar tolv mindre grupperingar, som består av sjuttio undergrupper var; och var och en av dessa sjuttio instruktioners undergrupperingar framförs indelad i ett tusen klassificeringar. Mera detaljerad undervisning ges på följande cirkel, men huvuddragen av varje paradiskrav undervisas av pilgrimernas hjälpare.

Detta är alltså den första eller elementära kursen som de i tron testade och mycket beresta pilgrimerna från rymden ställs inför. Men långt innan dessa uppstigna barn från tiden när Havona har de lärt sig att festa på osäkerhet, att göda sig av besvikelse, att entusiasmeras av uppenbart nederlag, att stärkas inför svårigheter, att visa okuvligt mod inför ofantligheter och att ty sig till oövervinnlig tro vid mötet med utmaningen från det oförklarliga. För länge sedan blev stridsropet för dessa pilgrimer: "I förbindelse med Gud är ingenting — absolut ingenting — omöjligt."

Det finns ett definitivt krav på pilgrimerna från tiden på varje cirkel i Havona; och fastän varje pilgrim fortsättningsvis handleds av supernafer som av naturen är anpassade till att hjälpa den ifrågavarande typen av uppstigna varelser, så är den kurs som måste behärskas ganska enhetlig för alla uppstigna som når centraluniversumet. Denna resultatnriktade kurs är kvantitativ, kvalitativ och erfarenhetsmässig — intellektuell, andlig och suprem.

Tiden har föga betydelse på cirkelarna i Havona. På ett begränsat sätt påverkar den möjligheterna att avancera, men det uppnådda resultatet är det slutliga och suprema testet. I samma ögonblick som din supernafiska följeslagare bedömer dig vara kompetent att förflyttas inåt till nästa cirkel leds du inför de tolv adjutanterna till den sjunde Kretsens Ande. Här fordras det att du klarar av cirkelns test som har bestämts enligt superuniversumet för ditt ursprung och systemet för din födelse. Gudomsuppnåelsen på denna cirkel sker i styrvärlden och består i det andliga igenkännandet och uppfattandet av Härskaranden för den uppstigande pilgrimens superuniversum.

När arbetet på den yttersta cirkeln i Havona är avslutat och den givna kursen behärskas tar pilgrimernas hjälpare sina skyddslingar till styrvärlden på nästa cirkel och lämnar dem under beskydd av suprematetens guider. Pilgrimernas hjälpare dröjer alltid

those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

26:5.2 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

26:5.3 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: "In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible."

26:5.4 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative, and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

26:5.5 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim's superuniverse.

26:5.6 (291.6) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for

där en tid för att hjälpa till att göra förflyttningen både angenäm och givande.

a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. SUPREMATETENS GUIDER

De uppstigande från rymden betecknas som "andliga graduerade" då de överförs från den sjunde till den sjätte cirkeln och placeras under omedelbart överinseende av suprematetens guider. Dessa guider bör inte förväxlas med de Graduerades Guider, som hör till den Oändlige Andens Högre Personligheter och som tillsammans med sina servitalmedarbetare betjänar både uppstigande och nedstigande pilgrimer på alla kretsar i Havona. Suprematetens guider fungerar endast på den sjätte cirkeln i centraluniversumet.

Det är på denna cirkel som de uppstigande uppnår en ny insikt om den Suprema Gudomligheten. Under sina långa livsskeden i de evolutionära universerna har tidens pilgrimer erfarit en växande medvetenhet om realiteten av en allsmäktig övervakning av skapelserna i tid och rymd. Här på denna Havonakrets närmar de sig mötandet av centraluniversumets källa till enheten i tid och rymd: Gud den Supremes andliga realitet.

Jag kan inte riktigt förklara vad som händer på denna cirkel. Ingen personifierad närvaro av Supremateten kan skönjas av de uppstigande. I vissa avseenden kompenserar nya förhållanden till den Sjunde Härskaranden denna avsaknad av kontaktmöjlighet till den Suprema Varelse. Men oavsett vår oförmåga att förstå själva förfarandet, ser varje uppstigande skapad varelse ut att undergå en transformerande tillväxt, en ny integrering av medvetandet, ett nytt förändligande av syftet, en ny sensitivitet för gudomlighet, vilket knappast kan förklaras tillfredsställande utan att ty sig till den Suprema Varelse's ouppenbarade aktivitet. För dem av oss som har observerat dessa mystiska företeelser förefaller det som om Gud den Supreme kärleksfullt gav sina erfarenhetsmässiga barn, ända till den yttersta gränsen för deras erfarenhetsmässiga kapacitet, den förhöjning av intellektuell fattning, andlig insikt och personlighetsutsträckning som de så väl kommer att behöva i alla sina strävanden med att penetrera gudomlighetsnivån av Suprematetens Treenighet för att nå fram till de eviga och existentiella Gudomarna i Paradiset.

När guider till supremateten anser sina elever vara mogna att gå vidare för de dem inför de sjuttios kommission, en blandad grupp vars medlemmar tjänar som examinatorer i styrvärlden i krets nummer sex. Efter det att pilgrimerna har tillfredsställt denna kommission angående sin förståelse av den Suprema Varelse och Suprematetens Treenighet godkänns de för överföring till den femte kretsen.

7. TREENIGHETENS GUIDER

Treenighetens guider är outtröttliga omvårdare av tidens och rymdens avancerande pilgrimer på havonaträningen femte cirkel. De andliga graduerade betecknas här som "kandidater för gudomsäventyret", emedan det är på denna cirkel som pilgrimerna under ledning av guider till Treenigheten får avancerad

6. THE SUPREMACY GUIDES

26:6.1 (292.1) Ascenders of space are designated "spiritual graduates" when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

26:6.2 (292.2) It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

26:6.3 (292.3) I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique, each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

26:6.4 (292.4) When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. THE TRINITY GUIDES

26:7.1 (292.5) Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated "candidates for the Deity adventure" since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction

undervisning om den gudomliga Treenigheten — som förberedelse för försöket att kunna känna igen den Oändlige Andens personlighet. Och här börjar pilgrimerna upptäcka vad äkta studium och verklig mental strävan betyder, samtidigt som de börjar urskilja naturen av den ännu mera krävande och ännu mera mödosamma andliga ansträngning som fordras för att möta kraven i det höga mål som har satts för dem att uppnå i världarna i denna krets.

Treenighetens guider är de mest trogna och effektiva; och varje pilgrim får den odelade uppmärksamheten och åtnjuter hela tillgivenheten av en andra gradens supernaf som hör till denna klass. Aldrig skulle en pilgrim från tiden finna den förste personen i Paradistreenigheten som det går att närma sig om han inte fick hjälp och stöd av dessa guider och skaran av andra andliga varelser som är engagerade i att instruera de uppstigande beträffande naturen av och tekniken i det uppkommande gudomsäventyret.

Då träningskursen på denna krets har avslutats tar Treenighetens guider sina elever till kretsens styrvärld och presenterar dem för en av de många treförenade kommissioner som fungerar som examinatore och godkännare av kandidater för gudomsäventyret. Dessa kommissioner består av en representant för finaliterna, en av ledarna för uppträdande från klassen av första gradens supernaf och antingen en Ensam Budbärare från rymden eller en Treenigad Son från Paradiset.

När en uppstigen själ verkligen färdas till Paradiset åtföljs han endast av en transittio: den supernafiska cirkelföljeslagaren, den Graduerades Guide och den senares ständigt närvarande servitalmedarbetare. Dessa exkursioner från cirkelarna i Havona till Paradiset är försöksresor; de uppstigna har ännu ingen ställning i Paradiset. De uppnår inte boendestatus i Paradiset förrän de har genomgått den avslutande vilan i tiden, sedan de har uppnått den Universelle Fadern och slutligen klarat av Havonakretsarna. Inte förrän efter den gudomliga vilan får de del av "gudomlighetens väsen" och "suprematetens ande" och börjar sålunda verkligen fungera inom evighetens cirkel och i Treenighetens närvaro.

Den uppstigandes följeslagare i transittion behövs inte för att han skall kunna lokalisera den geografiska närvaron av Treenighetens andliga strålgans, utan snarare för att erbjuda en pilgrim all möjlig hjälp i hans svåra uppgift att uppfatta, urskilja och förstå den Oändlige Anden tillräckligt för att det skall innebära ett personlighetsigenkännande. Varje uppstigen pilgrim i Paradiset kan urskilja Treenighetens geografiska eller lägesnärvaro, den stora majoriteten har förmåga att kontakta Gudomarnas intellektuella verklighet, i synnerhet den Tredje Personen, men alla kan inte uppfatta eller ens delvis förstå verkligheten av Faderns och Sonens andliga närvaro. Ännu svårare är ens den minsta andliga förståelsen av den Universelle Fadern.

Sällan händer det att sökandet efter den Oändlige Anden inte fullbordas, och då Treenighetsguidernas skyddslingar har lyckats i denna fas av gudomsäventyret förbereder guiderna deras transport till Sonfinnarnas omvårdnad på den fjärde cirkeln i Havona.

concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

26.7.2 (292.6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26.7.3 (293.1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their pupils to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finaliters, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26.7.4 (293.2) When an ascendant soul actually starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital associate of the latter. These excursions from the Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the "essence of divinity" and the "spirit of supremacy" and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

26.7.5 (293.3) The ascender's companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

26.7.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. SONENS FINNARE

Den fjärde kretsen i Havona kallas ibland "Sönernas krets". Från världarna på denna krets beger sig de uppstigande pilgrimerna till Paradiset för att nå en insiktsfull kontakt med den Evige Sonen, medan de nedstigande pilgrimerna i världarna i denna krets får en ny förståelse för Skaparsönernas natur och uppgift i tid och rymd. Det finns sju världar i denna krets i vilka Paradismikaelernas reservkår upprätthåller speciella serviceskolor för ömsesidig omvårdnad för både de uppstigande och de nedstigande pilgrimerna; och det är i dessa Mikaelsons världar som pilgrimerna från tiden och pilgrimerna från evigheten uppnår den första verkliga ömsesidiga förståelsen av varandra. I många avseenden är erfarenheterna på denna krets de mest intressanta under hela vistelsen i Havona.

Sonfinnarna är supernafiska omvårdare för de uppstigande dödliga på den fjärde kretsen. Förutom det allmänna arbetet med att förbereda sina kandidater för en insikt om den Evige Sonens treenighetsförhållanden måste dessa Sonfinnare instruera sina skyddslingar så fullständigt att dessa helt lyckas: för det första med att andligen uppfatta Sonen tillräckligt, för det andra med att tillfredsställande känna igen Sonens personlighet, för det tredje, med att korrekt skilja mellan Sonens och den Oändlige Andens personlighet.

Efter uppnåelsen av den Oändlige Anden hålls inga fler examina. De inre cirkelarnas tester utgörs av pilgrimskandidaternas prestationer medan de är inneslutna i Gudomarnas omfamning. Framåtskridandet avgörs enbart av individens andlighet, och ingen annan än Gudarna dristar sig att bedöma innehavet därav. I fall av misslyckande anges aldrig några orsaker, inte heller tillrättavisas eller kritiserar någonsin kandidaterna själva eller deras olika lärare och guider. I Paradiset ses besvikelse aldrig som nederlag; uppskjutande betraktas aldrig som skamligt; uppenbara misslyckanden i tiden sammanblandas aldrig med betydelsefulla förseningar i evigheten.

Det är inte många pilgrimer som upplever det dröjsmål som det skenbara misslyckandet i gudomsäventyret innebär. Nästan alla uppnår den Oändlige Anden, fastän det någon gång händer att en pilgrim från superuniversum nummer ett inte lyckas vid första försöket. De pilgrimer som uppnår Anden misslyckas sällan med att finna Sonen; av dem som verkligen misslyckas i första äventyret härstammar nästan alla från superuniverserna nummer tre och fem. En stor majoritet av dem som misslyckas i det första äventyret att finna Fadern, efter att ha funnit både Anden och Sonen, kommer från superuniversum nummer sex, fastän några få från nummer två och tre likaså är utan framgång. Och allt detta tycks tydligt ange att det finns någon god och tillräcklig orsak till dessa skenbara misslyckanden; i verkligheten endast oundvikliga dröjsmål.

De kandidater för gudomsäventyret som har lidit nederlag hänförs till förvaltningsområdet för uppdragsledarna, en grupp av första gradens supernafer, och sänds tillbaka till arbetet i världarna i rymden för en period om minst ett tusen år. De återvänder aldrig till sitt födelsesuperuniversum utan

8. THE SON FINDERS

^{26:8.1 (293.5)} The fourth Havona circuit is sometimes called the "circuit of the Sons." From the worlds of this circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

^{26:8.2 (294.1)} The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from the personality of the Infinite Spirit.

^{26:8.3 (294.2)} After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshrouding of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

^{26:8.4 (294.3)} Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

^{26:8.5 (294.4)} The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to

alltid till den superskapelse som är mest gynnsam för deras omskolning som förberedelse för det andra gudomsäventyret. Efter denna tjänst återvänder de på eget initiativ till den yttersta kretsen i Havona, eskorteras omedelbart till den cirkel där deras livsskede hade avbrutits och återupptar genast sina förberedelser för gudomsäventyret. Aldrig misslyckas andra gradens supernafer att vid det andra försöket med framgång lotsa sina skyddslingar, och samma supernafiska omvårdare och andra guider har alltid hand om dessa kandidater under detta andra äventyr.

9. FADERNS GUIDER

När pilgrimsjälén uppnår den tredje cirkeln i Havona kommer han under handledning av Faderns guider, de äldre, högt skickade och mest erfarna supernafiska omvårdarna. I världarna i denna krets upprätthåller Faderns guider visdomsskolor och tekniska högskolor där alla varelser bosatta i centraluniversumet tjänar som lärare. Ingenting förbises som kunde vara till nytta för en varelse från tiden i hans transcendenta äventyr att uppnå evigheten.

Uppnåendet av den Universelle Fadern är passet till evigheten, trots de återstående kretsarna som skall passeras. Det är därför en betydelsefull händelse i styrvärlden i cirkel nummer tre när transittrion förkunnar att det sista vägstycket i tiden håller på att börja; att en till skapad varelse från rymden söker inträde till Paradiset genom evighetens portar.

Tidens prövning är nästan slut; loppet för att vinna evigheten är nästan över. Osäkerhetens dagar går mot sin ände; frestelsen att tvivla håller på att försvinna; påbudet att vara fulländad har blivit åttlytt. Från själva botten av den förståndsmässiga tillvaron har tidens varelse med materiell personlighet stigit upp längs de evolutionära sfärerna i rymden och sålunda bevisat att uppstigningsplanen är genomförbar, samtidigt som han för alltid har demonstrerat rättvisan och rättfärdigheten i den Universelle Faderns befallning till sina ringa varelser i världarna: "Var fulländade, såsom jag är fulländad."

Steg för steg, liv på liv, värld efter värld har uppstigningskarriären behärskats och Gudomens mål uppnåtts. Överlevnaden är avslutad i fulländning, och fulländningen är fylld av gudomlighetens suprematet. Tiden går förlorad i evigheten; rymden försvinner i en dyrkande identifiering och harmoni med den Universelle Fadern. Informationsutsändningarna från Havona signalerar fram de ärorika rymdrapporterna, de goda nyheterna att sannerligen har de samvetsgranna varelserna av djurisk natur och materiellt ursprung genom evolutionär uppstigning, i verkligheten och för evigt blivit Guds fulländade söner.

10. RÅDGIVARNA OCH HANDLEDARNA

De supernafiska rådgivarna och handledarna på den andra cirkeln är instruktörer för tidens barn beträffande evighetens livsskede. Uppnåelsen av Paradiset medför förpliktelser av en ny och högre klass, och vistelsen på den andra cirkeln erbjuder rikliga

that supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. THE FATHER GUIDES

^{26:9.1 (294.5)} When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

^{26:9.2 (294.6)} The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

^{26:9.3 (295.1)} The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the worlds: "Be you perfect, even as I am perfect."

^{26:9.4 (295.2)} Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the perfected sons of God.

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

^{26:10.1 (295.3)} The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords

möjligheter att ta del av de hjälpsamma råden från dessa hängivna supernafer.

De som inte lyckas vid det första försöket att uppnå Gudomen, flyttas fram från den cirkel där de har misslyckats direkt till den andra cirkeln innan de återsänds till superuniversumtjänst. Sålunda tjänar rådgivarna och handledarna också som rådgivare och tröstare för dessa besvikna pilgrimer. De har just mött sin största besvikelse, som inte på något sätt skiljer sig — annat än i omfattning — från den långa listan av liknande erfarenheter längs vilka de har klättrat som på en stige från kaos till härlighet. Det är dessa som har tömt den erfarenhetsmässiga bägaren till dess botten; och jag har observerat att de tillfälligt återvänder till tjänsten i superuniverserna som den högsta typen av kärleksfulla omvårdare för tidens och den temporära besvikelsens barn.

Efter en lång vistelse på krets nummer två examineras de besvikna skyddslingarna av fulländningens råd som sammanträder i denna cirkels styrvärld, och de får bekräftelse på att de har godkänts i proven i Havona; och detta ger dem, till den del det inte är fråga om andlig status, samma ställning i tidens universer som om de faktiskt hade lyckats i gudomsäventyret. Dessa kandidaters ande var helt acceptabel; deras misslyckande var inbyggt i någon fas av deras teknik att närma sig eller i någon del av deras erfarenhetsmässiga bakgrund.

De förs sedan av cirkelns rådgivare inför uppdragsledarna i Paradiset och återsänds till tjänst i tiden i världarna i rymden; och de färdas med fröjd och glädje till uppgifterna från forna dagar och tidsåldrar. En senare dag skall de återvända till cirkeln för deras största besvikelse och på nytt försöka sig på gudomsäventyret.

För de pilgrimer som har lyckats på den andra cirkeln är stimulansen från den evolutionära osäkerheten över, men det eviga uppdragets äventyr har ännu inte börjat; och samtidigt som vistelsen på denna cirkel är helt angenäm och i högsta grad givande saknas något av den förväntansfulla entusiasmen från de tidigare cirkelarna. Många är de pilgrimer som i en sådan stund med en glädjefylld avund ser tillbaka på den långa, långa kampen och verkligen önskar att de på något sätt kunde fara tillbaka till världarna i tiden och börja allting på nytt igen, precis så som ni dödliga då ålderdomen närmar sig, ibland ser tillbaka på kämpandet i unga år och svunna tider och ärligt önskar att ni fick leva ert liv på nytt igen.

Men genomkorsandet av den innersta cirkeln ligger genast framför, och snart därefter är den sista transitsömnen till ända och det eviga livsskedets nya äventyr börjar. Rådgivarna och handledarna på den andra cirkeln inleder förberedandet av sina skyddslingar för denna stora och slutliga vila, den oundvikliga sömn som alltid inträder mellan de stadier som innebär skilda epoker i uppstigningsskedet.

När de uppstigna pilgrimer, som har nått fram till den Universella Fadern, fullbordar sin erfarenhet på den andra cirkeln, utfärdar deras alltid närvarande Graderades Guider den order som ger dem tillträde till den slutliga cirkeln. Dessa guider lotsar personligen sina skyddslingar till den innersta cirkeln och lämnar dem där i vård hos vilans fullbordare, de sista av de

ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

26:10.2 (295.4) Those who are unsuccessful in the first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

26:10.3 (295.5) After a long sojourn on circuit number two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

26:10.4 (295.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

26:10.5 (296.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

26:10.6 (296.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

26:10.7 (296.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned to the ministry of the pilgrims of

klasser av andra gradens supernafer som har förordnats att ta hand om pilgrimerna från tiden på världskretsarna i Havona.

11. VILANS KOLMPLEMENT

Mycket av en uppstigandes tid på den sista kretsen ägnas åt fortsatta studier av de nära förestående problem i samband med residens i Paradiset. En omfattande skara av olika varelser, de flesta ouppenbarade, är permanenta eller tillfälliga invånare på denna innersta ring av världar i Havona. Och blandningen av dessa mångahanda typer erbjuder de supernafiska vilans fullbordare en omgivning rik på olika situationer som de effektivt utnyttjar för att främja utbildningen av de uppstigande pilgrimerna, i synnerhet med tanke på anpassningsproblemen till de många grupper av varelser som de snart kommer att möta i Paradiset.

Bland dem som vistas på denna innersta krets är de söner som de skapade har treenigat. Supernaferna av första och andra graden är de allmänna beskyddarna av dessa söners gemensamma kår, som inkluderar de treenigade efterkommande till de dödliga finaliterna och liknande avkomma till Paradismedborgarna. Vissa av dessa söner är omfamnade av Treenigheten och beordrade till superstyrelserna, andra är förordnade till olika uppgifter, men den stora majoriteten samlas ihop till en gemensam kår i de fulländade världarna i den innersta kretsen i Havona. Här förbereds de under supernafernas övervakning för något framtida arbete av en speciell och namnlös kår av höga Paradismedborgare, som före Grandfandas tid verkade som första verkställande assistenter till Dagarnas Eviga. Det finns många orsaker till att anta att dessa två unika grupper av treenigade varelser kommer att arbeta tillsammans i den avlägsna framtiden, inte minst på grund av deras gemensamma bestämmelse att tillhöra reserverna i de Treenigade Finaliternas Paradiskår.

På denna innersta krets umgås både de uppstigande och de nedstigande pilgrimerna med varandra och med de söner som de skapade varelserna har treenigat. Liksom sina föräldrar har också dessa söner stor nytta av att associeras med varandra, och det är supernafernas speciella uppdrag att underlätta och befrämja det ömsesidiga umgänget mellan de söner som har treenigats av de dödliga finaliterna och de som har treenigats av Paradismedborgarna. De supernafiska vilans fullbordare befattar sig inte så mycket med deras träning som med att befrämja deras förståelsefulla samvaro med olika grupper.

De dödliga har fått befallningen från Paradiset: "Var fulländade, såsom er Fader i Paradiset är fulländad." För dessa treenigade söner i den gemensamma kåren upphör de övervakande supernaferna aldrig att förkunna: "Var förstående mot era uppstigna bröder, såsom Paradisets Skaparsöner känner och älskar dem."

Den dödliga varelsen måste finna Gud. Skaparsonen upphör aldrig att söka förrän han finner människan — den lägsta viljevarelsen. Otvivelaktigt förbereder sig Skaparsönerna och deras dödliga barn för någon framtida och obekant universumtjänst. Båda

time on the world circuits of Havona.

11. THE COMPLEMENTS OF REST

26:11.1 (296.4) Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

26:11.2 (296.5) Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finaliters and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finaliters.

26:11.3 (296.6) On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the mortal finaliters and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding association with diverse groups.

26:11.4 (297.1) Mortals have received the Paradise command: "Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect." To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: "Be you understanding of your ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them."

26:11.5 (297.2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man — the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut

färdas genom det erfarenhetsmässiga universumets hela skala och utbildas och tränas på så sätt för sitt eviga uppdrag. Överallt i universerna sker denna blandning av det mänskliga och det gudomliga, sammanflätandet av skapad och Skapare. Tanklösa dödliga har hänvisat till yttringarna av gudomlig barmhärtighet och ömsinhet, i synnerhet gentemot de svaga och för de behövande, som tecken på en antropomorfisk, människoliknande, Gud. Vilket misstag! Hellre borde sådana yttringar av barmhärtighet och fördragsamhet hos människovarelser tas som bevis för att den dödliga människan innebos av den levande Gudens ande, att den skapade, när allt kommer omkring, är gudomlighetsmotiverad.

Nära slutet av vistelsen på den första cirkeln träffar de uppstigande pilgrimerna för första gången vilans instiftare från supernafernas första klass. Detta är Paradisets änglar som kommer ut för att välkomna dem som står vid tröskeln till evigheten och för att avsluta deras förberedelse för övergångssömnen till den sista uppståndelsen. Du är i verkligheten inte ett Paradisets barn förrän du har genomkorsat den innersta cirkeln och upplevt uppståndelsen i evigheten från den sista sömnen i tiden. De fullbordade pilgrimerna börjar denna vila, faller i sömn, på den första cirkeln i Havona, men de vaknar upp på Paradisets stränder. Av alla som stiger upp till den eviga Ön är endast de som anländer på detta sätt evighetens barn; de andra färdas dit som besökare, som gäster utan boendestatus.

Och nu då ert livsskede i Havona når sin höjdpunkt, då ni dödliga faller i sömn på den innersta kretsens styrvärld, går ni inte ensamma till vila som ni gjorde i er ursprungsvärld, när ni slöt ögonen i den kroppsliga dödens naturliga sömn, ej heller som då ni inträdde i den långa transitdvalan som förberedelse för färden till Havona. Nu när ni förbereder er för uppnåelsens vila får ni vid er sida er långvariga följeslagare på den första cirkeln, den majestätiska vilans fullbordare som förbereder sig att gå in i vilan som ett med er, som en garanti från Havona att er övergång är fullbordad och att ni har endast att se fram emot fulländningens avslutande finslipning.

Er första övergång var verkligen döden, er andra en idealisk sömn, och nu är den tredje omvandlingen den sanna vilan, tidsåldrarnas avkoppling.

[Framfört av en Visdomens Fulländare från Uversa.]

of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God; that the creature is, after all, divinity motivated.

26:11.6 (297.3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

26:11.7 (297.4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297.5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third metamorphosis is the true rest, the relaxation of the ages.

26:11.9 (297.6) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Kapitel 27. Första gradens Supernafer och deras verksamhet

⇐ 026

Urantiaboken

028 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 27

FÖRSTA GRADENS SUPERNAFER OCH DERAS VERKSAMHET

Sektioner

Introduktion

1. Vilans Instiftare
2. Uppdragscheferna
3. Etikens Uttolkare
4. Etikettshandledarna
5. Kunskapens Bevarare
6. Filosofins Mästare
7. Gudsdyrkarledarna

Introduktion

SUPERNAFERNA av första graden är Gudomarnas himmelska tjänare på den eviga Paradisön. Aldrig vet man att de skulle ha avvikit från ljusets och rättfärdighetens vägar. Namnlistorna är fullständiga; från evighetens gryning har inte en enda från denna magnifika grupp gått förlorad. Dessa höga supernafer är fulländade varelser, suprema i sin fulländning, men de är inte absonita och inte heller absoluta. Dessa barn till den Oändlige Anden, som är fulländade till sin natur, arbetar varierande och enligt eget val i alla faser av sina mångahanda uppgifter. De tjänstgör inte särskilt mycket utanför Paradiset, fastän de tar del i de olika tusenårssamlingarna och gruppssammansamlingarna i centraluniversumet. De ger sig också av som Gudomarnas speciella budbärare, och i stort antal stiger de upp för att bli Tekniska Rådgivare.

Primära Supernafer placeras också i ledningen för de serafiska skaror som verkar i världar isolerade på grund av uppror. När en Paradisson utges till en sådan värld, avslutar sitt uppdrag, uppstiger till den Universella Fadern, accepteras och återvänder som den befullmäktigade befriaren av denna isolerade värld, förordnar uppdragsledarna alltid en supernaf av första graden att ta befälet över de omvårdande andarna i tjänst på den nyligen återvunna sfären. Supernaferna i denna speciella tjänst roteras periodvis. På Urantia är den nuvarande "serafledaren" den andra av denna klass som är i tjänst sedan tiden för Kristus Mikael's utgivning.

PAPER 27

MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction

1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

INTRODUCTION

27:0.1 (298.1) PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

27:0.2 (298.2) Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present "chief of seraphim" is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

Från evighetens begynnelse har supernaferna av första graden tjänat på Ljusets Ö och färdats ut på ledaruppdrag till världarna i rymden, men enligt deras nutida klassificering har de tjänstgjort endast sedan havonapilgrimerna från tiden har anlänt till Paradiset. Dessa höga änglar verkar nu huvudsakligen i följande sju tjänsteklasser:

1. Gudsdyrkarledarna.
2. Filosofins mästare.
3. Kunskapens bevarare.
4. Etikettshandledarna.
5. Etikens uttolkare.
6. Uppdragscheferna.
7. Vilans instiftare.

Först när de uppstigande pilgrimerna faktiskt får bosätta sig i Paradiset kommer de under direkt inflytande av dessa supernafer, och genomgår då en träningsperiod under ledning av dessa änglar i omvänd ordning mot förteckningen ovan. Det betyder att du inleder ditt livsskede i Paradiset under handledning av vilans instiftare och, efter successiva perioder med de mellanliggande klasserna, avslutar du denna träningsperiod med gudsdyrkarledarna. Därefter är du färdig att påbörja det ändlösa livsskedet som en finalit.

1. VILANS INSTIFTARE

Vilans instiftare är Paradisets inspektörer som går ut från den centrala Ön till den innersta kretsen i Havona för att där samarbeta med sina kolleger, vilans fullbordare av supernafernas andra grad. Det verkligen viktiga för att komma i åtnjutande av Paradiset är vila, gudomlig vila; och dessa vilans instiftare är de slutliga instruktörerna som gör pilgrimerna från tiden redo att införas i evigheten. De börjar sitt arbete på den sista uppnåelsecirkeln i centraluniversumet och fortsätter med det när pilgrimen vaknar från den sista övergångssömnen, slummern som graduerar en skapad varelse från rymden till det evigas rike.

Det finns vila av sju slag: Sömnens och lekens vila finns bland de lägre livsklasserna, upptäckstens vila bland de högre varelserna och dyrkan bland den högsta typen av andepersonlighet. Det finns också den normala vila som består i intagandet av energi, varelsernas uppladdning med fysisk eller andlig energi. Och sedan finns det också transitsömnen, medvetlös slummer som serafomsluten under färden från en sfär till en annan. Helt avvikande från alla dessa är metamorfosens djupa sömn, övergångsvilan från ett varelsestadium till ett annat, från ett liv till ett annat, från en existensnivå till en annan, den sömn som alltid åtföljer övergången från en viss ställning i universum i motsats till evolutionen genom olika stadier inom en och samma ställning.

Men den sista metamorfossömnen är någonting mer än dessa föregående övergångsslumrar, som har markerat de successiva ställningsuppnåelserna under uppstigningsskedet; härvid färdas de skapade varelserna från tiden och rymden genom de allra

27:0.3 (298.3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

27:0.4 (298.4) 1. Conductors of Worship.

27:0.5 (298.5) 2. Masters of Philosophy.

27:0.6 (298.6) 3. Custodians of Knowledge.

27:0.7 (298.7) 4. Directors of Conduct.

27:0.8 (298.8) 5. Interpreters of Ethics.

27:0.9 (298.9) 6. Chiefs of Assignment.

27:0.10 (298.10) 7. Instigators of Rest.

27:0.11 (298.11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. INSTIGATORS OF REST

27:1.1 (299.1) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27:1.2 (299.2) Rest is of a sevenfold nature: There is the rest of sleep and of play in the lower life orders, discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27:1.3 (299.3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal

innersta gränsområdena av det tids- och rymdmässiga för att uppnå ställningen som invånare i Paradiset tidlösa och rymdlösa boningar. Vilans instiftare och fullbordare är lika väsentliga för denna transcenderande metamorfos som seraferna och deras associerade varelser är för den dödliga varelsens överlevnad efter döden.

Du går in i vilan på den sista Havonakretsen och uppväcks till evigheten i Paradiset. När du där andligen återpersonaliseras känner du omedelbart igen den vilans instiftare som välkomnar dig till de eviga stränderna; Han är exakt samma första gradens supernaf som åstadkom den slutliga sömnen på den innersta kretsen i Havona; och du kommer ihåg den sista stora töjningen av tron när du igen en gång gjorde dig redo att anförtro omsorgen om din identitet i den Universella Faderns hand.

Den sista vilan i tiden har åtnjuts; den sista övergångssömnen har upplevts; nu vaknar du till evigt liv på den eviga boningens stränder. "Och där skall inte längre finnas någon sömn. Guds och hans Sons närvaro är framför er, och ni är för evigt hans tjänare; ni har sett hans ansikte, och hans namn är er ande. Ingen natt skall vara där; och de behöver inget ljus från solen, ty det Stora Ursprunget och Centret ger dem ljus; de skall leva för alltid och evigt. Och Gud skall torka alla tårar från deras ögon; döden skall icke mera vara till, ingen sorg eller klagan, ej heller plåga skall vara mer, ty det som förr var är nu förgånget."

2. UPPDRAGSCHEFERNA

Detta är den grupp som från tid efter annan förordnas av den ledande supernafen, "den ursprungliga förebildsängeln", att leda organisationen för alla tre klasser av änglar: första, andra och tredje gradens. Supernaferna är som organisation helt självstyrande och självreglerande, med undantag av funktionerna för deras gemensamma ledare, Paradiset första ängel, som alltid verkar som ledare för alla dessa andepersonligheter.

Uppdragsänglarna har mycket att göra med de förhärlligade dödliga invånarna i Paradiset innan dessa antas till Finalitkåren. Studier och undervisning är inte den enda sysselsättningen för dem som anländer till Paradiset; tjänst spelar också en viktig roll i den förfinalitiska utbildningserfarenheten i Paradiset. Jag har observerat att när de uppstigna dödliga är lediga uppvisar de en förkärlek för att umgås med reservkåren av supernafiska uppdragschefer.

När ni uppstigande dödliga når fram till Paradiset innebär era sociala relationer en hel del annat än kontakt med en skara upphöjda och gudomliga varelser och en bekant mångfald av förhärlligade dödliga kamrater. Ni måste också umgås med över tretusen olika klasser av Paradismedborgare, med de olika grupperna av transcendentaler och med talrika andra typer av Paradisinvånare, permanenta eller tillfälliga, som inte har uppenbarats på Urantia. Efter ett långvarigt umgänge med dessa mäktiga intellekt i Paradiset är det mycket vilsamt att umgås med sinnen av änglatyp; de får tidens dödliga att tänka på seraferna

and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27:1.4 (299.4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27:1.5 (299.5) The last rest of time has been enjoyed; the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. "And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes; there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away."

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300.1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, "the original pattern angel," to preside over the organization of all three orders of these angels — primary, secondary, and tertiary. The supernaphim, as a body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:2.2 (300.2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:2.3 (300.3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentals, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim

med vilka de har haft en så lång beröring och en så uppfriskande förbindelse.

with whom they have had such long contact and such refreshing association.

3. ETIKENS UTTOLKARE

Ju högre upp man stiger på livets skala desto mera uppmärksamhet måste man fästa vid universumetiken. Etisk medvetenhet innebär helt enkelt att varje individ erkänner de rättigheter som hör till existensen av alla andra individer. Den andliga etiken överstiger emellertid långt den dödliga och även den morontiaella uppfattningen om person- och grupprelationer.

Etik har vederbörligen undervisats och av tidens pilgrimer i tillräcklig grad inhämtats under deras långa uppstigning till Paradiset. Medan detta inåttuppgående livsskede har utvecklats med början i födelsevärldarna i rymden fortsätter de uppstigna att tillägga grupp efter grupp till sin ständigt vidgande krets av universumkamrater. Varje ny grupp av kolleger medför ytterligare en etiknivå som skall erkännas och följas, ända tills de uppstigna dödliga, vid den tid då de når Paradiset, verkligen behöver någon som ger hjälpsamma och vänliga råd angående etiska tolkningar. De behöver inte få undervisning i etik, men de behöver få det som de så mödosamt har lärt sig riktigt uttolkat för sig, då de kommer ansikte mot ansikte med den ovanligt stora uppgiften att komma i kontakt med så mycket som är nytt.

Etikens uttolkare är till ovärderlig hjälp för dem som anländer till Paradiset, då de bistår dem att anpassa sig till talrika grupper av majestätiska varelser under den händelserika period som sträcker sig från uppnåendet av residentsstatus till den formella upptagningen i de dödligas Finalitkår. Många av de talrika typerna av Paradismedborgare har de uppstigna pilgrimerna redan mött på de sju kretsarna i Havona. De förhålligade dödliga har också åtnjutit intim kontakt med de treenigade sönerna till de skapade varelserna från den gemensamma kåren på den innersta Havonakretsen, där dessa varelser får en stor del av sin utbildning. Och på de övriga kretsarna har de uppstigande pilgrimerna mött talrika ouppenbarade invånare i systemet Paradis-Havona, vilka är där för att undergå gruppträning som förberedelse för ouppenbarade framtida uppdrag.

Alla dessa himmelska kamratskap är utan undantag ömsesidiga. Som uppstigande dödliga har ni inte endast själva nytta av dessa på varandra följande universumföljeslagare och talrika klasser av allt gudomligare kompanjoner, utan ni ger också dessa vänskapliga varelser någonting av er egen personlighet och erfarenhet vilket för alltid gör var och en av dem annorlunda och bättre av att ha umgåtts med en uppstigande dödlig från de evolutionära världarna i tid och rymd.

4. ETIKETTSHANDLEDARNA

Efter att redan ha blivit fullt instruerade om etiken i Paradiset personförhållanden — varken meningslösa formaliteter eller konstgjorda kastindelningspåbud, utan snarare en naturlig hövlighet — finner de uppstigna dödliga det hjälpsamt att få rådgivning av de supernafiska Etikettshandledarna, som instruerar de

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:3.1 (300.4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

27:3.2 (300.5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously learned properly *interpreted* to them as they are brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

27:3.3 (300.6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finaliters. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

27:3.4 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. DIRECTORS OF CONDUCT

27:4.1 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic directors of conduct, who instruct the new members of

nya medlemmarna av paradissamhället i de seder som hör till fulländat uppförande bland de höga varelser som vistas på Ljusets och Livets centrala Ö.

Harmoni är grundtonen i centraluniversumet och en skönjbar ordning råder i Paradiset. Ett korrekt uppförande är väsentligt för framstegen via kunskap, genom filosofi till den spontana dyrkans andliga höjder. Det finns en gudomlig teknik för att närma sig Gudomligheten; och pilgrimen kan inte tillägna sig den tekniken förrän han har anlänt till Paradiset. Andemeningen i den har givits på kretsarna i Havona, men finslipningen i träningen av tidens pilgrimer kan inte ges förrän dessa faktiskt har uppnått Ljusets Ö.

Allt uppträdande i Paradiset är helt spontant, i alla avseenden naturligt och fritt. Men det finns dock ett riktigt och fulländat sätt att göra saker och ting på den eviga Ön, och Etikettshandledarna står ständigt vid sidan av "främlingarna innanför portarna" för att instruera dem och så leda deras steg att de känner sig fullkomligt obesvärade, och för att samtidigt hjälpa pilgrimerna att undvika den förvirring och osäkerhet som annars vore oundviklig. Endast med ett sådant arrangemang kunde ändlös förvirring undvikas; och i Paradiset förekommer aldrig förvirring.

Dessa etikettshandledare fungerar i själva verket som förhålligade lärare och guider. De sysslar i huvudsak med att instruera de nya dödliga invånarna angående den nästan ändlösa raden av nya situationer och obekanta seder. Trots den långa förberedelsen för Paradiset och den långa färden dit är Paradiset fortfarande utsägligt främmande och oväntat nytt för dem som slutligen uppnår hemortsrätt där.

5. KUNSKAPENS BEVARARE

De supernafiska bevararna av kunskapen är de högre "levande epistlarna", kända och lästa av alla som vistas i Paradiset. De är sanningens gudomliga arkiv, den reella kunskapens levande böcker. Ni har hört om registreringarna i "livets bok". Kunskapens bevarare är just sådana levande böcker, fulländade uppteckningar inskrivna i det gudomliga livets och den suprema ofelbarhetens eviga urkunder. De är i verkligheten levande automatiska bibliotek. Universernas fakta är inherent i dessa primära supernafer, faktiskt registrerade i dessa änglar; och det är också en inherent omöjlighet för en osanning att slå rot i dessa fulländade och kompletta bevarares sinnen som sparar sanningen från evigheten och informationen från tiden.

Dessa bevarare håller informella instruktionskurser för invånarna på den eviga Ön, men deras huvudsakliga funktion är med hänvisning och verifiering. Var och en som vistas i Paradiset kan efter behag få vid sin sida en levande bevarare som ansvarar för det speciella faktum eller den speciella sanning som vill vetas. På Öns norra ytterområde står kunskapens levande upphittare till förfogande; de anger ledaren för den grupp som har den sökta informationen och genast framträder de lysande varelser som är precis det som ni vill veta. Längre behöver ni inte söka upplysning från tryckta sidor; ni umgås nu ansikte mot ansikte med levande information. Suprem kunskap får ni sålunda från de levande varelser som är dess slutliga bevarare.

Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27:4.2 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27:4.3 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But there still is a proper and perfect way of doing things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the "strangers within the gates" to instruct them and so guide their steps as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27:4.4 (301.5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27:5.1 (301.6) The superaphic custodians of knowledge are the higher "living epistles" known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the "book of life." The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27:5.2 (302.1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who are the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27:5.3 (302.2)

När ni lokaliserar den supernaf som är exakt det ni önskar verifiera finner ni att alla kända fakta från alla universer står till buds, för dessa kunskapens bevarare är de slutliga och levande sammandragen från det vidsträckta nätverket av registrerande änglar, allt från seraferna och sekonaferna i de lokala universerna och superuniverserna till de ledande uppteckarna bland tredje gradens supernafer i Havona. Och denna levande ansamling av kunskap är någonting annat än Paradiset formella urkunder, den kumulativa sammanföringen av den universella historien.

Sanningens visdom har sitt ursprung i gudomligheten i centraluniversumet, men kunskapen, den erfarenhetsmässiga kunskapen, har till stor del sin upprinnelse i tidens och rymdens domäner — därav nödvändigheten att upprätthålla de vittutpridda superuniversumorganisationerna av registrerande serafier och supernafer stödda av de Himmelska Uppteckarna.

Dessa första gradens supernafer som automatiskt innehar universumkunskap är också ansvariga för dess organisering och klassificering. Då de har format sig till universernas universums levande referensbibliotek har de indelat kunskapen i sju stora klasser, var och en med omkring en miljon undergrupper. Den lätthet med vilken invånarna i Paradiset kan konsultera denna omfattande samling av kunskap är enbart ett resultat av dessa bevarares frivilliga och kloka strävanden. Bevararna är också centraluniversumets upphöjda lärare, som ger fritt ut sina levande skatter till alla varelser på varje krets i Havona, och de används i stor utsträckning, fast indirekt, av Dagarnas Fornas domstolar. Men detta levande bibliotek, tillgängligt för centraluniversumet och superuniverserna, har de lokala skapelserna inte tillgång till. Endast indirekt och via återspeglingsen kan de lokala universerna försäkra sig om fördelarna av kunskapen i Paradiset.

6. FILOSOFINS MÄSTARE

Näst efter den suprema tillfredsställelsen av dyrkan kommer upprymdheten, som filosofin ger. Aldrig stiger er ni så högt eller avancerar så långt att det ännu inte skulle finnas tusende mysterier som fordrar tillämpning av filosofi när man försöker lösa dem.

Mästarfilosoferna i Paradiset fröjdas åt att leda dess invånares, både inföddas och uppstignas tankar, i den uppfreskande sysselsättningen att försöka lösa universumproblem. Dessa supernafiska filosofins mästare är de "vise männen i himlen", de visdomens varelser som utnyttjar kunskapens sanning och erfarenhetens fakta i sina strävanden att få grepp om det okända. Hos dem når kunskapen upp till sanning och erfarenheten höjs till visdom. I Paradiset upplever de uppstigna personligheterna från rymden varandets höjdpunkter: de har kunskap; de känner sanningen; de kan filosofera — tänka sanning; de kan rentav söka förstå den Ultimates uppfattningar och försöka få grepp om Absolutens förfaranden.

Inom det södra ytterområdet av Paradiset vidsträckta domän håller filosofins mästare detaljerade kurser om visdomens sjuttio funktionella delområden. Här behandlar de Infinitetens planer och ändamål och försöker koordinera erfarenheterna och sammanfatta

27:5.3 (302.2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available *all* the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

27:5.4 (302.3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:5.5 (302.4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:6.1 (302.5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:6.2 (302.6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the "wise men of heaven," the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth; they may even seek to encompass the concepts of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

27:6.3 (303.1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct elaborate courses in the seventy functional divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the

allas kunskap som har tillträde till deras visdom. De har utvecklat en högt specialiserad inställning till olika universumproblem, men deras slutliga slutledningar är alltid entydigt överensstämmande.

Dessa Paradisfilosofer undervisar med alla möjliga instruktionsmetoder, inklusive den högre graftekniken från Havona och vissa paradismetoder för överföring av information. Alla dessa högre förfaranden att bibringa kunskap och överföra idéer ligger totalt bortom fattningsförmågan hos även det högst utvecklade människosinnet. En timmes instruktion i Paradiset motsvarar tio tusen år enligt de metoder som på Urantia bygger på att minnas ord. Ni kan inte förstå sådana kommunikationsförfaranden, och det finns helt enkelt ingenting som de kan jämföras med i de dödligas erfarenhet, ingenting som de kan liknas vid.

För filosofins mästare är det ett supremt nöje att förmedla sin tolkning av universernas universum till de varelser som har stigit upp från världarna i rymden. Fastän filosofin aldrig kan vara lika säker i sina slutledningar som kunskapens fakta och erfarenhetens sanningar, så kommer ni dock, efter att ha lyssnat till dessa första gradens supernafer diskutera evighetens olösta problem och Absolutens åtgärder, att känna en bestämd och bestående tillfredsställelse beträffande dessa obemästrade frågor.

Dessa intellektuella sysselsättningar i Paradiset utsänds inte; fulländningens filosofi är tillgänglig endast för dem som personligen är närvarande. De runtom kretsande skapelserna känner till denna undervisning endast genom dem som har gått igenom denna erfarenhet och som senare har fört denna visdom ut till universerna i rymden.

7. GUDSDYRKARLEDARNA

Dyrkan är det högsta privilegiet och den första plikten för alla skapade förståndsvarelser. Dyrkan är den medvetna och glädjefyllda handling som innebär ett igenkännande och erkännande av sanningen och verkligheten av Skaparnas nära och personliga förhållanden till sina skapade. Dyrkans kvalitet bestäms av djupet i den skapade varelsens uppfattning; och då kunskapen om Gudarnas infinita karaktär tilltar blir gudsdyrkan allt mera allomfattande tills den slutligen når upp till den högsta erfarenhetsmässiga glädjens härlighet och det mest utsökta välbehag som skapade varelser känner.

Fastän Paradisön har vissa platser för dyrkan är den närmare att vara en enda enorm helgedom för gudsdyrkan. Dyrkan är den första och dominerande passionen hos alla som stiger iland på dess lycksaliga stränder — de varelsers spontana känsloutbrott som har lärt sig tillräckligt om Gud för att nå fram till hans närvaro. Cirkel efter cirkel under färden inåt genom Havona är dyrkan en växande passion tills det i Paradiset blir nödvändigt att styra och på annat sätt kontrollera dess uttryck.

De periodiska, spontana grupp- och andra speciella utbrotten av suprem tillbedjan och andligt lov i Paradiset sker under ledning av en speciell kår av första gradens supernafer. Under ledning av dessa

experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:6.4 (303.2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:6.5 (303.3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:6.6 (303.4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:7.1 (303.5) Worship is the highest privilege and the first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight and the most exquisite pleasure known to created beings.

27:7.2 (303.6) While the Isle of Paradise contains certain places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

27:7.3 (304.1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim.

gudsdyrkarledare når denna vörtnadsbetygelse upp till den skapades mål att känna största möjliga tillfredsställelse, supremt välbehag, och upp till högsta fulländning i sublimt självuttryckande och personlig njutning. Alla första gradens supernafer längtar efter att bli gudsdyrkarledare; och alla uppstigande varelser skulle med glädje för alltid stanna kvar i denna attityd av dyrkan om inte uppdragscheferna periodiskt skulle upplösa dessa samlingar. Men av ingen uppstigen varelse fordras att han går in i den eviga tjänstens uppdrag förrän han har uppnått full tillfredsställelse av dyrkan.

Det är gudsdyrkarledarnas uppgift att undervisa de uppstigna varelserna att dyrka på så sätt att de kan få denna tillfredsställelse av att uttrycka sig själva och samtidigt kunna rikta uppmärksamheten på paradisregimens väsentliga aktiviteter. Utan förbättring av tekniken för dyrkan skulle det ta hundratals år för en genomsnittlig dödlig som når Paradiset att fullt och tillfredsställande uttrycka sina känslor av intelligent uppskattning och den uppstignes tacksamhet. Gudsdyrkarledarna öppnar nya och hittills okända uttryckskanaler så att dessa underbara barn från rymdens sköte och tidens födslovända kan få den fulla tillfredsställelsen av dyrkan på mycket kortare tid.

Allt det kunnande som hela universums alla varelser är i besittning av och som kan intensifiera och förhöja förmågan att uttrycka sig och att framföra uppskattning används i största möjliga utsträckning vid dyrkan av Paradisgudomarna. Dyrkan är den högsta glädjen i Paradisets tillvaro; det är Paradisets upplivande underhållning. Vad lek och spel gör för ert uttröttade sinne på jorden, det gör dyrkan för era fulländade själar i Paradiset. Sättet för dyrkan i Paradiset ligger helt bortom de dödligas fattning, men andan i dyrkan kan ni börja uppskatta redan här nere på Urantia, ty redan nu bor Gudarnas andar i er, svävar över er och inspirerar er till sann gudsdyrkan.

Det finns fastställda tider och platser för dyrkan i Paradiset, men det är inte tillräckligt inom ramen för det ständigt växande överflödet av andliga känslor som beror på de strålade varelsernas växande intelligens och expanderande gudomlighetsinsikt som de har skaffat sig under den erfarenhetsmässiga uppstigningen till den eviga Ön. Allt sedan Grandfandas dagar har supernaferna aldrig helt kunnat göra rum för dyrkans ande i Paradiset. Det finns alltid ett överskott av andaktighet mätt med förberedelserna till dyrkan. Och detta beror på att personligheter som är medfött fulländade aldrig helt kan uppskatta de överväldigande reaktionerna förorsakade av de andliga känslorna hos varelser som långsamt och med möda har banat sin väg uppåt till Paradisets härlighet från djupet av det andliga mörkret i de lägre världarna i tid och rymd. När dessa änglar och dödliga från tiden når fram inför Paradisets Makter kommer de känslor som har samlats under tidsåldrarnas gång till uttryck, ett skådespel som högeligen förvånar Paradisets änglar och som åstadkommer den största möjliga glädjen av gudomlig tillfredsställelse hos Paradisets Gudomar.

Ibland blir hela Paradiset översköjt av en förhärskande flodvåg av andliga och andaktsfulla uttryck. Ofta kan gudsdyrkarledarna inte kontrollera dessa fenomen förrän den trefaldiga fluktuationen i ljuset från Gudomens boning framträder, vilket anger att

Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

27:7.4 (304.2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27:7.5 (304.3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence*; it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now indwell you, hover over you, and inspire you to true worship.

27:7.6 (304.4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

27:7.7 (304.5) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode,

Gudarnas gudomliga hjärta har blivit helt och fullt tillfredsställt av den uppriktiga dyrkan av Paradisets invånare, härlighetens fulländade medborgare och de uppstigna varelserna från tiden. Vilken metodens triumf! Vilken fullbordan av Gudarnas eviga plan och syfte är det inte att det skapade barnets intelligenta kärlek leder till full tillfredsställelse av Skaparfaderns oändliga kärlek!

Efter det att ni har uppnått den suprema tillfredsställelse som dyrkans fullhet ger är ni kvalificerade för inträde i Finalitkåren. Uppstigningsskedet är så gott som avslutat, och det sjunde jubileet förbereds att firas. Det första jubileet markerade den dödliga varelsens överenskommelse med Tankeriktaren, när avsikten att överleva förseglades; det andra var uppvaknandet till morontialivet; det tredje var fusionen med Tankeriktaren; det fjärde var uppvaknandet i Havona; det femte firade finnandet av den Universelle Fadern; och det sjätte jubileet hölls vid uppvaknandet i Paradiset från tidens slutliga transitsömn. Det sjunde jubileet markerar inträdet i de dödligas finalitkår och begynnelsen av evighetstjänsten. En finalits uppnående av det sjunde stadiet av andeförverkligande kommer antagligen att signalera firandet av det första jubileet i evigheten.

Och sålunda slutar berättelsen om Paradisets supernafer, den högsta klassen av alla omvårdande andar, dessa varelser som, i egenskap av en universell klass, ständigt vårdar sig om er, från er ursprungsvärld tills gudsdyrkarledarna slutligen tar farväl av er då ni svär Treenighetens evighetsed och upptas i de Dödligas Finalitkår.

Paradistreenighetens ändlösa tjänst skall snart börja; och nu är finaliten ansikte mot ansikte med utmaningen av Gud den Ultimate.

[Framfört av en Visdomens Fulländare från Uversa.]

signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

27:7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal finaliter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

27:7.9 (305.2) And thus ends the story of the Paradise supernaphim, the highest order of all the ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity oath of eternity and are mustered into the Mortal Corps of the Finality.

27:7.10 (305.3) The endless service of the Paradise Trinity is about to begin; and now the finaliter is face to face with the challenge of God the Ultimate.

27:7.11 (305.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Kapitel 28. De omvårdande andarna i superuniverserna

⇨ 027

Urantiaboken

029 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 28 DE OMVÅRDANDE ANDARNA I SUPERUNIVERSERNA

Sektioner

Introduktion

1. Tertiaferna
2. Omniaferna
3. Sekonaferna
4. Första gradens Sekonafer
5. Andra gradens Sekonafer
6. Tredje gradens Sekonafer
7. Sekonafernas omvårdnadsverksamhet

Introduktion

SÅ SOM supernaferna utgör änglaskarorna i centraluniversumet och seraferna i lokaluniversumet, så är sekonaferna de omvårdande andarna i superuniverserna. Till graden av gudomlighet och potentialen av suprematet liknar emellertid dessa barn till de Återspeglande Andarna mera supernaferna än seraferna. De tjänar inte ensamma i superskapelserna, och både många och spännande är de händelser där de får stöd av sina ouppenbarade kollegor.

Så som de presenteras i dessa berättelser omfattar de omvårdande andarna i superuniverserna följande tre klasser:

1. Sekonaferna.
2. Tertiaferna.
3. Omniaferna.

Eftersom de två sist nämnda klasserna inte är så direkt involverade i uppstigningsplanen för de dödligas framsteg skall de i korthet behandlas före det längre betraktandet av sekonaferna. I teknisk bemärkelse är varken tertiafer eller omniafer superuniversernas omvårdande andar även om båda tjänar som andevårdare inom dessa domäner.

1. TERTIAFERNA

Dessa höga änglar är registrerade i

PAPER 28 MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Tertiaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

INTRODUCTION

28:0.1 (306.1) AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

28:0.2 (306.2) As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

28:0.3 (306.3) 1. The Seconaphim.

28:0.4 (306.4) 2. The Tertiaphim.

28:0.5 (306.5) 3. The Omniaphim.

28:0.6 (306.6) Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression, they will be briefly discussed prior to the more extended consideration of seconaphim. Technically, neither tertiaphim nor omniaphim are ministering spirits of the superuniverses, though both serve as spirit ministers *in* these domains.

1. THE TERTIAPHIM

28:1.1 (306.4) These high angels are of record on the

superuniversernas högkvarter, och trots att de tjänar i lokaluniverserna är de tekniskt sett invånare i superuniversernas huvudstäder emedan de inte är födda i lokaluniverserna. Tertierna är barn till den Oändlige Anden och personaliseras i Paradiset i grupper om ett tusen. Dessa himmelska varelser av gudomlig ursprunglighet och nästan suprem mångsidighet är den Oändlige Andens gåva till Guds Skaparsöner.

När en Mikael-Son blir fristående från föräldreregimen i Paradiset och förbereds att ge sig iväg på universumäventyret i rymden, framförer den Oändlige Anden en grupp om ett tusen av dessa sällskapsandar. Och dessa majestätiska tertierna åtföljer denna Skaparson när han beger sig ut på äventyret att organisera ett universum.

Allt under de tidigare skedena av universumbyggande är dessa ett tusen tertierna en Skaparsons enda personliga stab. De förvärvar en väldig erfarenhet som Sonens assistenter under dessa spännande tider då universumet sammanställs och andra astronomiska påverkningar företas. De tjänar vid sidan av Skaparsonen ända till den dag då den Klara Morgonstjärnan, den förstfödde i ett lokaluniversum, personaliseras. Därefter lämnar tertierna in sina formella avskedsansökningar vilka beviljas. Och då de första klasserna av infött änglaliv framträder drar de sig tillbaka från aktiv tjänst i lokaluniversumet och blir förbindelsepersoner mellan Skaparsonen, som de tidigare var knutna till, och Dagarnas Forna i det berörda superuniversumet.

2. OMNIAFERNA

Omniaferna skapas av den Oändlige Anden i förbindelse med de Sju Suprema Verkställarna, och de är utslutande dessa Suprema Verkställares tjänare och budbärare. Omniaferna har sina uppdrag i hela storuniversum, och i Orvonton upprätthåller deras kår högkvarter i de norra delarna av Uversa, där de bor som en speciell goodwillkoloni. De är inte registrerade i Uversa, och inte heller är de knutna till vår administration. Inte heller har de direkt att göra med uppstigningsplanen för de dödligas framsteg.

Omniaferna är helt och hållet sysselsatta med tillsynen av superuniverserna med tanke på administrativ koordinering sett från de Sju Suprema Verkställarnas synpunkt. Vår koloni av omniafer i Uversa får instruktioner av och rapporterar till endast Orvontons Suprema Verkställare, som verkar på den gemensamma verkställighetssfären nummer sju i den yttersta ringen av paradissatelliter.

3. SEKONAFERNA

Sekonafernas skaror skapades av de sju Återspeglande Andarna tillsatta i högkvarteren i varje superuniversum. Det finns en bestämd Paradis-deltagande teknik associerad med skapandet av dessa änglar i grupper om sju. Bland dessa sju finns alltid en första gradens sekonafer, tre andra gradens och tre tredje gradens sekonafer; de personaliseras alltid exakt i denna proportion. När sju av dessa sekonafer skapas

superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

28:1.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

28:1.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. THE OMNIAPHIM

28:2.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite Spirit in liaison with the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants and messengers of these same Supreme Executives. Omniaphim are of grand universe assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression.

28:2.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. THE SECONAPHIM

28:3.1 (307.3) The seconaphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are

blir en, den av första graden, knuten till Dagarnas Fornas tjänst. De tre änglarna av andra graden associeras med superstyrelsernas tre grupper av administratörer med paradisursprung: de Gudomliga Rådgivarna, Visdomens Fulländare och de Universella Censorerna. De tre änglarna av tredje graden knyts till superuniversumhärskarnas uppstigna treenigade kollegor: de Mäktiga Budbärarna, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer.

Dessa superuniversernas sekonafer är efterkommande till de Återspeglande Andarna, och därför är återspeglingsen en naturlig del av deras väsen. De reagerar återspeglingsen för allt i varje fas hos varje skapad varelse med ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret samt i Paradiset Skaparsöner, men de återspeglar inte direkt varelser och väsen, personliga eller andra, med ursprung uteslutande i det Första Ursprunget och Centret. Vi har många bevis för att den Oändlige Andens universella intelligensens strömkretsar är verkliga, men även om vi inte hade några andra bevis skulle sekonafernas återspeglings verksamhet vara helt tillräcklig för att demonstrera att den universella närvaron av Samverkarens infinita sinne är verklig.

4. FÖRSTA GRADENS SEKONAFER

Sekonaferna av första graden, som har sitt uppdrag hos Dagarnas Forna, är levande speglar i dessa treeniga härskares tjänst. Tänk vad det betyder vid skötseln av ett superuniversum att kunna vända sig som till en levande spegel och i den se och med den höra de klara svaren från en annan varelse ett tusen eller ett hundratusen ljusår längre bort, och att göra allt detta ögonblickligen och ofelbart. Uppteckningar är viktiga för skötseln av universerna, informationsutsändningar är nyttiga, de Ensamma och andra budbärarnas arbete är till stor hjälp, men Dagarnas Forna från sitt läge halvvägs mellan de bebodda världarna och Paradiset — mellan människan och Gud — kan ögonblickligen se åt bägge håll, höra från bägge håll och veta på bägge håll.

Denna förmåga — att höra och se allting så att säga — kan i superuniverserna förverkligas fulländat endast av Dagarnas Forna och endast i deras respektive högkvarterstvärldar. Även där möter man begränsningar: från Uversa är denna kommunikation begränsad till världarna och universerna i Orvonton, och samtidigt som den inte fungerar mellan superuniverserna håller denna samma återspeglings teknik var och en av dem i nära kontakt med centraluniversumet och med Paradiset. Fast de sju superstyrelserna är åtskilda från varandra, reflekterar de sålunda fullständigt makten ovan och är helt empatiskt inställda till, och fullständigt förtrogna med, behoven nedan.

Man märker att första gradens supernafer av sin medfödda natur har läggning för någon av sju typer av tjänst, och det är lämpligt att den första serien i denna klass skulle vara så utrustad att den har en medfödd förmåga att tolka Andens sinne för Dagarnas Forna:

1. Samverkarens Röst. I varje superuniversum uppvisar den första supernafen av första graden, och var sjunde av dem som senare skapas i den klassen,

created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectors of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

28:3.2 (307.4) These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

28:4.1 (307.5) The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and *know* both ways.

28:4.2 (308.1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308.2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308.3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor.* In each superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a

en hög grad av anpassningsförmåga till att förstå och uttolka den Oändlige Andens sinne för Dagarnas Forna och deras medarbetare i superstyrelserna. Detta är av stort värde i superuniversernas högkvarter, ty avvikande från de lokala skapelserna med deras Gudomliga Omvårdare har sätet för superregeringen ingen specialiserad personalisering av den Oändlige Anden. Sålunda kommer dessa sekonaftiska röster närmast till att vara personliga representanter för det Tredje Ursprunget och Centret på en sådan huvudstadssfär. Visst finns de sju Återspeglade Andarna där, men dessa mödrar till de sekonaftiska skarorna återspeglar mindre verkligt och automatiskt Samverkaren än de Sju Härskarandarna.

2. De Sju Härskarandarnas Röst. Den andra sekonaften av första graden, och var sjunde av dem som senare skapas, har läggning för att visa de Sju Härskarandarnas kollektiva natur och reaktioner. Fastän varje Härskarande redan är representerad i ett superuniversums huvudstad av en av de Återspeglade Andarna i tjänst där, är denna representation individuell, inte kollektiv. Kollektivt är de närvarande endast som återspeglade; därför välkomnar Härskarandarna tjänsterna av dessa högst personliga änglar, den andra serien av första gradens sekonafter som är så kompetenta att representera dem inför Dagarnas Forna.

3. Skaparsönernas Röst. Den Oändlige Anden måste ha haft någonting att göra med skapandet eller träningen av Mikael-klassens Paradissöner, ty den tredje första gradens sekonaft och var sjunde serie därefter har den anmärkningsvärda gåvan att kunna återspegla dessa Skaparsönernas sinne. Om Dagarnas Forna skulle vilja veta — verkligen veta — hur Mikael från Nebadon ställer sig till något ärende som är under behandling, behöver de inte kontakta honom längs linjerna i rymden; de behöver endast kalla på Ledaren för Nebadonrösterna, som på begäran presenterar den Mikaelsekonaft som registret utvisar; och genast uppfattar Dagarnas Forna rösten av Mästarsonen från Nebadon.

Ingen annan klass av Söner kan på detta sätt "återspeglas", och ingen annan klass av änglar kan fungera på detta sätt. Vi vet inte helt hur detta åstadkoms, och jag tvivlar storligen på att Skaparsönerna själva helt förstår det. Men med säkerhet vet vi att det fungerar, och att det ofelbart fungerar till belåtenhet vet vi också, ty i hela Uversas historia har de sekonaftiska rösterna aldrig misstagit sig i sina presentationer.

Ni börjar här se något av det sätt på vilket gudomligheten omsluter tidens rymd och övervinser rymdens tid. Ni får här en av era första flyktiga glimtar av evighetscykelns teknik, för ögonblicket avvikande för att hjälpa tidens barn i deras uppgifter att övervinna rymdens svåra hinder. Och dessa fenomen är ett tillägg till de Återspeglade Andarnas etablerade universumteknik.

Fastän de uppenbarligen inte har tillgång till den personliga närvaron av Härskarandarna ovanför och Skaparsönerna nedanför har Dagarnas Forna till sitt förfogande levande varelser anpassade till kosmiska mekanismer av återspeglade fulländning och yttersta precision, varigenom de kan åtnjuta den reflektiva

high order of adaptability for understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these secoraphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the secoraphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308.4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits.*

The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308.5) 3. *The Voice of the Creator Sons.*

The Infinite Spirit must have had something to do with the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:4.7 (309.1) No other order of sonship is thus "reflectible,"

and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the secoraphic voices have never erred in their presentations.

28:4.8 (309.2) You are here beginning to see something of

the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:4.9 (309.3) Though apparently deprived of the personal

presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those

närvaron av alla dessa upphöjda varelser vilkas personliga närvaro de nekas till. Genom dessa sätt, och andra för er okända sätt, är Gud potentiellt närvarande i superuniversernas högkvarter.

Dagarnas Forna kan fullständigt sluta sig till Faderns vilja genom att jämställa Andens röstblixtpip från och Mikaelernas röstblixtpip nedifrån. På så sätt kan de vara ofelbart säkra när de beräknar Faderns vilja beträffande de administrativa ärendena i de lokala universerna. Men för att härleda en av Gudarnas vilja vill uttrycka utgående från kunskap om de två övrigas, måste de tre Dagarnas Forna verka tillsammans; två kan inte få fram svaret. Av denna orsak, även om inga andra fanns, leds superuniverserna alltid av tre Dagarnas Forna, inte av en eller ens av två.

4. Änglaskarornas Röst. Den fjärde första gradens sekonaft och därefter var sjunde serie visar sig vara änglar som är särskilt mottagliga för stämningarna hos alla klasser av änglar: medräknat supernaferna ovanför och seraferna nedanför. Sålunda är en befälsförande eller övervakande ängels inställning omedelbart tillgänglig för övervägande vid Dagarnas Fornas varje rådsmöte. Inte en dag passerar i er värld utan att serafernas ledare på Urantia blir medveten om att det sker en återspeglade överföring, att man från Uversa tyr sig till henne i något syfte; men om hon inte förvarnas av en Ensam Budbärare förblir hon helt okunnig om vad som söks och hur det fås. Dessa omvårdande andar i tiden levererar ständigt detta slag av omedvetna, och därför med säkerhet opartiska bevismaterial som berör den ändlösa raden av ärenden som fordrar uppmärksamhet och råd av Dagarnas Forna och deras medarbetare.

5. Mottagarna av informationsutsändningar. Det finns en speciell klass av utsända budskap som tas emot endast av dessa första gradens sekonafter. Fastän de inte är ordinarie informationsutsändare i Uversa arbetar de i förbindelse med de återspeglade rösternas änglar i syfte att synkronisera Dagarnas Fornas reflektiva vision med vissa aktuella budskap som kommer in över de etablerade strömkretsarna för universumkommunikation. Mottagarna av informationsutsändningar är den femte serien: den femte första gradens sekonaft som skapas och var sjunde därefter.

6. Transportpersonligheter. Detta är de sekonafter som transporterar tidens pilgrimer från superuniversernas högkvartersvärldar till den yttersta kretsen i Havona. De är superuniversernas transportkår som opererar inåt till Paradiset och utåt till världarna i sina respektive sektorer. Denna kår består av den sjätte första gradens sekonaft och var sjunde senare skapad.

7. Reservkåren. En mycket stor grupp av sekonafter, första gradens sjunde serie, hålls i reserv för oklassificerade uppgifter och nödfallsuppdrag i världarna. Då de inte är högt specialiserade kan de fungera rätt bra i vilken kapacitet som helst av sina olika kollegor, men de tar sig an sådant specialiserat arbete endast i nödsituationer. Deras vanliga uppgifter är att utföra de allmänna uppgifter i ett superuniversum, vilka inte faller inom ramen för änglarna med specificerad tjänst.

exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:4.10 (309.4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to achieve the answer. And for this reason, even were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days, and not by one or even two.

28:4.11 (309.5) 4. *The Voice of the Angelic Hosts.* The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

28:4.12 (309.6) 5. *Broadcast Receivers.* There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa, they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

28:4.13 (310.1) 6. *Transport Personalities.* These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

28:4.14 (310.2) 7. *The Reserve Corps.* A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall within the scope of the angels of specific assignment.

5. ANDRA GRADENS SEKONAFER

Sekonaferna av andra gradens klass är inte mindre reflektiva än sina kollegor av första graden. Klassificeringen i första, andra och tredje graden anger inte i sekonafernas fall en olikhet i status eller funktion; den betecknar endast deras verksamhetsordning. Alla tre grupper uppvisar identiska egenskaper i sina sysslor.

De sju återspeglade typerna av andra gradens sekonafer förordnas till tjänst hos de med Dagarnas Forna jämställda medarbetarna med treenighetsursprung enligt följande:

Till Visdomens Fulländare — Visdomens Röster, Filosofins Själar och Själarnas Förenande.

Till de Gudomliga Rådgivarna — Rådets Hjärtan, Tillvarons Fröjder och Tjänstens Tillfredsställelser.

Till de Universella Censorerna — Andarnas Urskiljare.

Liksom första gradens klass skapas denna grupp i serier; det betyder att den förstfödde var en Visdomens Röst, likaså den sjunde därefter, och likadant med de sex övriga typerna av dessa återspeglade änglar.

1. Visdomens Röst. Vissa av dessa sekonafer står i ständig förbindelse med Paradisets levande bibliotek, kunskapens bevarare, som hör till de primära supernaferna. I specialiserad reflekterande tjänst är Visdomens Röster levande, tidsenliga, fullständiga och alltigenom tillförlitliga koncentrerings och fokuseringar av den koordinerade visdomen i universernas universum. I förhållande till den närapå oändliga volymen av information som cirkulerar i superuniversernas huvudströmkretsar, är dessa superba varelser så reflektiva och selektiva och så känsliga att de kan särskilja och ta emot det viktigaste av visdomen och ofelbart överföra dessa själsverksamhetens juveler till sina överordnade: Visdomens Fulländare. Och de fungerar på ett sådant sätt att Visdomens Fulländare inte endast hör de verkliga och ursprungliga uttrycken för denna visdom utan även återspeglar ser själva de varelser, av högt eller ringa ursprung, som uttryckte den.

Det står skrivet: "Om någon brister i visdom, må han utbedja sig sådan." När det i Uversa blir nödvändigt att fatta beslut som fordrar visdom i förbryllande situationer i samband med superuniversumstyrelsens invecklade ärenden, när man måste få fram både fulländningens och utförbarhetens visdom, då kallar Visdomens Fulländare på ett batteri av Visdomens Röster, och med denna klassens fulländade färdighet ställer och riktar de in dessa levande mottagare av den sinnesinslutna och cirkulerande visdomen i universernas universum på ett sådant sätt att från dessa sekonaferiska röster framflyter det då en ström av gudomlighetens visdom från universumet ovanför och utförbarhetens visdom från de högre sinnena i universerna nedanför.

Om förvirring uppstår beträffande harmoniseringen av dessa två versioner av visdom görs en omedelbar hänvändelse till de Gudomliga Rådgivarna som genast

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

28:5.1 (310.3) Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows. Being classed as primary, secondary, and tertiary does not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

28:5.2 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

28:5.3 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

28:5.4 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfactions of Service.

28:5.5 (310.7) To the Universal Censors — the Discerners of Spirits.

28:5.6 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

28:5.7 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom.* Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

28:5.8 (310.10) It is written, "If any man lack wisdom, let him ask." On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these seconaphic voices, there ensues a stream of the wisdom of divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the universes below.

28:5.9 (311.1) If confusion arises regarding the harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of

avgör den rätta kombinationen av förfaranden. Om det finns tvivel beträffande äktheten i något som kommer in från världar där det har rätt uppror sker hänvändelse till Censorerna som med sina Andarnas Urskiljare genast kan avgöra "vad slags ande" som har påverkat rådgivaren. Sålunda är tidernas visdom och stundens förstånd ständigt närvarande hos Dagarnas Forna, som en öppen bok inför deras välvilliga blick.

Ni kan endast svagt förstå vad allt detta betyder för dem som är ansvariga för ledningen av superuniversernas styrelser. Den enorma storleken och omfattningen av dessa transaktioner ligger helt bortom den finita uppfattningen. När ni står, vilket jag upprepade gånger har gjort, i de speciella mottagningskammarna i visdomens tempel i Uversa och ser allt detta i verkligheten fungera blir ni rörda till dyrkan av att se hur fulländat komplicerad universernas interplanetariska kommunikation är och hur säkert den fungerar. Ni kommer att framföra er hyllning inför den gudomliga visdomen och godheten hos Gudarna som planerar och verkställer med en sådan utomordentlig teknik. Och allt detta sker verkligen alldeles så som jag har beskrivit det.

2. Filosofins Sjä. Dessa underbara lärare är också knutna till Visdomens Fulländare, och när de inte på annat sätt är inriktade förblir de fokuserat synkroniserade med filosofins mästare i Paradiset. Tänk er att stiga fram liksom till en väldig levande spegel, men i stället för att se bilden av ert finita och materiella jag skulle ni se en återspeglings av gudomlighetens visdom och Paradisets filosofi. Och om det blir önskvärt att "inkarnera" denna fulländningens filosofi, att spåda ut den så att den blir praktiskt användbar för, och kan assimileras av, de ringa folken i de lägre världarna, så behöver dessa levande speglar endast vända sina ansikten nedåt för att återspegla normerna och behoven i en annan värld eller ett annat universum.

Med själva dessa förfaranden anpassar Visdomens Fulländare beslut och rekommendationer till de ifrågavarande folks och världars verkliga behov och aktuella status, och alltid verkar de i samförstånd med de Gudomliga Rådgivarna och de Universella Censorerna. Men den sublimes fullödigheten i dessa åtgärder överstiger även min fattningsförmåga.

3. Själarnas Förenande. Den treförenade staben knuten till Visdomens Fulländare blir fulltalig av dessa återspeglare av idealen och tillstånden i etiska förhållanden. Av alla problem i universum som fordrar ett utövande av erfarenhetens och tillämpningens fulla visdom, är inga viktigare än de som uppkommer av förhållandena och föreningarna mellan intelligenta varelser. Väre sig det rör sig om mänskliga sammanslutningar för handel och varuutbyte, vänskap och äktenskap eller änglaskarornas förbindelser, så uppstår det alltid små friktioner, smärre missförstånd, alltför obetydliga för att ens tilldra sig medlarnas uppmärksamhet men tillräckligt irriterande och besvärande för att störa universumets smidiga funktion om de tillåts sprida sig och fortsätta. Därför gör Visdomens Fulländare sin klass' visa erfarenhet tillgänglig som "förlikningens olja" för ett helt superuniversum. I allt detta arbete får dessa superuniversumets vise män god hjälp av sina återspeglare medarbetare, Själarnas Förenande, som gör den aktuella informationen om tillståndet i

procedurer. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to "what manner of spirit" actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

28:5.10 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

28:5.11 (311.3) 2. *The Soul of Philosophy.* These wonderful teachers are also attached to the Perfectors of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to "incarnate" this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

28:5.12 (311.4) By these very techniques do the Perfectors of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

28:5.13 (311.5) 3. *The Union of Souls.* Completing the triune staff of attachment to the Perfectors of Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the "oil of reconciliation" for an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the

universumet tillgänglig och samtidigt skildrar Paradiset ideal om det bästa sättet att lösa dessa förvirrande problem. När dessa sekonafer inte är specifikt inriktade på någonting annat, håller de sig i reflektiv förbindelse med etikens uttolkare i Paradiset.

Detta är de änglar som fostrar och främjar grupparbete i hela Orvonton. En av de viktigaste läxorna som ni kan lära er under ert livsskede som dödliga är grupparbete. Fulländningens sfärer är befolkade av dem som har lärt sig behärska denna konst att arbeta tillsammans med andra varelser. Få är uppgifterna i universumet för en ensam tjänare. Ju högre upp ni kommer desto ensammare känner ni er då ni tillfälligt är utan era kamraters sällskap.

4. Rådets Hjärtan. Detta är den första gruppen bland dessa reflektiva genier som placeras under överinseende av de Gudomliga Rådgivarna. Sekonaferna av denna typ är i besittning av rymdens fakta, emedan de utväljer dessa data från tidens strömkretsar. De återspeglar särskilt de supernafiska informationskoordinatorerna, men selektivt återspeglar de också råden från alla varelser av såväl hög som låg ställning. När man än vänder sig till de Gudomliga Rådgivarna för viktiga råd eller avgöranden, kallar dessa omedelbart på en grupp av Rådets Hjärtan, och om en stund framkommer ett avgörande som faktiskt samlar koordinerat visdomen och råden från de mest kompetenta sinnena i hela superuniversumet. Och allting har blivit granskat och kontrollerat i ljuset av rådgivningen från de höga sinnena i Havona och även Paradiset.

5. Tillvarons Fröjd. Dessa varelser är av naturen reflektivt inställda till de supernafiska harmoniövervakarna ovanför och till vissa av seraferna nedanför, men det är svårt att förklara exakt vad medlemmarna av denna intressanta grupp verkligen gör. Deras huvudsakliga aktiviteter inriktar sig på att främja glädjereaktioner bland olika klasser av änglaskaror och lägre viljevarelser. De Gudomliga Rådgivarna, som de är knutna till, använder dem sällan för att finna något speciellt glädjeämne. Mera allmänt taget och i samarbete med omväxlingsledarna fungerar de som fröjdens spridningscentral som strävar efter att förhöja glädjereaktionerna i världarna, samtidigt som de försöker förbättra smaken när det gäller humor. De har som mål att utveckla en superhumor bland dödliga och änglar. De strävar efter att visa att en existens med fri vilja innehåller en naturlig glädje som är oberoende av alla yttre inflytanden; och de har rätt, fastän de stöter på stora svårigheter i att inpräglade denna sanning i primitiva människors sinne. De högre andepersonligheterna och änglarna reagerar snabbare för dessa utbildningssträvanden.

6. Tjänstens Tillfredsställelse. Dessa änglar återspeglar i hög grad Etikethandledarnas inställning i Paradiset; de fungerar i stort sett som Tillvarons Fröjder och strävar efter att höja värdet av tjänandet och öka de tillfredsställelser som det medför. De har gjort mycket för att belysa de senare utfallande belöningar som finns inbyggda i osjälvisk tjänst, tjänande för utvidgande av sanningens rike.

De Gudomliga Rådgivarna, till vilka denna klass är knuten, använder dem för att från en värld till en annan återspegla de välsignelser som står att få av andlig tjänst. Och genom att använda de bästas prestationer

universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

28:5.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork*. The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

28:5.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel*. This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

28:5.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence*. By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to explain just what the members of this interesting group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly responsive to these educational efforts.

28:5.17 (312.4) 6. *The Satisfaction of Service*. These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

28:5.18 (312.5) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire

för att inspirera och uppmuntra de medelmåttiga, bidrar dessa sekonafer enormt till kvaliteten på hängiven tjänst i superuniverserna. Den broderliga tävlingsandan används effektivt genom att till varje enskild värld distribuera information om vad de andra, i synnerhet de bästa, gör. En upplivande och hälsosam rivalitet främjas även bland serafskarorna.

7. Andarnas Urskiljare. En speciell förbindelse existerar mellan rådgivarna och handledarna på den andra havonacirkeln och dessa återspeglade änglar. De är de enda sekonaferna knutna till de Universella Censorerna, men de är antagligen de mest unikt specialiserade bland alla sina kollegor. Oberoende av källan till eller kanalen för informationen, oberoende av hur magert det bevismaterial är som finns till handa, när det underställs dessa urskiljares reflektiva granskning informerar de oss genast om det sanna motivet, det verkliga syftet och ursprungets reella natur. Jag förundrar mig över hur utomordentligt de fungerar, dessa änglar som så ofelbart återspeglar den verkliga moraliska och andliga karaktären hos varje individ som ställs i fokus.

Andarnas Urskiljare utför dessa intrikata tjänster tack vare sin medfödda "andliga insikt", om jag får använda sådana ord i ett försök att till det mänskliga sinnet förmedla tanken att dessa återspeglade änglar på detta sätt fungerar intuitivt, medfött och ofelbart. När de Universella Censorerna ser dessa presentationer är de ansikte mot ansikte med den återspeglade individens nakna själ; och just denna säkra och perfekta porträttering förklarar delvis varför Censorerna alltid kan fungera så rättvist som rättfärdiga domare. Urskiljarna åtföljer alltid Censorerna på varje uppdrag ut från Uversa, och de är precis lika effektiva ute i universerna som i sitt högkvarter i Uversa.

Jag försäkrar er att alla dessa handlingar i andevärlden är verkliga, att de sker i enlighet med etablerade förfaranden och i harmoni med de universella domänernas oföränderliga lagar. De varelser som hör till varje ny skapad klass återspeglas ögonblickligen i höjden så snart de har fått livets anda; en levande beskrivning av de skapades natur och potential sänds blixtnabbt till superuniversumets högkvarter. Genom urskiljarnas förmedling hålls Censorerna sålunda medvetna om exakt "vad för slags ande" som har fötts i rymdens världar.

Så är det också med den dödliga människan: Moderanden i Salvington känner er till fullo, ty den Heliga Anden i er värld "utrannaskar allt", och vad Anden än vet om er är omedelbart tillgängligt när de sekonaferna urskiljarna än återspeglar med Anden beträffande Andens kunskap om er. Det bör emellertid nämnas att Fadersfragmentens kunskap och planer inte kan återspeglas. Urskiljarna kan återspegla, och gör det också, Riktarnas närvaro (och Censorerna förklarar dessa vara gudomliga), men de kan inte uttyda innehållet i Mysterieledsagarnas sinnesutrustning.

6. TREDJE GRADENS SEKONAFER

På samma sätt som sina kollegor skapas dessa änglar i serier och som sju återspeglade typer, men dessa typer förordnas inte individuellt till

and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28:5.19 (313.1) 7. *The Discerner of Spirits.* A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

28:5.20 (313.2) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent "spiritual insight," if I may use such words in an endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively, inherently, and unerringly. When the Universal Censors behold these presentations, they are face to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

28:5.21 (313.3) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly "what manner of spirit" has been born on the worlds of space.

28:5.22 (313.4) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world "searches all things," and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the seconaphic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit's knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

28:6.1 (313.5) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the

superuniversumadministratörernas olika tjänster. Alla tredje gradens sekonafer förordnas kollektivt till Uppnåelsens treenigade Söner, och dessa uppstigna söner använder dem utan åtskillnad; det betyder att de Mäktiga Budbärarna kan utnyttja vilken som helst av tredje gradens typer, och gör det också; så även deras jämställda De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer. Dessa sju typer av tredje gradens sekonafer är:

1. Ursprungens Betydelse. De uppstigna Treenigade Sönerna i ett superuniversums styrelse har ålagts ansvaret att ta hand om alla ärenden som bottnar i någon individs, ras' eller världs ursprung; och ursprungets betydelse är den viktigaste frågan i alla våra planer för det kosmiska framåtskridandet av rikenas levande varelser. Alla förhållanden och tillämpningen av etiken växer fram ur ursprungets fundamentala fakta. Ursprunget är grunden för Gudarnas relationsreaktioner. Alltid tar Samverkaren "notis om människan, vad för slags uppkomst hon har."

Då det gäller de högre nedstigande varelserna är ursprunget endast ett faktum att fastställa, men i fråga om de uppstigande varelserna, inklusive de lägre klasserna av änglar, är ursprungets natur och omständigheter inte alltid lika klara, fast av lika vital betydelse nästan vart man vänder sig i universums angelägenheter — därav värdet av att ha till vårt förfogande en serie återspeglade sekonafer som ögonblickligen kan beskriva vad än behövs beträffande uppkomsten av någon varelse i antingen centraluniversumet eller någonstans inom hela området för ett superuniversum.

Ursprungens Betydelser är levande genealogiska uppslagsverk om de väldiga skaror av varelser — människor, änglar och andra — som bebor de sju superuniverserna. De är alltid redo att förse sina överordnade med en tidsenlig, fullständig och tillförlitlig uppskattning av de nedärvda faktorerna och den nuvarande faktiska ställningen för varje individ i varje värld i deras eget superuniversum; och deras sammanställning av de fakta de besitter är alltid helt aktuell.

2. Barmhärtighetens Minne. Dessa är de verkliga, fullständiga och uttömmande, levande arkiven över den barmhärtighet som har utsträckts till individer och raser genom den ömma omvårdnaden av den Oändlige Andens förmedlingar, i avsikt att adaptera rättfärdighetens rättvisa till världarnas tillstånd, så som uppenbarats av Ursprungens Betydelsers skildringar. Barmhärtighetens Minne uppvisar den moraliska skulden hos barmhärtighetens barn — deras andliga skulder — att vägas mot deras tillgångar bestående av den frälsande försörjning, som har etablerats av Guds Söner. I ett uppenbarande av Faderns pre-existerande barmhärtighet, etablerar Guds Söner den nödvändiga krediten för att säkra allas överlevnad. Och därefter etableras, i enlighet med rönen som har gjorts av Ursprungens Betydelse, en nådekredit för överlevnaden av varje förnuftsvarelse, en kredit av ymniga proportioner, en kredit som innehåller tillräckligt med nåd för att säkra överlevnaden av varje själ som verkligen önskar gudomligt medborgarskap.

Barmhärtighetens Minne är en levande provbalans, ett löpande utdrag av ditt kontoförhållande med

separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates, Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

28:6.2 (314.1) 1. *The Significance of Origins.* The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of ethics grow out of the fundamental facts of origin. Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor "take note of the man, in what manner he was born."

28:6.3 (314.2) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

28:6.4 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

28:6.5 (314.4) 2. *The Memory of Mercy.* These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father's pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

28:6.6 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the

världarnas övernaturliga krafter. Dessa är barmhärtighetstilldelningens levande uppteckningar som läses in i vittnesmålet vid domstolarna i Uversa när varje individs rätt till ändlöst liv kommer upp till avgörande, när "troner sätts fram och Dagarnas Forna sätter sig ned. Informationsutsändningarna ljuder och framträder inför dem; tusende efter tusende betjänar dem, och tiotusen gånger tiotusen står inför dem. Domens stund är kommen och böckerna öppnas". Och de böcker som öppnas vid ett sådant väldigt tillfälle är levande register som superuniversernas sekonafer av tredje graden presenterar. De formella uppteckningarna finns arkiverade för att vid behov bekräfta vittnesbörden från Barmhärtighetens Minnen.

Barmhärtighetens Minne måste visa att den frälsande krediten som har etablerats av Guds Söner har blivit fullt och troget utbetald i den kärleksfulla omvårdnad som utgår från det Tredje Ursprungets och Centrets tålmodiga personligheter. Men när nåden är uttömd, när "minnet" av den intygar att den har tagit slut, då härskar rätten och råder rättfärdigheten. Ty nåden skall inte trugas på dem som föraktar den; nåden är inte en gåva som tidens envisa rebeller kan trampa under fötterna. Icke desto mindre, fast barmhärtigheten sålunda är dyrbar och dyrt utgiven, överstiger era individuella krediträttigheter alltid långt er förmåga att uttömma reserven, om era syften är uppriktiga och ert sinne ärligt.

Barmhärtighetens återspeglare, tillsammans med sina tredje gradens medarbetare, ägnar sig åt talrika former av omvårdnad i superuniverserna, inklusive undervisandet av de uppstigande varelserna. Bland mycket annat lär Ursprungens Betydelser dessa uppstigare att tillämpa andeetik, och efter den träningen lär Barmhärtighetens Minnen dem att vara verkliga barmhärtiga. Fastän andeförfarandena för barmhärtighetstilldelning övergår er fattningsförmåga borde ni redan nu förstå att barmhärtighet är en egenskap som växer. Ni borde inse att det ligger en stor belöning i form av personlig tillfredsställelse i att vara först just, sedan rättvis, därefter tålmodig och sedan vänlig. Och därefter, på denna grund, och om ni så vill och har det i ert hjärta, kan ni ta följande steg och verkligen visa barmhärtighet; men ni kan inte visa barmhärtighet i och för sig. Dessa nämnda steg måste tas; annars finns det inte någon äkta barmhärtighet. Det kan röra sig om förmyndarskap, nedlåtenhet eller välgörenhet — rentav medlidande — men inte barmhärtighet. Sann barmhärtighet kommer endast som den sköna klimaxen på dessa föregående bestämningar till gruppförståelse, ömsesidig uppskatning, broderlig samhörighet, andlig gemenskap och gudomlig harmoni.

3. Tidens Betydelse. Tiden är en universell gåva till alla viljevarelser; den är "den talent" som har anförtratts alla viljevarelser. Ni har alla tid under vilken ni kan säkra er överlevnad; och tiden förlösas fatalt först när den grävs ned i försummelse, när ni underlåter att använda den på ett sätt som skulle säkra överlevnaden av er själ. Försummelse att utnyttja sin tid i största möjliga utsträckning medför inte ödesdigra straff; det endast fördröjer tidens pilgrim på hans uppstigningsfärd. Om överlevnad uppnås kan alla andra förluster återvinnas.

Vid tilldelningen av ansvarsuppgifter är råden från Tidens Betydelser ovärderliga. Tiden är en livsviktig faktor i allting på den här sidan av Havona och

supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when "thrones are cast up and the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened." And the books which are opened on such a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses. The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

28:6.7 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third Source and Center. But when mercy is exhausted, when the "memory" thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

28:6.8 (315.1) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on that foundation, if you choose and have it in your heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

28:6.9 (315.2) 3. *The Import of Time.* Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the "one talent" intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve one's time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

28:6.10 (315.3) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona and Paradise. In the final

Paradiset. Vid den slutliga domen inför Dagarnas Forna är tiden ett element i bevismaterialet. Tidens Betydelser måste alltid framföra vittnesmål som visar att varje svarande har haft rikligt med tid för att fatta beslut, för att göra sitt val.

Dessa utvärderare av tiden är också profetians hemlighet; de beskriver det tidselement som behövs för att fullgöra ett projekt, och de är alldeles lika tillförlitliga indikerare som frandalankerna och kronoldekerna inom andra livsklasser. Gudarna förutser och vet därför på förhand; men uppstigningsmyndigheterna i tidens universer måste konsultera Tidens Betydelser för att förutsäga framtida händelser.

Ni möter dessa varelser första gången i mansioniavärdarna, och de kommer där att instruera er i att fördelaktigt använda det som ni kallar "tid", både i dess positiva användning till arbete och i dess negativa utnyttjande till vila. Båda användningarna av tiden är viktiga.

4. Förtroendets Högtidlighet. Förtroende innebär den avgörande testen för viljevarer. Pålitligheten är det sanna måttet på självbehärsande — karaktär. Dessa sekonafer fyller ett dubbelt syfte i superuniversernas hushållning: De ger alla viljevarer en bild av vad förpliktelse, helighet och förtroende högtidlighet innebär. Samtidigt återspeglar de till de styrande myndigheterna varje kandidats exakta pålitlighet för förtroende- eller ansvarsuppgifter.

På Urantia försöker ni på ett förvridet sätt bestämma karaktären och värdera särskilda talanger, men i Uversa utför vi faktiskt dessa saker till fulländning. Dessa sekonafer väger pålitligheten på den ofelbara karaktärsbedömningens levande våg, och då de har sett på er behöver vi endast se på dem för att veta begränsningarna i er förmåga att bära ansvar, verkställa förtroenden och fullfölja uppdrag. Era tillgångar av pålitlighet ställs klart fram vid sidan av era skulder av möjliga försummelse eller svek.

Det är era överordnades plan att avancera er genom ökat förtroende, i den takt som er karaktär utvecklas tillräckligt för att med grace bära dessa ökade ansvarsuppgifter, men att överbelasta individen endast inbjuder till olycka och garanterar besvikelse. Och misstaget att för tidigt ge ansvar åt vare sig människor eller änglar kan undvikas just genom att anlita de tjänster som dessa ofelbara uppskattare av förtroendekapaciteten hos tidens och rymdens individer erbjuder. Dessa sekonafer åtföljer ständigt De med Stor Auktoritet, och aldrig utger dessa verkställare uppdrag förrän deras kandidater har vägts i sekonafernas våg och har förklarats "icke bristfälliga".

5. Tjänstens Helgd. Privilegiet att tjäna följer omedelbart då pålitligheten har kunnat konstateras. Ingenting kan stå emellan er och tillfällen till utvidgad tjänst förutom er egen opålitlighet, er bristande förmåga att sätta värde på förtroendets högtidlighet.

Tjänst — meningsfull tjänst, inte slaveri — resulterar i den högsta tillfredsställelse och uttrycker den gudomligaste värdighet. Tjänst — mera tjänst, utvidgad tjänst, svår tjänst, äventyrlig tjänst och slutligen gudomlig och fulländad tjänst — är tidens mål och rymdens bestämmelse. Men alltid kommer tidens

judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence. The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

28:6.11 (315.4) These time evaluators are also the secret of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

28:6.12 (315.5) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call "time," both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

28:6.13 (315.6) 4. *The Solemnity of Trust.* Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character. These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

28:6.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

28:6.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the seconaphic balances and pronounced "not wanting."

28:6.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service.* The privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

28:6.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will

underhållningsperioder att alternera med framstegens perioder av tjänst. Och efter tjänsten i tiden följer supertjänsten i evigheten. Under leken i tiden borde ni föreställa er arbetet i evigheten, alldeles så som ni under tjänsten i evigheten kommer att minnas leken i tiden.

Den universella ekonomin bygger på intag och utgivning; under hela ert eviga livsskede kommer ni aldrig att möta enformighet förorsakad av överksamhet eller personlighetens stagnation. Framsteg möjliggörs av inbyggd rörelse, framåtskridande kommer av den gudomliga förmågan till verksamhet och resultatuppnåelse är barn av det fantasiskapande verksamhet. Men en oskiljaktig del av denna förmåga till resultatuppnåelse är det etiska ansvaret, nödvändigheten att erkänna att världen och universum är fyllda av en mängd olika typer av varelser. Hela denna storartade skapelse, inklusive dig själv, skapades inte endast för dig. Detta är inte ett egocentriskt universum. Gudarna har påbjudit: "Saligare är att giva än att taga", och er Härskarson sade: "Om någon bland er vill vara störst, må han vara allas tjänare."

Den verkliga naturen av varje tjänst, vare sig den utförs av människa eller ängel, uppenbaras helt i ansiktena på dessa sekondariska tjänsteindikatorer, Tjänstens Helgder. Den fullständiga analysen av de sanna och de dolda motiven framgår klart. Dessa änglar är verkligen sinnets utläsare, hjärtats utgrundare och själens avslöjare i universum. Dödliga kan använda ord för att dölja sina tankar, men dessa höga sekondariska blottar motiven på djupet av människohjärtat och änglasinnet.

6. och 7. Storhetens Hemlighet och Godhetens Själ. Då de uppstigande pilgrimerna har vaknat till tidens betydelse är vägen beredd för att inse förtroendets högtidlighet och för uppskattandet av tjänstens helgd. Medan dessa är storhetens moraliska element finns det också storhetens hemligheter. När de andliga testen av storheten tillämpas fränses inte de moraliska elementen, men osjälviskhetens egenskap uppenbarad i oegennyttigt arbete för ens jordiska medmänniskors bästa, i synnerhet för värdiga varelser i nöd och svårigheter, är det verkliga måttet på planetarisk storhet. Manifestationen av storhet i en värld som Urantia ligger i utövandet av självkontroll. Den människan är inte stor som "intar en stad" eller "besegrar ett folk", utan snarare "den som tämjer sin egen tunga".

Storhet är detsamma som gudomlighet. Gud är supremt stor och god. Storhet och godhet kan helt enkelt inte skiljas åt. De är för evigt förenade i Gud. Denna sanning illustreras bokstavligen och slående av det ömsesidiga beroendet av varandra hos Storhetens Hemlighet och Godhetens Själ vid återspeglingsen, ty ingendera kan fungera utan den andra. Vid återspeglandet av andra egenskaper hos gudomligheten kan superuniversumets sekondariska verka ensamma, och gör det också, men de återspeglande uppskattningarna av storhet och godhet förefaller oskiljaktiga. Därför måste dessa återspeglare av storhet och godhet arbeta tillsammans i varje värld och i varje universum och alltid uppvisa en dubbel och ömsesidigt avhängig rapport av varje varelse som de ställer i fokus. Storhet kan inte uppskattas utan kännedom om godhetens innehåll, medan godhet inte kan åskådliggöras utan att visa dess inneboende och

the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

28:6.18 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself*, was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, "It is more blessed to give than to receive," and said your Master Son, "He who would be greatest among you let him be server of all."

28:6.19 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these seconographic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seconaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

28:6.20 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness.* The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness, there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the real *measure* of planetary greatness. And the *manifestation* of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who "takes a city" or "overthrows a nation," but rather "he who subdues his own tongue."

28:6.21 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced.* They are forever made one in God. This truth is literally and strikingly illustrated by the reflective interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

gudomliga storhet.

Uppskattningen av storhet varierar från sfär till sfär. Att vara stor är att likna Gud. Och eftersom storhetens kvalitet helt bestäms av dess innehåll av godhet följer därav att om ni, rentav i er nuvarande människoställning, genom nåd kan bli goda blir ni därmed stora. Ju ståndaktigare du betraktar och ju mer ihärdigt du efterföljer begreppen om gudomlig godhet, desto säkrare kommer du att växa i storhet, i sann storhet av genuin överlevnadskaraktär.

7. SEKONAFERNAS OMVÅRDNADSVERSAMHET

Sekonaferna har sitt ursprung och sitt högkvarter i superuniversernas huvudstäder, men tillsammans med sina förbindelsekollegor sträcker sig deras verksamhet från Paradiset stränder till de evolutionära världarna i rymden. De tjänar som värderade assistenter till medlemmarna av superstyrelsernas rådpläggande församlingar och är till stor hjälp för goodwillkolonierna i Uversa: stjärnforskare, tusenårsturister, himmelska observatörer och en mängd andra, inklusive de uppstigna varelser som väntar på transport till Havona. Det är ett nöje för Dagarnas Forna att anvisa vissa av första gradens sekonafer att assistera de uppstigande skapade varelserna med hemort i de fyrahundranittio studievärldarna som omger Uversa; där tjänar också många av andra och tredje graden som lärare. Dessa uversasatelliter är avslutande skolor i tidens universer, och de ger den förberedande kursen för Havonas sjukretsade universitet.

Av de tre klasserna av sekonafer ansvarar den tredje gradens grupp, som är knuten till uppstigningsmyndigheterna, för den mest vidsträckt omvårdnaden av tidens uppstigande varelser. Du kommer att möta dem tillfälligtvis snart efter din avfärd från Urantia, fastän du inte i större utsträckning anläter deras tjänster förrän du når väntevärldarna i Orvonton. Du kommer att glädjas åt deras sällskap när du blir helt bekant med dem under din vistelse i Uversas skolvärldar.

Dessa tredje gradens sekonafer är tidssparare, rymdförkortare, felupptäckare, trogna lärare och eviga vägvisare — den gudomliga säkerhetens levande skyltar — av barmhärtighet utplacerade vid tidens vägkorsningar för att där styra bekymrade pilgrimers steg i stunder av stor förvirring och andlig osäkerhet. Långt innan du når fram till fulländningens portar börjar du få tillgång till gudomlighetens redskap och komma i kontakt med Gudomens förfaranden. Allt från den tid då du anländer till den första mansoniavärlden tills du sluter dina ögon i havonasömnens som förberedelse för din överföring till Paradiset kommer du i tilltagande grad att använda dig av dessa underbara varelsers nödfallshjälp, som så helt och fullt återspeglar den säkra kunskapen och vissa visdomen hos de trygga och pålitliga pilgrimer som före dig har färdats den långa vägen till fulländningens portar.

Vi är förnekade den fulla förmånen av att använda den återspeglade klassens änglar på Urantia. De besöker er värld ofta, tillsammans med personligheter som har förordnats till något uppdrag, men de kan inte fungera fritt här. Denna sfär befinner sig fortfarande i

28:6.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

28:7.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

28:7.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

28:7.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors, faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

28:7.4 (318.2) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and

partiell andlig karantän, och här saknas för närvarande vissa av de strömkretsar som är nödvändiga för deras tjänster. När er värld en gång igen återförenas med ifrågavarande återspeglade strömkretsar, blir en stor del av arbetet med interplanetarisk och interuniversell kommunikation mycket enklare och snabbare. Himmelska arbetare på Urantia möter många svårigheter på grund av denna funktionella begränsning som berör deras återspeglade medarbetare. Men vi fortsätter glatt att sköta våra ärenden med de hjälpmedel som finns, trots att vi lokalt saknar många av de tjänster som dessa underbara varelser, rymdens levande speglar och tidens närvaroprojektorer, utför.

[Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare från Uversa.]

some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

28:7.5 (318.3) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

Kapitel 29. Styrkeledarna i universum

⇐ 028

Urantiaboken

030 ⇐

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 29
STYRKELEDARNA I UNIVERSUM

Sektioner

Introduktion

- 1. De Sju Suprema Styrkeledarna
- 2. De Suprema Styrkecentren
- 3. Styrkecentrens domän
- 4. De Ledande Fysiska Övervakarna
- 5. De Ledande Kraftorganisatörerna

PAPER 29
THE UNIVERSE POWER DIRECTORS

SECTIONS

Introduction

- 1. The Seven Supreme Power Directors
- 2. The Supreme Power Centers
- 3. The Domain of Power Centers
- 4. The Master Physical Controllers
- 5. The Master Force Organizers

Introduktion

AV ALLA universumpersonligheter som har att göra med regleringen av interplanetariska och interuniversella angelägenheter har man på Urantia vetat minst om styrkeledarna och deras medarbetare. Medan era släkten länge har känt till existensen av änglar och liknande klasser av himmelska varelser någonsin har föga information lämnats om övervakarna och reglerarna av den fysiska domänen. Även nu har jag tillstånd att avslöja endast den sista av följande tre grupper av levande varelser som sysslar med kraftkontroll och energireglering i totaluniversum:

- 1. Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer.
- 2. Biträdande Transcendentala Ledande Kraftorganisatörer.
- 3. Styrkeledarna i Universum.

Fastän jag håller det för omöjligt att beskriva individualiteten hos de olika grupperna av ledare, centrer och övervakare av universumstyrka hoppas jag kunna förklara någonting om området för deras aktiviteter. De är en unik grupp av levande varelser som har att göra med den förnuftsmässiga regleringen av energi överallt i storuniversum. Medräknat de suprema ledarna omfattar de följande större grupper:

- 1. De Sju Suprema Styrkeledarna.
- 2. De Suprema Styrkecentren.
- 3. De Ledande Fysiska Övervakarna.
- 4. Morontiastyrkans Övervakare.

INTRODUCTION

29:0.1 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

- 29:0.2 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 29:0.3 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.
- 29:0.4 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29:0.5 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope to be able to explain something about the domain of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of energy throughout the grand universe. Including the supreme directors, they embrace the following major divisions:

- 29:0.6 (319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.
- 29:0.7 (319.7) 2. The Supreme Power Centers.
- 29:0.8 (319.8) 3. The Master Physical Controllers.
- 29:0.9 (319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

De Suprema Styrkeledarna och Centren har existerat närapå i evighet, och enligt vad vi vet har inga flera varelser skapats i dessa klasser. De Sju Suprema Ledarna personaliserades av de Sju Härskarandarna, och därefter samarbetade de med sina föräldrar med att frambringa mer än tio miljarder medarbetare. Före styrkeledarnas dagar stod energikretsarna utanför centraluniversumet under den förnuftsmässiga övervakningen av de Ledande Kraftorganisatörerna i Paradiset.

Då ni har kunskap om materiella varelser har ni åtminstone en kontrasterande uppfattning om andliga varelser; men det är mycket svårt för det dödliga sinnet att gestalta styrkeledarna. Enligt framstegsplanen för uppstigning till högre tillvaronivåer har ni ingenting direkt att göra med vare sig de suprema ledarna eller med styrkecentren. Vid vissa sällsynta tillfällen kommer ni i kontakt med de fysiska övervakarna och efter ankomsten till mansoniavärldarna kommer ni att fritt arbeta tillsammans med övervakarna av morontiastyrka. Dessa Morontiastyrkans Övervakare fungerar så uteslutande inom de lokala skapelsernas morontiaregim att det anses bäst att berätta om deras aktiviteter i den del som handlar om lokaluniversumet.

1. DE SJU SUPREMA STYRKELEDARNA

De Sju Suprema Styrkeledarna är den fysiska energins reglerare i storuniversum. Då de blev skapade av de Sju Härskarandarna innebar detta det första registrerade tillfället då det uppkom semimateriella efterkommande av en rent andlig härstamning. När de Sju Härskarandarna skapar individuellt frambringar de högt andliga personligheter av änglaklass; när de skapar kollektivt åstadkommer de ibland dessa höga typer av semimateriella varelser. Men även dessa kvasifysiska varelser vore osynliga för de dödligas kortsiktiga syn på Urantia.

De Suprema Styrkeledarna är sju till antalet, och de är identiska till sitt väsen och sin funktion. En av dem kan inte särskiljas från en annan, utom av den Härskarande med vilken var och en är omedelbart associerad och som var och en funktionellt är fullständigt underordnad. Varje Härskarande är sålunda evigt förbunden med en av deras gemensamma efterkommande. Samma ledare är alltid förenad med samma Ande, och deras arbetsgemenskap resulterar i en unik association av fysiska och andliga energier, av en semifyskisk varelse och en andepersonlighet.

De Sju Suprema Styrkeledarna är stationerade inom Paradisets periferi, där deras långsamt roterande närvaron anger läget för Härskarandarnas kraftfokushögkvarter. Dessa styrkeledare fungerar var för sig vid reglerandet av styrkeenergin i superuniverserna men kollektivt vid administrationen av den centrala skapelsen. De verkar från Paradiset men vidmakthåller sig som effektiva styrkecentrer i alla delar av storuniversum.

Dessa mäktiga varelser är fysiska förfäder till den väldiga skaran av styrkecentrer och genom dem till de fysiska övervakarna utspridda överallt i de sju superuniverserna. Dessa underordnade organismer för

29:0.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29:0.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. THE SEVEN SUPREME POWER DIRECTORS

29:1.1 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29:1.2 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in appearance and function. One cannot be distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

29:1.3 (320.3) The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

29:1.4 (320.4) These mighty beings are the physical ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate

fysisk kontroll är i stort sett likartade, identiska, förutom varje superuniversumkårs olika intoning. För att byta till tjänst i ett annat superuniversum skulle de endast behöva återvända till Paradiset för förnyad intoning. Den fysiska skapelsen är fundamentalt likartad i sin administration.

2. DE SUPREMA STYRKECENTREN

De Sju Suprema Styrkeledarna kan inte enskilt reproducera sig, men kollektivt och i association med de Sju Härskarandarna kan de reproducera — skapa — varelser som är lika dem själva. Detta är ursprunget till de Suprema Styrkecentren i storuniversum vilka fungerar i följande sju grupper:

1. Suprema Centerövervakare.
2. Havonacentrer.
3. Superuniversernas Centrer.
4. Lokaluniversernas Centrer.
5. Konstellationernas Centrer.
6. Systemens Centrer.
7. Oklassificerade Centrer.

Tillsammans med de Suprema Styrkeledarna är dessa styrkecentrer varelser med stor vilje- och handlingsfrihet. De är alla försedda med personlighet från det Tredje Ursprunget och de uppvisar en obestridd viljekapacitet av hög klass. Dessa centrer som styr universums styrkesystem besitter utomordentliga förståndsgåvor; de är styrkesystemens intellekt i storuniversum och hemligheten med tekniken för sinneskontroll av hela det vida nätverk som de Ledande Fysiska Övervakarnas och Morontiastyrkans Övervakaes vittomfattande funktioner bildar.

1. Suprema Centerövervakare. Dessa sju jämställda kollegor till de Sju Suprema Styrkeledarna är de som reglerar energiströmkretsarnas huvudlinjer i storuniversum. Varje centerövervakare har sitt högkvarter i en av de Sju Suprema Verkställarnas speciella världar, och de arbetar i nära association med dessa koordinatörer av allmänna universumärenden.

De Suprema Styrkeledarna och de Suprema Centerövervakarna fungerar både enskilt och tillsammans angående alla kosmiska fenomen under nivåerna för "gravitationsenergin". När dessa fjorton varelser verkar i förbindelse med varandra är de för universumstyrkan detsamma som de Sju Suprema Verkställarna är för allmänna universumärenden och de Sju Härskarandarna för det kosmiska sinnet.

2. Havonacentrer. Före skapandet av tidens och rymdens universer, behövdes styrkecentrer inte i Havona, men allt sedan dessa långt avlägsna tider har en miljon fungerat i den centrala skapelsen, så att varje center står för övervakningen av ett tusen havonavärldar. Här i det gudomliga universumet råder fullkomlig energikontroll; en situation som inte existerar annanstans. Fulländad energireglering är det slutliga målet för alla styrkecentrer och fysiska övervakare i rymden.

physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. THE SUPREME POWER CENTERS

29:2.1 (320.5) The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the grand universe, who function in the following seven groups:

- 29:2.2 (320.6) 1. Supreme Center Supervisors.
- 29:2.3 (320.7) 2. Havona Centers.
- 29:2.4 (320.8) 3. Superuniverse Centers.
- 29:2.5 (320.9) 4. Local Universe Centers.
- 29:2.6 (320.10) 5. Constellation Centers.
- 29:2.7 (320.11) 6. System Centers.
- 29:2.8 (320.12) 7. Unclassified Centers.

29:2.9 (321.1) These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with Third-Source personality and disclose unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29:2.10 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors.* These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29:2.11 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of "gravity energy." When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centers.* Before the creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the physical controllers of space.

3. Superuniversernas Centr. Ett tusen styrkecentrer av den tredje klassen upptar ett enormt område av huvudstadssfären i vart och ett av de sju superuniverserna. Tre strömmar av primärenergi, var och en med tio underarter, kommer in till dessa styrkecentrer, men sju specialiserade och välriktade, ehuru ofullständigt kontrollerade, styrkeströmmar går ut från sätet för deras förenade verksamhet. Detta är den elektroniska organiseringen av universumstyrka.

All energi kretsar i Paradisets cykel, men Universums Styrkeledare styr nedre Paradisets kraftenergi så som de finner dem modifierade i rymdfunktionerna i centraluniversumet och i superuniverserna, och omvandlar och leder dessa energier in i kanaler för nyttig och konstruktiv tillämpning. Det finns en skillnad mellan energin i Havona och superuniversernas energier. Styrkeladdningen i ett superuniversum består av tre faser av energi, var och en med tio olika underarter. Denna trefaldiga energiladdning är utspridd överallt i rymden inom storuniversum; den är som en väldig rörlig ocean av energi som helt omsluter och översköljer var och en av de sju superskapelserna.

Den elektroniska organiseringen av universumstyrka fungerar i sju faser och uppvisar varierande reaktion på lokal eller lineär gravitation. Denna sjufaldiga strömkrets utgår från superuniversernas styrkecentrer och genomströmmar varje superskapelse. Sådana specialiserade strömmar i tid och rymd är bestämda och lokaliserade energirörelser som igångsätts och styrs för speciella ändamål, i stort sett så som Golfströmmen fungerar som ett avgränsat fenomen mitt i Atlantiska oceanen.

4. Lokaluniversens Centr. I varje lokaluniversums högkvarter är ett hundra styrkecentrer av den fjärde klassen stationerade. Deras funktion är att transformera ned och i andra avseenden modifiera de sju styrkeströmkretsar som utgår från superuniversumets högkvarter, för att sålunda göra dem användbara för bruk i konstellationerna och systemen. De lokala astronomiska katastroferna i rymden är av övergående betydelse för dessa styrkecentrer; de är sysselsatta med den regelbundna distributionen av effektiv energi till de underställda konstellationerna och systemen. De är till stor hjälp för Skaparsönerna under det senare skedet av universumorganisering och energimobilisering. Dessa centrer kan erbjuda intensifierade leder av energi som kan användas för interplanetarisk kommunikation mellan viktiga bebodda punkter. En sådan led eller linje av energi, ibland också kallad energiväg, är en direkt strömkrets av energi från ett styrkecenter till ett annat eller från en fysisk övervakare till en annan. Den är en särskild styrkeström och står som motsats till den odifferentierade energis fria rörelse i rymden.

5. Konstellationernas Centr. Tio av dessa levande styrkecentrer är stationerade i varje konstellation, och de fungerar som energiprojektorer för de ett hundra underställda lokalsystemen. Från dessa varelser utgår styrkelinjerna för kommunikation och transport och för energiuppladdning av sådana levande varelser som är beroende av vissa former av fysisk energi för att uppehålla livet. Men varken styrkecentren eller de underställda fysiska övervakarna befattar sig i övrigt med livet som en funktionell organisation.

6. Systemens Centr. Ett Supremt Styrkecenter

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniverse Centers.* Occupying an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united action. This is the electronic organization of universe power.

29:2.14 (321.6) All energy is circuited in the Paradise cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29:2.15 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation. Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29:2.16 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

29:2.17 (322.1) 5. *Constellation Centers.* Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29:2.18 (322.2) 6. *System Centers.* One Supreme Power

är permanent förordnat till varje lokalsystem. Dessa systemcentrer sänder styrkeströmkretsarna till de bebodda världarna i tid och rymd. De koordinerar de underställda fysiska övervakarnas aktiviteter och verkar i övrigt för att säkra en tillfredsställande distribution av styrka i lokalsystemet. Strömkretsöverföringen mellan planeterna är beroende av perfekt koordinering av vissa materiella energier och på en effektiv reglering av fysisk styrka.

7. Oklassificerade Centrer. Dessa är centrer som fungerar i vissa lokala situationer men inte på de bebodda planeterna. De enskilda världarna ombesörjs av de Ledande Fysiska Övervakarna och får de inkopplade styrkelinjer som styrkecentret i deras system sänder ut. Endast de sfärer där de mest ovanliga energiförhållanden råder har styrkecentrer av den sjunde klassen, och de fungerar som universums balanshjul eller energiguvernörer. I varje fas av verksamheten är dessa styrkecentrer fullt jämlika med dem som fungerar i de högre övervakningsenheterna, men inte en rymdkropp på miljonen hyser en sådan levande rymdorganisation.

3. STYRKECENTRENS DOMÄN

De Suprema Styrkecentren som är distribuerade överallt i superuniverserna utgör, tillsammans med sina medarbetare och underordnade, över tio miljarder till antalet. Och de är alla perfekt synkroniserade och fullständigt förbundna med sina stamfäder i Paradiset, de Sju Suprema Styrkeledarna. Styrkekontrollen i storuniversum är sålunda anförtrodd att skötas och ledas av de Sju Härskarandarna, skaparna av de Sju Suprema Styrkeledarna.

De Suprema Styrkeledarna och alla deras medarbetare, assistenter och underordnade är för alltid befriade från att bli instämda till, eller utsatta för, inblandning från någon domstol i rymden; inte heller är de underställda administrativ styrning från vare sig Dagarnas Fornas superuniversumregering eller Skaparsönernas administration i lokaluniverserna.

Dessa styrkecentrer och ledare får sin tillvaro av den Oändlige Andens barn. De hör inte till Guds Söners administration fastän de ansluter sig till Skaparsönerna under de senare skederna av universernas materiella organisering. Styrkecentrerna är på något sätt nära associerade med den Suprema Varelseens kosmiska övervakning.

Styrkecentrer och fysiska övervakare undergår ingen träning; de skapas alla i fulländning och är av naturen fulländade i sin verksamhet. De övergår aldrig från en funktion till en annan; alltid tjänar de så som de ursprungligen har blivit förordnade. Det förekommer ingen evolution inom deras led, och detta gäller alla sju grupper inom båda klasserna.

Då de inte har något uppstigningsförgånget att i minnet återvända till, leker styrkecentrer och fysiska övervakare aldrig; de är fullständigt affärsmässiga i alla sina handlingar. De är alltid i tjänst; det finns i den universella planen inga möjligheter till att avbryta de fysiska energilinjerna; aldrig kan dessa varelser för bråkdelen av en sekund lämna övervakningen av energistromkretsarna i tid och rymd.

Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29:2.19 (322.3)

7. *Unclassified Centers.* These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircled lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

29:3.1 (322.4)

The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

29:3.2 (322.5)

The Supreme Power Directors and all their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

29:3.3 (323.1)

These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

29:3.4 (323.2)

Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

29:3.5 (323.3)

Having no ascendant past to revert to in memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

Ledarna, centren och övervakarna av styrka har ingenting att göra med någonting annat i skapelsen än styrka, materiell eller semifysisk energi; de ger inte upphov till den, men de modifierar, omvandlar och riktar den. Inte heller har de något som helst att göra med fysisk gravitation förutom att stå emot dess dragningskraft. Deras förhållande till gravitationen är helt negativt.

Styrkecentren använder omfattande mekanismer och koordineringar av materiell art i förbindelse med de levande mekanismerna av de olika segregerade energikoncentrationerna. Varje enskilt styrkecenter består av exakt en miljon enheter för funktionell kontroll, och dessa energimodifierande enheter är inte stationära som de vitala organen i människans fysiska kropp; dessa "vitala organ" för styrkereglering är rörliga och verkligen kalejdoskopiska i sina associeringsmöjligheter.

Det överstiger helt min förmåga att förklara det sätt på vilket dessa levande varelser utför omvandlingen och regleringen av universumenergiens huvudströmkretsar. Att söka ytterligare informera er om dessa jättelika och nästan fulländad effektiva styrkecentrers storlek och funktion, skulle endast öka er förvirring och häpnad. De är både levande och "personliga", men de ligger bortom er fattningsförmåga.

Utanför Havona fungerar de Suprema Styrkecentren endast på särskilt konstruerade (arkitektoniska) sfärer eller på annars lämpligt uppbyggda rymdkroppar. De arkitektoniska världarna är så konstruerade att de levande styrkecentren kan verka som selektiva omkopplare för att rikta, modifiera och koncentrera rymdens energier som flödar över dessa sfärer. De skulle inte kunna fungera på detta sätt på en vanlig evolutionär sol eller planet. Vissa grupper ombesörjer också uppvärmningen av och andra materiella nödvändigheter för dessa speciella högkvarterstvärldar. Och fastän det överstiger den kunskap som finns på Urantia kan jag kanske nämna att dessa levande styrkepersonligheter har mycket att göra med distributionen av det ljus som skiner utan värme. De åstadkommer inte detta fenomen, men de ombesörjer dess spridning och inriktning.

Styrkecentren och deras underordnade övervakare är förordnade att arbeta med alla fysiska energier i den organiserade rymden. De arbetar med de tre basströmmarna om tio energier var. Detta är den organiserade rymdens energiladdning; och den organiserade rymden är deras domän. Universums Styrkeledare har inget som helst att göra med den enorma kraftverksamhet som nu pågår utanför de nuvarande gränserna för de sju superuniverserna.

Styrkecentren och övervakarna utövar en fulländad kontroll över endast sju av de tio formerna av energi som varje basström i universum består av; de former som delvis eller helt är undantagna från deras kontroll måste representera de oförutsägbara områden av energimanifestation vilka domineras av det Okvalificerade Absolutet. Om de utövar ett inflytande på detta Absolutets urtida krafter är vi inte medvetna om dessa funktioner, ehuru det finns några smärre bevis som talar för att vissa av de fysiska övervakarna ibland automatiskt reagerar för vissa impulser från det Universella Absolutet.

29:3.6 (323.4) The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:3.7 (323.5) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

29:3.8 (323.6) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:3.9 (323.7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

29:3.10 (323.8) The power centers and their subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:3.11 (324.1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

Dessa levande styrkemekansimer står inte i en medveten relation till det Okvalificerade Absolutets energiovervakning i totaluniversum, men vi antar att deras hela och nästan fulländade plan för styrkeinriktning är på något okänt sätt underställd denna närvaro av supergravitation. I varje lokal energisituation utövar centren och övervakarna närapå suprematet, men de är alltid medvetna om det Okvalificerade Absolutets superenerginärvaro av och oigenkännliga verksamhet.

4. DE LEDANDE FYSISKA ÖVERVAKARNA

Dessa är de Suprema Styrkecentrens mobila underordnade. De fysiska övervakarna är begåvade med förmåga till ett slags individualitetsomvandling att de på anmärkningsvärt många sätt kan förflytta sig till olika platser, och de kan genomkorsa den lokala rymden med hastigheter som närmar sig de Ensamma Budbärarnas hastighet. Men liksom alla andra rymdfarare behöver de hjälp av både sina kollegor och av vissa andra typer av varelser för att övervinna gravitationens verkan och tröghetsmotståndet vid avfärd från en materiell sfär.

De Ledande Fysiska Övervakarna tjänar överallt i storuniversum. De styrs direkt från Paradiset av de Sju Suprema Styrkeledarna ända till superuniversernas högkvarter; härifrån vidare leds och distribueras de av Jämviktens Råd, som består av de höga styrkekommissionärerna utsända av de Sju Härskarandarna från de Biträdande Ledande Kraftorganisatörernas personal. Dessa höga kommissionärer är behöriga att tolka de ledande frandalankernas avläsningar och registreringar, dessa levande instrument som anger styrketrycket och energiladdningen i ett helt superuniversum.

Medan Paradisgudomarnas närvaro omsluter hela storuniversum och sveper runt evighetens cirkel, är var och en av de Sju Härskarandarnas inflytande begränsat till ett enda superuniversum. Det finns en klar segregering av energi och en åtskillnad av styrkeströmkretsar mellan var och en av de sju superskapelserna; därför måste individualiserade kontrollmetoder användas.

De Ledande Fysiska Övervakarna är direkta efterkommande till de Suprema Styrkecentren och inkluderar följande:

1. Biträdande Styrkeledare.
2. Mekaniska Övervakare.
3. Energiomformare.
4. Energiöversförare.
5. Första gradens Förenare.
6. Andra gradens Åtskiljare.
7. Frandalankerna och Kronoldekerna.

Inte alla av dessa klasser är personer i den bemärkelsen att de skulle ha en individuell förmåga att välja. I synnerhet de fyra sistnämnda förefaller att vara helt automatiska och mekaniska i responsen på

29:3.12 (324.2) These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

29:4.1 (324.3) These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

29:4.2 (324.4) The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the readings and registrations of the master frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

29:4.3 (324.5) While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

29:4.4 (324.6) The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

- 29:4.5 (324.7) 1. Associate Power Directors.
- 29:4.6 (324.8) 2. Mechanical Controllers.
- 29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.
- 29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.
- 29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.
- 29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.
- 29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions.

impulserna från sina överordnade och i reaktionen på existerande energiförhållanden. Men fastän denna respons förefaller helt mekanistisk är den det inte; de kan förefalla att vara automater, men de uppvisar alla den särskiljande förståelsefunktionen.

Personlighet hör inte nödvändigtvis sinnet till. Sinnet kan tänka även då det saknar all förmåga att välja, såsom i talrika av de lägre typerna av djur och i vissa av dessa underordnade fysiska övervakare. Många av dessa mera automatiska regulatorer av fysisk styrka är inte personer i någon som helst betydelse av termen. De är inte försedda med vilja och förmåga till självständiga beslut, utan de är helt underordnade den mekaniska fulländning som har planerats för de uppgifter som de tilldelats. Trots detta är de alla högt intelligenta varelser.

De fysiska övervakarna är i huvudsak sysselsatta med att justera basenergier som är oupptäckta på Urantia. Dessa okända energier är mycket väsentliga för det interplanetariska transportsystemet och för vissa kommunikationstekniker. När vi lägger ut energilinjer för att överföra motsvarigheten till ljud eller för att förmedla synintryck, används dessa oupptäckta former av energi av de levande fysiska övervakarna och deras medarbetare. Dessa samma energier används också ibland av mellanvarelserna i deras rutinarbete.

1. Biträdande Styrkeledare. Dessa underbart effektiva varelser är betrodda med att förordna och utsända alla klasser av Ledande Fysiska Övervakare i enlighet med de ständigt skiftande behoven i världarnas ständigt föränderliga energistatus. Stora reserver av de fysiska övervakarna upprätthålls i de mindre sektorernas högkvarterstvärldar, och från dessa koncentrationspunkter sänds de från tid till annan av de biträdande styrkeledarna till högkvarteren i universerna, konstellationerna och systemen samt till de enskilda planeterna. När de fysiska övervakarna på detta sätt har förordnats är de provisoriskt underställda ordergivningen från de medlande kommissionernas gudomliga verkställare, men i övrigt är de endast ansvariga inför sina biträdande ledare och inför de Suprema Styrkecentren.

Tre miljoner biträdande styrkeledare är anvisade till var och en av de mindre sektorerna i Orvonton, vilket gör en total kvot om tre miljarder av dessa förvånansvärt mångsidiga varelser i varje superuniversum. Deras egna reserver upprätthålls i dessa samma mindre sektors världar, där de också tjänar som instruktörer för alla som studerar vetenskaperna om förfarandena vid intelligent övervakning och omformning av energi.

Dessa ledare alternerar mellan perioder av verkställande tjänst i de mindre sektorerna och lika långa perioder av inspektionstjänst i rymdens världar. Åtminstone en verksam inspektör är alltid närvarande i varje lokalsystem och upprätthåller sitt högkvarter på dess huvudstadssfär. De håller hela den väldiga, levande energianhopningen harmoniskt synkroniserad.

2. Mekaniska Övervakare. Dessa är utomordentligt mångsidiga och mobila assistenter till de biträdande styrkeledarna. Biljoner och åter biljoner av dem är förordnade i Ensa, en mindre sektor. Dessa varelser kallas mekaniska övervakare emedan de så fullständigt domineras av sina överordnade, så helt är

But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are also, on occasion, used by the midway creatures in their routine work.

29:4.15 (325.8) 1. *Associate Power Directors.* These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

29:4.17 (325.10) These directors alternate periods of executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325.11) 2. *Mechanical Controllers.* These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully

underkastade de biträdande styrkeledarnas vilja. Icke desto mindre är de själva mycket intelligenta, och fastän deras arbete är mekaniskt och prosaiskt till sin natur utförs det skickligt.

Av alla de Ledande Fysiska Övervakare som har förordnats till de bebodda världarna, är de mekaniska övervakarna de ojämförligt mest kraftfulla. Då de är utrustade med en större levande källa av antigravitation än alla andra varelser har varje övervakare ett gravitationsmotstånd som uppnås endast av enorma sfärer när de roterar med enorm hastighet. Tio av dessa övervakare är nu stationerade på Urantia, och en av deras viktigaste planetariska aktiviteter är att underlätta avfärden för serafiska transporter. När de fungerar i den bemärkelsen verkar alla tio mekaniska övervakare tillsammans, medan ett batteri av ett tusen energiöverförare ger begynnelsefarten för den serafiska avfärden.

De mekaniska övervakarna har förmågan att rikta energiflödet och underlätta dess koncentration till strömmar eller strömkretsar för specialiserad användning. Dessa mäktiga varelser har mycket att göra med segregeringen, riktandet och intensifieringen av de fysiska energierna och med utjämningen av trycket i de interplanetariska strömkretsarna. De är experter på att behandla tjugoen av rymdens trettio fysiska energier, som utgör ett superuniversums energiladdning. De kan också åstadkomma mycket när det gäller behandlingen och kontrollen av sex av de nio subtilare formerna av fysisk energi. Genom att placera dessa övervakare i lämplig teknisk relation till varandra och till vissa av styrkecentren, blir det möjligt för de biträdande styrkeledarna att åstadkomma otroliga förändringar i styrkejustering och energikontroll.

De Ledande Fysiska Övervakarna fungerar ofta i batterier om hundrade, tusende och rentav miljoner, och genom att variera sina positioner och formationer kan de åstadkomma energikontroll såväl kollektivt som individuellt. Allt efter behov kan de utöka och accelerera energins volym och rörelse eller hålla tillbaka, förtäta eller fördröja energiströmmarna. De påverkar omvandlingarna av energi och styrka ungefär så som så kallade katalytiska ämnen förstärker kemiska reaktioner. De fungerar på basis av sin inbyggda förmåga och i samarbete med de Suprema Styrkecentren.

3. Energiomformarna. Antalet av dessa varelser i ett superuniversum är otroligt. Enbart i Satania finns det nästan en miljon, och den vanliga kvoten för varje bebodd värld är ett hundra.

Energiomformarna är de Sju Suprema Styrkeledarnas och de Sju Centerövervakarnas gemensamma skapelse. De är bland de mera personliga klasserna av fysiska övervakare, och när ingen biträdande styrkeledare är närvarande i en bebodd värld har omformarna kommandot. De är planetariska inspektörer av alla avgående serafiska transporter. Alla klasser av himmelskt liv kan utnyttja de mindre personliga klasserna av fysiska övervakare endast i förbindelse med de mera personliga klasser som de biträdande ledarna och energiomformarna representerar.

Dessa omformare är kraftfulla och effektiva levande omkopplare som kan sätta sig i läge för eller

subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326.1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia, and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical controllers act in unison while a battery of one thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326.2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

29:4.21 (326.3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

29:4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers.* The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

29:4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

29:4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose

emot en given styrkedisposition eller -inriktning. De är också skickliga i sina strävanden att isolera planeterna från de kraftfulla energiströmmar som passerar mellan jättelika planet- och stjärngrannar. Deras energiomformande egenskaper gör dem högst användbara för den viktiga uppgiften att bibehålla universell energibalans eller styrkejämvikt. I den ena stunden ser de ut att konsumera eller lagra energi, i andra stunder förefaller de att utsöndra eller frigöra energi. Omformarna kan öka eller minska "ackumulatorns" potential av levande och livlösa energier i sina respektive områden. Men de behandlar endast fysiska och semimateriella energier; de fungerar inte direkt inom livets domän, och de förändrar inte levande varelsers form.

I vissa avseenden är energiomformarna de mest anmärkningsvärda och hemlighetsfulla av alla semimateriella levande varelser. De är på något okänt sätt fysiskt differentierade, och genom att variera sina förbindelseförhållanden kan de utöva en djupgående inverkan på den energi som går genom deras associerade närvaron. De fysiska världarnas tillstånd ser ut att genomgå en omvandling under deras skickliga behandling. De kan förändra, och gör det också, den fysiska formen av rymdens energier. Med hjälp av sina medövervakare kan de faktiskt förändra formen och potentialen i tjugosju av de trettio fysiska energier som ingår i superuniversumets styrkeladdning. Det faktum att tre av dessa energier ligger utanför deras kontroll bevisar att de inte är det Okvalificerade Absolutets verktyg.

De återstående fyra grupperna av Ledande Fysiska Övervakare är knappast personer enligt någon acceptabel definition av detta ord. Dessa överförare, förenare, åtskiljare och frandalanker är helt automatiska i sina reaktioner; ändå är de i varje mening intelligenta. Vi är mycket begränsade i vår kunskap om dessa underbara väsen emedan vi inte kan kommunicera med dem. De förefaller att förstå områdets språk, men de kan inte kommunicera med oss. De tycks att helt och fullt kunna ta emot våra meddelanden men det verkar som om de var helt maktlösa när det gäller att svara.

4. Energiöverförare. Dessa varelser fungerar huvudsakligen, men inte enbart, i inomplanetarisk bemärkelse. De är fantastiska förmedlare av energi, sådan den framträder i de enskilda världarna.

När energi skall växlas in på en ny strömkrets placerar sig överförarna i ett led längs den önskade energivägen, och tack vare sin unika egenskap att kunna attrahera energi kan de faktiskt inducera ett ökat energiflöde i den önskade riktningen. Detta gör de alldeles lika ordagrant som vissa strömkretsar av metall riktar flödet av vissa former av elektrisk energi; och de är levande superledare för mer än hälften av de trettio formerna av fysisk energi.

Överförarna formar skickliga förbindelser som är effektiva för att återställa avtagande strömmar av specialenergi som går från en planet till en annan och från en station till en annan på en enskild planet. De kan upptäcka strömmar som är alldeles för svaga för att observeras av någon annan typs levande varelse, och de kan så förstärka dessa energier att det åtföljande meddelandet blir helt förståeligt. Deras tjänster är ovärderliga för mottagarna av informationsutsändningar.

themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between gigantic planetary and starry neighbors. Their energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the "storage-battery" potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

29:4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

29:4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

29:4.27 (327.3) 4. *Energy Transmitters.* These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

29:4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of certain forms of electric energy; and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

29:4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons which are effective in rehabilitating the weakening currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

Energiöverförare kan fungera i förhållande till alla former av kommunicerbar förmimelse; de kan göra en avlägsen scen "synlig" så väl som ett avlägset ljud "hörbart". De tillhandahåller nödlinjerna för kommunikation i lokalsystemen och på de enskilda planeterna. Dessa tjänster måste praktiskt taget alla skapade varelser använda för kommunikation utanför de reguljärt etablerade strömkretsarna.

Dessa varelser är tillsammans med energiomformarna oundgängliga för upprätthållande av de dödligas existens i de världar som har en utarmad atmosfär, och de är en integrerande del av livets teknik på planeter för varelser som inte andas.

5. Första gradens Förenare. Dessa intressanta och ovärderliga väsen är mästerliga bevarare och väktare av energi. Något så som en växt lagrar solljus så lagrar dessa levande organismer energi under tider av överskott. De arbetar i jättelik skala och omvandlar rymdens energier till en fysisk form okänd på Urantia. De kan också föra dessa omvandlingar vidare till den punkt då det produceras några av den materiella tillvarons primitiva enheter. Dessa varelser verkar helt enkelt genom sin närvaro. De uttrötas eller uttöms inte av denna funktion; de verkar likt levande katalysatorer.

Under perioder av energiunderskott är de berättigade att ge ut dessa ackumulerade energier. Men er kunskap om energi och materia är inte tillräckligt avancerad för att möjliggöra en redovisning som förklarar tekniken i denna fas av deras arbete. De arbetar alltid i enlighet med de universella lagarna, och de behandlar och bearbetar atomer, elektroner och ultimatoner i stort sett så som ni handskas med reglerbar tryckning för att få samma alfabetiska symboler att berätta helt olika historier.

Förenarna är den första gruppen av liv som uppträder på en materiell sfär som undergår organisering, och de kan fungera vid sådana fysiska temperaturer som ni skulle anse ytterst oförenliga med existensen av levande varelser. De representerar en klass av liv som helt enkelt ligger bortom gränsen för människans föreställningsförmåga. Tillsammans med sina medarbetare, åtskiljarna, är de de mest slavartade av alla förståndsvarelser.

6. Andra gradens Åtskiljare. Jämfört med första gradens förenare arbetar dessa varelser, som är försedda med en enorm antigravitationsförmåga, i motsatt riktning. Det finns aldrig någon risk att de speciella eller modifierade formerna av fysisk energi i de lokala världarna eller lokalsystemen skulle bli uttömda, ty dessa levande organisationer är utrustade med den unika förmågan att evolvera obegränsad tillgång på energi. De ombesörjer i huvudsak evolutionen av en form av energi, som knappt är känd på Urantia, ur en form av materia som är ännu mindre känd. De är sannerligen, rymdens alkemister och tidens underverksgörare. Men i alla de under de utför överträder de aldrig mandatet från den Kosmiska Supremateten.

7. Frandalankerna. Dessa varelser är gemensamt skapade av alla tre klasser av varelser för energikontroll: kraftorganisatorerna av första och andra graden samt styrkeledarna. Frandalankerna är de talrikaste av alla Ledande Fysiska Övervakare; endast det antal som

29:4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene "visible" as well as a distant sound "audible." They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

29:4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

29:4.32 (328.1) 5. *Primary Associators*. These interesting and invaluable entities are masterly energy conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

29:4.33 (328.2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimaton much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

29:4.34 (328.3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

29:4.35 (328.4) 6. *Secondary Dissociators*. Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

29:4.36 (328.5) 7. *The Frandalanks*. These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical

tjänstgör i Satania ligger bortom er numeriska uppfattning. De är stationerade i alla bebodda världar och är alltid knutna till de högre klasserna av fysiska övervakare. De tjänstgör omväxlande i centraluniversumet, i superuniverserna och i yttre rymdens domäner.

Frandalankerna skapas i trettio divisioner, en för varje form av grundläggande universumkraft, och de fungerar uteslutande som levande och automatiska mätare av närvaro, tryck och hastighet. Dessa levande barometrar sysslar endast med den automatiska och ofelbara registreringen av tillståndet för alla former av kraft-energi. De är för det fysiska universum vad den vidsträckta återspeglingsmekanismen är för det sinnesmässiga universum. De frandalanker som förutom kvantitativ och kvalitativ energinärvaro registrerar tid kallas kronoldeker.

Jag inser att frandalankerna är intelligenta, men jag kan inte klassificera dem som annat än levande maskiner. Nästan det enda sätt på vilket jag kan hjälpa er att förstå dessa levande mekanismer är att jämföra dem med era egna mekaniska apparater som fungerar med en precision och en noggrannhet som nästan verkar intelligent. Om ni vill föreställa er dessa varelser använd då er fantasi så långt att ni inser att vi i storuniversum faktiskt har intelligenta och levande mekanismer (väsen, entiteter) som kan utföra mera komplicerade uppgifter, involverande mera oerhört omfattande beräkningar, med ännu större känslighet och exakthet, rentav med slutlig precision.

5. DE LEDANDE KRAFTORGANISATÖRERNA

Kraftorganisatörerna är bosatta i Paradiset, men de fungerar överallt i totaluniversum, särskilt inom den oorganiserade rymdens domäner. Dessa speciella varelser är varken skapare eller skapade, och de omfattar två stora tjänstedivisioner:

1. Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer.
2. Biträdande Transcendentala Ledande Kraftorganisatörer.

Dessa två mäktiga klasser av urkraftens behandlare arbetar uteslutande under överinsyn av Totaluniversums Arkitekter, och i nuvarande tid fungerar de inte särskilt mycket inom storuniversums gränser.

Första gradens Ledande Kraftorganisatörer behandlar det Okvalificerade Absolutets urtida eller grundläggande rymdkrafter; de är nebulosornas skapare. De är de levande igångsättarna av energicyklonerna i rymden och de tidiga organisatörerna och riktarna av dessa gigantiska manifestationer. Dessa kraftorganisatörer förvandlar urkraft (förenergi som inte reagerar på Paradisets direkta gravitation) till primär eller maktenergi, energi som omformas från det Okvalificerade Absolutets exklusiva grepp till Paradisöns gravitationsgrepp. De efterföljs därefter av de biträdande kraftorganisatörerna som fortsätter processen med förvandling av energi från det primära till det sekundära eller gravitationsenergistadiet.

concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

^{29:4.37 (328.6)} The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy presence are called *chronoldeks*.

^{29:4.38 (328.7)} I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

^{29:5.1 (329.1)} The force organizers are resident on Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

- ^{29:5.2 (329.2)} 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- ^{29:5.3 (329.3)} 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

^{29:5.4 (329.4)} These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

^{29:5.5 (329.5)} Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy*, energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

Då planerna för skapandet av ett lokaluniversum är färdiga, vilket tillkännages av en Skaparsons ankomst, ger de Biträdande Ledande Kraftorganisatörerna rum för de klasser av styrkeledare som verkar inom superuniversumet för ifrågavarande astronomiska område. Men om inga sådana planer finns fortsätter de biträdande kraftorganisatörerna på obestämd tid att sköta dessa materiella skapelser, såsom de även nu opererar i yttre rymden.

De Ledande Kraftorganisatörerna motstår temperaturer och fungerar under fysiska förhållanden som vore outhärdliga till och med för de mångsidiga styrkecentren och fysiska övervakarna i Orvonton. De enda andra typer av uppenbarade varelser som kan fungera i dessa yttre rymdens riken är de Ensamma Budbärarna och de Inspirerade Treenighetsandarna.

[Avfattat under beskydd av en Universell Censor bemyndigad av Dagarnas Forna i Uversa]

29:5.6 (329.6) Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signalized by the arrival of a Creator Son, the Associate Master Force Organizers give way to the orders of power directors acting in the superuniverse of astronomic jurisdiction. But in the absence of such plans the associate force organizers continue on indefinitely in charge of these material creations, even as they now operate in outer space.

29:5.7 (329.7) The Master Force Organizers withstand temperatures and function under physical conditions which would be intolerable even to the versatile power centers and physical controllers of Orvonton. The only other types of revealed beings capable of functioning in these realms of outer space are the Solitary Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

29:5.8 (329.8) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitel 30. Personligheterna i storuniversum

⇨ 029

Urantiaboken

031 ⇨

DEL I. CENTRALUNIVERSUMET OCH SUPERUNIVERSERNA

KAPITEL 30 PERSONLIGHETERNA I STORUNIVERSUM

Sektioner

Introduktion

1. Paradisets klassifikation av levande varelser
2. Personlighetsregistret i Uversa
3. Goodwillkolonierna
4. De Uppstigande Dödliga

Introduktion

DE PERSONLIGHETER och andra än personliga väsen som nu tjänstgör i Paradiset och i storuniversum utgör ett närapå gränslöst antal levande varelser. Redan antalet huvudklasser och -typer skulle få människans föreställningsförmåga att vackla, för att inte nämna de otaliga undertyperna och variationerna. Det är emellertid önskvärt att presentera någonting av två grundläggande klassifikationer av levande varelser: en antydning om den klassifikation som används i Paradiset och en förkortning av personlighetsregistret i Uversa.

Det är inte möjligt att formulera täckande och helt följdriktiga klassifikationer av personligheterna i storuniversum emedan alla grupper inte uppenbaras. Det skulle fordra talrika kapitel till för att täcka den tilläggsuppenbarelse som behövs för att systematiskt klassificera alla grupper. En sådan begreppsmässig expansion skulle knappast vara önskvärd då den skulle beröva de tänkande dödliga under de följande tusen åren på den stimulering till kreativ begrundan som dessa partiellt uppenbarade begrepp ger. Det är bäst att människan inte får för mycket uppenbarelse; det kväver fantasin.

1. PARADISETS KLASSEFICATION AV LEVANDE VARELSER

Levande varelser klassificeras i Paradiset enligt medfött och uppnått förhållande till Paradisgudomarna. Under storsamlingarna i centraluniversumet och i superuniverserna grupperas de närvarande ofta enligt

PAPER 30 PERSONALITIES OF THE GRAND UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

INTRODUCTION

30:0.1 (330.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

30:0.2 (330.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

30:1.1 (330.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often

ursprung: de med treenigt ursprung eller som har uppnått Treenigheten, de med dubbelt ursprung och de med enkelt ursprung. Det är svårt att tolka paradisklassificeringen av levande varelser för det dödliga sinnet, men vi är befulmäktigade att framföra följande:

I. VARELSER MED TREENIGT URSPRUNG.

Varelser skapade av alla tre Paradisgudomar, antingen tillsammans eller i egenskap av Treenigheten, samt de Treenigades Kårer, vilken beteckning anger alla grupper av treenigade varelser: uppenbarade och ouppenbarade.

A. De Suprema Andarna

1. De Sju Härskarandarna.
2. De Sju Suprema Verkställarna.
3. De Sju Klasserna av Återspeglande Andar.

B. Treenighetens Stationära Söner

1. Suprematetens Treenigade Hemligheter.
2. Dagarnas Eviga.
3. Dagarnas Forna.
4. Dagarnas Fulländade.
5. Dagarnas Sentida.
6. Dagarnas Förenade.
7. Dagarnas Trogna.
8. Visdomens Fulländare.
9. Gudomliga Rådgivare.
10. Universella Censorer.

C. Varelser med Treenighetsursprung och Treenigade Varelser

1. Treenighetens Undervisande Söner.
2. Inspirerade Treenighetsandar.
3. Infödda Havoniter.
4. Paradisets Medborgare.

5. Ouppenbarade Varelser med Treenighetsursprung.

6. Ouppenbarade av Gudomen Treenigade Varelser.

7. Uppnåelsens Treenigade Söner.
8. Utväljningens Treenigade Söner.
9. Fulländningens Treenigade Söner.
10. Av de Skapade Treenigade Söner.

II. VARELSER MED DUBBELT URSPRUNG.

De med ursprung i vilka som helst två av Paradisgudomarna eller annars skapade av vilka som helst två varelser med direkt eller indirekt härstamning från Paradisgudomarna.

A. De Nedstigande Klasserna.

1. Skaparsönerna.

grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

30:1.2 (330.4)

I. *TRIUNE-ORIGIN BEINGS*. Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

30:1.3 (330.5) A. *The Supreme Spirits*.

30:1.4 (330.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:1.5 (330.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:1.6 (330.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

30:1.7 (330.9) B. *The Stationary Sons of the Trinity*.

30:1.8 (330.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:1.9 (330.11) 2. Eternals of Days.

30:1.10 (330.12) 3. Ancients of Days.

30:1.11 (330.13) 4. Perfections of Days.

30:1.12 (331.1) 5. Recents of Days.

30:1.13 (331.2) 6. Unions of Days.

30:1.14 (331.3) 7. Faithfuls of Days.

30:1.15 (331.4) 8. Perfectioners of Wisdom.

30:1.16 (331.5) 9. Divine Counselors.

30:1.17 (331.6) 10. Universal Censors.

30:1.18 (331.7) C. *Trinity-origin and Trinitized Beings*.

30:1.19 (331.8) 1. Trinity Teacher Sons.

30:1.20 (331.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

30:1.21 (331.10) 3. Havona Natives.

30:1.22 (331.11) 4. Paradise Citizens.

30:1.23 (331.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

30:1.24 (331.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

30:1.25 (331.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

30:1.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

30:1.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

30:1.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

30:1.29 (331.18)

II. *DUAL-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.30 (331.19) A. *The Descending Orders*.

30:1.31 (331.20) 1. Creator Sons.

2. Administratörsönerna.	30:1.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.
3. De Klara Morgonstjärnorna.	30:1.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.
4. Fader-Melkisedekarna.	30:1.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.
5. Melkisedekarna.	30:1.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.
6. Vorondadekarna.	30:1.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.
7. Lanonandekarna.	30:1.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.
8. De Lysande Aftonstjärnorna.	30:1.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.
9. Ärkeänglarna.	30:1.39 (331.28) 9. The Archangels.
10. Livsbärarna.	30:1.40 (331.29) 10. Life Carriers.
11. De Ouppenbarade Universummedhjälparna.	30:1.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.
12. Guds Ouppenbarade Söner.	30:1.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.
B. De Stationära Klasserna	30:1.43 (331.32) B. <i>The Stationary Orders.</i>
1. Abandonterna.	30:1.44 (331.33) 1. Abandoners.
2. Susatia.	30:1.45 (331.34) 2. Susatia.
3. Univitatia.	30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.
4. Spironga.	30:1.47 (331.36) 4. Spironga.
5. De Ouppenbarade Varelserna med Dubbelt Ursprung	30:1.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.
C. De Uppstigande Klasserna	30:1.49 (331.38) C. <i>The Ascending Orders.</i>
1. De Riktarfusionerade Dödliga.	30:1.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.
2. De Sonfusionerade Dödliga.	30:1.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.
3. De Andefusionerade Dödliga.	30:1.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.
4. De Omvandlade Mellanvarelserna.	30:1.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.
5. De Ouppenbarade Uppstigna.	30:1.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.
III. VARELSER MED ENKELT URSPRUNG. De med ursprung i en av Paradisgudomarna eller annars skapade av en enda varelse med direkt eller indirekt härstamning från Paradisgudomarna.	30:1.55 (332.1) III. <i>SINGLE-ORIGIN BEINGS.</i> Those of origin in any one of the Paradise Deities or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.
A. De Suprema Andarna	30:1.56 (332.2) A. <i>The Supreme Spirits.</i>
1. Gravitationsbudbärarna.	30:1.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.
2. Havonakretsarnas Sju Andar.	30:1.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona Circuits.
3. Havonakretsarnas Tolvfaldiga Biträden.	30:1.59 (332.5) 3. The Twelffold Adjutants of the Havona Circuits.
4. Återspeglingsmedhjälparna.	30:1.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.
5. Universernas Moderandar.	30:1.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.
6. De Sju faldiga Biträdande Sinnesandarna.	30:1.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.
7. De Ouppenbarade Varelserna med Gudomsursprung.	30:1.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.
B. De Uppstigande Klasserna	30:1.64 (332.10) B. <i>The Ascending Orders.</i>
1. Personaliserade Riktare.	30:1.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.
2. Uppstigande Materiella Söner.	30:1.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.
3. Evolutionära Serafer.	30:1.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.
4. Evolutionära Keruber.	30:1.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.
5. Ouppenbarade Uppstigare.	30:1.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.

- C. Den Oändlige Andens Familj
1. De Ensamma Budbärarna.
 2. Universernas Strömkretsövervakare.
 3. Folkräkningsledarna.
 4. Den Oändlige Andens Personliga Biträden.
 5. De Biträdande Inspektörerna.
 6. De Förordnade Vakterna.
 7. De Graduerades Guider.
 8. Havonaservitalerna.
 9. De Universella Medlarna.
 10. Morontiaföljeslagarna.
 11. Supernaferna.
 12. Sekonaferna.
 13. Tertiaferna.
 14. Omniaferna.
 15. Seraferna.
 16. Keruberna och Sanoberna.
 17. De Ouppenbarade Varelserna med Andeursprung.
 18. De Sju Suprema Styrkeledarna.
 19. De Suprema Styrkecentren.
 20. De Ledande Fysiska Övervakarna.
 21. Morontiastyrkans Övervakare.

IV. EVENTUERADE TRANSCENDENTALA VARELSER. Det finns i Paradiset en väldig skara transcendental varelser vilkas ursprung vanligen inte avslöjas för universerna i tid och rymd förrän de är stadgade i ljus och liv. Dessa Transcendentaler är varken skapare eller skapade; de är gudomlighetens, ultimatumens och evighetens eventuerade barn. Dessa "eventuerare" är varken finita eller infinita — de är absonita; och absonitheten är varken infinitet eller absolutet.

Dessa oskapade icke-skapare är ständigt lojala mot Paradistreenigheten och lydiga mot den Ultimate. De existerar på personlighetsaktivitetens fyra ultimata nivåer, och de tjänstgör på absonithetens sju nivåer i tolv stora divisioner bestående av ett tusen större arbetsgrupper om sju klasser var. Dessa eventuerade varelser inkluderar följande klasser:

1. Totaluniversums Arkitekter.
2. Transcendental Upptecknare.
3. Andra Transcendentaler.
4. Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer.
5. Biträdande Transcendental Ledande Kraftorganisatörer.

Gud, i egenskap av en superperson, eventuerar; Gud, i egenskap af person, skapar; Gud, i egenskap även förperson, fragmenterar; och ett sådant

- 30:1.70 (332.16) C. *The Family of the Infinite Spirit.*
- 30:1.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.
- 30:1.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.
- 30:1.73 (332.19) 3. Census Directors.
- 30:1.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
- 30:1.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.
- 30:1.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.
- 30:1.77 (332.23) 7. Graduate Guides.
- 30:1.78 (332.24) 8. Havona Servitals.
- 30:1.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.
- 30:1.80 (332.26) 10. Morontia Companions.
- 30:1.81 (332.27) 11. Supernaphim.
- 30:1.82 (332.28) 12. Seconaphim.
- 30:1.83 (332.29) 13. Tertiaphim.
- 30:1.84 (332.30) 14. Omniaphim.
- 30:1.85 (332.31) 15. Seraphim.
- 30:1.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.
- 30:1.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.
- 30:1.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.
- 30:1.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.
- 30:1.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.
- 30:1.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.

30:1.92 (332.38) IV. *EVENTUATED TRANSCENDENTAL BEINGS.* There is to be found on Paradise a vast host of transcendental beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These Transcendentalers are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These "eventuators" are neither finite nor infinite — they are *absonite*; and absonity is neither infinity nor absoluteness.

30:1.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

- 30:1.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.
- 30:1.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.
- 30:1.96 (333.4) 3. Other Transcendentalers.
- 30:1.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 30:1.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

30:1.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the

Riktarfragment av honom själv evolverar andesjälen ovanpå det materiella och dödliga sinnet enligt personlighetens frivilliga val och vilken har utgivits till en sådan dödlig varelse genom Guds föräldrahandling i egenskap av en Fader.

V. GUDOMENS FRAGMENTERADE VÄSEN. Denna klass av levande existens med ursprung i den Universelle Fadern exemplifieras bäst av Tankeriktarna, fastän dessa väsen på intet sätt är de enda fragmenteringarna av det Första Ursprungets och Centrets förpersonliga verklighet. De andra än Riktarfragmentens funktioner är mångahanda och föga kända. Fusion med en Riktare eller med ett annat sådant fragment gör den skapade till en Faderfusionerad varelse.

Fragmenteringarna av det Tredje Ursprungets och Centrets för-sinnesande bör i detta sammanhang noteras, ehuru de knappast kan jämföras med Fadersfragmenten. Sådana fragment skiljer sig enormt från Riktarna; de vistas inte som sådana i Spiritington; inte heller färdas de som sådana längs sinnesgravitationens strömkretsar; de bebor inte heller de dödliga varelserna under det jordiska livet. De är inte förpersonliga i den mening som Riktarna, men sådana fragment av för-sinnesande utges till vissa överlevande dödliga, och fusion med dem gör dessa till Andefusionerade dödliga till åtskillnad från Riktarfusionerade dödliga.

Ännu svårare att beskriva är en Skaparsons individualiserade ande; förening med denna gör den skapade varelsen till en med Sonen fusionerad dödlig. Och det finns ytterligare andra fragmenteringar av Gudomen.

VI. ÖVERPERSONLIGA VARELSER. Det finns en väldig skara andra än personliga varelser, som är av gudomligt ursprung och som tjänar på mångahanda sätt i universernas universum. Vissa av dessa varelser är bosatta i Sonens paradisvärldar; andra, såsom den Evige Sonens överpersonliga representanter, påträffas annanstans. Till största delen nämns de inte i dessa berättelser, och det vore helt fåfängt att försöka beskriva dem för personliga varelser.

VII. OKLASSIFICERADE OCH OUPPENBARADE KLASSER. Under innevarande universumtidsålder är det inte möjligt att placera alla varelser, personliga eller andra, inom klassifikationer som gäller den nuvarande universumtidsåldern; inte heller har alla sådana kategorier uppenbarats i dessa berättelser; därför har talrika klasser utelämnats från dessa listor. Beakta följande:

Universumbestämmelsens Fullbordare.

Den Ultimates Kvalificerade Ställföreträdare.

Den Supremes Okvalificerade Övervakare.

Dagarnas Fornas Ouppenbarade Skapande Representer.

Majeston i Paradiset.

Majestons Icke-Namngivna Förbindelsepersonligheter för Återspeglning.

Midsonitklasserna i lokaluniverserna.

spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

30:1.100 (333.8) V. FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY. This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the Thought Adjusters, though these entities are by no means the only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being*.

30:1.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spiritington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in contradistinction to Adjuster-fused mortals.

30:1.102 (333.10) Still more difficult of description is the individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal*. And there are still other fragmentations of Deity.

30:1.103 (333.11) VI. SUPERPERSONAL BEINGS. There is a vast host of other-than-personal beings of divine origin and of manifold service in the universe of universes. Certain of these beings are resident on the Paradise worlds of the Son; others, like the superpersonal representatives of the Eternal Son, are encountered elsewhere. They are for the most part unmentioned in these narratives, and it would be quite futile to attempt their description to *personal* creatures.

30:1.104 (333.12) VII. UNCLASSIFIED AND UNREVEALED ORDERS. During the present universe age it would not be possible to place all beings, personal or otherwise, within classifications pertaining to the present universe age; nor have all such categories been revealed in these narratives; hence numerous orders have been omitted from these lists. Consider the following:

30:1.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

30:1.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the Ultimate.

30:1.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the Supreme.

30:1.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the Ancients of Days.

30:1.109 (334.3) Majeston of Paradise.

30:1.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of Majeston.

30:1.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local Universes.

Ingen speciell betydelse behöver fästas vid att dessa klasser listas tillsammans, förutom att ingen av dem uppträder i paradisklassifikationen så som den nu här har uppenbarats. Dessa är de få oklassificerade; det återstår för er att lära er om de ouppenbarade många.

Det finns andar: andeväsen, andenärvaron, personliga andar, förpersonliga andar, överpersonliga andar, andeexistenser, andepersonligheter — men varken de dödligas språk eller de dödligas intellekt når upp till detta. Vi kan emellertid konstatera att det inte finns några personligheter som är "endast sinne"; inget väsen har personlighet om det inte har fått den av Gud, som är ande. Inget sinnesväsen som inte är associerat med antingen andlig eller fysisk energi är en personlighet. Men i samma mening som det finns andepersonligheter som har sinne finns det sinnespersonligheter som har ande. Majeston och hans medarbetare är ganska bra illustrationer av sinnesdominerade varelser, men det finns bättre illustrationer av denna typ av personlighet som är okänd för er. Det finns rentav hela ouppenbarade klasser av sådana sinnespersonligheter, men de är alltid andeassocierade. Vissa andra ouppenbarade skapade varelser är vad som kunde kallas den sinnesmässiga och fysiska energins personligheter. Denna typ av varelse reagerar inte på andegravitationen men är icke desto mindre en sann personlighet — den är inom Faderns strömkrets.

Dessa kapitel påbörjar inte ens — kan inte påbörja — uttömmandet av berättelsen om de levande skapade varelserna, skaparna, de eventuella varelserna och ännu på annat sätt existerande varelserna som lever och dyrkar och tjänar i de vimplande universerna i tiden och i centraluniversumet i evigheten. Ni dödliga är personer; därför kan vi beskriva varelser som är personifierade, men hur skulle en absonitiserad varelse någonsin kunna förklaras för er?

2. PERSONLIGHETSREGISTRET I UVERSA

Den gudomliga familjen av levande varelser är registrerad i Uversa i sju stora divisioner:

1. Paradisgudomarna.
2. De Suprema Andarna.
3. Varelserna med Treenighetsursprung.
4. Guds Söner.
5. Den Oändlige Andens Personligheter.
6. Styrkeledarna i Universum.
7. De Permanenta Medborgarnas Kår.

Dessa grupper av viljevarelser är indelade i talrika klasser och mindre undergrupper. Presentationen av klassificeringen av storuniversums personligheter tar emellertid i huvudsak fasta på ett framförande av de klasser av förståndsvarelser som har uppenbarats i dessa berättelser, av vilka de dödliga möter de flesta som en del av sin uppstigningserfarenhet under den progressiva uppstigningen till Paradiset. De följande katalogiseringarna upptar inte de omfattande klasser av universumvarelser som är sysselsatta i sitt arbete

30:1.112 (334.6) No especial significance need attach to the listing of these orders together except that none of them appear in the Paradise classification as revealed herein. These are the unclassified few; you have yet to learn of the unrevealed many.

30:1.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit presences, personal spirits, prepersonal spirits, superpersonal spirits, spirit existences, spirit personalities — but neither mortal language nor mortal intellect are adequate. We may however state that there are no personalities of "pure mind"; no entity has personality unless he is endowed with it by God who is spirit. Any mind entity that is not associated with either spiritual or physical energy is not a personality. But in the same sense that there are spirit personalities who have mind there are mind personalities who have spirit. Majeston and his associates are fairly good illustrations of mind-dominated beings, but there are better illustrations of this type of personality unknown to you. There are even whole unrevealed orders of such *mind personalities*, but they are always spirit associated. Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities*. This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father's circuit.

30:1.114 (334.8) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventuator, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized*, but how could an *absonitized* being ever be explained to you?

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

30:2.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

- 30:2.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.
- 30:2.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.
- 30:2.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.
- 30:2.5 (334.13) 4. The Sons of God.
- 30:2.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.
- 30:2.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.
- 30:2.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

30:2.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from

utanför uppstigningsplanen för de dödliga.

I. PARADISGUDOMARNA

1. Den Universelle Fadern.
2. Den Evige Sonen.
3. Den Oändlige Anden.

II. DE SUPREMAANDARNA

1. De Sju Härskarandarna.
2. De Sju Suprema Verkställarna.
3. De Sju Grupperna av Återspeglande Andar.
4. Återspeglingsmedhjälparna.
5. Kretsarnas Sju Andar.
6. Lokaluniversernas Skapande Andar.
7. De Biträdande Sinnesandarna.

III. VARELSERNA MED TREENIGHETSURSPRUNG

1. Suprematetens Treenigade Hemligheter
2. Dagarnas Eviga.
3. Dagarnas Forna.
4. Dagarnas Fulländade.
5. Dagarnas Sentida.
6. Dagarnas Förenande.
7. Dagarnas Trogna.
8. Treenighetens Undervisande Söner.
9. Visdomens Fulländare.
10. De Gudomliga Rådgivarna.
11. De Universella Censorerna.
12. De Inspirerade Treenighetsandarna.
13. De Infödda Havoniterna.
14. Paradismedborgarna.

IV. GUDS SÖNER

A. Nedstigande Söner

1. Skaparsönerna — Mikaelerna.
2. Administratörsönerna — Avonalerna.
3. Treenighetens Undervisande Söner — Daynalerna.

4. Melkisedeksönerna.
5. Vorondadeksönerna.
6. Lanonandeksönerna.
7. Livbärarsönerna.

B. Uppstigande Söner

1. De Faderfusionerade Dödliga.
2. De Sonfusionerade Dödliga.
3. De Andefusionerade Dödliga.

the mortal ascension scheme.

30:2.10 (335.1) I. *THE PARADISE DEITIES.*

- 30:2.11 (335.2) 1. The Universal Father.
- 30:2.12 (335.3) 2. The Eternal Son.
- 30:2.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.

30:2.14 (335.5) II. *THE SUPREME SPIRITS.*

- 30:2.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.
- 30:2.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.
- 30:2.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.
- 30:2.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.
- 30:2.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.
- 30:2.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.
- 30:2.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.

30:2.22 (335.13) III. *THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.*

- 30:2.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 30:2.24 (335.15) 2. Eternals of Days.
- 30:2.25 (335.16) 3. Ancients of Days.
- 30:2.26 (335.17) 4. Perfections of Days.
- 30:2.27 (335.18) 5. Recents of Days.
- 30:2.28 (335.19) 6. Unions of Days.
- 30:2.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.
- 30:2.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.
- 30:2.31 (335.22) 9. Perfectors of Wisdom.
- 30:2.32 (335.23) 10. Divine Counselors.
- 30:2.33 (335.24) 11. Universal Censors.
- 30:2.34 (335.25) 12. Inspired Trinity Spirits.
- 30:2.35 (335.26) 13. Havona Natives.
- 30:2.36 (335.27) 14. Paradise Citizens.

30:2.37 (335.28) IV. *THE SONS OF GOD.*

30:2.38 (335.29) A. *Descending Sons.*

- 30:2.39 (335.30) 1. Creator Sons — Michaels.
- 30:2.40 (335.31) 2. Magisterial Sons — Avonals.
- 30:2.41 (335.32) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.

30:2.42 (335.33) 4. Melchizedek Sons.

30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek Sons.

30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek Sons.

30:2.45 (335.36) 7. Life Carrier Sons.

30:2.46 (335.37) B. *Ascending Sons.*

30:2.47 (335.38) 1. Father-fused Mortals.

30:2.48 (335.39) 2. Son-fused Mortals.

30:2.49 (335.40) 3. Spirit-fused Mortals.

4. De Evolutionära Seraferna.	30:2.50 (335.41) 4. Evolutionary Seraphim.
5. De Uppstigande Materiella Sönerna.	30:2.51 (335.42) 5. Ascending Material Sons.
6. De Omvandlade Mellanvarelserna.	30:2.52 (335.43) 6. Translated Midwayers.
7. De Personaliserade Riktarna.	30:2.53 (335.44) 7. Personalized Adjusters.
C. Treenigade Söner	30:2.54 (336.1) C. <i>Trinitized Sons.</i>
1. De Mäktiga Budbärarna.	30:2.55 (336.2) 1. Mighty Messengers.
2. De med Stor Auktoritet.	30:2.56 (336.3) 2. Those High in Authority.
3. De utan Namn och Nummer.	30:2.57 (336.4) 3. Those without Name and Number.
4. De Treenigade Väktarna.	30:2.58 (336.5) 4. Trinitized Custodians.
5. De Treenigade Ambassadörerna.	30:2.59 (336.6) 5. Trinitized Ambassadors.
6. De Himmelska Beskyddarna.	30:2.60 (336.7) 6. Celestial Guardians.
7. De Höga Sönernas Assistenten.	30:2.61 (336.8) 7. High Son Assistants.
8. De Av de Uppstigna Treenigade Sönerna.	30:2.62 (336.9) 8. Ascender-trinitized Sons.
9. De Av Paradis-Havonabor Treenigade Sönerna.	30:2.63 (336.10) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.
10. Ödesbestämmelsens Treenigade Söner.	30:2.64 (336.11) 10. Trinitized Sons of Destiny.
V. DEN OÄNDLIGE ANDENS PERSONLIGHETER	30:2.65 (336.12) V. <i>PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT.</i>
A. Den Oändlige Andens Högre Personligheter	30:2.66 (336.13) A. <i>Higher Personalities of the Infinite Spirit.</i>
1. De Ensamma Budbärarna.	30:2.67 (336.14) 1. Solitary Messengers.
2. Universernas Strömkretsövervakare.	30:2.68 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Folkräkningsledarna.	30:2.69 (336.16) 3. Census Directors.
4. Den Oändlige Andens Personliga Biträden.	30:2.70 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. De Biträdande Inspektörerna.	30:2.71 (336.18) 5. Associate Inspectors.
6. De Förordnade Vakterna.	30:2.72 (336.19) 6. Assigned Sentinels.
7. De Graduerades Guider.	30:2.73 (336.20) 7. Graduate Guides.
B. Rymdens Budbärarskaror	30:2.74 (336.21) B. <i>The Messenger Hosts of Space.</i>
1. Havonaservitalerna.	30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitals.
2. De Universella Medlarna.	30:2.76 (336.23) 2. Universal Conciliators.
3. De Tekniska Rådgivarna.	30:2.77 (336.24) 3. Technical Advisers.
4. Väktarna av Paradisets Register.	30:2.78 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.
5. De Himmelska Upptecknarna.	30:2.79 (336.26) 5. Celestial Recorders.
6. Morontiaföljeslagarna.	30:2.80 (336.27) 6. Morontia Companions.
7. Paradisföljeslagarna.	30:2.81 (336.28) 7. Paradise Companions.
C. De Omvårdande Andarna	30:2.82 (336.29) C. <i>The Ministering Spirits.</i>
1. Supernaferna.	30:2.83 (336.30) 1. Supernaphim.
2. Sekonaferna.	30:2.84 (336.31) 2. Seconaphim.
3. Tertiaferna.	30:2.85 (336.32) 3. Tertiaphim.
4. Omniaferna.	30:2.86 (336.33) 4. Omniaphim.
5. Seraferna.	30:2.87 (336.34) 5. Seraphim.
6. Keruberna och Sanoberna.	30:2.88 (336.35) 6. Cherubim and Sanobim.
7. Mellanvarelserna.	30:2.89 (336.36) 7. Midwayers.
VI. STYRKELEDARNA I UNIVERSUM	30:2.90 (336.37) VI. <i>THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.</i>

A. De Sju Suprema Styrkeledarna	30:2.91 (336.38) A. <i>The Seven Supreme Power Directors.</i>
B. Suprema Styrkecentrer	30:2.92 (336.39) B. <i>Supreme Power Centers.</i>
1. De Suprema Centerövervakarna.	30:2.93 (336.40) 1. <i>Supreme Center Supervisors.</i>
2. Havonacentrerna.	30:2.94 (336.41) 2. <i>Havona Centers.</i>
3. Superuniversumcentrerna.	30:2.95 (336.42) 3. <i>Superuniverse Centers.</i>
4. Lokaluniversers Centrer.	30:2.96 (336.43) 4. <i>Local Universe Centers.</i>
5. Konstellationscentrerna.	30:2.97 (336.44) 5. <i>Constellation Centers.</i>
6. Systemcentrerna.	30:2.98 (336.45) 6. <i>System Centers.</i>
7. De Oklassificerade Centrerna.	30:2.99 (336.46) 7. <i>Unclassified Centers.</i>
C. Ledande Fysiska Övervakare	30:2.100 (337.1) C. <i>Master Physical Controllers.</i>
1. De Biträdande Styrkeledarna.	30:2.101 (337.2) 1. <i>Associate Power Directors.</i>
2. De Mekaniska Övervakarna.	30:2.102 (337.3) 2. <i>Mechanical Controllers.</i>
3. Energiomformarna.	30:2.103 (337.4) 3. <i>Energy Transformers.</i>
4. Energioverförarna.	30:2.104 (337.5) 4. <i>Energy Transmitters.</i>
5. Första gradens Förenare.	30:2.105 (337.6) 5. <i>Primary Associators.</i>
6. Andra gradens Åtskiljare.	30:2.106 (337.7) 6. <i>Secondary Dissociators.</i>
7. Frandalankerna och Kronoldekerna.	30:2.107 (337.8) 7. <i>Frandalanks and Chronoldeks.</i>
D. Morontistyrkans Övervakare	30:2.108 (337.9) D. <i>Morontia Power Supervisors.</i>
1. Strömkretsregulatorerna.	30:2.109 (337.10) 1. <i>Circuit Regulators.</i>
2. Systemkoordinatorerna.	30:2.110 (337.11) 2. <i>System Co-ordinators.</i>
3. De Planetariska Väktarna.	30:2.111 (337.12) 3. <i>Planetary Custodians.</i>
4. De Kombinerade Övervakarna.	30:2.112 (337.13) 4. <i>Combined Controllers.</i>
5. Förbindelsestabilisatorerna.	30:2.113 (337.14) 5. <i>Liaison Stabilizers.</i>
6. De Utväljande Sorterarna.	30:2.114 (337.15) 6. <i>Selective Assorters.</i>
7. De Biträdande Registratorerna.	30:2.115 (337.16) 7. <i>Associate Registrars.</i>
VII. DE PERMANENTA MEDBORGARNAS KÄRER	30:2.116 (337.17) VII. <i>THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.</i>
1. De Planetariska Mellanvarelserna.	30:2.117 (337.18) 1. <i>The Planetary Midwayers.</i>
2. Systemens Adamiska Söner.	30:2.118 (337.19) 2. <i>The Adamic Sons of the Systems.</i>
3. Konstellationernas Univitatia.	30:2.119 (337.20) 3. <i>The Constellation Univitatia.</i>
4. Lokaluniversernas Susatia.	30:2.120 (337.21) 4. <i>The Local Universe Susatia.</i>
5. Lokaluniversernas Andefusionerade Dödliga.	30:2.121 (337.22) 5. <i>Spirit-fused Mortals of the Local Universes.</i>
6. Superuniversernas Abandonter.	30:2.122 (337.23) 6. <i>The Superuniverse Abandoners.</i>
7. Superuniversernas Sonfusionerade Dödliga.	30:2.123 (337.24) 7. <i>Son-fused Mortals of the Superuniverses.</i>
8. De Infödda Havoniterna.	30:2.124 (337.25) 8. <i>The Havona Natives.</i>
9. De Infödda på Andens Sfärer i Paradiset.	30:2.125 (337.26) 9. <i>Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.</i>
10. De Infödda på Faderns Sfärer i Paradiset.	30:2.126 (337.27) 10. <i>Natives of the Father's Paradise Spheres.</i>
11. De Skapade Medborgarna i Paradiset.	30:2.127 (337.28) 11. <i>The Created Citizens of Paradise.</i>
12. De Riktarfusionerade Dödliga Medborgarna i Paradiset.	30:2.128 (337.29) 12. <i>Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.</i>

Detta är den verksamma klassificeringen av universernas personligheter, så som de är registrerade i högkvarteretsvärlden i Uversa.

SAMMANSATTA PERSONLIGHETSGRUPPER. I Uversa finns ytterligare talrika grupper av förståndsvarelser registrerade, varelser som också är nära relaterade till storuniversums organisation och administration. Bland dessa klasser finns följande tre sammansatta grupper av personligheter:

A. Finalitkåren i Paradiset

1. De Dödligas Finalitkår.
2. Paradisets Finalitkår.
3. De Treenigades Finalitkår.
4. De Gemensamt Treenigades Finalitkår.
5. Havonafinaliternas Kår.
6. De Transcendentala Finaliternas Kår.
7. Kåren för de Ouppenbarade Bestämmelsens Söner.

De Dödligas Finalitkår behandlas i det nästföljande och slutliga kapitlet i denna serie.

B. Universumbiträdena

1. Klara Morgonstjärnorna.
2. Lysande Aftonstjärnorna.
3. Ärkeänglarna.
4. De Allra Högstas Assistenten.
5. De Höga Kommissionärerna.
6. De Himmelska Översynarna.
7. Mansioniavärldens Lärare.

Både i lokaluniversernas och i superuniversernas alla högkvarteretsvärldar tar man emot dessa varelser som är engagerade i specifika uppdrag för Skaparsönerna, lokaluniversernas härskare. Vi välkomnar dessa Universumbiträden i Uversa, men vi har ingen bestämmanderätt över dem. Dessa emissarier utför sitt arbete och gör sina observationer med behörighet av Skaparsönerna. Deras aktiviteter beskrivs mera ingående i berättelsen om ert lokaluniversum.

C. De Sju Goodwillkolonierna

1. Stjärnforskarna.
2. De Himmelska Artisanerna.
3. Omväxlingsledarna.
4. Fortbildningsinstruktörerna.
5. De Olika Reservkåren.
6. Gäststuderandena.
7. De Uppstigande Pilgrimerna.

Dessa sju grupper av varelser förekommer sålunda organiserade och styrda i alla

30:2.129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

30:2.130 (337.31) **COMPOSITE PERSONALITY GROUPS.** There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

30:2.131 (337.32) **A. The Paradise Corps of the Finality.**

- 30:2.132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.
- 30:2.133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.
- 30:2.134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.
- 30:2.135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.
- 30:2.136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.
- 30:2.137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.
- 30:2.138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

30:2.139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

30:2.140 (338.1) **B. The Universe Aids.**

- 30:2.141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.
- 30:2.142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.
- 30:2.143 (338.4) 3. Archangels.
- 30:2.144 (338.5) 4. Most High Assistants.
- 30:2.145 (338.6) 5. High Commissioners.
- 30:2.146 (338.7) 6. Celestial Overseers.
- 30:2.147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

30:2.148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific missions for the Creator Sons, the local universe rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

30:2.149 (338.10) **C. The Seven Courtesy Colonies.**

- 30:2.150 (338.11) 1. Star Students.
- 30:2.151 (338.12) 2. Celestial Artisans.
- 30:2.152 (338.13) 3. Reversion Directors.
- 30:2.153 (338.14) 4. Extension-school Instructors.
- 30:2.154 (338.15) 5. The Various Reserve Corps.
- 30:2.155 (338.16) 6. Student Visitors.
- 30:2.156 (338.17) 7. Ascending Pilgrims.

30:2.157 (338.18) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all headquarters

högkvartersvärldar från lokalsystemen upp till superuniversernas huvudstäder, i synnerhet i de senare. Huvudstäderna i de sju superuniverserna är mötesplatser för nästan alla klasser och grupper av förståndsvarelser. Med undantag för talrika grupper av Paradis-Havonabor kan man där observera och studera viljevarelser från varje fas av existens.

3. GOODWILLKOLONIERN

De sju goodwillkolonierna vistas på de arkitektoniska sfärerna under en längre eller kortare tid medan de ägnar sig åt att främja sina uppdrag och utföra sina speciella uppgifter. Deras arbete kan beskrivas som följer:

1. Stjärnforskarna, de himmelska astronomerna, väljer att arbeta på sfärer som Uversa emedan sådana speciellt konstruerade världar är ovanligt gynnsamma för deras observationer och beräkningar. Uversa är gynnsamt belägen för denna kolonis arbete, inte endast på grund av sitt centrala läge, utan även för att det inte i närheten finns några jättelika levande eller döda solar att störa energiströmmarna. Dessa forskare är på intet sätt organiskt förbundna med superuniversumets angelägenheter; de är enbart gäster.

Den astronomiska kolonin i Uversa består av individer från många närbelägna sfärer, från centraluniversumet och även från Norlatiadek. Varje varelse i varje värld i varje system i varje universum kan bli stjärnforskare, kan sträva efter att upptas i någon kår av himmelska astronomer. De enda fordringarna är: fortsatt liv och tillräckligt med kunskap om världarna i rymden, i synnerhet de fysiska lagarna om deras evolution och övervakning. Det fordras inte att stjärnforskarna skulle tjäna för evigt i denna kår, men ingen som har antagits till denna grupp får avgå inom ett tusen år enligt tideräkningen i Uversa.

Stjärnobservatörernas koloni i Uversa uppgår nu till ett antal om över en miljon. Dessa astronomer kommer och går, fastän en del stannar för ganska långa perioder. De utför sitt arbete med hjälp av en mängd mekaniska instrument och fysiska apparater; de får också stor hjälp av de Ensamma Budbärarna och andra andeutforskare. Dessa himmelska astronomer utnyttjar ständigt de levande energiomformarna och -överförarna så väl som de återspeglande personligheterna i sitt arbete med att studera stjärnorna och kartlägga rymden. De studerar alla former och faser av rymdmaterial och energimanifestationer, och de är alldeles lika intresserade av kraftens funktion som av stjärnfenomen; ingenting i hela rymden undgår deras undersökande.

Liknande kolonier av astronomer finns såväl i högkvartersvärldarna i superuniversernas sektorer som i de arkitektoniska huvudstäderna i lokaluniverserna och deras administrativa underavdelningar. Kunskapen är inte medfödd, med undantag av i Paradiset; förståelsen av det fysiska världsallett är till stor del beroende av observationer och forskning.

2. De himmelska artisanerna tjänar överallt i de sju superuniverserna. De uppstigande dödliga får sin första kontakt med dessa grupper under morontiaskedet i lokaluniversumet och i samband därmed diskuteras

worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. THE COURTESY COLONIES

30:3.1 (338.19) The seven courtesy colonies sojourn on the architectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30:3.2 (338.20) 1. *The Star Students*, the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30:3.3 (338.21) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of Uversa time.

30:3.4 (339.1) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers. These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

30:3.5 (339.2) Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

30:3.6 (339.3) 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these

dessa artisaner mera ingående.

3. Omväxlingsledarna är befrämjare av avslappning och humor — återvändande till minnen från det förgångna. Deras tjänst har stor betydelse för det praktiska genomförandet av uppstigningsplanen för de dödligas framskridande, i synnerhet under de tidigare faserna av morontiaövergång och andeefarenhet. Berättelsen om dem hör till skildringen av de dödligas levnadsbana i lokaluniversumet.

4. Fortbildningsinstruktörerna. Den nästföljande högre residensvärlden i uppstigningslivsskedet upprätthåller alltid en stor kår av lärare i världen strax nedanför, ett slags förberedande skola för de framskridande invånarna på den sfären; detta är en fas i uppstigningsplanen då tidens pilgrimer avancerar. Dessa skolor, deras undervisnings- och examinationsmetoder, är helt olika allt det som ni försöker utföra på Urantia.

Hela uppstigningsplanen för de dödligas framskridande karaktärisera av förfarandet att ge vidare till andra varelser ny sanning och erfarenhet så snart man har förvärvat den. Ni arbetar er igenom den långa utbildningen för att uppnå Paradiset genom att tjäna som lärare för de elever som kommer genast efter er på framskridandets skala.

5. De olika reservkårerna. Omfattande reserver av varelser som inte står under vår direkta överinsyn samlas i Uversa till reservkårskolonin. Det finns sjuttio primära divisioner i denna koloni i Uversa, och det är en allmänbildande utbildning att få tillåtelse att vistas en period med dessa anmärkningsvärda personligheter. Liknande allmänna reserver upprätthålls i Salvington och i andra universumhuvudstäder; de sänds ut till aktiv tjänst på begäran av sina respektive gruppleddare.

6. Gäststuderande. Från hela universum flyter det en ständig ström av himmelska besökare genom de olika högkvartersvärldarna. Som individer och som klasser dessa olika typer av varelser flockas till oss som observatörer, utbyteselever och praktikanter. I Uversa finns det för närvarande över en miljard personer i denna goodwillkoloni. En del av dessa besökare stannar kanske en dag, andra kanske ett år, beroende på arten av deras uppdrag. Denna koloni består av nästan varje klass av universumvarelser förutom Skaparpersonligheter och morontiadödliga.

De morontiadödliga är gäststuderande endast inom lokaluniversumet där de har sitt ursprung. De kan göra besök inom hela superuniversumet först efter att ha uppnått andestatus. Hela hälften av vår gästkoloni består av "mellanlandande", varelser på väg någon annanstans vilka stannar för att besöka huvudstaden i Orvonton. Dessa personligheter kan ha ett universumuppdrag att utföra, eller de kan ha en semesterperiod — ledighet från uppdrag. Privilegiet att resa och göra observationer inom universumets gränser är en del av alla uppstigande varelsers levnadsbana. Människans önskan att resa och iakttä nya folk och världar blir fullt tillgodosedd under den långa och händelserika uppstigningen till Paradiset genom lokaluniversumet, superuniversumet och centraluniversumet.

7. De uppstigande pilgrimerna. Då de uppstigande pilgrimerna förordnas till olika tjänster i samband med

artisans will be more fully discussed.

30:3.7 (339.4) 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

30:3.8 (339.5) 4. *Extension-School Instructors*. The next higher residential world of the ascendant career always maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

30:3.9 (339.6) The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

30:3.10 (339.7) 5. *The Various Reserve Corps*. Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

30:3.11 (339.8) 6. *The Student Visitors*. From all the universe a constant stream of celestial visitors pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:3.12 (340.1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of "stopovers," beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

30:3.13 (340.2) 7. *The Ascending Pilgrims*. As the ascending pilgrims are assigned to various services in

sitt framskridande mot Paradiset har de sitt hemvist i form av en goodwillkoloni på de olika högkvarterssfärerna. Medan de tjänstgör här och var, överallt i ett superuniversum, är dessa grupper i stort sett självstyrande. De utgör en koloni med ständigt växlande sammansättning, och de omfattar alla klasser av evolutionära dödliga och deras uppstigande medarbetare.

4. DE UPPSTIGANDE DÖDLIGA

Samtidigt som tidens och rymdens dödliga överlevande benämns uppstigande pilgrimer då de har blivit godkända för den progressiva uppstigningen till Paradiset, intar dessa evolutionära varelser en så viktig plats i dessa berättelser att vi här önskar presentera en översikt av följande sju steg i uppstigningslivsskedet i universum:

1. Planetariska dödliga.
2. Sovande överlevande.
3. Mansioniavärldarnas studerande.
4. Morontiaframskridare.
5. Superuniversernas skyddslingar.
6. Havonapilgrimer.
7. De som har anlänt till Paradiset.

Berättelsen i det följande skildrar en Riktarvistad dödligs livsskede i universum. De Son- och Andefusionerade dödliga har vissa delar gemensamma i detta livsskede, men vi har valt att framföra denna berättelse så som den gäller för de Riktarfusionerade dödliga, ty en sådan bestämmelse må förväntas av alla människoraser på Urantia.

1. Planetariska dödliga. De dödliga är alla evolutionära varelser med ursprung i djurriket och med uppstigningspotential. Till ursprung, natur och bestämmelse är dessa olika grupper och typer av människovarelser inte helt olika folken på Urantia. Människoraser på varje värld erhåller samma omvårdnad av Guds Söner och får åtnjuta närvaron av tidens omvårdande andar. Efter den naturliga döden umgås alla typer av uppstigare på ett broderligt sätt som en enda stor morontiafamilj i mansioniavärldarna.

2. Sovande överlevande. Alla dödliga med överlevnadsstatus, under beskydd av personliga ödesväktare, går genom den naturliga dödens port och personaliseras på den tredje perioden i mansioniavärldarna. De godkända varelser som av någon orsak inte har kunnat nå den nivå av intelligensbehärskande och andlighetsbegåvande som skulle berättiga dem till personliga väktare, kan inte på detta sätt omedelbart och direkt bege sig till mansioniavärldarna. Dessa överlevande själar måste vila i medvetlös sömn tills domedagen i en ny tidsålder, i en ny domperiod, tills en Guds Son kommer för att hålla tidsålderns namnupprop och döma världen; och detta är det allmänna förfarandet överallt i Nebadon. Om Kristus Mikael sades det när han uppsteg i höjden efter avslutat arbete på jorden, att "han ledde en stor mängd av fångar". Och dessa fångar var de sovande överlevande från Adams dagar till dagen för Mästarens

connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. THE ASCENDING MORTALS

^{30:4.1 (340.3)} While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when accredited for the progressive ascent to Paradise, these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

- ^{30:4.2 (340.4)} 1. Planetary Mortals.
- ^{30:4.3 (340.5)} 2. Sleeping Survivors.
- ^{30:4.4 (340.6)} 3. Mansion World Students.
- ^{30:4.5 (340.7)} 4. Morontia Progressors.
- ^{30:4.6 (340.8)} 5. Superuniverse Wards.
- ^{30:4.7 (340.9)} 6. Havona Pilgrims.
- ^{30:4.8 (340.10)} 7. Paradise Arrivals.

^{30:4.9 (340.11)} The following narrative presents the universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son- and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

^{30:4.10 (340.12)} 1. *Planetary Mortals*. Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

^{30:4.11 (341.1)} 2. *Sleeping Survivors*. All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, "He led a great multitude of captives." And these captives were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master's resurrection on Urantia.

uppståndelse på Urantia.

Tidens gång har ingen betydelse för de sovande dödliga; de är helt medvetslösa och minns inte längden av sin vila. Då personligheten igen har sammanfogats vid slutet av en tidsålder, reagerar de som har sovit fem tusen år inte annorlunda än de som har vilat fem dagar. Med undantag för detta dröjsmål genomgår dessa överlevande uppstigningsprogrammet på samma sätt som de som undviker den längre eller kortare dödsömnens.

Dessa domperiodsklasser av pilgrimer från världarna används för morontieella gruppaktiviteter i lokaluniversernas arbete. Det finns en stor fördel med att mobilisera sådana enorma grupper; de hålls sålunda tillsammans under långa perioder av effektiv tjänst.

3. Mansioniavärldstuderande. Alla överlevande som vaknar upp i mansioniavärldarna hör till denna klass.

Den fysiska kroppen av dödligt kött är inte en del av den nya sammansättningen av den sovande överlevande; den fysiska kroppen har blivit stoft igen. Den förordnade serafen anskaffar den nya kroppen, morontiegestalten, som blir den odödliga själens nya livsuppehållare och som bebos av den återvändande Riktaren. Riktaren är beskyddare av andereproduktionen av den sovande överlevandes sinne. Den förordnade serafen har vård om den överlevande identiteten — den odödliga själen — så långt den har utvecklats. Och när dessa två, Riktaren och serafen, återförenar sina personlighetsansvar, utgör den nya individen återuppståndelsen av den gamla personligheten, överlevnaden av själens evolverande morontieidentitet. Denna återförening av själ och Riktare kallas med all rätt återuppståndelse, ett sammanfogande på nytt av personlighetens faktorer; men inte ens detta förklarar helt och hållet återuppträdandet av den överlevande personligheten. Fastän ni antagligen aldrig kommer att förstå själva denna oförklarliga händelse kommer ni en gång att erfarenhetsmässigt veta sanningen därav om ni inte avvisar planen för de dödligas överlevnad.

Den plan som innebär att till en början kvarhålla de dödliga i sju efter varandra följande skolningsvärldar är närapå universell i Orvonton. I varje lokalsystem om ungefär ett tusen bebodda världar finns det sju mansioniavärldar, vanligen satelliter eller undersatelliter till systemets huvudstad. De utgör mottagningsvärldarna för majoriteten av uppstigande dödliga.

Ibland kallas alla utbildningsvärldar som bebos av dödliga "boningar", och det var sådana sfärer Jesus avsåg då han sade: "I min Faders hus finns många boningar." Härifrån vidare framskrider de uppstigande inom en given grupp av sfärer såsom mansioniavärldarna, individuellt från sfär till sfär och från en fas av livet till en annan, men de avancerar alltid i klassformation från ett stadium av universumstudier till ett annat.

4. Morontieframskridare. Från mansioniavärldarna uppåt genom systemets, constellationens och universumets sfärer klassas de dödliga som morontieframskridare; de färdas genom övergångssfärerna för de dödligas uppstigning. Under sitt framskridande från de lägre till de högre

30:4.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

30:4.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansion World Students*. All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

30:4.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity — the immortal soul — as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality*. Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

30:4.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending mortals.

30:4.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe "mansions," and it was to such spheres that Jesus alluded when he said: "In my Father's house are many mansions." From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors*. From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher

morontiavärldarna tjänar de uppstigande dödliga i många uppgifter i association med sina lärare och i sällskap med sina mera avancerade och äldre bröder.

Morontiaframskridandet gäller den fortgående utvecklingen av intellekt, ande och personlighetsform. De överlevande är fortfarande varelser med tre naturer. Genom hela morontiaerfarenheten är de lokaluniversumets skyddslingar. Superuniversumets regim berör dem inte förrän livsskedet som ande börjar.

De dödliga får verklig andeidentitet just innan de far från lokaluniversumets högkvarter till mottagningsvärldarna i superuniversumets mindre sektorer. Övergången från det slutliga morontiastadiet till den första eller lägsta andenivån innebär endast en obetydlig förändring. Sinnet, personligheten och karaktären förändras inte av en sådan uppflyttning; endast formen undergår modifiering. Men andeformen är precis lika verklig som morontiakroppen, och den är lika urskiljbar.

Innan de far från sitt lokala födelseuniversum till mottagningsvärldarna i superuniversumet, får tidens dödliga ta emot andekonfirmation av Skaparsonen och lokaluniversumets Moderande. Från denna stund framöver är den uppstigande dödligas status för evigt avgjord. Det är inte känt inte att superuniversumets skyddslingar någonsin skulle ha förrirat sig. De uppstigande seraferna flyttas också upp på änglaskalan när de lämnar lokaluniversumet.

5. Superuniversernas skyddslingar. Alla uppstigande som anländer till utbildningsvärldarna i superuniverserna blir Dagarnas Fornas skyddslingar; de har genomlevt morontialivet i lokaluniversumet och är nu auktoriserade andar. Som unga andar börjar de sin uppstigning i superuniversumets system för träning och kultur, vilket sträcker sig från mottagningssfärerna i deras mindre sektor in genom studievärldarna i de tio större sektorerna och vidare till de högre kulturella sfärerna i superuniversumets högkvarter.

Det finns tre klasser av andestuderande beroende på om de vistas i den mindre sektorn, de större sektorerna eller superuniversumets högkvartersvärldar för andeframskridande. Liksom de morontiauppstigande studerade och arbetade i lokaluniversumets världar, så fortsätter de andeuppstigande att bemästra nya världar medan de praktiserar att delge andra vad de har tillägnat sig från visdomens erfarenhetsmässiga källor. Men att gå i skola som andevarelse under livsskedet i superuniversumet är mycket annorlunda än vad som någonsin har trängt in i föreställningsvärlden i människans materiella sinne.

Innan dessa uppstigande andar lämnar superuniversumet för Havona, tar de samma grundliga kurs i förvaltningen av superuniversumet som de under sin morontiaerfarenhet tog i övervakning av lokaluniversumet. Innan de når fram till Havona är de andedödligas huvudsakliga studieområde, men inte deras enda sysselsättning, att behärska lokaluniversers och superuniversers administration. Orsaken till att all denna erfarenhet ges är inte nu fullt uppenbar, men utan tveklöst är denna träning vis och nödvändig med tanke på deras möjliga framtida bestämelse som medlemmar av Finalitkåren.

Superuniversumkursen är inte densamma för alla uppstigande dödliga. De får samma allmänna

of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

30:4.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

30:4.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the superuniverse. Passing from the final morontia stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:4.21 (342.4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniverse Wards.* All ascenders arriving on the training worlds of the superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:4.23 (342.6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential fountains of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

30:4.24 (342.7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:4.25 (342.8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same

utbildning, men vissa specialgrupper och -klasser genomgår speciella instruktionskurser och specifika övningskurser.

6. Havonapilgrimerna. När andeutvecklingen är färdig, även om ännu inte fullkomlig, då förbereder sig den överlevande dödliga för det långa flyget till Havona, frihamnen för evolutionära andar. På jorden var du en varelse av kött och blod; under hela tiden i lokaluniversumet var du en morontia varelse; i superuniversumet var du en evolverande ande; med din ankomst till mottagningsvärldarna i Havona börjar din andliga utbildning verkligen på allvar; ditt slutliga framträdande i Paradiset kommer att ske som en fulländad ande.

Resan från superuniversumets högkvarter till mottagningsfärderna i Havona görs alltid ensam. Härfter ges undervisning inte längre i klass eller grupp. Du är färdig med den tekniska och administrativa träningen i tidens och rymdens evolutionära världar. Nu börjar din personliga utbildning, din individuella andliga träning. Från början till slut, överallt i Havona är undervisningen personlig och trefaldig till sin natur: intellektuell, andlig och erfarenhetsmässig.

Den första handlingen under ditt livsskede i Havona blir att känna igen och avtacka din transportsekonaf för den långa och trygga resan. Därefter blir du presenterad för de varelser som stödjer dina första aktiviteter i Havona. Därefter går du och registrerar din ankomst och förbereder ditt tacksägelse- och hyllningsbudskap för avsändning till Skaparsonen i ditt lokaluniversum, den Universumfader som gjorde ditt livsskede som son möjligt. Därmed är formaliteterna vid ankomsten till Havona avslutade; varefter du ges en lång ledighet för fria observationer, och detta ger dig möjlighet att söka upp dina vänner, kamrater och medarbetare från den långa uppstigningserfarenheten. Du kan också granska informationsutsändningarna för att få reda på vem av dina medpilgrimer som har avrest till Havona sedan du lämnade Uversa.

Uppgiften om din ankomst till mottagningsvärldarna i Havona meddelas vederbörligen till högkvarteret i ditt lokaluniversum och förmedlas personligen till din serafiska väktare, var denna seraf än råkar befinna sig.

De uppstigna dödliga har fått en grundlig utbildning i allt som gäller de evolutionära världarna i rymden; nu börjar de sin långa och givande kontakt med fulländningens skapade sfärer. Vilken förberedelse för något framtida arbete erbjuder inte denna kombinerade, unika och märkvärdiga erfarenhet! Men jag kan inte berätta för er om Havona; ni måste se dessa världar för att uppskatta deras härlighet eller förstå deras storslagenhet.

7. De som har anlänt till Paradiset. Vid ankomsten till Paradiset med boenderätt påbörjar du den progressiva kursen i gudomlighet och absonitet. Det att du bor i Paradiset anger att du har funnit Gud och att du skall upptas i de Dödligas Finalitkår. Av alla skapade varelser i storuniversum upptas endast de som är Faderfusionerade i de Dödligas Finalitkår. Endast sådana individer avlägger finaliteten. Andra varelser av paradisfulländning eller -uppnåelse kan temporärt knytas till denna finalitkår, men de är inte för evigt förordnade till det okända och ouppenbarade uppdraget

general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

30:4.26 (343.1)

6. *Havona Pilgrims*. When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits. On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual education begins in reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

30:4.27 (343.2)

The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education*, your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

30:4.28 (343.3)

The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

30:4.29 (343.4)

The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

30:4.30 (343.5)

The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

30:4.31 (343.6)

7. *Paradise Arrivals*. On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and

som denna ackumulerande skara av evolutionära och fulländade veteraner från tid och rymd står inför.

De som anländer till Paradiset ges en period av frihet, varefter de börjar sin association med de sju grupperna av första gradens supernafer. De kallas graduerade från Paradiset när de har avslutat sin kurs med gudsdyrkaledarna och därefter, som finaliter, bestäms till observations- och samarbetsjänst allt ut till den vidsträckta skapelsens ände. Tills vidare ser det inte ut att finnas någon specifik eller bestämd uppgift för de Dödligas Finalitkår, fastän de tjänar i många bemärkelser i världar som har stabiliserats i ljus och liv.

Även om det inte finnes någon framtida eller uppenbarad bestämmelse för de Dödligas Finalitkår skulle dessa uppstigna varelsers nuvarande uppdrag vara alltigenom tillräckligt och ärorikt. Deras nuvarande bestämmelse rättfärdigar helt den universella planen för evolutionärt uppstigande. Men de framtida tidsåldrarna med sin evolution av yttre rymdens sfärer kommer otvivelaktigt att ytterligare utveckla och med större fullödighet gudomligt belysa visdomen och den kärleksfulla godheten hos Gudarna vid verkställandet av deras gudomliga plan för människornas överlevnad och de dödligas uppstigande.

Denna berättelse presenterar, tillsammans med det som har uppenbarats för er och det som ni kan tillägna er i samband med undervisningen om er egen värld, en översikt av en uppstigande dödligs levnadsbana. Berättelsen varierar avsevärt i olika superuniverser, men denna skildring erbjuder en glimt av den genomsnittliga planen för de dödligas framskridande så som den fungerar i lokaluniversumet Nebadon och i det sjunde segmentet av storuniversum, superuniversumet Orvonton.

[Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare från Uversa.]

unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

30:4.32 (343.7) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

30:4.33 (344.1) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

30:4.34 (344.2) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of mortal progression as it is operative in the local universe of Nebadon and in the seventh segment of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Sponsored by a Mighty Messenger from Uversa.]

Kapitel 31. Finalitkåren

⇨ 030

Urantiaboken

032 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 31 FINALITKÅREN

Sektioner

Introduktion

1. De infödda Havoniterna
2. Gravitationsbudbärarna
3. Förhärlligade dödliga
4. Adopterade serafer
5. Förhärlligade Materiella Söner
6. Förhärlligade mellanvarelser
7. Ljusets evangelister
8. Transcendentalerna
9. Totaluniversums Arkitekter
10. Det ultimata äventyret

PAPER 31

THE CORPS OF THE FINALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentals
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

Introduktion

DE DÖDLIGAS Finalitkår representerar den nuvarande kända bestämmelsen för de uppstigande Riktarfusionerade dödliga från tiden. Men det finns andra grupper som också anvisas till denna kår. Den primära finalitkåren består av följande:

1. Infödda havoniter.
2. Gravitationsbudbärare.
3. Förhärlligade dödliga.
4. Adopterade serafer.
5. Förhärlligade materiella söner.
6. Förhärlligade mellanvarelser.

Dessa sex grupper av förhärlligade varelser bildar detta unika samfund med evig bestämmelse. Vi tror att vi känner till deras framtida arbete, men vi är inte säkra. Fastän de Dödligas Finalitkår samlas i Paradiset, och fastän de nu i så stor utsträckning vårdar sig om universerna i rymden och administrerar de världar som har etablerats i ljus och liv, måste deras framtida mål vara de universer i yttre rymden som nu undergår organisering. Åtminstone antar man detta i Uversa.

Kåren är organiserad enligt arbetsgemenskaperna från världarna i rymden och i enlighet med den associativa erfarenhet som har erhållits under hela det

INTRODUCTION

31:0.1 (345.1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

- 31:0.2 (345.2)* 1. Havona Natives.
- 31:0.3 (345.3)* 2. Gravity Messengers.
- 31:0.4 (345.4)* 3. Glorified Mortals.
- 31:0.5 (345.5)* 4. Adopted Seraphim.
- 31:0.6 (345.6)* 5. Glorified Material Sons.
- 31:0.7 (345.7)* 6. Glorified Midway Creatures.

31:0.8 (345.8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is mobilizing on Paradise, and while they now so extensively minister to the universes of space and administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

31:0.9 (345.9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in keeping with the associative experience acquired

långa och händelserika uppstigningsskedet. Alla uppstigna varelser som upptas i kåren tas emot som jämlika, men denna upphöjda jämlikhet förtar på intet sätt individualiteten eller tillintetgör den personliga identiteten. När vi kommunicerar med en finalit kan vi omedelbart urskilja huruvida han är en uppstigen dödlig, en infödd havonit, en adopterad seraf, en mellanvarelse eller en materiell son.

Under den nuvarande universumtidsåldern återvänder finaliterna till tjänst i tidens universer. De förordnas till arbete successivt i de olika superuniverserna och aldrig till sitt födelsesuperuniversum förrän de har tjänat i alla de sex andra superskapelserna. På så sätt får de möjlighet till en sjufaldig uppfattning om den Suprema Varelsen.

Ett eller flera kompanier av dödliga finaliter är ständigt i tjänst på Urantia. Det finns inget område av universumtjänst till vilket de inte skulle anvisas; de fungerar universellt, med alternerande och lika långa perioder av anvisad tjänst och fri tjänst.

Vi har ingen uppfattning om arten av denna märkliga grupps framtida organisation, men finaliterna är nu ett helt självstyrande samfund. De väljer sina egna permanenta, periodiska och uppdragsbegränsade chefer och ledare. Inget yttre inflytande kan någonsin inverka på deras verksamhetsprinciper, och de svär trohetsed endast till Paradistreenigheten.

Finaliterna upprätthåller sitt eget högkvarter i Paradiset, i superuniverserna, i lokaluniverserna och i huvudstäderna i de sistnämnda alla delar. De är en särskild klass i den evolutionära skapelsen. Vi styr eller övervakar dem inte direkt, och det oaktat är de absolut lojala och alltid beredda att samarbeta med alla våra planer. De är verkligen ackumulerande prövade och trofasta själar från tid och rymd — det evolutionära saltet i universum — de är för evigt otillgängliga för ondska och säkra mot synd.

1. DE INFÖDDA HAVONITERNA

Många av de infödda havoniterna som tjänar som lärare i centraluniversumets skolor för träningen av pilgrimerna, fäster sig storligen vid de uppstigande dödliga och fångslas än mer av Finalitkårens framtida arbete och bestämmelse. Vid kårens administrativa högkvarter i Paradiset upprätthålls ett register över frivilliga havonabor fört av Grandfandas medarbetare. Idag finner man miljoner och åter miljoner infödda havoniter på denna väntelista. Dessa fulländade varelser som har skapats direkt och gudomligt är till stor hjälp för de Dödligas Finalitkår, och de kommer otvivelaktigt att vara till ännu större nytta i den avlägsna framtiden. De erbjuder dens synvinkel som har fötts i fulländning och gudomlig mättnad. Finaliterna innesluter sålunda båda faserna av erfarenhetsmässig existens: fullkomlig och fullkomnad.

Infödda havoniter måste uppnå en viss erfarenhetsmässig utveckling i förbindelse med evolutionära varelser, vilket skapar mottagningskapacitet för utgivning av ett fragment av den Universelle Faderns ande. De Dödligas Finalitkår har som permanenta medlemmar endast sådana varelser som har fusionerat med det Första Ursprungets och Centrets ande eller som, likt

throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

31:0.10 (345.10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

31:0.11 (345.11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

31:0.12 (345.12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

31:0.13 (346.1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

1. THE HAVONA NATIVES

31:1.1 (346.2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346.3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God

Gravitationsbudbärarna, medfött innesluter denna Gud Faderns ande.

Invånarna i centraluniversumet tas in till kåren i förhållandet en per tusen — ett finalitkompani. Kåren organiseras för tillfällig tjänst i kompanier om ett tusen, varvid de uppstigande varelserna uppgår till 997 med en infödd havonit och en Gravitationsbudbärare. Finaliterna mobiliseras sålunda i kompanier, men finaliteten avlägger de individuellt. Det är en ed med vittomfattande följder och evig betydelse. Den infödda havoniten avlägger samma ed och blir för evigt knuten till kåren.

Havona-rekryterna följer det kompani som de har anvisats till; vart gruppen än far, dit far de. Om ock ni kunde se finaliternas entusiasm i deras nya arbete. Möjligheten att bli upptagen i Finalitkåren är ett av de största spänningsmomenten i Havona; möjligheten att bli finalit är ett av dessa fulländade släkters suprema äventyr.

De infödda havoniterna upptas också, i samma proportion, i Kåren för Gemensamt Treenigade Finaliter i Vicegerington och i Kåren för Transcendentala Finaliter i Paradiset. Medborgarna i Havona anser att dessa tre bestämmelser utgör de suprema målen för deras himmelska karriär tillsammans med deras eventuella upptagande i Havona-finaliternas Kår.

2. GRAVITATIONSBUDBÄRARNA

Var och när Gravitationsbudbärare än tjänstgör, där har finaliterna befälet. Alla Gravitationsbudbärare är underställda uteslutande Grandfandas beslutanderätt, och de anvisas endast till den primära Finalitkåren. De är ovärderliga för finaliterna även nu, och i den eviga framtiden blir de lämpliga för all tjänst. Ingen annan grupp av förståndsvarelser har en sådan personlig budbärarkår som kan transcendera tid och rymd. Liknande typer av budbärrupptecknare knutna till andra finalitkårer är inte personligiserade; de är absonitiserade.

Gravitationsbudbärarna härstammar från Divinington, och de är modifierade och personligiserade Riktare, men ingen i vår Uversa-grupp åtar sig att förklara naturen hos en av dessa budbärare. Vi vet att de är högst personliga varelser, gudomliga, intelligenta och rörande förståelsefulla, men vi förstår inte deras tidlösa teknik att färdas genom rymden. De ser ut att kunna utnyttja alla energier och strömmar, och även gravitationen. Finaliterna från de dödligas kår kan inte trotsa tid och rymd, men de har associerade med sig och underställda sitt befäl närapå infinita andepersonligheter som kan göra det. Vi tar oss friheten att kalla Gravitationsbudbärarna personligheter, men i verkligheten är de superandevarelser, obegränsade och gränslösa personligheter. Jämförda med Ensamma Budbärare är de av en helt annan personlighetstyp.

Gravitationsbudbärare kan knytas till ett finalitkompani i obegränsat antal, men endast en budbärare, ledaren för sina kamrater, upptas i de Dödligas Finalitkår. Ledaren har emellertid förordnat till sig en permanent stab om 999 budbärarkamrater, och

the Father.

31:1.3 (346.4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346.5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

31:1.5 (346.6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. GRAVITY MESSENGERS

31:2.1 (346.7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:2.2 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

31:2.3 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow

vid behov kan han från kårens reserver kalla på assistenter i obegränsat antal.

Mellan Gravitationsbudbärare och förhårligade dödliga finaliter uppkommer en rörande och djupgående tillgivenhet för varandra; de har mycket gemensamt: Den ena är en direkt personifiering av ett fragment av den Universelle Fadern, den andra en skapad varelses personlighet som existerar i den överlevande odödliga själen fusionerad med Tankeriktaren, som är ande, ett fragment av samme Universelle Fader.

3. FÖRHÄRLIGADE DÖDLIGA

Uppstigna, med Riktaren fusionerade dödliga utgör stammen i den primära Finalitkåren. Tillsammans med de adopterade och förhårligade seraferna uppgår de vanligen till 990 i varje finalitkompani. Proportionen mellan dödliga och änglar varierar i varje grupp, men de dödliga är dock långt flera än seraferna. De infödda havoniterna, förhårligade Materiella Sönerna, förhårligade mellanvarelserna, Gravitationsbudbärarna och den okända frånvarande medlemmen utgör endast en procent av kåren; varje kompani om ett tusen finaliter har plats för endast tio av dessa icke-dödliga och icke-serafiska personligheter.

Vi i Uversa känner inte till "finalitbestämmelsen" för de uppstigna dödliga från tiden. För närvarande är de bosatta i Paradiset och tjänar tillfälligt i Ljusets och Livets Kår, men en så omfattande träningskurs under uppstigningsskedet och en så långvarig universumdisciplin måste vara avsedda att göra dem kvalificerade för ännu större förtroendetest och ädlare ansvarsuppgifter.

Trots att dessa uppstigna dödliga har uppnått Paradiset, och trots att de har upptagits i Finalitkåren och sänts tillbaka i stort antal för att delta i skötseln av lokaluniverser och hjälpa till vid administrationen av ärenden i superuniverserna — även trots denna uppenbara ödesbestämmelse återstår det betydelsefulla faktum att de är registrerade endast som sjätte stadiets andar. Det finns otvivelaktigt ytterligare ett steg i levnadsbanan för de Dödligas Finalitkår. Vi vet inte vad det steget innebär, men vi har observerat tre fakta som vi här vill fästa uppmärksamheten på:

1. Av registreringarna vet vi att de dödliga är andar av första klassen under sin vistelse i de mindre sektorerna och att de uppflyttas till den andra klassen när de har överförts till de större sektorena och till den tredje när de går vidare till de centrala träningsvärldarna i superuniversumet. De dödliga blir fjärde gradens eller graderade andar då de har nått den sjätte kretsen i Havona och andar av femte klassen när de finner den Universelle Fadern. De uppnår därefter sjätte stadiet av andetillvaro sedan de har avlagt eden som för evigt knyter dem till evighetsuppdraget de Dödligas Finalitkår utför.

Vi observerar att andeklassificeringen eller benämningen har bestämts av det faktiska avancemanget från ett område av universumtjänst till ett annat eller från ett universum till ett annat; och vi sluter oss till att utgivningen av klassificeringen som sjunde stadiets andar till de Dödligas Finalitkår kommer att ske

messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the order for assistants in unlimited numbers.

31:2.4 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finaliters achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. GLORIFIED MORTALS

31:3.1 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finaliter company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures, the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finaliters has places for just ten of these nonmortal and nonseraphic personalities.

31:3.2 (347.5) We of Uversa do not know the "finality destiny" of the ascendant mortals of time. At present they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:3.3 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

31:3.4 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

31:3.5 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of

samtidigt med deras uppflyttning till evigt uppdrag för tjänst på hittills oregistrerade och ouppenbarade sfärer och i anslutning till att de uppnår Gud den Supreme. Förutom dessa djärva antaganden vet vi verkligen inte mera än ni om allt detta; vår kunskap om de dödligas levnadsbana sträcker sig inte längre än till den nuvarande paradistestamentet.

2. De dödliga finaliterna har till fullo följt tidsåldrarnas uppmaning: "Var fulländade"; de har vandrat upp längs den universella stigen för de dödligas uppnåelse, de har funnit Gud, och de har blivit vederbörligen antagna till Finalitkåren. Dessa varelser har uppnått den nuvarande gränsen för andeframskridande men inte den ultimata andestatusens finalitet. De har nått den nuvarande gränsen för de skapade varelsers fulländning men inte finaliteten för den skapade varelsens tjänst. De har upplevt gudomsdyrkan i hela dess vidd men inte den erfarenhetsmässiga gudomsuppnåelsens finalitet.

3. De förhärligade dödliga i Paradisets Finalitkår är uppstigna varelser som besitter erfarenhetsmässig kunskap om varje steg av verkligheten och filosofin i den förståndsmässiga tillvarons fullständigast möjliga liv, samtidigt som under tidsåldrarna för denna uppstigning från de lägsta materiella världarna till Paradisets andliga höjder har dessa överlevande varelser utbildats intill gränserna för sin kapacitet beträffande varje detalj i varje gudomlig princip för rättvis och effektiv, såväl som barmhärtig och tålmodig, administration av den universella skapelsen i tid och rymd.

Vi anser att människovarelserna är berättigade att få del av våra åsikter och att ni är fria att tillsammans med oss spekulera beträffande mysteriet med den slutliga ödesbestämmelsen för Paradisets Finalitkår. Det förefaller uppenbart för oss att de fullkomnade evolutionära varelsers nuvarande uppdrag till sin natur påminner om postgraduala kurser i att förstå universer och administrera superuniverser; och alla frågar vi: "Hur kommer det sig att Gudarna har en sådan omsorg om att så grundligt träna de överlevande dödliga i tekniken att sköta universer?"

4. ADOPTERADE SERAFER

Många av de dödligas trogna serafiska väktare tillåts gå igenom uppstigningsskedet tillsammans med sina människoskyddslingar, och sedan de har Faderfusionerats avlägger många av dessa skyddsänglar tillsammans med sina skyddslingar evighetens finalitet och accepterar sålunda att för evigt dela sina dödliga medarbetares bestämmelse. Änglar som genomgår uppstigningsskedet för dödliga varelser kan dela människonaturens bestämmelse; de kan på samma sätt och för evigt bli upptagna i denna Finalitkår. Adopterade och förhärligade seraffer ansluts i stort antal till de olika finalitkåren för icke-dödliga.

5. FÖRHÄRLIGADE MATERIELLA SÖNER

Det finns bestämmelser i universerna i tid och rymd enligt vilka Adammedborgarna i lokalsystemen, om de har väntat länge på att få ett planetariskt uppdrag, kan lämna in en anhållan om att befrias från

the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:3.6 (348.3) 2. The mortal finaliters have fully complied with the injunction of the ages, "Be you perfect"; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status*. They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature service*. They have experienced the fullness of Deity worship but not *finality of experiential Deity attainment*.

31:3.7 (348.4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

31:3.8 (348.5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, "Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?"

4. ADOPTED SERAPHIM

31:4.1 (348.6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:5.1 (349.1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving planetary assignment, may initiate a petition for release from

ställningen som permanent medborgare. Och om anhöllan beviljas förenar de sig med de uppstigande pilgrimerna i universumhuvudstäderna och går därifrån vidare till Paradiset och Finalitkåren.

När en avancerad evolutionär värld når fram till de senare skedena av ljusets och livets tidsålder kan de materiella sönerna, de planetariska Adam och Eva, välja att bli vanliga människor, att få Riktare och påbörja det evolutionära loppet av uppstigning i universum tills de når de Dödliga Finaliternas Kår. Vissa av dessa materiella söner har delvis misslyckats eller tekniskt gjort sig skyldiga till försummelse i sitt uppdrag som biologiska acceleratorer, såsom Adam på Urantia; och då är de tvungna att ta den naturliga vägen för människorna i den världen, ta emot Riktare, gå genom döden och i tro framskrida genom uppstigningsregimen för att till slut uppnå Paradiset och Finalitkåren.

Dessa materiella söner finner man inte i många finalitkompanier. Deras närvaro medför en stor potential av möjligheter till hög tjänst för en sådan grupp, och de väljs ofelbart till dess ledare. Om båda av Eden-paret är knutna till samma grupp tillåts de vanligen att fungera gemensamt, som en enda personlighet. Sådana uppstigningspar är långt mera framgångsrika i sina äventyr att treeniga än de uppstigna dödliga.

6. FÖRHÄRLIGADE MELLANVARELSER

På många planeter produceras ett stort antal mellanvarelser, men de stannar sällan i sin födelsevärld sedan den har etablerats i ljus och liv. Då, eller snart därefter, befrias de från sin ställning som permanenta medborgare. De påbörjar uppstigningen till Paradiset, färdas genom morontia världarna, superuniversumet och Havona i sällskap med tidens och rymdens dödliga.

Mellanvarelserna från olika universer skiljer sig mycket från varandra till ursprung och väsen, men de är alla destinerade till en eller annan av Paradisets finalitkårer. Mellanvarelserna av andra graden fusioneras alla till slut med Riktare och upptas i de dödligas kår. Många finalitkompanier har en av dessa förhärligade varelser i sin grupp.

7. LJUSET'S EVANGELISTER

För närvarande omfattar varje finalitkompani 999 personligheter som har avlagt eden, dvs. permanenta medlemmar. Den lediga platsen intas av ledaren för de Ljusets Evangelister som har anvisats till något enskilt uppdrag. Men dessa varelser är endast tillfälliga medlemmar av kåren.

Varje himmelsk personlighet som har anvisats till tjänst i någon finalitkår benämns Ljusets Evangelist. Dessa varelser avlägger inte finaliteten, och fastän de är underställda kårens organisation är de inte permanent anknutna. Denna grupp kan omfatta Ensamma Budbärare, supernafer, sekonafer, medborgare i Paradiset eller deras treenigade efterkommande — vilken varelse som helst som behövs för ett övergående finalituppdrag. Huruvida kåren skall ha dessa varelser knutna till sitt eviga

permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.2 (349.2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may elect to humanize, receive Adjusters, and embark upon the evolutionary course of universe ascent leading to the Corps of Mortal Finaliters. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.3 (349.3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:6.1 (349.4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:6.2 (349.5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. THE EVANGELS OF LIGHT

31:7.1 (349.6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangelists of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

31:7.2 (349.7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, Paradise Citizens, or their trinitized offspring — any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings attached to the eternal mission, we do not know.

uppdrag vet vi inte. Då anslutningen till kåren upphör återgår dessa Ljusets Evangelister till sin tidigare ställning.

Så som de Dödligas Finalitkår för närvarande är sammansatt omfattar den endast sex klasser av permanenta medlemmar. Såsom man kunde vänta sig ägnar sig finaliterna åt mycken spekulation om sina framtida kamraters identitet, men det finns föga överensstämmelse mellan deras åsikter.

Vi i Uversa för ofta fram gissningar om den sjunde finalitargruppens identitet. Vi rör oss med många idéer inklusive möjligheten att vissa av de ackumulerande kårerna bestående av de talrika treenigade grupperna i Paradiset, i Vicegerington och på den innersta kretsen i Havona förordnas dit. Det förmodas till och med att Finalitkåren kan tillåtas treeniga många av sina assistenter i arbetet med universernas administration för den händelse att de är destinerade till tjänst i de universer som nu håller på att bildas.

En av oss är av den åsikten att denna lediga plats i kåren kommer att fyllas av någon typ av varelse med ursprung i det nya universum där finaliterna skulle komma att tjäna; en annan är benägen att tro att denna plats kommer att intas av någon typ av paradispersonlighet som ännu inte har skapats, eventuerats eller treenigats. Men det är högst troligt att vi måste invänta finaliternas inträde i det sjunde stadiet av sin andeuppnäelse innan vi verkligen vet.

8. TRANSCENDENTALERNA

En del av den fullkomnade dödligas erfarenhet som finalit i Paradiset består av strävan att förstå naturen och funktionen som är karakteristiska för mer än ett tusen grupper av transcendental supermedborgare i Paradiset, eventuerade varelser med absonita egenskaper. I sin association med dessa superpersonligheter får de uppstigna finaliterna stort bistånd av den hjälpsamma vägledningen från talrika klasser av transcendental omvårdare som har anvisats till uppgiften att introducera de evolverade finaliterna för sina nya bröder i Paradiset. Hela klassen av Transcendentaler bor i den västra delen av Paradiset i ett vidsträckt område som de ensamma besitter.

I diskussionen om Transcendentalerna begränsas vi inte endast av bristerna i människans förmåga att förstå, utan även av villkoren i det mandat som gäller för dessa avslöjanden om personligheterna i Paradiset. Dessa varelser är på intet sätt knutna till de dödligas uppstigning till Havona. Den väldiga skaran av Transcendentaler i Paradiset har inget som helst att göra med angelägenheterna vare sig i Havona eller i de sju superuniverserna, ty de befattar sig endast med superadministrationen av ärendena i totaluniversum.

Du som är en skapad varelse kan föreställa dig en Skapare, men du kan knappast fatta att det finns en enorm och diversifierad ansamling av intelligenta varelser som varken är Skapare eller skapade. Dessa Transcendentaler skapar inga varelser, och inte heller blev de själva någonsin skapade. För att undvika användningen av en ny term — en godtycklig och meningslös benämning — anser vi det bäst att om deras ursprung säga att Transcendentalerna helt enkelt

At the conclusion of attachment these Evangels of Light resume their former status.

31:7.3 (350.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

31:7.4 (350.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

31:7.5 (350.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. THE TRANSCENDENTALERS

31:8.1 (350.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentalers live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

31:8.2 (350.5) In the discussion of Transcendentalers we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise Transcendentalers have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

31:8.3 (350.6) You, being a creature, can conceive of a Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentalers create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentalers simply *eventuate*. The Deity

eventuerar. Gudomsabsolutet kan mycket väl ha haft att göra med deras ursprung och kan vara inbegripen i deras bestämmelse, men dessa unika varelser står inte nu under Gudomsabsolutets välde. De är underställda Gud den Ultimate, och deras nuvarande vistelse i Paradiset är på allt sätt övervakad och ledd av Treenigheten.

Fastän alla dödliga som uppnår Paradiset ofta umgås broderligt med Transcendentalerna så som med Paradisets medborgare visar det sig att människans första allvarliga kontakt med en Transcendental inträffar vid det betydelsefulla tillfälle då den dödliga uppstigaren, som medlem av en ny finalitgrupp, står i finaliternas mottagningscirkel och evighetens treenighets förestavas av Transcendentalernas ledare, ordföranden för Totaluniversums Arkitekter.

9. TOTALUNIVERSUMS ARKITEKTER

Totaluniversums Arkitekter utgör den kår som styr Paradisets Transcendentaler. Denna styrande kår omfattar 28.011 personligheter med mästerligt sinne, superb ande och himmelsk absonit. Den ledande funktionären för denna magnifika grupp, Mästararkitekternas äldste, är det koordinerande överhuvudet för alla förståndsvarelser i Paradiset under gudomsnivån.

Det sextonde förbudet i det mandat som befullmäktigat framförandet av dessa berättelser lyder: "Om det anses klokt kan existensen av Totaluniversums Arkitekter och deras medarbetare avslöjas, men deras ursprung, natur och bestämmelse får inte till fullo uppenbaras." Vi får emellertid informera er om att dessa Mästararkitekter existerar på sju av det absonitas nivåer. Dessa sju grupper klassificeras som följer:

1. Paradisnivån. Endast den äldste eller först eventuerade fungerar på det absonitas högsta nivå. Denna ultimata personlighet — varken Skapare eller skapad — eventuerades i evighetens gryning och fungerar nu som den enastående koordineraren av Paradiset och dess tjugoen världar med associerade aktiviteter.

2. Havonanivån. Det andra eventuerandet av Arkitekter gav tre mästerliga planerare och absonita administratörer, och de har alltid ägnat sig åt att koordinera de en miljard perfekta sfärerna i centraluniversumet. Traditionen i Paradiset vet berätta att dessa tre Arkitekter, med råd av den tidigare eventuerade Arkitekt-äldsten, medverkade vid planeringen av Havona, men vi vet det verkligen inte.

3. Superuniversumnivån. Den tredje absonita nivå omfattar de sju superuniversernas sju Mästararkitekter, som nu som en grupp vistas ungefär lika lång tid i sällskap med de Sju Härskarandarna i Paradiset och med de Sju Suprema Verkställarna på den Oändlige Andens sju speciella världar. De är storuniversums superkoordinerare.

4. Den första rymdnivån. Denna grupp omfattar sjuttio Arkitekter, och vi förmodar att de är sysselsatta med de ultimata planerna för det första universumet i yttre rymden, vilket nu mobiliseras bortom gränserna för

Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

31:8.4 (351.1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentals as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendental occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentals, the presiding head of the Architects of the Master Universe.

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

31:9.1 (351.2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentals. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:9.2 (351.3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: "If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed." We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:9.3 (351.4) 1. *The Paradise Level.* Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

31:9.4 (351.5) 2. *The Havona Level.* The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level.* The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level.* This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the

de nuvarande sju superuniverserna.

5. Den andra rymdnivån. Denna femte kår av Arkitekter uppgår till 490, och igen antar vi att de måste ha att göra med det andra universumet i yttre rymden, där våra fysiker redan har upptäckt definitiva mobiliseringar av energi.

6. Den tredje rymdnivån. Denna sjätte grupp av Mästararkitekter uppgår till 3.430, och vi sluter oss likaledes till att de måste vara sysselsatta med de jättelika planerna för det tredje universumet i yttre rymden.

7. Den fjärde rymdnivån. Denna sista och största kår består av 24.010 Mästararkitekter, och om våra tidigare antaganden stämmer måste den vara relaterad till det fjärde och sista av de allt större universerna i yttre rymden.

Dessa sju grupper av Mästararkitekter utgör totalt 28.011 universumplanerare. I Paradiset finns det en tradition enligt vilken man långt tillbaka i evigheten försökte eventuella den 20.012:te Mästararkitekten, men denna varelse lyckades inte absonitisera sig och fick uppleva att personligheten drogs in till det Universella Absolutet. Det är möjligt att den stigande serien av Mästararkitekter uppnådde gränsen för absoniteten med den 28.011:te Arkitekten och att det 28.012:te försöket nådde den matematiska nivån för Absolutets närvaro. Med andra ord: vid den 28.012:te eventuerandenivån motsvarade absonitetens kvalitet det Universellas nivå och uppnådde Absolutets värde.

I sin funktionella organisation verkar de tre övervakande arkitekterna i Havona som biträdande assistenter till den ensamme Arkitekten i Paradiset. Superuniversernas sju Arkitekter verkar som jämställda med de tre övervakarna av Havona. De sjuttio planerna av universerna på yttre rymdens första nivå tjänar för närvarande som biträdande assistenter till de sju superuniversernas sju Arkitekter.

Totaluniversums Arkitekter har till sitt förfogande talrika grupper av assistenter och medhjälpare, bland dem två omfattande klasser av kraftorganisatörer: de primära eventuella och de biträdande transcendentala. Dessa Ledande Kraftorganisatörer skall inte förväxlas med styrkeledarna som hör till storuniversum.

Alla varelser som åstadkoms genom föreningen mellan barn från tiden och från evigheten, sådana som de treenigade efterkommande till finaliterna och medborgarna i Paradiset, blir Mästararkitekternas skyddslingar. Bland alla andra varelser eller väsen som har uppenbarats fungera i de nuvarande organiserade universerna upprätthåller endast de Ensamma Budbärarna och de Inspirerade Treenighetsandarna någon organisk association med Transcendentalerna och Totaluniversums Arkitekter.

Mästararkitekterna ger sitt tekniska godkännande av Skaparsönernas förordnande till sina rymdområden för att organisera lokaluniverser. Det finns en mycket nära association mellan Mästararkitekterna och Paradisets Skaparsöner, och fastän detta förhållande inte har uppenbarats har ni blivit informerade om associationen av Arkitekterna och storuniversums Suprema Skapare inom den första erfarenhetsmässiga Treenighetens förhållandesfär. Dessa två grupper

borders of the present seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level.* This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level.* This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level.* This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equaled to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the seven superuniverses.

31:9.12 (352.5) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

31:9.13 (352.6) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finaliters and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentals and the Architects of the Master Universe.

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with

bildar, tillsammans med den evolverande och erfarenhetsmässiga Suprema Varelser, den Ultimata Treenigheten av transcendentala värden och totaluniversumbetydelser.

10. DET ULTIMATA ÄVENTYRET

Mästararkitekternas äldste har tillsynen över de sju Finalitkåren, och de är:

1. De Dödliga Finalitkår.
2. Paradisfinaliternas Kår.
3. De Treenigade Finaliternas Kår.
4. De Gemensamt Treenigade Finaliternas Kår.
5. Havonafinaliternas Kår.
6. De Transcendentala Finaliternas Kår.
7. Kåren för Ödesbestämmelsens Ouppenbarade Söner.

Var och en av dessa bestämmelsekårer har en ordförande, och dessa sju ordförande bildar Bestämmelsens Suprema Råd i Paradiset; och under innevarande universumtidsålder är Grandfanda ledare för detta suprema organ för universumförordnande för den ultimata bestämmelsens barn.

Sammanförandet av dessa sju finalitkårer betecknar verklighetsmobilisation av potentialer, personligheter, sinnen, andar, absoniter och erfarenhetsmässiga aktualiteter som antagligen överstiger även den Suprema Varelserns framtida funktioner i totaluniversum. Dessa sju finalitkårer är troligen ett tecken på den Ultimata Treenigheten nuvarande aktivitet. Den Ultimata Treenigheten är sysselsatt med att uppbåda det finitas och det absonitas krafter som förberedelse för ofattbara utvecklingsskeden i yttre rymdens universer. Ingenting likt denna mobilisation har ägt rum sedan den evighetens gryning då Paradistreenigheten på liknande sätt mobiliserade de personligheter som då existerade i Paradiset och Havona och förordnade dem som administratörer och härskare till de planerade sju superuniverserna i tid och rymd. De sju finalitkåren representerar storuniversums gudomlighetsrespons på de framtida behoven i de utvecklade potentialerna i yttre rymdens universer av framtidseiga aktiviteter.

Vi vågar förutse framtida och större yttre universer med bebodda världar, nya sfärer befolkade med nya klasser av utsökta och unika varelser, ett materiellt universum sublimt i sin ultimata, en vidsträckt skapelse där endast en viktig detalj fattas: närvaron av verklig finit erfarenhet av det universella livet inom uppstigningstillvaron. Ett sådant universum uppkommer med ett oerhört stort erfarenhetsmässigt handikapp: det har gått miste om att delta i den Allsmäktige Supremes evolution. Dessa yttre universer kommer alla att få del av den Suprema Varelserns ojämförliga omvårdnad och himmelska övervakning, men dennes aktiva närvaro utesluter deras deltagande i den Supreme Gudomens aktualisering.

Under den nuvarande universumtidsåldern

the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

- 31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.
- 31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.
- 31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.
- 31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.
- 31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.
- 31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.
- 31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites, and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the

upplever de evolverande personligheterna i stornuniversum många svårigheter på grund av den ofullständiga aktualeringen av Gud den Supremes suveränitet, men vi delar alla den unika erfarenheten av hans evolution. Vi evolverar i honom och han evolverar i oss. En gång i den eviga framtiden kommer den Supreme Gudomens evolution att vara ett avslutat faktum i universums historia, och möjligheten att vara med om denna underbara erfarenhet kommer att ha försvunnit från den kosmiska verksamhetens scen.

Men de av oss som har fått denna unika erfarenhet i universums ungdom kommer att uppskatta den högt under all framtida evighet. Många av oss spekulerar i att det kan tänkas vara missionen för de gradvis ackumulerande reserverna av uppstigna och fullkomnade dödliga i Finalitkåren att, i association med de sex på liknande sätt uppkommande kårerna, administrera dessa yttre universer i en strävan att kompensera deras erfarenhetsmässiga brister då de inte har varit med om den Suprema Varelseens evolution i tid och rymd.

Dessa brister är oundvikliga på alla nivåer av universumtillvaro. Under den nuvarande universumtidsåldern kommer vi ned från de högre nivåerna av andlig tillvaro för att administrera de evolutionära universerna och vårda oss om de uppstigande dödliga; sålunda försöker vi gottgöra deras brister i den högre andliga erfarenhetens realiteter.

Men fastän vi verkligen ingenting vet om vilka planer Totaluniversums Arkitekter har för dessa yttre skapelser, är vi trots det säkra på tre saker:

1. Det finns verkligen ett vidsträckt och nytt system av universer som gradvist håller på att bildas i yttre rymdens domäner. Nya klasser av fysiska skapelser, enorma och jättelika cirklar av myllrande universer på universer långt ute bortom de nuvarande gränserna för de befolkade och organiserade skapelserna kan faktiskt ses genom era teleskop. För närvarande är dessa yttre skapelser helt fysiska; de är uppenbarligen obebodda och ser inte ut att vara administrerade av skapade varelser.

2. Under den ena tidsåldern efter den andra fortsätter den oförklarade och helt mystiska mobiliseringen i Paradiset av de fullkomnade och uppstigna varelserna från tid och rymd, i association med de sex andra finalitkåren.

3. I anslutning till dessa handlingar och händelser får Gudomens Supreme Person allt mera makt som den allsmäktige härskaren över superskapelserna.

Då vi betraktar denna treförenade utveckling som omfattar skapade varelser, universer och Gudom, kan vi då kritiseras för att vänta oss att någonting nytt och ouppenbarat närmar sig sin kulmination i totaluniversum? Är det inte naturligt att vi associerar denna tidsålderslånga mobilisering och organisering av fysiska universer i en sådan hittills okänd skala och den Suprema Varelseens personlighetsframträdande med denna väldiga plan för uppflyttandet av de dödliga från tiden till gudomlig fulländning och med deras därpå följande mobilisering i Paradiset i Finalitkåren — en beteckning och bestämmelse inhöljd i ett mysterium i universum? Det är en tilltagande tro hos alla i Uversa att Finalitkåren som samlas är bestämda till någon

evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be the mission of the gradually accumulating reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powerizing as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to

framtida tjänst i universerna i yttre rymden, där vi redan kan identifiera formationerna av åtminstone sjuttio tusen ansamlingar av materia, av vilka var och en är större än något av de nuvarande superuniverserna.

De evolutionära dödliga föds på planeterna i rymden, passerar genom morontiavärldarna, stiger upp till andeuniverserna, färdas genom sfärerna i Havona, finner Gud, uppnår Paradiset och upptas i den primära Finalitkåren, för att där invänta nästa uppdrag i universumtjänst. Sex andra finalitkårer håller på att sammansättas, men Grandfanda, den förste dödliga uppstigne, verkar som Paradisets ledare för alla klasser av finaliter. Och då vi betraktar detta storslagna skådespel, utropar vi alla: Vilken ärorik och fantastisk ödesbestämmelse för de från djuren komna tidens barn och rymdens materiella söner!

[Avfattat under gemensamt beskydd av en Gudomlig Rådgivare och En utan Namn och Nummer, för uppgiften bemyndigade av Dagarnas Forna i Uversa.]

Dessa trettioett kapitel som beskriver Gudomens natur, Paradisets realitet, organisationen och verksamheten i centraluniversumet och i superuniverserna, personligheterna i storuniversum och de evolutionära dödligas höga bestämmelse stöddes, formulerades och översattes till engelska språket av en hög kommission bestående av tjugofyra Orvonton-administratörer som handlade enligt ett av Dagarnas Forna i Uversa utfärdat mandat som bestämde att vi skulle göra detta på Urantia, 606 i Satania, i Norlatiadek av Nebadon år 1934 e.Kr.

some future service in the universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present superuniverses.

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender, presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadek of Nebadon, in the year A.D. 1934.

URANTIABOKEN

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

Kapitel 32. Evolutionen av lokaluniverser

⇨ 031

Urantiaboken

033 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 32 EVOLUTIONEN AV LOKALUNIVERSER

Sektioner

Introduktion

1. Universernas fysiska uppkomst
2. Organiseringen av universumet
3. Evolutionens idé
4. Guds förhållande till ett lokaluniversum
5. Det eviga och gudomliga syftet

Introduktion

ETT lokaluniversum är ett verk av en Skaparson som hör till Mikaelernas Paradisklass. Det består av ett hundra konstellationer, var och en omfattande ett hundra system av bebodda världar. Varje system kommer till slut att innehålla ungefär ett tusen bebodda sfärer.

Dessa universer i tid och rymd är alla evolutionära. Paradismikaelernas skapelseplan framskrider alltid genom en gradvis evolution och progressiv utveckling av den fysiska, intellektuella och andliga naturen och kapaciteten hos de mångahanda varelser som bebor de olika klasserna av sfärer som ett sådant lokaluniversum består av.

Urantia hör till ett lokaluniversum vars härskare är Gud-människan från Nebadon, Jesus från Nasaret och Mikael från Salvington. Och alla Mikaelns planer för detta universum blev till fullo godkända av Treenigheten i Paradiset innan han ens påbörjade det suprema äventyret i rymden.

Guds Söner kan välja området för sina skaparaktiviteter, men dessa materiella skapelser projekterades och planerades ursprungligen av Totaluniversums Arkitekter i Paradiset.

1. UNIVERSERNAS FYSISKA UPPKOMST

Behandlingen av rymdkraften och urenergierna är de Ledande Kraftorganisatörernas verk i Paradiset och föregår universernas uppkomst; men när den

PAPER 32 THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

INTRODUCTION

32:0.1 (357.1) A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

32:0.2 (357.2) These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolvement and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

32:0.3 (357.3) Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

32:0.4 (357.4) The Sons of God may choose the realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by the Paradise Architects of the Master Universe.

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

32:1.1 (357.5) The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the

emergenta energin i superuniversernas domäner börjar reagera på lokal eller lineär gravitation, då drar de sig tillbaka till förmån för ifrågasvarande superuniversums styrkeledare.

Dessa styrkeledare fungerar ensamma under de förmateriella och efter kraften uppkommande faserna av ett lokaluniversums skapelse. Det finns ingen möjlighet för en Skaparson att påbörja organiserandet av ett universum förrän styrkeledarna har åstadkommit en mobilisering av rymdenergierna som är tillräcklig för att erbjuda en materiell grund — konkreta solar och materiella sfärer — för det uppkommande universumet.

Lokaluniverserna har alla ungefär samma energipotential fastän de är mycket olika till sina fysiska dimensioner och kan variera från tid till annan beträffande sitt innehåll av synlig materia. Doneringen av styrkeladdning och potentiell materia i ett lokaluniversum bestäms av de behandlingar som har utförts av styrkeledarna och deras föregångare såväl som av Skaparsonens aktiviteter och av den inherenta förmågan till fysisk kontroll som hans skapande kollega besitter.

Energiladdningen i ett lokaluniversum är ungefär etthundratusendedelen av kraftdoneringen i dess superuniversum. När det gäller Nebadon, ert lokaluniversum, är materialisationen av massa en aning mindre. I fysisk bemärkelse har Nebadon all den fysiska utrustning av energi och materia som finns i varje lokal skapelse i Orvonton. Den enda fysiska begränsningen av den utvecklingsmässiga expansionen av universumet Nebadon består i den kvantitativa laddning av rymdenergi som hålls fången av gravitationskontrollen hos den kombinerade universummekanisms associerade styrkor och personligheter.

När energi-materian har uppnått ett visst stadium i materialisationen av massa, uppträder på scenen en Paradisets Skaparson åtföljd av en Skapande Dotter till den Oändlige Anden. Samtidigt med Skaparsonens ankomst påbörjas arbetet med den arkitektoniska sfär som skall bli högkvartersvärld för det projekterade lokaluniversumet. Under långa tidsåldrar evoluerar en sådan lokal skapelse, solar stabiliseras, planeter formas och går in i sina banor, medan arbetet fortgår med att skapa de arkitektoniska världar som skall tjäna som högkvarter i konstellationerna och som huvudstäder i systemen.

2. ORGANISERINGEN AV UNIVERSUMET

Skaparsönerna föregås vid universumets organisering av styrkeledarna och andra varelser med ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret. Av rymdens energier, som på detta sätt tidigare har organiserats, etablerade er Skaparson Mikael de bebodda världarna i universumet Nebadon, och sedan dess har han omsorgsfullt ägnat sig åt administrationen av dem. Av den förut-existerande energin materialiserar dessa gudomliga Söner synlig materia, projekterar levande varelser och skapar i samarbete med den Oändlige Andens universumnärvaro ett mångfaldigt följe av andepersonligheter.

Dessa styrkeledare och energiövervakare, som länge föregick Skaparsonen i det förberedande fysiska

superuniverse domains, when emergent energy becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

32:1.2 (357.6) These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

32:1.3 (357.7) The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

32:1.4 (358.1) The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

32:1.5 (358.2) When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. UNIVERSE ORGANIZATION

32:2.1 (358.3) The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

32:2.2 (358.4) These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the

arbetet med organiseringen av universumet, tjänar senare i ypperlig förbindelse med denne Universumson och förblir alltid i associerad kontroll av de energier som de ursprungligen organiserade och införde i strömkretsar. I Salvington fungerar nu samma ett hundra styrkecentrer som samarbetade med er Skaparson i det ursprungliga förbundet av detta lokaluniversum.

Den första avslutade fysiska skapelseakten i Nebadon var organiserandet av högkvarteretsvärlden, den arkitektoniska sfären Salvington med dess satelliter. Från tiden för styrkecentrers och de fysiska övervakarnas första åtgärder tills den levande staben anlände till de färdigställda sfärerna i Salvington tog det något över en miljard år enligt er nuvarande planetariska tid. Efter konstruktionen av Salvington följde omedelbart skapandet av ett hundra högkvarteretsvärldar i de projekterade konstellationerna och tiotusen högkvarteretsfärer i de projekterade lokalsystemen för planetarisk övervakning och administration, tillsammans med deras arkitektoniska satelliter. Sådana arkitektoniska världar är avsedda att härbärgera både fysiska och andliga personligheter såväl som de mellanliggande morontia- eller övergångsstadievarselerna.

Salvington, högkvarteret i Nebadon, ligger exakt i lokaluniversumets centrum för energi-massa. Men ert lokaluniversum är inte ett enda astronomiskt system fastän ett vidsträckt system i själva verket existerar i dess fysiska centrum.

Salvington är det personliga högkvarteret för Mikael i Nebadon, men han är inte alltid där. Ert lokaluniversums smidiga fungerande kräver inte längre att Skaparsonen ständigt är närvarande på huvudstadssfären, men detta gällde inte under de tidigare skedena av fysiskt organiserande. En Skaparson kan inte lämna sin högkvarteretsvärld förrän stabiliseringen av gravitationen i området har åstadkommit genom att tillräckligt med energi har materialiserats för att göra det möjligt för de olika strömkretsarna och systemen att uppbalansera varandra med ömsesidig materiell dragningskraft.

När nu den fysiska planen för ett universum är fullbordad, uppgör Skaparsonen tillsammans med den Skapande Anden sin plan för att skapa liv, varpå den Oändlige Andens representation börjar sin universumfunktion som en särskild skapande personlighet. När denna första skapelseakt har formulerats och verkställts, plötsligt blir den Klara Morgonstjärnan till, personifikationen av detta första skapande identitetskoncept och gudomlighetsideal. Detta är universumets ledande verkställare, Skaparsonens personliga anförvant som är lik honom till alla sina karaktärsdrag fastän klart begränsad när det gäller gudomlighetsegenskaperna.

Nu när Skaparsonens högra hand och ledande verkställare har framträtt ges tillvaro åt ett omfattande och underbart uppbåd av olika skapade varelser. Lokaluniversumets söner och döttrar framträder, och snart därefter förses denna skapelse med ett styre som sträcker sig från universumets suprema råd till konstellationernas fäder och lokalsystemens härskare — anhopningarna av de världar som är avsedda att senare bli hem för de olika dödliga raserna av viljevarelser; och var och en av dessa världar kommer

preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son, forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

32:2.3 (358.5) The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

32:2.4 (359.1) Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

32:2.5 (359.2) Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

32:2.6 (359.3) Presently, the physical plan of a universe is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

32:2.7 (359.4) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds which are designed subsequently to

att ledas av en Planetprins.

När ett sådant universum har blivit så fullständigt organiserat och så väl bemannat, börjar Skaparsonen verkställa Faderns förslag att skapa den dödliga människan till deras gudomliga avbild.

Organiserandet av planetariska boningar fortgår alltför i Nebadon, för detta universum är faktiskt en ung klunga bland stjärn- och planetvärldarna i Orvonton. Vid den senaste registreringen fanns det 3,840,101 bebodda planeter i Nebadon, och Satania, er världs lokalsystem, är ganska typiskt jämfört med andra system.

Satania är inte ett enhetligt fysiskt system, en enda astronomisk enhet eller organisation. Dess 619 bebodda världar är belägna i över femhundra olika fysiska system. Endast fem har mer än två bebodda världar, och av dessa har endast en fyra befolkade planeter, medan det finns fyrtiosex med två bebodda världar.

Satania-systemet av bebodda världar är långt avlägset från Uversa och den stora klunga av solar som fungerar som det fysiska eller astronomiska centret för det sjunde superuniversumet. Från Jerusem, högkvarteret i Satania, är det över tvåhundra tusen ljusår till superuniversumets fysiska centrum långt, långt borta i det täta tvärsnittet av Vintergatan. Satania ligger i lokaluniversumets periferi, och Nebadon är nu långt ut mot gränsen av Orvonton. Från det yttersta systemet av bebodda världar till superuniversumets centrum är det en aning under tvåhundra femtiotusen ljusår.

Universumet Nebadon kretsar nu långt mot söder och öster längs sin bana i superuniversumet Orvonton. De närmaste universerna i grannskapet är: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving och Alvoring.

Men evolutionen av ett lokaluniversum är en lång berättelse. Kapitel som handlar om superuniversumet introducerar detta ämne, de kapitel i denna del som handlar om de lokala skapelserna utgör en fortsättning av ämnet, medan de kapitel som följer och som handlar om Urantias historia och bestämmelse avslutar berättelsen. Men ni kan i tillräckligt hög grad förstå de dödligas ödesbestämmelse i en sådan lokal skapelse endast genom att studera berättelserna om er Skaparsons liv och lärdomar, så som han en gång levde som människa i de dödligas köttsliga gestalt i er egen evolutionära värld.

3. EVOLUTIONENS IDÉ

Havona, centraluniversumet, som skapades direkt av den Universelle Faderns tanke och den Evige Sonens ord, är den enda fullständigt stadgade skapelsen. Havona är ett existentiellt, fulländat och färdigt universum som omger de eviga Gudomarnas hem, alltings centrum. De sju superuniversernas skapelser är finita, evolutionära och stadigt progressiva.

become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

^{32:2.8 (359.5)} And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

^{32:2.9 (359.6)} The organization of planetary abodes is still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

^{32:2.10 (359.7)} Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

^{32:2.11 (359.8)} The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse. From Jerusem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

^{32:2.12 (360.1)} The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alvoring.

^{32:2.13 (360.2)} But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

^{32:3.1 (360.3)} The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

De fysiska systemen i tid och rymd är alla evolutionära till sitt ursprung. De är inte ens fysiskt stabiliserade förrän de har kommit in i sina superuniversers etablerade banor. Inte heller stadgas ett lokaluniversum i ljus och liv förrän de fysiska möjligheterna till expansion och utveckling har uttömts och den andliga ställningen i alla dess bebodda världar för evigt har stadgats och stabiliserats.

Förutom i centraluniversumet är fulländning ett resultat som uppnås progressivt. I den centrala skapelsen har vi ett mönster för fulländningen, men alla andra världar måste uppnå denna fulländning med de metoder som har etablerats för just dessa världars eller universers framtidskridande. En nästan oändlig mångfald kännetecknar Skaparsönernas planer för att organisera, utveckla, disciplinera och stabilisera sina respektive lokaluniverser.

Med undantag för Faderns gudomsnärvaro är varje lokaluniversum i viss mening en kopia av den administrativa organisationen i den central- eller mönsterskapelsen. Fastän den Universelle Fadern personligen är närvarande i sitt residensuniversum, bor han inte i de varelsers sinne som har sitt ursprung i detta universum, så som han bokstavligen bor hos själen i tidens och rymdens dödliga. Det förefaller att finnas en allvis kompensation i justeringen och regleringen av de andliga angelägenheterna i den vittutspridda skapelsen. I centraluniversumet är Fadern personligen närvarande som sådan, men frånvarande i dessa barns sinnen i denna fulländade skapelse; i rymdens universer saknas Fadern som person och representeras där av sina Härskarsöner, medan han är intimt närvarande i sina dödliga barns sinnen och representeras där andligen av den förpersonliga närvaron av Mysterieledsagarna som bor i dessa viljevarelsernas sinnen.

I ett lokaluniversums högkvarter bor alla de skapar- och skapande personligheter som representerar självständig auktoritet och administrativ autonomi, med undantag för den personliga närvaron av den Universelle Fadern. I lokaluniversumet kan man finna någonting av alla och någon av nästan varje klass av intelligenta varelser som existerar i centraluniversumet, utom den Universelle Fadern. Fastän den Universelle Fadern inte personligen är närvarande i ett lokaluniversum representeras han personligen av dess Skaparson, en gång Guds viceregent och senare suprem och suverän härskare i eget namn.

Ju lägre ned på livets skala vi går desto svårare blir det att, med trons ögon, lokalisera den osynlige Fadern. De lägre varelserna — och ibland även de högre personligheterna — finner det svårt att alltid se den Universelle Fadern i hans Skaparsöner. Och så, före tiden för sin andliga upphöjelse då utvecklingens fulländning gör det möjligt för dem att se och möta Gud som person, förtrötts de i sitt framtidskridande, börjar hysa andliga tvivel, snubblar in i förvirring och isolerar sig sålunda från sin tids och sitt universums progressiva andliga syften. På detta sätt förlorar de förmågan att se Fadern när de betraktar Skaparsonen. Det säkraste skyddet för den skapade varelsen under hela den långa kampen för att nå upp till Fadern, under denna tid då de naturliga omständigheterna gör en sådan uppnåelse omöjlig, är att enträget hålla fast vid den sanning och det faktum att Fadern är närvarande i

32:3.2 (360.4) The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

32:3.3 (360.5) Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local universes.

32:3.4 (360.6) With the exception of the deity presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

32:3.5 (360.7) On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

32:3.6 (361.1) The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons.

sina Söner. Bokstavligt och bildligt, andligt och personligt är Fadern och Sönerna ett. Det är ett faktum: Den som har sett en Skaparsen, den har sett Fadern.

Till en början är personligheterna i ett givet universum stadgade och tillförlitliga endast i enlighet med hur nära besläktade de är med Gudomen. När varelsernas ursprung avlägsnar sig tillräckligt långt från de ursprungliga och gudomliga källorna, vare sig vi har att göra med Guds Söner eller de omvårdande varelserna som hör till den Oändlige Anden, så ökar möjligheten till disharmoni, förvirring, och ibland uppror — synd.

Med undantag för fulländade varelser med gudomsursprung, är alla viljevarelser i superuniverserna av evolutionär art; de börjar i en obetydlig ställning och kliver ständigt uppåt, i verkligheten inåt. Även högt andliga personligheter fortsätter att stiga upp längs livets skala genom gradvisa omvandlingar från ett liv till ett annat och från en sfär till en annan. När det gäller dem som är försedda med Mysterieledsagare, finns det verkligen ingen gräns för de höjder som det är möjligt för dem att andligen stiga upp till och att uppnå i universumet.

Fulländningen hos tidens varelser är, när den till sist uppnås, till fullo förvärvat, en äkta egenskap hos personligheten. Fastän det finns en frikostig tillsats av nådens element är det som den skapade varelsen har uppnått icke desto mindre resultatet av individuell strävan och verkligt levande, personlighetens reaktion i förhållande till den existerande omgivningen.

Det evolutionära ursprunget i djurriket är i universums ögon ingen skamfläck för någon personlighet, emedan det utgör den enda metoden att åstadkomma den ena av de två grundtyperna av finita intelligenta viljevarelser. När fulländningens och evighetens höjder har uppnåtts är det desto ärofyllare för dem som började från botten och med fröjd klev upp längs livets steg, rond efter rond, och som, när de till sist når upp till härlighetens höjder, har fått en personlig erfarenhet omfattande verklig kunskap om livets varje fas från botten till topp.

I allt detta framgår Skaparnas visdom. Det vore precis lika enkelt för den Universella Fadern att skapa alla dödliga till fulländade varelser, att skänka fulländning med sitt gudomliga ord. Men det skulle frånta dem den underbara erfarenheten av det äventyr och den träning som är förenade med den långa och stegvisa stigningen inåt, en erfarenhet endast för dem som är så lyckosamma att de får börja från själva botten av levnadsexistensen.

I universerna som kretsar kring Havona finns det endast ett tillräckligt antal fulländade varelser för att täcka behovet av mönsterlärare och -guider för dem som är i uppstigande på livets evolutionära skala. Den erfarenhetsmässiga naturen hos den evolutionära typen av personlighet är det naturliga kosmiska komplementet till den evigt fulländade naturen hos de skapade Paradis-Havona-varelserna. I verkligheten är både fulländade och fullkomnade varelser ofullständiga när det gäller den finita totaliteten. Men i den kompletterande associationen mellan de existentiellt fulländade skapade varelserna i Paradis-Havona-systemet och de erfarenhetsmässigt fullkomnade finaliterna som stiger upp från de evolutionära universerna, finner båda

Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

32:3.7 (361.2) The personalities of a given universe are settled and dependable, at the start, only in accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

32:3.8 (361.3) Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

32:3.9 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living, personality reaction to the existing environment.

32:3.10 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32:3.11 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32:3.12 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finaliters ascending from the evolutionary universes, both types find release from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the ultimate of creature status.

typerna befrielse från medfödda begränsningar och kan sålunda gemensamt försöka uppnå de sublimala höjderna av skapade varelsers ultimata ställning.

Dessa åtgärder som berör de skapade varelserna är påföljder i universum av aktioner och motreaktioner inom den Sjufaldiga Gudomen, vari den eviga gudomligheten hos Paradistreenigheten förenas med den evolverande gudomligheten hos de Suprema Skaparna av universerna i tid och rymd, i, av och genom den Suprema Varelsens styrke-aktualiserande Gudom.

Den gudomligt fulländade varelsen och den evolutionärt fullkomnade varelsen har vardera lika mycket gudomlighetspotential, men de skiljer sig till sin art. Vardera måste ty sig till den andra för att uppnå den suprema nivån av tjänst. De evolutionära superuniverserna är beroende av att det fulländade Havona erbjuder den slutliga träningen för deras uppstigande medborgare, men så behöver också det fulländade centraluniversumet existensen av de fullkomnade superuniverserna för att möjliggöra full utveckling av dess nedstigande invånare.

De två primära manifestationerna av den finita verkligheten, medfödd fulländning och utvecklad fulländning, vare sig de är personligheter eller universer, är jämställda, beroende av varandra och integrerade. Vardera behöver den andra för att uppnå fullödlig funktion, tjänst och bestämmelse.

4. GUDS FÖRHÅLLANDE TILL ETT LOKALUNIVERSUM

Ni skall inte tänka att den Universelle Fadern, emedan han har delegerat så mycket av sig själv och sin makt till andra, är en tyst eller inaktiv medlem i Gudomens kompanjonskap. Frånsett personlighetens områden och utgivandet av Riktare är han synbarligen den minst aktiva av Paradisgudomarna i och med att han tillåter sina Gudomsjämlika, sina Söner, och talrika skapade förståndsvarelser att utföra så mycket av det som fullföljer hans eviga syfte. Han är den tysta medlemmen av den skapande trion endast såtillvida att han aldrig gör något som någon av hans jämlika eller underställda kompanjoner kan göra.

Gud har full förståelse för behovet av verksamhet och erfarenhet hos varje förståndsvarelse, och i alla situationer, vare sig det gäller ett universums öde eller välfärden hos en av hans ringaste varelser, drar sig Gud tillbaka från aktivitet till förmån för den galax av skapade och Skapare-personligheter som av naturen ligger mellan honom själv och varje given situation eller skapande händelse i universum. Men trots detta tillbakadragande, denna uppvisning i infinit koordinering, tar Gud verkligt, bokstavligt och personligt del i dessa händelser med och genom dessa förordnade representerar och personligheter. Fadern arbetar i och genom alla dessa kanaler för hela sin vidsträckt skapelses välfärd.

När det gäller ett lokaluniversums verksamhetsprinciper, dess ledning och administration, verkar den Universelle Fadern i sina Skaparsöners person. När det gäller förhållandena mellan Guds Söner, i gruppassociationerna av personligheter med

32:3.13 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

32:3.14 (362.3) The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

32:3.15 (362.4) The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

32:4.1 (362.5) Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal, he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

32:4.2 (362.6) God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung creation.

32:4.3 (363.1) As regards the policies, conduct, and administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third

ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret eller i förhållandet mellan varje annat slag av varelser, så som mellan människor, ingriper Gud aldrig i dessa förbindelser. Skaparsonens lag, Konstellationsfädernas, Systemhärskarnas och Planetprinsarnas styre — de verksamhetsprinciper och förfaranden som har bestämts för detta universum — råder alltid. Det finns ingen delad auktoritet; aldrig korsar den gudomliga makten och det gudomliga syftet varandra. Gudomarna är fulländat och evigt eniga.

Skaparsonen härskar supremt i allt som gäller etiska förbindelser, förhållandena mellan någon gruppering av varelserna till varje annan klass av varelser, eller mellan två eller flera individer inom en given grupp; men en sådan plan betyder inte att den Universelle Fadern inte på sitt eget sätt skulle kunna komma emellan och göra vad det gudomliga sinnet än vill med varje individuell skapad varelse överallt i skapelsen när det gäller denna individs nuvarande ställning eller framtida utsikter och angår Faderns eviga plan och infinita syfte.

I de dödliga viljevarelserna är Fadern i själva verket närvarande i den inneboende Riktaren, ett fragment av hans förpersonliga ande; och Fadern är också källan till en sådan dödlig viljevarelse personlighet.

Dessa Tankeriktare, den Universelle Faderns gåvor, är förhållandevis isolerade; de dväljs i människornas sinne men har ingen skönjbar anknytning till de etiska ärendena i en lokal skapelse. De är inte direkt koordinerade med den serafiska tjänsten och inte heller med administrationen av system, konstellationer eller ett lokaluniversum, inte ens med en Skaparsons styre vars vilja är den suprema lagen i hans universum.

Riktaren i människans inre är ett av Guds enskilda men förenade sätt för kontakt med varelserna i hans närapå oändliga skapelse. Sålunda manifesterar han som är osynlig för den dödliga människan sin närvaro, och om han kunde skulle han visa sig för oss även på andra sätt, men en sådan vidare uppenbarelse är inte gudomligt möjlig.

Vi kan se och förstå den mekanism med vilken Sönerna får tillgång till ingående och fullständig kunskap om de universer som hör till deras välde; men vi kan inte helt förstå de metoder som gör Gud så fullt och personligt förtrogen med detaljerna i universernas universum, fastän vi åtminstone kan uppfatta den farled längs vilken den Universelle Fadern kan få information om och manifesterar sin närvaro för varelserna i sin ofantliga skapelse. Via personlighetsströmkretsen är Fadern medveten om — har personlig kunskap om — alla varelsers alla tankar och handlingar i alla system i alla universer i hela skapelsen. Fastän vi inte till fullo kan förstå denna teknik för Guds gemenskap med sina barn kan vi känna oss styrka i förvisningen om att "Herren känner sina barn", och att han för var och en av oss "tar i beaktande var vi föddes".

I ditt universum och i ditt hjärta är den Universelle Fadern närvarande, andligt talat, genom en av den centrala boningens Sju Härskarandar och i synnerhet genom den gudomliga Riktaren som lever, verkar och väntar i djupet av det dödliga sinnet.

Gud är inte en självcentrerad personlighet; Fadern

Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers, the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

32:4.4 (363.2) The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any *individual creature* throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

32:4.5 (363.3) In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

32:4.6 (363.4) These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly co-ordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

32:4.7 (363.5) The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

32:4.8 (363.6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal Father can receive information regarding, and manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the "Lord knows his children," and that of each one of us "he takes note where we were born."

32:4.9 (363.7) In your universe and in your heart the Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the mortal mind.

32:4.10 (363.8) God is not a self-centered personality; the

distribuerar sig själv frikostigt till sin skapelse och till sina skapade. Han lever och verkar inte endast i Gudomarna, utan också i sina Söner som han anförtror utförandet av allt som är gudomligt möjligt för dem att göra. Den Universella Fadern har sannerligen avstått från varje uppgift som det är möjligt för en annan varelse att utföra. Och detta är alldeles lika sant om den dödliga människan som om Skaparsonen som styr i Guds ställe i högkvarteret i ett lokaluniversum. Sålunda ser vi hur den Universella Faderns ideal och oändliga kärlek förverkligas.

I denna Faderns universella utgivning av sig själv har vi rikligt med bevis för både storheten och storsinheten i hans gudomliga natur. Om Gud har undanhållit någonting av sig själv från den universella skapelsen, då utger han från denna rest med överflödande generositet Tankeriktare till de dödliga i världarna, tidens Mysterieledsagare som så tålmodigt dväljs i de dödliga kandidaterna för evigt liv.

Den Universella Fadern har utgjutit sig själv för att, så att säga, berika all skapelse med innehav av personlighet och potential för andlig uppnåelse. Gud har givit sig själv till oss så att vi skulle kunna vara såsom han, och av makt och härlighet har han reserverat för sig själv endast det som är nödvändigt för att upprätthålla allt det som han av kärlek till sålunda har avhändert sig allting annat.

5. DET EVIGA OCH GUDOMLIGA SYFTET

Det finns en stor och ärorik avsikt med universernas marsch genom rymden. Allt ert dödliga kämpande är inte förgäves. Vi har alla del i en ofantlig plan, ett jättelikt företag, och det är företagets omfattning som gör det omöjligt att se särskilt mycket av det vid en enda tidpunkt eller under ett enda liv. Vi är alla en del av ett evigt projekt som Gudarna övervakar och utarbetar. Hela den förunderliga och universella mekanismen rör sig majestätiskt genom rymden till musiken från takten i den infinita tanken och det eviga syftet hos det Första Stora Ursprunget och Centret.

Den eviga Gudens eviga syfte är ett högt andligt ideal. Tidens händelser och den materiella tillvarons strider är endast tillfälliga byggnadsställningar som för över till den andra sidan, till den andliga verklighetens och den himmelska tillvarons utlovade land. Naturligtvis finner ni dödliga det svårt att fatta idén om ett evigt syfte; det är så gott som omöjligt för er att förstå evighetens tanke, någonting som aldrig börjar och aldrig slutar. Allt som är bekant för er har ett slut.

När det gäller ett enskilt liv, livstiden för en värld eller tideräkningen för något händelseförlopp ser det ut som om vi hade att göra med en isolerad tidsperiod; allting ser ut att ha en början och ett slut. Och det förefaller som om en serie sådana erfarenheter, liv, tidsåldrar eller epoker arrangerade efter varandra utgjorde en rak sträcka, en isolerad tidshändelse som för ett ögonblick glimtar till över evighetens oändliga ansikte. Men när vi betraktar allt detta bakom scenen antyder en vidare synvinkel och en mera fullständig förståelse att en sådan förklaring är otillräcklig, lösryckt och helt olämplig för att kunna förklara tidens händelser och i övrigt korrelera dem med evighetens

Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

32:4.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

32:4.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

32:5.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

32:5.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

32:5.3 (364.5) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to

underliggande syften och grundläggande reaktioner.

Det förefaller mig mera lämpligt att som en förklaring för det dödliga sinnet föreställa sig evigheten som en cykel och det eviga syftet som en ändlös cirkel, en evighetens cykel på något sätt synkroniserad med tidens övergående materiella cykler. När det gäller tidens sektorer som är förenade med och bildar en del av evighetens cykel tvingas vi inse att sådana temporära epoker föds, lever och dör alldeles som tidens temporära varelser föds, lever och dör. Då de flesta människor inte har lyckats uppnå andenivån för fusion med Riktaren dör de, emedan dödens metamorfos utgör det enda möjliga förfarande varigenom de kan undkomma tidens fjättrar och den materiella skapelsens bojer och därmed få förmågan att hålla jämna andliga steg med evighetens framskridande procession. Sedan ni har överlevt tidens och den materiella tillvarons liv på prov blir det möjligt för er att fortsätta vidare i kontakt med och rentav som en del av evigheten och för evigt kretsas runt med rymdens världar i de eviga tidsåldrarnas cirkel.

Tidens sektorer är som glimtarna av personligheten i tidsbunden form; de framträder för en period och försvinner sedan från människans synkrets, bara för att ånyo framträda som nya aktörer och fortsättande faktorer i det högre livet i ändlöst kretsande runt den eviga cirkeln. Evigheten kan knappast uppfattas som en rak sträcka med beaktande av att vi tror att universum är avgränsat och rör sig i en vid elongerad cirkel runt den Universelle Faderns centrala boplatz.

Uppriktigt sagt är evigheten ofattbar för tidens finita sinne. Ni kan helt enkelt inte fatta den; ni kan inte förstå den. Jag kan inte helt visualisera den, och även om jag kunde skulle det vara omöjligt för mig att förmedla min uppfattning till människans sinne. Trots det har jag gjort mitt bästa för att beskriva någonting av vårt synsätt, berätta för er något om hur vi förstår de eviga tingen. Jag försöker hjälpa er att kristallisera era tankar om dessa värden som är infinita till sin natur och eviga till sin betydelse.

Gud har i sitt sinne en plan som omfattar varje varelse i alla hans vidsträckta domäner, och denna plan är ett evigt syfte till gränslösa möjligheter, obegränsade framsteg och ändlöst liv. Och de oändliga skatterna från en sådan makalös karriär finns för er att sträva efter!

Evighetens mål är framöver! Äventyret att uppnå gudomligheten ligger framför er! Loppet för att vinna fulländning pågår! Den som vill, får komma med, och en säker seger skall kröna varje människovarelses ansträngningar vilken vill löpa trons och tillitens lopp och vid varje steg på vägen förlita sig på Riktarens ledning och guidningen från Universumsonens goda ande, som så frikostigt har utgjutits över allt kött.

[Framfört av en Mäktig Budbärare tillfälligt knuten till det Suprema Rådet i Nebadon och anvisad till detta uppdrag av Gabriel från Salvington.]

correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

32:5.4 (364.6) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

32:5.5 (365.1) The sectors of time are like the flashes of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight, only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

32:5.6 (365.2) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite nature and eternal import.

32:5.7 (365.3) There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

32:5.8 (365.4) The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

32:5.9 (365.5) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

Kapitel 33. Administrationen av lokaluniversumet

⇐ 032

Urantiaboken

034 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 33
ADMINISTRATIONEN AV
LOKALUNIVERSUMET

Sektioner

- Introduktion
- 1. Mikael från Nebadon
 - 2. Nebadons härskare
 - 3. Universumets Son och Ande
 - 4. Gabriel — den ledande verkställaren
 - 5. Treenighetens ambassadörer
 - 6. Allmän administration
 - 7. Nebadons domstolar
 - 8. De lagstiftande och verkställande funktionerna

PAPER 33
ADMINISTRATION OF THE LOCAL
UNIVERSE

SECTIONS

- Introduction
- 1. Michael of Nebadon
 - 2. The Sovereign of Nebadon
 - 3. The Universe Son and Spirit
 - 4. Gabriel — The Chief Executive
 - 5. The Trinity Ambassadors
 - 6. General Administration
 - 7. The Courts of Nebadon
 - 8. The Legislative and Executive Functions

Introduktion

FASTÅN den Universelle Fadern för visso härskar över sin vida skapelse verkar han i lokaluniversumets administration genom Skaparsonens person. På annat sätt verkar Fadern inte personligen i ett lokaluniversums administrativa angelägenheter. Dessa ärenden är anförtrodda Skaparsonen, lokaluniversumets Moderande och deras mångahanda barn. Lokaluniversumets planer, verksamhetsprinciper och administrativa åtgärder utformas och verkställs av denne Son, som i samverkan med sin Andekompanjon delegerar verkställande makt till Gabriel och domsrätt till Konstellationsfäderna, Systemhärskarna och Planetprinsarna.

1. MIKAEL FRÅN NEBADON

Vår Skaparson är personifikationen av det 611.121:sta ursprungliga tankeuttrycket för infinit identitet, som samtidigt uppkom hos den Universelle Fadern och den Evige Sonen. Mikael från Nebadon är den "enfödde Sonen" som personaliserar detta 611.121:sta universella tankeuttryck för gudomlighet och infinitet. Hans högkvarter finns i det trefaldiga ljusets palats i Salvington. Och denna boning är så anordnad emedan Mikael har upplevt livet i alla dess tre faser i förståndsvarelsernas tillvaro: andlig, morontieell och materiell. På grund av det namn som är associerat med

INTRODUCTION

^{33:0.1 (366.1)} WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. MICHAEL OF NEBADON

^{33:1.1 (366.2)} Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity of simultaneous origin in the Universal Father and the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the "only-begotten Son" personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and

hans sjunde och sista utgivning på Urantia talar man ibland om honom som Kristus Mikael.

Vår Skaparson är inte den Evige Sonen, den existentiella Paradiskompanjonen till den Universella Fadern och den Oändlige Anden. Mikael från Nebadon är inte en medlem av Paradistreenigheten. Icke desto mindre har vår Mästarson inom sitt rike alla de gudomliga egenskaper och förmågor som den Evige Sonen själv skulle uppvisa om han i själva verket vore närvarande i Salvington och verkade i Nebadon. Mikael har rentav mera makt och auktoritet, ty han inte endast personifierar den Evige Sonen utan representerar också till fullo den Universella Faderns personlighetsnärvaro, och i själva verket förkroppsligar denne, för och i sitt lokaluniversum. Han representerar även Fader-Sonen. Dessa förhållanden gör Skaparsonen till den mäktigaste, den mest mångsidiga och inflytelserika av alla gudomliga varelser som har förmågan att direkt administrera evolutionära universer och att ha personlighetskontakt med omogna skapade varelser.

Vår Skaparson utövar samma andliga dragningskraft, andegravitation, från lokaluniversumets högkvarter som den Evige Sonen från Paradiset skulle utöva om han vore personligen närvarande i Salvington, och mera; denne Universumson är också den Universella Faderns personifikation för universumet Nebadon. Skaparsönerna är personlighetscentra för de andliga krafterna från Fader-Sonen i Paradiset. Skaparsönerna är de slutliga styrke- och personlighetsfokuseringarna för Gud den Sjufaldiges mäktiga tid-rymd attribut.

Skaparsonen är den Universella Faderns ställföreträdande personalisering, den Evige Sonens jämlike i fråga om gudomlighet och den Oändlige Andens skapande kompanjon. För vårt universum och alla dess bebodda världar är Härskarsonen i själva verket Gud. Han personifierar allt det av Paradisgudomarna som evolverande dödliga kan urskilja och förstå. Denne Son och hans Andepartner är era skaparföräldrar. För er är Mikael, Skaparsonen, den suprema personligheten; för er är den Evige Sonen supersuprem — en infinit Gudomspersonlighet.

I Skaparsonens person har vi en härskare och gudomlig förälder som är aldeles lika mäktig, effektiv och välvillig som den Universella Fadern och den Evige Sonen skulle vara om båda vore närvarande i Salvington och engagerade i att administrera universumet Nebadons angelägenheter.

2. NEBADONS HÄRSKARE

Observation av Skaparsönerna avslöjar att en del liknar mera Fadern, andra Sonen, och en del är en blandning av båda sina infinita föräldrar. Vår Skaparson uppvisar mycket klart drag och egenskaper som mera påminner om den Evige Sonen.

Mikael valde att organisera detta lokaluniversum, och här härskar han nu supremt. Hans personliga makt begränsas av de från förut existerande gravitationsströmkretsarna med centrum i Paradiset och av förbehållet hos Dagarnas Forna i superuniversumstyret att fatta de slutliga

final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as Christ Michael.

33:1.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

33:1.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and more; this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

33:1.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate are your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the supreme personality; to you, the Eternal Son is supersupreme — an infinite Deity personality.

33:1.5 (367.2) In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the Universal Father and the Eternal Son if both were present on Salvington and engaged in the administration of the affairs of the universe of Nebadon.

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

33:2.1 (367.3) Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

33:2.2 (367.4) Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole

verkställighetsdomarna om personlighetens utsläckande. Personlighet utges endast av Fadern, men Skaparsönerna formar med godkännande av den Evige Sonen nya varelsemönster, och i samverkan med sin Andepartner kan de försöka åstadkomma nya omvandlingar av energi och materia.

Mikael är personifikationen av Paradisets Fader-Son för och i lokaluniversumet Nebadon; när därför den Skapande Moderanden, den Oändlige Andens representation i lokaluniversumet, underordnade sig Kristus Mikael vid hans återkomst från sin slutliga utgivning på Urantia fick Mästarsonen därmed i sin hand "all makt i himlen och på jorden".

Då de Gudomliga Omvårdarna sålunda underordnar sig Skaparsönerna i lokaluniverserna blir dessa Mästarsöner personliga bevarare av den gudomlighet hos Fadern, Sonen och Anden som kan manifesteras på den finita nivån, medan Mikaelernas erfarenheter av att utge sig som skapade varelser kvalificerar dem för att åskådliggöra den Suprema VarelSENS erfarenhetsmässiga gudomlighet. Inga andra varelser i universerna har sålunda personligen utömt den nuvarande finita erfarenhetens potentialer, och inga andra varelser i universerna har sådana kvalifikationer att ensamma härska suveränt.

Fastän Mikael's högkvarter officiellt är beläget i Salvington, Nebadons huvudstad, använder han mycket av sin tid till att besöka konstellationernas och systemens högkvarter och även de enskilda planeterna. Från tid till annan färdas han till Paradiset och ofta till Uversa där han rådgör med Dagarnas Forna. När han är frånvarande från Salvington intas hans plats av Gabriel som då fungerar som universumet Nebadons regent.

3. UNIVERSUMETS SON OCH ANDE

Fastän den Oändlige Anden genomsyrar alla tidens och rymdens universer verkar den från högkvarteret i varje lokaluniversum som en specialiserad fokusering som får personlighetens alla egenskaper genom skapande samarbete med Skaparsonen. I fråga om ett lokaluniversum är Skaparsonens administrativa auktoritet suprem; den Oändlige Anden samarbetar, i form av den Gudomliga Omvårdaren, fullständigt, fast fullkomligt jämställd.

Universumets Moderande i Salvington, Mikael's kompanjon vid övervakningen och administrationen av Nebadon, hör till den sjätte gruppen av Suprema Andar och utgör den 611.121:sta i den klassen. Hon erbjöd sig att följa med Mikael vid det tillfälle då han blev fri från sina skyldigheter i Paradiset och har allt sedan dess verkat tillsammans med honom i att skapa och styra hans universum.

Härskar-Skaparsonen är den personliga regenten i sitt universum, men i alla detaljer vid dess skötsel är Universum-Anden medregent med Sonen. Medan Anden alltid erkänner Sonen som regent och härskare tillerkänner Sonen alltid Anden en jämbördig ställning och jämlik behörighet i rikets alla ärenden. I allt sitt arbete med att skänka kärlek och liv får Skaparsonen alltid och evigt fulländat stöd och skicklig hjälp av den allvisa och evigt trogna Universum-Anden och av hela

bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

33:2.3 (367.5) Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over "all power in heaven and on earth."

33:2.4 (367.6) This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

33:2.5 (367.7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

33:3.1 (368.1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

33:3.2 (368.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

33:3.3 (368.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly sustained and ably assisted by the all-wise and ever-

hennes mångahanda följe av änglapersonligheter. Denna Gudomliga Omvårdare är i verkligheten andarnas och andepersonligheternas moder, Skaparsonens ständigt närvarande och allvisa rådgivare, och en trogen och sann manifestation av den Oändlige Anden i Paradiset.

Sonen fungerar som en far i sitt lokaluniversum. Anden har rollen av en mor, så som dödliga varelser förstår det; hon assisterar alltid Sonen och är för evigt oundgänglig för universumets administration. Vid uppror kan endast Sonen och hans associerade Söner fungera som frälsare. Anden kan aldrig börja bekämpa ett uppror eller försvara den lagliga makten, men alltid stöder Anden Sonen i allt vad han kan nödgas genomgå i sina strävanden att stabilisera styret och upprätthålla den lagliga makten i världar som befläckas av det onda eller domineras av synd. Endast en Son kan återvinna deras gemensamma skapelse, men ingen Son kunde hoppas på slutlig framgång utan oupphörlig medverkan av den Gudomliga Omvårdaren och hennes omfattande samling av andemedhjälpare, Guds döttrar, som så troget och tappert kämpar för de dödliga människornas välfärd och för sina gudomliga föräldrars ära.

Då Skaparsonen har avslutat sin sjunde och sista utgivning som skapad varelse tar den osäkerhet slut som den tidvisa isoleringen har medfört för den Gudomliga Omvårdaren, och Sonens medhjälpare i universumet blir för evigt etablerad i säkerhet och kontroll. Det är vid Skaparsonens tronbestigning som Mästarson, vid jubileernas jubileum, som Universumets Ande inför de församlade himmelska skarorna för första gången offentligt och universellt erkänner sig underordnad Sonen och förbinder sig till trohet och lydnad. Denna händelse inträffade i Nebadon vid Mikael's återkomst till Salvington efter sin utgivning på Urantia. Aldrig före detta betydelsefulla tillfälle hade Universumets Ande erkänt sig underordnad Universumets Son, och först sedan Anden sålunda frivilligt hade avstått från makt och behörighet kunde det sanningsenligt förkunnas om Sonen att "all makt i himmelen och på jorden har blivit given i hans hand".

Efter den Skapande Moderandens försäkran om underordnande erkände Nebadons Mikael ädelt sitt eviga beroende av denna Andeföljeslagare, förordnande Anden till medhärskare över sitt universums domäner och fordrade att alla deras skapade varelser försäkras Anden sin lojalitet, såsom de hade gett Sonen denna försäkran; och sedan utgavs och utsändes den slutliga "Förklaringen om Jämlikhet". Fastän Sonen var suverän härskare i sitt lokaluniversum kungjorde han för världarna Andens jämlikhet när det gäller alla former av personlighetsbegåvning och gudomliga karaktärsegenskaper. Och detta blir det överjordiska mönstret för familjeorganisationen och -styret hos till och med de ringa varelserna i rymdens världar. Detta är i sanning familjens och det på fri vilja baserade äktenskapets höga ideal.

Sonen och Anden leder nu universumet i mycket så som en far och en mor vakar över och vårdar sig om sin familj bestående av söner och döttrar. Det är inte helt opassande att tala om Universumets Ande som Skaparsonens skapande kompanjon och att anse världarnas varelser vara deras söner och döttrar — en stor och härlig familj men en som medför otaliga skyldigheter och fordrar ändlös uppsikt.

faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

33:3.4 (368.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

33:3.5 (368.5) Upon the completion of the Creator Son's seventh and final creature bestowal, the uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

33:3.6 (369.1) After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

33:3.7 (369.2) The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of untold responsibilities and endless watchcare.

Sonen initierar skapandet av vissa universumbarn medan Anden ensam svarar för att ge tillvaro åt de talrika klasser av andepersonligheter som vårdar och tjänar under ledning och vägledning av denna samma Moderande. Vid skapandet av andra typer av universumpersonligheter fungerar både Sonen och Anden tillsammans, och vid ingen skapelseakt gör den ena något utan råd och godkännande av den andra.

4. GABRIEL — DEN LEDANDE VERKSTÄLLAREN

Den Klara Morgonstjärnan utgör personaliseringen av den första identitetstanke och det första personlighetsideal som har uttänkts av Skaparsonen och den Oändlige Andens manifestation i lokaluniversumet. Om vi går bakåt till de första tiderna i lokaluniversumet, innan Skaparsonen och Moderanden hade slutit den skapande samverkans förbund, till de tider då skapandet av deras mångkunniga familj bestående av söner och döttrar ännu inte hade påbörjats, finner vi att den första gemensamma handlingen som utgår ur denna tidiga och fria förbindelse mellan dessa två gudomliga personer resulterar i skapandet av Sonens och Andens högsta andepersonlighet, den Klara Morgonstjärnan.

Det frambringas endast en enda sådan vis och majestätisk varelse i varje lokaluniversum. Den Universelle Fadern och den Evige Sonen kan skapa, och skapar i själva verket, ett obegränsat antal Söner som till sin gudomlighet är deras jämlikar; men dessa Söner kan i förening med den Oändlige Andens Döttrar skapa endast en enda Klar Morgonstjärna i varje universum, en varelse lik dem själva och en som har frikostig del i deras kombinerade natur men inte i deras skaparprivilegier. Gabriel från Salvington är lik Universumets Son när det gäller gudomligheten i sitt väsen men avsevärt begränsad i fråga om Gudomens egenskaper.

Den förstfödde till föräldrarna i ett nytt universum är en unik personlighet med många underbara egenskaper som inte kommer till synes i någondera föräldern, en varelse med en exemplarlös mångsidighet och oanad begåvning. Denna himmelska personlighet företräder Sonens gudomliga vilja i kombination med Andens skapande fantasi. Den Klara Morgonstjärnans tankar och handlingar representerar alltid till fullo både Skaparsonen och den Skapande Anden. En sådan varelse har också förmågan till en omfattande förståelse av och sympatisk kontakt med både de andliga serafiska skarorna och de materiella evolutionära viljevarelserna.

Den Klara Morgonstjärnan är inte en skapare, men han är en utomordentlig administratör, Skaparsonens personliga administrativa representant. Frånsett skapelseverksamheten och förlänandet av liv överlägger Sonen och Anden aldrig om viktiga förfaranden i universumet utan att Gabriel är närvarande.

Gabriel från Salvington är den ledande verkställaren i universumet Nebadon och han avgör alla verkställighetsbesvär som gäller dess administration. Denna verkställare i universumet skapades fullt utrustad för sitt arbete, men han har samlat erfarenhet i samband med tillväxten och utvecklingen av vår lokala

33:3.8 (369.3) The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

33:4.1 (369.4) The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son and the local universe manifestation of the Infinite Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

33:4.2 (369.5) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

33:4.3 (369.6) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

33:4.4 (370.1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

33:4.5 (370.2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

skapelse.

Gabriel är den ledande befattningshavaren för verkställandet av superuniversumbestämmelser som gäller icke-personliga ärenden i lokaluniversumet. De flesta ärenden som har att göra med massomfattande domar och de dödas uppståndelser vid domperiodernas slut, vilka avgörs av Dagarnas Forna, delegeras också till Gabriel och hans stab för verkställighet. Gabriel är sålunda den gemensamma ledande verkställaren för härskarna både i superuniversumet och i lokaluniversumet. Han har till sitt förfogande en ypperlig kår av administrativa assistenter som är skapade för sitt speciella arbete men som inte uppenbaras för de evolutionära dödliga. Förutom dessa assistenter kan Gabriel använda varje klass av himmelska varelser som verkar i Nebadon, och han är också överbefälhavare för "himplens arméer" — de himmelska härskarna.

Gabriel och hans stab är inte lärare; de är administratörer. Det är inte känt att de någonsin skulle ha avvikit från sitt reguljära arbete utom när Mikael var inkarnerad och utgiven som en skapad varelse. Under dessa utgivningar följde Gabriel alltid den inkarnerade Sonens vilja, och i samverkan med vederbörande Dagarnas Förenande blev han den verkliga ledaren för universumets angelägenheter under de senare utgivningarna. Gabriel har varit nära associerad med Urantias historia och utveckling allt sedan Mikael utgivning som dödlig.

Förutom möten med Gabriel i utgivningsvärldarna och vid tiderna för namnuppropen vid de dödas allmänna och speciella uppståndelser möter de dödliga honom sällan under sin uppstigning genom lokaluniversumet innan de installeras i det administrativa arbetet i den lokala skapelsen. Som administratörer kommer ni oberoende av klass eller grad under Gabriels ledning.

5. TREENIGHETENS AMBASSADÖRER

Den administration som personligheterna med treenighetsursprung ombesörjer upphör vid superuniversernas styrelse. Lokaluniverserna kännetecknas av dubbel tillsyn, fader-moder-tankens begynnelse. Universumets far är Skaparsonen; universumets mor är den Gudomliga Omvårdaren, lokaluniversumets Skapande Ande. Varje lokaluniversum är emellertid välsignat med närvaron av vissa personligheter från centraluniversumet och Paradiset. Ledare för denna paradigrupp i Nebadon är Paradistreenighetens ambassadör — Immanuel i Salvington — den Dagarnas Förenande som har förordnats till lokaluniversumet Nebadon. I viss mening är denne höge Treenighetens Son också den Universelle Faderns personliga representant vid Skaparsonens hov; därav hans namn Immanuel.

Immanuel i Salvington, nummer 611.121 i den sjätte klassen av de Suprema Treenighetspersonligheterna, är en varelse med en sådan sublim värdighet och en sådan storslagen självnedlåtenhet att han avvisar alla levande varelsers dyrkan och tillbedjan. Han kännetecknas av särdraget att vara den enda personligheten i hela Nebadon som aldrig har erkänt sig underordnad sin broder Mikael. Han verkar som Härskarsonens rådgivare, men han ger råd

33:4.6 (370.3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon, and he is also the commander in chief of "the armies of heaven" — the celestial hosts.

33:4.7 (370.4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

33:4.8 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. THE TRINITY AMBASSADORS

33:5.1 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of such superb condescension that he refuses the worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel only on request. In the absence of the

endast på begäran. När Skaparsonen är frånvarande kan han fungera som ordförande för vilket som helst högt universumråd, men han deltar inte i övrigt i universumets verkställighetsärenden utom vid anhöllan.

Denna Paradisets ambassadör i Nebadon är inte underställd lokaluniversumstyrets beslutanderätt. Men han har inte heller auktoritativ beslutsrätt i ett evolverande lokaluniversums verkställighetsärenden, utom när det gäller uppsikten över hans förbindelsebröder, Dagarnas Trogna, som tjänar i konstellationernas högkvarter.

Likt Dagarnas Förenande erbjuder aldrig Dagarnas Trogna konstellationernas härskare råd eller hjälp annat än på begäran. Dessa Paradisets ambassadörer i konstellationerna representerar den sista personliga närvaron av de Treenighetens Stationära Söner som verkar i rådgivande roller i lokaluniverserna. Konstellationerna är närmare förenade med superuniversumets administration än lokalsystemen som administreras uteslutande av personligheter födda i lokaluniversumet.

6. ALLMÄN ADMINISTRATION

Gabriel är den ledande verkställaren och egentliga administratören i Nebadon. Mikael's frånvaro från Salvington stör på intet sätt den regelbundna skötseln av universumets angelägenheter. Under Mikael's frånvaro, så som nyligen då han deltog i en sammankomst för Orvontons Härskarsöner i Paradiset, är Gabriel universumets regent. Vid alla sådana tillfällen rådgör Gabriel alltid om alla större problem med Immanuel i Salvington.

Fader-Melkisedek är Gabriels förste assistent. När den Klara Morgonstjärnan är frånvarande från Salvington övertas hans skyldigheter av denne ursprunglige Melkisedekson.

De olika underadministrationerna i universumet har fått sig tilldelat vissa speciella ansvarsområden. Medan en systemstyrelse i allmänhet ser till sina planeters välfärd är den speciellt sysselsatt med levande varelsers fysiska status, med biologiska problem. Konstellationshärskarna i sin tur fäster speciell uppmärksamhet på de sociala och administrativa förhållanden som råder på olika planeter och i olika system. En konstellationsstyrelse arbetar huvudsakligen med förenhetligande och stabilisering. På en högre nivå är universumets härskare mera upptagna av världarnas andliga ställning.

Ambassadörerna utnämns genom domstolsbeslut och de representerar ett universum i andra univers. Konsulerna är konstellationernas inbördes representanter och representanter i universumets högkvarter; de utnämns genom lagstiftningsbeslut och verkar endast inom lokaluniversumets område. Observatörerna förordnas med verkställighetsbeslut av en Systemhärskare att representera detta system i andra system och i konstellationens huvudstad, och även de fungerar endast inom lokaluniversumets område.

Från Salvington går informationsutsändningar samtidigt ut till konstellationshögkvarteren, systemhögkvarteren och de enskilda planeterna. Alla

Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

^{33:5.3 (371.1)} This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the constellations.

^{33:5.4 (371.2)} The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. GENERAL ADMINISTRATION

^{33:6.1 (371.3)} Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

^{33:6.2 (371.4)} The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

^{33:6.3 (371.5)} The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

^{33:6.4 (371.6)} Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative decree and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

^{33:6.5 (371.7)} From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to

högre klasser av himmelska varelser kan utnyttja denna tjänst för kommunikation med sina kamrater spridda överallt i universumet. Universumets utsändningar når alla bebodda världar oberoende av deras andliga ställning. Interplanetarisk förbindelse förvägras endast de världar som befinner sig i andlig karantän.

Konstellationens informationsutsändningar sänds periodiskt ut av ledaren för Konstellationsfäderna från konstellationens högkvarter.

Tideräkningen uppskattas, beräknas och rättas till av en speciell grupp av varelser i Salvington. Standarddagen i Nebadon motsvaras av aderton dagar, sex timmar plus två och en halv minuter enligt urantiatid. Nebadonåret består av ett segment av tiden för universumets omlopp i förhållande till Uversas bana och uppgår till ett hundra dagar av standardtiden i universumet, omkring fem år av Urantiatid.

Nebadontiden som utsänds från Salvington är standard för alla konstellationer och system i detta lokaluniversum. Varje konstellation sköter sina ärenden enligt nebadontid, men systemen har sin egen tideräkning, såsom även de enskilda planeterna.

Dagen i Satania är enligt tideräkningen i Jerusem något mindre (1 timme, fyra minuter och 15 sekunder) än tre dagar enligt Urantiatid. Dessa tider benämns i allmänhet Salvington- eller universumtid och Satania- eller systemtid. Standardtiden är universumtid.

7. NEBADONS DOMSTOLAR

Mästarsonen, Mikael, tar supremt befattning med endast tre ting: skapande, upprätthållande och omvårdnad. Han tar inte personligen del i det juridiska arbetet i universumet. Skapare sitter aldrig till doms över sina skapade; sådant sköts uteslutande av varelser med hög utbildning och egen erfarenhet av den skapades liv.

Hela den rättsliga mekanismen i Nebadon står under Gabriels uppsikt. De högre domstolarna, som är belägna i Salvington, behandlar problem med allmän betydelse för universumet och appellationsmål som kommer upp från systemdomstolarna. Det finns sjuttio grenar av dessa universumdomstolar, och de fungerar i sju avdelningar om tio sektorer var. I alla ärenden som skall avgöras leds förhandlingarna av en magistrat med två medlemmar, en domare med bakgrund i fulländningen och en magistratsperson med erfarenhet av uppstigningen.

När det gäller domsrätt är domstolarna i lokaluniverserna begränsade i följande ärenden:

1. Administrationen i lokaluniversumet gäller skapande, evolution, upprätthållande och omvårdnad. Universumets domstolar har därför inte rätt att döma de fall som gäller frågan om evigt liv eller död. Detta har ingenting att göra med den naturliga döden så som den förekommer på Urantia, men om frågan om rätten till fortsatt existens, evigt liv, kommer upp för avgörande måste den hänskjutas till domstolarna i Orvonton, och i de fall som avgörs till individens nackdel måste alla domar om utsläckning verkställas på order av superstyrelsens härskare och av deras representanter.

individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

33:6.6 (372:1) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

33:6.7 (372:2) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

33:6.8 (372:3) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

33:6.9 (372:4) The day in Satania, as reckoned on Jerusem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. THE COURTS OF NEBADON

33:7.1 (372:5) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation, sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

33:7.2 (372:6) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

33:7.3 (372:7) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

33:7.4 (372:8) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers

2. Försummelse eller avfallande hos någon av Guds Söner i lokaluniversumet, vilket riskerar deras ställning och auktoritet som Söner avgörs aldrig vid en Sons domstolar; en sådan oenighet skulle omedelbart föras inför superuniversumets domstolar.

3. Frågan om återupptagande efter andlig isolering av någon beståndsdel i ett lokaluniversum — sådan som ett lokalsystem — i kretsen av dem som har fullvärdig andlig ställning i den lokala skapelsen måste godkännas av superuniversumets höga rådsförsamling.

I alla andra ärenden är domstolarna i Salvington den sista och suprema instansen. Det finns ingen möjlighet att besvära sig över eller undkomma deras avgöranden och påbud.

Oberoende av hur orättvist mänskliga tvister ibland kan förefalla att avgöras på Urantia råder dock rättvisa och gudomlig opartiskhet i universumet. Ni lever i ett välordnat universum och förr eller senare kan ni förlita er på att bli behandlade rättvist, ja även barmhärtigt.

8. DE LAGSTIFTANDE OCH VERKSTÄLLANDE FUNKTIONERNA

I Salvington, Nebadons högkvarter, finns det inga egentliga lagstiftande organ. Universumets högkvartersvärldar är till stor del sysselsatta med juridiska avgöranden. Lokaluniversumets lagstiftande församlingar är belägna i högkvarteren i de ett hundra konstellationerna. Systemen sysslar i huvudsak med de lokala skapelsernas verkställande och administrativa arbete. Systemhärskarna och deras medarbetare genomför konstellationshärskarnas lagmässiga beslut och verkställer de rättsliga avgörandena från universumets högre domstolar.

Fastän egentligt lagstiftande inte sker i universumets högkvarter verkar en mängd olika sammanslutningar för rådgivning och forskning i Salvington, och de är sammansatta och skötta på olika sätt i enlighet med sitt omfång och syfte. En del är bestående; andra upplöses då de har fullföljt sitt ändamål.

Lokaluniversumets suprema råd består av tre medlemmar från varje system och sju representer från varje konstellation. System som befinner sig i isolation är inte representerade i denna rådsförsamling, men de tillåts sända observatörer som är närvarande och studerar alla dess överväganden.

De suprema sanktionernas ett hundra råd finns också i Salvington. Ledarna för dessa råd bildar Gabriels omedelbara arbetskabinett.

Alla resultat från de höga rådgivande universumråden överförs antingen till de juridiska organen i Salvington eller till de lagstiftande församlingarna i konstellationerna. Dessa höga råd saknar auktoritet eller makt att genomföra sina rekommendationer. Om deras råd baserar sig på grundlagarna i universumet, då fattar domstolarna i Nebadon beslut om deras verkställande; men om deras rekommendationer har att göra med lokala förhållanden

of the supergovernment.

33:7.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

33:7.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

33:7.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

33:7.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

33:8.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local creations. The System Sovereigns and their associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

33:8.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

33:8.3 (373.5) *The supreme council* of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

33:8.4 (373.6) *The one hundred councils of supreme sanction* are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.

33:8.5 (373.7) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to

eller nödsituationer måste de föras ned till konstellationens lagstiftande församlingar för övervägande och sedan till systemmyndigheterna för verkställande. Dessa höga råd är i verkligheten universumets superlegislaturer, men de fungerar utan auktoritet för antagande och utan makt för verkställande.

Fastän vi talar om universumets administration med termer som "domstolar" och "rådsförsamlingar" bör man förstå att dessa andliga transaktioner är mycket olika de mera primitiva och materiella aktiviteterna på Urantia för vilka samma benämningar används.

[Framfört av Ledaren för Ärkeänglarna i Nebadon.]

the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

^{33:8.6 (373.8)} While we speak of universe administration in terms of "courts" and "assemblies," it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia which bear corresponding names.

^{33:8.7 (373.9)} [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

Kapitel 34. Lokaluniversumets Moderande

⇐ 033

Urantiaboken

035 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 34

LOKALUNIVERSUMETS MODERANDE

Sektioner

Introduktion

1. Personaliseringen av den Skapande Anden
2. Den Gudomliga Omvårdarens väsen
3. Sonen och Anden i tid och rymd
4. Strömkretsarna i lokaluniversumet
5. Andens omvårdnad
6. Anden i människan
7. Anden och köttet

Introduktion

NÄR en Skaparson personaliseras av den Universelle Fadern och den Evige Sonen, då individualiserar den Oändlige Anden en ny och unik representation av sig själv som åtföljer denne Skaparson till rymdens områden för att där vara hans partner, först i det fysiska organiserandet och senare i skapandet och omvårdnaden av varelserna i det nyligen projekterade universumet.

En Skapande Ande reagerar både på fysiska och andliga realiteter; så även en Skaparson; och sålunda är de jämlika och associerade i administrationen av ett lokaluniversum i tid och rymd.

Dessa Dotterandar har del i den Oändlige Andens väsen, men de kan inte fungera samtidigt i arbetet med fysiskt skapande och med andlig omvårdnad. I det fysiska skapandet ger Universumets Son mönstret medan Universumets Ande sätter igång materialisationen av fysiska realiteter. Sonen opererar med styrkemönster men Anden omformar dessa energiskapelser till fysiska substanser. Fastän det i någon mån är svårt att beskriva den Oändlige Andens tidiga universumnärvaro som en person, är Andepartnern för Skaparsonen, det oaktat, personlig och har alltid fungerat som en tydligt urskiljbar individ.

1. PERSONALISERINGEN AV DEN SKAPANDE ANDEN

PAPER 34

THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

INTRODUCTION

34:0.1 (374.1) WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

34:0.2 (374.2) A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

34:0.3 (374.3) These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical substances. Although it is somewhat difficult to portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE SPIRIT

Efter det att det fysiska organiserandet av ett stjärn- och planetkomplex har avslutats och energiströmkretsarna har etablerats av superuniversumets styrkecentrer, sedan detta preliminära skapelsearbete har utförts av den Oändlige Andens representanter verkande genom och under ledning av hans skapande fokusering i lokaluniversumet, då går Mikaelsonens kungörelse ut om att det härnäst i det nyligen organiserade universumet skall projekteras liv. Sedan Paradiset har erkänt denna avsiktsproklamation inträffar en reaktion av godkännande i Paradistreenigheten, varefter den Härskarande i vars superuniversum denna nya skapelse undergår organisering försvinner in i Gudomarnas andliga sken. Under tiden närmar sig de andra Härskarandarna denna Paradisgudomarnas centrala boning, och senare då den gudomsomfamnade Härskaranden träder fram inför sina kollegor inträffar det som kallas för en "primär eruption". Detta är en ofantlig andlig blix, ett fenomen som klart kan urskiljas så långt borta som i det ifrågavarande superuniversumets högkvarter; och samtidigt med denna föga förstådda treenighetsmanifestation inträffar en betydande förändring i naturen av närvaron och styrkan i den Oändlige Andens skapande ande som är bosatt i detta lokaluniversum. Som svar på dessa paradisenomen personaliseras omedelbart inför Skaparsonen en ny personlig representation av den Oändlige Anden. Detta är den Gudomliga Omvårdaren. Skaparsonens individualiserade Skapande Andemedhjälpare har blivit hans personliga skapande medarbetare, lokaluniversumets Moderande.

Från och genom denna nya personliga avskiljning från Medskaparen utgår de etablerade strömmar och anvisade strömkretsar av andekraft och andligt inflytande som är bestämda att genomströmma alla världar och varelser i detta lokaluniversum. I verkligheten är denna nya och personliga närvaro endast en omformning av den från förut existerande och mindre personliga medarbetaren till Sonen i hans tidigare arbete med organisering av det fysiska universumet.

Detta är med några få ord berättelsen om ett oerhört stort drama, men det är nästan allt som kan berättas om dessa betydelsefulla händelser. De är ögonblickliga, outgrundliga och ofattbara; hemligheten med tekniken och förfarandet ligger i Paradistreenighetens famn. Endast om en sak är vi förvissade: Andenärvaron i lokaluniversumet under tiden för det rent fysiska skapandet eller organiserandet var ofullständigt differentierad från den Oändlige Anden i Paradiset; däremot, efter det att den övervakande Härskaranden åter uppenbarar sig från Gudarnas hemliga omfamning och efter blixten av andlig energi, förändras den lokala manifestationen av den Oändlige Anden plötsligt och fullständigt till att personligen likna den Härskarande som befann sig i förvandlande förbindelse med den Oändlige Anden. Lokaluniversumets Moderande får sålunda en personlig natur som är färgad av naturen hos Härskaranden i superuniversumet för ifrågavarande astronomiska förvaltningsområde.

Denna personaliserade närvaro av den Oändlige Anden, lokaluniversumets Skapande Moderande, är i Satania känd som den Gudomliga Omvårdaren. För

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a "primary eruption." This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-existent and less personal associate of the Son in his earlier work of physical universe organization.

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

34:1.4 (375.3) This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical

alla praktiska syften och andliga ändamål är denna manifestation av Gudomen en gudomlig individ, en andeperson. Och som sådan är hon erkänd och ansedd av Skaparsonen. Det är genom denna lokalisering och personalisering av det Tredje Ursprunget och Centret i vårt lokaluniversum, som Anden senare kunde bli så helt underställd Skaparsonen att det om denne Son sanningsenligt sades: "All makt i himlen och på jorden har anförtratts honom".

2. DEN GUDOMLIGA OMVÅRDARENS VÄSEN

Efter att ha undergått en uppenbar personlighetsomvandling vid tiden för livets skapande fungerar den Gudomliga Omvårdaren som en person och samarbetar på ett mycket personligt sätt med Skaparsonen vid planerandet och skötseln av de omfattande ärendena i deras lokala skapelse. För många varelsetyper i universumet kan även denna representation av den Oändlige Anden förefalla att inte vara helt personlig under tidsåldrarna före Mikael's slutliga utgivning; men efter det att Skaparsonen har upphöjts till en Mästarsons suveräna makt förstärks de personliga egenskaperna hos den Skapande Moderanden till den grad att hon känns igen som en person av alla individer som kommer i kontakt med henne.

Från sin tidigaste association med Skaparsonen har Universumets Ande alla den Oändlige Andens egenskaper för fysisk kontroll, inklusive full förmåga till antigravitation. Efter det att Universumets Ande har uppnått personlig ställning utövar hon alldeles lika täckande och fullständig kontroll av sinnesgravitationen i lokaluniversumet som den Oändlige Anden skulle göra vid personlig närvaro.

I varje lokaluniversum fungerar den Gudomliga Omvårdaren i enlighet med naturen och de inneboende karakteristika hos den Oändlige Anden så som de förkroppsligas i en av de Sju Härskarandarna i Paradiset. Fastän det finns en grundläggande enhetlighet i karaktären hos alla Universumandar finns det också en funktionell olikhet som bestäms av deras ursprung hos en av de Sju Härskarandarna. Denna olikhet i ursprunget är förklaringen till att lokaluniversernas Moderandar fungerar på olika sätt i olika superuniverser. Men i fråga om alla väsentliga andliga egenskaper är dessa Andar identiska, lika andliga och alltigenom gudomliga, oberoende av differentiering enligt superuniversum.

Den Skapande Anden är medansvarig med Skaparsonen vid produktionen av världarnas skapade varelser och hon sviker aldrig Sonen i strävandena att upprätthålla och bevara dessa skapelser. Liv tilldelas och uppehålls genom den Skapande Andens förmedling. "Du sänder ut din Ande, då blir de skapade. Du förnyar jordens anlete."

Vid skapandet av ett universum med förståndsvarelser fungerar den Skapande Moderanden först inom universumfulländningens sfär och samarbetar med Sonen i skapandet av den Klara Morgonstjärnan. Senare närmar sig Andens efterkommande allt mera klassen av skapade varelser på planeterna, alldeles så som Sönerna sjunker i grad

intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, "All power in heaven and on earth has been intrusted to him."

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

34:2.1 (375.4) Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting individuals.

34:2.2 (375.5) From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

34:2.3 (375.6) In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature and inherent characteristics of the Infinite Spirit as embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

34:2.4 (376.1) The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. "You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth."

34:2.5 (376.2) In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the

från Melchizedekarna till de Materiella Sönerna, som faktiskt tar kontakt med världarnas dödliga. I den senare evolutionen av dödliga varelser förmedlar Livsbärarsönerna den fysiska kroppen, fabricerad av det existerande organiserade materialet i världen, medan Universumets Ande bidrar med "livsanden".

Fastän det sjunde segmentet i storuniversum i många avseenden kanske kan vara långsamt i utvecklingen ser eftersinnande utforskare av våra problem fram mot att en utomordentligt välbalanserad skapelse evolverar under kommande tidsåldrar. Vi förespår denna högggradiga symmetri i Orvonton emedan den Ande som leder detta superuniversum är ledare för Härskarandarna i höjden, en andeintelligens som förkroppsligar den balanserade föreningen och fulländade koordineringen av särdragen och karaktären hos alla tre eviga Gudomar. Vi är långsamma och efterblivna i jämförelse med andra sektorer, men vi kan otvivelaktigt vänta oss en transcendent utveckling och ett enastående uppnående en gång under framtidens eviga tidsåldrar.

3. SONEN OCH ANDEN I TID OCH RYMD

Varken den Evige Sonen eller den Oändlige Anden är begränsad eller betingad av vare sig tid eller rymd, men de flesta av deras efterkommande är det.

Den Oändlige Anden genomsyrar all rymd och bebor evighetens cirkel. I sina personliga kontakter med tidens barn måste dock den Oändlige Andens personligheter ofta räkna med tidselement, om än mindre med rymden. Många former av sinnesomvårdnad ignorerar rymden men medför en tidsfördröjning vid koordinerandet av olika nivåer av verklighet i universum. En Ensam Budbärare är praktiskt taget oberoende av rymden, förutom att det faktiskt åtgår tid att färdas från en plats till en annan; och det finns andra liknande men för er okända väsen.

I fråga om personliga privilegier är en Skapande Ande till fullo och totalt oberoende av rymden, men inte av tiden. Det finns ingen specialiserad personlig närvaro av denna Universumande vare sig i konstellationernas eller i systemens högkvarter. Hon är likvärdigt och utspritt närvarande överallt i sitt lokaluniversum och är därför alldeles lika bokstavligt och personligt närvarande i en värld som i en annan.

Endast när det gäller tidselementet är en Skapande Ande någonsin begränsad i sin omvårdnadsverksamhet i universumet. En Skaparson handlar ögonblickligen överallt i sitt universum; men den Skapande Anden måste i den universella sinnesverksamheten räkna med tiden, såvida hon inte medvetet och avsiktligt utnyttjar de personliga privilegierna som Universumets Son förfogar över. Vid rent andlig funktion verkar den Skapande Anden också oberoende av tiden, såsom även i sin samverkan med den hemlighetsfulla återspeglingsverksamheten i universumet.

Fast den Evige Sonens strömkrets för andegravitation fungerar oberoende av både tid och rymd är inte Skaparsonens alla funktioner undantagna de begränsningar som rymden för med sig. Om man undantar händelserna i de evolutionära världarna förefaller dessa Mikaelsooner att kunna verka relativt

Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing organized material of the realm, while the Universe Spirit contributes the "breath of life."

34:2.6 (376.3) While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

34:3.1 (376.4) Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

34:3.2 (376.5) The Infinite Spirit pervades all space and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

34:3.3 (376.6) In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

34:3.4 (376.7) Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the mysterious function of universe reflectivity.

34:3.5 (377.1) Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator

oberoende av tiden. En Skaparson handikappas inte av tiden, men han betingas av rymden; han kan inte personligen vara på två platser samtidigt. Mikael från Nebadon handlar tidlöst inom sitt eget universum och med hjälp av återspeglings praktiskt taget så inom superuniversumet. Han kommunicerar tidlöst direkt med den Evige Sonen.

Den Gudomliga Omvårdaren är Skaparsonens förståelsefulla medhjälpare som gör det möjligt för honom att övervinna och kompensera sina inneboende begränsningar beträffande rymden, ty när dessa två fungerar i administrativ förening är de praktiskt taget oberoende av tid och rymd inom gränserna för sin lokala skapelse. Därför, såsom man i praktiken kan observera överallt i ett lokaluniversum, fungerar Skaparsonen och den Skapande Anden vanligen oberoende av både tid och rymd eftersom vardera alltid har till sitt förfogande den andras oberoende av tid eller rymd.

Endast absoluta varelser är oberoende av tid och rymd i absolut bemärkelse. Majoriteten av de personer som lyder under den Evige Sonen eller den Oändlige Anden är beroende av både tid och rymd.

När en Skapande Ande blir "rymdmedveten" förbereder hon sig på att erkänna ett begränsat "rymdområde" som sitt, ett rike inom vilket hon kan vara rymdfri i motsats till all annan rymd som hon skulle betingas av. Man är fri att välja och handla endast inom det område som ens medvetande omfattar.

4. STRÖMKRETSARNA I LOKALUNIVERSUMET

Det finns tre särskilda andeströmkretsar i lokaluniversumet Nebadon:

1. Skaparsonens utgivningsande, Tröstaren, Sanningens Ande.
2. Den Gudomliga Omvårdarens andeströmkrets, den Heliga Anden.
3. Strömkretsen för förståndsomvårdnad, inkluderande de sju biträdande sinnesandarnas mer eller mindre förenade aktiviteter men olika funktioner.

Skaparsönerna är utrustade med en ande som är närvarande i universumet och på många sätt är jämförbar med de i Paradiset stationerade Sju Härskarandarnas ande. Detta är Sanningens Ande som utgjuts över en värld av en Gåvoson sedan han har fått andlig äganderätt till denna värld. Denna utgivna Tröstare är den andliga kraft som ständigt drar alla sanningssökare till Honom som är sanningens personifikation i lokaluniversumet. Denna ande är en inre utrustning hos Skaparsonen, och den utgår från hans gudomliga natur precis så som huvudströmkretsarna i storuniversum härleds från Paradisgudomarnas personlighetsnärvaro.

Skaparsonen kan komma och gå; hans personliga närvaro kan befinna sig i lokaluniversumet eller annanstans; Sanningens Ande fungerar dock ostörd, ty fast denna gudomliga närvaro härrör från Skaparsonens personlighet är den funktionellt centrerad i den Gudomliga Omvårdarens person.

Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the Eternal Son directly.

34:3.6 (377.2) The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time *and* space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

34:3.7 (377.3) Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

34:3.8 (377.4) When a Creative Spirit becomes "space conscious," she is preparing to recognize a circumscribed "space domain" as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned. One is free to choose and act only within the realm of one's consciousness.

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

34:4.1 (377.5) There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

34:4.2 (377.6) 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.

34:4.3 (377.7) 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.

34:4.4 (377.8) 3. The intelligence-ministry circuit, including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

34:4.5 (377.9) The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

34:4.6 (377.10) The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

Universumets Moderande däremot lämnar aldrig lokaluniversumets högkvarteretsvärld. Skaparsonens ande kan fungera, och gör det också, oberoende av Sonens personliga närvaro, men detta gäller inte för hennes personliga ande. Den Gudomliga Omvårdarens Heliga Ande skulle upphöra att fungera om hennes personliga närvaro flyttades från Salvington. Hennes andenärvaro tycks vara fast ankrad i universumets högkvarteretsvärld, och det är just detta faktum som gör det möjligt för Skaparsonens ande att fungera oberoende av var Sonen befinner sig. Universumets Moderande verkar som universumfokus och -centrum för Sanningens Ande såväl som för hennes egen personliga inflytelse, den Heliga Anden.

Skaparen Fader-Sonen och den Skapande Moderanden bidrar båda på olika sätt till sinnesutrustningen hos sina barn i lokaluniversumet. Den Skapande Anden begåvar emellertid inte sinne förrän hon har försetts med personliga privilegier.

De superevolutionära personlighetsklasserna i ett lokaluniversum begåvas med lokaluniversumets typ av superuniversumets sinnesmönster. Det evolutionära livets människo- och lägre än människan stående klasser begåvas med de biträdande andarnas typ av sinnesministration.

De sju biträdande sinnesandarna är skapade av ett lokaluniversums Gudomliga Omvårdare. Dessa sinnesandar är likartade till karaktären men olika till sin förmåga, och de har alla lika del i naturen hos Universumets Ande fastän de knappast kan anses vara personligheter som kan särskiljas från sin Moder-Skapare. De sju sinneshjälparna har getts följande namn: visdomens ande, dyrkans ande, rådets ande, kunskapens ande, modets ande, förståelsens ande, intuitionens, den snabba uppfattningens, ande.

Dessa är "Guds sju andar", "som eldbloss brinnande framför tronen", som profeten såg i visionens symboler. Men han såg inte de tjugofyra vakternas troner runt omkring dessa biträdande sinnesandar. Denna redogörelse representerar en sammanblandning av två skildringar av vilka den ena hänför sig till universumets högkvarter och den andra till systemets huvudstad. De tjugofyra äldstes troner finns i Jeruslem, högkvarteret i ert lokalsystem av bebodda världar.

Det var emellertid om Salvington som Johannes skrev: "Och från tronen utgick ljungeldar och dunder och tordön" — universumets informationsutsändningar till lokalsystemen. Han såg också lokaluniversumets varelser för riktningskontroll, högkvarteretsvärldens levande kompasser. Denna riktningskontroll i Nebadon upprätthålls av Salvingtons fyra kontrollvarelser som verkar över universumets strömkretsar och skickligt assisteras av den första fungerande sinnesanden, intuitionens hjälpare, den "snabba uppfattningens" ande. Beskrivningen av dessa fyra varelser — på svenska kallade vilddjur — har blivit bedrövlighet vanställd; de är enastående vackra och utsökta till sin gestalt.

Kompassens fyra väderstreck är universella och inbyggda i livet i Nebadon. Alla levande varelser har kroppsenheter som är känsliga för och reagerar på dessa riktningsströmmar. Dessa varelseskapelser dupliceras ned från universumet till de enskilda

34:4.7 (378.1) The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal influence, the Holy Spirit.

34:4.8 (378.2) The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

34:4.9 (378.3) The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

34:4.10 (378.4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom*, the spirit of *worship*, the spirit of *counsel*, the spirit of *knowledge*, the spirit of *courage*, the spirit of *understanding*, the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378.5) These are the "seven spirits of God," "like lamps burning before the throne," which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jeruslem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378.6) But it was of Salvington that John wrote: "And out of the throne proceeded lightnings and thunders and voices" — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of "quick understanding." But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

34:4.13 (378.7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated on down through the universe

planeterna och i samverkan med världarnas magnetiska krafter aktiverar de mängderna av mikroskopiska kroppar i den animala organismen så att dessa riktningceller alltid pekar mot norr och söder. Sålunda är riktningssinnet för alltid fixerat hos universumets levande varelser. Människosläktet är inte helt omedvetet om detta sinne. Dessa kroppar observerades för första gången på Urantia ungefär vid tiden för denna berättelse.

5. ANDENS OMVÅRDNAD

Den Gudomliga Omvårdaren samarbetar med Skaparsonen i utformandet av liv och skapandet av nya varelseklasser ända fram till tiden för hans sjunde utgivning, och sedan han har upphöjts till full suveränitet i sitt universum fortsätter hon samverkan med Sonen och Sonens utgivna ande i det fortsatta arbetet med världarnas omvårdnad och planeternas framåtskridande.

I de bebodda världarna påbörjar Anden arbetet med det evolutionära framåtskridandet, börjande med världens livlösa material. Först utger hon växtrikets liv, därefter djurvärldens organismer och sedan de första klasserna av människoliv; och varje efterföljande tilldelning medför ytterligare utveckling av den evolutionära potentialen i det planetariska livet, från de första och primitiva stadierna till uppkomsten av viljevarelser. Detta Andens arbete sker till stor del genom de sju sinneshjälparna, löftets andar, det förenande och koordinerande andesinnet på de evolverande planeterna vilket ständigt och enhetligt leder människoraserna mot högre idéer och andliga ideal.

Den dödliga människan upplever för första gången Andens omvårdnad i förening med sinne när det rent animaliska sinnet, som de evolutionära varelserna är försedda med, utvecklar förmågan att ta emot dyrkans och visdomens sinneshjälpare. De sjätte och sjunde sinneshjälparnas verksamhet anger en sinnesevolution som når över tröskeln till andlig omvårdnad. Och omedelbart ansluts dessa sinnen i vilka dyrkan och visdom kan fungera till den Gudomliga Omvårdarens andliga strömkretsar.

När sinnet sålunda har kommit i åtnjutande av den Heliga Andens omvårdnad har det förmågan att (medvetet eller omedvetet) ta emot den Universella Faderns andliga närvaro — Tankeriktaren. Men det är först då en Utgivningsson har frigjort Sanningens Ande för planetarisk omvårdnad av alla dödliga som alla normala sinnen automatiskt bereds för att ta emot Tankeriktaren. Sanningens Ande arbetar som ett med närvaron av den Gudomliga Omvårdarens ande. Denna dubbla andeförbindelse svävar över världarna för att lära ut sanning och andligen upplysa människornas sinnen, för att inspirera själarna hos de uppstigande släktenas varelser och för att ständigt leda de folk som bebor de evolutionära planeterna mot deras gudomliga bestämmelse, deras mål i Paradiset.

Fastän Sanningens Ande utgjuts över allt kött bestäms gränserna för funktionen och styrkan hos denna Sonens ande nästan helt av människans personliga mottagande av det som utgör kärnan i Gåvosonens mission. Den Heliga Anden är delvis

to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

34:5.1 (379.1) The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son's bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

34:5.2 (379.2) On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

34:5.3 (379.3) Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

34:5.4 (379.4) When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father — the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

34:5.5 (379.5) Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly

oberoende av människans inställning och delvis betingad av beslut och samverkan som utgår från människans vilja. Men i varje fall blir den Heliga Andens omvårdnad allt effektivare i helgandet och förändligandet av det inre livet hos de dödliga som mer fullödigt lyder den gudomliga ledningen.

Som individer har ni inte i er ägo någon avskild del eller avskilt väsen av Skaparen Fader-Sonens ande eller av den Skapande Moderanden; dessa andeformer tar inte kontakt med eller bor inne i tankecentren i individens sinne, såsom Mysterieledsagarna. Tankeriktarna är definitiva individualiseringar av den Universella Faderns förpersonliga verklighet. De dväls i själva verket i det dödliga sinnet som en verklig del av detta sinne, och de arbetar ständigt i fulländad harmoni med Skaparsonens och den Skapande Andens kombinerade andar.

Närvaron av den Heliga Anden från Universumdottern till den Oändlige Anden, av Sanningens Ande från Universumsonen till den Evige Sonen och av Riktaranden från den Universella Fadern i eller med en evolutionär dödlig, anger symmetri i den andliga utrustningen och omvårdnaden och gör en sådan dödlig kvalificerad att medvetet erfara trosfaktumet om att vara en Guds son.

6. ANDEN I MÄNNISKAN

Då evolutionen på en bebodd planet framskrider och dess invånare blir mer förändligare kan ytterligare andliga inflytelser tas emot av dessa mogna personligheter. När de dödliga förkovrar sig i att kontrollera sinnet och förnimma anden blir dessa mångahanda former av andeomvårdnad allt mer samordnade till funktionen; de flyter i tilltagande grad samman med Paradistreenighetens överordnade verksamhet.

Fastän Gudomligheten kan vara flertalig i sin manifestation är Gudomen i människans erfarenhet entalig, alltid en. Inte heller upplever människan den andliga omvårdnaden som flertalig. Oberoende av mångtaligheten i ursprunget är alla andeinflytelser funktionellt en och densamma. De är verkligen en enda, ty de är Gud den Sjufaldiges andeomvårdnad i och för de skapade varelserna i storuniversum; och när varelserna växer i uppskattningen av och mottagligheten för denna andens förenande omvårdnad blir den i deras erfarenhet Gud den Supremes omvårdnad.

Från den eviga härlighetens höjder stiger den gudomliga Anden ned längs en lång serie trappsteg för att möta dig sådan du är och där du är, för att därefter i trons partnerskap kärleksfullt omfamna själen, som är av dödligt ursprung, och påbörja den säkra och stadiga återfärden längs dessa trappsteg från nedstigningen utan att stanna förrän den evolutionära själen är tryggt upphöjd till dessa samma salighetens höjder varifrån den gudomliga Anden ursprungligen drog ut på detta uppdrag av barmhärtighet och omvårdnad.

Andliga krafter söker och uppnår ofelbart sina egna ursprungliga nivåer. Då de har dragit ut från det Eviga återvänder de med säkerhet dit, och de för med sig alla de tidens och rymdens barn som har omfattat den inre Riktarens ledning och undervisning, de som har blivit sant "födda av Anden", Guds trossöner.

independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully obey the divine leadings.

34:5.6 (379.6) As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

34:5.7 (380.1) The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. THE SPIRIT IN MAN

34:6.1 (380.2) With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

34:6.2 (380.3) Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always *one*. Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function. Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

34:6.3 (380.4) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condescension, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

34:6.4 (380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly "born of the Spirit,"

Den gudomliga Anden är källan till den ständiga omvårdnaden och uppmuntran av människobarnen. Din styrka och din gärning är "efter hans barmhärtighet, genom förnyelse i Anden". Det andliga livet förbrukas, liksom den fysiska energin. Andlig ansträngning leder till relativ andlig utmattnings. Hela uppstigningserfarenheten är verklig såväl som andlig; därför är det sant skrivet: "Det är Anden som stimulerar." "Anden ger liv."

Den döda teorin i även de förnämsta religiösa doktrinerna är maktlös när det gäller att omforma människans karaktär eller reglera de dödlighets beteende. Vad dagens värld behöver är den sanning som er lärare fordom förkunnade: "Icke med ord allenast, utan i kraft och Helig Ande." Den teoretiska sanningens utsäde är dött, de högsta moraluppfattningarna är utan verkan innan den gudomliga Anden andas på sanningens former och ger liv åt rättfärdighetens formler.

De som har tagit emot och insett Guds närvaro inom sig har blivit födda av Anden. "Ni är Guds tempel, och Guds ande bor i er." Det är inte tillräckligt att denna ande utgjuts över er; den gudomliga Anden måste dominera och reglera varje fas av människans erfarenhet.

Det är närvaron av den gudomliga Anden, livets vatten, som förhindrar det dödliga missnöjets förtärande törst och det oförändligade människosinnet obeskriverliga hunger. Av Anden motiverade varelser "törstar aldrig någonsin, ty detta andliga vatten skall i dem bli en tillfredsställelsens källa vars vatten stiger upp med evigt liv." Sådana gudomligt vattnade själar är så gott som oberoende av den materiella omgivningen när det gäller livets fröjder och den tillfredsställelse som den jordiska tillvaron skänker. De är andligen upplysta och vederkvickta, moraliskt styrkta och välrustade.

I varje dödlig finns det en dubbel natur: de nedärvda animala tendenserna och den höga kallelse som andeutrustningen ger. Under det korta liv ni lever på Urantia kan dessa två olika och motsatta drivkrafter sällan försonas; de kan knappast harmoniseras och förenas; men under hela din livstid verkar den förenade Anden ständigt för att hjälpa dig att underkasta köttet mer och mer under Andens ledning. Fastän du måste genomleva hela ditt materiella liv, fastän du inte kan komma undan kroppen och dess behov, icke desto mindre har du ifråga om syfte och ideal förmågan att i tilltagande grad underkasta den djuriska naturen under Andens välde. Inom dig finns faktiskt en sammansvärjning av andliga krafter, ett förbund av gudomliga makter, som uteslutande syftar till att åstadkomma din slutliga frigörelse från materiell trældom och finita handikapp.

Avsikten med all denna verksamhet är "att ni genom Hans ande växer till i kraft till er inre människa". Och allt detta representerar endast de förberedande stegen för den slutliga uppnåelsen av trons och tjänstens fulländning, den erfarenhet där ni skall bli "uppfyllda av all Guds fullhet", "ty alla de som leds av Guds ande, de är Guds söner".

Anden tvingar aldrig, endast leder. Om du är villig att lära dig, om du önskar nå upp till andenivåer och nå de gudomliga höjderna, om du uppriktigt önskar nå det eviga målet, då skall den gudomliga Anden varsamt och

the faith sons of God.

34:6.5 (380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is "according to his mercy, through the renewing of the Spirit." Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, "It is the Spirit that quickens." "The Spirit gives life."

34:6.6 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: "Not in word only but also in power and in the Holy Spirit." The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

34:6.7 (381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. "You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you." It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

34:6.8 (381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings "never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting." Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

34:6.9 (381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

34:6.10 (381.4) The purpose of all this ministration is, "That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man." And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be "filled with all the fullness of God," "for all those who are led by the spirit of God are the sons of God."

34:6.11 (381.5) The Spirit never *drives*, only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly

kärleksfullt leda dig längs sonskapets och de andliga framstegens väg. Varje steg du tar måste kännetecknas av villighet, intelligent och glatt samarbete. Andens dominans befläckas aldrig av påtryckning eller komprometteras av tvång.

Och när ett sådant liv under andens ledning frivilligt och intelligent accepteras utvecklas i människans sinne så småningom ett positivt medvetande om gudomlig kontakt och förvisning om andegemenskap; förr eller senare "vittnar Anden med din ande (Riktaren) att du är ett Guds barn". Din egen Tankeriktare har redan talat om för dig ditt släktskap med Gud, och därför intygar också denna anteckning att Anden vittnar "med din ande", inte för din ande.

Medvetenheten om att anden dominerar en människas liv åtföljs av att Andens kännetecken allt mer framträder i livsreaktionerna hos en sådan av anden ledd dödlig, "ty andens frukt är kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och måttlighet". Fastän sådana av anden ledda och gudomligt upplysta dödliga fortfarande vandrar fram längs mödans enkla stigar och med mänsklig trofasthet utför de skyldigheter som hör till deras jordiska uppgifter har de redan börjat urskilja ljusen från det eviga livet som glimmar långt borta vid kusterna av en annan värld; de har redan börjat förstå verkligheten i den inspirerande och tröstande sanningen att "Guds rike består icke i mat och dryck, utan i rättfärdighet och frid och glädje i den Heliga Anden". Och genom alla prövningar och i alla svårigheter har de själar som är födda av anden sitt stöd i detta hopp som övervinner all rädsla, ty den gudomliga Andens närvaro utgjuter Guds kärlek i alla hjärtan.

7. ANDEN OCH KÖTTET

Köttet, den medfödda naturen som härstammar från människorasernas ursprung i djurriket, bär inte av sig självt den gudomliga Andens frukter. När de dödligas natur har förbättrats av tillskottet från naturen hos Guds Materiella Söner, såsom Urantiaraserna i viss mån avancerades av Adams utgivning, då är vägen bättre beredd för Sanningens Ande att samarbeta med den inre Riktaren för att frambringa den fina skörden av andens karaktärsfrukter. Om ni inte avvisar denna ande, då "skall han leda er fram till all sanning", även om det skulle fordras en evighet att fullfölja uppdraget.

Evolutionära dödliga som bebor världar som till sin andliga utveckling är normala upplever inte dessa skarpa konflikter mellan anden och köttet vilka kännetecknar dagens urantiaraser. Men även på de mest idealiska planeter måste människan före Adam göra positiva ansträngningar för att stiga upp från den rent djuriska existensnivån till successiva nivåer av tilltagande intellektuella betydelser och högre andliga värden.

De dödliga i en normal värld upplever inte denna ständiga krigföring mellan sina fysiska och andliga naturer. De konfronteras med nödvändigheten att klättra upp från de animaliska existensnivåerna till de högre planen av andligt liv, men denna uppstigning påminner mera om att genomgå en uppfostrande utbildning när man jämför den med de intensiva konflikterna hos de

lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

34:6.12 (381.6) And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later "the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God." Already has your own Thought Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness "with your spirit," not to your spirit.

34:6.13 (381.7) The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, "for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance." Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway shores of another world; already have they begun to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, "The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit." And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

34:7.1 (382.1) The flesh, the inherent nature derived from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, "he will guide you into all truth."

34:7.2 (382.2) Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

34:7.3 (382.3) The mortals of a normal world do not experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm

dödliga på Urantia inom detta område av divergerande materiell och andlig natur.

Folken på Urantia lider av följderna av en dubbel förlust av hjälp när det gäller denna strävan till progressiv planetarisk andlig uppnåelse. Caligastia-omvälvningen åstadkom hastigt förvirring världen över och berövade alla senare generationer den moraliska hjälp som ett välordnat samhälle skulle ha erbjudit. Men ännu ödesdigrare var den adamiska försummelsen såtillvida att den berövade människoraserna denna överlägsna typ av fysisk natur som skulle ha varit mer harmonisk med andliga strävanden.

De dödliga på Urantia är tvungna att genomgå en så påfallande kamp mellan anden och köttet emedan deras avlägsna förfäder inte blev i högre grad adamiserade av utgivningen från Eden. Enligt den gudomliga planen skulle de dödliga människoraserna på Urantia ha fått fysiska naturer som mera naturligt hade varit ande-besvarande.

Trots denna dubbla olycka som har drabbat människans natur och hennes omgivning skulle dagens dödliga uppleva mindre av detta uppenbara krig mellan köttet och anden om de trädde in i andens rike, där Guds trossöner åtnjuter relativ befrielse från köttets slaveri i den upplysta och befriande tjänsten att helhjärtat ägna sig åt att göra den himmelske Faderns vilja. Jesus visade människosläktet det nya sättet att leva den dödligas liv, enligt vilket människovarelserna till mycket stor del kan undgå de hårda konsekvenserna av Caligastia-upproret och högst effektivt kompensera för de förluster som blev resultatet av den adamiska försummelsen. "Anden från Kristus Jesu liv har gjort oss fria från det animala livets lag och från ondskans och syndens frestelser." "Detta är den seger som övervinner köttet, nämligen er tro."

De gudsmedvetna män och kvinnor som har blivit födda av Anden upplever ingen större konflikt med sin dödliga natur än invånarna i de mest normala världar, planeter som aldrig har befäcksats av synd eller berörts av uppror. Trossöner arbetar på intellektuella nivåer och lever på andliga plan som ligger långt ovanför de konflikter som förorsakats av otyglade eller onaturliga fysiska begär. De normala drifterna hos animala varelser och den fysiska naturens naturliga aptiter och impulser står inte i konflikt med ens den högsta andliga uppnåelsen, förutom hos ovetande, fellärda eller olyckligtvis överdrivet samvetsömma personer.

Efter det att du har påbörjat färden på det eviga livets väg, efter det att du har accepterat uppdraget och fått dina order om framrykning, räds inte farorna med den mänskliga glömskan och de dödligas ombytlighet, oroas inte av tvivel om misslyckande eller av förbryllande förvirring, vackla inte och ifrågasätt inte din status och ställning, ty i varje mörk stund, vid varje vägskaal under kampen framåt, kommer Sanningens Ande alltid att tala och säga: "Detta är vägen."

[Framfört av en Mäktig Budbärare, temporärt förordnad till tjänst på Urantia.]

of the divergent material and spiritual natures.

34:7.4 (382.4) The Urantia peoples are suffering the consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

34:7.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic bestowal. It was the divine plan that the mortal races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

34:7.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man's nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. "The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin." "This is the victory that overcomes the flesh, even your faith."

34:7.7 (383.1) Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

34:7.8 (383.2) Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak, saying, "This is the way."

34:7.9 (383.3) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to service on Urantia.]

Kapitel 35. Guds Söner i lokaluniversumet

⇨ 034

Urantiaboken

036 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 35

GUDS SÖNER I LOKALUNIVERSUMET

Sektioner

Introduktion

1. Fadermelkisedek
2. Melkisedeksönerna
3. Melkisedekvärldarna
4. Melkisedekarnas specialuppgifter
5. Vorondadeksönerna
6. Konstellationsfäderna
7. Vorondadekvärldarna
8. Lanonandeksönerna
9. Lanonandekhärska
10. Lanonandekvärldarna

PAPER 35

THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

Introduktion

DE AV Guds Söner som har introducerats i det föregående har sitt ursprung i Paradiset. De är efterkommande till de universella domänernas gudomliga Härskare. Av den första paradisklassen av söner, Skaparsönerna, finns det i Nebadon endast en, Mikael, universumets fader och härskare. Av den andra klassen Paradissöner, Avonalerna eller Administratörsönerna, har Nebadon sin fulla kvot — 1.062. Och dessa "mindre Kristusar" är alldeles lika effektiva och allsmåttiga i sina planetariska utgivningar som Skapar- och Mästarsonen var på Urantia. Den tredje klassen, som har sitt ursprung i Treenigheten, registreras inte i ett lokaluniversum, men jag uppskattar att det i Nebadon finns mellan femtontusen och tjugotusen av Treenighetens Undervisande Söner, förutom de registrerade 9.642 av skapade treenigade assistenterna. Dessa Paradisets Daynaler är varken domare eller administratörer; de är superlärare.

De typer av Söner som här skall redogöras för har sitt ursprung i lokaluniversumet; de är efterkommande till en Paradisets Skaperson i varierande association med Universumets Moderande, som kompletterar honom. I dessa berättelser omnämns följande klasser av söner i lokaluniversumet:

1. Melkisedeksöner
2. Vorondadeksöner

INTRODUCTION

^{35:0.1 (384.1)} THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these "lesser Christs" are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

^{35:0.2 (384.2)} The types of Sons about to be considered are of local universe origin; they are the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complementary Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

- ^{35:0.3 (384.3)} 1. Melchizedek Sons.
- ^{35:0.4 (384.4)} 2. Vorondadek Sons.

3. Lanonandeksöner

4. Livsbärarsöner

Den treeniga Paradisgudomen är verksam vid skapandet av tre klasser av söner: Mikaelerna, Avonalerna och Daynals. Den tvåförenade Gudomen i lokaluniversumet, Sonen och Anden, är också verksam vid skapandet av tre högre klasser av Söner: Melkisedekarna, Vorondadekarna och Lanonandekarna; och sedan de har åstadkommit detta trefaldiga frambringande samverkar de med följande nivå av Gud den Sjufaldige för att åstadkomma Livsbärarnas mångkunniga klass. Dessa varelser klassificeras som hörande till Guds nedstigande Söner, men de är en unik och säregen form av liv i universum. Redogörelsen för dem upptar nästa kapitel i sin helhet.

1. FADERMELKISEDEK

Sedan varelserna för personlig tjänst såsom den Klara Morgonstjärnan och andra administrativa personligheter har fått sin tillvaro, sker det i enlighet med det gudomliga syftet och skapelseplanerna i ett givet universum en ny form av skapande förening mellan Skaparsonen och den Skapande Anden, den Oändlige Andens Dotter i lokaluniversumet. Den personlighetsefterkommande som blir resultatet av detta skapande partnerskap är den ursprunglige Melkisedek — Fader Melkisedek — den unika varelse som senare samverkar med Skaparsonen och den Skapande Anden för att ge tillvaro åt hela gruppen med detta namn.

I universumet Nebadon verkar Fader Melkisedek som första verkställande medarbetare till den Klara Morgonstjärnan. Gabriel är sysselsatt mera med universumets verksamhetsprinciper, Melkisedek med praktiska förfaranden. Gabriel leder de reguljärt konstituerade domstolarna och råden i Nebadon, Melkisedek de speciella, extraordinära och nödfallskommissionerna och rådgivande organen. Gabriel och Fader Melkisedek är aldrig samtidigt borta från Salvington, ty i Gabriels frånvaro fungerar Fader Melkisedek som ledande verkställare i Nebadon.

Melkisedekarna i vårt universum skapades alla inom en tusenårsperiod enligt standardtid av Skaparsonen och den Skapande Anden i förbindelse med Fader Melkisedek. Då de är en klass av söner vari en av deras egna fungerade som jämlik skapare är Melkisedekarna till sin konstitution delvis av självursprung och därför utvalda att förverkliga en överjordisk typ av självstyre. Vid bestämda tider väljer de sin egen administrativa ledare för en period på sju år enligt standardtid och fungerar i övrigt som en självreglerande klass, fastän den ursprunglige Melkisedek i egenskap av medförälder utövar sådana naturliga privilegier. Från tid till annan utnämner denne Melkisedekfader vissa individer i sin klass för att fungera som speciella Livsbärare till midsonitvärldarna, en typ av bebodda världar som inte hittills har uppenbarats på Urantia.

Melkisedekarna fungerar inte i större utsträckning utanför lokaluniversumet, utom när de kallas som vittnen i ärenden som är anhängiga vid

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.

35:0.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

35:0.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

35:1.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

35:1.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special, extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

35:1.3 (385.2) The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of sonship wherein one of their own number functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

35:1.4 (385.3) The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the

superuniversumets domstolar, och då de är utnämnda till speciella ambassadörer, vilket de ibland är, för att representera ett universum i ett annat inom samma superuniversum. Den ursprunglige eller förstfödde Melkisedek i varje universum är alltid fri att färdas till grannuniverserna eller Paradiset i uppdrag som gäller intressen och skyldigheter som berör hans klass.

2. MELKISEDEKSÖNERNA

Melkisedekarna är den första klassen av gudomliga Söner som kommer tillräckligt nära de lägre skapade varelsernas liv för att kunna direkt ta del i arbetet med att upplyfta de dödliga, att tjäna de evolutionära människoraserna utan att behöva inkärna. Dessa Söner befinner sig naturligt vid mittpunkten av den stora personlighetsnedstigningen; till sitt ursprung är de ungefär halvvägs mellan den högsta Gudomligheten och det lägsta skapade livet begåvat med vilja. De blir därför naturliga medlare mellan de högre och gudomliga nivåerna av livsexistens och de lägre, även materiella, formerna av liv i de evolutionära världarna. De serafiska klasserna, änglarna, finner ett nöje i att arbeta med Melkisedekarna; i själva verket finner alla former av intelligent liv i dessa Söner förståelsefulla vänner, sympatiska lärare och visa rådgivare.

Melkisedekarna är en självstyrande klass. Med denna unika grupp möter vi den första strävan till självbestämmande hos varelser i lokaluniversumet och observerar den högsta typen av sant självstyre. Dessa Söner organiserar sitt eget maskineri för administrationen av sin egen grupp och sin hemplanet jämte dess sex associerade sfärer och deras bivärldar. Det bör noteras att de aldrig har missbrukat sina privilegier; inom hela Orvontons superuniversum har dessa Melkisedeksöner inte en enda gång svikit sitt förtroende. De utgör hoppet för varje universumgrupp som strävar efter självstyre; de är mönstret för och undervisarna i självstyre för alla sfärer i Nebadon. Alla klasser av intelligenta varelser, överordnade ovanifrån och underordnade nedifrån, prisar helhjärtat Melkisedekarnas styre.

Melkisedekklassen bland Sönerna innehar ställningen och påtar sig ansvaret som den äldste sonen i en stor familj har att bära. Det mesta av deras arbete är reguljärt och i någon mån rutinmässigt, men mycket av det är frivilligt och helt och hållet självpåtaget. Majoriteten av de speciella rådsmöten, som från tid till annan hålls i Salvington, sammankallas på förslag av Melkisedekarna. På eget initiativ patrullerar dessa Söner sitt födelseuniversum. De upprätthåller en autonom organisation, som ägnar sig åt att samla information i universumet, och rapporterar periodiskt till Skaparsonen oberoende av all information som kommer upp till universumets högkvarter genom de reguljära representationerna som är sysselsatta med den rutinmässiga administrationen av riket. De är av naturen fördomsfria observatörer; de åtnjuter fullt förtroende bland alla klasser av förståndsvarelser.

Melkisedekarna fungerar som världarnas rörliga och rådgivande appellationsdomstolar; dessa Universumsöner beger sig i små grupper till världarna för att tjäna som rådgivande kommissioner, ta emot vittnesmål, höra förslag och verka som rådgivare.

tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. THE MELCHIZEDEK SONS

^{35:2.1 (385.4)} The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

^{35:2.2 (385.5)} The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers of self-government to all the spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

^{35:2.3 (386.1)} The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

^{35:2.4 (386.2)} The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to

Sålunda hjälper de till att lösa de största svårigheterna och bilägga de allvarliga meningsskiljaktigheterna som från tid till annan uppkommer i de evolutionära domänernas angelägenheter.

Dessa äldsta Söner i ett universum är den Klara Morgonstjärnans huvudmedhjälpare då Skaparsonens uppdrag utförs. När en Melkisedek beger sig till en avlägsen värld i Gabriels namn kan han för detta speciella uppdrag befullmäktigas att företräda avsändaren, och i så fall uppträder han på planeten för uppdraget med den Klara Morgonstjärnans hela auktoritet. Detta gäller i synnerhet för de sfärer där en högre Son ännu inte har framträtt i de skapades gestalt i den världen.

När en Skaparson påbörjar sitt utgivningslivsskede i en evolutionär värld beger han sig ensam; men när en av hans Paradisbröder, en Avonalsen, inleder sin utgivning åtföljs han av assisterande Melkisedekar, tolv till antalet, vilka så effektivt bidrar till att utgivningsuppdraget blir framgångsrikt. De assisterar också Paradisavonalerne på dessas administrativa uppdrag till de bebodda världarna, och vid dessa besök är Melkisedekarna synliga för de dödligas ögon om Avonalsonen också har manifesterat sig på detta sätt.

Det finns ingen fas i det planetariska andliga behovet som de inte skulle ha vårdnad om. De är de lärare som så ofta vinner hela världar av avancerat liv för det slutliga och fullständiga erkännandet av Skaparsonen och hans Paradisfader.

Melkisedekarna är så gott som fulländade i sin visdom, men de är inte ofelbara i sitt omdöme. När de är avskilda och ensamma på planetariska uppdrag har de ibland felat i mindre ärenden, dvs. de har valt att göra vissa saker som deras överordnade senare inte har godkänt. Ett sådant omdömesfel diskvalificerar tillfälligt en Melkisedek tills han färdas till Salvington och i audiens med Skaparsonen får den instruktion som effektivt renar honom från den disharmoni som ledde till osämja med hans kollegor; och efter återställande vila följer sedan återinsättande i tjänst på den tredje dagen. Men dessa mindre missanpassningar i Melkisedekarnas verksamhet har sällan inträffat i Nebadon.

Dessa Söner utgör inte en klass i tillväxt; deras antal är stationärt, fastän olika i varje lokaluniversum. Antalet Melkisedekar registrerade på deras högkvarterplanet i Nebadon är över tio miljoner.

3. MELKISEDEKVÄRLDARNA

Melkisedekarna har sin egen värld nära Salvington, universumets högkvarter. Denna sfär, som heter Melkisedek, är styrvärlden för Salvingtonkretsen av sjuttio primära sfärer som var och en omges av sex bisfärer för speciella aktiviteter. Dessa underbara sfärer — sjuttio primära och 420 tilläggsfärer — kallas ofta Melkisedekarnas universitet. Uppstigande dödliga från alla konstellationer i Nebadon genomgår träning i alla 490 världar för att förvärva boendestatus i Salvington. Men utbildningen av uppstigna är endast en fas i de mångahanda aktiviteter som försiggår i Salvingtons klunga av arkitektoniska sfärer.

compose the major difficulties and settle the serious differences which arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

^{35:2.5 (386.3)} These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

^{35:2.6 (386.4)} When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

^{35:2.7 (386.5)} There is no phase of planetary spiritual need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the Creator Son and his Paradise Father.

^{35:2.8 (386.6)} The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment. When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

^{35:2.9 (387.1)} These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

^{35:3.1 (387.2)} The Melchizedeks occupy a world of their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural

De 490 sfärerna i Salvingtonkretsen indelas i tio grupper, var och en bestående av sju primära och fyrtiotvå bisfärer. Varje grupp står under allmän överinsyn av en av de större livsklasserna i universum. Den första gruppen, som består av styrvärlden och de följande sex primära sfärerna i omkretsens planetfölje, står under Melkisedekarnas övervakning. Dessa Melkisedekvärldar är:

1. Styrvärlden — Melkisedeksönernas hemvärld.
2. Världen för det fysiska livets skolor och de levande energiernas laboratorier.
3. Världen för morontialivet.
4. Sfären för det begynnande andelivet.
5. Världen för det mellersta andelivet.
6. Sfären för det avancerande andelivet.
7. Området för jämlikt och supremt självförverkligande.

De sex bivärldarna runt var och en av dessa Melkisedeksfärer finns till för aktiviteter som hör ihop med arbetet på den associerade primära sfären.

Styrvärlden, sfären Melkisedek, är den allmänna mötesplatsen för alla varelser som är engagerade i att utbilda och förändliga de uppstigande dödliga från tid och rymd. För en uppstigen är denna värld antagligen den mest intressanta platsen i hela Nebadon. Alla evolutionära dödliga som graduerar från sin träning i konstellationen är bestämda att landa på Melkisedek, där de bekantas med programmet för ämnesområdena och det andliga framskridandet i Salvingtons utbildningssystem. Och aldrig kommer du att glömma dina reaktioner under den första dagen av livet i denna unika värld, inte ens sedan du har nått din bestämmelse i Paradiset.

De uppstigande dödliga har sin hemvist i Melkisedekvärlden medan de genomgår sin träning på de sex omkringskretsande planeterna för specialiserad utbildning. Och denna samma metod tillämpas under hela deras vistelse i de sjuttio kulturvärldarna, Salvingtonkretsens primära sfärer.

Många olika aktiviteter upptar tiden för de talrika varelser som bor i Melkisedeksfärens sex bivärldar, men när det gäller de uppstigande dödliga är dessa satelliter helgade åt följande speciella faser av studium:

1. Sfär nummer ett är inriktad på en genomgång av de uppstigande dödligas inledande planetariska liv. Detta arbete sker i klasser bestående av dem som har sitt dödliga ursprung i en viss värld. De som kommer från Urantia företar denna erfarenhetsmässiga återblick tillsammans.
2. Det speciella arbetet på sfär nummer två består av en liknande genomgång av erfarenheterna från mansoniavärldarna som kretsar runt primärsatelliten i lokalsystemets högkvarter.
3. De återblickar som sker på denna sfär hänför sig till vistelsen i lokalsystemets huvudstad och omfattar aktiviteterna i de återstående arkitektoniska världarna i

spheres.

^{35:3.2 (387.3)} The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

- ^{35:3.3 (387.4)} 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.
- ^{35:3.4 (387.5)} 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.
- ^{35:3.5 (387.6)} 3. The world of morontia life.
- ^{35:3.6 (387.7)} 4. The sphere of initial spirit life.
- ^{35:3.7 (387.8)} 5. The world of mid-spirit life.
- ^{35:3.8 (387.9)} 6. The sphere of advancing spirit life.
- ^{35:3.9 (387.10)} 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

^{35:3.10 (387.11)} The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

^{35:3.11 (387.12)} The pilot world, the sphere *Melchizedek*, is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached your Paradise destination.

^{35:3.12 (387.13)} Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

^{35:3.13 (387.14)} Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

- ^{35:3.14 (388.1)} 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.
- ^{35:3.15 (388.2)} 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.
- ^{35:3.16 (388.3)} 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds

systemets högkvartersklunga.

4. Den fjärde sfären är inriktad på en genomgång av erfarenheterna i konstellationens sjuttio bivärldar och på de med dem associerade sfärerna.

5. På den femte sfären försiggår genomgången av uppstigningsvistelsen i konstellationens högkvartersvärld.

6. Tiden på sfär nummer sex ägnas åt ett försök att korrelera dessa fem epoker och sålunda uppnå en koordinering av erfarenheterna som en förberedelse för inträdet i Melkisedeks grundskolor för universumträning.

Skolorna för universumadministration och andlig visdom är belägna i Melkisedekarnas hemvärld, där också de skolor finns som är inriktade på en enda forskningslinje, såsom energi, materia, organisation, kommunikation, register, etik och jämförande av skapade varelsers existens.

I Melkisedekarnas Högskola för Andlig Utrustning samarbetar alla klasser — även Paradisets klasser — av Guds Söner med Melkisedeklärarna och de serafiska lärarna i utbildningen av de skaror som färdas ut som bestämmelsens evangelister och förkunnar andlig frihet och gudomligt sonskap även till universumets avlägsna världar. Denna speciella skola vid Melkisedekarnas universitet är en exklusiv institution för universumet; gäststuderande från andra riken tas inte emot.

Den högsta kursen av träning i universumadministration ges av Melkisedekarna i deras hemvärld. Den Höga Etikens Högskola leds av den ursprungliga Fader Melkisedek. Det är till dessa skolor som de olika universerna sänder utbytesstudenter. Fastän Nebadons unga universum står lågt på skalan av universer när det gäller andlig uppnåelse och hög etisk utveckling har emellertid våra administrativa svårigheter till den grad gjort hela universumet till en enda stor klinik för närbelägna skapelser att Melkisedekarnas högskolor är till trängsel fyllda av gäststuderande och observatörer från andra riken. Förutom den oerhört stora gruppen av egna inskrivna studerande finns det alltid över ett hundra tusen främmande studerande närvarande vid Melkisedekarnas skolor, ty Melkisedekarnas klass i Nebadon är berömd över hela Splandon.

4. MELKISEDEKARNAS SPECIALUPPGIFTER

En långt specialiserad gren av Melkisedekarnas aktiviteter är sysselsatt med övervakningen av de uppstigande dödligas progressiva morontiaskede. Mycket av denna träning ges av de tålmodiga och visa serafiska omvårdarna assisterade av dödliga som har stigit upp till relativt högre nivåer av uppnåelse i universumet, men all denna utbildningsverksamhet står under allmän överinsyn av Melkisedekarna i förening med Treenighetens Undervisande Söner.

Fastän Melkisedek-klasserna i huvudsak ägnar sig åt det omfattande utbildningssystemet och det erfarenhetsmässiga träningsprogrammet i lokaluniversumet, fungerar de också i unika uppgifter och ovanliga situationer. I ett evolverande universum

of the system headquarters cluster.

^{35:3.17 (388.4)} 4. The fourth sphere is occupied with a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

^{35:3.18 (388.5)} 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

^{35:3.19 (388.6)} 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five epochs and thus achieve co-ordination of experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

^{35:3.20 (388.7)} The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

^{35:3.21 (388.8)} In the Melchizedek College of Spiritual Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangelists of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

^{35:3.22 (388.9)} The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

^{35:4.1 (388.10)} A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

^{35:4.2 (389.1)} While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing

som till slut omfattar ungefär tio miljoner bebodda planeter måste man räkna med många händelser som avviker från det vanliga, och vid sådana kristillfällen verkar Melkisedekarna. I Edentia, högkvarteret i er konstellation, kallas de Nödfallssöner. De är alltid redo att tjäna i alla kritiska lägen — fysiska, intellektuella eller andliga — på en planet, i ett system, i en konstellation eller i ett universum. Var och när speciell hjälp än behövs, där finner man en eller flera av Melkisedeksönerna.

När någon del av Skaparsonens plan hotas av misslyckande beger sig någon Melkisedek genast iväg för att hjälpa. Men inte särskilt ofta kallas de att tjänstgöra mitt i ett syndfullt uppror, ett sådant som inträffade i Satania.

Melkisedekarna är de första att handla i alla krissituationer, av vad slag de än må vara, i alla världar där det bor viljevarelser. De verkar ibland på egensinniga planeter som temporära beskyddare och tjänar som godmän för en försumlig planetarisk styrelse. Vid en planetarisk kris tjänar dessa Melkisedeksöner i många unika bemärkelser. En sådan Son kan med lätthet göra sig synlig för dödliga varelser, och ibland har någon av denna klass även inkarnerat i de dödligas köttsliga gestalt. Sju gånger i Nebadon har en Melkisedek tjänat som en köttslig dödlig i en evolutionär värld, och vid talrika tillfällen har dessa Söner framträtt i gestalten hos andra klasser av universumvarelser. De är verkligen mångsidiga och frivilliga omvårdare i nödsituationer för alla klasser av förståndsvarelser i universumet och för alla världar och system av världar.

Den Melkisedek som levde på Urantia under Abrahams tid var lokalt känd som Salems furste, för att han var ledare för en liten koloni av sanningssökare som bodde på en plats kallad Salem. Han erbjöd sig att inkarnera i de dödligas köttsliga gestalt, och det gjorde han efter godkännande av planetens Melkisedek-godmän som fruktade att livets ljus skulle slockna under denna period av tilltagande andligt mörker. Och han omhuldade sanningen för sin tid och förde den tryggt vidare till Abraham och dennes medarbetare.

5. VORONDADEKSÖNERNA

Efter skapelsen av de personliga medhjälparna och den första gruppen av de mångkunniga Melkisedekarna gjorde Skaparsonen och lokaluniversumets Skapande Ande upp planerna för och gav existens åt den andra stora och olikartade klassen av universumsöner, Vorondadekarna. De är mera allmänt kända som konstellationsfäder, ty en Son av denna klass finns alltid som ledare för konstellationsstyrelsen i varje lokaluniversum.

Antalet Vorondadekar varierar i varje lokaluniversum, och det registrerade antalet i Nebadon är jämnt en miljon. Dessa Söner saknar likt sina jämlika, Melkisedekarna, förmågan att föröka sig. Det finns ingen känd metod med vilken de kunde öka sitt antal.

I många avseenden är dessa Söner en självstyrande enhet; som individer och som grupper och även som en helhet är de i stor utsträckning

approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek Sons.

^{35:4.3 (389.2)} When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

^{35:4.4 (389.3)} The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

^{35:4.5 (389.4)} The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham and his associates.

5. THE VORONDADEK SONS

^{35:5.1 (389.5)} After the creation of the personal aids and the first group of the versatile Melchizedeks, the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

^{35:5.2 (389.6)} The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

^{35:5.3 (389.7)} In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are

självbestämmande, ungefär så som Melkisedekarna, men Vorondadekarnas aktiviteter är inte lika vittomfattande. De är inte jämbördiga med sina Melkisedek-bröder i lysande mångsidighet, men de är rentav mera tillförlitliga och effektiva som härskare och framsynta administratörer. Inte heller är de helt administrativa jämlingar med sina underordnade de lanonandekiska Systemhärskarna, men de överträffar alla klasser av universumsöner i fråga om syftets stabilitet och omdömet gudomlighet.

Fastän denna klass av Söners beslut och avgöranden alltid är i enlighet med de gudomliga Sönernas ande och i harmoni med Skaparsonens verksamhetsprinciper har de, för fel som de har gjort, blivit kallade inför Skaparsonen, och när det gäller detaljer i något förfarande har deras beslut ibland upphävts vid hänvändelse till högre domstolar i universumet. Men sällan gör sig dessa Söner skyldiga till fel, och de har aldrig gjort uppror; aldrig i hela Nebadons historia har en Vorondadek befunnits visa förakt för universumets styrelse.

Vorondadekarnas tjänst i lokaluniverserna är omfattande och varierande. De verkar som ambassadörer i andra universer och som konsulter representerande konstellationer inom deras födelseuniversum. Bland alla klasser av söner i lokaluniversumet anförtros de oftast full delegering av suveräna maktbefogenheter att utövas i kritiska situationer i universumet.

I de världar som är avskilda i andligt mörker, på de sfärer som genom uppror och försummelse har råkat ut för planetarisk isolering, finns vanligen en Vorondadek närvarande för observation i avvaktan på att det normala läget återställs. I vissa krissituationer skulle denne Högste observatör kunna utöva absolut och godtycklig auktoritet över varje himmelsk varelse som har förordnats till den planeten. Av Salvingtons register framgår att Vorondadekarna ibland har utövat denna auktoritet i egenskap av Högsta regenter på sådana planeter. Och detta har hänt även i sådana bebodda världar som inte har berörts av uppror.

Ofta sitter en kår av tolv eller flera Vorondadeksöner till doms som en högre domstol för besvär och vädjan i speciella fall som berör en planets eller ett systems ställning. Men i större utsträckning rör deras arbete de lagstiftande funktioner som naturligt hör till konstellationsstyrelserna. Som ett resultat av alla dessa sina tjänster har Vorondadeksönerna blivit lokaluniversernas historiker; de är personligen bekanta med alla de politiska striderna och sociala omvälvningarna i de bebodda världarna.

6. KONSTELLATIONSFÄDERNA

Ätminstone tre Vorondadekar förordnas som härskare till vart och ett av de ett hundra konstellationerna i ett lokaluniversum. Dessa Söner utväljs av Skaparsonen och förordnas av Gabriel som de Högsta i konstellationerna för tjänst under en tiotusenårsperiod — 10.000 standardår, omkring 50.000 år enligt Urantiatid. Den regerande Högsta, Konstellationsfadern, har två medarbetare, en äldre och en yngre. Vid varje administrationsbyte blir den äldre medarbetaren ledare för regeringen och den yngre

the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

^{35:5.4 (390.1)} Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

^{35:5.5 (390.2)} The service of the Vorondadeks in the local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

^{35:5.6 (390.3)} On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched by rebellion.

^{35:5.7 (390.4)} Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. THE CONSTELLATION FATHERS

^{35:6.1 (390.5)} At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior associate becomes the head of the government, the

övertar den äldres skyldigheter, medan de oförordnade Vorondadekarna bosatta i Salvingtons världar nominerar en från sin krets att utväljas till att överta den yngre medarbetarens skyldigheter. Sålunda har var och en av de Högsta härskarna enligt nuvarande praxis en ämbets-tid om tre tiotusenårsperioder, omkring 150.000 urantiaår, vid högkvarteret i en konstellation.

De ett hundra Konstellationsfäderna, de egentliga överhuvudena för konstellationsregeringarna, bildar Skaparsonens suprema rådgivande kabinett. Detta råd sammanträder ofta i universumhögkvarteret och dess överläggningar är obegränsade till område och omfattning men gäller i huvudsak konstellationernas välfärd och förenhetligandet av hela lokaluniversumets administration.

När en Konstellationsfader är frånvarande för att sköta sina plikter vid universumets högkvarter, vilket han ofta är, blir den äldre medarbetaren fungerande ledare för konstellationens angelägenheter. Den normala funktionen för den äldre medarbetaren är uppsikten över andliga frågor medan den yngre medarbetaren är personligen sysselsatt med konstellationens fysiska välfärd. Inget större program genomförs emellertid i en konstellation utan att alla tre Högsta är överens om alla detaljer i dess förverkligande.

Hela andeinformationsinsamlingen och kommunikationskanalernas mekanism står till förfogande för de Högsta i konstellationen. De har fulländad kontakt med sina överordnade i Salvington och med sina direkt underordnade, härskarna i lokalsystemen. De sammankommer ofta till möten med dessa Systemhärskare för att överlägga om läget i konstellationen.

De Högsta omger sig med en kår av rådgivare, som varierar till antal och sammansättning från tid till annan enligt närvaron av olika grupper vid konstellationshögkvarteret och de olika lokala behoven. I pressande tider kan de be om och snabbt få ytterligare Söner från Vorondadekarnas klass för att hjälpa till med det administrativa arbetet. Norlatiadek, er egen konstellation, administreras för närvarande av tolv Vorondadeksöner.

7. VORONDADEKVÄRLDARNA

Den andra gruppen om sju världar i den krets om sjuttio primära sfärer som omger Salvington utgörs av Vorondadekarnas planeter. Varje sfär med dess sex satelliter i omlopp kring den är inriktad på en speciell fas av Vorondadekarnas aktiviteter. I dessa fyrtionio världar får de uppstigande dödliga sin högsta utbildning beträffande universumets lagstiftning.

De uppstigande dödliga har iakttagit de lagstiftande församlingarna då de verkade i konstellationernas högkvarteretsvärldar, men här i dessa Vorondadekvärldar deltar de under ledning av de äldre Vorondadekarna i utformningen av den egentliga allmänna lagstiftningen i lokaluniversumet. Denna utformning är avsedd att koordinera de olika ställningstagandena i de autonoma lagstiftande församlingarna i de ett hundra konstellationerna. Den undervisning man får i

junior assumes the duties of the senior, while the unassigned Vorondadeks resident on the Salvington worlds nominate one of their number as candidate for selection to assume the responsibilities of junior associate. Thus each of the Most High rulers, in accordance with present policy, has a period of service on the headquarters of a constellation of three dekamillenniums, about 150,000 Urantia years.

^{35:6.2 (390.6)} The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

^{35:6.3 (391.1)} When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major policy, however, is ever carried out in a constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

^{35:6.4 (391.2)} The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

^{35:6.5 (391.3)} The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. THE VORONDADEK WORLDS

^{35:7.1 (391.4)} The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

^{35:7.2 (391.5)} The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative assemblies of the one hundred constellations. The

Vorondadekarnas skolor överträffas inte ens i Uversa. Denna träning framskrider gradvis och sträcker sig från den första sfären jämte kompletterande arbete på dess sex satelliter upp genom de återstående sex primära sfärerna och deras associerade satellitgrupper.

De uppstigande pilgrimerna blir insatta i talrika nya aktiviteter i dessa världar för studier och praktiskt arbete. Vi är inte förbjudna att försöka uppenbara dessa nya sysselsättningar, som ni inte ens kan drömma om, men vi misströstar om att kunna beskriva dessa åtaganden för de dödliga varelsernas materiella sinne. Vi har inga ord för att överföra betydelsen i dessa himmelska aktiviteter, och det finns inga motsvarande mänskliga verksamheter som kunde användas för att illustrera de uppstigande dödligas nya sysselsättningar då de bedriver sina studier i dessa fyrtionio världar. Och många andra aktiviteter som inte hör till uppstigningsprogrammet är koncentrerade till dessa Vorondadekvärldar i kretsen runt Salvington.

8. LANONANDEKSÖNERNA

Efter skapandet av Vorondadekarna förenar sig Skaparsonen och Universumets Moderande i avsikt att ge existens till den tredje klassen av universumsöner, Lanonandekarna. Fastän dessa ägnar sig åt mångahanda uppgifter som ansluter sig till systemens administration är de främst kända som Systemhärskare, härskare över lokalsystemen, och som Planetprinsar, administrativa överhuvuden för de bebodda världarna.

Då dessa skapade söner är en senare och — med tanke på gudomlighetsnivåer — lägre klass, behövde dessa varelser genomgå vissa träningskurser i Melkisedekvärldarna som förberedelse för senare tjänst. De var de första studerande vid Melkisedekarnas universitet, och de klassificerades och intygades av sina Melkisedeklärare och -examinatorer enligt förmåga, personlighet och uppnådda resultat.

I början av sin tillvaro hade universumet Nebadon exakt tolv miljoner Lanonandekar, och då de hade genomgått Melkisedekarnas sfär indelades de på basis av de slutliga testen i tre klasser:

1. Första gradens Lanonandekar. Av den högsta rangen fanns det 709,841 Lanonandekar. Dessa är de Söner som bestäms till Systemhärskare, till assistenter vid konstellationernas suprema råd och till rådgivare i universumets högre administrativa arbete.

2. Andra gradens Lanonandekar. Av denna klass som framträdde från Melkisedek fanns det 10,234,601 Lanonandekar. De förordnas som Planetprinsar och till reserven i den klassen.

3. Tredje gradens Lanonandekar. Denna grupp omfattade 1,055,558 Lanonandekar. Dessa Söner fungerar som underordnade assistenter, budbärare, väktare, kommissionärer och observatörer, och de utträttat allehanda ärenden i ett system och dess delvärldar.

Det är inte möjligt för dessa Söner, såsom för evolutionära varelser, att avancera från en grupp till en annan. Sedan de har genomgått Melkisedekträningen

instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

35:7.3 (391.6) The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. THE LANONANDEK SONS

35:8.1 (392.1) After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

35:8.2 (392.2) Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

35:8.3 (392.3) The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

35:8.4 (392.4) 1. *Primary Lanonandeks*. Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

35:8.5 (392.5) 2. *Secondary Lanonandeks*. Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

35:8.6 (392.6) 3. *Tertiary Lanonandeks*. This group contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

35:8.7 (392.7) It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to another. When subjected to the Melchizedek training,

och blivit testade och klassificerade tjänar de fortsättningsvis med den rang som har givits dem. Inte heller producerar dessa Söner efterkommande; deras antal i universumet är konstant.

Avrundat klassificeras Sönernas Lanonandekklass i Salvington enligt följande:

Universumkoordinatorer	och
Konstellationsrådgivare . . .	100.000
Systemhärskare och Assistenten	600.000
Planetprinsar och Reserver	10.000.000
Budbärarkårer.	400.000
Väktare och Upptecknare.	100.000
Reservkår.	800.000

Emedan Lanonandekarna är en något lägre klass av Söner än Melkisedekarna och Vorondadekarna är de till ännu större hjälp i de underordnade enheterna i universumet, ty de kan komma närmare de förståndsmässiga rasernas lägre varelser. De löper också större risk att fara vilse, att avvika från de godtagbara förfarandena för universumstyre. Men dessa Lanonandekar, i synnerhet första gradens klass, är de mest dugliga och mångkunniga av alla administratörer i lokaluniversumet. I verkställighetsförmåga överträffas de endast av Gabriel och hans ouppenbarade medarbetare.

9. LANONANDEKHÄRSKARNA

Lanonandekarna är ständiga härskare över planeterna och roterande härskare över systemen. En sådan Son härskar nu i Jerusem, högkvarteret i ett lokalsystem som består av bebodda planeter.

Systemhärskarna regerar i kommissioner om två eller tre i högkvarteret i varje system bestående av bebodda världar. Konstellationsfadern utnämner en av dessa Lanonandekar till ledare vart tiotusende år. Ibland företas ingen förändring beträffande trions ledare; ärendet ligger helt i konstellationshärskarnas händer. Det sker ingen plötslig förändring i systemstyrelsernas sammansättning, såvida inte någon tragedi av något slag inträffar.

När Systemhärskare eller assistenter återkallas fylls deras platser genom urval som görs av det suprema rådet, beläget i konstellationshögkvarteret, från den klassens reserv, en grupp som i Edentia är större än vad i genomsnitt angetts.

Lanonandekarnas suprema råd är belägna i de olika konstellationernas högkvarter. Ett sådant organ leds av den äldre Högsta medarbetaren till Konstellationsfadern, medan den yngre medarbetaren övervakar reserverna av dem som hör till andra gradens klass.

Systemhärskarna gör skäl för sina namn; de är så gott som suveräna när det gäller de bebodda världarnas

when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

^{35:8.8 (392.8)} In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

^{35:8.9 (392.9)} Universe Co-ordinators and Constellation Counselors.	100,000
^{35:8.10 (392.10)} System Sovereigns and Assistants.....	600,000
^{35:8.11 (392.11)} Planetary Princes and Reserves.....	10,000,000
^{35:8.12 (392.12)} Messenger Corps.....	400,000
^{35:8.13 (392.13)} Custodians and Recorders.....	100,000
^{35:8.14 (392.14)} Reserve Corps.....	800,000

^{35:8.15 (392.15)} Since Lanonandeks are a somewhat lower order of sonship than the Melchizedeks and the Vorondadeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. THE LANONANDEK RULERS

^{35:9.1 (393.1)} The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

^{35:9.2 (393.2)} The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

^{35:9.3 (393.3)} When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

^{35:9.4 (393.4)} The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

^{35:9.5 (393.5)} The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs

lokala angelägenheter. De är nästan faderliga i sin ledning av Planetprinsarna, de Materiella Sönerna och de omvårdande andarna. Det personliga greppet hos härskaren är nästan fullständigt. Dessa härskare övervakas inte av Treenighetens observatörer från centraluniversumet. De utgör den exekutiva grenen i lokaluniversumet, och som övervakare av lagföreskrifternas efterlevnad och verkställare av domstolsbeslutens tillämpning företräder de den plats i hela universumets administration där personlig illojalitet i förhållande till Mikaelsonens vilja lättast och enklast skulle kunna förskansa sig och försöka hävda sig.

Vårt lokaluniversum har haft otur såtillvida att över sju hundra Söner av Lanonandekarnas klass har gjort uppror mot universumets styrelse och sålunda åstadkommit förvirring i flera system och på talrika planeter. Av detta totala antal misslyckanden var endast tre Systemhärskare; praktiskt taget alla dessa Söner hörde till andra eller tredje klassen, Planetprinsar och tredje gradens Lanonandekar.

Det stora antalet bland dessa Söner som har orsakat förlust av sin integritet, anger inte något fel i skapelseverksamheten. De kunde ha gjorts gudomligt fulländade, men de skapades sådana de är för att de bättre skulle förstå och komma nära de evolutionära varelserna som bor i tidens och rymdens världar.

Av alla lokaluniverser i Orvonton, med undantag för Henselon, har vårt universum förlorat det största antalet Söner i denna klass. I Uversa råder den samstämmiga uppfattningen att vi har haft så mycket administrativt besvär i Nebadon för att våra Söner i Lanonandekarnas klass har skapats med så stor grad av personlig frihet att välja och planera. Jag gör inte denna observation för att kritisera. Vårt universums Skapare har full rätt och makt att göra så. Våra höga regenter hävdar att fastän sådana fritt väljande Söner åstadkommer väldigt mycket besvärligheter i universumets tidigare tidsåldrar, så kommer vinsterna — dessa söners högre lojalitet och gedignare frivillig tjänst — när allting har blivit färdigt sållat och slutligt avgjort, att långt mer än kompensera förvirringen och prövningarna under tidigare tider.

Vid fall av uppror i ett systemhögkvarter installeras en ny härskare vanligen inom en förhållandevis kort tid, men så är inte fallet på enskilda planeter. De är beståndsdelar i den materiella skapelsen, och de skapades fria vilja utgör en faktor vid det slutliga dömandet av alla sådana problem. Efterföljare till Planetprinsen förordnas för isolerade världar, planeter vilkas behöriga furste farit vilse, men de påbörjar inte ett aktivt regerande av dessa världar förrän följderna av upprortet delvis har övervunnits och avlägsnats av de helande åtgärder som Melkisedekarna och andra omvårdande personligheter har tillgripit. Uppror av en Planetprins isolerar genast hans planet; de lokala andliga strömkretsarna bryts omedelbart. Endast en Gåvoson kan återupprätta de interplanetariska kommunikationslinjerna i en sådan andligen isolerad värld.

Det finns en plan för att rädda dessa egensinniga och okloka Söner, och många har begagnat sig av detta barmhärtiga arrangemang; men aldrig mera får de fungera i den ställning där de felade. Efter rehabilitering anvisas de till övervakningsuppgifter och till avdelningar för fysisk administration.

of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

35:9.6 (393.6) Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

35:9.7 (393.7) The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

35:9.8 (393.8) Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon, lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

35:9.9 (394.1) In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems. Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

35:9.10 (394.2) There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical

administration.

10. LANONANDEKVÄRLDARNA

Den tredje gruppen av sju världar i kretsen om sjuttio planeter runt Salvington jämte deras respektive fyrtiotvå satelliter utgör Lanonandekarnas klunga av administrativa sfärer. I dessa världar tjänstgör de erfarna Lanonandekarna, som hör till kåren för tidigare Systemhärskare, som administrationslärare för de uppstigande pilgrimerna och de serafiska skarorna. De evolutionära dödliga iakttar systemadministratörerna i deras arbete i systemens huvudstäder, men här deltar de i själva koordineringen av de administrativa ställningstagandena i de tiotusen lokalsystemen.

Dessa administrationsskolor i lokaluniversumet övervakas av en kår av Lanonandeksöner med lång erfarenhet som Systemhärskare och som rådgivare i konstellationerna. Dessa verkställighetsskolor överträffas endast av administrationsskolorna i Ensa.

Samtidigt som Lanonandekarnas världar tjänar som träningsfärer för uppstigande dödliga utgör de centra för omfattande projekt som rör universumets normala och rutinmässiga operationer. Hela vägen in till Paradiset bedriver de uppstigande pilgrimerna sina studier i de praktiska skolorna för tillämpad kunskap — egentlig träning i att verkligen utföra det som de blir lärda. Universumets utbildningssystem som upprätthålls av Melkisedekarna är praktiskt, gradvis framskridande, meningsfullt och erfarenhetsbaserat. Det omfattar träning i materiella, intellektuella, morontiala och andliga ting.

Det är i anslutning till dessa Lanonandekarnas administrativa sfärer som de flesta av de räddade Sönerna i den klassen tjänar som övervakare av och ledare för planetariska angelägenheter. Och dessa felande Planetprinsar och deras upprorsgelikar som valde att acceptera den erbjudna rehabiliteringen kommer att fortsätta i dessa rutinuppgifter åtminstone tills Nebadons universum har etablerats i ljus och liv.

Många av Lanonandeksönerna i de äldre systemen har emellertid byggt upp för sig en utomordentlig meritlista i fråga om tjänst, administration och andlig uppnåelse. Det är en ädel, trogen och lojal grupp trots sin tendens att fara vilse genom misstagna uppfattningar om personlig frihet och överkliga föreställningar om självbestämmande.

[Avfattat under beskydd av Ledaren för Ärkeänglarna, bemyndigad av Gabriel från Salvington.]

10. THE LANONANDEK WORLDS

^{35:10.1 (394.3)} The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

^{35:10.2 (394.4)} These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

^{35:10.3 (394.5)} While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive, meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

^{35:10.4 (394.6)} It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

^{35:10.5 (394.7)} Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

^{35:10.6 (394.8)} [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

Kapitel 36. Livsbärarna

⇐ 035

Urantiaboken

037 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 36 LIVSBÄRARNAS

Sektioner

Introduktion

1. Livsbärarnas ursprung och väsen
2. Livsbärarnas världar
3. Livets överflyttande
4. Melkisedeklivsbärarna
5. De sju biträdande sinnesandarna
6. Levande krafter

PAPER 36 THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

Introduktion

LIV uppkommer inte spontant. Liv konstrueras enligt planer som har uppgjorts av de (ouppenbarade) Varandets Arkitekter och uppkommer på de beboeliga planeterna antingen genom direkt införsel eller som ett resultat av åtgärder som vidtas av lokaluniversumets Livsbärare. Dessa bärare av liv är bland de mest intressanta och mångsidiga i Universumsönernas mångfaldiga familj. De har anförtrots planerandet av varelseliv och dess transporterande till planetsfärerna. Och sedan de har planterat detta liv i sådana nya världar stannar de där under långa tider för att omhulda dess utveckling.

1. LIVSBÄRARNAS URSPRUNG OCH VÄSEN

Även om Livsbärarna hör till de gudomliga Sönernas familj är de en säregen och speciell typ av Universumsöner, emedan de är den enda grupp av intelligent liv i ett lokaluniversum i vars skapande ett superuniversums härskare deltar. Livsbärarna är efterkommande till tre från förut existerande personligheter: Skaparsonen, Universumets Moderande och, enligt förordnande, en av de tre Dagarnas Forna som leder ifrågasvarande superuniversums öden. Dessa Dagarnas Forna, som är de enda som kan besluta om utsläckandet av intelligent liv, deltar i skapandet av Livsbärarna som har anförtrots etablerandet av fysiskt liv i de evolverande världarna.

I universumet Nebadon utvisar registren att det har skapats ett hundra miljoner Livsbärare. Denna effektiva

INTRODUCTION

^{36:0.1 (396.1)} LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

^{36:1.1 (396.2)} Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the Universe Mother Spirit, and, by designation, one of the three Ancients of Days presiding over the destinies of the superuniverse concerned. These Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

^{36:1.2 (396.3)} In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers.

kår av livsspridare är inte en sant självstyrande grupp. De leds av en livsbestämmande trio som består av Gabriel, Fader Melkisedek och Nambia, den ursprunglige och förstfödde Livsbäraren i Nebadon. I alla faser av administrationen av sina olika avdelningar är de ändå självstyrande.

Livsbärarna är graderade i tre stora avdelningar: Den första avdelningen utgörs av de äldre Livsbärarna, den andra av assistenterna och den tredje av beskyddarna. Den primära avdelningen är underindeldad i tolv grupper av specialister på de olika formerna av livsmanifestation. Denna uppdelning i tre avdelningar utfördes av Melkisedekarna som på Livsbärarnas högkvarterssfär anordnade tester för dessa ändamål. Melkisedekarna har allt sedan dess varit nära associerade med Livsbärarna och åtföljer dem alltid när de ger sig iväg för att etablera liv på en ny planet.

När en evolutionär planet slutligen etableras i ljus och liv organiseras Livsbärarna i högre överläggande organ med rådgivande funktion för att bistå vid den fortsatta administrationen och utvecklingen av världen och dess förhärskade varelser. Under de senare och stadgade tiderna i ett evolverande universum anförtros dessa Livsbärare många nya uppgifter.

2. LIVSBÄRARNAS VÄRLDAR

Melkisedekarna har den allmänna uppsikten över den fjärde gruppen om sju primära sfärer i Salvingtons krets. Dessa Livsbärarnas världar benämns som följer:

1. Livsbärarnas högkvarter.
2. Livsplanerandets sfär.
3. Livsbevarandets sfär.
4. Sfären för livsevolution.
5. Sfären för liv associerat med sinne.
6. Sfären för sinne och ande i levande varelser.
7. Sfären för ouppenbarat liv.

Var och en av dessa primära sfärer omges av sex satelliter till vilka de speciella faserna i Livsbärarnas alla aktiviteter i universumet är koncentrerade.

Värld nummer ett, högkvarterssfären med dess sex tillhörande satelliter, är inriktad på studiet av livet i universumet, livet i alla dess kända uttrycksformer. Här finns högskolan för livsplanering där lärare och rådgivare från Uversa och Havona, ja även från Paradiset, verkar. Och jag har tillåtelse att uppenbara att de biträdande sinnesandarnas sju centralförläggningar är belägna i denna Livsbärarnas värld.

Tiotalet — decimalsystemet — är inbyggt i det fysiska universumet men inte i det andliga. Livets domän kännetecknas av tre, sju och tolv eller multipler och kombinationer av dessa grundtal. Det finns tre primära och väsentligt olika livsplaner, baserade på de tre Ursprungen och Centren i Paradiset, och i universumet Nebadon är dessa tre grundformer av liv

This efficient corps of life disseminators is not a truly self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

^{36:1.3 (396.4)} Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

^{36:1.4 (396.5)} When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

^{36:2.1 (397.1)} The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

- ^{36:2.2 (397.2)} 1. The Life Carrier headquarters.
- ^{36:2.3 (397.3)} 2. The life-planning sphere.
- ^{36:2.4 (397.4)} 3. The life-conservation sphere.
- ^{36:2.5 (397.5)} 4. The sphere of life evolution.
- ^{36:2.6 (397.6)} 5. The sphere of life associated with mind.
- ^{36:2.7 (397.7)} 6. The sphere of mind and spirit in living beings.
- ^{36:2.8 (397.8)} 7. The sphere of unrevealed life.

^{36:2.9 (397.9)} Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special phases of all the Life Carrier activities in the universe are centered.

^{36:2.10 (397.10)} *World Number One*, the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

^{36:2.11 (397.11)} The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated

fördelade på tre olika typer av planeter. Det fanns från början tolv särskilda och gudomliga tankebilder för överförbart liv. Detta tal tolv med dess delar och multipler löper genom alla grundläggande livsmönster i alla sju superuniverser. Det finns också sju arkitektoniska typer av livsdesign, fundamentala arrangemang för de reproducerande gestaltningarna av levande materia. Livsmönstren i Orvonton är gestaltade som tolv bärare av arvsanlag. De olika klasserna av viljevarer gestaltas enligt talen 12, 24, 48, 96, 192, 384 och 768. På Urantia förekommer fyrtioåtta enheter för mönsterkontroll — anlagsbestämmare — i könscellerna för människans reproduktion.

Den andra världen är sfären för livets utformande; här utarbetas alla nya former av livsorganisation. Fastän de ursprungliga livsmönstren ges av Skaparsonen är det egentliga utarbetandet av dessa planer anförträtt av Livsbärarna och deras medarbetare. När de allmänna livsplanerna för en ny värld har formulerats översänds de till högkvarterssfären, där de i detalj granskas av de äldre Livsbärarnas suprema råd i samverkan med en kår av konsulterande Melkisedekar. Om planerna innebär en avvikelse från tidigare accepterade formler måste Skaparsonen ta ställning till dem och godkänna dem. Melkisedekarnas ledare representerar ofta Skaparsonen vid dessa överläggningar.

Fastän det planetariska livet i vissa avseenden är likartat är det också på många sätt olika i varje evolutionär värld. Inte ens i en enhetlig livsserie i en enda familj av världar är livet exakt likadant på två planeter; det finns alltid en planetarisk typ, ty Livsbärarna arbetar ständigt med att förbättra de livsformler som har lämnats i deras värld.

Det finns över en miljon grundläggande eller kosmiska kemiska formler som utgör livsmanifestationernas stamformer och talrika funktionella grundvariationer. Livsplaneringssfärens satellit nummer ett är de universumfysikers och elektrokemisters värld vilka tjänar som tekniska assistenter till Livsbärarna i arbetet med att fånga upp, organisera och omvandla de nödvändiga enheter av energi som används för att bygga upp de materiella förmedlarna av livsöverföringen, den så kallade arvsmassan.

Laboratorierna för planetarisk livsplanering är belägna på den andra satelliten till denna värld nummer två. I dessa laboratorier samverkar Livsbärarna och alla deras medarbetare med Melkisedekarna för att modifiera och om möjligt förbättra det liv som är avsett att inplanteras på decimalplaneterna i Nebadon. Det liv som nu utvecklas på Urantia planerades och utarbetades delvis just i denna värld, ty Urantia är en decimalplanet, en värld för livsexperiment. I en värld av tio tillåts en större variation i livets standardmönster än i de andra (icke-experimentella) världarna.

Värld nummer tre är inriktad på bevarandet av liv. Här studeras och utvecklas olika sätt att på vilka assistenterna och beskyddarna i Livsbärarnas kår kan skydda och bevara livet. Livsplanerna för varje ny värld innehåller alltid ett tidigt etablerande av kommissionen för livets bevarande, en kommission bestående av beskyddarspecialister som är experter på att behandla de grundläggande livsmönstren. På Urantia fanns det tjugofyra sådana beskyddarkommissionärer, två för

on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

36:2.12 (397.12) *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

36:2.13 (397.13) Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas committed to their keeping.

36:2.14 (398.1) There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

36:2.15 (398.2) The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

36:2.16 (398.3) *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners,

varje grund- eller stamform av livsmaterialets arkitektoniska organisation. På planeter sådana som er reproduceras den högsta formen av liv av ett livsbärande knippe som har tjugofyra mönstrenheter. (Och eftersom det intellektuella livet växer ut från och på grundvalen av det fysiska, uppkommer det tjugofyra grundklasser av psykisk konstitution.)

Sfär nummer fyra och dess tillhörande satelliter är inriktade på studiet och evolutionen av varelselivet i allmänhet och i synnerhet på de föregående evolutionära stadierna till varje enskild livsnivå. Den ursprungliga livsplasman för en evolutionär värld måste innehålla hela potentialen för alla framtida utvecklingsmässiga variationer och för alla senare evolutionära förändringar och modifikationer. Förberedandet av sådana långtgående projekt för livsomvandling kan fordra uppkomsten av många till synes onödiga former av djur- och växtliv. Sådana biprodukter av den planetariska evolutionen, förutsedda eller oförutsedda, framträder på handlingsscenen för att igen försvinna, men genom hela denna långa process löper tråden av visa och intelligenta formuleringar hos de ursprungliga planerarna av den planetariska livsplanen och artsystemet. De många biprodukterna i den biologiska evolutionen är alla väsentliga för det sätt på vilket de högre intelligenta formerna av liv slutligt och fullt utvecklat fungerar, trots att en stor yttre disharmoni från tid till annan kan råda då de högre varelserna kämpar sig upp till att få herraväldet över de lägre livsformerna, av vilka många ibland är så fientligt stämda mot de evolverande viljevarelsernas frid och välbefinnande.

Världen nummer fem befattar sig helt med liv associerat med sinne. Vår och en av dess satelliter ägnar sig åt studiet av en enda fas av skapade varelsers sinne i förhållande till de skapade varelsernas liv. Sinnet så som människan förstår det, är en utgivning i form av de sju biträdande sinnesandarna som den Oändlige Andens representanter har lagt ovanpå de icke-lärlärliga eller mekaniska nivåerna av sinne. Livsmönstren reagerar olika för dessa sinneshjälpare och för de olika former av andlig omvårdnad som förekommer överallt i tidens och rymdens universer. De materiella varelsernas förmåga att reagera för anden, är helt beroende av den associerade sinnesutrustningen, som i sin tur har styrt dessa samma dödliga varelsers biologiska evolution och dess riktning.

Värld nummer sex är inriktad på korrelering av sinne med ande, såsom de är associerade i levande former och organismer. Denna värld och dess sex bivrldar innefattar skolorna för koordinering av de skapade, där lärare från både centraluniversumet och superuniversumet samverkar med instruktörerna i Nebadon för att presentera de högsta nivåer som de skapade kan nå upp till i tid och rymd.

Livsbärarnas sjunde sfär är inriktad på de ouppenbarade områdena av evolutionärt varelseliv, så som detta förhåller sig till den kosmiska filosofin om det expanderande förverkligandet av den Suprema Varelse.

two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

36:2.17 (398.4) *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

36:2.18 (398.5) *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

36:2.19 (399.1) *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature coordination, wherein teachers from both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

36:2.20 (399.2) *The Seventh Sphere* of the Life Carriers is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. LIVETS ÖVERFLYTANDE

3. LIFE TRANSPLANTATION

Livet uppkommer inte spontant i universerna; Livsbärarna måste sätta igång det på de karga planeterna. De är bärare, spridare och väktare av livet så som det framträder i de evolutionära världarna i rymden. Allt liv enligt det system och de former som är kända på Urantia har fått sin början genom dessa Söners åtgärder, fastän inte alla former av planetariskt liv existerar på Urantia.

Den kår av Livsbärare som kommissioneras att plantera liv i en ny värld, består vanligen av ett hundra äldre Livsbärare, ett hundra assistenter och ett tusen beskyddare. Livsbärarna tar ofta med sig verklig livsplasma till en ny värld, men inte alltid. Ibland organiserar de livsmönstren sedan de har anlänt till planeten för sitt uppdrag i enlighet med de formler som tidigare har godkänts för ett nytt äventyr i etablerandet av liv. Sådant var ursprunget till det planetariska livet på Urantia.

När de fysiska mönstren har framtagits i enlighet med de godkända formlerna, då katalyserar Livsbärarna detta livlösa material genom att via sin person ge det livets andegnist; och strax blir de livlösa mönstren levande materia.

Livsgnist — livets mysterium — utges genom Livsbärarna, inte av dem. De övervakar visserligen dessa händelser, och de formulerar själva livsmassan, men det är Universums Moderande som tillför levande plasma den avgörande faktorn. Från den Skapande Dottern till den Oändlige Anden kommer den energinista som ger liv åt kroppen och förebådar sinnet.

Vid utgivningen av liv överför Livsbärarna ingenting av sitt personliga väsen, inte heller på de sfärer där nya klasser av liv projekteras. Vid dessa tillfällen tänder och överför de helt enkelt livsgnist, startar de erforderliga omloppen i materian i enlighet med de fysiska, kemiska och elektriska specifikationerna i de föreskrivna planerna och mönstren. Livsbärarna är levande katalysatorer som sätter i rörelse, organiserar och ger liv åt de annars livlösa elementen i den materiella formen av tillvaro.

Livsbärarna i en planetarisk kår ges en viss tidsperiod under vilken de skall etablera liv i en ny värld, ungefär en halv miljon år enligt tiden på den planeten. Vid denna periods slut, som anges av vissa utvecklingsmässiga resultat i det planetariska livet, upphör de med sina inplanteringssträvanden, och de får inte senare lägga till någonting nytt eller kompletterande till livet på den planeten.

Under de tidsåldrar som ligger mellan livets etablerande och uppkomsten av människovarelser med moralstatus har Livsbärarna tillåtelse att manipulera livsomgivningen och på annat sätt styra den biologiska evolutionen i gynnsam riktning. Och detta gör de under långa tidsperioder.

När Livsbärarna som verkar i en ny värld en gång har lyckats åstadkomma en viljevarelse, med förmåga att fatta moraliska beslut och göra andliga val, upphör deras arbete — de är färdiga; de får inte längre manipulera det evolverande livet. Från denna punkt vidare måste evolutionen av levande ting framskrida i enlighet med den uppsättning av inbyggd natur och medfödda tendenser som redan har införts och

36:3.1 (399.3) Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

36:3.2 (399.4) The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers, one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

36:3.3 (399.5) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

36:3.4 (399.6) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

36:3.5 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

36:3.6 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

36:3.7 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

36:3.8 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further. From this point forward the evolution of living things must proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary life

etablerats i de planetariska livsformerna och - mönstren. Livsbärarna tillåts inte experimentera med eller ingripa i viljan; de får inte dominera eller godtyckligt influera moralvarelser.

Då en Planetprins har anlänt förbereder de sig för avfärd, fastän två av de äldre Livsbärarna och tolv beskyddare genom att tillfälligt ta avsked från sin tjänst, kan erbjuda sig att på obestämd tid stanna på planeten som rådgivare för den fortsatta utvecklingen och bevarandet av livsplasman. Två sådana Söner och deras tolv medarbetare tjänar nu på Urantia.

4. MELKISEDEKLIVSBÄRARNAS

I varje lokalsystem av bebodda världar utöver hela Nebadon finns det en enda sfär där Melkisedekarna har fungerat som livsbärare. Dessa boningar är kända som systemets midsonitvärldar, och i var och en av dem har en materiellt modifierad Melkisedekson tagit till sin maka en utvald Dotter från de Materiella Sönernas klass. Moder Eva för en sådan midsonitvärld sänds ut från förvaltningsområdets systemhögkvarter sedan hon har blivit utvald av den förordnade Melkisedeklivsbäraren bland de talrika frivilliga som svarade på Systemhärskarens kallelse riktad till de Materiella Döttrarna på hans sfär.

De efterkommande till en Melkisedeklivsbärare och en Materiell Dotter är kända som midsoniter. Fader Melkisedek till en sådan ras av överjordiska varelser lämnar senare planeten för sin unika livsuppgift, och Moder Eva för denna speciella klass av universumvarelser avreser också efter det att den sjunde generationen av planetariska efterkommande har framträtt. Ledandet av en sådan värld övergår då på hennes äldste son.

Midsonitvarelserna lever och verkar som reproducerande varelser i sina storartade världar tills de är ett tusen standardår gamla; därefter förflyttas de upp med seraftransport. Midsoniterna är härefter icke-reproducerande varelser emedan dematerialisationsförfarandet som de genomgår som förberedelse för serafomslutningen för alltid fråntar dem förmånen att reproducera sig.

Dessa varelsers nuvarande ställning kan knappast anges som vare sig dödlig eller odödlig, inte heller kan de definitivt klassificeras som mänskliga eller gudomliga. Dessa varelser bebos inte av Riktare och är därför knappast odödliga. Men inte heller förefaller de att vara dödliga; ingen midsonit har genomgått döden. Alla midsoniter som någonsin har fötts i Nebadon lever i denna dag och tjänstgör i sin födelsevärld, på någon mellanliggande sfär eller på Salvingtons midsonitsfär i finaliternas grupp av världar.

Finaliternas Salvington-världar. Melkisedeklivsbärarna och de med dem associerade Moder Evorna beger sig från systemens midsonitsfärer till finaliternas värld i kretsen runt Salvington, där deras efterkommande också är bestämda att samlas.

Det bör i detta sammanhang förklaras att den femte gruppen om sju primära världar i kretsen runt Salvington är Finaliternas världar i Nebadon. Barnen till Melkisedeklivsbärarna och de Materiella Döttrarna har

formulas and patterns. The Life Carriers are not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

36:3.9 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

36:4.1 (400.5) In every local system of inhabited worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

36:4.2 (400.6) The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsonites*. The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

36:4.3 (400.7) The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsonites are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass through in preparation for enseraphiming forever deprives them of reproductive prerogatives.

36:4.4 (400.8) The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsonite has experienced death. All midsonites ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

36:4.5 (401.1) *The Salvington Worlds of the Finaliters.* The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their offspring are also destined to forgather.

36:4.6 (401.2) It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material

sin hemort i finaliternas sjunde värld, midsonitsfären i Salvington.

Satelliterna till finaliternas sju primära världar är mötesplats för de personligheter från superuniversumet och centraluniversumet som befinner sig på uppdrag i Nebadon. Fastän de uppstigande dödliga rör sig fritt i alla kulturvärldar och träningsfärer bland de 490 världar som Melkisedekarnas universitet omfattar, finns det vissa speciella skolor och talrika avgränsade zoner som de inte har tillåtelse att besöka. Detta gäller i synnerhet de fyrtionio sfärer som hör till finaliternas förvaltningsområde.

Syftet med midsonitvarelserna är inte för närvarande känt, men det förefaller som om dessa personligheter samlas i den sjunde finalitvärlden som förberedelse för någon framtida eventualitet i universums evolution. Våra förfrågningar om midsonitraserna överförs alltid till finaliterna, och finaliterna avböjer alltid att diskutera sina skyddslingars bestämmelse. Oberoende av vår osäkerhet om midsoniternas framtid vet vi att varje lokaluniversum i Orvonton hyser en sådan ackumulerande kår av dessa hemlighetsfulla varelser. Melkisedeklivsbärarna tror att deras midsonitbarn en dag kommer att fördes med absonithetens transcendentala och eviga ande av Gud den Ultimate.

5. DE SJU BITRÄDANDE SINNESANDARNA

Det är närvaron av de sju biträdande sinnesandarna som betingar riktningen av den organiska evolutionen i de primitiva världarna; det förklarar varför evolutionen är målinriktad och inte chansartad. Dessa sinnessjälpare representerar den sinnesomvårdnadsverksamhet som utgår från Oändlige Anden och utsträcks till de lägre klasserna av intelligent liv genom de åtgärder som Moderanden i ett lokaluniversum företar. Sinnessjälparna är barn till Universumets Moderande och utgör hennes personliga omvårdnad av de materiella sinnena i världarna. Var och när sådant sinne än framträder fungerar dessa andar på olika sätt.

De sju biträdande sinnesandarna kallas vid namn som motsvarar följande beteckningar: intuition, förstånd, mod, kunskap, råd, dyrkan och visdom. Dessa sinnesandar sänder ut sin inverkan till alla bebodda världar som differentiella drifter så att var och en söker mottagningskapacitet för att manifesteras sig helt oberoende av i vilken mån dess kumpaner kan tänkas finna mottagande och möjlighet att fungera.

De biträdande sinnesandarnas centrala förläggningar i Livsbärarnas högkvartervärld uppvisar för de övervakande Livsbärarna omfattningen och kvaliteten av sinnessjälparnas sinnesfunktion i varje värld och hos varje levande organism med förståndsstatus. Dessa förläggningar för livssinnet anger fullständigt det levande sinnets funktion för de första fem sinnessjälparna. Men i fråga om den sjätte och sjunde biträdande anden — dyrkan och visdom — registrerar dessa centrala förläggningar endast den kvalitativa funktionen. Den kvantitativa aktiviteten hos dyrkans sinnessjälpare och visdomens sinnessjälpare registreras i den Gudomliga Omvårdarens direkta

Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

^{36:4.7 (401.3)} The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

^{36:4.8 (401.4)} The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

^{36:5.1 (401.5)} It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

^{36:5.2 (401.6)} The seven adjutant mind-spirits are called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

^{36:5.3 (401.7)} The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of

väsen i Salvington och innebär en personlig upplevelse för Universumets Moderande.

De sju biträdande sinnesandarna åtföljer alltid Livsbärarna till en ny planet, men de bör inte betraktas som väsen; de är mera som strömkretsar. De sju universumhjälparnas andar fungerar inte som personligheter åtskilda från den Gudomliga Omvårdarens universumnärvaro; de är i själva verket en medvetandenivå hos den Gudomliga Omvårdaren, och de är alltid underställda sin skapande moders verksamhet och väsen.

Vi har brist på ord som på ett rätt sätt skulle beteckna dessa sju biträdande sinnesandar. De är omvårdare av de lägre nivåerna av erfarenhetsmässigt sinne, och de kan beskrivas i den ordning som de evolutionärt uppnås enligt följande:

1. Intuitionens ande — snabb uppfattning, de primitiva fysiska och medfödda reflexartade instinkterna, förmågan att ta rätt riktning och andra självbevarelsedärigheter hos allt skapat sinne; den enda av sinneshjälparna som i så stor utsträckning fungerar i djurlivets lägre klasser, och den enda som kan ta omfattande funktionell kontakt med det mekaniska sinnets icke-läraktiga nivåer.

2. Förståndets ande — impulsen att koordinera, den spontana och till synes automatiska associationen av idéer. Detta är gåvan att koordinera inhämtad kunskap, förmågan att dra snabba slutsatser, fälla kvicka omdömen och fatta snabba beslut.

3. Modets ande — trohetsegenskapen — hos personliga varelser; basen för karaktärens danande och den intellektuella roten till moralisk ståndaktighet och andlig tapperhet. När den upplyses av fakta och inspireras av sanning blir detta hemligheten bakom sporren till evolutionär uppstigning längs kanalerna för intelligent och samvetsgrann självstyrning.

4. Kunskapens ande — nyfikenhets- och vetgirighetsmodern till äventyr och upptäckt, vetenskapens ande; guide för och trogen medarbetare till modets och rådets andar; sporren att leda modets gåvor in på nyttiga och progressiva tillväxtvägar.

5. Rådets ande — sporren till social samhörighet, färdigheten till samverkan inom arten; förmågan hos viljevarelser till harmonisering med sina kumpaner; ursprunget till gruppinstinkten hos de lägre varelserna.

6. Dyrkans ande — den religiösa impulsen, den första differentierande sporren som delar sinnesvarelserna i två grundklasser i den dödliga tillvaron. Dyrkans ande särskiljer för alltid det djur som den är förenad med från de själlösa sinnesutrustade varelserna. Dyrkan är tecknet på att vederbörande är kandidat för andligt uppstigande.

7. Visdomens ande — den inneboende tendensen hos alla moralvarelser till ett ordnat och progressivt evolutionärt framåtskridande. Detta är den högsta av sinnesandarna, andekoordinatorn och förenaren av alla de andras arbete. Denna ande är hemligheten med den medfödda sporren hos sinnesvarelser vilken initierar och håller igång det praktiska och effektiva programmet på tillvarons stigande skala; denna gåva hos levande ting vilken förklarar deras annars oförklarliga förmåga att överleva och att vid överlevandet utnyttja all sin tidigare erfarenhet och sina nuvarande möjligheter,

the Universe Mother Spirit.

36:5.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

36:5.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

36:5.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

36:5.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid judgment, and prompt decision.

36:5.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this becomes the secret of the urge of evolutionary ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

36:5.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

36:5.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

36:5.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

36:5.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for

koordinerade för att införskaffa allt det som alla de övriga sex mentala omvårdarna kan uppbåda i den berörda organismens sinne. Visdomen är kulmen av den intellektuella verksamheten. Visdom är målet för en enbart mental och moralisk existens.

De biträdande sinnesandarna växer erfarenhetsmässigt, men de blir aldrig personliga. De utvecklas i sin funktion, och de fem förstas verksamhet i djurens klasser är i viss mån nödvändig för att alla sju skall kunna fungera som människans intellekt. Detta förhållande till djuren gör sinnesandarna praktiskt effektivare som människosinne; djuren är därför i viss mån oundgängliga för människans såväl intellektuella som fysiska evolution.

Dessa sinneshjälpare till Moderanden i ett lokaluniversum förhåller sig till det skapade livet som har förståndsstatus i stort sett så som styrkecentren och de fysiska övervakarna förhåller sig till de icke-levande krafterna i universumet. De gör ovärderlig tjänst i sinnesströmkretsarna i de bebodda världarna och samverkar effektivt med de Ledande Fysiska Övervakarna, som också övervakar och styr de sinnesnivåer som finns före sinnesandarna, det icke-läraktiga sinnets nivåer eller det mekaniska sinnet.

Innan förmågan att lära sig av erfarenheten framträder är det levande sinnet de Ledande Fysiska Övervakarnas omvårdnadsdomän. Innan förmågan att uppfatta gudomligheten och dyrka Gudomen har uppkommit i de skapade varelsernas sinne är sinnet de biträdande sinnesandarnas exklusiva domän. Då den andliga reaktionsförmågan uppkommer i skapade varelsers intellekt blir dessa sinnen genast översinnliga, då de omedelbart kopplas in till andecyklerna hos lokaluniversumets Moderande.

De biträdande sinnesandarna är på intet sätt direkt relaterade till den olikartade och högst andliga funktionen som är förknippad med den Gudomliga Omvårdarens personliga närvaroande, den Heliga Anden i bebodda världar; men funktionellt sett föregår och förbereder de just denna andes framträdande hos den evolutionära människan. Sinnesandarna ger Universumets Moderande en varierande kontakt med och kontroll över de materiella levande varelserna i ett lokaluniversum, men deras verksamhet på nivåer som föregår personligheten medför inte återverkningar i den Suprema Varelsen.

Icke-andligt sinne är antingen en manifestation av andeenergi eller ett fenomen rörande fysisk energi. Även människans sinne, personligt sinne, har inga överlevnadskvaliteter annat än genom identifikation med anden. Sinnet är en utgivning av gudomlighet, men det är inte odödligt när det fungerar utan andeinsikt och när det saknar förmågan att dyrka och längtan att överleva.

6. LEVANDE KRAFTER

Livet är både mekanistiskt och vitalistiskt — materiellt och andligt. Ständigt kommer fysikerna och kemisterna på Urantia att gå framåt i sin förståelse av protoplasmaformerna i växt- och djurriket, men aldrig kommer de att kunna producera levande organismer. Livet är någonting som avviker från alla manifestationer av energi; inte heller är de fysiska varelsernas materiella

the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

36:5.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

36:5.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical mind.

36:5.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircuited in the spirit cycles of the local universe Mother Spirit.

36:5.16 (403.4) The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

36:5.17 (403.5) Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. LIVING FORCES

36:6.1 (403.6) Life is both mechanistic and vitalistic — material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

liv inneboende i materien.

Materiella ting kan ha en självständig existens, men liv uppkommer endast av liv. Sinne kan komma endast från förutvarande sinne. Anden har sitt ursprung endast i andeförfäder. Den skapade kan åstadkomma livets former, men endast en skaparpersonlighet eller skapande kraft kan ge den aktiverande levande gnistan.

Livsbararna kan organisera de materiella formerna eller fysiska mönstren för levande varelser, men Anden ger livets begynnelsegnista och sinnets gåva. Även de levande formerna av experimentellt liv som Livsbararna organiserar i sina Salvington-världar saknar alltid förmåga att föröka sig. När livsformlerna och livsmönstren sammanställs rätt och organiseras riktigt är närvaron av en Livsbärare tillräckligt för att initiera liv, men alla sådana levande organismer saknar två väsentliga egenskaper: sinnesutrustning och reproduktionsförmåga. Djurens sinne och människornas sinne är gåvor från lokaluniversumets Moderande, som verkar genom de sju biträdande sinnesandarna, medan de skapade varelsernas förmåga att föröka sig är det specifika och personliga bidraget från Universumets Ande till den stamform av livsplasma som Livsbararna inledde.

När Livsbararna hade planerat livsmönstren, sedan de hade organiserat energisystemen, måste ytterligare ett fenomen inträffa; "livets ande" måste ges åt dessa livlösa former. Guds Söner kan konstruera livsformerna, men det är Guds Ande som ger själva livsgnistan. Och när det liv som sålunda har getts har nått sitt slut, då blir igen den kvarvarande materiella kroppen död materia. När det utgivna livet är förbrukat återvänder kroppen till det materiella universums famn, därifrån den lånades av Livsbararna för att tjäna som en tillfällig bärare av den livsgåva som de överförde till denna synliga förening av energi-materia.

Det liv som av Livsbararna har utgivits till växter och djur återvänder inte till Livsbararna då växten eller djuret dör. Det liv som avlägsnar sig från ett sådant levande ting har varken identitet eller personlighet; det överlever inte döden individuellt. Under sin existens och tiden för sin vistelse i kroppen av materia har det undergått en förändring; det har undergått energi-evolution och överlever endast som en del av de kosmiska krafterna i universum; det överlever inte som ett individuellt liv. Dödliga varelsers överlevnad bygger helt på att det utvecklas en odödlig själ inom det dödliga sinnet.

Vi talar om liv som "energi" och som "kraft", men i verkligheten är det ingendera. Kraft och energi reagerar på varierande sätt för gravitation, men liv gör det inte. Mönster reagerar inte heller för gravitation, då det är en gestaltning av energier som redan har fullföljt alla skyldigheter att reagera för gravitationen. Liv som sådant innebär animation av något energisystem — materiellt, sinnesmässigt eller andligt — som har gestaltats enligt ett mönster eller på annat sätt särskiljts.

Det finns vissa saker i samband med utarbetandet av livet på de evolutionära planeterna som inte är helt klara för oss. Vi förstår helt den fysiska organisationen av Livsbararnas elektrokemiska formler, men vi begriper inte helt den livsaktiverande gnistans natur och ursprung. Vi vet att livet flödar från Fadern, genom

36:6.2 (403.7) Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can supply the activating living spark.

36:6.3 (404.1) Life Carriers can organize the material forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

36:6.4 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the "breath of life" must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

36:6.5 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolvment of an immortal soul within the mortal mind.

36:6.6 (404.4) We speak of life as "energy" and as "force," but it is really neither. Force-energy is variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

36:6.7 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know

Sonen och på försorg av Anden. Det är mer än möjligt att Härskarandarna är den sjufaldiga kanalen för livets flod som utgjuts över hela skapelsen. Men vi förstår inte det förfarande med vilket de övervakande Härskarandarna deltar i det ursprungliga förloppet vid livets utgivning till en ny planet. Vi är övertygade om att Dagarnas Forna också har någon del i detta igångsättande av livet i en ny värld, men vi är helt okunniga om naturen av deras deltagande. Vad vi vet är att Universumets Moderande verkligen vitaliserar de livlösa mönstren och förser sådan aktiverad plasma med förmågan till reproduktion av organismen. Vi observerar att dessa tre är nivåer av Gud den Sjufaldige, ibland betecknade som de Suprema Skaparna i tid och rymd; men i övrigt vet vi föga mer än de dödliga på Urantia — endast att tanken finns hos Fadern, dess uttryckande hos Sonen och livets förverkligande hos Anden.

[Avfattat av en Vorondadekson stationerad på Urantia som observatör, som i den egenskapen har handlat på anmodan av Melkisedekledaren för den Övervakande Uppenbarelseakören.]

that life flows from the Father through the Son and *by* the Spirit. It is more than possible that the Master Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know little more than Urantia mortals — simply that concept is inherent in the Father, expression in the Son, and life realization in the Spirit.

^{36:6.8 (405.1)} [Indited by a Vorondadek Son stationed on Urantia as an observer and acting in this capacity by request of the Melchizedek Chief of the Supervising Revelatory Corps.]

Kapitel 37. Lokaluniversumets personligheter

⇐ 036

Urantiaboken

038 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 37 LOKALUNIVERSUMETS PERSONLIGHETER

Sektioner

Introduktion

1. Universummedhjälparna
2. De Lysande Aftonstjärnorna
3. Ärkeänglarna
4. Assistenterna till de Allra Högsta
5. Höga Kommissionärer
6. Himmelska översynare
7. Mansioniavärldens lärare
8. Högre Andeklasser med förordnande
9. Lokaluniversumets stadigvarande medborgare
10. Andra grupper i lokaluniversumet

PAPER 37 PERSONALITIES OF THE LOCAL UNIVERSE SECTIONS

Introduction

1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

Introduktion

HÖGST bland alla personligheter i Nebadon står Skapar- och Mästarsonen Mikael, universumets fader och regent. Jämläk i fråga om gudomlighet och kompletterande till sina skapande egenskaper är lokaluniversumets Moderande, den Gudomliga Omvårdaren i Salvington. Och dessa skapare är i en mycket bokstavlig mening Fader-Sonen och Ande-Modern till alla skapade varelser som hör hemma i Nebadon.

De föregående kapitlen har handlat om de skapade klasserna av Söner; de efterföljande berättelserna beskriver de omvårdande andarna och uppstigande klasserna av söner. Detta kapitel befattar sig i huvudsak med en mellanliggande grupp, universummedhjälparna, men det tar också upp till en kort behandling vissa av de högre andarna stationerade i Nebadon och vissa klasser av permanenta medborgare i lokaluniversumet.

1. UNIVERSUMMEDHJÄLPARNA

Många av de unika klasser som vanligen grupperas i denna kategori är ouppenbarade, men så som de presenteras i dessa kapitel omfattar Universummedhjälparna följande sju klasser:

INTRODUCTION

37:0.1 (406.1) AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complemental in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

37:0.2 (406.2) Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406.3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

1. Klara Morgonstjärnor.
2. Lysande Aftonstjärnor.
3. Ärkeänglar.
4. Assistenten till de Allra Högsta.
5. Höga Kommissionärer.
6. Himmelska Översynare.
7. Mansioniavärldens Lärare

Av den första klassen av universummedhjälpare, de Klara Morgonstjärnorna, finns det endast en i varje lokaluniversum, och han är den förstfödde av alla varelser som hör hemma i ett lokaluniversum. Den Klara Morgonstjärnan i vårt universum är känd som Gabriel från Salvington. Han är den ledande verkställaren för hela Nebadon, och han fungerar som personlig representant för Härskarsonen och som talesman för hans skapande gemål.

Under de tidigare tiderna i Nebadon arbetade Gabriel helt ensam med Mikael och den Skapande Anden. Då universumet växte och de administrativa problemen mångfaldigades försågs han med en personlig stab av ouppenbarade assistenter, och till slut utvidgades denna grupp av att Nebadons kår av Aftonstjärnor skapades.

2. DE LYSANDE AFTONSTJÄRNORNA

Dessa lysande varelser planerades av Melkisedekarna och gavs sedan tillvaro av Skaparsonen och den Skapande Anden. De tjänar i många olika bemärkelser men i huvudsak som förbindelseofficerare för Gabriel, den ledande verkställaren i lokaluniversumet. En eller flera av dessa varelser fungerar som hans representant i huvudstaden i varje konstellation och system i Nebadon.

Som ledande verkställare i Nebadon är Gabriel åt tjänstens vägnar ordförande för eller observatör vid de flesta konklaver i Salvington, och så många som ett tusen av dessa sammanträder ofta samtidigt. De Lysande Aftonstjärnorna representerar Gabriel vid dessa tillfällen; han kan inte vara på två ställen samtidigt, och dessa superänglar kompenserar denna begränsning. De utför en motsvarande tjänst för den kår som består av Treenighetens Undervisande Söner.

Fastän Gabriel personligen är sysselsatt med administrativa uppgifter håller han genom de Lysande Aftonstjärnorna kontakt med alla andra faser av livet och angelägenheterna i universumet. De åtföljer honom alltid på hans planetariska färder och reser ofta som hans personliga representanter på speciella uppdrag till de enskilda planeterna. Under sådana uppdrag har de ibland blivit kända som "Herrens änglar". De färdas ofta till Uversa för att representera den Klara Morgonstjärnan vid Dagarnas Fornas domstolar och sammankomster, men de reser sällan bortom Orvontons gränser.

De Lysande Aftonstjärnorna är en unik tvådelad klass, av vilka en del har skapats till denna värdighet och andra har nått upp till tjänsten. Nebadonkåren av dessa superänglar uppgår nu till ett antal om 13.641.

37:1.2 (406.4) 1. Bright and Morning Stars.

37:1.3 (406.5) 2. Brilliant Evening Stars.

37:1.4 (406.6) 3. Archangels.

37:1.5 (406.7) 4. Most High Assistants.

37:1.6 (406.8) 5. High Commissioners.

37:1.7 (406.9) 6. Celestial Overseers.

37:1.8 (406.10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406.11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406.12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407.1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407.2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one thousand of these are often in session simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the Trinity Teacher Sons.

37:2.3 (407.3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as "the angel of the Lord." They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:2.4 (407.4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of

Det finns 4.832 med skapad värdighet, medan 8.809 är uppstigna andar som har nått upp till detta mål av upphöjd tjänst. Många av dessa uppstigna Aftonstjärnor började sin universumkarriär som serafer; andra har stigit upp från ouppenbarade nivåer av skapat varelseliv. Som ett mål att sträva efter är denna höga kår aldrig stängd för uppstigningskandidater så länge ett universum inte har etablerats i ljus och liv.

Båda typerna av Lysande Aftonstjärnor är med lätthet synliga för morontiapersonligheter och vissa slag av materiella varelser som är högre än de dödliga. De skapade varelsena i denna intressanta och mångkunniga klass besitter en andekraft som kan manifesteras oberoende av deras personliga närvaro.

Ledare för dessa superänglar är Gavalia, den förstfödde av denna klass i Nebadon. Allt sedan Kristus Mikaelns återkomst från sin segerrika utgivning på Urantia har Gavalia varit förordnad till omvårdnaden av de uppstigna dödliga, och under de senaste nittonhundra urantiaåren har hans kompanjon Galantia haft sitt högkvarter i Jerusem, där han vistas ungefär hälften av sin tid. Galantia är den första av de uppstigna superänglarna som har uppnått denna höga ställning.

Det finns ingen organisering i grupper eller kompanier av Lysande Aftonstjärnor annat än deras sedvanliga association i par på många uppdrag. De förordnas inte i särskilt stor utsträckning till uppgifter som berör de dödligas uppstigningskedje, men när de kommissioneras därtill fungerar de aldrig ensamma. De arbetar alltid i par — den ena en skapad, den andra en uppstignen Aftonstjärna.

En av de höga plikterna för Aftonstjärnorna är att åtfölja Avonalgåvosönerna på deras planetariska uppdrag, på samma sätt som Gabriel åtföljde Mikael på hans utgivning på Urantia. De två superänglarna som ingår i följet är högt rankade personligheter på sådana uppdrag, och de tjänar som medkommendörer över ärkeänglarna och alla andra som har förordnats till dessa företag. Det är den äldre av dessa superänglakommendörer som vid den för Avonalgåvosönerna betydelsefulla tidpunkten och tidsåldern ger honom uppmaningen: "Sköt om din broders angelägenheter".

Liknande par av dessa superänglar förordnas till Treenighetens Undervisande Söners planetariska kår som verkar för att etablera den efter utgivningen följande eller gryende andliga tidsåldern på en bebodd planet. På sådana uppdrag tjänar Aftonstjärnorna som förbindelsepersonligheter mellan de dödliga i världen och den Undervisande Sonens osynliga kår.

Aftonstjärnornas världar. Den sjätte gruppen om sju Salvingtonvärldar och deras tillhörande fyrtiotvå satelliter är anvisade till att administreras av de Lysande Aftonstjärnorna. De sju primära världarna leds av den skapade klassen bland dessa superänglar medan de tillhörande satelliterna administreras av uppstigna Aftonstjärnor.

De tre första världarnas satelliter är anvisade för de Undervisande Sönernas och Aftonstjärnornas skolor som ägnar sig åt andepersonligheterna i lokaluniversumet. De tre följande grupperna upptas av liknande gemensamma skolor som ägnar sig åt att träna de uppstigande dödliga. Den sjunde primärvärldens satelliter är reserverade för treeniga

created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:2.5 (407.5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:2.6 (407.6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

37:2.7 (407.7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:2.8 (407.8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal. The two attending superangels are the ranking personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonal bestowal Son, "Be about your brother's business."

37:2.9 (408.1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:2.10 (408.2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:2.11 (408.3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the

överläggningar mellan Undervisande Söner, Aftonstjärnor och finaliter. Under senare tider har dessa superänglar varit nära knutna till Finalitkårens arbete i lokaluniversumet, och de har länge varit associerade med de Undervisande Sönerna. Det finns en förbindelse av enorm styrka och betydelse mellan Aftonstjärnorna och de Gravitationsbudbärare som är knutna till finaliternas arbetsgrupper. Den sjunde världen själv är reserverad för de öppnbara ärenden som hänför sig till det framtida förhållande som kommer att råda mellan Undervisande Söner, finaliter och Aftonstjärnor sedan superuniversummanifestationen av Gud den Supremes personlighet har framträtt fullbordad.

3. ÄRKEÄNGLARNA

Ärkeänglarna är efterkommande till Skaparsonen och Universumets Moderande. De är den högsta typen av höga andevarelser som produceras i stort antal i ett lokaluniversum, och vid tiden för senaste registrering fanns det nästan åttahundratusen av dem i Nebadon.

Ärkeänglarna är en av de få grupper av personligheter i lokaluniversumet som normalt inte står under Gabriels överhöghet. De tar inte på något sätt del i rutinadministrationen av universumet utan ägnar sig åt att arbeta för de skapade varelsers överlevnad och åt att främja de dödligas uppstigningsskede från tid och rymd. Fastän de inte i vanliga fall är underställda den Klara Morgonstjärnans ledning fungerar de ibland enligt hans förordnande. De samverkar också med andra Universummedhjälpare, såsom Aftonstjärnorna, vilket illustreras av vissa händelser som beskrivs i berättelsen om livets överförande till er värld.

Kåren av ärkeänglar i Nebadon leds av den förstfödde av denna klass, och under senare tider har ärkeänglarna upprätthållit ett divisionshögkvarter på Urantia. Denna ovanliga omständighet tilldrar sig snart de gäststuderandes uppmärksamhet som kommer från andra universer än Nebadon. Bland deras tidigaste iakttagelser beträffande händelserna inom universumet är upptäckten att många av de Lysande Aftonstjärnornas aktiviteter gällande de uppstigna varelserna leds från huvudstaden i ett lokalsystem, Satania. Då de undersöker närmare upptäcker de att vissa av ärkeänglarnas aktiviteter leds från en liten och synbart obetydlig bebodd planet kallad Urantia. Och sedan följer uppenbarelsen om Mikael's utgivning på Urantia och deras omedelbart stegrade intresse för er och er ringa sfär.

Fattar ni betydelsen av det faktum att er ringa och förvirrade planet har blivit ett divisionshögkvarter för universumets administration och ledningen av vissa av ärkeänglarnas aktiviteter som har att göra med planen för uppstigning till Paradiset? Detta förbådar otvivelaktigt en framtida koncentration av andra uppstigningsaktiviteter till Mikael's utgivningsvärld och ger en ofantlig och högtidlig betydelse åt Mästartens personliga löfte: "Jag skall komma igen."

I allmänhet förordnas ärkeänglarna till tjänst och omvårdnad hos Avonal-klassens Söner, men inte förrän de har genomgått omfattande förberedande träning i alla

Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. THE ARCHANGELS

37:3.1 (408.4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37:3.2 (408.5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not normally under the jurisdiction of Gabriel. They are not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37:3.3 (408.6) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37:3.4 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal promise, "I will come again."

37:3.5 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive

faser av de olika omvårdande andarnas arbete. En kår om hundra ärkeänglar åtföljer varje Paradisgåvoson till en bebodd värld, och den är temporärt förordnad till hans disposition för den tid utgivningen varar. Om Administratörsonen blir temporär härskare över planeten verkar dessa ärkeänglar som styrande överhuvuden för allt himmelskt liv på den sfären.

Två äldre ärkeänglar tillsätts alltid som personliga medhjälpare till en Paradisavonal för alla planetariska uppdrag, vare sig det gäller rättsliga åtgärder, administrativa uppdrag eller utgivningsinkarnationer. När denne Paradisson har avslutat domen av en värld och de döda kallas för registrering (den så kallade uppståndelsen) är det bokstavligen sant att de slumrande personligheternas serafiska beskyddare svarar på "ärkeängels röst". Namnuppropet vid avslutningen av en domperiod förrättas av en åtföljande ärkeängel. Detta är uppståndelsens ärkeängel, ibland kallad "Mikaels ärkeängel".

Ärkeänglarnas världar. Den sjunde gruppen av världar som med sina tillhörande satelliter kretsar runt Salvington är anvisad för Ärkeänglarna. Sfär nummer ett och alla dess sex tillhörande satelliter upptas av dem som sköter personlighetsregistret. Denna enorma kår av registratorer är sysselsatt med att föra registret över varje dödlig i tiden från födelseögonblicket upp genom livsskedet i universumet ända tills denna individ antingen lämnar Salvington för att färdas in till superuniversumets regim eller "utplånas från registrerad tillvaro" enligt order av Dagarnas Forna.

Det är på dessa världar som personlighetsregistren och identifikationssäkringarna klassificeras, arkiveras och förvaras under den tid som förlöper mellan den kroppsliga döden och den nya personaliseringen, uppståndelsen från döden.

4. ASSISTENTERNA TILL DE ALLRA HÖGSTA

Assistenterna till de Allra Högsta är en grupp av frivilligt tjänstgörande varelser som har sitt ursprung utanför lokaluniversumet och som är temporärt förordnade som centraluniversumets och superuniversumets representanter i eller observatörer av den lokala skapelsen. Deras antal varierar ständigt men uppgår alltid till flera miljoner.

Från tid till annan får vi sålunda åtnjuta sådana varelsers omvårdnad och bistånd vilka har sitt ursprung i Paradiset liksom Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare, Universella Censorer, Inspirerade Treenighetsandar, Treenigade Söner, Ensamma Budbärare, supernafer, sekonafer, tertiäfer och andra behagliga omvårdare som vistas hos oss i avsikt att hjälpa våra infödda personligheter i deras strävan att få hela Nebadon i bättre harmoni med Orvontons idéer och Paradisets ideal.

Var och en av dessa varelser kan tjäna frivilligt i Nebadon och därför kan de tekniskt stå utanför vårt förvaltningsområde, men när de verkar enligt uppdrag är dessa personligheter från superuniversumet och centraluniversumet inte helt undantagna från bestämmelserna i lokaluniversumet där de vistas, fastän de fortsätter att fungera som representanter för de högre universerna och att arbeta enligt de

preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

37:3.6 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to "the voice of the archangel." The roll call of a dispensation termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the resurrection, sometimes referred to as the "archangel of Michael."

37:3.7 (409.4) *The Worlds of the Archangels.* The seventh group of the encircling Salvington worlds, with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is "blotted out of recorded existence" by the mandate of the Ancients of Days.

37:3.8 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification sureties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. MOST HIGH ASSISTANTS

37:4.1 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37:4.2 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, tertiaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37:4.3 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which

instruktioner som utgör deras uppdrag i vårt område. Deras allmänna högkvarter är beläget i Salvingtons sektor för Dagarnas Förenande, och de verkar i Nebadon under överinsyn av denna Paradistreenighetens ambassadör. När de tjänar i oberoende grupper är dessa personligheten från de högre världarna vanligen självstyrande, men när de tjänar enligt anmodan ställer de sig ofta frivilligt helt under de övervakande ledarnas regim för de världar som de har blivit anvisade att fungera i.

Assistenterna till de Allra Högsta tjänar i uppgifter på lokaluniversumets eller konstellationernas nivå men de är inte direkt knutna till system- eller planetstyrelserna. De får emellertid fungera var som helst i lokaluniversumet och kan förordnas till vilken som helst fas av aktivitet i Nebadon: administrativ, verkställande, utbildningsmässig eller annan.

De flesta i denna kår är engagerade i att assistera Paradispersonligheterna i Nebadon: Dagarnas Förenande, Skaparsonen, Dagarnas Trogna, Administratörssönerna och Treenighetens Undervisande Söner. Då och då blir det vid skötseln av angelägenheterna i en lokal skapelse klokt att temporärt undanhålla vissa detaljer från praktiskt taget alla infödda personligheters vetskap i lokaluniversumet. Vissa avancerade planer och invecklade avgöranden fattas också bättre och förstås mera fullständigt av den mognare och fjärrsyntare kåren av Assister till de Allra Högsta, och det är i sådana situationer, och i många andra, som de är särskilt användbara för universumets härskare och administratörer.

5. HÖGA KOMMISSIONÄRER

De Höga Kommissionärerna är med Anden fusionerade uppstigna dödliga; de är inte fusionerade med Riktaren. Ni förstår er ganska väl på uppstigningsskedet i universum för en dödlig kandidat för fusion med Riktaren, vilket är den höga bestämmelse som alla dödliga på Urantia har möjlighet till sedan Kristus Mikael's utgivning. Men detta är inte den uteslutande bestämmelsen för alla dödliga i världar som er under tidsåldrarna före utgivningen, och det finns en annan typ av värld vars invånare aldrig stadigvarande bebos av Tankeriktare. Dessa dödliga förenas aldrig i ett bestående förbund med Mysterieleadsagaren som har utgivits från Paradiset; icke desto mindre bebos de tillfälligt av Riktare som tjänar som guider och mönster under det köttsliga livsskedet. Under denna temporära vistelse omhuldar de evolutionen av en odödlig själ precis så som i fråga om de varelser med vilka de önskar bli fusionerade; men när den dödligas liv är slut tar de för evigt farväl av dessa skapade varelser som de temporärt var associerade med.

Överlevande själar av denna klass uppnår odödlighet genom evig fusion med ett individualiserat fragment av anden som härstammar från lokaluniversumets Moderande. De är ingen talrik grupp, åtminstone inte i Nebadon. I mansoniavärldarna möter ni dessa med Anden fusionerade dödliga och umgås med dem, då de stiger upp längs vägen till Paradiset med er så långt som till Salvington, där de stannar. En del av dem kan senare stiga upp till högre universumnivåer, men majoriteten förblir alltid i tjänst i

constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the supervising directors of the realms of assigned function.

37:4.4 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

37:4.5 (410.3) Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. HIGH COMMISSIONERS

37:5.1 (410.4) The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

37:5.2 (410.5) Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in Nebadon. On the mansion worlds you will meet and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a

lokaluniversumet; som klass är de inte bestämda att uppnå Paradiset.

Då de inte är fusionerade med Riktaren blir de aldrig finaliter, men de blir slutligen upptagna i Fulländningens Kår i lokaluniversumet. De har i anden åtytt Faderns befallning "Var fulländade".

Sedan de har upptagits i Fulländningens Kår i Nebadon kan de med Anden fusionerade uppstigna ta emot uppdrag som Universummedhjälpare, vilket är en av de vägar som är öppna för dem för fortsatt erfarenhetsmässig tillväxt. På så sätt blir de kandidater för uppdrag i den höga tjänsten att tolka de evolverande skapade varelsernas synpunkter i de materiella världarna för de himmelska myndigheterna i lokaluniversumet.

De Höga Kommissionärerna börjar sin tjänst på planeterna som raskommissionärer. I denna egenskap tolkar de synpunkterna och beskriver behoven hos de olika människoraserna. De är supremthängivna välgångarna för de dödliga raser vilkas talesmän de är, och de söker ständigt att för dem utverka barmhärtighet, rättvisa och opartisk behandling i alla förhållanden till andra folk. Raskommissionärerna fungerar i en ändlös rad av planetariska kriser och tjänar som det värtaliga uttrycket för hela grupper av kämpande dödliga.

Efter lång erfarenhet av att lösa problem i bebodda världar uppflyttas dessa raskommissionärer till högre nivåer av verksamhet och de når till slut ställningen som Höga Kommissionärer i lokaluniversumet. Vid senaste registrering antecknades något över en och en halv miljard av dessa Höga Kommissionärer i Nebadon. Dessa varelser är inte finaliter, men de är uppstigna varelser med lång erfarenhet, och de är mycket nyttiga för sin födelsevärld.

Vi finner utan undantag dessa kommissionärer vid alla domstolar, från de lägsta till de högsta. Inte så att de skulle delta i domstolsförhandlingarna, men de verkar som vänner vid domstolen och bistår de presiderande domarna med råd om de tidigare skedena, omgivningen och den inneboende naturen hos dem som domstolsförfarandet berör.

Höga Kommissionärer är knutna till de olika budbärarskarnorna i rymden och alltid till de omvårdande andarna i tiden. Man träffar på dem i programmet för olika sammankomster i universum, och dessa samma kommissionärer som känner de dödliga så väl knyts alltid till de uppdrag som Guds Söner utför i rymdens världar.

När än opartiskhet och rättvisa kräver insikt om hur ett övervägt verksamhetsprogram eller förfarande skulle påverka de evolutionära raserna i tiden, finns dessa kommissionärer till hands för att presentera sina rekommendationer; de är alltid närvarande för att tala för dem som inte kan vara närvarande och tala för sig själva.

De med Anden fusionerade dödligas världar. Den åttonde gruppen om sju primära världar med tillhörande satelliter i Salvingtons krets hör uteslutande till de med Anden fusionerade dödliga i Nebadon. De uppstigna med Riktaren fusionerade dödliga har inte att göra med dessa världar, annat än att de har nöjet av många angenäma och fruktbara vistelser som gäster inbjudna av de med Anden fusionerade invånarna.

class they are not destined to attain Paradise.

37:5.3 (411.1) Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become enrolled in the local universe Corps of Perfection. They have in spirit obeyed the Father's command, "Be you perfect."

37:5.4 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:5.5 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:5.6 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:5.7 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those concerned in the adjudication.

37:5.8 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of space.

37:5.9 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak for themselves.

37:5.10 (411.8) *The Worlds of the Spirit-fused Mortals.* The eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

Om man bortser från de få som uppnår Uversa och Paradiset utgör dessa världar den permanenta boningsorten för de med Anden fusionerade överlevande. En sådan med avsikt planerad begränsning av de dödligas uppstigning är till fördel för lokaluniversumet, då det garanterar kvarhållandet av en permanent utvecklad befolkning vars växande erfarenhet fortsättningsvis höjer den framtida stabiliseringen och diversifieringen av lokaluniversumets administration. Dessa varelser uppnår kanske inte Paradiset, men de förskaffar sig en erfarenhetsmässig visdom i att handskas med problemen i Nebadon vilken helt överstiger allting som de uppstigna med tillfällig vistelse når upp till. Dessa överlevande själar är alltid lika enastående kombinationer av mänskligt och gudomligt, och de kan allt bättre förena synpunkterna från dessa två vitt skilda nivåer och presentera detta dubbla synsätt med ständigt fördjupad visdom.

6. HIMMELSKA ÖVERSYNARE

Nebadons utbildningssystem administreras gemensamt av Treenighetens Undervisande Söner och Melkisedekarnas lärarkår, men mycket av det arbete som gäller dess upprätthållande och utvecklande utförs av de Himmelska Översynarna. Dessa varelser utgör en rekryterad kår som omfattar alla slag av individer som är knutna till utbildnings- och träningsprogrammet för de uppstigande dödliga. Det finns över tre miljoner av dem i Nebadon, och de är alla frivilliga som genom erfarenhet har kvalificerat sig för att tjäna som utbildningsrådgivare i hela riket. Från sitt högkvarter i Melkisedekarnas världar i Salvington genomströvar de lokaluniversumet som inspektörer av undervisningsmetoderna i Nebadon vilka är avsedda att åstadkomma träning av sinnet och utbildning av anden hos de uppstigande varelserna.

Denna träning av sinnet och utbildning av anden försiggår med början i människornas födelsevärldar upp genom systemets mansoniavärldar och de andra framstegsfärerna associerade med Jerusem, i de sjuttio världar för social anpassning som är knutna till Edentia och på de fyrahundranittio sfärer för framsteg i anden vilka kretsar runt Salvington. I själva universumets högkvarter finns talrika skolor under Melkisedekarna, Universumsönernas högskolor, de serafiska universiteten samt de Undervisande Sönernas och Dagarnas Förenandes skolor. Alla möjliga föranstaltningar vidtas för att göra de olika personligheterna i universumet kvalificerade för allt mera avancerad tjänst och allt bättre funktion. Hela universumet är en enda vittomfattande skola.

De metoder som används i många av de högre skolorna ligger bortom människans uppfattning om konsten att lära ut sanning, men detta är grundtonen i hela utbildningssystemet: karaktär danad av upplyst erfarenhet. Lärarna tillhandahåller upplysningen; platsen i universumet och den uppstignas status erbjuder möjlighet till erfarenhet; det visa utnyttjandet av dessa två bygger upp karaktären.

Grundprincipen i Nebadons utbildningssystem är att anvisa dig en uppgift och därefter erbjuda dig möjlighet att få undervisning i den idealiska och gudomliga metoden att bäst utföra denna uppgift. Du får en bestämd uppgift att utföra, och samtidigt har du

^{37:5.11 (411.9)} Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. CELESTIAL OVERSEERS

^{37:6.1 (412.1)} The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm. From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending creatures.

^{37:6.2 (412.2)} This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

^{37:6.3 (412.3)} The methods employed in many of the higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

^{37:6.4 (412.4)} Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same

tillgång till lärare som är kvalificerade att instruera dig i den bästa metoden att utföra ditt uppdrag. Den gudomliga utbildningsplanen förverkligar ett nära samband mellan arbete och undervisning. Vi lär dig hur man bäst gör det som vi bjuder dig att göra.

Avsikten med all denna träning och erfarenhet är att förbereda er för tillträde till de högre och mera andliga utbildningssfärerna i superuniversumet. Framstegen inom en given värld är individuella, men övergången från en fas till en annan sker vanligen klassvis.

Framskridandet i evigheten innebär inte endast andlig utveckling. Intellectuell tillväxt är också en del av den universella utbildningen. Sinnets erfarenhet breddas i samma takt som den andliga horisonten vidgas. Sinnet och anden erbjuds likadana möjligheter till träning och avancemang. Men i all denna ypperliga träning av sinne och ande är ni för evigt fria från de handikapp som det köttsliga livet medför. Längre behöver ni inte verka som skiljedomare i de konfliktfyllda striderna mellan er andliga och er materiella natur som drar åt olika håll. Till sist kan ni glädja er åt den enade sporren i ett förhärligat sinne som för länge sedan har frigjorts från de primitiva animalistiska strävandena efter materiella ting.

Innan de flesta dödliga från Urantia lämnar universumet Nebadon erbjuds de tillfälle att för en längre eller kortare tid tjäna som medlemmar av de Himmelska Översynarnas kår i Nebadon.

7. MANSONIAVÄRLDENS LÄRARE

Mansoniavärldens Lärare är rekryterade och förhärligade keruber. Liksom de flesta andra instruktörer i Nebadon förordnas de av Melkisedekarna. De fungerar i de flesta av morontialivets utbildningsprojekt, och deras antal ligger helt bortom det dödliga sinnets fattningsförmåga.

Såsom representerande en uppnåelsenivå för keruber och sanober tas Mansoniavärldens Lärare upp till närmare behandling i nästa kapitel, medan de i egenskap av lärare med en viktig roll i morontialivet diskuteras mera utförligt i det kapitel som heter Morontialivet.

8. HÖGRE ANDEKLASSER MED FÖRORDNANDE

Förutom styrkecentren och de fysiska övervakarna är vissa av de andevaror med högre ursprung vilka hör till den Oändlige Familj permanent förordnade till lokaluniversumet. Av de högre andeklasserna i den Oändlige Andens familj är följande på detta sätt förordnade:

De Ensamma Budbärarna är, när de är funktionellt knutna till lokaluniversumets administration, till ovärderlig hjälp för oss i våra strävanden att övervinna tidens och rymdens handicap. När de inte på detta sätt är förordnade har vi som hör hemma i lokaluniversumet absolut ingen bestämmanderätt över dem, men även då är dessa unika varelser alltid villiga att hjälpa oss att lösa våra problem och utföra våra uppdrag.

time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

37:6.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

37:6.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education. The experience of the mind is broadened equally with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

37:6.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. MANSION WORLD TEACHERS

37:7.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

37:7.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

37:8.1 (413.4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

37:8.2 (413.5) The *Solitary Messengers*, when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our problems and with the execution of our mandates.

Andovontia är namnet på den Univerernas Strömkretsövervakare av tredje graden som är stationerad i vårt lokaluniversum. Han befattar sig endast med ande- och morontiaströmkretsar, inte med dem som lyder under styrkeledarna. Det var han som isolerade Urantia den gång då Caligastia svek och förledde planeten under Lucifer-upprorets provande tider. Med de hälsningar som han sänder till de dödliga på Urantia uttrycker han sitt nöje över att se fram emot den dag då ni en gång återinkopplas till de universumströmkretsar som han övervakar.

Folkräkningens Ledare i Nebadon, Salsatia, har sitt högkvarter inom Gabriels sektor i Salvington. Han är automatiskt medveten om viljans födelse och död och registrerar löpande det exakta antalet viljevarelser som fungerar i lokaluniversumet. Han arbetar i nära förbindelse med personlighetsregistratorerna som har sitt hemvist i ärkeänglarnas arkivvärldar.

En Biträdande Inspektör är bosatt i Salvington. Han är den personliga representanten för Orvontons Suprema Verkställare. Hans medarbetare, de Förordnade Vakterna i lokalsystemen, är likaså representanter för den Suprema Verkställaren i Orvonton.

De Universella Medlarna är ambulerande domstolar i tidens och rymdens universer, och de fungerar från de evolutionära världarna uppåt genom varje sektion i lokaluniversumet och därifrån vidare. Dessa skiljedomare är registrerade i Uversa; det exakta antalet av dem som verkar i Nebadon är inte antecknat, men jag uppskattar att det finns omkring ett hundra miljoner medlande kommissioner i vårt lokaluniversum.

Av de Tekniska Rådgivarna, rikets juridiska sinnen, har vi vår kvot, omkring en halv miljard. Dessa varelser är levande och kringresande erfarenhetsmässiga juridiska bibliotek för hela rymden.

Av de Himmelska Uppteckarna, de uppstigna seraferna, har vi i Nebadon sjuttiofem. Dessa är de äldre eller övervakande uppteckarna. De avancerande eleverna av denna klass uppgår till närmare fyra miljarder.

De sjuttio miljarder nebadonska Morontiaföljeslagarnas omvårdnadsverksamhet beskrivs i de berättelser som handlar om övergångsplaneterna för tidens pilgrimer.

Varje universum har sin egen infödda änglakår; det oaktat finns det tillfällen då det är mycket nyttigt att få hjälp av de högre andar som har sitt ursprung utanför den lokala skapelsen. Supernaferna utför vissa sällsynta och enastående tjänster; den nuvarande ledaren för seraferna på Urantia är en första gradens supernaf från Paradiset. De återspeglade sekonaferna påträffas överallt där personal från superuniversumet fungerar, och ett stort antal tertiäfer tjänar temporärt som Assistenten till de Allra Högsta.

9. LOKALUNIVERSUMETS STADIGVARANDE

MEDBORGARE

Såsom superuniverserna och centraluniversumet

37:8.3 (413.6) Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

37:8.4 (413.7) The *Nebadon Census Director*, Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

37:8.5 (413.8) An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

37:8.6 (414.1) The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

37:8.7 (414.2) Of the *Technical Advisers*, the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

37:8.8 (414.3) Of the *Celestial Recorders*, the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

37:8.9 (414.4) The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

37:8.10 (414.5) Each universe has its own native angelic corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertiaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL

UNIVERSE

37:9.1 (414.6) As with the super- and central universes, the

har också lokaluniversumet sina klasser av stadigvarande medborgare. Dessa inkluderar följande skapade typer:

1. Susatier.
2. Univitatier.
3. Materiella Söner.
4. Mellanvarelser.

Dessa den lokala skapelsens infödda varelser utgör tillsammans med de uppstigande som har fusionerat med Anden samt med spirongerna (som klassificeras annorlunda) en relativt stadigvarande medborgargrupp. I stort sett hör dessa varelseklasser varken till de uppstigande eller nedstigande varelserna. De är alla erfarenhetsmässiga skapade varelser, men deras vidgande erfarenhet står fortsättningsvis till förfogande för det universum som representerar deras uppkomstnivå. Fastän detta inte är helt sant beträffande de adamiska sönerna och mellanvarelserna är det relativt sant för dessa klasser.

Susatierna. Dessa underbara varelser bor och verkar som stadigvarande medborgare i Salvington, högkvarteret i detta lokaluniversum. De är lysande efterkommande till Skaparsonen och den Skapande Anden och är nära associerade med de uppstigna medborgarna i lokaluniversumet, de med Anden fusionerade dödliga i Fulländningens kår i Nebadon.

Univatierna. Var och en av de hundra konstellationernas högkvarterklungor av arkitektoniska sfärer åtnjuter den ständiga omvårdnaden av en där bosatt klass av varelser kända som univatierna. Dessa barn till Skaparsonen och den Skapande Anden utgör den stadigvarande befolkningen i konstellationernas högkvarterstvärldar. De är icke-reproducerande varelser och existerar på ett livsplan ungefär halvvägs mellan de Materiella Sönernas semimateriella status vilka har sitt hemvist i systemhögkvarteren och det mera klart andliga planet hos de med Anden fusionerade dödliga och susatierna i Salvington; univatierna är ändå inte morontivarelser. De utför för de uppstigande dödliga under dessas genomgång av konstellationssfärerna det samma som de infödda i Havona bidrar med för pilgrimandarna som färdas genom den centrala skapelsen.

Guds Materiella Söner. När den skapande förbindelsen mellan Skaparsonen och den Oändlige Andens universumrepresentant, Universumets Moderande, har fullbordat sitt cykliska förlopp, när inga flera efterkommande med deras kombinerade väsen framkommer, då personaliserar Skaparsonen i tvåfaldig form sin sista varelsetanke och bekräftar sålunda slutligen sitt eget ursprungliga tvåfaldiga ursprung. I och av sig själv skapar han då de vackra och ädla Sönerna och Döttrarna i den materiella klassen av universumsöner. Detta är ursprunget till den ursprungliga Adam och Eva i varje lokalsystem i Nebadon. De är en reproducerande klass av söner och skapas som manliga och kvinnliga. Deras efterkommande fungerar som systemhuvudstadens relativt stadigvarande medborgare, fastän en del av dem förordnas till planetariska Adamer.

Under ett planetariskt uppdrag förordnas den Materielle Sonen och Dottern att lägga grunden till den adamiska rasen i den världen, en ras som är avsedd att

local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

- 37:9.2 (414.7) 1. Susatia.
- 37:9.3 (414.8) 2. Univatia.
- 37:9.4 (414.9) 3. Material Sons.
- 37:9.5 (414.10) 4. Midway Creatures.

37:9.6 (414.11) These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

37:9.7 (414.12) *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe. They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414.13) *The Univatia.* Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univatia. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals and the susatia of Salvington; but the univatia are not morontia beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415.1) *The Material Sons of God.* When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

37:9.10 (415.2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to

till slut blandas med de dödliga invånarna på den sfären. Planetariska Adamer är både nedstigande och uppstigande Söner, men vi klassar dem vanligen som uppstigande.

Mellanvarelserna. Under de tidigaste skedena i de flesta bebodda världar finns vissa övermänskliga men materialiserade varelser där på uppdrag, men de avlägsnar sig vanligen då de planetariska Adamerna har anlänt. Dessa varelsers åtgärder och de Materiella Sönernas strävanden som syftar till att förbättra de evolutionära raserna resulterar ofta i uppkomsten av ett begränsat antal varelser som är svåra att klassificera. Dessa unika varelser existerar ofta mittemellan de Materiella Sönerna och de evolutionära varelserna; därav deras beteckning mellanvarelser. I jämförelse med andra varelser är dessa mellanvarelser de evolutionära världarnas stadigvarande medborgare. Från de tidiga tider då Planetprinsen anländer ända till den långt avlägsna tid då planeten etableras i ljus och liv är de den enda grupp av intelligenta varelser som ständigt befinner sig på sfären. På Urantia är mellanvarelseomvårdarna i själva verket planetens verkliga väktare; de är praktiskt taget Urantias medborgare. De dödliga utgör för visso de fysiska och materiella invånarna i en evolutionär värld, men ni är alla så kortlivade; ni vistas en så kort tid på er födelseplanet. Ni föds, lever, dör och går sedan vidare till andra världar av evolutionärt framåtskridande. Även de övermänskliga varelser som tjänar på planeterna som himmelska omvårdare är tillfälligt förordnade; få av dem är länge knutna till en given sfär. Mellanvarelserna medför emellertid kontinuitet i den planetariska administrationen i en situation där de himmelska omvårdarna hela tiden efterträds av nya och de dödliga invånarna ständigt byts. Under alla dessa oupphörliga förändringar och ombyten, förblir mellanvarelserna på planeten och utför sitt arbete utan avbrott.

På samma sätt har alla avdelningar inom lokaluniversernas och superuniversernas administrativa organisation sin mer eller mindre stadigvarande befolkning, invånare som har medborgarstatus. Så som Urantia har sina mellanvarelser har Jerusem, er systemhuvudstad, de Materiella Sönerna och Dötrarna; Edentia, ert konstellationshögkvarter, har univitatierna, medan medborgarna i Salvington är av två slag, de skapade susatierna och de evoluerade med Ande fusionerade dödliga. De administrativa världarna i superuniversernas mindre och större sektorer har inte stadigvarande medborgare. Högkvarterssfärerna i Uversa omhuldas emellertid fortgående av en förvånadsvärd grupp av varelser som kallas abandonter, som har skapats av de ouppenbarade representanterna för Dagarnas Forna och de sju Återspeglande Andarna bosatta i Orvontons huvudstad. Dessa bofasta medborgare i Uversa administrerar för närvarande rutinangelägenheterna i sin värld under omedelbart överinseende av de med Sonen fusionerade dödligas kår i Uversa. Även Havona har sina infödda varelser, och den centrala Ljusets och Livets Ö är hemmet för olika grupper av Paradismedborgare.

10. ANDRA GRUPPER I LOKALUNIVERSUMET

Förutom serafernas och de dödligas klasser, som behandlas i senare kapitel, finns det ytterligare talrika

amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

^{37:9.11 (415.3)} *The Midway Creatures.* In the early days of most inhabited worlds, certain superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midwayers are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

^{37:9.12 (415.4)} In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univatiata, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandoners*, the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

^{37:10.1 (416.1)} Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are

varelser involverade i upprätthållandet och fulländandet av en sådan jättelik organisation som universumet Nebadon, som redan nu har över tre miljoner bebodda världar och med möjlighet till sammanlagt tio miljoner. De olika typerna av liv i Nebadon är alldeles för talrika för att katalogiseras i detta kapitel, men det finns två ovanliga klasser, som kan nämnas, som fungerar med stor utbredning på de 647,591 arkitektoniska sfärerna i lokaluniversumet.

Spirongerna är ande-efterkommande till den Klara Morgonstjärnan och Fader Melkisedek. De är undantagna från möjligheten till personlighetsförintelse men är inte evolutionära eller uppstigande varelser. Inte heller tar de funktionellt befattning med det evolutionära uppstigningsprogrammet. De är lokaluniversumets andehjälpare som utför de rutinmässiga andeuppgifterna i Nebadon.

Spornagierna. De arkitektoniska högkvartersvärldarna i lokaluniversumet är verkliga världar — fysiska skapelser. Deras fysiska skötsel fordrar mycket arbete, och därvid har vi hjälp av en grupp fysiska varelser kallade spornagier. De ägnar sig åt skötseln och odlingen av de materiella faserna i dessa högkvartersvärldar, från Jerusem till Salvington. Spornagierna är varken andar eller personer; de utgör en djurklass i tillvaron, men om ni kunde se dem skulle ni hålla med om att de förefaller att vara fulländade djur.

De olika goodwillkolonierna har sitt hemvist i Salvington och annanstans. I synnerhet har vi nytta av de himmelska artisanernas verksamhet i konstellationerna och av omväxlingsledarnas aktiviteter, vilka verkar i huvudsak i lokalsystemens huvudstäder.

Till universumtjänsten knyts alltid en kår uppstigande dödliga, inklusive förhålligade mellanvarelser. Dessa uppstigna anlitas, sedan de har uppnått Salvington, i ett nästan oändligt antal aktiviteter i samband med skötseln av universumets angelägenheter. Från varje resultatnivå sträcker sig dessa avancerande dödliga bakåt och nedåt med en hjälpande hand till sina kamrater som följer efter dem i klättringen uppåt. Sådana dödliga som tillfälligt vistas i Salvington förordnas på begäran som medhjälpare, studerande, observatörer och lärare till praktiskt taget alla kårer av himmelska personligheter.

Det finns ytterligare andra typer av intelligenta livsformer som sysslar med administrationen av ett lokaluniversum, men planen för denna berättelse innefattar inte ett ytterligare uppenbarande av dessa skapelseklasser. Tillräckligt om livet och administrationen i detta universum blir härmed beskrivet för att de dödligas sinne skall kunna få ett grepp om överlevnadstillvarons verklighet och storslagenhet. Fortsatt erfarenhet under ert avancerande livsskede kommer i tilltagande grad att uppenbara dessa intressanta och charmerande varelser. Denna berättelse kan inte vara annat än en kort presentation av de mångahanda personligheters natur och arbete, vilka vimlar i rymdens universer och administrerar dessa skapelser som enorma övningsskolor, skolor där tidens pilgrimer avancerar från liv till liv och från värld till värld tills de kärleksfullt sänds över gränserna för sitt födelseuniversum till superuniversumets högre utbildningssystem och därifrån till världarna för

numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591 architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

37:10.2 (416.2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:10.3 (416.3) The *Spornagia*. The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:10.4 (416.4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

37:10.5 (416.5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

37:10.6 (416.6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their origin to the higher educational regime of the superuniverse and thence on to the spirit-training worlds of Havona and eventually to Paradise and the high

andeträning i Havona och slutligen till Paradiset och den höga bestämmelsen för finaliterna — det eviga förordnandet till uppdrag som ännu inte har uppenbarats för universerna i tid och rymd.

[Dikterat av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon, nummer 1.146 i den skapade kåren.]

destiny of the finaliters — the eternal assignment on missions not yet revealed to the universes of time and space.

^{37:10.7 (417.1)} [Dictated by a Brilliant Evening Star of Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

Kapitel 38. Lokaluniversumets omvårdande andar

⇨ 037

Urantiaboken

039 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 38 LOKALUNIVERSUMETS OMVÅRDANDE ANDAR

Sektioner

Introduktion

1. Serafernas ursprung
2. Änglarnas väsen
3. Oppenbarade änglar
4. Serafernas världar
5. Serafernas utbildning
6. Serafernas organisation
7. Keruber och sanober
8. Kerubernas och sanobernas evolution
9. Mellanvarelserna

Introduktion

DET finns tre särskilda klasser av den Oändlige Andens personligheter. Den impulsive aposteln förstod detta när han skrev om Jesus, "som har stigit upp till himlen och nu är på Guds högra sida, sedan änglar, makter och krafter har lagts under honom"; änglarna är tidens omvårdande andar; makter är rymdens budbärarskaror; krafter är den Oändlige Andens högre personligheter.

Så som supernaferna i centraluniversumet och sekonaferna i ett superuniversum, så bildar seraferna tillsammans med de associerade keruberna och sanoberna änglakåren i ett lokaluniversum.

Seraferna är alla ganska lika utformade. Överallt i de sju superuniverserna uppvisar de en minimal variation från ett universum till ett annat; de är de närmast standardiserade bland alla andetyper av personliga varelser. Deras olika klasser bildar de lokala skapelsernas kår av skickliga och allmänt förekommande omvårdare.

1. SERAFERNAS URSPRUNG

Seraferna skapas av Universumets Moderande, och de har projicerats i enhetsformationer — 41.472 individer per gång — allt sedan "mönsteränglarna" och

PAPER 38 MINISTERING SPIRITS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

INTRODUCTION

38:0.1 (418.1) THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, "who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him." Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

38:0.2 (418.2) As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

38:0.3 (418.3) The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly standard of all spirit types of personal beings. Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local creations.

1. ORIGIN OF SERAPHIM

38:1.1 (418.4) Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the

vissa änglaarketyper skapades under Nebadons tidigare tider. Skaparsonen och den Oändlige Andens universumrepresentant samverkar vid skapandet av ett stort antal Söner och andra universumpersonligheter. När detta gemensamma projekt har slutförts engagerar sig Sonen i skapandet av Materiella Söner, de första sexuella varelserna, medan Universumets Moderande samtidigt påbörjar sitt första enskilda projekt för anderekonstruktion. Sålunda inleds skapandet av de serafiska skarorna i ett lokaluniversum.

Dessa änglaklasser projiceras vid den tid då planerandet för evolutionen av de dödliga viljevarelserna sker. Skapandet av serafer daterar sig från den tid då Universumets Moderande uppnådde relativ personlighet, inte såsom senare som jämlik med Mästarsonen utan som den tidigare tidens skapande medhjälpare till Skaparsonen. Före denna händelse hade de serafer som tjänade i Nebadon lånats temporärt från ett universum i grannskapet.

Serafer skapas fortsättningsvis vid vissa tillfällen; universumet Nebadon uppbyggs fortfarande. Universumets Moderande upphör aldrig med sin skapande verksamhet i ett växande universum på väg mot fulländning.

2. ÄNGLARNAS VÄSEN

Änglarna har ingen materiell kropp, men de är definitiva och fristående varelser; de är av andenatur och andeursprung. Fastän de är osynliga för de dödliga förnimmer de er utan hjälp av transformatorer eller tolkar sådana ni är i er köttliga gestalt; de förstår intellektuellt de dödligas sätt att leva, och de har gemensamt med människan alla icke-sensuella känslor och uppfattningar. De uppskattar och njuter storligen av era prestationer inom musik, konst och verklig humor. De är fullt medvetna om era moraliska kamper och andliga svårigheter. De älskar människorna, och endast gott kan komma av era försök att förstå och älska dem.

Fastän seraferna är mycket tillgivna och sympatiska varelser är de inte varelser med sexuella känslor. De är i stort sett så som ni kommer att vara i mansoniavärldarna där "män icke tager sig hustrur, ej heller gives hustrur åt män, utan de är då såsom änglarna i himmelen". Ty de som "bliver aktade värdiga att få del i mansoniavärldarna, med dem är det så, att varken män tager sig hustrur eller hustrur gives åt män; ej heller kan de längre dö, eftersom de är lik änglarna". Då vi har att göra med könsvarelser har vi emellertid för vana att tala om de varelser som mera direkt härstammar från Fadern och Sonen som Guds söner, medan vi benämner Andens barn Guds döttrar. På planeter med könsvarelser används om änglarna därför vanligen feminina pronomen.

Seraferna är skapade så att de fungerar både på andliga och konkreta nivåer. Det finns få faser av morontia- eller andeaktivitet som inte är öppna för deras verksamhet. Fastän änglarna till sin personliga ställning inte ligger långt från människovarelserna överglänses dessa vida av seraferna i fråga om vissa funktionella prestationer. De har många förmågor som ligger långt bortom människans fattningsförmåga. Ni har t.ex. blivit informerade om att "på er är till och med huvudhåren allesammans räknade", och det är sant att så är det,

"pattern angels" and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

38:1.2 (418.5) These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

38:1.3 (418.6) Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ANGELIC NATURES

38:2.1 (419.1) Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man's nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

38:2.2 (419.2) Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will "neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven." For all who "shall be accounted worthy to attain the mansion worlds neither marry nor are given in marriage; neither do they die any more, for they are equal to the angels." Nevertheless, in dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

38:2.3 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the "very hairs of your head are numbered," and it is true they are, but a seraphim does not spend her time

men en seraf ödsjar inte sin tid på att räkna dem och hålla antalet rätt för dagen. Änglarna har en medfödd och automatisk förmåga (dvs. automatisk enligt vad ni kan se) att veta sådana saker; ni skulle sannerligen anse en seraf vara ett matematiskt underbarn. Därför utför seraferna med största lätthet talrika uppgifter som vore enorma åtaganden för de dödliga att genomföra.

Änglarna står över er i fråga om andlig status, men de är inte era domare eller åklagare. Oberoende av era fel "framför inte änglarna, fastän de står högre i styrka och makt, någon anklagelse gentemot er". Änglarna sitter inte till doms över mänskligheten, inte heller bör enskilda dödliga på förhand döma sina medvarelser.

Det är bra om ni älskar dem, men ni bör inte tillbe dem; änglar skall inte vara föremål för dyrkan. När er siare "föll ned för hans fötter för att tillbe honom" sade den stora serafen Loyalatia: "Gör icke så; jag är en medtjänare med dig och dina släkten som alla är ålagda att dyrka Gud".

Till sin natur och personlighetsutrustning står seraferna endast obetydligt framför de dödliga släktena på skalan för skapade varelse-existenser. När ni befrias från er köttsliga kropp blir ni sannerligen mycket lika dem. I mansonivärldarna börjar ni uppskatta seraferna, på konstellationens sfärer glädjas åt dem, medan de i Salvington delar sina ställen för vila och dyrkan med er. Under hela er morontia- och senare andeuppstigning kommer ert umgänge med seraferna att vara idealiskt; ert kamratskap kommer att vara superbt.

3. OUPPENBARADE ÄNGLAR

Överallt i lokaluniversumets domäner fungerar talrika klasser av andevarelser som inte uppenbaras för de dödliga emedan de på intet sätt är knutna till den evolutionära planen för uppstigning till Paradiset. I detta kapitel begränsas ordet "ängel" med avsikt till att beteckna de serafiska och med dem associerade efterkommande till Universumets Moderande vilka i så stor utsträckning ombesörjer förverkligandet av planerna för de dödligas överlevnad. I lokaluniversumet tjänar sex andra klasser av besläktade varelser, de ouppenbarade änglarna, som inte på något särskilt sätt är knutna till de universumaktiviteter som berör de evolutionära dödligas uppstigning till Paradiset. Dessa sex grupper av änglakompanjoner kallas aldrig seraf, inte heller talar man om dem som omvårdande andar. Dessa personligheter är helt upptagna av administrativa och andra ärenden i Nebadon, engagemang som på intet sätt anknyter till människans progressiva levnadslopp av andligt uppstigande och uppnåelse av fulländning.

4. SERAFERNAS VÄRLDAR

Den nionde gruppen om sju primära sfärer i Salvingtons krets är serafernas världar. Var och en av dessa världar har sex tillhörande satelliter där det finns speciella skolor som ägnar sig åt alla faser av serafernas utbildning. Fastän seraferna har tillträde till alla de fyrtonio världar som denna grupp av Salvington-sfärer består av besitter de ensamma endast den första

counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

38:2.4 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, "the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you." Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudge their fellow creatures.

38:2.5 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyalatia, when your seer "fell down to worship before the feet of the angel," said: "See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all enjoined to worship God."

38:2.6 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. UNREVEALED ANGELS

38:3.1 (420.1) Numerous orders of spirit beings function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of Paradise ascension. In this paper the word "angel" is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man's progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. THE SERAPHIC WORLDS

38:4.1 (420.2) The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of

klungan om sju sfärer. De återstående sex klungorna upptas av sex klasser av änglakompanjoner som inte har uppenbarats på Urantia; varje sådan grupp har sitt högkvarter i en av dessa sex primära världar och ägnar sig åt specialiserade aktiviteter på de sex tillhörande satelliterna. Varje änglaklass har fritt tillträde till alla dessa sju olika gruppers världar.

Dessa högkvartersvärldar hör till de magnifika rikena i Nebadon; serafernas egendomar kännetecknas av både skönhet och vidsträckthet. Här har varje seraf ett verkligt hem, och "hem" betyder en bostad för två serafer; de bor parvis.

Även fast inte manliga och kvinnliga liksom de Materiella Sönerna och de dödliga, är seraferna negativa och positiva. Majoriteten av uppdrag fordrar två änglar för att utföra. När de inte är inkopplade till strömkretsarna kan de arbeta ensamma; inte heller behöver de kompletterare för sin varelse när de är stationära. Vanligen bibehåller de sin ursprungliga varelsekompletterare, men inte nödvändigtvis. Dessa förbindelser betingas i första hand av verksamheten; de kännetecknas inte av sexuella känslor fastän de är utomordentligt personliga och sant kärleksfulla.

Förutom sina hem som de har blivit anvisade har seraferna också grupp-, kompani-, bataljons- och divisionshögkvarter. De samlas till möten vart tusende år och är alla närvarande enligt den tid då de har skapats. Om en seraf har ansvarsuppgifter som förbjuder frånvaro från tjänsten alternerar hon närvaron med sin kompletterare och ersätts av en seraf som är född vid en annan tidpunkt. Varje serafisk partner är sålunda närvarande vid åtminstone varannan sammankomst.

5. SERAFERNAS UTBILDNING

Seraferna vistas under sitt första årtusende som icke-kommissionerade observatörer i Salvington och dess associerade skolvärldar. Det andra årtusendet tillbringas i serafernas världar i kretsen runt Salvington. Deras centrala övningsskola styrs nu av Nebadons första hundratusen serafer, och deras ledare är den ursprungliga eller förstfödda ängeln i detta lokaluniversum. Den först skapade gruppen av serafer i Nebadon tränades av en kår om ett tusen serafer från Avalon; senare har våra änglar undervisats av sina egna äldre kamrater. Melkisedekarna sköter också en stor del av utbildningen och träningen av alla änglar i lokaluniversumet: serafer, keruber och sanober.

Vid slutet av denna träningsperiod i serafernas världar i Salvington mobiliseras seraferna i änglaorganisationens sedvanliga grupper och enheter och anvisas till någon av konstellationerna. De förordnas ännu inte till omvårdande andar fastän de är väl inne i de faser av änglaträningen vilka föregår kommissioneringen.

Seraferna börjar sin karriär som omvårdande andar med att tjäna som observatörer i de lägsta evolutionära världarna. Efter denna erfarenhet återvänder de till de associerade världarna vid högkvarteret i den anvisade konstellationen för att påbörja sina avancerade studier och mera definitivt förbereda sig för tjänst i något bestämt lokalsystem. Efter denna allmänna utbildning befordras de till tjänst i

seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

38:4.2 (420.3) These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and "home" means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

38:4.3 (420.4) Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircuited, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

38:4.4 (420.5) Besides designated homes, seraphim also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. SERAPHIC TRAINING

38:5.1 (420.6) Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

38:5.2 (421.1) At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

38:5.3 (421.2) Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the

något av lokalsystemen. I de arkitektoniska världar som är associerade med huvudstaden i något av systemen i Nebadon avslutar våra serafer sin träning och kommissioneras som tidens omvårdande andar.

När seraferna en gång har blivit förordnade kan de färdas på uppdrag i hela Nebadon, ja även i Orvonton. Deras arbete i universum saknar gränser och begränsningar; de är nära associerade med de materiella varelserna i världarna och är ständigt i tjänst hos de lägre klasserna av andliga personligheter; de sköter kontakten mellan dessa varelser i andevärlden och de dödliga i de materiella världarna.

6. SERAFERNAS ORGANISATION

Efter den andra tusenårsvistelsen vid det serafiska högkvarteret organiseras seraferna under ledare i grupper om tolv (12 par, 24 serafer), och tolv sådana grupper bildar ett kompani (144 par, 288 serafer) under en ledares kommando. Tolv kompanier under en kommandör bildar en bataljon (1.728 par eller 3.456 serafer), och tolv bataljoner under en ledare utgör en serafisk division (20.736 par eller 41.472 individer), medan tolv divisioner underställda en föreståndares kommando bildar en legion som omfattar 248.832 par eller 497.664 individer. Jesus syftade på en sådan grupp av änglar den natt i trädgården i Getsemane då han sade: "Jag kunde även nu be min Fader, och han skulle genast ge mig mer än tolv legioner änglar".

Tolv legioner änglar bildar en armékår som omfattar 2.985.984 par eller 5.971.968 individer, och tolv sådana armékåror (35.831.808 par eller 71.663.616 individer) bildar den största operativa seraforganisationen: en änglaarmé. En serafisk armékår kommanderas av en ärkeängel eller av någon annan personlighet med motsvarande rang, medan änglaarméerna leds av de Lysande Aftonstjärnorna eller av andra omedelbara företrädare för Gabriel. Och Gabriel är "överbefälhavare för de himmelska arméerna", Nebadon-Härskarens ledande verkställare, "Herren, härskarornas Gud".

Även om seraferna och alla andra klasser i lokaluniversumet tjänar under direkt överinsyn av den Oändlige Anden, såsom denna är personaliserad i Salvington, har de efter Mikael's utgivning på Urantia blivit underställda Härskarsonens överhöghet. Redan då Mikael föddes i köttlig gestalt på Urantia utgick superuniversumets informationsutsändning till hela Nebadon med budskapet: "Och alla änglar skall tillbe honom". Alla grader av änglar är underställda hans överhöghet; de är en del av den grupp som har kallats "hans mäktiga änglar".

7. KERUBER OCH SANOVER

Till alla sina viktigaste egenskaper är keruberna och sanoverna lika seraferna. De har samma ursprung men inte alltid samma bestämmelse. De är underbart intelligenta, förunderligt effektiva, rörande tillgivna och nästan mänskliga. De är den lägsta klassen av änglar och sålunda ännu närmare besläktade med de mera progressiva typerna av människovarelser i de

local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

^{38:5.4 (421.3)} When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. SERAPHIC ORGANIZATION

^{38:6.1 (421.4)} After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: "I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels."

^{38:6.2 (421.5)} Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the "supreme commander of the armies of heaven," the chief executive of the Sovereign of Nebadon, "the Lord God of hosts."

^{38:6.3 (421.6)} Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, "And let all the angels worship him." All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated "his mighty angels."

7. CHERUBIM AND SANOBIM

^{38:7.1 (422.1)} In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive types of human beings on the evolutionary

evolutionära världarna.

Keruberna och sanoberna är medfött associerade, funktionellt förenade. Den ena är en energipositiv personlighet, den andra är energinegativ. Den högra sidans deflektor eller positivt laddade ängeln är kerub — den äldre eller bestämmande personligheten. Den vänstra sidans deflektor eller negativt laddade ängeln är sanob — väsendets kompletterare. Vardera typen av ängel är mycket begränsad om det gäller att fungera ensam; därför tjänar de vanligen parvis. När de tjänar oberoende av sina serafiska ledare är de ännu mera beroende av ömsesidig kontakt och fungerar då alltid i par.

Keruberna och sanoberna är de serafiska omvårdarnas trogna och effektiva medhjälpare, och alla sju klasser av serafer har till sitt föfogande dessa underställda assistenter. Keruberna och sanoberna tjänar på detta sätt under långa tidsåldrar, men de åtföljer inte seraferna på uppdrag bortom gränserna för lokaluniversumet.

Keruberna och sanoberna utför det rutinemässiga andearbetet i systemets enskilda världar. På ett icke-personligt uppdrag och i en nödsituation kan de tjäna i stället för ett serafiskt par, men aldrig fungerar de ens temporärt som änglar som vårdar sig om människovarelser; det är ett exklusivt serafprivilegium.

När keruber anvisas till en planet påbörjar de den lokala träningskursen som inkluderar studier i de planetariska sederna och språken. De omvårdande andarna i tiden är alla tvåspråkiga; de talar språket i lokaluniversumet där de har sitt ursprung och ifrågavarande superuniversums språk. Genom att studera i världarnas olika skolor lär de sig ytterligare språk. Keruberna och sanoberna är likt seraferna och alla andra klasser av andevarelser ständigt engagerade i strävanden till självförkovran. Endast sådana som de underordnade varelserna för styrkekontroll och energistyrning är oförmögna till framåtskridande; alla varelser som har verklig eller potentiell personlighetsvilja strävar efter nya uppnåelser.

Keruber och sanober är av naturen mycket nära tillvarons morontianivå, och de visar sig vara särskilt effektiva i arbetet i gränslandet mellan de fysiska, morontiella och andliga domänerna. Dessa barn till lokaluniversumets Moderande kännetecknas av "fjärde varelser" i stort sett så som Havonaservitalerna och de medlande kommissionerna. Var fjärde kerub och var fjärde sanob är kvasimateriell och påminner mycket definitivt om tillvarons morontianivå.

Dessa änglarnas fjärde varelser är till stor hjälp för seraferna i de mera konkreta faserna av deras universum- och planetaktiviteter. Dessa morontiakeruber utför också många oundgängliga gränslandsuppgifter i de morontiella träningsvärldarna, och de är i stort antal förordnade till tjänst hos Morontiaföljeslagarna. De betyder för morontiasfärerna ungefär detsamma som mellanvarelserna för de evolutionära planeterna. I de bebodda världarna arbetar dessa morontiakeruber ofta i förbindelse med mellanvarelserna. Keruber och mellanvarelser är klart åtskilda varelseklasser; de har olika ursprung, men de uppvisar stor likhet till sin natur och funktion.

worlds.

38:7.2 (422.2) Cherubim and sanobim are inherently associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative. The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively charged angel, is the sanobim — the complement of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

38:7.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

38:7.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

38:7.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

38:7.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by "fourth creatures" much as are the Havona Servitals and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

38:7.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of great assistance to the seraphim in the more literal phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets. On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. KERUBERNAS OCH SANOBERNAS EVOLUTION

Många vägar till mera avancerad tjänst är öppna för keruberna och sanoberna; de leder till högre status som ytterligare kan höjas av den Gudomliga Omvårdarens omfamning. Det finns tre stora klasser av keruber och sanober med hänsyn till evolutionär potential:

1. Uppstigningskandidater. Dessa varelser är av naturen kandidater för serafisk status. Keruber och sanober av denna klass är briljanta fastän de inte till sina medfödda anlag är jämbördiga med seraferna; men med ihållande flit och genom erfarenhet är det möjligt för dem att uppnå full serafisk ställning.

2. Mellanfaskeruber. Alla keruber och sanober är inte lika till sin uppstigningspotential, och mellanfaskeruberna är medfött begränsade varelser bland änglaskapelserna. De flesta av dem förblir keruber och sanober fastän de mera begåvade individerna kan nå upp till begränsad serafitjänst.

3. Morontiakeruber. Dessa "fjärde varelser" bland änglasklasserna bibehåller alltid sina kvasimateriella kännetecken. Tillsammans med majoriteten av sina mellanfasbröder kommer de att fortsätta som keruber och sanober i väntan på den avslutade faktualiseringen av den Suprema Varelse.

Medan den andra och den tredje gruppen är något begränsade i sin tillväxtpotential kan uppstigningskandidaterna uppnå den universella serafiska tjänstens höjder. Många bland de mera erfarna av dessa keruber är knutna till de serafiska ödesväktarna och placeras sålunda i den direkta kön för befordran till ställningen som Mansoniavärldens Lärare då de överges av sina serafiska överordnade. Ödesväktarna har inte keruber och sanober som medhjälpare när deras dödliga skyddslingar når fram till morontialivet. Och när andra typer av evolutionära serafer beviljas tillstånd för avfärd till Serafington och Paradiset måste de överge sina tidigare underordnade när de lämnar Nebadons gränser bakom sig. Sådana övergivna keruber och sanober omfamnas vanligen av Universumets Moderande och uppnår sålunda en nivå som motsvarar Mansoniavärldens Lärare i och med uppnåendet av serafstatus.

När de en gång omfamnade keruberna och sanoberna länge har tjänat som Mansoniavärldens Lärare på morontiasfärerna, från den lägsta till den högsta, och när deras kår i Salvington är överfull, då kallar den Klara Morgonstjärnan inför sig dessa trogna tjänare till tidens skapade varelser. De avlägger personlighetsomvandlingseden; och därefter omfamnas dessa avancerade och äldre keruber och sanober i grupper om sju tusen på nytt av Universumets Moderande. Från denna andra omfamning framträder de som fullt utvecklade serafer. Härfter är serafernas hela och fullständiga livsskede med alla dess möjligheter visavi Paradiset öppet för dessa pånyttfödda keruber och sanober. Sådana änglar kan förordnas till ödesväktare för någon dödlig varelse, och om den dödliga skyddslingen når upp till överlevnad blir de behöriga för uppflyttning till Serafington och de sju kretsarna som är uppnåeliga för serafer, ja även till Paradiset och Finalitkåren.

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

38:8.1 (423.1) Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

38:8.2 (423.2) 1. *Ascension Candidates*. These beings are by nature candidates for seraphic status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

38:8.3 (423.3) 2. *Mid-phase Cherubim*. All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontia Cherubim*. These "fourth creatures" of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

38:8.5 (423.5) While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Serafington and Paradise, they must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

38:8.6 (423.6) When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Serafington and the seven circles of seraphic attainment, even to Paradise and the Corps of the Finality.

9. MELLANVARELSERNA

Mellanvarelserna klassificeras på tre olika sätt: De klassificeras korrekt bland Guds uppstigande Söner; de grupperas sakenligt bland de stadigvarande medborgarnas klasser, medan de funktionellt sett räknas bland tidens omvårdande andar, emedan de har en nära och effektiv förbindelse med änglaskarorna i arbetet med att tjäna de dödliga människorna i de enskilda världarna i rymden.

Dessa unika varelser framträder i de flesta bebodda världar och finns alltid på decimal- eller livsexperimentplaneterna, sådana som Urantia. Mellanvarelserna är av två typer — första gradens och andra gradens — och de uppkommer genom följande förfaranden:

1. Första gradens mellanvarelser, den mera andliga gruppen, är en något standardiserad klass av varelser som enhetligt härstammar från Planetprinsarnas staber av modifierade uppstigna dödliga. Antalet första gradens mellanvarelser är alltid femtio tusen, och ingen planet som åtnjuter deras omvårdnad har en större grupp.

2. Andra gradens mellanvarelser, den mera materiella gruppen bland dessa varelser, varierar mycket till antalet i de olika världarna fastän medeltalet är omkring femtio tusen. De har en varierande härstamning från de planetariska biologiska upplyftarna, Adamerna och Evorna, eller från dessas omedelbara efterkommande. Det finns inte mindre än tjugofyra olika förfaranden att åstadkomma dessa andra gradens mellanvarelser i de evolutionära världarna i rymden. Det sätt på vilket denna grupp på Urantia fick sitt ursprung var ovanligt och speciellt.

Ingendera av dessa grupper är en evolutionär tillfällighet; båda är väsentliga delar i de förutbestämda planerna uppgjorda av universums arkitekter, och deras framträdande i de evolverande världarna vid lägligt tillfälle är i enlighet med de övervakande Livsbärarnas ursprungliga riktlinjer och utvecklingsplaner.

Första gradens mellanvarelser får sin intellektuella och andliga energi med samma förfarande som änglarna, och de är ensartade till sin intellektuella status. De sju biträdande sinnesandarna har ingen kontakt med dem; och endast den sjätte och sjunde, dyrkans ande och visdomens ande, kan betjäna dem som hör till andra gradens grupp.

Andra gradens mellanvarelser får sin fysiska energi enligt den adamiska tekniken, andligen är de inkopplade så som änglarna och intellektuellt är de utrustade med den morontiella övergångstypen av sinne. De indelas i fyra fysiska typer, andligen i sju klasser och i tolv nivåer av intellektuell reaktion på den gemensamma omvårdnaden från de två sista biträdande sinnesandarna och morontiasinnet. Dessa olikheter bestämmer deras olika aktiviteter och planetariska uppdrag.

Första gradens mellanvarelser påminner mera om änglar än om dödliga; andra gradens klasser liknar mycket mera människovarelserna. Vardera gruppen är till ovärderlig hjälp för den andra vid utförandet av deras mångahanda planetariska uppdrag. Första gradens

9. THE MIDWAY CREATURES

38:9.1 (424.1) The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

38:9.2 (424.2) These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

38:9.3 (424.3) 1. *Primary Midwayers*, the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

38:9.4 (424.4) 2. *Secondary Midwayers*, the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

38:9.5 (424.5) Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the supervising Life Carriers.

38:9.6 (424.6) Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

38:9.7 (424.7) Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircuited by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

38:9.8 (424.8) Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison

omvårdare kan åstadkomma förbindelsesamarbete både med övervakarna av morontia- och andeenergi och med sinnesströmkretskopplarna. Den andra gradens grupp kan etablera arbetskontakter endast med de fysiska övervakarna och behandlarna av de materiella strömkretsarna. Men eftersom vardera klassens mellanvarelser fulländat kan synkronisera kontakten med den andra gruppen kan båda grupper därmed praktiskt utnyttja hela energiskalan från den grova styrkan i de materiella världarna upp genom övergångsfaserna av universumenergier till de högre andeverklighetens krafter i de himmelska rikena.

Klyftan mellan de materiella och andliga världarna överbryggs fulländat av serieförbindelsen mellan dödlig människa, andra gradens mellanvarsel, första gradens mellanvarsel, morontiakerub, mellanfaskerub och seraf. I en enskild dödlighs personliga erfarenhet förenas dessa olika nivåer otvivelaktigt mer eller mindre och görs personligen meningsfulla av den gudomliga Tankeriktarens oobserverade och hemlighetsfulla verksamhet.

I normala världar utför första gradens mellanvarelser sin tjänst som en informationsinsamlare kår och som himmelska världar som ombud för Planetprinsen, medan andra gradens omvårdare fortsätter sitt samarbete med den adamiska regimen för främjandet av den progressiva planetariska civilisationen. Om Planetprinsen avfaller och den Materielle Sonen misslyckas, vilket hände på Urantia, blir mellanvarselerna Systemhärskarens skyddslingar och tjänar under ledande rådgivning från planetens tillförordnade bevakare. Men i endast tre andra världar i Satania fungerar dessa varelser som en grupp under gemensam ledning vilket de förenade mellanvarselomvårdarna på Urantia gör.

Det planetariska arbete som både första gradens och andra gradens mellanvarelser gör är varierande och olika i de talrika enskilda världarna i ett universum, men på de normala och genomsnittliga planeterna är deras aktiviteter mycket annorlunda än de uppgifter som upptar deras tid på isolerade sfärer sådana som Urantia.

Första gradens mellanvarelser är planetariska historiker som från tiden för Planetprinsens ankomst ända till tidsåldern av etablerat ljus och liv sammanställer de historiska skådespelen och planerar framställningarna av den planetariska historien för utställningarna över planeterna i systemhögkvarterets världar.

Mellanvarselerna stannar i en bebodd värld under långa tider, men om de är trogna sitt förtroendeuppdrag får de till slut och för visso erkänsla för sin tidsålderslånga tjänst för upprätthållandet av Skaparsonens överhöghet; de blir vederbörligen belönade för sin tålmodiga omvårdnad av de materiella dödliga i sin värld i tid och rymd. Förr eller senare upptas alla förordnade mellanvarelser i Guds uppstigande Söners klass och påbörjar vederbörligen det långa äventyret om uppstigning till Paradiset i sällskap med dessa samma dödliga med ursprung i djurriket, deras jordiska bröder som de så ängsligt vaktade och så effektivt tjänade under sin långa planetariska vistelse.

[Framfört av en Melkisedek på uppdrag av ledaren

co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

38:9.9 (425.1) The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysterious operations of the divine Thought Adjuster.

38:9.10 (425.2) On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing guidance of the acting custodian of the planet. But on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

38:9.11 (425.3) The planetary work of both primary and secondary midwayers is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

38:9.12 (425.4) The primary midwayers are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

38:9.13 (425.5) Midwayers remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

38:9.14 (425.6) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

för Neadons serafiska armékårer.]

Kapitel 39. De serafiska skarorna

⇐ 038

Urantiaboken

040 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 39 DE SERAFISKA SKARORNA

Sektioner

Introduktion

1. Suprema serafer
2. Högre serafer
3. Övervakande serafer
4. Förvaltningsseraferna
5. Planetariska medhjälpare
6. Övergångsomvårdarna
7. Framtidens serafer
8. Serafernas bestämmelse
9. De Fulländade Serafernas Kår

PAPER 39 THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction

1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

Introduktion

SÅ VITT vi vet avser den Oändlige Anden, så som personaliserad i lokaluniversumets högkvarter, att åstadkomma ensartat fulländade serafer, men av någon okänd anledning är dessa serafefterkommande mycket olika. Denna olikhet kan vara ett resultat av den okända mellankomsten av evolverande erfarenhetsmässig Gudom; vi kan emellertid inte bevisa att så är fallet. Men vi observerar att när seraferna har undergått utbildningstester och träningsdisciplin kan de ofelbart och tydligt klassificeras i följande sju grupper:

1. Suprema serafer.
2. Högre serafer.
3. Övervakande serafer.
4. Förvaltningsserafer.
5. Planetariska medhjälpare.
6. Övergångsomvårdare.
7. Framtidens serafer.

Det vore knappast sant att säga att vissa serafer är lägrestående än änglarna i någon annan grupp. Trots det är varje ängel till en början begränsad i sin tjänst till gruppen för sin ursprungliga och medfödda klassifikation. Min serafiska medarbetare vid utarbetandet av denna framställning, Manotia, är en suprem seraf som en gång verkade endast som suprem seraf. Med ihärdighet och tillgiven tjänst har hon

INTRODUCTION

39:0.1 (426.1) AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

- 39:0.2 (426.2) 1. Supreme Seraphim.
- 39:0.3 (426.3) 2. Superior Seraphim.
- 39:0.4 (426.4) 3. Supervisor Seraphim.
- 39:0.5 (426.5) 4. Administrator Seraphim.
- 39:0.6 (426.6) 5. Planetary Helpers.
- 39:0.7 (426.7) 6. Transition Ministers.
- 39:0.8 (426.8) 7. Seraphim of the Future.

39:0.9 (426.9) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted service she has, one by one, achieved all seven of the

uppnått alla sju serafiska tjänstetyper, en åt gången, och verkat inom snart sagt varje aktivitetsområde som är öppet för en seraf. Hon är nu kommissionerad som biträdande ledare för seraferna på Urantia.

Människovarelserna finner det ibland svårt att förstå att kapacitet som har skapats för tjänst på högre nivå inte nödvändigtvis medför förmåga att fungera på relativt sett lägre tjänstenivåer. Människan börjar sitt liv som ett hjälplöst spädbarn; därför måste de dödligas alla framsteg innefatta alla dessa framstegs erfarenhetsmässiga förutsättningar; seraferna har inget liv som föregår vuxenlivet — ingen barndom. De är emellertid erfarenhetsmässiga varelser, och genom erfarenhet och vidareutbildning kan de öka sin gudomliga och medfödda begåvningsförmåga genom att erfarenhetsmässigt skaffa sig funktionell skicklighet inom en eller flera serafiska tjänstetyper.

Sedan seraferna har fått sin tjänstefullmakt hänförs de till reserven i sin medfödda grupp. De med planetarisk status och administratörställning tjänar ofta under långa tider enligt sin ursprungliga klassificering, men ju högre änglaomvårdarnas medfödda funktionsnivå är, desto ihärdigare söker de förordnande till de lägre nivåerna av universumtjänst. I synnerhet önskar de förordnande till de planetariska medhjälparnas reserver, och om de lyckas skriver de in sig i de himmelska skolorna som är knutna till Planetprinsens högkvarter i någon evolutionär värld. Här börjar de studera dessa människorasers språk, historia och lokala seder. Seraferna måste skaffa sig kunskap och samla erfarenhet i stort sett så som människorna. De är inte särskilt avlägsna från er i fråga om vissa personlighetsegenskaper. Och de längtar alla efter att börja från botten, på lägsta möjliga nivå av omvårdnad; då kan de hoppas på att uppnå högsta möjliga nivå av erfarenhetsmässigt bestämelse.

1. SUPREMA SERAFER

Dessa serafer utgör den högsta av de sju uppenbarade klasserna av änglar i lokaluniversumet. De fungerar i sju grupper av vilka var och en är nära associerad med de änglaomvårdare som hör till de Fullbordade Serafernas Kår.

1. Son-Ande-omvårdare. Den första gruppen av suprema serafer är anvisade till tjänst hos de höga Sönerna och varelserna med andeuppsprung som är bosatta och verkar i lokaluniversumet. Denna grupp av änglaomvårdare tjänar också Universumets Son och Universumets Ande och är nära förbunden med underrättelseorganisationen under den Klara Morgonstjärnan, universumets ledande verkställare av Skaparsonens och den Skapande Andens förenade viljor.

Då de är förordnade till de höga Sönerna och Andarna är dessa serafer naturligt associerade med Paradisavonaternas vidsträckta tjänster, Paradisavonaterna som är gudomliga efterkommande till den Evige Sonen och den Oändlige Anden. Paradisavonaterna åtföljs alltid på alla administrations- och utgivningsuppdrag av denna höga och erfarna klass av serafer, som vid dessa tillfällen ägnar sig åt att organisera och administrera det speciella arbete som hänför sig till avslutandet av en planetarisk domperiod

seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:0.10 (426.10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:0.11 (426.11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

1. SUPREME SERAPHIM

39:1.1 (427.1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Spirit Ministers.* The first group of the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings resident and functioning in the local universe. This group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427.3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But

och inledandet av en ny tidsålder. De har ingenting att göra med det domstolsarbete som kan tänkas åtfölja domperiodsskifte.

Utgivningsföljeslagare. Paradisavonaler, men inte Skaparsöner, åtföljs alltid under ett utgivningsuppdrag av en kår om 144 utgivningsföljeslagare. Dessa 144 änglar är ledare för alla andra Son-Ande-omvårdare som kan vara associerade med utgivningsuppdraget. Det kan möjligen finnas legioner av änglar som kommenderas av en inkarnerad Guds Son under hans planetariska utgivning, men alla dessa serafer organiseras och leds i så fall av de 144 utgivningsföljeslagarna. Högre klasser av änglar, supernafer och sekonafer kan också vara en del av den åtföljande härskaran, och fastän deras uppdrag är skilda från serafernas koordineras dock alla dessa aktiviteter av utgivningsföljeslagarna.

Dessa utgivningsföljeslagare är fulländade serafer; de har alla genomgått Serafingtons kretsar och upptagits i de Fulländade Serafernas Kår. Och de har ytterligare tränats speciellt för att möta svårigheterna och klara av nödfallssituationerna som är förenade med Guds Söners utgivningar för framåtskridandet hos tidens barn. Alla dessa serafer har nått fram till Paradiset och personligen omfamnats av det Andra Ursprunget och Centret, den Evige Sonen.

Seraferna längtar lika mycket efter förordnande i anslutning till de inkarnerade Sönernas uppdrag som efter anställning som ödesväktare för de dödliga i de olika världarna; det senare är serafernas säkraste passersedel till Paradiset, medan utgivningsföljeslagarna har uppnått den högsta tjänsten i lokaluniversumet vilken är möjlig för fulländade serafer som har nått fram till Paradiset.

2. Domstolsrådgivare. Dessa är serafiska rådgivare och medhjälpare som är knutna till alla rättsinstanser från medlarna upp till rikets högsta domstolar. Avsikten med dessa domstolar är inte att avkunna straffdomar utan snarare att avgöra ärliga meningsskiljaktigheter och förkunna den eviga överlevnaden av uppstigande dödliga. Häri ligger domstolsrådgivarnas uppgift: att se till att alla anklagelser mot dödliga varelser framförs med rättvisa och avgörs med barmhärtighet. I detta arbete är de nära associerade med de Höga Kommissionärerna, med Anden fusionerade uppstigna dödliga som tjänar i lokaluniversumet.

De serafiska domstolsrådgivarna tjänar i stor omfattning som de dödligas försvarare. Inte för att det någonsin skulle finnas en benägenhet att vara orättvis gentemot världarnas ringa varelser, men för att rättvisan fordrar ett domstolsavgörande av varje försummelse under klättringen mot gudomlig fulländning, och barmhärtigheten fordrar att varje sådant felsteg döms rättvist med beaktande av varelseaturen och det gudomliga syftet. Dessa änglar uttrycker och exemplifierar barmhärtighetsbeståndsdelen inneboende i den gudomliga rättvisan — rättsinnighet baserad på kännedom om de underliggande fakta om personliga motiv och rasmässiga tendenser.

Denna klass av änglar tjänar från Planetprinsarnas råd upp till de högsta domstolarna i lokaluniversumet, medan deras kollegor från de Fulländade Serafernas Kår verkar i Orvontons högre riken, ända upp till

they are not concerned in the work of adjudication which might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427.4) *Bestowal Attendants.* Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be co-ordinated by the bestowal attendants.

39:1.5 (427.5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Serafington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427.6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428.1) 2. *Court Advisers.* These are the seraphic advisers and helpers attached to all orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the purpose of such tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39:1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39:1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher

Dagarnas Fornas domstolar i Uversa.

3. Universumorientatorer. Dessa är sanna vänner och postgraduala rådgivare till alla de uppstigande varelser som för sista gången stannar upp för en tid i Salvington, deras ursprungsuniversum, då de står inför början av andeäventyret som ligger framför dem i det väldiga superuniversumet Orvonton. Vid ett sådant tillfälle har mången uppstigande en känsla som de dödliga kunde förstå endast av en jämförelse med människans nostalgiska känsla. Bakom ligger de uppnådda resultatens världar, världar som har blivit bekanta på grund av lång tjänst och morontiaframsteg; framför ligger ett större och vidsträcktare universums utmanande mysterium.

Det är universumorientatorernas uppgift att underlätta de uppstigande pilgrimernas övergång från den uppnådda till den uppnådda nivån av universumtjänst, att hjälpa dessa pilgrimer att göra de kalejdoskopiska anpassningar i förståelsen av betydelser och värden som ligger i insikten om att en första gradens ande inte står vid slutet och höjdpunkten av morontiauppstigningen i lokaluniversumet, utan närmast vid foten av den långa stegen av andligt uppstigande till den Universelle Fadern i Paradiset.

Många av Serafingtons graderade, medlemmar av de Fullbordade Serafernas Kår, som är associerade med dessa serafer, utför ett omfattande undervisningsarbete i vissa av Salvingtons skolor som ägnar sig åt att förbereda de skapade varelsorna i Nebadon för förhållandena under nästa universumtidsålder.

4. Undervisningsrådgivarna. Dessa änglar är ovärderliga assistenter till den andliga lärarkåren i lokaluniversumet. Undervisningsrådgivarna är sekreterare till alla klasser av lärare, från Melkisedekarna och Treenighetens Undervisande Söner till de morontiadödliga som är anvisade som medhjälpare till sina likar som kommer genast efter dem på skalan över det uppstigna livet. Ni ser för första gången dessa biträdande lärarserafer i någon av de sju mansonivärldarna som omger Jerusem.

Dessa serafer blir medarbetare till avdelningsföreståndarna i de talrika utbildnings- och träningsinstitutionerna i lokaluniverserna, och de är i stort antal knutna till lärarkåren i lokalsystemens sju träningsvärldar och konstellationernas sjuttio utbildningssfärer. Denna verksamhet sträcker sig ända ned till de enskilda världarna. Även de sanna och hängivna lärarna i tiden får hjälp och åtföljs ofta av dessa rådgivare bland de suprema seraferna.

Skaparsonens fjärde utgivning av sig som skapad varelse skedde i gestalten av en undervisningsrådgivare bland de suprema seraferna i Nebadon.

5. Uppgiftsfördelningens ledare. En grupp på 144 suprema serafer väljs från tid till annan av de änglar som tjänar på de evolutionära och arkitektoniska sfärerna bebodda av skapade varelser. Denna grupp är det högsta änglarådet på varje sfär, och det koordinerar de självstyrda faserna av serafernas tjänst och förordnanden. Dessa änglar leder alla de serafernas sammankomster som gäller uppdragsområdet eller som innebär kallelse till gudsdyrkan.

realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

39:1.10 (428.4)

3. *Universe Orientators.* These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39:1.11 (428.5)

It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39:1.12 (428.6)

Many of the Serafington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools concerned with the preparation of the creatures of Nebadon for the relationships of the next universe age.

39:1.13 (428.7)

4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first see these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusem.

39:1.14 (428.8)

These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

39:1.15 (429.1)

The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

39:1.16 (429.2)

5. *Directors of Assignment.* A body of 144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it co-ordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

6. Upptecknarna. Dessa är officiella upptecknare bland de suprema seraferna. Många av dessa höga änglar föddes med sina gåvor fullt utvecklade; andra har kvalificerat sig för sina förtroende- och ansvarspositioner genom att flitigt ägna sig åt studier och troget utförande av liknande uppgifter under sin anknytning till lägre eller mindre ansvarstygda klasser.

7. Oanknutna omvårdare. Ett stort antal oanknutna serafer i den suprema klassen tjänar självständigt på de arkitektoniska sfärerna och de bebodda planeterna. Dessa omvårdare utjämnar frivilligt variationerna i behovet av de suprema serafernas tjänster och utgör sålunda den allmänna reserven i denna klass.

2. HÖGRE SERAFER

De högre seraferna kallas inte så därför att de i något avseende vore kvalitativt högrestående än andra klasser av änglar, utan därför att de ansvarar för de högre aktiviteterna i ett lokaluniversum. Våldigt många i de två första grupperna av denna serafiska kår är serafer som har nått upp till denna ställning, änglar som har tjänat i alla träningsfaser och återvänt till ett förhållande uppdrag som ledare för sina gelikar inom sfärerna för sina tidigare aktiviteter. Då Nebadon är ett ungt universum finns det inte många serafer av denna klass.

De högre seraferna fungerar i följande sju grupper:

1. Informationsinsamlingskåren. Dessa serafer hör till Gabriels, den Klara Morgonstjärnans personliga stab. De genomkorsar lokaluniversumet för att samla information från världarna till hans vägledning vid rådsmötena i Nebadon. De är informationsinsamlingskåren bland de mäktiga härskarorna som leds av Gabriel i hans egenskap av Mästarsonens viceregent. Dessa serafer är inte direkt knutna till vare sig systemen eller konstellationerna, och informationen från dem strömmar in direkt till Salvington längs en obruten, direkt och oavhängig strömkrets.

Informationsinsamlingskårerna i de olika lokaluniverserna kan kommunicera med varandra och gör det, men endast inom ett givet superuniversum. Det finns en olikhet i energin som effektivt skiljer de olika superstyrelsernas angelägenheter och åtgärder från varandra. Ett superuniversum kan vanligen kommunicera med ett annat superuniversum endast genom åtgärder och inrättningar i Paradiset informationscentral.

2. Barmhärtighetens röst. Barmhärtighet är grundtonen i serafernas tjänst och änglarnas omvårdnad. Det är därför naturligt att det finns en änglakår som på ett speciellt sätt ger uttryck åt barmhärtighet. Dessa serafer är verkliga barmhärtighetsomvårdare i lokaluniverserna. De är inspirerade ledare som främjar människors och änglars högre impulser och heligare känslor. Ledarna för dessa legioner är nu alltid fulländade serafer som också har graderats som ödesvaktare för de dödliga; dvs. varje änglapar har lett åtminstone en själ med ursprung i djurriket under det köttsliga livet samt därefter gått igenom kretsarna i Serafington och upptagits i de

39:1.17 (429.3) 6. *The Recorders*. These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and responsibility by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

39:1.18 (429.4) 7. *Unattached Ministers*. Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

2. SUPERIOR SERAPHIM

39:2.1 (429.5) Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively superior to other orders of angels, but because they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

39:2.2 (429.6) The superior seraphim function in the following seven groups:

39:2.3 (429.7) 1. *The Intelligence Corps*. These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

39:2.4 (429.8) The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

39:2.5 (430.1) 2. *The Voice of Mercy*. Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Serafington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

Fulländade Serafernas Kår.

3. Andekoordinatorer. Den tredje gruppen av högre serafer har sin bas i Salvington men verkar i lokaluniversumet varhelst de kan vara till nytta. Fastän deras uppgifter är väsentligen andliga och därför ligger bortom vad det mänskliga sinnet egentligen kan förstå, förstår ni er kanske på något av deras verksamhet till förmån för de dödliga om det förklaras att dessa änglar är anförtrodda uppgiften att förbereda de uppstigna som vistas i Salvington för deras sista övergång i lokaluniversumet — från den högsta morontianivån till ställningen som nyfödda andevarelser. Så som sinnesplanerarna i morontiavärldarna hjälper de överlevande varelserna att anpassa sig till och effektivt ta i bruk de möjligheter som morontiasinnet erbjuder, så instruerar dessa serafer de morontiagraduerade i Salvington beträffande de nyligen uppnådda möjligheter som ligger i andesinnet. De tjänar de uppstigna dödliga även på många andra sätt.

4. Biträdande lärare. De biträdande lärarna är medhjälpare och medarbetare till sina serafkollegor, undervisningsrådgivarna. De är också individuellt knutna till de omfattande utbildningsprojekten i lokaluniversumet, i synnerhet till det sjufaldiga träningsprogrammet som fungerar i lokalsystemens mansoniavärldar. En storartad kår av denna serafklass verkar på Urantia för att fostra och främja sanning och rättfärdighet.

5. Transportörerna. Alla grupper av omvårdande andar har sin transportkår som ägnar sig åt verksamheten att transportera de personligheter som inte själva kan färdas från en sfär till en annan. Den femte gruppen bland de högre seraferna har sitt högkvarter i Salvington och tjänar som rymdfarare till och från högkvarteret i lokaluniversumet. Liksom inom andra underavdelningar bland de högre seraferna skapades en del sådana de är medan andra har stigit upp från de lägre eller mindre begåvade grupperna.

Serafernas "energiomfång" är helt tillräckligt för vad som fordras inom lokaluniversumet och även inom superuniversumet, men de skulle aldrig kunna utstå energikraven förenade med en så lång resa som den från Uversa till Havona. En sådan uttröttande resa fordrar speciella krafter av en första gradens sekonaf med transportförmåga. Transportörerna tar in energi för flygningen under resan och återhämtar sin personliga styrka vid resans slut.

Inte heller i Salvington har de dödliga personliga transitgestalter. De uppstigande måste lita till seraftransport för att färdas vidare från en värld till en annan ända tills den sista sömnens vila på den innersta kretsen i Havona och uppvaknandet till evigheten i Paradiset är över. Efter detta är ni inte beroende av änglar för transport från ett universum till ett annat.

Förloppet vid serafomslutningen är inte olik upplevelsen av döden eller sömnen, utom att det finns ett automatiskt tidselement i färdslummern. Du är medvetet omedveten under den serafiska vilan. Men Tankeriktaren är helt och fullt medveten, i själva verket ovanligt effektiv eftersom du inte kan avvisa, motstå eller annars hindra dess skapande och omformande arbete.

39:2.6 (430.2) 3. *Spirit Co-ordinators.* The third group of superior seraphim are based on Salvington but function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on Salvington for their last transition in the local universe — from the highest morontia level to the status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

39:2.7 (430.3) 4. *Assistant Teachers.* The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

39:2.8 (430.4) 5. *The Transporters.* All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

39:2.9 (430.5) The "energy range" of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

39:2.10 (430.6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

39:2.11 (430.7) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

När du är serafomsluten faller du i sömn för en bestämd tid och vaknar upp i angivet ögonblick. En resas längd under övergångssömn är utan betydelse. Du är inte direkt medveten om tidens gång. Det är som om du föll i sömn i ett fortskaffningsmedel i en stad och efter att ha vilat fridfullt slumrande hela natten vaknade upp i en annan avlägsen metropol. Du reste medan du slumrade. Och på samma sätt flyger du genom rymden, serafomsluten, medan du vilar — sover. Övergångssömnen åstadkoms av förbindelsen mellan Riktarna och seraftransportörerna.

Änglarna kan inte transportera förbränningskroppar — kött och blod — sådana som ni nu har, men de kan transportera alla andra, från de lägsta morontia- till de högre andekropparna. De fungerar inte i samband med den naturliga döden. När du avslutar ditt jordiska livsskede förblir din kropp på denna planet. Din Tankeriktare fortskrider till Faderns hägn, och dessa änglar berörs inte direkt av det senare sammanfogandet på nytt av din personlighet i den mansoniavärld där du identifieras. Där är din nya kropp en morontiagestalt, en som kan serafomslutas. Du "sår en dödlig kropp" i graven; du "skördar en morontiagestalt" i mansoniavärldarna.

6. Upptecknarna. Dessa personligheter sysslar speciellt med mottagandet, registrerandet och vidarebefordrandet av uppgifterna från Salvington och dess associerade världar. De tjänar också som speciella upptecknare för bofasta grupper av superuniversum- och högre personligheter samt som funktionärer vid domstolarna i Salvington och som sekreterare för dessas ordförande.

Informationsutsändarna — mottagarna och avsändarna — är en specialiserad underavdelning till de serafiska upptecknarna, och de ägnar sig åt att avsända uppgifter och sprida väsentlig information. Deras arbete är högt klassat och så mångdubbelt kopplat till strömkretsarna att 144.000 meddelanden samtidigt kan färdas längs samma energilinjer. De tillämpar de supernafiska ledande upptecknarnas högre ideografiska teknik och upprätthåller med dessa gemensamma symboler ömsesidig kontakt med både informationskoordinatorerna bland tredje gradens supernafer och med de förhålligade informationskoordinatorerna från de Fullbordade Serafernas Kår.

Den högre klassens serafiska upptecknare får sålunda till stånd en nära förbindelse med informationsinsamlingskåren i sin egen klass och med alla underordnade upptecknare, medan informationsutsändningarna gör det möjligt för dem att stå i ständig förbindelse med de högre upptecknarna i superuniversumet och genom denna kanal med upptecknarna i Havona och kunskapens väktare i Paradiset. Många av den högre klassens upptecknare är serafer som har stigit upp från liknande uppgifter i lägre delar av universumet.

7. Reserverna. Omfattande reserver av alla typer av högre serafer hålls i Salvington, och de är ögonblickligen tillgängliga för att sändas till de mest avlägsna världar i Nebadon enligt rekvisition av uppdragsledarna eller på anhöllan av universumets administratörer. Reserverna av högre serafer står även till tjänst med budbärarmedhjälpare på anmodan av ledaren för de Lysande Aftonstjärnorna som är

39:2.12 (431.1) When enseraphimed, you go to sleep for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

39:2.13 (431.2) The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You "sow a mortal body" in the grave; you "reap a morontia form" on the mansion worlds.

39:2.14 (431.3) 6. *The Recorders.* These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispach of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superuniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

39:2.15 (431.4) *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

39:2.16 (431.5) Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superuniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in lower sections of the universe.

39:2.17 (431.6) 7. *The Reserves.* Large reserves of all types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthestmost worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the

anförtrodd omsorgen om och avsändandet av alla personliga meddelanden. Ett lokaluniversum är fullt utrustat med tillräckliga medel för kommunikation mellan olika delar, men det finns alltid resterande budskap som måste överföras av personliga budbärare.

Basreserverna för hela lokaluniversumet är förlagda till serafvärldarna i Salvington. Denna kår inkluderar alla typer av alla änglagrupper.

3. ÖVERVAKANDE SERAFER

Denna mångsidiga klass av universumets änglar är förordnad till tjänst uteslutande i konstellationerna. Dessa dugliga omvårdare har sitt högkvarter i konstellationernas huvudstäder men verkar överallt i Nebadon till förmån för de riken som de har förordnats till.

1. Övervakande assistenter. Den första klassen bland de övervakande seraferna är förordnad till Konstellationsfädernas kollektiva arbete, och de är de Allra Högstas ständigt effektiva medhjälpare. Dessa seraffer är i första hand sysselsatta med förenandet och stabiliserandet av en hel konstellation.

2. Lagens förhandsberäknare. Rättvisans intellektuella grund är lagen, och i ett lokaluniversum har lagen sitt ursprung i konstellationernas lagstiftande församlingar. Dessa rådpläggande organ kodifierar och kungör formellt de grundläggande lagarna i Nebadon, lagar som är avsedda att tillåta största möjliga koordinering av en hel konstellation i överensstämmelse med den fasta principen om icke-inblandning i personliga varelsers fria vilja inom moralens område. De övervakande seraffer i andra klassen har som uppgift att för konstellationens lagstiftare göra en förhandsberäkning om hur en föreslagen lagstiftningsåtgärd skulle påverka livet för varelser med fri vilja. De är väl kvalificerade för denna tjänst tack vare sin långa erfarenhet i lokalsystemen och i de bebodda världarna. Dessa seraffer strävar inte efter några speciella förmåner för den ena eller andra gruppen, men de framträder inför de himmelska lagstiftarna för att tala för dem som inte kan vara närvarande och tala för sig själva. Även den dödliga människan kan bidra till universumlagens utveckling, ty dessa seraffer framför troget och fullständigt, inte nödvändigtvis människans övergående och medvetna önsknings, utan snarare den inre människans sanna längtan, den evolverande morontiasjälens hos den materiella dödliga i rymdens världar.

3. Sociala arkitekter. Från de enskilda planeterna upp genom de morontiella träningsvärldarna arbetar dessa seraffer för att förbättra alla uppriktiga sociala kontakter och främja de skapade varelsernas sociala evolution i universumet. Dessa är änglar som strävar efter att frigöra alla förbindelser mellan intelligenta varelser från all konstgjordhet samtidigt som de försöker underlätta de ömsesidiga förbindelserna mellan viljevarelser på basis av verklig självförståelse och äkta ömsesidig uppskattning.

De sociala arkitekterna gör allt inom sitt område och sin makt för att föra samman lämpliga individer för att bilda effektiva och angenäma arbetsgrupper på jorden; och ibland har sådana grupper funnit sig återförenade i mansoniavärldarna för fortsatt

custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal messengers.

39:2.18 (432.1) The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

39:3.1 (432.2) This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

39:3.2 (432.3) 1. *Supervising Assistants.* The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Law Forecasters.* The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds of space.

39:3.4 (432.5) 3. *Social Architects.* From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

39:3.5 (432.6) Social architects do everything within their province and power to bring together suitable individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds

fruktbringande tjänst. Dessa serafer uppnår inte alltid sina mål; inte alltid kan de föra samman dem som skulle bilda den mest idealiska gruppen för att uppnå ett givet ändamål eller utföra en viss uppgift; under sådana förhållanden måste de använda de bästa bland det material som står till förfogande.

Dessa änglar fortsätter sin verksamhet i mansoniavärldarna och de högre morontiavärldarna. De har omsorg om varje projekt som gäller framåtskridande i morontiavärldarna och som berör tre eller flera personer. När det gäller två varelser anses de fungera på basis av parbildning, ömsesidigt kompletterande av varandra eller partnerskap, men när tre eller flera grupperar sig för tjänst utgör de ett socialt problem och faller därför inom de sociala arkitekternas behörighetsområde. Dessa effektiva serafer är organiserade i sjuttio avdelningar i Edentia, och dessa avdelningar verkar i morontiaframåtskridandets sjuttio världar som kretsar runt högkvarterssfären.

4. Etiska sensibiliserare. Det är dessa serafers uppgift att fostra och främja tillväxten i de skapade varelsernas värdesättning av moralen i mellanpersonliga förhållanden, ty däri ligger fröet till och hemligheten med den fortgående och ändamålsenliga utvecklingen av samhället och förvaltningen, den mänskliga eller den övermänskliga. Dessa förbättrare av den etiska värdesättningen verkar varhelst och överallt där de kan stå till tjänst, som frivilliga rådgivare till planethärskarna och som utbyteslärare i systemens träningsvärldar. Ni kommer emellertid inte in under deras fullständiga ledning förrän ni när fram till broderskapsskolorna i Edentia, där de skärper er uppskattnings av dessa samma broderskapets sanningar som ni just då så allvarligt utforskar genom den aktuella erfarenheten att leva tillsammans med univitierna i Edentias sociala laboratorier, de sjuttio satelliterna kring huvudsfären i Norlatiadek.

5. Transportörerna. Den femte gruppen av övervakande serafer verkar som personlighetstransportörer, och för varelser till och från konstellationernas högkvarter. Under färden från en sfär till en annan är dessa transportserafer fullt medvetna om sin hastighet, sin riktning och sitt astronomiska läge. De färdas inte genom rymden som en livlös projektil. De kan passera nära varandra under rymdfärden utan minsta risk för kollision. De är fullt kapabla att variera färdhastigheten och att ändra flygriktningen, ja även att ändra bestämmelseorten om deras ledare så skulle instruera dem vid någon rymdkorsning av universumets strömkretsar för informationsinsamling.

Dessa färdpersonligheter är så organiserade att de samtidigt kan utnyttja alla tre universellt fördelade energilinjer, som var och en har en obehindrad rymdhastighet om 299.725 kilometer per sekund. Dessa transportörer kan sålunda lägga energins hastighet till styrkans hastighet tills de på sina långa resor uppnår en medelhastighet som varierar mellan 893.000 och 899.400 era kilometer per sekund er tid. Hastigheten påverkas av närbelägen materias massa och avstånd och av universumstyrkans kraft och riktning i närbelägna huvudströmkretsar. Det finns talrika typer av varelser liknande seraferna, som kan färdas genom rymden och som även kan transportera andra på rätt sätt förberedda varelser.

for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the best of the material available.

39:3.6 (432.7) These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complemental, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

39:3.7 (433.1) 4. *Ethical Sensitizers*. It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly exploring by the actual experience of living with the univitiata in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

39:3.8 (433.2) 5. *The Transporters*. The fifth group of supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

39:3.9 (433.3) These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

6. Upptecknarna. Den sjätte klassen av övervakande serafer verkar som speciella upptecknare av konstellationsangelägenheter. En stor och effektiv kår fungerar i Edentia, högkvarteret i konstellationen Norlatiadek, till vilket ert system och er planet hör.

7. Reserverna. Allmänna reserver av övervakande serafer är förlagda till konstellationernas högkvarter. Dess änglareservister är på intet sätt sysslolösa; många tjänar som budbärarmedhjälpare till konstellationens härskare; andra är knutna till reserverna av oförordnade Vorondadekar i Salvington; vidare kan andra vara knutna till Vorondadeksöner på specialuppdrag, såsom till Vorondadekobservatören, och ibland till den Högste regenten, på Urantia.

4. FÖRVALTNINGSSERAFERNA

Den fjärde klassen av serafer är anvisad till administrativa uppgifter i lokalsystemen. De hör naturligt hemma i systemens huvudstäder men är i stort antal stationerade på manson- och morontiasfärerna och i de bebodda världarna. Fjärde klassens serafer är av naturen utrustade med exceptionell administrativ förmåga. De är skickliga assistenter till ledarna för de lägre delarna av en Skaparsons universumstyre och är främst sysselsatta med angelägenheterna i lokalsystemen och de världar som dessa består av. De är organiserade för tjänst enligt följande:

1. Administrativa assistenter. Dessa skickliga serafer är närmaste assistenter till en Systemhärskare, en första gradens Lanonandekson. De är ovärderliga medhjälpare vid verkställandet av de invecklade detaljerna i det exekutiva arbetet vid systemhögkvarteren. De tjänar också som personliga representanter för systemhärskarna och reser i stora skaror till och från de olika övergångsvärldarna och de bebodda planeterna för att verkställa många uppdrag för systemets välfärd och till fysisk och biologisk nytta för de bebodda världarna.

Dessa samma serafadministratörer är också knutna till världshärskarnas, Planetprinsarnas styre. Majoriteten av planeter i ett givet universum underlyder en andra gradens Lanonandekson, men i vissa världar såsom på Urantia har den gudomliga planen slagit fel. Om så sker att en Planetprins avfaller blir dessa serafer knutna till Melkisedek-godmännen och deras efterträdare till den planetariska makten. Den nuvarande tjänstförrättande härskaren över Urantia assisteras av en kår på ett tusen serafer av denna mångsidiga klass.

2. Rättsguider. Dessa änglar presenterar sammandraget av det bevismaterial som gäller människors och änglars eviga välfärd när sådana ärenden kommer upp till avgörande vid domstolarna i ett system eller på en planet. De förbereder utlåtanden för alla preliminära förhör som gäller de dödligas överlevnad, utlåtanden som därefter åtföljer protokollen från dessa fall till de högre domstolarna i universumet och superuniversumet. Försvaret för alla fall där överlevnaden är underkastad tvivel förbereds av dessa serafer, som har en perfekt förståelse av alla detaljer av varje fas av varje fall i de åtal som har avfattats av universumrättsvisans administratörer.

39:3.10 (433.4) 6. *The Recorders.* The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

39:3.11 (433.5) 7. *The Reserves.* General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

39:4.1 (434.1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability. They are the able assistants of the directors of the lower divisions of the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component worlds. They are organized for service as follows:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

39:4.3 (434.3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

39:4.4 (434.4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

Det är inte dessa änglars uppgift att upphäva eller fördröja rättens gång utan snarare att garantera att ofelbar rättvisa utmåts med generös barmhärtighet opartiskt till alla skapade varelser. Dessa serafer fungerar ofta i de lokala världarna och framträder ofta inför de medlande kommissionernas skiljedomartrion — domstolarna för smärre missförstånd. Många som en gång tjänade som rättsguider i de lägre rikena uppträder senare som Barmhärtighetens Röster på de högre sfärerna och i Salvington.

Vid Lucifers uppror i Satania gick mycket få av rättsguiderna förlorade, men mer än en fjärdedel av de andra förvaltningsseraferna och de lägre klasserna av serafovmårdare blev vilsledda och lurade av sofistikerierna om den otyglade personliga friheten.

3. Uttolkarna av kosmiskt medborgarskap. När uppstigande dödliga har avslutat mansoniavärldsträningen, den första lärlingstiden i det universella livsskedet, får de njuta av den relativa mognadens övergående tillfredsställelse — medborgarskap i systemets huvudstad. Fastän uppnåendet av varje mål under uppstigningsskedet är en verklig bragd är dessa mål i vidare bemärkelse endast milstolpar längs den långa vägen upp till Paradiset. Men hur relativa dessa framgångar än kan vara förvägras ingen evolutionär varelse någonsin den fulla fastän övergående tillfredsställelsen av att uppnå ett mål. Allt emellanåt förekommer det en vilopaus under uppstigningen till Paradiset, en kort andningspaus under vilken universums horisont står stilla, varelsens ställning är oförändrad och personligheten får känna sötman i målluppfyllelsen.

Den första av dessa perioder i livsskedet hos en dödlig uppstignen inträffar i huvudstaden i ett lokalsystem. Under denna vilopaus kommer du, som en medborgare i Jerusem, att försöka uttrycka i ditt liv det som du har tillägnat dig under de åtta föregående livserfarenheterna — omfattande Urantia och de sju mansoniavärldarna.

De serafiska uttolkarna av kosmiskt medborgarskap vägleder de nya medborgarna i systemens huvudstäder och skärper deras värdesättning av universumstyrets skyldigheter. Dessa serafer är också nära associerade med de Materiella Sönerna i systemens administration, medan de åskådliggör det kosmiska medborgarskapets ansvar och moral för de materiella dödliga i de bebodda världarna.

4. Moralens förstärkare. I mansoniavärldarna börjar du lära dig självstyre som är till fördel för alla berörda. Ditt sinne lär sig samarbete, lär sig att planera tillsammans med andra och visare varelser. I systemhögkvarteret förstärker serafärarna ytterligare din uppskattning av kosmisk moral — av växelverkan mellan frihet och lojalitet.

Vad är lojalitet? Det är resultatet av en intelligent uppskattning av broderskapet i universum; att man inte kan ta så mycket och inte ge någonting. Då du stiger uppåt längs personlighetsskalan lär du dig först att vara lojal, sedan att älska, sedan att vara som en son eller dotter och därefter kan du vara fri; men inte förrän du är en finalit, inte förrän du har uppnått den fulländade lojaliteten kan du själv förverkliga den slutliga friheten.

39:4.5 (434.5) It is not the mission of these angels to defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434.6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled personal liberty.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreters of Cosmic Citizenship.* When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435.1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435.2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the inhabited worlds.

39:4.10 (435.3) 4. *Quickeners of Morality.* On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

39:4.11 (435.4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

Dessa serafer lär ut tålmodets fruktbarhet: att stagnation betyder en säker död och en alltför snabb tillväxt är ett likadant självmord; att så som en droppe vatten faller från en högre nivå till en lägre och under den fortsatta färdens ständigt rinner nedåt genom en följd av små fall, på samma sätt sker framstegen ständigt uppåt i morontia- och andevärldarna — och alldeles lika långsamt och just med dessa små steg.

För de bebodda världarna åskådliggör moralens förstärkare de dödligas liv som en obruten kedja av många länkar. Din korta vistelse på Urantia, på de dödligas barndomssfär, är endast en enda länk, den första i den långa kedja som skall sträcka sig över universer och genom eviga tidsåldrar. Det är inte så mycket en fråga om vad du lär dig under detta första liv; det är erfarenheten av att leva detta liv som är viktig. Inte ens arbetet i denna värld, så viktigt det än är, är närmelsevis lika viktigt som det sätt på vilket du gör detta arbete. Det finns ingen materiell belöning för ett rättfärdigt liv, men det ger en djup tillfredsställelse — medvetandet om att ha uppnått någonting — och detta övergår all tänkbar materiell belöning.

Nycklarna till himmelriket är: uppriktighet, mera uppriktighet och allt mera uppriktighet. Alla människor har dessa nycklar. Människorna använder dem — avancerar i andestatus — genom att fatta beslut, flera beslut och allt flera beslut. Det högsta moraliska valet är valet av det högsta möjliga värdet, och detta är alltid — inom varje sfär, inom alla sfärer — att välja att göra Guds vilja. Om människan så väljer är hon stor, även om hon vore den ringaste medborgaren i Jerusem eller rentav den minsta dödliga på Urantia.

5. Transportörerna. Detta är transportserafer som fungerar i lokalsystemen. I ert system, Satania, för de passagerare till och från Jerusem och verkar i övrigt som interplanetariska transportörer. Sällan går en dag förbi utan att en transportseraf från Satania sätter i land en gäststuderande eller annan resande av ande- eller semiandenatur på Urantia. Dessa samma rymdfarare skall en dag ta dig till och från de olika världarna i systemets högkvarterssystem, och när du har avslutat ditt uppdrag i Jerusem skall de ta dig vidare till Edentia. Under inga omständigheter för de dig tillbaka till världen för ditt ursprung som människa. En dödlig återvänder aldrig till sin födelseplanet under den domperiod som råder under hennes tidsmässiga existens, och om hon återvänder under en senare domperiod skulle hon åtföljas av en transportseraf från universumets högkvarterssystem.

6. Uppteckarna. Dessa serafer sköter de trefaldiga registren i lokalsystemen. Registertemplet i en systemhuvudstad är en unik byggnad; till en tredjedel är den materiell och konstruerad av lysande metaller och kristaller, till en tredjedel är den morontial och tillverkad av en förening mellan andlig och materiell energi, men osynlig för de dödliga, och till en tredjedel är den andlig. Uppteckarna i denna klass förestår och upprätthåller detta trefaldiga registersystem. Uppstigande dödliga konsulterar till en början de materiella arkiven; de Materiella Sönerna och högre övergångsvarelserna konsulterar arkiven i morontiahallarna, medan serafer och högre andepersonligheter i riket forskar i andesektionens register.

39:4.12 (435.5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

39:4.13 (435.6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the *work* of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the *way* in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:4.14 (435.7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity. All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man thus chooses, he *is* great, though he be the humblest citizen of Jerusem or even the least of mortals on Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *The Transporters*. These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Jerusem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system headquarters group, and when you have finished the Jerusem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

39:4.16 (436.2) 6. *The Recorders*. These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings consult those of the morontia halls, while seraphim and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

7. Reserverna. Förvaltningsserafernas reservkår i Jerusem tillbringar mycket av sin väntetid med att som andeföljeslagare umgås med de nyligen anlända uppstigande dödliga från systemets olika världar — de ackrediterade graderade från mansoniavärldarna. En av fröjderna med din vistelse i Jerusem blir att under fritiden tala och umgås med dessa beresta och i mångt och mycket erfarna serafer som väntar på uppdrag i reservkåren.

Det är just sådana vänskapsförhållanden som dessa som gör en systemhuvudstad så kär för de uppstigande dödliga. I Jerusem ser ni för första gången Materiella Söner, änglar och uppstigande pilgrimer umgås med varandra. Här förbrödrar sig varelser som är helt andliga, semiandliga och individer som just har trätt fram från den materiella existensen. De dödligas gestalt är här så modifierad och människornas reaktionsförmåga inför ljus så vidgad att alla kan glädjas åt ömsesidigt igenkännande och sympatisk förståelse av personligheten.

5. PLANETARISKA MEDHJÄLPARE

Dessa serafer har sitt högkvarter i systemhuvudstäderna, och fastän de är nära associerade med adamiska medborgare som är bofasta där är de i första hand förordnade till tjänst hos de planetariska Adamerna, de biologiska eller fysiska förbättrarna av de materiella raserna i de evolutionära världarna. Änglarnas omvårdande arbete blir av allt större intresse då det närmar sig de bebodda världarna, med de verkliga problem som möter tidens män och kvinnor vilka förbereder sig för försöket att uppnå evighetens mål.

Majoriteten av de planetariska medhjälparna förflyttades från Urantia då Adams regim bröt samman, och den serafiska övervakningen av er värld överfördes i större utsträckning till administratörerna, övergångsomvårdarna och ödesvaktarna. Dessa serafiska medhjälpare hos era försumliga Materiella Söner betjänar emellertid Urantia fortfarande i följande grupper:

1. Lustgårdens röster. När det planetariska loppet av människans evolution håller på att nå sin högsta biologiska nivå anländer alltid den Materiella Sonen och Dottern, Adam och Eva, för att höja människorasernas fortsatta utveckling genom att konkret bidra med sin egen bättre livsplasma. Det planetariska högkvarteret för en sådan Adam och Eva benämns vanligen Edens Lustgård, och deras personliga serafer är ofta kända som "Lustgårdens röster". Dessa serafer är till ovärderlig hjälp för de planetariska Adamerna i alla deras projekt för att fysiskt och intellektuellt förbättra de evolutionära raserna. Efter den adamiska försummelsen på Urantia lämnades några av dessa serafer kvar på planeten och förordnades till Adams efterföljande makthavare.

2. Broderskapets andar. Det torde vara uppenbart att när en Adam och Eva anländer till en evolutionär värld är det deras uppgift av avsevärd omfattning att åstadkomma rasmässig harmoni och social samverkan mellan de olika raserna. Dessa raser, som har olika färg och varierande natur förhåller sig sällan gynnsamt till planen för broderskap mellan människorna. Dessa

39:4.17 (436.3) 7. *The Reserves.* The reserve corps of administrator seraphim on Jerusem spend much of their waiting time in visiting, as spirit companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system — the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

39:4.18 (436.4) It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

39:5.1 (436.5) These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

39:5.2 (437.1) On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

39:5.3 (437.2) 1. *The Voices of the Garden.* When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the "voices of the Garden." These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam's successors in authority.

39:5.4 (437.3) 2. *The Spirits of Brotherhood.* It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come

primitiva människor börjar inse visheten i fredliga ömsesidiga förbindelser endast som resultat av mogen mänsklig erfarenhet och genom broderskapets serafiska andars trogna omvårdnad. Utan dessa serafers arbete skulle de Materiella Sönernas strävanden att harmonisera och föra framåt människoraserna i en evolverande värld storligen fördröjas. Och om er Adam hade hållit sig till den ursprungliga planen för utvecklingen av Urantia skulle dessa broderskapets andar hittills ha åstadkommit otroliga förändringar i människosläktet. Med beaktande av den adamiska försummelsen är det sannerligen remarkabelt att dessa serafklasser har kunnat fostra och förverkliga ens så mycket broderskap som ni nu har på Urantia.

3. Fredens själar. Mången strid kännetecknar årtusendena i början av den evolutionära människans strävanden uppåt. Fred är inte ett naturligt tillstånd i de materiella världarna. Världarna upplever först "frid på jorden och god vilja bland människorna" genom den verksamhet som fredens serafs själar ansvarar för. Fastän dessa änglars första strävanden på Urantia till stor del omintetgjordes, blev Vevona, ledaren för fredens själar under Adams tid, kvar på Urantia, och hon är nu knuten till generalguvernörens stab här. Och det var denna samma Vevona som, när Mikael föddes, i egenskap av ledare för härskarorna av änglar förkunnade för världarna: "Ära vare Gud i Havona och på jorden frid och god vilja bland människorna."

Under de mera avancerade tidsskedena i den planetariska evolutionen verkar dessa seraf för att ersätta idén om försoning med tanken om gudomlig anpassning som filosofi för de dödligas överlevande.

4. Tillitens andar. Misstänksamhet är den medfödda reaktionen hos den primitiva människan; kampen för överlevnad under de tidiga tidsåldrarna är inte ägnad att medföra tillit. Tilliten är ett nytt mänskligt förvärvande som åstadkoms av dessa planetariska serafers verksamhet under den adamiska regimen. Det är deras uppgift att inpräglade tillit i de evolverande människornas sinnen. Gudarna är mycket tillitsfulla; den Universelle Fadern är villig att fritt överlämna sig — Riktaren — i människans hägn.

Hela denna grupp av seraf överfördes efter det adamiska misslyckandet till den nya regimen, och de har allt sedan dess fortsatt sina bemödanden på Urantia. De har inte varit helt utan framgång då en civilisation nu håller på att utvecklas vilken omfattar mycket av deras ideal om förtroende och tillit.

Under de mera avancerade planetariska tidsåldrarna höjer de människans uppskattning av sanningen att osäkerhet är hemligheten med en fortgående belåtenhet. De hjälper filosoferna bland de dödliga att inse att då okunskap är väsentlig för framgång vore det ett kolossalt misstag för den skapade att känna till framtiden. De förstärker människans smak för sötman i osäkerheten, för romansen med och charmen i den obestämda och okända framtiden.

5. Transportörerna. De planetariska transportörerna betjänar de enskilda världarna. Majoriteten av de serafomslutna varelser som förs till denna planet är på genomresa; de stannar endast för en stund; de omhändertas av sina egna speciella

to realize the wisdom of peaceful interassociation as a result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *The Souls of Peace.* The early millenniums of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize "peace on earth and good will among men" through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam's day, was left on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, "Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men."

39:5.6 (437.5) In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

39:5.7 (437.6) 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself — the Adjuster — to man's association.

39:5.8 (438.1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic miscarriage, and they have ever since continued their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

39:5.9 (438.2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man's appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man's taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

39:5.10 (438.3) 5. *The Transporters.* The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia.

serafiska transportörer; men det finns ett stort antal sådana serafier stationerade på Urantia. De är transportpersonligheter som trafikerar från lokala planeter som Urantia till Jerusem.

Er sedvanliga föreställning om änglar har uppstått på följande sätt: Under ögonblick just före den fysiska döden inträffar ibland ett återspeglingsfenomen i människans sinne; detta fördunklande medvetande ser ut att visualisera någonting av den närvarande ängels gestalt, och detta tolkas genast i enlighet med den gängse föreställning om änglar som denna individ har i sitt sinne.

Den felaktiga uppfattningen att änglarna har vingar orsakas inte helt av gamla föreställningar om att de måste ha vingar för att kunna flyga genom luften. Människor har ibland tillåtits iakttä serafier som förbereddes för transporttjänst, och de gamla berättelserna om dessa upplevelser har till stor del bestämt uppfattningen om änglar på Urantia. Vid observerandet av en transportseraf som görs i ordning för att ta emot en passagerare för interplanetarisk färd kan man se något som ser ut som en dubbel uppsättning av vingar som sträcker sig från huvud till fot hos ängeln. I verkligheten är dessa vingar energiinsulatorer — friktionsskydd.

När himmelska varelser skall serafomslutas för överföring från en värld till en annan förs de till sfärens högkvarter, och efter vederbörlig registrering försätts de i överföringssömn. Under tiden förflyttar sig transportserafen till horisontalt läge omedelbart ovanför universumenergiens pol på den planeten. Medan energiskyddet är vidöppna placeras den sovande personligheten med skicklighet av de tjänstgörande serafassistenterna rakt ovanpå transportängeln. Därefter stängs och justeras både det övre och det nedre skyddsparet noggrant.

Och nu börjar under medverkan av omformarna och överförarna en sällsam omvandling då serafen görs i ordning för att kasta sig in i energiströmmarna i universumets strömkretsar. Till det yttre smalnar serafen i båda ändar och blir så innesluten i ett konstigt bärnstensskiftande ljus att det mycket snart är omöjligt att urskilja den serafomslutna personligheten. När allt är färdigt för avfärd inspekterar transportledaren vederbörligen livsfarkosten, utför rutintesten för att undersöka huruvida ängeln är på rätt sätt inkopplad till strömkretsarna och kungör därefter att resenären är rätt och riktigt serafomsluten, att energierna är justerade, att ängeln är isolerad och att allting är klart för avfärdsblixten. De mekaniska övervakarna, två av dem, intar sedan följande sina positioner. Vid det här laget har transportserafen blivit en nästan genomskinlig, vibrerande och torpedformad, glimrande och lysande gestalt. Nu kallar den världens transportavsändaren till sig tilläggsbatterierna i form av de levande energiöverförarna, vanligen ett tusen till antalet; då han kungör transportens destination sträcker han sig fram och berör den närliggande änden av seraffarkosten, som skjuter iväg med blixstens hastighet och lämnar efter sig ett spår av himmelskt sken så långt som den planetariska atmosfären sträcker sig. Inom mindre än tio minuter är denna förunderliga syn försvunnen även från serafernas förstärkta syn.

Medan de planetariska rymdrapporterna mottas

These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusem.

39:5.11 (438.4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

39:5.12 (438.5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:5.13 (438.6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and adjusted.

39:5.14 (438.7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the rear point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:5.15 (439.1) While planetary space reports are received

klockan tolv på dagen enligt meridianen för ifrågavarande andliga högkvarter, avsänds transportörerna från denna samma plats vid midnatt. Det är den gynnsammaste tiden för avfärd och standardtimme för avfärd om ej annat angetts.

6. Upptecknarna. Dessa är de som för register över de mera betydelsefulla angelägenheter som gäller planeten, så som den fungerar som en del av systemet och så som den förhåller sig till och berörs av universumstyret. De är verksamma vid registrerandet av planetariska angelägenheter, men de berörs inte av ärenden som gäller individers liv och existens.

7. Reserverna. De planetariska serafernas reserver i Satania är förlagda till Jerusem i nära förbindelse med reserven av Materiella Söner. Dessa rikliga reserver förslår i överflöd för varje fas av de mångahanda aktiviteterna hos denna serafklass. Dessa änglar är också personliga budbärare i lokalsystemen. De betjänar dödliga i övergångsvärldarna, änglar och Materiella Söner så väl som andra med hemvist i systemhögkvarteret. Fastän Urantia för närvarande är utanför de andliga strömkretsarna i Satania och Norlatiadek har ni i övrigt nära beröring med interplanetariska angelägenheter, ty dessa budbärare från Jerusem kommer ofta till denna värld såsom till alla de övriga sfärerna i systemet.

6. ÖVERGÅNGSOMVÅRDARNA

Såsom deras namn kanske antyder tjänar seraferna för övergångsomvårdnad varhelst de kan bidra till de skapade varelsernas övergång från det materiella till det andliga tillståndet. Dessa änglar tjänar med början i de bebodda världarna upp till systemhuvdstäderna, men de som finns i Satania inriktar för närvarande sina främsta strävanden på utbildningen av de överlevande dödliga i de sju mansoniavärldarna. Denna verksamhet är diversifierad enligt följande sju uppdragsklasser:

1. Serafevangelisten.
2. Rasuttolkare.
3. Sinnesplanerare.
4. Morontiarådgivare.
5. Tekniker.
6. Upptecknarlärare.
7. Omvårdande reserver.

Mera om dessa serafiska omvårdare för de uppstigna i övergångsvärldarna får ni veta i samband med de berättelser som handlar om mansoniavärldarna och morontialivet.

7. FRAMTIDENS SERAFER

Dessa änglar tjänar inte i större utsträckning annanstans än i de äldre världarna och på de mera avancerade planeterna i Nebadon. Ett stort antal av dem hålls i reserv i serafvärldarna nära Salvington, där de är sysselsatta med projekt som ansluter sig till den en gång gryende tidsåldern av ljus och liv i Nebadon.

at noon at the meridian of the designated spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

^{39:5.16 (439.2)} 6. *The Recorders.* These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

^{39:5.17 (439.3)} 7. *The Reserves.* The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with interplanetary affairs, for these messengers from Jerusem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. TRANSITION MINISTERS

^{39:6.1 (439.4)} As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

- ^{39:6.2 (439.5)} 1. Seraphic Evangelists.
- ^{39:6.3 (439.6)} 2. Racial Interpreters.
- ^{39:6.4 (439.7)} 3. Mind Planners.
- ^{39:6.5 (439.8)} 4. Morontia Counselors.
- ^{39:6.6 (439.9)} 5. Technicians.
- ^{39:6.7 (439.10)} 6. Recorder-Teachers.
- ^{39:6.8 (439.11)} 7. Ministering Reserves.

^{39:6.9 (439.12)} More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

^{39:7.1 (440.1)} These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These

Dessa serafer verkar i samband med de uppstigna dödligas livsskeden, men de vårdar sig nästan uteslutande om de dödliga som överlever enligt något av de modifierade uppstigningssätten.

Då dessa änglar inte direkt har att göra med vare sig Urantia eller urantier anser vi det bäst att avstå från att beskriva deras fascinerande aktiviteter.

8. SERAFERNAS BESTÄMMELSE

Seraferna har sitt ursprung i lokaluniverserna, och i dessa samma födelsevärldar når en del av dem även sin slutliga tjänstebestämmelse. Med hjälp och råd från de äldre ärkeänglarna kan en del serafer bli upphöjda till de ädla uppgifterna hos en Lysande Aftonstjärna medan andra kan uppnå ställningen och tjänsten som ouppenbarade jämlika med Aftonstjärnorna. Även andra äventyr är det fritt att försöka sig på för bestämmelse inom lokaluniversumet, men Serafington förblir alltid det eviga målet för alla änglar. Serafington är änglarnas tröskel till Paradiset och uppnåelse av Gudomen, övergångssfären från verksamheten i tiden till den höga tjänsten i evigheten.

Seraferna kan uppnå Paradiset på tjugotals — hundratals — olika sätt, men de viktigaste så som de beskrivs i dessa berättelser är följande:

1. Att få tillträde till serafernas boning i Paradiset som följd av personlig förmåga, genom att uppnå fulländning i specialiserad tjänst som himmelsk artisan, teknisk rådgivare eller himmelsk upptecknare. Att bli en paradisföljeslagare och efter att sålunda ha nått fram till alltings centrum kanske sedan bli en evig omvårdare och rådgivare för serafernas klasser och andra.

2. Att bli kallad till Serafington. Under vissa omständigheter blir serafer förordnade till höjden; under andra omständigheter uppnår änglarna ibland Paradiset på mycket kortare tid än de dödliga. Men hur lämpade ett seraferpar än må vara kan de inte på eget initiativ avresa till Serafington eller annanstans. Inga andra än framgångsrika ödesväktare kan vara säkra på sitt framskridande till Paradiset längs den evolutionära uppstigningens progressiva väg. Alla andra måste tålmodigt invänta ankomsten av Paradisets budbärare bland tredje gradens supernafer som kommer med kallelsen att inställa sig i höjden.

3. Att uppnå Paradiset med de dödligas evolutionära förfarande. Det suprema val som serafer kan göra under sitt livsskede i tiden är att välja posten som skyddsängel, för att därigenom uppnå livsskedet som finalit och kvalificera sig för uppdrag på seraftjänstens eviga sfärer. Dessa personliga guider för tidens barn kallas ödesväktare, vilket anger att de vakar över dödliga varelser på den gudomliga bestämmelsens väg och att de därmed avgör sin egen höga bestämmelse.

Ödesväktarna antas från leden av alla serafklassers mera erfarna änglapersonligheter som har kvalificerat sig för denna tjänst. Alla överlevande dödliga destinerade att bli fusionerade med Riktaren tilldelas en temporär väktare, och dessa följeslagare kan bli permanent anknutna när de dödliga överlevande uppnår den intellektuella och andliga utveckling som

seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

39:7.2 (440.2) Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. SERAPHIC DESTINY

39:8.1 (440.3) Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and counsel of the senior archangels some seraphim may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Seraphington ever remains the eternal goal of all angels. Seraphington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

39:8.2 (440.4) Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

39:8.3 (440.5) 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things, perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

39:8.4 (440.6) 2. To be summoned to Seraphington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Seraphington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

39:8.5 (440.7) 3. To attain Paradise by the evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

39:8.6 (440.8) Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and

förutsätts. Innan de dödliga uppstigna lämnar mansioniavärldarna har de alla en permanent serafföljeslagare. Denna grupp av omvårdande andar behandlas i samband med berättelserna om Urantia.

Det är inte möjligt för änglarna att nå fram till Gud från människans ursprungs nivå, ty de är skapade "liten högre än ni"; men det har visst blivit så arrangerat, att fastän det inte är möjligt för dem att starta från själva botten, de andliga lågländerna för de dödligas existens, kan de stiga ned till dem som börjar från botten och lotsa dessa varelser steg för steg, värld för värld, till Havonas portar. När dödliga uppstigna lämnar Uversa för att börja genomgången av kretsarna i Havona tar dessa beskyddare, som har varit anknutna som följeslagare efter de dödligas köttliga liv, tillfälligt farväl av sina pilgrimsföljeslagare medan de själva reser till Serafington, änglarnas bestämmelse i storuniversum. Här försöker dessa väktare uppnå, och uppnå otvivelaktigt, det serafiska ljusets sju kretsar.

Många men inte alla av de serafer som har förordnats till ödesväktare under det materiella livet åtföljer sina dödliga följeslagare genom kretsarna i Havona, och vissa andra serafer går igenom kretsarna i centraluniversumet på ett sätt som helt avviker från de dödligas uppstigning. Men oberoende av uppstigningsvägen går alla evolutionära serafer genom Serafington, och majoriteten genomgår denna erfarenhet i stället för kretsarna i Havona.

Serafington är bestämmelsesfären för änglar, och deras uppnåelse av denna värld avviker helt från de dödliga pilgrimernas erfarenheter i Ascendington. Änglarna är inte absolut säkra på sin eviga framtid förrän de har uppnått Serafington. Ingen ängel som kommit till Serafington har enligt vad man vet någonsin gått vilse; synden finner aldrig genklang i hjärtat på en fulländad seraf.

De graduerade från Serafington förordnas till olika uppgifter: Ödesväktarna med erfarenhet från Havonakretsarna går vanligen in i de Dödligas Finalitkår. Andra beskyddare, som har klarat sina urskilningstest i Havona, återförenar sig ofta med sina dödliga följeslagare i Paradiset, och en del blir för alltid kompanjoner till de dödliga finaliterna medan andra ansluter sig till de olika finalitkåren för icke-dödliga och många upptas i de Fulländade Serafernas Kår.

9. DE FULLÄNDADE SERAFERNAS KÅR

Efter att ha uppnått andarnas Fader och antagits till de fulländade änglarnas tjänst förordnas änglar ibland till verksamhet i världar etablerade i ljus och liv. De vinner också anknytning till de höga treenigade varelserna i universerna och till de upphöjda tjänsterna i Paradiset och Havona. Dessa serafer från lokaluniverserna har erfarenhetsmässigt kompenserat den skillnad i gudomlighetspotential som tidigare skilde dem från de omvårdande andarna i centraluniversumet och superuniverserna. Änglarna i de Fulländade Änglarnas Kår tjänar som medarbetare till sekonaferna i superuniverserna och som assistenter till supernafernas höga klass i Paradiset och Havona. För dessa änglar är livsskedet i tiden avslutat; härfter och för evigt är de Guds tjänare, gudomliga personligheters

spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia narratives.

39:8.7 (441.1) It is not possible for angels to attain God from the human level of origin, for they are created a "little higher than you"; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

39:8.8 (441.2) Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

39:8.9 (441.3) Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not absolutely sure of their eternal future until they have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

39:8.10 (441.4) The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

39:9.1 (441.5) After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine

följeslagare och jämlika med finaliterna i Paradiset.

Fulländade serafer återvänder i stort antal till sina födelseuniverser för att där komplettera den verksamhet som bygger på gudomlig begåvning med verksamhet baserad på erfarenhetsmässig fulländning. Nebadon är relativt sett ett av de yngre universerna och har därför inte så många av dessa återvända graduerade från Serafington som det finns i ett äldre rike; icke desto mindre är vårt lokaluniversum i tillräcklig grad försett med fulländade serafer, ty det är av betydelse att de evolutionära rikena uppvisar tilltagande behov av deras tjänster när de närmar sig ställningen av ljus och liv. De fulländade seraferna tjänar nu mest tillsammans med de suprema klasserna av serafer, men några tjänar i var och en av de andra änglklasserna. Även er värld har förmånen av en omfattande omvårdnad från tolv specialiserade grupper från de Fulländade Serafernas Kår; dessa mästarserafer för planetarisk övervakning åtföljer varje nyutnämnd Planetprins till en bebodd värld.

Många fascinerande möjligheter till verksamhet är öppna för de fulländade seraferna, men just så som de alla under tiden före Paradiset längtade efter uppdrag som ödesväktare, så vill de i sin erfarenhet efter Paradiset helst tjäna som utgivningsföljeslagare till de inkarnerade Paradissönerna. De är fortfarande supremt hängivna den universella planen att få iväg de dödliga varelserna i de evolutionära världarna på deras långa och lockande resa mot gudomlighetens och evighetens mål i Paradiset. Under de dödligas hela äventyr att finna Gud och uppnå gudomlig fulländning är dessa andeomvårdare bland de fulländade seraferna tillsammans med tidens trogna omvårdande andar alltid och för evigt era sanna vänner och osvikliga hjälpare.

[Framfört av en Melkisedek på anmodan av Ledaren för Serafernas Härskaror i Nebadon.]

personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39:9.2 (441.6) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39:9.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unailing helpers.

39:9.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Kapitel 40. Guds uppstigande söner

⇨ 039

Urantiaboken

041 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 40 GUDS UPPSTIGANDE SÖNER

Sektioner

Introduktion

1. Evolutionära serafer
2. Uppstigande Materiella Söner
3. Förvandlade mellanvarer
4. Personaliserade Riktare
5. De dödliga i tid och rymd
6. Guds söner genom tron
7. Med Fadern fusionerade dödliga
8. Med Sonen fusionerade dödliga
9. Med Anden fusionerade dödliga
10. De uppstignas bestämmelse

PAPER 40 THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

Introduktion

SÅ SOM beträffande många andra av de större grupperna av varelser i universumet har även sju allmänna klasser bland Guds Uppstigande Söner uppenbarats:

1. Med Fadern fusionerade dödliga.
2. Med Sonen fusionerade dödliga.
3. Med Anden fusionerade dödliga.
4. Evolutionära serafer.
5. Uppstigande Materiella Söner.
6. Omvandlade Mellanvarer.
7. Personaliserade Riktare.

Berättelsen om dessa varelser, från de evolutionära världarnas ringa dödliga med ursprung i djurriket till den Universelle Faderns Personaliserade Riktare är en lysande berättelse om den frikostiga utgivningen av gudomlig kärlek och nåderik nedtrappning genom all tid och i alla universer i Paradisgudomarnas vidsträckta skapelse.

Dessa presentationer började med en beskrivning av Gudomarna, och grupp för grupp har berättelsen rört sig nedåt längs den universella skalan för levande varelser tills den har nått den lägsta klassen av liv utrustad med potential för odödlighet; och nu har jag,

INTRODUCTION

40:0.1 (443.1) AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

- 40:0.2 (443.2) 1. Father-fused Mortals.
- 40:0.3 (443.3) 2. Son-fused Mortals.
- 40:0.4 (443.4) 3. Spirit-fused Mortals.
- 40:0.5 (443.5) 4. Evolutionary Seraphim.
- 40:0.6 (443.6) 5. Ascending Material Sons.
- 40:0.7 (443.7) 6. Translated Midwayers.
- 40:0.8 (443.8) 7. Personalized Adjusters.

40:0.9 (443.9) The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the unstinted bestowal of divine love and gracious condescension throughout all time and in all universes of the far-flung creation of the Paradise Deities.

40:0.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I

som en gång var en dödlig med ursprung i en evolutionär värld i rymden, blivit utsänd från Salvington för att utveckla och fortsätta berättelsen om Gudarnas eviga syfte beträffande de uppstigande klasserna av söner, i synnerhet beträffande de dödliga varelserna i tid och rymd.

Då större delen av denna berättelse ägnas åt att behandla de tre grundklasserna av uppstigande dödliga skall uppmärksamheten först fästas på de icke-dödliga uppstigande sönerns klasser — serafernas, Adamernas, mellanvarelsernas och Riktarnas klasser.

1. EVOLUTIONÄRA SERAFER

De dödliga med ursprung i djurriket är inte de enda varelser som åtnjuter privilegiet att höra till Guds söner; änglarnas härskaror har också denna storartade möjlighet att nå fram till Paradiset. Också väktarseraferna uppnår genom erfarenhet och tjänst tillsammans med de uppstigande dödliga i tiden ställningen som uppstigna söner. Dessa änglar uppnår Paradiset via Serafington, och mången upptas även i de Dödligas Finalitår.

Att uppnå de himmelska höjder som en finalitson till Gud stiger upp till är en mästerlig bragd för en ängel, en prestation som vida överstiger er uppnåelse av evig överlevnad genom den Evige Sonens plan och den inre Riktarens ständigt närvarande hjälp; men sådana uppståndelser av väktarseraferna, och stundom andra, inträffar verkligen.

2. UPPSTIGANDE MATERIELLA SÖNER

Guds Materiella Söner skapas i lokaluniverserna såsom Melkisedekarna och deras medarbetare, som alla klassificeras som nedstigande Söner. Och de planetariska Adamerna — de evolutionära världarnas Materiella Söner och Döttrar — är verkligen nedstigande Söner, som kommer ned till de bebodda världarna från sina ursprungssfärer, huvudstäderna i de lokala systemen.

När en sådan Adam och Eva helt lyckas i sitt gemensamma planetariska uppdrag som biologiska förbättrare delar de invånarnas ödesbestämmelse i den världen. När en sådan värld har etablerats i de avancerade stadierna av ljus och liv får dessa trogna Materiella Söner och Döttrar tillstånd att avsäga sig alla planetariska förvaltningsuppdrag, och efter att sålunda ha blivit fria från nedstigningens äventyr får de registrera sig som fulländade Materiella Söner i lokaluniversumets register. På samma sätt får de Materiella Sönerna med stationär ställning — medborgarna i de lokala systemen — om utnämningen till planetariskt uppdrag är länge fördröjt dra sig tillbaka från uppgifterna på sin statusenliga sfär och likaledes registrera sig som fulländade Materiella Söner. Efter dessa formaliteter erkänns dessa, från sina uppgifter befriade Adamer och Evor, som uppstigande Söner till Gud, och de kan omedelbart påbörja sin långa färd till Havona och Paradiset med början vid den exakta punkten för sin dåvarande ställning och andliga uppnåelsenivå. Och de gör denna färd tillsammans med dödliga och andra uppstigande Söner och fortsätter tills de har funnit Gud

dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

40:0.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

40:1.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Seraphington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

40:1.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ASCENDING MATERIAL SONS

40:2.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as descending Sons. And indeed, the Planetary Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

40:2.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is settled in the advanced stages of light and life, this faithful Material Son and Daughter are permitted to resign all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal

och upptagits i de Dödligas Finalitkår för evig tjänst hos Paradisgudomarna.

service of the Paradise Deities.

3. FÖRVANDLADE MELLANVARELSER

Fastän båda grupperna av mellanvarelser går miste om de omedelbara fördelarna av Guds nedstigande Söners planetariska utgivningar, och fastän deras uppstigning till Paradiset blir långt framskjuten, befrias dock båda grupperna från sina planetariska uppgifter snart efter det att den evolutionära planeten har nått fram till de mellersta tidsskedena av ljus och liv (om ej dessförinnan). Ibland omvandlas majoriteten av dem tillsammans med sina människokusiner den dag då ljusets tempel sänker sig från himlen och Planetprinsen upphöjs till Planethärskares värdighet. Sedan de har befriats från sin planetariska tjänst registreras båda klasserna i lokaluniversumet som uppstigande Söner till Gud och påbörjar omedelbart den långa uppstigningen till Paradiset längs samma rutter som har förordnats för de dödliga släktenas framsteg i de materiella världarna. Bestämmelsen för dem som hör till första gradens grupp är olika finalitkårer, men andra gradens mellanvarelser, dvs. de adamiska mellanvarelserna, har alla en väg som leder till medlemskap i de Dödligas Finalitkår.

4. PERSONALISERADE RIKTARE

När en tidens dödlig under sin tid på planeten i förening med den Universelle Faderns andegåva inte uppnår evig överlevnad för sin själ, orsakas ett sådant misslyckande aldrig på något sätt av att Riktaren skulle ha försummat sin plikt, omsorg, tjänst eller hängivenhet. Vid den kroppsliga döden återvänder sådana övergivna Ledsagare till Divinington, och senare efter domen över den icke-överlevande kan de anvisas på nytt till världarna i tid och rymd. Efter upprepade tjänster av detta slag eller efter någon ovanlig erfarenhet, såsom att fungera som den inre Riktaren hos en inkarnerad Gåvoson, personaliseras dessa effektiva Riktare ibland av den Universelle Fadern.

De Personaliserade Riktarna är varelser av en unik och ofattbar klass. Ursprungligen har de en existentiell förpersonlig status, men de har blivit erfarenhetsmässiga av att ta del i livet och dess skeden hos de ringa dödliga i de materiella världarna. Och eftersom den personlighet som utges till dessa erfarna Tankeriktare har sitt ursprung och källflöde i den Universelle Faderns personliga och fortgående verksamhet att utge erfarenhetsmässig personlighet till sin skapelse av skapade varelser, så klassificeras dessa Personaliserade Riktare som uppstigande Söner till Gud, de högsta bland alla sådana klasser av Söner.

5. DE DÖDLIGA I TID OCH RYMD

De dödliga utgör sista länken i den kedja av varelser som kallas Guds söner. Allt det som är kännetecknande för den Ursprunglige och Evige Sonen går vidare ned genom en serie av allt mindre gudomliga och allt mera mänskliga personaliseringar tills en varelse framträder som är mycket lik er själva, en som

3. TRANSLATED MIDWAYERS

^{40:3.1 (444.3)} Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

^{40:4.1 (444.4)} When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be reassigned to the worlds of time and space. Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

^{40:4.2 (445.1)} Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

^{40:5.1 (445.2)} Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch. And

ni kan se, höra och röra vid. Och då görs ni andligen medvetna om den stora sanning som er tro kan fatta — att ni är söner till den evige Guden!

På samma sätt kommer den Ursprunglige och Oändlige Anden med hjälp av en lång serie av allt mindre gudomliga och allt mera mänskliga klasser närmare och närmare de kämpande varelserna i världarna och når gränsen för sitt framträdande i änglarna — jämfört med vilka er ställning som skapade varelser är något lägre. Det är änglarna som personligen vakar över och vägleder er på livets färd under livsskedet som dödliga i tiden.

Gud Fadern sänker sig inte, kan inte sänka sig, på detta sätt för att få en sådan nära personlig kontakt med det nästan obegränsade antalet uppstigande varelser överallt i universernas universum. Men Fadern är inte i avsaknad av personlig kontakt med sina ringa varelser; ni är inte utan den gudomliga närvaron. Fastän Gud Fadern inte kan vara hos er som en direkt manifestation av sin personlighet, är han i er och en del av er i den inre Tankeriktarens, den gudomliga Ledsagarens, identitet. Sålunda kommer Fadern, som till personlighet och ande är längst borta från er, närmast er i personlighetsströmkretsen och i andeberöringen av inre gemenskap med själva själen hos hans dödliga söner och döttrar.

Identifikation med anden utgör hemligheten med personlig överlevnad och avgör den andliga uppståndelsens ödesbestämmelse. Och eftersom Tankeriktarna är de enda andar med fusionspotential som kan identifiera sig med människan under hennes köttsliga liv klassificeras de dödliga i tid och rymd i första hand i enlighet med sitt förhållande till dessa gudomliga gåvor, de inneboende Mysterieleadsagarna. Denna klassifikation är följande:

1. Dödliga hos vilka Riktaren vistas tillfälligt eller i erfarenhetssyfte.
2. Dödliga som till sin typ inte fusionerar med Riktaren.
3. Dödliga som har potential för fusion med Riktaren.

Serie ett — dödliga hos vilka Riktaren vistas tillfälligt eller i erfarenhetssyfte. Denna seriebeteckning är temporär för varje planet i utveckling och används under de tidiga stadierna i alla bebodda världar utom i dem som hör till den andra serien.

Dödliga av den första serien bebor världarna i rymden under de tidigare skedena av människosläktets utveckling och omfattar de mest primitiva typerna av människosinne. I många världar liksom Urantia före Adam uppnår stora antal högre och mera avancerade typer av primitiva människor överlevnadskapacitet, men de lyckas inte uppnå fusion med Riktaren. Under många, många tidsåldrar innan människan har stigit upp till den högre andliga viljans nivå bor Riktarna i dessa kämpande varelsers sinne under deras korta köttsliga liv, och i den stund då Riktaren tar sin boning hos sådana viljevarelser börjar de gruppvisa skyddsänglarna fungera. Fastän dessa dödliga av den första serien inte har personliga beskyddare har de dock gruppvisa väktare.

En Riktare vars syfte är att inhämta erfarenhet stannar hos en primitiv människovarelse under hela

then you are made spiritually aware of the great truth which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

^{40:5.2 (445.3)} Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

^{40:5.3 (445.4)} God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

^{40:5.4 (445.5)} Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the Thought Adjusters are the only spirits of fusion potential to be identified with man during the life in the flesh, the mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

^{40:5.5 (445.6)} 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.

^{40:5.6 (445.7)} 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.

^{40:5.7 (445.8)} 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

^{40:5.8 (445.9)} *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

^{40:5.9 (445.10)} Mortals of series one inhabit the worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

^{40:5.10 (446.1)} An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in

dennas köttsliga liv. Riktarna bidrar mycket till de primitiva människornas framsteg men kan inte ingå eviga föreningar med dessa dödliga. Denna tillfälliga omvårdnad av Riktarna åstadkommer två saker: För det första får de själva värdefull och verklig erfarenhet av hur det evolutionära intellektet är till sitt väsen och verkande, en erfarenhet som är ovärderlig i samband med senare kontakter med högre utvecklade varelser i andra världar. För det andra bidrar Riktarnas tillfälliga vistelse mycket till att förbereda deras dödliga försökspersoner för en eventuell senare fusion med Anden. Alla Gud-sökande själar av denna typ uppnår evigt liv genom lokaluniversumets Moderandes andliga omfamning och blir sålunda uppstigande dödliga inom lokaluniversumets regim. Många personer från tiden före Adam på Urantia uppflyttades på detta sätt till mansoniavärldarna i Satania.

Gudarna som föreskrev att den dödliga människan skall stiga upp till högre nivåer av andlig intelligens under långa tidsåldrar av evolutionära prövningar och vedermödor tar i beaktande hennes ställning och behov i varje skede av uppstigningen; och alltid är de gudomligt opartiska och rättvisa, rentav charmfullt barmhärtiga vid de slutliga bedömningarna av dessa kämpande dödliga från de evolverande släktenas tidigaste tider.

Serie två — dödliga som till sin typ inte fusionerar med Riktaren. Dessa är specialiserade typer av människovarelser som inte kan åstadkomma en evig förening med sin inre Riktare. Typklassificeringen bland raser med en-, två- eller tredelade hjärnor är inte en faktor som har betydelse för fusionen med Riktaren; alla dessa dödliga är därvidlag lika, men dessa typer som inte fusionerar med Riktaren är en helt annorlunda och i betydande grad modifierad klass av viljevarelser. Många av dem som inte andas hör till denna serie, och det finns talrika andra grupper som vanligen inte fusionerar med Riktaren.

Så som i serie nummer ett har varje medlem av denna grupp förmånen av en enda Riktarens omvårdnad under den köttsliga livstiden. Under det världsliga livet gör dessa Riktare för sina personer, som de temporärt dväls i, allt det som görs i andra världar där de dödliga har potential för fusion. De dödliga i denna andra serie bebos ofta av en jungfrulig Riktare, men de högre människotyperna är ofta förenade med mästerliga och erfarna Ledsagare.

I uppstigningsplanen för uppflyttandet av skapade varelser med ursprung i djurriket ger Guds Söner dessa varelser samma hängivna tjänst som kommer de dödliga av urantiatyp till del. Serafernas samarbete med Riktarna på de planeter där fusion inte förekommer är precis lika väl ordnad som i de världar där fusionspotentialen finns; ödesväktarna verkar på sådana sfärer alldeles så som på Urantia och fungerar på samma sätt vid tiden för den dödligas överlevnad, varvid den överlevande själen blir fusionerad med Anden.

Då ni möter dessa modifierade typer av dödliga i mansoniavärldarna kommer ni inte att ha några svårigheter att kommunicera med dem. De talar där samma systemspråk men med hjälp av ett modifierat förfarande. Dessa varelser är identiska med er klass av varelseliv i fråga om manifestation av ande och personlighet; de avviker endast i vissa fysiska drag och

the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

40:5.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials and tribulations, take note of his status and needs at every stage of the ascent; and always are they divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

40:5.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

40:5.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

40:5.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

40:5.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are

så tillvida att de inte kan fusioneras med Tankeriktaren.

Jag kan inte säga varför det är så att denna varelsetyp aldrig kan fusionera med den Universelle Faderns Riktare. En del av oss lutar åt den åsikten att Livsbärarna i sina strävanden att forma varelser som kan existera i en ovanlig planetarisk omgivning finner det nödvändigt att göra så radikala förändringar i den universella planen för intelligenta viljevarelser att det blir av naturen omöjligt att åstadkomma en bestående förening med Riktaren. Ofta har vi frågat oss: Är detta en avsiktlig eller oavsiktlig del av uppstigningsplanen? Men vi har inte funnit något svar.

Serie tre — dödliga med potential för fusion med Riktaren. Alla med Fadern fusionerade dödliga härstammar från djuren, just så som människoraserna på Urantia. De omfattar dödliga av en-, två- eller trehjärniga typer med potential för fusion med Riktaren. Urantianerna är av mellantyp, dvs. av tvåhjärnig typ, och är på många sätt mänskligt överlägsna de enhjärnigas grupper men definitivt begränsade i jämförelse med de trehjärnigas klasser. Utrustningen i form av dessa tre typer av fysisk hjärna har ingen betydelse vid utgivning av Riktare, i fråga om serafernas tjänst eller vid någon annan fas av andeomvårdnad. Den intellektuella och andliga skillnaden mellan de tre hjärntyperna sätter sin prägel på individer som i övrigt är helt lika till sin sinnesutrustning och andliga potential. Skillnaden är störst under det världsliga livet och tenderar att minska allt efter som mansoniavärldarna en efter en genomgås. Från systemhögkvarteret och vidare är dessa tre typers framskridande det samma, och deras slutliga paradistestämelse är identisk.

De onummerade serierna. Dessa berättelser kan omöjligt omfatta alla de fascinerande variationerna i de evolutionära världarna. Ni vet att var tionde värld är en decimal- eller experimentplanet, men ni vet ingenting om de andra variablerna som allt emellan påverkar de evolutionära sfärernas kretsgång. Det finns alltför många skillnader även mellan de uppenbarade klasserna av levande varelser, liksom mellan de planeter som hör till samma grupp, för att man skall kunna redogöra för dem, men denna presentation klargör de väsentliga skillnaderna i förhållande till uppstigningslivsskedet. Och uppstigningslivsskedet är den viktigaste faktorn vid varje betraktande av de dödliga i tid och rymd.

Vad beträffar de dödligas chanser till överlevnad må det för alltid göras klart: Alla själar inom varje tänkbar fas av de dödligas existens överlever förutsatt att de manifesterar villighet att samarbeta med sin inre Riktare och uppvisar en önskan att finna Gud och uppnå gudomlig fulländning, även om dessa önskningar vore blott de första svaga fladdringarna i den primitiva förståelsen av det "sanna ljuset som lyser upp varje människa som kommer in i världen".

6. GUDS SÖNER GENOM TRON

De dödligas släkten representerar den lägsta klassen av den förståndsmässiga och personliga skapelsen. Ni dödliga är gudomligt älskade, och var och en av er kan välja att acceptera den säkra ödesbestämelse som innebär en underbar och ärorik erfarenhet, men ni är inte ännu till er natur av den

nonfusible with Thought Adjusters.

^{40:5.16 (447.1)} As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters. Often have we asked: Is this an intended or an unintended part of the ascension plan? but we have not found the answer.

^{40:5.17 (447.2)} *Series three — mortals of Adjuster-fusion potential.* All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

^{40:5.18 (447.3)} *The unnumbered series.* These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

^{40:5.19 (447.4)} As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers of the primitive comprehension of that "true light which lights every man who comes into the world."

6. THE FAITH SONS OF GOD

^{40:6.1 (447.5)} The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will

gudomliga klassen; ni är helt och hållet dödliga. Ni kommer att räknas som uppstigande söner i det ögonblick då fusionen sker, men de dödligas ställning i tid och rymd är den samma som trossönernas innan den slutliga sammansmältningen sker mellan den överlevande dödliga själen och någon typ av evig och odödlig ande.

Det är ett högtidligt och himmelskt faktum att sådana ringa och materiella varelser som människorna på Urantia är Guds söner, den Allra Högstas söner genom tron. "Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi får kallas Guds söner." "Åt alla dem som tog emot honom gav han makt att inse att de är Guds söner." Fastän "det ännu inte framgår vad ni skall bli", redan nu "är ni Guds söner genom tron"; "ty ni har inte fått trädöms ande så att ni igen skulle känna fruktan, utan ni har fått sonskapets ande i vilken ni ropar: 'Fader vår.'" Så talade profeten fordom i den eviga Gudens namn: "Även till dem skall jag ge en plats i mitt hus och ett namn som är förmer än söner; jag skall ge dem ett evigt namn, ett som inte skall huggas av." "Och eftersom ni nu är söner, har Gud sänt sin Sons ande i era hjärtan."

I alla evolutionära världar som bebos av dödliga finns dessa Guds söner genom tron, nådens och barmhärtighetens söner, dödliga varelser som hör till den gudomliga familjen och i enlighet därmed kallas Guds söner. De dödliga på Urantia är berättigade att anse sig vara Guds söner emedan:

1. Ni är söner enligt ett andligt löfte, söner genom tron; ni har accepterat er ställning som söner. Ni tror att ert sonskap är verkligt, och sålunda blir det faktum att ni är Guds söner för evigt verkligt.

2. En Guds Skaparson blev en av er; han är i verkligheten er äldre broder; och om ni i anden blir sant besläktade bröder till Kristus, den segerrike Mikael, då måste ni i anden också vara söner till den Fader som ni har gemensam — nämligen allas Universelle Fader.

3. Ni är söner emedan en Sons ande blivit utgjuten över er, rikligt och med visshet utgiven till alla människosläkten på Urantia. Denna ande drar er ständigt mot den gudomlige Sonen, som är dess upphov, och mot Paradisfadern som är upphovet till denne gudomlige Son.

4. Av sin gudomliga fria vilja har den Universelle Fadern gett er en skapad varelses personlighet. Ni har blivit utrustade med ett visst mått av den gudomliga spontanitet som möjliggör verksamhet enligt fri vilja och som Gud delar till alla som kan bli hans söner.

5. Inne i er bor ett fragment av den Universelle Fadern, och ni är sålunda direkt besläktade med den gudomlige Fadern till alla Guds Söner.

7. MED FADERN FUSIONERADE DÖDLIGA

Att sända ut Rikare och att de bor i de dödliga, är sannerligen ett av Gud Faderns ofattbara mysterier. Dessa fragment av den Universelle Faderns gudomliga väsen för med sig potential för odödlighet hos de skapade varelserna. Riktarna är odödliga andar, och förening med Riktaren ger evigt liv åt själen som den

be reckoned as ascending sons the instant fusion takes place, but the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

^{40:6.2 (448.1)} It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. "Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God." "As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God." While "it does not yet appear what you shall be," even now "you are the faith sons of God"; "for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, 'our Father.'" Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: "Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off." "And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts."

^{40:6.3 (448.2)} All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

^{40:6.4 (448.3)} 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

^{40:6.5 (448.4)} 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

^{40:6.6 (448.5)} 3. You are sons because the spirit of a Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

^{40:6.7 (448.6)} 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

^{40:6.8 (448.7)} 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. FATHER-FUSED MORTALS

^{40:7.1 (448.8)} The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the

fusionerade dödliga har.

Era egna människoraser av överlevande dödliga hör till denna grupp av uppstigande Söner till Gud. Ni är nu planetariska söner, evolutionära varelser med ursprung i Livsbärarnas inplanteringar och modifierade av det adamiska livets ingjutande, knappast ännu uppstigande söner; men ni är sannerligen söner med potential för uppstigning — rentav till de högsta höjderna av härlighet och uppnåelse av gudomlighet — och denna andliga ställning som en uppstigande son kan ni uppnå genom tro och genom att av fri vilja samverka med den inre Riktarens förändligande aktiviteter. När du och din Riktare slutligen och för evigt fusionerar, när ni två blir ett, så som Guds Son och Människosonen är ett i Kristus Mikael, då är det ett faktum att ni har blivit uppstigande söner till Gud.

Detaljerna i den inre omvårdnaden i Riktarens livsskede hos de dödliga på en försöks- och evolutionsplanet hör inte till mitt uppdrag; behandlingen av denna stora sanning omfattar hela er levnadsbana. Jag inkluderar omnämmandet av vissa av Riktarens funktioner för att ge en uttömmande framställning av de dödliga som har fusionerat med Riktaren. Dessa Guds fragment i ert inre är tillsammans med er varelsklass från de första dagarna av fysisk existens genom hela skedet av uppstigning i Nebadon och Orvonton, och vidare genom Havona till själva Paradiset. Därefter under det eviga äventyret är denna samma Riktare ett med dig och en del av dig.

Detta är de dödliga som den Universelle Fadern har befallt: "Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig." Fadern har utgivit sig själv till er, placerat sin egen ande inne i er; därför fordrar han slutlig fulländning av er. Berättelsen om människans uppstigning från de dödligas sfärer i tiden till de gudomliga rikena i evigheten utgör en spännande skildring som inte ingår i mitt uppdrag, men detta överjordiska äventyr borde utgöra den dödliga människans högsta studium.

Fusion med ett fragment av den Universelle Fadern är detsamma som en gudomlig bekräftelse om att Paradiset till slut kommer att uppnås, och dessa med Riktaren fusionerade dödliga är den enda klass av människovarelser där alla genomgår kretsarna i Havona och finner Gud i Paradiset. För de dödliga som har fusionerat med Riktaren är den universella tjänstens levnadsbana vidöppen. Vilken värdig ödesbestämmelse och ärorik uppnåelse väntar inte er alla! Uppskattar ni till fullo allt som har gjorts för er? Förstår ni storslagenheten i den eviga uppnåelsens höjder som öppnar sig framför er? — även framför er som nu trampar på längs livets obetydliga stig genom er så kallade "tårarnas dal"?

8. MED SONEN FUSIONERADE DÖDLIGA

Även fast praktiskt taget alla överlevande dödliga fusionerar med sin Riktare i någon av mansoniavärldarna eller genast vid sin ankomst till de högre morontiasfärerna finns det vissa fall då fusionen försenas. En del upplever denna slutliga förvisning om sin överlevnad först i de sista utbildningsvärldarna vid universumets högkvarter; och några få av dessa dödliga kandidater för det liv som aldrig tar slut misslyckas totalt

fused mortal.

40:7.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

40:7.3 (449.1) The details of the Adjuster career of indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

40:7.4 (449.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, "Be you perfect, even as I am perfect." The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal man.

40:7.5 (449.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await every one of you! Do you fully appreciate what has been done for you? Do you comprehend the grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called "vale of tears"?

8. SON-FUSED MORTALS

40:8.1 (449.4) While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with

med att uppnå identitetsfusion med sina trogna Riktare.

Dessa dödliga har av domstolsmyndigheterna ansetts värda att överleva, och även deras Riktare har genom att återvända från Divinington omfattat deras uppstigning till mansoniavärldarna. Dessa varelser har stigit upp genom ett system, en konstellation och genom utbildningsvärldarna i kretsen kring Salvington; de har haft de "sjuttio gånger sju" tillfällena till fusion och fortfarande inte kunnat bli ett med sin Riktare.

När det blir uppenbart att någon synkroniseringssvårighet förhindrar fusion med Fadern sammankallas Skaparsonens överlevnadsdomare. Och när denna undersökningsdomstol, som är sanktionerad av en personlig representant för Dagarnas Forna, slutligen finner att den uppstigande dödliga inte är skyldig till någon observerbar orsak till att fusionen inte har lyckats noterar de detta i lokaluniversumets register och sänder detta resultat till Dagarnas Forna. Därefter återvänder den inre Riktaren genast till Divinington för bekräftelse av de Personaliserade Ledsagarna, och efter detta farväl fusioneras den morontiadödliga genast med en individualiserad utgivning av Skaparsonens ande.

Mycket så som morontiasfärerna i Nebadon delas med de med Anden fusionerade dödliga så delar dessa med Sonen fusionerade varelser Orvontons tjänster med sina bröder som har fusionerat med Riktaren och som är på färd inåt mot den avlägsna Paradisön. De är i sanning era bröder och ni kommer att storligen gilla deras sällskap då ni färdas genom superuniversumets träningsvärldar.

De med Sonen fusionerade dödliga är inte en talrik grupp, ty det finns mindre än en miljon av dem i superuniversumet Orvonton. Förutom att deras bestämmelse inte medför residensrätt i Paradiset är de i varje avseende jämlika med sina kamrater som har fusionerat med Riktaren. De reser ofta till Paradiset i uppdrag för superuniversumet, men de bor sällan stadigvarande där eftersom de som klass är begränsade till superuniversumet för sin födsel.

9. MED ANDEN FUSIONERADE DÖDLIGA

De uppstigande med Anden fusionerade dödliga är inte Tredje Ursprungets personligheter; de hör till Faderns personlighetsströmkrets, men de har fusionerat med individualiseringar av det Tredje Ursprungets och Centrets förinnesmässiga ande. En sådan fusion med Anden inträffar aldrig under det naturliga livets gång; den sker först vid den dödligas uppvaknande till morontiatillvaron i mansoniavärldarna. Det finns ingen överlappning i samband med fusionserfarenheten; viljevarelserna är antingen fusionerad med Anden, Sonen eller Fadern. De som är fusionerade med Riktaren eller Fadern är aldrig fusionerade med Anden eller Sonen.

Det faktum att dessa typer av dödliga varelser inte är kandidater för fusion med Riktaren hindrar inte Riktarna från att dväljas i deras inre under det köttliga livet. Riktarna arbetar i dessa varelsers sinne under det materiella livet men blir aldrig för evigt ett med sina elevsjälar. Under denna temporära vistelse bygger Riktarna effektivt upp samma andemotsvarighet av den

their faithful Adjusters.

40:8.2 (449.5) Such mortals have been deemed worthy of survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the "seventy times seven" opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

40:8.3 (449.6) When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

40:8.4 (450.1) Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

40:8.5 (450.2) Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates. They frequently journey to Paradise on superuniverse assignment but seldom permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

40:9.1 (450.3) Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

40:9.2 (450.4) The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the

dödligas väsen — själen — som de gör hos dem som är kandidater för fusion med Riktaren. Ända till tiden för den kroppsliga döden är Riktarnas arbete helt likartat deras funktion hos era egna människoraser, men vid den kroppsliga upplösningen tar Riktarna evigt farväl av dessa kandidater för fusion med Anden, beger sig direkt till Divinington, högkvarteret för alla gudomliga Ledsagare, och inväntar där de nya uppdragen i sin klass.

När sådana sovande överlevande återpersonaliseras i mansoniavärldarna fylls den avresta Riktarens plats av en individualisering av anden från den Gudomliga Omvårdaren, den Oändlige Andens representant i ifrågavarande lokaluniversumet. Denna ingjutning av ande gör dessa överlevande varelser till med Anden fusionerade dödliga. Dessa varelser är på allt sätt era jämlikar i fråga om sinne och ande; och de är i själva verket era samtida som delar mansonia- och morontiasfärerna med er klass av fusionskandidater och med dem som skall fusionera med Sonen.

Det finns emellertid en enskildhet vari de med Anden fusionerade dödliga skiljer sig från sina uppstigande bröder: De dödligas minne av erfarenheten som människa i de materiella ursprungsvärldarna överlever den kroppsliga döden därför att den inre Riktaren har förvärvat en andemotsvarighet eller kopia av de händelser i människans liv vilka var av andlig betydelse. Hos de med Anden fusionerade dödliga finns det emellertid ingen sådan mekanism genom vilken människans minne kan förbestå. Riktarnas minneskopior är fullständiga och intakta, men dessa förvärv är de avresta Riktarnas erfarenhetsmässiga ägodelar och står inte till förfogande för de varelser som Riktarna tidigare existerade i. Dessa varelser vaknar därför upp i uppståndelsehallarna på morontiasfärerna i Nebadon som om de vore varelser som hade skapats just då, varelser utan medvetande om en tidigare tillvaro.

Det blir möjligt för dessa lokaluniversumets barn att igen få tillgång till mycket av erfarenheten från sitt tidigare människominne genom att deras serafim och kerubföljeslagare berättar om den på nytt för dem och genom att de ser efter i arkiven om det dödliga livsskedet som har registrerats av de upptecknande änglarna. Detta kan de göra med en förvissning utan tvivel, emedan den överlevande själen som har ett erfarenhetsmässigt ursprung i det materiella och dödliga livet, fastän den inte har något minne av det dödliga livets händelser, har en resterande erfarenhetsmässig förmåga att känna igen och reagera på dessa händelser som har upplevts i det förgångna men som saknas i minnet.

När en med Anden fusionerad dödlig får höra om händelser som har upplevts i det förgångna men som saknas i minnet inträffar det i själen (identiteten) hos denna överlevande en omedelbar reaktion av erfarenhetsmässigt igenkännande som ögonblickligen förser den berättade händelsen med den känslomässiga prägeln av verklighet och den intellektuella kvaliteten av faktum; och denna tvåfaldiga reaktion innebär en rekonstruktion, ett igenkännande och en bekräftelse av en fas som saknas i minnet från den dödligas erfarenhet.

Även hos kandidater för fusion med Riktaren är

same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

40:9.3 (450.5) When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

40:9.4 (450.6) There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby human memory may persist. The Adjuster transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

40:9.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repose themselves of much of their former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

40:9.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

40:9.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only

endast de mänskliga erfarenheter som var av andligt värde gemensamt innehav för den överlevande dödliga och den återvändande Riktaren och kan därför komma ihåg genast efter den dödligas överlevnad. Beträffande de händelser som inte hade andlig betydelse måste även dessa som skall fusionera med Riktaren lita till igenkänningsreaktionen i den överlevande själen. Och eftersom vilken som helst enskild händelse kan ha andlig betydelse för en dödlig men inte för en annan blir det möjligt för en grupp av samtida uppstigande från samma planet att förena sina förråd av händelser som Riktarna minns och sålunda rekonstruera varje för dem gemensam erfarenhet som var av andligt värde i livet hos någon av dem.

Fastän vi ganska väl förstår dessa förfaranden för rekonstruktion av minnet förstår vi inte tekniken för personlighetsigenkännande. Personligheter som en gång har varit associerade med varandra reagerar ömsesidigt inför varandra helt oberoende av minnesfunktionen, fastän minnet självt och dess rekonstruktionsförfaranden är nödvändiga för att förse en sådan ömsesidig reaktion mellan personligheterna med allt det som hör till hela igenkännandet.

En överlevande som har fusionerat med Anden kan också lära sig mycket om sitt köttsliga liv av att på nytt besöka sin födelsevärld under en senare planetarisk domsperiod än den han levde i. Dessa andefusionens barn har möjlighet att forska i sitt tidigare livsskede som människa eftersom de i allmänhet är begränsade till tjänst i lokaluniversumet. De delar inte er höga och upphöjda ödesbestämmelse i Paradisets Finalitår; endast de dödliga som har fusionerat med Riktaren eller andra speciellt omfamnade uppstigna varelser upptas i leden av dem som inväntar det eviga gudomsäventyret. De dödliga som har fusionerat med Anden utgör lokaluniversernas stadigvarande medborgare; de kan sträva efter Paradisbestämmelse, men de kan inte vara säkra på den. I Nebadon är deras universumhem den åttonde gruppen av världar som kretsar kring Salvington, en himmelsk bestämmelse som till sin natur och sitt läge i mycket är sådan som den har beskrivits i de visioner som ingår i de planetariska traditionerna på Urantia.

10. DE UPPSTIGNAS BESTÄMMELSE

De med Anden fusionerade dödliga är allmänt taget begränsade till ett lokaluniversum; de överlevande som har fusionerat med Sonen är bundna till ett superuniversum; de med Riktaren fusionerade dödliga är bestämda att tränga igenom universernas universum. Den med den dödliga fusionerade anden stiger alltid upp till nivån för sitt ursprung; dessa andeväsen återvänder alltid till den sfär som de ursprungligen har utgått från.

De med Anden fusionerade dödliga hör till ett lokaluniversum; de stiger vanligen inte upp längre än till gränserna för sitt födelserike, inte längre än utbredningsområdet i rymden för den ande som genomsyrar dem. De med Sonen fusionerade stiger likaledes upp till källan för sin andeutrustning, ty i stort sett så som Skaparsonens Sanningsande fokuseras i den associerade Gudomliga Omvårdaren, så implementeras hans "fusionsande" i de högre universernas Återspeglade Andar. En sådan

those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

40:9.8 (451.4) While we understand such techniques of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

40:9.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by revisiting his nativity world subsequent to the planetary dispensation in which he lived. Such children of Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452.1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unfailingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452.2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his "fusion spirit" implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the

anderrelation mellan lokaluniversernas och superuniversernas nivåer hos Gud den Sjufaldige kan vara svår att förklara men inte att urskilja, ty den uppenbaras ofelbart i barnen till de Återspeglande Andarna — de sekorafiska Rösterna hos Skaparsönerna. Tankeriktaren som härstammar från Fadern i Paradiset stannar aldrig förrän den dödlige sonen står ansikte mot ansikte med den eviga Guden.

Den mystiska variabeln i associationsförfarandet vilken gör att en dödlig inte blir eller kan bli evigt fusionerad med den inre Tankeriktaren kan tyckas visa en brist i uppstigningsplanen; fusion med Sonen eller Anden påminner ylitligt sett om kompensation för oförklarade misslyckanden i någon detalj av planen för uppnåelse av Paradiset; men alla sådana slutledningar är felaktiga; vi har fått lära oss att alla dessa händelser utvecklas i enlighet med de Suprema Universumhärskarnas etablerade lagar.

Vi har analyserat detta problem och kommit till den bestämda slutsatsen att ett överlämnande av alla dödliga till en slutlig bestämmelse i Paradiset vore orättvist mot universerna i tid och rymd emedan Skaparsönernas och Dagarnas Fornas hov då vore helt beroende av tjänster från dem som är på genomresa till högre riken. Och det förefaller inte att vara mer än passande att styrelserna i lokaluniverserna och superuniverserna var och en skulle förse med en permanent grupp av uppstigna medborgare; att funktionerna i dessa administrationssystem skulle berikas av strävandena hos vissa grupper av förhålligade dödliga med permanent status, evolutionära komplement till abandonterna och susatierna. Det är ju nu helt uppenbart att den nuvarande uppstigningsplanen effektivt förser de nuvarande administrationssystemen i tid och rymd med just sådana grupper av uppstigna varelser; och vi har mången gång undrat: Representerar allt detta en avsiktlig del av den allvisa planen hos Totaluniversums Arkitekter avsedd att förse Skaparsönerna och Dagarnas Forna med en bestående uppstigen befolkning, med evolverade klasser av medborgare som i allt högre grad blir kompetenta att föra vidare angelägenheterna i dessa riken under kommande universumtidsåldrar?

Variationerna i de dödligas bestämmelse bevisar på intet sätt att en bestämmelse nödvändigtvis vore bättre än en annan, endast att de är olika. De uppstigande som har fusionerat med Riktaren har sannerligen ett storartat och lysande livsskede som finaliter utbrett framför sig i den eviga framtiden, men detta betyder inte att de skulle anses vara mera gynnade än sina uppstigna bröder. Det finns ingen favorisering, ingenting godtyckligt, i urvalsförfarandet i den gudomliga planen för de dödligas överlevnad.

Fastän finaliterna, som har fusionerat med Riktaren, uppenbarligen har de vidaste möjligheterna till tjänst utestänger uppnåendet av detta mål dem automatiskt från chansen att delta i den tidsålderslånga kampen i något visst universum eller superuniversum, från de tidigare och mindre stadgade skedena till de senare och etablerade epokerna då en relativ fulländning har uppnåtts. Finaliterna förskaffar sig en underbar och vittomfattande erfarenhet av tillfällig tjänst i storuniversums alla sju segment, men de får vanligen inte den ingående kunskap om ett enda universum vilken redan nu kännetecknar de med Anden

Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those children of the Reflective Spirits — the secoraphic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

40:10.3 (452.3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling Thought Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established laws of the Supreme Universe Rulers.

40:10.4 (452.4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandoners and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These

fusionerade veteranerna i de Fullbordades Kår i Neadon. Dessa individer har tillfälle att bevittna den uppstigande processjonen av planetariska tidsåldrar så som de utvecklar sig en efter annan i tio miljoner bebodda världar. Och i den trogna tjänsten hos sådana medborgare i lokaluniversumet samlas erfarenhet på erfarenhet tills tidens fullbordan får denna höga kvalitet av visdom att mogna, en visdom som uppkommer av fokuserad erfarenhet — auktoritativ visdom — och detta är i sig en vital faktor i stadgandet av ett lokaluniversum.

Så som det förhåller sig med dem som har fusionerat med Anden så är det också med de dödliga som har fusionerat med Sonen och som har uppnått residentsstatus i Uversa. En del av dessa varelser härstammar från de tidigaste skedena i Orvonton, de företräder ett långsamt ackumulerande samfund av insiktsfördjupande visdom och utför en allt värdefullare tjänst till förmån för det sjunde superuniversumets välgång och slutliga stadgande.

Vad den slutliga bestämmelsen för dessa stationära klasser av medborgare i lokaluniverserna och superuniverserna skall bli vet vi inte. Men det är helt möjligt att när finaliterna från Paradiset utför sitt pionjärbete vid gudomlighetens expanderande gränser i planetsystemen på yttre rymdens första nivå, kommer bröder från uppstigningens evolutionära kamp vilka har fusionerat med Sonen eller Anden att acceptabelt bidra till upprätthållandet av den erfarenhetsmässiga jämvikten i de fulländade superuniverserna, samtidigt som de står redo att välkomna den inkommande strömmen av pilgrimer till Paradiset, vilka denna avlägsna dag kan tänkas strömma in genom Orvonton och dess systerskapelser som en väldig andesökande störtlod från dessa nu okartlagda och obebodda galaxer i yttre rymden.

Även om majoriteten av dem som har fusionerat med Anden tjänar stadigvarande som medborgare i lokaluniverserna, gör inte alla det. Om någon fas i deras universumverksamhet skulle fordra deras personliga närvaro i superuniversumet, då skulle sådana omvandlingar i dessa medborgares varelser göras att de kunde stiga upp till det högre universumet; och då de Himmelska Beskyddarna har anlänt med order om att presentera dessa med Anden fusionerade dödliga vid Dagarnas Fornas hov skulle de så uppstiga för att aldrig återkomma. De blir superuniversumets skyddslingar och tjänar som assistenter till de Himmelska Beskyddarna, fortgående, med undantag för de få som i sin tur kallas till tjänst i Paradiset och Havona.

Liksom sina bröder som har fusionerat med Anden går de med Sonen fusionerade varken igenom Havona eller uppnår Paradiset såvida de inte har undergått vissa modifierande omvandlingar. Av goda och tillräckliga skäl har sådana omvandlingar gjorts med vissa överlevande som har fusionerat med Sonen, och dessa varelser påträffas då och då på de sju kretsarna i centraluniversumet. Sålunda stiger ett visst antal av både med Sonen eller Anden fusionerade dödliga i själva verket upp till Paradiset och uppnår ett mål som på många sätt motsvarar det som de med Fadern fusionerade dödliga ser fram emot.

De dödliga som har fusionerat med Fadern är potentiella finaliter; deras destination är den Universella Fadern, och de uppnår honom, men inom ramen för

individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by focalized experience — *authoritative wisdom* — and this in itself is a vital factor in the settling of any local universe.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father, and him they do attain, but within the purview of the present universe

den nuvarande universumtidsåldern uppnår finaliterna inte som sådana sin bestämmelse. De förbli ofullbordade varelser — sjätte stadiets andar — och därför icke-aktiva inom de evolutionära domäner som till sin status inte har nått fram till ljusets och livets tid.

När en dödlig finalit treenighetsomfamnas — blir en Treenigad Son, som t.ex. en Mäktig Budbärare — då har denna finalit uppnått sin bestämmelse, åtminstone för innevarande universumtidsålder. De Mäktiga Budbärarna och deras kamrater är kanske inte i exakt mening sjunde stadiets andar, men utöver annat förser treenighetsomfamningen dem med allt vad en finalit en gång som sjunde stadiets ande kommer att få. Efter att de dödliga som har fusionerat med Sonen eller Anden har treenigats genomgår de erfarenheten i Paradiset tillsammans med de med Riktaren fusionerade uppstigna med vilka de då är likvärdiga i alla angelägenheter som gäller superuniversumets administration. Dessa Urvalets eller Uppnåelsens Treenigade Söner är åtminstone för närvarande fullbordade varelser, i motsats till finaliterna som tills vidare är ofullbordade varelser.

Sålunda vore det i sista hand knappast riktigt att använda orden "större" eller "mindre" vid en jämförelse av bestämmelsen för de olika uppstigande sönerns klasser. Varje sådan son till Gud har Guds faderskap gemensamt, och Gud älskar var och en av sina skapade söner lika mycket; han tar inte anseende vare sig till uppstigningsbestämmelserna eller till de varelser som kan nå upp till dessa ödesbestämmelser. Fadern älskar var och en av sina söner, och denna tillgivenhet är inte mindre än sann, helig, gudomlig, obegränsad, evig och unik — en kärlek utgiven till den ene sonen och den andre sonen, individuellt, personligt och exklusivt. Och en sådan kärlek överskuggar totalt alla andra fakta. Sonskapet är det suprema förhållandet mellan den skapade och Skaparen.

Som dödliga kan ni nu känna igen er plats i familjen av gudomliga söner och börja ana skyldigheten att utnyttja de fördelar som så fritt erbjuds i och med Paradisets plan för de dödligas överlevnad — en plan som så har upphöjts och belysts av en Gåvosons livserfarenhet. Alla möjligheter och all makt har ställts till förfogande för att säkra er slutliga uppnåelse av den gudomliga fulländningens mål i Paradiset.

[Framfört av en Mäktig Budbärare temporärt knuten till staben hos Gabriel i Salvington.]

age, finaliters, as such, are not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

^{40:10.12 (454.1)} When a mortal finaliter is Trinity embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age. Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

^{40:10.13 (454.2)} Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words "greater" or "lesser" in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

^{40:10.14 (454.3)} As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

^{40:10.15 (454.4)} [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

Kapitel 41. Lokaluniversumets fysiska aspekter

⇐ 040

Urantiaboken

042 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 41 LOKALUNIVERSUMETS FYSISKA ASPEKTER

Sektioner

Introduktion

1. Nebadons styrkecentra
2. De fysiska övervakarna i Satania
3. Våra stjärnkompanjoner
4. Solarnas täthet
5. Solstrålningen
6. Kalcium — vandringen i rymden
7. Solenergiens ursprung
8. Solenergiens reaktioner
9. Solarnas stabilitet
10. De bebodda världarnas ursprung

PAPER 41 PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Nebadon Power Centers
2. The Satania Physical Controllers
3. Our Starry Associates
4. Sun Density
5. Solar Radiation
6. Calcium — The Wanderer of Space
7. Sources of Solar Energy
8. Solar-Energy Reactions
9. Sun Stability
10. Origin of Inhabited Worlds

Introduktion

DET karakteristiska rymdfenomen som särskiljer varje lokal skapelse från alla andra är den Skapande Andens närvaro. Hela Nebadon är med säkerhet genomsyrat av rymdnärvaron av den Gudomliga Omvårdaren i Salvington, och denna närvaro tar lika säkert slut vid de yttre gränserna av vårt lokaluniversum. Det som genomsyras av vårt lokaluniversums Moderande är Nebadon; det som sträcker sig bortom hennes rymdnärvaro är utanför Nebadon och utgörs av rymdregionerna utanför Nebadon i superuniversumet Orvonton — andra lokaluniverser.

Fastän den administrativa organisationen i storuniversum uppvisar en tydlig uppdelning mellan styrelserna för centraluniversumet, superuniverserna och lokaluniverserna, och fastän denna indelning har sin astronomiska motsvarighet i åtskiljandet i rymden av Havona och de sju superuniverserna, finns det inga sådana klara fysiska gränslinjer som åtskiljer lokaluniverserna. Även de större och mindre sektorerna i Orvonton kan (av oss) klart särskiljas, men det är inte lika lätt att veta var de fysiska gränserna går för lokaluniverserna. Detta beror på att dessa lokala skapelser är administrativt organiserade i enlighet med vissa skapande principer som styr segmenteringen av den totala energiladdningen i ett superuniversum,

INTRODUCTION

41:0.1 (455.1) THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit is Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

41:0.2 (455.2) While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local creations. Even the major and minor sectors of Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components,

medan deras fysiska komponenter, sfärerna i rymden — solar, mörka öar, planeter osv. — får sin början främst från nebulosor, och dessa framträder astronomiskt i enlighet med vissa förskapande (transcendentala) planer som Totaluniversums Arkitekter har uppgjort.

En eller flera — rentav många — sådana nebulosor kan finnas inom ett enda lokaluniversums område på samma sätt som Nebadon fysiskt blev sammansatt av stjärn- och planetefterkommande till Andronover och andra nebulosor. Nebadons sfärer härstammar från olika nebulosor, men de hade alla ett visst gemensamt minimum av rymdrörelse som så justerades genom styrkeledarnas intelligenta åtgärder att resultatet blev den nuvarande ansamlingen av rymdkroppar som färdas tillsammans som en sammanhängande enhet längs superuniversumets banor.

Sådan är uppbyggnaden av det lokala stjärnmolnet Nebadon, som idag kretsar i en allt mera stadgad bana kring centrum för Orvontons mindre sektor i stjärnbilden Skytten, till vilken sektor vår lokala skapelse hör.

1. NEBADONS STYRKECENTRA

Spiral- och andra nebulosor, moderhjulen till sfärerna i rymden, påbörjas av Paradisets kraftorganisatörer; och sedan en nebulosa har utvecklats till att reagera för gravitationen övertas deras superuniversumfunktion av styrkecentren och de fysiska övervakarna som därefter har fullt ansvar för styrandet av den fysiska evolutionen av de påföljande generationerna av stjärn- och planetefterkommande. Denna fysiska övervakning av föruniversumet Nebadon koordinerades omedelbart efter Skaparsonens ankomst med hans planer för universumets organisation. Inom verksamhetsområdet för denne Guds Paradisson samverkade de Suprema Styrkecentren och de Ledande Fysiska Övervakarna med de senare framträdande Morontistyrkans Övervakare och andra för att åstadkomma det väldiga komplexet av kommunikationslinjer, energiströmkretsar och styrkebanor som alla stadigt sammanbinder de mångahanda rymdkropparna i Nebadon till en integrerad administrativ enhet.

Ett hundra Suprema Styrkecentra av fjärde klassen är stadigvarande förordnade till vårt lokaluniversum. Dessa varelser tar emot de inkommande styrkelinjerna från tredje klassens centra i Uversa och förmedlar de nedtransformerade och modifierade strömmarna till styrkecentren i våra konstellationer och system. Dessa styrkecentra fungerar i förening med varandra för att åstadkomma det levande system för kontroll och utjämning vilket verkar för att upprätthålla balansen och distributionen av annars fluktuerande och varierande energier. Styrkecentren befattar sig emellertid inte med övergående och lokala energiomvälvningar såsom solfläckar och elektriska störningar i systemen; ljus och elektricitet är inte rymdens grundenergier; de är sekundära och underordnade manifestationer.

De hundra centren i lokaluniversumet är belägna i Salvington, där de verkar i det exakta energicentret för

the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

^{41:0.3 (455.3)} One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

^{41:0.4 (455.4)} Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. THE NEBADON POWER CENTERS

^{41:1.1 (455.5)} The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately co-ordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God, the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

^{41:1.2 (456.1)} One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming lines of power from the third-order centers of Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

^{41:1.3 (456.2)} The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact

den sfären. Arkitektoniska sfärer, sådana som Salvington, Edentia och Jerusem, får sitt ljus, sin värme och sin energi med metoder som gör dem så gott som oberoende av solarna i rymden. Dessa sfärer konstruerades — tillverkades på beställning — av styrkecentren och de fysiska övervakarna och formades för att utöva ett kraftfullt inflytande över energidistributionen. Baserande sina aktiviteter på sådana fokuseringar av energikontroll, styr och kanaliserar styrkecentren rymdens fysiska energier genom sin levande närvaro. Och dessa energiströmkretsar utgör grunden för alla fysiskt materiella och morontieellt andliga fenomen.

Tio Suprema Styrkecentra av den femte klassen är förordnade till var och en av Nebadons primära delar, de hundra konstellationerna. I Norlatiadek, en konstellation, är de inte stationerade på högkvarterssfären utan är belägna i centrum av det enorma stjärnsystem som utgör konstellationens fysiska kärna. I Edentia finns tio mekaniska övervakare och tio frandalanker som ständigt står i full förbindelse med de närliggande styrkecentren.

Ett Supremt Styrkecenter av den sjätte klassen är stationerat exakt i gravitationsfokuset i varje lokalsystem. I systemet Satania besitter det tillförordnade styrkecentret en mörk ö i rymden i systemets astronomiska centrum. Många av dessa mörka öar är väldiga generatorer som mobiliserar och riktar vissa rymdenergier. Dessa naturliga förhållanden utnyttjas effektivt av Satantias Styrkecenter vars levande massa fungerar som förbindelselänk till de högre centren och styr strömmarna av mera materialiserad styrka till de Ledande Fysiska Övervakarna på de evolutionära planeterna i rymden.

2. DE FYSISKA ÖVERVAKARNA I SATANIA

Även om de Ledande Fysiska Övervakarna tjänar tillsammans med styrkecentren överallt i storuniversum är deras funktioner i ett lokalsystem, sådant som Satania, lättare att förstå. Satania är ett av de hundra lokalsystem som bildar konstellationen Norlatiadeks administrativa organisation, och dess närmaste grannar är systemen Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia och Glantonia. Systemen i Norlatiadek skiljer sig i många avseenden från varandra, men alla är evolutionära och progressiva, i mycket som Satania.

Satania självt består av över sju tusen astronomiska grupper eller fysiska system, av vilka få uppkom på ett liknande sätt som ert solsystem. Satantias astronomiska centrum är en enorm mörk rymdö som med sina tillhörande sfärer är belägen inte långt från systemstyrelsens högkvarter.

Med undantag för det tillförordnade styrkecentrets närvaro är övervakningen av hela Satantias system av fysisk energi koncentrerad till Jerusem. En Ledande Fysisk Övervakare som är stationerad på denna högkvarterssfär arbetar i koordination med systemets styrkecenter och tjänar som förbindelseförmän för styrkeinspektörerna som har sitt högkvarter i Jerusem och verkar överallt i lokalsystemet.

energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted, heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

41:1.4 (456.3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (456.4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

41:2.1 (456.5) While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glantonia. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

41:2.2 (457.1) Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

41:2.3 (457.2) Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power inspectors headquartered on Jerusem and functioning throughout the local system.

Införandet av energin i strömkretsarna och dess kanalisering övervakas av fem hundra tusen levande och intelligenta energibehandlare utspridda över hela Satania. Genom dessa fysiska övervakares verksamhet har de övervakande styrkecentren fullständig och fulländad kontroll över största delen av rymdens basenergier, inklusive utstrålningen från starkt upphettade himlakroppar och de mörka energiladdade sfärerna. Denna grupp av levande väsen kan mobilisera, transformera, omvandla, behandla och överföra nästan alla fysiska energier i den organiserade rymden.

Livet har en inneboende förmåga att mobilisera och omvandla universell energi. Ni känner till växtlivets verksamhet att omvandla ljusets materiella energi till växtrikets olika manifestationer. Ni vet också något om den metod med vilken den vegetativa energin kan omformas till djurrikets aktivitetsfenomen, men ni vet praktiskt taget ingenting om tekniken som används av styrkeledarna och de fysiska övervakarna vilka är utrustade med förmågan att mobilisera, transformera, styra och koncentrera de mångahanda energierna i rymden.

Dessa varelser i energirikena befattar sig inte direkt med energin som en beståndsdel hos levande varelser, inte ens med området för fysiologisk kemi. De tar ibland del i de fysiska förberedelserna för liv, i utarbetandet av de energisystem som kan tjäna som fysiska bärare av de levande energierna hos elementära materiella organismer. På sätt och vis förhåller sig de fysiska övervakarna till de manifestationer av materiell energi vilka föregår livet så som de biträdande sinnesandarna förhåller sig till det materiella sinnets förändliga funktioner.

Dessa intelligenta varelser för styrkekontroll och energistyrning måste justera sin teknik på varje sfär i enlighet med den planetens fysiska sammansättning och arkitektur. De utnyttjar ofelbart de beräkningar och slutledningar som har gjorts av deras respektive staber av fysiker och andra tekniska rådgivare beträffande den lokala inverkan av starkt upphettade solar och andra typer av superladdade stjärnor. Även rymdens enorma kalla och mörka jättar och de kringsvärmande molnen av stjärndamm måste tas med i beräkningarna; alla dessa materiella ting har betydelse i samband med de praktiska problemen vid behandlingen av energin.

Övervakningen av de evolutionära bebodda världarnas styrkeenergi är de Ledande Fysiska Övervakarnas plikt, men dessa varelser är inte ansvariga för alla energistörningar på Urantia. Det finns många orsaker till sådana störningar, av vilka en del ligger utanför de fysiska väktarnas område och kontroll. Urantia befinner sig på linjerna för ofantliga energier, en liten planet i strömkretsen för mycket stora massor, och de lokala övervakarna använder ibland enorma antal av sin klass för att försöka balansera dessa energilinjier. De lyckas ganska bra i fråga om de fysiska strömkretsarna i Satania, men de har besvär med att isolera mot Norlatiadeks kraftfulla strömmar.

41:2.4 (457.3) The circuitizing and channelizing of energy is supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

41:2.5 (457.4) Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:2.6 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:2.7 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unflinchingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:2.8 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. VÅRA STJÄRNKOMPANJONER

3. OUR STARRY ASSOCIATES

Det finns över två tusen klart lysande solar som avger ljus och energi i Satania, och er egen sol är en genomsnittlig glödande himlakropp. Av de trettio solarna närmast er sol har endast tre ett starkare sken. Universumets Styrkeledare inleder de specialiserade energiströmmar som går mellan de enskilda stjärnorna och deras respektive system. Dessa solsmältugnar tillsammans med rymdens mörka jättar tjäna styrkecentren och de fysiska övervakarna som mellanstationer för den effektiva koncentrerings och styrningen av de materiella skapelsernas energiströmmar.

Solarna i Nebadon är inte olika de i andra universer. Den materiella sammansättningen av alla solar, mörka öar, planeter, satelliter och även meteoror är helt likartad. Dessa solar har en diameter om i medeltal cirka en miljon sexhundra tusen kilometer; er sols diameter är något mindre. Den största stjärnan i universumet, stjärnmolnet Antares, har en diameter som är fyrahundra femtio gånger er sols diameter och en volym som är sextiomiljoner gånger dess volym. Men det finns gott om utrymme att hårbärgera alla dessa enorma solar. De har förhållandevis precis lika mycket rörelseutrymme i rymden som ett dussin apelsiner skulle ha om de cirkulerade runt i det inre av Urantia, om planeten vore en ihålig glob.

När solar som är alltför stora slungas ut från en nebulosas moderhjul bryts de snart sönder eller bildar dubbelstjärnor. Alla solar är ursprungligen sant gasformiga, fast de senare tillfälligt kan existera i ett semiflytande stadium. När er sol uppnådde detta kvasiflytande stadium som följde av supergastrycket var den inte tillräckligt stor för att delas itu längs ekvatorn, vilket är en typ av uppkomst för dubbelstjärnor.

När de till storleken är mindre än en tionde del av er sol, sammandras, kondenseras och kallnar dessa eldklot snabbt. När de är över trettio gånger er sols storlek — rättare sagt trettio gånger bruttomängden av verkligt material — splittras de lätt i två skilda himlakroppar som antingen blir centra för nya system eller annars förblir i varandras gravitationsgrepp och roterar kring ett gemensamt centrum som en typ av dubbelstjärna.

Den senaste större kosmiska eruptionen i Orvonton var den ovanliga explosionen av en dubbelstjärna; ljuset från denna explosion nådde Urantia år 1572 e.Kr. Denna eldstorm var så intensiv att explosionen tydligt kunde ses mitt på ljusa dagen.

Alla stjärnor är inte fasta, men många av de äldre är det. En del av de rödaktiga, svagt glimrande stjärnorna har i centrum av sin enorma massa nått en täthet som kunde beskrivas med att säga att en kubikcentimeter av en sådan stjärna skulle på Urantia väga 166 kilo. Det enorma trycket tillsammans med förlusten av värme och cirkulerande energi har resulterat i att de materiella grundenheternas banor har kommit allt närmare varandra tills de slutligen närmar sig stadiet av elektronisk kondensering. Denna process av svalning och sammandragning kan fortgå till den begränsande och kritiska explosionspunkten för ultimatonisk kondensering.

De flesta jättesolar är relativt unga; de flesta dvärgstjärnor är gamla, men inte alla. Kollisionsdvärgarna kan vara mycket unga och glöda

41:3.1 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:3.2 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They have just as much comparative elbow room in space as one dozen oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

41:3.3 (458.3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

41:3.4 (458.4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

41:3.5 (458.5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in broad daylight.

41:3.6 (458.6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatonic condensation.

41:3.7 (459.1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with

med ett intensivt vitt ljus utan att någonsin ha varit med om det första röda stadiet av ungdomligt lysande. Både mycket unga och mycket gamla solar lyser vanligen med ett rödaktigt sken. Den gula färgskiftningen anger måttlig ungdom eller annalkande ålderdom, men det lysande vita ljuset betyder ett kraftfullt vuxenliv som har pågått länge.

Även om alla solar i unga år inte genomgår ett pulserande stadium, åtminstone inte så att det syns, kan ni om ni ser ut i rymden iakttä många av dessa yngre stjärnor vilkas jättelika andetag fordrar från två till sju dagar för hela cykeln. Er egen sol bär ännu ett avtagande arv från de mäktiga ansvällningarna under sina yngre dagar, men perioden har töjt ut från de tidigare tre och en halv dag långa pulseringarna till nuvarande elva och ett halvt års cykel för solfläckar.

Stjärnomnas variabler har talrika orsaker till sin uppkomst. I vissa dubbelstjärnor leder ebben och floden, som orsakas av att de inbördes avstånden snabbt förändras då de två himlakropparna kretsar runt i sina banor, också till periodiska fluktuationer i ljuset. Dessa variationer i gravitationen förorsakar regelbundna och återkommande uppflammanden, just så som infångandet av meteoriter, som leder till tillskott av energimaterial på ytan, resulterar i en förhållandevis plötslig ljusblint som snabbt minskar till den normala ljusstyrkan för den solen. Ibland fångar en sol en ström av meteoriter på en linje av försvagat gravitationsmotstånd, och stundom orsakar kollisioner uppflammanden i stjärnorna, men majoriteten av dessa fenomen beror helt på inre fluktuationer i stjärnorna.

Bland en grupp av variabla stjärnor är ljusets fluktuationsperiod direkt beroende på ljusstyrkan, och kännedomen om detta faktum gör det möjligt för astronomer att vid det fortsatta utforskandet av avlägsna stjärnhopar utnyttja sådana solar som fyrbåkar eller exakta mätpunkter i universum. Med detta förfarande är det möjligt att mycket noggrant mäta stjärnavstånd upp till över en miljon ljusår. Bättre metoder för rymdmätning och förbättrad teleskopteknik kommer en gång att närmare avslöja de tio stora indelningarna av superuniversumet Orvonton; ni kommer åtminstone att identifiera åtta av dessa ofantliga sektorer som jättelika och ganska symmetriska anhopningar av stjärnor.

4. SOLARNAS TÄTHET

Er sols massa är något större än vad era fysiker har beräknat; de har beräknat den till omkring ett tusenåttahundra kvadriljoner ($1,8 \times 10^{27}$) ton. Den befinner sig i sitt nuvarande tillstånd ungefär halvvägs mellan de tätaste och de glesaste stjärnorna, och dess täthet är ungefär en och en halv gång vattnets. Er sol är emellertid varken flytande eller fast — den är gasformig — och detta är sant trots svårigheten att förklara hur gasformig materia kan uppnå denna och rentav mycket större täthet.

De gasformiga, flytande och fasta tillstånden gäller förhållandet mellan atomer eller molekyler, men täthet är ett förhållande mellan rymd och massa. Tätheten varierar i direkt förhållande till kvantiteten av massa inom en given rymd och i omvänt förhållande till

an intense white light, never having known an initial red stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

41:3.8 (459.2) While all adolescent suns do not pass through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

41:3.9 (459.3) Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

41:3.10 (459.4) In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. SUN DENSITY

41:4.1 (459.5) The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2×10^{27}) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

41:4.2 (459.6) Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the

mängden rymd inom en given massa, den rymd som finns mellan materians centrala kärnor och de partiklar som virvlar runt dessa centra såväl som rymden inom dessa materiapartiklar.

Svalnande stjärnor kan vara fysiskt gasformiga och samtidigt otroligt täta. Ni känner inte till solarnas supergaser, men dessa och andra ovanliga former av materia förklarar hur även icke-fasta solar kan uppnå en täthet som motsvarar järnets — ungefär Urantias täthet — och dock befinna sig i ett starkt upphettat gasformigt tillstånd och fortsätta att fungera som solar. Atomerna i dessa supergaser är ovanligt små; de innehåller få elektroner. Dessa solar har också till stor del förlorat sina fria ultimatoniska energireserver.

En av solarna i ert grannskap som började sitt liv med ungefär samma massa som er sol har nu krympt nästan till Urantias storlek och blivit fyrtio tusen gånger så tät som er sol. Denna heta och kalla, gasformiga och fasta sols vikt är omkring 55 kilo per kubikcentimeter. Och fortfarande lyser denna sol med ett svagt rödaktigt sken, det senila glimret hos en döende ljusets monark.

De flesta solar är emellertid inte så täta. En av era ganska nära belägna grannar har en täthet som är exakt densamma som er atmosfärs vid havsytan. Om ni befann er i det inre av denna sol skulle ni inte kunna observera någonting. Och om temperaturen tillät det kunde ni tränga igenom majoriteten av de solar som blinkar på natthimlen utan att observera dess mera materia än ni förnimmer i luften i ert vardagsrum på jorden.

Den massiva solen Veluntia, en av de största i Orvonton, har en täthet om endast en tusendedel av Urantias atmosfär. Om den hade en sammansättning lik er atmosfär och inte vore superupphettad skulle den utgöra ett sådant vakuum att människorna snabbt skulle kvävas om de befann sig i eller på den.

En annan av Orvontons jättar har nu en yttemperatur på omkring 1.600 grader. Dess diameter är över fyra hundra åttio miljoner kilometer — tillräckligt med utrymme för att rymma er sol och jordens nuvarande omloppsbana. Och trots all denna enorma storlek, över fyrtio miljoner gånger er sols, är dess massa endast omkring trettio gånger större. Dessa enorma solar har en utskjutande periferi som sträcker sig nästan från en sol till en annan.

5. SOLSTRÅLNINGEN

Det faktum att solarna i rymden inte är särskilt täta bevisas av de jämna strömmarna av flyende ljusenergi. En alltför stor täthet skulle med sin ogenomtränglighet hålla ljuset kvar tills trycket från ljusenergin nådde explosionspunkten. Det finns ett ofantligt ljus- eller gastryck inne i en sol vilket får den att skjuta ut en sådan ström av energi att den tränger igenom rymden miljoner och åter miljoner kilometer för att föra energi, ljus och värme till de avlägsna planeterna. Ett nästan sex meter tjockt ytskikt av Urantias täthet skulle effektivt förhindra alla röntgen- och ljusenergiers utströmmande från en sol tills det stigande inre trycket av ackumulerande energier från atomernas delning skulle övervinna gravitationen i en enorm utåtriktad explosion.

central cores of matter and the particles which whirl around these centers as well as the space within such material particles.

41:4.3 (459.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases*, but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense supergases are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimaton stores of energy.

41:4.4 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours, has now contracted almost to the size of Urantia, having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:4.5 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:4.6 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:4.7 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. SOLAR RADIATION

41:5.1 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all X rays and light-energies from a sun until the rising internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

Då ljuset förekommer tillsammans med framdrivande gaser är det ytterst explosivt om det vid höga temperaturer blir instängt av ogenomskinliga väggar som håller det kvar. Ljuset är reellt. Så som ni värderar energi och styrka i er värld skulle solljuset vara billigt även om det kostade två miljoner dollar per kilo.

Det inre av er sol är en väldig generator för röntgenstrålar. Solarna upprätthålls inifrån av det ständiga bombardemanget från dessa mäktiga utflöden.

Det fordrar över en halv miljon år för en elektron som stimulerats av en röntgenstråle att arbeta sig upp från själva centrum av en genomsnittlig sol till dess yta, varifrån den börjar sitt rymdäventyr, kanske för att värma en bebodd planet, att fångas upp av en meteor, att ta del i en atoms födelse, att attraheras av en starkt laddad mörk ö i rymden eller att se sin rymdfärd avslutas med att till sist störta ned till ytan på en sol lik den därifrån den kom.

Röntgenstrålarna i en sols inre laddar de starkt upphettade och agiterade elektronerna med tillräcklig energi för att föra dem ut genom rymden, förbi mängden av hindrande inflytelser i form av materia som kommer emellan och trots avledande gravitationsverknings, till de avlägsna sfärerna i systemen långt borta. Den stora mängd hastighetsenergi som behövs för att komma loss från gravitationsgreppet i en sol är tillräcklig för att säkra solstrålens fortgående färd med oförminskad hastighet tills den möter ansenliga materiamassor; därefter omvandlas den snabbt till värme samtidigt som andra energier frigörs.

Energin, vare sig som ljus eller i andra former, rör sig på sin färd genom rymden rakt framåt. Den materiella existensens verkliga partiklar färdas genom rymden som en gevärssalva. De färdas i en rak och obruten linje eller följd, med undantag av inverkan från högre krafter och förutom att de alltid åtyder den lineära gravitationens dragning som finns inbyggd i materiell massa och den cirkulära gravitationsnärvaron från Paradisön.

Solenergin kan förefalla att gå fram i vågor, men det beror på inverkan av samexisterande och olikartade inflytelser. En given form av organiserad energi framskrider inte i vågor utan rätlinjigt. Närvaron av en andra eller tredje form av kraft-energi kan göra att den ström som observeras förefaller att framskrida i vågformation, just så som under ett förblindande störtregn åtföljt av en stark vind, vattnet ibland förefaller att falla ned i sjok eller komma ned i vågor. Regndropparna kommer ner i rät linje i obruten följd, men vindens inverkan är sådan att den ger ett synintryck av sjok av vatten och vågor av regndroppar.

Verkan av vissa sekundära och andra oupptäckta energier som finns i ert lokaluniversums rymdregioner är sådan att flödet av solljus ser ut att uppvisa vissa vågfenomen och dessutom vara upphugget i oändligt små delar av bestämd längd och vikt. Och från praktiskt synpunkt är det just vad som sker. Ni kan knappast hoppas på att komma fram till en bättre förståelse av ljusets beteende före den tid då ni får en klarare uppfattning om den ömsesidiga inverkan av och det inbördes förhållandet mellan de olika rymdkrafter och solenergier som existerar i Nebadons rymdregioner. Er nuvarande förvirring beror också på ert ofullständiga

41:5.2 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

41:5.3 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

41:5.4 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

41:5.5 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

41:5.6 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

41:5.7 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

41:5.8 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your

grepp om detta problem som involverar de ömsesidigt associerade aktiviteterna i totaluniversums personliga och icke-personliga övervakning — Samverkarens och det Okvalificerade Absolutets närvaro, åtgärder och koordinering.

6. KALCIUM — VANDRAREN I RYMDEN

Vid tolkandet av spektralfenomen bör man minnas att rymden inte är tom; att ljuset på sin väg genom rymden ibland modifieras något av de olika formerna av energi och materia som cirkulerar överallt i den organiserade rymden. En del av de linjer som anger okänd materia och som uppträder i er sols spektrum kommer sig av modifikationer i välkända grundämnen som flyter omkring i sönderfallen form överallt i rymden, det är de sönderfallna atomerna från de våldsamma sammanstötningarna i kampen mellan solens grundämnen. Rymden är full av dessa utstötta vandrare, i synnerhet natrium och kalcium.

Kalcium är i själva verket det vanligaste grundämnet bland den materia som finns utspridd i rymden överallt i Orvonton. Hela vårt superuniversum är bestrött med finfördelad sten. Sten är bokstavligen det grundläggande byggnadsmaterialet för planeterna och sfärerna i rymden. Det kosmiska molnet, det stora rymdtäcket, består till största delen av modifierade kalciumatomer. Stenatomen är ett av de vanligast förekommande och uthålligaste grundämnena. Inte endast uthärdar den soljonisering — delning — utan framhårdar i en associativ identitet även efter att ha blivit attackerad av de nedbrytande röntgenstrålarna och splittrad av de höga soltemperaturerna. Kalcium har en individualitet och en livslängd som är förmer än alla de mera vanliga formerna av materia.

Såsom era fysiker har misstänkt rider dessa stympade kvarlevor av solkalcium bokstavligen på ljusstrålarna under färder av varierande längd, och sålunda underlättas väldigt deras vittomfattande spridning över hela rymden. Natriumatomen kan också, om den har undergått vissa modifikationer, färdas med ljus och energi. Bedriften hos kalcium är desto märkligare eftersom massan hos detta grundämne är nästan dubbel mot massan hos natrium. Den lokala spridningen av kalcium i rymden beror på att ämnet i modifierad form frigör sig från solfotosfären genom att bokstavligen rida på de utgående solstrålarna. Trots sin relativt stora massa — det innehåller ju tjugo roterande elektroner — är kalcium bland alla solars grundämnen mest framgångsrikt i att frigöra sig från solarnas inre till områdena i rymden. Detta förklarar varför det på solen finns ett lager av kalcium, ett gasformigt ytskikt av sten, nio tusen sex hundra kilometer tjockt; och detta trots att det undertill finns nitton lättare och talrika tyngre grundämnena.

Kalcium är ett aktivt och mångsidigt grundämne vid soltemperaturer. Stenatomen har två snabba och löst bundna elektroner i de två yttre elektronbanorna som ligger mycket nära varandra. Tidigt under atomernas kamp förlorar den sin yttre elektron; därefter påbörjar den en mästerlig uppvisning med att jonglera den nittonde elektronen fram och tillbaka mellan kretsarna för det nittonde och tjugonde elektronloppet. Genom att kasta denna nittonde elektron fram och tillbaka mellan dess egen bana och den förlorade följeslagarens

incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

^{41:6.1 (461.5)} In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and calcium.

^{41:6.2 (461.6)} Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity excelling all of the more common forms of matter.

^{41:6.3 (462.1)} As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

^{41:6.4 (462.2)} Calcium is an active and versatile element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five

bana över tjugofemtusen gånger per sekund kan en stympad stenatom delvis övervinna gravitationen och sålunda med framgång rida iväg på de uppdykande ljus- och energiströmmarna, solstrålarna, till frihet och äventyr. Denna kalciumatom rör sig utåt med alternerande ryck som för framåt då den turvis fattar och släpper greppet om solstrålen omkring tjugofemtusen gånger varje sekund. Och detta är varför sten är den huvudsakliga beståndsdelen i rymdens världar. Kalcium är den skickligaste rymmaren från solfångelserna.

Denna akrobatiska kalciumelektrons rörlighet framgår av faktumet att när den av temperatur- och röntgenkrafterna i solen kastas till den högre banans krets förblir den i den banan endast omkring en miljondedels sekund; men innan den elektriska gravitationsstyrkan i atomens kärna drar den tillbaka till dess gamla bana hinner den fullfölja en miljon varv kring atomens center.

Er sol har blivit av med en enorm kvantitet av sitt kalcium, då den förlorade ofantliga mängder under tiderna för dess konvulsiva utbrott i samband med uppkomsten av ert solsystem. En stor del av solens kalcium är nu i solens yttre skorpa.

Man bör komma ihåg att spektralanalyser endast anger sammansättningen av solens ytskikt. Till exempel: Solens spektrum uppvisar många linjer för järn, men järn är inte det huvudsakliga grundämnet i solen. Detta fenomen beror nästan helt på den nuvarande temperaturen vid solens yta, något under 3.300 grader. Denna temperatur är mycket gynnsam för att registrera järnets spektrum.

7. SOLENERGINS URSPRUNG

Temperaturen i det inre av många solar, även i er egen, är mycket högre än vad man allmänt tror. I det inre av en sol finns det praktiskt taget inga hela atomer; de är alla mer eller mindre splittrade av det intensiva bombardemanget från röntgenstrålar vilket är naturligt vid dessa höga temperaturer. Oberoende av vilka materiella element som kan finnas i de yttre lagren av en sol har grundämnena i solens inre blivit mycket likartade av den upplösande verkan från de sönderbrytande röntgenstrålarna. Röntgenstrålen är den stora nivelleraren i atomernas tillvaro.

Temperaturen vid ytan av er sol är nästan 3.300 grader, men den stiger snabbt vid inträngande i det inre av solen tills den i mittregionerna når den otroliga höjden av omkring 19.400.000 grader. (Alla dessa temperaturer anges enligt er Celsius-skala.)

Alla dessa fenomen antyder en enorm energiförbrukning, och solenergis ursprung angivna i den ordning de har betydelse är:

1. Atomernas, och till sist elektronernas, förintelse.
2. Omvandling av grundämnen till andra, inklusive den därvid befriade gruppen av radioaktiva energier.
3. Ansamlingen och överföringen av vissa universella rymdenenergier.

thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert solar-prison escaper.

41:6.5 (462.3) The agility of this acrobatic calcium electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

41:6.6 (462.4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in the outer crust of the sun.

41:6.7 (462.5) It should be remembered that spectral analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

- 41:7.4 (463.4)* 1. Annihilation of atoms and, eventually, of electrons.
- 41:7.5 (463.5)* 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.
- 41:7.6 (463.6)* 3. The accumulation and transmission of certain universal space-energies.

4. Rydmaterial och meteoriter som oupphörligt dyker in i de blommande solarna.

5. Solarnas sammandragning; avkylningen och den åtföljande sammandragningen av en sol ger ibland mera energi och värme än vad rydmaterialen bidrar med.

6. Gravitationens inverkan vid höga temperaturer omvandlar vissa former av strömkretsstyrka till utstrålade energier.

7. Återfångat ljus och annan material som dras tillbaka till solen efter att ha lämnat den, samt andra energier med ursprung utanför solen.

Det finns ett reglerande täcke av heta gaser (ibland med en temperatur om miljoner grader) som omsluter solarna och som verkar för att stabilisera värmeförlusten och i övrigt förhindra riskfyllda fluktuationer vid avgivningen av värme. Under en sols aktiva liv förblir den inre temperaturen på 19.400.000 grader ungefär densamma trots att den yttre temperaturen allt mera sjunker.

Ni kan försöka visualisera 19.400.000 graders hetta i förening med vissa gravitationstryck som elektronernas kokpunkt. Under sådant tryck och vid sådana temperaturer sönderfaller alla atomer och bryts upp i sina elektron- och andra förstadiekomponenter; även elektronerna och andra föreningar av ultimatoner kan brytas upp, men solarna har inte förmågan att bryta ned ultimatonerna.

Dessa soltemperaturer är ägnade att sätta en enorm fart på ultimatonerna och elektronerna, bland de senare åtminstone på dem som fortsättningsvis bibehåller sin existens under dessa förhållanden. Ni inser vad den höga temperaturen betyder för accelerationen av ultimatonernas och elektronernas aktivitet när ni stannar upp och betänker att en droppe vanligt vatten innehåller över ett tusen triljoner (1021) atomer. Det är en energimängd om mer än ett hundra hästkrafter utnyttjad fortgående i två års tid. Den totala värme som solsystemets sol nu ger ifrån sig varje sekund är tillräcklig för att koka allt vatten i alla oceaner på Urantia inom bara en sekund.

Endast de solar som fungerar i de direkta kanalerna för huvudströmmarna av universumenergi kan lysa för evigt. Sådana solsmältugnar blommar på obegränsat, emedan de kan ersätta sina materialförluster med intag av rymdkraft och motsvarande cirkulerande energi. Men stjärnor som ligger långt borta från dessa huvudkanaler för uppladdning har att finna sig i att energin tar slut — att de så småningom avkyls och till slut brinner ut.

Sådana döda eller döende solar kan bli föryngrade av kollisionsinverkan eller kan laddas upp på nytt av vissa icke-lysende energiöar i rymden, eller de kan med sin gravitation röva åt sig närliggande mindre solar eller system. Majoriteten av döda solar erfar återupplivning med dessa eller andra evolutionära förfaranden. De som inte till slut sålunda laddas upp på nytt är bestämda att undergå sönderslitning vid explosion av massan när förtätningen som följd av gravitationen når energitryckets kritiska nivå för ultimatonförtätning. Dessa solar som försvinner blir sålunda energi i dess mest uttunnade form, energi som är utomordentligt lämpad för uppladdning av andra mera gynnsamt

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in temperature) which envelops the suns, and which acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatoms may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatoms.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatoms and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatomic and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion — gradually cool off and eventually burn out.

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatomic condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

belägna solar.

8. SOLENERGINS REAKTIONER

I de solar som är inkopplade till kanalerna för rymdenergi frigörs solenergin av olika sammansatta kedjor av kärnreaktioner, av vilka den vanligaste är väte-kol-heliumreaktionen. I denna metamorfos verkar kolet som en energikatalysator emedan det faktiskt inte förändras på något sätt av denna process som omvandlar väte till helium. Under vissa förhållanden av hög temperatur tränger vätet in i kolkärnorna. Eftersom kolet inte kan hålla kvar mer än fyra sådana protoner börjar det sedan detta mättnadsstadium har uppnåtts, sända ut protoner lika snabbt som nya kommer in. Vid denna reaktion kommer de ingående vätepartiklarna ut som en heliumatom.

Då innehållet av väte minskar ökar en sols ljusstyrka. I de solar vilkas öde det är att brinna ut uppnås höjden av ljusstyrka vid den punkt då vätet är slut. Efter denna punkt upprätthålls lyskraften av den sammandragningsprocess som blir följd och som förorsakas av gravitationen. Till slut blir en sådan stjärna en så kallad vit dvärg, en högst förtätad sfär.

I stora solar — små cirkelformade nebulosor — när vätet tar slut och den av gravitationen orsakade sammandragningen sätter in, om en sådan himlakropp inte är tillräckligt ogenomtränglig för att hålla uppe trycket i sitt inre som stöd för de yttre gasregionerna så inträffar en plötslig kollaps. De gravitationselektriska förändringarna ger upphov till väldiga mängder av små partiklar utan elektrisk potential, och sådana partiklar flyr lätt iväg från solens inre och åstadkommer sålunda en jättelik sols hopfallande inom några dagar. Det var en sådan emigration av dessa "förrymda partiklar" som förorsakade kollapsen av jättenovan i nebulosan Andromeda för omkring femtio år sedan. Denna väldiga stjärnkropp föll ihop inom fyrtio minuter enligt tiden på Urantia.

Som regel fortsätter den väldiga eruptionen av materia att existera omkring den återstående kallnande solen som omfattande moln av nebulosagaser. Och allt detta förklarar ursprunget till många typer av oregelbundna nebulosor, sådana som Kräftans nebulosa, som uppkom för ungefär nio hundra år sedan och som fortfarande uppvisar sin modersfär som är en ensam stjärna nära centrum av denna oregelbundna nebulosamassa.

9. SOLARNAS STABILITET

De större solarna upprätthåller en sådan gravitationskontroll över sina elektroner att ljuset kan fly iväg endast med hjälp av de kraftfulla röntgenstrålarna. Dessa hjälpande strålar tränger igenom hela rymden och är involverade i upprätthållandet av energins grundläggande ultimatonföreningar. De stora energiförlusterna under en sols första tider, sedan den uppnått sin högsta temperatur — över 19.400.000 grader — beror inte så mycket på ljusets utströmmande som på läckage av ultimatoner. Dessa ultimatonenergier flyr ut i rymden som en veritabel energistorm under solarnas ungdomstid för att ägna sig

8. SOLAR-ENERGY REACTIONS

41:8.1 (464.3) In those suns which are encircuited in the space-energy channels, solar energy is liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:8.2 (464.4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:8.3 (464.5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these "runaway particles" that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

41:8.4 (464.6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. SUN STABILITY

41:9.1 (465.1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatonic associations of energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to ultimatonic leakage. These ultimaton energies escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable

åt äventyret med elektronisk association och energimaterialisation.

Atomerna och elektroner underlyder gravitationen. Ultimatonen är inte underställda lokal gravitation, den materiella attraktionens växelverkan, men de åtlyder helt den absoluta eller Paradis-gravitationen, inriktningen och svängningen hos universernas universums universella och eviga cirkel. Ultimatonenenergin lyder inte den lineära eller direkta gravitationsattraktionen från närbelägna eller avlägsna materiella massor, men alltid följer den troget kretsen för den vittutspridda skapelsens stora ellips.

Ert eget solcentrum utstrålar nästan hundra miljarder ton verklig materia årligen, medan jättesolarna förlorar materia i en enorm takt under sin tidigare tillväxt, den första miljarden år. En sols liv blir stabilt sedan den har uppnått den maximala temperaturen i sitt inre och när energierna i atomernas beståndsdelar börjar frigöras. Och det är just vid denna kritiska punkt som de större solarna har lätt för att börja pulsera konvulsiviskt.

Solarnas stabilitet är helt beroende av jämvikten i kampen mellan gravitation och värme — gigantiska tryckförhållanden uppbalanserade av otänkbara temperaturer. Gaselasticiteten i solarnas inre håller uppe de ovanliggande lagren av olika material, och när gravitationen och värmen är i jämvikt uppvägs vikten av de yttre materialen exakt av temperaturtrycket från de underliggande gaserna i det inre. I många av de yngre stjärnorna åstadkommer den fortgående förtätningen, som orsakas av gravitationen, ständigt stigande inre temperaturer, och då hettan i det inre stiger blir det inre röntgenstråletrycket i supergasvindarna så stort att en sol i samband med den centrifugala rörelsen börjar kasta sina yttre lager ut i rymden och korregerar på så sätt obalansen mellan gravitation och värme.

Er egen sol har för länge sedan uppnått relativ jämvikt mellan sina perioder av utvidgning och sammandragning, dessa störningar som åstadkommer jättelika pulseringar i många av de yngre stjärnorna. Er sol håller nu på att lämna bakom sig sin sjätte årmiljard. För närvarande fungerar den i sin mest ekonomiska period. Den kommer att fortsätta att lysa med sin nuvarande effektivitet under mer än tjugofem miljarder år. Den kommer troligen att uppleva en nedgångsperiod av partiell effektivitet lika lång som perioderna för dess ungdom och dess stabiliserade funktion tillsammans.

10. DE BEBODDA VÄRLDARNAS URSPRUNG

Många av de variabla stjärnorna som befinner sig i eller nära stadiet av maximal pulsering är inne i den process som ger upphov till underställda system, av vilka många till slut kommer att vara som er sol och planeterna som kretsar kring den. Er sol befann sig just i ett sådant stadium av mäktig pulsering när ett massivt system, Angona, svängde nära intill och solens ytskikt började utbryta i verkliga strömmar — sammanhängande sjok — av materia. Detta fortsatte med ständigt stegrad våldsamhet tills dessa kroppar befann sig närmast varandra, då gränserna för solens sammanhållning nåddes och ett väldigt berg av materia, förstadiet till solsystemet, slungades ut. Under liknande omständigheter drar den attraherande himlakroppen vid sitt närmaste läge ibland med sig hela planeter eller

energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465.2) Atoms and electrons are subject to gravity. The ultimatons are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimatonic energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465.3) Your own solar center radiates almost one hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

41:9.4 (465.4) Sun stability is wholly dependent on the equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

41:9.5 (465.5) Your own sun has long since attained relative equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form

rentav en fjärde- eller tredjedel av en sol. Dessa större utbrott bildar vissa säregna molntäckta typer av världar, sfärer i mycket som Jupiter och Saturnus.

Majoriteten av solsystem hade emellertid en helt annorlunda uppkomst än ert solsystem, och detta gäller även för dem som åstadkoms genom gravitationstidvattentechniken. Men oberoende av vilken teknik för världsbyggande som råder åstadkommer gravitationen alltid en skapelse med ett solsystem; dvs. en sol eller mörk ö i centrum omgiven av planeter, satelliter, undersatelliter och meteoror.

De enskilda världarnas fysiska aspekter bestäms till stor del av det sätt på vilket de har uppkommit, deras astronomiska läge och fysiska omgivning. Ålder, storlek, rotationshastighet och hastighet i rymden är också avgörande faktorer. Både de världar som har uppkommit genom gas-kontraktion och fast materia-anhopning kännetecknas av berg och, under de tidigare skedena av sitt liv om inte för små, av vatten och luft. De världar som har fått sin början genom smält-splittring eller genom kollision saknar ibland omfattande bergskedjor.

Under de tidigare tiderna i alla dessa nya världar är jordbävningar ofta förekommande, och omfattande fysiska störningar är kännetecknande för dem alla; detta gäller i synnerhet för gas-kontraktionssfärerna, de världar som har fötts av de väldiga nebulosaringar som har blivit kvar efter förtätningen och sammandragningen av vissa enskilda solar i ett tidigt skede. Planeter med ett dubbelt ursprung, som Urantia, går igenom ett mindre våldsamt och stormigt ungdomsskede. Trots det upplevde er värld ett tidigt skede av mäktiga omvälvningar, kännetecknade av vulkaner, jordbävningar, översvämningar och förfärliga stormar.

Urantia är jämförelsevis isolerat i utkanter av Satania, ert solsystem är, med ett undantag, mest avlägset från Jerusem, medan Satania självt är det näst yttersta systemet i Norlatiadek och denna konstellation nu färdas längs ytterkanten av Nebadon. Ni var sannerligen bland de minsta i hela skapelsen tills Mikaels utgivning upphöjde er planet till en ställning av ära och stort universumintresse. Ibland är den sista först, samtidigt som den minsta sannerligen blir störst.

[Framfört av en Ärkeängel i samverkan med Ledaren för Styrkecentren i Nebadon.]

certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

^{41:10.2 (466.1)} The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

^{41:10.3 (466.2)} The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

^{41:10.4 (466.3)} During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

^{41:10.5 (466.4)} Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this constellation is now traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

^{41:10.6 (466.5)} [Presented by an Archangel in collaboration with the Chief of Nebadon Power Centers.]

Kapitel 42. Energi — sinne och materia

⇐ 041

Urantiaboken

043 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 42

ENERGI — SINNE OCH MATERIA

Sektioner

Introduktion

1. Paradisets krafter och energier
2. De universella icke-andliga energisystemen(fysiska energier)
3. Klassificeringen av materia
4. Omvandlingarna av energi och materia
5. Den vågformade energins manifestationer
6. Ultimatoner, elektroner och atomer
7. Atomernas materia
8. Atomens kohesion
9. Naturfilosofin
10. Universella icke-andliga energisystem(materiella sinnessystem)
11. Universums mekanismer
12. Mönster och form — sinnets dominans

PAPER 42

ENERGY — MIND AND MATTER

SECTIONS

Introduction

1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatoms, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

Introduktion

GRUNDEN till universum är materiell i den bemärkelse att energi är basen för all existens, och ren energi står under den Universelle Faderns kontroll. Kraft, energi, är det enaste ting som står som ett evigt monument utvisande och bevisande det Universella Absolutets existens och närvaro. Denna väldiga ström av energi som utgår från Paradisnärvarorna har aldrig brutits, aldrig uteblivit; det har aldrig förekommit något avbrott i det infinita upprätthållandet.

Behandlingen av universumenergin sker alltid i enlighet med den Universelle Faderns personliga vilja och allvisa mandat. Denna personliga kontroll av manifesterad styrka och cirkulerande energi modifieras av den Evige Sonens jämbördiga handlingar och beslut, såväl som av Sonens och Faderns gemensamma ändamål som verkställs av Samverkaren. Dessa gudomliga varelser handlar personligen och som individer; de fungerar också i ett nästan obegränsat antal underordnades person och styrka, som var och en på olika sätt uttrycker det eviga och gudomliga syftet i universernas universum. Men dessa funktionella och övergående modifikationer eller omvandlingar av gudomlig styrka förringar på intet sätt sanningen av

INTRODUCTION

^{42:0.1 (467.1)} THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

^{42:0.2 (467.2)} The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This personal control of manifested power and circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by the united purposes of the Son and the Father executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all

utsagon att all kraft-energi i sista hand kontrolleras av en personlig Gud bosatt i alltings centrum.

force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. PARADISES KRAFTER OCH ENERGIER

Universums grund är materiell, men livets essens är ande. Andarnas Fader är också universums anfader; den evige Fadern till den Ursprunglige Sonen är också evighetsursprunget till det ursprungliga mönstret, Paradisön.

Materia — energi — ty de är endast olika manifestationer av samma kosmiska verklighet, är som universumfenomen en naturlig del av den Universelle Fadern. "I honom innehålls allting." Materien kan förefalla att manifesteras inneboende energi och att uppvisa i sig själv inneslutna styrkor, men de gravitationslinjer som är involverade i de energier som det är frågan om vid alla dessa fysiska fenomen härstammar från och är beroende av Paradiset. Ultimatonen, den första mätbara formen av energi, har Paradiset som sin kärna.

Det finns inbyggt i materien och närvarande i den universella rymden en form av energi som inte är känd på Urantia. När denna upptäckt slutligen görs, kommer fysikerna att tycka att de har löst, åtminstone nästan, materiens mysterium. Och visst har de då kommit ett steg närmare Skaparen; och visst har de då lärt sig behärska ytterligare en fas av den gudomliga tekniken; men i ingen mening har de funnit Gud, ej heller fastställt materiens existens eller naturlagarnas verkan åtskilda från Paradisets kosmiska teknik och den Universelle Faderns motiverande syfte.

Även efter ännu större framsteg och ytterligare upptäckter, efter det att Urantia har avancerat oerhört mycket jämfört med den nuvarande kunskapen, fastän ni skulle få kontroll över energiroationerna hos materiens elektriska enheter tillräckligt för att modifiera deras fysiska manifestationer — även efter alla sådana möjliga framsteg kommer vetenskapsmännen för evigt att vara maktlösa att skapa en enda atom av materia eller ge upphov till en enda energiblixt eller att någonsin lägga till i materien det som vi kallar liv.

Skapandet av energi och utgivningen av liv är den Universelle Faderns och hans biträdande Skaparpersonligheters privilegier. Floden av energi och liv är ett ständigt utflöde från Gudomarna, den universella och förenade strömmen av paradiskraft som går ut till hela rymden. Denna gudomliga energi genomsyrar hela skapelsen. Kraftorganisatörerna inleder de förändringar och genomför de modifikationer i rymdkraft vilka resulterar i energi; styrkeledarna omformar energi till materia; sålunda föds de materiella världarna. Livsbärarna inleder de processer i den döda materian vilka vi kallar liv, materiellt liv. Morontiastyrkans Övervakare fungerar likaledes överallt i övergångsvärldarna mellan de materiella och de andliga världarna. De högre Andeskaparna påbörjar liknande processer i gudomliga former av energi, och därvid uppkommer de högre andeformerna av intelligent liv.

Energien utgår från Paradiset, formad enligt den gudomliga ordningen. Energien — den rena energien — tar del av den gudomliga organisationens natur; den är formad i likhet med de tre Gudarna inneslutna i en, så som de verkar i universernas universums högkvarter.

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

42:1.1 (467.3) The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

42:1.2 (467.4) Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. "In him all things consist." Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimat, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

42:1.3 (467.5) There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

42:1.4 (468.1) Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

42:1.5 (468.2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

42:1.6 (468.3) Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters

Och all kraft är inkopplad i Paradiset, kommer från Paradisnärvarona och återvänder dit och är väsentligen en manifestation av den oförorsakade Orsaken — den Universelle Fadern; och utan Fadern skulle ingenting finnas till som finns.

Kraft som är härledd från självexisterande Gudom är i sig själv alltid existerande. Kraft-energin är oförgänglig, oförstörbar; dessa manifestationer av den Infinite kan undergå obegränsad omvandling, ändlös omformning och evig metamorfos; men i ingen bemärkelse eller grad, inte ens i minsta tänkbara utsträckning, kunde de eller skall de någonsin utplånas. Men fastän energin flödar ur den Infinite manifesterar den sig inte i infinit utsträckning; det finns yttre gränser för det som för närvarande uppfattas som totaluniversum.

Energin är evig men inte infinit; den reagerar alltid för den Infinites alltomfattande grepp. För evigt fortsätter kraften och energin sin färd; då de en gång har lämnat Paradiset måste de återvända dit, även om det skulle fordra tidsålder efter annan att fullborda det föreskrivna kretsloppet. Det som har sitt ursprung i Paradisgudomen kan endast ha Paradiset som destination eller Gudomen som bestämmelse.

Och allt detta befäster vår tro på ett kretsformigt, något begränsat men ordnat och vittutspritt universernas universum. Om detta inte vore sant skulle tecken på att energin håller på att ta slut någonsins förr eller senare visa sig. Alla lagar och organisationer, all förvaltning och bevismaterialet från universums utforskare — allt tyder på existensen av en oändlig Gud men tills vidare ett ändligt universum, en kretsformighet av ändlös existens, närapå gränslös men icke desto mindre ändlig i jämförelse med oändligheten.

2. DE UNIVERSELLA ICKE-ÄNDLIGA ENERGISYSTEMEN(FYSISKA ENERGIER)

Det är verkligen svårt att finna lämpliga ord i engelska språket för att beteckna och beskriva de olika nivåerna av kraft och energi — fysisk, sinnesmässig eller andlig. Dessa berättelser kan inte helt följa era accepterade definitioner av kraft, energi och styrka. Det råder en sådan fattigdom i språket att vi måste använda dessa termer i flera olika betydelser. I detta kapitel till exempel används ordet energi för att ange alla faser och former av fenomenell rörelse, verksamhet och potential, medan kraft används för de stadier av energi vilka existerar före gravitationens inverkan och styrka för stadierna efter gravitationens inflytande.

Jag skall emellertid försöka minska begreppsförvirringen med att föreslå önskvärdheten att ta i bruk följande klassifikation för kosmisk kraft, emergent energi och universumstyrka — fysisk energi:

1. Rymdpotens. Detta är den obestridda fria rymdnärvaron av det Okvalificerade Absolutet. Extensionen av detta begrepp betecknar universums kraft-rymdpotential som ingår i det Okvalificerade Absolutets funktionella helhet, medan intensionen av detta begrepp anger den kosmiska verklighetens

of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

^{42:1.7 (468.4)} Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

^{42:1.8 (468.5)} Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

^{42:1.9 (468.6)} And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (PHYSICAL ENERGIES)

^{42:2.1 (469.1)} It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

^{42:2.2 (469.2)} I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe power — physical energy:

^{42:2.3 (469.3)} 1. *Space potency*. This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes —

totalitet — universerna — som evighetsvist uppkom från Paradisön vilken aldrig har haft en början, aldrig har ett slut, aldrig rör sig och aldrig förändras.

De fenomen som från början hör ihop med den undre sidan av Paradiset omfattar troligen tre zoner av absolut kraftnärvaro och verksamhet: det Okvalificerade Absolutets stödjepunktzon i mitten, själva Paradisöns zon och den mellanliggande zonen av vissa oidentifierade balanserande och kompenserande representationer eller funktioner. Dessa tre koncentrisk zoner är centrum för den kosmiska verklighetens paradiscykel.

Rymdpotens är en förrealitet; den är det Okvalificerade Absolutets domän och reagerar endast för den Universella Faderns personliga grepp, trots att det ser ut som om den kunde modifieras av närvaron av Första gradens Ledande Kraftorganisatörer.

I Uversa benämns rymdpotens absoluta.

2. Urkraft. Denna representerar den första basförändringen i rymdpotensen och kan vara en av det Okvalificerade Absolutets funktioner i undre Paradiset. Vi vet att rymdnärvaron som går ut från undre Paradiset på något sätt modifieras från den som kommer in. Men oberoende av alla sådana möjliga samband är den allmänt erkända omvandlingen av rymdpotens till urkraft den primära differentierande funktionen för Paradisets levande kraftorganisatörers spänningsnärvaro.

Passiv och potentiell kraft blir aktiv och urtida som reaktion på det motstånd som rymdnärvaron av Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer erbjuder. Kraften framträder nu från det Okvalificerade Absolutets exklusiva domän in i områdena för flerfaldig reaktion — reaktion på vissa ursprungliga rörelser igångsatta av Handlingens Gud och därefter på vissa kompenserande rörelser som utgår från det Universella Absolutet. Urkraften ser ut att reagera för transcendentalt orsakande i proportion till absolutheten.

Urkraften benämns ibland ren energi; i Uversa kallar vi den segregata.

3. Emergenta energier. Den passiva närvaron av första gradens kraftorganisatörer är tillräcklig för att omvandla rymdpotens till urkraft, och det är på detta aktiverade rymdfält som dessa samma kraftorganisatörer inleder sina första och aktiva operationer. Urkraften är bestämd att genomgå två skilda faser av omvandling inom energimanifestationens område innan den framträder som universumstyrka. Dessa två nivåer av den emergenta energin är:

a. Maktenergi. Detta är den kraftfullt riktningsbetonade, massrörelse underkastade, mäktigt spänningsladdade och kraftigt reagerande energin — jättelika energisystem som har satts i rörelse av aktiviteterna hos första gradens kraftorganisatörer. Denna primära eller maktenergi reagerar till en början inte definitivt för dragningen från paradigravitationen fastän den troligen reagerar med hänsyn till total massa och rymdriktning för den samlade gruppen av absoluta inflytanden som verkar från undre sidan av Paradiset. När energin kommer fram till den nivå där den först reagerar för Paradisets kretsformiga och absoluta

which emanated eternitywise from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

42:2.4 (469.4) The phenomena indigenous to the nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

42:2.5 (469.5) Space potency is a pre-reality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

42:2.6 (469.6) On Uversa, space potency is spoken of as ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Primordial force*. This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

42:2.8 (469.8) Passive and potential force becomes active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

42:2.9 (469.9) Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy*; on Uversa we refer to it as SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Emergent energies*. The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

42:2.11 (470.2) a. *Puissant energy*. This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise. When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

gravitationsgrepp drar sig första gradens kraftorganisatörer tillbaka och låter sina medarbetare av andra graden fortsätta verksamheten.

b. Gravitationsenergi. Den nu framträdande energin som reagerar för gravitationen är bärare av potentialen till universumstyrka och blir den aktiva anfadern till all universummateria. Denna sekundära eller gravitationsenergi är produkten av den energibearbetning som har blivit resultatet av den trycknärvaro och de spänningstrender som de Biträdande Transcendentala Ledande Kraftorganisatörerna har byggt upp. Som en reaktion på dessa kraftbehandlares arbete övergår rymdenergin snabbt från maktenergins till gravitationsenergins stadium och börjar sålunda direkt reagera för det kretsformiga greppet hos Paradisets (absoluta) gravitation samtidigt som den uppvisar en viss potential till känslighet för den lineära gravitationens dragning som är inneboende i den snart framträdande materiella massan i de elektroniska och postelektroniska stadierna av energi och materia. Då gravitationsreaktionen framträder får de Biträdande Ledande Kraftorganisatörerna dra sig tillbaka från energicyklonerna i rymden förutsatt att Styrkeledarna i Universum är redo att förordnas till detta verksamhetsfält.

Vi är mycket osäkra på de exakta orsakerna till de tidiga stadierna av kraftevolution, men vi känner igen den Ultimates intelligenta verksamhet inom båda nivåerna för den emergenta energins manifestation. Maktenergi och gravitationsenergi sammantagna kallas i Uversa ultimata.

4. Universumstyrka. Rymdkraften har förändrats till rymdenergi och därefter till energi som kontrolleras av gravitationen. Sålunda har den fysiska energin mognat till den punkt då den kan ledas in i styrkekanaler och fås att tjäna Universumskaparnas mångahanda ändamål. Detta arbete utförs av de mångsidiga ledarna, centren och övervakarna av fysisk energi i storuniversum — de organiserade och bebodda skapelserna. Dessa Universums Styrkeledare övertar en så gott som fullständig kontroll av tjugoen av de trettio energifaser som bildar det nuvarande energisystemet i de sju superuniverserna. Denna domän av styrka-energi-materia är den Sjufaldiges värld av intelligenta aktiviteter och fungerar under den Supremes överinseende i tid och rymd.

I Uversa kallar vi universumstyrkans område gravita.

5. Havonaenergi. Beträffande begreppen har denna berättelse rört sig i riktning mot Paradiset, då rymdkraften under sin omvandling har följts nivå efter nivå till energi-styrkans verksamhetsnivå i tidens och rymdens universer. Vidare i riktning mot Paradiset möter man därefter en förut existerande energifas som är karakteristisk för centraluniversumet. Här ser den evolutionära cykeln ut att vända tillbaka i sina egna spår; energi-styrkan ser nu ut att börja svänga tillbaka mot kraft, men en kraft som till sin natur är mycket olik rymdpotens och urkraft. Energisystemen i Havona är inte tvåfaldiga; de är treeniga. Detta är det existentiella energiområdet för Samverkaren som agerar på Paradistreenighetens vägnar.

I Uversa kallas dessa havonaenergier triata.

42.2.12 (470.3) b. *Gravity energy.* The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to the gravity stage, thus becoming directly responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

42.2.13 (470.4) We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

42.2.14 (470.5) 4. *Universe power.* Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

42.2.15 (470.6) On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

42.2.16 (470.7) 5. *Havona energy.* In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42.2.17 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

6. Transcendental energi. Detta energisystem verkar på och från Paradisets övre nivå och endast i samband med absonitbefolkningarna. I Uversa kallas det tranosta.

7. Monota. Energin är nära släkt med gudomligheten när det är Paradisets energi. Vi är benägna att tro att monota är Paradisets levande icke-andeenergi — en evighetsmotsvarighet till den Ursprunglige Sonens levande andeenergi — och sålunda den Universelle Faderns icke-andliga energisystem.

Vi kan inte göra åtskillnad mellan paradisandens och paradimonotans natur; de är uppenbarligen likadana. De har olika namn, men man kan knappast berätta särskilt mycket för er om en realitet vars andliga och icke-andliga manifestationer kan särskiljas endast av namnet.

Vi vet att finita varelser kan uppnå erfarenheten att dyrka den Universelle Fadern genom Gud den Sjufaldiges och Tankeriktarens verksamhet, men vi betvivlar att någon subabsolut personlighet, inte ens styrkeledarna, kan förstå det Första Stora Ursprungets och Centrets energiinfinitet. En sak är säker: om styrkeledarna är förtrogna med tekniken för rymdkraftens metamorfos avslöjar de inte hemligheten för resten av oss. Det är min åsikt att de inte till fullo förstår kraftorganisatörernas funktion.

Dessa styrkeledare är själva energikatalysatorer; dvs. de får med sin närvaro energin att segmentera, organisera eller samla sig i enhetsformation. Och allt detta antyder att det måste finnas någonting inneboende i energin som får den att fungera på detta sätt i närvaron av dessa styrkeväsen. Melkisedekarna i Nebadon har för länge sedan betecknat fenomenet med omvandling av kosmisk kraft till universumstyrka som en av de sju "gudomlighetens infiniteter". Och längre än så kommer ni inte att avancera på denna punkt under er uppstigning i lokaluniversumet.

Trots vår oförmåga att till fullo förstå den kosmiska kraftens ursprung, natur och omvandlingar är vi helt förtrogna med alla faser av den emergenta energins beteende från tiden för dess direkta och omisskännliga reaktion på paradisgravitationens verkan — omkring den tid då superuniversernas styrkeledare börjar fungera.

3. KLASSIFICERINGEN AV MATERIA

Materian är identisk i alla universer med undantag för centraluniversumet. Materians fysiska egenskaper beror på rotationshastigheten hos dess beståndsdelar, antalet och storleken av de roterande delarna, deras avstånd från kärnkroppen eller rymdinnehållet i materian samt på närvaron av vissa krafter som tills vidare är oupptäckta på Urantia.

I de olika solarna, planeterna och rymdkropparna finns det tio stora grupper av materia:

1. Ultimatonisk materia — de första fysiska enheterna i den materiella tillvaron, de energipartiklar som behövs för att bygga upp elektroner.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendental energy*. This energy system operates on and from the upper level of Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal Father.

42:2.20 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name*.

42:2.21 (471.5) We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

42:2.22 (471.6) These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven "infinities of divinity." And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

42:2.23 (471.7) Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

3. CLASSIFICATION OF MATTER

42:3.1 (471.8) Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on Urantia.

42:3.2 (471.9) In the varied suns, planets, and space bodies there are ten grand divisions of matter:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

2. Subelektronisk materia — det explosiva och fränstötande stadiet i solarnas supergaser.

3. Elektronisk materia — det elektriska stadiet av materiell differentiering — elektroner, protoner och olika andra enheter som ingår i de elektroniska gruppernas varierande sammansättning.

4. Subatomisk materia — materia som i omfattande grad existerar i de heta solarnas inre.

5. Splittrade atomer — som man finner i de svalnande solarna och överallt i rymden.

6. Joniserad materia — enskilda atomer som har berövats sina yttre (kemiskt aktiva) elektroner av elektricitets-, värme- eller röntgenstråleaktiviteter och av lösningsmedel.

7. Atomisk materia — det kemiska stadiet för grundämnenas organisation, beståndsdelarna i den molekylära eller synliga materian.

8. Materians molekylära stadium — materia så som den existerar på Urantia i ett relativt stabilt stadium av materialisation under normala förhållanden.

9. Radioaktiv materia — den sönderfallande tendensen och aktiviteten hos de tyngre grundämnena under förhållanden av moderat hetta och minskat gravitationstryck.

10. Hopsjunkna materia — den relativt oföränderliga materian som finns i det inre av kalla eller döda solar. Denna form av materia är inte helt oföränderlig; den har ännu kvar en del ultimatonisk och även elektronisk aktivitet, men dessa enheter ligger mycket nära varandra, och deras rotationshastighet är starkt nedsatt.

Klassificeringen av materia i det föregående hänförs sig till dess organisation hellre än till de former den framträder i för skapade varelser. Inte heller tar den med i räkningen de föremärgenta stadierna av energi eller de eviga materialisationerna i Paradiset och centraluniversumet.

4. OMVANDLINGARNA AV ENERGI OCH MATERIA

Ljus, värme, elektricitet, magnetism, kemiska förändringar, energi och materia är — till ursprung, natur och bestämmelse — en och samma sak, tillsammans med andra materiella realiteter som ännu är oupptäckta på Urantia.

Vi förstår inte till fullo de nästan ändlösa förändringar som fysisk energi kan undergå. I ett universum framträder den som ljus, i ett annat som ljus och värme, i ett tredje i energiformer som är okända på Urantia; efter otaliga miljoner år kan den uppträda på nytt i någon form av rastlös framvällande elektrisk energi eller magnetisk styrka; och ännu senare kan den igen framträda i ett dåtida universum som någon form av föränderlig materia som genomgår en serie metamorfoser, och därefter kan den till sin yttre fysiska manifestation försvinna i någon stor världsomvälvning. Och sedan, efter otaliga tidsåldrar och nästan ändlöst vandrande genom tallösa universer, kan denna samma energi igen framträda på nytt och många gånger förändra sin form och potential; och så fortsätter dessa

^{42:3.4 (472.2)} 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

^{42:3.5 (472.3)} 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

^{42:3.6 (472.4)} 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

^{42:3.7 (472.5)} 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

^{42:3.8 (472.6)} 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

^{42:3.9 (472.7)} 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

^{42:3.10 (472.8)} 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

^{42:3.11 (472.9)} 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

^{42:3.12 (472.10)} 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatonic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

^{42:3.13 (472.11)} The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ENERGY AND MATTER TRANSMUTATIONS

^{42:4.1 (472.12)} Light, heat, electricity, magnetism, chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

^{42:4.2 (472.13)} We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form and potential; and so do these transformations continue through

omvandlingar under tidsålder efter annan och genom otaliga världar. Sålunda sveper materian vidare och undergår omvandlingar i tiden men färdas alltid troget längs evighetens krets; även om den länge förhindras från att återvända till sitt ursprung reagerar den alltid för det och följer alltid den väg som har föreskrivits av den Infinita Personlighet som sände iväg den.

Styrkecentren och deras medarbetare är mycket involverade i arbetet med att omvandla ultimatonen till elektronens banor och kretslopp. Dessa unika varelser kontrollerar och sammansätter styrka genom att skickligt behandla ultimatonerna, den materialiserade energins grundenheter. De är härskare över energin i den form den cirkulerar i detta primitiva stadium. I förbindelse med de fysiska övervakarna kan de effektivt kontrollera och styra energi även sedan den har omvandlats till den elektriska nivån, det så kallade elektroniska stadiet. Deras verksamhetsfält begränsas emellertid enormt då elektroniskt organiserad energi övergår i atomsystemens virvlar. Efter denna materialisation kommer dessa energier in under det fullständiga greppet från den lineära gravitationens dragningskraft.

Gravitationen verkar positivt på styrkecentrens och de fysiska övervakarnas styrkebanor och energikanaler, men dessa varelser har endast en negativ relation till gravitationen — utövandet av sina antigravitationsfärdigheter.

Överallt i rymden utför kölden och andra influenser ett kreativt arbete med att organisera ultimatonerna till elektroner. Värmen är måttet på elektronisk aktivitet, medan köld endast anger frånvaro av värme — relativ energivila — det stadium som rymdens universella kraftladdning skulle befinna sig i om det varken fanns emergent energi eller organiserad materia som reagerade för gravitationen.

Gravitationens närvaro och verkan förhindrar den teoretiska absoluta nollpunktens uppträdande, ty temperaturen i rymden mellan stjärnorna ligger inte vid den absoluta nollpunkten. Överallt i den organiserade rymden finns det för gravitationen reagerande energiströmmar, styrkeströmkretsar och ultimatoniska aktiviteter, såväl som organiserande elektroniska energier. Praktiskt sett är rymden inte tom. Även Urantias atmosfär tunnas allt mera ut tills den vid omkring 4.800 kilometers höjd börjar motsvara medeltalet av rymdmateria i denna del av universum. Den mest tomma rymd som är känd i Nebadon innehåller cirka hundra ultimatoner — motsvarande en elektron — i varje kubiktum (16,4 kubikcentimeter). Då det finns så litet materia anses rymden vara praktiskt taget tom.

Temperaturen — värme och köld — är sekundär endast i förhållande till gravitationen inom områdena för energins och materians evolution. Ultimatonerna är ödmjukt lydiga vid extrema temperaturer. Låga temperaturer gynnar vissa former av elektronisk konstruktion och atomupbyggnad, medan höga temperaturer underlättar alla slag av atomnedbrytning och sönderfall av materia.

När materien utsätts för den hetta och det tryck som under vissa förhållanden råder i solarnas inre kan alla andra än dess mest primitiva föreningar brytas upp. Hettan kan sålunda till stor del övervinna

successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutions of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

42-4.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimaton into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatoms. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

42-4.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

42-4.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatoms into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding to gravity.

42-4.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatomic activities, as well as organizing electronic energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatoms — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

42-4.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy and matter evolution. Ultimatoms are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

42-4.8 (473.6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimatoms back into

gravitationsstabiliteten. Men inga kända soltemperaturer eller -tryck kan omvandla ultimatoner tillbaka till maktenergi.

De flammande solarna kan omvandla materia till olika former av energi, men de mörka världarna och hela yttre rymden kan minska den elektroniska och ultimatonska aktiviteten till den punkt där dessa energier omvandlas till världarnas materia. Vissa närbelägna elektroniska föreningar, såväl som många grundföreningar i kärnmaterian, formas vid de ytterst låga temperaturerna i den öppna rymden och förstärks senare av förening med större samlingar av materialiserande energi.

Under hela denna metamorfos av energi och materia måste vi räkna med inverkan av gravitationsstrycket och med de ultimatonska energiernas antigravitationsbeteende under vissa temperatur-, hastighets- och omloppsförhållanden. Temperatur, energiströmmar, avstånd och närvaron av de levande kraftorganisatorerna och styrkeledarna är också av betydelse i samband med alla energins och materians omvandlingsfenomen.

Ökningen av materians massa motsvarar ökningen av energin dividerad med ljusets hastighet i kvadrat. I dynamisk bemärkelse är det arbete som materia i vila kan utföra lika med den energi som gick åt till att sammanföra dess delar från Paradiset, minskad med motståndet från de krafter som har övervunnits på vägen och den dragningskraft som materians delar utövar på varandra.

Existensen av förelektroniska former av materia antyds av de två atomvikterna hos bly. Det bly som ursprungligen har bildats väger en aning mera än det bly som uppkommer vid uranets sönderfall genom radiumstrålningen: Denna skillnad i atomvikt representerar den verkliga förlusten av energi vid atomsönderfallet.

Materian tillförsäkras en relativ integritet av det faktum att energi kan absorberas eller avges endast i de exakta mängder som vetenskapsmännen på Urantia har benämnt kvanta. Detta kloka arrangemang i de materiella världarna är ägnat att upprätthålla universerna som fungerande enheter.

Den kvantitet energi som tas in eller ges ut när elektroniska eller andra positioner förändras är alltid ett "kvantum" eller någon multipel därav, men det vibrerande eller våglika beteendet hos sådana energienheter bestäms helt av dimensionerna hos ifrågakvarande materiastrukturer. Sådana vågliknande energikrusningar är 860 gånger diametern i ultimatoner, elektroner, atomer eller andra enheter som beter sig på detta sätt. Den aldrig upphörande förvirring som åtföljer observationen av vågmekaniken i kvantumbeteendet beror på att energivågorna överlappar varandra: två vågtoppar kan förenas och bilda en dubbelt så hög topp, medan en vågtopp och en vågdal kan förenas och sålunda upphäva varandra.

5. DEN VÅGFORMADE ENERGIN MANIFESTATIONER

I superuniversumet Orvonton finns det ett hundra

puissant energy.

^{42-4.9 (473.7)} The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimatonic activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

^{42-4.10 (473.8)} Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimatonic energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

^{42-4.11 (474.1)} The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of the forces overcome in transit and the attraction exerted by the parts of matter on one another.

^{42-4.12 (474.2)} The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

^{42-4.13 (474.3)} The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

^{42-4.14 (474.4)} The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is always a "quantum" or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimatons, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

^{42-5.1 (474.5)} In the superuniverse of Orvonton there are

oktaver av vågformad energi. Av dessa ett hundra grupper av energimanifestationer är sextiofyra helt eller delvis kända på Urantia. Solens strålar bildar fyra oktaver på superuniversumets skala, och de synliga strålarna omfattar en enda oktav, nummer fyrtiosex i denna serie. Den ultraviolette gruppen kommer därefter, medan tio oktaver uppåt finns röntgenstrålarna, efterföljda av gammastrålarna från radium. Trettiotvå oktaver ovanför det synliga solljuset finns yttre rymdens energistrålar som så ofta blandas med sina åtföljande starkt energiladdade minimala materiapartiklar. Närmast nedanför det synliga solljuset uppträder de infraröda strålarna, och trettio oktaver nedanför ligger gruppen för radioöverföring.

Vågformade energimanifestationer kan - med utgångspunkt i det tjugonde århundradets vetenskapliga upplysning på Urantia — klassificeras i följande tio grupper:

1. *Infraultimatonska strålar* — ultimatonsernas gränsstadierotation där de börjar anta en definitiv form. Detta är den första fasen av emergent energi vid vilken vågformade fenomen kan iaktas och mätas.

2. *Ultimatonska strålar*. Då energin samlas till ultimatonsernas minimala sfärer förorsakar detta vibrationer i rymdinhållet vilka kan urskiljas och mätas. Och långt innan fysikerna finner ultimatonen kommer de utan tvivel att upptäcka fenomenen med dessa strålar då de strömmar in över Urantia. Dessa korta och kraftfulla strålar representerar den första aktiviteten hos ultimatonserna då de saktas av till den punkt där de vänder in mot materians elektroniska organisation. När ultimatonserna samlar sig till elektroner inträffar kondensering med lagring av energi som följd.

3. *De korta rymdstrålarna*. Dessa är de kortaste av alla rent elektroniska vibrationer och representerar det föratomiska stadiet av denna form av materia. Dessa strålar fordrar oerhört höga eller låga temperaturer för att uppkomma. Det finns två slag av dessa rymdstrålar: den ena uppkommer vid atomers födelse och den andra anger atomens sönderdelning. De emanerar i största utsträckning från superuniversumets, Vintergatans, tätaste plan som också är de yttre universernas tätaste plan.

4. *Det elektroniska stadiet*. Detta stadium hos energin är grunden för all materialisation i de sju superuniverserna. När elektroner övergår från högre till lägre energinivåer i sitt omlopp frigörs alltid kvanta. När elektronerna byter bana resulterar detta i utstötning eller i absorption av mycket bestämda och enhetliga mätbara partiklar av ljusenergi, medan en enskild elektron vid en kollision alltid avger en partikel av ljusenergi. Vågliknande energimanifestationer ansluter sig också till den verksamhet som det elektroniska stadiets positiva och andra delar är förknippade med.

5. *Gammastrålar* — de utstrålningar som kännetecknar den spontana upplösningen av atomisk materia. Den bästa illustrationen av denna form av elektronisk aktivitet är de fenomen som ansluter sig till radiums sönderfall.

6. *Röntgenstrålarnas grupp*. Nästa steg i elektronens nedsaktning frambringar de olika formerna

one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun's rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

^{42.5.2 (474.6)} *Wavelike energy manifestations* — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

^{42.5.3 (474.7)} 1. *Infraultimatonic rays* — the borderland revolutions of ultimatons as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

^{42.5.4 (474.8)} 2. *Ultimatonic rays*. The assembly of energy into the minute spheres of the ultimatons occasions vibrations in the content of space which are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimatons, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the ultimatons as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatons aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

^{42.5.5 (475.1)} 3. *The short space rays*. These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter. These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

^{42.5.6 (475.2)} 4. *The electronic stage*. This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic stage.

^{42.5.7 (475.3)} 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

^{42.5.8 (475.4)} 6. *The X-ray group*. The next step in the slowing down of the electron yields the various forms of

av solarnas röntgenstrålar och även de på konstgjord väg alstrade röntgenstrålarna. Elektronernas laddning skapar ett elektriskt fält; rörelse ger upphov till en elektrisk ström; strömmen producerar ett magnetiskt fält. När en elektron plötsligt stoppas producerar den resulterande elektromagnetiska stöten röntgenstrålen; röntgenstrålen är denna störning. Solarnas röntgenstrålar är identiska med dem som mekaniskt genereras för att utforska det inre av människokroppen förutom att de är en aning längre.

7. De ultravioletta eller kemiska strålarna från solljuset och från olika mekaniska alster.

8. Det vita ljuset — allt synligt ljus från solarna.

9. Infraröda strålar — den elektroniska aktivitetens avtagande allt mera mot stadiet för observerbar värme.

10. Hertz-vågorna — de energier som på Urantia används för radioutsändning.

Av alla dessa tio faser av vågliknande energiaktivitet kan människans öga reagera endast för en oktav, allt ljus i det vanliga solljuset.

Den så kallade etern är endast ett gemensamt namn som betecknar en grupp av kraft- och energiaktiviteter som inträffar i rymden. Ultimatoner, elektroner och andra massanhopningar av energi är enhetliga materiapartiklar, och på sin färd genom rymden framskrider de verkligen i rät linje. Ljus och alla andra former av observerbara energimanifestationer består av en följd av faktiska energipartiklar som framskrider i rät linje med undantag för hur de modifieras av gravitation och andra mellankommande krafter. Det faktum att dessa processioner av energipartiklar ser ut som vågfenomen när de underkastas vissa observationer beror på motståndet från det odifferentierade krafttäcket i hela rymden, den hypotetiska etern, och på gravitationspåspänningen mellan de associerade anhopningarna av materia. Mellanrummet mellan materians partiklar tillsammans med energistrålarnas ursprungliga hastighet förorsakar det vågformiga framträdandet hos många former av energi-materia.

Stimuleringen av innehållet i rymden åstadkommer en vågliknande reaktion på passerandet av de snabbt framskridande materiapartiklarna, alldeles så som ett fartygs färd genom vattnet åstadkommer vågor av varierande amplitud och intervall.

Urkraftens beteende ger upphov till fenomen som på många sätt är analoga med den av er postulerade etern. Rymden är inte tom; sfärerna i hela rymden snurrar och störtar vidare genom en väldig ocean av utspridd kraft-energi; inte heller är rymdinnehållet i en atom tomt. Det oaktat finns det ingen eter, och själva avsaknaden av denna hypotetiska eter gör det möjligt för den bebodda planeten att undgå att falla in i solen och för den kretsande elektronen att förhindra sitt fall in i kärnan.

6. ULTIMATONER, ELEKTRONER OCH ATOMER

Medan den universella kraftens rymdladdning är homogen och odifferentierad medför organiserandet av

solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of the human body except that they are a trifle longer.

^{42-5.9 (475.5)} 7. *The ultraviolet* or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.

^{42-5.10 (475.6)} 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

^{42-5.11 (475.7)} 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

^{42-5.12 (475.8)} 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

^{42-5.13 (475.9)} Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

^{42-5.14 (475.10)} The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimaton, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

^{42-5.15 (476.1)} The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

^{42-5.16 (476.2)} Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

^{42-6.1 (476.3)} While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of

evolverad energi till materia koncentrerandet av energin till separata massor med tydliga dimensioner och bestämd vikt — exakt reaktion för gravitationen.

Den lokala eller lineära gravitationen blir fullt verksam då materia framträder organiserad i atomer. Den föratomiska materia börjar reagera en aning för gravitationen när den aktiveras av röntgenstrålar och andra liknande energier, men ingen mätbar dragning från lineär gravitation utövas på fria, obundna och oladdade partiklar av elektronisk energi eller på oassocierade ultimatoner.

Ultimatonerna fungerar genom inbördes dragningskraft och reagerar endast för dragningen från Paradisets cirkulära gravitation. Då de saknar reaktion för lineär gravitation hålls de på detta sätt med i den universella rymddriften. Ultimatonernas rotationshastighet kan accelerera till den punkt då de delvis får ett antigravitoriskt beteende, men de kan inte utan kraftorganisatörer eller styrkeledare nå den kritiska flykthastighet varvid de skulle förlora sin individualitet och återvända till maktenergins stadium. I naturen undkommer ultimatonerna den fysiska tillvarons stadium endast då de deltar i den slutliga upplösningen av en svalnad och döende sol.

Ultimatonerna, som är okända på Urantia, sänker hastigheten genom många faser av fysisk aktivitet innan de når förutsättningarna beträffande roterande energi för elektronisk organisation. Ultimatonerna har tre variationer av rörelse: inbördes motstånd mot kosmisk kraft, individuella rotationer med antigravitationspotential och de ett hundra ömsesidigt med varandra associerade ultimatonernas intraelektroniska positioner.

Ömsesidig dragningskraft håller ihop hundra ultimatoner i elektronens sammansättning; och det finns aldrig flera eller färre än hundra ultimatoner i en typisk elektron. Förlusten av en eller flera ultimatoner förstör den typiska elektroniska identiteten och ger sålunda upphov till en av elektronens tio modifierade former.

Ultimatonerna beskriver inte banor eller snurrar omkring i kretsar inom elektronerna, men de sprider eller grupperar sig i enlighet med rotationshastigheten kring sin axel och bestämmer sålunda dimensionerna hos olika elektroner. Denna samma rotationshastighet hos ultimatonerna kring sin axel bestämmer också de negativa eller positiva reaktionerna hos de olika typerna av elektroniska enheter. Hela åtskiljandet och grupperingen av elektronisk materia samt den elektriska uppdelningen i negativa och positiva kroppar av energimateria kommer sig av dessa olika funktioner hos de ultimatoniska beståndsdelarnas inbördes association.

Varje atom är en aning över 1/40.000.000:te dels centimeter i diameter medan en elektron väger något över 1/2000:de del av den minsta atomen, väteatomen. Den positiva protonen, som är kännetecknande för atomkärnan, väger nästan två tusen gånger mera fastän den kanske inte är alls större än den negativa elektronen.

Om materians massa förstörades så att en elektron skulle motsvara en tionde del av ett uns, 2,8 gram, och om storleken uppförstorades i samma proportion skulle volymen av en sådan elektron bli lika stor som jordklotets. Om en protonens volym — som är ett tusen åtta hundra gånger så tung som en elektron —

evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

42-6.2 (476.4) Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached, and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

42-6.3 (476.5) Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation, return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

42-6.4 (476.6) The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

42-6.5 (476.7) Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

42-6.6 (476.8) Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonic velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonic interassociation.

42-6.7 (477.1) Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

42-6.8 (477.2) If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen hundred times as heavy as an electron — should be

uppförstorades till ett knappålshuvuds storlek, vid jämförelse skulle då knappålshuvudets diameter förlängas till att bli densamma som jordbanans diameter kring solen.

7. ATOMERNAS MATERIA

All materia är uppbyggd enligt solsystemets ordning. I centrum av varje ytterst litet energiuniversum finns det en relativt stabil, förhållandevis stationär kärndel av materiell existens. Denna centrala enhet är utrustad med en trefaldig möjlighet att manifesteras sig. Omkring detta energicentrum snurrar, i en ändlös ymnighet men i fluktuerande banor, de energienheter som i någon mån kan jämföras med de planeter som kretsar kring solen i någon stjärngrupp såsom ert eget solsystem.

I atomen kretsar elektronerna kring den centrala protonen med förhållandevis samma utrymme som planeterna har då de kretsar kring solen i solsystemets rymd. Jämfört med den verkliga storleken råder samma relativa avstånd mellan atomkärnan och den innersta elektronkretsen som mellan den innersta planeten Merkurius och er sol.

Elektronernas rotationshastighet kring sin axel och deras hastighet i bana kring atomkärnan ligger vardera bortom det som människan kan föreställa sig, för att inte nämna hastigheterna då det gäller deras beståndsdelar ultimatonerna. De positiva radiumpartiklarna flyger iväg ut i rymden med en hastighet om cirka sexton tusen kilometer per sekund, medan de negativa partiklarna uppnår en hastighet som närmar sig ljusets.

Lokaluniverserna är uppbyggda enligt decimalsystemet. I ett dualt universum finns det nämnt ett hundra särskiljbara atommaterialisationer av rymdenergi; detta är den högsta möjliga materiaorganisationen i Nebadon. Dessa ett hundra former av materia består av en regelbunden serie i vilken från en till ett hundra elektroner roterar kring en central och relativt kompakt kärna. Det är denna ordnade och tillförlitliga association av olika energier som utgör materia.

Inte varje värld uppvisar ett hundra identifierbara grundämnen vid ytan, men de finns någonstans närvarande, har funnits eller håller på att utvecklas. De förhållanden som råder vid uppkomsten och den senare evolutionen av en planet bestämmer hur många av de ett hundra atomtyperna som kan observeras. De tyngre atomerna finns inte på ytan i många världar. Även på Urantia uppvisar de kända tyngre grundämnena en tendens att falla sönder, såsom radiums beteende åskådliggör.

Atomens stabilitet beror på antalet elektriskt inaktiva neutroner i centrumkärnan. Det kemiska beteendet är helt beroende av de fritt roterande elektronernas aktivitet.

I Orvonton har det aldrig varit möjligt att på naturlig väg samla över ett hundra kretsande elektroner till att bli ett atomsystem. När ett hundraen artificiellt har förts in i banfältet har resultatet alltid varit en ögonblicklig upplösning av den centrala protonen och en vild

magnified to the size of the head of a pin, then, in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. ATOMIC MATTER

^{42.7.1 (477.3)} The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

^{42.7.2 (477.4)} Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

^{42.7.3 (477.5)} The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

^{42.7.4 (477.6)} The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

^{42.7.5 (477.7)} Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

^{42.7.6 (477.8)} Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

^{42.7.7 (478.1)} In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the

utspridning av elektronerna och andra frigjorda energier.

Även om atomerna kan innehålla från en till ett hundra elektroner i bana, roterar endast de större atomernas tio yttersta elektroner kring den centrala kärnan som tydliga och särskilda kroppar vilka intakta och kompakta kretsar runt i exakta och bestämda banor. De trettio elektronerna närmast centrum är svåra att observera eller upptäcka som separata och organiserade kroppar. Detta samma jämförelseförhållande i elektronernas beteende när det gäller närheten till kärnan finns i alla atomer oberoende av det antal elektroner de omfattar. Ju närmare kärnan dess mindre individualitet har elektronerna. En elektrons vågrika energiutsträckning kan spridas ut så att den upptar atomernas mindre banor i sin helhet; i synnerhet gäller detta för elektronerna närmast atomkärnan.

De trettio innersta elektronerna i bana är individuella, men deras energisystem tenderar att blandas med varandra och sträcka sig från en elektron till en annan och närapå från en bana till en annan. De följande trettio elektronerna bildar den andra familjen eller energizonen; de har en tilltagande individualitet och är materiakroppar som utövar en fullständig kontroll över sina tillhörande energisystem. De följande trettio elektronerna, den tredje energizonen, är ännu mera individualiserade och kretsar i tydligare och bestämdare banor. De sista tio elektronerna, som finns endast i de tio tyngsta grundämnena, är utrustade med oberoendets värdighet och kan därför mer eller mindre fritt fly från moderkärnans kontroll. Vid en obetydlig variation i temperatur och tryck flyr medlemmarna av denna fjärde och yttersta grupp av elektroner från centrumkärnans grepp, så som det spontana sönderfallet av uran och närbesläktade grundämnen utvisar.

De första tjugosju atomerna, de som innehåller från en till tjugosju elektroner, är lättare att förstå sig på än resten. Från den tjugotonde uppåt möter vi allt mera av den oförutsägbarhet som antas bero på närvaron av det Okvalificerade Absolutet. Men en del av denna oförutsägbarhet hos elektronerna beror på ultimatonernas olika rotationshastighet kring sin axel och på den oförklarade tendensen hos ultimatonerna att "klunga ihop sig". Andra inflytanden — fysiska, elektriska, magnetiska och gravitationsbetingade — verkar också för att åstadkomma varierande beteende hos elektronerna. Atomer liknar därför personer när det gäller förutsägbarheten. Statistikerna kan upptäcka lagar som styr ett stort antal antingen atomer eller personer men inte en enskild individuell atom eller person.

8. ATOMENS KOHESION

Fastän gravitationen är en av flera inblandade faktorer när det gäller sammanhållandet av en atoms lilla energisystem finns det också närvarande i och bland dessa fysiska basenheter en kraftfull och okänd energi, hemligheten med deras grundläggande uppbyggnad och slutliga beteende, en kraft som det återstår att upptäcka på Urantia. Detta universella inflytande tränger igenom all den rymd som finns inne i denna lilla energioorganisation.

central proton with the wild dispersion of the electrons and other liberated energies.

42:7.8 (478.2) While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

42:7.9 (478.3) The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

42:7.10 (478.4) The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained "huddling" proclivity of ultimatoms. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

8. ATOMIC COHESION

42:8.1 (478.5) While gravity is one of several factors concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

Rymden mellan elektronerna i en atom är inte tom. Överallt i en atom aktiveras denna rymd mellan elektronerna av våglänkande manifestationer som är perfekt synkroniserade med elektronernas hastighet och ultimatonernas rotationer. Denna kraft domineras inte helt av era kända lagar om positiv och negativ dragningskraft; dess beteende är därför ibland oförutsebart. Denna icke namngivna inverkan förefaller att vara en av det Okvalificerade Absolutets rymdkraftreaktioner.

De laddade protonerna och de oladdade neutronerna i atomens kärna hålls ihop av mesotronen som rör sig fram och tillbaka mellan dem och som är en materiapartikel 180 gånger så tung som elektronen. Utan detta arrangemang skulle den elektriska laddningen som protonen är bärare av söndra atomkärnan.

Så som atomerna är uppbyggda skulle varken elektriska eller gravitatoriska krafter kunna hålla ihop kärnan. Kärnans okränkbarhet bibehålls av den ömsesidigt sammanhållande funktionen hos mesotronen som kan hålla ihop laddade och oladdade partiklar på grund av överlägsen kraft-massa-styrka och som dessutom fungerar så att den får protoner och neutroner att ständigt byta plats. Mesotronen får den elektriska laddningen hos kärnpartiklarna att oupphörligt kastas fram och tillbaka mellan protoner och neutroner. För en oändligt liten del av en sekund är en viss kärnpartikel en laddad proton och i nästa stund en oladdad neutron. Och dessa alterneringar i energiläget är så otroligt snabba att den elektriska laddningen inte har någon möjlighet att fungera som en splittrande faktor. Sålunda fungerar mesotronen som en "energibärar"partikel som mäktigt bidrar till atomkärnans stabilitet.

Mesotronens närvaro och funktion förklarar också en annan gåta beträffande atomen. När atomer uppträder radioaktivt avger de långt mera energi än vad man skulle vänta sig. Denna överlopsstrålning kommer sig av att mesotronen som "energibärare" bryts upp och därmed blir blott en elektron. Mesotronens sönderfall åtföljs också av utsändningen av vissa små oladdade partiklar.

Mesotronen förklarar vissa sammanhållande egenskaper hos atomkärnan, men den åstadkommer inte kohesionen hos protonerna sinsemellan och inte heller neutronernas ömsesidiga dragning till varandra. Den paradoxala och starka kraft som håller ihop atomen som en helhet är en form av energi som tills vidare är oupptäckt på Urantia.

Dessa mesotroter förekommer rikligt i de rymdstjärnor som så oupphörligt bryter in på er planet.

9. NATURFILOSOFIN

Inte endast religionen är dogmatisk; naturfilosofin tenderar att på samma sätt dogmatisera. När en vida berömd religionslärare drog den slutsatsen att talet sju är av grundläggande betydelse i naturen därför att det finns sju öppningar i människans huvud kunde han, om han hade vetat mera om kemi, ha försvarat en sådan tro med att grunda den på ett sant fenomen i den

42:8.2 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimatic revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

42:8.3 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

42:8.4 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an "energy-carrier" particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

42:8.5 (479.3) The presence and function of the mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron "energy carrier," which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

42:8.6 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet undiscovered on Urantia.

42:8.7 (479.5) These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. NATURAL PHILOSOPHY

42:9.1 (479.6) Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical

fysiska världen. Trots att energins uppbyggnad enligt talet tio manifesteras universellt, finns det i alla fysiska universer i tid och rymd en ständigt närvarande påminnelse om den sjufaldiga elektroniska organisationens realitet i förmaterian.

Talet sju är grundläggande för centraluniversumet och för det andliga systemet för karaktärens naturliga överföring, men talet tio, decimalsystemet, är inbyggt i energin, materian och den materiella skapelsen. Icke desto mindre uppvisar atomernas värld en viss periodisk karaktärisering som återkommer i grupper om sju — ett födelsemärke som denna materiella värld bär som tecken på sitt avlägsna andliga ursprung.

Den kreativa konstitutionens sjufaldiga framhårdande uppvisas på kemins område som ett återkommande av liknande fysiska och kemiska egenskaper i åtskilda perioder om sju när grundämnen arrangeras enligt sina atomvikter. När de kemiska grundämnena på Urantia på detta sätt arrangeras i en rad, tenderar varje kvalitet eller egenskap att återkomma enligt indelning till sju. Denna förändring i perioder på sju återkommer i avtagande grad och med variationer längs hela den kemiska tabellen och observeras tydligast bland de tidigare eller lättare atomgrupperingarna. Om man utgår från vilket som helst grundämne och lägger märke till någon viss egenskap är denna egenskap förändrad i de följande sex grundämnena, men då man når det åttonde grundämnet tenderar den att återuppträda, dvs. det åttonde kemiskt aktiva grundämnet påminner om det första, det nionde om det andra, och så vidare. Detta faktum i den fysiska världen pekar klart mot den förstadiemässiga energins sjudelade uppbyggnad och antyder den grundläggande realiteten att tidens och rymdens skapelser kännetecknas av en sjufaldig olikhet. Människan bör också lägga märke till att det naturliga spektret innehåller sju färger.

Men inte alla naturfilosofins antaganden stämmer; till exempel den hypotetiska etern som representerar ett fyndigt sätt hos människan att förena sin okunskap om rymdfenomenen till en helhet. Universumfilosofin kan inte bygga på den så kallade vetenskapens observationer. Om en sådan metamorfos inte kunde ses skulle en vetenskapsman vara benägen att förneka möjligheten att det av en larv utvecklas en fjäril.

Fysisk stabilitet i förening med biologisk elasticitet finns i naturen endast på grund av den närapå oändliga visdomen hos skapelsens Mästararkitekter. Ingenting mindre än transcendent visdom skulle någonsin kunna planera materiella enheter som samtidigt är så stabila och så effektivt flexibla.

10. UNIVERSELLA ICKE-ANDLIGA ENERGISYSTEM(MATERIELLA SINNESSYSTEM)

Den relativa kosmiska verklighetens ändlösa utsträckning från paradimonotans absolutet till rymdpotensens absolutet tyder på vissa evolutioner i förhållandena bland det Första Ursprungets och Centrets icke-andliga realiteter — dessa realiteter som döljs i rymdpotens, uppenbaras i monota och tillfälligt avslöjas på de mellanliggande kosmiska nivåerna.

world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

^{42:9.2 (479.7)} The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual origin.

^{42:9.3 (480.1)} This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active element resembles the first, the ninth the second, and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural spectrum.

^{42:9.4 (480.2)} But not all the suppositions of natural philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

^{42:9.5 (480.3)} Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendent wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (MATERIAL MIND SYSTEMS)

^{42:10.1 (480.4)} The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels.

Denna energins eviga kretsgång är absolut emedan den leder till och från universernas Fader, och emedan den är absolut kan den inte utvidgas vare sig som faktum eller värde; icke desto mindre förverkligar sig den Ursprungliga Fadern även nu — som alltid — av en ständigt expanderande arena av betydelser i tid och rymd och av betydelser som överstiger tid och rymd, en arena av förhållanden som undergår förändring och där energin och materian allt mera blir underställda överinsyn av levande och gudomlig ande genom erfarenhetsmässig strävan hos levande och personligt sinne.

De universella icke-andliga energierna återförenas i de levande icke-skaparsinernas system på olika nivåer av vilka vissa kan beskrivas som följer:

1. Sinnet som föregår de biträdande sinnesandarnas inverkan. Denna sinnesnivå är ej erfarenhet och omvårdas på de bebodda planeterna av de Ledande Fysiska Övervakarna. Detta sinne är mekaniskt, det icke-lärliga intellektet som de mest primitiva formerna av materiellt liv har, men det icke-lärliga sinnet fungerar förutom på det primitiva planetariska livets nivå även på många andra nivåer.

2. Sinnet i förening med de biträdande sinnesandarna. Ett lokaluniversums Moderande visar sin omvårdnad genom sina sju biträdande sinnesandar på det materiella sinnets lärliga (icke-mekaniska) nivå. På denna nivå gör det materiella sinnet erfarenheter: som intellekt under människans nivå (djurintellekt) i de första fem sinneshjälparna, som människans intellekt (moraliskt intellekt) i de sju sinnesandarna, som övermänniskligt intellekt (mellanvarelseintellekt) i de sista två sinnesandarna.

3. Evolverande morontiasinne — evolverande personligheters expanderande medvetande under uppstigningsskedet i lokaluniversumet. Detta är en utgivning från lokaluniversumets Moderande i förbindelse med Skaparsonen. Denna sinnesnivå anger att en livsuppehållare av morontiatyp har bildats, en syntes av det materiella och det andliga vilken åstadkoms av Morontiastråkans Övervakare i ett lokaluniversum. Morontiasinnet fungerar olika i förhållande till de 570 nivåerna av morontialiv och visar tilltagande förmåga att associera sig med det kosmiska sinnet på de högre uppnåelsenivåerna. Detta är det evolutionära loppet för dödliga varelser, men sinne av icke-morontiaklass utges också av en Universumson och Universumande till de icke-morontiska barnen i de lokala skapelserna.

Det kosmiska sinnet. Detta är det sjufaldigt diversifierade sinnet i tid och rymd av vilket en fas av var och en av de Sju Härskarandarna fördelas till ett av de sju superuniverserna. Det kosmiska sinnet omfattar alla nivåer av det finita sinnet och koordineras erfarenhetsmässigt med det Suprema Sinnets evolutionära gudomsnivåer och transcendentalt med de existentiella nivåerna i det absoluta sinnet — Samverkarens direkta strömkretsar.

I Paradiset är sinnet absolut, i Havona absonit, i Orvonton finit. Sinne anger alltid närvaro-aktivitet i form av levande omvårdnad plus olika energisystem, och detta gäller alla nivåer och alla slag av sinne. Men bortom det kosmiska sinnet blir det allt svårare att beskriva hur sinnet förhåller sig till icke-andlig energi.

This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being absolute, is expansile in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

42:10.2 (480.5) The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

42:10.3 (480.6) 1. *Preadjutant-spirit minds*. This level of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

42:10.4 (481.1) 2. *Adjutant-spirit minds*. This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midwayer) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind*. This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendentally with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind

Havonasinnet ligger under det absoluta men ovanför det evolutionära; då det är existentiellt och erfarenhetsmässigt är det närmare det absonita än något annat begrepp som har uppenbarats för er. Paradissinnet ligger bortom människans fattningsförmåga; det är existentiellt, icke-rymdbetingat och icke-tidsbetingat. Ändå överskuggas alla dessa sinnesnivåer av Samverkarens universella närvaro — av sinnesgravitation som har sitt ursprung i sinnets Gud i Paradiset.

11. UNIVERSUMS MEKANISMER

Vid värderingen och inseendet av sinnet bör man komma ihåg att universum varken är mekaniskt eller magiskt; det är en sinnesskapelse och en lagbunden mekanism. Men fastän naturlagarna i sin praktiska tillämpning fungerar i vad som förefaller att vara dubbla riken av fysiskt respektive andligt, är riket i verkligheten ett. Det Första Ursprunget och Centret är den ursprungliga orsaken till all materialisation och samtidigt den förste och slutlige Fadern till alla andar. Paradisfadern framträder personligen i universerna utanför Havona endast som ren energi och ren ande — i form av Tankeriktare och andra liknande fragment.

Mekanismer har inte absolut dominans över den totala skapelsen; universernas universum i sin helhet är planerat av sinne, skapat av sinne och administrerat av sinne. Men universernas universums gudomliga mekanism är alltför fulländad för att de vetenskapliga metoderna i människans finita sinne skulle kunna upptäcka ens ett spår av det infinita sinnets dominans. Ty detta skapande, övervakande och upprätthållande sinne är varken materiellt sinne eller skapade varelsers sinne; det är andesinne som fungerar på och från den gudomliga verklighetens skaparnivåer.

Förmågan att urskilja och upptäcka sinne i universumsmekanismer beror helt och hållet på förmågan, omfattningen och kapaciteten hos det utforskande sinne som gör sådana observationer. Sinnet i tid och rymd, organiserat utav tidens och rymdens energier, är underställt tidens och rymdens mekanismer.

Rörelse och universumgravitation är de två aspekterna av den opersonliga tid-rymd-mekanismen i universernas universum. De nivåer där anden, sinnet och materian reagerar för gravitationen är helt oberoende av tiden, men endast verklighetens sanna andenivåer är oberoende av rymden (icke-rymdmässiga). De högre sinnesnivåerna i universum — andesinnets nivåer — kan också vara icke-rymdmässiga men i det materiella sinnets nivåer, såsom människans sinne, reagerar för universumgravitationens interaktion och förlorar denna respons endast i proportion till sin identifikation med anden. Anderealitetens nivåer känns igen av sitt andeinnehåll, och andlighet i tid och rymd mäts omvänt till reaktionen för lineär gravitation.

Lineär gravitationsrespons är ett kvantitativt mått på icke-andlig energi. All massa — organiserad energi — är underkastad detta grepp till den del rörelse och sinne inte inverkar på massan. Lineär gravitation är den korta räckviddens sammanhållande kraft i makrokosmos ungefär som krafterna för

to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. UNIVERSE MECHANISMS

^{42.11.1 (481.5)} In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

^{42.11.2 (481.6)} Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

^{42.11.3 (482.1)} The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

^{42.11.4 (482.2)} Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space (nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

^{42.11.5 (482.3)} Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-atomic cohesion are the short-range

sammanhållning i atomens inre är den korta räckviddens krafter i mikrokosmos. Fysisk materialiserad energi, organiserad som så kallad materia, kan inte färdas i rymden utan att åstadkomma en reaktion i den lineära gravitationen. Fastän denna gravitationsreaktion är direkt proportionell till massan modifieras den dock så av den mellanliggande rymden att det slutliga resultatet endast är en grov approximation när det uttrycks som omvänt proportionellt till kvadraten på avståndet. Rymden vinner till slut över den lineära gravitationen emedan den innehåller närvaron av de antigravitoriska inflytelserna från talrika supermateriella krafter som verkar för att neutralisera verkan av gravitationen och alla reaktioner därpå.

Ytterst komplexa kosmiska mekanismer och de som förefaller att vara högt automatiska tenderar alltid att dölja den inneboende närvaron av sitt upphovs- eller kreativa sinne för varje förståndsvarelse som befinner sig mycket långt under universumnivåerna som uttrycker själva mekanismens natur och kapacitet. Därför är det oundvikligt att de högre universummekanismerna måste förefalla sinneslösa för de lägre klasserna av skapade varelser. Den enda möjliga invändningen mot en sådan slutsats är antydning om sinnesexistens i det förvånansvärda fenomenet med ett universum som ser ut att upprätthålla sig självt — men det är en sak som hör till filosofin snarare än till den faktiska erfarenhetens område.

Eftersom universum koordineras av sinne existerar ingen oföränderlighet i mekanismerna. Den progressiva evolutionens företeelse i förening med kosmisk självförsörjning är universell. Den evolutionära kapaciteten i universum är outtömlig beträffande spontanitetens oändlighet. Framåtskridande i riktning mot harmonisk enhetlighet, en växande erfarenhetsmässig syntes ovanpå en ständigt växande komplexitet av förhållanden, kan åstadkommas endast av ett målmedvetet och dominerande sinne.

Ju högre det sinne är som är förenat med någon företeelse i universum, desto svårare är det för sinnena av lägre typ att upptäcka det. Och då universummekanismens sinne är skapande andesinne (rentav den Infinites sinnesexistens) kan det aldrig upptäckas eller urskiljas av de lägre nivåernas sinnen i universum, ännu mindre av det lägsta sinnet av alla, människans sinne. Fastän det evolverande från djurriket härstammande sinnet av naturen är Gudsökande är det inte ensamt och av sig självt medfött gudkännande.

12. MÖNSTER OCH FORM — SINNETS DOMINANS

Utvecklingen av mekanismer antyder och anger den dolda närvaron och dominansen av skapande sinne. Förmågan hos det dödliga intellektet att föreställa sig, formge och skapa automatiska mekanismer påvisar de högre, skapande och målinriktade kvaliteterna i människans sinne som det dominerande inflytandet på planeten. Sinnet sträcker sig alltid ut mot att:

1. Skapa materiella mekanismer.
2. Upptäcka dolda mysterier.
3. Utforska avlägsna situationer.

forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response. Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

42:11.6 (482.4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the originative or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482.5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482.6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. PATTERN AND FORM — MIND DOMINANCE

42:12.1 (483.1) The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

- 42:12.2 (483.2) 1. Creation of material mechanisms.
- 42:12.3 (483.3) 2. Discovery of hidden mysteries.
- 42:12.4 (483.4) 3. Exploration of remote situations.

4. Formulera mentala system.

5. Uppnå visdomsmål.

6. Uppnå andenivåer.

7. Förverkliga gudomliga bestämmelser —
suprema, ultimata och absoluta.

Sinnet är alltid kreativt. Sinnesutrustningen hos ett enskilt djur, en dödlig, en morontia-varelse, en uppstigande ande eller en som uppnår finaliteten kan alltid åstadkomma en lämplig och användbar kropp för den levande varelseidentiteten. Men närvaroföreteelsen av en personlighet eller mönstret för en identitet är inte som sådan en manifestation av energi, vare sig fysisk, sinnesmässig eller andlig. Personlighetsformen utgör en levande varelses mönster-aspekt; den innebär arrangerandet av energierna, och detta, plus liv och rörelse, utgör den skapade varelsens mekanism för existens.

Även andevarelser har form, och dessa andeformer (mönster) är verkliga. Även de högsta typerna av andepersonligheter har form — personlighetsnärvaro som i varje avseende kan jämföras med de dödligas kroppar på Urantia. Nästan alla varelser som påträffas i de sju superuniverserna har form. Men det finns några få undantag från denna allmänna regel: Tankeriktarna förefaller att sakna form tills de har fusionerat med sina dödliga anslutnas överlevande själar. Hos Ensamma Budbärare, Inspirerade Treenighetsandar, Personliga Medhjälpare till den Oändlige Anden, Gravitationsbudbärare, Transcendental Upptecknare och vissa andra kan någon form inte heller urskiljas. Dessa är dock typiska för de få undantagen; det stora flertalet har en äkta personlighetsform, en form som individuellt är karakteristisk och som kan igenkännas och särskiljas från andra personligheter.

Förbindelsen med det kosmiska sinnet och de biträdande sinnesandarnas verksamhet utvecklar en lämplig fysisk boning för den evolverande människovarelse. På samma sätt individualiserar morontiasinnet morontiaformen för alla dödliga överlevande. Så som den dödliga kroppen är personlig och karakteristisk för varje människovarelse, så kommer också morontiaformen att vara högst individuell och tillräckligt karakteristisk för det skapande sinne som behärskar den. Det finns inte två morontiaformer som är mera lika varandra än två människokroppar. Morontiastyrkans Övervakare ansvarar för och de tjänstgörande seraferna tillhandahåller det odifferentierade morontiamaterial med vilket morontialivet kan börja fungera. Och efter morontialivet finner man att andeformerna är lika olika, personliga och karakteristiska för sina respektive innehavare med andesinne.

I en materiell värld tänker ni att kroppen har en ande, men vi anser att anden har en kropp. De materiella ögonen är sannerligen fönster för själen som har fötts av ande. Anden är arkitekten, sinnet är byggaren, kroppen är den materiella byggnaden.

De fysiska, andliga och sinnesmässiga energierna påverkar inte som sådana och i sitt rena tillstånd helt varandra som aktualer i de fenomenella universerna. I Paradiset är de tre energierna jämställda, i Havona koordinerade, medan man på de finita aktiviteternas

42:12.5 (483.5) 4. Formulation of mental systems.

42:12.6 (483.6) 5. Attainment of wisdom goals.

42:12.7 (483.7) 6. Achievement of spirit levels.

42:12.8 (483.8) 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

42:12.9 (483.9) Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mindal, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

42:12.10 (483.10) Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:12.11 (483.11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

42:12.12 (483.12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

42:12.13 (484.1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of finite activities there must

universumnivåer måste möta alla variationer av materiell, sinnesmässig och andlig dominans. I icke-personliga situationer i tid och rymd förefaller den fysiska energin att vara förhärskande, men det ser också ut att ju mera andesinnets funktion närmar sig gudomlighet i syftet och suprematet i handlingen desto mera blir andefasen dominerande; så att på den ultimata nivån kan andesinnet bli nästan fullständigt dominerande. På den absoluta nivån är anden förvisso dominerande. Och därifrån utåt genom tidens och rymdens riken varhelst en gudomlig anderealitet är närvarande och närhelst ett reellt andesinne fungerar, tenderar det alltid att produceras en materiell eller fysisk motsvarighet till denna anderealitet.

Anden är den skapande realiteten; den fysiska motsvarigheten är återspeglings i tid och rymd av anderealiteten, den fysiska återverkan av andesinnets skapande verksamhet.

Sinnet härskar universellt över materien samtidigt som det i sin tur reagerar för andens ultimata överinsyn. Och hos den dödliga människan kan endast det sinne som villigt underkastar sig andens ledning hoppas på att överleva den dödliga tillvaron i tid och rymd som ett odödligt barn i den eviga andevärlden hos den Supreme, den Ultimate och den Absolute: den Infinite.

[Framfört på anmodan av Gabriel av en Mäktig Budbärare i tjänst i Nebadon.]

be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

^{42:12.14 (484.2)} The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

^{42:12.15 (484.3)} Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-space existence as an immortal child of the eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate, and the Absolute: the Infinite.

^{42:12.16 (484.4)} [Presented by a Mighty Messenger on duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

Kapitel 43. Konstellationerna

⇐ 042

Urantiaboken

044 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 43 KONSTELLATIONERNA

Sektioner

Introduktion

1. Konstellationens högkvarter
2. Konstellationens styrelse
3. De Högsta i Norlatiadek
4. Mötesberget — Dagarnas Trogna
5. Edentiafäderna sedan Lucifers uppror
6. Guds trädgårdar
7. Univitatierna
8. Edentias träningsvärldar
9. Medborgarskap på Edentia

PAPER 43 THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction

1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitalia
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

Introduktion

URANTIA betecknas i allmänhet som 606 i Satania i Nebadons Norlatiadek, vilket betyder den sexhundra sjätte bebodda planeten i lokalsystemet Satania, beläget i konstellationen Norlatiadek, en av de ett hundra konstellationerna i lokaluniversumet Nebadon. Då konstellationerna representerar den första indelningen av ett lokaluniversum förenar deras härskare lokalsystemen av bebodda planeter med lokaluniversumets centrala administration i Salvington och genom återspeglning med superadministrationen hos Dagarnas Forna i Uversa.

Styrelsen för er konstellation är belägen i en klunga av 771 arkitektoniska sfärer av vilka den mittersta och största är Edentia, sätet för Konstellationsfädernas, de Högstas i Norlatiadek, administration. Själva Edentia är ungefär ett hundra gånger så stor som er värld. De sjuttio större sfäerna som omger Edentia är cirka tio gånger Urantias storlek, medan de tio satelliter som kretsar kring var och en av dessa sjuttio världar är ungefär så stora som Urantia. Dessa 771 arkitektoniska sfärer är helt jämförbara i storlek med motsvarande i andra konstellationer.

Tideräkningen och avståndsmätningen i Edentia är desamma som i Salvington, och likt sfärerna i universumets huvudstad är konstellationens högkvarteretsvärldar till fullo försedda med alla klasser av himmelska intelligenser. Allmänt taget avviker dessa

INTRODUCTION

^{43:0.1 (485.1)} URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

^{43:0.2 (485.2)} The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large as your world. The seventy major spheres surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

^{43:0.3 (485.3)} Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of celestial intelligences. In general, these personalities are

personligheter inte särskilt mycket från dem som har beskrivits i samband med universumets administration.

Övervakningsseraferna, den tredje klassen av änglar i lokaluniversumet, är förordnade till tjänst i konstellationerna. De har sitt högkvarter på huvudstadssfärerna och bedriver en omfattande verksamhet i de omgivande världarna för morontiaträning. I Norlatiadek bebos de sjuttio större sfärerna och de sju hundra mindre satelliterna av univitierna, konstellationens stadigvarande medborgare. Alla dessa arkitektoniska världar förvaltas helt av de olika grupperna av infödda varelser, till större delen öppnbara men inkluderande de effektiva spirongerna och de vackra spornagierna. Då det ligger i mittpunkten av morontiaträningens program är morontialivet i konstellationerna, vilket ni kanske kan vänta er, både typiskt och idealiskt.

1. KONSTELLATIONENS HÖGKVARTER

Det finns rikligt med fascinerande högslätter på Edentia, vidsträckta höjder av fysisk materia som är krönte med morontialiv och överhöljda av andlig prakt, men det finns inga sådana ojämna och klippiga bergskedjor som på Urantia. Det finns tiotusentals glittrande sjöar och tusende och åter tusende förenande vattendrag, men det finns inga stora oceaner eller forsande floder. Endast högländerna saknar dessa yströmmar.

Vattnet på Edentia och liknande arkitektoniska sfärer är inte annorlunda än vattnet på de evolutionära planeterna. Vattensystemen på sådana sfärer finns både på ytan och under ytan och fuktigheten cirkulerar ständigt. Edentia kan kringseglas via dessa olika vattenvägar fastän den huvudsakliga kommunikationsleden utgörs av atmosfären. Andevarelser färdas naturligt ovanför sfärens yta medan morontiaarelserna och de materiella varelserna använder materiella och semimateriella medel för att färdas i atmosfären.

Edentia och dess tillhörande världar har en verklig atmosfär, den vanliga blandningen av tre gaser som är kännetecknande för dessa arkitektoniska skapelser och som består av de två grundämnen i Urantias atmosfär samt en morontiasgas som lämpar sig för morontiaarelser att andas. Men fastän denna atmosfär är både materiell och morontial, förekommer inga stormar eller orkaner; inte heller existerar sommar och vinter. Denna avsaknad av atmosfäriska störningar och årstidsväxlingar gör det möjligt att göra allt som finns utomhus mycket vackert i dessa speciellt skapade världar.

Högländerna på Edentia är storslagna fysiska landskap, och deras skönhet förhöjs av den ändlösa ymnigheten av liv som sträcker sig över hela deras längd och bredd. Med undantag för några få ganska isolerade strukturer finns det inga verk av skapade varelsers händer på dessa högländer. Materiella och morontiala utsmyckningar är begränsade till bostadsområdena. De mindre höjderna är säten för speciella residens och är vackert utsmyckade med både biologisk och morontial konst.

På toppen av den sjunde höglandsplatån är Edentias uppståndelsesalar belägna, och där vaknar de

not very different from those described in connection with the universe administration.

43:0.4 (485.4) The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitiata, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

43:1.1 (485.5) Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

43:1.2 (486.1) The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric passage.

43:1.3 (486.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas suitable for the respiration of morontia creatures. But while this atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

43:1.4 (486.3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

43:1.5 (486.4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia,

uppstigande dödliga som hör till den modifierade uppstigningsklassens andra grad. Dessa kamrar där de skapade varelserna sammansätts på nytt står under Melkisedekarnas övervakning. Den första av Edentias mottagningsfärer har också (likt planeten Melkisedek nära Salvington) speciella uppståndelsesalar där de dödliga som hör till de modifierade uppstigningsklasserna sammansätts på nytt.

Melkisedekarna upprätthåller också två specialhögskolor på Edentia. Den ena, nödfallsskolan, ägnar sig åt studiet av problem som kommer sig av upproret i Satania. Den andra, utgivningsskolan, ägnar sig åt att bemästra de nya problem som uppstår av det faktum att Mikael utförde sin sista utgivning i en av världarna i Norlatiadek. Den senare högskolan grundades för nästan fyrtiotusen år sedan, omedelbart efter Mikael's meddelande att Urantia hade utvalts till den värld där hans sista utgivning skulle ske.

Glashavet, mottagningsområdet på Edentia, är nära det administrativa centret och omgivet av högkvarterets amfiteater. Kring detta område finns styrelsecentren för de sjuttio avdelningarna för konstellationsangelägenheter. Hälften av Edentia är indelat i sjuttio triangulära delar vilkas gränser sammanlöper vid högkvarteretsbyggnaderna i sina respektive sektorer. Återstoden av denna sfär är en enda väldig naturpark, Guds trädgårdar.

Fastän hela planeten är öppen för dig att utforska kommer du under dina periodiska besök på Edentia att tillbringa den mesta tiden i den administrativa triangel vars nummer motsvarar numret på den värld du då är fast bosatt i. Du är alltid välkommen som observatör i de lagstiftande församlingarna.

Morontiaområdet som är anvisat för uppstigande dödliga bosatta på Edentia är beläget i det mellersta området av den trettiofemte triangeln och gränsar till finaliternas högkvarter i den trettiosjätte triangeln. Univitaternas allmänna högkvarter upptar ett enormt område i den trettiofjärde triangelns mellersta region bredvid det bostadsområde som har reserverats för morontiamedborgarna. Av dessa arrangemang framgår det kanske att åtgärder har vidtagits för att hårbärgera åtminstone sjuttio större grupperingar av himmelskt liv, samt också att vart och ett av dessa sjuttio triangulära områden korrelerar med någon av de sjuttio större sfärerna för morontiaträning.

Edentias glashav är en enda väldig rund kristall med en omkrets av ca ett hundrasextio kilometer och ett djup om ca fyrtioåttio kilometer. Denna magnifika kristall tjänar som mottagningsfält för alla transportserafer och andra varelser som kommer från platser utanför sfären; ett sådant glashav underlättar storligen transportserafernas landning.

Ett kristallfält av detta slag finns i nästan alla arkitektoniska världar; och det tjänar många syften förutom sitt dekorativa värde. Det används för att åskådliggöra återspeglning från superuniversumet för samlade grupper och som en faktor i samband med energitransformationstekniken för att modifiera strömmarna i rymden och för att anpassa andra inkommande strömmar av fysisk energi.

wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

^{43:1.6 (486.5)} The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

^{43:1.7 (486.6)} The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

^{43:1.8 (486.7)} During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

^{43:1.9 (486.8)} The morontia area assigned to ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-sixth triangle. The general headquarters of the univitatia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

^{43:1.10 (487.9)} The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

^{43:1.11 (487.2)} A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. KONSTELLATIONENS STYRELSE

Konstellationerna är ett lokaluniversums autonoma enheter, ty varje konstellation administreras enligt sina egna lagföreskrifter. När Nebadons domstolar sitter till doms över universumangelägenheter avgörs alla interna ärenden i enlighet med de lagar som gäller för ifrågavarande konstellation. Dessa juridiska avgöranden i Salvington, tillsammans med konstellationernas lagföreskrifter verkställs av lokalsystemens administratörer.

Konstellationerna fungerar sålunda som legislativa eller lagstiftande församlingar medan lokalsystemen tjänar som verkställande eller förverkligande enheter. Regeringen i Salvington är den högsta juridiska och koordinerande myndigheten.

Fastän den högsta juridiska funktionen ligger hos lokaluniversumets centrala administration finns det två underordnade men betydande domstolar vid högkvarteret i varje konstellation, Melkisedekarnas råd och den Högstes domstol.

Alla juridiska problem genomgås först av Melkisedekarnas råd. Tolv av dem som hör till denna klass och som haft erforderlig erfarenhet på de evolutionära planeterna och i systemhögkvarterets världar ges behörighet att gå igenom bevismaterialet, ta del av bemötanden och formulera utkast till domslut, som går vidare till den Högstes, den regerande Konstellationsfaderns domstol. Avdelningen för de dödliga vid denna senare domstol består av sju domare som alla är uppstigna dödliga. Ju högre upp i universumet ni stiger, desto säkrare blir ni dömda av dem som hör till er egen art.

Konstellationens lagstiftande organ är indelat i tre grupper. Konstellationens lagstiftningsprogram tar sin början i de uppstigandes underhus, en grupp som leds av en finalit och som består av ett tusen dödliga representanter. Varje system utser tio medlemmar till denna rådpläggande församling. På Edentia är detta organ för närvarande inte fulltaligt.

Lagstiftarnas mellersta kammare består av serafskarorna och deras medarbetare, andra barn till lokaluniversumets Moderande. Denna grupp har ett hundra medlemmar som utses av de övervakande personligheter som leder dessa varelsers olika aktiviteter då de verkar inom konstellationen.

Konstellationslagstiftarnas rådgivande eller högsta organ utgörs av överhuset — de gudomliga Sönernas hus. Denna kår väljs av de Högsta Fäderna och omfattar tio medlemmar. Endast Söner med speciell erfarenhet kan tjäna i detta överhus. Det är fråga om en faktainsamlare och tidsbesparande grupp som mycket effektivt betjänar de båda lägre avdelningarna av den lagstiftande församlingen.

Lagstiftarnas gemensamma råd består av tre medlemmar från var och en av dessa olika grenar av konstellationens rådpläggande församling och leds av den regerande yngre Högste. Denna grupp godkänner den slutliga formen för alla lagbestämmelser och ger informationsutspidarna tillstånd att offentliggöra dem.

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

^{43:2.1 (487.3)} The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

^{43:2.2 (487.4)} Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

^{43:2.3 (487.5)} While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

^{43:2.4 (487.6)} All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

^{43:2.5 (487.7)} The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

^{43:2.6 (487.8)} The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such beings as they function within the constellation.

^{43:2.7 (488.1)} The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

^{43:2.8 (488.2)} The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The

Godkännande från denna suprema kommission gör alla lagföreskrifter till rikets lag; kommissionens avgöranden är slutliga. De kungjorda lagföreskrifterna från Edentia utgör den grundläggande lagstiftningen i hela Norlatiadek.

3. DE HÖGSTA I NORLATIADEK

Konstellationens härskare hör till Vorondadek-klassen bland lokaluniversumets söner. När de förordnas till aktiv tjänst i lokaluniversumet, som konstellationshärskare eller annat, är dessa Söner kända som de Högsta emedan de förkroppsligar den högsta administrativa visdomen i förening med den mest framsynta och intelligenta lojaliteten bland alla Guds Söner i lokaluniverserna. Deras personliga integritet och grupplojalitet har aldrig blivit ifrågasatt; inget missnöje bland Vorondadeksönerna har någonsin förekommit i Nebadon.

Åtminstone tre Vorondadeksöner förordnas av Gabriel som Högste till varje konstellation i Nebadon. Den ledande medlemmen bland dessa tre är känd som Konstellationsfadern och hans två medarbetare som den äldre Högste och den yngre Högste. En Konstellationsfader regerar i tio tusen standardår (ca 50.000 urantiaår) efter att tidigare ha tjänat som yngre respektive äldre medarbetare under lika långa perioder.

Psalmisten visste att Edentia styrdes av tre Konstellationsfäder och talade följaktligen om deras bostad i pluralis: "En ström går fram, vars flöden ger glädje åt Guds stad, den heligaste platsen för de Högstas boningar."

Under alla tidsåldrar har det på Urantia rått en stor förvirring beträffande de olika universumhärskarna. Många senare lärare förväxlade sina vaga och obestämda stamgudar med de Högsta Fäderna. Ännu senare slog hebréerna samman alla dessa himmelska härskare till en sammansatt Gudom. En lärare förstod att de Högsta inte var de Suprema Härskarna, ty han sade: "Den som vistas på den Högstes hemliga plats, han vilar under den Allsmäktiges skugga." I skrifterna på Urantia är det ibland mycket svårt att veta vem termen "Högste" avser. Men Daniel förstod till fullo dessa saker. Han sade: "Den Högste råder över människors riken och upphöjer vem han vill till att härska över dem."

Konstellationsfäderna tar föga befattning med individerna på en bebodd planet, men de är nära associerade med de av konstellationens legislativa och lagberedande funktioner som i så hög grad berör varje dödlig ras och nationell grupp i de bebodda världarna.

Fastän konstellationsregimen står mellan er och universumadministrationen har ni som individer i vanliga fall föga beröring med konstellationsstyrelsen. Ert stora intresse skulle normalt rikta sig mot lokalsystemet, Satania; men temporärt är Urantia nära knutet till konstellationshärskarna på grund av vissa system- och planetförhållanden som har sin upprinnelse i Lucifers uppror.

De Högsta på Edentia övertog vissa faser av planetarisk auktoritet i de upproriska världarna vid tiden

approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

43:3.1 (488.3) The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

43:3.2 (488.4) At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation Father* and his two associates as the *senior Most High* and the *junior Most High*. A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

43:3.3 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and accordingly spoke of their abode in the plural: "There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs."

43:3.4 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term "Most High." But Daniel fully understood these matters. He said, "The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will."

43:3.5 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal race and national group of the inhabited worlds.

43:3.6 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

43:3.7 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain phases of planetary authority on the rebellious worlds at

för Lucifers utbrytning. De har fortsatt att utöva denna makt och Dagarnas Forna bekräftade för länge sedan detta övertagande av kontrollen över dessa egensinniga världar. De kommer utan tvivel att fortsätta att utöva denna självpåtagna behörighet så länge Lucifer lever. Mycket av denna behörighet skulle vanligen i ett lojalt system ligga i Systemhärskarens händer.

Men även på ett annat sätt blev Urantia speciellt anknuten till de Högsta. När Mikael, Skaparsonen, befann sig på sitt avslutande utgivningsuppdrag övervakades alla Urantias angelägenheter som berörde Mikael utgivning direkt av de Högsta i Norlatiadek emedan Lucifers efterträdare inte hade full behörighet i lokalsystemet.

4. MÖTESBERGET — DAGARNAS TROGNA

Det högst heliga mötesberget är boplatsen för Dagarnas Trogna, Paradistreenighetens representant som verkar på Edentia.

Denne Dagarnas Trogna är en Treenighetsson från Paradiset, och han har vistats på Edentia som Immanuelns personliga representant allt sedan högkvarterstvärlden skapades. Ständigt står Dagarnas Trogna vid Konstellationsfädernas högra sida för att ge dem råd, men han erbjuder aldrig råd utan att bli ombedd därtill. Paradisets höga Söner tar aldrig del i skötseln av lokaluniversumets ärenden annat än på anhållan av de tjänstförrättande härskarna över sådana domäner. Men allt det som en Dagarnas Förenande är för en Skaparson, det samma är en Dagarnas Trogna för de Högsta i en konstellation.

Residenset som tillhör Dagarnas Trogna på Edentia är konstellationscentrum för paradissystemets kommunikation och informationsinsamling utanför universumet. Dessa Treenighetssöner med sina staber av personligheter från Havona och Paradiset är, i förening med de övervakande Dagarnas Förenande, i direkt och ständig kontakt med sin klass överallt i alla universer, även i Havona och Paradiset.

Det heligaste berget är utsökt vackert och underbart utrustat, men Paradissonens egentliga bostad är anspråkslös i jämförelse med de Högstas centrala boning och de omgivande sjuttio strukturer som utgör Vorondadeksönernas residensenhet. Dessa byggnader är avsedda endast för boende; de är helt avskilda från högkvarterets administrationsbyggnader varifrån konstellationens ärenden sköts.

Residenset som tillhör Dagarnas Trogna på Edentia är beläget norr om de Högstas residens och är känt som "Paradismötenas berg". På denna helgade högslätt samlas de uppstigande dödliga från tid till annan för att höra denne Paradisson berätta om de framåtskridande dödligas långa och spännande färd genom de en miljard fulländade världarna i Havona och därifrån vidare till de obeskrivbara fröjderna i Paradiset. Och det är vid dessa speciella samlingar på Mötesberget som de morontiadödliga blir närmare bekanta med de olika grupperna av personligheter med ursprung i centraluniversumet.

Då den förrädiske Lucifer, en gång Satanius härskare, kungjorde sina anspråk på utvidgade

the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

^{43:3.8 (489.3)} But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF DAYS

^{43:4.1 (489.4)} The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

^{43:4.2 (489.5)} This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

^{43:4.3 (489.6)} The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

^{43:4.4 (489.7)} The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings wherein the affairs of the constellation are transacted.

^{43:4.5 (489.8)} The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the "mount of Paradise assembly." On this consecrated highland the ascending mortals periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

^{43:4.6 (490.1)} The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased

befogenheter försökte han åsidosätta alla högre klasser av Söner från lokaluniversumets förvaltningsstruktur. Han bestämde sig i sitt hjärta och sade: "Jag skall upphöja min tron ovanför Guds Söner; jag skall sitta på mötesberget i norr; jag skall vara lik den Högste."

De hundra Systemhärskarna kommer vid vissa tider till konklaverna på Edentia för att diskutera konstellationens välfärd. Efter upproret i Satania brukade ärker rebellerna i Jerusem komma upp till dessa samlingar i Edentia alldeles så som de hade gjort vid tidigare tillfällen. Och man kunde inte finna något sätt att stoppa denna arroganta oförskämdhet förrän efter Mikael's utgivning på Urantia och sedan han hade tagit till sig den obegränsade suveräniteten i hela Nebadon. Aldrig sedan den dagen har dessa syndens anstiftare tillåtits ta del i de lojala Systemhärskarnas rådplågningar på Edentia.

Att forna tiders lärare hade vetskap om dessa saker framgår av följande uppteckning: "Och det hände sig en dag att Guds Söner kom och trädde fram inför de Högsta, och Satan kom också med bland dem och trädde fram." Och det är ett faktum som här konstateras oberoende av det sammanhang där det råkar förekomma.

Sedan Kristi seger har hela Norlatiadek hållit på att bli renat från synd och rensat från rebeller. En tid före Mikael's köttsliga död försökte den fallne Lucifers medarbetare Satan delta i en sådan konklav på Edentia, men den hårdnande stämningen mot rebellerna hade nått den punkt där sympatins dörrar så gott som universellt hade tillslutits så att det inte längre fanns någon plattform för motståndarna från Satania. När det inte finns någon öppen dörr för det onda att komma in genom, finns det inget tillfälle för synden att få fotfäste. Alla hjärtans dörrar i hela Edentia stängdes för Satan; han avvisades enhälligt av de församlade Systemhärskarna, och det var vid detta tillfälle som Människosonen "såg Satan falla ned från himlen såsom en ljungeld".

Efter Lucifers uppror har en ny konstruktion uppförts nära Dagarnas Trognas residens. Denna tillfälliga byggnad är högkvarter för den Högstes förbindelseofficer, som fungerar i nära kontakt med Paradissonen som rådgivare till konstellationsstyrelsen i alla ärenden som gäller principer och attityder hos Dagarnas klass gentemot synd och uppror.

5. EDENTIAFÄDERNA SEDAN LUCIFERS UPPROR

Rotationen mellan de Högsta på Edentia upphörde vid tiden för Lucifers uppror. Vi har nu samma härskare som befann sig i tjänst på den tiden. Vi sluter oss till att något byte av dessa härskare inte kommer att ske förrän Lucifer och hans kompanjoner har blivit slutligt undanskaffade.

Konstellationens styrelse har emellertid utvidgats så att den omfattar tolv Söner av Vorondadekarnas klass. Dessa tolv är följande:

1. Konstellationsfadern. Den nuvarande Högste härskaren i Norlatiadek är nummer 617.318 i Vorondadekarnas serie i Nebadon. Han tjänade i många

jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: "I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High."

43:4.7 (490.2) The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

43:4.8 (490.3) That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: "And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them." And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

43:4.9 (490.4) Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael's death in the flesh the fallen Lucifer's associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of Man "beheld Satan fall as lightning from heaven."

43:4.10 (490.5) Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

43:5.1 (490.6) The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

43:5.2 (490.7) The present government of the constellation, however, has been expanded to include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

43:5.3 (490.8) 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many

konstellationer i vårt lokaluniversum innan han tog sig an sina plikter på Edentia.

2. Den äldre Högste medarbetaren.

3. Den yngre Högste medarbetaren.

4. Den Högste rådgivaren, Mikael's personliga representant sedan han har uppnått ställningen som Mästarson.

5. Den Högste verkställaren, Gabriels personliga representant stationerad på Edentia allt sedan Lucifers uppror.

6. Den Högste ledaren för de planetariska observatörerna, ledaren för Vorondadekobservatörerna som är stationerade i de isolerade världarna i Satania.

7. Den Högste skiljedomaren, Vorondadeksonen som har ombetrotts uppgiften att reglera alla svårigheter som är en följd av upproret inom konstellationen.

8. Den Högste nödfallsadministratören, Vorondadeksonen som har i uppgift att anpassa nödfallsbestämmelserna, utfärdade av den lagstiftande församlingen i Norlatiadek, till de av upproret isolerade världarna i Satania.

9. Den Högste medlaren, Vorondadeksonen som har förordnats att harmonisera de speciella av utgivningen förorsakade regleringarna på Urantia med konstellationens rutinadministration. Förekomsten av vissa ärkeängla-aktiviteter och talrika andra former av oregelbunden omvårdnadsverksamhet på Urantia, samt de Lysande Aftonstjärnornas speciella aktiviteter i Jerusem gör denne Sons verksamhet nödvändig.

10. Den Högste domaradvokaten, ordföranden för nödfallsdomstolen som ägnar sig åt att reglera de speciella problem i Norlatiadek som kommer sig av förvirring till följd av upproret i Satania.

11. Den Högste förbindelseofficeren, Vorondadeksonen som har knutits till Edentias härskare men förordnats som speciell rådgivare hos Dagarnas Trogna beträffande det bästa sättet att följa vid skötseln av problem som hänför sig till uppror och de skapades illlojalitet.

12. Den Högste ledaren, ordföranden för nödfallsrådet på Edentia. Alla personligheter som har förordnats till Norlatiadek på grund av omvälvningen i Satania bildar nödfallsrådet, och dess ordförande är en Vorondadekson med speciellt stor erfarenhet.

Häri ingår inte de talrika Vorondadekar, sändebud från konstellationerna i Nebadon och andra, som även är bosatta på Edentia.

Allt sedan Lucifers uppror har Edentiafäderna haft en speciell omsorg om Urantia och de andra isolerade världarna i Satania. Långt tillbaka i tiden insåg profeten Konstellationsfädernas styrande hand i nationernas angelägenheter. "När den Högste fördelade till nationerna deras arvslott, när han åtskildde Adams söner, då utstakade han gränserna för folken."

Varje värld som har isolerats eller försatts i karantän har en Vorondadekson som observatör. Han deltar inte i den planetariska administrationen utom då han beordras av Konstellationsfadern att intervensera i

constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

43:5.4 (490.9) 2. The senior Most High associate.

43:5.5 (491.1) 3. The junior Most High associate.

43:5.6 (491.2) 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

43:5.7 (491.3) 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

43:5.8 (491.4) 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

43:5.9 (491.5) 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

43:5.10 (491.6) 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

43:5.11 (491.7) 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusem, necessitates the functioning of this Son.

43:5.12 (491.8) 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek growing out of the confusion consequent upon the Satania rebellion.

43:5.13 (491.9) 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

43:5.14 (491.10) 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

43:5.15 (491.11) And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

43:5.16 (491.12) Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. "When the Most High divided to the nations their inheritance, when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people."

43:5.17 (491.13) Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the

nationernas angelägenheter. I själva verket är det just denne Högste observatör som "råder över människors riken". Urantia är en av Norlatiadeks isolerade världar, och en Vorondadekobservatör har varit stationerad på planeten allt sedan Caligastias förräderi. När Makiventa Melkisedek verkade i semimateriell gestalt på Urantia visade han respektfull vördnad för den Högste observatören som då var i tjänst, ty det är skrivet: "Och Melkisedek, konungen i Salem, var präst åt den Högste". Melkisedek uppenbarade denne Högste observatörs förhållanden för Abraham när han sade: "Och välsignad vare den Högste, som har givit dina fiender i din hand".

6. GUDS TRÄDGÅRDAR

I synnerhet systemhuvudstäderna är förskönade med materiella mineralstrukturer medan universumhögkvarteren mera återspeglar den andliga härligheten, men konstellationernas huvudstäder representerar toppen av morontiaaktiviteter och levande utsmyckningar. I konstellationernas högkvarterstvärldar används levande utsmyckningar mera allmänt, och det är denna ymnighet av liv — denna botaniska konstfärdighet — som gör att dessa världar kallas "Guds trädgårdar".

Omkring hälften av Edentia är ägnad åt de Högstas utsökta trädgårdar, och dessa trädgårdar hör till lokaluniversumets mest fascinerande morontiaskapelser. Detta förklarar varför ovanligt vackra platser i de bebodda världarna i Norlatiadek så ofta kallas "Edens lustgård".

I mitten av denna storslagna trädgård finns de Högstas helgedom för gudsdyrkan. Psalmisten måste ha vetat någonting om detta, ty han skrev: "Vem skall gå upp på de Högstas höjd? Vem skall stå på denna heliga plats? Den som har obesudlade händer och ett rent hjärta, den som icke förhävt sin själ till fåfänga och icke svurit falskt." I denna helgedom leder de Högsta var tionde dag, på vilodagen, hela Edentia i andäktigt kontemplation av Gud den Supreme.

De arkitektoniska världarna har tio former av materiellt liv. På Urantia finns det växt- och djurliv, men i en sådan värld som Edentia finns det tio former av materiellt liv. Om ni betraktade dessa tio former av liv på Edentia, skulle ni snabbt klassificera de tre första som växter och de tre sista som djur, men det vore helt omöjligt för er att förstå sig på naturen av de fyra mellanliggande formerna av förökande och fascinerande livsformer.

Även det liv som klart hör till djurriket skiljer sig mycket från det som finns i de evolutionära världarna. Skillnaden är så stor att det är helt omöjligt att för de dödliga beskriva den unika karaktären och tillgivna naturen hos dessa icke-talande varelser. Det finns tusende och åter tusende levande varelser som ni omöjligen kan föreställa er. Hela djurvärlden är av en helt annan karaktär än de oförfinade djurarterna på de evolutionära planeterna. Hela denna djurvärld är emellertid högst intelligent och utomordentligt nyttig, och alla de olika arterna är förvånansvärt vänliga och rörande sällskapliga. Det finns inga köttätande varelser i dessa arkitektoniska världar; det finns ingenting på hela Edentia som skulle göra någon levande varelse rädd.

affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who "rules in the kingdoms of men." Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most High observer then on duty, as it is written, "And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High." Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, "And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand."

6. THE GARDENS OF GOD

43:6.1 (492.1) The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of life — botanic artistry — that causes these worlds to be called "the gardens of God."

43:6.2 (492.2) About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called "the garden of Eden."

43:6.3 (492.3) Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: "Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully." At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

43:6.4 (492.4) The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

43:6.5 (492.5) Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

Växtlivet är också mycket olik växtlivet på Urantia, och det består av både materiella och morontiella arter. De materiella växterna har den karakteristiska gröna färgsättningen, men morontiamotsvarigheterna till växtliv har en violett- eller orkidéfärgad anstrykning med varierande nyanser och skiftningar. En sådan morontivegetation är en ren energigröda; när den äts uppkommer inga rester.

Då dessa arkitektoniska världar är utrustade med tio former av fysiskt liv, för att inte tala om morontivariationerna, erbjuder de väldiga möjligheter till biologisk försköning av landskapet och de materiella och morontiella strukturerna. De himmelska artisanerna leder de infödda spornagierna i detta omfattande arbete med botanisk dekorerings och biologisk utsmyckning. Medan era konstnärer måste ty sig till död färg och livlös marmor för att åskådliggöra sina tankar använder de himmelska artisanerna och univitatierna oftast levande material för att framföra sina idéer och fånga sina ideal.

Om ni njuter av blommor, buskar och träd på Urantia då blir det en fest för era ögon att se den botaniska skönheten och blomsterpraktiken i Edentias himmelska trädgårdar. Det övergår dock min beskrivningsförmåga att försöka överföra till det dödliga sinnet en riktig uppfattning om skönheten i de himmelska världarna. Sannerligen, ögat har inte sett sådana härligheter som väntar er vid ankomsten till dessa världar som ingår i de dödligas uppstigningsäventyr.

7. UNIVITATIERN

Univitatierna är de stadigvarande medborgarna på Edentia och dess tillhörande världar, och de sjuhundrasjuttio världar som omger konstellationshögkvarteret står alla under deras överinseende. Dessa Skapersonens och den Skapande Andens barn projiceras på ett existensplan mellan det materiella och det andliga, men de är inte morontiaavarelser. Dessa infödda på var och en av Edentias sjuttio större sfärer har alla olika synliga gestalter, och de morontiadödliga får sina morontiakroppar intonade till att motsvara univitatiernas uppåtgående skala varje gång de flyttar från en av Edentias sfärer till en annan på sin stegvisa väg från värld nummer ett till värld nummer sjuttio.

I andligt avseende är univitatierna alla likartade; intellektuellt varierar de på samma sätt som de dödliga; till gestalten påminner de mycket om det morontiella existensstadiet, och de har skapats till att fungera i sjuttio olika personlighetsklasser. Var och en av dessa univitatieklasser uppvisar tio större variationer i intellektuell aktivitet, och var och en av dessa olika intellektuella typer förestår de speciella tränings- och kulturskolorna för progressiv yrkesmässig eller praktisk samhällstillvändning på någon av de tio satelliter som kretsar runt Edentias varje större värld.

Dessa sju hundra mindre världar är tekniska sfärer för praktisk utbildning i hur hela lokaluniversumet fungerar, och de är öppna för alla klasser av förståndsvarelser. Dessa träningskolor för speciella färdigheter och teknisk kunskap drivs inte uteslutande för uppstigande dödliga, fastän morontiaeleverna utgör

43:6.6 (492.6) The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

43:6.7 (492.7) Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic beautification of the landscape and of the material and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univitalia more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

43:6.8 (493.1) If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. THE UNIVITATIA

43:7.1 (493.2) Univitalia are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univitalia each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

43:7.2 (493.3) Spiritually, the univitalia are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univitalia exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia worlds.

43:7.3 (493.4) These seven hundred minor worlds are technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students

den allra största gruppen bland alla dem som deltar i dessa övningskurser. När du tas emot i någon av de sjuttio större världarna för samhällskultur ges du omedelbart rätt att besöka även var och en av de tio omgivande satelliterna.

I de olika goodwillkolonierna är de flesta omväxlingsledare uppstigande morontiadödliga, men univitierna representerar den största gruppen associerad med de himmelska artisanernas kår i Nebadon. I hela Orvonton kan inga andra varelser utanför Havona än abandonterna i Uversa mäta sig med univitierna i fråga om konstnärlig färdighet, social anpassningsförmåga och koordinerande skicklighet.

Dessa konstellationsmedborgare är inte egentliga medlemmar av artiskåren, men de arbetar gärna med alla grupper och bidrar mycket till att övergångskulturens storartade artistiska möjligheter huvudsakligen förverkligas på konstellationsvärldarnas sfärer. De fungerar inte bortom gränserna för konstellationens högkvartersvärldar.

8. EDENTIAS TRÄNINGSVÄRLDAR

Den fysiska utrustningen på Edentia och dess omgivande sfärer är närapå fulländad; de kan knappast mäta sig med den andliga storslagenheten på Salvingtons sfärer, men de överstiger vida praktiken i Jerusems träningsvärldar. Alla dessa Edentias sfärer får sin energi direkt från de universella rymdströmmarna, och deras enorma styrkesystem — både materiella och morontieella — övervakas och fördelas skickligt av konstellationscentren med bistånd av en kompetent kår av Ledande Fysiska Övervakare och Morontiestyrkans Övervakare.

Den tid det tar att vistas i de sjuttio träningsvärldarna för övergångsskedets morontiakultur, som hör till Edentia-eran i den dödlighets uppstigning, är den stabilaste perioden i en uppstigande dödlighets livsskede på vägen upp till ställningen som finalit; det är verkligen typiskt morontialiv. Fastän du stäms om varje gång du förflyttas från en större kulturvärld till en annan bibehåller du samma morontiakropp, och det förekommer inga perioder då personligheten är medvetlös.

Din vistelse på Edentia och dess tillhörande sfärer upptas i huvudsak av att bemästra gruppetiken, hemligheten med angenäma och givande förhållanden mellan de olika universum- och superuniversumklasserna av intelligenta personligheter.

I mansoniavärldarna avslutade du förenhetligandet av den evolverande dödliga personligheten; i systemhuvudstaden uppnådde du medborgarskap i Jerusem och fick villigheten att underkasta jaget den disciplin som gruppaktiviteter och koordinerade företag förutsätter; men nu i konstellationens träningsvärldar kommer du att uppnå din evolverande morontiapersonlighets verkliga sociala anpassning. Detta himmelska kulturella tillägnande består i att lära sig hur man:

1. Lever lyckligt och arbetar effektivt med tio olika morontiaföljeslagare, medan tio sådana grupper förenas till ett kompani om ett hundra medlemmar och vidare till en kår om ett tusen medlemmar.

constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture, you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

43:7.4 (493.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitiata represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandoners can equal the univitiata in artistic skill, social adaptability, and co-ordinating cleverness.

43:7.5 (493.6) These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

43:8.1 (493.7) The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

43:8.2 (494.1) The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

43:8.3 (494.2) Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

43:8.4 (494.3) On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement consists in learning how to:

43:8.5 (494.4) 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

2. Med glädje vistas hos och hjärtligt samarbetar med tio univitatier som, fastän de intellektuellt är lika som morontiaarelserna, är mycket olika i alla andra avseenden. Och sedan måste ni fungera med denna grupp om tio då den koordinerar sig med tio andra familjer, som i sin tur förenas till en kår om ett tusen univitatier.

3. Uppnår samtidig anpassning till både morontiaföljeslagare och dessa univatievärdar; tillägnar sig förmågan att frivilligt och effektivt samarbeta med sin egen klass av varelser i nära arbetsgemenskap med en något annorlunda grupp av förståndsvarelser.

4. Medan man sålunda fungerar socialt tillsammans med varelser som är lika och olika en själv, uppnår intellektuell harmoni med och yrkesmässigt anpassar sig till bägge grupperna av medarbetare.

5. Medan man uppnår tillfredsställande social anpassning av personligheten på intellektuella och yrkesinriktade nivåer, ytterligare fulländar förmågan att leva i nära kontakt med likartade och något olikartade varelser på ett sådant sätt att irritationen och förtrytelsen ständigt minskar. Omväxlingsledarna bidrar genom sina gruppsspelaktiviteter mycket till uppnåendet av denna färdighet.

6. Jämkar alla dessa olika förfaranden för social anpassning så att de främjar den progressiva koordineringen av uppstigningen till Paradiset; ökar universuminsikten genom att förbättra förmågan att fatta de eviga målbetydelser som finns dolda i dessa till synes obetydliga aktiviteter i tid och rymd.

7. Sedan bringar alla dessa förfaranden för mångsidig social anpassning till en höjdpunkt genom att samtidigt höja den andliga insikten, så som den anknyter till förstärkandet av alla faser av personlig förmåga genom andlig förening och morontiakoordinering i grupp. Intellektuellt, socialt och andligen inte endast fördubblar två moraliska varelser sina personliga potentialer för universumuppnåelse genom partnerskapförfarandet; de närmast fyrdubblar sina resultat- och prestationsmöjligheter.

Vi har beskrivit den sociala anpassningen i Edentia som en morontiadödligs förbindelse med en familjegrupp av univitatier, där gruppen består av tio intellektuellt olika individer, samtidigt med en liknande förbindelse med tio morontiaföljeslagare. Men i de första sju större världarna lever endast en uppstigande dödlig med tio univitatier. I den andra gruppen av sju större världar vistas två dödliga hos varje grupp av tio infödda, och så vidare tills på den sista gruppen av sju större sfärer tio morontiaarelser bor tillsammans med tio univitatier. Då du lär dig att bättre umgås med univatierna kommer du att tillämpa denna förbättrade etik i ditt förhållande till dina framåtskridande morontiaföljeslagare.

I egenskap av uppstigande dödliga njuter ni av er vistelse i Edentias framstegsvärldar, men ni upplever inte den personliga tillfredsställelsens hänförelse som kännetecknar er första kontakt med universumärenden i systemhögkvarteret eller er avskedsberöring med dessa realiteter i universumets sista huvudstadsvärldar.

43.8.6 (494.5) 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univitalia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitalia.

43.8.7 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitalia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

43.8.8 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

43.8.9 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

43.8.10 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43.8.11 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

43.8.12 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitalia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univitalia. On the second group of seven major worlds two mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univitalia. As you learn how better to socialize with the univitalia, you will practice such improved ethics in your relations with your fellow morontia progressors.

43.8.13 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. MEDBORGARSKAP PÅ EDENTIA

9. CITIZENSHIP ON EDENTIA

Efter gradueringen från värld nummer sjuttio bosätter sig de uppstigande dödliga på Edentia. De uppstigande deltar nu för första gången i "Paradisets möten" och hör berättelsen om sin vittomspännande karriär, så som den beskrivs av en av Dagamas Trogna, den första som de har mött av de Suprema Personligheterna med treenighetsursprung.

Hela denna vistelse i konstellationens träningsvärldar, kulminerande i medborgarskap på Edentia, är en period av sann och himmelsk salighet för morontiaframskridarna. Under hela din vistelse i systemets världar evolverade du från nästan ett djur till en morontiaavarelse; du var mera materiell än andlig. På Salvingtons sfärer evolverar du från en morontiaavarelse till en sann ande; du är då mera andlig än materiell. Men i Edentia är de uppstigande halvvägs mellan sitt tidigare och sitt framtida tillstånd, halvvägs på sin utveckling från evolutionärt djur till uppstigande ande. Under hela din vistelse på Edentia och dess världar är du "såsom änglarna"; du går ständigt framåt men bibehåller hela tiden din allmänna och typiska morontiasstatus.

Denna tid då de uppstigande dödliga vistas i konstellationen är den mest enhetliga och stabila tiden under hela morontiaframskridandets livsskede. Denna erfarenhet utgör den förändliga sociala anpassningsträningen för de uppstigande. Den motsvarar den förfinalitiska andliga erfarenheten i Havona och den förabsonita träningen i Paradiset.

De uppstigande dödliga på Edentia är i huvudsak sysselsatta med sina uppdrag på de sjuttio efter varandra följande univativvärldarna. De tjänar också i olika bemärkelser på själva Edentia, främst i samband med konstellationens program som gäller grupper, rasers, nationers och planeters välfärd. De Högsta är inte så mycket engagerade i att främja individuellt framåtskridande i de bebodda världarna; de styr i människors riken mer än i enskilda individers hjärtan.

Och den dag då du är färdig att lämna Edentia för livsskedet i Salvington kommer du att stanna upp och blicka tillbaka på en av de vackraste och mest vederkvikande av alla dina träningsperioder på den här sidan av Paradiset. Men all denna härlighet kommer endast att förstärkas under din uppstigning inåt och med din tilltagande förmåga att i större utsträckning uppskatta gudomliga betydelser och andliga värden.

[Avfattat under beskydd av Malavatia Melkisedek.]

43:9.1 (495.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the "assemblies of Paradise" and hear the story of their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

43:9.2 (495.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual than material. But on Edentia, ascenders are midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are "as the angels"; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

43:9.3 (495.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

43:9.4 (495.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univativ worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms of men rather than in the hearts of individuals.

43:9.5 (495.7) And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

43:9.6 (496.1) [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

Kapitel 44. De himmelska artisanerna

⇐ 043

Urantiaboken

045 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 44

DE HIMMELSKA ARTISANERNA

Sektioner

Introduktion

1. De himmelska musikerna
2. De himmelska återgivarna
3. De gudomliga byggarna
4. Tankeupptecknarna
5. Energibehandlarna
6. Formgivarna och utsmyckarna
7. Harmoniarbetarna
8. De dödligas strävan och morontiaframgångar

PAPER 44

THE CELESTIAL ARTISANS

SECTIONS

Introduction

1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

Introduktion

BLAND goodwillkolonierna i högkvartersvärldarna i universumet och dess olika delar finner man den unika klass av olikartade personligheter som kallas de himmelska artisanerna. Dessa varelser är morontiarikenas och de lägre anderikenas mästerliga konstnärer och artisaner. De är andar och semiandar sysselsatta med morontiautsmyckning och andligt förskönande. Dessa artisaner är utspridda över hela storuniversum — de finns i högkvartersvärldarna i superuniverserna, lokaluniverserna, konstellationerna och systemen samt på alla sfärer som har etablerats i ljus och liv; men deras huvudsakliga verksamhetsområde är i konstellationerna och i synnerhet i de sjuhundra sjuttio världar som omger varje högkvarterssfär.

Fastän deras arbete kan vara nästan ofattbart för det materiella sinnet är det viktigt att förstå att morontia- och andevärldarna inte saknar egna former av ädel konst och överjordisk kultur.

De himmelska artisanerna har inte skapats som sådana; de är en utvald och rekryterad kår av varelser som består av vissa lärarpersonligheter födda i centraluniversumet och av deras volontärelever och som har utvalts bland de uppstigande dödliga och talrika andra himmelska grupper. Den ursprungliga lärarkåren bestående av dessa artisaner förordnades en gång av den Oändlige Anden i samverkan med de Sju Härskarandarna och bestod av sjutusen instruktörer

INTRODUCTION

44:0.1 (497.1) AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

44:0.2 (497.2) Though their work may be almost incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal cultures.

44:0.3 (497.3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one

från Havona, ett tusen till var och en av de sju divisionerna av artisaner. Börjande med denna kärntrupp har detta briljanta organ av skickliga arbetare för ande- och morontiauppgifter utvecklat sig under tidernas förlopp.

Vilken morontiapersonlighet eller vilket andeväsen som helst kan vinna inträde i de himmelska artisanernas kår; dvs. varje varelse vars rang ligger under de medfött gudomliga Sönerna. Guds uppstigande söner från de evolutionära sfärerna kan efter sin ankomst till morontiavärldarna söka inträde till artisanakåren, och om de är tillräckligt begåvade kan de välja en sådan levnadsbana för en längre eller kortare period. Men ingen kan ansluta sig till de himmelska artisanerna för mindre än en tusenårsperiod, ett tusen år enligt superuniversumtid.

Alla himmelska artisaner registreras i superuniversernas högkvarter men leds av morontiaövervakarna i lokaluniversernas huvudstäder. De förordnas till någon av följande sju större aktivitetsgrupper av morontiaövervakarnas centrala kår som verkar i varje lokaluniversums högkvartersvärld:

1. Himmelska musiker.
2. Himmelska återgivare.
3. Gudomliga byggare.
4. Tankeupptecknare.
5. Energibehandlare.
6. Formgivare och utsmyckare.
7. Harmoniarbetare.

De ursprungliga lärarna i dessa sju grupper härstammade alla från de fulländade världarna i Havona, och i Havona finns mönstren, mönsterstudierna för alla faser och former av andekonstnärlig verksamhet. Fastän det är en jättelik uppgift att försöka överföra dessa konstformer från Havona till världarna i rymden har de himmelska artisanerna förbättrat sin teknik och sitt utförande för varje tidsålder. Som vid alla andra faser i uppstigningsskedet fordras det att de som är mest avancerade på något område ständigt delar med sig av sin överlägsnare kunskap och skicklighet till sina sämre lottade kamrater.

I mansoniavärldarna får ni för första gången se en skymt av dessa transplanterade konstformer, och deras skönhet och er uppskattning av denna skönhet ökar och blir klarare ända tills ni står i andehallarna i Salvington och beskådar dessa inspirerande mästerverk gjorda av anderikenas himmelska artister.

Alla dessa aktiviteter i morontia- och andevärldarna är verkliga. För andevarelser är andevärlden verklighet. För oss är den materiella verkligheten mera överklig. De högre formerna av andar går utan hinder genom vanlig materia. Höga andar reagerar inte för någonting materiellt, med undantag för vissa grundenergier. För materiella varelser är andevärlden mer eller mindre överklig; för andevarelser är den materiella världen nästan helt överklig, endast en skugga av anderealiteternas substans.

Enbart med andesynden kan jag inte förnimma den

thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:0.4 (497.4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:0.5 (497.5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

- 44:0.6 (497.6)* 1. Celestial Musicians.
- 44:0.7 (497.7)* 2. Heavenly Reproducers.
- 44:0.8 (497.8)* 3. Divine Builders.
- 44:0.9 (497.9)* 4. Thought Recorders.
- 44:0.10 (498.1)* 5. Energy Manipulators.
- 44:0.11 (498.2)* 6. Designers and Embellishers.
- 44:0.12 (498.3)* 7. Harmony Workers.

44:0.13 (498.4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

44:0.14 (498.5) You will first begin to glimpse these transplanted arts of Havona on the mansion worlds, and their beauty and your appreciation of their beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

44:0.15 (498.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

44:0.16 (498.7) I cannot, with exclusive spirit vision,

byggnad där denna berättelse översätts och upptecknas. En Gudomlig Rådgivare från Uversa som råkar stå vid min sida uppfattar ännu mindre av dessa rent materiella skapelser. Vi uppfattar hur dessa materiella strukturer ser ut för er genom att betrakta en andemotsvarighet som våra åtföljande energitransformerare presenterar för vårt sinne. Denna materiella byggnad är egentligen inte verklig för mig, en andevarelse, men den är naturligtvis mycket verklig och mycket användbar för materiella dödliga.

Det finns vissa typer av varelser som har förmågan att urskilja vad som är verkligt både för varelserna i andevärlden och i de materiella världarna. Till denna klass hör de så kallade fjärde varelserna bland Havonaservitalerna och de fjärde varelserna bland medlarna. Änglarna i tid och rymd har också förmågan att urskilja både andevarelser och materiella varelser såsom även de uppstigande dödliga har efter frigörelsen från det köttsliga livet. Efter att ha nått de högre andliga nivåerna kan de uppstigande känna igen materiella, morontiella och andliga realiteter.

Här med mig finns också en Mäktig Budbärare från Uversa, en uppstigen med Riktaren fusionerad före detta dödlig, och han ser er sådana som ni är, och samtidigt ser han den Ensamma Budbäraren, supernafen och andra himmelska varelser som är närvarande. Aldrig under er långa uppstigning förlorar ni förmågan att känna igen era förbindelser från tidigare existenser. Alltid medan ni stiger upp längs livets steg inåt bibehåller ni förmågan att känna igen och umgås med medvarelserna från era tidigare och lägre erfarenhetsnivåer. Varje ny omvandling eller uppståndelse för in ytterligare en grupp av andevarelser i ert synfält utan att på minsta sätt fränta er förmågan att känna igen era vänner och bekanta från tidigare tillstånd.

Allt detta görs möjligt i upplevelsen hos de uppstigande dödliga av den inre Tankeriktarens verksamhet. Genom att Tankeriktarna bevarar kopiorna av erfarenheterna från hela ert liv kan ni vara förvissade om att aldrig förlora någon sann egenskap som ni en gång hade; och dessa Riktare gör hela färden med er, som en del av er, i verkligheten som ni.

Men jag har föga hopp om att för det materiella sinnet kunna beskriva de himmelska artisanernas arbete. Jag är tvungen att ständigt förvanska tanken och förvränga språket i ett försök att för det dödliga sinnet öppna verkligheten i dessa morontiahandlingar och närapå andefenomen. Ert förstånd kan inte fatta och ert språk är otillräckligt för att beskriva dessa semiandektiviteters betydelse, värde och inbördes förhållanden. Jag påbörjar detta försök att upplysa människosinnet om dessa realiteter fullt medveten om hur ytterst omöjligt det är för mig att vara särskilt framgångsrik i detta företag.

Jag kan endast försöka skissera en grov parallell mellan de dödligas materiella aktiviteter och de himmelska artisanernas mångahanda funktioner. Om människoraserna på Urantia vore mera avancerade inom konst och andra kulturella färdigheter kunde jag gå ett steg vidare i ett försök att rikta människosinnet från det materiella till det morontiella. Ungefär allt vad jag kan hoppas kunna åstadkomma är att inskräpa att dessa handlingar i morontia- och andevärldarna är verkliga.

perceive the building in which this narrative is being translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

44:0.17 (498.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

44:0.18 (498.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

44:0.19 (498.10) All this is made possible in the experience of ascending mortals by the action of the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as *you*.

44:0.20 (499.1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

44:0.21 (499.2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the reality of these transactions of the morontia and the

spirit worlds.

1. DE HIMMELSKA MUSIKERNA

Med den begränsade omfattning som de dödligas hörsel har kan ni knappast bilda er en uppfattning om morontiamelodier. Det finns rentav ett materiellt område av vackert ljud, som människans hörselsinne inte uppfattar, för att inte nämna morontia- och andeharmonins ofattbara vidd. Andemelodierna är inte materiella ljudvågor utan andepulseringar som tas emot av de himmelska personligheternas ande. Det finns en vidd i omfattningen och en själ i uttrycksformen samt en storslagenhet i utförandet, förenade med sfärernas melodi, vilka ligger helt bortom människans fattning. Jag har sett miljoner hänryckta varelser hållas i sublim extas medan områdets melodi strömmade in över andeenergin i de himmelska strömkretsarna. Dessa underbara melodier kan radieras till de yttersta delarna av ett universum.

De himmelska musikerna är sysselsatta med att åstadkomma himmelsk harmoni genom att behandla följande andekrafter:

1. Andligt ljud — avbrytanden av andeströmmen.

2. Andligt ljus — reglering och intensifiering av ljuset i de morontia och andliga världarna.

3. Energikollisioner — melodier som åstadkoms genom skicklig behandling av morontia- och andeenergierna.

4. Färgsymfonier — melodier av morontiafärgtoner; detta räknas till det främsta som de himmelska musikerna åstadkommer.

5. Harmoni av associerade andar — själva arrangerandet och associerandet av olika klasser av morontia- och andevarelser åstadkommer majestätiska melodier.

6. Tankemelodier — att tänka andliga tankar kan bli så fulländat att det brister ut i Havonas melodier.

7. Rymdens musik — med lämplig inställning kan melodierna från andra sfärer tas in på universumets utsändningskretsar.

Det finns över ett hundratusen olika sätt att behandla ljud, färg och energi, förfaranden som kan jämföras med människans användning av musikinstrument. Era dansgrupper representerar utan tvivel ett primitivt och groteskt försök av materiella varelser att närma sig den himmelska harmoni som åstadkoms av varelsers placering och ordnandet av personligheter. De övriga fem formerna av morontiamelodier uppfattas inte av de materiella kropparnas sensoriska mekanism.

Harmoni, musiken från de sju nivåerna av melodisk associering, är andekommunikationens enaste universella kod. Musiken, så som de dödliga på Urantia förstår den, når sitt högsta uttryck i skolorna i Jerusem, systemhögkvarteret, där semimateriella varelser undervisas i ljudets harmonier. Dödliga reagerar inte för de andra formerna av morontiamelodier och himmelsk

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

44:1.1 (499.3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499.4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

44:1.3 (499.5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.

44:1.4 (499.6) 2. *Spiritual light* — the control and intensification of the light of the morontia and spiritual realms.

44:1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44:1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44:1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44:1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44:1.10 (500.1) There are over one hundred thousand different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

44:1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia

harmoni.

Uppskattningen av musik på Urantia är både fysisk och andlig; och era människomusiker har gjort mycket för att höja smaken för musik från era tidigaste förfäders barbariska entonighet till de högre nivåerna av ljudets uppskattning. Majoriteten av de dödliga på Urantia reagerar för musik i så stor utsträckning med de materiella musklerna och så föga med sinnet och anden; det har emellertid skett en stadig förbättring när det gäller uppskattningen av musik under mer än trettiofem tusen år.

Klangfull synkopering representerar en övergång från den primitiva människans musikaliska entonighet till era musikskapares uttrycksfulla harmoni och meningsfulla melodier under senare tider. Dessa tidigare typer av rytm stimulerar det musikälskande sinnet att reagera utan att medföra ett utövande av de högre intellektuella sinnesförmågorna för uppskattandet av harmonier, och mera allmänt tilltalar de därför omogna eller andligen slöa individer.

Den bästa musiken på Urantia är endast ett flyktigt eko av den fantastiska musik som de himmelska medarbetarna till era musikskapare hörde; men musikskaparna lämnade endast brottstycken av dessa harmonier av morontiakrafter bevarade som musikaliska melodier av ljudharmonier. Ande-morontiamusik använder sig inte sällan av alla sju uttrycks- och återgivningsformer, och därför är människosinnet mycket handikappat vid varje försök att reducera dessa melodier från de högre sfärerna till enbart musikens noter. En sådan strävan är ungefär som att försöka återge ljudet från en stor orkester med hjälp av ett enda musikinstrument.

Fastän ni har sammanställt en del vackra melodier på Urantia har ni inte framskridit musikaliskt närmelsevis så långt som på många av era grannplaneter i Satania. Om Adam och Eva fortsättningsvis hade levt då hade ni haft verklig musik; men harmonins gåva som var så stor i deras natur har blivit så uttunnad av släktdrag med omusikaliska tendenser att endast i ett av tusen dödligas liv finner man någon större uppskattning av harmonierna. Men var inte nedstämda; en dag kan en verklig musikskapare framträda på Urantia och hela folk bli hänryckta av de underbara tonerna i hans melodier. En enda sådan människovarelse kunde ändra kursen för en hel nation, rentav för hela den civiliserade världen. Det är bokstavligen sant att "melodin har makt att förändra hela världen". För evigt förblir musiken det universella språket för människor, änglar och andar. Harmoni är talet i Havona.

2. DE HIMMELSKA ÅTERGIVARNA

Den dödliga människan kan knappast hoppas på mer än en mager och förvrängd uppfattning om de himmelska återgivarnas funktioner, som jag måste försöka belysa genom den grova och begränsade symboliken i ert materiella språk. Ande-morontiavärlden har tusen och ett ting av supremt värde, ting värda att återges men okända på Urantia, upplevelser av den kategori av aktiviteter som knappast "runnit människan i hågen", dessa realiteter som Gud har i väntan för dem som överlever det köttliga livet.

melody and celestial harmony.

44:1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

44:1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of the higher intellectual powers of harmony appreciation and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

44:1.14 (500.5) The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

44:1.15 (500.6) While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, "melody has power a whole world to transform." Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

44:2.1 (500.7) Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly "entered into the mind of man," those realities which God has in waiting for those who survive

Det finns sju grupper av himmelska återgivare, och jag skall försöka belysa deras arbete med följande klassificering:

1. Sångarna — harmoniserarna som återger särskilda harmonier från det förgångna och uttolkar den nuvarande tidens melodier. Men allt detta sker på morontianivån.

2. Färgarbetarna — de ljusets och skuggans artister som ni kanske skulle kalla tecknare och målare, artister som förevigar flyktiga scener och tillfälliga episoder för framtida morontiaförmöjelse.

3. Ljusavbildarna — de som gör upptagningarna av de verkliga semiandenfenomenen; filmens levande bilder utgör en mycket grov illustration av detta.

4. Framförarna av de historiska skådespelen — de som dramatiskt återger de avgörande händelserna i universumets hävdar och historia.

5. De profetiska artisterna — de som projicerar historiens innebörd in i framtiden.

6. Berättarna av livets historia — de som för vidare livserfarenhetens mening och betydelse. Projicerandet av nuvarande personliga erfarenheter in i framtida uppnåelsevärden.

7. De administrativa skådespelarna — de som åskådliggör regeringsfilosofins och det administrativa förfarandets bemärkelse, suveränitetens himmelska dramatiserare.

De himmelska återgivarna samverkar mycket ofta och effektivt med omväxlingsledarna i att kombinera återskapandet i minnet med vissa former av sinnesvila och personlighetsavledning. Före morontiakonklaverna och andesammankomsterna förenar sig dessa återgivare ibland i väldiga dramaföreställningar som skildrar syftet med sådana samlingar. Jag bevittnade nyligen en sådan storslagen presentation där mer än en miljon skådespelare framförde en följd av ett tusen scener.

De högre intellektuella lärarna och övergångsomvårdarna använder gärna och effektivt dessa olika grupper av återgivare i sina morontialla undervisningsaktiviteter. Men inte alla deras strävanden ägnas åt tillfälligt åskådliggörande; mycket, verkligen mycket av deras arbete är av permanent natur och kommer för alltid att bestå som en gåva till all framtid. Så mångkunniga är dessa artister att när de samlas i stor mängd kan de uppföra en hel tidsålder på nytt, och i samverkan med serafomvårdarna kan de faktiskt avbilda andevärldens eviga värden för de dödliga siarna i tiden.

3. DE GUDOMLIGA BYGGARNA

Det finns städer "vilkas byggmästare och skapare är Gud". I form av andemotsvarighet har vi allting som är bekant för er dödliga och uteslutande mera. Vi har hem, andebekvämligheter och morontianödvändigheter. För varje materiell tillfredsställelse som människor kan känna har vi tusentals andliga realiteter som berikar och vidgar vår tillvaro. De gudomliga byggmästarna fungerar

the life in the flesh.

44:2.2 (501.1) There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

44:2.3 (501.2) 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

44:2.4 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and transient episodes for future morontia enjoyment.

44:2.5 (501.4) 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude illustration.

44:2.6 (501.5) 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

44:2.7 (501.6) 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

44:2.8 (501.7) 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

44:2.9 (501.8) 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

44:2.10 (501.9) Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

44:2.11 (501.10) The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. THE DIVINE BUILDERS

44:3.1 (501.11) There are cities "whose builder and maker is God." In spirit counterpart we have all that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia necessities. For every material satisfaction which humans are capable of enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence.

i sju grupper:

1. De som planerar och bygger hem — de som konstruerar och omformar de boningar som har anvisats för enskilda individer och arbetsgrupper. Dessa morontia- och andeboningar är verkliga. De skulle vara osynliga för er korta synkrets, men för oss är de mycket verkliga och vackra. I viss utsträckning får alla andevarelser tillsammans med byggarna delta i planerandet och skapandet av vissa detaljer i sina morontia- och andeboningar. Dessa hem utrustas och utsmyckas enligt de behov som morontia- eller andevarelserna har som skall bo i dem. Det finns rikligt med variation och omfattande möjligheter till individuella uttrycksformer i alla dessa konstruktioner.

2. De som bygger arbetsutrymmen — de som är sysselsatta med att planera och uppföra byggnaderna för de reguljära och rutinmässiga arbetarna i ande- och morontiavärldarna. Dessa byggare kan jämföras med dem som uppför verkstäder och andra industriella anläggningar på Urantia. Övergångsvärldarna har en behövlig ekonomi som innebär ömsesidigt tjänande och specialiserad arbetsfördelning. Vi gör inte alla allting; det finns olikheter i uppgifterna bland morontia- och andevarelserna och de evolverande andarna, och dessa byggare av arbetsutrymmen bygger inte endast bättre verkstäder utan bidrar även till att arbetarnas yrkesskicklighet stiger.

3. De som bygger utrymmen för avkoppling. Enorma byggnader utnyttjas under viloperioderna. Dödliga skulle kalla detta för rekreation och i viss mening lek. Lämpliga utrymmen reserveras för omväxlingsledarna, humoristerna i morontiavärldarna, de övergångssfärer där träningen av uppstigande varelser som helt nyligen har förflyttats från de evolutionära planeterna sker. Även de högre andarna ägnar sig åt en viss form av tillbakablickande humor under sina perioder av andlig uppladdning.

4. De som bygger utrymmen för gudsdyrkan — de erfarna arkitekter som uppför ande- och morontiatemplen. Alla världar för de dödligas uppstigning har tempel för gudsdyrkan, och de är de mest utsökta skapelserna i morontiavärldarna och på andesfärerna.

5. De som bygger utrymmen för undervisning — de som bygger högkvarteren för morontiaträning och avancerad andelärdom. Vägen är alltid öppen för att införskaffa mera kunskap, att få ytterligare information om ens nuvarande eller framtida arbete samt för universellt kulturellt vetande, information avsedd att göra uppstigande dödliga till intelligentare och effektivare medborgare i morontia- och andevärldarna.

6. Morontiaplanerarna — de som bygger för den jämlika associeringen mellan alla personligheter från alla världar då de är närsomhelst närvarande på någon sfär. Dessa planerare samverkar med Morontiastyrkans Övervakare för att berika koordineringen av det framskridande morontialivet.

7. De som bygger allmänna utrymmen — de artisaner som planerar och bygger de samlingsplatser som är avsedda för annat än gudsdyrkan. Storslagna och magnifika är de allmänna samlingsutrymmena.

Fastän varken dessa strukturer eller deras utsmyckning skulle vara riktigt verkliga för de materiella

The divine builders function in seven groups:

44:3.2 (502.1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these constructions.

44:3.3 (502.2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:3.4 (502.3) 3. *The play builders*. Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:3.5 (502.4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

44:3.6 (502.5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge, information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontia planners* — those who build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:3.8 (502.7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

44:3.9 (502.8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory

dödligas sinnesuppfattning är de högst verkliga för oss. Ni skulle inte kunna se dessa tempel om ni kunde vara där i er köttsliga gestalt; ändå finns alla dessa supermateriella skapelser verkligen där och vi urskiljer dem helt klart och lika fullt njuter vi av dem.

4. TANKEUPPTECKNARNA

Dessa artisaner ägnar sig åt att bevara och återge världarnas högre tankar, och de fungerar i sju grupper:

1. Tankebevararna. Dessa artisaner ägnar sig åt att bevara de högre tankarna i världarna. I morontia-världarna samlar de verkligen själsverksamhetens pärlor. Innan jag först kom till Urantia såg jag uppteckningar och hörde informationsutsändningar om de idéer som en del stora tänkare på denna planet har givit upphov till. Tankeupptecknarna bevarar sådana nobla idéer på Uversa-språket.

Varje superuniversum har sitt eget språk som talas av dess personligheter och är förhärskande i alla dess sektorer. I vårt eget superuniversum kallas det uversiska. Varje lokaluniversum har också sitt eget språk. Alla de högre varelsklasserna i Nebadon är tvåspråkiga och talar både Nebadons och Uversas språk. När två individer från olika lokaluniverser träffas kommunicerar de på uversiska; om emellertid den ena av dem härstammar från ett annat superuniversum måste de ty sig till en tolk. I centraluniversumet finns det föga behov av ett språk; där råder fulländat och närapå fullkomligt samförstånd; där är det endast Gudarna man inte fullt förstår. Vi får lära oss att ett tillfälligt möte i Paradiset uppenbarar mera av ömsesidig förståelse än vad som kunde överföras med något av de dödligas språk på tusen år. Även i Salvington "känner vi liksom vi är själva kända".

Förmågan att översätta tanken till språk på morontia- och andesfärerna övergår de dödligas förstånd. Den hastighet med vilken vi överför tanken till en bestående uppteckning kan av uppteckningsexperterna höjas till den grad att motsvarigheten till över en halv miljon ord eller tankesymboler kan registreras på en minut av urantiatid. Dessa universumspråk är långt mer kompletta än språken i de evolverande världarna. Begreppssymbolerna i Uversa omfattar mer än en miljard tecken, fastän basalfabetet innehåller endast sjuttio symboler. Nebadonskan är inte fullt så utvecklad; bassymbolerna, eller alfabetet, omfattar fyrtioåtta tecken.

2. Begreppsupptecknarna. Denna andra grupp av upptecknare befattar sig med bevarandet av begreppsbilder, idémönster. Detta är en form av bestående uppteckning okänd i de materiella världarna, och med denna metod skulle jag kunna inhämta mera kunskap på en timme av er tid än vad ni skulle kunna inhämta genom att läsa vanlig skriven text under ett hundra år.

3. Ideografupptecknarna. Vi har motsvarigheten till både ert skrivna och talade ord, men för bevarandet av tankar använder vi vanligen begreppsavbildning och ideografiska förfaranden. De som bevarar ideografer

comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:4.1 (503.1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:4.2 (503.2) 1. *Thought preservers.* These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:4.3 (503.3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we "know as we are known."

44:4.4 (503.4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of reducing thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

44:4.5 (503.5) 2. *Concept recorders.* This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideograph recorders.* We have the equivalent of both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who

kan förbättra begreppsupptecknarnas arbete tusenfalt.

4. Vältalighetens främjare. Denna grupp av upptecknare är sysselsatt med att bevara tankar för återgivning genom vältalighet. Men på Nebadons språk skulle vi med en halv-timmes anförande kunna täcka hela livets innehåll hos en dödlig på Urantia. Ert enda hopp om att förstå dessa handlingar består i att stanna upp och tänka efter hur ert orediga och förvrängda drömliv fungerar — hur ni kan på några sekunder färdas genom flera år av erfarenhet i dessa nattliga fantasier.

Talarkonsten i andevärlden är ett av de utsökta nöjen som inväntar er som har hört endast de oslipade och stapplande högtidliga talen på Urantia. I orationerna i Salvinton och Edentia finns det en musikens harmoni och ett uttrycks välljud som är inspirerande bortom all beskrivning. Dessa brinnande tankar är som ädelstenar av skönhet i diadem av härlighet. Men jag kan inte göra det! Jag kan inte förmedla till människosinnet bredden och djupet av dessa realiteter i en annan värld!

5. Informationsutsändningsledarna. Utsändningarna från Paradiset, superuniverserna och lokaluniverserna står under allmän överinsyn av denna grupp av tankebevarare. De verkar som censorer, redaktörer och koordinators av det material som utsänds; de anpassar alla utsändningar från Paradiset till superuniversumet och anpassar och översätter Dagarnas Fornas utsändningar till de enskilda språken i lokaluniverserna.

Lokaluniversernas utsändningar måste också modifieras för att kunna tas emot av systemen och de enskilda planeterna. Överföringen av dessa rymdrapporter övervakas noggrant, och mottagaren sänder alltid en kopia tillbaka till avsändaren för att man skall kunna vara säker på att varje rapport har blivit rätt mottagen i varje värld i en viss strömkrets. Dessa informationsutsändningsledare är tekniska experter på användningen av rymdströmmar för informationsförmedlingens alla syften.

6. Rytmapptecknarna. Urantierna skulle utan tvivel beteckna dessa artisaner som poeter, fastän deras arbete avviker mycket från och nästan oändligt överstiger era poetiska prestationer. Rytme är mindre tröttsamt både för morontia- och andevarelser, och därför försöker man ofta såväl höja effektiviteten som öka nöjet genom att rytmiskt utföra många uppgifter. Jag kan bara hoppas att ni kunde få höra någon av de poetiska utsändningarna från sammankomsterna i Edentia och få njuta av färg- och tonrikedom hos konstellationens genier som är mästare på denna utsökta form av självuttryckande och social harmonisering.

7. Morontiaupptecknarna. Jag är villrådig om hur jag för det materiella sinnet ska kunna åskådliggöra funktionen för denna viktiga grupp av tankeupptecknare som har anvisats till arbetet med att bevara helhetsbilderna av olika grupperingar av morontiaangelägenheter och andetransaktioner; grovt illustrerat är de övergångsvärldarnas gruppfotografer. De bevarar för framtiden de avgörande händelserna och sammanhangen från dessa på varandra följande tidsepoker och förvarar dem i morontiaregisterhallarnas arkiv.

preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

44:4.7 (503.7)

4. *Promoters of oratory.* This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour's address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

44:4.8 (503.8)

The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvinton and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

44:4.9 (504.1)

5. *The broadcast directors.* The broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

44:4.10 (504.2)

The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

44:4.11 (504.3)

6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

44:4.12 (504.4)

7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. ENERGIBEHANDLARNÄ

Dessa intressanta och effektiva artisaner har att göra med varje slags energi: fysisk, sinnesmässig och andlig.

1. Den fysiska energins behandlare. Behandlarna av den fysiska energin tjänar under långa tider hos styrkeledarna och är experter på att behandla och kontrollera många faser av fysisk energi. De förstår sig på de tre grundströmmarna och de trettio underordnade energiformerna i superuniverserna. Dessa varelser är till omätbar hjälp för Morontiastryrkans Övervakare i övergångsvärldarna. De är ihärdiga utforskare av Paradisets kosmiska projektioner.

2. Sinnesenergin behandlare. Dessa är experter på kommunikation mellan morontia-varelser och andra typer av förståndsvarelser. Denna form av kommunikation mellan dödliga existerar praktiskt taget inte på Urantia. De är specialister som främjar förmågan hos de uppstigande morontia-varelserna att kommunicera med varandra, och deras arbete omfattar talrika enastående äventyr i intellektförbindelse vilka ligger långt bortom min förmåga att åskådliggöra för det materiella sinnet. Dessa artisaner är ivriga utforskare av den Oändliga Andens sinnesströmmar.

3. Den andliga energins behandlare. Behandlarna av andlig energi är en spännande grupp. Den andliga energin fungerar enligt bestämda lagar, just så som den fysiska energin. Det betyder att ett studium av andekraften leder till hållbara slutsatser och att den kan behandlas exakt liksom man kan de fysiska energierna. Det finns precis lika säkra och tillförlitliga lagar i andevärlden som de som råder i de materiella världarna. Under de senaste miljoner åren har många förbättrade förfaranden för intagandet av andlig energi åstadkommit av dessa utforskare av den Evige Sonens grundlagar som styr tillämpningen av andeenergin i förhållande till morontia- och andra klasser av himmelska varelser överallt i universerna.

4. Sammansättningsbehandlarna. Detta är en äventyrlig grupp av vältränade varelser som ägnar sig åt den funktionella associationen mellan de tre ursprungliga faserna av gudomlig energi manifesterade överallt i universerna som fysiska, sinnesmässiga och andliga energier. De är skarpsinniga personligheter som i verkligheten försöker upptäcka Gud den Supremes universumnärvaro, ty i denna Gudomspersonlighet måste det erfarenhetsmässiga förenandet av all gudomlighet i storuniversum ske. I viss utsträckning har dessa artisaner under senare tider haft någon mån av framgång.

5. Transportrådgivarna. Denna kår av tekniska rådgivare till transportseraferna är synnerligen framstående i att i samverkan med stjärnforskarna utarbeta ruttor och i övrigt assistera transportcheferna i rymdens världar. De är sfärernas trafikövervakare och de finns på alla bebodda planeter. Urantia betjänas av en kår om sjuttio transportrådgivare.

6. Förbindelseexperterna. Urantia betjänas likaså av tolv tekniker för interplanetariska och interuniversella förbindelser. Dessa varelser med lång erfarenhet är

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504.5) These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504.6) 1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

44:5.3 (504.7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their work embraces numerous unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

44:5.4 (505.1) 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

44:5.5 (505.2) 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

44:5.6 (505.3) 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

44:5.7 (505.4) 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These

experter när det gäller kunskapen om lagarna för utsändningar och störningar tillämpade på kommunikationen mellan de olika rikena. Denna kår befattar sig med alla andra former av rymdmeddelanden än de som Gravitationsbudbärarna och de Ensamma Budbärarna framför. På Urantia måste mycket av deras arbete ske över ärkeänglarnas strömkrets.

7. Vilolärarna. Gudomlig vila är förenad med förfarandet för intagning av andlig energi. Morontia- och andeenergin måste fyllas på alldeles lika bestämt som den fysiska energin, men inte av samma orsaker. Jag är nödtvungen att använda grova illustrationer i mina försök att upplysa er; i varje fall måste vi från andevärlden från tid till annan upphöra med våra vanliga aktiviteter och bege oss till lämpliga mötesplatser där vi går in i den gudomliga vilan och sålunda återställer våra sinande energier.

Ni får era första lektioner om dessa saker när ni har nått mansoniavärldarna efter att ni blivit morontia- och andevarelser och börjat få erfarenhet av de förfaranden som används vid andeärenden. Ni har vetskap om den innersta kretsen i Havona och om att pilgrimerna från rymden, sedan de genomkorsat de föregående kretsarna, måste föras in i Paradiset långa och vederkvickande vila. Detta är inte endast ett tekniskt krav för överföringen från livsskedet i tiden till tjänsten i evigheten, utan det är också en nödvändighet, en form av vila som fordras för att ersätta de energiförluster som åtföljer uppstigningserfarenhetens sista steg och för att lagra reserver av andestyrka för nästa skede i den ändlösa karriären.

Dessa energibehandlare fungerar också på hundratals andra sätt, alltför talrika för att katalogiseras, såsom att rådgöra med serafer, keruber och sanober beträffande de effektivaste sätten för intagning av energi och om hur man upprätthåller den gynnsammaste balansen av olikriktade krafter mellan de aktiva keruberna och de passiva sanoberna. På många andra sätt är dessa experter till hjälp för morontia- och andevarelser i deras försök att förstå den gudomliga vilan, som är så väsentlig för det effektiva utnyttjandet av grundenergierna i rymden.

6. FORMGIVARNA OCH UTSMYCKARNA

Hur jag önskar att jag kunde beskriva dessa enastående artisaners utsökta arbete! Varje försök att förklara andeutsmyskningsarbetet skulle i materiella sinnen endast återkalla era egna ömkliga, men aktningssärdade försök i denna riktning i sinnets och materians värld.

Fastän denna kår funktionellt omfattar över ett tusen underavdelningar indelas den i följande sju större huvudgrupper:

1. Färgformarna. Det är dessa som får de tio tusen färgtonerna av andeåterspeglning att brusande föra fram sina utsökta budskap om harmonisk skönhet. Det finns i människans erfarenhet ingenting annat än färguppfattningen som dessa aktiviteter kan jämföras med.

2. Ljudformarna. Andevågor av olika identitet och morontiavärdesättning avbildas av dessa som ger form

long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

^{44:5.8 (505.5)} 7. *The teachers of rest.* Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world must stop our regular activities periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

^{44:5.9 (505.6)} You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

^{44:5.10 (506.1)} These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

^{44:6.1 (506.2)} How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

^{44:6.2 (506.3)} This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

^{44:6.3 (506.4)} 1. *The craftworkers of color.* These are they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peal forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which these activities may be compared.

^{44:6.4 (506.5)} 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are depicted

åt det som ni skulle kalla ljud. Dessa impulser är i verkligheten de storslagna återspeglingsarna från de himmelska härskarornas bara och lysande andesjälar.

3. Känslöformarna. Dessa känslans förstärkare och förvarare är de som tar vara på morontiastämmningarna och gudomlighetskänslorna att studeras av tidens barn och för deras uppbyggelse samt för morontiaframskridares och avancerande andars inspiration och förskönande.

4. Doftkonstnärerna. Denna jämförelse av himmelska andeaktiviteter med det fysiska igenkännandet av kemiska dofter är verkligen olycklig, men de dödliga på Urantia skulle knappast kunna förstå denna verksamhet under något annat namn. Dessa artister skapar sina olika symfonier för uppbyggelse och glädje för de avancerande ljusets barn. Ni har ingenting på jorden som denna typ av andlig storslagenhet ens avlägset kan jämföras med.

5. Närvaroutsmyckarna. Dessa artisaner sysslar inte med konsten att utsmycka sig själv eller sätten att försköna de skapade. De ägnar sig åt att åstadkomma mångahanda och glädjefyllda reaktioner hos enskilda morontia- och andevarelser genom att dramatisera betydelsen av inbördes förhållanden genom de positionsvärden som ges åt olika morontia- och andeklasser vid de blandade framträdandena av dessa olikartade varelser. Dessa artister ordnar övermateriella varelser så som ni skulle arrangera levande musiknoter, dofter och synintryck och förenar dem därefter till lovprisande hymner.

6. Smakformarna. Och hur kan man berätta för er om dessa artister! Försiktigt kunde jag föreslå att de förbättrar morontiasmaken, och de försöker också höja uppskattningen av skönhet genom att skärpa de evolverande andesinnena.

7. Morontiasyntetiserarna. Dessa är mästertliga yrkesmän som, sedan alla andra har bidragit på sitt sätt, lägger till den kulminerande och avslutande finslipningen av morontiaframträdandena och sålunda åstadkommer en inspirerande framställning av det gudomligt vackra, en bestående inspiration för andevarelser och deras morontiamedarbetare. Ni måste dock vänta tills ni blir fria från er djurkropp innan ni kan börja bilda er en uppfattning om den artistiska glansen och estetiska skönheten i morontia- och andevärldarna.

7. HARMONIARBETARNA

Dessa artister befattar sig inte med musik, målning eller någonting liknande, vilket ni kanske skulle förmoda. De är sysselsatta med att behandla och organisera specialiserade krafter och energier som finns i andevärlden men som de dödliga inte känner till. Om jag hade den minsta lilla basis för jämförelse skulle jag försöka åskådliggöra detta enastående område av andeverksamhet, men jag förtvivlar — det finns inget hopp om att bibringa det dödliga sinnet denna sfär av himmelsk konstfärdighet. I alla fall det som inte kan beskrivas må antydvas ändå.

Skönhet, rytm och harmoni är intellektuellt associerade och andligen besläktade. Sanning, faktum och relation är intellektuellt oskiljaktiga och associerade

by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

^{44:6.5 (506.6)} 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

^{44:6.6 (506.7)} 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

^{44:6.7 (506.8)} 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

^{44:6.8 (506.9)} 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

^{44:6.9 (507.1)} 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. THE HARMONY WORKERS

^{44:7.1 (507.2)} These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be described may still be implied:

^{44:7.2 (507.3)} Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and

med de filosofiska uppfattningarna om skönhet. Godhet, rättfärdighet och rättvisa står filosofiskt i relation till varandra och är andligen förbundna tillsammans med levande sanning och gudomlig skönhet.

Kosmiska uppfattningar av sann filosofi, framställningar av himmelsk konstfärdighet eller de dödligas försök att skildra människans uppfattning av gudomlig skönhet kan aldrig vara helt tillfredsställande om framstegsförsök av en skapad varelse är oförenat. Dessa uttryck för den gudomliga längtan inom den evolverande varelsen kan vara intellektuellt sanna, emotionellt vackra och andligen goda; men den verkliga själen i uttryckandet saknas om inte dessa sanningens realiteter, skönhetens betydelser och godhetens värden förenas i konstnärens, vetenskapsmannens eller filosofens livserfarenhet.

Dessa gudomliga kvaliteter är fulländat och absolut förenade i Gud. Och varje människa eller ängel som känner Gud har potentialen för obegränsat uttryckande av sig själv på ständigt stigande nivåer av förenat självförverkligande genom det förfarande som innebär en aldrig upphörande strävan att bli lik Gud — genom att i den evolutionära erfarenheten erfarenhetsmässigt förena evig sanning, universell skönhet och gudomlig godhet.

8. DE DÖDLIGAS STRÄVAN OCH MORONTIAFRAMGÅNGAR

Fastän de himmelska artisanerna inte personligen arbetar på materiella planeter, såsom Urantia, kommer de från tid till annan från systemets högkvarter för att erbjuda hjälp åt av naturen begåvade individer bland de dödligas släkten. När de så förordnas arbetar dessa artisaner tillfälligt under överinsyn av de planetariska framstegsänglarna. Serafskarorna samarbetar med dessa artisaner för att försöka bistå de dödliga artister som har medfödda talanger och som också har Riktare med speciell och tidigare erfarenhet.

Det finns tre möjliga källor till speciell mänsklig förmåga: I grunden finns alltid den naturliga eller medfödda läggningen. Särskild förmåga är aldrig en godtycklig gåva av Gudarna; det finns alltid en nedärvd grund för varje framträdande talang. Förutom denna naturliga förmåga, eller hellre som ett tillägg till den, kan Tankeriktaren bidra med sin ledning hos de individer vilkas inre Riktare kanske har haft verkliga och äkta erfarenheter inom dessa områden i andra världar och hos andra dödliga varelser. I de fall då både människosinnet och den inre Riktaren är ovanligt skickliga kan andeartisanerna delegeras till att verka för harmoniserandet av dessa talanger och i övrigt assistera och inspirera dessa dödliga att försöka finna ständigt mer fulländade ideal och att försöka åskådliggöra dessa ideal på ett mera upphöjt sätt till uppbyggelse för hela världen.

Det finns ingen kastindelning i andeartisanernas led. Oberoende av hur ringa ert ursprung är får ni, om ni har förmåga och gåvan att kunna uttrycka den, tillräckligt med erkännande och vederbörlig uppskattning under er uppstigning längs stegen av morontiaerfarenhet och andlig uppnåelse. Det finns inte något handikapp av människans arvsanlag eller någon

associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

44:7.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

44:7.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA ACHIEVEMENTS

44:8.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

44:8.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *always* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

44:8.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the

brist i den dödligas omgivning som morontiaskedet inte till fullo kommer att kompensera och helt avlägsna. Och all den tillfredsställelse som den konstnärliga framgången och det uttrycksfulla självförverkligandet ger åstadkoms av era egna personliga strävanden under stegvis skeende framåtskridande. Till slut kan den evolutionära medelmåttighetens strävanden förverkligas. Fastän Gudarna inte godtyckligt fördelar talanger och förmåga till tidens barn sörjer de faktiskt för att all deras ädla längtan får sin tillfredsställelse och för att all människans hunger efter att uttrycka sig överjordiskt blir tillfredsställd.

Varje människovarelse borde emellertid minnas: Många ambitioner att glänsa, som gäcker de dödliga under deras köttliga liv, består inte hos dessa samma dödliga under deras morontia- och andelivsskede. De uppstigande morontiadödliga lär sig att socialt anpassa sina tidigare rent själviska önskningar och egoistiska ambitioner. Om ni emellertid, sedan ha förvärvat sann mota-insikt under morontialivsskedet ännu önskar göra det som ni så innerligt önskade att göra på jorden, men som omständigheterna så envist hindrade, då får ni för visso alla möjligheter att till fullo tillfredsställa era länge närda önskningar.

Innan uppstigande dödliga lämnar lokaluniversumet för att påbörja sitt andelivsskede kommer de att vara mättade när det gäller varje intellektuell, konstnärlig och samhällelig önskan eller sann ambition som någonsin kännetecknade deras dödliga eller morontieella existensplan. Detta innebär uppnåendet av jämlikhet i fråga om tillfredsställelse att uttrycka sig och förverkliga sig men inte uppnåendet av identisk erfarenhetsmässig status eller fullständigt utplånande av kännetecknande individualitet när det gäller skicklighet, teknik och uttryck. Men den nya andeskillnaden i fråga om personligt erfarenhetsmässigt uppnående blir inte på detta sätt utjämnad och förenhetligad förrän ni har genomgått den sista kretsen under livsskedet i Havona. Sedan möts Paradiset's invånare av nödvändigheten att anpassa sig till den personliga erfarenhetens absonita skillnad som kan utjämnas endast genom att man gruppvis uppnår det ultimata när det gäller skapade varelsers status — sjunde andestadiets bestämmelse för de dödliga finaliterna.

Detta är berättelsen om de himmelska artisanerna, detta kosmopolitiska organ av utomordentliga arbetare som gör så mycket för att försköna de arkitektoniska sfärerna med de konstnärliga återgivningarna av den gudomliga skönheten hos Skaparna i Paradiset.

[Avfattat av en Ärkeängel i Nebadon.]

morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

44:8.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true mota insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

44:8.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finaliters.

44:8.6 (508.4) And this is the story of the celestial artisans, that cosmopolitan body of exquisite workers who do so much to glorify the architectural spheres with the artistic portrayals of the divine beauty of the Paradise Creators.

44:8.7 (508.5) [Indited by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 45. Administrationen av lokalsystemet

⇨ 044

Urantiaboken

046 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 45 ADMINISTRATIONEN AV LOKALSYSTEMET

Sektioner

Introduktion

1. Övergångskulturens världar
2. Systemhärskaren
3. Systemstyret
4. De tjugofyra rådgivarna
5. De Materiella Sönerna
6. Adamernas träning av de uppstigande
7. Melchizedekarnas skolor

Introduktion

SATANIAS administrativa centrum består av en klunga arkitektoniska sfärer, femtiosju till antalet — Jerusem självt, de sju större satelliterna och de fyrtonio undersatelliterna. Jerusem, systemets huvudstad, är nästan hundra gånger större än Urantia fastän dess gravitation är en aning mindre. Jerusems större satelliter är de sju övergångsvärldarna, av vilka var och en är omkring tio gånger så stor som Urantia, medan de sju undersatelliterna till varje övergångssfär i stort sett är av samma storlek som Urantia.

De sju mansoniavärldarna är de sju subsatelliterna till övergångsvärld nummer ett.

Hela detta system bestående av femtiosju arkitektoniska världar har sin egen ljus-, värme-, vatten-, och energihushållning baserad på koordinering av Satantias Styrkecenter och Ledande Fysiska Övervakare enligt det etablerade förfarandet för fysiskt organiserande och arrangerande på dessa speciellt skapade sfärer. De blir också fysiskt omskötta och i övrigt underhållna av de infödda spornagierna.

1. ÖVERGÅNGSKULTURENS VÄRLDAR

De sju större världarna som kretsar kring Jerusem är i allmänhet kända som övergångskulturens sfärer. Deras härskare utnämns från tid till annan av det suprema verkställande rådet i Jerusem. Dessa sfärer

PAPER 45

THE LOCAL SYSTEM ADMINISTRATION

SECTIONS

Introduction

1. Transitional Culture Worlds
2. The System Sovereign
3. The System Government
4. The Four and Twenty Counselors
5. The Material Sons
6. Adamic Training of Ascenders
7. The Melchizedek Schools

INTRODUCTION

^{45:0.1 (509.1)} THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

^{45:0.2 (509.2)} The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

^{45:0.3 (509.3)} This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared for and otherwise maintained by the native spornagia.

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

^{45:1.1 (509.4)} The seven major worlds swinging around Jerusem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusem supreme executive council. These

är numrerade och namngivna enligt följande:

Nummer 1. Finalitvärlden. Detta är högkvarteret för finalitkåren i lokalsystemet, och det omges av mottagningsvärldarna, de sju mansoniavärldarna, koncentrerade helt på planen för de dödligas uppstigning. Finalitvärlden kan nås av invånarna i alla sju mansoniavärldar. Transportserafer för uppstigande personligheter fram- och tillbaka på dessa pilgrimsresor som är avsedda att utveckla deras tro på den slutliga bestämmelsen för övergångsdödliga. Fastän finaliterna och deras strukturer inte i vanliga fall kan uppfattas med morontiasyn, kommer ni att bli hänfört förtjusta när energiformarna och Morontiastråkans Övervakare från tid till annan gör det möjligt för er att för ett ögonblick se en skymt av dessa höga andepersonligheter som verkligen har fullbordat uppstigningen till Paradiset och som har återvänt till dessa samma världar, där ni påbörjar denna långa färd, som ett försäkrande bevis på att ni får och kan fullborda detta väldiga företag. Alla som vistas i mansoniavärldarna färdas till finalitvärlden åtminstone en gång om året för dessa möten där man får se finaliter.

Nummer 2. Morontiavärlden. Denna planet är högkvarteret för övervakarna av morontialivet och omges av sju sfärer på vilka morontialedarna tränar sina medarbetare och medhjälpare, både morontiaarelser och uppstigande dödliga.

Din färd genom de sju mansoniavärldarna innebär att du också framskrider genom dessa kulturella och sociala sfärer av tilltagande morontiakontakt. När du avancerar från den första till den andra mansoniavärlden blir du behörig att besöka övergångshögkvarteret nummer två, morontiavärlden, och så vidare. Och då du befinner dig på någon av dessa sex kultursfärer kan du, på inbjudan, besöka och observera vilken som helst av de sju omgivande världarna för tillhörande gruppaktiviteter.

Nummer 3. Änglavarlden. Detta är högkvarteret för alla serafiska härskaror engagerade i systemaktiviteter, och den omges av de sju världarna för träning och undervisning av änglarna. De är serafernas sociala sfärer.

Nummer 4. Överänglarnas värld. Denna sfär är Satania-hemmet för de Lysande Aftonstjärnorna och en väldig samling av jämställda och nästan jämställda varelser. De sju satelliterna till denna värld är anvisade till de sju större grupperna av dessa icke-namngivna himmelska varelser.

Nummer 5. Sönernas värld. Denna planet är högkvarteret för alla slags gudomliga Söner inklusive de som har treenigats av de skapade. De omgivande sju världarna är avsedda för vissa individuella grupperingar av dessa gudomligt besläktade söner.

Nummer 6. Andens värld. Denna sfär tjänar som systemets mötesplats för den Oändlige Andens höga personligheter. Dess sju omgivande satelliter är anvisade för enskilda grupper av dessa olika klasser. I övergångsvärld nummer sex har Anden emellertid ingen representation, och inte heller kan närvaron av en sådan iaktas i systemhuvudstäderna; den Gudomliga Omvårdaren i Salvington finns överallt i Nebadon.

Nummer 7. Faderns värld. Detta är den tysta

spheres are numbered and named as follows:

^{45.1.2 (509.5)} *Number 1. The Finaliter World.* This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

^{45.1.3 (510.1)} *Number 2. The Morontia World.* This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

^{45.1.4 (510.2)} In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

^{45.1.5 (510.3)} *Number 3. The Angelic World.* This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

^{45.1.6 (510.4)} *Number 4. The Superangel World.* This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

^{45.1.7 (510.5)} *Number 5. The World of the Sons.* This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

^{45.1.8 (510.6)} *Number 6. The World of the Spirit.* This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

^{45.1.9 (510.7)} *Number 7. The World of the Father.* This is

sfären i systemet. Ingen grupp av varelser har sin hemvist på den. Det stora ljusets tempel upptar en central plats, men man kan inte urskilja någon därinne. Alla varelser från systemets alla världar är välkomna som dyrkare av Gud.

De sju satelliterna som omger Faderns värld utnyttjas på olika sätt i olika system. I Satania används de nu som fängelsesfärer för de internerade grupperna från Lucifers uppror. Konstellationshuvudstaden Edentia har inga motsvarande fängelsevärldar; de få serafer och keruber som gick över till rebellerna vid upproret i Satania har för länge sedan stängts in på dessa isoleringsvärldar i Jerusem.

Då du vistas i den sjunde mansoniavärlden har du tillträde till den sjunde övergångsvärlden, den Universelle Faderns sfär, och även tillåtelse att besöka Satantias fängelsevärldar, som omger denna planet, och där nu Lucifer och majoriteten av de personligheter som följde honom i upproret mot Mikael är instängda. Denna sorgliga syn har kunnat iakttas under de senaste tidsåldrarna och tjänar fortsättningsvis som en allvarlig varning i hela Nebadon tills Dagarnas Forna avkunnar sin dom över Lucifers och hans fallna medarbetares synd, vilka avvisade frälsningen som erbjöds av Mikael, deras Universumfader.

2. SYSTEMHÄRSKAREN

Den ledande verkställaren i ett lokalsystem av bebodda världar är en Lanonandekson av första graden, Systemhärskaren. I vårt lokaluniversum har dessa härskare anförtrots verkställighetsuppgifter med omfattande ansvar, ovanligt omfattande personliga privilegier. Inte alla universer, ens i Orvonton, är så organiserade att de tillåter Systemhärskaren att utöva sådana ovanligt vidsträckta befogenheter för personlig handlingsfrihet vid skötseln av systemets angelägenheter. I Nebadons hela historia har emellertid dessa obundna verkställare endast tre gånger visat sig vara illojala. Lucifers uppror i systemet Satania var det sista och mest vittomfattande av dem alla.

I Satania har absolut inga förändringar gjorts i sättet att administrera systemet, inte ens efter denna katastrofala omvälvning. Den nuvarande Systemhärskaren har all den makt och utövar all den myndighet som hans ovärdige företrädare hade, med undantag för vissa ärenden som nu står under Konstellationsfädernas uppsikt och som Dagarnas Forna ännu inte har återfört till Lanaforge, Lucifers efterträdare.

Den nuvarande hövdingen i Satania är en vänlig och lysande ledare, och han är en härskare som har testats vid uppror. När han tjänade som biträdande Systemhärskare förblev Lanaforge Mikael trogen vid en tidigare omvälvning i universumet Nebadon. Denne mäktige och lysande Satantias Herre är en beprövad och testad administratör. När Systemhärskaren snubblade och föll in i mörker vid tiden för det andra systemupproret i Nebadon tog Lanaforge, förste assistent till den felande hövdingen, regeringstyglarna i sin hand och skötte systemets angelägenheter på ett sådant sätt att förhållandevis få personligheter gick förlorade vare sig i högkvartersvärldarna eller i de

the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshippers.

45:1.10 (510.8) The seven satellites surrounding the Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusem.

45:1.11 (510.9) As a sojourner on the seventh mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

45:2.1 (511.1) The chief executive of a local system of inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives. Not all universes, even in Orvonton, are so organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the history of Nebadon these untrammelled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

45:2.2 (511.2) In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanaforge, the successor of Lucifer.

45:2.3 (511.3) The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanaforge was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanaforge, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanaforge

bebodda planeterna i detta olyckliga system. Lanaforge har äran att vara den ende Lanonandeksonen av första graden i hela Nebadon som på detta sätt tjänstgjorde lojalt i Mikael's tjänst, och detta i en situation där hans broder som hade högre ställning och var äldre i tjänsten gjorde sig skyldig till försummelse. Lanaforge blir antagligen inte förflyttad från Jerusem förrän alla följder av den tidigare dåraktigheten har övervunnits och verkningarna av upproret har avlägsnats från Satania.

Fastän alla angelägenheter i de isolerade världarna i Satania inte har återförts till Lanaorges förvaltningsområde hyser han stort intresse för dessa världars välfärd, och han är en ofta sedd gäst på Urantia. Som i andra och normala system leder Härskaren världsledarnas systemråd, Planetprinsarna och de isolerade världarnas bofasta generalguvernörer. Detta planetariska råd sammankommer från tid till annan i systemets högkvarter — "När Guds Söner kommer samman."

En gång i veckan, var tionde dag i Jerusem, håller Härskaren rådplägnings med någon grupp bland de olika personlighetsklasserna som är bosatta i högkvarteretsvärlden. Det är charmerande informella stunder i Jerusem, och de är tillfällen man aldrig glömmer. I Jerusem råder det allra bästa broderskap mellan alla de olika varelseklasserna och mellan var och en av dessa grupper och Systemhärskaren.

Dessa unika sammankomster sker på glashavet, samlingsfältet i systemhuvudstaden. De är enbart sociala och andliga tillfällen; ingenting som gäller den planetariska administrationen eller ens uppstigningsplanen diskuteras någonsin. Uppstigande dödliga kommer samman vid dessa tider endast för att glädjas och för att träffa andra jerusemiter. De grupper som inte är Härskarens gäster vid dessa veckovisa avkopplingstillfällen möts i sina egna högkvarter.

3. SYSTEMSTYRET

Den ledande verkställaren i ett lokalsystem, Systemhärskaren, har alltid stöd av två eller tre Lanonandeksöner som tjänstgör som förste och andre assistent. Men för närvarande administreras systemet Satania av en stab om sju Lanonandekar:

1. Systemhärskaren — Lanaforge, nummer 2.709 av första gradens klass och efterträdare till den avfallne Lucifer.

2. Den förste Assistenthärskaren — Mansurotia, nummer 17.841 av tredje gradens Lanonandekar. Han sändes till Satania tillsammans med Lanaforge.

3. Den andre Assistenthärskaren — Sadib, nummer 271.402 av tredje gradens klass. Sadib kom också till Satania med Lanaforge.

4. Systemets väktare — Holdant, nummer 19 av tredje gradens kår, väktare och övervakare av alla internerade andar ovanför de dödligas existensklass. Holdant kom likaså till Satania med Lanaforge.

5. Systemets upptecknare — Vilton, sekreterare för

bears the distinction of being the only primary Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanaforge will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

^{45:2.4 (511.4)} While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanaforge discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — "When the Sons of God come together."

^{45:2.5 (511.5)} Once a week, every ten days on Jerusem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of Jerusem, and they are never-to-be-forgotten occasions. On Jerusem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

^{45:2.6 (511.6)} These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

^{45:3.1 (512.1)} The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

^{45:3.2 (512.2)} 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

^{45:3.3 (512.3)} 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

^{45:3.4 (512.4)} 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

^{45:3.5 (512.5)} 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

^{45:3.6 (512.6)} 5. *The system recorder* — Vilton, secretary

Lanonandekregimen i Satania, nummer 374 av tredje gradens klass. Vilton var medlem av Lanaforges ursprungliga grupp.

6. Utgivningsledaren — Fortant, nummer 319.847 i reserven av andra gradens Lanonandekar och temporär ledare för alla universumaktiviteter som har överförts till Jerusem efter Mikaels utgivning på Urantia. Fortant har varit knuten till Lanaforges stab under ett tusen nio hundra år enligt urantiatid.

7. Den höga rådgivaren — Hanavard, nummer 67 av första gradens Lanonandeksöner och medlem av den höga kåren av universumrådgivare och koordinatörer. Han tjänstgör som tillförordnad ordförande för det verkställande rådet i Satania. Hanavard är den tolfte av denna klass som tjänar i denna egenskap i Jerusem sedan Lucifers uppror.

Denna verkställande grupp om sju Lanonandekar bildar den utvidgade nödfallsadministration som blev nödvändig på grund av de svårigheter som Lucifers uppror försakade. Det finns endast domstolar för mindre ärenden i Jerusem emedan systemet är en enhet för administration, inte rättskipning, men Lanonandekarnas administration har stöd av Jerusems verkställande råd, det suprema rådgivande organet i Satania. Detta råd består av tolv medlemmar:

1. Hanavard, Lanonandek-ordföranden.
2. Lanaforge, Systemhärskaren.
3. Mansurotia, den förste Assistenthärskaren.
4. Ledaren för Melkisedekarna i Satania.
5. Den tillförordnade ledaren för Livsbärarna i Satania.
6. Ledaren för finaliterna i Satania.
7. Den ursprunglige Adam i Satania, ledaren som ser till de Materiella Sönerna.
8. Ledaren för serafernas härskaror i Satania.
9. Ledaren för de fysiska övervakarna i Satania.
10. Ledaren för Morontistyrkans Övervakare i systemet
11. Den tillförordnade ledaren för systemets mellanvarer
12. Den tillförordnade ledaren för de uppstigande dödligas kår

Detta råd väljer vid vissa tillfällen tre medlemmar som representerar lokalsystemet i det suprema rådet vid universumhögkvarteret, men denna representation är avbruten på grund av upprорот. Satania har nu en observatör vid högkvarteret i lokaluniversumet, men efter Mikaels utgivning har systemet återupptagit valet av tio medlemmar till den lagstiftande församlingen i Edentia.

4. DE TJUGOFYRA RÅDGIVARNA

I centrum av änglarnas sju bostadscirklar i Jerusem finns högkvarteret för det rådgivande organet

of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

^{45.3.7 (512.7)} 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

^{45.3.8 (512.8)} 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania. Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

^{45.3.9 (512.9)} This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

- ^{45.3.10 (512.10)} 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.
- ^{45.3.11 (512.11)} 2. Lanaforge, the System Sovereign.
- ^{45.3.12 (512.12)} 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.
- ^{45.3.13 (512.13)} 4. The chief of Satania Melchizedeks.
- ^{45.3.14 (512.14)} 5. The acting director of the Satania Life Carriers.
- ^{45.3.15 (512.15)} 6. The chief of the Satania finaliters.
- ^{45.3.16 (512.16)} 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.
- ^{45.3.17 (512.17)} 8. The director of the Satania seraphic hosts.
- ^{45.3.18 (512.18)} 9. The chief of the Satania physical controllers.
- ^{45.3.19 (512.19)} 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.
- ^{45.3.20 (513.1)} 11. The acting director of system midway creatures.
- ^{45.3.21 (513.2)} 12. The acting head of the corps of ascending mortals.

^{45.3.22 (513.3)} This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

^{45.4.1 (513.4)} At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the

för Urantia, de tjugofyra rådgivarna. Johannes Uppenbararen kallade dem de tjugofyra äldste: "Och runt omkring tronen fanns tjugofyra andra troner, och på de tronerna satt tjugofyra äldste, klädda i vita kläder." Tronen i mitten av denna grupp är den presiderande ärkeängels domarsäte, tronen för uppståndelseuppropet av barmhärtighet och rättvisa, den enda i hela Satania. Detta domarsäte har alltid funnits i Jerusem, men de omgivande tjugofyra sätena placerades ut för endast ett tusen nio hundra år sedan, en kort tid efter det att Mikael hade upphöjts till full suveränitet i Nebadon. Dessa tjugofyra rådgivare är hans personliga representanter i Jerusem, och de har befogenhet att representera Härskarsonen i alla ärenden som gäller namnuppropet i Satania och i många andra faser av planen för de dödligas uppstigning i de isolerade världarna i systemet. De är representanter som har utvalts att verkställa Gabriels speciella direktiv och Mikael's ovanliga uppdrag.

Dessa tjugofyra rådgivare har rekryterats från de åtta raserna på Urantia, och de sista i denna grupp tillsattes vid tiden för Mikael's namnupprop till uppståndelse för ett tusen nio hundra år sedan. Detta rådgivande organ för Urantia består av följande medlemmar:

1. Onagar, mästarsinnet under tidsåldern före Planetprinsen; han ledde sina samtida i dyrkan av "Andans Givare".

2. Mansant, den store läraren under tidsåldern efter Planetprinsens ankomst till Urantia; han riktade sina samtida mot vördandet av "Det Stora Ljuset".

3. Onamonalonton, en i tiden långt avlägsen ledare för de röda människorna och den som ledde denna ras från att dyrka många gudar till att vörda "Den Stora Anden".

4. Orlandof, en av de blå människornas hövdingar och deras ledare då det gällde att erkänna "Den Supreme Hövdingens" gudomlighet.

5. Porshunta, den utdöda orangefärgade rasens orakel och ledaren för sitt folk i dyrkandet av "Den Store Läraren".

6. Singlangton, den förste bland de gula människorna som lärde och ledde sitt folk att dyrka den "Ena Sanningen" i stället för många. För tusentals år sedan visste de gula människorna att Gud är en.

7. Fantad, den som befriade de gröna människorna från mörkret och deras ledare i dyrkandet av "Den Enda Källan till Livet".

8. Orvonon, upplysaren av de indigofärgade raserna och deras ledare i tjänandet av "Gudarnas Gud" en gång i tiden.

9. Adam, den misskrediterade men återupprättade planetariske fadern för Urantia, en av Guds Materiella Söner som förvisades till en bland de köttliga dödliga, men som överlevde och senare på order av Mikael upphöjdes till denna position.

10. Eva, moder till den violetta rasen på Urantia; hon led straffet för sitt felande tillsammans med sin make men återupprättades också med honom och förordnades att tjäna med denna grupp av dödliga

Urantia advisory council, the four and twenty counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: "And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment." The throne in the center of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Jerusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are his personal agents on Jerusem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45:4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of "The Breath Giver."

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of "The Great Light."

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, a far-distant leader of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of "The Great Spirit."

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of "The Supreme Chief."

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of "The Great Teacher."

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of "One Truth" instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of "The One Source of Life."

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of "The God of Gods."

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45:4.12 (514.2) 10. *Eve*, the mother of the violet race of Urantia, who suffered the penalty of default with her mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

överlevande.

11. Enoch, den förste bland de dödliga på Urantia som fusionerade med Tankeriktaren under sitt köttsliga liv som dödlig.

12. Mose, befriaren av en återstod av den i folkhavet drunknade violetta rasen och den som på nytt införde dyrkan av den Universella Fadern under namnet "Israels Gud".

13. Elia, en överförd själ som hade haft lysande andlig framgång under tidsåldern efter den Materiella Sonens ankomst.

14. Makiventa Melkisedek, den ende Sonen i denna klass som utgav sig till människosläkterna på Urantia. Fastän han fortfarande räknas som en Melkisedek har han blivit "för evig tid de Högstas präst" och för evigt antagit uppdraget att tjäna som en uppstigande dödlig, efter att ha vistats på Urantia i en dödligs köttsliga gestalt i Salem under Abrahams dagar. Denne Melkisedek har nyligen utnämnts till Urantias ställföreträdande Planetprins med högkvarter i Jerusem och behörighet att handla i stället för Mikael, som i själva verket är Planetprins för den värld där han i människogestalt upplevde sin sista utgivning. Trots detta övervakas Urantia fortfarande av på varandra följande och på planeten bosatta generalguvernörer, som är medlemmar av de tjugofyras råd.

15. Johannes Döparen, förelöparen för Mikael's mission på Urantia och i köttsligt avseende avlägsen kusin till Människosonen.

16. 1-2-3 den Första, ledaren för de lojala mellanvarelserna i tjänst hos Gabriel vid tiden för Caligastias bedrägeri, upphöjd till denna position av Mikael snart efter att denne hade uppnått ovillkorlig suveränitet.

Dessa utvalda personligheter är på anmodan av Gabriel tills vidare undantagna från uppstigningsregimen, och vi har ingen aning om hur länge de kan tänkas tjäna i denna bemärkelse.

Sätena nummer 17, 18, 19 och 20 är inte permanent besatta. De fylls temporärt enligt enhälligt samtycke av de sexton permanenta medlemmarna och hålls öppna för att senare anvisas till uppstigande dödliga från den nuvarande tidsåldern efter Sonens utgivning på Urantia.

Nummer 21, 22, 23 och 24 fylls likaså temporärt, medan de hålls i reserv för de stora lärarna från andra och senare tidsåldrar som otvivelaktigt kommer att följa på innevarande tidsålder. Administratörsönnernas, de Undervisande Sönnernas samt ljusets och livets tidsskeden kan emotas på Urantia, oberoende av gudomliga Sönners oväntade besök, som kan inträffa eller utebli.

5. DE MATERIELLA SÖNNERNA

De stora grupperingarna av himmelskt liv har sitt högkvarter och sina väldiga domäner i Jerusem, och de inkluderar de olika klasserna av gudomliga Söner, höga andar, överänglar, änglar och mellanvarelser. Den centrala platsen i denna underbara sektor är de Materiella Sönnernas huvudtempel.

^{45:4.13 (514.3)} 11. *Enoch*, the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

^{45:4.14 (514.4)} 12. *Moses*, the emancipator of a remnant of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of "The God of Israel."

^{45:4.15 (514.5)} 13. *Elijah*, a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

^{45:4.16 (514.6)} 14. *Machiventa Melchizedek*, the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become "forever a minister of the Most Highs," eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

^{45:4.17 (514.7)} 15. *John the Baptist*, the forerunner of Michael's mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

^{45:4.18 (514.8)} 16. 1-2-3 *the First*, the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

^{45:4.19 (514.9)} These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel's request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

^{45:4.20 (514.10)} Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

^{45:4.21 (514.11)} Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. THE MATERIAL SONS

^{45:5.1 (514.12)} The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway creatures. The central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

Adamernas domäner är huvudattraktionen för alla dem som nyss har anlänt till Jerusem. Det är ett enormt område som består av ett tusen centra, fastän varje familj av Materiella Söner och Döttrar bor på sin egen lantegendom ända till dess att medlemmarna avreser för tjänst i de evolutionära världarna i rymden eller tills de påbörjar sitt livsskede av uppstigning till Paradiset.

Dessa Materiella Söner är de högsta typer av sexuellt reproducerande varelser som påträffas på träningsfärderna i de evolverande universerna. De är verkligen materiella; även de Planetariska Adamerna och Evorna är klart synliga för de dödliga släktena i de bebodda världarna. Dessa Materiella Söner är den sista och fysiska länken i kedjan av personligheter som sträcker sig från gudomlighet och fulländning ovan till mänsklighet och materiell tillvaro nedan. De bebodda världarna får i dessa Söner en mellanhand som kan kontaktas både av den osynliga Planetprinsen och av världarnas materiella varelser.

Vid den senaste tusenårsregistreringen i Salvington fanns det i Nebadons register 161,432,840 Materiella Söner och Döttrar som hade medborgarskap i lokalsystemens huvudstäder. Antalet Materiella Söner varierar i de olika systemen, och naturlig reproduktion ökar ständigt deras antal. Vid utövandet av sina reproduktiva funktioner leds de personligheter som förenar sig inte helt av sina personliga önskningar utan även av de högre styrande organen och rådgivande kommittéerna.

Dessa Materiella Söner och Döttrar är stadigvarande invånare i Jerusem och dess tillhörande världar. De innehar vidsträckta områden i Jerusem och deltar frikostigt i den lokala skötseln av huvudstadssfären; de sköter praktiskt taget alla rutinmässiga angelägenheter med hjälp av mellanvarelserna och de uppstigande dödliga.

I Jerusem har dessa reproducerande Söner tillåtelse att experimentera med självstyrelseidealen enligt Melkisedekarnas modell, och de håller på att skapa en mycket högtstående typ av samhälle. De högre klasserna av Söner förbehåller sig vetorätten i riket, men i nästan varje avseende styr Jerusems adamer sig själva enligt allmän rösträtt och representativ förvaltning. Någon gång hoppas de få så gott som fullständig autonomi.

Karaktern av den tjänst som de Materiella Sönerna utför bestäms till stor del av deras ålder. Fastän de inte är behöriga för inträde i Melkisedekuniversitetet i Salvington — emedan de är materiella och vanligen begränsade till vissa planeter — upprätthåller Melkisedekarna dock i varje systems högkvarter omfattande lärarkårer för undervisning av de yngre generationerna av Materiella Söner. De pedagogiska och andliga träningsystemen som används för utvecklandet av de yngre Materiella Sönerna och Döttrarna representerar kulmen, den högsta fulländningen i fråga om omfattning, förfaranden och praktisk tillämpning.

6. ADAMERNAS TRÄNING AV DE UPPSTIGANDE

De Materiella Sönerna och Döttrarna med sina

45.5.2 (515.1) The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

45.5.3 (515.2) These Material Sons are the highest type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

45.5.4 (515.3) At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals. The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

45.5.5 (515.4) These Material Sons and Daughters are the permanent inhabitants of Jerusem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midwayers and the ascenders.

45.5.6 (515.5) On Jerusem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

45.5.7 (515.6) The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets — nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

45.6.1 (515.7) The Material Sons and Daughters, together

barn erbjuder en fängslande syn som aldrig undgår att väcka nyfikenheten och engagera alla uppstigande dödligas uppmärksamhet. De är så lika era egna materiella raser av könsvarelser att ni bägge finner mycket av gemensamt intresse att sysselsätta era tankar och uppta era perioder av broderligt umgänge.

Dödliga överlevande använder mycket av sin fritid i systemets huvudstad till att observera och studera dessa högrestående semifyfiska könsvarelser livsvanor och beteende ty dessa Jerusems medborgare är de omedelbara faddrarna och rådgivarna till de dödliga överlevande från den tid då dessa får medborgarskap i högkvartervärlden tills de avreser till Edentia.

I de sju mansoniavärldarna erbjuds de uppstigande dödliga rikliga möjligheter att kompensera alla sådana erfarenhetsmässiga försakelser som de har fått utstå i den värld där de har sitt ursprung, vare sig dessa brister har berott på ärftliga faktorer, på omgivningen eller på att det köttliga livsskedet olyckligtvis har fått ett för tidigt slut. Detta är i varje bemärkelse sant utom beträffande de dödligas sexualliv och de anpassningar det medför. Tusentals dödliga när mansoniavärldarna utan att ha fått den speciella nyttan av de lärdomar som ett genomsnittligt sexuellt förhållande på deras födelsesfär medför. Mansoniavärldserfarenheten erbjuder föga möjlighet att kompensera dessa mycket personliga förluster. Sexuell upplevelse i fysisk mening hör till det förgångna för dessa uppstigna, men i nära association med de Materiella Sönerna och Döttrarna, både enskilt och som medlemmar av deras familjer, görs det möjligt för dessa dödliga utan sexuallerfarenhet att kompensera de sociala, intellektuella, emotionella och andliga sidorna av sin bristfällighet. Sålunda erbjuds alla de människor, som av omständigheterna eller dåligt omdöme har berövats de fördelar som ett givande sexuellt förhållande i de evolutionära världarna medför, här i systemhuvudstäderna full möjlighet att vinna det dödliga livets väsentliga erfarenheter i nära och kärleksfull samverkan med de överjordiska adamiska sexualvarelserna som är fast bosatta i systemhuvudstäderna.

Ingen överlevande dödlig, mellanvarelse eller seraf må stiga upp till Paradiset, uppnå Fadern och antas till Finalitkåren utan att ha genomgått den storslagna erfarenheten av att ha stått i föräldraförhållande till ett växande barn i någon värld eller genomgått någon annan jämförbar och motsvarande erfarenhet. Förhållandet mellan barn och förälder är grundläggande för en riktig uppfattning om den Universella Fadern och hans universumbarn. Därför blir en sådan erfarenhet oundgänglig för den erfarenhetsmässiga träningen av alla uppstigande.

De uppstigande mellanvarelserna och de evolutionära seraferna måste skaffa sig denna föräldraerfarenhet i förening med de Materiella Sönerna och Döttrarna i systemhögkvarteren. På detta sätt får dessa icke-reproducerande uppstigande erfarenheten att vara förälder genom att hjälpa Adamerna och Evorna i Jerusem att uppföstra och träna sina efterkommande.

Alla dödliga överlevande som inte har upplevt föräldraskap i de evolutionära världarna måste också skaffa sig denna nödvändiga träning medan de vistas i de Materiella Sönernas hem i Jerusem och som föräldramedarbetare till dessa ädla fäder och mödrar.

with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

45.6.2 (515.8) Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

45.6.3 (516.1) On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

45.6.4 (516.2) No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

45.6.5 (516.3) The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

45.6.6 (516.4) All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons and as parental associates of these superb fathers and

Detta är sant utom i de fall då dessa dödliga har kunnat kompensera sina brister i systemets barnträdgård belägen i övergångskulturens första värld i Jerusem.

Detta prövotidshem för barn upprätthålls i Satania av vissa morontiapersonligheter i finaliternas värld, där ena hälften av planeten är helgad åt detta arbete med barnuppfostran. Här mottas och återställs vissa barn av överlevande dödliga, sådana som de efterkommande som förlorades i de evolutionära världarna innan de hade fått andlig ställning som individer. Om någondera av dess naturliga föräldrar uppstiger garanterar detta att ett sådant dödligt barn från någon värld på nytt personaliseras på systemets finalitplanet och senare där får visa med ett fritt val huruvida det väljer att följa förälderns väg för de dödligas uppstigning eller ej. Barnen här ser ut som i födelsevärlden utom att könsdifferentieringen saknas. Det finns ingen reproduktion av dödliga efter livserfarenheten i de bebodda världarna.

De studerande i mansoniavärldarna som har ett eller flera barn i prövotidshemmet för barn i finaliternas värld, och som brister i väsentlig föräldraerfarenhet, kan ansöka Melkisedekarna om tillstånd att temporärt bli förflyttade från uppstigningens plikter i mansoniavärldarna till finalitvärlden, där de ges tillfälle att fungera som biträdande föräldrar till sina egna och andra barn. Detta tjänande som omvårdande förälder kan senare räknas till godo i Jerusem som uppfyllelse av hälften av den träning som sådana uppstigande måste genomgå i de Materiella Sönernas och Döttrarnas familjer.

Själva prövotidshemmet för barn övervakas av ett tusen par Materiella Söner och Döttrar, frivilliga från samhället av deras klass i Jerusem. De har omedelbar hjälp av ungefär samma antal frivilliga föräldragrupper av midsoniter som här stannar upp för att utföra denna tjänst på sin väg från midsonitvärlden i Satania till den ouppenbarade bestämmelsen i sina speciella världar som har reserverats för dem bland i Salvingtons finalitsfärer.

7. MELKISEDEKARNAS SKOLOR

Melkisedekarna är ledare för den omfattande kår av instruktörer — delvis förändligade viljevarelser och andra — som fungerar så väl i Jerusem och dess tillhörande världar men i synnerhet i de sju mansoniavärldarna. Dessa är uppehållsplaneter där de dödliga som inte lyckas uppnå fusion med sin inre Riktare under det köttsliga livet rehabiliteras i tillfällig form för att få ytterligare hjälp och förlängt tillfälle att fortsätta sina strävanden efter andlig uppnåelse, fortsätta samma strävanden som i förtid avbröts av döden. Eller om denna självstillsättning av någon annan orsak inte blev fullföljd, såsom på grund av ärftligt handikapp, ogynnsam omgivning, samverkan av olika omständigheter eller av vilken annan orsak som helst, finner sig alla som är uppriktiga i sitt syfte och värdiga i anden, sådana som de är, på fortsättningsplaneterna där de måste lära sig behärska väsentligheterna för det eviga livet, tillägna sig karaktärsdrag som de inte kunde förvärva, eller inte förvärvade, under det köttsliga livet.

mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

^{45.6.7 (516.5)} This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

^{45.6.8 (517.1)} Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential parental experience, may apply for a Melchizedek permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

^{45.6.9 (517.2)} The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

^{45.7.1 (517.3)} The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

De Lysande Aftonstjärnorna (och deras icke-namngivna jämställda) tjänar ofta som lärare i universumets olika utbildningsinstitutioner, inklusive de som Melkisedekarna ansvarar för. Också Treenighetens Undervisande Söner deltar i samarbetet, och de ger en anstrykning av Paradisets fulländning åt dessa progressiva övningsskolor. Alla dessa aktiviteter är emellertid inte uteslutande inriktade på de uppstigande dödligas framåtskridande; många avser lika mycket att stegvis träna de infödda andepersonligheterna i Nebadon.

Melkisedeksönerna driver över trettio olika utbildningscentra i Jerusem. Dessa övningsskolor börjar med institutet för självvärdering och slutar med skolorna för medborgarskap i Jerusem, i vilka de Materiella Sönerna och Döttrarna förenar sig med Melkisedekarna och andra i den suprema strävan att göra de dödliga överlevande kvalificerade att anta de höga ansvaren med ett representativt styre. Hela universumet är organiserat och administreras enligt en representantbaserad plan. Representativt styre är det gudomliga idealet för självstyre bland icke-fulländade varelser.

Vart hundra år enligt universumtid väljer varje system sina tio representanter som sitter i konstellationens lagstiftande församling. De väljs av rådet med ett tusen medlemmar i Jerusem, ett organ vars medlemmar utses genom val och vars uppgift det är att representera systemets grupper i alla sådana delegat- eller utnämningsärenden. Alla representanter eller andra delegater utväljs av rådet om ett tusen elektorer, och de måste vara graduerade från den högsta enheten inom Melkisedekarnas Högskola för Administration, vilket också alla de som bildar denna grupp om ett tusen elektorer är. Denna skola främjas av Melkisedekarna, under senare tider med bistånd av finaliterna.

Det finns många valda organ i Jerusem, och de röstas till makten från tid till annan av tre medborgarklasser: de Materiella Sönerna och Döttrarna, seraferna och deras medarbetare, inklusive mellanvarelserna, och de uppstigande dödliga. För att nomineras för en representative utmärkelse måste en kandidat ha fått erforderligt godkännande i Melkisedekarnas skolor för administration.

Rösträtten i Jerusem är universell bland dessa tre grupper av medborgare, men röstens värde är olika i enlighet med det erkända och vederbörligen registrerade personliga innehavet av måta — morontiavisdom. Den röst som avges av någon personlighet vid val i Jerusem har ett värde mellan ett och ett tusen. Medborgarna i Jerusem är på detta sätt klassificerade enligt sin måtauppnåelse.

Från tid till annan inställer sig Jerusems medborgare hos de examinerande Melkisedekarna som intygar hur mycket morontiavisdom var och en har uppnått. Därefter träder de fram inför den examinerande kåren av Lysande Aftonstjärnor, eller av dessa utnämnda personligheter, som fastställer graden av andeinsikt. Sedan framträder de inför de tjugofyra rådgivarna och deras medarbetare som tar ställning till deras status i fråga om erfarenhetsmässigt uppnådd social anpassning. Dessa tre faktorer överförs sedan till medborgarskapsregistratorerna för representationsstyret vilka snabbt beräknar

45.7.2 (517.4) The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

45.7.3 (517.5) The Melchizedek Sons conduct upward of thirty different educational centers on Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

45.7.4 (517.6) Every one hundred years of universe time each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

45.7.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

45.7.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in accordance with their mota achievement.

45.7.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates, who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

måtaställningen och anger rösträttskvalifikationerna i
enlighet därmed.

Under överinsyn av Melkisedekarna tas de
uppstigande dödliga om hand av de Materiella Sönerna,
i synnerhet de som är långsamma i att samla sin
personlighet på de nya morontianivåerna, och ges
intensiv träning avsedd att rätta till sådana brister. Ingen
uppstigande dödlig lämnar systemhögkvarteret för det
mera omfattande och omväxlande livsskedet av social
anpassning i konstellationen förrän dessa Materiella
Söner intygar att måtapersonlighet har uppnåtts — en
individualitet som kombinerar den fullbordade dödliga
existensen i erfarenhetsmässig association med det
gryende morontialivsskedet, varvid bägge vederbörligen
blandas genom det andliga överinseendet av
Tankeriktaren.

[Framfört av en Melkisedek temporärt förordnad till
Urantia.]

^{45:7.8 (518.4)} Under the supervision of the Melchizedeks
the ascending mortals, especially those who are tardy in
their personality unification on the new morontia levels,
are taken in hand by the Material Sons and are given
intensive training designed to rectify such deficiencies.
No ascending mortal leaves the system headquarters
for the more extensive and varied socialization career of
the constellation until these Material Sons certify to the
achievement of mota personality — an individuality
combining the completed mortal existence in
experiential association with the budding morontia
career, both being duly blended by the spiritual
overcontrol of the Thought Adjuster.

^{45:7.9 (518.5)} [Presented by a Melchizedek of temporary
assignment on Urantia.]

Kapitel 46. Lokalsystemets högkvarter

⇐ 045

Urantiaboken

047 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 46 LOKALSYSTEMETS HÖGKVARTER

Sektioner

Introduktion

1. Jerusems fysiska aspekter
2. Jerusems fysiska drag
3. Jerusems informationsutsändningar
4. Bostads- och administrationsområdena
5. Jerusems cirklar
6. Verkställighets- och administrationskvadraterna
7. Rektanglarna — spornagierna
8. Jerusems trianglar

PAPER 46 THE LOCAL SYSTEM HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction

1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

Introduktion

JERUSEM, Satantias högkvarter, är en ordinär huvudstad i ett lokalsystem, och om man inte beaktar talrika oregelbundenheter som har förorsakats av Lucifers uppror och Mikael's utgivning på Urantia är den typisk för liknande sfärer. Ert lokalsystem har gått igenom några stormiga erfarenheter, men det administreras numera högst effektivt, och under tidsåldrarnas förlopp blir följderna av disharmonin sakta men säkert uttraderade. Ordning och god vilja blir återställda, och förhållandena i Jerusem närmar sig allt mera himlen enligt era traditioner, ty systemets högkvarter är sannerligen den himmel som visualiseras av majoriteten av det tjugonde århundradets religiöst troende.

INTRODUCTION

46:0.1 (519.1) JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. JERUSEMS FYSISKA ASPEKTER

Jerusem är indelat i ett tusen sektorer längs breddgraderna och tiotusen zoner längs meridianerna. Sfären har sju större huvudstäder och sjuttio mindre administrativa centra. De sju sektionshuvudstäderna är engagerade i mångahanda aktiviteter, och Systemhärskaren besöker var och en av dem åtminstone en gång om året.

Jerusems standardmil motsvarar ungefär sju engelska mil på Urantia (11,2 km). Standardvikten "gradant" är uppbyggd enligt decimalsystemet på basis

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

46:1.1 (519.2) Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal zones. The sphere has seven major capitals and seventy minor administrative centers. The seven sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

46:1.2 (519.3) The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the "gradant," is built up through the decimal system from the mature ultimatons and represents almost exactly ten

av den fulltutvecklade ultimatonen och motsvarar nästan exakt tio uns, eller 280 gram, enligt ert mått. Dagen i Satania motsvarar tre dagar på Urantia minskat med en timme, fyra minuter och femton sekunder, vilket utgör Jerusems axiala rotationstid. Systemets år utgörs av hundra jerusemdagar. Tiden i systemet meddelas av de ledande kronoldekarna.

Energin i Jerusem kontrolleras utomordentligt väl, och den cirkulerar kring sfären i zonkanaler som tar in energi direkt från energiladdningarna i rymden och som sakkunnigt administreras av de Ledande Fysiska Övervakarna. Det naturliga motståndet som förorsakas av dessa energiers gång genom de fysiska ledningskanalerna ger den värme som behövs för att åstadkomma en jämn temperatur i Jerusem. Temperaturen vid fullt dagsljus bibehålls vid omkring 21 grader Celsius, medan den under skymningsperioden faller till något under 10 grader.

Belysningsystemet i Jerusem bör inte vara särskilt svårt för er att förstå. Det finns inga dagar och nätter, inga heta och inga kalla årstider. Styrkeomformarna upprätthåller hundratusen centra från vilka uttunnade energier projiceras upp genom atmosfären, varvid de undergår vissa förändringar, tills den når sfärens elektriska lufttak; och sedan reflekteras dessa energier tillbaka ned som ett mjukt silande och jämnt ljus ungefär av den intensitet som solljuset på Urantia har när solen skiner på himlen klockan tio på morgonen.

Under sådana ljusförhållanden verkar ljusstrålarna inte komma från ett enda ställe; de bara silar ned från himlen och strålar jämnt från alla riktningar i rymden. Detta ljus är mycket likt naturligt solljus, utom att det innehåller mycket mindre värme. Sålunda framgår det att dessa högkvarteretsvärldar inte lyser i rymden; även om Jerusem befann sig mycket nära Urantia skulle den inte kunna ses.

De gaser som reflekterar denna ljusenergi från Jerusems övre jonosfär tillbaka till marken liknar mycket dem som finns i Urantias övre luftskikt och som har att göra med era så kallade norrskenfenomen, fastän dessa är en följd av andra orsaker. På Urantia är det denna samma gassköld som hindrar de jordiska radiovågorna från att fly ut i rymden och i stället reflekterar dem mot jorden när de på sin färd rakt utåt slår emot detta gasskikt. På detta sätt hålls radioutsändningarna nära jordytan på sin färd genom luften runt er värld.

Sfären hålls jämnt upplyst på detta sätt under sjuttiofem procent av jerusemdagen, och därefter minskas ljuset gradvist tills det som minst ungefär motsvarar ljuset från er fullmåne en klar natt. Detta är den tysta tiden för hela Jerusem. Endast mottagnings- och informationsutsändningsstationerna är i funktion under denna period för vila och återhämtning.

Jerusem får ett svagt ljus från flera närbelägna solar — ett slags klart stjärnljus — men är inte beroende av dem; världar som Jerusem är inte utsatta för de förändringar som förorsakas av solstörningar, inte heller står de någonsin inför problemet med en svalnande eller döende sol.

De sju övergångsvärldarna för studier och deras fyrtionio satelliter får sin värme, sitt ljus, sin energi och sitt vatten enligt samma förfarande som Jerusem.

ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

46:1.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

46:1.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o'clock in the morning.

46:1.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

46:1.6 (520.2) The gases which reflect this light-energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

46:1.7 (520.3) This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

46:1.8 (520.4) Jerusem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

46:1.9 (520.5) The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusem technique.

2. JERUSEMS FYSISKA DRAG

I Jerusem kommer ni att sakna de klippiga bergskedjorna som finns på Urantia och andra evolverade världar, för där förekommer varken jordbävningar eller regn, men ni kommer att fröjdas över de vackra högländerna och andra enastående variationer i topografi och landskap. Enorma områden i Jerusem bibehålls i "naturtillstånd", och den storslagenhet sådana trakter uppvisar övergår helt människans föreställningsförmåga.

Där finns tusende och åter tusende små sjöar men inga forsande floder eller omfattande oceaner. Det faller inget regn, inte heller förekommer stormar eller snörya i någon av de arkitektoniska världarna, men det bildas dagligen dagg av fuktigheten som kondenseras under tiden för den lägsta temperaturen som följer på det minskade ljuset. (Daggpunkten är högre i en värld med tre gaser än på en planet som likt Urantia har en tvågasatmosfär.) Det fysiska växtlivet och morontivärlden av levande ting behöver bägge fuktighet, men den fås till stor del från cirkulationssystemet under markytan, och det sträcker sig över hela sfären, även upp till högländernas högsta höjder. Detta vattensystem är inte helt under ytan, ty det finns många kanaler som förenar de glittrande sjöarna i Jerusem.

Jerusems atmosfär är en blandning av tre gaser. Denna luft liknar mycket Urantias luft, med tillägg av en gas som lämpar sig för andningen som morontiaklassens liv behöver. Denna tredje gas gör luften på intet sätt olämplig att andas för den materiella klassens djur eller växter.

Transportsystemet är knutet till de cirkulerande strömmarna av energirörelse, och dessa huvudströmmar av energi förekommer med sexton kilometers mellanrum. Genom reglering av fysiska mekanismer kan planetens materiella varelser färdas med en hastighet som varierar mellan trehundra till fyra och åttahundra kilometer i timmen. Transportfågla flyger omkring hundrasextio kilometer i timmen. De Materiella Sönernas mekanismer för luftfärder har en hastighet om cirka åttahundra kilometer i timmen. Materiella varelser, och morontiafarelserna i sitt tidiga skede, måste använda dessa mekaniska transportmedel, men andepersonligheter färdas genom förbindelse med energins högre krafter och andekällor.

Jerusem och dess tillhörande världar är utrustade med tio standardgrupper av fysiskt liv som är karakteristiska för de arkitektoniska sfärerna i Nebadon. Och eftersom det inte förekommer någon organisk evolution i Jerusem, är inga former av liv i konflikt med varandra; det finns ingen kamp för tillvaron, inget överlevande av de dugligaste. I stället existerar där en kreativ anpassning som förebådar skönheten, harmonin och fulländningen i det centrala och gudomliga universumets eviga världar. I all denna kreativa fulländning finns den mest häpnadsväckande blandning av fysiskt och morontieellt liv, artistiskt kontrasterat av de himmelska artisanerna och deras medarbetare.

Jerusem utgör verkligen en försmak av den paradisiska härligheten och storslagenheten. Ni kan emellertid aldrig hoppas få en riktig uppfattning om

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

46:2.1 (520.6) On Jerusem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beauteous highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusem are preserved in a "natural state," and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

46:2.2 (520.7) There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusem.

46:2.3 (520.8) The atmosphere of Jerusem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of animals or plants of the material orders.

46:2.4 (521.1) The transportation system is allied with the circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

46:2.5 (521.2) Jerusem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

46:2.6 (521.3) Jerusem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by

dessa ypperliga arkitektoniska världar genom något som helst försök till en beskrivning av dem. Det finns så lite som kan jämföras med någonting i er värld, och även i sådana fall överstiger det som finns i Jerusem det motsvarande på Urantia till den grad att en jämförelse är närmast grotesk. Tills ni själva verkligen anländer till Jerusem kan ni knappast ha ens en närmelsevis riktig uppfattning om de himmelska världarna, men den tiden är inte så långt avlägsen, om er ankomst till systemhuvudstaden jämförs med er framtida ankomst till de mera avlägsna träningsfärerna i universumet, superuniversumet och Havona.

Tillverknings- eller labororiesektorn i Jerusem är ett vidsträckt område, som urantiaborna knappast skulle känna igen som sådant då det inte har några rykande skorstenar; icke desto mindre har dessa speciella världar en invecklad materiell ekonomi, och den fulländade mekaniska tekniken och de fysiska resultaten skulle förvåna och rentav inge vördnad hos era mest erfarna kemister och uppfinnare. Betänk att denna första fördröjningsvärld på färden till Paradiset är mycket mera materiell än andlig. Under hela er vistelse i Jerusem och dess övergångsvärldar är ni mycket närmare ert jordiska liv med dess materiella tillhörigheter än ert senare liv av framskridande andetillvaro.

Serafberget som är cirka fyra tusen sex hundra meter högt är den högsta platsen i Jerusem, och därifrån sker avfärden för alla transportserafer. Talrika mekaniska tillämpningar används för att åstadkomma den initialenergi som behövs för att komma loss från den planetariska gravitationen och övervinna luftmotståndet. En serafrtransport avgår var tredje sekund enligt Urantiatid under hela den ljusa perioden, och ibland långt in i skymningen. Transportseraferna startar med en hastighet om cirka tjugofem standardmil i sekunden enligt Urantiatid och uppnår inte sin standardhastighet förrän de befinner sig över tvåtusen standardmil från Jerusem.

Transporterna anländer till kristallfältet, det så kallade glashavet. Runt detta område finns det mottagningsstationer för olika klasser av varelser som färdas i rymden med serafrtransport. Nära polarkristallens mottagningsstation för gäststuderande kan man stiga upp till det pärlskimrande observatoriet och beskåda den jättelika reliefkartan över hela högkvartersplaneten.

3. JERUSEMS INFORMATIONSUTSÄNDNINGAR

Informationsutsändningarna från superuniversumet och Paradiset-Havona tas emot i Jerusem i förbindelse med Salvington och med ett förfarande som utnyttjar polarkristallen, glashavet. Förutom de anordningar som finns för mottagandet av meddelanden som har avsänts utanför Nebadon finns det tre skilda grupper av mottagningsstationer. Dessa separata men i tre kretsar uppbyggda grupper av stationer är anpassade för att ta emot utsändningar från de lokala världarna, från konstellationshögkvarteret och från huvudstaden i lokaluniversumet. Alla dessa utsändningar offentliggörs automatiskt på ett sådant sätt att alla typer av varelser som är närvarande i den centrala amfiteatern för informationsmottagning kan ta del av dem; av alla sysselsättningar som en uppstigen dödlig har i

any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusem so transcend the things of Urantia that the comparison is almost grotesque. Until you actually arrive on Jerusem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

^{46:2.7 (521.4)} The manufacturing or laboratory sector of Jerusem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusem and its transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

^{46:2.8 (521.5)} Mount Seraph is the highest elevation on Jerusem, almost fifteen thousand feet, and is the point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusem.

^{46:2.9 (521.6)} Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. THE JERUSEM BROADCASTS

^{46:3.1 (522.1)} The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but trircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending

Jerusem, är ingenting mera engagerande och fängslande än att följa med den aldrig sinande strömmen av rymdrapporter från universumet.

Denna mottagningsstation i Jerusem omges av en enorm amfiteater konstruerad av gnistrande material, som i stort sett är okända på Urantia, och där över fem miljarder varelser får plats — materiella och morontieella varelser — förutom att den rymmer otaliga andepersonligheter. Det är den mest omtyckta formen av avkoppling för alla i Jerusem att under sin fritid vistas i mottagningsstationen för att där få veta om välfärden och tillståndet i universumet. Och detta är den enda planetariska aktivitet som inte avtar då ljuset dämpas.

I denna amfiteater för mottagning kommer meddelanden ständigt in från Salvington. Nära intill mottas Edentia-budskapet från de Högsta Konstellationsfäderna åtminstone en gång om dagen. Med bestämda intervaller överförs reguljära och speciella utsändningar från Uversa via Salvington, och när budskap från Paradiset tas emot samlas hela befolkningen runt glashavet, och vännerna i Uversa anknyter återspeglingsföreteelserna till tekniken för utsändningarna från Paradiset så att allt som hörs också kan ses. Och det är på detta sätt som de dödliga överlevande ständigt får en försmak av den tilltagande skönheten och storslagenheten på sin färd inåt under det eviga äventyret.

Stationen för utsändningar från Jerusem är belägen vid sfärens motsatta pol. Alla utsändningar till de enskilda världarna överförs från systemhuvudstäderna med undantag av Mikael's budskap, vilka ibland går direkt dit de är adresserade längs ärkeänglarnas strömkrets.

4. BOSTADS- OCH ADMINISTRATIONSOMRÅDEN

Ansenliga delar av Jerusem är anvisade till bostadsområden, medan andra delar av systemhuvudstaden har överlåtits för de nödvändiga administrativa funktionerna som omfattar övervakning av angelägenheterna i 619 bebodda sfärer, 56 världar för övergångskultur och själva systemhuvudstaden. I Jerusem och Nebadon är dessa arrangemang utformade som följer:

1. Cirkelarna — bostadsområdena för icke-infödda.
2. Kvadraterna — systemets verkställighets- och administrationsområdena.
3. Rektanglarna — mötesplatserna för det lägrestående infödda livet.
4. Trianglarna — de administrativa områdena för lokal- eller jerusemförvaltning.

Detta arrangerande av systemaktiviteterna i cirklar, kvadrater, rektanglar och trianglar är gemensamt för alla systemhuvudstäder i Nebadon. I ett annat universum kan det finnas ett helt annat arrangemang. Dessa angelägenheter bestäms av Skaparsönernas olika planer.

Vår berättelse om dessa bostads- och administrationsområden tar inte i betraktande de vidsträckta och vackra gårdarna som tillhör Guds

stream of universe space reports.

^{46:3.2 (522.2)} This Jerusem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

^{46:3.3 (522.3)} At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

^{46:3.4 (522.4)} The Jerusem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE AREAS

^{46:4.1 (522.5)} Considerable portions of Jerusem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

- ^{46:4.2 (522.6)} 1. *The circles* — the nonnative residential areas.
- ^{46:4.3 (522.7)} 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.
- ^{46:4.4 (522.8)} 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.
- ^{46:4.5 (522.9)} 4. *The triangles* — the local or Jerusem administrative areas.

^{46:4.6 (522.10)} This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

^{46:4.7 (523.1)} Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God, the

Materiella Söner, de stadigvarande medborgarna i Jerusem. Inte heller nämner vi de talrika andra fascinerande klasserna av ande- och nästan andevarelser. Till exempel: Jerusem åtnjuter effektiva tjänster som utförs av spirongerna som har gestaltats för att fungera i systemet. Dessa varelser ägnar sig åt andlig omvårdnad till förmån för de övermateriella invånarna och besökarna. Det är en underbar grupp av intelligenta och vackra varelser som är övergångstjänare för de högre morontia-varelserna och morontiamedhjälparna som arbetar med att underhålla och utsmycka alla morontiaskapelser. De är i Jerusem det som mellanvarelserna är på Urantia, halvvägsmedhjälpare som verkar mellan det materiella och det andliga.

Systemens huvudstäder är unika såtillvida att de är de enda världar som uppvisar närapå fulländat alla tre faser av universumtillvaro: materiell, morontieell och andlig. Vare sig du är en materiell, en morontia- eller en andepersonlighet kommer du att känna dig hemma i Jerusem; det gör också de kombinerade varelserna, sådana som mellanvarelserna och de Materiella Sönerna.

Jerusem har storartade byggnader både av materiella och morontieella slag, samtidigt som utsmyckningen av de rent andliga zonerna är minst lika utsökt och fullödig. O, att jag blott hade ord att beskriva morontiamotsvarigheterna till den förunderliga fysiska utrustningen i Jerusem! Om jag sedan blott kunde vidare skildra den sublimes värdigheten och utsökta fulländningen i den andliga utstyrseln av denna högkvarterstvärld! Er mest fantasifulla uppfattning om skönhetsens fulländning och utrustningens fullödighet skulle knappast kunna närma sig dessa storslagna ting. Och Jerusem är endast första steget på vägen till den himmelska fulländningen i Paradiset skönhet.

5. JERUSEMS CIRKLAR

De områden som har reserverats för bostadsändamål för de större grupperna av livsformer i universumet kallas Jerusems cirklar. De cirkelgrupper som omnämns i dessa berättelser är följande:

1. Cirkarna för Guds Söner.
2. Cirkarna för änglarna och de högre andarna.
3. Cirkarna för Universummedhjälparna, inklusive cirkarna för de skapade varelsernas treenigade söner som inte anvisats till Treenighetens Undervisande Söner.
4. Cirkarna för de Ledande Fysiska Övervakarna.
5. Cirkarna för de förordnade uppstigande dödliga, inklusive mellanvarelserna.
6. Cirkarna för goodwillkolonierna.
7. Cirkarna för finalitkåren.

Var och en av dessa bostadsgrupperingar består av sju koncentrisk och successivt upphöjda cirklar. De är alla konstruerade enligt samma principer men de är i olika storlekar och formade av olika material. De omges alla av vittomspännande inhägnader som är upphöjda

permanent citizens of Jerusem, neither do we mention numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful beings who are the transition servants of the higher morontia creatures and of the morontia helpers who labor for the upkeep and embellishment of all morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

^{46:4.8 (523.2)} The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

^{46:4.9 (523.3)} Jerusem has great buildings of both material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. THE JERUSEM CIRCLES

^{46:5.1 (523.4)} The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

- ^{46:5.2 (523.5)} 1. The circles of the Sons of God.
- ^{46:5.3 (523.6)} 2. The circles of the angels and higher spirits.
- ^{46:5.4 (523.7)} 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.
- ^{46:5.5 (523.8)} 4. The circles of the Master Physical Controllers.
- ^{46:5.6 (523.9)} 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway creatures.
- ^{46:5.7 (523.10)} 6. The circles of the courtesy colonies.
- ^{46:5.8 (523.11)} 7. The circles of the Corps of the Finality.

^{46:5.9 (523.12)} Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching

för att bilda omfattande promenadvägar som helt omsluter varje grupp om sju koncentrisk cirkel.

1. Cirkelarna för Guds Söner. Fastän Guds Söner har en egen planet för sitt sociala liv, en av övergångskulturens världar, har de också i sin besittning omfattande domäner i Jerusem. I deras värld för övergångskultur rör sig de uppstigande dödliga fritt bland alla klasser av gudomliga söner. Där kan ni personligen lära känna och älska dessa Söner, men deras sociala liv begränsas i stort sett till denna speciella värld och dess satelliter. I Jerusems cirkel kan emellertid dessa olika grupper av söner iaktas i sitt arbete. Eftersom morontiasynkretsen har en enorm vidd kan ni, omkring på dessa Sönernas promenadvägar gå och se ut över dessa talrika klassers fängslande aktiviteter.

Dessa Sönernas sju cirkel är koncentrisk och successivt upphöjda så att varje yttre och större cirkel har utsikt över de inre och mindre cirkelarna, och var och en omges av en allmän promenadmur. Dessa murar är konstruerade av gnistrande klara kristallformade ädelstenar och är upphöjda så att de ger utsikt över alla sina respektive residenscirkel. De många portarna — från femtio till ett hundrafemtio tusen — som går igenom murarna består av en enda pärlskimrande kristall.

Den första cirkeln inom Sönernas domän upptas av Administratörsönerna och deras personliga staber. Här är alla planer och omedelbara aktiviteter, som rör dessa juridiska Sönens utgivnings- och domslutstjänster, centrerade. Det är också genom detta centrum som systemets Avonaler håller kontakt med universumet.

Den andra cirkeln upptas av Treenighetens Undervisande Söner. Inom detta heliga område fortsätter Daynalerna och deras medarbetare träningen av de nyligen anlända Undervisande Sönerna av första graden. I allt detta arbete får de god hjälp av en grupp som är jämställda med de Lysande Aftonstjärnorna. De av de skapade varelserna treenigade söner innehar en sektor inom Daynalernas cirkel. Treenighetens Undervisande Söner kommer närmast till att vara den Universella Faderns personliga representanter i ett lokalsystem; de är åtminstone varelser med treenighetsursprung. Denna andra cirkel är ett område av utomordentligt intresse för alla befolkningsgrupper i Jerusem.

Den tredje cirkeln är helgad åt Melkisedekarna. Här bor systemledarna som har uppsikt över dessa mångsidiga Sönens nästan ändlösa aktiviteter. Med början i de första mansoniavärldarna och vidare under de uppstigande dödligas hela livsskede i Jerusem fungerar Melkisedekarna som fosterfäder och ständigt närvarande rådgivare. Det är inte fel att säga att deras inflytande i Jerusem är dominerande, vid sidan av de Materiella Sönernas och Döttrarnas ständigt pågående aktiviteter.

Den fjärde cirkeln är hem för Vorondadekarna och alla andra klasser av besökande och observerande Söner som inte omhändertas på annat sätt. De Högsta Konstallationsfäderna tar sin boning i denna cirkel när de avlägger inspektionsbesök i lokalsystemet. Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare och Universella Censorer bor alla i denna cirkel när de är på

enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely encompassing every group of seven concentric circles.

46:5.10 (524.1) 1. *Circles of the Sons of God.* Though the Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusem.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be amiss to say that they are the dominant influence on Jerusem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty

uppdrag i systemet.

Den femte cirkeln är hemvist för Lanonandekarna, Systemhärskarnas och Planetprinsarnas klass av söner. De tre grupperna blandar sig som en när de är hemma inom detta område. Systemets reserver är förlagda till denna cirkel, medan Systemhärskaren har ett tempel som är beläget i mitten av styrelsebyggnadernas grupp på administrationskullen.

Den sjätte cirkeln är vistelseort för systemets Livsbärare. Alla klasser av dessa Söner samlas här, och härifrån far de ut till världarna på sina uppdrag.

Den sjunde cirkeln är mötesplats för de uppstigande sönerna, de dödliga som har fått sitt förordnande och som tillsammans med sina serafiska följeslagare temporärt kan tänkas fungera i systemhögkvarteret. Alla f.d. dödliga som har en ställning ovanför medborgarna i Jerusem men under finaliterna räknas som hörande till den grupp som har sitt högkvarter i denna cirkel.

Dessa Sönernas cirkulära områden upptar en enorm areal, och ännu för ett tusen nio hundra år sedan fanns där ett stort öppet utrymme i centrum. Denna centrala region är nu minnesplats till Mikaelns ära, färdigställd för omkring fem hundra år sedan. För fyrahundranittiofem år sedan då detta tempel invigdes var Mikael personligen närvarande, och hela Jerusem hörde den rörande berättelsen om Mästarsonens utgivning på Urantia, den ringaste i Satania. Minnesplatsen till Mikaelns ära är nu centrum för alla de aktiviteter som utgör en del av systemets modifierade förvaltning, förorsakad av Mikaelns utgivning, inklusive de flesta av de aktiviteter som nyligen har överförts från Salvington. Minnesplatsens personal uppgår till över en miljon personligheter.

2. Cirkelarna för änglarna. Likt Sönernas residensområde består dessa änglarnas cirklar av sju koncentrisk och successivt upphöjda cirklar, var och en med utsikt över de inre områdena.

Den första cirkeln för änglarna upptas av den Öändlige Andens Högre Personligheter som kan tänkas vara stationerade i högkvarteretsvärlden — Ensamma Budbärare och deras medarbetare. Den andra cirkeln är helgad åt budbärarskarorna, Tekniska Rådgivare, följeslagare, inspektörer och upptecknare, då de från tid till annan eventuellt tjänstgör i Jerusem. Den tredje cirkeln innehas av de omvårdande andarna som tillhör de högre klasserna och grupperingarna.

Den fjärde cirkeln innehas av förvaltningsseraferna, och de serafer som tjänar i ett lokalsystem som Satania är en "öräknelig skara av änglar". Den femte cirkeln upptas av de planetariska seraferna, medan den sjätte är övergångsomvårdarnas hem. Den sjunde cirkeln är vistelseorten för vissa ouppenbarade klasser av serafer. Upptecknarna inom alla dessa grupper av änglar vistas inte med sina kollegor, utan är bosatta i Jerusems registertempel. Alla register bevaras i tre exemplar i denna trefaldiga arkivhall. I ett systemhögkvarter bevaras alla uppteckningar alltid i materiell, morontieell och andeform.

Dessa sju cirklar omges av Jerusems

in the system.

46:5.16 (524.7) The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

46:5.17 (524.8) The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

46:5.18 (524.9) The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finaliters are reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

46:5.19 (525.1) These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

46:5.20 (525.2) 2. *The circles of the angels.* Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

46:5.21 (525.3) The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

46:5.22 (525.4) The fourth circle is held by the administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an "innumerable host of angels." The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

46:5.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the

utställningspanorama, över fem tusen standardmil i omkrets, som är ägnat åt att presentera framstegen i de bebodda världarna i Satania och som ständigt revideras för att verkligen representera de rådande förhållandena på de enskilda planeterna. Jag tvivlar inte på att detta vidsträckt promenadområde med utsikt över änglarnas cirklar kommer att vara den första sevärdheten i Jerusem som lägger beslag på er uppmärksamhet när ni beviljas förlängd fritid under era första besök.

Dessa utställningar ombesörjs av de infödda livsformerna i Jerusem, men dessa får hjälp av de uppstigna från de olika världarna i Satania, uppstigna som vistas i Jerusem på väg till Edentia. Åskådliggörandet av planetariska förhållanden och världsframsteg sker med många metoder, av vilka en del är kända för er, men mestadels med förfaranden som är okända på Urantia. Dessa utställningar upptar den yttre randen av denna väldiga mur. Resten av promenadområdet är nästan helt öppet samt rikt och storslaget utsmyckat.

3. Cirkelarna för Universummedhjälparna hyser Aftonstjärnornas högkvarter som är beläget på den enorma öppningen i centrum. Här upprätthålls systemhögkvarteret av Galantia, biträdande ledare för denna mäktiga grupp av superänglar och den första bland alla uppstigande Aftonstjärnor att få sitt förordnande. Detta är en av de mest storslagna av alla administrativa sektorer i Jerusem, fastän den hör till de mera sentida konstruktionerna. Detta centrum har en diameter om cirka åttio kilometer. Galantias högkvarter är en monolitisk gjuten kristall, helt genomskinlig. Dessa materiella och morontiella kristaller är synnerligen uppskattade av både morontiella och materiella varelser. De skapade Aftonstjärnorna utövar sitt inflytande överallt i Jerusem; de besitter sådana egenskaper som sträcker sig utanför personligheten. Hela denna värld har fått en andlig doft sedan så många av deras aktiviteter överfördes hit från Salvington.

4. Cirkelarna för de Ledande Fysiska Övervakarna. De olika klasserna av Ledande Fysiska Övervakare är koncentriskt ordnade runt det väldiga styrketemplet, där systemets styrkeledare presiderar tillsammans med ledaren för Morontistyrkans Övervakare. Detta styrketempel är den ena av de två sektorer i Jerusem till vilka uppstigande dödliga och mellanvarelser inte har tillträde. Den andra är sektorn för dematerialisation inom de Materiella Sönernas område, en serie laboratorier där transportseraferna omvandlar materiella varelser till ett tillstånd helt likt tillvarons morontiaklass.

5. Cirkelarna för de uppstigande dödliga. Området i centrum av cirkelarna för de uppstigande dödliga upptas av en minnesgrupp bestående av 619 representationer av systemets bebodda världar, och dessa strukturer undergår tidvis omfattande förändringar. Det är ett privilegium för de dödliga från varje värld att från tid till annan komma överens om vissa ändringar i eller tillägg till sina planetariska minnesmärken. Många förändringar görs även som bäst i strukturerna som representerar Urantia. I centrum av dessa 619 tempel finns en miniatyrmodell av Edentia och dess många världar av uppstigningskultur. Denna modell är cirka sextiofem kilometer i diameter och en trogen reproduktion av edentiasystemet, överensstämmande med originalet i varje detalj.

exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

46:5.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

46:5.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of their activities were transferred here from Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical Controllers.* The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This temple of power is one of two sectors on Jerusem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. *The circles of the ascending mortals.* The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

De uppstigna fröjdas över sin tjänst i Jerusem och tar med nöje del av andra gruppers förfaranden. Allt som görs i dessa olika cirklar kan fritt iaktas av hela Jerusem.

Aktiviteterna i en sådan värld är av tre helt skilda slag: arbete, framsteg och avkoppling. Med andra ord: tjänst, studier och rekreation. De gemensamma aktiviteterna består av socialt umgänge, gruppunderhållning och gudsdyrkan. Det ligger ett stort utbildningsvärde i att umgås med olika grupper av personligheter, klasser som är mycket avvikande från ens egna varelser.

6. Cirklarna för goodwillkolonierna. Goodwillkoloniernas sju cirklar pryds av tre enorma strukturer: Jerusems väldiga astronomiska observatorium, Satanias jättelika konstgalleri och omväxlingsledarnas ofantliga samlingssal, teatern för morontiaaktiviteter avsedda för vila och rekreation.

De himmelska artisanerna leder spornagierna i deras arbete och åstadkommer mängden av kreativa dekorationer och monumentala minnesmärken som det finns rikligt av i alla allmänna samlingsutrymmen. Dessa artisaners studior är bland de största och vackraste av alla de ojämförliga strukturerna i denna underbara värld. De övriga goodwillkolonierna upprätthåller omfattande och vackra högkvarter. Många av dessa byggnader är konstruerade helt och hållet av kristallformade ädelstenar. Alla arkitektoniska världar har ett överflöd av kristaller och så kallade ädla metaller.

7. Cirklarna för finaliterna har en unik struktur i centrum. Och ett likadant tomt tempel finns i varje systemhögkvarters värld i hela Nebadon. Denna väldiga byggnad i Jerusem är förseglad med Mikael's insignier och bär följande inskription: "Oinvid för andens sjunde stadium — för det eviga förordnandet." Gabriel satte sigillet på detta hemlighetsfulla tempel, och ingen annan än Mikael kan eller får bryta suveränitetens sigill anbragt av den Klara Morgonstjärnan. En dag skall du se ut över detta tysta tempel, även om du kanske inte kan utgrunda dess mysterium.

Andra cirklar i Jerusem: Förutom dessa bostadscirklar finns det i Jerusem talrika andra designerade boningar.

6. VERKSTÄLLIGHETS- OCH ADMINISTRATIONSKVADRATERNA

Systemets verkställighets- och administrationsavdelningar är belägna i enorma departementskvadrater, ett tusen till antalet. Varje administrativ enhet är indelad i hundra underavdelningar om tio undergrupper var. Dessa tusen kvadrater är sammanförda i tio storgrupperingar, som sålunda bildar följande administrativa departement:

1. Fysiskt underhåll och materiell förbättring, områdena för fysisk styrka och energi.
2. Medlingsverksamhet, etik och administrativa avgöranden.
3. Planetariska och lokala angelägenheter.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusem services and take pleasure in observing the techniques of other groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

46:5.30 (526.5) 6. *The circles of the courtesy colonies.* The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. *The circles of the finaliters* have a unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Nebadon. This edifice on Jerusem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: "Undedicated to the seventh stage of spirit — to the eternal assignment." Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

46:5.33 (527.2) *Other Jerusem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusem numerous additional designated abodes.

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE SQUARES

46:6.1 (527.3) The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

- 46:6.2 (527.4) 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.
- 46:6.3 (527.5) 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.
- 46:6.4 (527.6) 3. Planetary and local affairs.

4. Konstellers- och universumangelägenheter.

5. Utbildning och Melchisedekarnas andra aktiviteter.

6. Planeternas och systemets fysiska framsteg, de naturvetenskapliga områdena av aktiviteterna i Satania.

7. Morontiaangelägenheter.

8. Rena andeaktiviteter och -etik.

9. Omvårdnad av de uppstigna.

10. Storuniversums filosofi.

Dessa strukturer är genomskinliga; alla systemets aktiviteter kan därför beskådas även av gäststuderande.

46:6.5 (527.7) 4. Constellation and universe affairs.

46:6.6 (527.8) 5. Education and other Melchizedek activities.

46:6.7 (527.9) 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia affairs.

46:6.9 (527.11) 8. Pure spirit activities and ethics.

46:6.10 (527.12) 9. Ascendant ministry.

46:6.11 (527.13) 10. Grand universe philosophy.

46:6.12 (527.14) These structures are transparent; hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. REKTANGLARNA — SPORNAGIerna

De tusen rektanglarna i Jerusem upptas av de lägre infödda livsformerna på högkvartersplaneten, och i centrum av dem är spornagiernas vidsträckt cirkelformade högkvarter beläget.

I Jerusem kommer ni att bli förvånade över de underbara spornagiernas bedrifter när det gäller att odla jorden. Där odlas jorden främst för estetiska och dekorativa effekter. Spornagierna är högkvartersvärldarnas landskapsträdgårdmästare, och de är både originella och artistiska i sin behandling av de öppna områdena i Jerusem. De utnyttjar både djur och talrika mekaniska uppfinningar vid odlandet av jorden. De är intelligent sakkunniga i att använda de krafter som finns tillgängliga i deras världar samt i att utnyttja de talrika klasserna av sina mindre bröder i den lägre djurvärlden, av vilka många har ställts till deras förfogande i dessa speciella världar. Denna klass av djurliv styrs nu till stor del av uppstigande mellanvarelser som härstammar från evolutionära sfärer.

Spornagierna bebos inte av Riktare. De har ingen själ som överlever, men de har en lång livslängd, ibland ända till fyrtio- eller femtiotusen standardår. Deras antal är legio, och de står till tjänst med fysisk omvårdnad för alla klasser av universumpersonligheter som behöver materiell hjälp.

Fastän spornagierna varken har eller utvecklar en överlevande själ, fastän de inte har personlighet, icke desto mindre utvecklar de en individualitet som kan uppleva återfödelse. När dessa unika varelsers fysiska kropp med tiden förfaller som följd av användning och ålder fabricerar deras skapare i samverkan med Livsbärarna en ny kropp där de gamla spornagierna på nytt tar sin boning.

Spornagierna är de enda skapade varelserna i hela Nebadons universum som upplever denna eller någon som helst återfödelse av annat slag. De reagerar endast för de fem första biträdande sinnesandarna; de reagerar inte för dyrkans eller visdomens ande. Men sinnet med de fem biträdande andarna bildar en helhet eller sjätte verklighetsnivå, och det är denna faktor som består som en erfarenhetsmässig identitet.

Jag har ingenting att jämföra med då jag försöker

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

46:7.1 (527.15) The one thousand *rectangles* of Jerusem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

46:7.2 (527.16) On Jerusem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

46:7.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

46:7.4 (528.2) Although spornagia neither possess nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

46:7.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

46:7.6 (528.4) I am quite without comparisons in

beskriva dessa nyttiga och ovanliga varelser, emedan det inte finns några djur i de evolutionära världarna som de kunde jämföras med. De är inte evolutionära varelser, utan Livsbärarna har projicerat dem i deras nuvarande form och status. De är av två kön och avlar efterkommande för att tillfredsställa en växande befolkningens behov.

Kanske jag bäst kan antyda för sinnena på Urantia någonting om dessa vackra och nyttiga varelsers väsen med att säga att de har de kombinerade dragen hos en trogen häst och en tillgiven hund och uppvisar en intelligens som överstiger intelligensen som den högsta typen av schimpans har. De är mycket vackra enligt de fysiska normerna på Urantia. De uppskattar mycket den uppmärksamhet som visas dem av de materiella och semimateriella varelser som vistas i dessa arkitektoniska världar. De har en synförmåga som tillåter dem att urskilja — förutom materiella varelser — morontiaskapelserna, de lägre änglaklasserna, mellanvarelser och en del av de lägre klasserna av andepersonligheter. De förstår inte dyrkan av den Infinite, inte heller fattar de betydelsen av den Evige, men av tillgivenhet för sina herrar deltar de i de yttre andaktsövningarna i sina världar.

Det finns de som tror att dessa trogna spornagier i en framtida universumtidsålder kommer att frigöra sig från sin tillvaro på djurens nivå och uppnå en värdig evolutionell bestämmelse av progressiv intellektuell tillväxt och rentav andlig uppnåelse.

8. JERUSEMS TRIANGLAR

De rent lokala och rutinmässiga angelägenheterna i Jerusem leds från de hundra trianglarna. Dessa enheter är grupperade runt de tio underbara strukturer som hyser Jerusems lokala administration. Trianglarna omges av ett panorama över systemhögkvarterets historia. För närvarande finns det ett uträdat område om över två standardmil i denna cirkelformade berättelse. Denna sektor kommer att återställas efter att Satania har återupptagits i konstellationsfamiljen. Varje förberedande åtgärd har vidtagits för denna händelse genom Mikael's påbud, men Dagarnas Fornas domstol har ännu inte avslutat domstolsbehandlingen av de ärenden som ansluter sig till Lucifers uppror. Satania kan inte återinträda i fullt medlemskap i Norlatiadek så länge det hyser ärkerebeller, högt uppsatta skapade varelser som har fallit från ljuset uti mörker.

När Satania kan återvända till konstellationens krets, då tas upp till behandling de isolerade världarnas återinträde i systemfamiljen av bebodda världar, var till ansluter sig deras återbördande till världarnas andliga gemenskap. Men även om Urantia återförenades med systemets strömkretsar skulle ni fortfarande besväras av det faktum att hela ert system befinner sig i karantän vilket har utfärdats av Norlatiadek och som delvis avskiljer det från alla andra system.

Inom kort kommer emellertid domen över Lucifer och hans medarbetare att återbörda systemet Satania till Norlatiadeks konstellation, och därefter blir Urantia och de övriga isolerade sfärerna återförenade med Satanias strömkretsar, och igen kommer dessa världar att åtnjuta förmånen av interplanetarisk kommunikation och gemenskap inom och med systemet.

undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in their present form and status. They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

^{46:7.7 (528.5)} Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

^{46:7.8 (528.6)} There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagia will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutionary destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. THE JERUSEM TRIANGLES

^{46:8.1 (528.7)} The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred *triangles*. These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

^{46:8.2 (529.1)} When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

^{46:8.3 (529.2)} But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

Rebeller och uppror får sitt slut. De Suprema Härskarna är barmhärtiga och tålmodiga, men den lag som gäller avsiktligt närd ondska tillämpas universellt och ofelbart. "Syndens lön är döden" — evigt utplånande.

[Framfört av en Ärkeängel i Nebadon.]

^{46:8.4 (529.3)} There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally and unerringly executed. "The wages of sin is death" — eternal obliteration.

^{46:8.5 (529.4)} [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 47. De sju mansoniavärldarna

⇐ 046

Urantiaboken

048 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 47 DE SJU MANSONIAVÄRLDARNA

Sektioner

Introduktion

1. Finaliternas värld
2. Prövotidsbarnhemmet
3. Den första mansoniavärlden
4. Den andra mansoniavärlden
5. Den tredje mansoniavärlden
6. Den fjärde mansoniavärlden
7. Den femte mansoniavärlden
8. Den sjätte mansoniavärlden
9. Den sjunde mansoniavärlden
10. Medborgarskap i Jerusem

PAPER 47 THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

Introduktion

SKAPARSONEN talade under sin vistelse på Urantia om de "många boningarna i Faderns universum". I viss mening är alla de femtiosex världar som omger Jerusem inriktade på de uppstigande dödligas övergångskultur, men de sju satelliterna till värld nummer ett är mer bestämt kända som mansoniavärldarna.

Övergångsvärlden nummer ett är själv helt uteslutande inriktad på uppstigningsaktiviteter och fungerar som högkvarter för den finalitkår som har förordnats till Satania. Denna värld tjänar nu som högkvarter för mer än hundra tusen kompanier av finaliter, och det finns tusen förhålligade varelser i var och en av dessa grupper.

När ett system har etablerats i ljus och liv, och då mansoniavärldarna den ena efter den andra upphör att tjäna som träningsstationer för de dödliga, övertas de av den växande finalitbefolkning som samlas i dessa äldre och mera fulländade system.

Morontiaövervakarna och Melkisedekarna har ansvaret för de sju mansoniavärldarna. Det finns en tjänstgörande guvernör i varje värld, och han är direkt ansvarig inför härskarna i Jerusem. Uversas medlare har högkvarter i varje mansoniavärld, och därtill har de Tekniska Rådgivarna sin mötesplats. Omväxlingsledarna och de himmelska artisanerna upprätthåller grupp högkvarter i var och en av dessa

INTRODUCTION

47:0.1 (530.1) THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the "many mansions in the Father's universe." In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

47:0.2 (530.2) Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

47:0.3 (530.3) When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly perfected systems.

47:0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each

världar. Spirongerna fungerar från och med mansoniavärld nummer två, medan alla sju, likt de övriga planeterna för övergångskultur och högkvarter svärlden, är rikligt försedda med spornagier som är standardenligt skapade.

1. FINALITERNAS VÄRLD

Fastän endast finaliter och vissa grupper av barn som har blivit tillvaratagna samt dessas omvårdare är bosatta i övergångsvärld nummer ett, har åtgärder vidtagits för att ta hand om alla klasser av andevarelser, övergångsdödliga och gäststuderande. Spornagierna, som fungerar i alla dessa världar, är gästvänliga värdar för alla varelser som de kan urskilja. De har en vag känsla av finaliternas existens men kan inte se dem. Antagligen förhåller de sig till dem i stort sett så som ni till änglarna i ert nuvarande fysiska tillstånd.

Fast finalitvärlden är en sfär av utsökt fysisk skönhet och utomordentlig morontiautsmäckning är den storartade andebyggnaden i aktiviteternas mitt, finaliternas tempel, inte synlig utan yttre hjälp för den materiella eller nya morontiasynen. Energiomvandlarna kan emellertid göra många av dessa realiteter synliga för uppstigande dödliga, och från tid till annan fungerar de så, såsom vid de tillfällen då mansoniavärldarnas studerande klassvis samlas på denna kultursfär.

Under hela ert liv i mansoniavärldarna är ni på sätt och vis andligen medvetna om närvaron av era förhärligade bröder som har uppnått Paradiset, men det är mycket uppfriskande att då och då verkligen se dem så som de fungerar i sina högkvarteraboningar. Självmant kan ni inte se finaliter förrän ni har fått sann andesyn.

I den första mansoniavärlden måste alla överlevande klara av de fordringar som föräldrakommissionen på deras födelseplanet ställer. Den nuvarande kommissionen för Urantia består av tolv föräldrar, nyligen anlända, som har haft erfarenhet av att fostra tre eller flera barn upp till ungdomsåren. Tjänsten i denna kommission är roterande och i regel endast för tio år. Alla som inte lyckas tillfredsställa kommissionsmedlemmarna beträffande sin föräldraerfarenhet måste ytterligare kvalificera sig genom tjänst i de Materiella Sönernas hem i Jerusem eller till en del i provotidsbarnhemmet i finaliternas värld.

Men oberoende av sin föräldraerfarenhet ges de föräldrar i mansoniavärldarna som har växande barn i provotidsbarnhemmet alla möjligheter att samverka med morontibeskyddarna av dessa barn beträffande deras undervisning och träning. Dessa föräldrar tillåts resa dit på besök så ofta som fyra gånger om året. Och det är en av de mest rörande vackra scener under hela uppstigningsskedet att se föräldrarna från mansoniavärldarna omfamna sina materiella efterkommande vid de tillfällen då de gör sina periodiska pilgrimsfärder till finalitvärlden. Fastän den ena eller bägge föräldrarna kan tänkas lämna en mansoniavärld tidigare än barnet är de mycket ofta samtidigt där under en period.

Ingen uppstigande dödlig kan undgå erfarenheten att uppfostra barn — sina egna eller andras — antingen i de materiella världarna eller senare i finalitvärlden eller

of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. THE FINALITERS' WORLD

47:1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47:1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47:1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

47:1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their parental experience must further qualify by service in the homes of the Material Sons on Jerusem or in part in the probationary nursery on the finaliters' world.

47:1.5 (531.3) But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

47:1.6 (531.4) No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others — either on the material worlds or subsequently on the

i Jerusem. Fäder måste genomgå denna väsentliga erfarenhet lika visst som mödrar. Det är en olycklig och felaktig uppfattning som moderna folk på Urantia har att barnens fostran främst är mödrarnas uppgift. Barn behöver en far lika väl som en mor, och fäderna behöver denna föräldraerfarenhet lika mycket som mödrarna.

2. PRÖVOTIDSBARNHEMMET

De skolor som i Satania tar emot småbarn är belägna i finalitvärlden, den första av Jerusems sfärer för övergångskultur. Dessa småbarnsskolor är inrättningar som ägnar sig åt att nära och träna tidens barn, inklusive dem som har dött i rymdens evolutionära världar innan de har förvärvat ställningen som individer i universumregistret. I det fall att någondera eller båda av ett sådant barns föräldrar överlever utnämner ödesväktaren sin egen kerub till beskyddare av barnets potentiella identitet och ålägger keruben ansvaret att överföra denna utvecklade själ till att tas hand om av mansoniavärldens lärare i morontia världarnas provotidshem för barn.

Det är dessa samma keruber, som har blivit ensamma, som i egenskap av mansoniavärldens lärare under Melkisedekarnas överinsyn upprätthåller sådana omfattande utbildningstjänster för att träna finaliternas provotidsskyddslingar. Dessa finaliternas skyddslingar, dessa småbarn till uppstigande dödliga, personaliseras alltid exakt enligt den fysiska status de hade vid tiden för sin död, med undantag för potentialen att föröka sig. Detta uppvaknande sker exakt vid den tid då barnets förälder anländer till den första mansoniavärlden. Och sedan ges dessa barn alla möjligheter att, sådana de är, välja den himmelska vägen precis så som de skulle ha fått välja i de världar där döden så olägligt avslutade deras livsskede.

I barnhemsvärlden grupperas de varelser som är på provotid beroende på om de har Riktare eller inte, ty Riktarna kommer för att bebo dessa materiella barn alldeles så som i tidens världar. Barn som är i en ålder då de ännu inte har Riktare vårdas i familjer med fem barn, i åldersgruppen ett år under, upp till ungefär fem år, den tid då Riktaren kommer.

Alla barn i de evolverande världarna som har Tankeriktare men som före sin död inte hade gjort sitt val beträffande det livsskede som leder till Paradiset, återpersonaliseras också i systemets finalitvärld där de likaså växer upp i de Materiella Sönernas och deras medarbetares familjer, så som de små som kom utan Riktare men som senare får en Mysterieledsagare då de har uppnått den ålder som fordras för att göra ett moraliskt val.

Alla barn och ungdomar som bebos av Riktare fostras också i finalitvärlden i familjer om fem barn, i åldrar mellan sex och fjorton; i medeltal består dessa familjer av barn som är sex, åtta, tio, tolv och fjorton år. Om de har gjort sitt slutliga val övergår de när som helst efter att ha fyllt sexton år till den första mansoniavärlden och börjar sin uppstigning till Paradiset. En del gör sitt val före denna ålder och går vidare till uppstigningssfärerna, men det finns mycket få

finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. THE PROBATIONARY NURSERY

47:2.1 (531.5) The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

47:2.2 (531.6) It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given every opportunity, as they are, to choose the heavenly way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

47:2.3 (532.1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

47:2.4 (532.2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

47:2.5 (532.3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the ascension spheres, but very few children under sixteen

barn under sexton års ålder, räknat enligt Urantias normer, i mansoniavärldarna.

Serafväktarna vårdar sig om dessa barn i finalitvärldens provotidshem precis så som de andligen vårdar sig om de dödliga på evolutionära planeter, medan de trogna spornagierna sörjer för deras fysiska behov. Och på detta sätt växer dessa barn upp i övergångsvärlden tills den tid då de gör sitt slutliga val.

Om inget val har gjorts till förmån för uppstigningslivet då det materiella livet har nått sitt slut, eller om dessa tidens barn definitivt besluter sig mot havonaäventyret, avslutar döden automatiskt deras provotidslivsskede. Det förekommer ingen domstolsbehandling i sådana fall; det finns ingen uppståndelse från en sådan andra död. De helt enkelt blir som om de aldrig hade funnits.

Men om de väljer Paradisets väg till fulländning görs de omedelbart klara för överföring till den första mansoniavärlden, dit många av dem anländer i tid för att förena sig med sina föräldrar i uppstigningen till Havona. Sedan de har färdats genom Havona och nått fram till Gudomarna bildar dessa bärgade själar av dödligt ursprung Paradisets permanenta uppstigarbefolkning. Dessa barn som har gått miste om den värdefulla och väsentliga evolutionära erfarenheten i de dödligas födelsevärldar upptas inte i Finalitkåren.

3. DEN FÖRSTA MANSONIAVÄRLDEN

I mansoniavärldarna fortsätter de återuppväckta dödliga överlevande sitt liv just där de slutade då döden hann upp dem. När du far från Urantia till den första mansoniavärlden kommer du att märka en ansenlig förändring, men om du hade kommit från en mera normal och progressiv sfär i tiden skulle du knappast märka skillnaden, med undantag för det faktum att du hade en annorlunda kropp; hyddan av kött och blod har lämnats kvar i födelsevärlden.

Själva centrum för alla aktiviteter i den första mansoniavärlden är uppståndelsehallen, det enorma templet för personlighetssammansättning. Denna jättelika struktur utgör den centrala mötesplatsen för de serafiska ödesväktarna, Tankeriktarna och uppståndelsens ärkeänglar. Livsbärarna fungerar också tillsammans med dessa himmelska varelser vid återuppväckandet av de döda.

Avskrifterna av det dödliga sinnet och de aktiva mönstren av den skapade varelsens minne utgör, i den form de har överförts från de materiella nivåerna till de andliga, de frikopplade Tankeriktarnas enskilda tillhörighet; dessa sinnets, minnets och varelsepersonlighetens förändligade faktorer är för evigt en del av dessa Riktare. Den skapades sinnesmatris och identitetens passiva potentialer finns i morontiasjälen, vars bevarande har anförtratts de serafiska ödesväktarna. Och det är återföreningen av morontiasjälen, som har anförtratts seraferna, och andesinnet, som har anförtratts Riktaren, som på nytt sätter samman varelsepersonligheten och innebär återuppståndelsen av en sovande överlevande.

Om en obeständig personlighet av dödligt ursprung

years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

47:2.6 (532.4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagia minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

47:2.7 (532.5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

47:2.8 (532.6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. THE FIRST MANSION WORLD

47:3.1 (532.7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

47:3.2 (532.8) The very center of all activities on the first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

47:3.3 (533.1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

47:3.4 (533.2) If a transitory personality of mortal origin

aldrig blev sammansatt på nytt på detta sätt skulle andeelementen från en sådan icke-överlevande dödlig varelse för evigt fortsätta som en oskiljaktig del av den individuella erfarenhetsmässiga utrustningen hos den Riktare som en gång dvaldes i denna dödliga.

Från det Nya Livets Tempel sträcker sig sju radiala flygelbyggnader, uppståndelsehallarna för de dödliga raserna. Var och en av dessa strukturer är avsedd för sammansättningen av personligheterna från en av de sju raserna i tiden. Det finns ett hundra tusen personliga uppståndelsekamrar i var och en av dessa sju flyglar, som slutar i cirkelrunda hallar som vid klassvis uppståndelse tjänar som uppvaknandekamrar för ända upp till en miljon individer. Dessa hallar omges av kamrar för sammansättning av personligheterna från de blandade raserna i de normala världarna från tiden efter Adam. Oberoende av det förfarande som kan tänkas komma till användning i de enskilda världarna i tiden i samband med uppståndelser som är speciella eller gäller hela domperioden, sker den verkliga och medvetna återföreningen av den faktiska och fullständiga personligheten i uppståndelsehallarna i mansoniavärld nummer ett. Under all evighet kommer ni att dra er till minnes de djupa minnesbilderna av hur ni först bevittnade denna uppståndelsemorgon.

Från uppståndelsehallarna fortsätter du till Melkisedekarnas sektor där du blir anvisad permanent bostad. Du har därefter tio dagar av personlig frihet. Det står dig fritt att utforska omgivningen runt ditt nya hem och bekanta dig med det program som omedelbart är förestående. Du har också tid att tillfredsställa din längtan att konsultera registret och besöka dina kära och andra jordevänner som kanske kommit till dessa världar före dig. Vid slutet av din tio-dagars ledighet tar du det andra steget på vägen till Paradiset, ty mansoniavärldarna är i själva verket träningsvärldar, inte enbart uppehållsplaneter.

I mansoniavärld nummer ett (eller någon annan om längre avancerad) återupptar du din intellektuella träning och andliga utveckling exakt på den nivå där de avbröts av döden. Under tiden mellan döden på planeten, eller omvandlingen, och uppståndelsen i mansoniavärlden inhämtar människan absolut ingenting annat än erfarenheten av överlevandet som ett faktum. Du börjar där på andra sidan precis där du slutade här nere.

Nästan hela livet i mansoniavärld nummer ett gäller att rätta till brister. De överlevande som anländer till denna första uppehållssfär uppvisar så många och så olika karaktärsdefekter som skapade varelser och så många brister i erfarenheten som dödliga, att de flesta aktiviteter i denna värld gäller att korrigera och bota dessa mångahanda arv från det köttliga livet i de materiella evolutionära världarna i tid och rymd.

Vistelsen i mansoniavärld nummer ett är avsedd att utveckla de dödliga överlevande åtminstone till den nivå som i de normala evolutionära världarna råder under domperioden efter Adam. Andligen är mansoniavärldens studerande naturligtvis långt avancerade framför detta stadium som gäller enbart den mänskliga utvecklingen.

Om du inte skall kvarhållas i mansoniavärld nummer ett, sjunker du vid slutet av dessa tio dagar in i omvandlingssömnen och färdas till värld nummer två,

should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

47:3.5 (533.3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansonia number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

47:3.6 (533.4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the mansion worlds are actual training spheres, not merely detention planets.

47:3.7 (533.5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

47:3.8 (533.6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

47:3.9 (534.1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

47:3.10 (534.2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter the translation sleep and proceed to world number two,

och var tionde dag därefter avancerar du på detta sätt tills du anländer till den värld du har blivit förordnad till.

Centrum av mansonivärldens sju större administrationscirkel upptas av Morontiaföljeslagarnas tempel; de är personliga guider som har anvisats till uppstigande dödliga. Dessa följeslagare är efterkommande till lokaluniversumets Moderande, och det finns flera miljoner av dem i Satania morontiavärldar. Förutom med dem som har förordnats till gruppföljeslagare kommer du att ha mycket att göra med tolkarna och översättarna, byggnadsvårdarna och exkursionsledarna. Alla dessa följeslagare har ett gott samarbete med alla dem som är sysselsatta med att utveckla dina personlighetsfaktorer beträffande sinnet och anden i morontiakroppen.

Då du börjar i den första mansonivärlden anvisas en enda Morontiaföljeslagare till varje kompani om ett tusen uppstigande dödliga, men du kommer att möta större antal av dem då du framskrider genom de sju mansoniasfärerna. Dessa vackra och mångsidiga varelser är sällskapliga kamrater och charmerande guider. Det står dem fritt att följa med individer eller utvalda grupper till vilken som helst av sfärerna för övergångskultur, inklusive satellitvärldarna. De är exkursionsguider och fritidsföljeslagare för alla uppstigande dödliga. Ofta åtföljer de grupper av överlevande under periodiska besök till Jerusem, och medan du är där kan du vilken dag som helst fara till registersektorn i systemhuvudstaden och möta uppstigande dödliga från alla sju mansonivärldar, ty de kan fritt resa fram och tillbaka mellan sina bostadsvärldar och systemhögkvarteret.

4. DEN ANDRA MANSONIÄRLDEN

På denna sfär blir du närmare bekant med mansonivärldslivet. Morontialivets grupperingar börjar ta form; arbetsgrupper och sociala organisationer börjar fungera, samhällen antar formella proportioner och de avancerande dödliga instiftar nya samhällsprogram och styrelseformer.

Med Anden fusionerade överlevande vistas i mansonivärldarna tillsammans med de uppstigande dödliga som har fusionerat med Riktaren. Fastän det finns skillnader mellan de olika klasserna av himmelskt liv är de alla vänliga och broderliga sinsemellan. I alla uppstigningsvärldar finner man ingenting som kan jämföras med människornas intolerans och de diskrimineringar som hänsynslösa kastsystem förorsakar.

Då ni stiger upp genom den ena efter den andra mansonivärlden blir de allt mera fyllda av framåtskridande överlevandes morontiaaktiviteter. Under färden framåt kommer ni att märka att mansonivärldarna uppvisar allt mera av Jerusems särdrag. Glashavet uppträder för första gången i den andra mansonivärlden.

En nyligen utvecklad och lämpligt justerad morontiakropp erhålls varje gång då en uppflyttning sker från en mansonivärld till en annan. Du faller i sömn för den tid seraftransporten tar och vaknar upp med den nya men utvecklade kroppen i uppståndelsehallarna, i stort sett så som då du anlände till mansonivärld

and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

47:3.11 (534.3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

47:3.12 (534.4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534.5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansonian life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534.6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

47:4.3 (534.7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusem features added to the mansion worlds. The sea of glass makes its appearance on the second mansonian.

47:4.4 (534.8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one

nummer ett, utom att Tankeriktaren inte lämnar dig under denna övergångssömn mellan olika mansoniavärldar. Din personlighet förblir intakt sedan du en gång har övergått från de evolutionära världarna till den första mansoniavärlden.

Riktarens minne förblir helt intakt hos dig under din uppstigning genom morontialivet. De mentala associationer som enbart var animaliska och helt materiella försvann helt naturligt tillsammans med den fysiska hjärnan, men av allt som var värdefullt i ditt mentala liv och som hade överlevnadsvärde skapade Riktaren en motsvarighet och den bevaras som en del av det personliga minnet under hela uppstigningsskedet. Du kommer att vara medveten om alla dina värdefulla erfarenheter då du avancerar från en mansoniavärld till en annan och från en sektion av universumet till en annan — ända till Paradiset.

Fast ni har morontiakroppar fortsätter ni genom alla dessa sju världar att äta, dricka och vila. Ni intar morontiaklassens föda som hör till ett rike av levande energi okänd i de materiella världarna. Både mat och vatten utnyttjas till fullo i morontiakroppen; det uppkommer inget resterande avfall. Betänk: mansoniavärld nummer ett är en mycket materiell sfär, som endast uppvisar den första begynnelsen av morontiaregimen. Du är fortfarande nästan människa och inte särskilt långt kommen från det begränsade synsätt som kännetecknar de dödligas liv, men varje värld medför klara framsteg. Från sfär till sfär blir du mindre materiell, mera intellektuell och en aning mera andlig. De andliga framstegen är störst i de tre sista av dessa sju progressiva världar.

De biologiska bristerna avhjälpes till största delen i den första mansoniavärlden. Där blev defekterna i de planetariska erfarenheterna i fråga om sexuell, familjeförhållanden och föräldrafunktion antingen korrigerade eller projicerade för framtida tillrättläggning bland de Materiella Sönernas familjer i Jerusem.

Mansoniavärld nummer två erbjuder i synnerhet goda möjligheter att avlägsna alla faser av intellektuell konflikt och att bota alla former av mental disharmoni. Strävan att förstå morontiamåtans betydelse som har påbörjats i den första mansoniavärlden fortsätter här med större allvar. Utvecklingen i mansoniavärld nummer två kan jämföras med den intellektuella status som råder i de idealiska evolutionära världarnas kultur efter Administratörsonens besök.

5. DEN TREDJE MANSONIAVÄRLDEN

Mansoniavärld nummer tre är högkvarter för mansoniavärldens lärare. Fastän de fungerar på alla sju mansoniasfärer upprätthåller de sitt grupphögkvarter i centrum av skolcirkelarna i värld nummer tre. Det finns miljoner av dessa instruktörer i mansonia- och de högre morontiavärldarna. Dessa avancerade och förhålligade keruber tjänar som morontialärare hela vägen upp från mansoniavärldarna till den sista sfären för de uppstignas träning i lokaluniversumet. De är bland de sista att önska dig ett tillgivet adjö när tiden för avskedet närmar sig, den tid du tar farväl — åtminstone för några tidsåldrar — av ditt födelseuniversum när du serafomsluts för överföring till mottagningsvärldarna i superuniversumets mindre sektor.

except that the Thought Adjuster does not leave you during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

47:4.5 (535.1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another — even to Paradise.

47:4.6 (535.2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansonia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

47:4.7 (535.3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life, family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansonia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly continued. The development on mansonia number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal evolutionary worlds.

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535.5) Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enseraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the

När du vistas i den första mansoniavärlden har du tillstånd att besöka den första övergångsvärlden, finaliternas högkvarter och systemets prövotidsbarnhem för fostran av outvecklade evolutionära barn. När du anländer till mansoniavärld nummer två får du tillstånd att periodvis besöka övergångsvärld nummer två, där morontiaövervakarnas högkvarter för hela Satania och de olika morontiaklassernas övningsskolor är belägna. När du når mansoniavärld nummer tre får du genast tillstånd att besöka den tredje övergångssfären, änglaklassernas högkvarter och hemort för deras olika övningsskolor i systemet. Besök från denna värld till Jerusem blir allt mera givande och är av allt större intresse för de framåtskridande dödliga.

Mansoniavärld nummer tre är en värld med stora personliga och sociala framsteg för alla som inte har klarat av motsvarigheten till dessa kulturcirklar före frigörelsen från det köttsliga livet i sina födelsevärldar. På denna sfär påbörjas ett mera positivt undervisningsarbete. Träningen i de två första mansoniavärldarna är till sin natur mest bristavhjälpande — negativ — såtillvida att den gäller ett utfyllande av erfarenheten från det köttsliga livet. I denna tredje mansoniavärld lägger de överlevande verkligen grunden för sin progressiva morontiakultur. Det huvudsakliga syftet med denna träning är att öka förståelsen av korrelationen mellan morontiamåta och de dödligas logik, att koordinera morontiamåta och människofilosofi. De överlevande dödliga får nu praktisk insikt i sann metafysik. Detta är en verklig introduktion till den intelligenta förståelsen av kosmiska betydelser och inbördes förhållanden i universum. Kulturen i den tredje mansoniavärlden påminner till sin natur om den som råder på en normal bebodd planet under tiden efter en Sons utgivning.

6. DEN FJÄRDE MANSONIAVÄRLDEN

När du anländer till den fjärde mansoniavärlden är du väl inne i ditt morontiella livsskede; du har framskridit en god bit från den ursprungliga materiella tillvaron. Nu får du tillstånd att besöka övergångsvärld nummer fyra för att där bekanta dig med superänglarnas, inklusive de Lysande Aftonstjärnornas, högkvarter och övningsskolor. Med benäget bistånd av dessa superänglar i den fjärde övergångsvärlden görs det möjligt för morontiabesökarna att under sina periodiska besök i Jerusem komma mycket nära de olika klasserna av Guds Söner, ty nya sektorer i systemhuvudstaden öppnar sig så småningom för de avancerande dödliga under dessa upprepade besök i högkvarteretsvärlden. Nya storslagenheter öppnar sig efterhand för dessa uppstignas expanderande sinnen.

I den fjärde mansoniavärlden finner den enskilda uppstigna bättre sin plats i det arbete som sker i grupp och i de funktioner som sker klassvis i morontialivet. De uppstigna utvecklar här en större uppskattning av informationsutsändningarna och andra faser av lokaluniversumets kultur och framsteg.

Det är under träningsperioden i värld nummer fyra

superuniverse.

47:5.2 (535.6) When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finaliters and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansonia number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.

47:5.3 (536.1) Mansonia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the coordination of morontia mota and human philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:6.1 (536.2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:6.2 (536.3) On the fourth mansonia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe culture and progress.

47:6.3 (536.4) It is during the period of training on world

som de uppstigande dödliga i själva verket för första gången får ta del av fordringar och fröjder som morontiaarelsernas sanna sociala liv medför. Det är verkligen en ny erfarenhet för evolutionära varelser att ta del i sociala aktiviteter som varken bygger på personlig självhävdelse eller egennytigt erövring. En ny social ordning introduceras, en som baserar sig på förståelsefull sympati av ömsesidig uppskattning, osjälvisk kärlek till ömsesidigt tjänande och en allt överstigande motivation som kommer sig av insikten om en gemensam och suprem ödesbestämmelse — den andäktiga och gudomliga fulländningens mål i Paradiset. De uppstigna börjar alla bli medvetna om att de känner Gud, uppenbarar Gud, söker Gud och finner Gud.

Den intellektuella och sociala kulturen i denna fjärde mansoniavärld kan jämföras med det mentala och sociala livet under tidsåldern efter den Undervisande Sonen på planeter med normal evolution. Den andliga nivån ligger dock långt ovanför nivån i de dödligas världsordning.

7. DEN FEMTE MANSONIAVÄRLDEN

Överföring till den femte mansoniavärlden innebär ett mycket stort steg framåt i en morontiaframskridares liv. Erfarenheten i denna värld är en verklig försmak av livet i Jerusem. Här börjar ni inse de lojala evolutionära världarnas höga bestämmelse, ty de kan normalt nå upp till detta stadium under sin naturliga planetariska utveckling. Kulturen i denna mansoniavärld motsvarar allmänt taget kulturen under det tidiga skedet av ljus och liv på planeter som gör framsteg enligt normal evolution. Härav kan ni förstå varför det är så ordnat att de högt kultiverade och progressiva varelsetyper, som ibland bebor dessa avancerade evolutionära världar, är befriade från att gå igenom en eller flera, eller rentav alla mansoniasfärer.

Efter att ha lärt dig behärska lokaluniversumets språk innan du lämnar den fjärde mansoniavärlden ägnar du nu mera tid åt att fullända din kunskap i Uversas språk, för att mästerligt behärska båda språken innan du som fast bosatt slår dig ned i Jerusem. Alla uppstigande dödliga från systemets högkvarter upp till Havona är tvåspråkiga. Och därefter är det endast nödvändigt att utvidga ordförrådet i superuniversumets språk, medan ett ytterligare utvidgande fordras för att bo i Paradiset.

Vid ankomsten till mansoniavärld nummer fem ges pilgrimen tillstånd att besöka övergångsvärlden med motsvarande nummer, Sönernas högkvarter. Här blir den uppstigna dödliga personligt bekant med de olika grupperna av gudomliga söner. Han har hört om dessa superba varelser och har redan träffat dem i Jerusem, men nu lär han verkligen känna dem.

I den femte mansoniavärlden börjar du få uppgifter om konstellationens studievärldar. Här sammanträffar du med de första av de instruktörer som börjar förbereda dig för din senare vistelse i konstellationen. Denna förberedelse fortsätter i världarna sex och sju, medan den sista avslipningen ges i de uppstigande dödligas sektor i Jerusem.

number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47:6.4 (536.5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47:7.1 (537.1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusem life. Here you begin to realize the high destiny of the loyal evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion spheres.

47:7.2 (537.2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusem with residential status. All ascending mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47:7.3 (537.3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusem, but now he comes really to know them.

47:7.4 (537.4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusem.

En verklig födelse till kosmiskt medvetande sker i mansoniavärld nummer fem. Ni blir universumsinnade. Detta är verkligen en tid då horisonterna vidgas. Det börjar gå upp för de uppstigande dödligas utvidgade sinne att någon väldig och magnifik, någon överjordisk och gudomlig bestämmelse väntar alla som fullföljer den stegvisa uppstigningen till Paradiset, vilken så mödosamt men så fröjdefullt och lovande har påbörjats. Ungefär vid denna punkt börjar den genomsnittliga dödliga uppstigna uppvisa äkta erfarenhetsmässig entusiasm för uppstigningen till Havona. Studerandet blir självant, osjälviskt tjänande naturligt och gudsdyrkan spontan. En verklig morontiakaraktär knoppas; en äkta morontiaavarelse utvecklas.

8. DEN SJÄTTE MANSONIAVÄRLDEN

De som vistas på denna sfär tillåts besöka övergångssfär nummer sex, där de kan lära sig mera om superuniversumets höga andar, fast de inte kan se särskilt många av dessa himmelska varelser. Här får de också sina första lektioner om det förestående livsskedet som ande, vilket omedelbart följer på gradueringen från morontiaträningen i lokaluniversumet.

Den biträdande Systemhärskaren besöker ofta denna värld, och här påbörjas den första undervisningen om hur universumet administreras. Nu hålls de första lektionerna om ett helt universums angelägenheter.

Detta är en lysande tid för uppstigande dödliga, och den medför vanligen en fulländad fusion mellan det mänskliga sinnet och den gudomliga Riktaren. Potentiellt kan denna fusion ha inträffat tidigare, men den egentliga funktionsidentiteten uppnås mången gång först vid tiden för vistelsen i den femte, eller rentav den sjätte mansoniavärlden.

Den evolverande odödliga själens förenande med den eviga och gudomliga Riktaren signaleras av att seraferna kallar på den övervakande överängeln för de uppståndna överlevande och på ärkeängeln med registret över dem som går till doms på tredje dagen; och därefter yttrar dessa konfirmationens budbärare i närvaro av en sådan överlevandes morontiaföljeslagare: "Detta är en älskad son, i vilken jag har funnit behag." Denna enkla ceremoni är tecknet på att en uppstigande dödlig har beträtt paradistjänstens eviga levnadsbana.

Omedelbart efter bekräftelsen om fusion med Riktaren presenteras den nya morontiaavarelse för sina kamrater för första gången med sitt nya namn och beviljas fyrtio dagar av andlig avskildhet med befrielse från alla rutinaktiviteter för att under den tiden vara ensam med sig själv, för att välja en av de valbara vägarna till Havona och för att träffa sitt val bland de olika tillvägagångssätten för att uppnå Paradiset.

Fortfarande är dock dessa strålande varelser mer eller mindre materiella; de är långt från sanna andar; de är mera likt superdödliga, andligen uttryckt, fortfarande litet lägre än änglarna. Men de är sannerligen på väg att bli storartade varelser.

Under vistelsen i värld nummer sex uppnår mansoniavärldens studerande en ställning som är jämförbar med den höga utveckling som kännetecknar

47:7.5 (537.5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent. Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. THE SIXTH MANSION WORLD

47:8.1 (537.6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537.7) The assistant System Sovereign makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:8.3 (538.1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:8.4 (538.2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signaled by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:8.5 (538.3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:8.6 (538.4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

47:8.7 (538.5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing

de evolutionära världar som på normalt sätt har framskridit bortom det första stadiet av ljus och liv. Samhällets organisation i denna mansoniavärld är av hög klass. Den skugga som den dödliga naturen kastar blir allt mindre efterhand som uppstigningen sker genom dessa världar, den ena efter den andra. Ni blir mer och mer förtjusande då ni lämnar bakom er de grova spåren från det planetariska ursprunget i djurvärlden. "Att komma upp ur den stora vedermödan" är ägnat att göra förhärliigade dödliga mycket vänliga och förståelsefulla, mycket medlidsamma och toleranta.

9. DEN SJUNDE MANSONIAVÄRLDEN

Erfarenheten på denna sfär kröner det livsskede som följer direkt efter döden. Under din vistelse här blir du instruerad av många lärare som alla samarbetar för att förbereda dig att bo i Jerusem. Alla skillnader som kan urskiljas mellan de dödliga som härstammar från de isolerade och efterblivna världarna och de överlevande från de mera avancerade och upplysta sfärerna blir praktiskt taget utplånade under vistelsen i den sjunde mansoniavärlden. Här blir du renad från alla rester av olyckliga arvsanlag, ohälsosam omgivning och oandliga planetariska tendenser. De sista resterna av "vilddjurets märke" utdras här.

Under vistelsen i mansoniavärld nummer sju beviljas du tillstånd att besöka övergångsvärld nummer sju, den Universelle Faderns värld. Här påbörjar du en ny och mera andlig dyrkan av den osedde Fadern, en vana som du i tilltagande grad följer hela vägen upp under ditt långa uppstigningsskede. Du finner Faderns tempel i denna värld för övergångskultur, men du ser inte Fadern.

Nu börjar bildandet av klasser för graduering till Jerusem. Ni har färdats från en värld till en annan som individer, men förbereder er nu för avfärd i grupp till Jerusem, fastän en uppstigning inom vissa gränser kan välja att dröja kvar i den sjunde mansoniavärlden i syfte att göra det möjligt för en långsam medlem av hans jordiska eller mansoniavärldsarbetsgrupp att hinna upp honom.

Personalen i den sjunde mansoniavärlden samlas på glashavet för att bevitna din avfärd till Jerusem, då du nu har fått residensrätt där. Hundratals eller tusentals gånger har du kanske besökt Jerusem, men alltid som gäst; aldrig tidigare har du rest in mot systemhuvudstaden i sällskap med en grupp av dina kamrater som bjöd ett evigt farväl till hela mansoniaskedet som uppstigande dödliga. Snart välkomnas ni på mottagningsfältet i högkvarteretsvärlden som medborgare i Jerusem.

Du kommer att storligen fröjdas över ditt framåtskridande genom de sju världarna som befriar från det materiella; i själva verket är de sfärer som befriar från det dödliga. I den första mansoniavärlden är du främst mänsklig, endast en dödlig varelse minus en materiell kropp, ett mänskligt sinne inhyst i en morontiaform — en materiell kropp av morontiavärlden, men inte ett dödligt hölje av kött och blod. Ni övergår egentligen från det dödliga stadiet till det odödliga tillståndet i den stund då fusionen med

those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansonia is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more and more adorable as you leave behind the coarse vestiges of planetary animal origin. "Coming up through great tribulation" serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

^{47:9.1 (538.6)} The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusem. Any discernible differences between those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the "mark of the beast" are here eradicated.

^{47:9.2 (538.7)} While sojourning on mansonia number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father's temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

^{47:9.3 (538.8)} Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or mansonia working group to catch up with him.

^{47:9.4 (539.1)} The personnel of the seventh mansonia assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole mansonia career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

^{47:9.5 (539.2)} You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal being minus a material body, a human mind housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

Riktaren sker, och efter att ha avslutat ert livsskede i Jerusem kommer ni att vara fullfjädrade morontianer.

10. MEDBORGARSKAP I JERUSEM

Mottagandet av en ny klass graduerade från mansoniavärlden är en signal för hela Jerusem att samlas som välkomstkommitté. Även spornagierna fröjas över ankomsten av dessa segerrika uppstigna av evolutionärt ursprung, dessa som har löpt det planetariska loppet och fullbordat framskridandet i mansoniavärldarna. Endast de fysiska övervakarna och Morontiastryrkans Övervakare är frånvarande från dessa glädjefester.

Johannes Uppenbararen såg i en vision ankomsten av en klass avancerande dödliga från den sjunde mansoniavärlden till deras första himmel, till Jerusems härlighet. Han antecknade: "Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav blandat med eld; och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret som från början fanns i dem, och över dess avbild som fortlevde genom mansoniavärldarna, och slutligen över dess sista märke och spår, stå på glashavet med Guds harpor i sina händer, och de sjöng sången om befrielse från de dödligas fruktan och död." (Fulländad rymdförbindelse står till buds i alla dessa världar; och det är möjligt för er att ta emot dessa meddelanden varsomhelst genom att bära "Guds harpa", en morontiaapparat som kompenserar oförmågan att anpassa den omogna morontiella sinnesmekanismen till att direkt ta emot rymdmeddelanden.)

Även Paulus hade en syn om de uppståndna medborgarnas kår av dödliga i Jerusem, som där går mot fulländning, ty han skrev: "Men ni har kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad, till det himmelska Jerusalem, och till änglar i oräkneligt antal, till Mikael's storslagna församling och till rättfärdiga människors andar som görs fulländade."

Sedan de dödliga har uppnått residentsstatus i systemhögkvarteret upplever de inte längre några uppståndelser i bokstavlig mening. Den morontiagestalt som gavs er vid avslutandet av livsskedet i mansoniavärlden är sådan att ni kan använda den ända till slutet av ert äventyr i lokaluniversumet. Förändringar i den görs från tid till annan, men ni bibehåller denna samma form tills ni tar avsked av den då ni framträder som första stadiet's andar färdiga att överföras till superuniversumets världar för högre kultur och andeträning.

Sju gånger upplever de dödliga, som går igenom hela mansoniavärldslivsskedet, anpassningssömnen och uppvaknandet till uppståndelse. Den sista uppståndelsehallen, den slutliga uppvaknandekammaren, lämnades emellertid i den sjunde mansoniavärlden. Ett byte av gestalt gör inte längre ett avbrott i medvetandet eller en lucka i det personliga minnets kontinuitet nödvändig.

Den dödliga personligheten som har fått sin begynnelse i de evolutionära världarna och har haft sin boning i köttslig hydda — indväld av Mysterieledsagarna och utrustad med Sanningens Ande — är inte fullt mobiliserad, förverkligad och enad före den dag då en sådan medborgare i Jerusem ges klartecken för färd till Edentia och förkunnas vara en

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagia enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these occasions of rejoicing.

47:10.2 (539.4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: "And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death." (Perfect space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the "harp of God," a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:10.3 (539.5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: "But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect."

47:10.4 (539.6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:10.5 (540.1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansonia career experience the adjustment sleep and the resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

47:10.6 (540.2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an

äkta medlem av morontiakåren i Neadon — en odödlig överlevande förenad med Riktaren, en uppstigen på väg till Paradiset, en personlighet med morontiastatus och ett sant barn till de Högsta.

Människornas död är ett förfarande som gör det möjligt att lämna det köttliga materiella livet; och mansoniavärldserfarenheten av progressivt liv genom sju världar för korrigerande träning och undervisning i kultur innebär ett introducerande av dödliga överlevande till morontialivsskedet, övergångslivet som ligger mellan den evolutionära materiella tillvaron och den högre andeuppnåelsen för dem som stiger upp ur tiden och vilkas bestämmelse det är att nå fram till evighetens portar.

[Avfattat under beskydd av en Lysande Aftonstjärna.]

immortal survivor of Adjuster association, a Paradise ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

^{47:10.7 (540.3)} Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansonia experience of progressive life through seven worlds of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

^{47:10.8 (540.4)} [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

Kapitel 48. Morontialivet

⇐ 047

Urantiaboken

049 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 48 MORONTALIVET

Sektioner

Introduktion

1. Morontiamaterialen
2. Morontiastyrkans övervakare
3. Morontiaföljeslagarna
4. Omväxlingsledarna
5. Mansoniavärldens lärare
6. Morontiavärldens serafer —
Övergångsomvårdarna
7. Morontiamåta
8. Morontiaframskridarna

PAPER 48 THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition
Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

Introduktion

GUDARNA kan inte förändra — åtminstone gör de det inte — en varelse med grov animalisk natur till en fulländad ande genom någon mystisk handling av skapande magi. När Skaparna önskar frambringa fulländade varelser gör de det med en direkt och ursprunglig skapelsehandling, men de företar sig aldrig att i ett enda steg omvandla materiella varelser med ursprung i djurriket till fulländade varelser.

Morontialivet som sträcker sig över de olika stadierna av livsskedet i lokaluniversumet utgör det enda möjliga sättet för materiella dödliga att nå fram till andevärldens tröskel. Vilken magi kunde döden, den naturliga upplösningen av den materiella kroppen, innehålla för att ett sådant enkelt steg omedelbart skulle förändra det dödliga och materiella sinnet till en odödlig och fulländad ande? Sådana trosföreställningar är endast okunnig vidskeplighet och tilltalande fabler.

Alltid ligger denna morontiaövergång mellan det dödliga tillståndet och överlevande människovarelser senare andestatus. Detta mellanstadium i det framåtskridande som sker i universumet uppvisar betydande olikheter i olika lokala skapelser, men dess avsikt och ändamål är överallt helt lika. Ordningen i mansonia- och de högre morontiavärldarna i Nebadon är ganska typisk för de morontia övergångsregimerna i denna del av Orvonton.

INTRODUCTION

48:0.1 (541.1) THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

48:0.2 (541.2) The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

48:0.3 (541.3) Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the subsequent spirit status of surviving human beings. This intermediate state of universe progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. MORONTIAMATERIALEN

Morontiavärldarna är lokaluniversumets förbindelsesfärer mellan den materiella och andliga nivån i varelsernas tillvaro. På Urantia har man vetat om detta morontialiv allt sedan Planetprinsens tidiga dagar. Från tid till annan har dödliga fått undervisning om detta övergångstillstånd, och tanken har, i förvrängd form, funnit en plats i nutida religioner.

Morontiasfärerna utgör övergångsfaserna i de dödligas uppstigning genom progressionsvärldarna i lokaluniversumet. Endast de sju världar som omger finaliternas sfär i lokalsystemen kallas mansoniavärldar, men alla femtiosex av systemets övergångsboningar tillsammans med de högre sfärerna kring constellationerna och universumhögkvarteret kallas morontiavärldar. Dessa skapelser har del i den fysiska skönhet och morontieella storslagenhet som finns på de lokala universernas högkvarterssfärer.

Alla dessa världar är arkitektoniska sfärer, och de har jämnt det dubbla antalet grundämnen jämfört med de evolverade planeterna. Dessa världar som har gjorts enligt beställning har inte endast rikligt med tunga metaller och kristaller, då de har ett hundra fysiska grundämnen, utan har likaså exakt ett hundra former av en unik energiorganisation kallad morontiamaterial. De Ledande Fysiska Övervakarna och Morontiastyrkans Övervakare kan så modifiera kretsgången i materians primära enheter och samtidigt så transformera dessa energiassocierationer att de skapar denna nya substans.

De första tidernas morontialiv i lokalsystemen är mycket likt livet i er nuvarande materiella värld, men det blir mindre fysiskt och mera sant morontieellt i constellationernas studievärldar. Då ni avancerar till Salvingtons sfärer uppnår ni allt mer andliga nivåer.

Morontiastyrkans Övervakare kan åstadkomma en förening av materiella och andliga energier och organiserar därvid en materialiserad morontiaform som är mottaglig för ett tillägg i form av en övervakande ande. Under din färd genom morontialivet i Nebadon kommer dessa tålmodiga och skickliga Morontiastyrkans Övervakare att successivt förse dig med 570 morontiakroppar, som var och en representerar en fas i din stegvisa omvandling. Från den tid då du lämnar de materiella världarna tills du inrättas som en första stadiets ande i Salvington undergår du jämnt 570 skilda och uppgående morontiaförändringar. Åtta av dessa inträffar i systemet, sjuttioen i constellationen och 491 under vistelsen på sfärerna i Salvington.

Under den tid du lever de dödligas köttsliga liv bor den gudomliga anden i dig, nästan som någonting skilt för sig — i verkligheten har människan blivit intagen av den Universella Faderns utgivna ande. Men i morontialivet blir anden en verklig del av din personlighet, och då du successivt undergår de 570 stegvisa omvandlingarna höjer du dig från varelselivets materiella till dess andliga tillstånd.

Paulus fick veta om morontiavärldarnas existens och morontiamaterialens verklighet, ty han skrev: "De har i himlen ett bättre och hållbarare material." Och dessa morontiamaterial är verkliga, konkreta, såsom i

1. MORONTIA MATERIALS

48:1.1 (541.4) The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

48:1.2 (541.5) The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finaliters' sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

48:1.3 (541.6) All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material*. The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

48:1.4 (542.1) The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds. And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

48:1.5 (542.2) The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia bodies, each one a phase of your progressive transformation. From the time of leaving the material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

48:1.6 (542.3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

48:1.7 (542.4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, "They have in heaven a better and more enduring substance." And these morontia materials are real,

"staden med de fasta grundvalarna, vars byggmästare och skapare är Gud". Och var och en av dessa storartade sfärer är "ett bättre land, nämligen ett himmelskt."

2. MORONTIASTYRKANS ÖVERVAKARE

Dessa unika varelser är uteslutande sysselsatta med uppsikten över de aktiviteter som representerar en funktionell kombination av andliga och fysiska eller semimateriella energier. De ägnar sig uteslutande åt att befrämja de morontiaella framstegen. Inte för att de mycket skulle vårda sig om de dödliga under deras övergångsskede, utan snarare för att de anpassar övergångsomgivningen till de framåtskridande morontiaarelserna. De är morontiastyrkans kanaler som upprätthåller övergångsvärldarnas morontiafaser och förser dem med energi.

Morontiastyrkans Övervakare är efterkommande till ett lokaluniversums Moderande. De är ganska standardiserade till sin utformning fastän de något skiljer sig till sin natur i de olika lokala skapelserna. De skapas för sina specifika funktioner och behöver ingen träning förrän de åtar sig sina ansvarsuppgifter.

De första Morontiastyrkans Övervakare skapas samtidigt med att den första dödliga överlevande anländer till någon av de första mansoniavärldarna i lokaluniversumet. De skapas i grupper om ett tusen som klassificeras enligt följande:

1. Strömkretsreglerare 400
2. Systemkoordinatorer 200
3. Planetariska beskyddare . . . 100
4. Kombinerade övervakare . . . 100
5. Förbindelsestabilisatorer . . . 100
6. Utväljande sorterare 50
7. Biträdande registerförare . . 50

Styrkeövervakarna tjänar alltid i sitt födelseuniversum. De leds uteslutande av Universumsonens och Universumandens förenade andeaktivitet men är i övrigt en helt självstyrande grupp. De upprätthåller högkvarter i den första mansoniavärlden i varje lokalsystem, och de arbetar där i nära förbindelse både med de fysiska övervakarna och med seraferna men fungerar i sin egen värld när det gäller energimanifestation och andetillämpning.

Ibland fungerar de också enligt temporärt förordnande som omvårdare i samband med övermateriella fenomen i de evolutionära världarna. Men de tjänar sällan på bebodda planeter; inte heller arbetar de i superuniversumets högre träningsvärldar utan verkar i huvudsak till förmån för övergångsregimen för morontiaellt framåtskridande i ett lokaluniversum.

1. Strömkretsreglerarna. Dessa är de unika varelser som koordinerar fysisk och andlig energi och reglerar dess flöde till morontiasfärernas skilda kanaler; och dessa strömkretsar är exklusivt planetariska, begränsade till en enda värld. Morontiaströmkretsarna skiljer sig från och kompletterar både fysiska och andliga strömkretsar i övergångsvärldarna, och det

literal, even as in "the city which has foundations, whose builder and maker is God." And each of these marvelous spheres is "a better country, that is, a heavenly one."

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

48:2.1 (542.5) These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition worlds.

48:2.2 (542.6) Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

48:2.3 (542.7) The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

- 48:2.4 (542.8) 1. Circuit Regulators... 400
- 48:2.5 (542.9) 2. System Co-ordinators.. 200
- 48:2.6 (542.10) 3. Planetary Custodians.. 100
- 48:2.7 (543.1) 4. Combined Controllers.. 100
- 48:2.8 (543.2) 5. Liaison Stabilizers... 100
- 48:2.9 (543.3) 6. Selective Assorters.....50
- 48:2.10 (543.4) 7. Associate Registrars...50

48:2.11 (543.5) The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

48:2.12 (543.6) They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

48:2.13 (543.7) 1. *Circuit Regulators.* These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical and spiritual circuits on the transition worlds, and it

behövs miljoner av dessa reglerare för energihushållningen enbart i ett sådant mansoniavärldssystem som Satanas.

Strömkretsreglerarna startar de förändringar i materiella energier som gör det möjligt för deras medarbetare att ta över kontrollen och regleringen. Dessa varelser är generatorer för morontiastyrka lika så väl som strömkretsreglerare. I stort sett så som en dynamo till synes genererar elektricitet ur atmosfären så ser dessa levande morontiadynamor ut att omvandla rymdens överallt förekommande energier till de material som morontiaövervakarna väver till kroppar och livsaktiviteter för de uppstigande dödliga.

2. Systemkoordinatorerna. Då varje morontiavärld har sin egen sorts av morontiaenergi är det mycket svårt för människor att visualisera dessa sfärer. Men på varje ny övergångssfär finner de dödliga att växtlivet och allt annat som tillhör morontiatillvaron är stegvist modifierat för att motsvara den uppstigande överlevandes tilltagande förändligande. Eftersom energisystemet i varje värld på detta sätt är individualiserat verkar dessa koordinater för att harmonisera och blanda dessa olika styrkesystem till en fungerande enhet för de sfärer som hör samman i varje särskild grupp.

De uppstigande dödliga går gradvis framåt från det fysiska till det andliga då de avancerar från en morontiavärld till en annan; därav nödvändigheten att ställa till förfogande morontiasfärer enligt en stigande skala och morontiakroppar likaså enligt stigande skala.

När de uppstigna i en mansoniavärld går vidare från en sfär till en annan, levereras de av transportseraferna till mottagarna bland systemkoordinatorerna i den högre världen. Här i dessa enastående tempel i centrum av de sjuttio utstrålade flygelbyggnaderna, där det finns likadana övergångskamrar som uppståndelsehallarna i den första mottagningsvärlden för dödliga av jordiskt ursprung, utförs de nödvändiga förändringarna i varelsekropparna skickligt av systemkoordinatorerna. Dessa första förändringar i morontigestalten fordrar omkring sju dagar enligt standardtid för att utföras.

3. De planetariska beskyddarna. Från mansoniasfärerna upp till universumets högkvarter står varje morontiavärld — när det gäller morontiaangelägenheter — under beskydd av sjuttio beskyddare. De bildar det lokala planetariska rådet med suprem morontiaauktoritet. Detta råd beslutar om material för morontigestalter åt alla uppstigande varelser som landar på sfärerna och godkänner de förändringar i varelsegestalterna vilka gör det möjligt för en uppstigen att gå vidare till följande sfär. Efter det att mansoniavärldarna har genomgått överförs du från en fas av morontialivet till en annan utan att behöva ge upp medvetandet. Medvetelslöshet åtföljer endast de första metamorfoserna och de senare överföringarna från ett universum till ett annat och från Havona till Paradiset.

4. De kombinerade övervakarna. En av dessa högeligen mekaniserade varelser är alltid stationerad i mitten av varje administrativ enhet i en morontiavärld. En kombinerad övervakare är känslig för och verksam med fysiska, andliga och morontiaenergi; och associerade med denna varelse är alltid två systemkoordinatorer, fyra strömkretsreglerare, en

requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

48:2.14 (543.8) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48:2.15 (543.9) 2. *System Co-ordinators.* Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the associated spheres of any particular group.

48:2.16 (543.10) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48:2.17 (543.11) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

48:2.18 (544.1) 3. *Planetary Custodians.* Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48:2.19 (544.2) 4. *Combined Controllers.* One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary custodian, one liaison stabilizer, and either an associate

planetarisk väktare, en förbindelsestabilisator och antingen en biträdande registerförare eller en utväljande sorterare.

5. Förbindelsestabilisatorerna. Dessa är de som reglerar morontiaenergin i förbindelse med de fysiska krafterna och andekrafterna i ifrågavarande värld. De gör det möjligt att omvandla morontiaenergi till morontiamaterial. Tillvarons hela morontiaorganisation är beroende av stabilisatorerna. De sänker energins omloppshastighet till den punkt där en fysikaliserings kan ske. Jag har emellertid inga termer som jag kunde använda för att jämföra eller illustrera dessa varelsers verksamhet. Den ligger helt bortom människans föreställningsförmåga.

6. De utväljande sorterarna. Då du går vidare från en klass eller fas i en morontiavärld till en annan måste du stämmas om eller tonas in på förhand, och det är dessa utväljande sorterarens uppgift att hålla dig progressivt synkroniserad med morontialivet.

Fastän de grundläggande morontiaformerna av liv och materia är identiska från den första mansoniavärlden till den sista övergångssfären i universumet, finns där ett funktionellt framskridande som gradvis sträcker sig från det materiella till det andliga. Din anpassning till denna i grunden enhetliga men successivt avancerande och förändligande skapelse åstadkoms av denna utväljande omställning. En sådan justering i personlighetsmekanismen är liktydig med en ny skapelse, trots att du bibehåller samma morontiagestalt.

Du kan upprepade gånger inställa dig för test hos dessa examinators, och så snart du uppvisar tillräckliga andliga framsteg intygar de med glädje din avancerade ställning. Dessa progressiva förändringar medför ändrade reaktioner i förhållande till morontiaomgivningen, såsom ändringar i behovet av föda och talrika andra personliga vanor.

De utväljande sorterarna är också till stor hjälp vid grupperandet av morontiapersonligheter för ändamål såsom studier, undervisning och andra projekt. De har en naturlig förmåga att ange vilka som temporärt fungerar bäst tillsammans.

7. De biträdande registerförarna. Morontiavärlden har sina egna upptecknare som tjänar tillsammans med andeupptecknarna vid övervakningen och bevarandet av register och andra data som hör hemma i morontiaskapelserna. Morontiaregistren är tillgängliga för alla klasser av personligheter.

Alla morontiella övergångsriken är lika tillgängliga för materiella varelser som andevarelser. Som morontiaframskridare förblir ni i full kontakt med den materiella världen och med materiella personligheter samtidigt som ni allt mera kan urskilja andevarelser och umgås med dem; och då ni lämnar morontiaregimen bakom er har ni sett alla klasser av andar med undantag för några få av de högre typerna, såsom de Ensamma Budbärarna.

3. MORONTIAFÖLJESLAGARNA

Dessa värdar i mansonia- och morontiavärldarna är efterkommande till Moderanden i ett lokaluniversum.

registrar or a selective assorter.

48:2.20 (544.3) 5. *Liaison Stabilizers*. These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

48:2.21 (544.4) 6. *Selective Assorters*. As you progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned, and it is the task of the selective assorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

48:2.22 (544.5) While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

48:2.23 (544.6) You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

48:2.24 (544.7) The selective assorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

48:2.25 (544.8) 7. *Associate Registrars*. The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

48:2.26 (545.1) All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. MORONTIA COMPANIONS

48:3.1 (545.2) These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit.

De skapas under tidsåldrarnas gång i grupper om ett hundra tusen individer, och i Nebadon finns det för närvarande över sjuttio miljarder av dessa unika varelser.

Morontiaföljeslagarna tränas för tjänst av Melkisedekarna på en speciell planet nära Salvington; de genomgår inte Melkisedekarnas centrala skolor. Deras tjänster sträcker sig från systemens lägsta mansoniavärldar till Salvingtons högsta studievärldar, men de påträffas sällan i de bebodda världarna. De tjänar under allmän överinsyn av Guds Söner och under direkt ledning av Melkisedekarna.

Morontiaföljeslagarna upprätthåller tio tusen högkvarter i ett lokaluniversum — i var och en av de första mansoniavärldarna i lokalsystemen. De är nästan helt en självstyrande klass, och det är i allmänhet en intelligent och lojal grupp av varelser; men då och då, i samband med vissa olyckliga himmelska omvälvningar, är det känt att de har gått vilse. Tusentals av dessa nyttiga varelser förlorades under tiderna för Lucifers uppror i Satania. Ert lokalsystem har nu sin fulla kvot av dessa varelser, då förlusten från Lucifers uppror helt nyligen ersattes.

Det finns två skilda typer av morontiaföljeslagare; den ena är aktiv, den andra tillbakadragen, men i övrigt är de till sin status jämlika. De är inte könsvarelser, men de manifesterar en rörande vacker tillgivenhet för varandra. Och fastän de knappast kan sägas bilda par i materiell (mänsklig) bemärkelse är de bland tillvarons alla varelser mycket nära släkt med människan. Mellanvarelserna i världarna är era närmaste släktingar; sedan kommer morontiakeruberna och efter dem Morontiaföljeslagarna.

Dessa följeslagare är rörande tillgivna och charmfullt sällskapliga varelser. De har en klart urskiljbar personlighet, och när ni träffar dem i mansoniavärldarna urskiljer ni snart deras individualitet, sedan ni först har lärt er känna igen dem som en klass. Dödliga påminner alla om varandra; samtidigt har var och en av er en klart urskiljbar personlighet som kan igenkännas.

Något slags uppfattning om arten av dessa Morontiaföljeslagares arbete kan man kanske få av följande klassificering av deras aktiviteter i ett lokalsystem:

1. Pilgrimsbeskyddarna är inte förordnade till specifika uppgifter i sin samvaro med morontiaframskridarna. Dessa följeslagare är ansvariga för hela det morontiella livsskedet och är därför de som koordinerar alla andra morontia- och övergångsomvårdares arbete.

2. Pilgrimsmottagarna och de Fria följeslagarna. Dessa är följeslagare för de nyanländas sociala liv i mansoniavärldarna. En av dem kommer för visso att vara på plats för att välkomna dig när du vaknar upp i den första mansoniavärlden från den första övergångssömnen i tiden, när du upplever uppståndelsen från köttets död till morontialivet. Och från den tid då du sålunda formellt välkomnas vid uppvaknandet till den dag då du lämnar lokaluniversumet som en första stadiets ande är dessa morontiaföljeslagare ständigt hos dig.

They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

48:3.2 (545.3) Morontia Companions are trained for service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the central Melchizedek schools. In service they range from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:3.3 (545.4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:3.4 (545.5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:3.5 (545.6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:3.6 (545.7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of all other morontia and transition ministers.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrim Receivers and Free Associators*. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you experience the resurrection from the death of the flesh into the morontia life. And from the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

Följeslagarna förordnas inte permanent till enskilda individer. En uppstigande dödlig i en av mansoniavärldarna eller i de högre världarna kan ha olika följeslagare vid var och ett av flera på varandra följande tillfällen, medan han också under långa tider kan vara utan följeslagare. Det beror på hur behoven varierar, och även på utbudet av tillgängliga följeslagare.

3. Världarna för himmelska besökare. Dessa angenäma varelser ägnar sig åt att underhålla de övermänniska grupperna av gäststuderande och andra himmelska personligheter som för tillfället kan vistas i övergångsvärldarna. Du kommer att ha rikligt med tillfällen att besöka varje värld som du erfarenhetsmässigt har uppnått. Gäststuderande får besöka alla bebodda planeter, även de isolerade.

4. Koordinatorerna och förbindelseledarna. Dessa följeslagare är inriktade på att underlätta morontiasamvaron och förhindra förvirring. De instruerar i socialt uppförande och morontiaframskridande samt stödjer klass- och andra gruppaktiviteter bland de uppstigande dödliga. De upprätthåller omfattande områden där de samlar sina elever, och från tid till annan rekviderar de himmelska artisaner och omväxlingsledare för att ge färg åt sina program. Medan du avancerar kommer du i nära kontakt med dessa följeslagare och blir synnerligen förtjust i båda grupperna. Det beror på slumpen om du blir associerad med en aktiv eller tillbakadragen typ av följeslagare.

5. Tolkarna och översättarna. I början av morontiaskedet har du ofta behov av tolkar och översättare. De behärskar och talar alla språk i lokaluniversumet; de är rikets lingvister.

Du tillägnar dig inte ett nytt språk automatiskt; du lär dig ett språk där uppe i stort sett så som här nere, och dessa lysande varelser är dina språklärare. Ditt första studieämne i mansoniavärlden är språket i Satania och därefter Nebadons språk. Medan du lär dig behärska dessa nya språk fungerar Morontiaföljeslagarna som effektiva tolkar och tålmodiga översättare för dig. Du möter aldrig en besökare i någon av dessa världar utan att någon av Morontiaföljeslagarna kan fungera som tolk.

6. Exkursions- och omväxlingsövervakarna. Dessa följeslagare ledsagar er på de längre färderna till högkvarterssfären och till övergångskulturens omgivande världar. De planerar, leder och övervakar alla sådana rundresor för enskilda och grupper till systemets världar för träning och kultur.

7. Områdes- och byggnadsvårdarna. Även de materiella och morontiella strukturerna tilltar i fulländning och storslagenhet allt efter som du avancerar under morontiaskedet. Som individer och som grupper tillåts ni göra vissa förändringar i de boningar som anvisats till högkvarter under er vistelse i de olika mansoniavärldarna. Många av aktiviteterna på dessa sfärer försiggår i de öppna inhägnaderna av cirklar, kvadrater och trianglar avsedda för olika ändamål. Flertalet av mansoniavärldarnas strukturer är utan tak och består av inhägnader av magnifik konstruktion och utsökt utsmyckning. Klimatet och andra fysiska förhållanden som råder i de arkitektoniska världarna gör

48:3.9 (546.1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of companions available.

48:3.10 (546.1) 3. *Hosts to Celestial Visitors.* These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

48:3.11 (546.1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors.* These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

48:3.12 (546.1) 5. *Interpreters and Translators.* During the early mansonia career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

48:3.13 (546.1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:3.14 (546.1) 6. *Excursion and Reversion Supervisors.* These companions will accompany you on the longer trips to the headquarters sphere and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

48:3.15 (546.1) 7. *Area and Building Custodians.* Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansonia career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make

taken helt onödiga.

Dessa beskyddare av övergångsfaserna i uppstigningslivet är suprema vid skötseln av morontiaangelägenheterna. De skapades för detta arbete, och ända tills den Suprema Varelse framträder fullt förverkligad förblir de alltid Morontiaföljeslagare; de utför aldrig andra uppgifter.

Allteftersom system och universer etableras i ljus och liv upphör mansoniavärldarna i allt högre grad att fungera som övergångssfärer för morontiaträning. Allt mera inrättar finaliterna sin nya träningsregim, som förefaller vara avsedd att omvandla det kosmiska medvetandet från dess nuvarande storuniversumnivå till de framtida yttre universernas nivå. Morontiaföljeslagarna är bestämda att allt mera fungera tillsammans med finaliterna och inom många andra områden som för närvarande inte har uppenbarats på Urantia.

Du kan förutse att dessa varelser troligen kommer att bidra mycket till din förnöjelse i mansoniavärldarna, vare sig din vistelse där blir lång eller kort. Du kommer att fortsätta att ha glädje av dem hela vägen upp till Salvington. De är inte tekniskt sett väsentliga för någon del av din överlevnadserfarenhet. Du kan nå Salvington utan dem, men du skulle storligen sakna dem. De är en extra lyx för personligheten under ditt uppstigningsskede i lokaluniversumet.

4. OMVÄXLINGSLEDARNA

Glädjefylld uppsluppenhet och motsvarigheten till leende är lika universella som musik. Det finns en morontieell och andlig motsvarighet till munterhet och skratt. Livet som uppstigen fördelar sig ungefär jämnt mellan arbete och avkoppling — frihet från uppdrag.

Himmelsk avkoppling och övermänsklig humor är helt olika sina mänskliga motsvarigheter, men vi hänger oss alla i själva verket åt en form av båda; och faktiskt åstadkommer de för oss på vårt stadium ungefär detsamma som vad idealisk humor kan göra för er på Urantia. Morontiaföljeslagarna är skickliga lekledare, och de har gott stöd av omväxlingsledarna.

Ni kunde kanske bäst förstå omväxlingsledarnas arbete om de förlknades vid de högrestående humoristerna på Urantia, fastän det är ett synnerligen grovt och i någon mån olyckligt sätt att försöka förmedla en uppfattning om hur dessa ombytes- och avkopplingsledare fungerar, dessa odlare av morontia- och anderikenas ädla humor.

Låt mig i en diskussion om andehumorn först berätta vad det inte är. Andeskämtet är aldrig färgat av ett framhävande av de svagas och felandes missöden. Det innebär heller aldrig ett hädande av rättfärdigheten och äran i gudomligheten. Vår humor omfattar tre allmänna nivåer av uppskattning:

1. Ihågkommande skämt. Kvickheter som uppkommer från minnen om gångna händelser i ens erfarenhet av strid, kamp och ibland rädsla samt ofta dum och barnslig ängslan. Hos oss kommer denna fas av humor från den djupt rotade och bestående förmågan att ur det förgångna hämta upp minnesmaterial med vilket vi angenämt kryddar och i

roofs wholly unnecessary.

48:3.16 (547.1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:3.17 (547.2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

48:3.18 (547.3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

4. THE REVERSION DIRECTORS

48:4.1 (547.4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

48:4.2 (547.5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

48:4.3 (547.6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

48:4.4 (547.7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not*. Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

48:4.5 (547.8) 1. *Reminiscent jests*. Quips growing out of the memories of past episodes in one's experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and oftentimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy

övrigt lättar upp nuets tunga bördor.

2. Stundens humor. Orimligheten i mycket av det som så ofta orsakar oss allvarliga bekymmer, glädjen att upptäcka hur betydelselös en stor del av vår allvarliga personliga ångslan är. Vi uppskattar denna fas av humor mest när vi bäst kan reducera våra nuvarande farhågor till förmån för framtida förvissningar.

3. Profetisk glädje. Det är kanske svårt för dödliga att föreställa sig denna fas av humor, men vi får en egendomlig tillfredsställelse av förvissningen "att allting samverkar till det goda" — för andar och morontianer såväl som för dödliga. Denna aspekt av den himmelska humorn växer fram ur vår förlitan på den kärleksfulla omsorgen som våra överordnade uppvisar och den gudomliga stabiliteten hos våra Suprema Ledare.

Omväxlingsledarna i de olika världarna är emellertid inte enbart sysselsatta med att framföra den fina humorn hos de olika klasserna av intelligenta varelser; de är också involverade i ledarskapet för avkoppling, andlig rekreation och morontiaunderhållning. I detta sammanhang har de starkt stöd av de himmelska artisanerna.

Omväxlingsledarna själva är inte en skapad grupp; de är en rekryterad kår omfattande varelser som sträcker sig från de infödda i Havona ned genom budbärarskarorna i rymden och de omvårdande andarna i tiden till morontiaframskridarna från de evolutionära världarna. Alla är frivilliga som ger sig hän arbetet med att hjälpa sina kamrater nå tankeombyte och sinnesvila då sådana attitydförändringar är mest hjälpsamma i återvinnandet av sinande energier.

När man är delvis uttröttad av strävan efter resultat, och medan man väntar på att få ta emot en ny energiladdning, är det ett angenämt nöje att på nytt leva sig in i händelserna under tidigare dagar och tidsåldrar. Rasens eller klassens erfarenheter under de första tiderna är vilsamma att minnas. Och just detta är orsaken till att dessa artister kallas omväxlings- eller återföringsledare — de hjälper till att återföra minnet till ett tidigare utvecklingsstadium eller ett mindre erfaret varelsetillstånd.

Alla varelser får glädjas åt denna sorts återföring förutom de som till sin natur är Skapare och därför automatiskt vitaliserar sig, samt vissa högt specialiserade varelsetyper, såsom styrkecentren och de fysiska övervakarna som alltid och för evigt är alltigenom affärsmässiga i alla sina reaktioner. Dessa periodiska frigörelser från det funktionsmässiga tjänstgörandets spänning är en normal del av livet i alla världar överallt i universernas universum, men inte på Paradisön. De varelser som är infödda på den centrala boplaten kan inte uttröttas och undergår därför inte återuppladdning. Hos dessa varelser som uttrycker Paradisets eviga fulländning kan någon sådan återföring till evolutionära erfarenheter inte förekomma.

De flesta av oss har kommit upp genom lägre stadier i tillvaron eller genom gradvis stigande nivåer i vår klass, och det är uppriskande och i viss mån roande att se tillbaka på vissa episoder bland våra tidiga erfarenheter. Det är vilsamt att tänka över sådant som ligger långt i det förlutna för ens klass och som dröjer kvar som en minnesskatt i sinnet. Framtiden innebär

loads of the present.

48:4.6 (548.1) 2. *Current humor.* The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

48:4.7 (548.2) 3. *Prophetic joy.* It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance "that all things work together for good" — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

48:4.8 (548.3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

48:4.9 (548.4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

48:4.10 (548.5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

48:4.11 (548.6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

48:4.12 (548.7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory possession of the mind. The future signifies struggle

kamp och framsteg; det betyder arbete, strävan och resultat; men doftar av det förgångna, det som redan har bemästrats och uppnåtts; kontemplation av det förgångna ger möjlighet till avslappning och till ett sådant bekymmerslöst återblickande som är ägnat att framkalla andefröjd och morontieellt sinnestillstånd som gränsar till munterhet.

Även de dödligas humor blir hjärtligast när den beskriver episoder som berör dem som står bara lite under ens nuvarande utvecklingsstadium, eller när den skildrar dem som antas stå högre än en själv råka ut för erfarenheter som vanligen associeras med dem som antas stå lägre. Ni på Urantia har låtit mycket sådant som är både vulgärt och illvilligt blandas ihop med er humor, men i det stora hela är ni att gratulera till ett relativt skarpt sinne för humor. En del av era släkter har en rik ädra av humor och har stor nytta därav i sitt jordiska livsskede. Uppenbarligen fick ni mycket i fråga om humor i ert adamiska arv, mycket mer än vad som kom er till del inom musik och konst.

Under tider av avkoppling, de tider då invånarna vederkvicker sig med att återuppväcka minnen från ett lägre stadium i tillvaron, får hela Satania sin uppbyggelse av den angenäma humor som förekommer i en kår av omväxlingsledare från Urantia. Sinnet för den himmelska humorn har vi alltid hos oss, även då vi är engagerade i de allra svåraste uppdrag. Det hjälper en att undvika en överbetoning av föreställningen om ens egen betydelse. Vi ger det ändå inte fria tyglar, så som ni kanske skulle säga "ha roligt" annat än då vi är lediga från de allvarliga uppgifter som våra respektive klasser har.

Om vi, när vi är frestade att uppförstora vår egen betydelse, stannar upp och betänker oändligheten av våra Skapares storhet och ädelhet blir vårt eget självförhållande i högsta grad löjligt, gränsande rentav till det humoristiska. En av humorns funktioner är att hjälpa oss att ta oss själva mindre allvarligt. Humorn är det gudomliga motgifet mot egots upphöjelse.

Behovet av avkoppling och omväxling i form av humor är störst bland de klasser av uppstigande varelser som är utsatta för fortgående stress i sin uppåtsträvande kamp. Livets två ytterligheter har föga behov av humorfylld omväxling. De primitiva människorna har ingen kapacitet för det, och varelser som representerar Paradisets fulländning har inget behov därav. Skarorna av varelser i Havona är av naturen en glad och upprymd samling av supremt lyckliga personligheter. I Paradiset undanröjer gudsdyrkans kvalitet behovet av omväxlingsaktiviteter. Bland dem som påbörjar sin levnadsbana långt under den paradisiska fulländningens mål finns ett stort utrymme för omväxlingsledarnas verksamhet.

Ju högre stående dödlig art det rör sig om desto större är både stressen och kapaciteten för humor, såväl som behovet av humor. I andevärlden gäller det motsatta: Ju högre upp vi kommer desto mindre är behovet av avkoppling i form av omväxlingsupplevelser. Då man rör sig nedåt längs andelivets skala från Paradiset till skarorna av serafim fyller skämtet och spridandet av munterhet en allt större roll. De varelser som mest behöver uppriskandet av en återgång till den intellektuella nivån i tidigare upplevelser, är de högre stående typerna av människosläktet,

and advancement; it bespeaks work, effort, and achievement; but the past savors of things already mastered and achieved; contemplation of the past permits of relaxation and such a carefree review as to provoke spirit mirth and a morontia state of mind verging on merriment.

48:4.13 (548.8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

48:4.14 (549.1) All Satania, during times of play, those times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments. It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

48:4.15 (549.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

48:4.16 (549.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

48:4.17 (549.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species,

morontianerna, änglarna och de Materiella Sönerna, såväl som alla liknande personlighetstyper.

Humorn borde fungera som en automatisk säkerhetsventil för att hindra uppkomsten av alltför stort tryck som följd av enformigheten i ständig och allvarlig självkontemplation i förening med intensiv kamp för utvecklingsmässiga framsteg och ädla utföranden. Humorn fungerar också för att minska chocken från oväntad inverkan av fakta eller sanning, stela och obevkliga fakta och flexibel ständigt levande sanning. De dödligas personlighet, aldrig säker på vad som närmast kommer att hända, fattar snabbt med humorns hjälp — ser poängen och får insikt i — det oväntade i situationen som må vara fakta eller sanning.

Fastän humorn på Urantia är ytterst primitiv och högst oartistisk tjänar den ett värdefullt syfte både som sjukförsäkring och utlösare av emotionellt tryck och förhindrar sålunda skadlig nervspänning och alltför allvarlig självkontemplation. Humor och underhållning — avkoppling — är aldrig uttryck för framåtriktad strävan; alltid är de ekon av en tillbakablick, ett ihågkommande av det förgångna. Även på Urantia, och sådana ni nu är, finner ni det alltid uppfriskande när ni för en kort tid kan avbryta utövandet av nyare och högre intellektuella sysselsättningar och återvända till era förfäders enklare sysslor.

Principerna för fritidslivet på Urantia är filosofiskt sunda och fortsätter att gälla genom hela ert uppstigande liv, genom kretsarna i Havona till Paradiset eviga stränder. Som uppstigna varelser är ni i besittning av personliga minnen från alla tidigare och lägre existenser, och utan sådana identitetsminnen från det förgångna skulle det inte finnas någon bas för humorn i nuet, varken för de dödligas skratt eller för morontiaskämtet. Just detta återkallande i minnet av gångna erfarenheter bildar basen för den nuvarande omväxlingen och förnöjelsen. Och så kan ni fröjdas åt de himmelska motsvarigheterna till er jordiska humor hela vägen upp under ert långa morontiella och därefter allt mer andliga livsskede. Den del av Gud (Riktaren) som blir en evig del av personligheten hos en uppstigen dödlig bidrar med gudomlighetens övertoner till de glädjefyllda uttrycken, rentav det andliga skrattet, hos de uppstigande varelserna från tid och rum.

5. MANSONIÄRLDENS LÄRARE

Mansoniärldens Lärare är en kår av kvarlämnade men förhärskade keruber och sanober. När en pilgrim i tiden avancerar från en provovärld i rymden till morontiaträningens mansoniärlldar och med dem förbundna världar åtföljs han av sin personliga eller gruppseraf, ödesväktaren. I den dödliga tillvarons världar får seraferna god hjälp av keruber och sanober; men när serafens dödliga skyddssling befrias från de köttsliga banden och påbörjar sitt livsskede som uppstigen, när det postmateriella eller morontiella livet börjar har den omvårdande serafen inte längre behov av sina tidigare adjutanter, kerubernas och sanobernas tjänster.

Dessa övergivna assistenter till de omvårdande seraferna kallas ofta till universumets högkvarter där Universumets Moderande omsluter dem i sin intima omfamning, och därefter far de ut till systemens

the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

48:4.18 (549.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of sustained and serious self-contemplation in association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures of time and space.

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or morontia life begins, the attending seraphim has no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth

träningssfärer som Mansioniavärldens Lärare. Dessa lärare besöker ofta de materiella världarna, och de tjänstgör från de lägsta mansioniavärldarna upp till de högsta utbildningssfärerna som är förbundna med universumets högkvarter. På egen begäran får de återvända till sitt tidigare arbete i anslutning till de omvårdande seraferna.

Det finns miljarder och åter miljarder av dessa lärare i Satania, och deras antal växer ständigt, ty när en seraf far vidare inåt med en dödlig som har fusionerat med Riktaren blir, i de flesta fall, både keruben och sanoben kvar.

Mansioniavärldens Lärare får liksom de flesta andra instruktörer sitt förordnande av Melkisedekarna. Den allmänna tillsynen av dem sköts av Morontiaföljeslagarna, men som individer och som lärare övervakas de av de tjänstgörande ledarna för de skolor eller sfärer där de fungerar som instruktörer.

Dessa uppflyttade keruber arbetar vanligen i par så som de gjorde då de var knutna till seraferna. De är till sitt väsen mycket nära tillvarons morontiatyp, och de är av naturen sympatiska lärare för de uppstigande dödliga och genomför högst effektivt programmet för mansioniavärlden och det morontia utbildningssystemet.

I morontialivets skolor ger dessa lärare individuell, grupp-, klass- och massundervisning. I mansioniavärldarna är dessa skolor organiserade i tre allmänna grupper om ett hundra avdelningar var: skolorna för tänkande, skolorna för kännande och skolorna för görande. När du når konstellationen kommer därtill skolorna för etik, administration och social anpassning. I universumets högkvarteretsvärldar påbörjar du studierna i skolorna för filosofi, gudomlighet och ren andlighet.

Det som du kunde ha lärt dig på jorden, men inte lyckades lära dig, måste inhämtas under ledning av dessa trogna och tålmodiga lärare. Det finns inga kungsvägar, genvägar eller lätta stigar till Paradiset. Oberoende av vägens individuella variationer behärskar du det du kan lära dig på en sfär innan du far vidare till en annan; åtminstone gäller detta sedan du en gång lämnar din födelsevärld.

Ett av ändamålen med morontiaskedet är att hos de dödliga överlevande åstadkomma en bestående utträdning av sådana återstående animala drag som förhållning, tvetydighet, ouppriktighet, problemundvikande, orättvisa och bekvämlighetssökande. Mansioniavärldslivet lär de unga morontiaeleverna i ett tidigt skede att det inte i något avseende går att undvika saker genom att uppskjuta dem. Efter det köttliga livet är tiden inte längre tillgänglig som ett sätt att undgå situationer eller komma förbi oangenäma skyldigheter.

Mansioniavärldens Lärare börjar sin tjänst på de lägsta fördröjningssfärerna, och då de blir mera erfarna avancerar de genom systemets och konstellationens utbildningssfärer till träningsvärldarna i Salvington. De får ingen speciell utbildning vare sig före eller efter det att de omfamnat av Universumets Moderande. De har redan tränats för sitt arbete medan de tjänade som serafernas medarbetare i födelsevärldarna för sina

to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:5.3 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:5.4 (550.5) Mansion World Teachers, like most of the other instructors, are commissioned by the Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

48:5.5 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

48:5.6 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

48:5.7 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

48:5.8 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from the mortal survivors of such animal vestigial traits as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansionia life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

48:5.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance, with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as seraphic associates on the

elever i mansoniavärldarna. De har fått verklig erfarenhet tillsammans med dessa avancerande dödliga i de bebodda världarna. De är praktiska och sympatiska lärare, kloka och förståelsefulla instruktörer, skickliga och effektiva guider. De är helt förtrogna med uppstigningsplanerna och har en grundlig erfarenhet av begynnelsefaserna i det uppåtgående livsskedet.

Många av de äldre bland dessa lärare, de som länge har tjänat i världarna i Salvingtons krets, omfamnas på nytt av Universumets Moderande, och från denna andra omfamning träder dessa keruber och sanober fram som serafer.

6. MORONTIAVÄRLDENS SERAFER — ÖVERGÅNGSOMVÅRDARNA

Fastän alla klasser av änglar, från de planetariska medhjälparna till de suprema seraferna, verkar i morontiavärldarna är övergångsomvårdarna mera exklusivt förordnade till dessa aktiviteter. Dessa änglar hör till den sjätte klassen av serafiska tjänare, och deras verksamhet är ägnad att underlätta materiella och dödliga varelsers övergång från det tidsbundna köttliga livet till de tidigare stadierna av morontiatillvaro i de sju mansoniavärldarna.

Ni bör förstå att en uppstigande dödligs morontialiv i själva verket får sin början i de bebodda världarna vid själens befruktning, i den stund då Riktaren, som är ande, tar sin boning i det varelsesinne som har förmågan till moraliska val. Och allt från den stunden har den dödligas själ potentiell kapacitet för att fungera ovanför de dödligas nivå, rentav för igenkännande på de högre nivåerna av lokaluniversumets morontiasfärer.

Ni blir emellertid inte medvetna om övergångsserafernas verksamhet förrän ni når mansoniavärldarna, där de outtröttligt arbetar för att föra framåt sina dödliga elever. De är förordnade till tjänst i följande sju grupperingar:

1. Serafevangelisterna. I den stund ni vaknar till medvetande i mansoniavärldarna klassificeras ni som evolverande andar i systemets register. Det är sant att ni ännu inte är andar i verkligheten, men ni är inte längre dödliga eller materiella varelser; ni har påbörjat förandeskedet och vederbörligen antagits till morontialivet.

I mansoniavärldarna hjälper serafevangelisterna er att göra ett klokt val bland de alternativa vägarna till Edentia, Salvington, Uversa och Havona. Om det finns flera lika rekommendabla vägar presenteras de för er, och ni får välja den som mest tilltalar er. Dessa serafer ger sedan sina rekommendationer till de tjugofyra rådgivarna i Jerusem beträffande den kurs som vore mest fördelaktig för varje uppstigande själ.

Du får inte obegränsade valmöjligheter beträffande din framtida kurs; men du får välja inom gränserna för det som övergångsomvårdarna och deras överordnade visligen avgör vara lämpligast för din framtida andeuppnåelse. Andevärlden styrs enligt den principen att det val du av fri vilja träffar respekteras, förutsatt att

worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

48:5.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

48:6.1 (551.6) While all orders of angels, from the planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

48:6.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of mortal status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

48:6.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you attain the mansion worlds, where they labor untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

48:6.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangsels*. The moment you consciousness on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have been duly admitted to the morontia life.

48:6.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic evangsels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusem concerning that course which would be most advantageous for each ascending soul.

48:6.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or

den kurs du väljer inte är menlig för dig eller skadlig för dina kamrater.

Dessa serafevangelister är hängivna att förkunna evangeliet om det eviga framåtskridandet, segern som innebär fulländningens uppnåelse. I mansoniavärldarna förkunnar de den stora lagen om godhetens bestånd och dominans: Ingen god gärning går någonsin helt förlorad; den kan länge motverkas men aldrig helt tillintetgöras, och den är evigt verksam i proportion till gudomligheten i motivationen till den.

Även på Urantia råder sanningens och rättfärdighetens människolärare att ty sig till att predika "Guds godhet, som leder till ånger", att förkunna "Guds kärlek, som driver ut rädslan". Även så här har dessa sanningar förkunnats i er värld:

Gudarna tar hand om mig; jag skall inte gå vilse.

Sida vid sida leder de mig till det eviga livets härliga stigar och saliga vederkvickelse.

Här i den Gudomliga Närvaron skall jag inte sakna föda eller törsta efter vatten.

Om jag går ned i osäkerhetens dal eller stiger upp till tvivlets världar,

Om jag vandrar i ensamhet eller tillsammans med mina gelikar,

Om jag segrar i ljusets körer eller vacklar i sfärernas ensliga ställen,

Skall din goda ande ha vård om mig, och din saliga ängel trösta mig.

Om jag ock stiger ned till mörkrets och själva dödens djup,

Skall jag inte tvivla på dig eller frukta dig,

Ty jag vet att du vid tidens fullbordan och till ditt namns ära

Skall lyfta mig upp att sitta vid din sida på muren med tinnar i höjden.

Detta är berättelsen som viskades i nattens timme till herdegossen. Han kunde inte hålla den i minnet ord för ord, men så gott han mindes återgav han den i stort sett så som den idag finns upptecknad.

Dessa serafer förkunnar också evangeliet om uppnåendet av fulländning för hela systemet såväl som för den enskilda uppstigna. Redan nu omfattar deras undervisning och planer i det unga systemet Satania förberedelser för framtida tidsåldrar då mansoniavärldarna inte längre tjänar som trappsteg till sfärerna i höjden för de dödliga uppstigna.

2. Rasuttolkarna. De dödliga varelsernas alla raser är inte likadana. Det är sant att det finns ett planetariskt mönster som löper genom den fysiska, mentala och andliga naturen och läggningen hos de olika raserna i en given värld; men det finns också klart olika rastyper, och mycket bestämda sociala tendenser karakteriserar de efterkommande till dessa olika grundtyper av människovarelser. I världarna i tiden främjar de serafiska rasuttolkarna raskommissionärernas strävanden att harmonisera rasernas olika synsätt, och

injurious to your fellows.

48:6.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

48:6.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of "the goodness of God, which leads to repentance," to proclaim "the love of God, which casts out all fear." Even so have these truths been declared on your world:

48:6.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

48:6.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

48:6.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

48:6.12 (552.10) Though I go down into the valley of uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

48:6.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

48:6.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

48:6.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

48:6.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

48:6.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

48:6.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

48:6.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

48:6.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

48:6.21 (553.2) These seraphim are also the evangels of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

48:6.22 (553.3) 2. *Racial Interpreters.* All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to

de fortsätter sin funktion i mansoniavärldarna där dessa samma skillnader tenderar att i någon mån finnas kvar. På en förvirrad planet, sådan som Urantia, har dessa lysande varelser knappast haft en verklig möjlighet att verka, men de är skickliga sociologer och kloka rådgivare i etniska ärenden i den första himlen.

Ni borde betänka vad som har sagts om "himlen" och "himlarnas himmel". Den himmel som de flesta av era profeter uppfattade var den första av mansoniavärldarna i lokalsystemet. När aposteln talade om att han blev "uppryckt till tredje himlen" avsåg han den upplevelse då hans Riktare frigjordes under sömnen och i detta ovanliga tillstånd projicerade sig till den tredje av de sju mansoniavärldarna. Några av era visa män såg en vision om en större himmel, "himlarnas himmel", av vilka upplevelsen av den sjufaldiga mansoniavärlden endast var den första, medan Jerusem var den andra, Edentia och dess satelliter den tredje, Salvington och dess omgivande utbildningssfärer den fjärde, Uversa den femte, Havona den sjätte och Paradiset den sjunde himlen.

3. Sinnesplanerarna. Dessa serafer ägnar sig åt att effektivt gruppera morontiaarelser och att organisera deras grupparbete i mansoniavärldarna. De är psykologer i den första himlen. De flesta inom denna speciella avdelning bland de serafiska omvårdarna har tidigare erfarenhet som skyddsänglar för tidens barn, men av någon orsak personaliserades inte deras skyddslingar i mansoniavärldarna, eller också överlevde de enligt tekniken för fusion med Anden.

Det är sinnesplanerarnas uppgift att studera naturen, erfarenheten och ställningen hos de Riktarsjälur som färdas genom mansoniavärldarna och att underlätta grupperandet av dem för uppdrag och uppflyttning. Dessa sinnesplanerare intrigerar inte eller manipulerar mansoniavärldens studerande och utnyttjar inte heller på annat sätt deras okunskap eller andra brister. De är helt opartiska och ytterst rättvisa. De respekterar er nyfödda morontiavilja; de betraktar er som självständiga viljevarelser och försöker uppmuntra er till en snabb utveckling och ett snabbt framåtskridande. Här är ni ansikte mot ansikte med sanna vänner och förståelsefulla rådgivare, änglar som verkligen kan hjälpa er att "se er själva så som andra ser er" och att "känna er själva så som änglarna känner er".

Redan på Urantia lär dessa serafer ut denna eviga sanning: Om inte ditt eget sinne betjänar dig väl kan du byta ut det mot Jesus från Nasarets sinne som alltid betjänar dig väl.

4. Morontiarådgivarna. Dessa omvårdare får sitt namn av att de är förordnade att undervisa, leda och råda de överlevande dödliga från människornas födelsevärldar, själar som är på väg till de högre skolorna i systemhögkvarteret. De undervisar dem som strävar efter insikt om den erfarenhetsmässiga enheten mellan olika livsnivåer, de som försöker integrera betydelser och förena värden. Detta är filosofins uppgift i de dödligas värld, måtans uppgift på morontiasfärerna.

Måta är mer än en överlägsen filosofi; den är i förhållande till filosofin som två ögon jämfört med ett öga; den har en stereoskopisk inverkan på betydelser och värden. Den materiella människan ser universum, så att säga, endast med ett öga — som flat.

function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

48:6.23 (553.4) You should consider the statement about "heaven" and the "heaven of heavens." The heaven conceived by most of your prophets was the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being "caught up to the third heaven," he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, "the heaven of heavens," of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the surrounding educational spheres; the fifth, Uversa; the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

48:6.24 (553.5) 3. *Mind Planners*. These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of Spirit fusion.

48:6.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you "to see yourself as others see you" and "to know yourself as angels know you."

48:6.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontia Counselors*. These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin, souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

48:6.28 (554.2) Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye — flat. Mansion world students achieve cosmic

Mansoniavärldens studerande uppnår kosmiskt perspektiv — djup — genom att lägga till iakttagelserna från morontialivet på iakttagelserna från det fysiska livet. Och det blir möjligt för dem att få dessa materiella och morontiella synsätt i rätt fokus till stor del tack vare deras serafiska rådgivares outtröttliga verksamhet vilka så tålmodigt undervisar mansoniavärldens studerande och morontiaframskridarna. Många av undervisningsrådgivarna i serafernas suprema klass började sin bana som rådgivare till de dödliga nyligen befriade själar i tiden.

5. Teknikerna. Dessa serafer hjälper nya uppstigna att anpassa sig till den nya och jämförelsevis främmande omgivningen på morontiasfärerna. Livet i övergångsvärldarna medför verklig kontakt med både den materiella och den morontiella nivåns energier och material och i viss mån med andliga realiteter. De uppstigna måste akklimatisera sig på varje ny morontianivå, och i allt detta får de stor hjälp av serafeteknikerna. Dessa serafer verkar som kontaktpersoner till Morontiastyrkans Övervakare och till de Ledande Fysiska Övervakarna och i stor omfattning även som instruktörer för de uppstigande pilgrimerna beträffande egenskaperna hos de energier som utnyttjas på övergångssfärerna. De tjänar som rymdfarare i nödsituationer och utför talrika andra reguljära och speciella uppgifter.

6. Upptecknarna-Lärarna. Dessa serafer upptecknar de händelser som inträffar i gränslandet mellan det andliga och det fysiska, förbindelserna mellan människor och änglar samt morontiahändelserna i universumets lägre riken. De tjänar även som instruktörer beträffande verk samma och effektiva förfaranden att registrera fakta. Det är en konstfärdighet förknippad med det intelligent insamlandet och koordinerandet av inbördes data, och denna konst förädlas i samarbete med de himmelska artisanerna; även de uppstigande dödliga blir sålunda knutna till de upptecknande seraferna.

Upptecknarna inom alla serafklasser ägnar en viss tid åt att undervisa och träna morontiaframskridarna. Dessa änglaväktare av tidens fakta är idealiska instruktörer för alla faktasökare. Innan ni lämnar Jerusem blir ni helt förtrogna med Satanas och dess 619 bebodda världars historia, och en stor del av denna berättelse kommer att delges er av de serafiska upptecknarna.

Dessa änglar är alla en del av den kedja av upptecknare som sträcker sig från de lägsta till de högsta väktarna av tidens fakta och evighetens sanningar. En dag skall de lära dig att söka sanning såväl som fakta, att vidga din själ såväl som ditt sinne. Redan nu borde du lära dig att vattna hjärtats trädgård lika väl som att söka kunskapens torra sandområden. Formerna är värdelösa när läxorna har lärts. Man kan inte få en kyckling utan skal, men inget skal har något värde sedan kycklingen har kläckts. Ibland är villfarelse emellertid så stor att dess korrigerande med hjälp av uppenbarelse vore ödesdigert för de långsamt framkommande sanningar som är väsentliga för att erfarenhetsmässigt utplåna villfarelsen. När barn har sina ideal, rubba dem inte; låt dem växa. Och medan ni lär er att tänka som vuxna bör ni också lära er att be som barn.

Lagen är livet självt, inte reglerna hur det skall

perspective — depth — by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim began their careers as advisers of the newly liberated souls of the mortals of time.

48:6.29 (554.3) 5. *Technicians*. These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

48:6.30 (554.4) 6. *Recorder-Teachers*. These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

48:6.31 (554.5) The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

48:6.32 (554.6) These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

48:6.33 (555.1) Law is life itself and not the rules of its

levas. Det onda är en överträdelse av lagen, inte ett brott mot de regler som gäller för hur livet skall levas, livet som är lagen. Öarlighet är inte en fråga om berättelseteknik, utan någonting som på förhand har uttänkts som en förvrängning av sanningen. Skapandet av nya bilder utav gamla fakta, återframställningen av föräldrarnas liv i de efterkommandes liv — detta är sanningens artistiska segrar. Skuggan av en hårsman på förhand uttänkt för ett osant syfte, den minsta vridning eller förvrängning av det huvudsakliga — detta innebär falskhet. Men fetischen i form av sanning som har gjorts till faktum, fossiliserad sanning, järnbandet av så kallad oföränderlig sanning håller en blint inom det kalla faktumets slutna cirkel. Man kan ha tekniskt rätt i fråga om faktum och evigt fel när det gäller sanning.

7. Omvårdarna i reserven. En stor kår av alla klasser bland övergångsseraferna är stationerad i den första mansoniavärlden. Näst efter ödesväktarna kommer dessa övergångsomvårdare närmast människorna bland alla klasser av serafer, och många av era lediga stunder kommer ni att fördriva tillsammans med dem. Änglarna fröjdas över att stå till tjänst, och när de inte har något förordnande tjänar de ofta frivilligt. Många uppstigande dödligas själar har för första gången upptänts av tjänstvillighetens gudomliga eld genom personlig vänskap med de frivilliga tjänarna i serafreserven.

Av dem får ni lära er att låta tryck utveckla stabilitet och säkerhet; att vara trogna, ensträna och uppriktiga och på samma gång gladlynta; att acceptera utmaningar utan att klaga och att möta svårigheter och osäkra situationer utan rädsla. De frågar: Om du misslyckas, reser du dig okuvligt för att försöka på nytt? Om du lyckas, håller du ditt sinne välbalanserat — en stabil och förändlig attityd — genom varje strävan i den långa kampen att bryta den materiella tröghetens bojar, att uppnå andetillvarons frihet?

Liksom de dödliga så har även dessa änglar varit med om många besvikelser, och de kommer att framhålla att ens mest nedsående missräkningar ibland har lett till ens största välsignelser. Då man sår ett frö fordrar det ibland att fröet dör, att ens käraste hopp dör, innan det kan födas på nytt för att bära frukt i form av nytt liv och nya möjligheter. Du får lära dig av dem att lida mindre av sorg och besvikelser, först genom att göra färre personliga planer beträffande andra personligheter, och sedan genom att acceptera din lott när du troget har utfört din uppgift.

Du kommer att lära dig att du ökar dina bördor och minskar chanserna till framgång genom att ta dig själv alltför allvarligt. Ingenting kan gå före arbetet på din statusfär — denna värld eller följande. Mycket viktigt är arbetet med förberedelse för nästa högre sfär, men ingenting uppväger vikten av arbetet i den värld där du verkligen bor. Men fastän arbetet är viktigt är jaget inte viktigt. När du känner dig viktig förlorar du energi till slitaget av egots värdighet, så att det endast finns lite energi kvar för arbetet. Jagets viktighet, inte arbetets, tröttnar omogna varelser; jag-elementet tröttnar, inte strävan efter resultat. Du kan utföra viktigt arbete om du inte börjar känna dig själv viktig; du kan göra flera saker lika lätt som en om du lämnar dig själv utanför. Omväxling är vilsamt; enformigheten är det som tär och tröttnar. Dag efter dag är lika — bara liv, eller alternativt död.

conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which is the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

48:6.34 (555.2) 7. *Ministering Reserves.* A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

48:6.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

48:6.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

48:6.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in which you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the

alternative of death.

7. MORONTIAMÅTA

Morontiamåtans lägre plan förenas direkt med de högre nivåerna av människofilosofin. I den första mansoniavärlden är det brukligt att undervisa de mindre avancerade studerande med parallellförfarandet; dvs. i en kolumn presenteras måtabetydelseernas enklare begrepp och i den motsatta kolumnen citat av jämförliga framställningar av de dödligas filosofi.

För inte länge sedan då jag utförde ett uppdrag i den första mansoniavärlden i Satania, hade jag tillfälle att observera denna undervisningsmetod; och fastän jag inte får företa mig att presentera måtainnehållet i lektionen har jag tillstånd att återge dessa tjuogoått framställningar enligt människofilosofin vilka denna morontiainstruktör utnyttjade som illustrationsmaterial avsett att hjälpa dessa nykomlingar i mansoniavärlden i deras första försök att begripa vikten och betydelsen av måta. Dessa illustrationer från människofilosofin var följande:

1. Uppvisandet av skicklighet inom något specialområde är inte ett tecken på att vederbörande besitter andlig kapacitet. Fyndighet är inte ett substitut för sann karaktär.

2. Få personer lever upp till den tro som de i själva verket har. Oreflekterad rädsla är ett mästerligt intellektuellt bedrägeri som den dödligas evolverande själ utsätts för.

3. En given kapacitet kan inte överskridas; ett halvliters mått kan inte rymma en liter. Andebegrepp kan inte mekaniskt tvingas in i materiella minnesramar.

4. Få dödliga vågar någonsin räkna sig till godo någonting likt summan av personlighetsmeriterna, som har uppkommit genom naturens och nådens gemensamma försorg. Flertalet utarmade själar är i själva verket rika, men de vägrar att tro det.

5. Svårigheter kan utmana medelmåttigheten och besegra de räddhågade, men de endast stimulerar de Högstas sanna barn.

6. Att åtnjuta privilegier utan att missbruka dem, att ha frihet utan lättsinne, att inneha makt och ståndaktigt vägra att använda den för att förstora sig själv — dessa är tecknen på en hög civilisation.

7. Besinningslösa och oförutsedda olyckor inträffar inte i kosmos. Inte heller hjälper de himmelska varelserna den lägre varelse som vägrar att handla enligt sitt sanningsljus.

8. Strävan medför inte alltid glädje, men det finns ingen lycka utan intelligent strävan.

9. Handling leder till styrka; måttlighet framträder i charm.

10. Rättfärdigheten slår an sanningens harmoniackord, och melodin vibrerar genom hela kosmos, ända till den Infinites igenkännande.

11. De svaga avfattar resolutioner, de starka handlar. Livet är endast en dags arbete — gör det väl. Handlingen är vår, följderna Guds.

7. MORONTIA MOTA

48:7.1 (556.1) The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

48:7.2 (556.2) Not long since, while executing an assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

48:7.3 (556.3) 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

48:7.4 (556.4) 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

48:7.5 (556.5) 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

48:7.6 (556.6) 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

48:7.7 (556.7) 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

48:7.8 (556.8) 6. To enjoy privilege without abuse, to have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement — these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

12. Den största plågan i kosmos är att aldrig ha varit plågad. De dödliga lär sig vishet endast genom att uppleva vedermödor.

13. Stjärnorna urskiljs bäst från de erfarenhetsmässiga djupens ensamma avskildhet, inte från de belysta och ekstatiske bergstopparna.

14. Reta aptiten för sanning hos dina medarbetare, giv råd endast när någon ber om dem.

15. Tillgjordhet är den ovetandes löjliga försök att förefalla klok, den ofruktsamma själens försök att förefalla rik.

16. Man kan inte uppfatta andlig sanning förrän man med känslan upplever den, och många sanningar kan man inte känna av annat än i motgångar.

17. Ärelystnad är farlig så länge den inte är helt socialt anpassad. Man har i själva verket inte förvärvat någon dygd förrän ens handlingar gör en värd den.

18. Otålighet är ett andegift; vrede är som en sten kastad i ett getingbo.

19. Ängslan måste överges. Svårast att bära är de besvikelser som aldrig kommer.

20. Endast en poet kan finna poesi i den rutinmässiga tillvarons alldagliga prosa.

21. Varje konststarts höga uppgift är att med sina illusioner förebåda en högre universumverklighet, att kristallisera tidens känslor till evighetens tanke.

22. Den evolverande själen blir inte gudomlig av vad den gör, utan av det som den strävar efter att göra.

23. Döden ökade inte den intellektuella förmögenheten eller den andliga utrustningen, men den ökade den erfarenhetsmässiga statusen med medvetandet om överlevnad.

24. Bestämmelsen i evigheten avgörs stund för stund av det som uppnås i livet dag för dag. Handlingarna idag är ödet i morgon.

25. Storheten ligger inte så mycket i att ha styrka som i att klokt och gudomligt använda denna styrka.

26. Kunskap kan besittas endast genom att den ges vidare; den skyddas av vishet och anpassas socialt av kärlek.

27. Framåtskridande fordrar utvecklandet av individualitet; medelmåttighet söker fortsättning i standardisering.

28. Det argumenterande försvaret av ett påstående är omvänt proportionellt mot den sanning det innehåller.

Sådant är arbetet för nybörjarna i den första mansoniavärlden, medan de mera avancerade eleverna i de senare världarna lär sig behärska de högre nivåerna av kosmisk insikt och morontiamåta.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals only learn wisdom by experiencing tribulation.

48:7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48:7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48:7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48:7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48:7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48:7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48:7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The disappointments hardest to bear are those which never come.

48:7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48:7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48:7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48:7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the intellectual possession or to the spiritual endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival*.

48:7.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

48:7.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

48:7.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

48:7.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in standardization.

48:7.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth contained.

48:7.31 (557.15) Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mota.

8. MORONTIAFRAMSKRIDARNA

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

Från den tid då de uppstigande dödliga gradueras från mansoniavärldarna tills de uppnår andestatus i superuniversumskedet benämns de morontiaframskridare. Er färd genom livet i detta underbara gränsland blir en oförglömlig upplevelse, ett förtjusande minne. Det är den evolutionära portalen till andelivet och varelsens slutliga uppnåelse av fulländning, varigenom de uppstigna uppnår tidens mål — att finna Gud i Paradiset.

Det finns ett definitivt och gudomligt syfte med hela detta morontia- och senare andesystem för de dödligas framskridande, denna universumets omsorgsfulla övningsskola för uppstigande varelser. Det är Skaparnas plan att ge de skapade varelserna i tiden tillfälle att så småningom lära sig behärska detaljerna i storuniversums verksamhet och administration, och denna långa träningskurs genomförs bäst genom att de överlevande dödliga gradvist kliver upp och verkligen tar del i varje steg av uppstigningen.

De dödligas överlevnadsplan har ett praktiskt och ändamålsenligt mål; ni är inte mottagare av allt detta gudomliga arbete och denna mödosamma träning endast för att överleva i ändlös lycksalighet och evig bekvämlighet. Det finns ett mål i form av transcendent tjänst gömt bakom den nuvarande universumtidsålderns horisont. Om Gudarna endast planerade att ta er på en enda lång och evig nöjesresa skulle de helt säkert inte i så stor utsträckning göra hela universum till en enda väldig och mångfasetterad praktisk övningsskola, rekvirera en betydande del av den himmelska skapelsen som lärare och instruktörer och sedan använda tidsålder efter tidsålder till att lotsa er en och en genom denna jättelika universumskola för erfarenhetsmässig träning. Att främja systemet för de dödligas framåtskridande förefaller att vara en av huvuduppgifterna i det universum som för närvarande är organiserat, och majoriteten av oräkneliga klasser av skapade förståndsvarelser är antingen direkt eller indirekt engagerade i att främja någon fas av denna framåtskridande fulländningsplan.

Då du färdas längs den uppåtgående skalan av levande tillvaro från dödlig människa till Gudomens omfamning, lever du i själva verket det liv som kännetecknar varje möjlig fas och möjligt stadium av fulländad varelseexistens inom gränserna för den nuvarande universumtidsåldern. Från dödlig människa till finalit i Paradiset omfattar allt som nu kan vara — allt som för närvarande är möjligt för de levande klasserna av intelligenta, fulländade, finita skapade varelser. Om den framtida bestämmelsen för Paradis-finaliterna är tjänst i nya universer som nu håller på att skapas, är det säkert att det inte i denna nya och framtida skapelse kommer att finnas skapade klasser av erfarenhetsmässiga varelser vilkas liv vore helt avvikande från det liv som de dödliga finaliterna har levt i någon värld som en del av sin uppstigande träning, som ett av stadierna i deras tidsålderslånga framåtskridande från djur till ängel, från ängel till ande och från ande till Gud.

[Framfört av en Ärkeängel i Nebadon.]

48:8.1 (557.16) From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding of God on Paradise.

48:8.2 (557.17) There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

48:8.3 (558.1) The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy excursion, they certainly would not so largely turn the whole universe into one vast and intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

48:8.4 (558.2) In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no created orders of experiential beings whose lives will be wholly different from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

48:8.5 (558.3) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 49. De bebodda världarna

⇐ 048

Urantiaboken

050 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 49 DE BEBODDA VÄRLDARNA

Sektioner

Introduktion

1. Det planetariska livet
2. De planetariska fysiska typerna
3. Världarna för dem som inte andas
4. De evolutionära viljevarelserna
5. De planetariska serierna av dödliga
6. Frigörelsen från jordelivet

PAPER 49 THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

Introduktion

ALLA världar som bebos av dödliga är evolutionära till sitt ursprung och till sin natur. Dessa sfärer utgör grogrunden, de evolutionära vaggorna, för de dödliga släktena i tid och rum. Varje enhet inom uppstigningslivet är en verklig övningskola för det stadium i tillvaron som ligger just framför, och detta gäller varje stadium i människans stegvisa uppstigning till Paradiset; det gäller lika mycket den dödligas första erfarenhet på en evolutionär planet som Melkisedekarnas sista skola i universumets högkvarter, en skola som de uppstigande dödliga inte går på förrän kort före sin överföring till superuniversumets regim och uppnåelse av första gradens andetillvaro.

Alla bebodda världar är på det hela taget grupperade för den himmelska förvaltningen i lokalsystem, och varje lokalsystem är begränsat till att omfatta omkring ett tusen evolutionära världar. Denna begränsning är bestämd av Dagarnas Forna, och den gäller verkliga evolutionära planeter där det bor dödliga med överlevnadsstatus. Varken världar som slutligt har etablerats i ljus och liv eller de planeter som befinner sig i det stadium av livets utveckling som föregår människan, räknas in i denna grupp.

Satania självt är ett ofullbordat system som består av endast 619 bebodda världar. Sådana planeter ges serienummer enligt sin registrering som bebodda världar, världar bebodda av viljevarelser. Sålunda gavs Urantia numret 606 i Satania, vilket betyder detta lokalsystems 606:te värld i vilken den långa evolutionära livsprocessen kulminerade i människovarelsearnas framträdande. Det finns trettiosex obebodda planeter som närmar sig det stadium då de

INTRODUCTION

49:0.1 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49:0.2 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets whereon mortals of survival status are living. Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

49:0.3 (559.3) Satania itself is an unfinished system containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was Urantia given the number 606 of *Satania*, meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six uninhabited planets nearing the life-endowment stage,

förses med liv, och flera förbereds som bäst för Livsbärarna. Det finns närmare två hundra sfärer under utveckling för att ta emot liv inom några miljoner år.

Alla planeter är inte lämpliga att hysa liv. Små planeter med en hög rotationshastighet är helt olämpliga som hemvist för liv. I flera av de fysiska systemen i Satania är de planeter som roterar kring en sol i centrum alltför stora för att bebos, emedan deras stora massa orsakar en besvärande gravitation. Många av dessa enorma sfärer har satelliter, ibland ett halvt dussin eller flera, och dessa månar är ofta ungefär lika stora som Urantia och därför nästan idealiska för bosättning.

Den äldsta bebodda världen i Satania, värld nummer ett, är Anova, en av de fyrtiofyra satelliter som kretsar kring en enorm mörk planet, men som får olikartat ljus från tre närbelägna solar. Anova befinner sig i ett avancerat stadium av progressiv civilisation.

1. DET PLANETARISKA LIVET

Tidens och rymdens universer utvecklas gradvis; livets utveckling — den jordiska eller den himmelska — är varken godtycklig eller magisk. Den kosmiska evolutionen är kanske inte alltid förståelig (förutsägbar), men den är definitivt inte slumpartad.

Det materiella livets biologiska enhet är protoplasmacellen, en kombination av kemiska, elektriska och andra basenergier. De kemiska formerna är olika i varje system, och de levande cellernas reproduktionsförfarande är något olika i varje lokaluniversum, men Livsbärarna är alltid de levande katalysatorer som initierar det materiella livets urtida reaktioner; de är anstiftare av energiströmkretsarna i levande materia.

Alla världar i ett lokalsystem uppvisar ett omisskännligt fysiskt släktskap; trots det har varje planet sin egen variation av liv, så att det inte finns två världar med exakt likadan flora och fauna. Dessa planetariska variationer i systemets livstyper är ett resultat av Livsbärarnas avgöranden. Dessa varelser är ändå varken godtyckliga eller nyckfulla; universerna sköts i enlighet med lag och ordning. Nebadons lagar är de gudomliga påbuden från Salvington, och den evolutionära ordningen för livet i Satania står i samklang med det evolutionära mönstret i Nebadon.

Evolutionen är regel för människans utveckling, men själva processen varierar storligen i olika världar. Livet initieras ibland i ett center, ibland i tre som på Urantia. I de atmosfäriska världarna har det vanligen ett marint ursprung, men inte alltid; mycket beror på planetens fysiska status. Livsbärarna har stor handlingsfrihet i sin uppgift att sätta igång livet.

I det planetariska livets utveckling föregås djurlivet alltid av växtlivet som är ganska fullt utvecklat innan djurmönstren särskiljer sig. Alla djurtyper utvecklas från grundmönstren i livet i det föregående växtriket; de organiseras inte skilt för sig.

De tidiga stadierna i livets evolution stämmer inte

and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49:0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of Satania the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of Urantia, so that they are almost ideal for habitation.

49:0.5 (559.5) The oldest inhabited world of Satania, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. THE PLANETARY LIFE

49:1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49:1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly different in each local universe, but the Life Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

49:1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life, no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result from the decisions of the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

49:1.4 (560.3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

49:1.5 (560.4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

49:1.6 (560.5) The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views.

helt överens med era nuvarande uppfattningar. Den dödliga människan är inte en evolutionär slump. Det finns ett noggrant system, en universell lag, som bestämmer den planetariska livsplanens förverkligande på rymdens sfärer. Tiden och alstrandet av ett stort antal av en art är inte de avgörande faktorerna. Möss reproducerar sig mycket snabbare än elefanter, men elefanterna evolverar dock snabbare än mössen.

Den planetariska evolutionens process sker ordnat och under övervakning. Högre organismers utveckling från lägre grupperingar av liv är inte slumpartad. Ibland fördröjs det evolutionära framskridandet temporärt av att vissa gynnsamma anlag i en utvald arts livsmassa förstörs. Det fordrar ofta tidsålder efter tidsålder att ersätta den skada som orsakats av förlusten av ett enda högre arvsanlag som hör till människans evolution. Dessa utsökta och högre arvsanlag i den levande protoplasman borde vaksamt och med insikt slås vakt om så snart de uppträder. I de flesta bebodda världar uppskattas dessa livets högre potentialer mycket högre än på Urantia.

2. DE PLANETARISKA FYSISKA TYPERNA

Växt- och djurlivet har ett standard- och grundmönster i varje system. Men Livsbärarna råkar ofta ut för nödvändigheten att modifiera dessa grundmönster för att anpassa dem till de varierande fysiska förhållanden som möter dem i de talrika världarna i rymden. De håller sig till en allmän systemtyp av dödliga varelser, men det finns sju klart skilda fysiska typer samt tusende och åter tusende mindre varianter av dessa sju klart framträdande variationer:

1. Atmosfäriska typer.
2. Elementtyper.
3. Gravitationstyper.
4. Temperaturtyper.
5. Elektriska typer.
6. Energiintagningstyper.
7. Ej namngivna typer.

I systemet Satania förekommer alla dessa typer och talrika mellanliggande grupper, fastän vissa av dem är mycket sparsamt företrädade.

1. De atmosfäriska typerna. De fysiska skillnaderna mellan de världar som bebos av dödliga bestäms i huvudsak av atmosfärens art; de andra inflytelserna som bidrar till livets planetariska skillnader är relativt obetydliga.

Den atmosfäriska situation som för närvarande råder på Urantia är nästan idealisk för den typ av människa som andas, men människotypen kan så modifieras att den kan leva både på superatmosfäriska och subatmosfäriska planeter. Dessa modifikationer omfattar också djurlivet, som är mycket olika på de olika bebodda sfärerna. Det finns mycket stora modifikationer inom djurvärlden både i de sub- och superatmosfäriska världarna.

Av de atmosfäriska typerna i Satania är omkring

Mortal man is not an evolutionary accident. There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

49:1.7 (560.6) The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasm carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

49:2.1 (560.7) There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well as thousands upon thousands of minor variants of these seven outstanding differentiations:

- 49:2.2 (561.1) 1. Atmospheric types.
- 49:2.3 (561.2) 2. Elemental types.
- 49:2.4 (561.3) 3. Gravity types.
- 49:2.5 (561.4) 4. Temperature types.
- 49:2.6 (561.5) 5. Electric types.
- 49:2.7 (561.6) 6. Energizing types.
- 49:2.8 (561.7) 7. Unnamed types.

49:2.9 (561.8) The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

49:2.10 (561.9) 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

49:2.11 (561.10) The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also extend to the animal life, which differs greatly on the various inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:2.12 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about

två och en halv procent sådana som subandas, omkring fem procent sådana som superandas och över nittio procent hör till den mellersta formen av dem som andas; tillsammans svarar dessa typer för nittioåtta och en halv procent av världarna i Satania.

Sådana varelser som människosläkterna på Urantia består av klassificeras som den mellersta formen av dem som andas; ni representerar den genomsnittliga eller typiska formen av andning i de dödligas tillvaro. Om det existerade intelligenta varelser på en planet med en atmosfär liknande den som er nära granne Venus har, skulle de höra till den grupp som superandas, medan de som bebodde en planet med en så tunn atmosfär som er yttre granne Mars har skulle vara de som subandas.

Om det bodde dödliga på en planet utan luft, såsom er måne, skulle de höra till den särskilda klassen av dem som inte andas. Denna typ representerar en radikal eller extrem anpassning till den planetariska omgivningen och behandlas skilt för sig. De som inte andas svarar för den återstående en och en halv procent av världarna i Satania.

2. Elementtyperna. Dessa variationer har att göra med de dödligas förhållande till vatten, luft och land, och det finns fyra klart skilda arter av intelligent liv när det gäller förhållandet till dessa naturmiljöer. Urantiaraserna hör till den landbaserade klassen

Det är helt omöjligt för er att föreställa er de naturförhållanden som råder i en del världar under de första tiderna. Dessa ovanliga förhållanden gör det nödvändigt för det evolverande djurlivet att förbli i sin marina barnkammare under längre tider än på de planeter som mycket tidigt erbjuder en gästvänlig omgivning till lands och i atmosfären. Omvänt är det ibland fördelaktigt i vissa världar bebodda av dem som superandas, om världen inte är alltför stor, att få fram en dödlig typ som är färdig att ta sig fram i atmosfären. Dessa navigatörer i luften framträder ibland mellan vatten- och landgrupperna, och de lever alltid till en del på marken och blir till slut landbaserade i sin evolution. Men i en del världar fortsätter de att flyga under många tidsåldrar efter att ha blivit landvarelser.

Det är både förvånande och förtjusande att iaktta en primitiv ras av människovarelseers tidiga civilisation ta form, i ett fall i luften och trädtopparna, i ett annat fall i de grunda vattnen i skyddade tropiska bassänger samt på botten, sidorna och stränderna av de tidiga rasernas marina trädgårdar i speciella världar. Även på Urantia fanns en lång tidsålder då den primitiva människan höll sig vid liv och förde sin primitiva civilisation framåt genom att till största delen leva i trädtopparna liksom sina tidigare trädbundna förfäder. På Urantia har ni fortfarande en grupp av små däggdjur (fladdermössens familj) som navigerar i luften, och era sälar och valar med hemvist i havet hör också till däggdjurens klass.

Av elementtyperna i Satania är sju procent vattentyper, tio procent lufttyper, sjuttio procent landtyper och tretton procent kombinerade land- och lufttyper. Dessa tidiga modifikationer av intelligenta varelser är emellertid varken människofiskar eller människofåglar. De är människotyper och för-människotyper, varken superfiskar eller förhålligade fåglar utan klart och tydligt dödliga.

two and one-half per cent are subbreathers, about five per cent superbreathers, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:2.13 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:2.14 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:2.15 (561.14) 2. *The elemental types.* These differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related to these habitats. The Urantia races are of the land order.

49:2.16 (561.15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreathers, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers. But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

49:2.17 (562.1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

49:2.18 (562.2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types. But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

3. Gravitationstyperna. Genom modifiering av skapelseplanen konstrueras intelligenta varelser på ett sådant sätt att de utan svårighet kan fungera både på sfärer som är större och mindre än Urantia, och sålunda anpassas de inom vissa gränser till gravitationen på de planeter som inte är idealiska till storlek och täthet.

De olika planetariska typerna av dödliga varierar till sin längd, och medeltalet i Nebadon är en aning över två meter. En del av de större världarna befolkas av varelser som är endast omkring sjuttiofem centimeter långa. De dödligas storlek varierar från detta upp, genom den genomsnittliga längden på planeter av medelmåttig storlek, till omkring tre meter på de bebodda mindre sfärerna. I Satania finns endast en ras vars längd är under hundratjugo centimeter. Tjugo procent av de bebodda världarna i Satania är befolkade av de modifierade gravitationstyperna av dödliga som lever på de större och mindre planeterna.

4. Temperaturtyperna. Det är möjligt att skapa levande varelser som kan uthärda både mycket högre och mycket lägre temperaturer än de inom vilka människoraserna på Urantia lever. Det finns fem skilda grupper av varelser som är klassificerade enligt sin värmeregleringsmekanism. Urantiaraserna är nummer tre på denna skala. Trettio procent av Satania världar befolkas av raser som hör till de modifierade temperaturtyperna. Tolv procent hör till det högre temperaturområdet, aderton till det lägre jämfört med urantiaborna som fungerar i den mellersta temperaturgruppen.

5. De elektriska typerna. Världarnas elektriska, magnetiska och elektroniska beteende varierar mycket. För de dödligas liv finns tio modeller som på olika sätt är avsedda att uthärda sfäernas olikartade energier. Dessa tio varianter reagerar också en aning olika för de kemiska strålarna i vanligt solljus. Dessa små fysiska variationer inverkar ändå inte på något sätt det intellektuella eller andliga livet.

Av de elektriska gruppindelningarna som gäller dödligas liv hör nästan tjugotre procent till klass nummer fyra, urantiatypen av tillvaro. Dessa typer fördelar sig enligt följande: nummer 1 en procent, nummer 2 två procent, nummer 3 fem procent, nummer 4 tjugotre procent, nummer 5 tjugosju procent, nummer 6 tjugofyra procent, nummer 7 åtta procent, nummer 8 fem procent, nummer 9 tre procent, nummer 10 två procent — angivet i hela procenttal.

6. Energiintagningstyperna. Alla världar är inte lika när det gäller varelsernas intagning av energi. Alla bebodda världar har inte en sådan atmosfärisk ocean som lämpar sig för ett utbyte av gaser genom andning, så som Urantia har. Under de tidigare och de senare stadierna på många planeter skulle varelser av er nuvarande klass inte kunna existera; när andningsfaktorerna på en planet är mycket höga eller mycket låga men alla andra förutsättningar för intelligent liv är tillräckliga etablerar Livsbärarna ofta i sådana världar en modifierad form av dödlig existens, varelser som har förmågan att direkt påverka ämnesomsättningen för sina livsprocesser med hjälp av ljusenergi och de Ledande Fysiska Övervakarnas direkta omvandling av styrka.

Det finns sex olika typer av näringstillförsel hos djur

49.2.19 (562.3) 3. *The gravity types.* By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of those planets which are not of ideal size and density.

49.2.20 (562.4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the smaller inhabited spheres. In Satania there is only one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

49.2.21 (562.5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49.2.22 (562.6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49.2.23 (562.7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49.2.24 (563.1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand power transmutations of the Master Physical Controllers.

49.2.25 (563.2) There are six differing types of animal and

och dödliga: de som subandas använder den första typen av näringstillförsel, de som lever i vattnet den andra typen, de som andas enligt den mellersta gruppen har den tredje typen, så som på Urantia. De som superandas utnyttjar den fjärde typen av energiintag, medan de som inte andas använder den femte typen av närings- och energitillförsel. Det sjätte förfarandet för energiintagning är begränsat till mellanvarelserna.

7. De ej namngivna typerna. Det finns ytterligare talrika fysiska variationer i det planetariska livet, men alla dessa olikheter är helt och hållet en fråga om anatomiska modifikationer, fysiologiska differentieringar och elektrokemiska anpassningar. Sådana skillnader berör ej det intellektuella eller andliga livet.

3. VÄRLDARNA FÖR DEM SOM INTE ANDAS

Flertalet bebodda planeter befolkas av den typ av intelligenta varelser som andas. Men det finns också sådana klasser av dödliga som kan leva i världar med föga eller ingen luft. Av de bebodda världarna i Orvonton utgör denna typ mindre än sju procent. I Nebadon är denna procent mindre än tre. I hela Satania finns det endast nio sådana världar.

Det finns så få bebodda världar i Satania med dem som inte andas emedan det i denna ganska nyligen organiserade sektion av Norlatiadek ännu finns mycket meteoriter; och världar som saknar en skyddande friktionsalstrande atmosfär är utsatta för det oupphörliga bombardemanget från dessa vandrare. Även en del kometer består av meteorsvärmar, men i regel består de av söndrade mindre materiekroppar.

Miljoner och åter miljoner meteoriter kommer dagligen in i Urantias atmosfär med en hastighet om cirka trehundra-tjugo kilometer i sekunden. I världarna för dem som inte andas måste de avancerade raserna göra mycket för att skydda sig från meteorernas skadegörelse genom att göra elektriska installationer som får meteorerna att förbrukas eller ändra riktning. De utsätter sig för stor fara när de tar sig utanför dessa skyddade zoner. Dessa världar är också utsatta för förödande elektriska stormar av en art som är okänd på Urantia. Under sådana tider av enorm energifluktuations måste invånarna söka skydd i sina speciella konstruktioner med skyddande isolering.

Livet i världarna för dem som inte andas är radikalt annorlunda än på Urantia. De som inte andas äter inte mat och dricker inte vatten så som människosläktena på Urantia. Dessa specialiserade folks nervsystemsreaktioner, värmeregleringsmekanism och ämnesomsättning är radikalt annorlunda än motsvarande funktioner hos de dödliga på Urantia. Nästan varje livsyttning utom reproduktionen avviker, och även metoderna att alstra efterkommande är något annorlunda.

I världarna för dem som inte andas är djurarterna radikalt olika dem man finner på de planeter som har atmosfär. Livssättet för dem som inte andas avviker från sättet att existera i en värld med atmosfär; även när det gäller överlevnad avviker dessa folk, ty dessa människor är kandidater för fusion med Anden. Trots det har dessa varelser glädje av livet och utför aktiviteterna i sitt rike med samma relativa prövningar

mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the fifth order of nutrition and energy. The sixth technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:2.26 (563.3) 7. *The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:3.1 (563.4) The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:3.2 (563.5) There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatiadek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:3.3 (563.6) Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

49:3.4 (563.7) Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

49:3.5 (564.1) On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life varies from the technique of existence on an atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same relative trials and joys that are

och fröjder som de dödliga erfar som lever i atmosfäriska världar. Till sinne och karaktär skiljer sig de som inte andas inte från andra dödliga typer.

Ni vore sannolikt mer än intresserade av denna typ av dödligas planetariska beteende då en sådan varelse-ras bebor en sfär rätt nära Urantia.

4. DE EVOLUTIONÄRA VILJEVARELSERNA

Det finns stora skillnader mellan de dödliga i de olika världarna, även mellan dem som hör till samma intellektuella och fysiska typ, men alla dödliga som anses vara viljevarelser är upprättstående djur, tvåfotade.

Det finns sex evolutionära grundraser: tre primära — den röda, den gula och den blå; och tre sekundära — den orangefärgade, den gröna och den indigofärgade. I de flesta bebodda världar finns alla dessa raser, men på många av de trehjärnigas planeter finns endast de tre primära typerna. I några lokalsystem finns också enbart dessa tre raser.

Människovarelserna är i medeltal utrustade med tolv speciella fysiska sinnen, fastän de trehjärnigas speciella sinnen har en något större räckvidd än motsvarande hos de en- och tvåhjärniga typerna; de kan se och höra betydligt mera än raserna på Urantia.

Barnen föds vanligen ett åt gången, så att födslar som omfattar flera barn är undantag, och familjelivet är ganska enhetligt på alla typer av planeter. Jämställdhet mellan könen råder i alla avancerade världar; mannen och kvinnan är jämlika i fråga om sinnesutrustning och andlig status. Vi anser att en planet inte har höjt sig från barbariet så länge det ena könet söker tyrannisera det andra. Det sker alltid en avsevärd förbättring beträffande detta särdrag i varelsernas liv efter ankomsten av en Materiell Son och Dotter.

Årstider och temperaturväxlingar förekommer på alla solbelysta och soluppvärmda planeter. Jordbruk är allmänt i alla världar som har atmosfär; att odla jorden är den sysselsättning som är gemensam för de avancerande raserna på alla sådana planeter.

Under de tidigare tiderna har alla dödliga samma allmänna kamp, som ni nu upplever på Urantia, mot de mikroskopiskt små fienderna, fastän kanske inte i samma omfattning. Livslängden varierar på de olika planeterna mellan tjugofem år i de primitiva världarna till nära femhundra år på de mera avancerade och äldre sfärerna.

Människovarelserna är alla flockvarelser, både som stammar och som raser. Dessa indelningar i grupper är en naturlig del av deras ursprung och temperament. Sådana tendenser kan modifieras endast av en avancerande civilisation och ett gradvist förändligande. De sociala, ekonomiska och förvaltningsmässiga problemen i de bebodda världarna varierar i enlighet med planeternas ålder och den omfattning i vilken de har rönt inflytande från de gudomliga Sönernas återkommande besök.

Sinnet är den Oändlige Andens utgivning, och det fungerar helt lika i olika omgivningar. De dödligas sinne

experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

49:3.6 (564.2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

49:4.1 (564.3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

49:4.2 (564.4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

49:4.3 (564.5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

49:4.4 (564.6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlit and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the more advanced and older spheres.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The

är likartat oberoende av vissa strukturella och kemiska skillnader vilka kännetecknar viljevarelsernas fysiska natur i lokalsystemen. Oavsett personliga eller fysiska planetariska skillnader är det mentala livet hos alla dessa olika klasser av dödliga mycket likartat, och deras omedelbara livsskeden efter döden är mycket lika.

Utan den odödliga anden kan det dödliga sinnet emellertid inte överleva. Människans sinne är dödligt; endast den utgivna anden är odödlig. Överlevnaden är beroende av förändligande som följd av Riktarens verksamhet — beroende av att en odödlig själ föds och utvecklas; åtminstone får det inte ha utvecklats en antagonism mot Riktarens mission att åstadkomma en andlig omvandling av det materiella sinnet.

5. DE PLANETARISKA SERIERNA AV DÖDLIGA

Det är i viss mån svårt att framföra en adekvat beskrivning av de planetariska serierna av dödliga då ni vet så litet om dem, och då det finns så många variationer. De dödliga varelserna kan emellertid studeras från talrika utgångspunkter, bland dem följande:

1. Anpassning till planetarisk omgivning.
2. Enligt hjärntyp, olika serier.
3. Enligt andemottagning, olika serier.
4. De planetariska dödligas epoker.
5. Enligt varelse släktskap, olika serier.
6. Enligt fusion med Riktaren, olika serier.
7. Förfaranden för frigörelse från jordelivet.

De bebodda sfärerna i de sju superuniverserna befolkas av dödliga som samtidigt kan klassificeras i en eller flera kategorier bland dessa sju allmänna klasser av evolutionärt varelseliv. Inte ens dessa allmänna klassifikationer inrymmer emellertid sådana varelser som midsoniter eller vissa andra former av intelligent liv. De bebodda världarna är så som de har presenterats i dessa berättelser befolkade av evolutionära dödliga varelser, men det finns också andra livsformer.

1. Anpassning till planetarisk omgivning. Det finns tre allmänna grupper av bebodda världar om varelselivets anpassning till den planetariska omgivningen tas som utgångspunkt: den normala anpassningens grupp, den radikala anpassningens grupp och den experimentella gruppen.

Den normala anpassningen till planetariska förhållanden följer de allmänna fysiska mönster som tidigare har behandlats. Världarna för dem som inte andas är typexempel på radikal eller extrem anpassning, men också andra typer hör till denna grupp. De experimentella världarna lämpar sig vanligen idealiskt för de typiska livsformerna, och på dessa decimalplaneter försöker Livsbärarna få fram gynnsamma variationer av livets standardformer. Då er värld är en experimentell planet skiljer den sig påtagligt från sina systersfärer i Satania; många former av liv som inte står att finna annanstans har uppkommit på Urantia; likaså saknas många vanliga arter på er planet.

mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

- 49:5.2 (565.3) 1. Adjustment to planetary environment.
- 49:5.3 (565.4) 2. Brain-type series.
- 49:5.4 (565.5) 3. Spirit-reception series.
- 49:5.5 (565.6) 4. Planetary-mortal epochs.
- 49:5.6 (565.7) 5. Creature-kinship serials.
- 49:5.7 (565.8) 6. Adjuster-fusion series.
- 49:5.8 (565.9) 7. Techniques of terrestrial escape.

49:5.9 (565.10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:5.10 (565.11) 1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the radical adjustment group, and the experimental group.

49:5.11 (565.12) Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere; likewise are many common species absent from your planet.

I Nebadons universum är alla världar där livet har modifierats sammanlänkade till en serie, och de bildar i fråga om universumangelägenheter en speciell domän som sköts av härtill utsedda administratörer; och alla dessa experimentella världar inspekteras periodiskt av en kår av universumets styrespersone vilkas ledare är den veteranfinalit som i Satania är känd som Tabamantia.

2. Enligt hjärntyp, olika serier. De dödliga är fysiskt enhetliga främst när det gäller hjärnan och nervsystemet; trots det finns det tre grundtyper av organisation beträffande hjärnmekanismen: de en-, två- och trehjärniga typerna. Urantiaborna hör till den tvåhjärniga typen och är något mera fantasirika, äventyrslystna och filosofiska än de enhjärniga dödliga, men något mindre andliga, etiska och benägna till gudsdyrkan än de trehjärniga klasserna. Dessa olikheter när det gäller hjärnan kännetecknar redan de djurexistenser som föregår människan.

På basis av den typ av två hjärnhalvor som hjärnbarken består av hos urantiaborna kan ni analogt förstå något om den enhjärniga typen. Den tredje hjärnan hos de trehjärniga klasserna kan bäst förstås som en evolvering av den lägre eller rudimentära formen av hjärna, som har utvecklats till den punkt där den i huvudsak sköter de fysiska aktiviteterna och lämnar de två högre stående hjärnorna fria för högre uppgifter: den ena för intellektuella funktioner och den andra för Tankeriktarens aktiviteter som syftar till att bilda andliga motsvarigheter.

Fastän de enhjärniga rasernas jordiska bedrifter är något begränsade i jämförelse med de tvåhjärniga klasserna uppvisar den trehjärniga gruppens äldre planeter civilisationer som skulle högeligen förvåna urantiaborna och som vid jämförelse i någon mån skulle dra vanära över er civilisation. I fråga om mekanisk utveckling och materiell civilisation, ja även när det gäller intellektuella framsteg, kan de tvåhjärniga dödligas världar mäta sig med de trehjärnigas sfärer. Men när det gäller den högre sinneskontrollen och utvecklandet av intellektuell och andlig ömsesidighet är ni något underlägsna.

Alla sådana jämförande uppskattningar av det intellektuella framåtskridandet eller den andliga uppnåelsen inom någon värld eller grupp av världar bör i rättvisans namn beakta planetens ålder; mycket, väldigt mycket, beror på åldern, hjälpen från de biologiska uppflytarna och de senare besöken av de olika klasserna av gudomliga Söner.

Fastän de trehjärniga folken har förmågan att uppnå en något högre planetarisk evolution än de en- eller tvåhjärniga klasserna har alla samma typ av livsplasma, och bedriver sin planetariska verksamhet på mycket likartade sätt, i stort sett så som människorna på Urantia. Dessa tre typer av dödliga finns utspridda överallt i världarna i lokalsystemen. I flertalet fall hade de planetariska förhållandena mycket liten inverkan på Livsbärarnas beslut att låta dessa olika klasser av dödliga framträda på de skilda världarna; Livsbärarna har privilegiet att på detta sätt planera och verkställa.

Dessa tre klasser är likställda när det gäller uppstigningsskedet. Alla måste gå igenom samma intellektuella utvecklingsskala, och var och en måste klara av samma test beträffande det andliga

49:5.12 (565.13) In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

49:5.14 (566.2) From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolverment of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

49:5.15 (566.3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocation, you are somewhat inferior.

49:5.16 (566.4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

49:5.17 (566.5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

49:5.18 (566.6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the same intellectual scale of development, and each must master the same spiritual tests of progression. The

framskridandet. Systemadministrationen och konstellationsöverinseendet av dessa världar är enhetligt utan diskriminering; även Planetprinsarnas regimer är identiska.

3. Enligt andemottagning, olika serier. Det finns tre grupper av sinneskonstruktion när det gäller kontakt med andeangelägenheter. Denna klassificering avser inte de en-, två- eller trehjärniga klasserna av dödliga; den avser i första hand körtelkemin, närmare bestämt uppbyggnaden av vissa körtlar som kan jämföras med hjärnbihangen. Raserna i vissa världar har en körtel, i andra världar två som hos urantiaborna, medan det finns andra sfärer där människoraserna har tre av dessa unika organ. Den medfödda föreställningsförmågan och andliga mottagligheten påverkas definitivt av denna olikartade kemiska utrustning.

Av andemottagningstyperna hör sextiofem procent till den andra gruppen likt människoraserna på Urantia. Tolv procent hör till den första typen som naturligt är mindre mottaglig, medan tjugotre procent är mera andligt lagda under sitt jordeliv. Men dessa skillnader överlever inte den naturliga döden; alla dessa rasdifferenser gäller endast för det köttsliga livet.

4. De planetariska dödligas epoker. Denna klassificering beaktar de efter varandra följande tidsepokernas domperioder så som de påverkar människans ställning på jorden och hennes mottagande av himmelsk omvårdnad.

Livet initieras på planeterna av Livsbärarna som vakar över dess utveckling ända till någon tid efter människans evolutionära framträdande. Innan Livsbärarna lämnar planeten installerar de vederbörligen en Planetprins som härskare över världen. Med honom anländer också en full tilldelning av underställda hjälptrupper och omvårdande medhjälpare, och den första domen över levande och döda sker samtidigt med hans ankomst.

Då människan börjar gruppera sig anländer denne Planetprins för att lägga grunden till människans civilisation och fokusera människosamhället. Er förvirrade värld är inget kriterium på de första tiderna av Planetprinsarnas styre, ty det var nära begynnelsen av en sådan administration på Urantia då er Planetprins Caligastia band sitt öde till Systemhärskaren Lucifers uppror. Er planet har följt en stormig kurs alltsedan dess.

I en normal evolutionär värld når den rasliga utvecklingen sin naturliga biologiska höjdpunkt under Planetprinsens regim, och kort därefter sänder Systemhärskaren en Materiell Son och Dotter till planeten. Dessa importerade varelser fungerar som biologiska förbättrare; deras försummelse på Urantia komplicerade ytterligare er planetariska historia.

När en människoras intellektuella och etiska framskridande har nått gränserna för den evolutionära utvecklingen kommer en Avonson från Paradiset på ett administrativt uppdrag; och senare när en sådan världs andliga status närmar sig gränsen för det som kan uppnås på naturlig väg besöks planeten av en Paradisets Gåvoson. Den huvudsakliga uppgiften för en Gåvoson är att stärka planetens ställning, att utlösa Sanningens Ande att verka på planeten och att därmed åstadkomma Tankeriktarnas allomfattande ankomst.

system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

49:5.19 (566.7) 3. *Spirit-reception series.* There are three groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566.8) Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetary-mortal epochs.* This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567.2) Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567.3) With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567.4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

49:5.25 (567.5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal coming of the Thought Adjusters.

Här igen avviker Urantia: det har aldrig förekommit en administrativ mission till er värld, inte heller hörde er Gåvoson till Avonal-klassen; er planet hade den speciella äran att bli den jordiska hemplaneten för Härskarsonen, Mikael av Nebadon.

Som ett resultat av alla de efter varandra följande gudomliga Sönernas verksamhet börjar de bebodda världarna och deras avancerande raser närma sig höjdpunkten i den planetariska utvecklingen. Dessa världar blir nu mogna för den kulminerande missionen, ankomsten av Treenighetens Undervisande Söner. De Undervisande Sönernas epok är ingången till den slutliga planetariska tidsåldern — den evolutionära utopin — ljusets och livets tidsålder.

Denna klassificering av människorna får speciell uppmärksamhet i ett efterföljande kapitel.

5. Enligt varelsesläktskap, olika serier. Planeterna är inte endast organiserade vertikalt i system, konstellationer och så vidare, utan universumets administration erbjuder också möjlighet till horisontella grupperingar enligt typ, serie och andra samband. Denna universumets laterala administration hänför sig i synnerhet till koordineringen av aktiviteter av besläktad natur vilka självständigt har omhulats på olika sfärer. Dessa besläktade klasser av universumvarelser inspekteras från tid till annan av vissa sammansatta kårer av höga personligheter som leds av finaliter med lång erfarenhet.

Dessa släktskapsfaktorer uppträder på alla nivåer, ty besläktade serier existerar bland icke-mänskliga personligheter lika väl som bland dödliga varelser — ja även mellan människo- och övermänniskoklasser. Intelligentia varelser är vertikalt besläktade i tolv stora grupper om sju större avdelningar var. Koordineringen av dessa unikt besläktade grupper av levande varelser åstadkoms troligen genom något inte fullt förstått förfarande av den Suprema Varelse.

6. Enligt fusion med Riktaren, olika serier. Den andliga klassificeringen eller grupperingen av alla dödliga under deras liv före fusionen bestäms helt av personlighetens status i förhållande till den inneboende Mysterieleadsagaren. Nästan nittio procent av de bebodda världarna i Nebadon befolkas av dödliga som fusionerar med Riktaren i motsats till ett närbeläget universum där knappt mer än hälften av världarna hyser varelser som är av Riktaren bebodda kandidater för evig fusion.

7. Förfaranden för frigörelse från jordelivet. Det finns i grunden endast ett sätt på vilket ett enskilt människoliv kan få sin början i de bebodda världarna, och det sker genom varelsens fortplantning och naturliga födelse; men det finns talrika förfaranden genom vilka människan frigör sig från sin ställning på jorden och får tillträde till den inåtgående strömmen av uppstigna på väg till Paradiset.

6. FRIGÖRELSEN FRÅN JORDELIVET

Alla de olika fysiska typerna och planetariska serierna av dödliga åtnjuter på samma sätt Tankeriktarnas, skyddsänglarnas och de olika klasserna av den Oändlige Andens budbärarskarors omvårdnad.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons. This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their prefusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. TERRESTRIAL ESCAPE

49:6.1 (568.4) All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of Thought Adjusters, guardian angels, and the various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the

Alla befrias de på samma sätt från de köttsliga banden genom den frigörelse som den naturliga döden innebär, och på samma sätt far alla därefter till morontiavärldarna för andlig evolution och sinnesframsteg.

På initiativ av de planetariska myndigheterna eller systemhärskarna förrättas från tid till annan speciella uppståndelser för de sovande överlevande. Sådana uppståndelser inträffar åtminstone vart tusende år enligt planetens tid, då inte alla men "många av dem som sover i jorden skall vakna upp". Dessa speciella uppståndelser är tillfällen för mobilisering av speciella grupper av uppstigna för specialtjänst enligt lokaluniversumets plan för de dödligas uppstigning. Det finns både praktiska orsaker och känslomässiga sammanhang förbundna med dessa speciella uppståndelser.

Under de tidigare tidsåldrarna i en bebodd värld kallas mången till mansoniasfärerna vid de speciella uppståndelserna och tusenårsuppståndelserna, men de flesta överlevande personaliseras på nytt vid invigandet av en ny domperiod i samband med ankomsten av en gudomlig Son för planetarisk tjänst.

1. De dödliga som hör till den domperiodsomfattande eller gruppmissiga överlevnadsklassen. Då den första Riktaren anländer till en bebodd värld framträder också serafvåktarna; de är oundgängliga för frigörelsen från jordelivet. Under hela tiden för de sovande överlevandes livsavbrott hålls de andliga värdena och eviga realiteterna i deras nyligen evolverade och odödliga själar i heligt förvar av de personliga eller gruppmissiga serafvåktarna.

Gruppvåktarna som har förordnats till de sovande överlevande fungerar alltid tillsammans med de dömande Sönerna då dessa anländer till världen ifråga. "Och han skall sända ut sina änglar, och de skall församla hans utvalda från de fyra väderstrecken." Tillsammans med varje seraf som har förordnats att återpersonalisera en sovande dödlig fungerar den återvända Riktaren, samma odödliga Fadersfragment som bodde i den dödliga under dennas köttsliga liv, och på detta sätt återställs identiteten och återuppstår personligheten. Medan dessa väntande Riktares människopartner sover tjänar de i Divinington; de tar aldrig sin boning i ett annat dödligt sinne under denna mellantid.

Då de äldre världarna i den dödliga tillvaron hyser högt utvecklade och utsökt förändligade människotyper, som är praktiskt taget befriade från morontialivet, kännetecknas de tidigare tidsåldrarnas raser med ursprung i djurriket av primitiva dödliga som är så omogna att fusion med deras Riktare är omöjlig. Återuppväckandet av dessa dödliga utförs av serafvåktaren i samverkan med en individualiserad del av det Tredje Ursprungets och Centrets odödliga ande.

På detta sätt personaliseras de sovande överlevande från en planetarisk tidsålder ånyo vid de domperiodsomfattande namnuppropen. När det gäller de personligheter i en värld vilka inte kan räddas finns ingen odödlig ande på plats för att fungera tillsammans med de gruppmissiga ödesvåktarna, och detta innebär att varelsens existens upphör. Fastän dessa händelser i en del av era uppteckningar har beskrivits såsom inträffande på de planeter där de dödliga har dött

emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of spiritual evolution and mind progress.

49:6.2 (568.5) From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but "many of those who sleep in the dust awake." These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

49:6.3 (568.6) Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

49:6.4 (568.7) 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

49:6.5 (568.8) The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. "He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds." With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

49:6.6 (569.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

49:6.7 (569.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

försiggår de i själva verket alla i mansoniavärldarna.

2. De dödliga som hör till de individuella uppstigningsklasserna. Människornas individuella framsteg mäts enligt hur de successivt uppnår och genomgår (behärskar) de sju kosmiska kretsarna. De dödligas framstegskretsar är nivåer av associerade intellektuella, sociala och andliga värden samt den kosmiska insiktens värden. Med början i den sjunde kretsen strävar de dödliga efter att nå den första, och alla som har nått den tredje kretsen får genast personliga ödesväktare förordnade till sig. Dessa dödliga kan återpersonaliseras till morontialiv oberoende av domperiodsomfattande eller andra domstolsbehandlingar.

Under de tidigare tidsåldrarna i en evolutionär värld går få dödliga till doms på den tredje dagen. Men under tidsåldrarnas förlopp förordnas allt flera personliga ödesväktare till de avancerande dödliga, och sålunda återpersonaliseras dessa evolverande varelser i stigande antal i den första mansoniavärlden på tredje dagen efter den naturliga döden. Vid dessa tillfällen anger Riktarens återkomst människosjälens uppvaknande, och detta innebär den dödas återpersonalisering precis lika bokstavligt som när massuppropet av namnen sker vid slutet av en domperiod i de evolutionära världarna.

Det finns tre grupper av individuella uppstigna. De mindre avancerade landar i den initiala eller första mansoniavärlden. Den mera avancerade gruppen kan påbörja sitt morontiaske i någon av de mellanliggande mansoniavärldarna i enlighet med sina tidigare planetariska framsteg. Den mest avancerade av dessa klasser påbörjar faktiskt sin morontiaerfarenhet i den sjunde mansoniavärlden.

3. De dödliga som hör till uppstigningsklasser med provotid. En Riktarens ankomst medför identitet i universums ögon, och alla som bebos av Riktare är med vid namnuppropet inför rätta. Men livet i tiden i de evolutionära världarna är osäkert, och många dör vid unga år innan de har valt det livsskede som för till Paradiset. Sådana av Riktare bebodda barn och ungdomar följer den förälder som har en mera avancerad andlig status och far sålunda till systemets finalitvärld (barnhemmet för provotid), på den tredje dagen, vid en speciell uppståndelse eller vid de reguljära tusenårs- och domperiodsomfattande namnuppropet.

De barn som dör så unga att de inte har Tankeriktare återpersonaliseras i systemens finalitvärld samtidigt med någondera förälderns ankomst till mansoniavärldarna. Ett barn får fysiskt väsen då det föds till dödlig, men när det gäller överlevnad räknas alla barn utan Riktare ännu såsom hörande till sina föräldrar.

Då tiden är inne kommer Tankeriktarna för att ta sin boning i dessa små samtidigt som den serafiska omvårdnaden för båda grupperna i överlevnadsklasserna med provotid i allmänhet är densamma som för den mera avancerade föräldern, eller motsvarar den omvårdnad som föräldern får ifall endast den ena överlever. De som når den tredje kretsen ges personliga väktare oberoende av sina föräldrars ställning.

Liknande barnhem med provotid upprätthålls på

49:6.8 (569.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

49:6.9 (569.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signalizes the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

49:6.10 (569.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

49:6.11 (569.6) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

49:6.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless children are reckoned as still attached to their parents.

49:6.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

49:6.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained

finalitsfärerna i konstellationen och universumets högkvarter för de barn utan Riktare som hör till första eller andra gradens modifierade uppstigningsklasser.

4. De dödliga som hör till andra gradens modifierade uppstigningsklass. Dessa är de progressiva människorna från de evolutionära världar som befinner sig i det mellersta stadiet av evolution. Som regel är de inte fria från naturlig död, men de är befriade från att gå igenom de sju mansoniavärldarna.

Den mindre fulländade gruppen vaknar upp i sitt lokalsystems högkvarter och passerar endast förbi mansoniavärldarna. Den mellersta gruppen får till konstellationens träningsvärldar; de passerar förbi hela morontiaregimen i lokalsystemet. Ännu längre fram i de planetariska tidsåldrarna av andlig strävan vaknar många överlevande upp i konstellationshögkvarteret och börjar där sin uppstigning till Paradiset.

Men innan någon av dessa grupper får gå vidare måste de återvända som instruktörer till de världar som de passerade förbi, och får många erfarenheter som lärare i dessa världar som de hoppade över som studerande. Senare fortsätter de alla till Paradiset längs de föreskrivna ruterna för de dödligas framskridande.

5. De dödliga som hör till första gradens modifierade uppstigningsklass. Dessa dödliga hör till den typ av evolutionärt liv som har fusionerat med Riktaren, men de representerar mestadels de sista faserna av människans utveckling i en evolverande värld. Dessa förhålligade varelser är befriade från att gå genom dödens portar; de undergår Son-upptagning; de omvandlas från de levandes skara och framträder omedelbart inför Härskarsonen i lokaluniversumets högkvarter.

Dessa är de dödliga som fusionerar med sin Riktare under jordelivet, och sådana med Riktaren fusionerade personligheter färdas fritt i rymden innan de kläds i sina morontiagestalter. Dessa fusionerade själar får med direkt överföring av Riktaren till uppståndelsehallarna i de högre morontiasfärerna, där de får sin första morontiatäckning alldeles så som alla andra dödliga som anländer från de evolutionära världarna.

Denna första gradens modifierade uppstigningsordning för de dödliga kan gälla individer i vilken som helst av de planetariska serierna från de lägsta till de högsta stadierna i de världar där fusion med Riktaren kan ske, men den fungerar oftare på de äldre av dessa sfärer sedan de har haft förmånen av talrika besök av de gudomliga Sönerna.

Då det planetariska skedet av ljus och liv har etablerats får många dödliga till universumets morontiavärldar enligt första gradens modifierade omvandlingsordning. Längre fram under de avancerade stadierna i den stadgade tillvaron, när flertalet av dem som lämnar en värld omfattas av denna klass, anses planeten höra till denna serie. Den naturliga döden blir allt ovanligare på dessa sfärer som länge har varit etablerade i ljus och liv.

[Framfört av en Melkisedek från Jerusems Skola för Planetarisk Administration.]

on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of ascenders.

49:6.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

49:6.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

49:6.17 (570.6) But before any of these groups may go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

49:6.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order of ascension.* These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

49:6.19 (570.8) These are the mortals who fuse with their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the evolutionary worlds.

49:6.20 (570.9) This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

49:6.21 (570.10) With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

49:6.22 (571.1) [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

Kapitel 50. Planetprinsarna

⇐ 049

Urantiaboken

051 ⇒

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 50 PLANETPRINSARNA

Sektioner

Introduktion

1. Prinsarnas uppgift
2. Planetarisk administration
3. Prinsens kroppsliga stab
4. Planetens högkvarter och skolor
5. Civilisationens framskridande
6. Den planetariska kulturen
7. Belöningen för isoleringen

PAPER 50 THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction

1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

Introduktion

FASTÄN Planetprinsarna hör till Lanonandeksönernas klass är de så specialiserade i sin tjänst att de allmänt anses vara en särskild grupp. Sedan de av Melkisedekarna har fått sin bekräftelse som andra gradens Lanonandekar förordnas dessa Söner i lokaluniversumet till reserverna i sin klass i konstellationshögkvarteret. Härifrån ges de olika uppdrag av Systemhärskaren, och till slut får de förordnande som Planetprinsar och sänds ut att härska över de evolverande bebodda världarna.

Signalen för en Systemhärskare att handla när det gäller att utse en härskare till en viss planet är den anhållan han mottar från Livsbärarna att sända ett administrativt överhuvud att fungera på den planet där de har etablerat liv och utvecklat intelligenta evolutionära varelser. Alla planeter som bebos av evolutionära dödliga varelser har fått sig tillförordnade en planetarisk härskare som hör till denna klass av Söner.

INTRODUCTION

50:0.1 (572.1) WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. PRINSARNAS UPPGIFT

Planetprinsen och hans assisterande bröder representerar det intimaste personaliserade närmande (frånsett inkarnation) som den Evige Sonen i Paradiset kan göra till de ringa varelserna i tid och rymd. Det är sant att Skaparsonen berör världarnas varelser genom sin ande, men Planetprinsen representerar den sista av de personliga Sönernas klasser som sträcker sig från Paradiset till människobarnen. Den Oändlige Anden

1. MISSION OF THE PRINCES

50:1.1 (572.3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit

kommer dem mycket nära i ödesväktarnas och andra änglavelser person; den Universelle Fadern lever i människan genom Mysterieledsagarens förpersonliga närvaro; men Planetprinsen representerar den Evige Sonens och hans Söners sista strävan att komma nära er. På en nyligen befolkad planet är Planetprinsen den enda representanten för direkt härledd gudomlighet, ty han härstammar från Skaparsonen (efterkommande till den Universelle Fadern och den Evige Sonen) och den Gudomliga Omvårdaren (den Oändlige Andens Universumdotter).

Prinsen i en nyligen befolkad värld är omgiven av en trogen kår medhjälpare och assistenter och av ett stort antal omvårdande andar. Men den kår som skall styra dessa nya världar måste bestå av administratörer från de lägre klasserna i ett system för att ha en medfödd sympati och förståelse för de planetariska problemen och svårigheterna. Och all denna strävan att tillhandahålla ett förståelsefullt styre för de evolutionära världarna medför en ökad risk för att dessa nästan människolika personligheter kan ledas vilse genom att deras eget sinne höjer sig över och ovanför de Suprema Härskarnas vilja.

Då dessa Söner är helt ensamma som representeranter för gudomligheten på de enskilda planeterna prövas de hårt, och Nebadon har råkat ut för olyckan av flera uppror. Vid skapandet av Systemhärskarna och Planetprinsarna sker det en personalisering av ett begrepp som har kommit allt längre bort från den Universelle Fadern och den Evige Sonen, och då tilltar faran för att förlora känslan för proportioner när det gäller ens egen betydelse och ökar sannolikheten för att misslyckas när det gäller att hålla ett riktigt grepp om värdet och relationerna inom de talrika klasserna av gudomliga varelser och deras grad av auktoritet. Det faktum att Fadern inte personligen är närvarande i lokaluniversumet innebär också en viss test av dessa Söners tro och lojalitet.

Men det är inte ofta dessa världsprinsar misslyckas i sin uppgift att organisera och administrera de bebodda sfärerna, och deras framgång underlättar storligen de senare inträffande uppgifterna för de Materiella Sönerna, som kommer för att inympa de högre formerna av varelseliv i världarnas primitiva människor. Deras styre gör också mycket för att bereda planeterna för Guds Paradissöner, som senare kommer för att döma världarna och inleda successiva domperioder.

2. PLANETARISK ADMINISTRATION

Alla Planetprinsar står under Gabriels, Mikael's ledande verkställares, administrativa jurisdiktion i universumet, samtidigt som de till sina omedelbara befogenheter är underställda Systemhärskarnas verkställighetsbeslut.

Planetprinsarna får närsomhelst rådgöra med Melkisedekarna, sina tidigare instruktörer och faddrar, men det fordras inte godtyckligt att de söker detta bistånd, och om sådan hjälp inte frivilligt bes om blandar sig Melkisedekarna inte i den planetariska administrationen. Dessa världshärskare får också rådfråga de tjugofyra rådgivarna som har samlats från utgivningsvärldarna i systemet. I Satania härstammar

comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

50:1.2 (572.4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

50:1.3 (572.5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

50:1.4 (573.1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

2. PLANETARY ADMINISTRATION

50:2.1 (573.2) All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

50:2.2 (573.3) The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the

alla dessa rådgivare för närvarande från Urantia. Det finns vid konstellationshögkvarteret ett motsvarande råd om sjuttio medlemmar som också är utvalda bland världarnas evolutionära varelser.

Under de evolutionära planeternas tidiga och oastabiliserade skeden är styret till stor del enväldigt. Planetprinsarna organiserar sina specialiserade grupper av assistenter bland dem som ingår i deras kår av planetariska medhjälpare. De omger sig vanligen med ett supremt råd om tolv medlemmar, men det väljs och konstitueras olika i olika världar. En Planetprins kan också ha som assistenter en eller flera av den tredje klassen i sin egen grupp av Söner och ibland, i vissa världar, en av sin egen klass, en Lanonandekkollega av andra graden.

En världshärskares hela stab består av den Oändlige Andens personligheter, vissa typer av högre evolverade varelser och uppstigande dödliga från andra världar. En sådan stab uppgår till i medeltal omkring tusen medlemmar, och då planeten gör framsteg kan denna kår av medhjälpare ökas upp till ett hundratusen eller mera. Närhelst man känner ett behov av mera medhjälpare behöver Planetprinsarna endast lämna en anhållan till sina bröder Systemhärskarna för att den genast skall beviljas.

Planeterna varierar storligen till sin natur, organisation och administration, men domstolar finns att tillgå på dem alla. Det juridiska systemet i lokaluniversumet tar sin början i Planetprinsens domstolar som leds av en medlem av hans personliga stab; dessa domstolars utslag reflekterar en högst faderlig och finkänslig inställning. För alla problem som berör mer än föreskrifterna för planetens invånare finns besvärsmöjlighet till högre domstolar, men angelägenheterna i den värld som är prinsens verksamhetsområde sköts till stor del enligt hans personliga omdöme.

Medlarnas ambulerande kommissioner tjänar och kompletterar dessa planetariska domstolar, och både andeövervakarna och de fysiska övervakarna är underställda dessa medlars avgöranden. Domarna verkställs dock aldrig egenmäktigt utan medgivande av Konstellationsfadern, ty "de Högsta härskar i människornas riken."

De övervakare och omvandlare som har förordnats till planeten kan också samverka med änglar och andra himmelska varelser för att göra dessa senare personligheter synliga för dödliga varelser. Vid speciella tillfällen kan de serafiska medhjälparna och även Melkisedekarna göra sig synliga — och gör det också — för invånarna i de evolutionära världarna. Den huvudsakliga orsaken till att dödliga uppstigna medförs från systemhuvudstaden som en del av Planetprinsens stab är för att underlätta kommunikationen med världens invånare.

3. PRINSENS KROPPSLIGA STAB

Då en Planetprins beger sig till en ung värld tar han vanligen med sig från lokalsystemets högkvarter en grupp frivilliga uppstigande varelser. Dessa uppstigna åtföljer prinsen som rådgivare och medhjälpare i rasförbättringsarbetet under de första tiderna. Denna kår av materiella medhjälpare utgör förbindelselänken

system. In Satania these counselors are at present all natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

50:2.3 (573.4) The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

50:2.4 (573.5) The entire staff of a world ruler consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

50:2.5 (573.6) Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

50:2.6 (574.1) The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the "Most Highs rule in the kingdoms of men."

50:2.7 (574.2) The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. THE PRINCE'S CORPOREAL STAFF

50:3.1 (574.3) On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers constitutes the connecting link

mellan prinsen och världens raser. Urantias Prins Caligastia hade en kår på ett hundra sådana medhjälpare.

Dessa frivilliga medhjälpare är medborgare i systemhuvudstaden, och ingen av dem har fusionerat med sin inre Riktare. Den status som Riktaren hos dessa frivilliga tjänare har förblir densamma som dessas boendestatus i systemhögkvarteret under den tid då morontiaframskridarna temporärt återvänder till ett tidigare materiellt stadium.

Livsbärarna, gestaltarkitekterna, förser dessa frivilliga med nya fysiska kroppar som de tar i bruk för den tid deras planetariska vistelse varar. Fastän dessa personlighetsgestalter är skyddade mot de vanliga sjukdomarna i världarna kan de likt de första morontiakropparna utsättas för vissa olyckor av mekanisk natur.

Prinsens kroppsliga stab avlägsnas vanligen i samband med följande domedag, vid den tid då den andre Sonen anländer till sfären. Innan de avreser överför de vanligen sina olika uppgifter till sina gemensamma efterkommande och till vissa frivilliga högrestående infödda. I de världar där dessa prinsens medhjälpare tillåts para sig med de infödda rasernas högrestående grupper efterträds de vanligen av dessa efterkommande.

Dessa assistenter till Planetprinsen parar sig sällan med världens raser, men de parar sig alltid sinsemellan. Två klasser av varelser blir resultatet av dessa föreningar: den primära typen av mellanvarelser och vissa högstående typer av materiella varelser som förblir knutna till prinsens stab sedan deras föräldrar har avlägsnats från planeten vid den tid då Adam och Eva anländer. Dessa barn parar sig inte med de dödliga raserna utom vid vissa nödsituationer, och då endast enligt Planetprinsens påbud. I ett sådant fall har deras barn — barnbarnen till den kroppsliga stabens medlemmar — samma status som den tidens och generationens högrestående raser. Alla efterkommande till dessa Planetprinsens semimateriella assistenter bebos av Riktare.

Vid slutet av prinsens domperiod, när tiden är inne för denna "återgångsstab" att sändas tillbaka till systemets högkvarter för att återuppta det livsskede som för till Paradiset, inställer sig dessa uppstigna hos Livsbärarna i syfte att ge upp sin materiella kropp. De faller in i övergångssömnen och vaknar upp befriade från sitt dödliga hölje och klädda i morontiegestalt, färdiga för serafransport tillbaka till systemets huvudstad där deras lösgröda Riktare inväntar dem. De ligger en hel världsordning efter sin Jerusem-klass, men de har vunnit en unik och utomordentlig erfarenhet, en sällsynt period i en uppstigande dödlighets levnadsbana.

4. PLANETENS HÖGKVARTER OCH SKOLOR

Prinsens kroppsliga stab organiserar i ett tidigt skede de planetariska skolorna för träning och kultur, där gräddan av de evolutionära raserna instrueras och sedan sänds ut för att lära ut dessa bättre sätt till sina folk. Dessa prinsens skolor är belägna i det materiella

between the prince and the world races. The Urantia Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

50:3.2 (574.4) Such volunteer assistants are citizens of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

50:3.3 (574.5) The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

50:3.4 (574.6) The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring usually succeed them.

50:3.5 (574.7) These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

50:3.6 (575.1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this "reversion staff" to be returned to the system headquarters for the resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusem class, but they have gained a unique and extraordinary experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:4.1 (575.2) The prince's corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material

högkvarteret på planeten.

Mycket av det fysiska arbete som ansluter sig till etablerandet av denna högkvarterstad utförs av den kroppsliga staben. Dessa högkvarterstäder eller kolonier vid början av Planetprinsens tid avviker mycket från det som en dödlig på Urantia kanske skulle föreställa sig. De är enkla i jämförelse med senare tider och kännetecknas av mineralisk utsmyckning och relativt avancerat materiellt byggande. Och allt detta avviker mycket från den adamiska regimen som centrerar sig kring ett trädgårdshögkvarter, därifrån arbetet till förmån för raserna bedrivs under Universumsönernas andra domperiod.

I högkvartersskolonin i er värld hade för varje människoboning reserverats rikligt med mark. Fastän de avlägsna stammarna fortsatte att jaga och samla föda var alla studerande och lärare i Prinsens skolor jordbrukare och trädgårdsodlare. Tiden delades ungefär jämnt mellan följande sysselsättningar:

1. Fysiskt arbete. Odlandet av jorden, i förening med byggandet och utsmyckandet av hemmen.

2. Sociala aktiviteter. Underhållning och kulturella umgängesgrupperingar.

3. Utbildningsmässig tillämpning. Enskild instruktion i samband med undervisning i familjegrupper, kompletterad med specialiserad träning i klass.

4. Yrkesträning. Skolor för äktenskap och skötsel av hemmet, skolor för träning i konst och hantverk samt klasser för tränandet av lärare — världsliga, kulturella och religiösa.

5. Andlig kultur. Lärarnas brödraskap, upplysningen av barn- och ungdomsgrupper samt tränandet av adopterade infödda barn till missionärer för sitt folk.

En Planetprins är inte synlig för dödliga varelser; det är ett test på tron att lita på de uppgifter som de semimateriella varelserna i hans stab lämnar. Men dessa skolor för kultur och träning är väl anpassade till behoven på varje planet, och det utvecklar sig snart en hård och berömvärd tävlan mellan människoraserna i deras strävan att vinna inträde till dessa olika läroinrättningar.

Från ett sådant världscentrum för kultur och framsteg strålar det så småningom ut till alla folk ett upplyftande och civiliserande inflytande som sakta men säkert förändrar de evolutionära raserna. Under tiden återvänder de omgivande folkens utbildade och förädlade barn, som har adopterats och tränats i prinsens skolor, till sina grupper av infödda och etablerar där enligt bästa förmåga nya och verksamma lärdoms- och kulturcentra som de driver enligt samma verksamhetsplan som för prinsens skolor.

På Urantia hade dessa planer för planetariska framsteg och kulturellt framåtskridande kommit väl igång och framskred högst tillfredsställande när hela företaget fick ett ganska plötsligt och föga ärofullt slut genom Caligastias anslutning till Lucifers uppror.

Det var en av detta upprors djupast chockerande

headquarters of the planet.

50:4.2 (575.3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

50:4.3 (575.4) In the headquarters settlement on your world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince's schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

50:4.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

50:4.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

50:4.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

50:4.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

50:4.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

50:4.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

50:4.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

50:4.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

50:4.12 (576.2) It was one of the most profoundly shocking

händelser för mig att få höra om den förhårdade trolösheten hos en av min egen klass av Söner, Caligastia, som med beräkning och illvillig uppsåtighet systematiskt förvrängde utbildningen och förgiftade undervisningen i alla de planetariska skolor som vid den tiden fungerade på Urantia. Dessa skolor gick snabbt och fullständigt under.

Många av de efterkommande till de uppstigna i Prinsens materialiserade stab förblev lojala och lämnade Caligastias led. Dessa trogna uppmuntrades av de bland Melkisedekarna utsedda konkursförvaltare för Urantia, och under senare tider gjorde deras efterkommande mycket för att upprätthålla de planetariska uppfattningarna om sanning och rättfärdighet. Dessa trogna evangelisters arbete hjälpte att förhindra det totala utplånandet av andlig sanning på Urantia. Dessa modiga själar och deras efterkommande höll åtminstone någon kunskap om Faderns styre vid liv och bevarade för världens raser uppfattningen om de på varandra följande planetariska domperioderna i anslutning till de olika klasserna av gudomliga Söner.

5. CIVILISATIONENS FRAMSKRIDANDE

De lojala prinsarna på de bebodda världarna knyts bestående till de planeter som de ursprungligen har förordnats till. Paradissönerna och deras domperioder kan komma och gå, men en framgångsrik Planetprins fortsätter som härskare i sitt rike. Hans arbete är helt oberoende av de högre Sönernas uppdrag och är avsett att främja utvecklingen av den planetariska civilisationen.

Civilisationens framskridande är knappast likartat på två planeter. Detaljerna i de dödligas evolutionsutveckling är mycket olika i de många olika världarna. Trots dessa många skillnader i den planetariska utvecklingens fysiska, intellektuella och sociala linjer framskrider alla evolutionära sfärer i en bestämd, klart angiven riktning.

Under Planetprinsens välgörande styre, förstärkt av de Materiella Sönerna och interpunkterat av Paradissönernas missioner från tid till annan, går de dödliga raserna i en genomsnittlig värld igenom följande efter varandra följande utvecklingsperioder:

1. Näringsepok. Varelserna före människan och den primitiva människans tidigaste raser är i huvudsak upptagna av problem som gäller födan. Dessa evolverande varelser använder sina vakna timmar till att antingen söka föda eller strida, offensivt eller defensivt. Sökandet efter föda är överst hos dessa tidiga föregångare till en senare civilisation.

2. Säkerhetstiden. Så snart den primitiva jägaren kan avstå någon tid från sökandet efter föda använder han denna fritid till att öka sin säkerhet. Allt mera uppmärksamhet ägnas åt krigstekniken. Hemmen befästs och klanerna stärks av ömsesidig rädsla och inpräglandet av hat mot främmande grupper. Självbevarande är en strävan som alltid följer på självuppehållande.

3. Den materiella komfortens skede. Sedan problemen kring födan delvis har lösts och någon mån

episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in all the Urantia planetary schools in operation at that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

50:4.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangelists helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

50:5.1 (576.4) The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

50:5.2 (576.5) The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

50:5.3 (576.6) Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

50:5.4 (576.7) 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

50:5.5 (576.8) 2. *The security age.* Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear and by the inculcation of hate for foreign groups. Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

50:5.6 (577.1) 3. *The material-comfort era.* After food problems have been partially solved and some degree

av säkerhet har uppnåtts används den återstående fritiden till att höja den personliga komforten. Njutningen tävlar med nödvändigheten om att stå i centrum för människans aktiviteter. En sådan tid kännetecknas alltför ofta av tyranni, intolerans, frosseri och fylleri. Rasernas svagare element tenderar till omåttligheter och brutalitet. Så småningom undertrycks dessa njutningssökande veklingar av de starkare och mera sanningsälskande elementen i den framskridande civilisationen.

4. Strävan efter kunskap och visdom. Föda, säkerhet, nöjen och fritid bildar grunden för utvecklingen av kultur och spridningen av kunskap. Strävan att tillämpa kunskapen resulterar i visdom, och när en kultur har lärt sig att dra nytta av och förädlas av erfarenhet har civilisationen verkligen uppstått. Föda, säkerhet och materiell komfort dominerar fortfarande samhället, men många framsynta individer hungrar efter kunskap och törstar efter visdom. Varje barn ges en möjlighet att lära sig genom att göra; utbildning är mottot under dessa tidsåldrar.

5. Filosofins och broderskapets epok. När dödliga lär sig att tänka och börjar tillgodogöra sig av erfarenheten blir de filosofiska — de sätter igång med att resonera inom sig och börjar använda sitt omdöme med urskillning. Samhället blir i denna tidsålder etiskt, och detta tidsskedes dödliga håller på att bli sant moraliska varelser. Visa moraliska varelser har förmågan att bilda broderskap mellan människorna i en sådan värld av framåtskridande. Etiska och moraliska varelser kan lära sig att leva enligt den gyllene regeln.

6. Det andliga strävandets tidsålder. När evolverande dödliga har genomgått de fysiska, intellektuella och sociala stadierna av utveckling når de förr eller senare de nivåer av personlig insikt vilka driver dem att söka andlig tillfredsställelse och kosmisk förståelse. Religionen fullföljer uppstigningen från rädselns och vidskepelsens emotionella domäner till den kosmiska visdomens och den personliga andliga erfarenhetens höga höjder. Utbildningen avser att uppnå betydelser, och kulturen försöker få grepp om kosmiska relationer och sanna värden. Dessa evolverande dödliga är genuint kultiverade, sant bildade och utsökt Gud-kännande.

7. Ljusets och livets tidsskede. Detta är blomningstiden för de på varandra följande tidsåldrarna av fysisk trygghet, intellektuell expansion, social kultur och andlig uppnåelse. Detta som människan har åstadkommit blandas, förenas och koordineras nu till kosmisk enhet och osjälviskt tjänande. Inom ramen för den finita naturen och de materiella förutsättningarna finns det inga gränser för möjligheterna till evolutionära resultat som uppnås av de avancerande generationer som successivt lever i dessa underbara och stabiliserade världar i tid och rymd.

Sedan Planetprinsarna har betjänat sin sfär under en följd av domperioder i världens historia och under de progressiva epokerna av planetariska framsteg upphöjs de vid början av ljusets och livets tidsskede till Planethärskare.

of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance, gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

50:5.7 (577.2) 4. *The quest for knowledge and wisdom.*

Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

50:5.8 (577.3) 5. *The epoch of philosophy and brotherhood.*

When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

50:5.9 (577.4) 6. *The age of spiritual striving.*

When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly educated, and exquisitely God-knowing.

50:5.10 (577.5) 7. *The era of light and life.*

This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

50:5.11 (577.6) After serving their spheres through

successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the era of light and life.

6. DEN PLANETARISKA KULTUREN

6. PLANETARY CULTURE

Urantias isolering gör det omöjligt att företa en presentation av många detaljer beträffande livet och förhållandena hos era grannar i Satania. Då planeten är i karantän och systemet isolerat sätter detta en gräns för våra presentationer. Vi måste ledas av dessa restriktioner i alla våra strävanden att upplysa de dödliga på Urantia, men så långt det är tillåtet har ni instruerats om framtidskridandet i en genomsnittlig evolutionär värld, och ni kan jämföra en sådan världs utveckling med det nuvarande stadiet på Urantia.

Civilisationens utveckling på Urantia har inte avvikit så väldigt mycket från den i andra världar som har fått utstå olyckan av andlig isolering. Men i jämförelse med de lojala världarna i universumet förefaller er planet högst förvirrad och mycket efterbliven i alla faser av intellektuella framsteg och andlig uppnåelse.

På grund av era planetariska missöden är urantiaborna hindrade från att förstå särskilt mycket om kulturen i normala världar. Ni bör emellertid inte föreställa er de evolutionära världarna, inte ens de mest idealiska, som sfärer där livet är en dans på rosor. De dödliga rasernas första tider kännetecknas alltid av kamp. Strävan och beslutsfattande är väsentliga vid förvärvandet av överlevnadsvärden.

Kultur förutsätter sinneskvalitet; kulturen kan inte höjas om inte sinnet upplyfts. Högrestående intellekt söker en ädel kultur och finner något sätt att nå ett sådant mål. Lägrestående sinnen försmår även den högsta kulturen, till och med då den erbjuds dem färdig. Mycket beror också på de gudomliga Sönernas successiva missioner och på den utsträckning i vilken upplysningen tas emot av tidsåldern för deras respektive världsordning.

Ni bör inte glömma att alla världar i Satania i två hundra tusen års tid har stått under Norlatiadeks andliga bannlysning som följd av Lucifers uppror. Det kommer att fordra tidsålder efter tidsålder att ersätta de brister som blev följden av synden och utbrytningen. Er värld fortsätter alltiämt sin oregelbundna och vacklande gång som ett resultat av den dubbla tragedin med en upprorisk Planetprins och en försumlig Materiell Son. Även Kristus Mikaels utgivning på Urantia åsidosatte inte omedelbart de världsliga följderna av dessa allvarliga missgrepp i den tidigare förvaltningen av världen.

7. BELÖNINGEN FÖR ISOLERINGEN

I första hand kan det förefalla som om Urantia och dess associerade isolerade världar i högsta grad vore missgynnade då de har berövats den välgörande närvaron och inflytelsen av sådana övermänskliga personligheter som en Planetprins samt en Materiell Son och Dotter. Men isoleringen av dessa sfärer ger deras raser en unik möjlighet att utöva tro och att utveckla en säregen egenskap av förlitan till en kosmisk pålitlighet, oberoende av synen eller någon annan materiell faktor. Det kan till slut visa sig att dödliga varelser som härstammar från de världar som har försatts i karantän som följd av upproret är ytterst gynnade. Vi har observerat att sådana uppstigna mycket tidigt anförtros talrika specialuppdrag inom kosmiska företag där en obestridd tro och sublim

50:6.1 (578.1) The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

50:6.2 (578.2) The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

50:6.3 (578.3) Because of your planetary misfortunes, Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

50:6.4 (578.4) Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

50:6.5 (578.5) You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will require age upon age to retrieve the resultant handicaps of sin and secession. Your world still continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. THE REWARDS OF ISOLATION

50:7.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic undertakings where unquestioned faith and

tillförsikt är väsentliga för framgång.

I Jerusem har dessa uppstigna från de isolerade världarna en bostadssektor för sig själva, och de kallas agondonter, vilket betyder evolutionära viljevarelser som kan tro utan att se, hålla ut när de är isolerade och övervinna oövervinneliga svårigheter även ensamma. Denna funktionella gruppering av agondontrar består under hela uppstigningen i lokaluniversumet och färden genom superuniversumet; den försvinner under vistelsen i Havona men återuppträder genast då Paradiset har uppnåtts och existerar definitivt i de Dödligas Finalitkår. Tabamantia är en agondonter med finalitstatus. Han överlevde från en av de sfärer som hade försatts i karantän och som var med om det första upproret som någonsin har ägt rum i tidens och rymdens universer.

Under hela livsskedet upp till Paradiset följs strävan av belöning, så som orsaker följs av verkan. Sådana belöningar utmärker individen från genomsnittet, förser skillnader i varelsernas erfarenhet och bidrar till mångsidigheten i den ultimata verksamheten bland finaliternas samlade grupp.

[Framfört av en andra gradens Lanonandekson i reservkåren.]

sublime confidence are essential to achievement.

50:7.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by themselves and are known as the *agondonter*, meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the agondonter persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonter* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

50:7.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such rewards set off the individual from the average, provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finaliters.

50:7.4 (579.1) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Kapitel 51. De planetariska Adamerna

⇐ 050

Urantiaboken

052 ⇒

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 51 DE PLANETARISKA ADAMERNA

Sektioner

Introduktion

1. Guds Materiella Söners ursprung och väsen
2. Överföringen av de planetariska Adamerna
3. Adamernas missioner
4. De sex evolutionära raserna
5. Rasblandningen —utgivningen av det adamiska blodet
6. Edens regim
7. Förenad administration

PAPER 51 THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

Introduktion

UNDER tiden för Planetprinsens domperiod uppnår den primitiva människan gränsen för den naturliga evolutionära utvecklingen, och detta biologiska resultat är signalen för Systemhärskaren att till denna värld sända den andra klassens Söner, de biologiska förbättrarna. Dessa Söner, ty det finns två av dem — den Materiella Sonen och Dottern — är på planeten kända vanligen som Adam och Eva. Den ursprunglige Materiella Sonen i Satania är Adam, och de som beger sig till systemets världar som biologiska förbättrare bär alltid namnet på denne förste och ursprunglige Son av deras unika klass.

Dessa Söner är Skaparsonens materiella gåva till de bebodda världarna. Tillsammans med Planetprinsen stannar de på planeten för sitt uppdrag under denna sfärs hela evolutionära skede. Ett sådant äventyr i en värld som har en Planetprins är inte särskilt riskfyllt, men på en avfallen planet, en värld som saknar andlig härskare och som har berövats den interplanetariska kommunikationen är en sådan mission förenad med allvarliga faror.

Fastän ni inte kan hoppas få veta allt om dessa Söners arbete i alla världar i Satania och andra system beskriver andra kapitel fullständigare det intressanta parets, Adams och Evas liv och erfarenheter. De kom från de biologiska upplyftarnas kår i Jerusem för att förbättra raserna på Urantia. Även om de idealiska planerna för att förbättra era infödda raser slog fel var Adams mission dock inte förgäves; Urantia har haft en

INTRODUCTION

51:0.1 (580.1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:0.2 (580.2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with grave danger.

51:0.3 (580.3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve,

omätbar fördel av gåvan från Adam och Eva, och bland deras kollegor och i rådsförsamlingarna i höjden räknas inte deras arbete som en total förlust.

and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. GUDS MATERIELLA SÖNERS URSPRUNG OCH VÄSEN

De materiella eller sexuella Sönerna och Döttrarna är efterkommande till Skaparsonen; Universumets Moderande deltar inte i skapandet av dessa varelser som är bestämda att fungera som fysiska förbättrare i de evolutionära världarna.

Sönernas materiella klass är inte enhetlig över hela lokaluniversumet. Skaparsonen frambringar endast ett par av dessa varelser i varje lokalsystem; dessa ursprungliga par är olika till sin natur, ty de är anpassade till livsmönstret i sina respektive system. Detta är en nödvändig åtgärd, för annars skulle inte Adamernas reproduktionspotential fungera tillsammans med motsvarande potential som finns bland de evolverande dödliga varelserna i världarna i ett visst system. Den Adam och Eva som kom till Urantia härstammade från det ursprungliga paret Materiella Söner i Satania.

De Materiella Sönernas längd varierar från två och en halv till tre meter, och deras kroppar skiner med ett violett, utstrålande sken. Fastän materiellt blod cirkulerar i deras materiella kropp uppladdas de också med gudomlig energi och uppfylls med himmelskt ljus. Dessa Materiella Söner (Adamerna) och Materiella Döttrar (Evorna) är jämställda med varandra och skiljer sig endast till sin reproduktionsnatur och beträffande vissa kemiska funktioner. De är jämställda men olika, av mans- respektive kvinnokön — därför kompletterande varandra — och är avsedda att tjäna i par i så gott som alla uppdrag.

De Materiella Sönerna har en tvåfaldig näringsprocess; de är i verkligheten tvåfaldiga till sin natur och uppbyggnad och intar materiell energi i stort sett så som världens fysiska varelser, medan deras odödliga existens helt upprätthålls av det direkta och automatiska intagandet av vissa uppehållande kosmiska energier. Om de skulle misslyckas i någon mission som de har förordnats till, eller om de rentav medvetet och avsiktligt skulle göra uppror, blir de Söner som hör till denna klass isolerade, avskurna från förbindelsen med universumets källa till ljus och liv. Därefter blir de praktiskt taget materiella varelser, destinerade att följa det materiella livets gång i världen för deras uppdrag och tvungna att vänta på domen från universums höga myndigheter. Den materiella döden avslutar till sist en sådan olycklig och oklok Materiell Sons eller Dotters planetariska livsskede.

En ursprunglig eller direkt skapad Adam eller Eva är medfött odödlig så som alla andra klasser av Söner i lokaluniversumet, men en minskad odödlighetspotential kännetecknar deras söner och döttrar. Detta ursprungliga par kan inte överföra obetingad odödlighet till sina söner och döttrar som de har frambragt. Deras efterkommande är för ett fortsatt liv beroende av en obruten intellektuell synkronisering med Andens strömkrets för sinnesgravitation. Sedan systemet Satantias begynnelse har vid uppror eller försummelse

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL SONS OF GOD

51:1.1 (580.4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:1.2 (580.5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:1.3 (580.6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female — hence complementary — and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

51:1.4 (581.1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe source of light and life. Thereupon they become practically material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the

tretton Planetariska Adamer förlorats och 681.204 andra i lägre förtroendeuppdrag. De flesta av dessa avfall skedde vid tiden för Lucifers uppror.

Då de Materiella Sönerna lever som stadigvarande medborgare i systemhuvudstäderna har de inte Tankeriktare, och inte heller då de fungerar som nedstigande i uppdrag på de evolutionära planeterna, men just genom dessa tjänster förvärvar de erfarenhetsmässig kapacitet för att bebos av Riktare och för uppstigningsskedet till Paradiset. Dessa unika och underbart nyttiga varelser är den förenande länken mellan de andliga och materiella världarna. De är koncentrerade till systemhögkvarteren där de förökar sig och lever som materiella medborgare och därifrån sänds ut till de evolutionära världarna.

Olikt de andra skapade Sönerna avsedda för planetarisk tjänst är den materiella klassen av Söner inte av naturen osynlig för materiella varelser, sådana som invånarna på Urantia. Dessa Guds Söner kan ses och förstås och de kan, i sin tur, i själva verket röra sig bland tidens varelser, kunde rentav avla barn med dem, fastän denna roll av biologiskt upplyftande vanligen ankommer på de Planetariska Adamernas efterkommande.

I Jerusem är de lojala barnen till varje Adam och Eva odödliga, men den Materiella Sonens och Dotterns efterkommande, som har frambragts efter ankomsten till en evolutionär värld, är inte på så sätt immuna mot den naturliga döden. Det sker en förändring i mekanismen för livets överföring när dessa Söner materialiseras på nytt för att föröka sig i en evolutionär värld. Livsbärarna berövar avsiktligt de Planetariska Adamerna och Evorna förmågan att avla odödliga söner och döttrar. Om de inte gör sig skyldiga till försumlighet kan en Adam och Eva som befinner sig i planetariskt uppdrag leva vidare på obestämd tid, men inom vissa gränser upplever deras barn för varje efterföljande generation en avtagande livslängd.

2. ÖVERFÖRINGEN AV DE PLANETARISKA ADAMERNA

Då Systemhärskaren har mottagit nyheten att åter en bebodd värld har nått höjdpunkten i den fysiska evolutionen sammankallar han de Materiella Sönernas och Döttrarnas kår i systemhuvudstaden; och efter diskussion om behoven i denna evolutionära värld utväljs två från gruppen av frivilliga — en Adam och Eva som hör till de mera erfarna Materiella Sönerna — att ge sig in i äventyret, att gå in i den djupa sömnen som förberedelse för serafomslutningen och transporten från deras hem för gemensam tjänst till den nya världen med nya möjligheter och nya faror.

Adamerna och Evorna är semimateriella varelser och kan som sådana inte transporteras av seraffer. De måste undergå dematerialisation i systemhuvudstaden innan de kan serafomslutas för transport till världen för sitt uppdrag. Transportseraferna kan åstadkomma sådana förändringar i de Materiella Sönerna och i andra semimateriella varelser att dessa kan serafomslutas och sålunda transporteras genom rymden från en värld eller ett system till ett annat. Omkring tre dagar enligt standardtid fordras för denna transportförberedelse, och

subordinate positions of trust. Most of these defections occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwellment and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:2.1 (582.1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:2.2 (582.2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life

det kräver medverkan av en Livsbärare att återföra en sådan dematerialiserad varelse till normal existens vid ankomsten till slutet på den serafiska transportfärden.

Fastän denna dematerialisationsteknik finns för att göra Adamerna färdiga för överföring från Jerusem till de evolutionära världarna, finns det ingen motsvarande metod för att flytta dem ifrån dessa världar såvida inte hela planeten skall utrymmas, i vilken händelse nödfallsinstallation av dematerialisationstekniken görs för hela den befolkning som står att rädda. Om någon fysisk katastrof skulle döma den planetariska boningen för en evolverande ras till undergång installerar Melkisedekarna och Livsbärarna dematerialisationstekniken för alla överlevande, och med seraftransport förs dessa varelser bort till en ny värld som har förberetts för deras fortsatta tillvaro. Då evolutionen av en människors en gång har påbörjats i en värld i rymden måste den fortsätta helt oberoende av denna planets fysiska fortbestånd, men under de evolutionära tidsåldrarna är det inte annars meningen att en Planetarisk Adam eller Eva skall lämna den värld de har valt.

Efter ankomsten till sin planetariska destination materialiseras den Materiella Sonen och Dottern på nytt under ledning av Livsbärarna. Hela denna process tar tio till tjugioåttio dagar enligt Urantiatid. Den serafiska sömnens medvetlöshet fortgår under hela denna rekonstruktionsperiod. När den fysiska organismens återhopsättning är avslutad står dessa Materiella Söner och Dötrar i sitt nya hem och i sin nya värld praktiskt taget alldeles sådana som de var innan de gick in i dematerialisationsprocessen i Jerusem.

3. ADAMERNAS MISSIONER

I de bebodda världarna bygger de Materiella Sönerna och Döttrarna sitt eget trädgårdshem, och snart får de hjälp av sina egna barn. Vanligen har platsen för trädgården utvalts av Planetprinsen, och hans kroppsliga stab gör mycket av det preliminära förberedelsearbetet med hjälp av många av de infödda rasernas högrestående typer.

Dessa Edens trädgårdar kallas så för att hedra Edentia, konstellationens huvudstad, och för att de är gjorda enligt mönster av den botaniska storslagenheten i de Högsta Fädernas högkvartervärld. Dessa trädgårdshem är vanligen belägna i en undanskymd trakt i ett nästan tropiskt område. I en typisk värld är de underbara skapelser. Ni kan inte sluta er till någonting om dessa vackra kulturcentra från den fragmentariska beskrivningen av den felslagna utvecklingen av ett sådant företag på Urantia.

En Planetarisk Adam och Eva är potentiellt det fysiska behagets fulla gåva till de dödliga raserna. Den huvudsakliga uppgiften för ett sådant importerat par är att föröka sig och att förbättra tidens barn. Men det sker ingen omedelbar korsning mellan människorna i trädgården och dem som finns i världen; under många generationers tid förblir Adam och Eva biologiskt avskilda från de evolutionära dödliga medan de bygger upp en stark ras av sin egen klass. Detta är ursprunget till den violetta rasen i de bebodda världarna.

Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

51:2.3 (582.3) While there is this dematerializing technique for preparing the Adams for transit from Jerusem to the evolutionary worlds, there is no equivalent method for taking them away from such worlds unless the entire planet is to be emptied, in which event emergency installation of the dematerialization technique is made for the entire salvable population. If some physical catastrophe should doom the planetary residence of an evolving race, the Melchizedeks and the Life Carriers would install the technique of dematerialization for all survivors, and by seraphic transport these beings would be carried away to the new world prepared for their continuing existence. The evolution of a human race, once initiated on a world of space, must proceed quite independently of the physical survival of that planet, but during the evolutionary ages it is not otherwise intended that a Planetary Adam or Eve shall leave their chosen world.

51:2.4 (582.4) Upon arrival at their planetary destination the Material Son and Daughter are rematerialized under the direction of the Life Carriers. This entire process takes ten to twenty-eight days of Urantia time. The unconsciousness of the seraphic slumber continues throughout this entire period of reconstruction. When the reassembly of the physical organism is completed, these Material Sons and Daughters stand in their new homes and on their new worlds to all intents and purposes just as they were before submitting to the dematerializing process on Jerusem.

3. THE ADAMIC MISSIONS

51:3.1 (582.5) On the inhabited worlds the Material Sons and Daughters construct their own garden homes, soon being assisted by their own children. Usually the site of the garden has been selected by the Planetary Prince, and his corporeal staff do much of the preliminary work of preparation with the help of many of the higher types of native races.

51:3.2 (583.1) These Gardens of Eden are so named in honor of Edentia, the constellation capital, and because they are patterned after the botanic grandeur of the headquarters world of the Most High Fathers. Such garden homes are usually located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

51:3.3 (583.2) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

Planerna för rasförbättringen uppgörs av Planetprinsen och hans stab samt verkställs av Adam och Eva. Och just härvidlag råkade er Materiella Son och hans partner in i en mycket ogynnsam situation när de kom till Urantia. Caligastia bjöd listigt och effektivt motstånd mot Adams mission; och trots att Urantias konkursförvaltare bland Melkisedekarna vederbörligen hade varnat både Adam och Eva beträffande de planetariska faror som fanns i och med den upproriska Planetprinsens närvaro, utmanövrerade denna ärker rebell paret i Eden med ett listigt knep och föledde dem att bryta avtalet om sitt förtroendeuppdrag som de synliga härskarna över er värld. Den förrädiske Planetprinsen lyckades kompromettera er Adam och Eva, men han lyckades inte i sin strävan att dra in dem i Lucifers uppror.

Den femte klassen av änglar, de planetariska medhjälparna, är knutna till den adamiska missionen och åtföljer alltid de Planetariska Adamerna på deras äventyr ut till världarna. Den kår som från början förordnas omfattar ordinärt ungefär ett hundra tusen änglar. När Adams och Evas arbete på Urantia fick en för tidig start, när de avvek från den föreskrivna planen, var det en av de serafiska Trädgårdens Röster som tillrättavisade dem för deras klandervärda beteende. Er berättelse om denna händelse belyser väl det sätt på vilket era planetariska traditioner har tenderat att tillskriva Herren Gud allt övernaturligt. Av denna orsak har urantierna ofta blivit förvirrade beträffande den Universella Faderns natur, då alla hans medhjälpare och underordnades ord och handlingar så allmänt har tillskrivits honom. I Adams och Evas fall var ängeln i Lustgården ingen annan än den ledare för de planetariska medhjälparna som då var i tjänst. Denna seraf, Solonia, meddelade misslyckandet med den gudomliga planen och anhöll om att konkursförvaltarna bland Melkisedekarna skulle återvända till Urantia.

Mellanvarselerna av andra graden är en naturlig del av de adamiska missionerna. Så som fallet är med de efterkommande till Planetprinsens kroppsliga stab, är även ättlingarna till de Materiella Sönerna och Döttrarna av två klasser: de fysiska barnen och mellanvarselerna av andra graden. Dessa materiella men i vanliga fall osynliga planetariska omvårdare bidrar mycket till civilisationens framåtskridande och rentav till underkuvandet av upproriska minoriteter som kan försöka kullkasta den sociala utvecklingen och det andliga framåtskridandet.

Mellanvarselerna av andra graden bör inte förväxlas med dem som hör till första graden och som fick sitt upphov en tid efter Planetprinsens ankomst. På Urantia gick flertalet av dessa tidigare mellanvarselser med i upproret med Caligastia, och de har sedan den första pingsten hållits internerade. Många som hörde till Adams grupp och som inte förblev lojala mot den planetariska administrationen är likaså internerade.

På dagen för den första pingsten slöt de lojala mellanvarselerna av första och andra graden ett frivilligt förbund och har allt sedan dess fungerat som en enda enhet när det gäller världens angelägenheter. De tjänar under ledning av lojala mellanvarselser som väljs turvis från de två grupperna.

Er värld har besökts av fyra klasser av Söner: Caligastia, Planetprinsen; Adam och Eva, Guds Materiella Söner; Makiventa Melkisedek, "den vise i

51:3.4 (583.3) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them in the Lucifer rebellion.

51:3.5 (583.4) The fifth order of angels, the planetary helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:3.6 (583.5) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:3.7 (583.6) The secondary midwayers should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:3.8 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midwayers effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midwayers alternately chosen from the two groups.

51:3.9 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of God; Machiventa

Salem” under Abrahams dagar; och Kristus Mikael som kom som utgiven Paradisson. Hur mycket effektivare och vackrare hade det inte varit om Mikael, den supreme härskaren i Nebadons universum, hade välkomnats till er värld av en lojal och effektiv Planetprins och en hängiven och framgångsrik Materiell Son, som båda kunde ha gjort så mycket för att förhöja Gåvosonens livsverk och mission! Men alla världar har inte varit lika otursamma som Urantia, inte heller har de Planetariska Adamernas mission alltid varit lika svår eller lika riskfylld. När de lyckas bidrar de till utvecklingen av ett storartat folk och fortsätter som de synliga ledarna för planetens angelägenheter ännu långt in i den tidsålder då denna värld har etablerats i ljus och liv.

4. DE SEX EVOLUTIONÄRA RASERNA

Den dominerande rasen i de bebodda världarna under de första tidsåldrarna är den röda människan, som vanligen är den första som når upp till de mänskliga nivåerna i utvecklingen. Fastän den röda människan är planeternas äldsta ras börjar de efterföljande färgade folken dock framträda mycket snart under den tidsålder då de dödliga uppkommer.

De tidigare raserna är i någon mån överlägsna de senare; den röda rasen står långt över den indigofärgade — svarta — rasen. Livsbärarna förlänar den första eller röda rasen de levande energiernas fulla gåva, och varje efterföljande evolutionär manifestation av en distinkt grupp av dödliga representerar en variation på bekostnad av den ursprungliga utgivningen. Även de dödligas kroppslängd tenderar att minska från den röda mannen ned till indigorasen, fastän oväntade drag av jätteväxt framträdde på Urantia bland de gröna och orange-färgade folken.

I de världar som har alla sex evolutionära raser utgörs de högre stående folken av den första, tredje och femte rasen — den röda, den gula och den blå. De evolutionära raserna alternerar sålunda när det gäller kapacitet för intellektuell tillväxt och andlig utveckling, så att den andra, den fjärde och den sjätte rasen är något mindre begåvade. Dessa sekundära rasers folk saknas i vissa världar; i många andra världar har de blivit utrotade. Det är en olycklig omständighet att ni på Urantia i så stor utsträckning förlorade era högre stående blå människor, utom som de består i er blandade ”vita ras”. Förlusten av era orange-färgade och gröna stammar är inte ett så allvarligt bekymmer.

Fastän evolutionen av sex — eller tre — färgade raser tycks innebära en försämring av den röda rasens ursprungliga uppbyggnad medför den vissa mycket önskvärda variationer i typerna av dödliga och möjliggör ett annars ouppnåeligt uttryckande av olika mänskliga potentialer. Dessa modifikationer är nyttiga för mänsklighetens framsteg som helhet, förutsatt att de senare uppgraderas av den importerade adamiska eller violetta rasen. På Urantia verkställdes denna vanliga blandningsplan inte i någon större omfattning, och detta misslyckande med att förverkliga planen för rasutveckling gör det omöjligt för er, då ni iaktar vad som finns kvar av dessa tidiga raser i er värld, att förstå särskilt mycket beträffande dessa folks ställning i en genomsnittlig bebodd värld.

Melchizedek, the “sage of Salem” in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler of the universe of Nebadon, been welcomed to your world by a loyal and efficient Planetary Prince and a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs even far into the age when such a world is settled in light and life.

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:4.1 (584.3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:4.2 (584.4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:4.3 (584.5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated “white race.” The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

51:4.4 (584.6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamite or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on your world.

Under de första tiderna av rasernas utveckling finns det en svag tendens hos de röda, gula och blå människorna att korsa sig med varandra; det finns en liknande tendens hos de orangefärgade, gröna och indigofärgade raserna att blanda sig sinsemellan.

De mera efterblivna människorna används vanligen som arbetare av de mera progressiva raserna. Detta förklarar slaveriets uppkomst på planeterna under de första tidsåldrarna. De orangefärgade människorna undertrycks vanligen av de röda och försätts till ställningen som tjänare — ibland utrotas de. De gula och röda människorna umgås ofta broderligt, men inte alltid. Den gula rasen förslavar vanligen den gröna, medan den blå mannen undertrycker den indigofärgade. Dessa raser av primitiva människor håller det inte för märkvärdigare att utnyttja sina efterblivna medmänniskor i tvångsarbete än vad urantiaborna anser det vara att köpa och sälja hästar och boskap.

I de flesta normala världar överlever det ofrivilliga slaveriet inte Planetprinsens domperiod fast mentalt defekta och socialt missanpassade ofta fortfarande tvingas utföra ofrivilligt arbete. Men på alla normala sfärer avskaffas detta slag av primitivt slaveri snart efter ankomsten av den importerade violetta eller adamiska rasen.

Dessa sex evolutionära raser är bestämda att blandas och förädlas genom korsning med de adamiska förbättrarnas ättlingar. Men innan dessa folk blandas har de lägstående och odugliga till stor del eliminerats. Planetprinsen och den Materiella Sonen avgör tillsammans med andra lämpliga planetariska myndigheter de reproducerande arvsanlagens lämplighet. Svårigheten med att verkställa ett sådant radikalt program på Urantia består i avsaknaden av kompetenta domare som skulle kunna avgöra individernas biologiska lämplighet eller olämplighet i er världss raser. Trots detta hinder tycks det att ni borde kunna enas om det biologiska uteslutandet av era mera markant odugliga, defekta, degenererade och samhällsfientliga element.

5. RASBLANDNINGEN —UTGIVNINGEN AV DET ADAMISKA BLODET

När en Planetarisk Adam och Eva anländer till en bebodd värld har de blivit fullständigt instruerade av sina överordnade beträffande bästa sättet att åstadkomma förbättring av de existerande raserna av intelligenta varelser. Åtgärdsplanen är inte överallt den samma; mycket anförtros åt det omvårdande paret och deras omdöme; misstag är inte ovanliga i synnerhet i rubbade, upproriska världar som Urantia.

Vanligen börjar de violetta folken inte beblanda sig med planetens infödingar förrän antalet i deras egen grupp uppgår till över en miljon. Men under mellantiden förkunnar Planetprinsens stab att Guds barn har kommit ned för att så att säga vara ett med människoraserna; och människorna ser ivrigt fram mot den dag då det skall kungöras att de som har kvalificerat sig som hörande till de högstående raselementen får bege sig till Edens trädgård för att där väljas av Adams söner och döttrar till evolutionära fäder och mödrar för människosläktets nya och blandade

51:4.5 (585.1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

51:4.6 (585.2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

51:4.7 (585.3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

51:4.8 (585.4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshipping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

51:5.1 (585.5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not uniform; much is left to the judgment of the ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:5.2 (585.6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the

klass.

I normala världar parar sig de Planetariska Adam och Eva aldrig med de evolutionära raserna. Detta biologiska förbättringsarbete är en funktion för Adams efterkommande. Dessa adamiter beger sig dock inte ut bland människoraserna; prinsens stab för de högrestående männen och kvinnorna till Edens trädgård för att frivilligt para sig med Adams efterkommande. Och i de flesta världar anses det vara den högsta ära att utväljas som kandidat för parning med lustgårdens söner och döttrar.

För första gången avtar raskrigen och andra stamstrider medan världens raser allt mera strävar efter att kvalificera sig för erkännande från lustgården och tillträde dit. Ni kan även i bästa fall ha endast en blek uppfattning om hur denna tävlingskamp kommer att stå i centrum för alla aktiviteter på en normal planet. Hela denna plan för rasförbättring gick om intet i ett tidigt skede på Urantia.

Den violetta rasen är ett monogamt folk, och varje evolutionär man eller kvinna som förenar sig med de adamiska söner och döttrar förbinder sig att inte ta andra partner och att lära ut engifte till sina barn. Barnen från alla dessa förbund utbildas och tränas i Planetprinsens skolor och tillåts därefter bege sig till den ras som deras evolutionära förälder tillhör, för att där gifta in sig i de utvalda grupperna av högrestående dödliga.

När dessa arvsanlag från de Materiella Sönerna införs som ett tillskott i världens evolverande raser påbörjas en ny och mera storslagen tid av evolutionära framsteg. Efter detta utgjutande genom fortplantning av importerad förmåga och superevolutionära drag följer en serie av snabba framsteg i civilisationen och den rasliga utvecklingen; under hundra tusen år görs större framsteg än under en miljon år av tidigare kamp. I er värld har det, även fast de föreskrivna planerna slog fel, skett ett stort framåtskridande sedan era folk fick Adams livsplasma i gåva.

Fastän de renrasiga barnen från en planetarisk Edens lustgård kan utgå till de högrestående medlemmarna av de evolutionära raserna och därmed höja människosläktets biologiska nivå skulle det inte vara till fördel för de dödligas högrestående raselement på Urantia att para sig med de lägrestående raserna; ett sådant oklokt förfarande skulle riskera hela civilisationen i er värld. Då det inte lyckades med att uppnå rasharmonisering genom det adamiska förfarandet måste ni nu reda ut ert planetariska rasförbättringsproblem med andra och främst människometoder för anpassning och kontroll.

6. EDENS REGIM

I de flesta bebodda världar förblir Edens lustgård ett storartat kulturellt centrum och fortsätter att fungera som det sociala mönstret för planetariskt beteende och bruk tidsålder efter tidsålder. Även under de första tiderna när de violetta folken är relativt avskilda tar deras skolor emot lämpliga kandidater från världens raser medan lustgårdens industriella utveckling öppnar nya kanaler för kommersiellt umgänge. På detta sätt bidrar Adamerna och Evorna samt deras efterkommande till kulturens plötsliga utbredning och till den snabba

new and blended order of mankind.

51:5.3 (586.7) On normal worlds the Planetary Adam and Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the sons and daughters of the garden.

51:5.4 (586.1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

51:5.5 (586.2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-matedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

51:5.6 (586.3) When this strain of the Material Sons is added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

51:5.7 (586.4) But while the pure-line children of a planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

6. THE EDENIC REGIME

51:6.1 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid

förbättringen av de evolutionära raserna i deras världar. Och alla dessa förhållanden utvidgas och befästs av sammansmältningen mellan de evolutionära raserna och Adams söner, vilket leder till en omedelbar förhöjning av den biologiska statusen, ett stimulerande av den intellektuella potentialen och en förhöjning av den andliga mottagligheten.

I normala världar blir den violetta rasens trädgårdshögkvarter det andra centret för världens kultur och bestämmer tillsammans med Planetprinsens högkvarterstad takten för civilisationens utveckling. Under många århundraden fungerar Planetprinsens skolor i högkvartershuvudstaden samtidigt med skolorna i Adams och Evas lustgård. De ligger vanligen inte så långt från varandra, och de bedriver ett harmoniskt samarbete.

Tänk vad det skulle betyda om det någonstans i Mellanöstern fanns ett civilisationens världscentrum, ett storslaget planetariskt universitet för kultur som oavbrutet hade fungerat i 37.000 år. Och vidare, betänk hur även ett så urgammalt centrum moraliska auktoritet skulle förstärkas om det inte långt därifrån fanns ännu ett annat och äldre högkvarter för himmelsk omvårdnad, vars traditioner skulle utöva en kumulativ kraft av 500.000 år av integrerad evolutionär inverkan. Det är sedvänjorna som till slut sprider Edens ideal till en hel värld.

Planetprinsens skolor befattar sig främst med filosofi, religion, moral samt de högre intellektuella och artistiska värden. Adams och Evas skolor i lustgården ägnar sig vanligen åt praktiska färdigheter, grundläggande intellektuell träning, samhällskultur, ekonomisk utveckling, handelsrelationer, fysisk effektivitet och civilförvaltning. Till slut sammansmälter dessa världscentra, men ibland sker denna egentliga samgång först vid tiden för den första Administratörsonens besök.

De Planetariska Adams och Evas fortsatta närvaro samt det violetta släktets renrasiga kärna ger Edens kultur den stabilitet i tillväxten som gör det möjligt för den att påverka världens kultur med traditionens betvingande kraft. I dessa odödliga Materiella Söner och Döttrar möter vi den sista och oundgängliga länken som förenar Gud med människan och överbryggar den nästan oändliga klyftan mellan den eviga Skaparen och de lägsta finita personligheterna i tiden. Här har vi en varelse av högt ursprung som är fysisk, materiell, till och med en sexualvarelse liksom de dödliga på Urantia, en som kan se och förstå den osynliga Planetprinsen och tolka honom för världens dödliga varelser, ty de Materiella Sönerna och Döttrarna kan se alla de lägre klasserna av andevarelser; de kan se Planetprinsen och hela hans stab, synliga och osynliga.

Under århundradenas gång, då deras efterkommande förenas med människoraserna, blir denna samma Materiella Son och Dotter accepterade som människosläktets gemensamma förfäder, de gemensamma föräldrarna till de evolutionära rasernas numera blandade efterkommande. Det är meningen att dödliga som börjar från en bebodd värld skall få erfara inseendet om att de har sju fäder:

1. Den biologiske Fadern — den köttslige Fadern.

improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:6.2 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:6.3 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:6.4 (587.2) The schools of the Planetary Prince are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first Magisterial Son.

51:6.5 (587.3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

51:6.6 (587.4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

- 51:6.7 (587.5) 1. The biologic father — the father in the flesh.

2. Världens fader — den Planetariske Adam.

3. Sfärernas fader — Systemhärskaren.

4. Den Högste Fadern — Konstellationsfadern.

5. Universumfadern — Skaparsonen, den supreme härskaren i de lokala skapelserna.

6. Superfäderna — Dagarnas Forna som styr superuniversumet.

7. Ande- eller Havonafadern — den Universelle Fadern som bor i Paradiset och utger sin ande att leva och verka hos de ringa varelser som bebod universernas universum.

51:6.8 (587.6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.

51:6.9 (587.7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.

51:6.10 (587.8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.

51:6.11 (587.9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.

51:6.12 (587.10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.

51:6.13 (587.11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. FÖRENAD ADMINISTRATION

Från tid till annan kommer Paradisets Avonalsöner till de bebodda världarna för juridiska åtgärder, men den första Avonal som kommer på en administrativ mission inleder den fjärde domperioden i en evolutionär värld i tid och rymd. På vissa planeter där denna Administratörson allmänt accepteras stannar han för en tidsålder; och sålunda blomstrar planeten under tre Söners gemensamma styre: Planetprinsen, den Materielle Sonen och Administratörsonen, av vilka de två senare är synliga för alla invånare i den världen.

Innan den förste Administratörsonen avslutar sin mission i en normal evolutionär värld har en sammanslagning företagits mellan Planetprinsens och den Materielle Sonens utbildnings- och förvaltningsverksamhet. Denna sammansmältning av den dubbla övervakningen av en planet medför uppkomsten av ett nytt och effektivt system för världens administration. Då Administratörsonen dragit sig tillbaka övertar den Planetariska Adam den yttre ledningen av sfären. Den Materiella Sonen och Dottern verkar gemensamt som planetariska administratörer tills världen etableras i ljus och liv; därefter upphöjs Planetprinsen till ställningen av Planethärskare. Under denna tidsålder av avancerad administration blir Adam och Eva vad man kunde kalla samregerande statsministrar i den förhärskade världen.

Så snart den nya och konsoliderade huvudstaden i den evolverande världen har blivit väl etablerad, och så snart man har hunnit träna upp behöriga underordnade administratörer på rätt sätt, grundas underhuvudstäder i avlägsna landområden och bland de olika folken. Innan ankomsten av en annan Son för en ny domperiod, har från femtio till ett hundra av dessa undercentra organiserats.

Planetprinsen och hans stab främjar fortfarande de andliga och filosofiska aktivitetsområdena. Adam och Eva fäster speciell uppmärksamhet på världens fysiska, vetenskapliga och ekonomiska ställning. Bägge grupperna ägnar lika mycket av sin energi till att främja konsterna, samhällsrelationerna och de intellektuella värden.

Vid tiden för begynnelsen av den femte domperioden för världens angelägenheter, har en magnifik administration av de planetariska aktiviteterna

7. UNITED ADMINISTRATION

51:7.1 (587.12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588.1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588.2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588.3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

51:7.5 (588.4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved.

uppnåtts. De dödligas tillvaro på en sådan välskött sfär är verkligen stimulerande och givande. Om urantierna blott kunde iaktta livet på en sådan planet skulle de omedelbart inse värdet av allt det som deras värld har förlorat genom att omfatta ondskan och delta i upproret.

[Framfört av en Andra gradens Lanonandekson i Reservkåren]

Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

51:7.6 (588.5) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Kapitel 52. De dödligas planetariska epoker

⇨ 051

Urantiaboken

053 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 52

DE DÖDLIGAS PLANETARISKA EPOKER

Sektioner

Introduktion

1. Den primitiva människan
2. Människan efter Planetprinsen
3. Människan efter Adam
4. Människan efter Administratörsonen
5. Människan efter Gåvosonen
6. Tiden efter Gåvosonen på Urantia
7. Människan efter den Undervisande Sonen

Introduktion

FRÅN tiden för livets införande på en evolutionär planet till dess slutliga blomningstid under ljusets och livets skede förekommer på världshändelsernas scen åtminstone sju människotidsåldrar. Dessa efter varandra följande tidsåldrar bestäms av de gudomliga Sönernas planetariska missioner, och i en genomsnittlig bebodd värld uppträder dessa epoker i följande ordning:

1. Människan före Planetprinsen.
2. Människan efter Planetprinsen.
3. Människan efter Adam.
4. Människan efter Administratörsonen.
5. Människan efter Gåvosonen.
6. Människan efter den Undervisande Sonen.
7. Ljusets och Livets tidsålder.

Så snart världarna i rymden är fysiskt lämpade för liv införs de i Livsbärarnas register, och i sinom tid sänds dessa Söner till sådana planeter i syfte att sätta igång livet. Hela tidsperioden från livets införande tills människan uppträder betecknas som tiden före människan, och den föregår de dödligas efter varandra följande epoker som behandlas i denna berättelse.

1. DEN PRIMITIVA MÄNNISKAN

PAPER 52

PLANETARY MORTAL EPOCHS

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

INTRODUCTION

52:0.1 (589.1) FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

- 52:0.2 (589.2) 1. Pre-Planetary Prince Man.
- 52:0.3 (589.3) 2. Post-Planetary Prince Man.
- 52:0.4 (589.4) 3. Post-Adamic Man.
- 52:0.5 (589.5) 4. Post-Magisterial Son Man.
- 52:0.6 (589.6) 5. Post-Bestowal Son Man.
- 52:0.7 (589.7) 6. Post-Teacher Son Man.
- 52:0.8 (589.8) 7. The Era of Light and Life.

52:0.9 (589.9) The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. PRIMITIVE MAN

Från den tid då människan höjer sig över djurens nivå — då hon kan välja att dyrka Skaparen — till Planetprinsens ankomst kallas de dödliga viljevarelserna primitiva människor. Det finns sex grundtyper eller raser av primitiva människor, och dessa tidiga folk framträder efter varandra i spektralfärgernas ordningsföljd, börjande med den röda rasen. Den tid som fordras för denna tidiga livsevolution är mycket varierande i olika världar och sträcker sig från ett hundra femtio tusen år till över en miljon år enligt urantiatid.

De evolutionära färgade raserna — den röda, orange-färgade, gula, gröna, blå och indigofärgade — börjar uppkomma ungefär vid den tid då den primitiva människan håller på att utveckla ett enkelt språk och börjar använda skapande föreställningsförmåga. Vid denna tid har människan anpassat sig väl till att stå upprätt.

De primitiva människorna är mäktiga jägare och vilda kämpar. Denna tidsålders lag är de dugligastes fysiska överlevnad; styret under dessa tider är helt baserat på stammen. Under de tidiga rasstridigheterna utrotas en del av de evolutionära raserna i många världar, så som skedde på Urantia. De som överlever blandas efteråt vanligen med den senare importerade violetta rasen, de adamiska folken.

I ljuset av en senare civilisation är den primitiva människans skede ett långt, mörkt och blodigt kapitel. Djungelns etik och urskogens moral är ju inte enligt standarden för senare domperioder som karaktäriseras av uppenbarad religion och högre andlig utveckling. I normala och icke-experimentella världar skiljer sig denna epok mycket från den utdragna och ytterst brutala kamp som kännetecknade denna tidsålder på Urantia. När du har kommit upp från erfarenheten i din första värld börjar du inse varför denna långa och smärtsamma kamp i de evolutionära världarna äger rum, och då du går vidare längs vägen till Paradiset kommer du allt bättre att förstå visdomen i dessa till synes märkliga händelser. Men trots alla de växlande öden under de tidigaste tiderna av människans framträdande representerar den primitiva människans prestationer ett lysande, rentav heroiskt kapitel i krönikan över en evolutionär värld i tid och rymd.

Den tidiga evolutionära människan är ingen färgstark varelse. I allmänhet bor dessa dödliga i grottor eller under klippusprång. De bygger också primitiva hyddor i stora träd. Innan de har uppnått en högre grad av intelligens översvämmas planeterna ibland av de större djuren. Men tidigt under detta skede lär de dödliga sig tända och underhålla eld, och då den uppfinningsrika fantasin tilltar och verktygen förbättras underkuvar människan snart de större och otympligare djuren. De tidiga raserna utnyttjar också i stor utsträckning de flygande djuren. Dessa enorma fåglar kan bära en eller två människor av genomsnittlig storlek på en färd om över åtta hundra kilometer i ett sträck. På en del planeter är dessa fåglar till stor hjälp då de besitter en hög grad av intelligens och ofta kan tala många ord på områdets språk. Dessa fåglar är mycket intelligent, mycket lydiga och otroligt tillgivna. Dessa passagerarfåglar har länge varit utdöda på Urantia, men era tidiga förfäder hade nytta och nöje av deras tjänster.

Människan uppnår vanligen etiskt omdöme,

52:1.1 (589.3) From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men*. There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

52:1.2 (589.4) The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

52:1.3 (589.5) Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

52:1.4 (589.6) In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

52:1.5 (590.1) Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

52:1.6 (590.2) Man's acquirement of ethical judgment,

moralisk vilja, samtidigt med uppkomsten av det tidigaste språket. Sedan de har uppnått människans nivå, sedan de dödligas viljefunktion har uppkommit, blir dessa varelser mottagliga för att temporärt bebos av gudomliga Riktare, och efter döden utväljs många vederbörligen till överlevande och förseglas av ärkeänglarna för senare uppståndelse och fusion med Anden. Ärkeänglarna åtföljer alltid Planetprinsen, och en domperiodsomfattande dom över världen sker samtidigt med prinsens ankomst.

Alla dödliga som bebos av Tankeriktare är potentiella gudsdyrkare; de har blivit "upplysta av det sanna ljuset", och de har förmågan att söka ömsesidig kontakt med gudomligheten. Den primitiva människans tidiga eller biologiska religion är dock främst en kvardröjande djurisk rädsla i förening med en okunnig vördnad och vidskepelse inom stammen. Vidskepelsens fortbestånd bland Urantias raser är knappast smickrande för en evolutionär utveckling eller förenlig med en annars lysande resultat när det gäller materiella framsteg. Men denna tidiga religion av rädsla tjänar ett mycket värdefullt syfte genom att tygla dessa primitiva varelsers häftiga temperament. Den är föregångare till civilisationen och den jord vari Planetprinsen och hans omvårdare senare planterar fröna till den uppenbarade religionen.

Inom ett hundra tusen år från den tid då människan börjar röra sig upprätt anländer vanligen Planetprinsen, som har utsänts av Systemhärskaren sedan Livsbärarna har rapporterat att viljan fungerar, även om jämförelsevis få individer har utvecklats på detta sätt. De primitiva dödliga välkomnar vanligen Planetprinsen och hans synliga stab; i själva verket betraktar de dem ofta med fruktan och vördnad, nästan dyrkande om de inte hålls tillbaka.

2. MÄNNISKAN EFTER PLANETPRINSEN

Planetprinsens ankomst innebär början till en ny domperiod. Jorden får ett styre och det avancerade stamskedet uppnås. Samhället går framåt med stora kliv under några tusen år av denna regim. Under normala förhållanden uppnår de dödliga en hög civilisationsnivå under denna tidsålder. De kämpar inte i barbariet lika länge som Urantias raser. Livet i en bebodd värld förändras emellertid så mycket av ett uppror att ni endast kan ha en obetydlig eller ingen uppfattning om en sådan regim på en normal planet.

Denna domperiods längd är i medeltal omkring fem hundra tusen år, ibland längre ibland kortare. Under detta tidsskede etableras planeten i systemets strömkretsar, och en full kvot av serafiska och andra himmelska medhjälpare förordnas till dess administration. Tankeriktarna kommer i allt större antal, och serafväktarna utvidgar sin regim för övervakning av de dödliga.

När en Planetprins anländer till en primitiv värld råder där rädsans och okunskapens evolverade religion. Prinsen och hans stab framför de första uppenbarelserna om högre sanningar och universums organisation. Dessa första presentationer av uppenbarad religion är mycket enkla, och de hänför sig vanligen till lokalsystemets angelägenheter. Religionen är helt en evolutionär process före Planetprinsens

moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Princes, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

52:1.7 (590.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been "lighted by the true light," and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

52:1.8 (590.4) Within one hundred thousand years from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

52:2.1 (591.1) With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

52:2.2 (591.2) The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

52:2.3 (591.3) When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary

ankomst. Därefter framskrider religionen som följd av graderade uppenbarelser såväl som av evolutionär tillväxt. Varje domperiod, varje epok bland de dödliga, får en utvidgad presentation av andlig sanning och religiös etik. Evolutionen av invånarnas religiösa mottagningsförmåga i en värld bestämmer till stor del graden av deras andliga framåtskridande och omfattningen av den religiösa uppenbarelsen.

Denna domperiod bevitnar en andlig gryning, och de olika raserna och de skilda stammarna inom dem tenderar att utveckla särskilda religiösa och filosofiska tankesystem. Två drag löper enhetligt genom dessa rasrättssiga religioner: de primitiva människornas tidiga rädslor och Planetprinsens senare uppenbarelser. I vissa avseenden förefaller urantiaborna att inte helt ha kommit vidare från detta stadium av planetarisk evolution. Då du fortsätter detta studium kommer du klarare att urskilja hur mycket er värld avviker från den genomsnittliga kursen för evolutionär frammarsch och utveckling.

Men Planetprinsen är inte någon "Fredsprins". Rasstriderna och stamkrigen fortsätter även under denna domperiod men inte längre så ofta och så allvarliga. Detta är den stora tiden för rasernas utbredning, och den kulminerar i en period av intensiv nationalism. Hudfärgen är basis för stam- och nationsgrupperingar, och de olika raserna utvecklar ofta skilda språk. Varje expanderande grupp av dödliga tenderar att försöka isolera sig. Denna segregering gynnas av att det finns många språk. Innan dessa olika raser förenas leder deras obarmhärtiga krigföring ibland till att hela folk utrotas; de orangevärgade och gröna människorna är särskilt utsatta för sådan förintelse.

I genomsnittliga världar börjar, under den senare delen av prinsens styre, det nationella livet ersätta organisationen enligt stammar, eller snarare läggas ovanpå de existerande stamgrupperingarna. Men den stora samhällseliga bragden under prinsens epok är familjelivets framträdande. Hittills har människornas förhållanden främst gällt stammen; nu börjar hemmet materialisera sig.

Detta är den domperiod då jämställdheten mellan könen förverkligas. På en del planeter kan mannen härska över kvinnan, på andra råder omvänt förhållande. Under denna tidsålder etablerar normala världar full jämställdhet mellan könen, vilket föregår ett mera fullödigt förverkligande av hemlivets ideal. Detta är gryningen till hemlivets gyllene tidsålder. Tanken om ett stambaserat styre ger så småningom vika för den tvåfaldiga uppfattningen om nationellt liv och familjeliv.

Under denna tidsålder får åkerbruket sin början. Familjebegreppets tillväxt är oförenlig med jägarens kringströvande och ostadiga liv. Fasta boplatser och jordbruk blir så småningom etablerade vanor. Tämjandet av djur och utvecklandet av färdigheter för hemmet går snabbt framåt. Då höjdpunkten i den biologiska utvecklingen har nåtts har en hög civilisationsnivå uppnåtts, men det finns föga utveckling av mekanisk art; uppfinningarna är kännetecknande för följande tidsålder.

Raserna renas och förs upp till en hög nivå av fysisk fulländning och intellektuell styrka innan detta skede är till ända. Den tidiga utvecklingen av en normal värld hjälps högeligen av den plan som främjar

Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

52:2.4 (591.4) This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

52:2.5 (591.5) But the Planetary Prince is not "the Prince of Peace." Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

52:2.6 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

52:2.7 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

52:2.8 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

52:2.9 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting the increase of the higher types of mortals with

tillökningen bland de högrestående typerna av dödliga och i motsvarande mån minskar tillökningen bland de lägrestående. Era tidiga folks underlåtenhet att på detta sätt särskilja mellan dessa typer är orsaken till att det finns så många defekta och degenererade individer bland de nuvarande raserna på Urantia.

En av de stora insatserna under prinsens tidsålder är att begränsa tillökningen av mentalt defekta och samhällsodugliga individer. Långt innan de följande Sönerna, Adamerna, anländer ägnar sig de flesta världar allvarligt åt uppgiften att rena raserna, någonting som folken på Urantia inte ännu på allvar ens har påbörjat.

Detta rasförbättringsproblem är inte något särskilt omfattande företag när det angrips i detta tidiga skede av människans evolution. Den föregående perioden av stamfejder och hård kamp för överlevnaden mellan raserna har rensat ut de flesta onormala och defekta drag. En idiot har inte stora chanser att överleva i en primitiv och krigförande stams sociala organisation. Det är den felaktiga känslomässigheten i era delvis fullbordade civilisationer som fostrar, skyddar och för vidare de hopplöst defekta dragen i de evolutionära människosläkterna.

Det är varken ömhet eller altruism att hysa fåfäng sympati för degenererade människovarelser, onormala och odugliga dödliga som inte kan räddas. I även de mest normala evolutionära världar existerar det tillräckliga olikheter mellan individerna och mellan talrika sociala grupper för att ge möjlighet till fullt utlopp för alla dessa ädla drag av altruistisk känsla och osjälvisk jordisk omvårdnad utan att föra vidare de samhällsodugliga och moraliskt degenererade dragen hos den evolverande mänskligheten. Det finns rikligt med tillfällen att ge uttryck för tolerans och verka altruistiskt till förmån för de olyckligt lottade och nödlidande individer som inte oåterkalleligt har förlorat sitt moraliska arv och förstört sin andliga födselrätt.

3. MÄNNISKAN EFTER ADAM

När den ursprungliga drivkraften för det evolutionära livet har löpt sitt biologiska lopp, när människan har nått höjdpunkten i den animala utvecklingen, då anländer följande klass av Söner, och den andra domperioden av nåd och omvårdnad får sin början. Detta gäller för alla evolutionära världar. När det evolutionära livets högsta möjliga nivå har uppnåtts, när den primitiva människan har stigit så högt som är möjligt på den biologiska stegen, uppträder alltid en Materiell Son och Dotter, utsända av Systemhärskaren, på planeten.

Tankeriktare utges allt oftare till människan efter Adam, och i ständigt ökat antal uppnår dessa dödliga förmåga till senare fusion med Riktaren. Då Adamerna fungerar som nedstigande Söner är de inte försedda med Riktare, men deras planetariska efterkommande — direkta och blandade — blir legitima kandidater för att när tiden är inne ta emot Mysterieledsagaren. Då tidsåldern efter Adam avslutas är planeten i besittning av sin fulla kvot av himmelska omvårdare; endast Riktare avsedda för fusion är ännu inte utgivna universellt.

proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

52:2.10 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

52:2.11 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is attacked at this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

52:2.12 (592.5) It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human beings, unsalvageable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. POST-ADAMIC MAN

52:3.1 (592.6) When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

52:3.2 (593.1) Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

Den adamiska regimens främsta målsättning är att medverka till att den evolverande människan slutför övergången från civilisationens jägare- och herdestadium till åkerbrukets och trädgårdsskötselns skede, för att senare kompletteras med stadssamhällets och industrins bidrag till civilisationen. Tio tusen år av denna domperiod med de biologiska förbättringarna är tillräckligt för att åstadkomma en förunderlig omvandling. Tjugofem tusen år av en sådan administration av Planetprinsens och de Materiella Sönernas förenade visdom får vanligen sfären att mogna för ankomsten av en Administratörson.

Denna tidsålder bevitnar vanligen att elimineringen av de odugliga slutförs och att rasernas arvsanlag ytterligare renas; i normala världar har de defekta, bestiala tendenserna nästan helt eliminerats från världens reproducerande människomassa.

De adamiska efterkommande bebländar sig aldrig med de odugliga elementen i de evolutionära raserna. Inte heller är det enligt den gudomliga planen meningen att den Planetariska Adam eller Eva personligen skall para sig med företrädare för de evolutionära folken. Detta projekt för rasförbättring är en uppgift för deras efterkommande. De efterkommande till den Materiella Sonen och Dottern mobiliseras under många generationer innan verksamheten med att sammansmälta raserna inleds.

Resultatet av den adamiska livsplasmans gåva till de dödligas raser är en omedelbar förhöjning av den intellektuella kapaciteten och en acceleration av det andliga framtidskridandet. Vanligen förekommer också någon form av fysisk förbättring. I en genomsnittlig värld innebär domperioden efter Adam en tidsålder av betydande uppfinningar, energikontroll och mekanisk utveckling. Det är en tid då en mångformig industri framträder och naturkrafterna fås under kontroll; det är den gyllene tiden för upptäcktsfärder och den slutliga erövringen av planeten. Mycket av de materiella framstegen i en värld sker under denna tid då utvecklingen av de fysiska vetenskaperna inleds — just en sådan epok som Urantia nu upplever. Er värld ligger mer än en hel domperiod efter i den genomsnittliga planetariska tidtabellen.

Vid slutet av den adamiska domperioden är raserna på en normal planet praktiskt taget blandade, så att det helt visst kan förkunnas att "Gud har gjort alla nationer av samma blod", och att hans Son "har gjort av en färg alla folk". Hudfärgen hos en sådan sammansmält ras är en något olivfärgad nyans i den violetta färgtonen, sfärernas "vita" ras.

Den primitiva människan är mestadels köttätare; den Materiella Sonen och Dottern äter inte kött, men deras efterkommande dras vanligen inom några generationer mot allätarnas nivå, fastän hela grupper av deras efterkommande ibland förblir icke-köttätande. Rasernas tvåfaldiga ursprung efter Adam förklarar varför dessa blandade människosläkter uppvisar anatomiska spår både från de växtätande och från de köttätande djurgrupperna.

Inom tio tusen år av sammansmältning av raserna uppvisar de släkten som detta har resulterat i en varierande grad av anatomisk blandning, så att vissa ätter uppvisar mera drag av de icke-köttätande förfäderna medan andra företer mer av de utmärkande

52:3.3 (593.2) It is the prime purpose of the Adamic regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

52:3.4 (593.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

52:3.5 (593.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

52:3.6 (593.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

52:3.7 (593.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that "God has made of one blood all the nations," and that his Son "has made of one color all peoples." The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial "white" of the spheres.

52:3.8 (593.7) Primitive man is for the most part carnivorous; the Material Sons and Daughters do not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

52:3.9 (593.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical

dragen och fysiska kännetecknen hos de köttätande evolutionära förfäderna. Majoriteten av dessa världsraser blir snart allätare som lever på ett stort urval av livsmedel från både djur- och växtriket.

Tidsepoken efter Adam är internationalismens domperiod. När uppgiften att blanda raserna närmar sig sitt slut avtar nationalismen, och människornas broderskap börjar verkligen ta form. Representativt styre börjar ersätta den monarkiska eller patriarkaliska styresformen. Utbildningssystemet blir världsomfattande, och så småningom ger de olika rasernas språk vika för det violetta folkets språk. Världsomfattande fred och samverkan uppnås sällan innan raserna är ganska väl blandade och innan de talar ett gemensamt språk.

Under de sista århundradena av tidsåldern efter Adam utvecklas ett nytt intresse för konst, musik och litteratur, och detta världsomfattande uppvaknande är ett tecken på att en Administratörson snart framträder. Kronan på utvecklingen i detta skede är ett världsomfattande intresse för intellektuella realiteter, sann filosofi. Religionen blir mindre nationalistisk och mera en planetarisk angelägenhet. Nya uppenbarelsen av sanning kännetecknar dessa tider, och konstellationernas Högste börjar styra i människornas angelägenheter. Sanningsuppenbarelsen utvidgas till att omfatta konstellationernas administration.

Ett stort framåtskridande inom etiken kännetecknar detta skede; människornas broderskap är målet för dess samhälle. Världsomfattande fred — upphörandet av konflikterna mellan raserna och fientligheterna mellan nationerna — anger att planeten är mogen för ankomsten av den tredje klassen bland Sönerna, Administratörsonen.

4. MÄNNISKAN EFTER ADMINISTRATÖRSONEN

Då denna tidsålder börjar är de dödligas raser på normala och lojala planeter blandade och biologiskt lämpliga. Det finns inga ras- eller hudfärgsproblem; alla nationer och raser är bokstavligen av samma blod. Broderskapet mellan människorna blomstrar, och nationerna lär sig att leva i fred och lugn på jorden. En sådan värld står på tröskeln till en storartad och kulminerande intellektuell utveckling.

När en evolutionär värld på så sätt blir mogen för administrationstidsåldern uppenbarar sig en av Avonalsönnernas höga klass på en administrativ mission. Planetprinsen och de Materiella Sönerna har sitt ursprung i lokaluniversumet; Administratörsonen kommer från Paradiset.

När Paradisets Avonaler kommer till de dödligas sfärer för juridiska åtgärder, endast för att avdöma en domperiod, är de aldrig inkarnerade. Men när de kommer i administrativa uppdrag, är de åtminstone för första gången alltid inkarnerade, fastän de inte genomgår födelsen och inte heller upplever världens död. De kan leva vidare under många generationer i de fall då de stannar som härskare på vissa planeter. När deras uppdrag är slutfört ger de upp sitt planetariska liv och återvänder till sin tidigare ställning som gudomliga Söner.

Varje ny domperiod utvidgar den uppenbarade

characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

52.3.10 (594.1) The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchical or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

52.3.11 (594.2) During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

52.3.12 (594.3) Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

52.4.1 (594.4) On normal and loyal planets this age opens with the mortal races blended and biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

52.4.2 (594.5) When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

52.4.3 (594.6) When the Paradise Avonals come to the mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52.4.4 (594.7) Each new dispensation extends the horizon

religionens horisont, och Administratörsonen utvidgar sanningsuppenbarelse till att beskriva lokaluniversumets och alla dess tillhörande delars angelägenheter.

Efter en Administratörsons första besök åstadkommer raserna snart sin ekonomiska befrielse. Det dagliga arbete som fordras för att uppehålla ens oberoende motsvaras av två och en halv timme enligt er tid. Det är helt riskfritt att befria sådana etiska och intelligenta dödliga. Dessa förfinade folk vet att utnyttja fritiden väl för själv-förbättring och för planetariskt framåtskridande. Under denna tidsålder sker ytterligare ett renande av rasernas arvs massa genom ett begränsande av reproduktionen bland de mindre dugliga och ringa utrustade individerna.

Det politiska styret och samhällsadministrationen bland raserna fortsätter att förbättras, och självstyrelsen är ganska väl etablerad vid slutet av denna tidsålder. Med självstyrelse avser vi den högsta formen av representativt styre. Dessa världar för fram och hedrar endast de ledare som är mest lämpade att bära socialt och politiskt ansvar.

Under denna tidsepok är majoriteten av världens dödliga bebodda av Riktare. Men inte ens nu är utgivningen av gudomliga Ledsagare alltid världsomfattande. Riktare med fusionsbestämmelse utges ännu inte till planetens alla dödliga; det är fortfarande nödvändigt för viljevarelserna att välja Mysterieleadsagaren.

Under de senare tiderna av denna domperiod börjar samhället återvända till ett enklare levnadssätt. Den avancerande civilisationens invecklade natur löper linan ut, och de dödliga lär sig att leva naturligare och effektivare. Och denna trend tilltar för varje följande epok. Detta är den tidsålder då konst, musik och högre lärdom blomstrar. De fysiska vetenskaperna har redan nått kulmen i sin utveckling. I en idealisk värld upplevs vid denna tidsålders slut ett storartat religiöst uppvaknande i all sin fullhet, en världsomfattande andlig upplysning. Och detta omfattande uppvaknande av rasernas andliga natur är signalen för Gåvosonens ankomst och inledandet av de dödligas femte tidsepok.

I många världar visar det sig att planeten inte genom en enda administrativ mission blir färdig för en Gåvoson; i så fall blir det frågan om en andra Administratörson, till och med en följd av dem, av vilka var och en för raserna framåt från en domperiod till en annan tills planeten är färdig att få i gåva och ta emot Gåvosonen. Under den andra missionen och därefter kan Administratörsonerna vara inkarnerade eller inte. Men oberoende av hur många Administratörsooner som kan tänkas framträda — och de kan komma även efter Gåvosonen — betecknar vars och ens ankomst slutet på en domperiod och början på en annan.

Dessa Administratörsonernas domperioder omfattar någonstans mellan tjugofem tusen och femtio tusen år av urantiatid. Ibland är en sådan epok mycket kortare och i sällsynta fall även längre. Men när tiden är inne föds en av dessa samma Administratörsooner som Paradisets Gåvoson.

of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:4.5 (594.8) After the initial visitation of a Magisterial Son the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

52:4.6 (595.1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

52:4.7 (595.2) During this epoch the majority of the world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

52:4.8 (595.3) During the closing ages of this dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

52:4.9 (595.4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear — and they may also come as such after the bestowal Son — the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of another.

52:4.10 (595.5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. MÄNNISKAN EFTER GÅVOSONEN

5. POST-BESTOWAL SON MAN

När en viss nivå i den intellektuella och andliga utvecklingen uppnås i en bebodd värld anländer alltid en Paradisets Gåvoson. I normala världar uppträder han inte i köttslig gestalt förrän raserna har höjt sig till den högsta nivån av intellektuell utveckling och etisk insikt. På Urantia framträdde Gåvosonen, rentav er egen Skaparson, vid slutet av den adamiska domperioden, men detta är inte händelsernas vanliga ordningsföljd i världarna i rymden.

När världarna är mogna för att förändligas anländer Gåvosonen. Dessa Söner hör alltid till Administratör- eller Avonal-klassen utom i det fall, en gång i varje lokaluniversum, då Skaparsonen gör sig redo för sin sista utgivning till någon evolutionär värld, så som skedde då Mikael av Nebadon uppträdde på Urantia för att utge sig till de dödligas släkten. Endast en värld av närapå tio miljoner kan få en sådan gåva; alla andra världar förs andligen framåt av utgivningen av en Paradisssön som hör till Avonal-klassen.

En Gåvoson anländer till en värld med hög utbildningskultur och möter ett människosläkte som har fått andlig träning samt är berett att ta till sig avancerad undervisning och att uppskatta utgivningsmissionen. Detta är en tidsålder som kännetecknas av en världsomfattande strävan efter moralisk kultur och andlig sanning. De dödligas passion under denna domperiod är att utforska den kosmiska verkligheten och ha gemenskap med den andliga verkligheten. Sanningsuppenbarelserna utvidgas till att omfatta superuniversumet. Helt nya utbildnings- och förvaltningssystem växer upp för att ersätta tidigare tiders primitiva regimer. Livsglädjen får en ny färg, och livsyttringarna höjer sig till himmelska höjder av ton och glans.

Gåvosonen lever och dör för det andliga upplyftandet av de dödligas raser i en värld. Han etablerar den "nya och levande vägen"; hans liv är en inkarnation av Paradisets sanning i köttslig gestalt, just den sanning — rentav Sanningens Ande — som gör människorna fria när de känner den.

På Urantia var etablerandet av denna "nya och levande väg" en fråga om faktum såväl som sanning. Isoleringen av Urantia vid Lucifers uppror hade inneburit ett avbrott i det förfarande enligt vilket de dödliga efter döden kan färdas direkt till mansoniavärldarnas stränder. Före Kristus Mikael's dagar på Urantia sov alla själar ända tills de domperiods-omfattande uppståndelserna eller till de speciella tusenårsuppståndelserna. Inte ens Mose tilläts gå över till den andra sidan förrän vid ett speciellt uppståndelsetillfälle, ty den fallna Planetprinsen Caligastia bestred en sådan befrielse. Men allt sedan den första pingstdagen kan de dödliga från Urantia igen färdas direkt till morontiasfärerna.

Sedan Gåvosonen har uppstått på den tredje dagen efter att han har givit upp sitt inkarnationsliv stiger han upp till den Universella Faderns högra sida, mottar försäkran om att utgivningsuppdragets utförande har blivit godkänt och återvänder till Skaparsonen i lokaluniversumets högkvarter. Därefter sänder Gåvoavonalen och Skaparmikaeln sin gemensamma ande, Sanningens Ande, till utgivningsvärlden. Detta är det tillfälle då den "segerrike Sonens ande utgötes över

52:5.1 (595.6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal worlds he does not appear in the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

52:5.2 (595.7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on Urantia to bestow himself upon your mortal races. Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

52:5.3 (595.8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education and government grow up to supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

52:5.4 (596.1) The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the "new and living way"; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

52:5.5 (596.2) On Urantia the establishment of this "new and living way" was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

52:5.6 (596.3) Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the "spirit of the triumphant Son is

allt kött". Universumets Moderande deltar också i denna utgivning av Sanningens Ande, och i anslutning där till ges kungörelsen om utgivningen av Tankeriktarna. Därefter får alla viljevarsel med normalt sinne i den världen Riktare så snart de uppnår åldern för moraliskt ansvar, för andligt val.

Om en sådan Gåvoavonal återvände till en värld efter utgivningsmissionen skulle han inte inkarnera utan komma "i härlighet med alla sina serafskaror".

Tidsåldern efter Gåvosonen kan omfatta från tio tusen till ett hundra tusen år. Ingen av de olika domperioderna har godtyckligt tilldelats någon bestämd tidsutsträckning. Detta är en tid av stora etiska och andliga framsteg. Som följd av det andliga inflytandet under dessa tider genomgår människonaturen väldiga förändringar och upplever en fenomenal utveckling. Det blir möjligt att tillämpa den gyllene regeln i praktiken. Jesu förkunnelse är verkligen tillämplig bland de dödliga i en värld som har fått den förberedande träningen av de Söner som har föregått Gåvosonen och vilkas domperioder har medfört en karaktärsförädling och en kulturförhöjning.

Under denna era blir problemen med sjukdom och brottslighet så gott som lösta. Degenereringen har redan till största delen eliminerats genom selektiv reproduktion. Sjukdomarna har praktiskt taget bemästrats tack vare den stora motståndskraften hos de adamiska arvsanlagen och den intelligenta och världsomfattande tillämpningen av de upptäckter som har gjorts inom de fysiska vetenskaperna under föregående tidsåldrar. Medellivslängden under denna period stiger en god bit över det som utgör tre hundra år enligt urantiatid.

Under hela denna epok avtar den förvaltningsmässiga övervakningen gradvist. Den sanna självstyrelsen börjar fungera; allt färre restriktiva lagar är nödvändiga. Det nationella motståndets militära grenar torkar bort; den internationella harmonins tidskede är verkligen i antågande. Det finns många nationer, främst avgränsade enligt planetens landdistribution, men endast en ras, ett språk och en religion. De dödligas tillvaro är nästan, men inte helt, utopisk. Detta är verkligen en storartad och lysande tidsålder!

6. TIDEN EFTER GÅVOSONEN PÅ URANTIA

Gåvosonen är Fredsprinsen. Han kommer med budskapet "Frid på jorden och god vilja bland människorna". I normala världar är detta en domperiod av världsomfattande fred; nationerna lär sig inte längre att kriga. Men sådana välgörande inflytelser åtföljde inte er Gåvosons, Kristus Mikael's ankomst. Urantia framskrider inte i normal ordning. Er värld går i otakt i den planetariska processionen. Er Mästare varnade sina lärjungar då han var på jorden att hans ankomst inte skulle medföra det vanliga fredsstyret för Urantia. Han berättade uttryckligen för dem att det skulle bli "krigslarm och rykten om krig" och att nationerna skulle resa sig mot varandra. Vid ett annat tillfälle sade han: "Tro inte att jag har kommit för att bringa frid på jorden."

Inte ens i en normal evolutionär värld är det något lätt företag att förverkliga ett världsomfattande broderskap mellan människorna. På en förvirrad och

poured out upon all flesh." The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters as soon as they attain the age of moral responsibility, of spiritual choice.

52:5.7 (596.4) If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come "in glory with the seraphic hosts."

52:5.8 (596.5) The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

52:5.9 (596.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

52:5.10 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. URANTIA'S POST-BESTOWAL AGE

52:6.1 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, "Peace on earth and good will among men." On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on Urantia. He distinctly told them that there would be "wars and rumors of wars," and that nation would rise against nation. At another time he said, "Think not that I have come to bring peace upon earth."

52:6.2 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and

rubbad planet som Urantia fordrar ett sådant åstadkommande en mycket längre tid och förutsätter en mycket större ansträngning. Utan hjälp kan den sociala evolutionen knappast uppnå sådana lyckliga resultat på en andligen isolerad sfär. Den religiösa uppenbarelsen är avgörande för att broderskapet skall kunna förverkligas på Urantia. Fastän Jesus har visat vägen till omedelbart uppnående av andligt broderskap, beror förverkligandet av socialt broderskap i er värld mycket på att följande personliga förändringar och planetariska anpassningar uppnås:

1. Socialt broderskap. Mångdubblandet av internationella och interraciala kontakter och broderliga förbund genom resor, handel och tävlingar. Utvecklandet av ett gemensamt språk och mångfaldigandet av antalet mångspråkiga personer. Utbyte av studerande, lärare, industrialister och religionsfilosofer mellan raser och nationer.

2. Intellectuell korsbefruktnings. Broderskap är omöjligt i en värld vars invånare är så primitiva att de inte inser dårskapen i otvylad själviskhet. Det måste förekomma ett utbyte av nationell och rasbunden litteratur. Varje ras måste bli bekant med alla rasers tankesätt, varje nation måste förstå alla nationers känslor. Okunskap föder misstanke, och misstanken är oförenlig med den väsentliga attityden av sympati och kärlek.

3. Etiskt uppvaknande. Endast etiskt medvetande kan blotta det omoraliska i människans intolerans och det syndfulla i brodermördande strid. Endast ett moraliskt samvete kan fördöma ondskan i den nationella avunden och den rasliga misstänksamheten. Det är endast moraliska varelser som söker den andliga insikt som är avgörande för att leva enligt den gyllene regeln.

4. Politisk visdom. Emotionell mognad är en förutsättning för självbehärskning. Endast emotionell mognad utgör en garanti för att internationella förfaranden i form av civiliserad domstolsbehandling ersätter krigets barbariska skiljedom. Visa statsmän kommer en gång att arbeta för mänsklighetens bästa även då de strävar efter att främja sina nationella eller rasliga gruppers intressen. Självsk politisk skarpsinnighet är till slut självdödande — den förstör alla de bestående kvaliteter som garanterar de planetariska gruppernas fortbestånd.

5. Andlig insikt. Broderskapet mellan människor bygger i själva verket på insikten om Guds faderskap. Det snabbaste sättet att förverkliga människans broderskap på Urantia är att åstadkomma en andlig omvandling av den nuvarande mänskligheten. Det enda sättet att accelerera den naturliga trenden i den sociala evolutionen är att utöva andligt tryck ovanifrån och sålunda öka den moraliska insikten och höja varje dödligs själsförmåga till att förstå och älska varje annan dödlig. Ömsesidig förståelse och broderlig kärlek är överlägsna civiliserare och mäktiga faktorer i det världsomfattande förverkligandet av människans broderskap.

Om ni kunde förflyttas från er efterblivna och förvirrade värld till någon normal planet som nu befinner sig i tidsåldern efter Gåvosonen skulle ni vara övertygade om att ni hade förts till himlen enligt era traditioner. Ni skulle knappast tro att ni iakttog normala

disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

52.6.3 (597.4) 1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilingualists. The racial and national interchange of students, teachers, industrialists, and religious philosophers.

52.6.4 (597.5) 2. *Intellectual cross-fertilization.* Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

52.6.5 (597.6) 3. *Ethical awakening.* Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

52.6.6 (598.1) 4. *Political wisdom.* Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

52.6.7 (598.2) 5. *Spiritual insight.* The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity. The only technique for accelerating the natural trend of social evolution is that of applying spiritual pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

52.6.8 (598.3) If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal

evolutionära funktioner på en sfär bebodd av dödliga människor. Dessa världar är kopplade till de andliga strömkretsarna för sitt område, och de åtnjuter alla de fördelar som universumets informationsutsändningar och superuniversumets återspeglings tjänster erbjuder.

7. MÄNNISKAN EFTER DEN UNDERVISANDE

SONEN

De Söner av följande klass som anländer till de genomsnittliga evolutionära världarna är Treenighetens Undervisande Söner, Paradistreenighetens gudomliga Söner. Igen ser vi att Urantia är i otakt med sina systemsfärer såtillvida att er Jesus har lovat återvända. Det löftet kommer han med säkerhet att infria, men ingen vet om hans andra ankomst kommer att ske före eller efter det att Administratörsönerna eller de Undervisande Sönerna framträder på Urantia.

De Undervisande Sönerna kommer i grupper till de världar som håller på att förändligas. En planetarisk Undervisande Son assisteras och stöds av sjuttio första gradens Söner, tolv andra gradens Söner och tre av de högsta och mest erfarna från Daynalernas suprema klass. Denna kår stannar en tid i världen, tillräckligt länge för att genomföra övergången från de evolutionära tidsåldrarna till ljusets och livets skede — inte mindre än ett tusen år av planetarisk tid och ofta betydligt längre. Denna mission är ett bidrag av Treenigheten till de tidigare insatserna av alla de gudomliga personligheter som har haft omvårdnad om denna bebodda värld.

Sanningsuppenbarelse utsträcks nu till att omfatta centraluniversumet och Paradiset. Raserna håller på att bli högeligen andliga. Ett storartat folk har utveckats och en storartad tid är på väg. De utbildningsmässiga, ekonomiska och administrativa systemen på planeten undergår radikala förändringar. Nya värden och förhållanden etableras. Himmelriket håller på att framträda på jorden, och Guds ära sprids runtom i världen.

Detta är den domperiod under vilken många dödliga omvandlas direkt från de levandes skara. Då Treenighetens Undervisande Söners tidsskede framskrider blir de dödligas andliga lojalitet allt mera universell. Den naturliga döden blir allt ovanligare, då Riktarna allt oftare fusionerar med sina subjekt under det köttsliga livet. Till slut klassificeras planeten som hörande till den primära modifierade klassen för dödligas uppstigning.

Livet under denna tid är angenämt och givande. Degenereringen och de antisociala slutprodukterna från den evolutionära kampen har praktiskt taget eliminerats. Livslängden närmar sig femhundra urantiaår, och människosläktets förökningstakt regleras förnuftsmässigt. Det uppkommer en helt ny samhällsordning. Det finns fortfarande stora skillnader mellan de dödliga, men samhällets tillstånd kommer allt närmare det sociala broderskapets och den andliga jämlikhetens ideal. Det representativa styret håller på att försvinna, och världen går in under den individuella självkontrollens styre. Förvaltningens funktion är i huvudsak inriktad på kollektiva uppgifter inom den sociala administrationen och ekonomiska

evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the superuniverse.

7. POST-TEACHER SON MAN

52:7.1 (598.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

52:7.2 (598.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

52:7.3 (598.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

52:7.4 (598.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the spiritual allegiance of the mortals of time becomes more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

52:7.5 (599.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in

koordineringen. Den gyllene tiden närmar sig snabbt; det världsliga målet för den långa och intensiva planetariska, evolutionära kampen är i sikte. Tidsåldrarnas belöning kan snart förverkligas; Gudarnas visdom börjar manifesteras.

Under denna tidsålder fordrar den fysiska skötseln av en värld omkring en timme varje dag av varje vuxen individ, dvs. motsvarigheten till en urantiatimme. Planeten är i nära kontakt med universumets angelägenheter, och dess folk studerar de senaste informationsutsändningarna med samma ivriga intresse som ni nu visar för det senaste numret av era dagliga tidningar. Dessa folk sysslar med tusentals saker som intresserar dem men som är okända på Urantia.

I tilltagande grad växer den sanna planetariska lojaliteten till den Suprema Varelse. Generation efter generation stiger allt flera av människosläktet in i ledet av dem som praktiserar rättvisa och lever barmhärtigt. Sakta men säkert vinns världen för Guds Söners glädjefyllda tjänst. De fysiska svårigheterna och materiella problemen har till stor del fått sin lösning; planeten mognar till ett avancerat liv och en stabilare tillvaro.

Från tid till annan under hela sin domperiod fortsätter de Undervisande Sönerna att besöka dessa fridfulla världar. De lämnar inte en värld förrän de ser att planetens evolutionära plan fungerar utan störningar. En dömande Administratörson åtföljer vanligen de Undervisande Sönerna på deras följd av missioner, medan en annan sådan Son verkar vid tiden för deras avresa, och dessa juridiska åtgärder fortsätter från tidsålder till annan så länge de dödligas regim i tid och rymd pågår.

Varje förnyad mission som Treenighetens Undervisande Söner företar lyfter en sådan superb värld till ständigt stigande höjder av visdom, andlighet och kosmisk illumination. De ädla invånarna på en sådan sfär är emellertid alltiämt finita och dödliga. Ingenting är fulländat; en kvalitet som närmar sig fulländning håller dock på att utvecklas inom en ofullständig världs verksamhet och i de människors liv vilka bor där.

Treenighetens Undervisande Söner kan återvända många gånger till samma värld. Men förr eller senare, i samband med avslutandet av en av deras missioner, upphöjs Planetprinsen till Planethärske, och Systemhärskaren anländer för att kungöra denna världs inträde i ljusets och livets tidsskede.

Det gällde avslutningen på de Undervisande Sönernas sista mission (åtminstone vore detta tidsföljden i en normal värld) då Johannes skrev: "Och jag såg en ny himmel och en ny jord, och det nya Jerusalem komma ned från Gud, från himmelen, beredd som en prinsessa smyckad för sin prins."

Detta är den samma förnyade jord, det avancerade planetariska stadiet, som forna den dagars siare såg då han skrev: "Ty liksom de nya himlar och den nya jord som jag skall göra blir bestående inför mig, så skall det ock vara med er och era barn; och nymånadsdag efter nymånadsdag och sabbatsdag efter sabbatsdag skall det ske att allt kött kommer och tillber inför mig", säger Herren."

sight. The reward of the ages is soon to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

52:7.6 (599.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

52:7.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

52:7.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

52:7.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

52:7.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

52:7.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John wrote: "I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince."

52:7.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: "'For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me,' says the Lord."

Det är de dödliga under en sådan tidsålder som beskrivs som "ett utvalt släktled, ett kungligt prästerskap, en helig nation, ett upphöjt folk; och ni skall förkunna Hans lov, Han som har kallat er från mörkret till detta underbara ljus."

Oberoende av hur en enskild planets speciella naturliga historia har förlöpt, oberoende av om en värld har varit helt lojal, besudlad av ondska, eller förbannad av synd — oberoende av dessa tidigare händelser — skall Guds nåd och änglarnas omvårdnad föra till den dag då Treenighetens Undervisande Söner anländer; och deras avfärd vid slutet av deras sista mission inleder detta storartade skede av ljus och liv.

Alla världar i Satania kan förenas i hoppet hos den som skrev: "Dock väntar vi enligt Hans löfte på en ny himmel och en ny jord, där rättfärdighet bor. Därför, mina kära, eftersom ni väntar på detta, var ihärdiga så Han finner er i frid, obefläckade och oskyldiga."

Då de Undervisande Sönernas kår avlägsnar sig, vid slutet av sin första eller någon senare styresperiod, för detta med sig gryningen till ljusets och livets tidsskede — tröskeln för övergången från tiden till evighetens förgård. Det planetariska förverkligandet av denna era av ljus och liv långt mer än uppväger de innerligaste förväntningarna hos de dödliga på Urantia som inte har haft mera framsynta uppfattningar om det framtida livet än vad som ingår i religiösa trosföreställningar vilka beskriver himlen som en omedelbar bestämmelse och slutlig vistelseort för överlevande dödliga.

[Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare temporärt knuten till Gabriels stab.]

52:7.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as "a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light."

52:7.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be — sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

52:7.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the hope of the one who wrote: "Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless."

52:7.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the fondest expectations of Urantia mortals who have entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

52:7.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

Kapitel 53. Lucifers uppror

⇐ 052

Urantiaboken

054 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 53 LUCIFERS UPPROR

Sektioner

Introduktion

1. Ledarna för upproret
2. Orsakerna till upproret
3. Lucifers manifest
4. Upproret bryter ut
5. Konflikts art
6. En lojal serafkommendör
7. Upprorets historia
8. Människosonen på Urantia
9. Upprorets nuvarande tillstånd

PAPER 53 THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

Introduktion

LUCIFER var en lysande första gradens Lanonandekson i Nebadon. Han hade erfarenhet av tjänst i många system, hade varit en hög rådgivare inom sin grupp och utmärkt sig för visdom, skarpsinne och effektivitet. Lucifer var nummer 37 i sin klass, och då han fick sitt förordnande av Melkisedekarna betecknades han som en av de hundra dugligaste och briljantaste personligheterna bland mer än sju hundra tusen av hans art. Trots denna storartade början förföll han genom ondska och felsteg till synd och är nu en av de tre Systemhärskare i Nebadon som har dukat under för jagets tryck och hängett sig åt sofisterierna kring en falsk personlig frihet — förkastandet av universumlojaliteten, ignorerande broderskapets förpliktelser, blindhet för kosmiska relationer.

I Nebadons universum, Kristus Mikael's domän, finns tio tusen system av bebodda världar. I Lanonandeksönernas hela historia, i allt deras arbete överallt i dessa tusende system och i universumets högkvarter, har endast tre Systemhärskare någonsin befunnits skyldiga till förakt för Skapersonens styre.

INTRODUCTION

53:0.1 (601.1) LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

53:0.2 (601.2) In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of Lanonandek Sons, in all their work throughout these thousands of systems and at the universe headquarters, only three System Sovereigns have ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. LEDARNA FÖR UPPRORET

Lucifer var inte en uppstigande varelse; han var en skapad Son i lokaluniversumet, och om honom sades det: "Fulländad var du i alla avseenden från den dag då

1. THE LEADERS OF REBELLION

53:1.1 (601.3) Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: "You were perfect in all your ways from the day you

du skapades, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig." Många gånger hade han haft rådslag med de Högsta i Edentia. Lucifer regerade "på det heliga gudaberget", administrationshöjden i Jerusem, ty han var den verkställande ledaren för ett stort system som omfattade 607 bebodda världar.

Lucifer var en storartad varelse, en lysande personlighet; han stod i rangordningen närmast under constellationernas Högsta Fäder vid maktutövningen i universumet. Trots Lucifers överträdelse avhöll sig underställda förståndsvarelser från att visa honom missaktning och förakt före Mikael's utgivning på Urantia. Inte heller Mikael's ärkeängel vid tiden för Moses uppståndelse "dristade sig att uttala någon smädande dom över honom, utan sade endast: 'Herren näpse dig.' Domsrätten i sådana fall tillhör Dagarnas Forna, superuniversumets härskare.

Lucifer är nu Satanas fallna och avsatta Härskare. Självkontemplation är högst ödesdiger, även för den himmelska världens höga personligheter. Om Lucifer sades det: "Ditt hjärta blev högmodigt av din skönhet; din stora begåvning fick dig att fördärva din vishet." Er profet i forna dagar såg hans sorgliga tillstånd när han skrev: "Hur har du icke fallit från himlen, o Lucifer, morgonens son! Hur har du icke blivit nedkastad, du som vågade förvilla världarna!"

På Urantia hörde man mycket litet om Lucifer på grund av det faktum att han utsåg sin förste ställföreträdare, Satan, till sin förespråkare på er planet. Satan var medlem av samma grupp av första gradens Lanonandekar men hade aldrig fungerat som Systemhärskare; han gick helt och hållet med i Lucifers uppresning. "Djävulen" är ingen annan än Caligastia, Urantias avsatte Planetprins och en Son av Lanonandekarnas andra klass. Vid den tid då Mikael befann sig på Urantia i köttslig gestalt hade Lucifer, Satan och Caligastia gaddat sig samman för att åstadkomma ett misslyckande med utgivningsmissionen. Men de misslyckades med besked.

Abaddon var Caligastias stabschef. Han följde sin herre i upproret och har allt sedan dess fungerat som verkställande ledare för urantiarebellerna. Belsebub var ledare för de illojala mellanvarelser som allierade sig med den förrådskas Caligastias styrkor.

Draken blev till slut det symboliska kännetecknet för alla dessa onda personfigurer. Efter Mikael's seger "kom Gabriel ned från Salvington och band draken (alla rebelledarna) för en tidsålder". Om serafrebellerna i Jerusem står det skrivet: "De änglar som icke behöll sitt första tillstånd, utan övergav sin boning, har av honom med mörkrets säkra bojor blivit förvarade till den stora dagens dom."

2. ORSAKERNA TILL UPPRORET

Lucifer och hans förste assistent Satan hade regerat i Jerusem i över fem hundra tusen år när de i sitt hjärta började resa sig mot den Universella Fadern och hans Son Mikael som då var Faderns viceregent.

were created till unrighteousness was found in you." Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned "upon the holy mountain of God," the administrative mount of Jerusem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

53:1.2 (601.4) Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer's transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael's bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses' resurrection, "did not bring against him an accusing judgment but simply said, 'the Judge rebuke you.'" Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

53:1.3 (601.5) Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: "Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness." Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: "How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!"

53:1.4 (602.1) Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The "devil" is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were leagued together to effect the miscarriage of his bestowal mission. But they signally failed.

53:1.5 (602.2) Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

53:1.6 (602.3) The dragon eventually became the symbolic representation of all these evil personages. Upon the triumph of Michael, "Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age." Of the Jerusem seraphic rebels it is written: "And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day."

2. THE CAUSES OF REBELLION

53:2.1 (602.4) Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

Det fanns inte i Satanas system några säregna eller speciella förhållanden som skulle ha föranlett eller främjat ett uppror. Vi tror att idén uppkom och utformades i Lucifers sinne och att han kunde ha satt igång ett sådant uppror oberoende av var han hade varit stationerad. Lucifer tillkännagav först sina planer för Satan, men det tog flera månader att fördärva hans duglige och lysande medarbetares sinne. Men när denne en gång hade vunnits över till upprorsteorierna blev han en dristig och ivrig förkämpe för "självhävdelse och frihet".

Ingen framkastade någonsin tanken om uppror för Lucifer. Idén om att hävda sig själv i opposition mot Mikael vilja och den Universelle Faderns planer, så som de representeras i Mikael, hade sitt ursprung i hans eget sinne. Hans relationer till Skaparsonen hade varit intima och alltid hjärtliga. Före upphöjelsen av sitt eget sinne hade Lucifer aldrig öppet uttryckt missnöje med universumets administration. Trots hans tystnad hade Dagarnas Förenande i Salvington i över ett hundra år enligt standardtid återspeglat till Uversa att allt inte stod rätt till i Lucifers sinne. Denna information överfördes också till Skaparsonen och till Konstellationsfäderna i Norlatiadek.

Under hela denna period blev Lucifer allt mera kritisk mot hela planen för universumets administration men gav sig alltid ut för att vara helhjärtat lojal mot de Suprema Härskarna. Hans första uttalande illojalitet framträdde vid ett tillfälle då Gabriel besökte Jeruslem endast några få dagar innan Lucifers frihetsdeklaration öppet proklamerades. Gabriel blev så djupt övertygad om att det gällde en förestående resning att han begav sig direkt till Edentia för att överlägga med Konstellationsfäderna om de åtgärder som borde vidtas i fall av öppet uppror.

Det är mycket svårt att peka exakt på den orsak eller de orsaker som slutligen kulminerade i Lucifers uppror. Vi är säkra endast på en sak, nämligen: Vad dessa första upphov än bestod av så hade de sin uppkomst i Lucifers sinne. Det måste ha funnits en sådan jagets stolthet som närde sig själv ända till självbedrägeri, så att Lucifer för en tid verkligen intalade sig att upproret som han övervägde i själva verket var för systemets, eller rentav universumets bästa. Vid den tid då hans planer hade utvecklats så långt att de hade blivit en besvikelse hade han utan tveklöst gått för långt för att hans ursprungliga och skälska stolthet skulle ha tillåtit honom att sluta. I något skede av denna erfarenhet blev han oärlig, och ondskan utvecklade sig till avsiktlig och överlagd synd. Att så hände visades av denne lysande ledares senare uppträdande. Han erbjöds länge möjlighet att ångra sig, men endast några av hans underordnade accepterade någonsin den nåd som erbjöds. Dagarnas Trogna i Edentia på anhållan av Konstellationsfäderna personligen presenterade Mikael plan för att rädda dessa uppenbara rebeller, men alltid avvisades Skaparsonens nåd, och med tilltagande ringaktning och förakt.

3. LUCIFERS MANIFEST

Vad de tidigaste orsakerna till oron i Lucifers och Satans hjärtan än var, så skedde det slutliga upproret i form av Lucifers frihetsdeklaration. Rebellernas sak

53:2.2 (602.5) There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer's mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of "self-assertion and liberty."

53:2.3 (602.6) No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer's mind. This information was also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jeruslem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

53:2.5 (603.1) It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the Lucifer rebellion. We are certain of only one thing, and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. THE LUCIFER MANIFESTO

53:3.1 (603.2) Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the

framfördes under tre rubriker:

1. Den Universelle Faderns verkliga existens. Lucifer påstod att den Universelle Fadern i själva verket inte existerade, att den fysiska gravitationen och rymdenergin var en naturlig del av universum, och att Fadern var en myt som Paradissönerna hade uppfunnit för att göra det möjligt för dem att i Faderns namn upprätthålla styret i universerna. Han förnekade att personligheten var en gåva av den Universelle Fadern. Han antydde rentav att finaliterna var i maskopi med Paradissönerna för att i smyg bedra hela skapelsen, då de aldrig förde med sig tillbaka någon särskilt klar och tydlig uppfattning om Faderns faktiska personlighet, så som den kan urskiljas i Paradiset. Vördnaden utnyttjade han till att förklara den vara okunnighet. Anklagelsen var svepande, förfärlig och hädande. Det var detta förtäckta angrepp på finaliterna vilket utan tveak influerade de uppstigna medborgarna som då befann sig i Jerusem att stå stadigt och förbli orubbliga i sitt motstånd mot rebellernas alla frierier.

2. Skaparsonens — Mikael — universumstyre. Lucifer hävdade att lokalsystemen borde vara autonoma. Han protesterade mot Mikael, Skaparsonens, rätt att göra anspråk på överhögheten i Nebadon i en hypotetisk Paradisfaders namn och att av alla personligheter kräva tro och lydnad mot denne osedde Fader. Han påstod att hela planen för gudsdyrkan var ett slugt sätt att upphöja Paradissönerna. Han var villig att erkänna Mikael som sin Skapare-fader men inte som sin Gud och rättmätige härskare.

Högst bittert angrep han Dagarnas Fornas rätt — "främmande potentater" — att ingripa i lokalsystemens och universernas angelägenheter. Dessa härskare fördömde han som tyranner och inkräktare. Han uppfordrade sina anhängare att tro att ingen av dessa härskare skulle kunna göra någonting för att ingripa mot det fullständiga självstyret, om människor och änglar blott hade mod att hävda sig och djärvt kräva sina rättigheter.

Han hävdade att Dagarnas Fornas förintare kunde utestängas från att fungera i lokalsystemen om de infödda varelserna blott skulle hävda sin självständighet. Han vidhöll att odödligheten fanns inneboende i systemets personligheter, att uppståndelsen var naturlig och automatisk, och att alla varelser skulle leva för evigt om Dagarnas Fornas förintare och deras godtyckliga och orättvisa verksamhet inte fanns.

3. Angreppet på den universella planen för de uppstigna dödligas träning. Lucifer hävdade att alldeles för mycket tid och energi ödslades på systemet med att så grundligt träna de uppstigande dödliga i principerna för universumets administration, principer som han påstod vara oetiska och osunda. Han protesterade mot det tidsålderslånga programmet att förbereda rymdens dödliga för ett okänt öde och pekade på finalitkårens närvaro i Jerusem som bevis för att dessa dödliga hade använt tidsåldrar av förberedelse för någon rent inbillad ödesbestämmelse. Hånfullt påpekade han att finaliterna inte hade gått ett ärorikare öde till mötes än att bli återsända till obetydliga sfärer liknande dem där de hade sitt ursprung. Han antydde att de hade blivit fördärvade av för mycket disciplin och för lång träning, och att de i verkligheten var sina dödliga kamraters förrädare eftersom de nu medverkade i programmet för

rebels was stated under three heads:

53:3.2 (603.3) 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finaliters were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finaliters that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

53:3.3 (603.4) 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to aggrandize the Paradise Sons. He was willing to acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

53:3.4 (603.5) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — "foreign potentates" — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do aught to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

53:3.5 (603.6) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

53:3.6 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of ascendant mortal training.* Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the age-long program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with

att göra hela skapelsen till slav under de inbillade föreställningarna om en mytisk evig bestämmelse för de uppstigande dödliga. Han talade för att de uppstigna skulle ha friheten till individuellt självbestämmande. Han ifrågasatte och fördömde hela planen för de dödligas uppstigande så som den upprätthålls av Guds Paradissöner och stöds av den Oändlige Anden.

Och det var med en sådan frihetsdeklaration som Lucifer satte igång sin orgie av mörker och död.

4. UPPRORET BRYTER UT

Lucifers manifest offentliggjordes på glashavet vid Satantias årliga konklav i närvaro av Jerusems församlade skaror, på årets sista dag för omkring två hundra tusen år sedan enligt urantiatid. Satan tillkännagav att gudsdyrkan kunde rikta sig till de universella krafterna — fysiska, intellektuella och andliga — men att tro- och lydnadsplikten kunde gälla endast den faktiska och närvarande härskaren, Lucifer, "människors och änglars vän" och "frihetens Gud".

Självhävdelse var krigsropet för Lucifers uppror. Ett av hans huvudargument var att om självstyrelse var bra och rätt för Melkisedekarna och andra grupper var den lika bra för alla andra klasser av förståndsvarelser. Han var djärv och ihärdig i sitt propagerande för "sinnesjämligheten" och "intelligensens broderskap". Han gjorde gällande att all förvaltning borde begränsas till de lokala planeterna och deras frivilliga samordnande i lokalsystem. All annan övervakning avvisade han. Han lovade Planetprinsarna att de skulle härska över sina världar som suprema verkställare. Han fördömde lokaliseringen av lagstiftningsverksamheterna till konstellationshögkvarteret och skötseln av juridiska ärenden från universumets huvudstad. Han hävdade att alla dessa styresfunktioner borde koncentreras till systemhuvudstäderna och började sätta upp sin egen lagstiftande församling samt organiserade sina egna domstolar under Satans domvärjo. Han föreskrev prinsarna i de avfallna världarna att göra likaledes.

Lucifers administrativa kabinett gick över hela gruppen och avlade offentlig ed som tjänsteinnehavare inom den administration som lydde under det nya överhuvudet för "de befriade världarna och systemen".

Även då det hade förekommit två tidigare uppror i Nebadon, så skedde de i avlägsna konstellationer. Lucifer ansåg att dessa resningar misslyckades därför att majoriteten av förståndsvarelserna inte följde sina ledare. Han hävdade att "majoriteterna styr", att "sinnet är ofelbart". Den frihet som universumets härskare gav honom syntes stödja många av hans nedriga påståenden. Han trotsade alla sina överordnade, men de tycktes inte ta någon notis om vad han gjorde. Han gavs fria händer att sätta sin förföriska plan i verket utan minsta hinder.

Alla de barmhärtiga dröjsmålen i rättsskipningen pekade Lucifer på som bevis på oförmågan i Paradissönernas styre att sätta stopp för upproret. Han öppet trotsade och arrogant utmanade Mikael, Immanuel och Dagarnas Forna och hänvisade sedan till det faktum att detta inte ledde till några åtgärder som ett uttryckligt bevis på maktlösheten i universum- och

the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

53:3.7 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

53:4.1 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan proclaimed that worship could be accorded the universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the "friend of men and angels" and the "God of liberty."

53:4.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the "equality of mind" and "the brotherhood of intelligence." He maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

53:4.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of "the liberated worlds and systems."

53:4.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that "majorities rule," that "mind is infallible." The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

53:4.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse

superuniversumstyret.

Gabriel var personligen närvarande under alla dessa illojala tilldragelser och meddelade endast att han i sinom tid skulle tala för Mikael och att alla varelser fritt och obehindrat skulle få göra sitt val; att "Sönernas styre till Faderns ära önskade endast den lojalitet och hängivenhet som var frivillig, helhjärtad, och som höll mot sofisterier".

Lucifer tilläts fullt etablera och grundligt organisera sitt rebellstyre innan Gabriel gjorde något försök att bestrida rätten till utbrytning eller att motarbeta rebellernas propaganda. Konstellationsfäderna begränsade emellertid omedelbart dessa illojala personligheters verksamhet till systemet Satania. Icke desto mindre var denna dröjsmålsperiod en tid av stor vedermöda och prövning för de lojala varelserna i hela Satania. Allt var kaotiskt under några års tid, och det rådde en stor förvirring i mansoniavärldarna.

5. KONFLIKTENS ART

Då upproret i Satania hade brutit ut rådgjorde Mikael med sin Paradisbroder Immanuel. Efter denna betydelsefulla konferens meddelade Mikael att han tänkte följa samma princip som hade kännetecknat hans förhållande till liknande resningar i det förgångna, nämligen en attityd av icke-inblandning.

Vid tiden för detta uppror och de två som hade föregått det fanns det inte någon absolut och personlig suverän auktoritet i Nebadons universum. Mikael härskade med gudomlig rätt, som den Universelle Faderns ställföreträdare, men ännu inte i sin egen personliga rätt. Han hade ännu inte fullföljt sitt utgivningslivsskede; han hade ännu inte givits "all makt i himmelen och på jorden".

Från upprorets utbrott till den dag då han upphöjdes på tronen som suverän härskare över Nebadon störde Mikael aldrig Lucifers rebellstyrkor; de tilläts verka helt fritt under nästan två hundra tusen år enligt urantiatid. Kristus Mikael har nu maktbefogenhet och auktoritet i överflöd för att genast, och rentav summariskt, ta itu med dylika utbrott av illojalitet, men vi betvivlar att denna suveräna auktoritet skulle få honom att handla annorlunda i det fall att det skulle inträffa en annan liknande resning.

Då Mikael valde att stå utanför de egentliga krigshändelserna vid Lucifers uppror kallade Gabriel sin personliga stab samman i Edentia och beslöt i samförstånd med de Högsta att ta kommandot över de lojala skarorna i Satania. Mikael stannande i Salvington medan Gabriel färdades till Jerusem och etablerade sig på den sfär som är invigd åt Fadern — samme Universelle Fader vars personlighet Lucifer och Satan hade ifrågasatt — och inför de samlade skarorna av lojala personligheter vecklade han ut Mikael's baner: det materiella emblemet för treenighetsstyret av hela skapelsen, de tre himmelsblå koncentriska cirkelarna på en vit bakgrund.

Lucifers emblem var ett vitt banér med en röd cirkel i vars mitt en svart solid cirkel framträdde.

"En strid uppstod i himlen; Mikael's befälhavare och

governments.

53:4.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the "government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted, and sophistry-proof."

53:4.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. NATURE OF THE CONFLICT

53:5.1 (605.5) Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

53:5.2 (605.6) At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as vicegerent of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with "all power in heaven and on earth."

53:5.3 (605.7) From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

53:5.4 (605.8) Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality Lucifer and Satan had questioned — in the presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

53:5.5 (606.1) The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a black solid circle appeared.

53:5.6 (606.2) "There was war in heaven; Michael's

hans änglar stred mot draken (Lucifer, Satan och de avfallna prinsarna); och draken och hans upproriska änglar stred mot dem men förmådde intet." Denna "strid i himlen" var inte en fysisk strid, så som man på Urantia skulle kunna tänka sig en sådan konflikt. Under kampens första tider höll Lucifer ständigt tal i den planetariska amfiteatern. Från sitt högkvarter som han hade satt upp nära intill ledde Gabriel ett oupphörligt avslöjande av rebellernas sofistrier. De olika personligheter som befann sig på sfären och som var osäkra i sin inställning reste fram och tillbaka mellan dessa diskussionsställen tills de kom fram till ett slutligt avgörande.

Denna strid i himlen var dock mycket förskräcklig och mycket verklig. Fastän den inte uppvisade några av de barbariska grymheter som är så utmärkande för den fysiska krigsföringen i de omogna världarna var denna konflikt mycket mera dödsbringande; det materiella livet riskeras i striderna på den materiella nivån, men striden i himlen utkämpades med det eviga livet som insats.

6. EN LOJAL SERAFKOMMENDÖR

Många ädla och inspirerande handlingar av tillgivenhet och lojalitet utfördes av talrika personligheter under intervallen mellan fiendtligheternas utbrytande och den nya systemhärskarens och hans stabs ankomst. Men det mest spännande bland alla dessa bragder av tillgivenhet var Manotias modiga uppträdande. Han var biträdande kommandör för seraferna vid Satantias högkvarter.

Då upproret bröt ut i Jerusem anslöt sig ledaren för serafkåren till Lucifers sak. Detta förklarar utan tvivel varför ett så stort antal av den fjärde klassen, systemets förvaltningsserafer, gick vilse. Serafernas ledare blev andligen förblindad av Lucifers lysande personlighet; hans charmerande sätt fascinerade de himmelska varelsernas lägre klasser. De kunde helt enkelt inte förstå att det var möjligt för en så bländande personlighet att ta fel.

För inte länge sedan sade Manotia när han beskrev erfarenheterna i anslutning till upprorets utbrott: "Mitt mest stimulerande ögonblick var det spännande äventyret i anslutning till Lucifers uppror då jag i egenskap av andra serafkommendör vägrade att delta i den planerade förolämpningen av Mikael. De starka rebellerna försökte tillintetgöra mig med hjälp av de förbindelsestyrkor som de hade arrangerat. Det var ett enormt tumult i Jerusem, men inte en enda trogen seraf kom till skada.

"Sedan min direkt överordnade hade avvikit blev det min uppgift, som den titulära ledaren för systemets förvirrade serafärenden, att ta befälet över änglaskarorna i Jerusem. Moraliskt stöd fick jag av Melkisedekarna, flertalet Materiella Söner assisterade mig kunnigt, då en väldig grupp av min egen klass hade övergett mig, men på det mest storartade sätt stöddes jag av de uppstigna dödliga i Jerusem."

"Sedan vi som följd av Lucifers utbrytning hade blivit automatiskt avskurna från konstellationens strömkretsar var vi beroende av vår underrättelsekårs lojalitet. Kåren från det närliggande systemet Rantulia vidarebefordrade våra anrop om hjälp till Edentia, och vi fann att ordningens rike, lojalitetens intellekt och

commander and his angels fought against the dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the dragon and his rebellious angels fought but prevailed not." This "war in heaven" was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

53:5.7 (606.3) But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

53:6.1 (606.4) There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters' seraphim.

53:6.2 (606.5) At the outbreak of rebellion on Jerusem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go wrong.

53:6.3 (606.6) Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: "But my most exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusem, but not a single loyal seraphim was harmed.

53:6.4 (606.7) "Upon the default of my immediate superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons, deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusem.

53:6.5 (606.8) "Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were

sanningens ande av naturen segrade över uppror, självhävdelse och så kallad personlig frihet; vi kunde hålla ut tills den nye Systemhärskaren, den värdige efterträdaren till Lucifer, anlände. Omedelbart därefter förordnades jag till Melkisedekarnas kår för konkursförvaltningen av Urantia och fick befälet över de lojala serafklasserna i den förrädiske Caligastias värld. Han hade proklamerat sin sfär medlem i det nyligen projekterade systemet av 'befriade världar och emanciperade personligheter' som hade föreslagits i den illa beryktade frihetsdeklarationen, utgiven av Lucifer i hans upprop till de 'frihetsälskande, fritt tänkande och framsynta intelligenserna i de felstyrda och misskötta världarna i Satania.'"

Denna ängel är fortfarande i tjänst på Urantia och fungerar som biträdande ledare för seraferna.

7. UPPRORETS HISTORIA

Lucifers uppror omfattade hela systemet. Trettiosju Planetprinsar som hörde till utbrytarna överförde sin världs administration i stort sett till ärker rebellens sida. Endast på Panoptia lyckades Planetprinsen inte få folket med sig. I denna värld samlade sig folket under Melkisedekarnas ledning till stöd för Mikael. Ellanora, en ung kvinna i denna värld, tog ledningen över människoraserna, och inte en enda själ i denna stridiga värld gick in under Lucifers banér. Och alltsedan dess har dessa lojala panoptier tjänat i Jerusems sjunde övergångsvärld som omvårdare och byggare på Faderns sfär och dess omgivande sju uppehållsvärldar. Panoptierna fungerar inte endast som de bokstavliga väktarna av dessa världar, utan de verkställer också Mikael's personliga order om utsmyckandet av dessa sfärer för någon framtida och okänd användning. De utför detta arbete under sitt uppehåll där under färden till Edentia.

Under hela denna tid förde Caligastia Lucifers sak på Urantia. Melkisedekarna motsatte sig skickligt den avfallne Planetprinsen, men den otglade frihetens sofistrier och självhävdelsens villfarelser hade alla möjligheter att vilseleda de primitiva folken i en ung och outvecklad värld.

All utbrytarpropaganda var tvungen att bedrivas genom personlig verksamhet emedan informationsutsändningstjänsten och alla andra kanaler för interplanetarisk kommunikation avbröts på försorg av övervakare av systemets strömkrets. Efter det att upproret faktiskt hade brutit ut isolerades hela systemet Satania både från konstellations- och universumströmkretsarna. Under denna tid sändes alla inkommande och utgående meddelanden med serafagenter och Ensamma Budbärare. Strömkretsarna till de fallna världarna bröts också, så att Lucifer inte kunde använda denna kanal för att främja sin skändliga plan. Dessa strömkretsar kommer inte att återupprättas så länge ärker rebell lever inom Satanias gränser.

Detta var ett Lanonandekuppror. De högre klasserna av Söner i lokaluniversumet anslöt sig inte till Lucifers utbrytning, fastän några av de Livsbärare som var stationerade på rebellplaneterna i någon mån influerades av de illojala prinsarnas uppror. Ingen av de

inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of 'liberated worlds and emancipated personalities' proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the 'liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.'"

53:6.6 (607.1) This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. HISTORY OF THE REBELLION

53:7.1 (607.2) The Lucifer rebellion was system wide. Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Ellanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal Panoptians served on the seventh Jerusalem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

53:7.2 (607.3) Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

53:7.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

53:7.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized

Treenigade Sönerna gick vilse. Melkisedekarna, ärkeänglarna och de Lysande Aftonstjärnorna var alla lojala mot Mikael, och tillsammans med Gabriel kämpade de tappert för Faderns vilja och Sonens styre.

Ingen varelse med ursprung i Paradiset var involverad i illojaliteten. Tillsammans med de Ensamma Budbärarna slog de upp sitt högkvarter i Andens värld och stannade kvar under ledning av Dagarnas Trogna i Edentia. Ingen av medlarna avföll, inte heller en enda av de Himmelska Uppteckarna gick vilse. Men Morontiaföljeslagarna och Mansoniavärldens Lärare led stora förluster.

Från serafernas högsta klass förlorades inte en enda ängel, men en anseelig grupp från följande klass, de högre seraferna, blev vilseledda och snärjda. Likaså blev några av änglarnas tredje eller övervakande klass förledda. Men det förfärliga sammanbrottet kom i den fjärde gruppen, förvaltningsänglarna, dessa serafim som normalt är förordnade till uppgifter i systemhuvudstäderna. Manotia räddade nästan två tredjedelar av dem, men något över en tredjedel följde sin ledare till rebellernas led. En tredjedel av alla Jerusems keruber som var knutna till förvaltningsänglarna gick förlorade tillsammans med sina illojala serafim.

Av de planetariska änglamedhjälparna, dessa som var förordnade till de Materiella Sönerna, vilseleddes omkring en tredjedel och nästan tio procent av övergångsomvårdarna snärjdes. Johannes såg detta symboliskt när han skrev om den stora röda draken och sade: "Och dess stjärt drog med sig tredjedelen av himlens stjärnor och kastade dem ned i mörkret."

Den största förlusten inträffade i änglarnas led, men de flesta av förståndsvarelsernas lägre klasser var inblandade i otroheten. Av de 681.217 Materiella Söner förlorade i Satania var nittiofem procent förluster från Lucifers uppror. Mellanvarelser i stort antal gick förlorade på de enskilda planeter vilkas Planetprinsar tog Lucifers parti.

I många avseenden var detta uppror det mest vittomfattande och förödande av alla dylika tilldragelser i Nebadon. Fler personligheter var inblandade i denna resning än i de båda andra. Och det är för evigt en vanära för Lucifers och Satans sändebud att de inte ens skonade småbarnens övningsskolor på finaliternas kulturplanet utan i stället försökte fördärva dessa evolverande sinnen som i nåd hade bärgats från de evolutionära världarna.

De uppstigande dödliga var sårbara, men de motstod upprorsrets sofistrier bättre än de lägre andarna. Fastän många i de lägre mansoniavärldarna, de som inte hade nått slutlig fusion med sin Riktare, föll, är det upptecknat till ära för visdomen i uppstigningsplanen att inte en enda av de i Jerusem bosatta uppstigna med medborgarrätt i Satania tog del i Lucifers uppror.

Timme efter timme och dag efter dag fylldes informationsutsändningsstationerna i hela Nebadon till trängsel av bekymrade iakttagare från alla tänkbara klasser av himmelska intelligenser, som uppmärksamst studerade bulletinerna från upprорот i Satania och jublade då rapporterna fortsatte att berätta om de uppstigande dödligas orubbliga lojalitet. Under Melkisedekarnas ledarskap motstod de framgångsrikt

Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the Father's will and the Son's rule.

53:7.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

53:7.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the administrator angels, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

53:7.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

53:7.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

53:7.9 (608.5) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53:7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53:7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their Melchizedek leadership, successfully withstood the combined and

de kombinerade och utdragna försöken från alla de listiga onda styrkor som så snabbt samlades under utbrytningens och syndens banér.

Det tog över två år enligt systemtid från början av "striden i himlen" tills Lucifers efterträdare installerades i tjänst. Men till sist kom den nya Härskaren och landade på glashavet med sin stab. Jag hörde till de reserver som Gabriel hade mobiliserat i Edentia, och jag kommer väl ihåg Lanaforges första budskap till Konstellationsfadern i Norlatiadek. Det lydde: "Inte en enda av Jerusems medborgare har förlorats. Varje uppstigen dödlig överlevde eldprovet och gick triumferande och alltigenom segerrik igenom det avgörande testet." Detta budskap gick vidare till Salvington, Uversa och Paradiset som en försäkran om att överlevnadserfarenheten i de dödligas uppståndelse är den bästa säkerheten mot uppror och det säkraste skyddet mot synd. Denna ädla trupp av dödliga i Jerusem uppgick till exakt 187.432.811 personligheter.

I och med Lanaforges ankomst avsattes ärkerebellerna och berövades all regeringsmakt fastän de fritt fick röra sig i Jerusem, på morontiasfärerna och även i de enskilda bebodda världarna. De fortsatte sina bedrägliga och förföriska försök att förvirra och vilseleda människor och änglar. Men beträffande deras arbete på administrationshöjden i Jerusem "fanns nu icke mer någon plats för dem".

Fastän Lucifer berövades all administrativ auktoritet i Satania fanns det inte då i lokaluniversumet någon makt eller domstol som kunde anhänga eller tillintetgöra denna onda rebell; vid den tiden var Mikael inte suverän härskare. Dagarnas Forna gav sitt stöd åt Konstellationsfäderna då dessa tog över systemstyret, men de har aldrig kommit med några senare avgöranden av de många besvär som fortfarande är anhängiga beträffande Lucifers, Satans och dessas medarbetares nuvarande ställning och framtida öde.

Sålunda tilläts dessa ärkerebellers ströva omkring i hela systemet för att försöka ytterligare utbreda sina läror om missnöje och självhävdelse. Men under nästan två hundra tusen år har de inte lyckats vilseleda en enda värld till. Ingen värld i Satania har gått förlorad sedan de trettiosju föll, inte ens de yngre världar som har befolkats efter upprorsdagen.

8. MÄNNISKOSONEN PÅ URANTIA

Lucifer och Satan strövade fritt omkring i systemet Satania ända tills Mikael hade avslutat sin utgivningsmission på Urantia. De var senast tillsammans i er värld vid tiden för sitt kombinerade anfall mot Människosonen.

Tidigare när Planetprinsarna, "Guds Söner", samlades vid bestämda tider "kom även Satan", och han påstod sig representera de fallna Planetprinsarnas alla isolerade världar. Men han har inte getts denna frihet i Jerusem efter Mikael's sista utgivning. Efter deras försök att korrumpera Mikael under hans utgivning i köttslig gestalt har all sympati för Lucifer och Satan försvunnit från hela Satania, dvs. utanför syndens isolerade världar.

protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53:7.12 (608.8) It was over two years of system time from the beginning of the "war in heaven" until the installation of Lucifer's successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: "Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious." And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53:7.13 (609.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusem, "their place was found no more."

53:7.14 (609.2) While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

53:7.15 (609.3) Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

53:8.1 (609.4) Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

53:8.2 (609.5) Formerly, when the Planetary Princes, the "Sons of God," were periodically assembled, "Satan came also," claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusem since Michael's terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated worlds of sin.

Mikaels utgivning innebar ett slut för Lucifers uppror i hela Satania utom på de avfallna Planetprinsarnas planeter. Och detta var betydelsen av den personliga upplevelse som Jesus hade en kort tid före sin köttsliga död, när han för sina lärjungar utropade: "Jag såg Satan falla ned som en blix från himlen." Han hade kommit med Lucifer till Urantia för den sista avgörande kampen.

Människosonen var förvissad om att lyckas, och han visste att hans seger i er värld för evigt skulle avgöra ställningen för hans långvariga fiender, inte endast i Satania utan även i de två andra system där synden hade fått fotfäste. Det innebar överlevnad för de dödliga och trygghet för änglarna när er Mästare som svar på Lucifers förslag lugnt och med gudomlig tillförsikt svarade: "Gå du bakom mig, Satan." Detta var i princip det verkliga slutet på Lucifers uppror. Visserligen har domstolarna i Uversa ännu inte fattat verkställighetsbeslutet beträffande Gabriels vädjan, där han ber om tillintetgörande av rebellerna, men ett sådant utslag kommer utan tvivel att ges i sinom tid eftersom det första steget vid domstolsbehandlingen av detta mål redan har tagits.

Människosonen erkände Caligastia som Urantias Prins i teknisk bemärkelse nästan ända fram till sin död. Jesus sade: "Nu går en dom över denna världen; nu skall denna världens prins kastas ned." Och sedan ännu närmare sitt livsverks fullbordan meddelade han: "Denna världens prins är dömd." Detta är samme avsatte och misskrediterade Prins som en gång kallades "Urantias Gud".

Mikaels sista åtgärd innan han lämnade Urantia var att erbjuda nåd åt Caligastia och Daligastia, men de avvisade hans ömsinta erbjudande. Caligastia, er avfallne Planetprins, är alltså fri på Urantia att fortsätta med sina nedriga planer, men han har absolut ingen makt att tränga in i människornas sinnen, inte heller kan närma sig deras själar för att fresta eller korrumpera dem såvida de inte verkligen önskar bli hemsökta av hans onda närvaro.

Före Mikaels utgivning försökte dessa mörkrets härskare upprätthålla sin auktoritet på Urantia, och de trotsade envist de mindre och underordnade himmelska personligheterna. Men sedan den första pingstdagen är den förrädiske Caligastia och hans lika föraktliga medarbetare Daligastia servila inför det gudomliga majestätet hos Paradisets Tankeriktare och den beskyddande Sanningens Ande, Mikaels ande som har utgjutits över allt kött.

Trots detta hade dock ingen fallen ande någonsin förmågan att invadera sinnena eller trakassera själarna hos Guds barn. Varken Satan eller Caligastia kunde någonsin beröra eller närma sig Guds trossöner; tron är en effektiv armering mot synd och orättfärdighet. Det är sant: "Den som har blivit född av Gud, han tar sig till vara, och den onde rör honom inte."

I allmänhet när svaga och tygellösa dödliga anses stå under inflytande av djävlar och demoner domineras de endast av sina egna inneboende och fördärvade tendenser och leds iväg av sina egna naturliga böjelser. Djävulen har fått sig gottskrivet en hel del sådan ondska som han inte hade del i. Caligastia har varit jämförelsevis maktlös sedan Kristi kors.

53.8.3 (609.6) The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus' personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, "And I beheld Satan fall as lightning from heaven." He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

53.8.4 (609.7) The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, "Get you behind me, Satan." That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

53.8.5 (610.1) Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: "Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast down." And then still nearer the completion of his lifework he announced, "The prince of this world is judged." And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed "God of Urantia."

53.8.6 (610.2) The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

53.8.7 (610.3) Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

53.8.8 (610.4) But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faith sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: "He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not."

53.8.9 (610.5) In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. UPPRORETS NUVARANDE TILLSTÅND

Under de första tiderna av Lucifers uppror erbjöd Mikael frälsning åt alla rebeller. Åt alla som visade prov på uppriktig ånger erbjöd han, efter att ha uppnått fullständig suveränitet i universumet, förlåtelse och återinsättande i någon form av universumtjänst. Ingen av ledarna accepterade detta barmhärtiga erbjudande. Men tusentals änglar och lägre klasser av himmelska varelser, inklusive hundratals Materiella Söner och Döttrar, tog emot den nåd som förkunnades av panoptierna och rehabiliterades vid tiden för Jesu uppståndelse för ett tusen nio hundra år sedan. Dessa varelser har sedan dess överförts till Faderns värld i Jerusem, där de tekniskt sett måste kvarhållas tills Uversas domstolar ger utslag i målet Gabriel mot Lucifer. Men ingen betvivlar att när förintelsesdomen avkunnas undantas dessa ångerfulla och räddade personligheter från beslutet om utplånande. Dessa villkorligt frigivna själar arbetar nu tillsammans med panoptierna i uppgifterna med att ha vård om Faderns värld.

Ärkeförrädaren har aldrig varit på Urantia sedan den tid då han försökte få Mikael att ge upp ändamålet med att fullfölja utgivningen och etablera sig slutgiltigt och säkert som ovillkorlig härskare över Nebadon. Då Mikael hade blivit det definitiva överhuvudet i Nebadons universum togs Lucifer i förvar av representanterna för Dagarnas Forna i Uversa och har sedan dess varit fånge på satellit nummer ett i Faderns grupp av övergångssfärer i Jerusem. Och här kan härskare i andra världar och i andra system se slutet för Sataniens otrogna Härskare. Paulus visste om dessa upproriska ledares tillstånd efter Mikael's utgivning, ty han skrev om Caligastias förmän som "ondskans andemakter i himlarymderna".

Då Mikael hade antagit den högsta överhögheten i Nebadon anhöll han hos Dagarnas Forna om befogenhet att internera alla de personligheter som var inblandade i Lucifers uppror i avvaktan på utslagen från superuniversumets domstolar i målet Gabriel mot Lucifer, vilket hade lämnats till behandling i högsta domstolen i Uversa för nästan två hundra tusen år sedan enligt er tidsräkning. Beträffande gruppen i systemets huvudstad beviljade Dagarnas Forna Mikael's anhållan med endast ett enstaka undantag: Satan tilläts göra periodiska besök hos de avfallna prinsarna i de fallna världarna tills en annan Guds Son blev accepterad av dessa fallna världar, eller till den tid då domstolarna i Uversa påbörjade behandlingen av målet Gabriel mot Lucifer.

Satan kunde komma till Urantia emedan ni inte hade någon högt uppsatt Son som bodde där — varken Planetprins eller Materiell Son. Makiventa Melkisedek har senare proklamerats som ställföreträdande Planetprins för Urantia, och påbörjandet av behandling av målet Gabriel mot Lucifer har gett signalen till att införa temporära regimer i alla isolerade världar. Det är sant att Satan gjorde periodiska besök hos Caligastia och andra av de fallna prinsarna ända fram till tiden för presentationen av dessa uppenbarelser, då den första domstolsbehandlingen av Gabriels vädjan om tillintetgörande av ärkerebellerna skedde. Satan hålls nu

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

^{53:9.1 (610.6)} Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service. None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus' resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father's world of Jerusem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel vs. Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father's world.

^{53:9.2 (611.1)} The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael's becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father's group of the transition spheres of Jerusem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael's bestowal, for he wrote of Caligastia's chiefs as "spiritual hosts of wickedness in the heavenly places."

^{53:9.3 (611.2)} Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel vs. Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel vs. Lucifer.

^{53:9.4 (611.3)} Satan could come to Urantia because you had no Son of standing in residence — neither Planetary Prince nor Material Son. Machiventa Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the opening of the case of Gabriel vs. Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel's plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on

ovillkorligen häktad i Jerusems fängelsevärldar.

Efter Mikael's sista utgivning har ingen i hela Satania önskat bege sig till fängelsevärldarna för att sköta om de internerade rebellerna. Och inga flera varelser har vunnits för förrädarens sak. Under ett tusen nio hundra år har ställningen varit oförändrad.

Vi väntar oss inte att de nuvarande restriktionerna i Satania avlägsnas förrän Dagarnas Forna slutligt har expedierat ärker rebellerna. Systemets strömkretsar kommer inte att återställas så länge Lucifer lever. Under tiden är han helt inaktiv.

Upproret har upphört i Jerusem. Det upphör i de fallna världarna så snart gudomliga Söner anländer. Vi tror att alla rebeller som någonsin kommer att ta emot nåd har gjort det. Vi emotser den blixtrande informationsutsändning som berövar dessa förrädare personlighetstillvaro. Vi väntar oss att domslutet i Uversa tillkännages genom utsändningen av det exekutionsmeddelande som åstadkommer förintelsen av dessa internerade rebeller. Då söker ni efter dem, men de står inte längre att finna. "Och de som kände dig bland världarna skall förvånas över dig; du har varit en förskräckelse, men aldrig mera skall du vara det." Och sålunda skall alla dessa ovärdiga förrädare "bliva såsom hade de ej varit till". Alla inväntar domen från Uversa.

Men under tidsålder efter tidsålder har de sju fängelsevärldarna av andligt mörker i Satania utgjort en allvarlig varning för hela Nebadon; de har värtaligt och effektivt förkunnat den stora sanningen "att syndarens väg är svår"; "att i varje synd döljs fröet till dess egen förintelse"; att "syndens lön är döden".

[Framfört av Manovandet Melkisedek, en tid knuten till konkursförvaltningen av Urantia.]

the Jerusem prison worlds.

53:9.5 (611.4) Since Michael's final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver's cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

53:9.6 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

53:9.7 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. "And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more." And thus shall all of these unworthy traitors "become as though they had not been." All await the Uversa decree.

53:9.8 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth "that the way of the transgressor is hard"; "that within every sin is concealed the seed of its own destruction"; that "the wages of sin is death."

53:9.9 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

Kapitel 54. Problem i anslutning till Lucifers uppror

⇨ 053

Urantiaboken

055 ⇨

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 54

PROBLEM I ANSLUTNING TILL LUCIFERS UPPROR

Sektioner

Introduktion

1. Sann och falsk frihet
2. Stölden av friheten
3. Dröjsmål av rättvisa
4. Dröjsmål av barmhärtighet
5. Visdomen med dröjsmålet
6. Kärlekens seger

Introduktion

DEN evolutionära människan finner det svårt att fullt förstå vikten och fatta betydelsen av ondska, förvillelse, synd och förhärdelse. Människan är långsam att förstå att det fulländade och det ofulländade som varandras motsatser åstadkommer potentiell ondska; att sanning och falskhet som står i konflikt med varandra skapar förvirrande förvillelse; att den gudomliga gåvan att fritt få välja resulterar i syndens och rättfärdighetens divergerande världar; att det ihärdiga strävandet efter gudomlighet leder till Guds rike, i motsats till dess fortgående avvisande som leder till förhärdelsens domäner.

Gudarna varken skapar ondska eller tillåter synd och uppror. Potentiell ondska existerar i tiden i ett universum som omfattar åtskilljande nivåer av fulländningens betydelser och värden. Synden är potentiell i alla världar där ofulländade varelser är utrustade med förmågan att välja mellan gott och ont. Själva konfliktförhållandet mellan sanning och osanning, faktum och falskhet, innebär potentialitet för förvillelse. Ett överlagt val av det onda innebär synd; ett avsiktligt avvisande av sanningen är förvillelse; ett ståndaktigt utövande av synd och förvillelse är förhärdelse.

1. SANN OCH FALSK FRIHET

Av alla de förbryllande problem som har sina rötter i Lucifers uppror har inget orsakat mera svårigheter än oförmågan hos omogna evolutionära dödliga att skilja

PAPER 54

PROBLEMS OF THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. True and False Liberty
2. The Theft of Liberty
3. The Time Lag of Justice
4. The Mercy Time Lag
5. The Wisdom of Delay
6. The Triumph of Love

INTRODUCTION

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

54:0.2 (613.2) The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of sin and error is iniquity.

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613.3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

mellan sann och falsk frihet.

Sann frihet är något som söks under tidsålder efter tidsålder och som är belöningen för det evolutionära framåtskridandet. Falsk frihet är den lömska illusion som uppkommer av förvillelsen i tiden och det onda i rymden. Bestående frihet grundar sig på rättens realitet — förstånd, mognad, broderskap och rättvisa.

Frihet är ett sätt att förstöra jagets kosmiska existens när dess motivering är oförståelig, obegränsad och okontrollerad. Sann frihet är progressivt relaterad till verkligheten och beaktar alltid social rättvisa, kosmisk opartiskhet, broderskapet i universum och de gudomliga plikterna.

Friheten är självfördärvande när den skiljs från materiell rättvisa, intellektuell ärlighet, social fördragsamhet, moralisk skyldighet och andliga värden. Det finns ingen frihet åtskilt från den kosmiska verkligheten, och all personlighetsverklighet står i proportion till dess gudomlighetsrelationer.

Otyglat egensinne och okontrollerat uttryckande av jaget är lika med oförmildrad själviskhet, höjden av ogudaktighet. Frihet utan därmed förenad och ständigt tilltagande självövertäring är ett påfund av den dödlighas egoistiska fantasi. En frihet som bygger på jaget är en begreppsmässig illusion, en grym villfarelse. Tygellöshet som uppträder förklädd till frihet är en föregångare till uselt slaveri.

Sann frihet är en följeslagare till genuin självrespekt; falsk frihet är självbeundrans make. Sann frihet är frukten av självbehärskning; falsk frihet är självhävdelsens antagande. Självbehärskning leder till altruistisk tjänst; självbeundran lutar mot utnyttjandet av andra för själviskt uppförstörande av denna missriktade individ som är villig att offra en rättfärdig uppnåelse för att ha en ojust makt över sina medmänniskor.

Även visdomen är gudomlig och ofarlig endast när den är kosmisk till sin omfattning och andlig till sin motivering.

Det finns ingen större förvillelse än det slags självbedrägeri som får intelligenta varelser att åtrå utövandet av makt över andra varelser i syfte att beröva dessa personer deras naturliga friheter. Den gyllene regeln om mänsklig rättvisa står i strid med all sådan svindel, orättvisa, själviskhet och orättfärdighet. Endast sann och genuin frihet är förenlig med ett kärleksfullt styre och en barmhärtig omvårdnad.

Hur vågar den egensinniga skapade varelsen i den personliga frihetens namn inkräkta på sina medmänniskors rättigheter när de Suprema Härskarna i universum i barmhärtig respekt står tillbaka för dessa viljans privilegier och personlighetens potentialer! Ingen varelse har rätt att vid utövandet av den personliga frihet han tror sig ha, beröva någon annan varelse de privilegier i tillvaron som är givna av Skaparna och som vederbörligen respekteras av alla deras lojala medarbetare, underordnade och undersåtar.

Den evolutionära människan kan vara tvungen att kämpa för sina materiella friheter mot tyranner och förtryckare i en värld av synd och förhärdelse eller under de tidigare tiderna på en primitiv evolverande sfär, men inte så i morontiavärldarna eller på andesfärerna. Krig är ett arv från den tidiga evolutionära människan, men i

54:1.2 (613.4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613.5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613.6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613.7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614.1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

54:1.7 (614.2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

54:1.8 (614.3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with the reign of love and the ministry of mercy.

54:1.9 (614.4) How dare the self-willed creature encroach upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

54:1.10 (614.5) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal

världar där civilisationen avancerar normalt har den fysiska striden som ett sätt att avgöra människosläktets meningsskiljaktigheter för länge sedan fallit i vanrykte.

advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. STÖLDEN AV FRIHETEN

Med Sonen och i Anden projicerade Gud det eviga Havona, och allt sedan dess har det jämställda deltagandets eviga mönster varit rådande i skapelsen — delaktigheten. Detta delaktighetens mönster är ursprungsmodellen för var och en av Guds Söner och Dötrar som beger sig ut i rymden för att ägna sig åt försöket att i tiden kopiera den eviga fulländningens centraluniversum.

Varje evolverande universums varje varelse som strävar efter att göra Faderns vilja är bestämd att bli kompanjon till Skaparna i tid och rymd i detta storartade äventyr för att erfarenhetsmässigt uppnå fulländning. Om detta inte vore sant skulle Fadern knappast ha utrustat dessa varelser med skapande fri vilja, inte heller skulle han dväjas i dem, i själva verket gå i kompanjonskap med dem med hjälp av sin egen ande.

Lucifers dårskap var hans försök att göra det ogörbara, att kortsluta tiden i ett erfarenhetsmässigt universum. Lucifers brott var hans försök att beröva varje personlighet i Satania dennes rätt att ta del i skapelsearbetet, att obemärkt inskränka de skapade varelsernas personliga delaktighet — delaktighet av fri vilja — i den långa evolutionära kampen att uppnå ljusets och livets tillstånd både individuellt och kollektivt. Då han gjorde så satte denna forna Härskare i ert system det tidsbundna syftet enligt sin egen vilja tvärt emot det eviga syftet enligt Guds vilja, så som detta syfte uppenbaras i utgivningen av fri vilja till alla personliga varelser. Sålunda hotade Lucifers uppror att göra det största möjliga inkräktande på valfriheten hos de uppstigande och tjänande i Satantias system — ett hot om att för all framtid beröva var och en av dessa varelser den spännande erfarenheten att bidra med någonting personligt och unikt till den erfarenhetsmässiga visdomens långsamt uppväxande monument, som en gång skall existera i form av det fulländade systemet Satania. Sålunda visar sig Lucifers manifest, som framträder i frihetens förklädnad, att i förnuftets klara ljus vara ett oerhört hot om att verkställa stölden av personlig frihet och att göra det på en skala som man endast två gånger har närmat sig i Nebadons hela historia.

Kort sagt, det som Gud hade givit människor och änglar skulle Lucifer berövat dem, dvs. det gudomliga privilegiet att delta i skapandet av sitt eget öde och av ödet för detta lokalsystem av bebodda världar.

Ingen varelse i hela universum har rättmätig frihet att beröva någon annan varelse sann frihet, rätten att älska och bli älskad, privilegiet att dyrka Gud och tjäna sina medvarelser.

3. DRÖJSMÅL AV RÄTTVISA

De moraliska viljevarelserna i de evolutionära världarna besvärar alltid av den tanklösa frågan om varför de allvisa Skaparna tillåter ondska och synd. De

2. THE THEFT OF LIBERTY

54:2.1 (614.6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

54:2.2 (614.7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

54:2.3 (614.8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill choice of the ascenders and servers of the system of Satania — a threat forevermore to deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania. Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

54:2.4 (615.1) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

54:2.5 (615.2) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshiping God and of serving his fellows.

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

54:3.1 (615.3) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They

inser inte att båda är oundvikliga om den skapade varelsen skall vara fri i sann mening. Den evolverande människans eller nobla ängels vilja är inte endast ett filosofiskt begrepp, ett symboliskt ideal. Människans förmåga att välja gott eller ont är en realitet i universum. Denna frihet att välja för sig själv är en gåva av de Suprema Härskarna, och de tillåter inte någon varelse eller grupp av varelser att beröva en enda personlighet i det vida universum denna gudomligt utgivna frihet — inte ens för att tillfredsställa lusten hos sådana förledda och okunniga varelser att njuta av denna oriktigt benämnda personliga frihet.

Fastän medveten och helhjärtad identifiering med det onda (synd) innebär det samma som icke-existens (utplånande) måste det alltid mellan en sådan personlig identifiering med synden och straffets utmätande — det automatiska resultatet av ett sådant avsiktligt omfattande av ondskan — förflyta en tillräckligt lång tid för att möjliggöra en sådan behandling av denna individs ställning i universum, att den visar sig vara helt tillfredsställande för alla berörda universumpersonligheter och att den är så opartisk och rättvis att även syndaren själv godkänner den.

Men om denna universumrebell som har kämpat mot sanningens och godhetens verklighet vägrar att godkänna domen, och om den skyldige i sitt hjärta inser det rättvisa i sin dom men vägrar att erkänna det, då måste domens verkställande uppskjutas i enlighet med Dagarnas Fornas avgörande. Och Dagarnas Forna vägrar att tillintetgöra någon varelse förrän alla moraliska värden och alla andliga realiteter har slocknat både i missdådaren och i alla som har stött honom och möjligen sympatiserat med honom.

4. DRÖJSMÅL AV BARMHÄRTIGHET

Ett annat problem som är i någon mån svårt att förklara i konstellationen Norlatiadek gäller orsakerna till att Lucifer, Satan och de fallna prinsarna tilläts göra skada så länge innan de anhölls, internerades och ställdes inför domstol.

Föräldrar som har fött och uppfostrat barn kan bättre förstå varför Mikael, en Skaparefader, kunde tänkas ta tid på sig för att döma och förinta sina Söner. Jesu' berättelse om den förlorade sonen illustrerar väl hur en kärleksfull far länge kan vänta på att ett förvillat barn ångrar sig.

Själva faktumet att en varelse som gör ont faktiskt kan välja att göra fel — att synda — bevisar att den fria viljan är ett faktum och berättigar till fullo varje uppskov, oberoende av dess längd, vid rättens verkställande, förutsatt att förlängd nådetid kan tänkas leda till ånger och återupprättelse.

De flesta av de friheter som Lucifer eftersträvat hade han redan; andra skulle han få i framtiden. Alla dessa värdefulla gåvor gick förlorade genom att ge vika för otålighet och ge efter för lusten att redan nu ha det man längtar efter, och att ha det tvärtemot all skyldighet att respektera rättigheterna och friheterna hos alla andra varelser som universernas universum består av. De etiska skyldigheterna är medfödda, gudomliga och universella.

Vi känner till många orsaker varför de Suprema

fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

54:3.2 (615.4) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

54:3.3 (615.5) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to make such confession, then must the execution of sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and possible sympathizers.

4. THE MERCY TIME LAG

54:4.1 (615.6) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer, Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616.1) Parents, those who have borne and reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616.2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616.3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

54:4.5 (616.4) There are many reasons known to us why

Härskarna inte genast förintade eller internerade ledarna för Lucifers uppror. Det finns utan tvivel ytterligare andra och kanske bättre orsaker som är okända för oss. Nådeinnehållet i detta dröjsmål med att verkställa rätten utsträcktes personligen av Mikael av Nebadon. Utan denne Skaparefaders tillgivenhet för sina förvillade Söner hade den suprema rätten i superuniversumet haft sin gång. Om en sådan händelse som Lucifers uppror hade inträffat medan Mikael var inkarnerad på Urantia kunde instiftarna av detta onda ha blivit ögonblickligen och absolut förintade.

Den suprema rätten kan verka omedelbart när den inte hålls tillbaka av den gudomliga barmhärtigheten. Men utdelningen av nåd till tidens och rymdens barn tillåter alltid detta dröjsmål, denna frälsande intervall mellan sådd och skörd. Om sådden är god erbjuder denna intervall möjlighet att pröva och bygga upp karaktären; om sådden är ond ger detta barmhärtiga dröjsmål möjlighet till ånger och korrigerig. Detta dröjsmål vid domstolsbehandlingen och exekutionen av missdådare ingår i nådetilldelningen i de sju superuniverserna. Detta barmhärtiga återhållande av rätten bevisar att Gud är kärleken, och att denna kärlekens Gud dominerar universerna och i nåd vakar över alla sina varelsers öde och dom.

Dröjsmålen i tiden som följd av barmhärtigheten är förordnat av Skaparnas fri vilja. Det finns gott att få i universum från detta sätt att behandla syndfulla rebeller med tålmod. Medan det är blott alltför sant att gott inte kan komma av ont för den som överväger och utför det onda, är det lika sant att allting (inklusive ondskan, potentiell och manifesterad) samverkar till det bästa för alla varelser som känner Gud, älskar att göra hans vilja och uppstiger mot Paradiset enligt hans eviga plan och gudomliga syfte.

Men dessa nådens dröjsmål är inte ändlösa. Trots det långa dröjsmålet (så som tiden räknas på Urantia) vid domstolsbehandlingen av Lucifers uppror kan vi notera att under den tid då denna uppenbarelse utfördes hölls det första förhöret i det anhängiga målet Gabriel mot Lucifer i Uversa, och snart därefter kungjordes Dagarnas Fornas beslut om att Satan härefter skall hållas instängd i fängelsevärlden tillsammans med Lucifer. Detta upphäver Satans förmåga att längre besöka någon av de fallna världarna i Satania. Rättvisan i ett universum som domineras av barmhärtighet kan vara långsam, men den är ofrånkomlig.

5. VISDOMEN MED DRÖJSMÅLET

Av de många orsaker, som jag vet om varför Lucifer och hans bundsförvanter inte tidigare internerades eller dömdes, har jag tillstånd att nämna följande:

1. Barmhärtighet fordrar att varje missdådare har tillräckligt med tid för att formulera en överlagd och till fullo vald inställning till sina onda tankar och syndfulla handlingar.

2. Den suprema rätten domineras av Faderns kärlek, därför förintar rätten aldrig det som nåden kan rädda. Tid att acceptera frälsningen förunnas varje missdådare.

the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616.5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evildoers is inherent in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy controls the fate and judgment of all his creatures.

54:4.7 (616.6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:4.8 (616.7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel vs. Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. THE WISDOM OF DELAY

54:5.1 (617.1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:5.2 (617.2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

54:5.3 (617.3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

3. Ingen tillgiven fader förhastar sig någonsin med att bestraffa en felande medlem av sin familj. Tålmodet kan inte fungera oberoende av tiden.

4. Fastän missdåd alltid är till skada för en familj, förbehåller visdomen och kärleken de rättrådiga barnen att stå ut med en felande broder under den tid som den tillgivne fadern har beviljat för att syndaren måtte inse sin förvillelse och omfatta frälsningen.

5. Oberoende av Mikael's inställning till Lucifer, trots att han var Lucifers Skapare-fader, hörde det inte till Mikael's mandat att utöva summarisk domsrätt över den avfallne Systemhärskaren emedan han inte vid den tiden hade avslutat sitt utgivningslivsskede som skulle ge honom ovillkorlig överhöghet i Nebadon.

6. Dagarnas Forna kunde omedelbart ha förintat dessa rebeller, men de avrättar sällan missdådare utan fullständig domstolsbehandling. I detta fall vägrade de att upphäva Mikael's beslut.

7. Det är uppenbart att Immanuel rådde Mikael att hålla sig på avstånd från rebellerna och låta upproret ha sin naturliga gång mot sin egen förintelse. Visdomen hos Dagarnas Förenande är återspeglingsen i tiden av Paradistreenighetens förenade visdom.

8. Dagarnas Trogna i Edentia rådde Konstellationsfäderna att ge rebellerna fria händer för att all sympati för dessa missdådare snabbare skulle utrotas ur hjärtana på varje nuvarande och framtida medborgare i Norlatiadek — varje dödlig, morontia- eller andevarelse.

9. I Jerusem gav den personliga representanten för Orvontons Supreme Verkställare rådet åt Gabriel att främja en full möjlighet för varje levande varelse att låta ett överlagt val mogna beträffande de ärenden som berördes i Lucifers frihetsdeklaration. Paradiset's rådgivare till Gabriel i nödsituationen förklarade att om inte alla varelser i Norlatiadek gavs denna fulla och fria möjlighet, då de frågeställningar som upproret gällde en gång hade förts fram, skulle karantänen från Paradiset för alla dessa möjliga halvhjärtade och av tvivel drabbade varelser i självbevarelsesyfte utsträckas till att omfatta hela konstellationen. För att hålla uppstigningsdörrarna till Paradiset öppna för varelserna från Norlatiadek var det nödvändigt att se till att upproret fick utvecklas till fullo och att försäkra sig om att alla varelser som på något sätt berördes därav definitivt avgjorde sin ställning.

10. Den Gudomliga Omvårdaren i Salvington kungjorde som sin tredje självständiga proklamation ett mandat som gav anvisningen om att ingenting skulle göras för att till hälften återställa, räddhågat dölja eller på annat sätt gömma rebellernas och upprorets otäcka ansikte. Änglaskarorna anmodades att arbeta för ett fullt avslöjande och en obegränsad möjlighet för synden att uttrycka sig som det snabbaste sättet att nå fram till ett fulländat och slutligt botande av onskans och syndens plåga.

11. I Jerusem organiserades ett nödsituationsråd med före detta dödliga som bestod av Mäktiga Budbärare, förhålligade dödliga som hade haft personlig erfarenhet av liknande situationer, samt kollegor till dem. De varnade Gabriel att åtminstone det tredubbla antalet varelser skulle bli vilseförda om man

54:5.4 (617.4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function independently of time.

54:5.5 (617.5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and embrace salvation.

54:5.6 (617.6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:5.8 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:5.9 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:5.10 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

54:5.11 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proklamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

54:5.12 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was organized on Jerusem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be led astray if arbitrary or

försökte använda godtyckliga eller summariska metoder för att undertrycka upprорот. Hela Uversa rådgivarkår instämde i rådet till Gabriel att låta upprорот ha sin fulla och naturliga gång, även om det skulle ta en miljon år att reda upp följderna.

12. Tiden är relativ, även i ett tidens universum: Om en dödlig med normal livslängd på Urantia utförde ett brott som ledde till en världsomfattande laglöshet, och om han anhölls, dömdes och avrättades inom två eller tre dagar från brottets utförande, skulle det tyckas er en lång tid? Det vore dock närmare en jämförelse med Lucifers livslängd även om dömandet av honom, vilket nu har påbörjats, inte skulle avslutas förrän om hundra tusen Urantiaår. Den relativa tidsåtgången sedd med utgångspunkt i Uversa, där rättsprocessen är anhängig, kunde anges med att säga att Lucifers brott togs upp till domstolsbehandling inom två och en halv sekund från dess förövande. Ur Paradiset synvinkel är domstolsbehandlingen samtidig med förövandet.

Det finns ett lika stort antal orsaker till att Lucifers uppror inte godtyckligt stoppades, och vilka ni delvis kunde förstå, men jag har inte tillåtelse att berätta om dem. Jag kan informera er om att vi i Uversa undervisar om fyrtioåttio orsaker till att låta ondskan löpa linan ut till sin egen moraliska konkurs och andliga förintelse. Jag tvivlar inte på att det finns precis lika många skäl som jag inte känner till.

6. KÄRLEKENS SEGER

Vilka svårigheter evolutionära dödliga än kan möta i sina försök att förstå Lucifers uppror borde det vara klart för alla reflekterande tänkare att sättet att behandla rebellerna är till försvar för den gudomliga kärleken. Den kärleksfulla nåd som har utsträckts till rebellerna ser ut att ha fört med sig prövningar och bedrävelser för många oskyldiga varelser, men alla dessa upprörda personligheter kan tryggt lita till de allvisa Domarna att avgöra deras öden med barmhärtighet såväl som rättvisa.

I alla sina förbindelser med förståndsvarelser dominerar både Skaparsonen och hans Paradisfader av kärlek. Det är omöjligt att förstå många faser i universumhärskarnas attityd mot rebeller och uppror — synd och syndare — om man inte kommer ihåg att Gud som Fader går före alla andra faser av Gudomens manifestation i gudomlighetens alla förhållanden till mänskligheten. Man bör också komma ihåg att alla Paradisets Skaparsöner är barmhärtighetsmotiverade.

Om en tillgiven far i en stor familj vill visa barmhärtighet mot ett av sina barn som har gjort sig skyldig till allvarliga missgärningar kan det väl hända att utsträckandet av barmhärtighet till detta barn som betar sig illa förorsakar ett temporärt lidande för alla de övriga barnen som uppför sig väl. Sådana eventualiteter är oundvikliga; en sådan risk är oskiljaktig från den reella situationen av att ha en kärleksfull förälder och vara medlem av en familjegrupp. Varje medlem i en familj har fördel av att varje medlem betar sig rättfärdigt; likaså måste varje medlem lida de omedelbara tidsbundna konsekvenserna av varje medlems förseelser. Familjer, grupper, nationer, raser, världar, system, konstellationer

summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to wind up the consequences.

54:5.13 (618.2) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

54:5.14 (618.3) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. THE TRIUMPH OF LOVE

54:6.1 (618.4) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy as well as justice.

54:6.2 (618.5) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

54:6.3 (618.6) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are

och universer är relationssammanslutningar som har en individualitet; och därför skördar varje medlem i varje sådan grupp, stor eller liten, frukterna av det som alla andra medlemmar i gruppen gör rätt och lider följderna av det som de gör fel.

En sak bör ändå göras klar: Om du får lov att lida de onda konsekvenserna av synden som har begåtts av någon medlem av din familj, någon landsman eller annan dödlig, till och med av uppror i systemet eller annanstans — oberoende av vad du kan få utstå på grund av de förseelser som dina medarbetare, kamrater eller överordnade har gjort sig skyldiga till — kan du känna dig trygg i den eviga förvisningen att dessa lidanden är övergående prövningar. Ingen av dessa följder för medlemmarna, av felaktigt uppträdande i gruppen, kan någonsin äventyra dina evighetsutsikter eller i minsta mån beröva dig din gudomliga rätt att stiga upp till Paradiset och nå fram till Gud.

Och det finns kompensation för dessa prövningar, dröjsmål och besvikelser som utan undantag åtföljer upprors synd. Av de många värdefulla följdverkningarna av Lucifers uppror vilka kunde nämnas vill jag endast fästa uppmärksamheten på förhöjningen av de dödliga uppstignas levnadsbana, Jerusems medborgare, som genom att stå emot syndens sofisterier placerade sig i ledet av dem som blir framtida Måktiga Budbärare, medlemmar av min egen klass. Varje varelse som klarade av det prov som denna onda episod innebar höjde därmed omedelbart sin administrativa ställning och ökade sitt andliga värde.

Till en början föreföll Lucifers omstörtning att vara en ren katastrof för systemet och universumet. Så småningom började fördelar samla sig. Då tjugofem tusen år av systemtid (tjugo tusen år enligt urantiatid) hade gått började Melkisedekarna undervisa om att det goda som Lucifers dårskap hade resulterat i hade börjat motsvara det onda som den hade åstadkommit. Summan av det onda hade vid den tiden blivit nästan konstant och fortsatte att växa endast i vissa isolerade världar, medan de fördelaktiga återverkningarna fortsatte att mångdubblas och utbreda sig genom universumet och superuniversumet ända till Havona. Melkisedekarna lär oss nu att det goda som upprорот i Satania har lett till är mer än tusen gånger summan av allt det onda.

En sådan ovanlig och välsignelserik skörd från missgärningar kunde emellertid endast erhållas tack vare den visa, gudomliga och barmhärtiga inställningen hos alla Lucifers överordnade, allt från Konstellersfäderna i Edentia till den Universella Fadern i Paradiset. Tidens gång har ökat det goda som kunde erhållas som en följd av Lucifers dårskap; och då det onda som skall straffas utvecklades till fullt inom en jämförelsevis kort tid, är det uppenbart att de allvisa och framsynta universumhärskarna utan tvivel utsträckte den tid inom vilken allt fördelaktigare resultat kunde nås. Oberoende av de många andra orsakerna till att anhållandet och dömandet av rebellerna i Satania fördröjdes skulle denna enda vinst ha varit tillräcklig för att förklara varför dessa syndare inte tidigare internerades och varför de inte har blivit dömda och förintade.

Kortsynta och tidsbundna dödliga sinnen bör inte vara så kvicka att kritisera dröjsmålen som de framsynta och allvisa administratörerna av universums

relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group, large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

54:6.4 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

54:6.5 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

54:6.6 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

54:6.7 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

54:6.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

angelägenheter väljer.

Ett fel i människornas tänkande när det gäller dessa problem utgörs av uppfattningen att alla evolutionära dödliga på en evolverande planet skulle välja vägen som leder till Paradiset om inte synden hade förbannat deras värld. Förmågan att avsäga sig överlevnad daterar sig inte från tiden för Lucifers uppror. Människan har alltid haft förmågan att välja fritt när det gäller den levnadsbana som för till Paradiset.

Då ni stiger uppåt i er överlevnadserfarenhet breddar ni era uppfattningar om universum och utvidgar er horisont av betydelser och värden. På så sätt kan ni bättre förstå varför sådana varelser som Lucifer och Satan tillåts fortsätta med uppror. Ni kommer också att bättre förstå hur gott till slut (om inte genast) kan erhållas av tidsbegränsat ont. Sedan ni har nått Paradiset blir ni verkligen upplysta och tröstade då ni hör de supernafiska filosoferna diskutera och förklara dessa djupgående problem om anpassning i universum. Men jag betvivlar att ni ens då kommer att vara fullt tillfredsställda i era sinnen. Åtminstone var jag det inte då jag sålunda hade nått kulmen i universumfilosofin. Jag nådde inte fram till en full förståelse av dessa komplicerade sammanhang förrän senare då jag hade blivit förordnad till administrativa uppgifter i superuniversumet, där jag genom verklig erfarenhet har erhållit en tillräcklig fattningsförmåga för att förstå sådana mångfacetterade problem angående kosmisk rättvisa och andlig filosofi. Då ni stiger uppåt mot Paradiset kommer ni alltmer att lära er att många problematiska aspekter i universums administration endast kan förstås efter förvärvandet av en ökad erfarenhetsmässig kapacitet och uppnåendet av en förhöjd andlig insikt. Kosmisk visdom är avgörande för att förstå kosmiska situationer.

[Framfört av en Mäktig Budbärare som erfarenhetsmässigt överlevde det första systemupproret i tidens universer och nu är knuten till superuniversumstyret i Orvonton samt verksam i detta ärende enligt anmodan av Gabriel i Salvington.]

54:6.9 (620.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

54:6.10 (620.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

54:6.11 (620.3) [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

Kapitel 55. Ljusets och livets sfärer

⇐ 054

Urantiaboken

056 ⇐

DEL II. LOKALUNIVERSUMET

KAPITEL 55

LJUSETS OCH LIVETS SFÄRER

Sektioner

Introduktion

1. Morontiatemplet
2. Död och omvandling
3. De gyllene tidsåldrarna
4. Administrativa omfördelningar
5. Den materiella utvecklingens höjdpunkt
6. Den enskilde dödliga
7. Det första eller planetariska stadiet
8. Det andra eller systemstadiet
9. Det tredje eller konstellationsstadiet
10. Det fjärde eller lokaluniversumets stadium
11. De mindre och större sektorernas stadier
12. Det sjunde eller superuniversumstadiet

PAPER 55

THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

Introduktion

LJUSETS och livets tidsålder är den slutliga evolutionära uppnåelsenivån i en värld i tid och rymd. Från den första tiden med primitiva människor har en sådan bebodd värld genomgått de successiva planetariska tidsåldrarna: tidsåldrarna före och efter Planetprinsen, tidsåldern efter Adam, tidsåldern efter Administratörsonen och tidsåldern efter Gåvosonen. Och därefter görs en sådan värld redo för den kulminerande evolutionära uppnåelsenivån, den etablerade ställningen i ljus och liv, genom den omvårdnad som de på varandra följande planetariska missionerna av Treenighetens Undervisande Söner innebär med sina ständigt vidgade uppenbarelser av gudomlig sanning och kosmisk visdom. I dessa strävanden har de Undervisande Sönerna alltid hjälp av de Lysande Aftonstjärnorna, och ibland av Melkisedekarna, för att etablera den sista planetariska tidsåldern.

Detta skede av ljus och liv, som öppnas av de Undervisande Sönerna vid avslutandet av deras sista planetariska mission, fortgår på obestämd tid i de bebodda världarna. Varje framåtskridande stadium inom den etablerade statusen kan av Administratörsönnernas juridiska åtgärder åtskiljas till en följd av domperioder; men alla dessa juridiska åtgärder är rent tekniska och

INTRODUCTION

^{55:0.1 (621.1)} THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

^{55:0.2 (621.2)} This era of light and life, inaugurated by the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

ändrar på intet sätt de planetariska händelsernas gång.

Endast de planeter som får sin tillvaro i superuniversumets huvudströmkretsar garanteras en fortgående existens, men så vitt vi vet är dessa världar som är etablerade i ljus och liv bestämda att bestå utigenom de eviga tidsåldrarna i all framtid.

Det finns sju stadier i utvecklingen av ljusets och livets tidsskede i en evolutionär värld, och i detta sammanhang bör man notera att de med Anden fusionerande dödligas världar utvecklas längs samma linjer som de världar som hör till den serie där fusionen sker med Riktaren. Dessa sju stadier av ljus och liv är:

1. Det första eller planetariska stadiet.
2. Det andra eller systemstadiet.
3. Det tredje eller konstellationsstadiet.
4. Det fjärde eller lokaluniversumets stadium.
5. Det femte eller den mindre sektorns stadium.
6. Det sjätte eller den större sektorns stadium.
7. Det sjunde eller superuniversumstadiet.

I slutet av denna berättelse beskrivs dessa stadier av framskridande utveckling enligt deras förhållande till universumets organisation, men de planetariska värdena i varje stadium kan uppnås av varje värld helt oberoende av andra världars utveckling eller av universumadministrationens överplanetariska nivåer.

1. MORONTIATEMPLET

Ett morontiatempels existens i en bebodd världs huvudstad är bekräftelsen på att en sådan sfär har gått in i ljusets och livets stadgade tidsåldrar. Innan de Undervisande Sönerna lämnar en värld vid slutet av sin sista mission öppnar de denna sista epok av evolutionär uppnåelse; de presiderar den dag då det "heliga templet kommer ned på jorden". Denna händelse som signalerar gryningen för ljusets och livets tidsskede hedras alltid av den personliga närvaron av Paradisets Gåvoson till den planeten; han kommer för att bevittna denna stora dag. Där i detta tempel av ojämförlig skönhet proklamerar denne Paradisets Gåvoson upphöjandet av den länge tjänande Planetprinsen till Planethärskare och förlämnar denne trogne Lanonandekson nya maktbefogenheter och utvidgad bestämmanderätt över planetariska ärenden. Systemhärskaren är också närvarande och tillstyrker i sitt tal dessa kungörelser.

Ett morontiatempel har tre delar: I mitten finns helgedomen för Paradisets Gåvoson. Till höger är den tidigare Planetprinsens, numera Planethärskarens säte; och när han är närvarande i templet är denne Lanonandekson synlig för de mera andliga individerna i den världen. Till vänster finns sätet för den tjänstgörande ledaren för de finaliter som är knutna till planeten.

Fastän det har talats om de planetariska templen såsom "kommande ned från himlen" transporteras i verkligheten inget egentligt material från systemhögkvarteret. Arkitekturen för vart och ett utarbetas i miniatyr i systemhuvudstaden, och

55:0.3 (621.3) Only those planets which attain existence in the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

55:0.4 (621.4) There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

- 55:0.5 (621.5) 1. The first or planetary stage.
- 55:0.6 (621.6) 2. The second or system stage.
- 55:0.7 (621.7) 3. The third or constellation stage.
- 55:0.8 (621.8) 4. The fourth or local universe stage.
- 55:0.9 (621.9) 5. The fifth or minor sector stage.
- 55:0.10 (621.10) 6. The sixth or major sector stage.
- 55:0.11 (621.11) 7. The seventh or superuniverse stage.

55:0.12 (621.12) At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. THE MORONTIA TEMPLE

55:1.1 (622.1) The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission, they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the "holy temple comes down upon earth." This event, signaling the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the new Planetary Sovereign and invests such a faithful Lanonandek Son with new powers and extended authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

55:1.2 (622.2) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finaliters attached to the planet.

55:1.3 (622.3) Although the planetary temples have been spoken of as "coming down from heaven," in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia

Morontiastryrkans Övervakare kommer senare med dessa godkända planer till planeten. Här börjar de tillsammans med de Ledande Fysiska Övervakarna att bygga morontiatemplet enligt specifikationerna.

Det genomsnittliga morontiatemplet har sittplats för omkring tre hundra tusen åskådare. Dessa ståtliga byggnader används inte för gudsdyrkan, skådespel eller för att ta emot informationsutsändningar; de är helgade för speciella ceremonier på planeten, sådana som: kommunikation med Systemhärskaren eller de Högsta, speciella visualiseringsceremonier avsedda att uppenbara personlighetsnärvaron av andevarelser samt för stilla kosmisk kontemplation. Skolorna för kosmisk filosofi håller här sina gradueringar, och här får också de dödliga i världen ta emot planetarisk erkänsla för högstående samhällstjänst och andra utomordentliga värk.

Ett sådant morontiatempel tjänar också som samlingsplats för att bevittna omvandlingen av levande dödliga till morontiatillvaron. Det beror på att omvandlingstemplet består av morontiamaterial som inte förstörs av det flammande skenet från den förtärande elden som så fullständigt förintar de dödligas fysiska kropp vilka däri upplever slutlig fusion med sin gudomliga Riktare. I en stor värld är dessa avfärdsflammar nästan ständiga, och då antalet omvandlingar tilltar tillhandahålls subsidiära, morontialla livshelgedomar i olika delar av planeten. Nyligen vistades jag i en värld långt i norr där tjugofem morontiahelgedomar fungerade.

I världar som ännu inte är stadgade, planeter utan morontiatempel, sker dessa fusionsblixtar mången gång i planetens atmosfär, dit en kandidats materiella kropp för omvandling lyfts upp av mellanvarelser och fysiska övervakare.

2. DÖD OCH OMVANDLING

Den naturliga, fysiska döden är inte en oundviklighet för de dödliga. Majoriteten av de avancerade evolutionära varelserna, medborgare i världar som befinner sig i det sista skedet av ljus och liv, dör inte; de omvandlas direkt från det köttsliga livet till morontiatillvaron.

Denna upplevelse av omvandling från det materiella livet till morontiatillståndet — den odödliga själens fusion med den inre Riktaren — blir allt vanligare i takt med planetens evolutionära framsteg. Till en början når endast några få dödliga i varje tidsålder det andliga framåtskridandets omvandlingsnivå, men då de Undervisande Sönernas efter varandra följande tidsåldrar börjar sker allt flera fusioner med Riktaren innan det allt längre livet för dessa framåtskridande dödliga är slut; och vid tiden för de Undervisande Sönernas avslutande mission är ungefär en fjärdedel av dessa storartade dödliga undantagna från den naturliga döden.

Längre fram under ljusets och livets tidsskede anar mellanvarelserna eller deras medarbetare att föreningen mellan själ och Riktare troligen närmar sig och meddelar detta till ödesväktarna, som i sin tur kommunicerar dessa uppgifter till den finalitgrupp inom vars behörighetsområde denne dödlige kan tänkas verka; därefter utges Planethärskarens påbud om att

Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia temple according to specifications.

55:1.4 (622.4) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

55:1.5 (622.5) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

55:1.6 (622.6) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

2. DEATH AND TRANSLATION

55:2.1 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

55:2.2 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

55:2.3 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary

den dödliga skall avsäga sig alla planetariska uppgifter, ta farväl av sin ursprungsvärld och bege sig till Planethärskarens inre tempel för att där invänta morontiaöverföring, omvandlingsblixten, från evolutionens materiella domän till det för-andliga framskridandets morontianivå.

När en sådan fusionskandidats familj, vänner och arbetskamrater har samlats i morontiatemplet placerar de sig runt mittplattformen där fusionskandidaterna vilar, samtidigt som dessa fritt samtalar med sina församlade vänner. En cirkel av himmelska personligheter emellan dem arrangeras för att skydda de materiella dödliga från verkan av de energier som förekommer i ögonblicket för "livsblixten", som befriar uppstigningskandidaten från det materiella köttets bojar och därmed gör allt det för en evolutionär dödlig som den naturliga döden gör för dem som därigenom befrias från köttet.

Många fusionskandidater kan samlas i det rymliga templet vid samma tid. Och hur vackert är inte detta tillfälle då de dödliga på detta sätt samlas för att bevitna sina älskades uppståndelse i andliga flammor, och vilken kontrast mot de tidigare tidsåldrarna då de dödliga måste överlämna sina döda att famnas av de jordiska elementen! Scenerna av gråt och klagan som kännetecknar tidigare epoker i människans evolution ersätts nu av hänryckt glädje och den mest upphöjda entusiasm när dessa dödliga som känner Gud tar ett tillfälligt farväl av sina kära, då dessa avlägsnas från sina materiella anknytningar av den förtärande storhetens och uppstigande härlighetens andliga lågor. I världar som har stadgats i ljus och liv är "begravningar" tillfällen av suprem glädje, djup tillfredsställelse och osägligt hopp.

Dessa framåtskridande dödligas själar fylls allt mera av tro, hopp och förvisning. Den anda som råder bland dem som har samlats runt omvandlingshelgedomen påminner om andan hos glädjefyllda vänner och släktingar som kan tänkas samlas vid gradueringstillfället för någon i sin grupp eller som kan komma samman för att bevitna överlämnandet av någon stor hedersbetygelse till en bland dem. Det vore avgjort till nytta om mindre avancerade dödliga blott kunde lära sig att betrakta den naturliga döden med något av denna gladlythet och sorglöshet.

Dödliga iakttagare kan inte se någonting av sina omvandlade kamrater efter fusionsblixten. Dessa omvandlade själar beger sig med Riktarttransport direkt till uppståndelsehallen i vederbörande morontiala träningsvärld. Dessa åtgärder som gäller omvandlingen av levande människovarelser till morontiavärlden övervakas av en ärkeängel som förordnades till denna värld den dag då den först etablerades i ljus och liv.

Vid den tid då en värld når det fjärde stadiet av ljus och liv lämnar mer än hälften av de dödliga planeten genom omvandling från de levandes krets. En sådan förminskning av döden fortsätter hela tiden, men jag vet inget system vars världar, även om de länge har varit etablerade i liv, vore helt fria från den naturliga döden som förfarande att frångåmma köttets bojar. Och tills ett sådant högt stadium i den planetariska evolutionen har uppnåtts överlag måste de morontiala träningsvärldarna i lokaluniversumet fortsätta att tjäna

Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

55:2.4 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the "life flash" which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

55:2.5 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, "funerals" are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

55:2.6 (623.6) The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number. And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

55:2.7 (624.1) Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to such a world on the day when it was first settled in light and life.

55:2.8 (624.2) By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and

som utbildnings- och kultursfärer för de evolverande morontiaframskridarna. Eliminering av döden är teoretiskt möjlig, men enligt mina iakttagelser har det ännu inte skett. Kanske en sådan situation kan nås fram till under de avlägsna tidsrymderna i de efterföljande epokerna i det sjunde stadiet av etablerat planetariskt liv.

De omvandlade själar från de etablerade sfärernas blomstrande tidsåldrar genomgår inte mansoniavärldarna. Inte heller vistas de som studerande i systemets eller konstellationens morontiavärldar. De genomgår ingen av morontialivets tidigare faser. De är de enda uppstigande dödliga som så närapå undgår morontiaöverföringen från materiell existens till semiandestatus. Sådana av Sonen upptagna dödligas första erfarenhet under uppstigningsskedet sker i tjänsteuppdragen i universumhögkvarterets framstegsvärldar. Och från dessa Salvingtons studievärldar beger de sig tillbaka som lärare till just de världar som de passerade, för att senare fortsätta inåt mot Paradiset längs den etablerade vägen för de dödligas uppstigning.

Om ni blott kunde besöka en planet i ett avancerat stadium av utveckling skulle ni snabbt förstå orsakerna till att det finns denna differentierade mottagning av uppstigande dödliga i mansoniavärldarna och de högre morontiavärldarna. Ni skulle genast förstå att varelser som går vidare från dessa högt evolverade sfärer är beredda att återuppta sin uppstigning till Paradiset långt före en genomsnittlig dödlig som kommer från en oordnad och efterbliven värld som Urantia.

Oberoende av från vilken planetarisk uppnåelsenivå människorna stiger upp till morontiavärldarna erbjuder de sju mansoniasfärerna rikligt med tillfällen att som lärare och studerande skaffa sig erfarenhet av allt det som de inte kunde gå igenom på grund av födelseplanetens avancerade status.

Universum tillämpar ofelbart dessa utjämningsförfaranden som är avsedda att garantera att ingen uppstigen skall berövas någonting som är väsentligt för hans uppstigningserfarenhet.

3. DE GYLLENE TIDSÅLDRARNA

Under denna ljusets och livets tidsålder blomstrar världen mer och mer under Planetärskarens faderliga styre. Vid denna tid framskrider världarna under den samlade styrkan av ett språk, en religion och på normala sfärer en enda ras. Denna tidsålder är emellertid inte fulländad. Dessa världar har fortfarande välutrustade sjukhus, hem för vården av de sjuka. Kvar finns ännu problemen med vård vid olycksfall och de oundvikliga skröpligheter som medföljer orkeslösheten vid hög ålder samt senilitetens störningar. Sjukdomarna har inte helt övervunnits, inte heller har jordens djur ännu fullt underkuvats; men sådana världar är som Paradiset i jämförelse med den primitiva människans första tider under tidsåldern före Planetprinsen. Ni skulle instinktivt beskriva en sådan värld — om ni plötsligt kunde transporteras till en planet som befinner sig i detta stadium av utveckling — som himlen på jorden.

Människornas styre fortsätter att fungera vid skötseln av materiella angelägenheter under hela denna

cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation. Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

55:2.9 (624.3) The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such *Son-seized* mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

55:2.10 (624.4) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55:2.11 (624.5) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

55:2.12 (624.6) The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. THE GOLDEN AGES

55:3.1 (624.7) During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

55:3.2 (625.1) Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age

tidsålder av relativ förkovran och fulländning. De allmänna aktiviteterna i en värld i första stadiet av ljus och liv vilken jag nyligen besökte finansierades med tiondeförfarandet. Varje vuxen arbetare — och alla arbetsföra medborgare arbetade med någonting — betalade tio procent av sin inkomst eller förmögenhetsökning till den offentliga statskassan, därifrån fördelningen skedde enligt följande:

1. Tre procent användes för att främja sanningen — vetenskap, undervisning och filosofi.

2. Tre procent ägnades skönheten — spel, socialt umgänge och konst.

3. Tre procent inriktades på godheten — samhällstjänst, altruism och religion.

4. En procent överfördes till försäkringsreserverna för risken av arbetsoförmåga som följd av olyckshändelse, sjukdom, ålderdom eller större olyckor omöjliga att förhindra.

Naturtillgångarna på denna planet förvaltades som samhällets tillgångar, som gemensam egendom.

Den högsta utmärkelse som förlänades en medborgare i denna värld var den "suprema tjänstens" orden, och det var den enda grad av erkänsla som någonsin gavs i morontiatemplet. Denna erkänsla visades dem som länge hade utmärkt sig i någon fas av övermateriella upptäckter eller planetarisk samhällstjänst.

Majoriteten av de samhälleliga och administrativa tjänsterna innehades gemensamt av en man och en kvinna. Det mesta av undervisningsarbetet utfördes också gemensamt; likaså sköttes alla juridiska förtroendeuppdrag av liknande associerade par.

I dessa storartade världar är den period då barnen föds inte särskilt utdragen. Det är inte det bästa att ha alltför många år mellan barnen i en familj. När barnen är nära varandra i ålder kan de bidra mycket mera till sin ömsesidiga fostran. I dessa världar utbildas de utomordentligt genom tävlingssystem för intensiv strävan efter olika bedrifter i de avancerade områdena och grenarna av sanningens, skönhetens och godhetens bemästrande. Det finns ingen risk för att det inte skulle finnas mycket ont, verkligt och potentiellt, även på dessa förhålligade sfärer, vilket är stimulerande för valet mellan sanning och förvillelse, gott och ont, synd och rättfärdighet.

Det finns emellertid ett visst ofrånkomligt handikapp i anslutning till de dödligas tillvaro på dessa avancerade evolutionära planeter. När en stadgad värld framskrider förbi det tredje stadiet av ljus och liv är alla uppstigna bestämda att, innan de uppnår den mindre sektorn, få någon form av tillfälligt uppdrag på en planet som genomgår evolutionens tidigare stadier.

Var och en av dessa på varandra följande tidsåldrar medför allt bättre resultat inom alla områden av planetariskt framåtskridande. I ljusets första tidsålder vidgades sanningsuppenbarelse till att omfatta universernas universums verksamhet, medan studiet av Gudomen under den andra tidsåldern innebär en strävan att få ett grepp om den växlande uppfattningen om Skaparsönernas natur, mission, verksamhet,

of relative progress and perfection. The public activities of a world in the first stage of light and life which I recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

55:3.3 (625.2) 1. Three per cent was expended in the promotion of truth — science, education, and philosophy.

55:3.4 (625.3) 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

55:3.5 (625.4) 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

55:3.6 (625.5) 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age, or unpreventable disasters.

55:3.7 (625.6) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

55:3.8 (625.7) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of "supreme service," being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

55:3.9 (625.8) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55:3.10 (625.9) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

55:3.11 (625.10) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55:3.12 (626.1) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission, ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

förbindelser, ursprung och bestämmelse, Gud den Sjufaldiges första nivå.

En planet av Urantias storlek, efter att ha blivit ganska väl etablerad, skulle ha omkring ett hundra administrativa undercentra. Dessa underordnade centra skulle ledas av en av följande grupper av kvalificerade administratörer:

1. Unga Materiella Söner och Döttrar som har hämtats från systemets högkvarter för att verka som assistenter till de regerande Adam och Eva.

2. De efterkommande till de semidödliga individerna i Planetprinsens stab vilka i vissa världar har avlats för denna och andra liknande uppgifter.

3. De direkta planetariska efterkommande till Adam och Eva.

4. Materialiserade mellanvarer som har blivit människolika.

5. Dödliga som till sin status är färdiga för fusion med Riktaren men som på egen begäran och på order av den Personaliserade Riktare som fungerar som universumledare, temporärt har undantagits från omvandling för att kunna fortsätta på planeten i vissa viktiga administrativa befattningar.

6. Speciellt utbildade dödliga från de planetariska skolorna för administration vilka även har fått motta den suprema tjänstens orden från morontiatemplet.

7. Vissa valda kommissioner bestående av tre vederbörligen kvalificerade medborgare som enligt direktiv av Planethärs-karen tidvis väljs av medborgarna för sin speciella förmåga att utföra något bestämt uppdrag som är nödvändigt inom den ifrågasvarande planetariska sektorn.

Det stora hinder som möter Urantia i fråga om att uppnå ljusets och livets höga planetariska bestämmelse ligger i problemen med sjukdom, degenerering, krig, olikfärgade raser och mångspråkighet.

Ingen evolutionär värld kan hoppas på att framskrida längre än till det första stadiet av etablering i ljuset innan den har uppnått ett språk, en religion och en filosofi. Om befolkningen hör till en och samma ras underlättas ett sådant uppnående storligen, men de många folkslagen på Urantia utesluter inte uppnåendet av högre stadier.

4. ADMINISTRATIVA OMFÖRDELNINGAR

Under de successiva stadierna av stadgad tillvaro gör de bebodda världarna underbara framsteg under den frivilliga Finalitkårens visa och sympatiska förvaltning; kåren består av uppstigna som har uppnått Paradiset och kommit tillbaka för att vårda sig om sina bröder i köttet. Dessa finaliter samarbetar aktivt med Treenighetens Undervisande Söner, men de påbörjar inte sitt egentliga deltagande i världens angelägenheter förrän morontiatemplet framträder på jorden.

Då Finalitkårens planetariska omvårdnad officiellt har inletts drar sig majoriteten av de himmelska skarorna tillbaka. Men de serafiska ödesväktarna fortsätter sin personliga verksamhet till fromma för de

55:3.13 (626.2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55:3.14 (626.3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55:3.15 (626.4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55:3.16 (626.5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55:3.17 (626.6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55:3.18 (626.7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55:3.19 (626.8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the morontia temple.

55:3.20 (626.9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55:3.21 (626.10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

55:3.22 (626.11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55:4.1 (626.12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who have come back to minister to their brethren in the flesh. These finaliters are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55:4.2 (626.13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to

framåtskridande dödliga i ljuset; i själva verket kommer dessa änglar i ständigt ökat antal under de stadgade tidsåldrarna, emedan större och större grupper av människor når den tredje kosmiska kretsen för den dödliges samordnade framsteg under det planetariska livsförloppet.

Detta är endast den första i raden av administrativa anpassningar i anslutning till utvecklingen av de på varandra följande tidsåldrarna med deras allt mera lysande resultat i de bebodda världarna allteftersom dessa framskrider från det första till det sjunde stadiet av stadgad tillvaro.

1. Det första stadiet av ljus och liv. En värld i detta första stadgade stadium administreras av tre regenter:

a. Planethärskaren, som inom kort får råd av den rådgivande Treenighetens Undervisande Son, som med all sannolikhet är ledaren för den sista kåren av dessa Söner med tjänstgöring på planeten.

b. Ledaren för den planetariska finalitkåren.

c. Adam och Eva som fungerar tillsammans för att förena Prinshärskarens och finalitledarens dubbla ledarskap.

Som tolkar för serafväktarna och finaliterna fungerar de befordrade och befriade mellanvarselerna. En av de sista åtgärder som Treenighetens Undervisande Söner vidtar under sin avslutande mission är att befria världens mellanvarselser och befordra (eller återbörda) dem till avancerad planetarisk status samt att utnämna dem till ansvarsfulla platser i den nya administrationen för den stadgade sfären. Sådana förändringar i vidden av människans synkrets har redan gjorts att de dödliga kan uppfatta dessa hittills osynliga kusiner från den adamiska regimens tidigaste tider. Detta möjliggörs av de slutliga upptäckterna inom de fysiska vetenskaperna i förbindelse med de Ledande Fysiska Övervakarnas utvidgade planetariska funktioner.

Systemhärskaren har behörighet att befria mellanvarselser från deras uppdrag när som helst efter det första stadgade stadiet, så att de med hjälp av Livsbärare och fysiska övervakare kan bli som morontiamänniskor och påbörja sin uppstigning till Paradiset efter att ha fått Riktare.

Under det tredje stadiet och därefter tjänstgör fortfarande en del mellanvarselser, huvudsakligen som kontaktpersonligheter för finaliterna, men för varje nytt stadium av ljus och liv ersätter nya klasser av förbindelsepersonligheter i stor utsträckning mellanvarselerna; mycket få av dessa stannar någonsin kvar utöver det fjärde stadiet av ljus. Det sjunde stadiet bevitnar de första absonita omvårdarnas ankomst från Paradiset för att tjäna i stället för vissa universumvarselser.

2. Det andra stadiet av ljus och liv. Denna epok kännetecknas i världarna av ankomsten av en Livsbärare som blir frivillig rådgivare till de planetariska regenterna beträffande de fortsatta strävandena att rena och stabilisera det dödliga släktet. Sålunda tar livsbärarna aktivt del i människosläktets fortsatta evolution — fysiskt, socialt och ekonomiskt. Sedan utsträcker de sin övervakning till en ytterligare rening av

the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627.1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627.2) 1. *The first stage of light and life.* A world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627.3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627.4) b. The chief of the planetary corps of finaliters.

55:4.7 (627.5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finaliters.

55:4.8 (627.6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finaliters are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission is to liberate the midways of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627.7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

55:4.10 (627.8) In the third and subsequent stages, some of the midways are still functioning, chiefly as contact personalities for the finaliters, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midways; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627.9) 2. *The second stage of light and life.* This epoch is signalized on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of

människosläktet genom en drastisk eliminering av de efterblivna och seglivade kvarlevorna av en underlägsen potential av intellektuell, filosofisk, kosmisk och andlig natur. De som planerar och planterar livet i en värld avsedd att bebos är fullt kompetenta att ge råd åt de Materiella Sönerna och Döttrarna som har full och obestridd behörighet att rena det evolverande släktet från alla skadliga inflytelser.

Från det andra stadiet vidare under hela utvecklingsskedet för en stadgad planet tjänar de Undervisande Sönerna som rådgivare till finaliterna. Under dessa uppdrag tjänar de som frivilliga och inte enligt förordnande; och de tjänar uteslutande hos finalitkåren, förutom att de med Planethärskarens tillstånd kan fås som rådgivare till den Planetariska Adam och Eva.

3. Det tredje stadiet av ljus och liv. Under denna epok börjar de bebodda världarna på ett nytt sätt värdesätta Dagarnas Forna, den andra fasen av Gud den Sjufaldige, och representanterna för dessa superuniversumets härskare knyter nya förbindelser till den planetariska administrationen.

Under varje efterföljande tidsålder av stadgad tillvaro fungerar finaliterna i allt flera och mera omfattande avseenden. Det råder en nära arbetsgemenskap mellan finaliterna, Aftonstjärnorna (överänglarna) och Treenighetens Undervisande Söner.

Under denna eller följande tidsålder knyts en Undervisande Son assisterad av en kvartett av omvårdande andar till den valda, dödliga, ledande verkställaren, som nu associeras med Planethärskaren för att tillsammans med honom gemensamt administrera världens angelägenheter. Dessa dödliga, ledande verkställare tjänar under tjugofem år enligt planetens tid, och det är denna nya utveckling som gör det lätt för de Planetariska Adam och Eva att under följande tidsålder få frigörelse från den värld där de har haft sitt långvariga förordnande.

Kvartetten av omvårdande andar består av: serafernas ledare på ifrågavarande sfär, superuniversumets sekonafrådgivare, ärkeängeln för de dödliga omvandling samt den omniaf som verkar som personlig representant för den Förordnade Vakten stationerad i systemhögkvarteret. Dessa rådgivare erbjuder emellertid aldrig sina råd oombedda.

4. Det fjärde stadiet av ljus och liv. Treenighetens Undervisande Söner uppträder i nya roller i världarna. Assisterade av de av de skapade treenigade sönerna som så länge har varit associerade med deras klass kommer de nu till världarna som frivilliga handledare och rådgivare till Planethärskaren och hans medarbetare. Dessa par — Paradis-Havona-treenigade söner och uppstigna-treenigade söner — representerar skilda universumsvinklar och olika personliga erfarenheter vilket är till stor nytta för planeternas regenter.

Efter denna tidsålder kan de Planetariska Adam och Eva när som helst anhålla hos Härskar-Skaparsonen om befrielse från de planetariska uppgifterna för att påbörja sin uppstigning till Paradiset; eller de kan stanna kvar på planeten som ledare för den, i ett allt andligare samhälle, nyligen uppkomna klass som består av avancerade dödliga som stävar efter att förstå finaliternas filosofiska läror framförda av de

the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627.10) From the second stage on throughout the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finalizers. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finalizer corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628.1) 3. *The third stage of light and life.* During this epoch the inhabited worlds arrive at a new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628.2) In each succeeding age of settled existence the finalizers function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finalizers, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628.3) During this or the following age a Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

55:4.16 (628.4) The ministering-spirit quartettes consist of: the seraphic chief of the sphere, the superuniverse seraphic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

55:4.17 (628.5) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples — Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons — represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

55:4.18 (628.6) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finalizers portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now

Lysande Aftonstjärnorna som nu har förordnats till dessa världar för att samarbeta i par med sekonaferna från superuniversumets högkvarter.

Finaliterna är i huvudsak sysselsatta med att sätta igång de nya och övermateriella aktiviteterna i samhället — sociala, kulturella, filosofiska, kosmiska och andliga. Så vitt vi kan se kommer de att fortsätta denna omvårdnad långt in i den sjunde epoken av evolutionär stabilitet, då de möjligen beger sig vidare för verksamhet i yttre rymden; varefter vi antar att deras platser möjligen intas av absonita varelser från Paradiset.

5. Det femte stadiet av ljus och liv. Omvandlingarna i detta stadium av stadgad tillvaro gäller nästan helt de fysiska områdena och berör i främsta rummet de Ledande Fysiska Övervakarna.

6. Det sjätte stadiet av ljus och liv bevitnar utvecklingen av nya funktioner i världens sinnesströmkretsar. Kosmisk visdom verkar bli en viktig del av sinnesomvårdnaden i universumet.

7. Det sjunde stadiet av ljus och liv. Tidigt under den sjunde epoken får Treenighetens Undervisande Son, som fungerar som rådgivare till Planethärsken, sällskap av en frivillig rådgivare utsänd av Dagarnas Forna, och senare utökas de med en tredje rådgivare som kommer från superuniversumets Supreme Verkställare.

Under denna epok, om inte tidigare, befrias Adam och Eva alltid från sina planetariska förpliktelser. Om det finns en Materiell Son i finalitkåren kan han bli associerad med den dödliga ledande verkställaren, och ibland anmäler sig en Melchisedek att fungera som frivillig i denna bemärkelse. Om det finns en mellanvarsel bland finaliterna befrias omedelbart alla som hör till den klassen och som finns kvar på planeten.

Sedan en Planetarisk Adam och Eva har befriats från sitt uppdrag som har spånt över tidsåldrar kan de välja någon av följande levnadsbanor:

1. De kan förskaffa sig planetarisk befrielse och omedelbart från universumets högkvarter påbörja livsskedet som för till Paradiset, varvid de får Tankeriktare vid slutet av sin morontiaerfarenhet.

2. Mycket ofta får en Planetarisk Adam och Eva Riktare medan de tjänar i en värld stadgad i ljuset samtidigt med att några av deras importerade renrasiga barn, som frivilligt har anmält sig för en period av planetarisk tjänst, får Riktare. Senare kan de alla bege sig till universumets högkvarter och där påbörja sitt paradislivsskede.

3. En Planetarisk Adam och Eva kan välja — likt Materiella Söner och Döttrar från systemhuvudstaden — att bege sig direkt till midsonitvärlden för en kort vistelse för att där få sina Riktare.

4. De kan besluta att återvända till systemhögkvarteret för att där för en tid fungera som medlemmar av den högsta domstolen, efter vilken tjänst de får Riktare och börjar sin uppstigning till Paradiset.

5. De kan välja att från sina administrativa plikter bege sig tillbaka till sin födelsevärld för att tjäna som lärare för en period och bli bebodda av Riktare vid tiden

assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

55:4.19 (628.7) The finaliters are chiefly engaged in initiating the new and supermaterial activities of society — social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonite beings from Paradise.

55:4.20 (628.8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

55:4.21 (628.9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

55:4.22 (628.10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (629.1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive, and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster

för överföringen till universumets högkvarter.

Under alla dessa epoker utövar de importerade assisterande Materiella Sönerna och Döttrarna ett oerhört stort inflytande på den framåtskridande sociala och ekonomiska ordningen. De är potentiellt odödliga, åtminstone tills de väljer att bli människolika, få Riktare och påbörja färden mot Paradiset.

I de evolutionära världarna måste en varelse bli människolik för att få Tankeriktare. Alla uppstigna medlemmar av de Dödligas Finalitkår har varit bebodda av Riktare och har fusionerat med dem utom seraferna, och de blir bebodda av Fadern genom en annan typ av ande när de upptas i denna kår.

5. DEN MATERIELLA UTVECKLINGENS

HÖJDPUNKT

Dödliga varelser som lever i en isolerad värld som har drabbats av synd, domineras av ondska och kännetecknas av egennytta, såsom Urantia, kan knappast föreställa sig den fysiska fulländning, intellektuella uppnåelse och andliga utveckling som kännetecknar dessa avancerade evolutionsepoker på en syndfri sfär.

De avancerade stadierna i en värld etablerad i ljus och liv representerar höjdpunkten i den evolutionära materiella utvecklingen. I dessa kultiverade världar finns inte längre lättjan och motsättningarna från de tidigare primitiva tidsåldrarna. Fattigdomen och den sociala ojämlikheten är nästan helt borta, degenereringen har försvunnit och brottslighet förekommer sällan. Vansinnet har praktiskt taget upphört att existera och svagsinnet har så gott som försvunnit.

Dessa världars ekonomiska, sociala och administrativa status är av hög och fulländad klass. Vetenskap, konst och näringsliv blomstrar, och samhället är en smidigt fungerande mekanism som representerar en hög materiell, intellektuell och kulturell nivå. Näringslivet har till stor del inriktats på att tjäna de högre syftena i en sådan utomordentlig civilisation. Det ekonomiska livet i en dylik värld har blivit etiskt.

Krig är något som hör till historien, och det finns inte längre några arméer eller polisstyrkor. Förvaltningen försvinner gradvis. Självkontrollen gör så småningom de lagar som människorna har instiftat föråldrade. Omfattningen av den offentliga förvaltningen och de lagstadgade bestämmelserna, under mellanskedet i en avancerande civilisation, står i omvänd proportion till moralen och andligheten hos medborgarna.

Skolorna är betydligt bättre och ägnar sig åt att träna sinnet och vidga själen. Konstcentren är utsökta och musikens organisationer ypperliga. Templen för gudsdyrkan och de tillhörande skolorna för filosofi och erfarenhetsmässig religion är skapelser av skönhet och storslagenhet. Friluftsscenerna för gudstjänstsamlingar är lika sublimerade i sin konstnärliga enkelhet.

Utrymmena för tävlingar, humor och andra faser av individuella och gruppvisa aktiviteter är väl tilltagna och ändamålsenliga. Ett speciellt särdrag i

indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a tremendous influence on the progressing social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

55:5.2 (629.11) The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

55:5.3 (629.12) The economic, social, and administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

55:5.4 (630.1) War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

55:5.5 (630.2) Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

55:5.6 (630.3) The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the

tävlingsaktiviteterna i en sådan högt kultiverad värld gäller individens och gruppernas strävan att utmärka sig inom kosmologins vetenskaper och filosofier. Litteraturen och vältaligheten blomstrar, och språket har så förbättrats att det symboliserar begrepp lika väl som uttrycker idéer. Livet är uppfriskande enkelt; människan har till slut koordinerat en hög grad av mekanisk utveckling med en inspirerande intellektuell nivå och har överskuggat båda med ett utsökt andligt uppnående. Strävan efter lycka är en upplevelse av glädje och tillfredsställelse.

6. DEN ENSKILDE DÖDLIGE

Då världarna avancerar i sin etablerade status av ljus och liv blir samhället allt mera fridfullt. Individen har blivit mera altruistisk och broderlig fast inte mindre oberoende eller mindre hängiven sin familj.

På Urantia, och sådana ni är, kan ni föga uppskatta den avancerade ställningen och progressiva naturen hos de upplysta släktena i dessa fulländade världar. Dessa människor utgör blomningen av de evolutionära raserna. Men sådana varelser är fortfarande dödliga; de fortsätter att andas, äta, sova och dricka. Detta storartade utvecklingsresultat är inte himlen, men det ger en sublim försmak av de gudomliga världarna under uppstigningen till Paradiset.

I en normal värld har människosläktets biologiska livsduglighet för länge sedan under tidsepokerna efter Adam lyfts till en hög nivå; och nu fortsätter människans fysiska evolution från tidsålder till tidsålder under hela den stadgade tidsperioden. Både syn- och hörselområdet utvidgas. I detta skede har befolkningen blivit oförändrad till antalet. Förökningen regleras enligt planetariska behov och medfödda ärftliga egenskaper: De dödliga på en planet under denna tidsålder indelas i mellan fem och tio grupper, och de lägre grupperna tillåts skaffa sig endast hälften så många barn som de högre. Den fortsatta förbättringen av ett sådant storartat släkte under hela skedet av ljus och liv är till stor del en fråga om selektiv reproduktion av de rasliga anlag som uppvisar högrestående egenskaper av en social, filosofisk, kosmisk eller andlig natur.

Riktarna fortsätter att anlända så som under tidigare evolutionära tidsskeden, och under epokenas förlopp kan dessa dödliga allt bättre kommunicera med Fadersfragmentet i sitt inre. Under de första och förändliga stadierna av utveckling fungerar de biträdande sinnesandarna fortfarande. Den Heliga Anden och änglarnas omvårdnad är ännu effektivare allteftersom de på varandra följande epokerna av stabiliserat liv upplevs. Under det fjärde stadiet av ljus och liv förefaller de avancerade dödliga att uppleva en ansevärd grad av medveten kontakt med Härskarandens andenärvaro i superuniversumets förvaltningsområde, samtidigt som filosofin inom en sådan värld är fokuserad på en strävan att förstå de nya uppenbarelserna om Gud den Supreme. Mer än hälften av människoinvånarna på planeter med denna avancerade ställning upplever omvandling till morontiatillståndet från de levandes skara. Alldeles så, "allt gammalt försvinner, se, allting blir nytt".

Vi förstår att den fysiska evolutionen har nått sin fulländning vid slutet av den femte epoken under ljusets

competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last coordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has overshadowed both with an exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

6. THE INDIVIDUAL MORTAL

^{55:6.1 (630.4)} As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

^{55:6.2 (630.5)} On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

^{55:6.3 (630.6)} On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

^{55:6.4 (630.7)} The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, "old things are passing away; behold, all things are becoming new."

^{55:6.5 (631.1)} We conceive that physical evolution will have attained its full development by the end of the fifth epoch

och livets skede. Vi noterar att de övre gränserna för den andliga utveckling som är förenad med det evolverande människosinnet bestäms av de förenade morontiavärdenas och kosmiska betydelsernas nivå, där fusion med Riktaren sker. Men beträffande visdomen antar vi, fastän vi verkligen inte vet, att det aldrig kan finnas en gräns för den intellektuella evolutionen och uppnåendet av visdom. I en sjunde stadets värld kan visdomen uttömma de materiella potentialerna, gå över i måta-insikt och slutligen rentav få kännning av den absonita storslagenheten.

Vi observerar att människorna i dessa högt evolverade världar som länge har befunnit sig i sjunde stadiet lär sig fullständigt lokaluniversumets språk innan de omvandlas; jag har besökt några mycket gamla planeter där abandonter lärde de äldre dödliga superuniversumets språk. I dessa världar har jag iakttagit den teknik med vilken de absonita personligheterna gör finaliternas närvaro i morontiatemplet synlig.

Detta är berättelsen om det storartade målet för de dödligas strävan i de evolutionära världarna; allt detta sker redan innan människorna påbörjar sitt morontiaskede; all denna strålade utveckling kan uppnås av materiella dödliga i bebodda världar, det allra första stadiet i den ändlösa och ofattbara karriären av uppstigning till Paradiset och uppnående av gudomligheten.

Men kan ni ens föreställa er hurdana de evolutionära dödliga ar som nu kommer upp från världar som länge har existerat i den sjunde epoken av stabiliserat ljus och liv? Det är sådana som dessa som far till morontiavärldarna kring lokaluniversumets högkvarter för att där påbörja sitt uppstigningsskede.

Om de dödliga på den förvirrade Urantia blott kunde se en av dessa mera avancerade världar som länge har varit stabiliserade i ljus och liv skulle de aldrig mera ifrågasätta visdomen i den evolutionära planen för skapelsen. Även om det inte fanns något framtida evigt framåtskridande för de skapade, skulle dock de dödliga släktenas lysande evolutionära resultat i dessa stabiliserade världar av fulländat uppnående utgöra ett fullt tillräckligt berättigande för skapandet av människan i tidens och rymdens världar.

Vi funderar ofta: Om storuniversum etablerades i ljus och liv, skulle då dessa utomordentliga dödligas bestämmelse fortfarande vara Finalitkåren? Men det vet vi inte.

7. DET FÖRSTA ELLER PLANETARISKA STADIET

Denna epok sträcker sig från morontiatemplets framträdande vid det nya planetariska högkvarteret till den tid då hela systemet stabiliserar sig i ljus och liv. Denna tidsålder öppnas av Treenighetens Undervisande Söner vid slutet av deras följd av världsmissioner, då Planetprinsen enligt mandat av Paradisets Gåvoson för den sfären och i dennes personliga närvaro upphöjs till Planethärskare. Samtidigt därmed påbörjar finaliterna sin aktiva delaktighet i de planetariska angelägenheterna.

Till det yttre och synligt framträder den Materiella Sonen och Dottern, de Planetariska Adam och Eva,

of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom: While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to intellectual evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

55:6.6 (631.2) We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandoners were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finaliters in the morontia temple.

55:6.7 (631.3) This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

55:6.8 (631.4) But can you possibly imagine what sort of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

55:6.9 (631.5) If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

55:6.10 (631.6) We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

55:7.1 (631.7) This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of Planetary Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finaliters inaugurate their active participation in planetary affairs.

55:7.2 (632.1) To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light

som de egentliga härskarna eller ledarna för en sådan värld som har stabiliserats i ljus och liv. Finaliterna är osynliga, så som även Prins-Härskaren, utom i morontiatemplet. De egentliga och konkreta överhuvudena för den planetariska regimen är därför den Materiella Sonen och Dottern. Det är vetenskapen om dessa arrangemang som har gett prestige åt idén om kungar och drottningar överallt i universums världar. Kungar och drottningar är en mycket lyckad lösning under dessa idealiska förhållanden, då en värld har till sitt förfogande dessa höga personligheter som kan verka för ännu högre men osynliga härskares räkning.

När ett sådant skede uppnås i er värld kommer utan tvivel Makiventa Melkisedek, som nu är ställföreträdande Planetprins på Urantia, att inta platsen som Planethärskare; och i Jerusem har man länge antagit att han kommer att åtföljas av en son och en dotter till Urantias Adam och Eva. De finns nu i Edentia som skyddslingar till de Högsta i Norlatiadek. Dessa Adams barn kunde sålunda tjäna på Urantia tillsammans med Melkisedekhärskaren emedan de berövades sin förmåga att föröka sig för nästan 37.000 år sedan vid den tid då de gav upp sina materiella kroppar på Urantia som förberedelse för överföringen till Edentia.

Denna stadgade tidsålder fortsätter och fortsätter tills varje bebodd planet i systemet uppnår det stabiliserade skedet, och sedan när den yngsta världen — den som sist uppnår ljus och liv — har upplevt denna stadga under tusen år enligt systemtid övergår hela systemet till stabiliserad status, och de enskilda världarna förs in i systemepoken av ljusets och livets tidsskede.

8. DET ANDRA ELLER SYSTEMSTADIET

När ett helt system blir stadgat i liv tar en ny form av förvaltning sin början. Planethärskarna blir medlemmar av systemkonklaven, och detta nya administrativa organ utövar den högsta makten under Konstellationsfädernas vetorätt. Ett sådant system av bebodda världar blir praktiskt taget självstyrande. Systemets lagstiftande församling bildas i högkvartersvärlden, och varje värld sänder sina tio representanter till den. Domstolar etableras nu i systemhuvudstäderna, och endast besvär förs till universumets högkvarter.

Då systemet har stabiliserats blir den Befullmäktigade Vakten, representanten för superuniversumets Supreme Verkställare, frivillig rådgivare till systemets högsta domstol och den nya lagstiftande församlingens egentliga ordförande.

Sedan ett helt system har stadgats i ljus och liv byts Systemhärskarna inte längre. En sådan härskare stannar ständigt som överhuvud för sitt system. De biträdande härskarna fortsätter att bytas så som under tidigare tidsåldrar.

Under denna epok av stabilisering kommer midsoniter för första gången från de världar där de vistas vid universumets högkvarter för att verka som rådgivare vid de lagstiftande församlingarna och de lagtillämpande domstolarna. Dessa midsoniter är också sysselsatta med strävanden att inplantera nya måtbetydelser av supremt värde i de undervisningsföretag

and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finaliters are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

55:7.3 (632.2) When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicegerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusem that he will be accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

55:7.4 (632.3) This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

55:8.1 (632.4) When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only appeals are taken to the universe headquarters.

55:8.2 (632.5) With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

55:8.3 (632.6) After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

55:8.4 (632.7) During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor

som de stödjer tillsammans med finaliterna. Vad de Materiella Sönerna gjorde för de dödligas raser i biologiskt bemärkelse, det gör midsoniterna nu för dessa enade och förhålligade människor inom filosofins och det förändrigade tänkandets ständigt framskridande områden.

I de bebodda världarna bli de Undervisande Sönerna frivilliga medarbetare till finaliterna, och dessa samma Undervisande Söner åtföljer också finaliterna till mansoniavärldarna när dessa sfärer inte längre skall användas som differentierade mottagningsvärldar sedan hela systemet har stabiliserats i ljus och liv; åtminstone gäller detta vid den tid då hela konstellationen har evoluerat på detta sätt. Men det finns inga grupper som har avancerat så långt i Nebadon.

Vi har inte tillstånd att uppenbara arten av de finaliters arbete vilka kommer att övervaka dessa änyo invigda mansoniavärldar. Ni har emellertid blivit informerade om att det överallt i universerna finns olika typer av intelligenta skapade varelser som inte har beskrivits i dessa berättelser.

Och nu då systemen, det ena efter det andra, blir stabiliserade i ljuset tack vare framstegen i de världar som de består av, kommer den tid då det sista systemet i en viss konstellation uppnår stabilisering och universumets administratörer — Mästarsonen, Dagarnas Förenande och den Klara Morgonstjärnan — anländer till konstellationens huvudstad för att proklamera de Högsta som de obetingade härskarna över den nyligen fulländade familjen av ett hundra stadgade system av bebodda världar.

9. DET TREDJE ELLER KONSTELLATIONSSTADIET

Förenandet av en hel konstellation av stadgade system åtföljs av nyfördelningar av den verkställande makten och ytterligare omfördelningar inom universumets administration. Denna epok bevitnar avancerade resultat i varje bebodd värld men kännetecknas i synnerhet av nyanpassningar i konstellationens högkvarter, med betydande förändringar i förhållandet både till systemövervakningen och till lokaluniversumets styrelse. Under denna tidsålder överförs många konstella-tions- och universumaktiviteter till systemhuvudstäderna, och superuniversumets representanter knyter nya och intimare förbindelser med planeternas, systemens och universumets härskare. Samtidigt med dessa nya förbindelser etablerar sig vissa av superuniversumets administratörer i konstellationshuvudstäderna som frivilliga rådgivare till de Högsta Fäderna.

När en konstellation sålunda har stabiliserats i ljus upphör den lagstiftande funktionen, och Systemhärskarnas hus, som leds av de Högste, träder i stället. För första gången står dylika administrativa grupper nu i direkt kontakt med superuniversumets styrelse i ärenden som gäller förhållanden med Havona och Paradiset. I övrigt förblir konstellationen relaterad till lokaluniversumet såsom tidigare. Från det ena stadiet till det andra under det stadgade livet fortsätter univitaterna att administrera konstellationens morontiaavärldar.

jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

55:8.5 (633.1) On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

55:8.6 (633.2) We are not permitted to reveal the nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

55:8.7 (633.3) And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

55:9.1 (633.4) The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

55:9.2 (633.5) When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univitatia continue to administer the constellation morontia worlds.

Under tidsåldrarnas förlopp tar Konstellationsfäderna över mer och mer av de detaljerade administrativa eller övervakande funktioner som tidigare var koncentrerade till universumets högkvarter. Då de uppnår det sjätte stadiet av stabilisering har dessa enade konstellationer nått en ställning av närapå fullständig autonomi. Öppnandet av det sjunde stadiet av stadgad tillvaro kommer utan tvivel att bevitna upphöjandet av dessa härskare till den sanna värdighet som anges av deras namn, de Högsta. I alla avseenden står konstellationerna då i direkt kontakt med superuniversumets härskare, medan lokaluniversumets styrelse utvidgas till att överta ansvaret för nya uppgifter i storuniversum.

10. DET FJÄRDE ELLER LOKALUNIVERSUMETS

STADIUM

När ett universum blir stabiliserat i ljus och liv svänger det snart in i superuniversumets etablerade strömkretsar och Dagarnas Forna proklamerar grundandet av det suprema rådet med obegränsad behörighet. Detta nya styrande organ består av de ett hundra Dagarnas Trogna under ledning av Dagarnas Förenande, och som första åtgärd erkänner detta suprema råd Mästar-Skaparsonens överhöghet.

Universumets administration är, i den mån den berör Gabriel och Fader Melkisedek, helt oförändrad. Detta råd med obegränsad behörighet befattar sig i huvudsak med de nya problem och nya förhållanden som kommer sig av den avancerade ställningen i ljus och liv.

Den Biträdande Inspektören mobiliserar nu alla Förordnade Vakter för att av dem bilda stabiliseringskåren för lokaluniversumet och ber Fader Melkisedek att med sig dela övervakningen av den. Och nu förordnas för första gången en kår av Inspirerade Treenighetsandar till tjänst hos Dagarnas Förenade.

Då ett helt lokaluniversum stabiliseras i ljus och liv medför det djupgående omställningar i hela administrationsplanen, från de enskilda bebodda världarna till universumets högkvarter. Nya kontaktförhållanden sträcker sig ned till konstellationerna och systemen. Lokaluniversumets Moderande upplever nya förbindelserelationer med superuniversumets Härskarande, och Gabriel etablerar direkt kontakt med Dagarnas Forna avsedd att vara i funktion då Mästarsonen eventuellt är borta från högkvarteretsvärlden.

Under denna och de följande tidsåldrarna fortsätter Administratörsonsorna att fungera som domperiodens domare, medan ett hundra av dessa Paradisets Avonalsöner bildar den Klara Morgonstjärnans nya höga råd i universumets huvudstad. Senare och på anmodan av Systemhärskarna blir en av dessa Administratörsooner suprem rådgivare i varje lokalsystem och stationerad i dess högkvarteretsvärld tills det sjunde stadiet av enande uppnås.

Under denna epok är Treenighetens Undervisande Söner frivilliga rådgivare inte endast till Planethärskarna, utan i grupper om tre tjänar de på samma sätt även Konstellationsfäderna. Till sist finner dessa Söner sin

55:9.3 (633.6) As the ages pass, the Constellation Fathers take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

55:10.1 (634.1) When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority*. This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

55:10.2 (634.2) The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

55:10.3 (634.3) The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization corps of the local universe* and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find

plats i lokaluniversumet, ty vid denna tid förflyttas de från den lokala skapelsens förvaltningsområde och förordnas till tjänst vid det suprema rådet med obegränsad behörighet.

För första gången erkänner finalitkåren nu domsrätten som utövas av en utanför Paradiset befintlig auktoritet, nämligen det suprema rådet. Hittills har finaliterna inte erkänt något överinseende från denna sida om Paradiset.

Skaparsönerna i sådana stadgade universer vistas en stor del av sin tid i Paradiset och dess tillhörande världar samt i rådpågning med de talrika finalitgrupper som tjänar överallt i den lokala skapelsen. På detta sätt finner Mikael som människa ett fullständigare broderskapsförhållande till de förhålligade finalitdödliga.

Spekulationer om dessa Skaparsöners funktion i samband med de yttre universer som nu undergår en preliminär hopsamling är helt fåfänga. Men vi ägnar oss alla åt sådana överväganden från tid till annan. Då detta fjärde stadium av utveckling uppnås blir Skaparsonen administrativt fri; den Gudomliga Omvårdaren förenar allt mera sin verksamhet med superuniversumets Härskarande och den Oändlige Anden. Det ser ut att utvecklas ett nytt och sublimt förhållande mellan Skaparsonen, den Skapande Anden, Aftonstjärnorna, de Undervisande Sönerna och den ständigt ökande finalitkåren.

Om Mikael en gång lämnade Nebadon skulle Gabriel utan tvivel bli högsta administratör med Fader Melkisedek som sin medarbetare. Samtidigt skulle en ny status tilldelas alla klasser av permanenta medborgare, såsom Materiella Söner, univitatier, midsoniter, susatier och med Anden fusionerade dödliga. Men så länge som evolutionen fortsätter behövs serafer och ärkeänglar i universumets administration.

Vi är emellertid övertygade om två detaljer i våra spekulationer: Om Skaparsönerna är bestämda till de yttre universerna kommer de Gudomliga Omvårdarna utan tvivel att åtfölja dem. Vi är lika säkra på att Melkisedekarna skall stanna i de universer där de har sitt ursprung. Vår uppfattning är att Melkisedekarna är bestämda att spela allt ansvarsfullare roller i lokaluniversumets styrelse och administration.

11. DE MINDRE OCH STÖRRE SEKTORERNAS

STADIER

Superuniversumets mindre och större sektorer figurerar inte direkt i planen för stabiliserandet i ljus och liv. Detta evolutionära framskridande gäller i första hand lokaluniversumet som en enhet och berör endast beståndsdelarna i ett lokaluniversum. Ett superuniversum stabiliseras i ljus och liv när alla de lokaluniverser som det består av är sålunda fulländade. Men inget av de sju superuniverserna har nått en framstegsnivå som ens närmar sig detta.

Den mindre sektorns tidsålder. Så långt vi kan se av våra observationer har det femte eller den mindre sektorns stadium av stabilisering att göra uteslutande med den fysiska statusen och jämsides därmed inkopplandet av de ett hundra associerade

their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the ever-increasing finaliter corps.

55:10.10 (635.1) If Michael should ever leave Nebadon, Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitatia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

55:10.11 (635.2) We are, however, satisfied regarding two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

55:11.1 (635.3) Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

55:11.2 (635.4) *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established

lokaluniverserna i superuniversumets etablerade strömkretsar. Uppenbarligen berörs endast styrkecentren och deras medarbetare av dessa omgrupperingar av den materiella skapelsen.

Den större sektorns tidsålder. Beträffande det sjätte stadiet eller den större sektorns stabilisering kan vi endast göra antaganden eftersom ingen av oss har bevitnat en sådan händelse. Trots det kan vi dra slutsatser om många av de administrativa och andra omställningar som antagligen skulle åtfölja en sådan avancerad status i de bebodda världarna och deras universumgrupperingar.

Emedan den mindre sektorns status har att göra med jämbördig fysisk jämvikt sluter vi oss till att den större sektorns enande kommer att beröra vissa nya intellektuella uppnåelsenivåer, möjligen en del avancerade resultat inom den suprema förståelsen av kosmisk visdom.

Vi drar våra slutsatser beträffande de omställningar som antagligen ansluter sig till uppnåendet av hittills uppnådda nivåer i evolutionärt framåtskridande genom att observera resultaten av dessa uppnådda mål i de enskilda världarna och i erfarenheterna hos enskilda dödliga som lever på dessa äldre och högt utvecklade sfärer.

Det må göras klart att de administrativa mekanismerna eller förvaltningsförfarandena i ett universum eller superuniversum inte på något sätt kan begränsa eller fördröja den evolutionära utvecklingen eller det andliga framskridandet på en enskild bebodd planet eller någon enskild dödligs utveckling på en sådan sfär.

I en del av de äldre universerna finner vi världar som har stabiliserats i det femte och sjätte stadiet av ljus och liv — till och med långt in i den sjunde epoken — vilkas lokalsystem ännu inte är stadgade i ljuset. Yngre planeter kan fördröja systemets enande, men detta hindrar inte det minsta framstegen i en äldre och avancerad värld. Inte heller kan miljömässiga begränsningar ens i en isolerad värld omintetgöra den enskilde dödliges personliga uppnåelse; Jesus från Nasaret uppnådde, som en människa bland människorna, personligen ljusets och livets status för över ett tusen niohundra år sedan på Urantia.

Genom att observera vad som händer i de sedan länge stabiliserade världarna kan vi dra ganska tillförlitliga slutsatser beträffande vad som kommer att ske när ett helt superuniversum stadgas i ljuset, även om vi inte kan göra några säkra antaganden vad beträffar stabiliseringen av de sju superuniverserna.

12. DET SJUNDE ELLER SUPERUNIVERSUMSTADIET

Vi kan inte bestämt förutsäga vad som skulle hända när ett superuniversum stabiliseras i ljus då en sådan händelse aldrig har inträffat. Av Melkisedekarnas undervisning, vilken aldrig har blivit motsagd, drar vi den slutsatsen att omfattande förändringar skulle företas inom hela organisationen och administrationen av varje enhet i skapelserna i tid och rymd, allt från de bebodda världarna till superuniversumets högkvarter.

circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

55:11.3 (635.5) The major sector age. Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and their universe groupings.

55:11.4 (635.6) Since the minor sector status has to do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

55:11.5 (635.7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635.8) Let it be made clear that the administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635.9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636.1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE STAGE

55:12.1 (636.2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse

I allmänhet tror man att de av de skapade treenigade söner, som annars inte är bundna till tjänst, i stort antal skall samlas till högkvarteren och huvudstäderna i olika delar av de stabiliserade superuniverserna. Detta kan vara en förberedelse för yttre rymdens varelser, vilka man väntar sig att en gång skall anlända, på sin väg in till Havona och Paradiset, men det vet vi verkligen inte.

Om och när ett superuniversum stabiliserades i ljus och liv tror vi att de nu rådgivande Okvalificerade Övervakarna till den Supreme skulle bilda det högsta administrativa organet i superuniversumets högkvarteretsvärld. Dessa personligheter har förmågan att stå i direkt kontakt med de absonita administratörer som genast blir aktiva i det stabiliserade superuniversumet. Fastän dessa Okvalificerade Övervakare länge har fungerat som handledare och rådgivare i avancerade evolutionära enheter av skapelsen antar de inte administrativa ansvar förrän den Suprema Varelsens behörighet blir suverän.

Den Supremes Okvalificerade Övervakare, som fungerar mera omfattande under denna epok, är inte finita, absonita, ultimata eller infinita; de är suprematet och representerar endast Gud den Supreme. De är en personalisering av supremateten i tid och rymd och verkar därför inte i Havona. De verkar endast som suprema förenare. De kan möjligen vara involverade i universums återspeglings teknik, men vi är inte säkra på det.

Ingen av oss har en tillfredsställande uppfattning om vad som kommer att hända när storuniversum (de sju superuniverserna så som de är beroende av Havona) i sin helhet stabiliseras i ljus och liv. Den händelsen kommer utan tvivel att i evighetens tideböcker vara den mest betydelsefulla sedan centraluniversumets framträdande. Det finns de som anser att den Suprema Varelsen själv kommer att träda fram ur det Havona-mysterium som omger hans andeperson och ta sin boning i det sjunde superuniversumets högkvarter som den allsmäktiga och erfarenhetsmässiga härskaren över de fulländade skapelserna i tid och rymd. Men vi vet det verkligen inte.

[Framfört av en Mäktig Budbärare temporärt förordnad till Årkeänglarnas Råd på Urantia.]

headquarters.

55:12.2 (636.3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

55:12.3 (636.4) If and when a superuniverse should be settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

55:12.4 (636.5) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they are supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

55:12.5 (636.6) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

55:12.6 (636.7) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

Kapitel 56. Universell enhet

⇐ 055

Urantiaboken

057 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 56 UNIVERSELL ENHET

Sektioner

Introduktion

1. Fysisk koordinering
2. Intellectuell enhet
3. Andligt förenande
4. Personlighetens förenande
5. Gudomens enhet
6. Den evolutionära Gudomens förenande
7. Universella evolutionära följdverkningar
8. Den Suprema Förenaren
9. Universell absolut enhet
10. Sanning, skönhet och godhet

PAPER 56 UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction

1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

Introduktion

GUD är enhet. Gudomen är universellt koordinerad. Universernas universum är en enda väldig, integrerad mekanism som är absolut kontrollerad av ett enda oändligt sinne. De fysiska, intellektuella och andliga områdena i den universella skapelsen är gudomligt korrelerade. Det fulländade och ofulländade är sant förbundna med varandra, och därför kan den finita evolutionära varelsen stiga upp till Paradiset i lydnad inför den Universelle Faderns påbud: "Var fulländade, såsom även jag är fulländad."

De olika skapelsenivåerna är alla förenade i Totaluniversums Arkitekters planer och administration. För de dödligas begränsade sinnen i tid och rum, kan universum presentera många problem och situationer som förefaller att uttrycka disharmoni och tyda på avsaknad av effektiv koordinering; men de av oss, som kan iaktta större vidder av universella fenomen och som är mera erfarna i denna konst att finna den grundläggande enheten som gömmer sig under den skapande olikheten och i att upptäcka den gudomliga ettheten som utbreder sig över all denna fungerande mångfald, ser bättre det gudomliga och enda ändamål som visar sig i alla dessa mångahanda manifestationer av universell skapande energi.

INTRODUCTION

^{56:0.1 (637.1)} GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father's mandate: "Be you perfect, even as I am perfect."

^{56:0.2 (637.2)} The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but those of us who are able to observe wider stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies creative diversity and of discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. FYSISK KOORDINERING

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

Den fysiska eller materiella skapelsen är inte infinit, men den är fulländat koordinerad. Det finns kraft, energi och styrka, men de har alla ett gemensamt ursprung. De sju superuniverserna förefaller tvåfaldiga, centraluniversumet treenigt, men Paradiset är ensartat till sin uppbyggnad. Paradiset är det faktiska ursprunget till alla materiella universer — tidigare, nuvarande och framtida. Denna kosmiska härstamning är emellertid uttryck för en händelse i evigheten; vid ingen tid — förgången, nuvarande eller framtida — träder vare sig rymden eller det materiella kosmos fram från Ljusön i alltings centrum. Som kosmisk källa fungerar Paradiset före rymden och innan tiden; därför skulle dess deriveringar förefalla värlösa i tiden och rymden om de inte trädde fram genom det Okvalificerade Absolutet, deras slutliga förvaringsplats i rymden och deras uppenbarare och reglerare i tiden.

Det Okvalificerade Absolutet upprätthåller det fysiska universum, medan Gudomsabsolutet är den drivande kraften bakom den utsökta överinsynen i all materiell verklighet; båda Absoluten förenas funktionellt av det Universella Absolutet. Denna sammanhållande korrelation av det materiella universumet förstås bäst av alla personligheter — materiella, morontiella, absonita eller andliga — genom att observera gravitationsresponsen av all äkta materiell verklighet till den i nedre Paradiset centerade gravitationen.

Gravitationens förenande inverkan är universell och oföränderlig; den rena energins reaktion är likaså universell och oundviklig. Ren energi (urkraft) och ren ande föregår helt gravitationsresponsen. Dessa ursprungliga krafter som tillhör Absoluten regleras personligen av den Universella Fadern; sålunda har all gravitation sitt centrum i den personliga närvaron av den Universella Fadern till ren energi och ren ande och i hans övermateriella boning.

Ren energi är föregångare till alla relativa funktionella realiteter som inte är ande, medan ren ande är potentialen för den gudomliga och styrande övervakningen av alla grundläggande energisystem. Dessa realiteter, så olika som de manifesterar sig överallt i rymden och som de observeras i tidens rörelser, har båda sitt centrum i Paradisfaderns person. I honom är de ett — måste de vara förenade — emedan Gud är en. Faderns personlighet är absolut förenad.

I Gud Faderns infinita väsende kunde en verklighetens tvåfaldighet omöjligt existera, såsom fysisk och andlig verklighet; men i det ögonblick vi ser bort från de infinita nivåerna och den absoluta verkligheten i Paradisfaderns personliga värden, observerar vi existensen av dessa två realiteter och inser att de till fullo reagerar för hans personliga närvaro; i honom innehålls allting.

Den stund man lösgör sig från det inte närmare bestämda begreppet Paradisfaderns infinita personlighet måste man förutsätta existensen av SINNE som det oundvikliga sättet att förena den allt vidare divergensen mellan dessa tvåfaldiga universummanifestationer av den ursprungliga monotetiska Skaparpersonligheten, det Första Ursprunget och Centret — JAG ÄR.

56:1.1 (637.3) The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

56:1.2 (637.4) The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

56:1.3 (638.1) Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

56:1.4 (638.2) Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is absolutely unified.

56:1.5 (638.3) In the infinite nature of God the Father there could not possibly exist duality of reality, such as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

56:1.6 (638.4) The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monotetetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. INTELLEKTUELL ENHET

2. INTELLECTUAL UNITY

Tanke-Fadern finner andeuttryck i Ord-Sonen och uppnår verklighetsexpansion i de vittutspridda materiella universerna genom Paradiset. Den Evige Sonens andliga uttryck korreleras med skapelsens materiella nivåer genom den Oändlige Andens funktioner, med vars sinnesomvårdnad som reagerar för anden och i vars sinneshandlingar som styr det fysiska, Gudomens andliga realiteter och Gudomens materiella följdverkningar korrelerar med varandra.

Sinnet är den Oändlige Andens funktionella utrustning och därför infinit till sin potential och universell till sin utgivning. Den Universelle Faderns ursprungliga tanke förevigas i ett tvåfaldigt uttryck: Paradisön och hans Gudomsjämlike: den andlige och Evige Sonen. En sådan tvåfaldighet i den eviga verkligheten gör sinnets Gud, den Oändlige Anden, oundviklig. Sinnet är den oundgängliga kanalen för kommunikation mellan andliga och materiella realiteter. Den materiella evolutionära skapade varelsen kan fatta och förstå anden i sitt inre endast genom sinnets funktion.

Detta infinita och universella sinne förekommer i tidens och rymdens universer som det kosmiska sinnet; och fastän det sträcker sig från de biträdande sinnesandarnas primitiva omvårdnad upp till den ledande verkställarens storartade sinne i ett universum, förenas även detta kosmiska sinne tillräckligt genom de Sju Härskarandarnas överinsyn, vilka i sin tur är koordinerade med det Suprema Sinnet i tid och rymd och fulländat korrelerade med den Oändlige Andens alltomfattande sinne.

3. ANDLIGT FÖRENADE

Så som den universella sinnesgravitationen är centrerad i den Oändlige Andens personliga närvaro i Paradiset, så har den universella andegravitationen sitt centrum i den Evige Sonens personliga närvaro i Paradiset. Den Universelle Fadern är en, men i tid och rymd uppenbaras han som tvåfaldiga fenomen: ren energi och ren ande.

Paradisets anderealiteter är likaså en enhet, men i alla situationer och relationer i tid och rymd uppenbaras denna enda ande i de tvåfaldiga fenomenen av andepersonligheterna och -emanationerna från den Evige Sonen samt andepersonligheterna och -influenserna från den Oändlige Anden jämte tillhörande skapelser; och det finns ännu ett tredje — fragmentationer av ren ande — Faderns utgivning av Tankeriktarna och andra andeväsen som är förpersonliga.

Oberoende av på vilken nivå av universumaktiviteter ni kan tänkas möta andliga fenomen eller få kontakt med andevarelser må ni veta att de alla härstammar från Gud, som är ande, som följd av Andesonens och den Oändlige Sinnesandens verksamhet. Denna vittutspridda ande fungerar som ett fenomen i de evolutionära världarna i tiden i enlighet med hur den styrs från högkvarteren i lokaluniverserna. Från dessa Skaparsönernas huvudstäder kommer den Heliga Anden och Sanningens Ande samt de biträdande sinnesandarnas omvårdnad till de materiella sinnenas lägre och evolverande nivåer.

56:2.1 (638.5) The Thought-Father realizes spirit expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

56:2.2 (638.6) Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

56:2.3 (638.7) This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

56:3.1 (639.1) As the universal mind gravity is centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity center in the Paradise personal presence of the Eternal Son. The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

56:3.2 (639.2) Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

56:3.3 (639.3) No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

Medan sinnet är mera förenat på Härskarandarnas nivå i association med den Suprema Varelse och som det kosmiska sinnet underställt det Absoluta Sinnet, förenas andeomvårdnaden till de evolverande världarna mera direkt i de personligheter som har sin boning i lokaluniversernas högkvarter och i de ledande Gudomliga Omvårdarnas personer, vilka i sin tur är närapå fulländat korrelerade med den Evige Sonens paradisgravitationsströmkrets, vari den slutliga föreningen sker av alla andemanifestationer i tid och rymd.

Fulländad varelseexistens kan uppnås, upprätthållas och förevigas genom fusion av det självmedvetna sinnet med ett fragment av en andegåva, existerande före Treenigheten, från någon av personerna i Paradisets Treenighet. De dödliga sinne är en skapelse av den Evige Sonens och den Oändlige Andens Söner och Döttrar, och när det har fusionerat med Tankeriktaren från Fadern har det del i de evolutionära områdenas trefaldiga andeutrustning. Men dessa tre uttryck för anden blir fulländat förenade i finaliterna, så som de även i evigheten var på detta sätt förenade i den Universella JAG ÄR, innan denna någonsin blev den Universelle Fadern till den Evige Sonen och den Oändlige Anden.

Anden måste alltid och till slut bli trefaldig i sitt uttryck och förenad i Treenigheten i sitt slutliga förverkligande. Anden uppkommer ur en enda källa genom ett trefaldigt uttryck; och till slut måste den uppnå sitt fulla förverkligande, och gör det också, i den gudomliga förening som erfars när man finner Gud — etthet med det gudomliga — i evigheten, och genom det kosmiska sinnets omvårdnad vilket är det infinita uttrycket av det eviga ordet av Faderns universella tanke.

4. PERSONLIGHETENS FÖRENADE

Den Universelle Fadern är en gudomligt förenad personlighet; därför kommer alla hans uppstigna barn, som bärs till Paradiset av den returnerande kraften hos Tankeriktarna som gav sig ut från Paradiset för att i lydnad inför Faderns påbud dväljas i de materiella dödliga, att likaså vara till fullo förenade personligheter innan de når Havona.

Personligheten strävar av naturen efter att förena alla realiteter som den består av. Det första Ursprungets och Centrets infinita personlighet, den Universelle Fadern, förenar alla de sju Absolut som bildar Infiniteten; och den dödliga människans personlighet, som är en exklusiv och direkt utgivning från den Universelle Fadern, besitter likaså förmågan att förena de faktorer som bildar den dödliga varelsen. Denna förenande kreativitet hos personligheten i alla skapade är ett födelsemärke som anger dess höga och exklusiva källa och vidare vittnar om dess obrutna kontakt med denna samma källa genom personlighetsströmkretsen, genom vilken den skapades personlighet upprätthåller direkt och stödjande kontakt med Paradisfadern till all personlighet.

Fastän Gud är manifesterad från den Sjufaldiges domäner upp genom supremateten och ultimateten till Gud den Absolute, erbjuder personlighetsströmkretsen som har sitt centrum i Paradiset och i Gud Faderns

56:3.4 (639.4) While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

56:3.5 (639.5) Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finality, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

56:3.6 (639.6) Spirit must always and ultimately become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. PERSONALITY UNIFICATION

56:4.1 (639.7) The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

56:4.2 (640.1) Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

56:4.3 (640.2) Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the

person ett sätt att fullständigt och fulländat förena alla dessa olika uttryck för den gudomliga personligheten, såvitt det gäller alla de skapades personligheter på alla nivåer av intelligent tillvaro och i alla världar i de fullkomliga, fulländade och fulländning undergående universerna.

Fastän Gud för och i universerna är allt det som vi har beskrivit, är han dock för er och för alla andra varelser som känner Gud en enda, er Gud och deras Gud. För personligheten kan Gud inte vara plural. Gud är far till var och en av sina skapade varelser, och det är bokstavligen omöjligt för något barn att ha mer än en far.

Filosofiskt, kosmiskt, och med hänsyn till olika nivåer och platser för manifestation kan ni och måste ni nödvändigtvis föreställa er plurala Gudomar i funktion och förutsätta existensen av plurala Treenigheter; men i den personliga kontakt som varje gudsdyrkande personlighet överallt i totaluniversum erfar i sin tillbedjan är Gud en; och denna enhetliga och personliga Gudom är vår förälder i Paradiset, Gud Fadern, utgivaren av, bevararen av och Fader till alla personligheter från den dödliga människan i de bebodda världarna till den Evige Sonen på Ljusön i alltings centrum.

5. GUDOMENS ENHET

Paradisgudomens enhet, odelbarhet, är existentiell och absolut. Det finns tre eviga personaliseringar av Gudomen — den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden — men i Paradistreenigheten är de verkligen en Gudom, odelad och odelbar.

Från den ursprungliga Paradis-Havona-nivån av existentiell verklighet har två subabsoluta nivåer differentierats, och på dessa har Fadern, Sonen och Anden deltagit i skapandet av talrika personliga medarbetare och underordnade. Fastän det inte är ändamålsenligt att i detta sammanhang påbörja behandlingen av den absonita gudomsföreningen på transcendentala nivåer av ultimitet, är det lämpligt att se på vissa drag i Gudomens olika personaliseringars förenande funktion i vilka gudomligheten manifesterar sig funktionellt för skapelsens olika sektorer och för de olika klasserna av intelligenta varelser.

Gudomlighetens nuvarande verksamhet i superuniverserna framträder aktivt i operationerna som de Suprema Skaparna — de lokala universernas Skaparsöner och Skaparandar, superuniversernas Dagarnas Forna och Paradisets Sju Härskarandar — står för. Dessa varelser bildar Gud den Sjufaldiges första tre nivåer som leder in mot den Universelle Fadern, och hela denna Gud den Sjufaldiges domän undergår koordinering på den första nivån av erfarenhetsmässig gudom i den evolverande Suprema Varelser.

I Paradiset och centraluniversumet är Gudomens enhet ett faktum i tillvaron. Överallt i de evolverande universerna i tid och rymd är Gudomens enhet en uppnåelse.

6. DEN EVOLUTIONÄRA GUDOMENS FÖRENADE

Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

56:4.4 (640.3) While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

56:4.5 (640.4) Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshiping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. DEITY UNITY

56:5.1 (640.5) The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

56:5.2 (640.6) From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

56:5.3 (640.7) The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

56:5.4 (641.1) On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

När Gudomens tre eviga personer fungerar som odelad Gudom i Paradistreenigheten uppnår de fulländad enhet; likaså när de skapar, antingen tillsammans eller var för sig, uppvisar deras paradisefterkommande den enhet som är kännetecknande för gudomligheten. Denna ändamålets gudomlighet vilken manifesteras av de Suprema Skaparna och Härskarna i tidens och rymdens domäner resulterar i den förenande maktpotentialen i den erfarenhetsmässiga suprematetens överhöghet, vilken potential i närvaron av den opersonliga energienheten i universum bildar en verklighetsspänning som endast kan lösas genom en adekvat förening med de erfarenhetsmässiga personlighetsrealiteterna hos den erfarenhetsmässiga Gudomen.

Personlighetsrealiteterna hos den Suprema Varelse härstammar från Paradisgudomarna, och i styrvärlden i Havonas yttersta krets förenas de med den Allsmåktige Supremes maktprivilegier vilka härrör från skapargudomligheterna i storuniversum. Gud den Supreme existerade som person i Havona före skapandet av de sju superuniverserna, men han fungerade endast på andliga nivåer. Utvecklingen av Suprematetens Allsmåktiga styrka genom olikartad gudomlighetssyntes i de evolverande universerna resulterade i en ny maktinärvaro av Gudomen som blev koordinerad med den Supremes andliga person i Havona genom förmedling av det Suprema Sinnet, som samtidigt omvandlades från den potential som fanns i den Oändlige Andens infinita sinne till den Suprema Varelseens aktiva funktionella sinne.

Varelser som är utrustade med materiellt sinne i de evolutionära världarna i de sju superuniverserna kan förstå Gudomens enhet endast så som den evolverar i denna syntes av styrka och personlighet i den Suprema Varelse. På ingen tillvaronivå kan Gud överskrida de varelsers uppfattningsförmåga som lever på denna nivå. Den dödliga människan måste, genom att inse sanningen, uppskatta skönheten och dyrka godheten, utveckla insikten om en kärlekens Gud och därefter genom stigande gudomsnivåer framskrida till att förstå den Supreme. Sedan Gudomen sålunda har uppfattats som förenad till sin styrka, kan den senare personaliseras till sin ande för de skapade att förstå och uppnå.

Medan de uppstigande dödliga i superuniversernas huvudstäder uppnår förmågan att förstå den Allsmåktiges styrka och på de yttre kretsarna i Havona den Supremes personlighet, finner de i verkligheten inte den Suprema Varelse så som de är bestämda att finna Gudomarna i Paradiset. Inte ens finaliterna, som är sjätte stadiets andar, har funnit den Suprema Varelse; inte heller är det troligt att de gör det förrän de har nått ställningen som sjunde stadiets andar och förrän den Supreme har blivit faktiskt funktionell i de framtida yttre universernas aktiviteter.

När de uppstigande finner den Universelle Fadern som den sjunde nivån av Gud den Sjufaldige, har de nått fram till den Första Personens personlighet på alla gudomsnivåer där det förekommer personliga förhållanden med de skapade varelserna i universum.

56:6.1 (641.2) When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic unity of divinity. And this divinity of purpose manifested by the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuates in the unifying power potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the experiential personality realities of experiential Deity.

56:6.2 (641.3) The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

56:6.3 (641.4) The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

56:6.4 (641.5) While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finaliters, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

56:6.5 (641.6) But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First Person of *all* deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. UNIVERSELLA EVOLUTIONÄRA FÖLJDVERKNINGAR

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY REPERCUSSIONS

Evolutionens stadiga framskridande i tidens och rymdens universer åtföljs av ständigt vidgade uppenbarelsen om Gudomen till alla intelligenta varelser. Uppnåendet av den högsta punkten i det evolutionära framåtskridandet i en värld, ett system, en konstellation, ett universum, ett superuniversum eller i storuniversum är ett tecken på motsvarande utvidgningar av gudomligheten till och i dessa progressiva enheter i skapelsen. Varje sådan lokal förhöjning av insikten om gudomligheten åtföljs emellertid av vissa utpräglade följdverkningar i form av utvidgad gudomsmanifestation till alla andra sektorer av skapelsen. I riktning ut från Paradiset bildar varje nytt område av förverkligad och uppnådd utveckling en ny och utvidgad uppenbarelse av den erfarenhetsmässiga Gudomen för universernas universum.

Då beståndsdelarna i ett lokaluniversum den ena efter den andra stabiliseras i ljus och liv manifesteras Gud den Sjufaldige i tilltagande grad. Evolutionen i tid och rymd börjar på en planet under övervakning av det första uttrycket för Gud den Sjufaldige — associationen mellan Skaparsonen och den Skapande Anden. Då ett system stabiliseras i ljuset när denna förbindelse mellan Son och Ande sin fulla funktion; och när en hel konstellation på detta sätt har stabiliserats blir den andra fasen av Gud den Sjufaldige mera aktiv överallt inom ett sådant område. Den avslutade administrativa evolutionen i ett lokaluniversum åtföljs av nya och mera direkta omvårdnadsåtgärder av superuniversumets Härskarandar; och i detta skede börjar också den ständigt expanderande uppenbarelsen av och medvetenheten om Gud den Supreme vilken kulminerar i den uppstigandes förmåga att förstå den Suprema Varelsen under färden genom världarna i Havonas sjätte krets.

Den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Öändlige Anden är existentiella gudomsmanifestationer för förståndsvarselerna och expanderar därför inte på detta sätt i sina personlighetsrelationer med hela skapelsens sinnes- och andevarelser.

Det bör observeras att uppstigande dödliga kan erfara den opersonliga närvaron av flera efter varandra följande nivåer av Gudom långt innan de blir tillräckligt andliga och riktigt utbildade för att uppnå erfarenhetsmässig personlig medvetenhet om och kontakt med dessa Gudomar som personliga varelser.

Varje ny evolutionär vinning inom en sektor av skapelsen såväl som varje ny invasion i rymden av gudomlighetsmanifestationer åtföljs av samtidiga expanderings av Gudomens funktionella uppenbarelse inom de då existerande och tidigare organiserade enheterna i hela skapelsen. Denna nya invasion av administrativt arbete i universerna och deras beståndsdelar förefaller kanske inte alltid att verkställas precis enligt det förfarande som här har skisserats, emedan det är brukligt att sända iväg förhandsgrupper av administratörer att förbereda de senare och efter varandra följande skedena av ny administrativ övervakning. Även Gud den Ultimate förbereder sitt transcendentala överinseende över universerna under de senare stadierna i ett lokaluniversum stabiliserat i ljus och liv.

Det är ett faktum att då skapelserna i tid och rymd

56:7.1 (642.1) The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the grand universe signalizes corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

56:7.2 (642.2) As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

56:7.3 (642.3) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all creation.

56:7.4 (642.4) It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

56:7.5 (642.5) Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new invasion of the administrative work of the universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

56:7.6 (642.6) It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status,

efterhand stadgas i sin evolutionära ställning kan man iakta Gud den Supremes nya och omfattande verksamhet samtidigt med de tre första manifestationerna av Gud den Sjufaldiges motsvarande tillbakadragande. Om och när storuniversum blir etablerat i ljus och liv, vad blir då den framtida funktionen av Gud den Sjufaldiges Skapare-Skapande manifestationer, om Gud den Supreme tar direkt kontroll över dessa skapelser i tid och rymd? Skall dessa organisatörer och pionjärer i universerna i tid och rymd frigöras för liknande aktiviteter i yttre rymden? Vi vet inte, men vi spekulerar mycket kring dessa och besläktade frågor.

Då den erfarenhetsmässiga Gudomens gränser utsträcks till det Okvalificerade Absolutets domäner föreställer vi oss Gud den Sjufaldiges aktivitet under de tidigaste evolutionära skedena i dessa framtida skapelser. Vi har inte alla samma uppfattning om den framtida ställning som Dagarnas Forna och superuniversernas Härskarandar kommer att ha. Inte heller vet vi huruvida den Suprema Varelsen kommer att fungera där så som i de sju superuniverserna. Vi antar ändå alla att Mikaelerna, Skaparsönerna, är bestämda att verka i dessa yttre universer. En del anser att framtida tidsåldrar får bevitna någon närmare form av förening mellan de associerade Skaparsönerna och Gudomliga Omvårdarna; det är rentav möjligt att en sådan förening av skapare kunde resultera i något nytt uttryck för en associerad skaparidentitet av ultimata natur. Vi vet verkligen ingenting om dessa möjligheter i en ouppenbarad framtid.

Vi vet emellertid att Gud den Sjufaldige i universerna i tid och rymd erbjuder ett progressivt närmande till den Universella Fadern, och att detta evolutionära närmande erfarenhetsmässigt förenas i Gud den Supreme. Vi skulle anta att en sådan plan måste kunna råda även i de yttre universerna; å andra sidan kan de nya klasser av varelser som eventuellt en gång bebor dessa universer tänkas ha förmågan att närma sig Gudomen på ultimata nivåer och med absonita förfaranden. Kort sagt har vi inte den minsta uppfattning om vilket förfarande som kanske kommer att vara i bruk för närmandet till gudomen i de framtida universerna i yttre rymden.

Vi är dock av den åsikten att de fulländade superuniverserna på något sätt kommer att bli en del av uppstigningsskedet till Paradiset för de varelser som kan komma att bebo dessa yttre skapelser. Det är helt möjligt att vi i denna framtida tidsålder får bevitna hur varelser från yttre rymden närmar sig Havona genom de sju superuniverserna, som administreras av Gud den Supreme med eller utan samverkan från de Sju Härskarandarna.

8. DEN SUPREMA FÖRENAREN

Den Suprema Varelsen har i den dödliga människans erfarenhet en trefaldig funktion: För det första är han förenaren av tidens och rymdens gudomlighet, Gud den Sjufaldige; för det andra är han den maximala Gudom som finita varelser faktiskt kan förstå; för det tredje är han den dödliga människans enda väg att närma sig den transcendentala erfarenheten att komma i beröring med det absonita sinnet, den eviga anden och den paradisiska

there is observed a new and fuller functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

56:7.7 (643.1) As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

56:7.8 (643.2) We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

56:7.9 (643.3) Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without the collaboration of the Seven Master Spirits.

8. THE SUPREME UNIFIER

56:8.1 (643.4) The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

personligheten.

Uppstigningsfinaliterna som har fötts i lokaluniverserna, fostrats i superuniverserna och tränats i centraluniversumet innesluter i sin personliga erfarenhet hela potentialen för förståelsen av tidens och rymdens gudomlighet hos Gud den Sjufaldige vilken förenas i den Supreme. Finaliterna tjänar i följd i de andra superuniverserna än där de är födda och samlar därmed erfarenhet på erfarenhet tills hela den sjufaldiga olikhet har uppnåtts som är möjlig för skapade varelser att erfa. Genom Riktarens omvårdnad i finaliternas inre blir det möjligt för dem att finna den Universelle Fadern, men det är genom dessa erfarenhetsförfaranden som sådana finaliter verkligen lär känna den Suprema Varelsen, och de är bestämda till denna Suprema Gudoms tjänst och uppenbarelse av honom i och för de framtida universerna i yttre rymden.

Kom ihåg att allt det som Gud Fadern och hans Paradissöner gör för oss har vi i vår tur och i anden möjlighet att göra för och i den uppkommande Suprema Varelsen. Upplevelsen av kärlek, glädje och tjänande är ömsesidig i universum. Gud Fadern har inte behov av att hans söner skulle återbörda till honom allt det som han ger ut till dem, men de utger (eller kan utge) i sin tur allt detta till sina medvarelser och till den evolverande Suprema Varelsen.

Alla skapelsefenomen reflekterar föregående skapar- och andeaktiviteter. Jesus sade, och det är bokstavligen sant: "Sonen gör endast det som han ser Fadern göra." I tiden kan ni dödliga påbörja uppenbarelsen av den Supreme till era medmänniskor, och i tilltagande grad kan ni vidga denna uppenbarelse då ni stiger upp mot Paradiset. I evigheten kan ni få tillåtelse att som sjunde stadiets finaliter föra fram allt mera omfattande uppenbarelsor på suprema — rentav ultimata — nivåer om denna de evolutionära varelsers Gud.

9. UNIVERSELL ABSOLUT ENHET

Det Okvalificerade Absolutet och Gudomsabsolutet förenas i det Universella Absolutet. Absoluten är koordinerade i den Ultimate, betingade i den Supreme och modifierade i tid och rymd i Gud den Sjufaldige. På subinfinita nivåer förekommer tre Absolut, men i infiniteten förefaller de att vara ett. I Paradiset förekommer tre personaliseringar av Gudomen, men i Treenigheten är de en.

Den stora filosofiska frågeställningen i totaluniversum är denna: Existerade Absolutet (tre Absolut som ett i infiniteten) före Treenigheten? Och är Absolutet upphov till Treenigheten? Eller föregår Treenigheten Absolutet?

Är det Okvalificerade Absolutet en kraftnärvaro som är oberoende av Treenigheten? Innebär Gudomsabsolutets närvaro Treenighetens obegränsade funktion? Och utgör det Universella Absolutet Treenighetens slutliga funktion, rentav en Treenigheternas Treenighet?

Vid första tanken förefaller uppfattningen om Absolutet som anfader till allting — även till Treenigheten — att tillfälligt uppfylla kravet på följdriktighet och filosofiskt förenande, men varje sådan

^{56:8.2 (643.5)} Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finaliters are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finaliters come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

^{56:8.3 (644.1)} Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

^{56:8.4 (644.2)} All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, "The Son does only those things which he sees the Father do." In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on supreme levels — even ultimate — as seventh-stage finaliters.

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

^{56:9.1 (644.3)} The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate, conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one*. On Paradise there are three personalizations of Deity, but in the Trinity they are *one*.

^{56:9.2 (644.4)} The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

^{56:9.3 (644.5)} Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

^{56:9.4 (644.6)} On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is

slutsats kullkastas av Paradistreenighetens aktualitet i evigheten. Vi får lära oss, och vi tror, att den Universella Fadern och hans Treenighetskollegor är eviga till sitt väsen och sin existens. Det finns därför bara en följdriktig filosofisk slutsats, nämligen: Absolutet är, för alla förståndsvarer i universum, Treenighetens (eller Treenigheternas) opersonliga och jämbördiga reaktion på alla grundläggande och primära rymdsituationer, inom eller utom universum. För alla personlighetsintelligenser i storuniversum står Paradistreenigheten för alltid i slutgiltighet, evighet, suprematet och ultimatumet samt, för alla praktiska ändamål, då det gäller den personliga förståelsen och den skapades insikt, som absolut.

När de skapade i sitt sinne eventuellt betraktar detta problem leds de att till slut förutsätta det Universella JAG ÄR som den ursprungliga orsaken och oreserverade källan till både Treenigheten och Absolutet. När vi därför har behov av att ha en personlig uppfattning om Absolutet återvänder vi till våra idéer och ideal om Paradisfadern. När vi önskar underlätta förståelsen av eller höja medvetenheten om detta annars opersonliga Absolut går vi tillbaka till det faktum att den Universella Fadern är den existentiella Fadern till absolut personlighet; den Evige Sonen är den Absoluta Personen, fastän han inte erfarenhetsmässigt är personifieringen av Absolutet. Sedan fortsätter vi med att föreställa oss de erfarenhetsmässiga Treenigheterna kulminerande i den erfarenhetsmässiga personaliseringen av Gudomsabsolutet, medan vi betraktar det Universella Absolutet som bestående av de fenomen inom och utom universum vilka härrör från den manifesta närvaron av de opersonliga aktiviteterna som har sin upprinnelse i suprematetens, ultimatumets och infinitetens förenade och koordinerade gudomsförbindelser — Treenigheternas Treenighet.

Gud Fadern kan urskiljas på alla nivåer från den finita till den infinita, och fastän hans skapade varer från Paradiset till de evolutionära världarna har uppfattat honom på olika sätt är det endast den Evige Sonen och den Oändlige Anden som känner honom som infinitet.

Den andliga personligheten är absolut endast i Paradiset, och uppfattningen om det Absoluta är oreserverad endast i infiniteten. Gudomsnärvaron är absolut endast i Paradiset, och uppenbarelsen om Gud måste alltid vara partiell, relativ och progressiv tills hans styrka blir erfarenhetsmässigt infinit i det Okvalificerade Absolutets kraftresurs i rymden medan hans personlighetsmanifestation blir erfarenhetsmässigt infinit i den manifesta närvaron av Gudomsabsolutet, och samtidigt som dessa två infinitetens potentialer blir verklighetsförenade i det Universella Absolutet.

Bortom de subinfinita nivåerna är de tre Absoluten emellertid ett, och därmed har infiniteten blivit medvetandegjord av Gudomen oberoende av om någon annan klass i tillvaron någonsin når en egen medvetenhet om infiniteten.

Existentiell status i evigheten innebär i sig existentiellt självmedvetande om infiniteten, även om en annan evighet kan tänkas fordras för att uppleva medvetandet om de erfarenhetsmässiga potentialerna inneboende i en infinitetsevighet — i en evig infinitet.

Gud Fadern är den personliga källan till alla manifestationer av Gudom och verklighet för alla

invalidated by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

56:9.5 (644.7) As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the personalization of the Absolute. And then we go on to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extrauniverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and co-ordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

56:9.6 (645.1) God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

56:9.7 (645.2) Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

56:9.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes are one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

56:9.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

56:9.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of

intelligenta skapade varelser och andevarelser överallt i universernas universum. Som personligheter kommer ni till er eviga tillfredsställelse att upptäcka att, oberoende av om ni lyckas uppnå Gud den Sjufaldige, förstår Gud den Supreme, finner Gud den Ultimate eller försöker fatta begreppet Gud den Absolute, nu eller under de efterföljande universumerfarenheterna i den eviga framtiden, vid fullföljandet av varje äventyr har ni på nya erfarenhetsmässiga nivåer återfunnit den evige Guden — Paradisfadern till alla universumpersonligheter.

Den Universelle Fadern är förklaringen till den universella enheten, sådan denna måste förstås i suprem, rentav ultimat mening i den postultima enheten av absoluta värden och betydelser — den obetingade verkligheten.

De Ledande Kraftorganisatörerna beger sig ut i rymden för att mobilisera dess energier, så att de börjar reagera för dragningskraften från den Universelle Faderns paradigravitation; och senare kommer Skaparsönerna som organiserar dessa gravitationsreaktiva krafter till bebodda universer och utvecklar i dem intelligenta varelser som i sig får ta emot Paradisfaderns ande och senare uppstiger till Fadern för att bli lik honom i alla möjliga gudomlighetsegenskaper.

Den oupphörliga och expanderande utbredningen av Paradisets skapande krafter i rymden förefaller att förbåda ett ständigt utvidgat område för den Universelle Faderns gravitationsgrepp och ett oupphörligt mångfaldigande av de olika typer av intelligenta varelser som har förmågan att älska Gud och bli älskade av honom, och som genom att sålunda lära känna Gud kan önska vara lik honom, kan välja att uppnå Paradiset och finna Gud.

Universernas universum är helt och hållet förenat. Gud är till sin styrka och personlighet en enda. Det förekommer en koordinering av alla energinivåer och alla personlighetsfaser. Filosofiskt och erfarenhetsmässigt, som begrepp och som verklighet, har alla ting och varelser sitt centrum i Paradisfadern. Gud är allt och i alla, och inga ting eller varelser existerar utan honom.

10. SANNING, SKÖNHET OCH GODHET

Då de världar som har etablerats i ljus och liv framskrider från det första till det sjunde skedet, strävar de successivt att begripa Gud den Sjufaldiges realitet, börjande med tillbedjan av Skaparsonen och slutande med dyrkan av Paradisfadern. Under det fortgående sjunde stadiet i en sådan världs historia växer dess ständigt framåtskridande dödliga till i kunskap om Gud den Supreme samtidigt som de svagt urskiljer Gud den Ultimates realitet som en allt överskuggande omvårdnad.

Under hela denna lysande tidsålder är de ständigt framåtskridande dödligas huvudsakliga strävan sökandet efter en bättre förståelse av och en fullständigare insikt om Gudomens begripliga beståndsdelar: sanning, skönhet och godhet. Detta representerar människans strävan att urskilja Gud i sinnet, materien och anden. När den dödliga ägnar sig åt detta sökande finner hon sig allt mera absorberad i

universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

56:9.11 (645.6) The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

56:9.12 (645.7) The Master Force Organizers go out into space and mobilize its energies to become gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

56:9.13 (645.8) The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

56:9.14 (646.1) The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

56:10.1 (646.2) As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

56:10.2 (646.3) Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

det erfarenhetsmässiga studiet av filosofi, kosmologi och gudomlighet.

Filosofin fattar ni något av, och gudomligheten förstår ni i gudsdyrkan, social tjänst och personlig religiös erfarenhet, men strävan efter skönhet — kosmologin — begränsar ni alltför ofta till ett studium av människans grova konstnärliga bemödanden. Skönhet, konst, är till stor del en fråga om förenandet av kontraster. Variationen är väsentlig för skönhetens begrepp. Den största skönheten, den högsta nivån av finit konst, är dramat om förenandet av vidden mellan de kosmiska ytterligheterna: Skaparen och den skapade. Människan som finner Gud och Gud som finner människan — den skapade som blir fulländad så som Skaparen är det — det är den överjordiska uppnåelsen av det supremt sköna, uppnåendet av den kosmiska konstens höjdpunkt.

Sålunda är materialismen, ateismen, ett maximerande av fulheten, höjdpunkten i den finita antitesen till det sköna. Den högsta skönheten består i panoramat över förenandet av de variationer som har fötts av den pre-existerande harmoniska verkligheten.

Uppnåendet av kosmologiska nivåer i tänkandet omfattar:

1. Nyfikenhet. Hunger efter harmoni och törst efter skönhet. Ihärdiga strävanden att upptäcka nya nivåer av harmoniska kosmiska förhållanden.

2. Estetisk uppskattning. Kärlek till det vackra och ständigt avancerande uppskattning av det artistiska draget i alla kreativa manifestationer på verklighetens alla nivåer.

3. Etisk sensitivitet. Genom insikten om sanningen leder uppskattningen av skönheten till en känsla för den eviga lämpligheten och riktigheten i allt det som påverkar insikten om den gudomliga godheten i Gudomens relationer med alla varelser; och sålunda leder även kosmologin till strävan efter gudomliga verklighetsvärden — till gudsmedvetande.

De världar som är stabiliserade i ljus och liv är så helt inriktade på förståelsen av sanningen, skönheten och godheten emedan i dessa kvalitetsvärden innesluts uppenbarelsen om Gudomen till världarna i tid och rymd. Den eviga sanningens betydelser tilltalar både den intellektuella och den andliga naturen hos den dödliga människan. Den universella skönheten omfattar de harmoniska förhållandena och rytmerna i den kosmiska skapelsen; detta är mera distinkt en intellektuell attraktion, och leder fram mot en förenad och samtidig förståelse av det materiella universum. Den gudomliga godheten representerar uppenbarelsen av infinita värden för det finita sinnet, för att där uppfattas och upphöjas till själva tröskeln för den andliga nivån i människans uppfattning.

Sanningen är grunden för vetenskap och filosofi och erbjuder den intellektuella grundvalen för religionen. Skönheten gynnar konsten, musiken och de meningsfulla rytmerna i all mänsklig erfarenhet. Godheten omfattar känslan för etik, moral och religion — erfarenhetsmässig hunger efter fulländning.

Existensen av skönhet förutsätter närvaron av ett uppskattande varelse sinne precis lika säkert som den progressiva evolutionens faktum anger det Suprema

56:10.3 (646.4) Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature. Man finding God and God finding man — the creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

56:10.4 (646.5) Hence materialism, atheism, is the maximization of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious reality.

56:10.5 (646.6) The attainment of cosmologic levels of thought includes:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiosity.* Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation.* Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity.* Through the realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind. Beauty is the

Sinnets dominans. Skönheten är den intellektuella insikten om den harmoniska syntesen i tid och rymd av den fenomenella verklighetens vittutspredda mångfald, som i sin helhet härstammar från en tidigare existerande och evig etthet.

Godheten är den mentala insikten om de relativa värdena på de olika nivåerna av gudomlig fulländning. Insikten om godhet förutsätter ett sinne med moralisk status, ett personligt sinne med förmåga att skilja mellan gott och ont. Men godhetsinnehavet, storheten, är måttet på den verkliga uppnåelsen av gudomlighet.

Insikten om sanna förhållanden förutsätter ett sinne som är kompetent att skilja mellan sanning och villfarelse. Den utgivna Sanningens Ande som omger människosinnena på Urantia reagerar ofelbart för sanningen — det levande andeförhållandet mellan alla ting och varelser så som de koordineras i den eviga uppstigningen till Gud.

Varje impuls i varje elektron, tanke eller ande är en verksam enhet i hela universum. Endast synden är isolerad och ondskan gravitationsmotverkande på de mentala och andliga nivåerna. Universum är ett helt; inget ting och ingen varelse existerar eller lever i isolering. Självförverkligandet är potentiellt ont om det är antisocialt. Det är bokstavligen sant: "Ingen människa lever för sig själv." Kosmisk social anpassning utgör den högsta formen av personlighetsförenande. Jesus sade: "Den som vill vara störst bland er, han vare alla andras tjänare."

Även sanningen, skönheten och godheten — människans intellektuella närmande till sinnets, materiens och andens universum — måste kombineras till en enhetlig uppfattning om ett gudomligt och supremt ideal. Så som den dödligas personlighet förenar människans erfarenhet med materie, sinne och ande, så blir också detta gudomliga och suprema ideal till sin styrka förenat i Supremateten och därefter personifierat som den faderliga kärlekens Gud.

All insikt i delarnas förhållande till en given helhet fordrar en förståelse av alla delars förhållande till denna helhet; och i universum betyder detta de skapade delarnas förhållande till den Skapande Helheten. Gudomen blir sålunda det transcendentala, rentav det infinita målet för all universell och evig uppnåelse.

Den universella skönheten är insikt om Paradisöns återspeglning i den materiella skapelsen, medan den eviga sanningen är den speciella omvårdnad som utgår från Paradissönerna, som inte endast utger sig till de dödligas släkten utan även utgjuter sin Sanningens Ande över alla folk. Den gudomliga godheten framträder särskilt i den kärleksfulla omvårdnaden som den Oändlige Andens mångahanda personligheter uppvisar. Men kärleken, totalsumman av dessa tre kvaliteter, är människans insikt om Gud som sin Andefader.

Den fysiska materian är skuggan i tid och rymd från Paradisets energisken som strålar från de tre absoluta Gudomarna. Sanningsbetydelserna är följdverkningarna i de dödligas intellekt av Gudomens eviga ord — förståelsen i tid och rymd av suprema begrepp. Gudomlighetens godhetsvärden är de barmhärtiga omvårdnadsåtgärderna från den Universelles, den Eviges och den Oändliges andepersonligheter till förmån för de evolutionära

intellectual recognition of the harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought, or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: "No man lives by himself." Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: "He who would be greatest among you, let him become server of all."

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man's intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal*. As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendental, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man's perception of God as his spirit Father.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

sfärernas finita varelser i tid och rymd.

Dessa gudomlighetens meningsfulla verklighetsvärden blandas i Faderns förhållande med varje personlig varelse som gudomlig kärlek. De koordineras i Sonen och hans Söner som gudomlig barmhärtighet. De manifesterar sina kvaliteter genom Anden och hans andebarn som gudomlig omvårdnad, kärleksfull barmhärtighet åt tidens barn. Dessa tre gudomligheter manifesteras i första hand av den Suprema Varelsen som en syntes av styrka och personlighet. De framförs på olika sätt av Gud den Sjufaldige i sju olika föreningar av gudomliga betydelser och värden på sju uppstigande nivåer.

För den finita människan innesluter sanningen, skönheten och godheten till fulla uppenbarelsen om gudomlighetsverkligheten. Då denna kärlek till och förståelse av Gudomen kommer till andligt uttryck i livet hos de dödliga som känner Gud, framkommer gudomlighetens frukter: intellektuell frid, socialt framåtskridande, moralisk tillfredsställelse, andlig glädje och kosmisk visdom. De avancerade dödliga i en värld i det sjunde stadiet av ljus och liv har lärt sig att kärleken är det som är störst i universum — och de vet att Gud är kärleken.

Kärleken är önskan att göra gott åt andra.

[Framfört av en Mäktig Budbärare på besök på Urantia, på anmodan av Nebadons Uppenbarelseskår och i samverkan med en viss Melkisedek, Urantias ställföreträdande Planetprins.]

Detta kapitel om universell enhetlighet är det tjugofemte i en serie presentationer av olika författare, vilka som en grupp har stötts av en kommission från Nebadon om tolv personligheter som har verkat under ledning av Mantutia Melkisedek. Vi avfattade dessa berättelser och översatte dem till engelska språket, enligt ett förfarande som hade godkänts av våra överordnade, år 1934 enligt tideräkningen på Urantia.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father's relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648.4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648.5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648.6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

URANTIABOKEN

DEL III. URANTIAS HISTORIA

Kapitel 57. Urantias ursprung

⇐ 056

Urantiaboken

058 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 57
URANTIAS URSPRUNG

Sektioner

- Introduktion
- 1. Andronover-nebulosan
 - 2. Det första nebulosastadiet
 - 3. Det andra nebulosastadiet
 - 4. Det tredje och fjärde stadiet
 - 5. Ursprunget till Monmatia — Urantias solsystem
 - 6. Solsystemstadiet — Planetformandets skede
 - 7. Meteorskedet — Den vulkaniska tidsåldernAtmosfären under planetens första tider
 - 8. Jordskorpans stabiliseringJordbävningarnas tidsålderVärldsoceanen och den första kontinenten

PAPER 57
THE ORIGIN OF URANTIA

SECTIONS

- Introduction
- 1. The Andronover Nebula
 - 2. The Primary Nebular Stage
 - 3. The Secondary Nebular Stage
 - 4. Tertiary and Quartan Stages
 - 5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar System
 - 6. The Solar System Stage — The Planet-Forming Era
 - 7. The Meteoric Era — The Volcanic Age The Primitive Planetary Atmosphere
 - 8. Crustal Stabilization The Age of Earthquakes The World Ocean and the First Continent

Introduktion

DÅ VI presenterar utdrag ur arkiven i Jerusem om uppgifterna för Urantia beträffande dess förstadier och tidiga historia har vi anmodats att ange tiden enligt nu gällande bruk — enligt den nuvarande skottårskalendern med 365¼ dagar i året. Som regel strävar vi inte efter att ange exakta årtal fastän de är registrerade. Vi använder de närmaste hela talen som en bättre metod för att framföra dessa historiska fakta.

När vi anger att någon händelse inträffade för en eller två miljoner år sedan avser vi att en sådan tilldragelse inträffade detta antal år bakåt räknat från de första decennierna av det kristna tidsskedets tjugonde århundrade. Vi beskriver på detta sätt dessa långt avlägsna händelser i jämna perioder om tusende, miljoner och miljarder år.

1. ANDRONOVER-NEBULOSAN

Urantia har sitt ursprung i er sol, och er sol är en av de mångfaldiga avkommorna till nebulosan Andronover, som en gång organiserades som en beståndsdel av den fysiska styrkan och materiella substansen i

INTRODUCTION

57:0.1 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage — the present leap-year calendar of 365¼ days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:0.2 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant events as occurring in even periods of thousands, millions, and billions of years.

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57:1.1 (651.3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the

lokaluniversumet Nebadon. Denna storslagna nebulosa hade själv sitt ursprung i rymdens universella kraftladdning i superuniversumet Orvonton för länge, länge sedan.

Vid den tid då denna berättelse börjar hade Första gradens Ledande Kraftorganisatörer från Paradiset länge haft full kontroll över de rymdenergier som senare organiserades som nebulosan Andronover.

För 987.000.000.000 år sedan rapporterade den biträdande kraftorganisatören och dåvarande inspektören, i Orvontons serie nummer 811.307, som reste ut från Uversa, till Dagarnas Forna att rymdförhållandena var gynnsamma för igångsättandet av materialisationsfenomen i en viss sektor av det då östliga segmentet i Orvonton.

Arkiven i Uversa utvisar att det för 900.000.000.000 år sedan registrerades ett av Jämviktsrådet i Uversa utfärdat tillstånd som bemyndigade superuniversumstyret att sända iväg en kraftorganisatör jämte stab till den region som tidigare hade angetts av inspektör nummer 811.307. Myndigheterna i Orvonton gav den ursprungliga upptäckaren av detta potentiella universum i uppdrag att verkställa Dagarnas Fornas mandat som uppfordrade till att organisera en ny materiell skapelse.

Registreringen av detta utfärdade tillstånd anger att kraftorganisatören med sin stab redan hade avrest från Uversa på den långa färd till denna östra rymdsektor, där deras uppgift sedan var att påbörja de tidskrävande aktiviteter som till slut skulle resultera i uppkomsten av en ny fysisk skapelse i Orvonton.

För 875.000.000.000 år sedan igångsattes den enorma nebulosan Andronover nummer 876.926 på vederbörligt sätt. Endast kraftorganisatörens och hans förbindelsestabs närvaro fordrades för att sätta igång denna energivirvel som så småningom växte till denna väldiga rymdcyklon. Efter att de levande kraftorganisatörerna har satt igång dessa nebulosarotationer drar de sig helt enkelt tillbaka i rätt vinkel till den roterande skivans plan, och från den tiden framåt garanterar de inneboende egenskaperna i energin den progressiva och ordnade evolutionen i ett sådant nytt fysiskt system.

Ungefär vid denna tid övergår berättelsen till att beskriva superuniversumpersonligheters verksamhet. I verkligheten tar berättelsen sin egentliga början vid denna punkt — just vid den tid då Paradisets kraftorganisatörer gör sig beredda att dra sig tillbaka efter att ha gjort rymdenergiförhållandena redo för Orvontons styrkeledares och fysiska övervakares verksamhet.

2. DET FÖRSTA NEBULOSASTADIET

Alla evolutionära materiella skapelser föds av cirkulära och gasformiga nebulosor, och alla sådana första stadiets nebulosor är runda under det tidigare skedet av sin gasformiga existens. Då de blir äldre blir de vanligen spiralformade, och när deras funktion att bilda solar är till ända slutar de ofta som stjärnhopar eller som enorma solar omgivna av ett varierande antal planeter, satelliter och mindre grupper av materia och påminner sålunda på många sätt om ert eget diminutiva

local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57:1.2 (651.4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57:1.3 (651.5) 987,000,000,000 years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57:1.4 (651.6) 900,000,000,000 years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57:1.5 (652.1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57:1.6 (652.2) 875,000,000,000 years ago the enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57:1.7 (652.3) At about this time the narrative shifts to the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to withdraw, having made the space-energy conditions ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

57:2.1 (652.4) All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive

solsystem.

För 800.000.000.000 år sedan var Andronover-skapelsen väl etablerad som en av de magnifika första stadiets nebulosor i Orvonton. När astronomerna i de närbelägna universerna observerade detta fenomen i rymden såg de mycket litet som skulle ha dragit till sig deras uppmärksamhet. Gravitationsuppskattningar som gjordes i angränsande skapelser antydde att rymdmaterialiseringar höll på att ske i Andronovers regioner, men det var allt.

För 700.000.000.000 år sedan antog Andronover-systemet gigantiska proportioner, och ytterligare fysiska övervakare sändes iväg till nio omgivande materiella skapelser för att ge stöd och erbjuda samarbete åt styrkecentren i detta nya materiella system som så snabbt utvecklades. Vid denna avlägsna tidpunkt fanns allt det material som lämnades i arv till de senare uppkomna skapelserna inom gränserna för detta jättelika rymdhjul som ständigt fortsatte att snurra och som, sedan det hade uppnått sin största diameter, snurrade allt snabbare medan det fortsatte att kondenseras och sammandras.

För 600.000.000.000 år sedan nåddes höjdpunkten i Andronovers period av energimobilisering; nebulosan hade nått sin maximala massa. Vid denna tid var den ett jättelikt runt gasmoln, till formen något av en tillplattad sfäroid. Detta var det tidiga skedet av differentierad formation av massa och varierande rotationshastighet. Gravitationen och andra inflytelser var redo att påbörja sitt arbete med att omvandla rymdgaser till organiserad materia.

3. DET ANDRA NEBULOSASTADIET

Den enorma nebulosan började så småningom anta spiralform och bli klart synlig för astronomerna till och med i avlägsna universer. Detta är de flesta nebulosors naturliga historia; innan de börjar kasta av sig solar och påbörjar universumbyggandet observeras dessa andra stadiets rymdnebulosor vanligen som spiralfenomen.

De stjärnforskare som befann sig i närheten under detta avlägsna tidsskede såg, då de iakttog omformningen av nebulosan Andronover, exakt det som astronomerna i det tjugonde århundradet ser när de vänder sina teleskop mot rymden och betraktar den nuvarande tidsålderns spiralnebulosor i den närliggande yttre rymden.

Ungefär vid den tid då den maximala massan uppnåddes började gravitationskontrollen av det gasformade innehållet försvagas, och då följde gasflyktens stadium i och med att gasen strömmade ut i två jättelika och åtskilda armar som utgick från de motsatta sidorna av modernmassan. Den enorma centralkärnans snabba rotationer gav snart ett spiralformat utseende åt dessa två utskjutande gasströmmar. Avkylningen och den senare kondenseringen av delar av dessa utskjutande armar åstadkom till slut deras knottriga utseende. Dessa tätare delar var vidsträckta system och undersystem av fysisk materia som virvlade genom rymden inne i nebulosans gasmoln samtidigt som de hölls stadigt i moderhjulets gravitationsgrepp.

solar system.

57:2.2 (652.5) 800,000,000,000 years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

57:2.3 (652.6) 700,000,000,000 years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

57:2.4 (652.7) 600,000,000,000 years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

57:3.1 (653.1) The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of most nebulae; before they begin to throw off suns and start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as *spiral phenomena*.

57:3.2 (653.2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:3.3 (653.3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud of the nebula while being held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

Nebulosan hade emellertid börjat sammandras, och den ökade rotationshastigheten minskade ytterligare gravitationsgreppet; inom kort började de yttre gasområdena faktiskt frigöra sig från nebulosakärnans omedelbara omfamning och drog sig ut i rymden i banor med oregelbundet omlopp, med återkomst till kärnregionerna för att fullfölja sitt omlopp, och så vidare. Men detta var endast ett tillfälligt stadium i nebulosans utveckling. Den ständigt tilltagande rotationshastigheten skulle snart kasta ut enorma solar i självständiga omloppsbanor i rymden.

Och det är vad som hände i Andronover för många, många tidsåldrar sedan. Energihjulet växte och växte tills det nådde sitt expansionsmaximum, och då sammandragningen började snurrade det snabbare och snabbare tills det kritiska centrifugalstadiet slutligen nåddes och den stora sönderbrytningen började.

För 500.000.000.000 år sedan föddes Andronovers första sol. Denna blossande strimma bröt sig loss från sin moders gravitationsgrepp och begav sig ut i rymden på ett eget äventyr i det skapade världsalltet. Dess bana bestämdes av dess flyktväg. Sådana unga solar blir snabbt klotformade och påbörjar sitt långa och händelserika karriär som rymdens stjärnor. Om man frånser det sista stadiets nebulosakärnor har det stora flertalet av Orvontons solar haft en likadan födelse. Dessa flyende solar genomgår olika perioder av evolution och därpå följande universumtjänst.

För 400.000.000.000 år sedan började den infångande perioden i nebulosan Andronover. Många av de närliggande och mindre solarna infångades som resultat av moderkärnans gradvisa förstoring och fortsatta kondensering. Mycket snart började slutfasen av nebulosans kondensering, det skede som alltid föregår den slutliga upplösningen av dessa enorma rymdansamlingar av energi och materia.

Det var knappt en miljon år efter denna epok då Mikael av Nebadon, en Skaparson från Paradiset, utvalde denna sönderfallande nebulosa som platsen för sitt äventyr i universumbyggande. Nästan omedelbart påbörjades arbetet med Salvingtons arkitektoniska världar och de ett hundra konstellationshögkvarterens planetgrupper. Det fordrade nästan en miljon år att fullborda dessa klungor av speciellt skapade världar. Lokalsystemens högkvartersplaneter byggdes under en period som sträckte sig från den tiden till för omkring fem miljarder år sedan.

För 300.000.000.000 år sedan var solarnas omloppsbanor i Andronover väl etablerade, och nebulosystemet genomgick en övergående period av relativ fysisk stabilitet. Ungefär vid denna tid anlände Mikael till Salvington, och Orvontons styre i Uversa erkände lokaluniversumet Nebadons fysiska existens.

För 200.000.000.000 år sedan bevitnades en fortgående sammandragning och kondensering jämte en enorm värmeutveckling i Andronovers centrala anhopning eller kärnmassa. Relativt tom rymd uppträdde rentav i områdena nära modersolsjulet i centrum. De yttre regionerna höll på att bli mera stabiliserade och bättre organiserade; en del planeter som kretsade kring de nyfödda solarna hade avkylts tillräckligt för att lämpa sig för inplantering av liv. De äldsta bebodda planeterna i Nebadon härstammar från

57:3.4 (653.4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and ere long, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on independent circuits.

57:3.5 (653.5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:3.6 (653.6) 500,000,000,000 years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of evolution and subsequent universe service.

57:3.7 (653.7) 400,000,000,000 years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

57:3.8 (654.1) It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

57:3.9 (654.2) 300,000,000,000 years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

57:3.10 (654.3) 200,000,000,000 years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

dessa tider.

Nu börjar Nebadons fullbordade universummekanism för första gången att fungera, och Mikael's skapelse registreras i Uversa som ett universum med invånare och progressiv uppstigning för de dödliga.

För 100.000.000.000 år sedan nåddes höjdpunkten för nebulosans kondenseringspänning; punkten för den maximala värmespänningen var nådd. Detta kritiska stadium av kamp mellan gravitation och värme pågår ibland under tidsålder efter annan, men förr eller senare vinner värmen kampen med gravitationen och det spektakulära solutspridningskedet. Och detta anger slutet av det andra livsskedet för en rymdnebulosa.

4. DET TREDJE OCH FJÄRDE STADIET

I det första stadiet är en nebulosa rund, i det andra spiralformad; det tredje stadiet kännetecknas av den första utspridningen av solar, medan det fjärde omfattar det andra och sista skedet av solutspridning, varvid moderkärnan slutar antingen som en klotformad klunga eller som en ensam sol. Denna ensamma sol är centrum för det sista solsystemet.

För 75.000.000.000 år sedan hade denna nebulosa uppnått höjdpunkten i sitt solfamiljstadium. Detta var den högsta punkten under den första perioden av solförluster. Majoriteten av dessa solar har sedan dess lagt sig till med omfattande system av planeter, satelliter, mörka öar, kometer och moln av kosmiskt damm.

För 50.000.000.000 år sedan var denna första period av solutspridning fullbordad; nebulosan höll på att snabbt avsluta sin tredje existenscykel, under vilken den gav upphov till 876.926 solsystem.

För 25.000.000.000 år sedan bevittnades avslutningen av den tredje cykeln i nebulosans liv, och det förde med sig organiseringen och den relativa stabiliseringen av de vidsträckta stjärnsystem som härstammade från denna föräldranebulosa. Processen av fysisk sammandragning och ökad värmeproduktion fortsatte emellertid i den centrala massan av det som fanns kvar av nebulosan.

För 10.000.000.000 år sedan började Andronovers fjärde cykel. Den maximala temperaturen i kärnans massa hade uppnåtts; kondenserings kritiska punkt närmade sig. Den ursprungliga moderkärnan skakade av kramtryckningar under det kombinerade trycket från kondenseringspänningen av dess egen interna värme och den tilltagande tidvattenliknande gravitationsdragningen från den omgivande svärmen av frigjorda solsystem. De utbrott från kärnan vilka skulle inleda nebulosans andra solcykel var förestående. Den fjärde cykeln i nebulosans existens höll på att börja.

För 8.000.000.000 år sedan började det förfärliga avslutande utbrottet. Endast de yttre systemen går säkra vid tiden för en sådan kosmisk omvälvning. Detta var början till slutet för nebulosan. Detta slutliga utslungande av solar sträckte sig över en period på nästan två miljarder år.

För 7.000.000.000 år sedan bevittnades höjdpunkten i Andronovers slutliga sönderbrytning.

57:3.11 (654.4) Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

57:3.12 (654.5) 100,000,000,000 years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

57:4.1 (654.6) The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57:4.2 (654.7) 75,000,000,000 years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57:4.3 (654.8) 50,000,000,000 years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57:4.4 (654.9) 25,000,000,000 years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the nebular remnant.

57:4.5 (655.1) 10,000,000,000 years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57:4.6 (655.2) 8,000,000,000 years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over a period of almost two billion years.

57:4.7 (655.3) 7,000,000,000 years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the

Under denna period föddes de sista större solarna och inträffade de största lokala fysiska störningarna.

För 6.000.000.000 år sedan avslutades den sista sönderbrytningen, och då föddes er sol, den femtiosjätte från slutet räknat i Andronovers andra solfamilj. Detta slutliga utbrott av nebulosans kärna födde 136.702 solar, de flesta av dem ensamma himlakroppar. Det totala antalet solar och solsystem med ursprung i nebulosan Andronover var 1.013.628. Numret för solen i ert solsystem är 1.013.572.

Nu finns den storslagna nebulosan Andronover inte längre, men den lever vidare i de många solar och deras planettfamiljer, som uppkom ur detta modermoln i rymden. Den sista resten av kärnan i denna magnifika nebulosa brinner fortfarande med ett rödaktigt sken och fortsätter att ge ut måttligt med ljus och värme till sin återstående planettfamilj om hundrasextiofem världar, som nu roterar kring denna ärevärdiga moder till två mäktiga generationer av ljusmonarker.

5. URSPRUNGET TILL MONMATIA — URANTIAS SOLSYSTEM

För 5.000.000.000 år sedan var er sol ett förhållandevis isolerat blossande klot som hade samlat till sig det mesta av det rymdmaterial som cirkulerade i närheten, rester från den nyligen inträffade omvälvningen i samband med dess egen födelse.

Numera har er sol uppnått en relativ stabilitet, men dess elva och ett halvt års perioder av solfläckar avslöjar att den i sin ungdom var en variabel stjärna. Under er sols första tider ledde den fortgående sammandragningen och den därav följande gradvisa ökningen av temperaturen till enorma konvulsjoner på dess yta. Dessa jättelika hävningar tog tre och en halv dag för att fullfölja en cykel av varierande ljusstyrka. Detta föränderliga stadium, denna periodiska pulsering, gjorde er sol högeligen mottaglig för vissa yttre inflytanden som den snart kom att möta.

Sålunda var scenen i den lokala rymden färdig för den unika uppkomsten av Monmatia, som är namnet på er sols planettfamilj, det solsystem som er värld hör till. Mindre än en procent av planetsystemen i Orvonton har ett liknande ursprung.

För 4.500.000.000 år sedan började det enorma systemet Angona närma sig grannskapet till denna ensamma sol. Centrum för det stora systemet var en mörk jätte i rymden, solid, starkt laddad och med en enorm gravitationskraft.

Då Angona kom allt närmare solen, i de stunder då solen var maximalt expanderad under sina pulseringar, sköt strömmar av gasformigt material ut i rymden som jättelika soltungor. Till en början föll dessa flammande gastungor utan undantag tillbaka till solen, men då Angona kom allt närmare blev gravitationsdraget från den gigantiska besökaren så stort att dessa gastungor började brista på vissa ställen, varvid rötterna föll tillbaka till solen medan de yttre delarna avskiljdes och bildade självständiga materiakroppar, solmeteoriter, som omedelbart började rotera kring solen i sina egna elliptiska banor.

period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical disturbances.

^{57:4.8 (655.4)} 6,000,000,000 years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

^{57:4.9 (655.5)} And now the great Andronover nebula is no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

^{57:5.1 (655.6)} 5,000,000,000 years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval which attended its own birth.

^{57:5.2 (655.7)} Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

^{57:5.3 (655.8)} Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia*, that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

^{57:5.4 (655.9)} 4,500,000,000 years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

^{57:5.5 (656.1)} As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points, the roots falling back into the sun while the outer sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

Då systemet Angona kom närmare blev solens utstötningar allt större; allt mera materia drogs ut från solen för att bli till självständiga cirkulerande kroppar i den omgivande rymden. Denna situation fortsatte under cirka femhundra tusen år tills Angona gjorde sitt största närmande till solen; då upplevde solen i samband med en av sina periodiska interna konvulsioner en partiell sönderslitning; från motsatta sidor och samtidigt stöttes enorma mängder av materia ut. Från Angonas sida drogs en väldig pelare av solgaser ut, en pelare som var ganska spetsig i båda ändarna med en betydande ansvällning i mitten, och den blev permanent avsöndrad från solens omedelbara gravitationsgrepp.

Denna stora pelare av solgaser som på detta sätt avskiljdes från solen utvecklade sig senare till de tolv planeterna i ert solsystem. Utsstöningen av gas från solens motsatta sida, som en återverkan och i tidvattenliknande samklang med utdrivningen av denna jättelika anfader till solsystemet, har senare kondenserats till meteoror och rymddamm i solsystemet, fastän väldigt mycket av denna materia senare infångades av solens gravitation, då Angona-systemet försvann i fjärran ut i rymden.

Fastän Angona lyckades dra ut det material som gav upphov till solsystemets planeter och den enorma mängd av materia som nu kretsar runt solen som asteroider och meteoror fick den inte för sig själv någonting av denna solmateria. Systemet som var på besök kom inte nära nog för att faktiskt ta åt sig något av solens substans, men den svängde tillräckligt nära för att till den mellanliggande rymden dra ut allt det material som det nuvarande solsystemet består av.

De fem inre och de fem yttre planeterna bildades snart i miniatyr av de svalnande och kondenserande kärnorna i de mindre massiva och avsmalnande ändarna av den jättelika gravitationsförorsakade ansvällning som Angona hade lyckats avskilja från solen, medan Saturnus och Jupiter bildades av de mera massiva och utbuktande centrala delarna. Den starka dragningskraften från Jupiter och Saturnus fångade tidigt in det mesta av det material som hade tagits från Angona, såsom vissa av deras satelliters rörelse motsols vittnar om.

Jupiter och Saturnus som uppkom från själva centrum av den enorma pelaren av överhettade solgaser innehöll så mycket högt upphettat solmaterial att de lyste med ett strålende ljus och avgav enorma mängder värme; de var i verkligheten andra gradens solar under en kort period efter det att de hade bildats som skilda rymdkroppar. Dessa två största bland solsystemets planeter har till stor del förblivit gasformiga till den dag som är och har inte ännu ens kylts av till den punkt då de skulle vara fullt kondenserade eller fasta.

De övriga tio planeternas kärnor av gas som har sammandragit sig nådde snart det stadium då de blev fasta och började så dra till sig allt större mängder av den meteormateria som cirkulerade i den närbelägna rymden. Solsystemets världar hade sålunda ett dubbelt ursprung: kärnor av kondenserad gas, senare förstörade av enorma mängder meteoror som infångades. Visserligen fortsätter de att fånga in meteoror, men i betydligt mindre antal.

57:5.6 (656.2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

57:5.7 (656.3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

57:5.8 (656.4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

57:5.9 (656.5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

57:5.10 (656.6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a short period after their formation as separate space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete condensation or solidification.

57:5.11 (656.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

Planeterna kretsar inte runt solen i sin solmoders ekvatorialplan, vilket de skulle göra om de hade blivit utkastade av solens rotation. Istället färdas de i planet för den utstötning ur solen som förorsakades av Angona och som existerade i en ansevärd vinkel mot solens ekvatorialplan.

Medan Angona var oförmögen att fånga in något av solens massa lyckades er sol fylla på sin planetfamilj, som befann sig under omvandling, med en del av det cirkulerande rymdmaterialet från det besökande systemet. På grund av Angonas intensiva gravitationsfält följde dess tillhörande planetfamilj banor på ett ansevärt avstånd från den mörka jätten; och snart efter utstötningen av den massa ur vilken solsystemet uppkom, och medan Angona ännu var i närheten av solen, svängde tre av de större planeterna i Angonas system så nära solsystemets massiva anfader att dennas dragningskraft, förstärkt av dragningen från solen, var tillräcklig för att uppväga gravitationsgreppet från Angona och att därifrån permanent lösgöra dessa tre bihang till den himmelska vandringen.

Allt det material i solsystemet som härstammar från solen hade ursprungligen enhetlig riktning för sitt omlopp, och utan dessa tre främmande rymdkroppars intrång skulle allt material i solsystemet fortfarande ha samma riktning på sin omloppsbana. Som det var införde verkan av de tre Angonabihangen nya och främmande omloppskrafter i det uppkommande solsystemet, och som följd därav uppkom rörelse i motsatt riktning. Retrograd rörelse i ett astronomiskt system är alltid oavsiktlig och uppträder alltid som ett resultat av främmande rymdkroppars kollision inverkan. Sådana kollisioner behöver inte alltid medföra rörelse i motsatt riktning, men ingen retrograd rörelse förekommer någonsin annat än i system som består av massor med olika ursprung.

6. SOLSYSTEMSTADIET — PLANETFORMANDETS SKEDE

Efter solsystemets födelse följde en period av avtagande utbrott från solen. Med förminskad kraft fortsatte solen under ytterligare fem hundra tusen år att spruta ut allt mindre mängder av materia i den omgivande rymden. Under dessa första tider med oregelbundna omloppsbanor kunde emellertid solmodern, när de omgivande kropparna kom närmast till solen, fånga in stora delar av detta meteormaterial.

Planeterna närmast solen var de första som fick sin rotation minskad av den tidvattensartade friktionen. Sådana gravitationsinverknings bidrar också till stabiliseringen av planeternas banor, samtidigt som de verkar som en broms på planeternas axiella rotationshastighet och får en planet att rotera allt långsammare tills rotationen kring axeln upphör, vilket lämnar den ena halvan av planeten alltid vänd mot solen eller en större himlakropp, så som illustreras av planeten Merkurius och av månen, som alltid visar samma ansikte mot Urantia.

När friktionen förorsakad av månens och jordens tidvattenfenomen utjämnas kommer jorden alltid att visa

57:5.12 (657.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

57:5.13 (657.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

57:5.14 (657.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the resultant appearance of *retrograde motion*. Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE — THE PLANET- FORMING ERA

57:6.1 (657.4) Subsequent to the birth of the solar system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:6.2 (657.5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:6.3 (657.6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and

samma halva mot månen, och dag och månad är då detsamma — en period om cirka fyrtiosju dagar. När en sådan stabilitet i omloppsbanorna uppnås börjar den periodiska friktionen ha motsatt verkan, så att den inte längre driver månen längre bort från jorden utan så småningom drar satelliten mot planeten. Och sedan, i den långt avlägsna framtiden då månen närmar sig till ett avstånd på omkring sjutton tusen sju hundra kilometer från jorden, får jordens gravitationsinverkan månen att sprängas sönder. Denna flodvågs-gravitations-explosion kommer att sönderdela månen till små partiklar, som kan samla sig runt världen som ringar av materia påminnande om Saturnus ringar eller så småningom dras ned till jorden som meteoror.

Om rymdkropparna är lika till sin storlek och täthet kan kollisioner inträffa. Men om två rymdkroppar med samma täthet är relativt olika till storleken, och om den mindre kommer allt närmare den större, då sprängs den mindre kroppen sönder när radien av dess bana blir mindre än två och en halv gånger den större kroppens radie. Kollisioner mellan rymdens jättar är verkligen sällsynta, men dessa explosioner av mindre kroppar förorsakade av flodvågs-gravitations-företeelsen är mycket vanliga.

Stjärnfallen förekommer i svärmar därför att de är fragment av större materiakroppar som har sprängts sönder av flodvågsgravitationen som åstadkoms av närbelägna och ännu större rymdkroppar. Saturnus ringar är fragmenten av en söndersprängd satellit. En av Jupiters månar närmar sig nu farligt nära den kritiska zonen för söndersprängning, och inom några miljoner år kommer den antingen att dras in till planeten eller att sprängas sönder av flodvågsgravitationen. Den femte planeten i solsystemet färdades för länge, länge sedan i en oregelbunden bana och kom periodvist allt närmare Jupiter, tills den var inne i den kritiska zonen för söndersprängning som följd av gravitationsflodvågen, snabbt fragmenterades och blev till den nuvarande kluvan av asteroider.

För 4.000.000.000 år sedan bevitnades organiseringen av Jupiters och Saturnus system, i stort sett så som de idag kan observeras med undantag för deras månar som fortsatte att växa i storlek under flera miljarder år. I själva verket växer alla planeter och satelliter i solsystemet fortfarande som följd av det fortgående infångandet av meteoror.

För 3.500.000.000 år sedan var de övriga tio planeternas kondenserade kärnor väl formade, och de flesta månars innersta stomme var välbehållen fast en del av de mindre satelliterna senare förenades och bildade dagens större månar. Denna tidsålder kan anses vara det skede då planeterna byggdes upp.

För 3.000.000.000 år sedan fungerade solsystemet i stort sett så som idag. Dess medlemmar fortsatte att växa i storlek då rymdmeteoror i en ofantlig mängd ständigt regnade ned på planeterna och deras satelliter.

Ungefär vid denna tid upptogs ert solsystem i Nebadons fysiska register och gavs sitt namn: Monmatia.

För 2.500.000.000 år sedan hade planeterna vuxit enormt i storlek. Urantia var en välutvecklad sfär, omkring en tiondedel av sin nuvarande massa, och den fortsatte att växa snabbt som följd av ansamlingen av

month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:6.4 (658.1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

57:6.5 (658.2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies. Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular orbit, periodically making closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

57:6.6 (658.3) 4,000,000,000 years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

57:6.7 (658.4) 3,500,000,000 years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

57:6.8 (658.5) 3,000,000,000 years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

57:6.9 (658.6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

57:6.10 (658.7) 2,500,000,000 years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

meteoror.

All denna väldiga aktivitet är en normal del av uppbyggandet av en evolutionär planet av Urantias klass och utgör astronomiska förberedelser för att färdigställa scenen för den fysiska evolutionen i sådana världar i rymden som förberedelse för livets äventyr i tiden.

7. METEORSKEDET — DEN VULKANISKA TIDSÅLDERNATMOSFÄREN UNDER PLANETENS FÖRSTA TIDER

Under dessa första tider svärmade små sönderfallande och kondenserande kroppar omkring i solsystemets rymdregioner, och då en skyddande förbränningsatmosfär saknades kraschade sådana rymdkroppar direkt ned på Urantias yta. Dessa oupphörliga nedslag höll planetens yta mer eller mindre upphettad, och detta, tillsammans med den ökade påverkan av gravitationen, i och med att sfären blev större, började sätta igång de influenser vilka så småningom fick de tyngre grundämnena, såsom järn, att söka sig allt mera mot planetens kärna.

För 2.000.000.000 år sedan började jorden bli avgjort större än månen. Alltid hade planeten varit större än sin satellit, men skillnaden i storlek var inte så stor förrän ungefär vid denna tid då enorma rymdkroppar infångades av jorden. Urantia var då ungefär en femtedel av sin nuvarande storlek och hade blivit tillräckligt stor för att hålla kvar den primitiva atmosfär som hade börjat uppkomma som ett resultat av grundämnenas interna kamp mellan det upphettade inre och den svalnande skorpan.

Verksamhet som tydligt kan klassificeras som vulkanisk kan dateras från dessa tider. Hettan i jordens inre fortfor att stegras av att de radioaktiva eller tyngre grundämnena som meteorerna hade haft med sig från rymden begravdes allt djupare. Studiet av dessa radioaktiva grundämnen avslöjar att Urantias yta är över en miljard år gammal. Radiumklockan är er mest tillförlitliga tidmätare då ni gör vetenskapliga uppskattningar av planetens ålder, men alla dessa uppskattningar visar för kort tid, därför att de radioaktiva material som ni har möjlighet att undersöka alla kommer från jordens ytskikt och således representerar Urantias förhållandevis nyliga anskaffningar av dessa grundämnena.

För 1.500.000.000 år sedan var jorden två tredjedelar av sin nuvarande storlek, medan månen närmade sig sin nuvarande massa. Jordens snabba ökning i storlek över månen gjorde det möjligt för den att långsamt börja röva till sig den knappa atmosfär som satelliten ursprungligen hade.

Den vulkaniska verksamheten var nu som störst. Hela jorden var ett veritabelt glödande inferno, och ytan påminde om dess tidigare smälta stadium innan de tyngre metallerna graviterade mot centrum. Detta är den vulkaniska tidsåldern. Trots det bildas så småningom en skorpa bestående i huvudsak av den jämförelsevis lättare graniten. Scenen håller på att göras i ordning för en planet som en dag förmår uppehålla liv.

57:6.11 (658.8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC AGE THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

57:7.1 (658.9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of the planet.

57:7.2 (659.1) 2,000,000,000 years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

57:7.3 (659.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquirements of these elements.

57:7.4 (659.3) 1,500,000,000 years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little atmosphere which its satellite originally had.

57:7.5 (659.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

En primitiv planetarisk atmosfär utvecklar sig långsamt, och den innehåller nu en del vattenånga, kolmonoxid, koldioxid och väteklorid, men det finns föga eller inget fritt kväve eller fritt syre. Atmosfären i en värld under den vulkaniska tidsåldern erbjuder ett sällsamt skådespel. Förutom de nämnda gaserna var den starkt fylld av talrika vulkaniska gaser och, efterhand som luftskiktet blev äldre, av förbränningsprodukterna från de kraftiga meteorskurar som ständigt störtar ned mot planetens yta. Denna förbränning av meteoror håller atmosfären nästan tömd på syre, och meteorbombardemangets takt är fortfarande enorm.

Så småningom blev atmosfären mera stadgad och avkyldes tillräckligt för regn att börja falla på planetens heta klippiga yta. Under tusentals år var Urantia innesluten i ett enda väldigt och enhetligt hölje av ånga. Under dessa tider sken solen aldrig på jordens yta.

Mycket av kolet i atmosfären bands till karbonater av de olika metaller, som det fanns gott om i planetens ytskikt. Senare konsumerades mycket större mängder av dessa kolgasar av det tidiga och frodiga växtlivet.

Även under senare tidsperioder hölls luften nästan helt tömd på syre av de fortsatta lavaströmmarna och de inkommande meteorerna. Inte heller innehåller de tidiga avlagringarna i de primitiva oceaner, som snart uppkom, några färgade stenar eller lerskiffer. Och under en lång tid efter det att denna ocean hade uppkommit fanns det praktiskt taget inget fritt syre i atmosfären; det började förekomma syre i betydande mängder först när det senare producerades av havsalger och andra former av växtliv.

Den primitiva planetariska atmosfären under den vulkaniska tidsåldern erbjöd föga skydd mot meteorsvärmarnas kollisionssnedslag. Miljoner och åter miljoner meteoror förmår tränga igenom detta luftlager och slår ner på planetens yta som fasta kroppar. Men med tiden visar det sig att allt färre meteoror är tillräckligt stora för att övervinna det allt starkare friktionsskydd som den syrerikare atmosfären under senare tidsskeden utgör.

8. JORDSKORPANS

STABILISERINGJORDBÄVNINGARNAS

TIDSÅLDERVÄRLDSOCEANEN OCH DEN FÖRSTA KONTINENTEN

Den tid då Urantias historia egentligen börjar är för 1.000.000.000 år sedan. Planeten hade uppnått ungefär sin nuvarande storlek. Ungefär vid denna tid upptogs den i Nebadons fysiska register och gavs sitt namn: Urantia.

Atmosfären underlättade avkylningen av jordskorpan tillsammans med fuktighetens ständiga utfall. Den vulkaniska verksamheten bragte tidigt det inre värmetrycket och jordskorpan sammandragning i jämvikt; och när antalet vulkaner snabbt minskade började jordbävningar förekomma allteftersom denna jordskorpan avkylnings- och anpassningsepok framskred.

57:7.6 (659.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of meteoric bombardment is still tremendous.

57:7.7 (659.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

57:7.8 (659.7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (660.1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (660.2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. CRUSTAL STABILIZATION

THE AGE OF EARTHQUAKES

THE WORLD OCEAN AND THE FIRST CONTINENT

57:8.1 (660.3) 1,000,000,000 years ago is the date of the actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia*.

57:8.2 (660.4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

Urantias egentliga geologiska historia börjar med att jordskorpan avkyls tillräckligt för att den första oceanen kan bildas. Vattenångans kondensering på jordens svalnande yta fortsatte, då den en gång hade börjat, tills den var så gott som slutförd. Vid slutet av denna period var oceanen världsomfattande och täckte hela planeten med ett genomsnittligt djup om över en och en halv kilometer. Tidvattensföreteelserna fungerade då i stort sett så som de nu kan iakttas, men denna primitiva ocean var inte salt; den var praktiskt taget ett sötvattenstäckte över hela världen. Dåför tiden var största delen av klotet förenat med olika metaller, men det fanns tillräckligt av det för att i förening med väte göra vattnet en aning syrligt.

När detta avlägsna tidsskede börjar bör Urantia ses som en vattenbunden planet. Senare kom djupare liggande och därför tyngre lavaströmmar upp på botten av den nuvarande Stilla Oceanen, och denna del av den vattentäckta ytan blev ansevärt nedtryckt. Den första kontinentala landmassan steg upp från världsoceanen för att återställa jämvikten i den så småningom allt tjockare jordskorpan.

För 950.000.000 år sedan presenterade Urantia panoramat av en enda stor kontinent och en enda vidsträckt vattenmassa, Stilla Oceanen. Vulkaner fanns fortfarande i stor utsträckning, och jordbävningarna var både ofta förekommande och svåra. Meteorerna fortsatte att bombardera jorden, men de höll på att minska både i fråga om frekvens och storlek. Atmosfären klarnade upp, men mängden av koldioxid var fortfarande stor. Jordskorpan håller på att stabiliseras.

Det var ungefär vid denna tid som Urantia hänfördes till systemet Satania för planetarisk administration och upptogs i Norlatiadeks livsregister. Från och med den tidpunkten har den lilla och obetydliga sfären tagits administrativt i beaktande. Denna sfär skulle bli den planet där Mikael skulle ta itu med det oerhörda företaget att utge sig som dödlig, att ta del av de erfarenheter som senare har haft som följd att Urantia lokalt har blivit känd som "korsets värld".

För 900.000.000 år sedan bevitnades den första rekognosceringspatrullens ankomst från Satania till Urantia, utsänd från Jerusem för att undersöka planeten och rapportera om dess lämplighet som en sfär för livsexperiment. Denna kommission bestod av tjugofyra medlemmar och omfattade Livsbärare, Lanonandeksöner, Melkisedekar, serafim och andra av det himmelska livets klasser som har att göra med de första tiderna av planetarisk organisation och administration.

Efter en noggrann undersökning av planeten återvände denna kommission till Jerusem och rapporterade i fördelaktiga ordalag till Systemhärskaren att de rekommenderade att Urantia upptas i registret för livsexperiment. Er värld registrerades i Jerusem i enlighet därmed som en decimalplanet, och Livsbärarna meddelades att de skulle få tillstånd att inrätta nya mönster för mekanisk, kemisk och elektrisk mobilisering vid den senare tid då de skulle anlända med mandat att överföra och inplantera liv.

I vederbörlig ordning fullbordade en

57:8.3 (660.5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling surface of the earth, once begun, continued until it was virtually complete. By the end of this period the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

57:8.4 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

57:8.5 (660.7) 950,000,000 years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

57:8.6 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the "world of the cross."

57:8.7 (661.1) 900,000,000 years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusem to examine the planet and make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

57:8.8 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusem and reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of mechanical, chemical, and electrical mobilization at the time of their subsequent arrival with life transplantation and implantation mandates.

57:8.9 (661.3) In due course arrangements for the planetary

blandkommission om tolv medlemmar i Jerusem arrangemangen för att ta planeten i besittning, och dessa godkändes av den planetariska kommissionen om sjuttio medlemmar i Edentia. Dessa planer som hade utarbetats av de handledande rådgivarna till Livsbärarna godkändes slutligt i Salvington. Snart därefter innehöll Nebadons informationsutsändningar ett tillkännagivande om att Urantia skulle bli den scen där Livsbärarna skulle komma att utföra sitt sextionde experiment i Satania, avsett att utveckla och förbättra den typ av Nebadons livsmönster som förekommer i Satania.

Kort efter det att Urantia för första gången hade tillkännagivits genom universumets informationsutsändningar till hela Nebadon beviljades den fullvärdig status i universumet. Snart därefter infördes den i registren på de mindre och större sektorernas högkvarterplaneter i superuniversumet; och innan denna tidsålder var till ända hade Urantia kommit in i Uversas register över planetariskt liv.

Hela denna tidsålder kännetecknades av ofta förekommande och våldsamma stormar. Den tidiga jordskorpan befann sig i ett stadium av ständig förändring. Ytans avkylade alternerade med enorma lavaströmmar. Ingenstans på jordytan kan man finna något av denna ursprungliga planetskorpa. Allting har alltför många gånger blandats ihop med lava som har sprutat upp ur djupet och med senare avlagringar från den tidiga världsvida oceanen.

Ingenstans på jordytan finner man mera av de modifierade resterna av denna urgamla berggrund, som fanns före oceanen, än i nordöstra Kanada runt Hudsonviken. Denna omfattande granithöjning består av sten som hör till tiderna före oceanen. Dessa bergslager har blivit upphettade, böjda, hopknycklade, krossade, och gång på gång har de genomgått dessa förvrängande metamorfosa förändringar.

Under alla oceanidsåldrar lade sig enorma fossilfria skiktade stenlager på denna forntida oceans botten. (Kalksten kan bildas som resultat av kemisk utfällning; all äldre kalksten uppkom inte av det marina livets avlagringar.) I inga av dessa forntida bergsformationer finner man tecken på liv; de innehåller inga fossiler, såvida inte senare avlagringar från vattentidsåldrarna av någon tillfällighet har blandats med dessa äldre lager från tiden före livet.

Den tidiga jordskorpan var högst instabil, men berg höll ännu inte på att bildas. Planeten sammandrogs under gravitationstrycket medan den formades. Berg är inte ett resultat av att den svalnande skorpan på en sfär som drar sig samman skulle falla ihop; bergen uppkommer senare som ett resultat av regnets, gravitationens och erosionens inverkan.

Den kontinentala landmassan växte under detta skede tills den omfattade nästan tio procent av jordens yta. Svåra jordbävningar uppkom först då den kontinentala landmassan hade höjt sig en god bit över vattnet. Då de en gång hade börjat tilltog de i frekvens och omfattning från tidsålder till tidsålder. Under loppet av miljoner och åter miljoner år har jordbävningarna avtagit, men Urantia har fortfarande i medeltal femton jordbävningar om dagen.

För 850.000.000 år sedan började den första verkliga epok då jordskorpan stabiliserades. Största

occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

57:8.10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

57:8.11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

57:8.12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted, upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:8.13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:8.14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

57:8.15 (662.2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:8.16 (662.3) 850,000,000 years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of

delen av de tyngre metallerna hade sjunkit ned mot globens centrum; den svalnande skorpan hade upphört att falla ihop i samma stora utsträckning som under tidigare tidsåldrar. En bättre balans uppkom mellan det uppstigande landet och den tyngre oceanbotten. Lavamassans strömningar under jordskorpan omfattade närapå hela världen, och detta utjämnade och stabiliserade fluktuationerna som kom sig av avkylning, sammandragning och förskjutning i ytskikten.

Vulkanutbrotten och jordbävningarna fortfor att avta i frekvens och styrka. Atmosfären renades så småningom från vulkaniska gaser och vattenånga, men koldioxidmängden var fortfarande stor.

De elektriska störningarna i luften och i jorden var också i avtagande. Lavaströmmarna hade tagit upp till ytan en blandning av grundämnen som diversifierade jordskorpan och bättre isolerade planeten från vissa rymdenergier. Allt detta gjorde mycket för att underlätta kontrollen av jordens energi och att reglera dess flöde, såsom de magnetiska polernas funktion påvisar.

För 800.000.000 år sedan började den första stora landepoken, den tidsålder då landkontinenten allt mera höjde sig.

Sedan jordens hydrosfär först hade kondenserats till världsoceanen och senare till Stilla Oceanen bör man förstå att denna senare vattenmassa då täckte nio tiondedelar av jordens yta. Meteoriter som föll i havet samlades på oceanens botten; meteoriterna består allmänt taget av tunga material. De som föll på land oxideras till stor del, nöttes senare ned av erosionen och spolades ut i oceanens djup. På detta sätt blev oceanens botten allt tyngre, och till detta kom vikten av en vattenmassa som på vissa ställen var cirka sexton kilometer djup.

Det tilltagande nedtyngandet av Stilla Oceanen verkade så att den kontinentala landmassan ytterligare sköts upp. Europa och Afrika började stiga upp ur Stilla Oceanens djup tillsammans med de landmassor som nu kallas Australien, Nord- och Sydamerika och kontinenten Antarktis, samtidigt som Stilla Oceanens botten ytterligare sjönk för att uppväga landhöjningen. Vid slutet av denna period bestod nästan en tredjedel av jordens yta av land, allt som en enda kontinent.

Med denna ökade landhöjning uppkom de första olikheterna i planetens klimat. Landhöjning, kosmiska moln och oceanernas inverkan är de viktigaste faktorerna vid klimatväxlingen. Den asiatiska landmassans ryggrad nådde en höjd om nästan fjorton och en halv kilometer då landhöjningen var som störst. Om det hade funnits mycket fukt i den luft som svävade över dessa högt uppstigna regioner skulle enorma istäcken ha bildats; istiden skulle ha kommit långt innan den gjorde det. Det tog flera hundra miljoner år innan lika mycket land igen framträdde ovanför vattnet.

För 750.000.000 år sedan började de första brytningarna i den kontinentala landmassan som en stor spricka från norr till söder, vilken senare släppte in oceanens vatten och beredde vägen för den västliga driften av kontinenterna Nord- och Sydamerika, inklusive Grönland. Den långa klyvningen i öst-västlig riktning skiljde Afrika från Europa och lösgjorde landmassorna Australien, Stillahavsöarna och Antarktis

the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:8.17 (662.4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:8.18 (662.5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:8.19 (662.6) 800,000,000 years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:8.20 (662.7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:8.21 (662.8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in one continental body.

57:8.22 (662.9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

57:8.23 (663.1) 750,000,000 years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the

från den asiatiska kontinenten.

För 700.000.000 år sedan närmade sig Urantia den punkt då förhållandena blev lämpliga för uppehållandet av liv. Kontinentaldriften fortsatte; oceanen trängde som långa fingerliknande hav allt mera in i landet och bildade dessa grunda vatten och skyddade vikar som är så lämpliga som hemvist för det marina livet.

För 650.000.000 år sedan bevitnades en fortsatt separering av landmassorna och som en följd därav en ytterligare utbredning av de kontinentala haven. Och dessa vatten uppnådde snabbt den salthalt som var nödvändig för livet på Urantia.

Det var dessa hav och deras efterföljare som förde livets register på Urantia, vilket man senare har funnit i välbevarade stensidor, volym efter volym, medan skede följde på skede och tidsålder på tidsålder. Dessa forna tiders inlandshav var i sanning evolutionens vagga.

[Framfört av en Livsbärare, medlem av den ursprungliga Urantiakåren och nu här bosatt som observatör.]

Asiatic continent.

57:8.24 (663.2) 700,000,000 years ago Urantia was approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:8.25 (663.3) 650,000,000 years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:8.26 (663.4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:8.27 (663.5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

Kapitel 58. Livets etablering på Urantia

⇐ 057

Urantiaboken

059 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 58

LIVETS ETABLERING PÅ URANTIA

Sektioner

Introduktion

1. Förutsättningarna för fysiskt liv
2. Urantias atmosfär
3. Omgivningen i rymden
4. Livets gryningsskede
5. Kontinentaldriften
6. Övergångsperioden
7. Den geologiska historieboken

PAPER 58

LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

Introduktion

I HELA Satania finns det endast sextioen världar liknande Urantia, planeter för livsmodifiering. Majoriteten av de bebodda världarna befolkas i enlighet med etablerade förfaranden; på sådana sfärer ges Livsbärarna ringa möjlighet till avvikelser i sina planer för livets inplanterande. Ungefär en värld av tio betecknas emellertid som decimalplanet och införs i Livsbärarnas speciella register; och på dessa planeter tillåts vi åta oss vissa livsexperiment i syfte att modifiera eller eventuellt förbättra universumets standardtyper av levande varelser.

INTRODUCTION

58:0.1 (664.1) IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. FÖRUTSÄTTNINGARNA FÖR FYSISKT LIV

För 600.000.000 år sedan anlände Livsbärarnas kommission, som hade sänts ut från Jerusem, till Urantia och påbörjade studiet av de fysiska förhållandena som förberedelse för att införa liv till värld nummer 606 i systemet Satania. Detta skulle bli vår sexhundra sjätte erfarenhet av att etablera Nebadons livsmönster i Satania och vår sextionde möjlighet att göra förändringar och införa modifikationer i lokaluniversumets grund- och standardlivsmönster.

Det bör göras klart att Livsbärarna inte kan sätta igång livet förrän en sfär är mogen för det evolutionära utvecklingsskedet. Inte heller kan vi arrangera en snabbare livsutveckling än vad som kan uppehållas och akkommoderas av planetens fysiska framåtskridande.

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

58:1.1 (664.2) 600,000,000 years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusem arrived on Urantia and began the study of physical conditions preparatory to launching life on world number 606 of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute modifications in the basic and standard life designs of the local universe.

58:1.2 (664.3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress of the planet.

Livsbärarna i Satania hade planerat ett livsmönster baserat på natriumklorid; därför kunde intet steg tas för att plantera livet förrän oceanens vatten hade blivit tillräckligt salt. Urantias typ av protoplasma kan fungera endast i en lämplig saltlösning. Allt förstadieliv — växt- och djurliv — utvecklades i en salt omgivning. Även de högre utvecklade landdjuren kunde inte fortsätta att leva om inte denna samma livsviktiga saltlösning cirkulerade överallt i deras kroppar i den ström av blod som frikostigt sköljer, bokstavligen sänker varje liten cell i detta "salta hav".

Era primitiva förfäder flöt fritt omkring i den salta oceanen; idag flyter denna samma oceanliknande saltlösning omkring i er kropp och sköljer varje enskild cell med en kemisk vätska som i allt väsentligt är jämförbar med det salta vatten som stimulerade de första protoplasmareaktionerna i de första levande celler som fungerade på planeten.

Då detta skede tog sin början höll Urantia på att utvecklas på alla sätt mot ett stadium som var gynnsamt för att uppehålla de första formerna av marint liv. Sakta men säkert beredde den fysiska utvecklingen på jorden och i de närbelägna rymdregionerna scenen för de senare försöken att etablera sådana livsformer som vi hade beslutat att bäst skulle vara anpassade till den uppkommande fysiska omgivningen — både på jorden och i rymden.

Efter detta återvändande Satantias Livsbärarkommission till Jerusem, då den föredrog att invänta en ytterligare sönderbrytning av den kontinental landmassan, vilket skulle erbjuda ännu flera inlandshav och skyddade vikar, innan den faktiskt påbörjade inplanteringen av liv.

På en planet där livet har ett marint ursprung erbjuder ett stort antal inlandshav, en lång strandlinje vid grunda vatten och skyddade vikar idealiska förhållanden för inplantering av liv; och just en sådan fördelning av jordens vatten höll snabbt på att uppkomma. Dessa forntida inlandshav var sällan mer än ett hundra femtio till ett hundra åttio meter djupa, och solljuset kunde tränga igenom oceanens vatten till över ett hundra åttio meter.

Och det var från sådana kuster som växtlivet, under en senare tidsålder med ett milt och jämnt klimat, sökte sig upp på land. Där erbjöd den höga kolhalten i atmosfären livets nya landbaserade varieteter möjlighet till en snabb och frodig tillväxt. Fastän atmosfären då var idealisk för växtlivet bestod den i så hög grad av koldioxid att inget djur, än mindre människan, kunde ha levt på jordens yta.

2. URANTIAS ATMOSFÄR

Planetens atmosfär filtrerar igenom till jorden ungefär två miljarddelar av solens totala utstrålning av ljus. Om det ljus som faller på Nordamerika skulle betalas enligt en taxa om femton öre per kilowattimme skulle den årliga ljusräkningen stiga till över sex triljoner kronor. Chicagos räkning för solsken skulle stiga till betydligt över 700 miljoner kronor om dagen. Man bör komma ihåg att ni också får andra former av energi från solen — ljus är inte den enda gåva som når er atmosfär

58:1.3 (664.4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this "briny deep."

58:1.4 (664.5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

58:1.5 (664.6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

58:1.6 (665.1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusem, preferring to await the further breakup of the continental land mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

58:1.7 (665.2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665.3) And it was from such seashores of the mild and equable climes of a later age that primitive plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

58:2.1 (665.4) The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution

från solen. Våldiga solenergier strömmar in till Urantia och omfattar våglängder både över och under det område som människans syn kan uppfatta.

Jordens atmosfär är nästan helt ogenomtränglig för en stor del av den solstrålning som hör till den yttersta ultraviolettera ändan av spektret. De flesta av dessa korta våglängder absorberas av ett ozonlager som finns överallt på en nivå om cirka sexton kilometer ovanför jordens yta och som sträcker sig mot rymden ytterligare sexton kilometer. Det ozon som genomsyrar denna region skulle enligt förhållandena vid jordens yta bilda endast ett två och en halv millimeter tjockt lager; det oaktat skyddar denna relativt ringa och till synes betydelselösa mängd ozon Urantias invånare från ett övermått av de farliga och förödande ultraviolettera strålningskomponenter som finns i solljuset. Men om detta ozonlager vore endast obetydligt tjockare skulle ni berövas de i högsta grad viktiga och hälsosamma ultraviolettera strålar som nu når jordens yta och som utgör ett förstadium till ett av era mest nödvändiga vitaminer.

Trots detta insisterar dock en del av era mindre fantasirika dödliga mekanister på att betrakta den materiella skapelsen och människans evolution som en tillfällighet. Urantias mellanvarelser har från fysikens och kemins område samlat över femtiotusen fakta, som de anser vara oförenliga med slumpens lagar och som de hävdar att ovillkorligen utvisar närvaron av ett intelligent syfte i den materiella skapelsen. Allt detta tar inte med i räkningen deras katalog av över ett hundra tusen fynd utanför fysikens och kemins område, vilka de vidhåller bevisar närvaron av sinne i planerandet, skapandet och upprätthållandet av det materiella världssalltet.

Från er sol strömmar en veritabel flod av dödsbringande strålar ut, och ert angenäma liv på Urantia beror på den "slumpmässiga" inverkan av över fyrtio till synes oavsiktliga skyddsmekanismer som fungerar på liknande sätt som verkan av detta unika ozonlager.

Vore det inte för atmosfärens verkan som "täckning" om natten, skulle värmen så snabbt gå förlorad genom strålning att det vore omöjligt att uppehålla livet annat än på konstgjord väg.

De lägre åtta eller nio kilometrarna av jordens atmosfär är troposfären; det är den region där vindar och luftströmmar åstadkommer väderleksfenomen. Ovanför denna region ligger den inre jonosfären och genast ovanför denna stratosfären. Från jordens yta uppåt räknat faller temperaturen stadigt under nio till tretton kilometer, vid vilken höjd den är cirka -57 grader (C). Denna temperaturvariation mellan -54 och -57 grader (C) är oförändrad under de följande sextiofyra kilometrarna uppåt; detta område med konstant temperatur är stratosfären. På en höjd av sjuttiofem till åttio kilometer börjar temperaturen stiga, och denna stegring fortsätter tills, på den nivå där norrskenet uppträder, en temperatur på +650 grader (C) uppnås, och det är denna intensiva hetta som joniserar syret. Temperaturen i en sådan uttunnad atmosfär kan knappast jämföras med de temperaturer som uppmäts vid jordens yta. Kom ihåg att hälften av all er atmosfär finns inom de första fem kilometrarna. Höjden av jordens atmosfär anges av de högsta norrskenensflammorna — omkring sexhundrafyrtio

reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

58:2.2 (665.5) The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

58:2.3 (665.6) And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they maintain prove the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

58:2.4 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on Urantia is due to the "fortuitous" influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

58:2.5 (666.2) Were it not for the "blanketing" effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

58:2.6 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

kilometer.

Norrskensfenomenen har ett direkt samband med solfläckarna, dessa solcykloner som virvlar i motsatt riktning ovanför och nedanför solens ekvator, precis som de tropiska orkanerna på jorden. Sådana atmosfäriska störningar virvlar i motsatt riktning när de inträffar ovanför eller under ekvatorn.

Solfläckarnas förmåga att ändra ljusets frekvenser visar att dessa centra för solstormar fungerar som enorma magneter. Sådana magnetiska fält kan slunga laddade partiklar från solfläckarnas kratrar ut genom rymden till jordens yttre atmosfär, där deras joniserande inverkan åstadkommer dessa praktfulla uppvisningar som norrsken. Därför har ni de mest omfattande norrskenfenomen när antalet solfläckor är som störst — eller kort därefter — vid vilken tid fläckarna mera allmänt är ekvatorialt belägna.

Även kompassnålen reagerar för denna inverkan från solen eftersom den vänder sig en aning mot öster då solen går upp och en aning mot väster då solnedgången närmar sig. Detta sker varje dag, men under toppen av solfläcksperioderna är denna avvikelse i kompassen dubbelt så stor. Dessa dagliga rörelser i kompassen är en reaktion på en ökad jonisering av den övre atmosfären som solljuset åstadkommer.

Det är närvaron av två olika nivåer av elektriskt ledande regioner i den övre stratosfären som möjliggör fjärröverföringen av era radioutsändningar på lång- och kortvåg. Era utsändningar störs ibland av de fruktansvärda stormar som tidvis rasar i dessa yttre jonosfärområden.

3. OMGIVNINGEN I RYMDEN

Under universummaterialiseringens tidiga epoker finns väldiga vätemoln utströdda i rymdregionerna, just sådana astronomiska anhopningar av stoft som nu kännetecknar många regioner överallt i den avlägsna rymden. Mycket av den organiserade materia som de flammande solarna bryter ned och sprider ut som strålenergi byggdes ursprungligen upp i dessa tidigt uppkommande vätemoln i rymden. Under vissa ovanliga förhållanden förekommer sprängning av atomer också i kärnan av större vätemassor. Alla dessa fenomen av atomuppbbyggnad och -upplösning, som sker till exempel i de starkt upphettade nebulosorna, åtföljs av uppkomsten av flodvågor av strålningsenergins korta rymdstrålar. I samband med dessa olika strålningar förekommer en form av rymdenergi som är okänd på Urantia.

Energiladdningen i dessa korta strålar i universumets rymd är fyra hundra gånger större än i alla andra former av strålenergi som existerar i de organiserade rymddomänerna. Produktionen av korta rymdstrålar, vare sig de kommer från de flammande nebulosorna, de spända elektriska fälten, yttre rymden, eller de väldiga stoftmolnen av väte, modifieras kvalitativt och kvantitativt av fluktuationer och plötsliga spänningsförändringar i temperatur, gravitation och elektrontryck.

Dessa eventualiteter i fråga om rymdstrålarnas ursprung bestäms av många kosmiska tilldragelser

58:2.7 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

58:2.8 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

58:2.9 (666.6) Even the compass needle is responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

58:2.10 (666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. SPATIAL ENVIRONMENT

58:3.1 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

58:3.2 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

58:3.3 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as

samt av den cirkulerande materians banor, som varierar från modifierade cirklar till extrema ellipser. De fysiska förhållandena kan också storligen förändras emedan elektronen ibland roterar i motsatt riktning mot den grövre materiens rotation, till och med i samma fysiska zon.

De väldiga vätemolnen är verkliga kosmiska kemilaboratorier, där det förekommer alla former av evolverande energi och av materia i omvandling. Omfattande energiprocesser förekommer också i de gaser som finns i de stora dubbelstjärnornas utkanter och som ofta delvis överlappar varandra och därför i hög grad blandas. Men ingen av dessa enorma och vidsträckt energiaktiviteter i rymden utövar det minsta inflytande på det organiserade livets fenomen — på groddplasman hos levande ting och varelser. Dessa energiförhållanden i rymden är en del av den omgivning som är väsentlig för etablerandet av liv, men de har inte del i de senare förändringarna i arvmassans faktorer, vilket är fallet med en del av de längre strålarna i stråleenergin. Det liv som Livsbärarna inplanterar är fullt motståndskraftigt mot hela detta häpnadsväckande flöde av universumenergin korta rymdstrålar.

Alla dessa väsentliga kosmiska förhållanden måste utvecklas till ett fördelaktigt stadium innan Livsbärarna faktiskt kunde påbörja etablerandet av liv på Urantia.

4. LIVETS GRYNINGSSKEDE

Det att vi kallas Livsbärare bör inte förvirra er. Vi kan bära liv till planeterna, och vi gör det också, men vi tog inget liv med oss till Urantia. Livet på Urantia är unikt, det har sitt ursprung på planeten. Denna sfär är en värld för livsmodifikation; allt liv som framträder här formulerades av oss här på planeten; det finns ingen annan värld i Satania, inte ens i hela Nebadon, där livet förekommer i precis samma form som på Urantia.

För 550.000.000 år sedan återvände Livsbärarkåren till Urantia. I samverkan med andliga styrkor och överfysiska krafter organiserade och införde vi de ursprungliga livsmönstren för denna värld och planterade dem i världens gästvänliga vatten. Allt planetariskt liv (med undantag för utomplanetariska personligheter) ända fram till Planetprinsen Caligastias dagar hade sitt ursprung i våra tre ursprungliga, identiska och samtidiga inplanteringar av marint liv. Dessa tre inplanteringar av liv har betecknats som: den mellersta eller eurasisk-afrikanska, den östra eller australisk-asiatiska och den västra omfattande Grönland samt Nord- och Sydamerika.

För 500.000.000 år sedan hade ett primitivt marint växtliv etablerat sig väl på Urantia. Grönland och den arktiska landmassan började tillsammans med Nord- och Sydamerika sin långa och långsamma drift mot väster. Afrika rörde sig en aning söderut och skapade en öst-västlig ränna, medelhavsbassängen mellan sig och moderkroppen. Antarktis, Australien och det land som anges av öarna i Stilla Oceanen bröt sig loss i söder och öster och har drivit långt bort sedan den dagen.

Vi hade planterat de primitiva formerna av marint liv i de skyddade tropiska vikarna i de centralt belägna haven i den öst-västliga sprickan i den kontinental landmassan som höll på att brytas upp. Vårt syfte med

well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same physical zone.

58:3.4 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

58:3.5 (667.4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. THE LIFE-DAWN ERA

58:4.1 (667.5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

58:4.2 (667.6) 550,000,000 years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western*, embracing Greenland and the Americas.

58:4.3 (668.1) 500,000,000 years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away on the south and east and have drifted far away since that day.

58:4.4 (668.2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life

att göra tre inplanteringar av marint liv var att säkra att varje stor landmassa skulle föra detta liv med sig i sina varmvattenhav då landet senare skiljde på sig. Vi förutsåg att vida oceaner under det senare skede då landbaserat liv framträdde skulle komma att skilja dessa drivande kontinental landmassor från varandra.

5. KONTINENTALDRIFTEN

Landkontinenternas drift fortsatte. Jordens kärna hade blivit så tät och fast som stål, då den var utsatt för ett tryck om nästan 3500 ton per kvadratcentimeter, och på grund av det enorma gravitationstrycket var den, och är det fortfarande, mycket het i djupet av dess inre. Temperaturen stiger från ytan nedåt tills den i centrum är en aning över solens ytemperatur.

De yttre ett-tusensexhundra kilometrarna av jordens massa består huvudsakligen av olika stenarter. Därunder finns de tätare och tyngre metalliska grundämnena. Under alla de tidiga och föratmosfäriska tidsåldrarna var världen så närapå flytande i sitt smälta och högt upphettade stadium att de tyngre metallerna sjönk djupt ned i jordens inre. De som man idag finner nära ytan representerar utstötningar från forntida vulkaner, senare och omfattande lavaströmmar och nyare avlagringar av meteoriter.

Den yttre jordskorpan var omkring sextiofyra kilometer tjock. Det yttre skalet hölls uppe av och vilade direkt på ett smält basalhav av varierande tjocklek, ett rörligt lager av smält lava som hölls under högt tryck men alltid tenderade att flyta hit och dit för att utjämna de skiftande planetariska trycken, vilket tenderade att stabilisera jordskorpan.

Ännu idag fortsätter kontinenterna att flyta ovanpå detta icke-kristalliserade, kuddliknande hav av smält basalt. Om inte detta skyddande förhållande fanns skulle de kraftigare jordbävningarna bokstavligen skaka världen i stycken. Jordbävningar förorsakas av glidningar och förskjutningar i den fasta yttre jordskorpan och inte av vulkaner.

När lavalagren i jordskorpan avkyls bildar de granit. Urantias genomsnittliga täthet är något mer än fem och en halv gånger vattnets; granitens täthet är mindre än tre gånger vattnets. Jordens kärna är tolv gånger så tät som vattnet.

Havsbottnarna är tätare än landmassorna, och det är vad som håller kontinenterna ovanför vattnet. När havsbottnarna skjuts upp ovanför havsytan finner man att de till stor del består av basalt, en form av lava som är betydligt tyngre än landmassornas granit. Om kontinenterna inte vore lättare än oceanernas botten skulle gravitationen dra oceanernas kanter upp på land, men sådana fenomen står inte att observera.

Oceanernas vikt är också en faktor som ökar trycket på havsbottnarna. De djupareliggande men i jämförelse tyngre havsbottnarna, plus vikten av vattnet ovanpå, uppgår i vikt till ungefär detsamma som vikten av de tjockare men mycket lättare kontinenterna. Alla kontinenter tenderar ändå att glida ned i oceanerna. Kontinentalttrycket vid oceanbottens nivå är omkring 1.300 kilogram per kvadratcentimeter. Det betyder att

implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:5.1 (668.3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is slightly above the surface temperature of the sun.

58:5.2 (668.4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:5.3 (668.5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:5.4 (668.6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:5.5 (668.7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than three times that of water. The earth's core is twelve times as dense as water.

58:5.6 (668.8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the continents above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

58:5.7 (668.9) The weight of the oceans is also a factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a

detta vore trycket från en kontinentalmassa som höjer sig cirka 4.500 meter över havsbotten. Vattentrycket på oceanbotten är endast omkring 350 kilogram per kvadratcentimeter. Dessa olika tryck tenderar att orsaka kontinenternas nerglidande mot oceanernas botten.

Oceanbottens nedsjunkande under tidsåldrarna före livets inplanterande hade tryckt upp en ensam kontinental landmassa till en sådan höjd att dess tryck i sidled tenderade att få de östra, västra och södra kanterna att glida utförsbacke, över de underliggande halvt stelnade lavabäddarna, ned i vattnen i den omgivande Stilla Oceanen. Detta utjämnade så fullständigt trycket från kontinenten att en vid spricka inte uppstod vid den östra kusten av denna uråldriga asiatiska kontinent, men allt sedan dess har den östra kustlinjen hängt över branten till sina angränsande havsdjup och hotat att glida ned i en vattengrav.

6. ÖVERGÅNGSPERIODEN

För 450.000.000 år sedan inträffade övergången från växtriket till djurriket. Denna metamorfos ägde rum i de grunda vattnen i de skyddade tropiska vikarna och lagunerna längs de separerande kontinenternas långa kuster. Och denna utveckling, som i sin helhet fanns inbyggd i de ursprungliga livsmönstren, skedde så gradvist. Det fanns många övergångsstadier mellan de tidiga primitiva växtformerna av liv och de senare väldefinierade djurorganismerna. Ännu idag lever övergångsperiodens slemsvampar kvar, och de kan knappast klassificeras som vare sig växter eller djur.

Fastän evolutionen av växtlivet kan ledas fram till uppkomsten av djurlivet, och fastän man har funnit graderade serier av växter och djur som efterhand leder vidare från de allra enklaste till de mest komplexa och avancerade organismer, kommer ni inte att kunna finna sådana förenande länkar mellan de stora grupperna i djurriket och inte heller mellan de högsta djuren före människan och den första tidens människor bland människoraserna. Dessa så kallade "felande länkar" kommer alltid att förbli felande av den enkla orsaken att de aldrig existerade.

Från ett tidsskede till ett annat uppkommer radikalt nya djurarter. De utvecklas inte som resultat av att små variationer så småningom ackumuleras; de framträder som fullt utvecklade och nya klasser av liv, och de framträder plötsligt.

Den plötsliga uppkomsten av nya arter och diversifierade klasser av levande organismer är helt biologisk, strängt naturenlig. Det finns ingenting övernaturligt i samband med dessa genetiska mutationer.

Då salthalten i oceanerna var lämplig utvecklades djurlivet, och det var jämförelsevis enkelt att låta det salta vattnet cirkulera i det marina livets djurkroppar. Men när oceanerna krympte och salthalten steg kraftigt utvecklade dessa samma djur förmågan att minska salthalten i sina kroppsvätskor just så som de organismer som lärde sig att leva i sötvatten skaffade sig förmågan att, genom genialiska sätt att ta vara på saltet, upprätthålla den rätta halten av natriumklorid i sina kroppsvätskor.

continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

58:5.8 (669.1) Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. THE TRANSITION PERIOD

58:6.1 (669.2) 450,000,000 years ago the transition from vegetable to animal life occurred. This metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

58:6.2 (669.3) Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called "missing links" will forever remain missing, for the simple reason that they never existed.

58:6.3 (669.4) From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new orders of life, and they appear suddenly.

58:6.4 (669.5) The sudden appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing supernatural connected with these genetic mutations.

58:6.5 (669.6) At the proper degree of saltiness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltiness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

Studium av de fossil som bergen innehåller av det marina livet avslöjar den tidiga anpassningskampen hos dessa primitiva organismer. Växter och djur upphör aldrig att göra dessa anpassningsexperiment. Ständigt förändras omgivningen och alltid strävar de levande organismerna efter att anpassa sig till dessa oupphörliga fluktuationer.

Den fysiologiska utrustningen och den anatomiska strukturen hos alla nya livsklasser är i enlighet med den fysiska lagens verkan, men den senare utrustningen i form av sinne är en utgivning av de biträdande sinnesandarna i enlighet med den medfödda hjärnkapaciteten. Fastän sinnet inte är en fysisk evolutionsprodukt är det helt beroende av den hjärnkapacitet som den rent fysiska och evolutionära utvecklingen har gett upphov till.

Genom nästan ändlösa skeden av vinster och förluster, anpassningar och återanpassningar, pendlar alla levande organismer fram och tillbaka från tidsålder till tidsålder. De som uppnår kosmisk samstämmighet består, medan de som inte når detta mål upphör att existera.

7. DEN GEOLOGISKA HISTORIEBOKEN

Den stora grupp av bergsformationer som bildade världens yttre skorpa vid tiden för livets gryning eller det proterozoiska tidskedet kommer inte numera i dagen på särskilt många ställen av jordytan. Och där det träder fram under allt som har samlats ovanpå under senare tidsåldrar, kommer man att finna endast fossila lämningar av växtliv och tidigt primitivt djurliv. Några av dessa äldre bergarter som har avlagrats i vattnet har uppblandats med senare lager, och ibland finner man i dem fossila rester av en del av de tidigare formerna av växtliv medan man i de översta skikten då och då kan hitta några av de mera primitiva formerna av den tidiga marina faunans organismer. På många ställen kan man hitta dessa äldsta skiktade bergsformationer som innehåller fossil av det tidiga marina livet, både av djur och av växter, direkt ovanpå den äldre odifferentierade stenarten.

Fossilerna från detta skede uppvisar alger, korallliknande växter, primitiva protozoer och svampliknande övergångsorganismer. Avsaknaden av sådana fossil i de tidiga bergsskikten bevisar emellertid nödvändigtvis inte att levande ting inte kunde ha existerat annanstans vid den tid då dessa skikt uppkom. Liv förekom sparsamt under dessa första tider och endast långsamt bredde det ut sig över jordens yta.

Bergen från denna forna tidsålder finns nu vid jordens yta, eller mycket nära ytan, utöver ungefär en åttondedel av det nuvarande landområdet. Den genomsnittliga tjockleken av denna övergångstidens stenart, de äldsta skiktade berglagren, är omkring två och en halv kilometer. På vissa ställen är dessa uråldriga bergsformationer så mycket som sex och en halv kilometer tjocka, men många av de lager som har hänförs till detta skede hör till senare perioder.

I Nordamerika kommer detta uråldriga stenlager, som innehåller primitiva fossil, till ytan i de östra, mellersta och norra regionerna av Kanada. Det finns också en ofta avbruten öst-västlig kam av detta berg

58:6.6 (669.7) Study of the rock-embraced fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

58:6.7 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

58:6.8 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

7. THE GEOLOGIC HISTORY BOOK

58:7.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may be found directly on top of the older undifferentiated stone.

58:7.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

58:7.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

58:7.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which

som sträcker sig från Pennsylvania och de uråldriga Adirondackbergen västerut genom Michigan, Wisconsin och Minnesota. Andra bergsryggar löper från Newfoundland till Alabama och från Alaska till Mexiko.

Bergen från denna tid träder i dagen här och var över hela världen, men inga av dem är så lätta att tolka som de som finns kring Lake Superior och i Coloradoflodens Grand Canyon, där dessa berg, som förekommer i flera lager och innehåller primitiva fossil, vittnar om omvälvningarna och fluktuationerna i ytan under dessa avlägsna tider.

Detta stenlager, det äldsta fossilbärande skiktet i jordskorpan, har tillknackats, vikts och vridits på ett groteskt sätt som resultat av omvälvningarna förorsakade av jordbävningar och de tidiga vulkanerna. Lavaströmmarna under denna tidsålder tog med sig mycket järn, koppar och bly upp nära ytan av planeten.

Det finns få platser på jorden där sådana aktiviteter visas mera åskådligt än i St. Croix-dalen i Wisconsin. I denna region inträffade efter varandra hundra-tjugosju lavautflöden till lands, med efterföljande nedsjunkande i vattnet och därav följande avlagring i form av berg. Fastän mycket av de övre bergsavlagringarna och ofta avbrutna lavautflödena numera är borta, och fastän botten av denna formation är begravd djupt inne i jorden, är dock omkring sextiofem eller sjuttio av dessa skiktade register över förgångna tidsåldrar synliga.

Under dessa tidiga tidsåldrar, när det fanns mycket land nära havsytan, inträffade många sänkningar och höjningar efter varandra. Jordskorpan höll då på att gå in i sin senare förhållandevis stabiliserade period. Vågrörelserna, höjningarna och sänkningarna från den tidigare kontinentaldriften bidrog till frekvensen av de tidvisa sänkningarna av de stora landmassorna.

Under dessa tider av primitivt marint liv sjönk omfattande områden vid kontinenternas kuster ned i havet till mellan en knapp meters och närmare en kilometers djup. Mycket av den äldre sandstenen och av konglomeraten representerar sedimentavlagringar från dessa forna kuster. De sedimentära berg som hör till denna tidiga skiktning vilar direkt på dessa lager som daterar sig till långt före livets uppkomst, till den tidiga tid då den världsomfattande oceanen uppkom.

En del av de övre lagren i dessa bergavlagringar från övergångstiden innehåller små mängder av mörkfärgade ler- eller stenskiffer, vilket anger närvaron av organiskt kol och vittnar om tillvaron av föregångarna till de former av växtliv som spridde ut sig över jorden under den efterföljande karbonperioden eller kolåldern. Mycket av kopparn i dessa berglager är ett resultat av avlagring under vatten. En mindre del finner man i sprickorna i de äldre bergen, och då är det ett koncentrat från det trögrylliga sumpmarksvattnet vid någon forntida skyddad kust. Järngruvorna i Nordamerika och Europa är belägna i avlagringar och utstötningar som till en del ligger i de äldre oskiktade bergen och till en del i dessa senare skiktade berg från övergångsperioderna av livets utformande.

Under denna tidsålder bevitnas livets utbredning till världens alla vatten; det marina livet har etablerat sig väl på Urantia. De grunda och omfattande inlandshavens botten täcks så småningom av en riklig och frodig flora, medan strandvattnen myllrar av faunans enkla former.

extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

58:7.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

58:7.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

58:7.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

58:7.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

58:7.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

58:7.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

58:7.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation,

Hela denna berättelse är åskådligt framställd på fossilsidorna i världsregistrets väldiga "stenbok". Sidorna i detta jättelika biogeologiska register berättar ofelbart sanningen, om ni blott förvärvar konsten att tolka dem. Många av dessa forntida havsbottnar ligger nu högt på land, och avlagringarna i dem från tidsålder efter tidsålder berättar historien om livets kamp under dessa första tider. Det är bokstavligen sant vad en av era poeter har sagt: "Stoftet vi går på var en gång levande."

[Framfört av en medlem av Urantias Livsbärarkår nu bosatt på planeten.]

while the shore-line waters are swarming with the simple forms of animal life.

^{58:7.12 (671.5)} All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast "stone book" of world record. And the pages of this gigantic biogeologic record unfailingly tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true, as your poet has said, "The dust we tread upon was once alive."

^{58:7.13 (671.6)} [Presented by a member of the Urantia Life Carrier Corps now resident on the planet.]

Kapitel 59. Det marina livsskedet på Urantia

⇨ 058

Urantiaboken

060 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 59

DET MARINA LIVSSKEDET PÅ URANTIA

Sektioner

Introduktion

1. Det första marina livet i de grunda haven *Trilobiternas tidsålder*
2. Det första kontinentala översvåmningsstadiet *De ryggradslösa djurens tidsålder*
3. Det andra stora översvåmningsstadiet *Korallperioden — Armfotingarnas tidsålder*
4. Det stora landhöjningsskedet *Perioden för växtlivet på land Fiskarnas tidsålder*
5. Jordskorpan *förskjutningsskede Ormbunksskogarnas kolbildningsperiod Grodornas tidsålder*
6. Det klimatologiska övergångsskedet *Fröväxternas period De biologiska prövningarnas tidsålder*

PAPER 59

THE MARINE-LIFE ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period — The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

Introduktion

VI RÄKNAR att Urantias historia började för omkring en miljard år sedan och att den omspänner fem större skeden:

1. Skedet före livet sträcker sig över de första fyrahundra femtio miljoner åren, från ungefär den tid då planeten nådde sin nuvarande storlek till tiden för livets etablerande. Era forskare har betecknat denna period som den arkeozoiska.

2. Livets gryningsskede sträcker sig över de följande hundrafemtio miljoner åren. Denna epok ligger mellan den föregående tiden före livet eller naturkatastrofernas tidsålder och den följande perioden med högre utvecklat marint liv. Detta skede är känt för era forskare som det proterozoiska.

3. Det marina livets skede täcker de följande tvåhundra femtio miljoner åren och är bäst känt för er som det paleozoiska skedet.

4. Det tidiga landbaserade livets skede sträcker sig över de följande hundra miljoner åren och är känt som

INTRODUCTION

59:0.1 (672:1) WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

59:0.2 (672:2) 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students have designated this period as the *Archeozoic*.

59:0.3 (672:3) 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more highly developed marine life. This era is known to your researchers as the *Proterozoic*.

59:0.4 (672:4) 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic*.

59:0.5 (672:5) 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the

det mesozoiska skedet.

5. Däggdjurens skede omfattar de senaste femtio miljoner åren. Denna sentida epok är känd som det kenozoiska skedet.

Det marina livsskedet täcker sålunda omkring en fjärdedel av er planets historia. Det kan underindelas i sex långa perioder, som var och en kännetecknas av vissa väldefinierade utvecklingsskeden såväl på det geologiska som på det biologiska området.

När detta skede börjar är havsbottnarna, de omfattande kontinentalsocklarna och de talrika grunda bassängerna nära stränderna täckta av en frodig vegetation. De enklare och primitivare formerna av djurliv har redan utvecklats från föregående växtorganismer, och de tidiga djurorganismerna har så småningom banat sin väg längs de olika landmassornas omfattande kuststräckor tills de många inlandshaven kryllar av primitivt marint liv. Emedan så få av dessa tidiga organismer hade skal är det inte många av dem som har bevarats som fossil. Scenen är emellertid färdig för de första kapitlen i den stora "stenboken" som bevarar livsregistret och som så metodiskt skrevs under de efterföljande tidsåldrarna.

Den nordamerikanska kontinenten är underbart rik på fossilbärande avlagringar från hela det marina livsskedet. De allra första och äldsta lagren avskiljs från den föregående periodens senare skikt av omfattande erosionsavlagringar som klart åtskiljer dessa två stadier i den planetariska utvecklingen.

1. DET FÖRSTA MARINA LIVET I DE GRUNDA HAVENTRILOBITERNAS TIDSÅLDER

Vid gryningen av denna period av relativt lugn på jordens yta, var livet begränsat till de olika inlandshaven och oceanernas kustvatten; hittills hade ingen form av landorganism utvecklats. De primitiva havsdjuren var väl etablerade och beredda för nästa evolutionära utveckling. Amöborna, som framträdde mot slutet av den föregående övergångsperioden, var typiska överlevande från detta första stadium av djurliv.

För 400.000.000 år sedan var det marina livet i form av både växter och djur ganska väl utspritt över hela världen. Världens klimat blev en aning varmare och jämnare. Det förekom en allmän översvämning av de olika kontinenternas kustområden, i synnerhet i Nord- och Sydamerika. Nya oceaner uppkom, och de äldre vattenområdena utvidgades mycket.

Vegetationen klättrade nu för första gången upp på land och gjorde snart snabba framsteg i att anpassa sig till en icke-marin omgivning.

Plötsligt och utan gradvisa förstadier framträdde de första mångcelliga djuren. Trilobiterna hade uppkommit, och under många tidsåldrar dominerade de haven. Från det marina livets synvinkel var detta trilobiternas tidsålder.

Under senare delen av detta tidssegment höjde sig stora delar av Nordamerika och Europa från havet. Jordskorpan var temporärt stabiliserad; berg, eller hellre

Mesozoic.

59:0.6 (672.6) 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic*.

59:0.7 (672.7) The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

59:0.8 (672.8) As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great "stone book" of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

59:0.9 (672.9) The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW SEAS THE TRILOBITE AGE

59:1.1 (673.1) By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding transition period.

59:1.2 (673.2) 400,000,000 years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

59:1.3 (673.3) Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

59:1.4 (673.4) *Suddenly* and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

59:1.5 (673.5) In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the sea. The crust of the earth was temporarily stabilized;

höga landupphöjningar reste sig längs Atlantens och Stilla Havets kust, i Västindien och i södra Europa. Hela den karibiska regionen reste sig betydligt.

För 390.000.000 år sedan var landet fortfarande upphöjt. I delar av östra och västra Amerika samt västra Europa kan man finna stenavlagringar som bildades under dessa tider, och de är de äldsta berg som innehåller fossil av trilobiter. Det fanns många långa fingerlika havsvikar som sträckte sig in i landmassorna och där dessa fossilbärande berg bildades genom avlagring.

Inom några få miljoner år började Stilla Oceanen invadera de amerikanska kontinenterna. Landsänkningen orsakades i huvudsak av anpassningar i jordskorpan fastän landets utbredning i sidled, eller kontinentalförskjutningen, också var en faktor.

För 380.000.000 år sedan höll Asien på att sjunka, och alla andra kontinenter upplevde en kortlivad höjning. Men då denna epok framskred erövrade den nyligen uppkomna Atlantiska Oceanen omfattande områden längs alla angränsande kuster. Nordatlanten eller de arktiska haven var då förenade med de sydliga vattnen vid Mexikobukten. När detta sydliga hav trängde in i Appalachernas dalsänka slog dess vågor i öst mot berg så höga som Alperna, men i allmänhet var kontinenterna ointressanta lågländer, helt utan landskapsskönhet.

De sedimentära avlagringarna från dessa tider är av fyra slag:

1. Konglomerat — materia som har avlagrats nära strandlinjen.

2. Sandsten — avlagringar som skedde i grunt vatten, men där vågorna var tillräckliga för att hindra gytta från att sätta sig.

3. Lerskiffer — avlagringar som har skett i djupare och lugnare vatten.

4. Kalksten — inkluderande avlagringarna av trilobitskal på djupt vatten.

Trilobitfossilerna från dessa tider uppvisar vissa grundläggande likformigheter tillsammans med vissa väl markerade variationer. De första djur som utvecklades från de tre ursprungliga inplanteringarna av liv hade sina särdrag; de som framträdde på den västra hemisfären var något annorlunda än de som fanns i den eurasiska gruppen och de som hörde till den australasiatiska eller australisk-antarktiska typen.

För 370.000.000 år sedan inträffade Nord- och Sydamerikas omfattande och nästan totala nedsjunkande i havet, varefter Afrika och Australien sjönk. Endast vissa delar av Nordamerika förblev ovanför dessa grunda kambriska hav. Fem miljoner år senare höll haven på att dra sig tillbaka inför det stigande landet. Alla dessa företeelser då landet sjönk och steg var odramatiska och försiggick långsamt över miljoner år.

De skikt som innehåller trilobitfossil från denna epok förekommer här och var på alla kontinenter utom i Centralasien. I många regioner är dessa berglager horisontala, men i bergskedjorna har trycket och

mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

59:1.6 (673.6) 390,000,000 years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

59:1.7 (673.7) Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

59:1.8 (673.8) 380,000,000 years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

59:1.9 (673.9) The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

59:1.11 (673.11) 2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient to prevent mud settling.

59:1.12 (673.12) 3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

59:1.13 (673.13) 4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

59:1.14 (673.14) The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

59:1.15 (674.1) 370,000,000 years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

59:1.16 (674.2) The trilobite fossil-bearing strata of this epoch outcrop here and there throughout all the continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted

veckningen ställt dem på kant och förvridit dem. Och detta tryck har på många ställen ändrat den ursprungliga karaktären av dessa avlagringar. Sandsten har blivit kvarts, lerskiffer har förändrats till stenskiffer, medan kalksten har omvandlats till marmor.

För 360.000.000 år sedan höll landet fortfarande på att höja sig. Nord- och Sydamerika var väl uppe. Västra Europa och de Brittiska öarna höjde sig, med undantag för vissa delar av Wales som var djupt under vatten. Det fanns inga stora istäcken under dessa tidsåldrar. De avlagringar som har antagits härröra från istider och som framträder i samband med dessa skikt i Europa, Afrika, Kina och Australien har förorsakats av enskilda bergsglaciärer eller av förskjutningen av istidsgrus av senare ursprung. Hela världen hade ett havsklimat, inget inlandsklimat. De sydliga haven var varmare då än nu, och de sträckte sig norrut över Nordamerika upp till polarregionerna. Golfströmmen gick över den mittersta delen av Nordamerika och vek sedan av mot öster för att skölja över och värma Grönlands kuster, vilket gjorde denna nu isbeklädda kontinent till ett verkligt tropiskt paradiset.

Det marina livet var mycket likartat världen över och bestod av havsalger, encelliga organismer, enkla svampdjur, trilobiter och andra kräftdjur — räkor, kräftor och humrar. Tre tusen olika slags av armfotingar uppkom vid slutet av denna period, men endast tvåhundra av dem har överlevt. Dessa djur representerar ett urval av tidigt liv som finns kvar i våra dagar i praktiskt taget oförändrad form.

Trilobiterna var ändå de dominerande levande varelserna. De var könsliga djur och existerade i många former; då de var dåliga simmare flöt de långsamt omkring i vattnet eller krälade fram längs havsbottnarna, och i självförsvar rullade de ihop sig då deras senare framträdande fiender anföll dem. Deras längd varierade från fem till trettio centimeter, och de utvecklade sig till fyra skilda grupper: köttätande, växtätande, allätande och "gyttjeätande". Den sistnämnda gruppens förmåga att till största del livnära sig på oorganisk materia — det sista mångcelliga djuret som kunde det — förklarar deras stora förökning och deras långa fortbestånd.

Detta var den biogeologiska bilden av Urantia vid slutet av den långa period i världens historia, omfattande femtio miljoner år, som av era geologer har betecknats som den kambriska perioden.

2. DET FÖRSTA KONTINENTALA ÖVERSVÄMNINGSSTADIET DE RYGGGRADSLÖSA DJURENS TIDSÅLDER

De periodiskt förekommande landhöjningarna och landsänkningarna, som kännetecknade dessa tider, skedde alla gradvist och odramatiskt, och de åtföljdes av ringa eller ingen vulkanisk verksamhet. Under hela denna följd av landhöjningar och -sänkningar sammanföll den asiatiska moderkontinentens historia inte helt med de övriga världsdelarnas. Kontinenten upplevde många översvämningar och doppade sig först i en riktning och sedan i en annan, i synnerhet under sin tidigare historia, men den uppvisar inte de enhetliga bergsavlageringar som man kan upptäcka på de övriga kontinenterna. Under de senaste tidsåldrarna har Asien

and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

59:1.17 (674.3) 360,000,000 years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

59:1.18 (674.4) The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come down to the present time practically unchanged.

59:1.19 (674.5) But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and "mud eaters." The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

59:1.20 (674.6) This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian*.

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

59:2.1 (674.7) The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies. It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

varit den mest stabila av alla landmassor.

För 350.000.000 år sedan upplevdes början av den stora översvämningsperioden på alla kontinenter utom i Centralasien. Landmassorna täcktes upprepade gånger av vatten; endast kusternas högländer förblev ovanför dessa grunda men vidsträckta inlandshav som turvis höjde och sänkte sig. Tre större översvämnningar karakteriserade denna period, men innan den var över steg kontinenterna upp igen, så att det totala landet ovanför vattnet var femton procent större än det som nu finns. Karibiens område hade stigit högt upp. Denna period är inte särskilt väl markerad i Europa, eftersom landfluktuationerna var mindre medan den vulkaniska verksamheten var mera ihållande.

För 340.000.000 år sedan inträffade en annan omfattande landsänkning, utom i Asien och Australien. Vattnen i världens oceaner blandades i allmänhet med varandra. Detta var en stor tidsålder för kalkstenen, och mycket av denna sten avlagrades av kalkavsöndrande alger.

Några miljoner år senare började stora delar av de amerikanska kontinenterna och Europa att höja sig från vattnet. På det västra halvklotet förblev endast en arm av Stilla Oceanen över Mexiko och de nuvarande Klippiga Bergens region, men mot slutet av denna epok började atlantkusten och stillahavskusten sjunka på nytt.

För 330.000.000 år sedan började en tidsperiod av relativt lugn över hela världen, med mycket land igen ovanför vattnet. Det enda undantaget från detta lugnets välde på jorden var den stora nordamerikanska vulkanens utbrott i östra Kentucky, en av de mest omfattande vulkaniska aktiviteter som någonsin har förekommit i världen. Askan från denna vulkan täckte tusen tre hundra kvadratkilometer till ett djup av mellan fem och sju meter.

För 320.000.000 år sedan inträffade den tredje större översvämnningen under denna period. Vattnen vid denna översvämnning täckte allt det land som hade dränkts av de föregående vattenmassorna, samtidigt som den sträckte sig längre i många riktningar över de amerikanska kontinenterna och Europa. Östra Nordamerika och västra Europa var från 3.000 till 4.500 meter under vatten.

För 310.000.000 år sedan hade landmassorna stigit högt upp igen, med undantag för de södra delarna av Nordamerika. Mexiko höjde sig och skapade på så sätt Mexikanska golfhavet, som allt sedan dess har bibehållit sin identitet.

Livet under denna period fortsatte att utvecklas. Världen var igen lugn och relativt fridfull; klimatet var fortsättningsvis mildt och jämnt; landväxterna förflyttade sig allt längre från kusterna. Livsmönstren var väl utvecklade fastän få växtfossil från dessa tider står att finna.

Detta var den stora tidsåldern för de enskilda djurorganismernas evolution, fastän många av de fundamentala förändringarna såsom övergången från växter till djur hade skett tidigare. Den marina faunan utvecklade sig till den grad att varje typ av liv under ryggradsdjurens huvudklass finns representerad i fossilen från de berg som avlagrades under dessa tider. Alla dessa djur var emellertid marina organismer. Inga

59:2.2 (675.1) 350,000,000 years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

59:2.3 (675.2) 340,000,000 years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

59:2.4 (675.3) A few million years later large portions of the American continents and Europe began to emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

59:2.5 (675.4) 330,000,000 years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

59:2.6 (675.5) 320,000,000 years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

59:2.7 (675.6) 310,000,000 years ago the land masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

59:2.8 (675.7) The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

59:2.9 (675.8) This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals

landdjur hade ännu framträtt utom några typer av maskar som grävde sina gångar längs stränderna, inte heller hade landväxterna ännu spritt sig helt över kontinenterna; det fanns ännu för mycket koldioxid i luften för att tillåta existensen av varelser som andas luft. I första hand är alla djur utom vissa av de mera primitiva direkt eller indirekt beroende av växtlivet för sin existens.

Trilobiterna var fortfarande framträdande. Dessa små djur existerade i tiotusentals olika mönster, och de var föregångare till de moderna kräftdjuren. En del av trilobiterna hade från tjugofem till fyra tusen småsmå ögon; andra hade förkrympta ögon. Då denna period var till ända delade trilobiterna herraväldet i haven med många andra former av ryggradslöst liv. Men de gick totalt under i början av nästa period.

De kalkavsöndrande algerna hade en stor utbredning. Det fanns tusentals arter av de tidiga föregångarna till korallerna. Det fanns rikligt med havsmaskar, och många varianter av maneter som sedan dess har dött ut. Korallerna och de senare typerna av svampdjur utvecklades. Huvudfotingarna var väl utvecklade, och de har överlevt som nu existerande pärlbåtar samt åtta-, tioarmade och andra bläckfiskar.

Det fanns många arter av skaldjur, men deras skal behövdes inte då lika mycket för försvarsändamål som under senare tidsåldrar. Snäckdjur fanns i de forntida havens vatten, och de inkluderade enskaliga drillar, strandsnäckor och sniglar. De tvåskaliga snäckdjuren har bibehållits under de mellanliggande miljontals åren fram till våra dagar i stort sett så som de då var omfattande musslor, havssnäckor, ostron och kammusslor. De enskaliga skaldjursorganismerna utvecklades också, och dessa armfotingar levde i dessa forntida vatten i stort sett så som de existerar idag; de hade redan "gångjärns"-försedda, naggade och andra slags skyddande mekanismer på sina skal.

Så slutar berättelsen om den evolutionära utvecklingen under den andra stora perioden av marint liv, vilken är känd för era geologer som den ordovikiska perioden.

3. DET ANDRA STORA

ÖVERSVÄMNINGSSTADIET KORALLPERIODEN — ARMFOTINGARNAS TIDSÅLDER

För 300.000.000 år sedan började en annan stor landsänkningsperiod. Utbredningen av silurperiodens forna hav mot söder och norr förberedde uppslukandet av det mesta av Europa och Nordamerika. Landet låg inte mycket över havsytan, och avlagringarna nära kusten var därför obetydliga. Haven myllrade av kalkskaliga smådjur, och då dessa skal föll ned på havsbotten bildades så småningom mycket tjocka lager av kalksten. Detta är den första vittutbredda avlagringen av kalksten, och den täcker praktiskt taget hela Europa och Nordamerika men uppträder vid jordytan endast på några få ställen. Tjockleken av detta forntida bergslager är i medeltal omkring tre hundra meter, men många av dessa avlagringar har sedan dess blivit mycket deformerade av kantringar, uppskjutningar och veckningar, och många har

had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

59:2.10 (676.1) The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

59:2.11 (676.2) Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

59:2.12 (676.3) There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters, and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

59:2.13 (676.4) So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician*.

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE

THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD AGE

59:3.1 (676.5) 300,000,000 years ago another great period of land submergence began. The southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America but only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet, but many of these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

omvandlats till kvarts, lerskiffer och marmor.

Inga vulkaniska bergarter eller lava förekommer i stenlagren från denna period, utom de som härstammar från de stora vulkanerna i södra Europa och östra Maine och från utflödena av lava i Quebec. Den vulkaniska verksamheten var i stort sett över. Detta var högsäsong för avlagringarna i vattnet; det bildades obetydligt med bergskedjor eller inte alls.

För 290.000.000 år sedan hade havet till stor del dragit sig tillbaka från kontinenterna, och botten i de omgivande oceanerna höll på att sjunka. Landmassorna förändrades föga innan de igen sjönk under vatten. De första rörelserna som ledde till bergskedjor började på alla kontinenter, och de största av dessa höjningar av jordskorpan var Himalayabergen i Asien och den stora Kaledoniska bergskedjan, som sträcker sig från Irland genom Skottland och vidare till Spetsbergen.

Bland avlagringarna från denna tidsålder finner man mycket gas, olja, zink och bly; gasen och oljan härstammar från de enorma anhopningar av växt- och djurmateria som fördes ned vid tiden för den föregående landsänkningen, medan mineralavlagringarna representerar sediment från långsamt flytande vattensamlingar. Många avlagringar av bergssalt hör till denna period.

Trilobiterna gick snabbt tillbaka och scenens mitt intogs av de större blötdjuren eller huvudfotingarna. Dessa djur blev ända till fem meter långa och cirka trettio centimeter i diameter, och de blev havens herrar. Denna djurart uppkom plötsligt och tog herraväldet över livet i haven.

Den stora vulkaniska verksamheten under denna tidsålder skedde i Europa. Inte på miljontals år hade sådana våldsamma och omfattande vulkanutbrott förekommit, som de som nu inträffade runt medelhavs-bassängen och i synnerhet i närheten av de Brittiska öarna. Detta utflöde av lava över de Brittiska öarnas område framträder idag som ett cirka 8.000 meter tjockt lager av alternerande lava och sten. Dessa berg bildades av de återkommande lavaflöden som breddade sig över den grunda havsbotten och sålunda blandades in i bergsavlagringarna, och allt detta höjdes senare högt över havet. Våldsamma jordbävningar förekom i norra Europa, i synnerhet i Skottland.

Havsklimatet var fortfarande mildt och enhetligt, och de varma haven sköljde in över polarländernas kuster. Fossil av armfotingar och andra havsorganismer kan hittas i dessa avlagringar ända upp till Nordpolen. Populationen av snäckdjur, armfotingar, svampdjur och revbyggande koraller fortsatte att växa.

Vid slutet av denna epok bevitnades det andra framträngandet av Silurhaven med en ny sammanblandning av vattnen i de södra och norra oceanerna. Huvudfotingarna dominerade det marina livet, medan tillhörande livsformer gradvis utvecklades och differentierades.

För 280.000.000 år sedan hade kontinenterna till största delen höjt sig från den andra översvämningen från Silurhaven. Bergsavlagringarna från denna nedsänkning kallas i Nordamerika Niagaras kalksten, därför att dessa är de bergsskikt över vilka Niagaras vattenfall nu flödar. Detta lager av berg sträcker sig från

59:3.2 (676.6) No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

59:3.3 (676.7) 290,000,000 years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

59:3.4 (677.1) It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

59:3.5 (677.2) The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared *suddenly* and assumed dominance of sea life.

59:3.6 (677.3) The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

59:3.7 (677.4) The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life fossils may be found in these deposits right up to the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

59:3.8 (677.5) The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

59:3.9 (677.6) 280,000,000 years ago the continents had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagaras limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains

de östra bergen till Mississippidalens område men inte längre västerut utom i söder. Flera lager sträcker sig över Kanada, delar av Sydamerika, Australien och största delen av Europa, och i medeltal är detta lager av Niagaras kalksten omkring två hundra meter tjockt. Genast ovanför Niagaraavlagringen kan man i många regioner hitta en anhopning av konglomerat, lerskiffer och bergsalt. Detta är en samling från sekundära sänkningar. Saltet avsatte sig i stora laguner som turvis var öppna för havet och turvis avskurna därifrån så att avdunstning förekom med avlagring av salt tillsammans med annan materia som fanns i lösningen som följd. I en del regioner är dessa lager av bergsalt över tjugo meter tjocka.

Klimatet var jämnt och mildt, och marina fossiler avlagrades i de arktiska regionerna. Vid slutet av denna epok var haven dock så högradigt salta att inte mycket liv överlevde.

Mot slutet av den sista siluröversvämningen ökade tagghudingarna — steniljorna — kraftigt, såsom framgår av kalkstensavlagringarna som innehåller steniljor. Trilobiterna hade nästan försvunnit, och blötdjuren fortsatte som havens monarker; korallrev bildades i allt större utsträckning. Under denna tidsålder utvecklades på gynnsammare platser för första gången de primitiva vattenscorpionerna. Snart därefter och plötsligt gjorde de äkta skorpionerna — djur som verkligen andas luft — sitt framträdande.

Dessa företeelser i utvecklingen avslutar det marina livets tredje period, som omfattar tjugofem miljoner år och är känd för era forskare som silurperioden.

4. DET STORA LANDHÖJNINGSSKEDETPERIODEN FÖR VÄXTLIVET PÅ LANDFISKARNAS TIDSÅLDER

Under den tidsålderslånga kampen mellan land och vatten har havet under långa perioder varit förhållandevis segerrikt, men tider då landet segrade låg just framför. Kontinentaldriften har inte gått längre än att allt land i världen tidvis är förenat av snäva näs och smala landbryggor.

Då landet höjde sig från den sista siluröversvämningen nådde en viktig period i världens utveckling och livets evolution sitt slut. Nu började gryningen till en ny tidsålder på jorden. Tidigare tiders nakna och inattraktiva landskap höll på att beklås med en frodig grönska, och de första magnifika skogarna började snart framträda.

Det marina livet under denna tidsålder var mycket brokigt som följd av den tidiga artbildningen, men senare förekom en fri blandning och förening mellan dessa olika typer. Armfotingarna nådde tidigt sin höjdpunkt och efterföljdes av ledfotingarna, och långhalsmusslorna gjorde sitt första framträdande. Men den största händelsen av alla var det plötsliga framträdandet av fiskarnas familj. Detta blev fiskarnas tidsålder, den period i världens historia som kännetecknades av ryggradsdjurens uppkomst.

to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

59:3.10 (677.7) The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

59:3.11 (677.8) Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms — the stone lilies — as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and suddenly, the true scorpions — actual air breathers — make their appearance.

59:3.12 (678.1) These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian*.

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD THE AGE OF FISHES

59:4.1 (678.2) In the agelong struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory are just ahead. And the continental drifts have not proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

59:4.2 (678.3) As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

59:4.3 (678.4) The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and association of all these different types. The brachiopods early reached their climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

För 270.000.000 år sedan var alla kontinenter ovan vatten. Under miljontals år hade inte så mycket land varit samtidigt ovan vatten; det var en av de största landhöjningsepokerna i hela världshistorien.

Fem miljoner år senare översvämmades landområdena i Nord- och Sydamerika, Europa, Afrika, norra Asien och Australien för en kort tid, och i Nordamerika var översvämningen vid en eller annan tid nästan total; och de kalkstenslager som blev följden har en tjocklek mellan 150 och 1.500 meter. Dessa olika devoniska hav sträckte sig först i en riktning och sedan i en annan, så att det enorma arktiska nordamerikanska inlandshavet fann ett utlopp genom norra Kalifornien till Stilla Oceanen.

För 260.000.000 år sedan, mot slutet av denna landsänkingsperiod, var Nordamerika delvis täckt av hav som stod i samtidig förbindelse med vattnen i Stilla Oceanen, Atlanten, de arktiska områdena och Mexikanska golfen. Avlagringarna från de senare skedena av denna första devoniska översvämning har en tjocklek av i medeltal omkring tre hundra meter. De korallrev som kännetecknar dessa tider anger att inlandshaven var klara och grunda. Sådana avlagringar av koraller kommer i dagen i flodbankarna vid Ohiofloden nära Louisville i Kentucky, där de är omkring trettio meter tjocka och omfattar mer än två hundra olika varianter. Dessa korallformationer sträcker sig genom Kanada och norra Europa till de arktiska regionerna.

Efter dessa sänkningar under vatten höjde sig många kustområden betydligt, så att de tidigare avlagringarna täcktes av gyttja eller lerskiffer. Det finns också ett skikt av röd sandsten som är utmärkande för en av de devoniska avlagringarna, och detta röda lager sträcker sig över en stor del av jordens yta, så att man finner det i Nord- och Sydamerika, Europa, Ryssland, Kina, Afrika och Australien. Sådana röda avlagringar antyder torra eller nästan torra förhållanden, men klimatet under denna epok var fortfarande mildt och jämnt.

Under hela denna period förblev landet sydost om ön Cincinnati väl ovan vatten. Men en mycket stor del av västra Europa, medräknat de Brittiska öarna var nedsänkt i havet. I Wales, i Tyskland och på andra ställen i Europa är de devoniska bergen cirka 6.000 meter tjocka.

För 250.000.000 år sedan framträdde fiskarnas familj, djur med ryggrad, ett av de viktigaste stegen i all evolution före människan.

Ledfotingarna eller kräftdjuren var de första ryggradsdjurens förfäder. Föregångarna till fiskarnas familj var två modifierade ledfotingsanfäder: den ena hade en lång kropp som förenade huvud och stjärt, medan den andra var en ryggradslös förfisk utan käkar. Dessa preliminära typer gick dock snabbt under när fiskarna, de första ryggradsdjuren i djurvärlden, plötsligt uppenbarade sig norrifrån.

Många av de största egentliga fiskarna hör till denna tidsålder, och en del av de tandförsedda varianterna blev åtta till tio meter långa; dagens hajar är nu levande efterkommande till dessa forntida fiskar. Lung- och pansarfiskarna nådde sin evolutionära höjdpunkt, och innan denna epok var till ända hade fiskarna anpassat sig till både sött och salt vatten.

59:4.4 (678.5) 270,000,000 years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

59:4.5 (678.6) Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

59:4.6 (678.7) 260,000,000 years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

59:4.7 (678.8) Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

59:4.8 (679.1) Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnati Island remained well above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

59:4.9 (679.2) 250,000,000 years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

59:4.10 (679.3) The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made their sudden appearance from the north.

59:4.11 (679.4) Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

Verkliga benbäddar av fisktänder och -skelett kan hittas i de avlagringar som bildades mot slutet av denna period, och rika fossilbäddar förekommer längs Kaliforniens kust emedan många skyddade vikar i Stilla oceanen sträckte sig in i landet i detta område.

Jorden höll på att snabbt täckas av nya former av landvegetation. Hittills växte få växter på land, utom vid vattenranden. Nu framträdde plötsligt ormbunkarnas familj, och den spred sig kvickt över det snabbt stigande landet i alla delar av världen. Trädtyper som var sextio centimeter tjocka och tolv meter höga utvecklades snart; senare utvecklades löv, men dessa tidiga varianter hade endast ett rudimentärt lövverk. Det fanns många mindre växter, men fossil av dem hittas inte då de vanligen förstördes av de ännu tidigare uppkomna bakterierna.

Då landet höjde sig förenades Nordamerika med Europa av landbroar som sträckte sig till Grönland. Idag håller Grönland resterna av dessa tidiga landväxter under sitt istäcke.

För 240.000.000 år sedan började delar av landet i både Europa och Nord- och Sydamerika att sjunka. Denna sänkning innebar början av den sista och minst omfattande av den devoniska periodens översvämningar. De arktiska haven rörde sig igen söderut över stora delar av Nordamerika, Atlanten översköljde en stor del av Europa och västra Asien, medan södra Stilla Havet täckte det mesta av Indien. Denna översvämning uppkom långsamt och drog sig lika långsamt tillbaka. Catskillbergen längs Hudsonflodens västbank är från denna epok ett av de största geologiska monument som man kan finna på Nordamerikas yta.

För 230.000.000 år sedan fortsatte haven sin reträtt. Nordamerika var till stora delar ovan vatten, och omfattande vulkanverksamhet förekom i St. Lawrence-regionen. Mount Royal i Montreal är den eroderade halsen av en av dessa vulkaner. Avlagringarna från hela denna epok kommer väl till synes i Nordamerika i Appalachernas bergskedja, där Susquehannafloden har skurit ut en dal som uppvisar dessa på varandra följande skikt som nådde en tjocklek av över 4.000 meter.

Höjningen av kontinenterna framskred och atmosfären började berikas med syre. Jorden var täckt av vidsträckta, trettio meter höga skogar av ormbunksväxter och av de säregna träden under dessa dagar, de tysta skogarna; inte ett ljud hördes, inte ens prasslet från ett löv, ty dessa träd saknade löv.

Och sålunda led en av de längsta perioderna i det marina livets evolution mot sitt slut, fiskarnas tidsålder. Denna period i världens historia varade nästan femtio miljoner år; den har blivit känd av era forskare som den devoniska perioden.

59:4.12 (679.5) Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

59:4.13 (679.6) The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and suddenly, the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

59:4.14 (679.7) As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants beneath its mantle of ice.

59:4.15 (679.8) 240,000,000 years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

59:4.16 (679.9) 230,000,000 years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

59:4.17 (680.1) The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

59:4.18 (680.2) And thus drew to a close one of the longest periods of marine-life evolution, *the age of fishes*. This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian*.

5. JORDSKORPANS

FÖRSKJUTNINGSSKEDEORMBUNKSSKOGARNAS
KOLBILDNINGSPERIODGRODORNAS TIDSÅLDER

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE

THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS PERIOD
THE AGE OF FROGS

Fiskarnas framträdande under den föregående

59:5.1 (680.3) The appearance of fish during the preceding

perioden betecknar höjdpunkten i det marina livets evolution. Hädanefter blir livets evolution till lands allt viktigare. Denna period öppnas med scenen nästan idealiskt förberedd för de första landdjurens uppträdande.

För 220.000.000 år sedan var många av de kontinentala landområdena, inklusive största delen av Nordamerika, ovan vatten. Landet var täckt av en frodig vegetation; detta var verkligen ormbunkarnas tidsålder. Koldioxid fanns fortfarande i atmosfären, men i avtagande grad.

Kort efter denna tid kom den mellersta delen av Nordamerika under vatten, vilket skapade två stora inlandshav. Högländerna vid kusten av såväl Atlanten som Stilla Oceanen var belägna nära bakom de nuvarande strandlinjerna. Dessa två hav förenades rätt snabbt och blandade sina olika former av liv, och föreningen av dessa marina faunor betecknade början till den snabba och världsomfattande tillbakagången av det marina livet och öppnade samtidigt den efterföljande perioden av landbaserat liv.

För 210.000.000 år sedan täckte de varma arktiska haven det mesta av Nordamerika och Europa. Vattnen vid sydpolen översvämde Sydamerika och Australien, medan både Afrika och Asien var mycket upphöjda.

När haven var som störst inträffade plötsligt en ny evolutionär utveckling. Hastigt framträdde de första landdjuren. Det fanns talrika arter av dessa djur som kunde leva på land eller i vatten. Dessa groddjur som andades luft utvecklades från ledfotingarna, vilkas simblåsa hade utvecklats till lungor.

Från havens salta vatten kravlade sig sniglar, skorpioner och grodor upp på land. Grodorna lägger än idag sin rom i vattnet, och deras yngel existerar först som små fiskar, grodyngel. Denna period kunde med all orsak kallas grodornas tidsålder.

Mycket snart därefter framträdde insekterna för första gången, och tillsammans med spindlar, skorpioner, kackerlackor, syrsor och gräshoppor spred de sig snart över världens kontinenter. Det fanns trollsländor som mätte 75 centimeter mellan vingspetsarna. Ett tusen arter av kackerlackor utvecklades, och en del blev tio centimeter långa.

Två grupper av tagghudingar utvecklades särskilt väl, och de är i själva verket ledfossilerna för denna epok. De stora skaldjursätande hajarna var också välutvecklade, och under mer än fem miljoner år dominerade de haven. Klimatet var fortfarande mildt och jämnt; det marina livet hade inte förändrats mycket. Sötvattensfiskar höll på att utvecklas, och trilobiterna närmade sig utdöende. Koraller fanns det få av, och stora delar av kalkstenen bildades av havsliljorna. Den finare byggnadskalkstenen bildades under denna epok.

Vattnet i många av inlandshaven var så starkt bemängt med kalk och andra mineraler att det storligen störde många marina arters framsteg och utveckling. Till slut klarnade haven upp som resultat av en omfattande stenavlagring som på en del platser innehåller zink och bly.

Avlagringarna från denna tidiga kolförande tidsålder

period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

59:5.2 (680.4) 220,000,000 years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns*. Carbon dioxide was still present in the atmosphere but in lessening degree.

59:5.3 (680.5) Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

59:5.4 (680.6) 210,000,000 years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

59:5.5 (680.7) When the seas were at their height, a new evolutionary development *suddenly* occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

59:5.6 (680.8) From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs*.

59:5.7 (680.9) Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

59:5.8 (680.10) Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

59:5.9 (681.1) The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places containing zinc and lead.

59:5.10 (681.2) The deposits of this early Carboniferous

är mellan 150 och 600 meter tjocka och består av sandsten, lerskiffer och kalksten. De äldsta skikten innehåller fossil av både land- och havsdjur och av växter, tillsammans med mycket grus och bäckensediment. Föga brukbart kol hittas i dessa äldre skikt. Överallt i Europa är dessa avlagringar mycket likartade de som hade bildats i Nordamerika.

Mot slutet av denna epok började landet i Nordamerika höja sig. Det blev ett kort avbrott, och havet återvände för att täcka omkring hälften av sin tidigare botten. Detta var en kort översvämningsperiod, och det mesta av landet var snart igen väl ovan vatten. Sydamerika var fortfarande förbundet med Europa via Afrika.

Denna epok bevitnade början till Vosges-, Schwarzwald- och Uralbergen. Stumpar av andra och äldre bergskedjor kan man finna över hela Storbritannien och i Europa.

För 200.000.000 år sedan började de verkligt aktiva skedena under kolbildningens period. Under tjugo miljoner år före denna tid hade de tidigare kolavlagringarna bildats, men nu pågick de mera omfattande aktiviteterna för bildandet av kol. Längden av den egentliga kolavlagringsperioden var något över tjugofem miljoner år.

Landet steg tidvis upp och sjönk tidvis ned som följd av fluktuationer i havsytan, förorsakade av aktiviteter på oceanernas botten. Denna jordskorpan orolighet — landets sänkning och höjning — i samverkan med den frodiga vegetationen i kusternas sumpmarker bidrog till att det bildades omfattande kolavlagringar, vilket har fått denna period att bli känd som kolperioden. Och klimatet var fortfarande mildt världen över.

Kollagren alternerar med lerskiffer, sten och konglomerat. Dessa kolbäddar över centrala och östra Förenta Staterna varierar i tjocklek från tolv till femton meter. Men många av dessa avlagringar sköljdes bort under senare landhöjningar. I några delar av Nordamerika och Europa är de kolförande skikten 5.400 meter tjocka.

Närvaron av trädrötter såsom de växte i leran under de nuvarande kolbäddarna påvisar att kolet bildades exakt där man nu finner det. Kol är resterna av den frodiga vegetation som växte i träskan och kusternas sumpmarker under denna avlägsna tidsålder och som har konserverats i vattnet och modifierats av trycket. Kollagren innehåller ofta både gas och olja. Torvbäddar, resterna av tidigare vegetation, skulle omvandlas till en typ av kol om de utsattes för lämpligt tryck och rätt hetta. Antracit har utsatts för mera tryck och hetta än annat kol.

I Nordamerika varierar kollagren i de olika bäddarna, vilket anger antalet gånger landet sjönk och steg, från tio i Illinois, tjugo i Pennsylvania, trettiofem i Alabama, till sjuttiofem gånger i Kanada. Både söt- och saltvattenfossil hittas i kolbäddarna.

Under hela denna epok var bergskedjorna i Nord- och Sydamerika aktiva, och både Anderna och Klippiga bergens föregångare i söder höjde sig. De vidsträckta höglandsregionerna vid kusterna av Atlanten och Stilla Oceanen började sjunka och blev till slut så eroderade

age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to those laid down over North America.

59:5.11 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

59:5.12 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

59:5.13 (681.5) 200,000,000 years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

59:5.14 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

59:5.15 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

59:5.16 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

59:5.17 (681.9) In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

59:5.18 (682.1) Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged

och nedsjunkna att kustlinjerna vid båda oceanerna drog sig tillbaka ungefär till sina nuvarande lägen. Avlagringarna från denna sänkning har i medeltal en tjocklek om cirka tre hundra meter.

För 190.000.000 år sedan bevitnades det nordamerikanska kolperiodhavets utbredning västerut över de nuvarande Klippiga bergens region, med ett utlopp genom norra Kalifornien till Stilla Oceanen. Kol fortsatte att bildas lager på lager överallt på de amerikanska kontinenterna och i Europa, då kustområdena steg och sjönk under dessa tider av turvisa förändringar av kuster.

För 180.000.000 år sedan slutade kolperioden, under vilken kol hade bildats över hela världen — i Europa, Indien, Kina, Nordafrika och på de amerikanska kontinenterna. Vid slutet av den kolbildande perioden höjde sig Nordamerika öster om Mississippidalen, och det mesta av denna del har allt sedan dess stannat ovan havet. Denna landhöjningsperiod anger början av den tid då de nuvarande bergen bildades i Nordamerika, både i Appalachernas område och i väst. Det fanns aktiva vulkaner i Alaska och Kalifornien och i de regioner där bergskedjor bildades i Europa och Asien. Östra Amerika och västra Europa var förenade av Grönlands fastland.

Landhöjningen började förändra havsklimatet, som hade varit rådande under föregående tidsåldrar, och ersätta det med förstadier till det mindre milda och mera varierande inlandsklimatet.

Växterna under dessa tider var spörväxter, och vinden kunde sprida dem vitt omkring. Kolperiodens trädstammar var vanligen över två meter i diameter och ofta närmare fyrtio meter höga. Nutidens ormbunkar är verkliga kvarlevor från dessa svunna tider.

I allmänhet utgjorde dessa tider utvecklingsepoker för sötvattenorganismer; få förändringar inträffade i det tidigare marina livet. Men det viktiga kännetecknet för denna period var det plötsliga framträdandet av grodorna och deras många kusiner. Livets speciella inslag under kolperioden var ormbunkar och grodor.

6. DET KLIMATOLOGISKA

ÖVERGÅNGSSKEDETFRÖVÄXTERNAS PERIODDE

BIOLOGISKA PRÖVNINGARNAS TIDSÅLDER

Denna period betecknar slutet på den huvudsakliga evolutionära utvecklingen av det marina livet och början till den övergångsperiod som leder till landdjurens senare tidsåldrar.

Detta var en tidsålder då livet blev mycket fattigare. Tusentals marina arter gick under, och livet hade ännu inte ordentligt etablerat sig till lands. Detta var en tid av biologisk prövning, den tidsålder då livet nästan försvann från jordens yta och från oceanernas djup. Mot slutet av det marina livets långa tidsskede fanns det mer än etthundratusen arter på jorden. Vid slutet av denna övergångsperiod återstod mindre än femhundra av dem.

that the coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

^{59:5.19 (682.2)} 190,000,000 years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose and fell during these ages of seashore oscillations.

^{59:5.20 (682.3)} 180,000,000 years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

^{59:5.21 (682.4)} Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

^{59:5.22 (682.5)} The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The modern ferns are truly relics of these bygone ages.

^{59:5.23 (682.6)} In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the *sudden* appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were *ferns* and *frogs*.

6. THE CLIMATIC TRANSITION STAGE

THE SEED-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

^{59:6.1 (682.7)} This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

^{59:6.2 (682.8)} This age was one of great life impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

Denna nya periods säregenheter berodde inte så mycket på jordskorpan avkylning eller den långa avsaknaden av vulkanisk verksamhet som på en ovanlig kombination av vanliga och från förut existerande inflytelser — inskränkningar av haven och tilltagande höjning av enorma landmassor. Det milda havsklimatet från tidigare tider höll på att försvinna, och den hårdare fastlandstypen av väder utvecklade sig snabbt.

För 170.000.000 år sedan skedde stora evolutionära förändringar och anpassningar över hela jordens yta. Landet höjde sig över hela världen då oceanernas botten sjönk. Enstaka bergskammar uppkom. Den östra delen av Nordamerika var högt ovan havet; den västra höll långsamt på att stiga. Kontinenterna var täckta av stora och små saltsjöar och av talrika inlandshav som via smala sund var förenade med oceanerna. Avlagringarna från denna övergångsperiod varierar i tjocklek från 300 till över 2.000 meter.

Jordskorpan veckade sig i omfattande utsträckning under dessa landhöjningar. Detta var en tid då kontinenterna steg upp ur havet, med undantag för vissa landbryggor som försvann och som inkluderade de kontinenter som länge hade bundit samman Sydamerika med Afrika och Nordamerika med Europa.

Långsamt höll insjöarna och inlandshaven på att torka ut överallt i världen. Enstaka fjäll- och regionala glaciärer började framträda, i synnerhet på södra halvklotet, och i många regioner kan man hitta de glaciära avlagringarna från dessa lokala isformationer till och med bland en del av de övre och senare kolavlagringarna. Två nya klimatfaktorer framträdde — nedisning och torka. Många av jordens högre regioner hade blivit torra och kala.

Under alla dessa tider av klimatförändring inträffade också stora förändringar bland landväxterna. De första fröväxterna framträdde, och de erbjöd en bättre tillgång på föda för det senare tilltagande djurlivet till lands. Insekterna undergick en radikal förändring. Vilostadierna utvecklades för att möta kravet på ett upphörande av livsfunktionerna under vinter och torka.

Bland landdjuren nådde grodorna sin högsta punkt i utvecklingen under föregående tidsålder och gick nu snabbt tillbaka, men de klarade sig för att de länge kunde leva även i uttorkande vattendammar och -pölar under dessa avlägsna och ytterst prövande tider. Under denna tidsålder då grodorna gick tillbaka inträffade i Afrika det första steget mot en utveckling av grodan till kräldjur. Då landmassorna fortfarande var sammanbundna spred sig denna kräldjurens föregångare, som andades luft, över hela världen. Vid denna tid hade atmosfären förändrats så mycket att den lämpade sig utmärkt för djuren att andas. Snart efter uppkomsten av dessa grodor, som var föregångare till kräldjuren, blev Nordamerika temporärt isolerat, avskuret från Europa, Asien och Sydamerika.

Det gradvisa avkylandet av oceanernas vatten bidrog mycket till förintelsen av liv i oceanerna. De marina djuren under dessa tider sökte en temporär tillflykt i tre gynnsamma fristäder: den nuvarande Mexikanska buktens område, Gangesviken i Indien och den Sicilianska viken i Medelhavs-bassängen. Från dessa tre regioner strömmade de nya, till prövningar födda marina arterna senare ut för att på nytt fylla

59:6.3 (682.9) The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

59:6.4 (683.1) 170,000,000 years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

59:6.5 (683.2) The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

59:6.6 (683.3) Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

59:6.7 (683.4) Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land plants. The seed plants first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The resting stages evolved to meet the demands of suspended animation during winter and drought.

59:6.8 (683.5) Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this pre-reptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these pre-reptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

59:6.9 (683.6) The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went forth to replenish the seas.

haven.

För 160.000.000 år sedan var landet till stor del täckt av vegetation som var anpassad till att uppehålla landdjurens liv, och atmosfären hade blivit idealisk för djuren att andas. Så slutar perioden för det marina livets beskärning och de biologiska motgångarnas prövande tider, som eliminerade alla former av liv utom dem som hade överlevnadsvärde och som därför var berättigade att fungera som stamfäder för det snabbare evolverande och långt differentierade livet under de följande tidsåldrarna i den planetariska evolutionen.

Slutet på denna period av biologiska prövningar, känd för era forskare som den permiska, anger också slutet på det långa paleozoiska skedet som omfattar en fjärdedel av planetens historia, tvåhundra femtio miljoner år.

Oceanernas väldiga barnkammare för livet på Urantia har tjänat sitt ändamål. Under de långa tidsperioder då landet inte lämpade sig för livets uppehåll, innan atmosfären innehöll tillräckligt med syre för de högre landdjurens liv, födde och fostrade havet det tidiga livet i världen. Gradvist avtar nu havets biologiska betydelse då det andra stadiet i evolutionen börjar utvecklas till lands.

[Framfört av en Livsbärare i Nebadon, medlem av den ursprungliga kår som förordnades till Urantia.]

^{59:6.10 (683.7)} 160,000,000 years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

^{59:6.11 (684.1)} The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian*, also marks the end of the long *Paleozoic* era, which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

^{59:6.12 (684.2)} The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

^{59:6.13 (684.3)} [Presented by a Life Carrier of Nebadon, one of the original corps assigned to Urantia.]

Kapitel 60. Urantia under det tidiga landbaserade livets skede

⇐ 059

Urantiaboken

061 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 60

URANTIA UNDER DET TIDIGA LANDBASERADE LIVETS SKEDE

Sektioner

Introduktion

1. De första kräldjurens tidsålder
2. De senare kräldjurens tidsålder
3. Kritperioden Blomväxternas skede Fåglarnas tidsperiod
4. Kritperiodens slutskede

Introduktion

DET allena rådande marina livets skede är till ända. Landhöjning, svalnande jordskorpa, kyligare oceaner, havens tillbakadragande med åtföljande fördjupning samt den stora ökningen av landområdena på de norra breddgraderna samverkade alla storligen till att förändra världens klimat i alla regioner som låg långt borta från ekvatorialzonen.

De avslutande epokerna under föregående skede var verkligen grodornas tidsålder, men dessa stamformer för de landbaserade ryggradsdjuren var inte längre dominerande då de hade överlevt starkt reducerade till sitt antal. Mycket få arter klarade sig igenom de rigorösa prövningarna under den föregående perioden av biologiska vedermödor. Även spörväxterna var nästan utdöda.

1. DE FÖRSTA KRÄLDJURENS TIDSÅLDER

Avlagringarna från erosionen under denna period var mestadels konglomerat, lerskiffer och sandsten. Lagren av gips och de röda lagren överallt i dessa sediment både i Amerika och i Europa anger att klimatet på dessa kontinenter var torrt. Dessa torra områden var utsatta för stor erosion förorsakad av de häftiga och periodiskt återkommande skyfallen över de omgivande högländerna.

Få fossil hittas i dessa lager, men i sandstenen kan man se talrika fotavtryck av landreptiler. I många regioner innehåller de över tre hundra meter tjocka

PAPER 60

URANTIA DURING THE EARLY LAND- LIFE ERA

SECTIONS

Introduction

1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
The Flowering-Plant Period
The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

INTRODUCTION

60:0.1 (685.1) THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

60:0.2 (685.2) The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

60:1.1 (685.3) The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and sandstone. The gypsum and red layers throughout these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these continents was arid. These arid districts were subjected to great erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

60:1.2 (685.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand

avlagringarna av röd sandsten inga fossil. Landdjurens liv fortgick utan avbrott endast i vissa delar av Afrika.

Dessa avlagringar varierar i tjocklek från 1.000 till 3.000 meter, på Stilla Oceanens kust rentav till över 5.000 meter. Lava trängde senare in mellan många av dessa lager. Palissaderna vid Hudsonfloden bildades av utstötningen av basaltlava mellan dessa skikt från triasperioden. Det förekom omfattande vulkanverksamhet i olika delar av världen.

I Europa, i synnerhet i Tyskland och Ryssland, kan man finna avlagringar från denna period. I England hör den nya röda sandstenen till denna epok. Kalksten bildades i de södra delarna av Alperna då havet gjorde en invasion och kan nu beskådas som de säregna bergsväggarna, -topparna och -pelarna av dolomitkalksten i dessa regioner. Detta lager förekommer överallt i Afrika och Australien. Marmor från Carrara utgörs av sådan modifierad kalksten. Ingenting från denna period står att finna i de södra delarna av Sydamerika, då den delen av kontinenten förblev nedsunken och därför endast uppvisar en vatten- eller marinavlagring som fortsätter från föregående och under efterföljande epoker.

För 150.000.000 år sedan började de tidiga perioderna av livet till lands i världens historia. Livet gick det allmänt taget inte så bra för, men det klarade sig bättre än under det stränga och ogästvänliga slutet av det marina livets skede.

När detta skede började var de östra och mellersta delarna av Nordamerika, den norra halvan av Sydamerika, det mesta av Europa och hela Asien väl ovan vatten. Nordamerika var för första gången geografiskt isolerat, men inte länge, emedan landbryggan vid Berings sund snart igen höjde sig och förenade kontinenten med Asien.

Stora dalsänkor uppkom i Nordamerika parallellt med Atlantens och Stilla Havets kuster. Den stora bristningen i östra Connecticut inträffade, och den ena sidan sjönk till slut över tre kilometer. Många av dessa nordamerikanska dalsänkor fylldes senare av erosionsavlagringar, såsom även många av söt- och saltvattensjöarnas sänkor i bergsregionerna. Senare höjdes dessa utfyllda landsänkor högt upp av lavautflöden som inträffade under jorden. De förstenade skogarna i många regioner hör till denna epok.

Stilla Havets kust, som vanligen var ovan vatten under översvämningarna av kontinenten, sjönk nu under vatten utom den södra delen av Kalifornien och en stor ö som då fanns i det som nu är Stilla Oceanen. Detta forntida Kalifornienhav var rikt på marint liv och sträckte sig österut till förbindelse med den gamla havssänkan i mellanvästerns region.

För 140.000.000 år sedan framträdde plötsligt kräldjuren i fullt utvecklad form, med en enda tidigare antydning i form av två stamfäder som var föregångare till reptilerna och som uppkom i Afrika under föregående epok. Kräldjuren utvecklade sig snabbt och bestod snart av krokodiler, reptiler beklädda med fjäll och till slut både sjöormar och flygande reptiler. Deras övergångsförfäder försvann hastigt.

Dessa snabbt evolverande dinosauriereptiler blev snart denna tidsålders monarker. De var äggläggande

feet of red sandstone deposit of this period contains no fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

60:1.3 (685.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

60:1.4 (685.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

60:1.5 (686.1) 150,000,000 years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

60:1.6 (686.2) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

60:1.7 (686.3) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles. Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

60:1.8 (686.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

60:1.9 (686.5) 140,000,000 years ago, suddenly and with only the hint of the two prereptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

60:1.10 (686.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs soon became the monarchs of this age. They were egg

och skiljde sig från alla andra djur genom sina små hjärnor; de hade en hjärna som vägde mindre än ett halvt kilogram, och den fick behärska en kropp som senare vägde så mycket som fyrtio ton. De tidigare kräldjuren var dock mindre, köttätande och de gick likt kanguruer på bakbenen. De hade ihåliga ben likt fåglar och utvecklade senare endast tre tår på sina bakfötter, och många av deras fossila fotavtryck har misstagits för att höra till jättefåglar. Senare utvecklades växtätande dinosaurier. De gick på alla fyra, och en gren av denna grupp utvecklade ett skyddande pansar.

Flera miljoner år senare framträdde de första däggdjuren. De saknade placenta och visade sig snabbt vara misslyckade; ingen överlevde. Detta var ett experimentellt försök att förbättra djuren av däggdjurstyp, men på Urantia lyckades det inte.

Det marina livet under denna period var magert, men det förbättrades snabbt av havets nya inbrytning som igen förde med sig omfattande grunda strandvatten längs kusterna. Eftersom det fanns mera grunda vatten runt Europa och Asien finner man de rikaste fossilbäddarna kring dessa kontinenter. Om ni idag vill studera livet så som det var under denna tidsålder, undersök då områdena i Himalaja, Sibirien och vid Medelhavet samt i Indien och på öarna i södra Stilla havets sänka. Ett framträdande inslag i det marina livet var förekomsten av mängder av vackra ammoniter, vilkas fossila lämningar påträffas över hela världen.

För 130.000.000 år sedan hade haven förändrats mycket litet. Sibirien och Nordamerika var förenade med en landbrygga vid Berings sund. Ett rikt och unikt marint liv förekom vid Stilla havets kust i Kalifornien, där över ett tusen arter av ammoniter utvecklades från de högrestående typerna av huvudfotingar. Förändringarna i livet under denna period var verkligen revolutionära trots att de var övergående och skedde stegvis.

Denna period sträckte sig över tjugofem miljoner år och är känd som triasperioden.

2. DE SENARE KRÄLDJURENS TIDSÅLDER

För 120.000.000 år sedan började en ny fas i kräldjurens tidsålder. Den stora händelsen under denna tidsålder var dinosauriernas evolution och tillbakagång. Livet i form av landdjur nådde sin högsta utveckling, när det gäller själva storleken, och de hade praktiskt taget försvunnit från jordens yta vid slutet av denna tidsålder. Dinosaurierna utvecklades i alla storlekar, från en art som var under 60 centimeter lång ända till de väldiga icke-köttätande jätteödlorna, som blev närmare 23 meter långa och vilkas storlek sedan dess aldrig har uppnåtts av någon levande varelse.

De största av dinosaurierna uppkom i västra Nordamerika. Dessa enorma reptiler ligger begravna överallt i trakterna av Klippiga bergen, längs hela Atlantkusten i Nordamerika, i västra Europa, Sydafrika och Indien, men inte i Australien.

Dessa massiva varelser blev mindre aktiva och svagare allteftersom de växte och blev större och större; men de behövde en sådan enorm mängd föda och landet blev så överlupet av dem att de bokstavligen svalt ihjäl och dog ut — de saknade den nödvändiga

layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroolike on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

60:1.11 (686.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

60:1.12 (686.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

60:1.13 (686.9) 130,000,000 years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary notwithstanding that they were transitional and gradual.

60:1.14 (687.1) This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic*.

2. THE LATER REPTILIAN AGE

60:2.1 (687.2) 120,000,000 years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

60:2.2 (687.3) The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

60:2.3 (687.4) These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence

intelligensen att handskas med situationen.

Vid denna tid hade största delen av östra Nordamerika, som länge hade varit upphöjd, utjämnats och sköljts ut i Atlanten, så att kusten sträckte sig många hundra kilometer längre ut än nu. Västra delen av kontinenten var fortfarande ovan vatten, men även dessa regioner invaderades senare av både det norra havet och av Stilla havet, som sträckte sig österut till Black Hills -området i Dakota.

Detta var en sötvattentidsålder som kännetecknades av många insjöar, såsom framgår av de rikliga sötvattenfossilerna i de så kallade Morrison-bäddarna i Colorado, Montana och Wyoming. Tjockleken av de sammanlagda salt- och sötvattenavlagringarna varierar från 600 till 1.500 meter; men mycket litet kalksten förekommer i dessa lager.

Samma polarhav som sträckte sig så långt ned över Nordamerika täckte likaså hela Sydamerika utom Andernas bergskedja som snart uppkom. Största delen av Kina och Ryssland var översvämmade, men vattnets invasion var mest omfattande i Europa. Under denna översvämning bildades den vackra litografiska stenen i södra Tyskland, dessa skikt i vilka fossil, sådana som de sköraste vingar av forntida insekter, har bevarats som från igår.

Floran under denna tidsålder var mycket lik den som fanns under föregående period. Ormbunkarna höll ut, samtidigt som kottbärande och andra barrträd allt mer började likna de nu existerande varianterna. Kol bildades fortfarande i någon mån längs Medelhavets norra kuster.

Havens återkomst förbättrade vädret. Koraller spred sig till vattnen i Europa, vilket visar att klimatet fortfarande var mildt och jämnt, men de uppträdde aldrig mer i de långsamt svalnande polarhaven. Det marina livet stärktes och utvecklades mycket under dessa tider, i synnerhet i de europeiska vattnen. Både koraller och sjöljur framträdde temporärt i större antal än tidigare, men ammoniterna dominerade det ryggradslösa livet i oceanerna, och deras genomsnittliga storlek varierade från sju till tio centimeter, fastän en art nådde en diameter om två och en halv meter. Svampdjur fanns överallt, och bläckfiskarna och ostronen utvecklades vidare.

För 110.000.000 år sedan fortsatte det marina livets potentialer sitt förverkligande. Sjöborren var en av de betydande mutationerna under denna epok. Krabbor, humrar och de nuvarande typerna av kräftdjur höll på att bli som de är idag. Betydande förändringar inträffade i fiskarnas familj; en typ av stör framträdde först, men de rovlystna sjöormarna som härstammade från reptilerna på land härjade fortfarande i alla hav och hotade att utrota hela fiskarnas familj.

Detta var fortfarande framförallt dinosauriernas tidsålder. Jorden var så överlupen av dem att två arter för sitt uppehälle hade tagit sin tillflykt till vattnet under den föregående perioden då havet inkräktade på landet. Dessa sjöormar representerar ett steg bakåt i evolutionen. Medan en del nya arter går framåt, förblir vissa stammar oförändrade medan andra graviterar bakåt och återvänder till ett tidigare stadium. Detta är vad som hände när dessa två typer av reptiler övergav landet.

to cope with the situation.

60:2.4 (687.5) By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

60:2.5 (687.6) This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt- and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

60:2.6 (687.7) The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are preserved as of but yesterday.

60:2.7 (687.8) The flora of this age was much like that of the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

60:2.8 (687.9) The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters continued to evolve.

60:2.9 (688.1) 110,000,000 years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents, descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

60:2.10 (688.2) This continued to be, pre-eminently, the age of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

Med tiden växte sig sjöormarna så stora att de blev mycket långsamma, och till slut gick de under för att de inte hade tillräckligt stor hjärna för att åstadkomma skydd för sin väldiga kropp. Deras hjärna vägde mindre än sextio gram, trots att dessa enorma fisködlor ibland blev över femton meter långa och flertalet var över tio meter. Havskrokodilerna var också en tillbakagång från landtyperna av reptiler, men i motsats till sjöormarna återvände dessa djur alltid till land för att lägga sina ägg.

Snart efter det att två arter av dinosaurier i ett fåfängt försök till självbevarelse hade tagit sin tillflykt till vattnet, drevs två andra typer i luften av den bittra kampen bland livet till lands. Men dessa flygande fågelödlor var inte stamfäder till de äkta fåglarna under senare tidsåldrar. De utvecklades från de hoppande dinosaurierna med ihåliga ben, och deras vingar var formade likt fladdermössens med ett avstånd om sex till över sju meter mellan spetsarna. Dessa forntida flygande reptiler blev över tre meter långa, och de hade skiljbara käkar i stort sett så som nutidens ormar. För en tid såg dessa flygande reptiler ut att vara en framgång, men de utvecklades inte enligt linjer som hade gjort det möjligt för dem att överleva som navigatörer i luften. De representerar icke-överlevande stamformer bland fåglarnas föregångare.

Sköldpaddorna, som först framträdde i Nordamerika, ökade under denna period. Deras förfäder kom över från Asien längs den nordliga landbryggan.

För hundra miljoner år sedan närmade sig kräldjurens tidsålder sitt slut. Dinosaurierna var trots sin enorma massa nästan utan hjärna, och de saknade behövlig intelligens för att skaffa tillräckligt med föda för att nära en sådan enorm kropp. Och så gick dessa långsamma landreptiler under i ständigt ökat antal. Härfter följer evolutionen hjärnans, inte den fysiska massans tillväxt, och hjärnans utveckling kommer att karakterisera varje efterföljande epok i djurens evolution och planetens framtidskridande.

Denna period, som omfattade kräldjurens höjdpunkt och begynnande tillbakagång, räckte närmare tjugofem miljoner år och är känd som juraperioden.

3. KRITPERIODENBLOMVÄXTERNAS SKEDEFÅGLARNAS TIDSPERIOD

Den stora kritperioden har fått sitt namn av att de rikligt förekommande kalkbildande pordjuren var förhärskande i haven. Denna period förde Urantia fram till nära slutet av kräldjurens långa dominans och bevitnade framträdandet av blomm växter och fågelliv till lands. Under denna tid upphörde också kontinentaldriften mot väster och söder, åtföljd av väldiga förvriddningar av jordskorpan och i samband därmed omfattande utflöden av lava och kraftig vulkanverksamhet.

Nära slutet av den föregående geologiska perioden var stora delar av kontinenternas landområden ovan vatten, fastän det ännu inte fanns några bergstoppar.

60:2.11 (688.3) As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

60:2.12 (688.4) Soon after two species of dinosaurs migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

60:2.13 (688.5) Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

60:2.14 (688.6) One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth, evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

60:2.15 (688.7) This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic*.

3. THE CRETACEOUS STAGE THE FLOWERING-PLANT PERIOD THE AGE OF BIRDS

60:3.1 (688.8) The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

60:3.2 (689.1) Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no mountain peaks. But as

Men när den kontinentala landmassan fortsatte att driva stötte den på det första stora hindret djupt nere på botten av Stilla oceanen. Denna kamp mellan de geologiska krafterna gav upphov till formandet av hela den vidsträckta bergskedja som sträcker sig i nord-sydlig riktning från Alaska ned genom Mexiko till Kap Horn.

Denna period blev sålunda de moderna bergens uppbyggnadsskede i den geologiska historien. Före denna tid fanns det få bergstoppar, endast upphöjda och mycket breda landåsar. Nu började stillahavskustens bergsrygg höja sig, men den var belägen över 1.100 kilometer väster om den nuvarande strandlinjen. Sierrabergen började formas, och deras guldförande kvartsskikt är resultat av lavautflöden under denna epok. I de östra delarna av Nordamerika verkade havets tryck från Atlanten till att åstadkomma landhöjning.

För 100.000.000 år sedan var den nordamerikanska kontinenten och en del av Europa väl ovan vatten. Förvridningen av de amerikanska kontinenterna fortfor och resulterade i en omformning av Anderna i Sydamerika samt en gradvis höjning av de västra slätterna i Nordamerika. Det mesta av Mexiko sjönk i havet, och södra Atlanten inkräktade på Sydamerikas östkust för att till slut nå den nuvarande strandlinjen. Atlanten och Indiska oceanen såg då ut ungefär som idag.

För 95.000.000 år sedan började de amerikanska och europeiska landmassorna igen sjunka. De södra haven påbörjade invasionen av Nordamerika, sträckte sig så småningom norrut till förbindelse med Ishavet och innebar den näst största översvämningen på kontinenten. När detta hav slutligen drog sig tillbaka lämnade det kontinenten ungefär som den nu är. Innan denna stora översvämning började hade Appalachernas högländer i öster nästan helt slitits ned till vattennivån. De många färgade lagren av ren lera, som nu används för framställning av lergods, bildades under denna tidsålder i Atlantens kustområden, och deras tjocklek är i medeltal omkring 600 meter.

Kraftig vulkanverksamhet förekom söder om Alpena och längs sträckningen av den nuvarande bergskedjan vid Kaliforniens kust. Den största förvrängningen av jordskorpan på miljontals år skedde i Mexiko. Stora förändringar inträffade också i Europa, Ryssland, Japan och södra Sydamerika. Klimatet blev allt mer olikartat.

För 90.000.000 år sedan trädde de gömfröiga växterna fram från den tidiga kritaeriodens hav och spred sig snart till alla kontinenter. Dessa landväxter framträdde plötsligt tillsammans med fikonsträd, magnolior och tulpanträd. Kort efter denna tid spred sig fikonsträd, brödfrukträd och palmer över Europa och Nordamerikas västra slätter. Inga nya landdjur framträdde.

För 85.000.000 år sedan tillslöt sig Berings sund och stängde ut de norra havens avkylande vatten. Dittills hade det marina livet i Atlanten och Mexikobuktens vatten, och i Stilla oceanens vatten varit mycket olika på grund av temperaturskillnaderna mellan dessa två vattenmassor, där temperaturen nu blev enhetlig.

Avlagringarna av krita och grön margsand ger

the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

60:3.3 (689.2) This period thus becomes the *modern mountain-building stage* of geologic history. Prior to this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate, but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

60:3.4 (689.3) 100,000,000 years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

60:3.5 (689.4) 95,000,000 years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

60:3.6 (689.5) Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

60:3.7 (689.6) 90,000,000 years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants *suddenly* appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees, breadfruit trees, and palms overspread Europe and the western plains of North America. No new land animals appeared.

60:3.8 (689.7) 85,000,000 years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now became uniform.

60:3.9 (689.8) The deposits of chalk and greensand marl

namnet åt denna period. Sedimenten från dessa tider är mångskiftande och består av krita, lerskiffer, sandsten och små mängder av kalksten tillsammans med låggradigt kol eller lignit, och i många regioner innehåller de olja. Dessa lager varierar i tjocklek från 60 meter på en del ställen till 3.000 meter i västra Nordamerika och i talrika europeiska förekomster. Längs Klippiga bergens östra kanter kan dessa avlagringar ses i de uppvälta kullarna vid bergskedjans fot.

Över hela världen är dessa skikt impregnerade med krita, och dessa lager av poröst halvberg tar upp vatten där de sticker upp till jordytan, leder det nedåt och på så vis ombesörjer vattentillförseln till stora delar av jordens för närvarande torra regioner.

För 80.000.000 år sedan inträffade stora störningar i jordskorpan. Kontinentaldriftens rörelse mot väster höll på att upphöra, och den enorma energi som fanns i den bakomliggande kontinentalmassans fortsatta långsamma rörelse veckade och sköt upp Stillehavets kustlinje både i Nord- och Sydamerika och satte som följdverkan igång djupgående förändringar längs stillahavskusterna i Asien. Denna landhöjning runt Stillehavet, vilken kulminerade i de nuvarande bergskedjorna, är över fyrtio tusen kilometer lång. De omvälvningar som anslöt sig till dess födelse var de största förvrängningar av jordytan som hade inträffat sedan livet framträdde på Urantia. Utflödena av lava både ovan och under markytan var omfattande och vidsträckta.

För 75.000.000 år sedan noteras kontinentaldriftens upphörande. Från Alaska till Kap Horn hade de långa bergskedjorna längs Stillehavets kust bildats, men tills vidare fanns det endast få bergstoppar.

Bakstöten från den avstannade kontinentaldriften lyfte ytterligare upp de västra slätterna i Nordamerika, medan i öster de nedslitna Appalachen i atlantkustens område stöttes rakt upp med ringa eller ingen kantring.

För 70.000.000 år sedan skedde de förvrängningar i jordskorpan som hade samband med den maximala höjningen av Klippiga bergens område. Ett vidsträckt bergssegment stöttes ut över tjugofyra kilometer av ytan i Brittiska Kolumbia; här är den kambriska periodens klippblock snett utstötta över krita-periodens lager. På den östra slutningen av Klippiga bergen nära gränsen till Kanada skedde en annan fantastisk förskjutning; här kan man finna stenlager från tiden före livet utslungade över det som då var nyligen bildade avlagringar från krita-perioden.

Detta var en tidsålder med vulkanisk aktivitet över hela världen, vilket gav upphov till talrika små, enskilda vulkaniska kraterkäglor. Undervattensvulkaner hade utbrott i den nedsänkta Himalaya-regionen. En stor del av det övriga Asien inklusive Sibirien var fortfarande under vatten.

För 65.000.000 år sedan inträffade ett av alla tiders största utflöden av lava. Avlagringar från dessa och tidigare lavautflöden står att finna överallt på de amerikanska kontinenterna, över Nord- och Sydafrika, Australien och delar av Europa.

Landdjuren förändrades inte mycket, men emedan en större del av kontinenterna var ovan havet, i

give name to this period. The sedimentations of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

60:3.10 (690.1) All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

60:3.11 (690.2) 80,000,000 years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

60:3.12 (690.3) 75,000,000 years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

60:3.13 (690.4) The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

60:3.14 (690.5) 70,000,000 years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

60:3.15 (690.6) This was an age of volcanic activity all over the world, giving rise to numerous small isolated volcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region. Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

60:3.16 (690.7) 65,000,000 years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

60:3.17 (690.8) The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in

synnerhet i Nordamerika, förökades de snabbt. Nordamerika var landdjurens stora utvecklingsområde under dessa tider, då största delen av Europa var under vatten.

Klimatet var fortfarande varmt och enhetligt. I de arktiska regionerna var vädret i stort sett så som klimatet nu är i de mellersta och södra delarna av Nordamerika.

Växtlivet utvecklades storligen. Bland landväxterna var de gömfröiga växterna förhärskande, och många av dagens träd framträdde för första gången, bland dem bok, björk, ek, valnöt, sykomor, lönn och de nutida palmerna. Fruktt-, gräs- och sädesslag fanns det rikligt av, och dessa fröbärande gräs och träd var för växtvärlden detsamma som människans föregångare var för djurvärlden — deras evolutionära betydelse överträffas endast av uppkomsten av människan själv. Plötsligt och utan föregående mellanstadier uppkom den stora familjen av blomväxter genom mutation. Denna nya flora spred sig snabbt över hela världen.

För 60.000.000 år sedan fortsatte dinosaurierna, fastän landreptilerna var på tillbakagång, som monarker till lands, och ledningen togs nu av de kvickare och aktivare typerna bland de mindre, hoppande känguruliknande varianterna av köttätande dinosaurier. Men någon tid tidigare hade nya typer av växtätande dinosaurier framträtt, och deras snabba förökning berodde på gräsfamiljens uppkomst bland landväxterna. En av dessa gräsätande dinosaurier var en äkta fyrbent varelse med två horn och en kraglikande skulderfläns. Sköldpaddans landart, cirka sex meter i diameter, framträdde såsom även den nutida krokodilen och äkta ormar av modern typ. Stora förändringar skedde också bland fiskar och andra former av marint liv.

De vadande och simmande föregångarna till fåglar under tidigare tidsåldrar hade inte haft framgång i luften, inte heller de flygande dinosaurierna. Det var en kortlivad art som snart dog ut. Också de delade dinosauriernas öde, undergång, emedan de hade för litet hjärnsubstans i förhållande till kroppsstorleken. Detta andra försök att åstadkomma djur som kunde navigera i atmosfären misslyckades, såsom även det fruktlösa försöket att åstadkomma däggdjur under denna och en föregående tidsålder.

För 55.000.000 år sedan markerades evolutionens gång av att den första av de äkta fåglarna plötsligt framträdde, en liten duvliknande varelse som blev stamform för allt fågelliv. Detta var den tredje typen av flygande varelse som framträdde på jorden, och den uppkom direkt från kräldjurens grupp, inte från de samtidiga flygande dinosaurierna eller de tidigare typerna av tandade landfåglar. Så blir denna tid känd som fåglarnas tidsålder såväl som tidsåldern för kräldjurens tillbakagång.

4. KRITPERIODENS SLUTSKEDE

Den stora kritperioden närmade sig slutet, och dess slut innebar att de omfattande havsinvasionerna över kontinenterna upphörde. Detta gällde i synnerhet Nordamerika, där det hade förekommit exakt tjugofyra stora nedsänkningar i havet. Fastän det senare förekom mindre översvämningar kan ingen av dem jämföras

North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

^{60:3.18 (690.9)} The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

^{60:3.19 (690.10)} Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. *Suddenly* and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

^{60:3.20 (691.1)} 60,000,000 years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the fishes and other forms of marine life.

^{60:3.21 (691.2)} The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed, as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding age.

^{60:3.22 (691.3)} 55,000,000 years ago the evolutionary march was marked by the *sudden* appearance of the first of the *true birds*, a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the *age of birds* as well as the declining age of reptiles.

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

^{60:4.1 (691.4)} The great Cretaceous period was drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared

med de omfattande och långvariga marina invasionerna under denna och tidigare tidsåldrar. Dessa skeden då havet och landet turvis dominerade hade pågått i perioder om en miljon år. Det har förekommit en tidsålderslång rytm i förening med oceanbottens och landkontinenternas stigande och sjunkande nivå. Dessa samma rytmiska rörelser i jordskorpan kommer att fortsätta allt framgent under jordens historia, men med avtagande frekvens och omfattning.

Denna period bevitnade också slutet på kontinentaldriften och uppbyggnaden av de nutida bergskedjorna på Urantia. Men trycket från fastlandsmassorna och den hindrade rörelseenergin från deras tidsålderslånga drift är inte de enda faktorerna av betydelse för bergskedjornas uppbyggande. Den främsta och underliggande faktorn, som bestämmer var en bergskam uppkommer, är det från tidigare existerande låglandet eller dalsänkan som har blivit fylld av de förhållandevis lättare avlagringarna från landerosionen och havslämningarna under de föregående tidsåldrarna. Dessa lättare landområden är ibland från 4.500 till 6.000 meter tjocka; när därför jordskorpan av någon orsak utsätts för tryck är dessa lättare områden de första som kryckas ihop, veckas och stiger uppåt för att möjliggöra en utjämnande anpassning för de kämpande och motstridiga krafter och tryck som verkar i jordskorpan eller under den. Ibland sker dessa landuppskjutningar utan veckning. Men i samband med Klippiga bergens höjning inträffade en omfattande veckning och kantring, i förening med enorma förskjutningar av de olika skikten både under jorden och på ytan.

De äldsta bergen i världen finns i Asien, på Grönland och i norra Europa bland de äldre öst-västliga bergskedjorna. De medelålders bergen finns i gruppen runt Stilla havet och i den andra europeiska öst-västliga bergskedjan som uppkom ungefär vid samma tid. Denna väldiga landupphöjning är nästan sextontusen kilometer lång och sträcker sig från Europa över till de Västindiska landhöjningarna. De yngsta bergen finns i Klippiga bergens system, där under tidsåldrarnas förlopp landet hade höjt sig endast för att varje gång igen täckas av havet, fastän en del av det högre belägna landet blev kvar som öar. Efter det att de medelålders bergen hade bildats höjde sig ett verkligt bergshögländ, som senare skulle skulpteras till de nuvarande Klippiga bergen av naturelementens samverkande konstnärlighet.

Klippiga bergens nuvarande område i Nordamerika är inte det land som ursprungligen höjdes; den höjningen hade för länge sedan utjämnats av erosionen, och därefter hade landet höjts på nytt. Den nuvarande främre bergskammen är vad som finns kvar av den ursprungliga kammen som höjdes på nytt. Pikes Peak och Longs Peak är utmärkta exempel på denna bergsaktivitet som sträckte sig över två eller flera bergsgenerationers liv. Dessa två bergstoppar höll sina huvud ovan vatten under flera av de föregående översvämningarna.

I biologiskt såväl som geologiskt avseende var detta en händelserik och aktiv tidsålder till lands och under vatten. Sjöborrarna tilltog medan korallerna och havsliljorna avtog. Ammoniterna, som hade varit en dominerande faktor under en tidigare tidsålder, gick också snabbt tillbaka. Till lands ersattes

with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

60:4.2 (691.5) This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these lighter areas are the first to crumple up, fold, and rise upward to afford compensatory adjustment for the contending and conflicting forces and pressures at work in the earth's crust or underneath the crust. Sometimes these upthrusts of land occur without folding. But in connection with the rise of the Rocky Mountains, great folding and tilting occurred, coupled with enormous overthrusts of the various layers, both underground and at the surface.

60:4.3 (692.1) The oldest mountains of the world are located in Asia, Greenland, and northern Europe among those of the older east-west systems. The mid-age mountains are in the circumpacific group and in the second European east-west system, which was born at about the same time. This gigantic uprising is almost ten thousand miles long, extending from Europe over into the West Indies land elevations. The youngest mountains are in the Rocky Mountain system, where, for ages, land elevations had occurred only to be successively covered by the sea, though some of the higher lands remained as islands. Subsequent to the formation of the mid-age mountains, a real mountain highland was elevated which was destined, subsequently, to be carved into the present Rocky Mountains by the combined artistry of nature's elements.

60:4.4 (692.2) The present North American Rocky Mountain region is not the original elevation of land; that elevation had been long since leveled by erosion and then re-elevated. The present front range of mountains is what is left of the remains of the original range which was re-elevated. Pikes Peak and Longs Peak are outstanding examples of this mountain activity, extending over two or more generations of mountain lives. These two peaks held their heads above water during several of the preceding inundations.

60:4.5 (692.3) Biologically as well as geologically this was an eventful and active age on land and under water. Sea urchins increased while corals and crinoids decreased. The ammonites, of preponderant influence during a previous age, also rapidly declined. On land the fern forests were largely replaced by pine and other modern

ormbunksskogarna till stor del av tallar och andra nutida träd, inklusive de jättelika rödvedsträden. Fastän däggdjuren med placenta ännu inte hade utvecklats vid denna periods slut, var den biologiska scenen helt färdig för framträdandet, under en senare tidsålder, av de tidiga förfäderna till de framtida däggdjurstyperna.

Sålunda slutar ett långt skede i världens evolution, ett skede som sträcker sig från livets första framträdande på land fram till de mera nyligen timade tiderna för de omedelbara föregångarna till människosläktet och dess sidogrenar. Denna kritperiod täcker femtio miljoner år och avslutar det landbaserade livets skede före däggdjuren, vilket sträcker sig över en period om hundra miljoner år och är känt som den mesozoiska världsperioden.

[Framfört av en till Satania förordnad Livsbärare som nu verkar på Urantia.]

trees, including the gigantic redwoods. By the end of this period, while the placental mammal has not yet evolved, the biologic stage is fully set for the appearance, in a subsequent age, of the early ancestors of the future mammalian types.

^{60:4.6 (692.4)} And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age*, covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

^{60:4.7 (692.5)} [Presented by a Life Carrier of Nebadon assigned to Satania and now functioning on Urantia.]

Kapitel 61. Däggdjurens skede på Urantia

⇐ 060

Urantiaboken

062 ⇒

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 61

DÄGGDJURENS SKEDE PÅ URANTIA

Sektioner

Introduktion

1. Kontinenternas nya landstadiumDe första däggdjurens tidsålder
2. Det senaste översvämningsskedetDe avancerade däggdjurens tidsålder
3. De nuvarande bergens uppkomstskedeElefantens och hästens tidsålder
4. Kontinenternas senaste landhöjningsskedeDäggdjurens sista stora migration
5. Den första istiden
6. Den primitiva människan under istiden
7. Fortsättningen av istiden

Introduktion

DÄGGDJURENS skede sträcker sig från den tid då däggdjur med placenta uppkom till slutet av istiden, och det täcker något under femtio miljoner år.

Under denna kenozoiska tidsålder hade världens landskap ett attraktivt utseende — böljande kullar, breda dalgångar, vida floder och stora skogar. Två gånger under denna tidsperiod höjde sig Panamanäset och sjönk igen; tre gånger skedde samma sak med Berings sund. Djurtyperna var både många och olikartade. Träden svärmade av fåglar, och hela världen var ett paradiset för djuren trots den ständiga kampen för övervälde bland de evolverande djurarterna.

De samlade avlagringarna från de fem perioderna under detta femtio miljoner år långa skede innehåller fossilregistren över de efter varandra följande dynastierna av däggdjur och leder rakt upp till de tider då människan själv faktiskt trädde fram.

1. KONTINENTERNAS NYA LANDSTADIUMDE FÖRSTA DÄGGDJURENS TIDSÅLDER

För 50.000.000 år sedan var världens landområden mycket allmänt ovan vatten eller endast obetydligt

PAPER 61

THE MAMMALIAN ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

INTRODUCTION

61:0.1 (693.1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:0.2 (693.2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

61:0.3 (693.3) The accumulated deposits of the five periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian dynasties and lead right up through the times of the actual appearance of man himself.

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE THE AGE OF EARLY MAMMALS

61:1.1 (693.4) 50,000,000 years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly

översvämmade. Formationerna och avlagringarna från denna period har skett både till lands och till havs, men huvudsakligen till lands. Under en anseelig tid höjde sig landet så småningom men sköljdes samtidigt ned till de lägre nivåerna och ut mot haven.

Tidigt under denna period framträdde i Nordamerika plötsligt en däggdjurstyp med placenta, och dessa djur utgjorde det viktigaste evolutionära utvecklingssteget fram till denna tid. Det hade funnits tidigare arter av däggdjur utan moderkaka, men denna nya typ uppkom direkt och plötsligt från den tidigare existerande reptila stamformen, vars efterkommande hade klarat livet under hela tiden för dinosauriernas tillbakagång. Stamfadern för däggdjuren med placenta var en liten, mycket aktiv, köttätande och hoppande typ av dinosaurie.

Däggdjurens grundinstinkter började framträda redan i dessa primitiva däggdjurstyper. Däggdjuren har en enorm fördel när det gäller att fortleva, jämfört med alla andra former av djurliv, emedan de kan:

1. Föda fram relativt fullgånge och välutvecklad avkomma.
2. Nära, fostra och skydda sin avkomma med tillgiven omsorg.
3. Använda sin överlägsna hjärnstyrka för att trygga artens fortbestånd.
4. Utnyttja den större vigheten för att fly fiender.
5. Tillämpa sin högre intelligens för att forma omgivningen och anpassa sig till den.

För 45.000.000 år sedan höjdes kontinenternas landryggar i förening med att kustområdena mycket allmänt sjönk. Däggdjurslivet utvecklades snabbt. Ett litet kräldjur, en äggläggande typ av däggdjur, frodades, och föregångarna till de senare känguruerna strövade omkring i Australien. Snart fanns det små hästar, snabbfotade noshörningar, tapirer med snabel, primitiva svin, ekorrar, lemurer, opossumar och många stammar av apliknande djur. De var alla små, primitiva och bäst lämpade att leva i bergsområdenas skogar. En stor strutsliknande fågel utvecklades till en höjd av tre meter, och den lade ett ägg som var tjugotvå gånger trettio centimeter. Dessa fåglar var föregångare till de senare jättelika passagerarfåglarna, som var högeligen intelligenta och som en gång i tiden transporterade människor genom luften.

Däggdjuren under den tidiga kenozoiska perioden levde på land, under vattnet, i luften och bland trädtopparna. De hade från ett till elva par mjölkkörtlar, och alla hade en anseelig hårbeklädnad. Såsom även de senare framträdande arterna utvecklade de två efter varandra följande tanduppsättningar och hade stora hjärnor i förhållande till kroppsstorleken. Men bland dem fanns inga av de nutida arterna.

För 40.000.000 år sedan började landområdena på norra halvklotet höja sig, och därefter följde nya omfattande landavlagringar och andra jordaktiviteter, såsom utflöden av lava, veckningar, bildandet av sjöar och erosion.

Under senare delen av denna epok var det mesta av Europa översvämmat. Efter en liten landhöjning blev

submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

61:1.2 (693.5) Early in this period and in North America the placental type of mammals *suddenly* appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and *suddenly* from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

61:1.3 (693.6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

- 61:1.4 (693.7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.
- 61:1.5 (693.8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.
- 61:1.6 (693.9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.
- 61:1.7 (693.10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.
- 61:1.8 (693.11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.

61:1.9 (694.1) 45,000,000 years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid an egg nine by thirteen inches. These were the ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime transported human beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) 40,000,000 years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the

kontinenten täckt av sjöar och vikar. Ishavet sträckte sig genom Uralsänkan söderut och förenades med Medelhavet som då var utvidgat mot norr, medan högländerna i Alperna, Karpaterna, Apenninerna och Pyrenéerna var ovan vatten som öar i havet. Panamanäset var uppe; Atlantiska och Stilla oceanerna var åtskilda. Nordamerika var förenat med Asien via landbryggan vid Berings sund och med Europa via Grönland och Island. Jordens landkrets på de norra breddgraderna bröts endast av Uralsundet som förenade de arktiska haven med det förstörade Medelhavet.

Ansenliga mängder kalksten som hade bildats av pordjur avsattes i vattnen i Europa. Idag är denna samma sten upplyft till en höjd av 3.000 meter i Alperna, 4.800 meter i Himalajabergen och 6.000 meter i Tibet. Kritavlagringarna från denna period finner man längs Afrikas och Australiens kuster, på Sydamerikas västkust och kring de Västindiska öarna.

Under hela denna så kallade eocenperiod fortgick evolutionen av däggdjuren och dem närliggande livsformer så gott som utan avbrott. Nordamerika stod då i landförbindelse med varje kontinent utom Australien, och en primitiv däggdjursfauna av olika typer spred sig så småningom över hela världen.

2. DET SENASTE ÖVERSVÄMNINGSSKEDET AVANCERADE DÄGGDJURENS TIDSÅLDER

Denna period kännetecknades av den fortgående och snabba evolutionen av däggdjuren med placenta, och de mera progressiva formerna bland däggdjuren utvecklades under dessa tider.

Fastän de första däggdjuren med placenta uppkom från köttätande föregångare utvecklades växtätande typer mycket snart, och inom kort uppkom även allätande däggdjursfamiljer. De gömfröiga växterna var huvudfödan för de snabbt tilltagande däggdjuren, ty den nutida landfloran, inklusive flertalet av dagens växter och träd, hade uppkommit redan under tidigare perioder.

För 35.000.000 år sedan infaller början av den tidsålder då däggdjuren med placenta behärskade världen. Den södra landbryggan var bred och förenade på nytt den då väldiga kontinenten Antarktis med Sydamerika, Sydafrika och Australien. Trots att stora landmassor hade samlats sig närmare polerna förblev klimatet i världen relativt mildt emedan de tropiska haven hade vuxit till sig enormt, och landet hade inte heller stigit tillräckligt högt för att åstadkomma glaciärer. Omfattande utflöden av lava inträffade på Grönland och Island, och en del kol avlagrades mellan dessa skikt.

Betydande förändringar skedde i planetens fauna. Livet i havet undergick stora modifikationer; de flesta av det marina livets nutida klasser förekom redan då, och pordjuren fortsatte att spela en viktig roll. Insektslivet var mycket likt den föregående periodens. Florissant-fossilbäddarna i Colorado är från de senare åren av dessa långt avlägsna tider. De flesta nu levande insektsfamiljer härstammar från denna period, men många som då existerade är nu utdöda fastän fossilerna av dem återstår.

continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. THE RECENT FLOOD STAGE THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life developing during these times.

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals sprang from carnivorous ancestors, very soon herbivorous branches developed, and, ere long, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

61:2.3 (695.1) 35,000,000 years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

61:2.4 (695.2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

På land var detta framför allt den tidsålder då däggdjuren undergick förnyelse och expansion. Av de tidigare och mera primitiva däggdjuren hade över ett hundra arter dött ut innan denna period var till ända. Även stora däggdjur med liten hjärna gick snart under. Hjärna och rörlighet hade ersatt pansar och storlek när det gällde utvecklingen av djurens fortbestånd. Med dinosauriernas familj på tillbakagång tog däggdjuren långsamt herraväldet på jorden och förintade snabbt och fullständigt återstoden av sina reptila förfäder.

Tillsammans med dinosauriernas försvinnande inträffade andra och stora förändringar i de olika förgreningarna av ödlornas familj. De överlevande medlemmarna av kräldjurens tidiga familjer är sköldpaddor, ormar och krokodiler samt den ärevärdiga grodan, den enda återstående grupp som representerar människans tidigare anfäder.

Olika grupper av däggdjur hade sitt ursprung i ett unikt djur som nu är utdött. Denna köttätande varelse var något av en korsning mellan en katt och en säl; den kunde leva på land eller i vattnet, var i hög grad intelligent och mycket aktiv. I Europa uppkom stamformen för hunddjurens familj, vilket snart gav upphov till många arter av små hundar. Ungefär vid samma tid framträdde gnagarna, inklusive bävrar, ekorrar, jordekorrar, möss och kaniner; de blev snart en betydande livsform, och mycket små förändringar har senare inträffat i denna familj. De senare avlagringarna från denna period innehåller fossila lämningar av stamformerna för hundar, katter, tvättbjörnar och mårddjur.

För 30.000.000 år sedan började de moderna typernas däggdjur framträda. Tidigare hade däggdjuren till större delen levt uppe på höjderna, då de var bergsanpassade typer; plötsligt började evolutionen av slätt- eller hovdjurstypen, de gräsätande arterna, till åtskillnad från de klobeväpnade köttätarna. Dessa gräsätare uppkom från en odifferentierad förfader som hade fem tår och fyrtiofyra tänder och som gick under före denna tidsålders slut. Utvecklingen av tårna framskred inte under denna period längre än till stadiet med tre tår.

Hästen, som är ett utomordentligt exempel på evolutionen, levde under dessa tider både i Nordamerika och i Europa fastän dess utveckling inte var fullt avslutad före den senare istiden. Fastän noshörningarnas familj framträdde vid slutet av denna period fick den sin största utbredning något senare. En liten svinliknande varelse utvecklades också, och den blev stamfader för många arter av svin, peckarier och flodhästar. Kameler och lamor uppkom i Nordamerika ungefär i mitten av denna period och utbredde sig över de västra slätterna. Senare migrerade lamorna till Sydamerika, kamelerna till Europa och snart var båda utdöda i Nordamerika, fastän några kameler fortlevde ända fram till istiden.

Ungefär vid denna tid inträffade en betydande händelse i västra Nordamerika: De tidiga anfäderna till de forntida lemurerna framträdde för första gången. Fastän denna familj inte kan anses vara äkta lemurer markerade deras uppkomst etablerandet av den släktlinje som senare gav upphov till de äkta lemurerna.

Likt landormarna, som under en föregående tidsålder tog sin tillflykt till haven, övergav nu en hel

61:2.5 (695.3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:2.6 (695.4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:2.7 (695.5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents, including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits, appeared and soon became a notable form of life, very little change having since occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:2.8 (695.6) 30,000,000 years ago the modern types of mammals began to make their appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; *suddenly* there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

61:2.9 (695.7) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

61:2.10 (696.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

61:2.11 (696.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe

stam av däggdjur med placenta landet och tog sin boning i oceanerna. De har allt sedan dess stannat i havet, och från dem härstammar de nutida valarna, delfinerna, tumlarna, sälarna och sjölejonen.

Fågellivet på planeten fortfor att utvecklas, men medförde endast få viktiga evolutionära förändringar. Flertalet av de nutida fåglarna fanns redan då, bland dem måsar, storkar, flamingor, hökar, falkar, örnar, ugglor, vaktlar och strutsar.

Vid slutet av denna oligocenperiod, som omfattade tio miljoner år, hade växtlivet samt det marina livet och landdjuren i mycket stor utsträckning utvecklats och fanns på jorden i stort sett sådana de är idag. En ansevärd specialisering har senare inträffat, men stamformerna för de flesta levande ting fanns redan då.

3. DE NUVARANDE BERGENS

UPPKOMSTSKEDEELEFANTENS OCH HÅSTENS

TIDSÅLDER

Landhöjningen och havens åtskiljande från varandra höll långsamt på att förändra världens väder och så småningom göra det kallare, men klimatet var fortfarande mildt. Mammutfuror och magnolior växte på Grönland, men de subtropiska växterna började förflytta sig söderut. Vid slutet av denna period hade dessa växter och träd, som var anpassade för ett varmt klimat, till stor del försvunnit från de norra breddgraderna, och deras platser hade tagits av hårdigare växter och av lövträd.

Antalet varianter av gräs ökade kraftigt, och tänderna hos många däggdjursarter förändrades så småningom till att motsvara den nuvarande typen hos gräsätare.

För 25.000.000 år sedan förekom en mindre landsänkning efter den långa epoken av landhöjning. Klippiga bergens område förblev högt uppe, så att avlagringen av erosionsmaterial fortgick över hela läglandet i öster. Sierrabergen steg igen högt upp; i själva verket har de fortsatt att stiga allt sedan dess. Den stora sex och en halv kilometer lodräta förkastningen i Kalifornienregionen härrör från denna tid.

För 20.000.000 år sedan rädde verkligen däggdjurens gyllene tidsålder. Landbryggan vid Berings sund var ovan vatten, och många djurgrupper migrerade till Nordamerika från Asien, bland dem fyrbetade mastodonter, kortbenta noshörningar och många varianter av kattfamiljen.

De första hjortarna framträdde, och Nordamerika var snart överlupet av idisslare — hjortar, vildoxar, kameler, bisonoxar och flera arter av noshörningar — men de närmare två meter höga jättesvinen dog ut.

De väldiga elefanterna under denna och efterföljande perioder hade såväl en stor hjärna som en stor kropp, och de utbreddes sig snart över hela världen utom Australien. För en gångs skull dominerades världen av ett väldigt djur med en hjärna som var tillräckligt stor för att trygga dess fortbestånd. Inget djur som var så stort som en elefant kunde vid mötet med det högst intelligenta livet under dessa tidsåldrar ha

of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

61:2.12 (696.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

61:2.13 (696.4) By the close of this *Oligocene* period, covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE

AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:3.1 (696.5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:3.2 (696.6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:3.3 (696.7) 25,000,000 years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:3.4 (696.8) 20,000,000 years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:3.5 (696.9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

61:3.6 (697.1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have survived unless it had possessed a brain of large size and

fortlevt om det inte hade haft en stor och högklassig hjärna. När det gäller intelligens och anpassningsförmåga kommer endast hästen nära elefanten, som överträffas endast av människan själv. Men av de femtio arter av elefanter som existerade vid början av denna period har trots det endast två fortlevt.

För 15.000.000 år sedan var Eurasiens bergsregioner stigande, och det förekom en viss vulkanverksamhet överallt i dessa områden men ingenting i jämförelse med lavautflödena på västra halvklotet. Sådana instabila förhållanden rådde över hela världen.

Sundet vid Gibraltar försvann, och Spanien förenades med Afrika av den gamla landbryggan, men Medelhavet hade utlopp i Atlanten genom en smal kanal som sträckte sig tvärs över Frankrike; bergstopparna och högländerna höjde sig som öar i detta forntida hav. Senare började dessa europeiska hav dra sig tillbaka. Ännu senare förenades Medelhavet med Indiska Oceanen, medan mot slutet av denna period Suezområdet höjdes så att Medelhavet för en tid blev ett salt inlandshav.

Landbryggan via Island sjönk i havet och de arktiska vattnen blandades med vattnen i Atlantiska Oceanen. Nordamerikas Atlantkust avkyldes snabbt, men Stillahavskusten förblev varmare än idag. De stora havsströmmarna var verksamma och påverkade klimatet i stort sett så som idag.

Däggdjurslivet fortsatte att utvecklas. Enorma hjordar av hästar förenade sig med kamelerna på de västra slätterna i Nordamerika; detta var verkligen hästarnas och elefanternas tidsålder. När det gäller en kvalitetsindelning av djuren kommer hästens hjärna näst efter elefantens, men i ett avseende är den avgjort underlägsen, ty hästen övervann aldrig helt den djupt rotade benägenheten att fly när den blir skrämmd. Hästen saknar den emotionella kontroll som elefanten har, men elefanten är avsevärt handikappad av sin storlek och bristande vighet. Under denna tid utvecklades ett djur som i viss mån liknade både elefanten och hästen, men det utplånades snart av den snabbt ökande familjen av kattdjur.

Då Urantia nu går in i den så kallade "hästlösa tidsåldern" borde ni stanna upp och betänka vad detta djur betydde för era förfäder. Först använde människorna hästar till föda, sedan för att färdas, och senare i jordbruk och krig. Hästen har länge tjänat människan och spelat en viktig roll vid utvecklingen av människans civilisation.

Den biologiska utvecklingen under denna period bidrog mycket till att ställa i ordning scenen för människans senare framträdande. I Centralasien utvecklades de äkta primitiva typerna av både den egentliga apan och gorillan, vilka hade en gemensam, nu utdöd anfader. Ingendera av dessa arter har emellertid anknytning till den släktlinje av levande varelser som senare skulle bli människosläktets förfäder.

Hunddjurens familj var representerad av flera grupper, i synnerhet vargar och rävar; katterdjurens släkte av pantrar och storvuxna sabeltandade tigrar, av vilka de senare utvecklades i Nordamerika. De nuvarande katt- och hunddjursfamiljerna växte till i antal över hela världen. Vesslor, mårdar, uttrar och tvättbjörnar trivdes

superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

61:3.7 (697.2) 15,000,000 years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions prevailed all over the world.

61:3.8 (697.3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

61:3.9 (697.4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected climate much as they do today.

61:3.10 (697.5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

61:3.11 (697.6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:3.12 (697.7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the human race.

61:3.13 (697.8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers, the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and raccoons thrived and

och utvecklades överallt på de norra breddgraderna.

Fåglarna fortfor att utvecklas, fastän få betydande förändringar inträffade. Reptilerna påminde om de nutida typerna — ormar, krokodiler och sköldpaddor.

Sålunda avslutades en mycket händelserik och intressant period i världshistorien. Denna elefantens och hästens tidsålder är känd som miocenperioden.

4. KONTINENTERNAS SENASTE

LANDHÖJNINGSSKEDEÅGGDJURENS SISTA STORA MIGRATION

Detta är den period före istiderna då landet höjde sig i Nordamerika, Europa och Asien. Det skedde stora förändringar i landområdenas topografi. Bergskedjor föddes, floder ändrade sin riktning och enskilda vulkaner hade utbrott överallt i världen.

För 10.000.000 år sedan började en tidsålder av omfattande lokala landavlagringar på kontinenternas lågländer, men de flesta av dessa sediment förflyttades senare. Mycket av Europa var vid denna tid ännu under vatten, bland annat delar av England, Belgien och Frankrike, och Medelhavet täckte en stor del av norra Afrika. I Nordamerika bildades omfattande avlagringar vid foten av bergskedjor, i sjöar och i de vidsträckta landsänkorna. Dessa avlagringar är i medeltal endast sextio meter tjocka, mer eller mindre färgade, och fossil är sällsynta i dem. Två stora sötvattenssjöar existerade i västra Nordamerika. Sierrabergen höll på att höja sig; Shasta-, Hood-, och Rainierbergen började sin utveckling till bergskedjor. Men det var inte förrän den efterföljande istiden som Nordamerika började sin långsamma förskjutning mot fördjupningen i Atlanten.

För en kort tid var allt land i världen förenat igen, utom Australien, och den sista stora världsomfattande migrationen av djur inträffade. Nordamerika var förenat både med Sydamerika och Asien, och ett fritt utbyte av djurliv kunde förekomma. Asiatiska trögdjur, bältjur, antiloper och björnar kom över till Nordamerika, medan nordamerikanska kameler vandrade till Kina. Noshörningar migrerade till hela världen utom Australien och Sydamerika. De hade emellertid dött ut på västra halvklotet vid slutet av denna period.

I allmänhet fortsatte livet från föregående period att utvecklas och spridas. Kattdjurens familj dominerade djurlivet, och det marina livets utveckling stod nästan stilla. Många av hästarna var fortsättningsvis tretåade, men de nutida typerna var på väg; lamor och giraffliknande kameler rörde sig bland hästarna på betesslätterna. Giraffen framträdde i Afrika, och den hade en lika lång hals då som nu. I Sydamerika utvecklades trögdjur, bältjur, myrslokar och den sydamerikanska typen av primitiva apor. Innan kontinenterna blev slutligt isolerade från varandra migrerade mastodonerna, dessa tunga och stora djur, överallt utom till Australien.

För 5.000.000 år sedan utvecklades hästen sådan den nu är, och från Nordamerika migrerade den till hela världen. Hästen hade dock dött ut på sin födelsekontinent långt före den röda människans ankomst.

developed throughout the northern latitudes.

61:3.14 (698.1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:3.15 (698.2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene*.

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION STAGE

THE LAST GREAT MAMMALIAN MIGRATION

61:4.1 (698.3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:4.2 (698.4) 10,000,000 years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins. These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

61:4.3 (698.5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

61:4.4 (698.6) In general, the life of the preceding period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike camels mingled with the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the mastodons, migrated everywhere except to Australia.

61:4.5 (698.7) 5,000,000 years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

Klimatet blev så småningom kyligare; landväxterna förflyttade sig långsamt söderut. Till en början hindrade den tilltagande kölden i norr djurens migrationer över de norra näsen; senare sjönk dessa Nordamerikas landbryggor i havet. Snart därefter sjönk landförbindelsen mellan Afrika och Sydamerika slutligen under vatten, och västra halvklotet blev isolerat i stort sett så som det är idag. Från denna tid framåt började tydligt skilda livsformer utvecklas på östra och västra halvkloten.

Sålunda går denna period som räckt nästan tio miljoner år mot sitt slut, och ännu har inte människans förfader framträtt. Detta är den tid som vanligen betecknas som pliocenperioden.

5. DEN FÖRSTA ISTIDEN

Vid slutet av den föregående perioden var landet i den nordöstra delen av Nordamerika och i norra Europa högt uppe inom vidsträckta områden, så att stora arealer i Nordamerika låg på en höjd av 9.000 meter eller mera. Ett mildt klimat hade tidigare varit förhärskande i dessa norra regioner och alla de arktiska vattnen kunde fritt avdunsta, och de fortfor att vara isfria nästan ända till slutet av istiden.

Samtidigt med dessa landhöjningar ändrade havsströmmarna och säsongvindarna sin riktning. Dessa förhållanden medförde till slut en nästan ständig nederbörd av fuktighet från den tungt mättade atmosfärens rörelse över de nordliga högländerna. Snön började falla i dessa höga och därför kyliga regioner, och fortfor att falla tills snön hade uppnått ett djup på 6.000 meter. De områden som hade mest snö och deras höjd över havet blev bestämmande för utgångspunkterna för de senare flöden som glaciärernas tryck åstadkom. Istiden fortgick just så länge som denna omåttliga nederbörd fortfor att täcka de nordliga högländerna med detta enorma snötäcke, som snart omvandlades till fast men långsamt krypande is.

De stora istäckena under denna period fanns alla på högt belägna högländer, inte i bergsområden där man finner dem idag. Hälften av glaciärisen fanns i Nordamerika, en fjärdedel i Eurasien och en fjärdedel annanstans, huvudsakligen i Antarktis. Afrika berördes föga av isen, men Australien var nästan täckt av det antarktiska istäcket.

I denna världs nordliga regioner har upplevt sex separata och tydligt avgränsade nedisningar, fastän det förekom flertaliga framryckningar och tillbakadraganden i samband med varje enskilt istäckes rörelse. Isen i Nordamerika samlade sig i två, senare tre centra. Grönland var istäckt och Island fullständigt begravt under isflödet. I Europa täckte isen vid olika tider de Brittiska öarna, utom kusten i södra England, och den spred sig över västra Europa ned till Frankrike.

För 2.000.000 år sedan började den första glaciären i Nordamerika sin framryckning mot söder. Istiden var nu på gång, och denna glaciär tog nästan en miljon år för sin framryckning från och tillbakagång till de nordliga tryckcentra. Det mellersta istäcket sträckte sig i söder så långt som till Kansas; de östra och västra

61:4.6 (699.8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

61:4.7 (699.1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene*.

5. THE EARLY ICE AGE

61:5.1 (699.2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:5.2 (699.3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

61:5.3 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

61:5.4 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

61:5.5 (699.6) 2,000,000 years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and

iscentra var inte då så omfattande.

För 1.500.000 år sedan var den första stora glaciären på tillbakagång mot norr. Under tiden hade enorma mängder snö fallit på Grönland och i nordöstra delen av Nordamerika, och inom kort började denna östra ismassa röra sig söderut. Detta var den andra isinvasionen.

Dessa två första nedisningar var inte omfattande i Eurasien. Under istidens tidiga skeden var Nordamerika överlupet av mastodonter, ullbäddade mammutar, hästar, kameler, hjortar, myskoxar, bisonoxar, sengångare, jättebjörnar, sabeltandade tigrar, trögdjur stora som elefanter och många grupper från katt- och hunddjurens familjer. Men från denna tid framåt minskades deras antal snabbt av den tilltagande kölden under glaciärperioden. Mot slutet av istiden var flertalet av dessa djurarter utdöda i Nordamerika.

Längre bort från isen förändrades världens land- och vattenliv inte mycket i världen. Mellan isinvasionerna var klimatet ungefär lika mildt som för närvarande, kanske något varmare. Glaciärerna var trots allt lokala fenomen, fastän de spred ut sig och täckte enorma områden. Klimatet vid kusterna varierade mycket mellan de tider då glaciärerna var inaktiva och de tider då enorma isberg kanade ned från Maines kust uti Atlanten, gled ut genom Pudgets sund till Stilla havet och dundrade nedför norska fjordar till Nordsjön.

6. DEN PRIMITIVA MÄNNISKAN UNDER ISTIDEN

Den största händelsen under denna istidsperiod var evolutionen av den primitiva människan. Något västerut från Indien, på land som nu är under vatten, bland de efterkommande till de äldre nordamerikanska typerna av lemurer som hade migrerat till Asien, framträdde nu plötsligt de första däggdjuren i människans utveckling. Dessa små djur gick mestadels på bakbenen, och de hade en stor hjärna i förhållande till sin storlek och i jämförelse med hjärnan hos andra djur. I den sjuttionde generationen av denna nya klass av levande varelser differentierades plötsligt en ny och högrestående grupp av djur. Dessa nya mellandäggdjur — som var nästan dubbelt så stora och höga som sina förfäder och med en i samma proportion ökad hjärnförmåga — hade endast hunnit etablera sig väl då primaterna, den tredje avgörande mutationen, plötsligt framträdde. (Vid denna samma tid gav en tillbakagång i utvecklingen inom mellandäggdjurens släkte upphov till apornas förfäder; och från den dagen till idag har människogreinen gått framåt på den progressiva evolutionens väg, medan apornas släkten har stått stilla eller rentav gått bakåt.)

För 1.000.000 år sedan registrerades Urantia som en bebodd värld. En mutation inom de progressiva primaternas släkte resulterade plötsligt i två primitiva människovarelser, människosläktets egentliga förfäder.

Denna händelse inträffade ungefär vid tiden för glaciärisens tredje framryckning; det framgår sålunda att era tidiga förfäder föddes och växte upp i en stimulerande, stärkande och svår omgivning. Och de enda som fortfarande av dessa ursprungliga infödingar på Urantia, eskimåerna, föredrar även nu att bo i isiga

western ice centers were not then so extensive.

61:5.6 (699.7) 1,500,000 years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and ere long this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

61:5.7 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice age the majority of these animal species were extinct in North America.

61:5.8 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down Norwegian fiords into the North Sea.

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

61:6.1 (700.2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation, *suddenly* appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

61:6.2 (700.3) 1,000,000 years ago Urantia was registered as an *inhabited world*. A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

61:6.3 (700.4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern

nordliga trakter.

Det fanns inga människor på västra halvklotet förrän nära slutet av istiden. Men under perioderna mellan istiderna drog de västerut runt Medelhavet och spred sig snart över den europeiska kontinenten. I grottorna i västra Europa kan man finna människoben bland rester av både tropiska och arktiska djur, vilket visar att människan levde i dessa områden under alla de senare epokerna av glaciärisens framryckning och tillbakagång.

7. FORTSÄTTNINGEN AV ISTIDEN

Under hela istidens period var även andra aktiviteter på gång, men isens verkan överskuggar alla andra fenomen på de nordliga breddgraderna. Inga andra jordaktiviteter har en sådan karakteristisk inverkan på topografin. De säregna rullstenarna och sådana söndringar i jordytan som jättegrytor, sjöar, flyttblock och krossten finner man inte i samband med något annat fenomen i naturen. Isen är också orsaken till de mjuka kullar eller vågor i jordytan, vilka är kända som moränåsar. När en glaciär tränger fram flyttar den floder och förändrar hela jordens yta. Endast glaciärer lämnar efter sig dessa avslöjande drivor — botten-, sido- och ändmoräner. Dessa drivor av grus, i synnerhet bottenmoränerna, sträcker sig från den östra havskusten i Nordamerika mot norr och väster och förekommer i Europa och Sibirien.

För 750.000 år sedan var det fjärde istäcket, Nordamerikas mellersta och östra isfält i förening, en god bit på väg söderut; när det var som störst sträckte det sig till södra Illinois, flyttade Mississippifloden åttio kilometer västerut och sträckte sig i öster så långt söderut som till Ohiofloden och mellersta Pennsylvania.

I Asien gjorde det sibiriska istäcket sin längsta framryckning söderut, medan den avancerande isen i Europa hejdade sig just innan Alpernas bergshinder.

För 500.000 år sedan, under den femte framryckningen av isen, påskyndade en ny utvecklingshändelse gången av människans evolution. Plötsligt och i en enda generation uppkom de sex färgade raserna genom mutation från det ursprungliga människosläktets infödingar. Detta är en dubbelt så viktig tidpunkt, då den också anger Planetprinsens ankomst.

I Nordamerika utgjorde den avancerande femte glaciären en kombinerad framryckning av alla tre iscentra. Den östra fliken sträckte sig emellertid endast ett kort stycke nedanför St. Lawrence-dalen, och det västra istäcket förflyttade sig endast obetydligt söderut. Men den mellersta fliken sträckte sig mot söder så att den täckte det mesta av delstaten Iowa. I Europa var denna framryckning av isen inte lika omfattande som den föregående.

För 250.000 år sedan började den sjätte och sista nedisningen. Trots att de nordliga högländerna hade börjat sjunka något var detta en period då det samlades mest snö på de norra isfälten.

Under denna framryckning sammansmälte de tre stora istäckena till en enda vidsträckt ismassa, och alla

climes.

61:6.4 (700.5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. THE CONTINUING ICE AGE

61:7.1 (700.6) Throughout the glacial period other activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such as potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

61:7.2 (701.1) 750,000 years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

61:7.4 (701.3) 500,000 years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. Suddenly and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

61:7.5 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

61:7.6 (701.5) 250,000 years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the northern ice fields.

61:7.7 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western

de västra bergskedjorna ingick i denna glaciärbildning. Detta var isens mest omfattande framryckning i Nordamerika; isen rörde sig över två tusen fyra hundra kilometer från sina tryckcentra söderut, och Nordamerika upplevde sina lägsta temperaturer.

För 200.000 år sedan, under den sista fastlandsisens framryckning, inträffade en episod som hade stor betydelse för händelsernas gång på Urantia — Lucifers uppror.

För 150.000 år sedan nådde den sjätte och sista landisen sin största utbredning söderut; det västra istäcket kom bara en bit över gränsen mot Kanada, det mellersta sträckte sig ned till Kansas, Missouri och Illinois, medan det östra täcket trängde söderut och täckte större delen av Pennsylvania och Ohio.

Detta är den fastlandsis som sträckte ut de många tungor eller isflikar som urholkade marken för de nutida sjöarna, stora och små. När den drog sig tillbaka åstadkom den de Stora Sjöarnas system i Nordamerika. Urantias geologer har mycket noggrant härlett de olika stadierna i denna utveckling och alldeles riktigt antagit att dessa vattendrag hade olika utlopp vid olika tider, först till Mississippidalen, sedan österut till Hudson dalen och till sist längs en nordlig led till St. Lawrence. Det är trettio sju tusen år sedan de Stora Sjöarnas förenade vattendrag började rinna ut längs den nuvarande leden över Niagara.

För 100.000 år sedan under den sista fastlandsisens tillbakagång började de väldiga polarglaciärerna bildas, och centrum för isens ackumulering förflyttades betydligt norrut. Så länge polarregionerna fortsätter att vara täckta av is är det knappast möjligt för en ny istid att uppkomma, oberoende av framtida landhöjningar eller förändringar i havsströmmarna.

Denna sista fastlandsis kröp fram under ett hundra tusen år, och lika lång tid tog det för den att fullfölja sitt återtåg mot norr. De tempererade regionerna har varit isfria något över femtio tusen år.

Den stränga istidsperioden förintade många arter och förändrade radikalt talrika andra. Många blev svårt utgallrade av flyttningsrörelserna till och från, som blev nödvändiga av isens framryckande och återtåg. De djur som följde glaciärerna fram och tillbaka över landet var björnen, bisonoxen, renen, myskoxen, mammuten och mastodonten.

Mammuten sökte sig till de öppna prärierna, men mastodonten föredrog skogsområdenas skyddade utkanter. Mammuten förekom intill sena tider från Mexiko till Kanada; den sibiriska varianten fick ullpäl. Mastodonten levde kvar i Nordamerika tills den utrotades av den röda mannen i stort sett så som den vita mannen senare tog död på bisonoxen.

I Nordamerika dog hästen, tapiren, laman och den sabeltandade tigern ut under den sista nedisningen. I deras ställe kom trögdjur, bätdjur och flodsvin upp från Sydamerika.

Livets tvångsmässiga förflyttning framför den avancerande isen ledde till en säregen blandning av växter och av djur, och då isens sista framryckning inledde sitt återtåg blev många arktiska arter av både

mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

61:7.8 (701.7) 200,000 years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

61:7.9 (701.8) 150,000 years ago the sixth and last glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

61:7.11 (702.1) 100,000 years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox, mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702.1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702.1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702.1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the final ice invasion, many arctic species of both plants and

växter och djur strandade högt uppe på vissa bergstoppar, dit de hade sökt sig för att inte förintas av glaciären. Därför kan man idag finna dessa missplacerade växter och djur högt uppe i Alperna i Europa och även på de Appalckiska bergen i Nordamerika.

Istiden är den senaste avslutade geologiska perioden, den så kallade pleistocenperioden med en längd av över två miljoner år.

För 35.000 år sedan noteras avslutningen av den stora istiden med undantag för planetens polarregioner. Denna tidpunkt är också då betydelsefull den ungefärligen anger en Materiell Sons och Dotters ankomst och begynnelsen av den adamiska domperioden, vilket grovt taget motsvarar början av holocenperioden eller perioden efter istiden.

Denna berättelse, som sträcker sig från däggdjurslivets uppkomst till inlandsisens återtåg och vidare till historisk tid, omspänner en tidsrymd av närmare femtio miljoner år. Detta är den sista — den pågående — geologiska perioden, känd för era forskare som den kenozoiska eller sentida perioden.

[Avfattat under beskydd av en här bosatt Livsbärare.]

animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702.1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene*, over two million years in length.

61:7.18 (702.1) 35,000 years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702.1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

61:7.20 (702.1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

Kapitel 62. Urmänniskans första raser

⇐ 061

Urantiaboken

063 ⇒

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 62

URMÄNNISKANS FÖRSTA RASER

Sektioner

Introduktion

1. De första typerna av lemurer
2. De tidiga däggdjuren i människans utveckling
3. Mellandäggdjuren
4. Primaterna
5. De första människovarelserna
6. Människosinnets evolution
7. Erkännandet som en bebodd värld

PAPER 62

THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction

1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

Introduktion

FÖR omkring en miljon år sedan framträdde människosläktets omedelbara förfäder genom tre efter varandra följande och plötsliga mutationer som utgick från ett tidigt släkte av lemurer bland däggdjuren med placenta. De dominerande arvsfaktorerna hos dessa tidiga lemurer härstammade från den västra, eller senare amerikanska gruppen av evolverande livsplasma. Innan denna arvs massa bildade en direkt släktlinje till människans förfäder förstärktes den av bidrag från den mellersta livsinplanteringen som har utvecklats i Afrika. Den östra livsgruppen bidrog föga eller intet till den egentliga uppkomsten av människosläktet.

1. DE FÖRSTA TYPERNA AV LEMURER

De första lemurererna som har anknytning till människosläktets förfäder, var inte direkt besläktade med de från tidigare existerande gibbon- och apsläkterna som då levde i Eurasien och norra Afrika och vilkas avkomma har fortlevt till nutiden. Inte heller var de efterkommande till den nutida typen av lemur, fastän de uppkom från en för båda gemensam men för länge sedan utdöd stamform.

Medan dessa första lemurer utvecklades på västra halvklotet uppkom människans direkta däggdjursförfäder i sydvästra Asien i det område där den mellersta inplanteringen av liv ursprungligen hade skett, men mot gränsen till områdena i öster. För flera miljoner år sedan hade den nordamerikanska typen av

INTRODUCTION

^{62:0.1 (703.1)} ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. THE EARLY LEMUR TYPES

^{62:1.1 (703.2)} The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time. Neither were they the offspring of the modern type of lemur, though springing from an ancestor common to both but long since extinct.

^{62:1.2 (703.3)} While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type

lemurer migrerat västerut över Berings landbrygga och långsamt sökt sig mot sydväst längs den asiatiska kusten. Dessa migrerande grupper nådde till slut den hälsosamma region som låg mellan det då utvidgade Medelhavet och de uppstigande bergsområdena på den Indiska halvön. I dessa landområden väster om Indien förenade de sig med bärare av andra och gynnsamma arvsanlag och lade sålunda grunden till människosläktets anor.

Med tiden sjönk Indiens havskust sydväst om bergstrakterna så småningom i havet och helt isolerade livet i denna region. Det fanns ingen väg för tillträde till eller flykt från denna Mesopotamiska eller Persiska halvö utom i norr, och den vägen blev upprepade gånger avskuren av glaciärerna som trängde fram mot söder. I detta då nästan paradisiska område och från de högstående ättlingarna till denna däggdjurslemur uppkom två stora grupper, de nutida apornas familjer och det nuvarande människosläktet.

2. DE TIDIGA DÄGGDJUREN I MÄNNISKANS

UTVECKLING

För något över en miljon år sedan framträdde plötsligt de mesopotamiska tidiga däggdjuren, de direkta efterkommande till den nordamerikanska typen av lemur som hörde till däggdjuren med placenta. De var aktiva små varelser, något under en meter långa; och fastän de inte hade för vana att gå på bakbenen kunde de med lätthet stå upprätt. De var håriga och rörliga och snattrade som apor, men i motsats till aporna var de köttätare. De hade en primitiv motsatt tumme samt en mycket användbar greppande stortå. Från denna tid framåt utvecklade de arter som föregick människan efterhand den motsatta tummen, medan de gradvis förlorade den greppande styrkan i stortån. De senare apsläkterna bibehöll den greppande stortån men utvecklade aldrig människans typ av tumme.

Dessa tidiga däggdjur var fullvuxna vid tre eller fyra års ålder, och de hade en potentiell livslängd om i medeltal tjuo år. Som regel föddes deras avkommor en åt gången, fastän tvillingar ibland förekom.

Av alla djur som dittills hade existerat på jorden hade medlemmarna av denna nya art den största hjärnan i förhållande till kroppsstorleken. De hade många sådana känslor och många sådana instinkter som senare kännetecknade den primitiva människan; de var mycket nyfikna och visade en avsevärd uppmärksamhet när de lyckades i något företag. Hungern efter föda och den sexuella åtråen var väl utvecklade, och ett definitivt sexuellt utväljande kom till uttryck i en primitiv form av uppvaktning och val av partner. De kämpade våldsamt för att försvara de sina, de var mycket ömma i sina förhållanden inom familjen, och de visade en självförnedring som gränsade till skam och ånger. De var mycket tillgivna och rörande trogna sina makor och makar, men om de blev åtskilda av omständigheterna valde de sig en ny partner.

Då de var små till växten och hade ett gott förstånd för att inse farorna i sitt hemvist i skogen utvecklade de en stor rädsla som ledde till sådana kloka försiktighetsåtgärder vilka så enormt bidrog till deras

lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

62:1.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. THE DAWN MAMMALS

62:2.1 (703.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, suddenly appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

62:2.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly, although twins were occasional.

62:2.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared numerous instincts which later characterized primitive man, being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

62:2.4 (704.3) Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed

fortlevnad; till dessa åtgärder hörde byggandet av primitiva kojor högt uppe i trädtopparna, vilket eliminerade många av farorna med livet på marken. Människosläktets tendenser till rädsla daterar sig särskilt från dessa tider.

Dessa tidiga däggdjur utvecklade mera grupp känsla än vad någonsin tidigare hade förekommit. De var verkligen mycket sällskapliga men det oaktat ytterst stridslystna alltid när de på något sätt stördes i sin vanliga rutinmässiga livsföring, och de visade ett hetlevrat temperament när deras ilska blev till fulla väckt. Deras krigiska natur tjänade emellertid ett gott syfte; högre stående grupper tvekade inte att gå i krig mot sina lägre stående grannar, och sålunda förbättrades arten så småningom genom selektivt urval. Mycket snart dominerade de livet bland de mindre varelserna i denna region, och mycket få av de äldre icke-köttätande apliknande grupperna överlevde.

Dessa aggressiva små djur förökade sig och spred sig ut över Mesopotamiens halvö under mer än ett tusen år, samtidigt som de till sin fysiska typ och allmänna intelligens ständigt förbättrades. Och jämnt sjuttio generationer efter att denna nya grupp hade fått sin början med den högsta typen av lemurer som stamfader, inträffade nästa epokgörande händelse i utvecklingen — den plötsliga differentieringen av förfäderna till nästa vitala steg i människans evolution på Urantia.

3. MELLANDÄGGDJUREN

I början av de tidiga däggdjurens utveckling, till ett högre stående par bland dessa kvicka varelser i deras trädtoppsboning föddes tvillingar, en hane och en hona. I jämförelse med sina förfäder var de verkligen vackra små varelser. De hade endast litet hår på kroppen, men det var ingen nackdel då de levde i ett varmt och jämnt klimat.

Dessa barn växte till en längd av något över ett hundra tjugocentimeter. De var i alla avseenden större än sina föräldrar, och de hade längre ben och kortare armar. Deras tummar var nästan helt motsatta i förhållande till handflatan och lämpade sig nästan lika bra som den nutida människans tumme för olika slag av arbete. De gick upprätt och hade fötter som var nästan lika väl lämpade för gång som de senare människors fötter.

I jämförelse med människorna var deras hjärna underlägsen och mindre, men mycket överlägsen och förhållandevis mycket större än deras förfäders hjärna. Tvillingarna visade tidigt prov på en högre intelligens och erkändes snart som ledare för hela de tidiga däggdjurens grupp; de införde faktiskt en primitiv form av samhällsorganisation och en enkel ekonomisk arbetsfördelning. Denna bror och syster parade sig och snart hade de ett samhälle om tjugott barn, mycket lika dem själva, alla mer än ett hundra tjugocentimeter långa och i alla avseenden överlägsna sina förfäders art. Denna nya grupp bildade mellandäggdjurens kärna.

När denna nya och överlägsna grupp växte sig stor till antalet utbröt krig, oförsonligt krig; och när den fruktansvärda striden var över fanns inte längre en enda individ av förfädernas tidigare släkte av däggdjur vid liv.

to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

62:2.5 (704.4) These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous monkeylike tribes survived.

62:2.6 (704.5) These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years, constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the sudden differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. THE MID-MAMMALS

62:3.1 (704.6) Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little creatures. They had little hair on their bodies, but this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

62:3.2 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

62:3.3 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

62:3.4 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over, not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn

Denna mindre talrika men kraftfullare och intelligentare sidogren av arten hade överlevt på bekostnad av sin stam.

Och nu blev denna varelse under närmare femtontusen års tid (sexhundra generationer) en skräck i denna del av världen. Alla de stora och vildsinta djuren från tidigare tider hade gått under. De stora djuren som hörde hemma i dessa trakter var inte köttätare, och de större arterna av kattdjurens familj, lejon och tigrar, hade ännu inte invaderat denna egendomligt skyddade vrå på jordens yta. Därför blev dessa mellandäggdjur djärva och slog under sig hela sitt hörn av skapelsen.

Jämfört med sin stamart var mellandäggdjuren i varje avseende en förbättring. Även deras potentiella livstid var längre, nämligen omkring tjugofem år. Ett antal rudimentära människodrag framträdde i denna nya art. Förutom de medfödda fallenheter som fanns hos deras förfäder hade dessa mellandäggdjur förmågan att i vissa motbjudande situationer visa avsky. De hade vidare en tydlig samlarinstinkt; de gömde föda för att användas senare och var mycket begivna på att samla jämna runda kiselstenar och vissa typer av runda stenar som lämpade sig som ammunition vid försvar eller anfall.

Dessa mellandäggdjur var de första som uppvisade en klar benägenhet för byggnad, såsom framgår av deras inbördes tävlan i att bygga både hem i trädkropparna och underjordiska gömställen med många tunnlar; de var den första arten av däggdjur som någonsin sörjde för sin säkerhet genom att bygga skydd både i trädkroppar och under jorden. Till stor del övergav de träden som vistelseställen och levde på marken under dagen samt sov i trädkropparna om nätterna.

Med tiden resulterade slutligen den naturliga ökningen i antal till allvarlig tävlan om födan och kamp om sexualpartner, vilket allt kulminerade i en serie förödande strider som nästan förintade hela arten. Dessa strider fortsatte tills endast en grupp om mindre än ett hundra individer fanns kvar i livet. Men fred rådde än en gång, och denna ensamma överlevande stam byggde på nytt sina sovrum i trädkropparna och återgick igen en gång till en normal och halvt fredlig tillvaro.

Ni kan knappast inse hur nära det var att era anfäder före människan från tid till annan inte hade blivit utrotade. Hade den groda, som var en föregångare till hela mänskligheten, vid ett visst tillfälle gjort ett fem centimeter kortare hopp, så hade hela evolutionens gång förändrats avsevärt. Den omedelbara lemurliknande stammodern till de tidiga däggdjursarterna undgick döden endast med en hårsman inte mindre än fem gånger innan hon födde fadern till den nya och högre däggdjursklassen. Det farligaste tillfället av alla var emellertid då blixten slog ned i det träd där den blivande modern till primattvillingarna sov. Båda dessa mellandäggdjursföräldrar blev allvarligt chockerade och svårt brända; tre av deras sju barn dödades av denna blix från skyn. Dessa evolverande djur var närapå vidskepliga. Detta par i vars trädkroppshem blixten hade slagit ned var de egentliga ledarna för den mera progressiva gruppen inom mellandäggdjurens art; och i enlighet med deras exempel flyttade mer än hälften av stammen, de mera intelligenta familjerna, över tre kilometer bort från denna plats och började bygga nya boningar i trädkropparna och nya skyddsrum under

mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

62:3.5 (705.4) And now, for almost fifteen thousand years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

62:3.6 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

62:3.7 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats; they were the first species of mammals ever to provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

62:3.8 (705.7) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

62:3.9 (705.8) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

jorden — tillfälliga gömställen vid tider av plötslig fara.

Snart efter det att deras hem hade blivit färdigt fann sig detta par, veteraner från så många strider, vara stolta föräldrar till tvillingar, de intressantaste och viktigaste djur som någonsin hade fötts till världen fram till den tiden, ty de var de första av den nya arten primater, som utgjorde nästa livsviktiga steg i evolutionen före människan.

Samtidigt med födseln av dessa primattvillingar föddes tvillingar också åt ett annat par — en säreget efterbliven hane och hona av mellandäggdjurens grupp, ett par som var både mentalt och fysiskt underlägset. Dessa tvillingar, en hane och en hona, var inte intresserade av erövringar; de sysslade endast med att söka föda, och då de inte gärna åt kött förlorade de snart allt intresse för att fånga byte. Dessa efterblivna tvillingar blev grundläggare av de nutida familjerna av apor. Deras efterkommande sökte sig till de varmare sydligare områdena med sitt milda klimat och sin rikliga förekomst av tropiska frukter; där har de fortsatt att leva i stort sett så som då, med undantag för de grenar som parade sig med de från tidigare existerande typerna av gibboner och apor och vilka till följd därav har gått avsevärt bakåt.

Sålunda kan man klart se att människan och apan är besläktade endast såtillvida att de uppkom från mellandäggdjuren, en grupp inom vilken den samtidiga födseln och senare segregeringen av två tvillingpar inträffade. Det lägst stående parets bestämelse blev att ge upphov till de nutida typerna av apor, babianer, schimpanser och gorillor; det högst stående parets bestämelse blev att fortsätta den uppåtstående linje som utvecklades fram till människan själv.

Nutidsmänniskan och aporna uppkom från samma grupp och art, men inte från samma föräldrar. Människans förfäder härstammar från de högst stående anlagsbärarna bland den utvalda återstoden av en grupp av mellandäggdjur, medan de nutida aporna (med undantag för vissa tidigare existerande typer av lemurer, gibboner, apor och andra apliknande varelser) är efterkommande till det lägst stående paret i denna grupp av mellandäggdjur, ett par som överlevde endast genom att gömma sig i ett underjordiskt matförråd i över två veckors tid under stammens sista rasande strid och som kom fram först när fientligheterna var gott och väl överständna.

4. PRIMATERNA

För att gå tillbaka till de högst stående tvillingarna, en hane och en hona, som föddes åt de två ledande medlemmarna av mellandäggdjurens grupp. Dessa djurbarn var av ett ovanligt slag: de hade ännu mindre hår på sin kropp än sina föräldrar, och redan som mycket unga insisterade de på att gå upprätt. Deras förfäder hade alltid lärt sig att gå på bakbenen, men dessa primattvillingar stod upprätta från början. De blev över en och en halv meter långa, och deras huvud växte sig större än hos gruppens andra medlemmar. Fastän de tidigt lärde sig att kommunicera med varandra med hjälp av tecken och ljud, kunde de aldrig få de andra att förstå dessa nya symboler.

Vid ungefär fjorton års ålder flydde de från stammen och begav sig västerut för att bilda egen familj

62:3.10 (706.1) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

62:3.11 (706.2) Contemporaneously with the birth of these *Primates* twins, another couple — a peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

62:3.12 (706.3) And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

62:3.13 (706.4) Modern man and the simians did spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. THE PRIMATES

62:4.1 (706.5) Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these *Primates* twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

62:4.2 (707.1) When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and

och sålunda lägga grunden till primaternas nya art. Dessa nya varelser kallas mycket träffande för primater, emedan de var de direkta och omedelbara djurförfäderna till själva människosläktet.

Sålunda kom primaterna att ta i besittning ett område på västkusten av Mesopotamiens halvö som då sträckte sig in i det södra havet, medan de mindre intelligenta och nära besläktade grupperna levde runt halvöns spets och upp längs den östra kusten.

Primaterna var mera som människor och mindre som djur i jämförelse med sina föregångare, mellandäggdjuren. Skelettets proportioner hos denna nya art var mycket likt motsvarande proportioner hos de primitiva människoraserna. Människans typ av hand och fot hade till fullo utvecklats, och dessa varelser kunde gå och rentav springa lika bra som någon av sina senare tiders människoefterkommande. De övergav till stor del livet i träden, fastän de fortsatte att dra sig tillbaka till trädtopparna som en säkerhetsåtgärd nattetid, ty i likhet med sina tidigare förfäder var de mycket rädda av sig. Den ökade användningen av händerna bidrog mycket till att utveckla deras inneboende hjärnförmåga, men de hade ännu inte ett sinne som verkligen kunde kallas människosinne.

Fastän primaterna till sin emotionella natur skilde sig föga från sina föregångare, uppvisade de mera av människoinriktning i alla sina benägenheter. De var sannerligen ypperliga och högtstående djur; de blev fullvuxna vid omkring tio år och hade en naturlig livslängd på cirka fyrtio år. Det vill säga att de kunde ha levt så länge om de hade dött en naturlig död, men under dessa tidiga tider var det få djur som någonsin dog en naturlig död; kampen för tillvaron var på det hela taget alltför intensiv.

Och nu, efter nästan niohundra generationer av utveckling som omspann cirka tjuogoett tusen år från uppkomsten av de tidiga däggdjuren, föddes bland primaterna plötsligt två anmärkningsvärda varelser, de första egentliga människovarelserna.

Sålunda kom det sig att de tidiga däggdjuren, som hade uppkommit från den nordamerikanska typen av lemur, gav upphov till mellandäggdjuren och dessa däggdjur i sin tur producerade de högrestående primaterna, som blev de omedelbara förfäderna till den primitiva människorasen. Primaternas grupper var den sista livsviktiga länken i människans evolution, men efter mindre än fem tusen år fanns inte en enda individ kvar av dessa utomordentliga grupper.

5. DE FÖRSTA MÄNNISKOVARELSERNA

Räknat från år 1934 e.Kr. är det exakt 993.419 år sedan de två första människorna föddes.

Dessa två anmärkningsvärda varelser var verkliga människor. De hade såsom många av sina förfäder fulländade människotummar, samtidigt som deras fötter var lika fulländade som fötterna hos människoraserna av idag. De var gångare och springare, inte klättrare; stortåns greppande funktion saknades fullständigt. När faror drev dem upp i trädtopparna klättrade de precis på samma sätt som dagens människor. De klättrade upp längs stammen av ett träd likt en björn och inte så som

establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

62:4.3 (707.2) Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

62:4.4 (707.3) The Primates were more human and less animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

62:4.5 (707.4) Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

62:4.6 (707.5) And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the Primates *suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

62:4.7 (707.6) Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

62:5.1 (707.7) From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

62:5.2 (707.8) These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the big toe was absent, completely absent. When danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a

en schimpans eller gorilla som svingar sig upp från gren till gren.

Dessa första människovarelser (och deras efterkommande) blev fullvuxna vid tolv års ålder och hade en potentiell livslängd om cirka sjuttiofem år.

Många nya emotioner framträdde tidigt hos dessa människotvillingar. De hyste beundran för både föremål och andra varelser och uppvisade en ansenlig fåfänga. Men det mest anmärkningsvärda framsteget i den emotionella utvecklingen var det plötsliga framträdandet av en ny grupp av riktigt mänskliga känslor: vördnadskänslornas grupp, omfattande respektfylld fruktan, vördnad, ödmjukhet och rentav en primitiv form av tacksamhet. Rädslan i förening med okunnighet om naturfenomenen höll på att ge upphov till en primitiv religion.

Hos dessa primitiva människor manifesterades inte endast sådana människokänslor, utan många högutvecklade känslor fanns också redan i rudimentär form. De var i någon mån medvetna om medlidande, skam och förebråelse, och de var starkt medvetna om kärlek, hat och hämnd samt även i betydande grad benägna för känslor av avund.

Dessa två första människor, tvillingarna, var en stor prövning för sina primatföräldrar. De var så nyfikna och äventyrslystna att de närapå förlorade livet vid talrika tillfällen innan de var åtta år gamla. Därför hade de också redan vid tolv års ålder kroppen full av ärr.

Mycket tidigt lärde de sig att kommunicera med ord; vid tio års ålder hade de utarbetat ett förbättrat språk av tecken och ord för nästan ett halvt hundratal idéer samt betydligt förbättrat och utvidgat sina förfäders primitiva kommunikationsförfarande. Men hur de än försökte kunde de inte lära sina föräldrar mer än några få av sina nya tecken och symboler.

När de var ungefär nio år gamla gav de sig en vacker dag iväg ned längs floden och höll en viktig överläggning. Varje himmelsk varelse som var stationerad på Urantia, inklusive jag själv, var närvarande för att observera vad som hände vid detta möte mitt på dagen. Denna händelserika dag nådde de samförstånd om att leva med och för varandra, och detta var den första i en serie av sådana överenskommelser som slutligen kulminerade i beslutet att fly från sina lägrestående djurkamrater och bege sig norrut, utan att de hade en aning om att de på så sätt kom att grunda människosläktet.

Fastän vi alla var mycket bekymrade över vad dessa två små vildar höll på att planera, var vi maktlösa att kontrollera deras sinnesverksamhet; vi influerade inte — kunde inte influera — deras beslut på ett godtyckligt sätt. Men inom de tillåtna gränserna för planetarisk funktion samverkade vi Livsbärare tillsammans med alla våra medarbetare för att leda människotvillingarna norrut och långt bort från deras håriga och delvis i träden boende stamfränder. Sålunda enligt sitt intelligenta val migrerade faktiskt tvillingarna, och på grund av vårt överinseende migrerade de norrut till ett ensligt område där de undgick möjligheten till biologisk tillbakagång genom beblandning med sina lägrestående släktingar bland primaternas stammar.

chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

62:5.3 (708.1) These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

62:5.4 (708.2) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

62:5.5 (708.3) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

62:5.6 (708.4) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

62:5.7 (708.5) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

62:5.8 (708.6) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

62:5.9 (708.7) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning, we were powerless to control the working of their minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate*, and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

Kort före sin avfärd från hemskogarna förlorade de sin mor i ett anfall av gibboner. Fastän modern inte hade deras intelligens hyste hon en hög grad av värdig daggdjurstillgivenhet för sin avkomma, och oförskräckt gav hon sitt liv i försöket att rädda det underbara paret. Hennes offer var inte förgäves, ty hon höll stånd mot fienden tills fadern anlände med förstärkning och körde iväg inkräktarna.

Snart efter det att detta unga par hade övergett sina fränder för att lägga grunden till människosläktet blev deras primatfar tröstlös — hans hjärta brast. Han vägrade äta fastän hans övriga barn skaffade mat åt honom. Då han hade förlorat sin lysande avkomma föreföll livet bland de vanliga stamfränderna inte värt att leva; så vandrade han iväg in i skogen, anfalls av fientliga gibboner och blev ihjälslagen.

6. MÄNNISKOSINNETS EVOLUTION

Vi Livsbärare på Urantia hade genomlevt en lång vaka av uppmärksamhet väntande sedan dagen då vi först planterade livsplasman i planetens vatten, och naturligtvis medförde framträdandet av de första verkligen intelligenta och med vilja utrustade varelserna stor glädje och suprem tillfredsställelse för oss.

Vi iakttog hur tvillingarna utvecklades mentalt, genom att observera hur de sju biträdande sinnesandarna, som hade förordnats till Urantia vid tiden för vår ankomst till planeten, fungerade. Under hela den långa evolutionära utvecklingen av det planetariska livet hade dessa outtröttliga sinnesomvårdare ständigt registrerat sin tilltagande förmåga till kontakt med den successivt expanderande hjärnkapaciteten hos de allt högrestående djurvarelserna.

Till en början kunde endast intuitionens ande inverka på det urtida djurlivets instinkt- och reflexbaserade beteende. Med differentieringen i form av högre typer kunde förståndets ande ge dessa varelser förmågan att spontant associera idéer. Något senare observerade vi modets ande i funktion; de evolverande djuren utvecklade faktiskt en primitiv form av beskyddande självmedvetande. Efter att daggdjursgrupperna hade framträtt såg vi hur kunskapens ande i allt högre grad manifesterades. Evolutionen av de högrestående daggdjuren medförde att rådets ande kunde fungera, vilket resulterade i hjordinstinktens utveckling och början till en primitiv social utveckling.

I allt högre grad hade vi under den långa utvecklingen av de tidiga daggdjuren, mellandaggdjuren och primaterna observerat de biträdande sinnesandarnas tilltagande verksamhet. Men aldrig hade de återstående två, de högsta sinnesomvårdarna, kunnat fungera i det evolutionära sinnet av urantiatyp.

Föreställ er vår glädje en dag — tvillingarna var omkring tio år gamla — då dyrkans ande fick sin första kontakt med den kvinnliga tvillingens sinne och kort därefter med den manligas sinne. Vi visste att någonting som var nära besläktat med människosinnet höll på att närma sig sin kulmination; och när de ungefär ett år senare efter meditativt tankearbete och målmedveten

62:5.10 (708.8) Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

62:5.11 (709.1) Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

62:6.1 (709.2) We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

62:6.2 (709.3) We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior animal creatures.

62:6.3 (709.4) At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld the *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel*, with the resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

62:6.4 (709.5) Increasingly, on down through the dawn mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

62:6.5 (709.6) Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male. We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey

beslutsamhet slutligen bestämde sig för att fly hemifrån och bege sig norrut, då började visdomens ande fungera på Urantia och i dessa två nu erkända människosinnen.

Det skedde en omedelbar och ny form av mobilisering av de sju biträdande sinnesandarna. Vi var fulla av förväntan; vi insåg att den stund vi länge hade väntat på närmade sig. Vi visste att vi var på tröskeln till förverkligandet av vår långt utdragna strävan att utveckla viljevarelser på Urantia.

7. ERKÄNNANDET SOM EN BEBODD VÄRLD

Vi behövde inte vänta länge. Vid middagstid, dagen efter det att tvillingarna hade rymt sin väg, mottogs den första provsändningen då universumströmkretsarnas signaler för första gången testades vid den planetariska mottagningsfokusen på Urantia. Vi var naturligtvis alla upphetsade av insikten om att en stor händelse var förestående, men eftersom denna värld var en livets försöksstation hade vi inte den ringaste aning om exakt hur vi skulle bli underrättade om erkännandet av det intelligenta livet på planeten. Men vår spänning varade inte länge. På tredje dagen efter tvillingarnas flykt, och innan kåren av Livsbärare reste iväg, anlände en nebadonsk ärkeängel för att etablera den första planetariska strömkretsen.

Det var en betydelsefull dag på Urantia då vår lilla grupp samlades runt den planetariska polen för rymdkommunikation och tog emot det första budskapet från Salvington över planetens sinnesströmkrets som just hade etablerats. Detta första budskap, dikterat av ledaren för ärkeänglarnas kår, lydde:

"Till Livsbärarna på Urantia — Hälsningar! Vi sänder vår försäkran om att det råder stor fröjd i Salvington, Edentia och Jerusem med anledning av att signalen om att det existerar sinne av viljevårdighet på Urantia har registrerats i Nebadons högkvarter. Tvillingarnas målmedvetna beslut att fly norrut och avskilja sina efterkommande från deras lägrestående förfäder har noterats. Detta är det första beslut som har fattats av sinne — människotypen av sinne — på Urantia, och det etablerar automatiskt den strömkrets för kommunikation över vilken detta första budskap om erkännande överförs."

Därefter kom över denna nya strömkrets hälsningarna från de Högsta i Edentia, och de innehöll instruktioner för de bofasta Livsbärarna med förbud för oss att påverka det livsmönster som vi hade etablerat. Vi anvisades att inte ingripa i sådant som gällde människans framåtskridande. Man bör inte dra den slutsatsen att Livsbärarna ibland godtyckligt och mekaniskt skulle ingripa i de planetariska evolutionära planernas naturliga förverkligande, ty det gör vi inte. Men fram till denna tid hade vi haft tillåtelse att manipulera omgivningen och skydda livsplasman på ett speciellt sätt, och det var denna speciella men helt naturliga övervakning som skulle avbrytas.

Knappt hade de Högsta slutat tala förrän det vackra budskapet från Lucifer, som då var härskare i systemet Satania, började komma in till planeten. Nu hörde Livsbärarna välkomstorden från sin egen ledare och fick hans tillstånd att återvända till Jerusem. Detta budskap från Lucifer innehöll ett officiellt godkännande

north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

62:6.6 (709.7) There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-awaited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. RECOGNITION AS AN INHABITED WORLD

62:7.1 (709.8) We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization that a great event was impending; but since this world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

62:7.2 (710.1) It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

62:7.3 (710.2) "To the Life Carriers on Urantia — Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and automatically establishes the circuit of communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting."

62:7.4 (710.3) Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

62:7.5 (710.4) And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusem. This message from Lucifer contained the

av Livsbärarnas arbete på Urantia och fritog oss från all framtida kritik beträffande alla våra strävanden att förbättra Nebadons livsmönster så som de hade etablerats i Satanas system.

Dessa budskap från Salvington, Edentia och Jerusem innebar formellt att Livsbärarnas tidsålderslånga övervakning av planeten upphörde. Under tidsålder efter annan hade vi varit i tjänst, assisterade endast av de sju biträdande sinnesandarna och de Ledande Fysiska Övervakarna. Nu när viljan, förmågan att välja dyrkan och uppstigning, hade framträtt i de evolutionära varelserna på planeten insåg vi att vårt arbete var färdigt, och vår grupp förberedde sig för avfärd. Emedan Urantia är en värld för livsmodifikation gavs tillstånd att lämna kvar två äldre Livsbärare med tolv assistenter, och jag blev vald som en av denna grupp och har allt sedan dess varit på Urantia.

Det är exakt 993.408 år (räknat från år 1934 e.Kr.) sedan Urantia formellt erkändes som en planet bebodd av människor i universumet Nebadon. Den biologiska evolutionen hade åter igen uppnått människonivåerna av viljans värdighet; människan hade framträtt på planet 606 i Satania.

[Avfattat under beskydd av en av Nebadons Livsbärare bosatt på Urantia.]

official acceptance of the Life Carriers' work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

62:7.6 (710.5) These messages from Salvington, Edentia, and Jerusem formally marked the termination of the Life Carriers' agelong supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

62:7.7 (710.6) It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

62:7.8 (710.7) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Kapitel 63. Den första människofamiljen

⇐ 062

Urantiaboken

064 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 63
DEN FÖRSTA MÄNNISKOFAMILJEN

Sektioner

- Introduktion
- 1. Andon och Fonta
 - 2. Tvillingarnas flykt
 - 3. Andons familj
 - 4. De andoniska klanerna
 - 5. Spridningen av andoniterna
 - 6. Onagar — den förste sanningsläraren
 - 7. Andon och Fonta överlever

PAPER 63
THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

- Introduction
- 1. Andon and Fonta
 - 2. The Flight of the Twins
 - 3. Andon's Family
 - 4. The Andonic Clans
 - 5. Dispersion of the Andonites
 - 6. Onagar — The First Truth Teacher
 - 7. The Survival of Andon and Fonta

Introduktion

URANTIA registrerades som en bebodd planet när de två första människovarelserna — tvillingarna — var elva år gamla och innan de hade blivit föräldrar till den förstfödde av andra generationen av de egentliga människorna. Ärkeängeln budskap från Salvington, vid detta tillfälle av formellt planetariskt erkännande, avslutades med följande ord:

"Människosinne har framträtt på 606 i Satania, och dessa föräldrar till den nya rasen skall kallas Andon och Fonta. Och alla ärkeänglar framför en bön om att dessa varelser snart måtte begåvas med att personligen indväljas av den Universelle Faderns ande."

Andon är det namn som i Nebadon anger "den första Fader-lik varelse som uppvisar mänsklig längtan efter fulländning". Fonta anger "den första Son-lik varelse som uppvisar mänsklig längtan efter fulländning". Andon och Fonta kände inte till dessa namn innan de utgavs till dem vid tiden då de fusionerades med sina Tankeriktare. Under hela sin vistelse som dödliga på Urantia kallade de varandra Sonta-an och Sonta-en; Sonta-an betydde "älskad av mor" och Sonta-en "älskad av far". De gav varandra dessa namn, och namnens betydelse är betecknande för deras ömsesidiga aktning och tillgivenhet.

1. ANDON OCH FONTA

I många avseenden var Andon och Fonta det mest betydelsefulla människopar som någonsin har levt på

INTRODUCTION

63:0.1 (711.1) URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

63:0.2 (711.2) "Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta*. And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father."

63:0.3 (711.3) Andon is the Nebadon name which signifies "the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger." Fonta signifies "the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger." Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters. Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-an meaning "loved by mother," Sonta-en signifying "loved by father." They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. ANDON AND FONTA

63:1.1 (711.4) In many respects, Andon and Fonta were the most remarkable pair of human beings that have ever

jorden. Detta underbara par, de egentliga föräldrarna till hela människosläktet, var i varje avseende överlägsna många av sina närmaste efterkommande, och de avvek radikalt från alla sina förfäder, både omedelbara och avlägsna.

Föräldrarna till detta första människor föreföll att föga avvika från genomsnittet i sin stam, fastän de hörde till de intelligentare medlemmarna, den grupp som först lärde sig att kasta stenar och använda klubbor vid strid. De använde också vassa små piggar av sten, flinta och ben.

Medan Andon ännu levde med sina föräldrar hade han fäst en vass bit av flintsten i ändan av en klubba, användande djursenor för detta ändamål, och vid inte mindre än ett dussin tillfällen hade han god användning för ett sådant vapen för att rädda både sitt eget liv och livet på sin lika äventyrslystna och nyfikna syster, som ofelbart gjorde honom sällskap på alla hans upptäcktsfärder.

Andons och Fontas beslut att fly från primaternas stammar anger en sinneskvalitet långt ovan den lägre intelligens som kännetecknade så många av deras senare efterkommande, som förnedrade sig till att para sig med sina efterblivna kusiner bland apornas stammar. Deras obestämda känsla av att vara någonting mera än enbart djur kom sig av att de hade personlighet och förhöjdes av Tankeriktarens inre närvaro.

2. TVILLINGARNAS FLYKT

Sedan Andon och Fonta hade beslutat att fly norrut överväldigades de för en tid av sina rädslor, i synnerhet rädslan för att förgå sin far och sina närmaste familjemedlemmar. De såg framför sig hur deras fientliga släktingar skulle ge sig ut efter dem och insåg sålunda möjligheten att möta döden i händerna på sina redan från förut avundsjuka stamfränder. I sina unga år hade tvillingarna mest vistats i varandras sällskap, och av den orsaken hade de aldrig varit särskilt populära bland sina kusiner i primaternas stam. Inte heller hade de förbättrat sin ställning inom stammen genom att bygga ett avskilt och mycket överlägset trädtoppshem.

Det var i detta nya hem bland trädtopparna som de, en natt sedan de hade väckts av en våldsam storm, och medan de ängsligt och ömt omfamnade varandra, slutligt och helhjärtat beslöt sig för att fly från stammens boplatser och hemmets trädtoppar.

De hade redan gjort i ordning en primitiv fristad i trädtopparna ungefär en halv dags färd norrut. Detta var deras hemliga och säkra gömställe under den första dagen borta från hemskogarna. Trots att tvillingarna likt primaterna var dödsförskräckta för att nattetid vistas på marken gav de sig kort före mörkrets inbrott iväg på sin färd mot norr. Fastän det krävdes ett ovanligt mod av dem att företa denna nattliga färd, även fast det var fullmån, drog de helt riktigt den slutsatsen att det var mindre troligt att de då skulle saknas och förföljas av sina stamfränder och släktingar. De kom tryggt fram till sitt tidigare färdigställda gömställe kort efter midnatt.

På sin färd norrut upptäckte de en blottad förekomst av flintsten, och då de fann många stenar

lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

63:1.2 (711.5) The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

63:1.3 (711.6) While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

63:1.4 (711.7) The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

63:2.1 (712.1) After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

63:2.2 (712.2) And it was in this new home among the treetops, one night after they had been awakened by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

63:2.3 (712.3) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

63:2.4 (712.4) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones

som var lämpligt formade för olika ändamål samlade de ihop ett förråd för framtiden. Då Andon försökte spjälka dessa flintstenar så att de bättre skulle lämpa sig för vissa ändamål, upptäckte han deras egenskap att ge ifrån sig gnistor och fick idén om att göra upp eld. Men tanken fick den gången inget fast grepp om honom, då klimatet fortfarande var angenämt och det fanns föga behov av eld.

Höstsolen blev emellertid allt lägre på himlen, och medan de färdades norrut blev nätterna allt kyligare. Redan hade de blivit tvungna att använda djurskinn för att hålla sig varma. Innan de ens hade varit borta hemifrån en måne antydde Andon för sin maka att han trodde sig kunna göra eld med flinta. De försökte under två månaders tid att göra upp eld med hjälp av gnistan från flintstenen men misslyckades hela tiden. Varje dag brukade detta par slå gnistor från flintorna och försöka få veden att tända. Slutligen en dag ungefär vid solnedgången löstes hemligheten med förfarandet när det föll Fonta in att klättra upp i ett träd nära intill för att hämta ett övergivet fågelbo. Boet var torrt och lätt antändligt och flammade följaktligen genast upp i full låga i samma ögonblick som det träffades av gnistan. De blev så överraskade och skrämde av sin framgång att elden nästan slocknade för dem, men de räddade den med att lägga på lämpligt bränsle, och sedan började det första sökandet efter brännved för föräldrarna till hela mänskligheten.

Detta var en av de mest glädjefyllda stunderna i deras korta men händelserika liv. Hela natten satt de uppe och såg på sin eld som brann, samtidigt som de något obestämt insåg att de hade gjort en upptäckt som skulle göra det möjligt för dem att trotsa klimatet och sålunda för evigt vara oberoende av sina djursläktingar i de södra landområdena. Efter att ha vilat i tre dagar och njutit av elden fortsatte de färden.

Andons förfäder bland primaterna hade ofta hållit igång eld som hade tänts av blixten, men aldrig tidigare hade jordens varelser haft en metod för att tända eld efter eget behag. Men det tog lång tid innan tvillingarna lärde sig att torr moss och andra material tog eld lika lätt som fågelbon.

3. ANDONS FAMILJ

Det gick nästan två år från tvillingarnas avfärd hemifrån innan deras första barn föddes. De gav honom namnet Sontad; och Sontad var den första på Urantia födda varelse som vid födseln lindades i skyddande höljen. Människosläktet hade fått sin början, och med denna nya utveckling framträdde instinkten att på lämpligt sätt ta vård om de allt mera hjälplösa nyfödda, vilket skulle komma att känneteckna den progressiva utvecklingen av den intellektuella klassen av sinne i motsats till den mera rent animala typen av sinne.

Andon och Fonta fick sammanlagt nitton barn och levde så länge att de hade sällskap av närmare ett femtiotal barnbarn och ett halvt dussin barnbarnsbarn. Familjen bodde i fyra intill varandra belägna bergsskydd eller halvgrottor, av vilka tre var sinsemellan förenade med gångar som hade urholkats i den mjuka kalkstenen med flintstensverktyg som Andons barn hade utvecklat.

suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

^{63:2.5 (712.5)} But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

^{63:2.6 (712.6)} This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and enjoyment of the fire, they journeyed on.

^{63:2.7 (712.7)} The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. ANDON'S FAMILY

^{63:3.1 (713.1)} It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

^{63:3.2 (713.2)} Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

Dessa tidiga andoniter visade prov på en mycket tydlig klananda; de jagade i grupp och färdades aldrig särskilt långt från hemstället. De föreföll att inse att de var en isolerad och unik grupp av levande varelser och skulle därför undvika att bli åtskilda. Denna känsla av nära släktskap berodde utan tvivel på de biträdande sinnesandarnas ökade verksamhet i deras sinnen.

Andon och Fonta arbetade ständigt för klanens välfärd och förkovran. De levde till fyrtiotvå års ålder, då båda dödades vid en jordbävning av ett överhängande klippblock som föll ned. Fem av deras barn och elva barnbarn dukade under dem, och nästan ett tjugotal av deras efterkommande fick allvarliga skador.

Då Sontads föräldrar hade dött tog han, trots en allvarligt skadad fot, genast ledningen för klanen, och han fick god hjälp av sin hustru som var hans äldsta syster. Deras första uppgift var att rulla ihop stenar för att ordentligt begrava sina döda föräldrar, bröder, systrar och barn. Man bör inte tillmäta denna begravningsåtgärd överdriven betydelse. Deras uppfattningar om livets fortsättning efter döden var mycket vaga och obestämda och härstammade främst från deras fantasifulla och brokiga drömvärld.

Andons och Fontas släkt höll ihop ända till den tjugonde generationen, då kampen om födan i förening med sociala slitningar ledde till att spridningen började.

4. DE ANDONISKA KLANERNA

Den primitiva människan — andoniterna — hade svarta ögon och mörk hudfärg, något av en blandning mellan gult och rött. Melanin är ett färgämne som finns i alla människors hud. Det är det ursprungliga andoniska hudpigmentet. Till sitt allmänna utseende och sin hudfärg påminde dessa tidiga andoniter mera om de nutida eskimåerna än om någon annan nu levande människotyp. De var de första varelserna som använde djurskinn som skydd mot kölden; de hade inte mycket mera hår på kroppen än dagens människor.

Stamlivet som djurförfäderna till dessa tidiga människor levde hade förebådat början till talrika sociala konventioner, och med det expanderande känslolivet och den ökade hjärnstyrkan följde en omedelbar utveckling av den sociala organisationen och en ny arbetsfördelning inom klanen. De var utomordentligt skickliga i att imitera, men lekinstinkten var endast obetydligt utvecklad, och sinnet för humor saknades nästan totalt. Den primitiva människan log ibland, men han skrattade aldrig av hjärtans lust. Humorn kom som ett arv från den senare adamatiska rasen. Dessa tidiga människor var inte så känsliga för smärta och reagerade heller inte så starkt vid obehagliga situationer som många av de dödliga som senare utvecklades. Barnfödelse var inte en smärtsam och uttröttande prövning för Fonta och hennes närmaste efterkommande.

Det var en härlig stam! Männen kämpade alltid med hjältemod för sina makars och efterkommandes trygghet; kvinnorna var kärleksfullt tillgivna sina barn. Deras samhörighet begränsades dock helt till den egna

63:3.3 (713.3) These early Andonites evinced a very marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

63:3.4 (713.4) Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

63:3.5 (713.5) Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

63:3.6 (713.6) This family of Andon and Fonta held together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction brought about the beginning of dispersion.

4. THE ANDONIC CLANS

63:4.1 (713.7) Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

63:4.2 (713.8) The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

63:4.3 (714.1) They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited

klanen av närstående. De var mycket trogna sina familjer; de gav utan tvekan sitt liv vid försvaret av sina barn, men de kunde inte fatta idén om att försöka göra världen till ett bättre ställe för sina barnbarn. Altruismen hade inte ännu fötts i människohjärtat, fastän alla de emotioner som är väsentliga för religionens uppkomst redan fanns hos dessa infödingar på Urantia.

Dessa forntida män hade en rörande tillgivenhet för sina kamrater och för visso en verklig om än primitiv uppfattning om vänskap. Det var en vanlig syn under senare tider, under deras ständigt återkommande strider med de lägrestående stammarna, att se en av dessa primitiva män tappert fortsätta striden med en hand samtidigt som han kämpade med att skydda och rädda en sårad krigarkamrat. Många av de ädlaste och förnämsta mänskliga drag som evolutionen senare utvecklade förebådades på ett rörande sätt hos dessa primitiva folk.

Den ursprungliga andoniska klanen hade en obruten släktlinje av ledare ända till den tjugosjunde generationen då det inte fanns någon manlig arvtagare bland Sontads direkta efterkommande, och två rivaler som ville bli härskare över klanen började en strid om herraväldet.

Innan de andoniska klanerna spridde sig i större utsträckning hade ett välutvecklat språk uppkommit från deras tidiga strävan att kommunicera med varandra. Detta språk utvecklades fortsättningsvis, och det förekom nästan dagliga tillägg som följd av de nya uppfinningar och anpassningar till omgivningen vilka dessa aktiva, rastlösa och nyfikna människor gjorde. Detta språk blev det talade ordet på Urantia, det tidiga människosläktets mål ända tills de färgade raserna senare framträdde.

När tiden framskred växte antalet andoniska klaner, och kontakten mellan de expanderande familjerna ledde till slitningar och missförstånd. Endast två saker började uppta sinnet hos dessa folk: jakten för att skaffa föda och krigandet för att hämnas någon verklig eller inbillad orättvisa eller kränkning som de angränsande stammarna hade gjort sig skyldiga till.

Släktfejdena tilltog, stamkrig bröt ut, och allvarliga förluster uppstod bland de bästa elementen i de mera dugliga och avancerade grupperna. Några av dessa förluster var oersättliga; en del av de värdefullaste arvsanlagen i fråga om duglighet och intelligens gick för evigt förlorade för världen. Denna första ras och dess primitiva civilisation hotades att utplånas av detta ständiga krig mellan klanerna.

Det är omöjligt att förmå sådana primitiva varelser att länge leva tillsammans i fred. Människan härstammar från stridande djur, och när okultiverade människor kommer i nära beröring med varandra irriterar och förnärmar de varandra. Livsbärarna känner till denna tendens hos de evolutionära varelsena och vidtar därför åtgärder för att till slut skilja åt människorna i deras utveckling i åtminstone tre, men oftast sex, olika och särskilda raser.

to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

63:4.4 (714.2) These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most noble and highly human traits of subsequent evolutionary development were touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

63:4.5 (714.3) The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

63:4.6 (714.4) Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

63:4.7 (714.5) As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

63:4.8 (714.6) Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

63:4.9 (714.7) It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. SPRIDNINGEN AV ANDONITERNA

De första andoniterna trängde inte särskilt långt in i

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

63:5.1 (715.1) The early Andon races did not penetrate very

Asien, och till en början kom de inte alls till Afrika. De geografiska förhållandena under dessa tider styrde dem mot norr, och allt längre norrut begav sig dessa människor tills de hindrades av den långsamt avancerande isen under den tredje istiden.

Innan detta omfattande istäcke nådde Frankrike och de Brittiska öarna hade Andons och Fontas efterkommande trängt vidare västerut över Europa och etablerat över ett tusen skilda bosättningar längs de stora floderna som rann ut i den tidens varma vatten i Nordsjön.

Dessa andoniska stammar var de första invånarna vid floderna i Frankrike; de bodde längs floden Somme under tiotusentals år. Somme är den enda flod som inlandsisen inte förändrade; den rann ut i havet då i stort sett som idag. Detta förklarar varför man finner så mycket bevis för den andoniska bosättningen längs denna floddals sträckning.

Dessa Urantias urinvånare bodde inte i träden, fastän de vid nödsituationer fortfarande tog sin tillflykt till trädtopparna. Normalt bodde de i skyddet av överskjutande klippor längs floderna och i backslutningarnas grottor som erbjöd god uppsikt över tillträdet och skyddade dem från naturens element. På detta sätt kunde de njuta av komforten från sina eldar utan att alltför mycket besväras av röken. De var egentligen inte heller grottinivånare, fastän de sista istäckena under senare tider sträckte sig längre söderut och drev deras efterkommande in i grottorna. De föredrog att slå läger nära en skogskant och intill rinnande vatten.

De blev mycket tidigt anmärkningsvärt skickliga i att kamouflera sina delvis skyddade boningar och uppvisade stor skicklighet i att bygga sovkamrar av sten, välvda stenhyddor som de kröp in i för natten. Ingången till en sådan hydda stängdes med en sten som rullades framför den, en stor sten som för detta ändamål hade placerats på insidan innan takstenarna slutligt sattes på plats.

Andoniterna var orädda och framgångsrika jägare, och med undantag för vilda bär och vissa frukter från träden levde de uteslutande av kött. Så som Andon hade uppfunnit stenyxan, så upptäckte hans efterkommande tidigt bumerangen och harpunen och använde dem effektivt. Ett sinne som skapade verktyg fungerade slutligen i samverkan med en hand som använde verktyg, och dessa urmänniskor blev mycket skickliga i att utforma verktyg av flintsten. De for vitt och brett för att söka flinta, i stort sett så som nutidens människor reser till världens ände för att leta efter guld, platina och diamanter.

På många andra sätt uppvisade dessa Andons stammar en grad av intelligens som deras tillbakagående efterkommande inte nådde upp till på en halv miljon år, fastän de om och om igen återupptäckte olika metoder att göra upp eld.

6. ONAGAR — DEN FÖRSTE SANNINGSLÄRAREN

Då andoniternas spridning sträckte sig allt längre gick den kulturella och andliga nivån bakåt under närmare tio tusen år, ända fram till Onagars dagar. Onagar tog över ledarskapet för dessa stammar,

far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

63:5.2 (715.2) Before this extensive ice sheet reached France and the British Isles, the descendants of Andon and Fonta had pushed on westward over Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

63:5.3 (715.3) These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

63:5.4 (715.4) These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

63:5.5 (715.5) They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

63:5.6 (715.6) The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

63:5.7 (715.7) And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

6. ONAGAR — THE FIRST TRUTH TEACHER

63:6.1 (715.8) As the Andonic dispersion extended, the cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace

åstadkom fred bland dem och ledde dem alla för första gången till dyrkan av "människornas och djurens Givare av Andan".

Andons filosofi hade varit högst förvirrad; han var nära att bli elddyrkare som följd av den stora komfort som hans oväntade upptäckt av elden medförde. Förnuftet förde honom emellertid från hans egen upptäckt till solen som en högre stående och mera vördnadsvärd källa till värme och ljus, men den var alltför avlägsen, och så blev han inte heller soldyrkare.

Andoniterna utvecklade tidigt en rädsla för naturelementen — åska, blix, regn, snö, hagel och is. Hungern var dock den ständigt återkommande driften under dessa första tider, och då de till största delen livnärde sig av djur utvecklade de till slut en form av djurdyrkan. För Andon var de större födo djuren symboler för skapande kraft och upprätthållande styrka. Från tid till annan blev det sed att utse något av dessa större djur till föremål för dyrkan. Då ett speciellt djur var på modet ritade man enkla konturer av det på grottväggarna, och senare då man gjorde fortsatta framsteg inom konsterna ingraverades en sådan djurgud på olika prydnadsföremål.

Mycket tidigt utformade de andoniska folken vanan att avstå från att äta köttet av det djur som stammen vördade. För att på bästa sätt göra intryck på de unga utvecklade de snart en vördnadsceremoni som utfördes kring kroppen av ett av dessa vördade djur; och ännu senare utvecklades denna primitiva kulthandling till mera omfattande offerceremonier hos deras efterkommande. Detta är ursprunget till offrandet som en del av gudsdyrkan. Denna idé utarbetades vidare av Mose som en del av hebréernas ritual, och den bibehölls i princip av aposteln Paulus som doktrinen om försoning av synden genom "utgjutande av blod".

Hur födan var det allra viktigaste i livet för dessa primitiva människor framgår av den bön som deras stora lärare Onagar lärde dessa enkla människor. Bönen lyder:

"O, Livets Ande, giv oss idag vår dagliga föda, fräls oss från isens förbannelse, bevara oss från våra fiender i skogen, och tag oss barmhärtigt emot i det Stora Bortom."

Onagar hade sitt högkvarter på norra kusten av det dåtida Medelhavet i trakten av det nuvarande Kaspiska havet vid en bosättning kallad Oban, ett rastställe där färdleden från södra Mesopotamien mot norr tog av åt väster. Från Oban sände han ut lärare till de avlägsna bosättningarna för att sprida sina nya läror om en enda Gudom och sin uppfattning om livet efter detta, vilket han kallade det Stora Bortom. Dessa Onagars sändebud var världens första missionärer; de var också de första människor som förvällde köttet, de första som regelbundet använde eld vid tillredandet av födan. De stekte kött på spetsen av käppar och även på heta stenar; senare rostade de stora bitar i elden, men deras efterkommande återgick nästan helt till att använda rått kött.

Onagar föddes för 983.323 år sedan (räknat från 1934 e.Kr.), och han levde till sextionio års ålder. Uppteckningarna över vad som åstadkoms av detta mästerliga sinne och denna andliga ledare från tiden

among them, and for the first time, led all of them in the worship of the "Breath Giver to men and animals."

63:6.2 (716.1) Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

63:6.3 (716.2) The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

63:6.4 (716.3) Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by "the shedding of blood."

63:6.5 (716.4) That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

63:6.6 (716.5) "O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond."

63:6.7 (716.6) Onagar maintained headquarters on the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a settlement called Oban, the tarrying place on the westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of the hereafter, which he called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

63:6.8 (716.7) Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a

före Planetprinsen är en spännande berättelse om hur dessa primitiva folk organiserades till ett verkligt samhälle. Han införde ett effektivt stamstyre vars like de efterkommande generationerna inte uppnådde på många tusen år. Före Planetprinsens ankomst fanns det aldrig mer en lika högtstående andlig civilisation på jorden. Dessa enkla människor hade en verklig fastän primitiv religion, men den gick senare förlorad för deras degenererande efterkommande.

Fastän både Andon och Fonta hade fått Tankeriktare, såsom även många av deras efterkommande, var det först under Onagars dagar som Riktare och serafväktare i stort antal anlände till Urantia. Detta var verkligen den primitiva människans gyllene tidsålder.

7. ANDON OCH FONTA ÖVERLEVER

Andon och Fonta, människosläktets lysande grundläggare, fick sitt erkännande vid tiden för domens avkunnande över Urantia efter Planetprinsens ankomst, och i sinom tid trädde de fram från mansoniavärldarnas regim med ställningen som medborgare i Jerusem. Fastän Andon och Fonta aldrig har tillåts återvända till Urantia är de medvetna om historien om den ras de grundade. De var bedrövade över Caligastias förräderi, sörjde över det adamiska misslyckandet, men fröjdades i allra högsta grad när meddelandet kom att Mikael hade utvalt deras värld som scen för sin sista utgivning.

I Jerusem fusionerade både Andon och Fonta med sina Tankeriktare, såsom även flera av deras barn, inklusive Sontad, men flertalet av till och med deras direkta efterkommande uppnådde endast fusion med Anden.

Kort efter sin ankomst till Jerusem fick Andon och Fonta tillstånd av Systemhärskaren att återvända till den första mansoniavärlden för att tjäna tillsammans med de morontiapersonligheter som hälsar tidens pilgrimer från Urantia välkomna till de himmelska sfärerna. De har förordnats till denna tjänst på obestämd tid. De anhöll om att få sända hälsningar till Urantia i samband med dessa uppenbarelser, men deras begäran blev visligen avslagen.

Detta är redogörelsen för det mest heroiska och fascinerande kapitlet i Urantias hela historia, berättelsen om utvecklingen, livskampen, döden, och den eviga överlevnaden för de unika urföräldrarna till hela människosläktet.

[Framfört av en Livsbärare bosatt på Urantia.]

thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

^{63:6.9 (717.1)} Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

^{63:7.1 (717.2)} Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Jerusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had selected their world as the theater for his final bestowal.

^{63:7.2 (717.3)} On Jerusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

^{63:7.3 (717.4)} Andon and Fonta, shortly after their arrival on Jerusem, received permission from the System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection with these revelations, but this request was wisely denied them.

^{63:7.4 (717.5)} And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

^{63:7.5 (717.6)} [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Kapitel 64. De evolutionära färgade raserna

⇐ 063

Urantiaboken

065 ⇒

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 64 DE EVOLUTIONÄRA FÄRGADE RASERNA

Sektioner

Introduktion

1. De andoniska urinvånarna
2. Foxhall-folken
3. Badonans stammar
4. Neandertalraserna
5. De färgade rasernas ursprung
6. De sex sangikraserna på Urantia
7. De färgade rasernas spridning

Introduktion

DETTA är berättelsen om de evolutionära raserna på Urantia från Andons och Fontas dagar, för nästan en miljon år sedan, vidare genom Planetprinsens tid ända till slutet av istiden.

Människosläktet är nästan en miljon år gammalt, och första hälften av denna berättelse motsvarar i stort sett tiden före Planetprinsen på Urantia. Den senare hälften av människosläktets historia börjar vid tiden för Planetprinsens ankomst och de sex färgade rasernas framträdande, och den motsvarar i stort sett den period som vanligen anses som den äldre paleolitiska stenåldern.

1. DE ANDONISKA URINVÅNARNA

Den primitiva människan gjorde sitt evolutionära framträdande på jorden för något under en miljon år sedan och det blev en strävsam erfarenhet för henne. Instinktivt försökte hon undvika faran av att beblanda sig med de lägst stående apstammarna. Hon kunde inte flytta österut på grund av de torra tibetanska högländerna som låg nio tusen meter ovan havsytan; inte heller kunde hon bege sig söder- eller västerut på grund av det expanderade Medelhavet, som då sträckte sig i öster ända till Indiska Oceanen, och när hon färdades mot norr mötte hon den framträngande isen. Även då en fortsatt flyttning blockerades av isen, och fastän stammarna, när de spridde sig, blev allt

PAPER 64 THE EVOLUTIONARY RACES OF COLOR SECTIONS

Introduction

1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

INTRODUCTION

64:0.1 (718.1) THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

64:0.2 (718.2) The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. THE ANDONIC ABORIGINES

64:1.1 (718.3) Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he could not migrate eastward because of the arid Tibetan land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the

fientligare mot varandra, övervägde de intelligentare grupperna aldrig tanken att bege sig söderut för att leva bland sina kusiner som var håriga, hade ett underlägset intellekt och bodde i träden.

Många av människans tidigaste religiösa emotioner hade sin grund i hennes känsla av hjälplöshet i den instängda omgivningen i detta geografiska läge — bergskedjor till höger, vatten till vänster, och is rakt fram. Men dessa progressiva andoniter ville inte vända tillbaka till sina lägrestående släktingar som bodde i träden i söder.

I motsats till sina icke-mänskliga släktingars vanor undvek dessa andoniter skogarna. I skogarna har människan alltid gått bakåt; människans utveckling har gått framåt endast i det öppna landskapet och på de högre breddgraderna. Kölden och hungern på de öppna fälten stimulerar till verksamhet, uppfinningar och rådhighet. Medan dessa andoniska stammar bland svårigheterna och försakelserna i dessa bistra nordliga trakter utvecklade sig till pionjärer för det nutida människosläktet, levde deras efterblivna kusiner i överflöd i de södra tropiska skogarna i det land där de en gång hade sitt gemensamma ursprung.

Dessa händelser inträffade under tiden för den tredje nedisningen, den första enligt geologernas sätt att räkna. De två första nedisningarna var inte särskilt omfattande i norra Europa.

Under största delen av istiden stod England i landförbindelse med Frankrike, medan Afrika senare förenades med Europa av landbryggan vid Sicilien. Vid tiden för de andoniska flyttningsrörelserna fanns det en obruten landförbindelse från England i väster genom Europa och Asien till Java i öster; men Australien var igen isolerat, vilket ytterligare förstärkte utvecklingen av dess såregna fauna.

För 950.000 år sedan hade de efterkommande till Andon och Fonta spritt sig långt österut och långt västerut. Västerut färdades de över Europa till Frankrike och England. Under senare tider trängde de österut så långt som till Java, där man helt nyligen fann deras ben — den så kallade Java-människan — och därifrån vidare till Tasmanien.

De grupper som färdades västerut blev mindre förenade av de försämrade arvsanlagen hos efterkommande till deras gemensamma förfäder än de som begav sig österut och som så fritt blandade sig med sina efterblivna kusiner bland djuren. Dessa individer som inte gjorde några framsteg drev söderut och parade sig snart med de lägrestående stammarna. Senare återvände deras efterkommande av blandras i allt större antal norrut för att para sig med de snabbt expanderande andoniska folken, och dessa olyckliga föreningar försämrade ofelbart de högrestående raselementen. I allt färre av de primitiva bosättningarna upprätthölls dyrkan av Andens Givare. Denna tidiga urcivilisation hotades av undergång.

Så har det alltid varit på Urantia. Civilisationer som har varit mycket lovande har den ena efter den andra förfallit och slutligen utplånats av dårskapen att låta de högrestående fritt avla efterkommande med de lägrestående.

idea of going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

64:1.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

64:1.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

64:1.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

64:1.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

64:1.6 (719.1) 950,000 years ago the descendants of Andon and Fonta had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called Java man — and then journeyed on to Tasmania.

64:1.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted southward and presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

64:1.8 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. FOXHALL-FOLKEN

2. THE FOXHALL PEOPLES

För 900.000 år sedan höll Andons och Fontas färdigheter och Onagars kultur på att försvinna från jordens yta; kulturen, religionen och även flintstensutformandet nådde sin lägsta nivå.

Det var under dessa tider då lägstående blandrasgrupper i stort antal anlände till England från södra Frankrike. Dessa stammar var i så stor utsträckning uppblandade med de apliknande skogsvarelserna att de knappast längre var människor. De hade ingen religion, men de kunde bearbeta flintsten på ett grovt sätt och hade tillräckligt med intelligens för att göra upp eld.

Deras efterföljare i Europa var ett något högstående och fruktsamt folk, vars efterkommande snart spred sig över hela kontinenten från isen i norr till Alperna och Medelhavet i söder. Dessa stammar utgör den så kallade Heidelberg-rasen.

Under denna långa period av kulturellt sönderfall fortsatte Foxhall-folken i England och Badonans stammar nordväst om Indien att hålla fast vid en del av traditionerna från Andon och vid vissa rester av kulturen från Onagar.

Foxhall-folken bodde längst västerut och lyckades bibehålla mycket av den andoniska kulturen; de bevarade också kunskapen om att bearbeta flintsten och överförde den till sina efterkommande, de forntida föfäderna till eskimåerna.

Fastän lämningarna av Foxhall-folken var de som sist upptäcktes i England var dessa andoniter i själva verket de första människor som levde i dessa trakter. På den tiden förenade landbryggan fortfarande Frankrike med England; och eftersom de flesta av de tidiga bosättningarna av Andons efterkommande var belägna längs floderna och kusterna under denna tid finns de nu under Engelska kanalens och Nordsjöns vatten, men tre eller fyra finns fortfarande ovan vatten vid Englands kust.

Många av de mera intelligenta och andliga av Foxhall-folken bibehöll sin rasliga förträfflighet och förde vidare sina primitiva religiösa seder. Dessa människor, som senare fick tillskott av efterföljande raselement, färdades efter en senare hemsökelse av isen vidare västerut från England och har fortlevt som dagens eskimåer.

3. BADONANS STAMMAR

Förutom Foxhall-folken i väster fanns det i öster kvar ett annat kämpande centrum för kultur. Denna grupp höll till på sluttningarna mot högländerna i nordvästra Indien bland Badonans stammar. Badonan var sonson till Andons sonson. Dessa människor var de enda bland Andons efterkommande som inte hade för sed att offra människor.

Dessa högländets badoniter höll i sin besittning en omfattande plåt omgiven av skogar, genomkorsad av vattendrag och rik på villebråd. Likt en del av sina kusiner i Tibet bodde de i enkla stenhyddor, i grottor i backsluttningarna och i gångar halvt under jorden.

Medan de norra stammarnas rädsla för isen blev

64:2.1 (719.4) 900,000 years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

64:2.2 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

64:2.3 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race*.

64:2.4 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

64:2.5 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

64:2.6 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

64:2.7 (720.1) Many of the more intelligent and spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. THE BADONAN TRIBES

64:3.1 (720.2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:3.2 (720.3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:3.3 (720.4) While the tribes of the north grew more and

allt starkare, blev de som bodde nära det ursprungliga hemlandet allt räddare för vattnet. De lade märke till att den mesopotamiska halvön så småningom sjönk ned i oceanen, och fastän den igen höjde sig flera gånger växte folktron hos dessa primitiva släkten upp kring havets faror och rädslan för återkommande nedsjunkande i havet. Denna rädsla i förening med deras erfarenhet av flodernas översvämningar förklarar varför de sökte sig till högländerna för att finna en säker boplats.

Österut från de platser där Badonans folk bodde, på Siwalik-höjderna i norra Indien, kan man finna fossil som kommer närmare övergångstyperna mellan människan och de olika djurgrupperna före människan än några andra på jorden.

För 850.000 år sedan började de högrestående badonanstammarna ett utrotningskrig mot sina lägrestående och djurliknande grannar. Inom mindre än ett tusen år hade de flesta grupper som bestod av individer på gränsen mellan människa och djur i dessa trakter antingen förintats eller drivits tillbaka till skogarna i söder. Denna kampanj att utrota de lägrestående medförde en viss förbättring av högländets dåtida stammar. De blandade efterkommande till detta förbättrade badoniska släkte framträdde på handlingsscenen som ett till synes nytt folk: Neandertalrasen.

4. NEANDERTALRASERNA

Neandertalarna var utmärkta stridsmän, och de företog omfattande färder. De spred sig så småningom från sina centra i högländerna i nordvästra Indien till Frankrike i väster, Kina i öster, och även ned till norra Afrika. De dominerade världen under nästan en halv miljon år, ända till de tider då migrationen av de färgade evolutionära raserna började.

För 800.000 år sedan fanns det gott om villebråd: många arter av hjortdjur samt elefanter och flodhästar strövade omkring i Europa. Nötdjur förekom i stora mängder, hästar och vargar fanns överallt. Neandertalarna var utmärkta jägare, och stammarna i Frankrike var de första som införde seden att låta de skickligaste jägarna välja sig hustrur bland kvinnorna.

Renen var mycket nyttig för dessa neandertalfolk, då den kunde användas till föda, för klädnad och till verktyg, emedan de på olika sätt utnyttjade dess horn och ben. De hade föga kultur, men de förbättrade arbetet med flintstenen tills de nästan nådde den nivå som fanns under Andons dagar. Stora flintor fastsatta på träskaft kom igen i användning och tjänade som yxor och hackor.

För 750.000 år sedan var det fjärde istäcket på god väg mot söder. Med sina förbättrade verktyg gjorde neandertalarna hål i isen, som täckte de nordliga floderna, och kunde sålunda spetsa fiskar som kom upp till dessa lufthål. Ständigt måste dessa stammar dra sig tillbaka för den framträngande isen som vid denna tid hade sin största utbredning i Europa.

Vid den här tiden gjorde den sibiriska glaciären sin största framryckning mot söder och tvingade urmänniskan tillbaka söderut, tillbaka mot de trakter där

more to fear the ice, those living near the homeland of their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:3.4 (720.5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:3.5 (720.6) 850,000 years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the *Neanderthal race*.

4. THE NEANDERTHAL RACES

64:4.1 (720.7) The Neanderthals were excellent fighters, and they traveled extensively. They gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) 800,000 years ago game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthals were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

64:4.4 (721.2) 750,000 years ago the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthals made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of his origin.

hon hade sitt ursprung. Men människan som art hade redan differentierats så långt att risken för ytterligare beblandning med människans släktingar, de icke-progressiva aporna, hade minskat betydligt.

För 700.000 år sedan höll den fjärde glaciären, den största av alla i Europa, på att dra sig tillbaka; människor och djur återvände mot norr. Klimatet var kyligt och fuktigt, och den primitiva människan klarade sig igen bra i Europa och västra Asien. Så småningom spred sig skogarna norrut över land som helt nyligen hade täckts av glaciären.

Däggdjurens liv hade föga förändrats av den stora glaciären. Dessa djur fortlevde i det smala landbälte som låg mellan isen och Alperna, och då glaciären hade dragit sig tillbaka spred de sig igen snabbt ut över hela Europa. Längs landbryggan vid Sicilien kom från Afrika elefanter med raka betar, noshörningar med breda nosar, hyenor och afrikanska lejon, och dessa nya djur utrotade praktiskt taget de sabeltandade tigrarna och flodhästarna.

För 650.000 år sedan bevitnades en fortsättning av det milda klimatet. Vid mitten av den interglaciära perioden hade det blivit så varmt att Alperna var så gott som bara från is och snö.

För 600.000 år sedan hade isen nått sin dåvarande nordligaste reträttspunkt, och efter en paus på några tusen år började den igen röra sig söderut, nu på sin femte framryckning. Under femtio tusen år ändrades klimatet endast obetydligt. Människan och djuren i Europa förändrades föga. Den torka som i någon mån hade förekommit under föregående period avtog, och alpglaciärerna sträckte sig långt ned i floddalarna.

För 550.000 år sedan trängde den avancerande glaciären igen människan och djuren söderut. Denna gång fanns det dock gott om utrymme för människan i det vida landbälte som sträckte sig mot nordost in i Asien och som låg mellan istäcket och det då stort utvidgade Svarta havet, som var ett bihang till Medelhavet.

Under tiden för den fjärde och femte nedisningen spred sig neandertalrasernas primitiva kultur ytterligare. Men det förekom ett så obetydligt framåtskridande att det faktiskt såg ut som om försöket att åstadkomma en ny och modifierad typ av intelligent liv på Urantia höll på att misslyckas. Under närmare en kvarts miljon år drev dessa primitiva folk omkring, jagade och stred, uppvisande för korta perioder förbättringar i vissa avseenden, men i stort sett gick de stadigt bakåt i jämförelse med sina högrestående andoniska förfäder.

Under dessa andligen mörka tidsåldrar nådde det vidskepliga människosläktets kultur sin lägsta nivå. Neandertalarna hade i själva verket ingen annan religion än en skamlig vidskepelse. De var livrädda för moln, och i synnerhet för dis och dimma. En primitiv religion baserad på fruktan för naturkrafterna utvecklades så småningom, medan dyrkan av djur avtog då förbättringen av verktygen och den rikliga tillgången på vilt gjorde det möjligt för dessa människor att leva med mindre bekymmer för födan; de sexuella belöningarna för jakten tenderade att storligen förbättra jägarnas skicklighet. Denna nya på fruktan baserade religion ledde till försök att blidka de osynliga krafterna bakom dessa naturfenomen och kulminerade senare i offrandet av människor för att lugna dessa osynliga och

But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) 700,000 years ago the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) 650,000 years ago witnessed the continuation of the mild climate. By the middle of the interglacial period it had become so warm that the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) 600,000 years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) 550,000 years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the Mediterranean.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthals really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the

okända fysiska krafter. Denna förfärliga sed att offra människor har bevarats av de mera efterblivna folken på Urantia ända fram till det tjugonde århundradet.

Dessa tidiga neandertalare kunde knappast kallas soldyrkare. De levde snarare i rädsla för mörkret; de var livrädda för mörkets inbrott. Så länge det fanns litet månsken kunde de klara sig, men i mörkret utan månsken råkade de i panik och började offra sina bästa individer av man- och kvinnokön i ett försök att få månen att skina igen. Tidigt lärde de sig att solen återkom regelbundet, men de antog att månen återkom endast för att de offrade sina stamfränder. Då rasen gjorde framsteg förändrades föremålet för och ändamålet med offrandet efterhand, men människoffer som en del av det religiösa ceremonielet kvarstod länge.

5. DE FÄRGADE RASERNAS URSPRUNG

För 500.000 år sedan blev badonanstammarna i Indiens nordvästra högländer invecklade i en ny stor rasstrid. I över hundra år pågick detta obarmhärtiga krig, och när den långa kampen var över återstod endast omkring hundra familjer. Dessa överlevande var emellertid de intelligentaste och mest önskvärda av alla de då levande efterkommande till Andon och Fonta.

Och nu inträffade bland dessa höglandsbadoniter en ny och märklig händelse. En man och en kvinna som levde i den nordöstra delen av den då bebodda höglandsregionen började plötsligt producera en familj med ovanligt intelligenta barn. Detta var sangik-familjen, stamformen för alla de sex färgade raserna på Urantia.

Dessa sangikbarn, nitton till antalet, var inte endast mera intelligenta än sina stamfränder, utan deras hud uppvisade en unik tendens att anta olika färg när den blev utsatt för solljus. Bland dessa nitton barn var fem röda, två orangefärgade, fyra gula, två gröna, fyra blå och två indigofärgade. Dessa färger blev mera framträdande när barnen blev äldre, och när ungdomarna senare parade sig med sina stamfränder tenderade alla deras efterkommande att få sangikföräldrarnas hudfärg.

Nu avbryter jag den kronologiska berättelsen, sedan jag har fäst er uppmärksamhet vid Planetprinsens ankomst ungefär vid denna tid, medan vi behandlar de sex sangikraserna på Urantia var för sig.

6. DE SEX SANGIKRASERNA PÅ URANTIA

På en genomsnittlig evolutionär planet framträder de sex färgade evolutionära raserna en åt gången; den röda människan är den första som utvecklas, och under långa tidsåldrar strövar hon omkring i världen innan de följande färgade raserna uppträder. Den samtidiga uppkomsten av alla sex raser på Urantia, och i en enda familj, var i högsta grad ovanligt.

De tidigare uppkomna andoniternas framträdande på Urantia var också någonting nytt i Satania. I ingen

more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

^{64:4.13 (722.1)} These early Neanderthals could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon they conjectured only returned because they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

^{64:5.1 (722.2)} 500,000 years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

^{64:5.2 (722.3)} And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of unusually intelligent children. This was the *Sangik family*, the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

^{64:5.3 (722.4)} These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

^{64:5.4 (722.5)} And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

^{64:6.1 (722.6)} On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family*, was most unusual.

^{64:6.2 (723.1)} The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no

annan värld i det lokala systemet har en sådan ras av viljevarelser utvecklats före de evolutionära färgade raserna.

1. Den röda människan. Dessa folkstammar var utmärkta företrädare för människosläktet, på många sätt överlägsna Andon och Fonta. De var en högst intelligent grupp och de första bland sangikbarnen som utvecklade en stamcivilisation och stamförvaltning. De var alltid monogama; även deras uppblandade efterkommande parade sig sällan med flera partner.

Under senare tider hade de allvarliga och utdragna svårigheter med sina gula bröder i Asien. De hade stor fördel av att tidigt ha upfunnit bågen och pilen, men olyckligtvis hade de ärvt mycket av sina förfäders tendens till inbördes strider, och detta försvagade dem till den grad att de gula stammarna kunde fördriva dem från den asiatiska kontinenten.

För ungefär åttiofem tusen år sedan gick den förhållandevis renrasiga återstoden av den röda rasen som en grupp över till Nordamerika, och kort därefter sjönk Berings landnäs och isolerade dem. Ingen röd människa återvände någonsin till Asien. Över hela Sibirien, Kina, Centralasien, Indien och Europa lämnade de emellertid efter sig mycket av sina raselement blandade med de övriga färgade raserna.

När den röda människan flyttade över till Amerika förde hon med sig mycket av lärdomarna och traditionerna från sitt tidiga ursprung. Hennes närmaste förfäder hade haft kontakt med de senare aktiviteterna vid Planetprinsens världshögkvarter. Men inom en kort tid efter ankomsten till de amerikanska kontinenterna började den röda människan förlora dessa lärdomar ur sikte, och det skedde en stor nedgång i den intellektuella och andliga kulturen. Mycket snart förföll dessa människor igen till så rasande inbördes strider att det föreföll som om dessa stamkrig skulle leda till en snabb förintelse av det som återstod av den förhållandevis rena röda rasen.

På grund av denna stora tillbakagång verkade de röda människorna att vara dömda till undergång, då för ungefär sextiofem tusen år sedan Onamonalonton framträdde som deras ledare och andliga frigörare. Han åstadkom tillfällig fred bland de röda människorna i Amerika och återupplivade deras dyrkan av den "Stora Anden". Onamonalonton levde till nittiosex års ålder och hade sitt högkvarter bland de stora mammutträden i Kalifornien. Många av hans senare ättlingar finns i modern tid bland svartfotindianerna.

Under tidens gång förvandlades Onamonalontons lärdomar till dimmiga traditioner. Förödande krig bröt ut igen, och efter denne store lärares tid lyckades ingen annan ledare någonsin få till stånd en allmän fred bland dem. I allt större utsträckning gick de intelligentare raselementen förlorade i dessa stamstrider; i annat fall skulle dessa dugliga och intelligent röda människor ha byggt upp en stor civilisation på den nordamerikanska kontinenten.

Sedan den röda människan i norr hade flyttat över till Amerika från Kina kom hon aldrig mera i kontakt med andra inflytelser i världen (utom eskimåerna) förrän hon senare upptäcktes av den vita människan. Det var högst olyckligt att den röda människan nästan helt förlorade möjligheten till uppgradering genom tillskott från de senare adamiska raselementen. Situationen

other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of the evolutionary races of color.

64:6.3 (723.2) 1. *The red man.* These peoples were remarkable specimens of the human race, in many ways superior to Andon and Fonta. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

64:6.4 (723.3) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

64:6.5 (723.4) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

64:6.6 (723.5) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

64:6.7 (723.6) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the "Great Spirit." Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

64:6.8 (723.7) As time passed, the teachings of Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

64:6.9 (723.8) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not

blev nu den att den röde mannen inte kunde härska över den vite mannen, och han var inte heller villig att tjäna honom. I ett sådant fall är den ena eller andra rasen dömd till undergång om de två raserna inte blandar sig.

2. Den orangefärgade människan. Det mest framträdande draget hos denna ras var deras säregna behov av att bygga, att bygga vad som helst och allt tänkbart, till och med att stapla upp väldiga stenhögar bara för att se vilken stam som kunde bygga upp den största högen. Fastän de inte var ett progressivt folk hade de stor nytta av Prinsens skolor och sände representanter dit för att få undervisning.

Den orangefärgade rasen var den första som följde kustlinjen söderut mot Afrika då Medelhavet drog sig tillbaka mot väster. Rasen fick dock aldrig ett gott fotfäste i Afrika och den utplånades av den gröna rasen som anlände senare.

Innan slutet kom förlorade detta folk mycken kulturell och andlig terräng. Men det skedde ett stort återupplivande av ett högre levnadssätt som resultat av Porshuntas kloka ledarskap; han var ett mästerligt sinne från denna olycksdrabbade ras och hade omsorg om den när den hade sitt högkvarter vid Harmageddon för ungefär trehundra tusen år sedan.

Den sista stora striden mellan de orangefärgade och de gröna människorna utkämpades i trakten av den nedre Nildalen i Egypten. Denna långt utdragna kamp pågick i närmare ett hundra år, och när den var över fanns det mycket få från den orangefärgade rasen kvar i livet. Den skingrade återstoden av dessa folkstammar absorberades av de gröna och de senare anläggande indigofärgade människorna. Som ras upphörde den orangefärgade människan emellertid att existera för ungefär etthundatusen år sedan.

3. Den gula människan. De primitiva gula stammarna var de första som övergav jagandet, etablerade fasta bosättningar och utvecklade ett hemliv baserat på åkerbruk. Intellectuellt stod de något lägre än den röda människan, men socialt och kollektivt visade de sig vara överlägsna alla sangikfolk när det gällde att främja rasens civilisation. Emedan de utvecklade en anda av broderskap, och de olika stammarna lärde sig att leva tillsammans relativt fredligt, kunde de driva den röda rasen framför sig då de så småningom bredde ut sig i Asien.

De färdades långt bort ifrån inflytelserna från världens andliga högkvarter och råkade in i ett stort mörker efter det att Caligastia hade avfallit; men detta folk hade en lysande tidsålder när Singlangton för ungefär etthundra tusen år sedan övertog ledningen för dessa stammar och förkunnade dyrkan av den "Enda Sanningen".

Det faktum att den gula rasen har fortlevt i förhållandevis stort antal kommer sig av fredligheten i förhållandet mellan stammarna. Allt från Singlangtons dagar till det moderna Kinas tider har den gula rasen räknats till de fredligare nationerna på Urantia. Denna ras fick en liten men kraftfull del av den senare importerade adamiska arvsmassan.

4. Den gröna människan. Den gröna rasen var en av de mindre dugliga grupperna av primitiva människor, och de försvagades mycket av sina omfattande flyttningsrörelser i olika riktningar. Innan de spriddes

rule the white man, and he would not willingly serve him. In such a circumstance, if the two races do not blend, one or the other is doomed.

64:6.10 (723.9) 2. *The orange man.* The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

64:6.11 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

64:6.12 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Porshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

64:6.13 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64:6.14 (724.4) 3. *The yellow man.* The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64:6.15 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the "One Truth."

64:6.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

64:6.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes

upplevde dessa stammar för ungefär trehundrafemtio tusen år sedan ett betydande återupplivande av kulturen under ledning av Fantad.

Den gröna rasen splittrades i tre större grupper. De norra stammarna underkuvades, förslavades och absorberades av de gula och blå raserna. Den östra gruppen uppblandades med de dåtida folken i Indien, och rester av den lever fortfarande bland folken i Indien. Den södra folkstammen tog sig till Afrika, där de utrotade sina nästan lika lågt stående orangefärgade kusiner.

På många sätt var båda grupperna jämnstarka i denna strid, emedan det i arvsmassan hos båda fanns anlag till jätteväxt, och många av deras ledare var över två och en halv meter långa. Dessa jättesläktdrag hos den gröna människan fanns främst hos denna södra eller egyptiska folkstam.

Återstoden av de segerrika gröna människorna absorberades senare av den indigofärgade rasen, den sista av de färgade folken som utvecklades och emigrerade från det ursprungliga sangikcentret från vilket raserna spred sig.

5. Den blå människan. De blå människorna var ett storartat folk. De uppfann tidigt spjutet och lade senare grunden till många av de färdigheter som finns i den moderna civilisationen. Den blå människan hade den röda människans hjärnstyrka i förening med den gula människans självfullhet och känsla. Adams efterkommande föredrog dem bland alla de färgade raser som senare återstod.

De forna blå människorna var lättpåverkade då lärarna i prins Caligastias stab övertalade dem, och de råkade i stor förvirring av dessa förrädiska ledares senare förvrängda läror. Likt andra primitiva raser återhämtade de sig aldrig till fullo från den omvälvning som Caligastias förräderi åstadkom, inte heller övervann de någonsin helt sin tendens till inbördes strid.

Omkring fem hundra år efter Caligastias fall inträffade ett utbrett återupplivande av en primitiv, men icke desto mindre verklig och nyttig, form av lärdom och religion. Orlandof blev en stor lärare inom den blå rasen och ledde många av stammarna tillbaka till dyrkan av den sanne Guden under namnet den "Högste Hövdingen". Detta var den blå människans största framsteg före de senare tider då denna ras i så hög grad förbättrades av tillskottet från den adamiska arvsmassan.

Undersökningarna och utforskningarna av den äldre stenåldern i Europa gäller till stor del framgrävandet av verktyg, ben och konstföremål som hörde till dessa forna blå människor, ty de fortlevde i Europa ända tills ganska nyligen. De så kallade vita raserna på Urantia är efterkommande till dessa blå människor, så som dessa först hade modifierats av att i någon mån ha uppblandats med gula och röda människor, och så som de senare avsevärt förbättrades av att assimilera större delen av den violetta rasen.

6. Den indigofärgade rasen. Så som de röda människorna var de mest avancerade av alla sangikfolk, så var de svarta människorna de minst progressiva. De var de sista som flyttade bort från sitt urhem i högländerna. De vandrade till Afrika, tog kontinenten i

experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

64:6.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

64:6.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

64:6.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

64:6.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

64:6.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

64:6.23 (725.4) About five hundred years after Caligastia's downfall a widespread revival of learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlandof became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the "Supreme Chief." This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64:6.24 (725.5) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white races* of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64:6.25 (725.6) 6. *The indigo race.* As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have

besittning och har allt sedan dess stannat kvar där, utom när de från tid till annan med tvång har förts bort som slavar.

Isolerade i Afrika blev de indigofärgade folken, likt den röda människan, föga eller inte alls delaktiga av den rasförbättring som hade varit följden av ett tillskott från den adamiska arvsmassan. Ensam för sig i Afrika gjorde den indigofärgade rasen föga framsteg före Orvonons dagar, då de upplevde ett stort andligt uppvaknande. Fastän de senare nästan helt glömde den "Gudarnas Gud" som Orvonon förkunnade, förlorade de inte helt önskan att dyrka den Okända; åtminstone upprätthöll de en form av gudsdyrkan ända till för några tusen år sedan.

Trots sin efterblivenhet har dessa indigofärgade folk exakt samma ställning inför de himmelska makterna som varje annan ras på jorden.

Detta var tidsåldrar då intensiva strider mellan de olika raserna pågick, men närmare Planetprinsens högkvarter levde de mera upplysta och nyligen undervisade grupperna i relativ harmoni med varandra, fastän inget omfattande kulturellt genombrott bland världens raser hade åstadkommit fram till den tid då denna regim allvarligt bröts sönder i samband med Lucifers uppror.

Från tid till annan upplevde alla dessa olika folk kulturella och andliga förnyelser. Mansant var den store läraren under tiderna efter Planetprinsen. Vi nämner endast de utomordentliga ledare och lärare som i betydande grad influerade och inspirerade en hel ras. Under tidernas gång framträdde i olika regioner mängen mindre betydelsefulla lärare, och sammantaget bidrog de mycket till den totala summan av de frälsande inflytanden som förhindrade den kulturella civilisationen från att helt falla samman, i synnerhet under de långa och mörka tidsåldrarna mellan Caligastias uppror och Adams ankomst.

Det finns många goda och tillräckliga orsaker till bruket att utveckla antingen tre eller sex färgade raser i världarna i rymden. Även då de dödliga på Urantia kanske inte har möjlighet att till fullo värdesätta alla dessa orsaker, vill vi fästa uppmärksamheten på följande:

1. Mångfald är oundgänglig för att det naturliga urvalet, åtskiljande fortbestånd av de högrestående arvsanlagen, skall ha möjlighet att fungera på bred basis.

2. Starkare och bättre raser kan fås från korsningen av olika folk när dessa olika raser är bärare av högrestående arvsfaktorer. Urantias raser skulle ha haft nytta av en sådan tidig sammansmältning, förutsatt att ett sådant förenat folk senare effektivt hade kunnat förbättras av en genomgående uppblandning med det överlägsna adamiska släktet. Ett försök att göra ett sådant experiment på Urantia, med de rasförhållanden som nu råder, vore i hög grad fördömande.

3. Tävlan stimuleras på ett hälsosamt sätt av rasernas differentiering.

4. Olikheter i status mellan raserna och mellan grupper inom varje ras är väsentliga för att utveckla tolerans och altruism hos människan.

ever since remained there except when they have been forcibly taken away, from age to age, as slaves.

^{64:6.26 (725.7)} Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the "God of Gods" proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

^{64:6.27 (725.8)} Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

^{64:6.28 (725.9)} These were ages of intense struggles between the various races, but near the headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

^{64:6.29 (726.1)} From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in different regions; and in the aggregate they contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

^{64:6.30 (726.2)} There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

^{64:6.31 (726.3)} 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

^{64:6.32 (726.4)} 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

^{64:6.33 (726.5)} 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

^{64:6.34 (726.6)} 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

5. Homogenitet inom människosläktet är inte önskvärd förrän folken i en evolverande värld uppnår förhållandevis höga nivåer av andlig utveckling.

64:6.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. DE FÄRGADE RASERNAS SPRIDNING

När sangikfamiljens färgade efterkommande började föröka sig, och när de sökte möjlighet att breda ut sig till närliggande områden, hade den femte glaciären — den tredje enligt geologisk räkning — framträngt långt på sin färd söderut över Europa och Asien. Dessa färgade raser blev ovanligt hårt testade av den bisterhet och de svårigheter som förorsakades av istiden vid deras uppkomst. Denna glaciär var så omfattande i Asien att migrationen till östra Asien blev avskuren för tusentals år. Först när Medelhavet senare drog sig tillbaka, som en följd av att Arabien höjde sig ur havet, var det möjligt för dem att nå Afrika.

Sålunda kom det sig att dessa sangikfolk för en tid av närmare etthundra tusen år spred sig runt höjderna vid bergskedjorna och mer eller mindre blandades trots den säregna men naturliga antipati som tidigt manifesterade sig mellan de olika raserna.

Under tiderna mellan Planetprinsen och Adam blev Indien hemlandet för den mest kosmopolitiska befolkning som någonsin har levt på jorden. Det var dock olyckligt att denna blandning kom att innehålla så mycket av de gröna, orange- och indigofärgade raserna. Dessa andra gradens sangikfolk fann tillvaron lättare och angenämare i sydländerna, och många av dem migrerade senare till Afrika. Sangikfolken av första graden, de högrestående raserna, undvek tropikerna; den röda människan färdades mot nordost till Asien, nära följd av den gula människan, medan den blå människan flyttade mot nordväst in i Europa.

De röda människorna började tidigt förflytta sig mot nordost, i hälarna på den retirande isen. De gick runt Indiens högländer och tog hela nordöstra Asien i besittning. Nära efter dem följde de gula stammarna som senare drev ut dem från Asien till Nordamerika.

När de relativt renrasiga resterna av den röda rasen övergav Asien bestod de av elva stammar och uppgick till något över sju tusen män, kvinnor och barn. Dessa stammar åtföljdes av tre små grupper av blandat ursprung, och den största av dessa utgjorde en blandning av de orangefärgade och blå raserna. Dessa tre grupper stod aldrig på helt vänskaplig fot med den röda människan, och de vandrade i ett tidigt skede söderut till Mexiko och Centralamerika, där en liten grupp av sinsemellan blandade gula och röda senare förenade sig med dem. Alla dessa folk förenade sig med varandra genom giftermål och grundade en ny och sammansmält ras, en ras som var mycket mindre krigisk än de renrasiga röda människorna. Inom fem tusen år bröts denna sammansmälta ras upp i tre grupper som etablerade civilisationerna i respektive Mexiko, Centralamerika och Sydamerika. Den sydamerikanska grenen fick i själva verket en liten anstrykning av Adams blod.

I viss utsträckning blandades de tidiga röda och gula i Asien, och de efterkommande från denna förening vandrade vidare österut och längs den södra

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

64:7.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

64:7.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural antipathy which early manifested itself between the different races.

64:7.3 (726.10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

64:7.4 (727.1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

64:7.5 (727.2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

64:7.6 (727.3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern

havskusten; till sist drevs de iväg av den snabbt tilltagande gula rasen till halvöarna och de närliggande öarna i havet. De är nutidens bruna människor.

Den gula rasen har fortsatt att hålla de mellersta regionerna av östra Asien i sin besittning. Av alla de sex färgade raserna har de fortlevt i största antal. Fastän de gula människorna då och då hängav sig åt raskrig, drev de inte sådana oupphörliga och obarmhjärtiga utrotningskrig som de röda, gröna och orangefärgade människorna. Dessa tre raser förintade praktiskt taget sig själva innan de slutligen så gott som utplånades av sina fiender av annan ras.

Emedan den femte landisen inte sträckte sig särskilt långt söderut i Europa var vägen delvis öppen för dessa sangikfolk att förflytta sig mot nordväst. Då isen hade dragit sig tillbaka migrerade de blå människorna tillsammans med några få andra små rasgrupper västerut längs andonstammarnas gamla spår. De invaderade Europa i successiva vågor och tog det mesta av kontinenten i sin besittning.

I Europa mötte de snart neandertalavkomlingarna till deras forna gemensamma förfader Andon. Dessa äldre europeiska neandertalar hade drivits mot söder och öster av landisen, och sålunda kunde de snabbt möta och absorbera sina invaderande kusiner från sangikstammarna.

Sangikstammarna var i allmänhet intelligentare till en början och i de flesta avseenden långt högrestående än de försvagade avkomlingarna till de forna andoniska slättlandsmänniskorna. Blandningen av dessa sangikstammar med neandertalfolken ledde till en omedelbar förbättring av den äldre rasen. Det var denna tillförsel av sangiskt blod, i synnerhet från den blå mannen, som åstadkom den märkbara förbättringen av neandertalfolken vilken framgick av de efter varandra följande vågorna av allt intelligentare stammar som sköljde över Europa österifrån.

Under den följande perioden mellan istiderna hade denna nya neandertalaras sin utbredning från England till Indien. Den återstod av den blå rasen som blev kvar på den gamla persiska halvön sammansmälte senare med vissa andra, främst gula raselement; och den blandning som uppkom, senare något uppgraderad av Adams violetta ras, har fortlevt som de nutida arabernas mörkhyade nomadstammar.

Alla försök att identifiera de nutida folkens sangikursprung måste ta i beaktande den förbättring av de rasliga arvsfaktorerna som det senare tillskottet av adamiskt blod medförde.

De högrestående raserna sökte sig till de nordliga eller tempererade trakterna, medan de orangefärgade, gröna och indigofärgade raserna en efter annan drogs till Afrika över den nyligen uppstigna landbryggan som skiljde det västerut retirerande Medelhavet från Indiska Oceanen.

Det sista sangikfolket som migrerade från det centrum där rasen hade haft sitt ursprung var den indigofärgade människan. Ungefär vid den tid då den gröna människan höll på att ta död på den orangefärgade rasen i Egypten, och därvid storligen försvagade sig själv, började den stora svarta rasen utvandringen längs kusten söderut genom Palestina.

seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They are the present-day brown men.

64:7.7 (727.4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

64:7.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest; and upon the retreat of the ice the blue men, together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

64:7.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthals had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

64:7.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

64:7.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

64:7.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

64:7.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

64:7.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man

Senare när dessa fysiskt starka indigofärgade folk invaderade Egypten förintade de den gröna människan med sitt blotta antal. Dessa indigofärgade raser absorberade återstoden av den orangefärgade människan och mycket av den gröna människans raselement, och vissa av de indigofärgade stammarna förbättrades ansevärt av denna rassammansmältning.

Sålunda framgår det att Egypten först dominerades av den orangefärgade människan, sedan av den gröna, som följdes av den indigofärgade (svarta) människan och ännu senare av en blandras av indigofärgade, blå och modifierade gröna människor. Men långt före Adams ankomst hade de blå människorna från Europa och de blandade raserna från Arabien drivit den indigofärgade rasen ut från Egypten och långt söderut på den afrikanska kontinenten.

När sangikmigrationerna närmade sig sitt slut hade den gröna och den orangefärgade rasen försvunnit, den röda människan höll Nordamerika i sin besittning, den gula människan östra Asien, den blå människan Europa, och den indigofärgade rasen hade dragits till Afrika. Indien hyste en blandning av sangikraserna av andra graden, och den bruna människan, som är en blandning av röda och gula, hade öarna utanför den asiatiska kusten. En sammansmält ras med ganska högtstående potential besatt högländerna i Sydamerika. De renrasigare andoniterna levde i de alla nordligaste områdena i Europa och på Island och Grönland samt i nordöstra Nordamerika.

Under de perioder då landisen bredde ut sig som mest kom de västligaste Andon-stammarna mycket nära att drivas i havet. De levde i årtal på en smal landremsa i söder på det som numera är ön England. Det var sägnerna om de återkommande framryckningarna av landisen som fick dem att ta sin tillflykt till havet när den sjätte och sista glaciären slutligen trängde fram. De var de första äventyrarna till havs. De byggde båtar och gav sig iväg för att söka nya land som de hoppades skulle vara fria från de förskräckliga framryckningarna av isen. En del av dem nådde Island, andra Grönland, men stora flertalet gick under av hunger och törst på öppna havet.

För något mera än åttio tusen år sedan, kort efter det att den röda människan hade anlänt till nordvästra Nordamerika, drev tillfrysningen av de norra havsvidderna och framryckningen av de lokala isfälten på Grönland dessa eskimåavkomlingar till Urantias urinvånare att söka sig ett bättre land, ett nytt hem. De lyckades, sedan de med framgång hade kommit över de smala sund som då skilde Grönland från Nordamerikas nordöstra landmassor. De kom över till kontinenten ungefär två tusen ett hundra år efter det att den röda människan hade anlänt till Alaska. Senare färdades en del uppblandade släkten av den blå människan västerut och sammansmälte med senare tiders eskimåer, och denna förening var i någon mån gynnsam för eskimåstammarna.

För omkring fem tusen år sedan inträffade av en tillfällighet ett möte mellan en indianstam och en ensam eskimågrupp på den sydöstra stranden av Hudsonviken. Dessa två stammar fann det svårt att kommunicera med varandra, men mycket snart gifte de in sig hos varandra med det resultatet att dessa eskimåer till slut absorberades av de talrikare röda människorna. Och detta var den enda kontakt som

out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

64:7.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green, followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

64:7.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North America.

64:7.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

64:7.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

64:7.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any

Nordamerikas röda människor hade med några andra människosläkten ända fram till för ungefär ett tusen år sedan, då den vita människan för första gången råkade stiga i land på Atlantkusten.

Kampen under dessa forna tidsåldrar kännetecknades av mod, tapperhet och rentav heroism. Alla beklagar vi att så många av dessa gedigna och kärva drag hos era tidiga förfäder har gått förlorade för senare tiders raser. Fastän vi uppskattar värdet av många av den avancerande civilisationens förbättringar, saknar vi den storartade uthållighet och utomordentliga hängivelse som era tidiga förfäder uppvisade och som ofta gränsade till storslagenhet och sublimitet.

[Framfört av en Livsbärare bosatt på Urantia.]

other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to land on the Atlantic coast.

^{64:7.20 (729.1)} The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

^{64:7.21 (729.2)} [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Kapitel 65. Övervakningen av evolutionen

⇐ 064

Urantiaboken

066 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 65

ÖVERVAKNINGEN AV EVOLUTIONEN

Sektioner

Introduktion

1. Livsbärarnas funktioner
2. Det evolutionära panoramat
3. Evolutionens främjande
4. Urantiaäventyret
5. Livsevolutionens skiftande öden
6. Förfaranden vid livets evolution
7. Evolutionära sinnesnivåer
8. Evolutionen i tid och rymd

PAPER 65

THE OVERCONTROL OF EVOLUTION

SECTIONS

Introduction

1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

Introduktion

DET grundläggande evolutionära materiella livet — livet före sinnets utgivande — är resultatet av de Ledande Fysiska Övervakarnas utformning och de Sju Härskarandarnas livsöverföringsomvårdnad i förening med de tillförordnade Livsbärarnas aktiva verksamhet. Som resultat av den jämställda verkan av denna trefaldiga skaparverksamhet utvecklas hos organismerna fysisk kapacitet för sinne — materiella mekanismer för intelligent reaktion på retningar från den yttre omgivningen, och senare på inre retningar, incitement som uppkommer i organismens eget sinne.

Det finns sålunda tre särskilda nivåer för livets frambringande och utvecklande:

1. Det fysiska och energimässiga området — åstadkommandet av sinneskapacitet.

2. Sinnesomvårdnaden som de biträdande andarna ombesörjer — vilken inverkar på andekapaciteten.

3. Andeutrustningen som de dödligas sinnen besitter — kulminerande i tilldelandet av Tankeriktare.

De mekaniska, icke-lärbara nivåerna för organismernas omgivningsreaktion är de fysiska övervakarnas verksamhetsfält. De biträdande sinnesandarna aktiverar och reglerar de anpassningsbara eller icke-mekaniska, lärbara typerna av sinne — de reaktionsmekanismer hos organismerna som har förmågan att lära sig av erfarenheten. Så som andehjälparna på detta sätt behandlar sinnespotentialer,

INTRODUCTION

^{65.0.1 (730.1)} BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartation ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministration of the ordained Life Carriers. As a result of the coordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

^{65.0.2 (730.2)} There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

^{65.0.3 (730.3)} 1. The physical-energy domain — mind-capacity production.

^{65.0.4 (730.4)} 2. The mind ministry of the adjutant spirits — impinging upon spirit capacity.

^{65.0.5 (730.5)} 3. The spirit endowment of mortal mind — culminating in Thought Adjuster bestowal.

^{65.0.6 (730.6)} The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise

så utövar även Livsbärarna i enlighet med sitt eget omdöme en anseelig kontroll av de evolutionära processernas omgivningsaspekter ända fram till den tid då människans vilja framträder — kapaciteten att lära känna Gud och förmågan att välja dyrka Gud.

Det är Livsbärarnas, de fysiska övervakarnas och andehjälparnas integrerade verksamhet som bestämmer riktningen för den organiska evolutionen i de bebodda världarna. Därför är evolutionen — på Urantia eller annorstädes — alltid målmedveten och aldrig oavsiktlig.

1. LIVSBÄRARNAS FUNKTIONER

Livsbärarna är utrustade med potentialer för personlighetsomvandling, vilket endast få klasser av skapade varelser har. Dessa lokaluniversumets Söner har förmågan att fungera i tre olika tillvarofaser. Vanligen utför de sina uppgifter som mellanfasens Söner, vilket är deras ursprungsstadium. Men en Livsbärare på ett sådant existensplan kunde omöjligt fungera inom de elektrokemiska domänerna med att bygga upp fysiska energier och materiella partiklar till enheter av levande tillvaro.

Livsbärarna kan fungera, och de fungerar, på följande tre nivåer:

1. Elektrokemins fysiska nivå.
2. Den vanliga mellanfasen av kvasimorontieell existens.
3. Den avancerade halvt andliga nivå

När Livsbärarna förbereder sig för att utföra en inplantering av liv, och efter att ha utvalt platserna för ett sådant företag, kallar de på ärkeänglarnas kommission för omvandling av Livsbärare. Denna grupp består av tio olika klassers personligheter, inklusive fysiska övervakare och deras medarbetare, och den förestås av ärkeänglarnas ledare, som verkar i denna egenskap på uppdrag av Gabriel och med tillstånd av Dagarnas Forna. När dessa varelser är rätt inkopplade kan de åstadkomma sådana modifikationer i Livsbärarna som gör det möjligt för dessa att omedelbart verka på elektrokemins fysiska nivåer.

Efter det att livsmönstren har formulerats och de materiella arrangemangen vederbörligen slutförts träder de övermateriella krafter som ombesörjer livets fortplantning genast i funktion, och livet finns till. Därefter återförs Livsbärarna omedelbart till sin normala mellanfas för personlighetens existens, i vilket tillstånd de kan behandla de levande enheterna och styra de evolverande organismerna, fastän de har fråntagits all förmåga att organisera — skapa — nya mönster för levande materia.

Då den organiska evolutionen har nått en viss punkt och fri vilja av mänskotyp har framträtt i de högsta evolverande organismerna, måste Livsbärarna antingen lämna planeten eller avlägga en avsägelseed; dvs. de måste förbinda sig att avstå från alla försök att vidare påverka den organiska evolutionens gång. När en sådan ed frivilligt avläggs av de Livsbärare som väljer att stanna kvar på planeten, som framtida rådgivare till dem som skall anförtros fostrandet av de viljevarelser

considerable discretionary control over the environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

65:1.1 (730.5) The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

65:1.2 (730.6) Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

- 65:1.3 (730.7)* 1. The physical level of electrochemistry.
- 65:1.4 (730.8)* 2. The usual mid-phase of quasi-morontial existence.
- 65:1.5 (730.9)* 3. The advanced semispiritual level.

65:1.6 (731.1) When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

65:1.7 (731.2) After the life patterns have been formulated and the material organizations have been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731.3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the

som nyligen har uppkommit, då sammankallas en kommission om tolv, vilken förestås av ledaren för Aftonstjärnorna med fullmakt av Systemhärskaren och tillstånd av Gabriel. Strax omvandlas dessa Livsbärare till den tredje fasen av personlighetsexistens — den halvt andliga nivån av tillvaro. Jag har tjänstgjort på Urantia i denna tredje fas av existens allt sedan Andons och Fontas tider.

Vi ser fram emot en tid, då universumet kanske är etablerat i ljus och liv, mot ett eventuellt fjärde stadium av tillvaro där vi kommer att vara helt andliga, men det har aldrig uppenbarats för oss genom vilken teknik vi kan tänkas uppnå detta önskvärda och avancerade tillstånd.

2. DET EVOLUTIONÄRA PANORAMAT

Berättelsen om människans uppstigning från havsalg till herre över den jordiska skapelsen är verkligen en äventyrsroman om biologisk kamp och sinnets fortlevnad. Människans urtida förstadier var bokstavligen slemmet och gyttn på havsbotten i de orörliga varmvattenvikarna och -lagunerna längs de långa stränderna i de forna inlandshaven, desamma vatten där Livsbärarna utförde de tre av varandra oberoende inplanteringen av liv på Urantia.

Mycket få arter av de tidiga typer av havsvegetation som hade del i de epokgörande förändringar som resulterade i djurliknande gränslandsorganismer existerar idag. Svampdjuren är en form som fortlever av dessa tidiga mellantyper, dessa organismer genom vilka den gradvisa övergången från växt till djur skedde. Fastän dessa tidiga övergångsformer inte var identiska med de moderna svampdjuren, påminde de mycket om dessa; de var verkligen gränslandsorganismer — varken växter eller djur — men de ledde slutligen till utvecklingen av genuina djurformer av liv.

Bakterierna, enkla växtorganismer av en mycket primitiv natur, har förändrats mycket litet från livets första gryningstider. I sitt parasitiska beteende uppvisar de rentav en viss tillbakagång. Många av svamparna representerar också en bakåtsträvande rörelse i evolutionen, då de utgörs av växter som har förlorat sin förmåga att producera klorofyll och blivit mer eller mindre parasiterande. Flertalet av de sjukdomsalstrande bakterierna och deras virusmedhjälpare hör i själva verket till denna grupp av parasiterande svampar som har avfallit från att utvecklas. Under de gångna tidsåldrarna har hela det väldiga växtriket utvecklats från samma urformer som även gett upphov till bakterierna.

Den högrestående protozootypen av djurliv framträdde snart, och den framträdde plötsligt. Från dessa avlägsna tider har amöban, den typiska encelliga organismen, fortlevt ganska oförändrad. Idag tumlar den om i stort sett så som när den var den senaste och största uppnåelsen i livets utveckling. Detta lilla kryp och dess protozoakusiner betyder i djurvärlden detsamma som bakterierna i växtriket; de representerar fortlevnaden av de första evolutionära stegen vid livets differentiering tillsammans med utebliven vidareutveckling.

fostering of the newly evolved will creatures, there is summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731.4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731.5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

65:2.2 (731.6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animallike borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early midway types, those organisms through which the *gradual* transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not identical with modern sponges, were much like them; they were true borderline organisms — neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

65:2.3 (732.1) The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

65:2.4 (732.2) The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly*. And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development*.

Mycket snart förenade sig de första encelliga djurtyperna i samhällen, först på flagellaternas sätt och snart så som polyper och maneter. Ännu senare utvecklades sjöstjärnor, stenliljor, sjöborrar, sjögurkor, tusenfotingar, insekter, spindlar, kräftdjur och de sinsemellan nära besläktade dagmaskarnas och blodiglarnas grupper, som snart följdes av blötdjur: ostron, bläckfiskar och sniglar. Mellan dem uppkom och förintades hundrade och åter hundrade arter; vi nämner endast dem som överlevde den långa, långa kampen. Dessa icke-progressiva arter representerar idag, tillsammans med fiskarnas senare framträdande familj, den stationära typen av tidiga lägrestående djur, sådana grenar på livets träd vilka inte utvecklades vidare.

Scenen var sålunda färdig för de första ryggradsdjuren, fiskarna, att framträda. Från denna fiskarnas familj uppkom två unika modifikationer, grodan och salamandern. Det var grodan som började den serie av progressiva differentieringar inom djurlivet vilka slutligen kulminerade i människan själv.

Grodan är ett av de äldsta fortlevande förstadierna till människosläktet, men den utvecklades inte heller vidare utan existerar idag i stort sett så som under dessa för länge sedan svunna tider. Grodan är den enda på jorden nu levande artföregångaren till de tidigaste människoraserna. Människosläktet har ingen fortlevande stamform mellan grodan och eskimån.

Grodorna gav upphov till kräldjuren, en stor familj i djurriket som är praktiskt taget utdöd, men som innan den försvann gav upphov till fåglarnas hela familj och till de talrika klasserna av däggdjur.

Det troligen största enskilda språnget i evolutionen före människan togs när kräldjuret blev fågel. De nutida typerna av fåglar — örnar, ankor, duvor och strutsar — härstammar alla från de enorma kräldjuren som fanns för länge, länge sedan.

Kräldjuren med sin härstamning från grodomnas familj representeras idag av fyra fortlevande grupper: två icke-progressiva, ormar och ödlor samt deras kusiner alligatorer och sköldpaddor; en delvis progressiv, fåglarnas familj, och den fjärde, föregångarna till däggdjuren och den arvslinje från vilken människosläktet direkt härstammar. Fastän det är länge sedan de skiljdes åt fann de utdöende kräldjurens massiva kroppshydda eko i elefanten och mastodonten, medan deras säregna form bevarades i de skuttande känguruerna.

På Urantia har endast fjorton huvudgrupper framträtt, av vilka fiskarna är den senaste, och inga nya klasser har utvecklats efter fåglar och däggdjur.

Det var från en kvick liten kräldjursdinosaurie, som var köttätande men hade en förhållandevis stor hjärna, som placentaldäggdjuren plötsligt uppkom. Däggdjuren utvecklades snabbt och på många olika sätt, och de gav inte endast upphov till de vanliga nutida varianterna utan evoluerade också till marina typer såsom valar och sälar och till flygande varelser såsom fladdermössens familj.

Människan utvecklades sålunda från de högrestående däggdjuren som huvudsakligen härstammade från den västra inplanteringen av liv i de forntida skyddade haven som sträckte sig i öst-västlig

65:2.5 (732.3) Before long the early single-celled animal types associated themselves in communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

65:2.6 (732.4) The stage was thus set for the appearance of the first backboned animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

65:2.7 (732.5) The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species ancestor of the early dawn races now living on the face of the earth. The human race has no surviving ancestry between the frog and the Eskimo.

65:2.8 (732.6) The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

65:2.9 (732.7) Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

65:2.10 (732.8) The kingdom of reptiles, descended from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

65:2.11 (733.1) Only fourteen phyla have appeared on Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

65:2.12 (733.2) It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals suddenly sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

65:2.13 (733.3) Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the western implantation of life in the ancient east-west sheltered seas. The eastern and central groups of living organisms were early

riktning. De östliga och mellersta grupperna av levande organismer utvecklades tidigt i gynnsam riktning mot förmänskliga nivåer av djurtillvaro. Under tidernas gång framgick det emellertid att den östra fokusen för livsinplantering inte lyckades nå en tillfredsställande nivå av förmänsklig intelligens, emedan den upprepade gånger och oåterkalleligt hade förlorat så mycket av sina högsta former av arvs massa att den för alltid hade mist förmågan att rehabilitera potentialerna för människans uppkomst.

Emedan kvaliteten av sinnets utvecklingskapacitet i denna östra grupp var så definitivt underlägsen de två övriga gruppernas, manipulerade Livsbärarna omgivningen med sina överordnades tillstånd så att dessa lägrestående förmänskliga raselement inom det evolverande livet ytterligare beskars. Till det yttre såg det helt ut som om eliminerandet av dessa lägrestående grupper av varelser berodde på tillfälligheter, men i verkligheten var det allt igenom avsiktligt.

Senare under den evolutionära utvecklingen av intelligensen var lemurerna som föregångare till människosläktet långt mera avancerade i Nordamerika än i de andra regionerna. De leddes därför att migrera från området för den västra inplanteringen över Berings landbrygga och ned längs kusten till sydvästra Asien, där de fortfor att evolvera och att dra nytta av tillskottet av vissa raselement från den mellersta livsgruppen. Människan evolverade sålunda från vissa av de västra och mellersta livsformerna, men i området från den mellersta till nästan den östra inplanteringen.

På detta sätt utvecklades det liv, som planterades på Urantia, ända till istiden då människan själv först framträdde och påbörjade sitt händelserika planetariska livsskede. Den primitiva människans framträdande på jorden under istiden var inte bara en tillfällighet; det var planerat. Istidens bisterhet och stränga klimat var på allt sätt lämpat för ändamålet att främja uppkomsten av en hårdig typ av människovarelse med en oerhörd förmåga till överlevnad.

3. EVOLUTIONENS FRÄMJANDE

Det är knappast möjligt att förklara för människans sinne av idag många av de underliga och till synes groteska tilldragelserna under det tidiga evolutionära framskridandet. En målinriktad plan fungerade under hela denna skenbart märkliga evolution av levande ting, men vi får inte godtyckligt ingripa i utvecklingen av livsmönstren efter det att de en gång har satts i funktion.

Livsbärarna får använda varje tänkbar naturresurs och utnyttja alla tillfälliga omständigheter som är ägnade att gynna det evolutionära framskridandet av livsexperimentet, men vi har inte tillåtelse att mekaniskt ingripa i eller godtyckligt manipulera evolutionens riktning och gång då det gäller både växter och djur.

Ni har blivit informerade om att de dödliga på Urantia evolverade via utvecklingen av en primitiv groda, och att detta uppåtförande arvsanlag som fanns som potential i en enda groda, med knapp marginal undgick att utplånas vid ett visst tillfälle. Men man bör inte dra den slutsatsen att människosläktets evolution skulle ha

progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

65.2.14 (733.4) Since the quality of the mind capacity for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances the elimination of these inferior groups of creatures was accidental, but in reality it was altogether purposeful.

65.2.15 (733.5) Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

65.2.16 (733.6) In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

65.3.1 (733.7) It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

65.3.2 (733.8) Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

65.3.3 (733.9) You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this

avbrutits av en eventuell olycka i detta skede. Vid detta samma tillfälle höll vi på att observera och vårda oss om inte mindre än tusen olika och långt från varandra belägna mutationsframbringande livsformer som kunde ha styrts in till olika utvecklingsmönster på väg mot människan. Denna speciella stamgroda representerade vårt tredje urval, sedan de två tidigare livsformerna hade gått under trots alla våra bemödanden att bevara dem.

Även om Andon och Fonta hade gått förlorade innan de hade fått efterkommande skulle detta visserligen ha fördröjt människans evolution men inte förhindrat den. Efter det att Andon och Fonta hade framträtt och innan de mutationsframbringande människopotentialerna i djurlivet uttömdes utvecklades inte mindre än sju tusen gynnsamma stamformer som kunde ha nått upp till någon form av människoartad utveckling. Många av de bättre bland dessa stamformer sammansmälte senare med olika grenar av det expanderande människosläktet.

Långt innan den Materiella Sonen och Dottern, de biologiska förbättrarna, anländer till en planet har människopotentialerna bland de evolverande djurarterna uttömts. Detta djurlivets biologiska tillstånd framgår för Livsbärarna av fenomenet med den tredje fasen av de biträdande andarnas mobilisering, vilken automatiskt inträffar samtidigt med upphörandet av förmågan hos allt djurliv att ge upphov till mutationspotentialer hos förmänskliga individer.

Människosläktet på Urantia måste lösa sina problem beträffande de dödligas utveckling utgående från det människomaterial som finns — under all framtid utvecklas inga flera raser från källor före människan. Detta faktum utesluter inte möjligheten att uppnå betydligt högre nivåer av mänsklig utveckling genom att intelligenta vara på de evolutionära potentialer som fortfarande finns i de dödligas släkten. Det som vi Livsbärare gör för att främja och bevara livsformerna innan den mänskliga viljan framträder måste människan göra efter denna händelse och sedan vi har dragit oss tillbaka från aktivt deltagande i evolutionen. Allmänt taget är människans evolutionära bestämmelse i hennes egna händer, och vetenskaplig insikt måste förr eller senare träda i stället för den slumpvisa verkan av det okontrollerade naturliga urvalet och den chansartade fortlevnaden.

I en diskussion om främjandet av evolutionen är det kanske på sin plats att påpeka att i framtiden, i den långa tid som ligger framöver, när ni en gång kan tänkas vara knutna till en kår av Livsbärare, då kommer ni att ha möjligheter i överflöd att komma med förslag och att göra alla tänkbara förbättringar i de planer och förfaranden som gäller skötseln och överflyttningen av livet. Var tålmodiga! Om ni har goda idéer, om ert sinne är fullt av bättre metoder att administrera någon del av universumets områden kommer ni förvisso att få en möjlighet att under kommande tidsåldrar framföra dem för era medarbetare och administrativa följelagare.

4. URANTIAÄVENTYRET

Förbise inte det faktum att Urantia anvisades oss som en värld för livsexperiment. På denna planet gjorde vi vårt sextionde försök att modifiera och om möjligt förbättra sataniatillämpningen av Nebadons livsmönster,

juncture. At that very moment we were observing and fostering no less than one thousand different and remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the two prior life strains having perished in spite of all our efforts toward their conservation.

65:3.4 (734.1) Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

65:3.5 (734.2) Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

65:3.6 (734.3) Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

65:3.7 (734.4) And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. THE URANTIA ADVENTURE

65:4.1 (734.5) Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify and, if possible, improve the Satania adaptation of the Nebadon life

och det är påvisbart att vi åstadkom talrika gynnsamma modifikationer i de gängse livsmönstren. Närmare bestämt utarbetade och demonstrerade vi tillfredsställande på Urantia inte mindre än tjugioåtta inslag av livsmodifikation som under all framtid kommer att vara till nytta för hela Nebadon.

Etablerandet av liv är emellertid inte någonsin i någon värld experimentellt i den mening att man skulle försöka sig på någonting oprövat och okänt. Evolverandet av liv är ett förfarande som ständigt går framåt, differentieras och varieras, men det är aldrig planlöst, okontrollerat eller helt experimentellt i den mening att det vore slumpmässigt.

Många drag i människans liv erbjuder rikligt med bevis för att den dödliga existensen planerades förnuftsmässigt, att den organiska evolutionen inte endast är en kosmisk slump. När en levande cell skadas har den förmågan att frambringa vissa kemiska substanser som förmår stimulera och aktivera de närliggande friska cellerna så att dessa omedelbart börjar avsöndra vissa substanser som underlättar de processer som får såret att läkas; och samtidigt börjar dessa normala och oskadade celler föröka sig — de börjar i själva verket arbeta med att skapa nya celler för att ersätta varje granncell som eventuellt har gått förlorad vid olyckan.

Denna kemiska verkan och motverkan, som det rör sig om när sår läks och celler förökar sig, är uttryck för en formel som har utvalts av Livsbärarna och som innehåller över hundra tusen faser och inslag av möjliga kemiska reaktioner och biologiska återverkningar. Mer än en halv miljon specifika experiment utfördes av Livsbärarna i deras laboratorier innan de slutligen valde denna formel för livsexperimentet på Urantia.

När vetenskapsmännen på Urantia vet mera om dessa läkande kemikalier blir de effektivare i att behandla olika skador, och indirekt får de mera kunskap om hur vissa allvarliga sjukdomar fås under kontroll.

Efter det att livet etablerades på Urantia har Livsbärarna förbättrat detta läkningsförfarande, i samband med att det har introducerats i en annan värld i Satania, såtillvida att det erbjuder mera lindring av smärtan och utövar bättre kontroll över de normala granncellernas förmåga att föröka sig.

Det fanns många unika inslag i livsexperimentet på Urantia, men de två mest uppseendeväckande händelserna var den andoniska rasens framträdande innan de sex färgade raserna hade utvecklats och det senare samtidiga framträdandet av sangikmutationerna inom en enda familj. Urantia är den första värld i Satania där de sex färgade raserna uppkom i samma människofamilj. Normalt uppkommer de i form av diversifierade arvslinjer från självständiga mutationer inom djurformerna före människan, och vanligen uppträder de på jorden en åt gången i följd under långa tidsperioder, börjande med den röda människan och vidare ned längs färgskalan till den indigofärgade.

En annan uppseendeväckande avvikelse från det vanliga förfarandet var Planetprinsens sena ankomst. Som regel framträder prinsen på en planet ungefär vid den tid då viljan har utvecklats; och om en sådan plan hade följts kunde Caligastia ha kommit till Urantia rentav under Andons och Fontas livstid i stället för nästan fem hundra tusen år senare, samtidigt med de sex

designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65:4.2 (735.1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65:4.3 (735.2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65:4.4 (735.3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

65:4.5 (735.4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

65:4.6 (735.5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

65:4.7 (735.6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

65:4.8 (735.7) Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonta instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the

sangikrasernas framträdande.

I en vanlig bebodd värld skulle en Planetprins ha blivit förordnad på anhållan av Livsbärarna, då Andon och Fonta framträdde eller någon tid därefter. Men då Urantia hade blivit bestämd till en planet för livsmodifikation var det på förhand överenskommet att Melkisedek-observatörer, tolv till antalet, skulle sändas som rådgivare till Livsbärarna och som övervakare av planeten tills Planetprinsen senare anlände. Dessa Melkisedekar kom vid den tid då Andon och Fonta fattade de beslut som gjorde det möjligt för Tankeriktare att ta sin boning i deras dödliga sinnen.

På Urantia ledde Livsbärarnas strävan att förbättra livsmönstren i Satania nödvändigtvis till uppkomsten av många till synes onödiga former av övergångsliv. Men de fördelar som redan har uppnåtts är tillräckliga för att rättfärdiga modifieringarna av livets standardmönster på Urantia.

Det var vår avsikt att få viljan att framträda tidigt i det evolutionära livet på Urantia, och vi lyckades. Vanligen uppkommer viljan inte förrän de färgade raserna redan länge har existerat, och den framträder vanligen först bland de högrestående typerna av den röda människan. Er värld är den enda planeten i Satania där vilja av mänskotyp har framträtt i en ras före de färgade raserna.

I vår strävan att åstadkomma den kombination och association av arvsfaktorer som slutligen gav upphov till däggdjursföregångarna till människosläktet, möttes vi av nödvändigheten att tillåta ett förverkligande av hundrade och tusende andra och jämförelsevis onödiga kombinationer och associationer av arvsfaktorer. Många av dessa till synes egendomliga biprodukter av våra strävanden kommer säkert att fästa er uppmärksamhet när ni gräver er bakåt i planetens förgångna, och jag kan mycket väl förstå hur förbryllande en del av dessa ting måste te sig för er begränsade människosyn.

5. LIVSEVLUTIONENS SKIFTANDE ÖDEN

Det var en källa till besvikelse för Livsbärarna att våra speciella strävanden att modifiera det intelligenta livet på Urantia blev så handikappade av tragiska förvrängningar utanför vår kontroll: Caligastias förräderi och Adams misslyckande.

Under hela detta biologiska äventyr kom sig emellertid vår största besvikelse av vissa primitiva växtformers tillbakagång före klorofyllstadiet till de parasiterande bakteriernas nivå i så omfattande och oväntad utsträckning. Denna tilldragelse i växtlivets evolution gav upphov till många bedrövliga sjukdomar hos de högre däggdjuren, i synnerhet hos det mera sårbara människosläktet. När vi ställdes inför denna förbryllande situation underskattade vi i viss mån de svårigheter som det medförde, då vi visste att det senare tillskottet av Adams livsplasma till den grad skulle stärka motståndskraften hos den sålunda uppkommande blandade rasen, att den praktiskt taget skulle bli immun mot alla sjukdomar förorsakade av organismer av växttyp. Våra förhoppningar var dock dömda till besvikelse som följd av oturen med Adams misslyckande.

Universernas universum, inklusive denna lilla värld

appearance of the six Sangik races.

65:4.9 (735.8) On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonta. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonta made the decisions which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

65:4.10 (736.1) On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

65:4.11 (736.2) It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

65:4.12 (736.3) But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

65:5.1 (736.4) It was a source of regret to the Life Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

65:5.2 (736.5) But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals, particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasma would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

65:5.3 (736.6) The universe of universes, including this

kallad Urantia, förvaltas inte bara för att vi skall vara nöjda eller endast för att fylla det som passar oss, än mindre för att uppfylla våra nyckfulla önskemål eller tillfredsställa vår nyfikenhet. De visa och allsmäktiga varelser som ansvarar för universums skötsel vet otvivelaktigt exakt vad de gör; och därför klär det Livsbärarna och anstår det de dödligs sinne att engagera sig i tålmodig tjänst för och helhjärtad samverkan med visdomens regel, maktens styre och framåtskridandets gång.

Det finns naturligtvis vissa belöningar för vederbördarna, såsom Mikael's utgivning på Urantia. Men oberoende av alla sådana överväganden uttrycker de senare tidernas himmelska övervakare av denna planet fullt förtroende för människosläktets slutliga evolutionära seger och det slutgiltiga berättigandet av våra ursprungliga planer och livsmönster.

6. FÖRFARANDE VID LIVETS EVOLUTION

Det är omöjligt att samtidigt noggrant bestämma det exakta läget och hastigheten för ett objekt i rörelse; vid varje försök att mäta någondera förändras oundvikligen den andra. Samma slag av paradox möter den dödliga människan när hon gör en kemisk analys av protoplasman. Kemisten kan belysa den döda protoplasman's kemi, men han kan inte urskilja vare sig den fysiska organisationen eller den dynamiska funktionen hos levande protoplasma. Vetenskapsmannen kommer allt närmare hemligheterna med livet, men aldrig kommer han att finna dem, av den enkla orsaken att han måste döda protoplasman för att analysera den. Död protoplasma väger lika mycket som levande protoplasma, men är inte detsamma.

Det finns en inbyggd förmåga till anpassning i alla levande ting och varelser. I varje levande växt- eller djurcell, i varje levande organism — materiell eller andlig — finns en omätlig längtan efter att uppnå allt större fulländning när det gäller anpassning till omgivningen, bearbetning av organismen och vidgande av livsförverkligandet. Dessa oupphörliga strävanden hos alla levande ting visar klart att det inom dem finns en medfödd strävan efter fulländning.

Det viktigaste steget i växternas evolution var att växterna utvecklade förmågan att alstra klorofyll, och det näst största framsteget var sporens utveckling till det komplexa fröet. Sporen är mycket effektiv för att ombesörja förökningen, men den saknar de potentialer för variation och mångsidighet som finns inbyggda i fröet.

En av de nyttigaste och mest invecklade tilldragelserna i evolutionen av de högre typerna av djur var utvecklingen av förmågan hos järnet i blodmolekylers celler att fungera i den dubbla rollen som bärare av syre och avlägsnare av koldioxid. Detta uppträdande hos de röda blodkropparna illustrerar hur evolverande organismer kan anpassa sina funktioner till variationer eller förändringar i omgivningen. De högre djuren, inklusive människan, syrsätter sina vävnader med hjälp av järnet i de röda blodkropparna som transporterar syre till de levande cellerna och lika effektivt avlägsnar koldioxiden. Andra metaller kan emellertid fås att tjäna samma ändamål. Bläckfisken

small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

^{65:5.4 (736.7)} There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

^{65:6.1 (737.1)} It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

^{65:6.2 (737.2)} There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

^{65:6.3 (737.3)} The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

^{65:6.4 (737.4)} One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this

använder koppar för denna funktion och sjötungan använder vanadium.

Det faktum att sådana biologiska anpassningar fortfarande sker framgår av evolutionen av de högre däggdjurens tanduppsättning på Urantia; människans avlägsna förfäder hade trettiosex tänder, och sedan började en anpassningsprocess till trettiotvå hos den första människan och hennes nära släktingar. Nu är människosläktet långsamt på väg mot tjugoåtta tänder. Evolutionsprocessen är fortfarande aktivt och med strävan till anpassning på gång på denna planet.

Många levande organismers till synes gåtfulla anpassningar är rent kemiska, helt fysikaliska. I varje ögonblick existerar i varje människas blodomlopp möjligheten till mer än 15.000.000 kemiska reaktioner mellan de hormoner som avsköts av ett dussin inresekreteriska körtlar.

De lägre formerna av växtliv reagerar fullständigt för den fysiska, kemiska och elektriska omgivningen. När man går uppåt längs livets steg träder de sju biträdande sinnesandarna den ena efter den andra i funktion med sin sinnesomvårdnad, och sinnet blir allt mera anpassande, skapande, koordinerande och dominerande. Djurens förmåga att anpassa sig till att leva i luften, i vattnet och på land är inte en övernaturlig gåva, men det är en överfysisk anpassning.

Fysiken och kemin kan inte ensamma förklara hur en människovarelse utvecklades från den urtida protoplasman i de första haven. Förmågan att lära sig, minnet och en särskiljande reaktion på omgivningen, är en egenskap hos sinnet. Fysikens lagar reagerar inte för övning; de är oåterkalleliga och oföränderliga. De kemiska reaktionerna förändras inte av undervisning; de är ensartade och pålitliga. Bortsett från närvaron av det Okvalificerade Absolutet är elektriska och kemiska reaktioner förutsägbara. Sinnet kan emellertid tillgodogöra sig erfarenhet, det kan lära sig av reaktiva beteendemönster som följer av upprepade retningar.

Organismer på det förintelligenta stadiet reagerar för retningar från omgivningen, men de organismer som reagerar för sinnesomvårdnad kan anpassa och bearbeta själva omgivningen.

Den fysiska hjärnan med dess associerade nervsystem har en inneboende förmåga att reagera för sinnesomvårdnad, alldeles så som det sinne som utvecklar sig hos en personlighet har en viss inneboende förmåga till andemottaglighet och därför innehåller potentialerna för andliga framsteg och resultat. Den intellektuella, sociala, moraliska och andliga evolutionen är beroende av sinnesomvårdnaden som de sju biträdande andarna och deras överfysiska medarbetare utövar.

7. EVOLUTIONÄRA SINNESNIVÅER

De sju biträdande sinnesandarna är mångsidiga sinnesomvårdare för de lägre intelligenta existenserna i ett lokaluniversum. Omvårdnaden av denna sinnesklass sker från lokaluniversumets högkvarter eller från någon därmed länkad värld, men det förekommer en inflytelserik påverkan av det lägre sinnets funktion från systemhuvudstäderna.

function, and the sea squirt utilizes vanadium.

^{65.6.5 (737.5)} The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptatively in progress on this planet.

^{65.6.6 (737.6)} But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

^{65.6.7 (737.7)} The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical adjustment.

^{65.6.8 (738.1)} Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

^{65.6.9 (738.2)} Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

^{65.6.10 (738.3)} The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

^{65.7.1 (738.4)} The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from the system capitals.

I en evolutionär värld är mycket, väldigt mycket, beroende av dessa sju sinneshjälpares arbete. De är sinnesomvårdare; de har inget att göra med den fysiska evolutionen vilken är Livsbärarnas område. Den fulländade integreringen av dessa andegåvor med det föreskrivna och naturliga förfarandet enligt Livsbärarnas progressiva och inbyggda ordning, är emellertid orsaken till de dödligas oförmåga att i sinnesfenomenen upptäcka någonting annat än naturens hand och resultatet av naturliga processer, fastän ni ibland är något förbryllade då det gäller att förklara allt det som är förenat med sinnets naturliga reaktioner i dess förbindelse med materia. Om Urantia fungerade mera i enlighet med de ursprungliga planerna skulle ni observera ännu mindre sådant som skulle dra er uppmärksamhet till sinnesfenomenet.

De sju biträdande andarna påminner mera om strömkretsar än om entiteter, och i normala världar är de inkopplade tillsammans med andra biträdande verksamhetsformer över hela lokaluniversumet. På planeter för livsexperiment är de emellertid relativt isolerade. På grund av livsmönstrens unika natur upplevde de lägre sinneshjälparna på Urantia mycket större svårigheter att få kontakt med de evolutionära organismerna än vad som hade varit fallet vid en mera standardiserad typ av liv.

Vidare är de sju biträdande sinnesandarna i en genomsnittlig evolutionär värld mycket bättre synkroniserade med de avancerande stadierna i djurens utveckling än de var på Urantia. Med undantag av ett enda fall upplevde sinneshjälparna på Urantia den största svårighet som de någonsin hade haft i sin verksamhet i hela Nebadons universum, när det gällde att få kontakt med organismernas evolverande sinne. I denna värld uppkom många gränsfall — virriga kombinationer av mekaniska icke-lärbara typer och icke-mekaniska lärbara typer av reaktion hos organismerna.

De sju biträdande sinnesandarna tar inte kontakt med de rent mekaniska klasserna av organismer som reagerar för omgivningen. Sådana förintelligenta reaktioner hos levande organismer hör enbart till styrkecentrens, till de fysiska övervakarnas och deras medarbetares ergidomäner.

Uppkomsten av potentialen för förmågan att lära sig av erfarenhet anger att sinnesandarna har påbörjat sin verksamhet, och de fungerar från de lägsta sinnena i primitiva och osynliga existenser upp till de högsta typerna på människans evolutionära skala. De är källan till och mönstret för sinnets annars mer eller mindre gåtfulla beteende och till sinnets ofullständigt förstådda snabba reaktioner för den materiella omgivningen. Längre måste dessa trogna och alltid tillförlitliga påverkare fortsätta sin förberedande omvårdnad innan det animala sinnet når upp till människonivåerna för andemottaglighet.

Sinneshjälparna fungerar som enda inflytelser i evolutionen av det erfande sinnet upp till nivån för den sjätte fasen, dyrkans ande. Vid denna nivå inträffar en oundgänglig överlappning av omvårdnaden — det högre sträcker sig ned för koordinering med det lägre i förväntan på en senare uppnåelse av avancerade utvecklingsnivåer. Ytterligare en annan andeomvårdnad åtföljer verkan av det sjunde och sista sinnesbiträdet, visdomens ande. Under all omvårdnad från andevärlden

65:7.2 (738.5) On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

65:7.3 (738.6) The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

65:7.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

65:7.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

65:7.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to *learn* from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

65:7.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the

upplever individen aldrig abrupta övergångar i andesamarbetet; alltid är dessa förändringar gradvisa och ömsesidiga.

Alltid bör man göra skillnad mellan de fysiska (elektrokemiska) områdena och den mentala reaktionen på retningar från omgivningen, och dessa måste alla i sin tur igenkännas som fenomen åtskilda från andliga aktiviteter. Den fysiska, den mentala och den andliga gravitationens områden är klart avgränsade riken inom den kosmiska verkligheten, trots den intima växelverkan mellan dem.

8. EVOLUTIONEN I TID OCH RYMD

Tid och rymd är ouplösligt förenade; det finns en inboende relation mellan dem. Dröjsmål i tiden är oundvikliga vid vissa förhållanden i rymden.

Om det förorsakar huvudbry att så mycket tid används för att åstadkomma de evolutionära förändringarna i livsutvecklingen, vill jag säga att vi inte kan få livsprocesserna att utvecklas snabbare än vad de fysiska omvandlingarna på en planet tillåter. Vi måste vänta på den naturliga fysiska utvecklingen av en planet; vi har absolut ingen kontroll över den geologiska evolutionen. Om de fysiska förhållandena tillät det, kunde vi arrangera livets evolution från början till slut inom avsevärt mindre än en miljon år. Men vi hör alla till de Suprema Paradishärskaernas jurisdiktion, och tiden existerar inte i Paradiset.

Individens måttstock för att mäta tiden är längden av hans liv. Alla skapade varelser är sålunda tidsbetingade, och därför anser de evolutionen vara en långt utdragen process. För dem av oss vilkas livslängd inte begränsas av en tidsbunden existens förefaller evolutionen inte att vara en sådan utdragen process. I Paradiset där tiden inte existerar är allt detta närvarande i Infinitetens sinne och Evighetens gärningar.

Så som sinnesevolutionen är beroende av, och förenas av, den långsamma utvecklingen av de fysiska förhållandena, så är andligt framåtskridande beroende av mental expansion och förenas ofelbart av intellektuell efterblivenhet. Men detta betyder inte att den andliga evolutionen är beroende av utbildning, kultur eller visdom. Själen kan utvecklas oberoende av mental kultur men inte i avsaknad av mental kapacitet och längtan — valet av överlevnad och beslutet att nå en allt större fulländning — att göra det som är Faderns vilja i himlen. Även fast överlevnaden inte är beroende av innehavet av kunskap och visdom, är framåtskridandet förvisso det.

I de kosmiska evolutionära laboratorierna dominerar sinnet alltid över materien, och anden är alltid korrelerad med sinnet. Avsaknad av synkronisering och koordinering mellan dessa olika förmögenheter kan orsaka dröjsmål, men om individen verkligen känner Gud, önskar finna honom och bli lik honom, då är överlevnaden säkrad trots tidens hinder. Det fysiska tillståndet kan vara ett handikapp för sinnet, och mental förvändhet kan försena andlig uppnåelse, men inget av dessa hinder kan övervinna det viljeval som någon gör av hela sin själ.

När de fysiska omständigheterna är mogna kan det

ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and reciprocal.

^{65:7.8 (739.4)} Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate interrelations.

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

^{65:8.1 (739.5)} Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

^{65:8.2 (739.6)} If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

^{65:8.3 (739.7)} The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

^{65:8.4 (739.8)} As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

^{65:8.5 (740.1)} In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

^{65:8.6 (740.2)} When physical conditions are ripe, *sudden*

ske en plötslig mental utveckling; när sinnestillståndet är gynnsamt kan det inträffa plötsliga andliga omvandlingar; när andliga värden erhåller riktigt erkännande och uppskattning, då blir kosmiska betydelser urskiljbara, och allt mera löses personligheten från olägenheterna i tiden och befrias den från begränsningarna i rymden.

[Avfattat under beskydd av en av Nebadons Livsbärare bosatt på Urantia.]

mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

^{65:8.7 (740.3)} [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Kapitel 66. Urantias Planetprins

⇐ 065

Urantiaboken

067 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 66
URANTIAS PLANETPRINS

Sektioner

- Introduktion
- 1. Prins Caligastia
 - 2. Prinsens stab
 - 3. Dalamatia — Prinsens stad
 - 4. De ett hundras första tider
 - 5. De hundras organisation
 - 6. Prinsens välde
 - 7. Livet i Dalamatia
 - 8. Caligastias missöden

PAPER 66
THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

- Introduction
- 1. Prince Caligastia
 - 2. The Prince's Staff
 - 3. Dalamatia — The City of the Prince
 - 4. Early Days of the One Hundred
 - 5. Organization of the One Hundred
 - 6. The Prince's Reign
 - 7. Life in Dalamatia
 - 8. Misfortunes of Caligastia

Introduktion

EN LANONANDEKSONS ankomst till en genomsnittlig värld anger att viljan, förmågan att välja vägen till evig överlevnad, har utvecklats i den primitiva människans sinne. Men till Urantia anlände Planetprinsen nästan en halv miljon år efter det att människans vilja hade uppstått.

För ungefär fem hundra tusen år sedan och samtidigt med de sex färgade sangikrasernas framträdande anlände Planetprinsen Caligastia till Urantia. Det fanns nästan en halv miljard primitiva människor på jorden vid tiden för Prinsens ankomst, och de var väl utbredda över Europa, Asien och Afrika. Prinsens högkvarter, som etablerades i Mesopotamien, låg ungefär i mitten av världens bosättning.

1. PRINS CALIGASTIA

Caligastia var en Lanonandekson, nummer 9.344 av andra gradens klass. Han hade erfarenhet av lokaluniversumets administrativa angelägenheter i allmänhet och, under senare tidsåldrar, av skötseln av lokalsystemet Satania i synnerhet.

Före Lucifers regeringstid i Satania hade Caligastia varit knuten till Livsbärarnas rådgivande församling i Jerusem. Lucifer befordrade Caligastia till en plats i sin personliga stab, var han acceptabelt utförde fem successiva heders- och förtroendeuppdrag.

INTRODUCTION

^{66:0.1 (741.1)} THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

^{66:0.2 (741.2)} About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. PRINCE CALIGASTIA

^{66:1.1 (741.3)} Caligastia was a Lanonandek Son, number 9,344 of the secondary order. He was experienced in the administration of the affairs of the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

^{66:1.2 (741.4)} Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor

Caligastia sökte mycket tidigt ett förordnande som Planetprins, men när hans anhållan kom upp för godkännande i konstellationsråden blev den upprepade gånger utan Konstellationsfädernas samtycke. Caligastia föreföll att ha en speciell önskan att bli sänd som planethärsare till en decimal- eller livsmodifikationsplanet. Hans anhållan hade flera gånger blivit avslagen innan han slutligen förordnades till Urantia.

Caligastia for iväg från Jerusem till sitt förtroendeuppdrag som världshärsare utrustad med avundsvärda meriter av lojalitet och hängivelse för välfärden i universumet för sin födelse och hemvist, trots att en viss rastlöshet var kännetecknande för honom i förening med en tendens att ogilla den gängse ordningen för vissa mindre ärenden.

Jag var närvarande i Jerusem när den lysande Caligastia avreste från systemhuvudstaden. Ingen av planeternas prinsar började någonsin sitt livsskede som världshärsare med en rikare förberedande erfarenhet eller med bättre utsikter för framtiden än Caligastia denna betydelsefulla dag för en halv miljon år sedan. En sak är säker: När jag utförde mitt uppdrag att införa berättelsen om denna händelse i lokaluniversumets informationsutsändning hade jag inte för ett enda ögonblick ens den minsta aning om att denne noble Lanonandek så snart skulle svika sitt heliga förtroende som vårdare av planeten och så förfärligt befläcka det goda namnet för hans ädla klass av universumsöner. Jag ansåg verkligen att Urantia hörde till de fem eller sex mest lyckosamma planeterna i hela Satania, emedan den skulle få ett så erfaret, lysande och egenartat sinne i ledningen för världens angelägenheter. Jag förstod inte då att Caligastia höll på att lömskt förälska sig i sig själv; jag förstod inte då så klart den försåtlighet som ligger i personlighetens stolthet.

2. PRINSENS STAB

Urantias Planetprins sändes inte ensam ut på sitt uppdrag utan åtföljdes av den vanliga kåren av assistenter och administrativa medhjälpare.

Ledare för denna grupp var Daligastia, medarbetare och assistent till Planetprinsen. Daligastia var också en andra gradens Lanonandekson, nummer 319.407 av den klassen. Han hade ställningen som assistent då han förordnades till Caligastias medarbetare.

Till den planetariska staben hörde ett stort antal änglamedhjälpare och en stor skara andra himmelska varelser som hade förordnats att främja människorasernas intressen och gynna deras välgång. Men från er synpunkt sett var den allra intressantaste gruppen de kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab — ibland kallade Caligastias ett hundra.

Dessa ett hundra ånyo materialiserade medlemmar av Prinsens stab utvaldes av Caligastia bland över 785.000 uppstigna medborgare i Jerusem vilka anmälde sig som frivilliga för att delta i äventyret på Urantia. Alla de utvalda ett hundra var från olika planeter, och ingen av dem var från Urantia.

and trust.

66:1.3 (741.5) Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

66:1.5 (741.7) I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. THE PRINCE'S STAFF

66:2.1 (742.1) The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

66:2.2 (742.2) At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the Planetary Prince. Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

66:2.3 (742.3) The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred*.

66:2.4 (742.4) These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a different planet, and none of them were from Urantia.

Dessa frivilliga från Jerusem hämtades med serafransport direkt från systemhuvudstaden till Urantia, och efter ankomsten hölls de serafomslutna tills de kunde försees med personlighetsgestalt av tvåfaldig natur för speciell planetarisk tjänst, en materiell kropp av kött och blod men också anpassad till systemets livsströmmar.

Någon tid före ankomsten av dessa Jerusems ett hundra medborgare anhöll de två på Urantia bosatta övervakande Livsbärarna, som tidigare hade utarbetat sina planer, om tillstånd från Jerusem och Edentia att överföra livsplasma från ett hundra utvalda återstående efterkommande till Andons och Fontas släktlinje till de materiella kroppar som skulle projiceras för de kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab. Anhållan beviljades i Jerusem och godkändes i Edentia.

Sålunda utvalde Livsbärarna bland Andons och Fontas efterkommande femtio män och femtio kvinnor som representerade de bästa fortlevande arvsanlagen från denna unika ras. Med ett eller två undantag var dessa andoniter som bidrog till rasens förbättring främlingar för varandra. Från vitt skilda platser samlades de med samordnade Tankeriktarnas styrning och serafernas ledning just utanför Prinsens planetariska högkvarter. Här omhändertogs dessa ett hundra människovarelser av en mycket skicklig kommission av frivilliga från Avalon. Kommissionen ledde den materiella uttagningen av en del av livsplasman som dessa efterkommande till Andon hade. Detta levande material överfördes sedan till de materiella kroppar som hade konstruerats för att användas av de ett hundra jerusemiska medlemmarna av Prinsens stab. Under tiden hölls systemhuvudstadens nyligen anlända medborgare kvar i sömnen efter serafransporten.

Dessa händelser gav, tillsammans med det materiella skapandet av de speciella kropparna för Caligastias ett hundra, upphov till talrika legender av vilka många senare sammanblandades med de senare sägnerna om den planetariska installationen av Adam och Eva.

Hela återpersonaliseringsprocessen, från den tid då serafransporterna anlände med de ett hundra frivilliga från Jerusem tills dessa frivilliga vaknade till medvetande som trefaldiga varelser i denna värld, tog exakt tio dagar.

3. DALAMATIA — PRINSENS STAD

Planetprinsens högkvarter var beläget i trakten av den dåtida Persiska viken, i det område som motsvarar det senare Mesopotamien.

Klimatet och landskapet i Mesopotamien var dåförtiden på allt sätt gynnsamt för de projekt som Prinsens personal och deras medhjälpare ägnade sig åt, och skiljde sig mycket från de förhållanden som någon gång senare har varit rådande där. Det var nödvändigt med ett sådant gynnsamt klimat som en del av den naturliga omgivningen avsedd att locka primitiva urantiabor till några första framsteg på kulturens och civilisationens område. Den främsta uppgiften under dessa tider var att omdana människan från jägare till boskapsherde, med hopp om att hon senare skulle

66:2.5 (742.5) These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

66:2.6 (742.6) Sometime before the arrival of these one hundred Jerusem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasm of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

66:2.7 (742.7) Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled from widely separated places by co-ordinated Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasm of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the system capital were held in the sleep of seraphic transport.

66:2.8 (742.8) These transactions, together with the literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

66:2.9 (743.1) The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

66:3.1 (743.2) The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

66:3.2 (743.3) The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

utvecklas till en fredsälskande jordbrukare med kärlek till hemmet.

Planetprinsens högkvarter på Urantia var typiskt för sådana stationer på unga sfärer under utveckling. Kärnan i Prinsens bosättningsområde var en enkel men vacker stad, omgiven av en tolv meter hög mur. Detta världscentrum för kultur fick till Daligastias ära namnet Dalamatia.

Staden var indelad i tio stadsdelar, med högkvartersgårdarna för de kroppsliga stabsmedlemmarnas tio råd belägna i mitten av varje stadsdel. I stadens centrum fanns den osedde Faderns tempel. Prinsens och hans medhjälparens administrativa högkvarter var ordnat i tolv kammare grupperade omedelbart kring själva templet

Byggnaderna i Dalamatia var alla en våning höga, utom rådshögkvarteren som var i två våningar och det centralt belägna templet för allas Fader som var litet men tre våningar högt.

Staden representerade det bästa som fanns vid dessa tidiga tider vad beträffar byggnadsmaterial — tegel. Sten eller trä användes inte nämnvärt. Husbyggandet och byarkitekturen bland de omgivande folken förbättrades avsevärt av exemplet från Dalamatia.

Nära Prinsens högkvarter bodde människor av alla färger och alla skikt. Och det var från dessa närbelägna stammar som de första eleverna rekryterades till Prinsens skolor. Fastän dessa första skolor i Dalamatia var mycket enkla erbjöd de allt som kunde göras för denna primitiva tidsålders män och kvinnor.

Prinsens kroppsliga stabsmedlemmar samlade fortgående kring sig de högrestående individerna från de omgivande stammarna, och efter att ha tränat och inspirerat dessa elever sände de dem tillbaka till deras respektive folk som lärare och ledare.

4. DE ETT HUNDRAS FÖRSTA TIDER

Ankomsten av Prinsens stab hade en djupgående inverkan. Fastän det tog nästan tusen år för nyheten att spridas över hela världen, blev stammarna nära högkvarteret i Mesopotamien oerhört påverkade av Urantias ett hundra nya invånares undervisning och uppförande. Och mycket av er senare mytologi växte fram ur de vanställda sägnerna från dessa första dagar, då dessa medlemmar av Prinsens stab återpersonaliserades som supermänniskor på Urantia.

Det allvarliga hindret för det goda inflytandet från sådana utomplanetariska lärare är de dödligas tendens att hålla dem för gudar, men bortsett från förfarandet vid deras framträdande på jorden anlätade Caligastias ett hundra — femtio män och femtio kvinnor — inte övernaturliga metoder eller övermänskliga manipulationer.

De kroppsliga stabsmedlemmarna var ändå lika fullt övermänniskor. De började sitt uppdrag på Urantia som speciella trefaldiga varelser:

1. De var kroppsliga och relativt människolika, ty de

66:3.3 (743.4) The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

66:3.4 (743.5) The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

66:3.5 (743.6) The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

66:3.6 (743.7) The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building and village architecture among the surrounding peoples were greatly improved by the Dalamatian example.

66:3.7 (743.8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:3.8 (743.9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:4.1 (743.10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:4.2 (744.1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

66:4.3 (744.2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

- 66:4.4 (744.3) 1. They were corporeal and relatively human,

var bärare av verklig livsplasma från en av människoraserna, Urantias andoniska livsplasma.

Dessa ett hundra medlemmar av Prinsens stab var jämnt fördelade enligt kön och enligt sin tidigare ställning som dödliga. Varje person i denna grupp hade förmågan att bli medförälder till en fysisk varelse av någon ny klass, men de hade noggrant instruerats att ty sig till föräldraskap endast under vissa förhållanden. Det är brukligt att Planetprinsens kroppsliga stabsmedlemmar avlar sina efterföljande någon tid innan de drar sig tillbaka från den speciella planetariska tjänsten. Vanligen sker detta vid den tid då de Planetariska Adam och Eva anländer eller kort därefter.

Dessa speciella varelser hade därför föga eller ingen uppfattning om vilken typ av materiell varelse som skulle bli resultatet av deras sexuella förening. De fick inte heller någonsin veta det; innan tiden var inne för ett sådant steg i det arbete som de utförde i världen omstörtades hela regimen av uppror, och de som senare fungerade i föräldrarollen hade blivit isolerade från systemets livsströmmar.

Till hudfärg och språk följde dessa materialiserade medlemmar av Caligastias stab den andoniska rasen. De intog föda så som de dödliga i världen, med en skillnad: de återskapade kropparna hos denna grupp nöjde sig helt med en köttfri diet. Detta var ett av de överväganden som bestämde deras boplatz till en varm trakt, rik på frukter och nötter. Bruket att livnära sig på en köttfri diet daterar sig från tiderna för Caligastias ett hundra, ty denna sed spred sig när och fjärran och påverkade matvanorna hos många omgivande stammar, grupper som hade sitt ursprung i de en gång uteslutande köttätande evolutionära raserna.

2. De ett hundra var materiella men övermänniskliga varelser som på Urantia hade återskapats som unika män och kvinnor av en hög och speciell klass.

Fastän medlemmarna av denna grupp hade provisoriskt medborgarskap i Jerusem hade de ännu inte fusionerat med sin Tankeriktare; och när de anmälde sig som frivilliga och accepterades till planetarisk tjänst i förbindelse med de nedstigande klassernas Söner, avskiljdes deras Riktare. Men dessa jerusembor var övermänniskliga varelser — de hade själar som hade vuxit till sig som uppstigna. Under de dödligas liv i köttet är själen i fosterstadiet; den föds (uppstår) i morontialivet och växer till sig under följden av morontiavärldar. Själar hos Caligastias ett hundra hade sålunda, genom de progressiva erfarenheterna i de sju mansonivärldarna, expanderat till en status av medborgarskap i Jerusem.

I överensstämmelse med sina instruktioner inlät sig stabens medlemmar inte i sexuell reproduktion, men de undersökte omsorgsfullt sin personliga uppbyggnad och utforskade noggrant varje tänkbar fas av intellektuell (sinnes-) och morontie (själs-) förbindelse. Det var under det trettiofjärde året av deras vistelse i Dalamatia, långt innan muren var fullbordad, som nummer två och nummer sju i Dans grupp av en tillfällighet upptäckte ett fenomen i anslutning till förbindelsen (förmodligen icke-sexuell och icke-materiell) av deras morontia-jag med varandra; och resultatet av detta äventyr visade sig vara den första av mellanvarelserna av första graden. Denna nya varelse var fullt synlig för medlemmarna av den planetariska staben och för deras himmelska

for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:4.5 (744.4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and Eve.

66:4.6 (744.5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know; before the time for such a step in the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

66:4.7 (744.6) In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andonic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

66:4.8 (744.7) 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

66:4.9 (744.8) This group, while enjoying provisional citizenship on Jerusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of sonship, their Adjusters were detached. But these Jerusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Jerusem.

66:4.10 (744.9) In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and women of

medarbetare men osynlig för männen och kvinnorna från de olika människostammarna. Med bemyndigande av Planetprinsen inledde hela den kroppsliga staben åstadkommandet av liknande varelser, och alla lyckades då de följde instruktionerna från pionjärparet i Dans grupp. Sålunda gav Prinsens stab till slut tillvaro åt hela den ursprungliga kåren om 50.000 första gradens mellanvarelser.

Dessa varelser av mellantyp var till stor nytta för skötsel av ärendena vid världens högkvarter. De var osynliga för människorna, men de primitiva besökarna i Dalamatia undervisades om dessa osedda halvandar, som sedan under tidsålder efter annan utgjorde hela andevärlden för dessa evolverande dödliga.

3. Caligastias ett hundra var personligen odödliga, eller icke-döende. Genom deras materiella kroppar cirkulerade de antidotiska komplementen till systemets livsströmmar; och hade de inte genom uppror förlorat kontakten med livsströmmarna skulle de ha levt vidare en obestämd tid tills en senare Guds Son anlände eller tills de någon gång senare befriades från sitt uppdrag för att återuppta den avbrutna färden till Havona och Paradiset.

Dessa antidotiska komplement till Satantias livsströmmar härstammade från frukten från livets träd, en buske från Edentia vilken de Högste i Norlatiadek sände till Urantia vid tiden för Caligastias ankomst. Under tiderna i Dalamatia växte detta träd på gårdsplanen till den osedde Faderns tempel i stadens centrum, och det var frukten från livets träd som gjorde det möjligt för de materiella och i övrigt dödliga varelserna i Prinsens stab att leva vidare utan ände så länge de hade tillgång till frukten.

Fastän denna supernäring inte var av något värde för de evolutionära raserna, var den helt tillräcklig för att ge fortsatt liv åt Caligastias ett hundra och även åt de ett hundra modifierade andoniter som var associerade med dem.

Det bör i detta sammanhang förklaras att vid den tid då de ett hundra andoniterna bidrog med sin människolivsplasma åt medlemmarna av Prinsens stab, införde Livsbärarna i deras dödliga kroppar komplementet till systemets strömkretsar; och sålunda gjordes det möjligt för dem att leva vidare samtidigt med staben, århundrade efter århundrade trotsande den fysiska döden.

Slutligen gjordes dessa ett hundra andoniter medvetna om sitt bidrag till sina överordnades nya yttre gestalt, och dessa samma ett hundra barn av Andons stam stannade i högkvarteret som personliga följeslagare till de kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab.

5. DE HUNDRAS ORGANISATION

De ett hundra organiserades för tjänst i tio autonoma råd om tio medlemmar var. När två eller flera av dessa råd höll sammanträde leddes dessa förbindelsemöten av Daligastia. Dessa tio grupper var inrättade enligt följande:

the various human tribes. Upon authority of the Planetary Prince the entire corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midwayers.

66:4.11 (745.1) These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

66:4.12 (745.2) 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

66:4.13 (745.3) These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

66:4.14 (745.4) While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

66:4.15 (745.5) It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasma to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

66:4.16 (745.6) Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

66:5.1 (745.7) The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

1. Rådet för föda och materiell välfärd. Denna grupp förestods av Ang. Födan, vattnet, beklädnaden och människosläktets materiella framåtskridande hade denna dugliga kår hand om. De lärde ut grävning av brunnar, reglering av källor och bevattning. De lärde dem som kom från de högre belägna trakterna och från norr förbättrade metoder att bereda skinn för användning som klädesplagg, och vävning introducerades senare av lärarna i konst och vetenskap.

Stora framsteg gjordes i metoderna att förvara föda. Födan bevarades genom kokning, torkning och rökning; den blev sålunda den tidigaste formen av egendom. Människan lärdes att rusta sig mot faran av hungersnöd som allt emellan härjade i världen.

2. Nämnden för tämjandet och nyttjandet av djur. Detta råd ägnade sig åt uppgiften att välja ut och föda upp de djur som var bäst lämpade att hjälpa människorna att bära bördor och att transportera människorna, att förse människan med föda, och att senare vara till nytta vid brukandet av jorden. Denna dugliga kår leddes av Bon.

Flera typer av nyttiga, nu utdöda djur tämjdes, tillika med en del som hade fortläppligt som tamdjur till denna dag. Hunden hade länge levt med människan, och den blå människan hade redan lyckats tämja elefanten. Kon förbättrades genom omsorgsfull avel så att den blev en värdefull näringskälla; smör och ost blev en vanlig del av människans diet. Människorna lärdes att använda oxar för att bära bördor, men hästen tämjdes först senare. Medlemmarna av denna kår lärde för första gången människan att använda hjulet för att underlätta dragningsarbete.

Det var under dessa tider som brevduvor för första gången användes. De togs med på långa färder för att man skulle kunna sända meddelanden eller kalla på hjälp. Bons grupp lyckades träna upp de storartade fadorerna till passagerarfåglar, men de dog ut för över trettio tusen år sedan.

3. Rådgivarna för underkuvandet av rovdjuren. Det var inte tillräckligt att den tidiga människan försökte tämja vissa djur, utan hon måste också lära sig att skydda sig mot att bli byte åt resten av den fientliga djurvärlden. Denna grupp leddes av Dan.

Avsikten med en forntida stadsmur var att ge skydd mot rovlystna vilddjur samt att förhindra fientliga människors överraskande anfall. De som levde utan murar och i skogarna var beroende av boplatser i träden, av stenhuddor och av att underhålla natteldar. Det var därför helt naturligt för dessa lärare att ägna mycket tid åt att instruera sina elever i att förbättra människoboningarna. Med tillämpning av förbättrade metoder och användning av fällor gjordes stora framsteg i att underkuvna djuren.

4. Lärarkåren för spridandet och bevarandet av kunskap. Denna grupp organiserade och styrde de rent utbildningsmässiga projekten under dessa tidiga tider. Den leddes av Fad. Fads undervisningsmetoder bestod av arbetsövervakning i förening med instruktion i förbättrade arbetsmetoder. Fad utarbetade det första alfabetet och introducerade ett skrivsystem. Detta alfabet hade tjugofem skrivtecken. Som skrivmaterial använde dessa första tiders folk trädbark, lertavlor, stenplattor, en form av pergament tillverkat av

66:5.2 (745.8) 1. *The council on food and material welfare.* This group was presided over by Ang. Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and weaving was later introduced by the teachers of art and science.

66:5.3 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the hazards of famine, which periodically decimated the world.

66:5.4 (746.2) 2. *The board of animal domestication and utilization.* This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

66:5.5 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

66:5.6 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fadors as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

66:5.7 (746.5) 3. *The advisers regarding the conquest of predatory animals.* It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

66:5.8 (746.6) The purpose of an ancient city wall was to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

66:5.9 (746.7) 4. *The faculty on dissemination and conservation of knowledge.* This group organized and directed the purely educational endeavors of those early ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of

uthamrade hudar, och en primitiv form av pappersliknande material gjort av getingbon. Dalamatias bibliotek, som förstördes snart efter Caligastias avvikande, omfattade mer än två miljoner olika uppteckningar och var känt som "Fads hus".

Den blå människan visade förkärlek för att använda alfabetet vid skrivande och gjorde härvidlag de största framstegen. Den röda människan föredrog bildskrift, medan de gula raserna tenderade mot användningen av ord- och tankesymboler, i mångt och mycket lika dem de nu använder. Men alfabetet och mycket annat gick senare förlorat för världen under den förvirring som följde på upproret. Då Caligastia avföll tillintetgjordes världens hopp om ett gemensamt världsomfattande språk, åtminstone för oräkneliga tider.

5. Kommissionen för tillverkning och handel. Detta råd hade i uppgift att utveckla produktionen inom stammarna och att främja handeln mellan de olika fredliga grupperna. Rådets ledare var Nod. Varje form av primitiv tillverkning uppmuntrades av denna kår. Den bidrog direkt till att höja levnadsstandarden genom att föra fram många nya produkter som tilltalade de primitiva människorna. Kåren expanderade avsevärt handeln med det förbättrade salt som rådet för vetenskap och konst hade frambragt.

Det var bland dessa upplysta grupper som hade undervisats i skolorna i Dalamatia som den första kommersiella krediten kom i bruk. Från en centralkassa för kredit fick de kontramärken som accepterades i stället för de egentliga bytesobjekten. Bättre affärsmetoder kom världen inte fram till under hundratusentals år.

6. Kollegiet för uppenbarad religion. Detta organ fungerade långsamt. Civilisationen på Urantia smiddes bokstavligen fram mellan nödvändighetens städ och fruktans hammare. Men denna grupp hade gjort avsevärda framsteg i sina försök att ersätta fruktan för skapade varelser (dyrkan av vålnader) med fruktan för Skaparen, innan deras strävanden avbröts av den senare förvirring som följde på omvälvningarna i samband med utbrytningen. Ledare för detta råd var Hap.

Ingen av Prinsens stab ville föra fram en uppenbarelse på ett sätt som skulle komplicera evolutionen; de framförde uppenbarelsen endast som en höjdpunkt sedan de hade uttömt evolutionens krafter. Men Hap gav efter för en önskan hos stadens invånare om att etablera en form av religiös tjänst. Hans grupp försåg dalamatierna med sju gudstjänstsånger och gav dem också den dagliga tacksägelseversen samt lärde dem slutligen "Faderns bön", som lydde:

"Allas Fader, vars Son vi ärar, se ned till oss med välvilja. Gör oss fria från fruktan för alla utom dig. Gör oss till behag för våra gudomliga lärare och lägg ständigt sanningen på våra läppar. Befria oss från våld och ilska; giv oss respekt för våra äldre och för det som tillhör våra grannar. Giv oss denna säsong gröna betesmarker och fruktsamma hjordar för att glädja våra hjärtan. Vi ber för den snara ankomsten av den utlovade förbättraren, och vi vill göra din vilja i denna värld så som andra gör i världarna långt borta."

Fastän Prinsens stab fick använda endast naturliga medel och vanliga metoder för att förbättra raserna, framhöll de löftet om den adamiska gåvan i

parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the "house of Fad."

66.5.10 (746.8) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66.5.11 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66.5.12 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these business methods for hundreds of thousands of years.

66.5.13 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66.5.14 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His group provided the Dalamatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them "the Father's prayer," which was:

66.5.15 (747.5) "Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond."

66.5.16 (747.6) Although the Prince's staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic

form av en ny ras som målet för den senare evolutionära tillväxten, efter det att den biologiska utvecklingen hade nått sin höjdpunkt.

7. Väktarna av liv och hälsa. Detta råd var sysselsatt med att introducera hälsovård och främja en enkel hygien, och det leddes av Lut.

Dess medlemmar lärde ut mycket som gick förlorat under de efterföljande tidsåldrarnas förvirring, för att återupptäckas först under nittonhundratalet. De lärde människosläktet att tillredning av maten, kokandet och stekandet, var ett sätt att undvika sjukdomar; också att denna tillredning avsevärt minskade dödligheten bland småbarn och underlättade en tidig avvänjning.

Många av de tidiga lärdomarna från Luts hälsoväktare fortlevde bland stammarna på jorden ända fram till Mose dagar, även om de blev mycket förvrängda och avsevärt förändrade.

Det stora hindret vid främjandet av hygienien bland dessa ovetande folk bestod däri, att de verkliga orsakerna till många sjukdomar var för små för att ses med blotta ögat, och även däri att de alla hyste en vidskeplig högaktning för elden. Det krävdes tusentals år av övertalning för att få dem att bränna avfallet. Till dess uppmanades de att gräva ned sitt ruttnande skräp. Det stora sanitära framsteget under denna epok utgjordes av spridningen av kunskapen om soljusets hälsobringande och sjukdomsdödande egenskaper.

Före Prinsens ankomst hade badandet varit en uteslutande religiös ceremoni. Det var verkligen svårt att övertala primitiva människor att tvätta sin kropp enbart för hälsans skull. Lut förmådde till slut religionslärarna att inkludera rengöring med vatten som en del av de reningsceremonier som skulle utföras i samband med andakten vid middagstid en gång i veckan vid dyrkan av allas Fader.

Dessa hälsoväktare försökte också införa bruket att skaka hand, som ett sätt att befästa personlig vänskap och som tecken på grupplöjalitet, i stället för utbyte av saliv eller bloddrickande. Men när dessa primitiva folk kände sig fria från det tvingande trycket av lärdomarna från sina högrestående ledare, tog det inte länge för dem att återgå till sina tidigare hälsodödande och sjukdomsalstrande seder av okunskap och vidskepelse.

8. Det planetariska rådet för konst och vetenskap. Denna kår gjorde mycket för att förbättra produktionstekniken för den forna människan och för att höja hennes skönhetsuppfattning. Kårens ledare var Mek.

Konst och vetenskap fanns det inte mycket av i hela världen, men dalamaterna lärdes de enklaste grunderna av fysik och kemi. Krukmakeriet gick framåt, alla dekorativa konstarter förbättrades och människoskönhetens ideal lyftes ansevärt. Men musiken gjorde föga framsteg innan den violetta rasen anlände.

Dessa primitiva människor gick inte med på att experimentera med ångkraft, trots sina lärares upprepade maningar; aldrig kunde de övervinna sin stora rädsla för explosionskraften i innesluten ånga. De övertalades emellertid till sist att arbeta med metaller

gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

66:5.17 (747.7) 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

66:5.18 (747.8) Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness; also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

66:5.19 (747.9) Many of the early teachings of Lut's guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

66:5.20 (748.1) The great obstacle in the way of promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

66:5.21 (748.2) Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. Lut finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

66:5.22 (748.3) These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

66:5.23 (748.4) 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

66:5.24 (748.5) Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was advanced, decorative arts were all improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

66:5.25 (748.6) These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded

och eld, fastän ett stycke glödande metall var ett skräckinjagande objekt för dessa tidiga människor.

Mek gjorde en hel del för att höja andoniternas kultur och förbättra den blå människans konst. En förening mellan den blå människan och Andons arvslinje resulterade i en artistiskt begåvad typ, och många av dem blev mästertliga skulptörer. De arbetade inte i sten eller marmor, men deras lerarbeten, härdade i ugn, prydde trädgårdarna i Dalamatia.

Stora framsteg gjordes i hemmets konstfärdigheter, av vilka de flesta gick förlorade under upprorets långa och mörka tidsåldrar. De återupptäcktes först i modern tid.

9. Styrelsen för avancerade stamrelationer. Denna grupp var anförtrodd arbetet med att föra människosamfundet upp till statsbildandets nivå. Deras ledare var Tut.

Dessa ledare bidrog mycket till att åstadkomma giftermål mellan människor från olika stammar. De främjade frieri och giftermål efter moget övervägande och full möjlighet för parterna att bli bekanta. De rent militära krigsdanserna förfinades och sattes att tjäna värdefulla samhällsliga ändamål. Många tävlingslekar introducerades, men dessa forntida människor var ett allvarligt folk; föga humor prydde de tidiga stammarna. Få av sederna överlevde den senare upplösningen under det planetariska myteriet.

Tut och hans medarbetare arbetade för att främja fredliga förbindelser mellan grupper, för att reglera och humanisera kriget, för att koordinera förbindelserna mellan stammarna och för att förbättra styrandet av stammarna. I Dalamatias omgivning utvecklades en mera avancerad kultur, och dessa förbättrade samhällsrelationer inverkade mycket gynnsamt på mera avlägsna stammar. Det civilisationsmönster som var förhärskande vid Prinsens högkvarter avvek emellertid mycket från det barbariska samhälle som utvecklade sig annanstans, alldeles så som nittonhundratalets samhälle i Kapstaden i Sydafrika är helt annorlunda än de småväxta bushmännens primitiva kultur norröver.

10. Högsta domstolen för koordinering mellan stammarna och samverkan mellan raserna. Detta högsta råd leddes av Van och utgjorde appellationsdomstolen för alla de övriga nio speciella kommissionerna som hade i uppdrag att övervaka människornas angelägenheter. Detta råd hade en vittomfattande funktion, då det hade anförtrotts alla sådana ärenden av jordisk betydelse vilka inte uttryckligen hade anvisats de andra grupperna. Denna utvalda kår hade godkänts av Konstellationsfäderna i Edentia innan dess medlemmar befullmäktigades att ta på sig de uppgifter som ankom på Urantias högsta domstol.

6. PRINSENS VÄLDE

Graden av kultur i en värld mäts med dess infödda varelsers samhällsliga arv, och kulturens spridningshastighet bestäms helt av dess invånares förmåga att förstå nya och avancerade idéer.

Slaveri under traditionerna åstadkommer stabilitet och samverkan genom att emotionellt binda samman

to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

66:5.26 (748.7) Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

66:5.27 (748.8) Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

66:5.28 (748.9) 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of statehood. Their chief was Tut.

66:5.29 (748.10) These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

66:5.30 (749.1) Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

66:5.31 (749.2) 10. *The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation.* This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. THE PRINCE'S REIGN

66:6.1 (749.3) The degree of a world's culture is measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

66:6.2 (749.4) Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the

det förgångna med nuet, men likaså kväver det initiativet och förslavar personlighetens skapande krafter. Hela världen hade fastnat i ett dödläge av traditionsbundna seder och bruk när Caligastias ett hundra anlände och började förkunna evangeliet om det individuella initiativet till den tidens sociala grupper. Detta välgörande styre blev emellertid så snart avbrutet att människoraserna aldrig har blivit helt fria från sedvänjornas slaveri; Urantia domineras fortfarande oskäligt av modet och det allmänt brukliga.

Caligastias ett hundra — graduerade från mansoniavärldarna i Satania — var väl förtrogna med konstarnas och kulturen i Jerusem, men sådan kunskap är nästan värdelös på en barbarisk planet befolkad av primitiva människor. Dessa kloka varelser visste bättre än att påbörja ett plötsligt omformande eller ett massomfattande förhöjande av den tidens primitiva människoraser. De förstod så väl att människan som art utvecklas långsamt, och de klokt avstod från alla radikala försök att modifiera människans sätt att leva på jorden.

Var och en av de tio planetariska kommissionerna satte igång med att långsamt och naturenligt främja de intresseområden som hade anförtratts den. Kommissionernas plan gick ut på att dra till sig de bästa sinnena från de omgivande stammarna och efter utbildning sända dem tillbaka till sina folk som sändebud för samhällelig förbättring.

Främmande sändebud sändes aldrig till någon rasgrupp, utom på uttrycklig anhållan från det folket. De som arbetade för upplyftandet och framåtskridandet av en viss stam eller ras var alltid infödda medlemmar av den stammen eller rasen. De ett hundra försökte inte påtvinga en annan stam vanorna och sederna ens hos en högrestående rasgrupp. Alltid arbetade de tålmodigt med att förhöja och förbättra de tidstestade sederna hos varje rasgrupp. De enkla människorna på Urantia förde med sig sina sociala sedvänjor till Dalamatia, inte för att byta ut dem mot nya och bättre sätt, utan för att få dem upplyfta av kontakten med en högre kultur och av ungänget med högrestående sinnen. Processen var långsam men mycket verksam.

Lärarna i Dalamatia sökte lägga till ett medvetet socialt urval till det rent naturliga urvalet i den biologiska evolutionen. De rubbade inte människosamhället, men de försnabbade betydligt dess normala och naturliga utveckling. Deras avsikt var att åstadkomma framåtskridande genom evolution, inte revolution genom uppenbarelse. Människosläktet hade använt tidsåldrar för att skaffa sig det lilla av religion och moral som det hade, och dessa supermänniskor förstod bättre än att beröva människan dessa få framsteg genom den förvirring och bestörtning som alltid blir följden när upplysta och högrestående varelser tar sig till att försöka upplyfta de efterblivna rasgrupperna med för mycket undervisning och för mycket upplysning.

När kristna missionärer beger sig till hjärtat av Afrika, där söner och döttrar förutsätts förbli under sina föräldrars övervakning och ledning under föräldrarnas hela livstid, åstadkommer de endast förvirring och nedbrytning av all auktoritet när de under en enda generation försöker undantränga denna sed genom att undervisa att dessa barn borde vara fria från allt föräldratvång efter att ha uppnått tjugoettårsåldern.

present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality. The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom; fashion still unduly dominates Urantia.

66:6.3 (749.5) The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusem, but such knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the *sudden* transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

66:6.4 (749.6) Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests intrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

66:6.5 (749.7) Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

66:6.6 (750.1) The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

66:6.7 (750.2) When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. LIVET I DALAMATIA

Även om Prinsens högkvarter var utsökt vackert och utformat för att väcka respekt hos den tidens primitiva människor, var det alltigenom anspråkslöst. Byggnaderna var inte särskilt stora emedan det var dessa importerade lärares avsikt att genom att introducera boskapsskötsel uppmuntra till en senare utveckling av jordbruket. Innanför stadsmuren hade tillräckligt med mark reserverats för betesmark och trädgårdsskötsel för att livnära en befolkning om ungefär tjugo tusen personer.

Interiören i templet för dyrkan i stadens centrum och i de tio rådsbyggnaderna för de övervakande grupperna av övermänniskor var verkligen ett vackert konstverk. Fastän bostadsbyggnaderna var förebilder av prydighet och renlighet, var allting mycket enkelt och alltigenom primitivt i jämförelse med senare tiders utveckling. Vid detta kulturens högkvarter användes inga metoder som inte naturligt hörde till Urantia.

Prinsens kroppsliga stab rådde över enkla och exemplariska boningar som de upprätthöll som hem avsedda att inspirera och gynnsamt påverka de studerande iakttagare som vistades vid världens sociala centrum och utbildningshögkvarter.

Familjelivets bestämda ordning och att bo familjevis i en enskild och jämförelsevis stadigvarande bostad daterar sig från dessa tider i Dalamatia och berodde främst på de ett hundras och deras elevers exempel och på den undervisning som de gav. Hemmet som en enhet i samhället blev ingen framgång förrän supermännen och superkvinnorna i Dalamatia ledde människan till att älska och planera för sina barnbarn och sina barnbarnsbarn. Vilden älskar sitt barn, men den civiliserade människan älskar också sitt barnbarn.

Medlemmarna av Prinsens stab levde tillsammans som far och mor. De hade visserligen inga egna barn, men de femtio mönsterhemmen i Dalamatia gav alltid skydd åtminstone åt fem hundra adopterade småbarn samlade från de högrestående familjerna bland de andoniska och sangiska rasgrupperna; många av dessa barn var föräldralösa. De hade lyckan att komma i åtnjutande av dessa förträffliga föräldrars fostran och träning; och senare, efter tre år i Prinsens skolor (från tretton till femton års ålder), var de redo för giftermål och färdiga att erhålla sitt uppdrag som Prinsens sändebud till de behövande stammarna inom sina respektive rasgrupper.

Fad ansvarade för den undervisningsplan i Dalamatia som verkställdes i form av en yrkesskola där eleverna lärde sig genom att göra och arbetade sig vidare genom att dagligen utföra nyttiga uppgifter. Denna undervisningsplan förbisåg inte tänkandet och känslorna vid utveckling av karaktären, men den prioriterade den manuella träningen. Undervisningen var både individuell och kollektiv. Eleverna undervisades av både män och kvinnor och av båda två tillsammans. Den ena hälften av denna gruppundervisning var delad enligt kön, den andra hälften var gemensam. Eleverna fick individuell undervisning i handens färdigheter och vandes vid umgänge i grupper eller klasser. De tränades i att umgås med grupper av yngre, grupper av

7. LIFE IN DALAMATIA

66.7.1 (750.3) The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest. The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

66.7.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

66.7.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers sojourning at the world's social center and educational headquarters.

66.7.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

66.7.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince (they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

66.7.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily performance of useful tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with

äldre, och med fullvuxna, samt i att göra grupparbete med dem som var i samma ålder. De bekantades också med sådana sammanslutningar som familjegrupper, spellag och skolklasser.

Bland de senare eleverna som tränades i Mesopotamien för arbete bland sina respektive raser fanns andoniter från högländerna i västra Indien tillsammans med företrädare för de röda människorna och de blå människorna: Ännu senare intogs också ett litet antal av den gula rasen.

Hap gav dessa tidiga människoraser en morallag. Denna kod var känd som "Faderns väg" och omfattade följande sju bud:

1. Du skall inte frukta eller tjäna någon annan Gud än allas Fader.
2. Du skall inte vara olydig mot Faderns Son, världens härskare, eller visa vanvördnad för hans övermänniskliga medarbetare.
3. Du skall inte tala lögn när du kallas inför folkets domare.
4. Du skall inte döda män, kvinnor eller barn.
5. Du skall inte stjäla din grannes varor eller boskap.
6. Du skall inte röra din väns hustru.
7. Du skall inte visa vanvördnad för dina föräldrar eller för stammens äldste.

Sådan var Dalamatias lag under nästan tre hundra tusen år. Många av de stenar på vilka denna lag inristades ligger nu under vattnen utanför Mesopotamiens och Persiens kust. Det blev sed att var dag i veckan hålla ett av dessa bud i sinnet och använda det för hälsning och för tacksägelse vid måltiderna.

Tidmätningen under denna tid byggde på månens kretslopp om tjugooåttio dagar. Förutom indelningen i dag och natt var detta den enda tideräkning som dessa forna folk kände till. Veckan om sju dagar infördes av lärarna i Dalamatia och uppkom därav att sju var en fjärdedel av tjugooåttio. Betydelsen av talet sju i superuniversumet gav dem otvivelaktigt möjlighet att lägga in en andlig påminnelse i den alldagliga tideräkningen. Det finns inget naturenligen ursprung till veckan som period.

Landet runt staden var väl befolkat inom en radie av cirka etthundrasextio kilometer. Omedelbart runt staden var hundratals graderade från Prinsens skolor sysselsatta med boskapsskötsel och utförde i övrigt de instruktioner som de hade fått av hans stab och dess talrika människomedhjälpare. Några få ägnade sig åt jordbruk och trädgårdsskötsel.

Människan sändes inte ut till mödan med att odla jorden som straff för förment synd. "I ditt anletes svett skall du äta åkrarnas frukt" var inte en straffdom uttalad på grund av människans delaktighet i dåraktigheterna vid Lucifers uppror under ledning av den förrädiske Caligastia. Att odla jorden ingår som en naturlig del i etablerandet av en framtidskridande civilisation i de evolutionära världarna, och detta åläggande var det centrala i all undervisning som meddelades av

those of their own ages. They were also familiarized with such associations as family groups, play squads, and school classes.

^{66:7.7 (751.2)} Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the yellow race were also received.

^{66:7.8 (751.3)} Hap presented the early races with a moral law. This code was known as "The Father's Way" and consisted of the following seven commands:

- ^{66:7.9 (751.4)} 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.
- ^{66:7.10 (751.5)} 2. You shall not disobey the Father's Son, the world's ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.
- ^{66:7.11 (751.6)} 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.
- ^{66:7.12 (751.7)} 4. You shall not kill men, women, or children.
- ^{66:7.13 (751.8)} 5. You shall not steal your neighbor's goods or cattle.
- ^{66:7.14 (751.9)} 6. You shall not touch your friend's wife.
- ^{66:7.15 (751.10)} 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

^{66:7.16 (751.11)} This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

^{66:7.17 (751.12)} The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

^{66:7.18 (751.13)} The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of graduates of the Prince's schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

^{66:7.19 (751.14)} Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the

Planetprinsen och hans stab under alla de tre hundra tusen år som förflöt mellan deras ankomst till Urantia och de tragiska dagar då Caligastia förenade sitt öde med rebellen Lucifers öde. Arbetet med jorden är inte en förbannelse; snarare är det den högsta välsignelsen för alla som sålunda tillåts ägna sig åt den mest mänskliga av alla människoaktiviteter.

Då upproret bröt ut hade Dalamatia en bofast befolkning om nästan sex tusen personer. Detta antal inkluderar de reguljära eleverna men omfattar inte besökare och observatörer, som alltid uppgick till mer än ett tusen. Men ni kan knappt ha någon uppfattning om de fantastiska framstegen under dessa länge sedan svunna tider; praktiskt taget alla de underbara resultat som människorna hade uppnått under dessa tider sopades bort av den förfärliga förvirring och det förödande andliga mörker som följde på villfarelsens och upproriskhetens katastrof under Caligastia.

8. CALIGASTIAS MISSÖDEN

När vi blickar tillbaka över Caligastias långa karriär finner vi i hans beteende endast ett utmärkande drag som kanske hade krävt uppmärksamhet: han var ultraindividualistisk. Han var benägen att ta parti för nästan varje protestgrupp, och han sympatiserade vanligen med dem som mildt uttryckte en underförstådd kritik. Vi observerar ett tidigt framträdande av denna tendens att vara otålig under auktoritet, att i någon mån ta illa upp av alla former av övervakning. Även om en aning förnärad över de äldres råd och något rastlös under överordnad auktoritet, hade han dock alltid i prövningens stund visat sig vara lojal mot härskarna i universumet och hörsam mot Konstellationsfädernas påbud. Inget verkligt fel hittades någonsin hos honom förrän han skamligt förrådade Urantia.

Det bör observeras att både Lucifer och Caligastia hade blivit tålmodigt instruerade och kärleksfullt varnade beträffande sina kritiska tendenser och den lömska utvecklingen av stoltheten över det egna jaget och den tillhörande överdrivna känslan av ens egen betydelse. Alla dessa försök att hjälpa hade dock misstolkats som obefogad kritik och som oberättigat inkräktande på deras personliga frihet. Både Caligastia och Lucifer ansåg att deras vänliga rådgivare drevs av just dessa förkastliga motiv som hade börjat dominera deras eget förvrängda tänkande och missriktade planering. De bedömde sina osjälviska rådgivare enligt sin egen växande själviskhet.

Från Prins Caligastias ankomst räknat framskred den planetariska civilisationen på ett ganska normalt sätt under närmare tre hundra tusen års tid. Frånsett att Urantia var en sfär för livsmodifikation och därför utsatt för den evolutionära variationens många oregelbundenheter och ovanliga händelser, framskred världen mycket tillfredsställande i sin planetariska utveckling ända fram till Lucifers uppror och Caligastias samtidiga förräderi. All historia därefter har definitivt modifierats av denna katastrofala blunder, såväl som av Adams och Evas senare misslyckande att fullfölja sin planetariska mission.

Prinsen av Urantia gick in i mörkret vid tiden för Lucifers uppror och störtade sålunda planeten in i en långvarig förvirring. Han fråntogs senare sin suveräna

Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

66:7.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times; practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

66:8.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention; he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come, he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

66:8.2 (752.3) It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self and its associated exaggeration of the feeling of self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

66:8.3 (752.4) From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

66:8.4 (752.5) The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently

ställning genom en gemensam handling av konstellationshärskarna och andra universummyndigheter. Han delade den isolerade Urantias oundvikliga svårigheter ända till tiden för Adams vistelse på planeten och bidrog delvis till misslyckandet av planen att förbättra de dödligas raser genom tillskott av livsblodet från den nya violetta rasen — Adams och Evas efterkommande.

Den fallne Prinsens förmåga att bringa oordning i människors angelägenheter blev enormt beskuren av Makiventa Melkisedeks inkarnation i dödlig gestalt under Abrahams dagar; och senare under Mikaels liv i köttslig gestalt fräntogs denne förrädiske Prins slutligen all sin makt på Urantia.

Fastän lärorna om en personlig djävul på Urantia hade en viss grund i den förrädiske och förhårdade Caligastias närvaro på planeten, var den dock helt fingerad i sin förkunnelse att en sådan "djavul" kunde påverka det normala människosinnet mot dess fria och naturliga val. Inte ens före Mikaels utgivning på Urantia kunde vare sig Caligastia eller Daligastia någonsin förtrycka de dödliga eller tvinga någon normal individ att göra någonting mot människans egen vilja. Människans fria vilja är suprem i moraliska angelägenheter; även Tankeriktaren i människans inre vägrar tvinga människan att tänka en enda tanke eller utföra en enda handling mot vad människans egen vilja väljer.

Fräntagen all förmåga att skada sina forna undersåtar inväntar nu denne världens rebell den slutliga dom som avkunnas av Dagarnas Forna i Uversa över alla som deltog i Lucifers uppror.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

^{66:8.5 (753.1)} The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

^{66:8.6 (753.2)} The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a "devil" could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human will. The free will of man is supreme in moral affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

^{66:8.7 (753.3)} And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer rebellion.

^{66:8.8 (753.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 67. Det planetariska upproret

⇐ 066

Urantiaboken

068 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 67

DET PLANETARISKA UPPRORET

Sektioner

Introduktion

1. Caligastias förräderi
2. Upproret bryter ut
3. De sju avgörande åren
4. Caligastias ett hundra efter upproret
5. Omedelbara följder av upproret
6. Van — den ståndaktige
7. Långtgående återverkningar av synden
8. Upprorets människohjälte

PAPER 67

THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

Introduktion

DE PROBLEM som är förenade med människans existens på Urantia är omöjliga att förstå utan kunskap om vissa stora epoker i det förgångna, i synnerhet det planetariska upproret och dess konsekvenser. Fastän denna omvälvning inte allvarligt störde den organiska evolutionens framskridande, modifierade den betydligt den sociala evolutionens och den andliga utvecklingens gång. Denna förödande olycka hade en djupgående inverkan på planetens hela överfysiska historia.

INTRODUCTION

67:0.1 (754.1) THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. CALIGASTIAS FÖRRÄDERI

Under tre hundra tusen år hade Caligastia haft ansvaret för Urantia när Satan, Lucifers assistent, kom på ett av sina periodiska inspektionsbesök. När Satan anlände till planeten påminde hans utseende på intet sätt om era karikatyrer av hans skändliga majestät. Han var, och är fortfarande, en lysande Lanonandekson. "Och icke att undra på, ty Satan själv är en lysande varelse av ljus."

Under förloppet av denna inspektion informerade Satan Caligastia om Lucifers föreslagna "frihetsdeklaration", och som vi numera vet samtyckte Prinsen till att förråda planeten efter det att upproret hade kungjorts. De lojala personligheterna i universumet hyser ett speciellt förakt för Prins Caligastia emedan han på detta sätt överlagt svek sitt förtroende. Skaparsonen uttryckte detta förakt när han

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

67:1.1 (754.2) For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of great brilliance. "And no marvel, for Satan himself is a brilliant creature of light."

67:1.2 (754.3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer's then proposed "Declaration of Liberty," and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of trust. The Creator Son voiced this contempt when he

sade: "Du är lik din ledare Lucifer, och du har syndfullt beständigt hans förhärdade ondska. Han var en förfalskare från början av sin självupphöjelse, ty han förblev ej i sanningen."

Av allt administrativt arbete i ett lokaluniversum anses inget högt förtroendeuppdrag vara heligare än det som har anförtratts en Planetprins som axlar ansvaret för de evolverande dödligas välfärd och ledning i en värld som nyligen har blivit bebodd. Av alla former av ondska bryter ingen ned personlighetens ställning mer än svikandet av förtroende och illojalitet mot ens tillitsfulla vänner. Då Caligastia begick denna överlagda synd förvred han så fullständigt sin personlighet att hans sinne sedan dess aldrig helt har kunnat återvinna sin jämvikt.

Det finns många sätt att se på synden, men från universumfilosofins synpunkt är synd attityden hos en personlighet som medvetet motsätter sig den kosmiska verkligheten. Villfarelse kan ses som en missuppfattning eller förvanskning av verkligheten. Ondska är ett ofullständigt förverkligande av, eller missanpassning till, universumrealiteter. Men synd är ett avsiktligt motstånd mot gudomlig verklighet — ett medvetet val att motsätta sig andligt framåtskridande — medan förhärdelse utgör ett öppet och envist trotsande av en inredd verklighet och anger en sådan grad av personlighetsupplösning att den gränisar till kosmiskt vansinne.

Villfarelse antyder avsaknad av intellektuell skärpa; ondska bristande visdom; synd en usel andlig fattigdom; men förhärdelse är tecken på försvinnande personlighetskontroll.

När synden så många gånger har valts och så ofta upprepats kan den bli en vana. Vanemässiga syndare kan lätt bli förhärdade, bli helhjärtade rebeller mot universum och alla dess gudomliga realiteter. Fastän alla former av synd kan förlätas, tvivlar vi på att den inrotade förhärdade syndaren någonsin uppriktigt skulle känna sorg över sina missgärningar eller ta emot förlåtelse för sina synder.

2. UPPRORET BRYTER UT

Kort efter Satans inspektion och medan den planetariska administrationen stod inför att förverkliga stora ting på Urantia, höll Caligastia en dag, midvintertid på de nordliga kontinenterna, en långt utdragen överläggning med sin medarbetare Daligastia, varefter den senare kallade samman de tio råden på Urantia till extra möte. Denna sammankomst öppnades med tillkännagivandet att Prins Caligastia hade för avsikt att utropa sig själv till oinskränkt härskare över Urantia och krävde att alla administrativa grupper skulle upplösa sig genom att överföra alla sina funktioner och befogenheter till Daligastia, som skulle verka som förvaltare i avvaktan på omorganiseringen av det planetariska styret och den senare omfördelningen av dessa ämbeten med administrativ befogenhet.

Framförandet av denna högst förvånande uppfordran följdes av en mästerlig vädjan från Van, ordförande för det högsta rådet för koordinering. Denna utmärkta administratör och dugliga rättslärare betecknade det förfarande som Caligastia hade föreslagit, som en handling gränsande till planetariskt

said: "You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth."

67:1.3 (754.4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one's confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

67:1.4 (754.5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

67:1.5 (755.1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

67:1.6 (755.2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

67:2.1 (755.3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve of the realization of great things on Urantia, one day, midwinter of the northern continents, Caligastia held a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

67:2.2 (755.4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer,

uppror, och han väddade till konferensdeltagarna att avstå från allt deltagande tills man kunde hänföra ärendet till Lucifer, Systemhärskaren i Satania; och han fick medhåll av hela staben. Följaktligen sändes en appell till Jerusem, och snabbt kom tillbaka de order som utnämnde Caligastia till suprem härskare på Urantia och som krävde absolut och obetingad lydnad för hans påbud. Det var som svar på detta häpnadsväckande budskap som den ädle Van höll sitt minnesvärda sju timmar långa anförande i vilket han formellt anklagade Daligastia, Caligastia och Lucifer för att visa förakt för den högsta makten i Nebadons universum. Han väddade till de Högsta i Edentia för understöd och bekräftelse.

Under tiden hade systemets strömkretsar brutits; Urantia var isolerat. Varje grupp av himmelskt liv på planeten fann sig själv plötsligt och utan varning isolerad, totalt avskuren från alla råd och all handledning utifrån.

Daligastia utropade Caligastia formellt till "Gud över Urantia och den högste över alla". I och med denna kungörelse var det klart vad det rörde sig om, och varje grupp drog sig tillbaka till sina egna överläggningar, diskussioner som till slut kom att avgöra ödet för varje övermänsklig personlighet på planeten.

Serafer, keruber och andra himmelska varelser var med om besluten i denna bittra kamp, denna långvariga och syndfulla konflikt. Många övermänniska grupper som råkade befinna sig på Urantia vid tiden för dess isolering blev strandsatta här och måste, likt seraferna och deras medarbetare, välja mellan synd och rättfärdighet — mellan Lucifers vägar och den osedde Faderns vilja.

Under mer än sju år fortgick denna kamp. Inte förrän varje personlighet som berördes hade fattat sitt slutliga avgörande ville myndigheterna i Edentia träda emellan, och först då ingrep de. Inte tidigare fick Van och hans lojala medarbetare sitt rättfärdigande och sin befrielse från den långvariga oron och outhärdliga spänningen.

3. DE SJU AVGÖRANDE ÅREN

Meddelandet om att uppror hade brutit ut i Jerusem, huvudstaden i Satania, gavs i en informationsutsändning från Melkisedekarnas råd. Nödfalls-Melkisedekarna sändes omedelbart till Jerusem, och Gabriel erbjöd sig som frivillig att verka som representant för Skaparsonen vars auktoritet hade ifrågasatts. Med denna informationsutsändning om upproret i Satania sattes samtidigt systemet i karantän, isolerades från sina systersystem. Nu rådde "krig i himlen", högkvarteret i Satania, och det spred sig till varje planet i det lokala systemet.

På Urantia vägrade fyrtio medlemmar av de ett hundras kroppsliga stab (inklusive Van) att ansluta sig till resningen. Många av stabens människoassistenter (modifierade och övriga) var också tappra och ädla försvarare av Mikael och hans universumstyre. Det blev en förfärlig förlust av personligheter bland seraferna och keruberna. Nästan hälften av de administratör- och övergångsserafer som hade förordnats till planeten förenade sig med sin ledare och Daligastia till stöd för

the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Jerusem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

67:2.3 (755.5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all outside counsel and advice.

67:2.4 (755.6) Daligastia formally proclaimed Caligastia "God of Urantia and supreme over all." With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:2.5 (755.7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:2.6 (756.1) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality concerned had made a final decision, would or did the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

67:3.1 (756.2) The outbreak of rebellion on Jerusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Jerusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was "war in heaven," the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

67:3.2 (756.3) On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff's human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the

Lucifers sak. Fyrtiotusenethundranitton av mellanvarelserna av första graden gjorde gemensam sak med Caligastia, men återstoden av dessa varelser förblev trogna sitt förtroendeuppdrag.

Den förrädiske Prinsen rättade till leden bland de illojala mellanvarelserna och andra grupper av rebellpersonligheter och organiserade dem att utföra hans befallningar, medan Van samlade de lojala mellanvarelserna och andra trogna grupper och inledde den stora kampen för att rädda den planetariska staben och andra strandsatta himmelska personligheter.

Medan denna kamp pågick bodde lojalisterna i en dåligt skyddad koloni utan murar några kilometer österut från Dalamatia, men deras boningar vaktades dag och natt av de vakna och ständigt uppmärksamma lojala mellanvarelserna, och de hade i sin besittning det oersättliga livets träd.

Då upproret hade brutit ut tog lojala keruber och serafer med hjälp av tre trogna mellanvarelser hand om livets träd, och de tillät endast stabens fyrtio lojalister och de med dem associerade modifierade dödliga att ta del av frukten och bladen från denna energiväxt. Det fanns femtiosex av dessa modifierade andonitmedarbetare till staben, emedan sexton andonitföljeslagare till den illojala staben vägrade att gå med i upproret med sina överordnade.

Under alla de sju avgörande åren av Caligastias uppror ägnade sig Van helt åt arbetet att ta vård om sin lojala armé av människor, mellanvarelser och änglar. Den andliga insikt och moraliska ståndaktighet som gjorde det möjligt för Van att upprätthålla en sådan orubblig inställning av lojalitet gentemot universumets styrelse var en produkt av klart tänkande, klokt övervägande, logiskt omdöme, uppriktig motivation, osjälviskt syfte, intelligent lojalitet, erfarenhetsbaserat minne, disciplinerad karaktär och en obetingad hängivenhet i hans person att göra Paradisfaderns vilja.

Denna sjuårsväntan var en tid av hjärtats begrundan och själens tuktan. Sådana kriser i ett universums ordning utvisar det väldiga inflytandet av sinnet som en faktor vid andliga val. Utbildning, träning och erfarenhet är faktorer av betydelse vid de flesta väsentliga beslut som alla evolutionära dödliga varelser fattar. Det är dock helt möjligt för den inre anden att ta direkt kontakt med de krafter i människans personlighet som bestämmer besluten och sålunda ge den helt helgade viljan hos den skapade varelsen förmåga att utföra häpnadsväckande gärningar av lojal hängivenhet för Paradisfaderns vilja och väg. Detta är just vad som hände i Amadons liv, han som var modifierad människomedarbetare till Van.

Amadon är den främste människohjälten under Lucifers uppror. Denna manliga efterkommande till Andon och Fonta var en av de ett hundra som bidrog med livsplasma till Prinsens stab, och allt sedan dess hade han varit knuten till Van som dennes medarbetare och människoassistent. Amadon valde att stå vid sin mästares sida under hela den långa och prövande kampen. Det var en inspirerande syn att se detta barn av de evolutionära raserna stå oberörd av Daligastias sofistrier, samtidigt som han och hans lojala medarbetare under hela den sjuåriga kampen med obevlig sinnesstyrka stod emot den lysande Caligastias alla bedrägliga läror.

cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings remained true to their trust.

67:3.3 (756.4) The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midways and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

67:3.4 (756.5) During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwalled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

67:3.5 (756.6) Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midways, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

67:3.6 (756.7) Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the work of ministry to his loyal army of men, midways, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:3.7 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon, the modified human associate of Van.

67:3.8 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasma to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

Caligastia, med ett maximum av intelligens och en omfattande erfarenhet av universumets angelägenheter, gick vilse — valde synden. Amadon, med ett minimum av intelligens och helt utan erfarenhet från universumet, förblev orubblig i universumets tjänst och i lojalitet mot sin medarbetare. Van använde både sinne och ande i en storartad och effektiv kombination av intellektuell beslutsamhet och andlig insikt och uppnådde därmed en erfarenhetsmässig nivå av personlighetsförverkligande av högsta uppnåeliga klass. När sinnet och anden är helt förenade har de förmågan att skapa övermänniskliga värden, rentav morontiarealiteter.

Berättelsen om de upprörande händelserna under dessa tragiska dagar tycks aldrig ta slut. Men till slut hade den sista personligheten gjort sitt slutliga beslut, och då, men först då, anlände en av de Högste från Edentia tillsammans med nödfalls-Melchizedekarna för att överta makten på Urantia. Panoramaregistren över Caligastias välde förstördes i Jerusem, och prövotiden för planetarisk återhämtning förklarades inledd.

4. CALIGASTIAS ETT HUNDRA EFTER UPPRORET

När det slutliga upproppet hölls befanns de kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab ha valt sida enligt följande: Van och hela hans koordineringsdomstol hade förblivit lojala. Ang och tre medlemmar av föderådet hade klarat sig. Nämnden för boskapsskötsel hade i sin helhet dragits med i upproret, såsom även alla rådgivare för underkuvandet av vilddjuren. Fad och fem medlemmar av undervisningskåren räddades. Nod och hela kommissionen för tillverkning och handel förenade sig med Caligastia. Hap och hela kollegiet för uppenbarad religion förblev lojala tillsammans med Van och hans ädla grupp. Lut och hela hälsovårdsnämnden förlorades. Rådet för konst och vetenskap förblev i sin helhet lojalt, men Tut och kommissionen för stamstyret gick alla vilse. Av de ett hundra räddades sålunda fyrtio, som senare överfördes till Jerusem där de återupptog sin färd mot Paradiset.

De sextio medlemmar av den planetariska staben som gick med i upproret valde Nod till sin ledare. De arbetade helhjärtat för rebellprinsen men upptäckte snart att de hade fråntagits uppehållet från systemets livsströmmar. De vaknade upp till det faktum att de hade blivit degraderade till ställningen som dödliga varelser. De var förvisso övermänniskliga, men samtidigt materiella och dödliga. I en strävan att öka deras antal gav Daligastia omedelbart order om att de skulle ty sig till sexuell reproduktion, ty han visste mycket väl att de ursprungliga sextio och deras modifierade andonitmedarbetare var dömda att förr eller senare dö bort. Efter Dalamatias fall flyttade den illojala staben mot norr och öster. Deras efterkommande var länge kända som noditerna och platsen där de bodde som "Nods land".

Närvaron av dessa märkvärdiga supermän och superkvinnor, strandade här som följd av upproret och inom kort parande sig med jordens söner och döttrar, gav med lätthet upphov till dessa sägner om gudarna som kom ned till jorden för att para sig med de dödliga.

67:3.9 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:3.10 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made, and then, but only then, did a Most High of Edentia arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER REBELLION

67:4.1 (757.4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusem, where they resumed their Paradise journey.

67:4.2 (757.5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as "the land of Nod."

67:4.3 (758.1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with mortals. And thus originated

Så uppstod de tusen och en legender, mytiska till sin natur men baserade på fakta från tiderna efter upproret, som senare blev del av folksägnera och traditionerna hos de olika folk vilkas förfäder hade stått i kontakt med noditerna och deras efterkommande.

Stabsrebellerna som hade fråntagits det andliga uppehållet dog till slut en naturlig död. Mycket av den senare avgudadyrkan hos människoraserna kom sig av önskan att föreviga minnet av dessa högt ärade varelser från Caligastias dagar.

När de ett hundras stab kom till Urantia avskiljdes dess medlemmar temporärt från sina Tankeriktare. Omedelbart efter de konkursförvaltande Melkisedekarnas ankomst återbördades de lojala personligheterna (utom Van) till Jerusem och återförenades med sina väntande Riktare. Vi känner inte till de sextio stabsrebellernas öde; deras Riktare dröjer fortfarande kvar i Jerusem. Saker och ting förblir utan tvivel som de nu är tills domen slutligen faller beträffande hela Lucifers uppror och alla deltagares öde avgörs.

Det var mycket svårt för sådana varelser som änglar och mellanvarelser att föreställa sig att lysande och betrodda härskare som Caligastia och Daligastia kunde gå vilse — kunde begå svekfull synd. De varelser som förföll till synd — de gjorde inte uppror avsiktligt eller överlagt — förleddes av sina överordnade, bedrogs av sina betrodda ledare. Likaså var det lätt att vinna stöd av de evolutionära dödliga med deras primitiva sinne.

Den överväldigande majoriteten av alla mänskliga och övermänskliga varelser som var offer för Lucifers uppror i Jerusem och på de olika förledda planeterna har för länge sedan av hjärtat ångrat sin dårskap; och vi tror förvisso att alla sådana uppriktigt ångerfulla på något sätt kommer att rehabiliteras och återinsättas i någon fas av universumtjänst när Dagarnas Forna slutligen avslutar domstolsbehandlingen av upproret i Satania, vilken de så nyligen har påbörjat.

5. OMEDELBARA FÖLJDER AV UPPRORET

Stor förvirring rådde i Dalamatia och däromkring i nästan femtio år efter upprorets utbrott. Man försökte fullständigt och radikalt omorganisera hela världen; revolution ersatte evolution som förfaringssätt för främjandet av kulturen och förbättrandet av raserna. Bland de högrestående och till en del utbildade människorna som vistades i och nära Dalamatia inträffade en plötslig uppgång i den kulturella nivån, men när man försökte tillämpa dessa nya och radikala metoder på de mera avlägsna folken var den omedelbara följden en obeskrivlig förvirring och ett rasligt pandemonium. Frihet uppfattades snabbt som tygellöshet av dessa tiders halvt utvecklade primitiva människor.

Mycket snart efter upproret var hela den upproriska staben engagerad i ett energiskt försvar av staden mot horder av halvildar som belägrade dess murar som följd av de frihetsslöror som de alltför tidigt hade undervisats i. Många år innan det vackra högkvarteret sjönk ned under vågorna i söder hade de förledda och fellärda stammarna från Dalamatias uppland redan vält ned i ett halvilt anfall över den förnäma staden och kört

the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their descendants.

67:4.4 (758.2) The staff rebels, deprived of spiritual sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

67:4.5 (758.3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities (except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

67:4.6 (758.4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

67:4.7 (758.5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

67:5.1 (758.6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement. Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

67:5.2 (758.7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage

upprorsstaben och dess medarbetare norrut.

Caligastias plan för ett omedelbart omformande av människosamhället enligt hans idéer om individuell frihet och grupprivilegier visade sig innebära ett snabbt och mer eller mindre fullständigt misslyckande. Samhället sjönk snabbt tillbaka till sin tidigare biologiska nivå, och kampen för att komma framåt började på nytt, inte långt framför den punkt där den tog vid i början av Caligastias regim, emedan denna omvälvning hade lämnat världen värre förvirrad.

Etthundrasextiotvå år efter upproret sköljde en flodvåg upp över Dalamatia, och det planetariska högkvarteret sjönk i havets vågor. Och detta land steg inte upp igen förrän så gott som varje spår av den nobla kulturen under dessa lysande tider hade utplånats.

När världens första huvudstad uppslukades av havet bodde där endast de lägsta typerna av sangikraserna på Urantia, avfallingar som redan hade omvandlat Faderns tempel till ett rum helgat åt Nog, ljusets och eldens avgud.

6. VAN — DEN STÅNDAKTIGE

Vans anhängare drog sig tidigt tillbaka till högländerna väster om Indien, där de var fria från attackerna från de förvirrade rasgrupperna i lågländerna. Och från denna reträttplats gjorde de upp planer för rehabilitering av världen, så som deras tidiga föregångare, badoniterna, en gång helt omedvetet hade arbetat för människosläktets bästa kort före sangikstammarnas uppkomst.

Innan de konkursförvaltande Melkisedekarna anlände överförde Van skötseln av människornas angelägenheter till tio kommissioner om fyra medlemmar var, grupper motsvarande dem som fanns under Prinsens regim. De äldre bofasta Livsbärarna övertog temporärt ledningen för detta fyrtio medlemmars råd som verkade under alla de sju åren av väntan. Liknande grupper av amadoniter övertog dessa skyldigheter när de trettonio lojala stabsmedlemmarna återvände till Jerusem.

Dessa amadoniter härstammade från den grupp av 144 lojala andoniter till vilken Amadon hörde och som har blivit kända enligt hans namn. Denna grupp omfattade trettonio män och etthundra fem kvinnor. Femtiosex av detta antal hade odödlighetsstatus, och alla (utom Amadon) omvandlades tillsammans med stabens lojala medlemmar. Återstoden av denna ädla grupp fortsatte under ledning av Van och Amadon sitt liv på jorden tills deras dagar som dödliga tog slut. De var den biologiska surdeg som förökade sig och fortsatte att förse världen med ledare under alla de långa mörka tidsåldrarna efter upproret.

Van lämnades kvar på Urantia ända till Adams tid, och han förblev titulärt överhuvud för alla övermänniskliga personligheter som verkade på planeten. Han och Amadon uppehöll livet under mer än hundra femtio tusen år genom förfarandet med livets träd i förening med Melkisedekarnas speciella livsomvårdnad.

assault on the splendid city, driving the secession staff and their associates northward.

67:5.3 (759.1) The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

67:5.4 (759.2) One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

67:5.5 (759.3) When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. VAN — THE STEADFAST

67:6.1 (759.4) The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

67:6.2 (759.5) Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusem.

67:6.3 (759.6) These *Amadonites* were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

67:6.4 (759.7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

Urantias angelägenheter administrerades under en lång tid av ett råd av planetariska konkursförvaltare, tolv Melkisedekar, som hade utnämnts med mandat från den äldste konstellationshärskaren, den Högste Fadern i Norlatiadek. För att bistå de konkursförvaltande Melkisedekarna fanns ett rådgivande organ som bestod av: en av de lojala medhjälparna till den fallne Prinsen, de två bofasta Livsbärarna, en Treenigad Son i lärlingskapsträning, en frivillig Undervisande Son, en Lysande Aftonstjärna från Avalon (periodvis), ledarna för seraferna och keruberna, rådgivare från två grannplaneter, verkställande ledaren för det underordnade änglalivet och Van, överbefälhavare för mellanvarelserna. Och på detta sätt styrdes och administrerades Urantia ända tills Adam anlände. Det är inte förvånande att den modige och lojale Van förordnades till en plats i de planetariska konkursförvaltarnas råd som under så lång tid administrerade ärendena på Urantia.

De tolv konkursförvaltande Melkisedekarna på Urantia utförde ett hjältemodigt arbete. De bevarade det som fanns kvar av civilisationen, och deras planetariska verksamhetsprogram verkställdes troget av Van. Inom ett tusen år efter upproret hade han över trehundra femtio avancerade grupper utspridda i världen. Dessa civilisationens utposter bestod till stor del av efterkommande till de lojala andoniterna i någon mån uppblandade med sangikraserna, i synnerhet de blå människorna, och med noditerna.

Trots den förfärliga tillbakagång som upproret förorsakade fanns det många biologiskt lovande arvslinjer på jorden. Under övervakning av de konkursförvaltande Melkisedekarna fortsatte Van och Amadon arbetet med att främja den naturliga evolutionen av människosläktet, och de förde människans fysiska evolution framåt ända tills den nådde den höjdpunkt som berättigade till att sända en Materiell Son och Dotter till Urantia.

Van och Amadon stannade på jorden till kort efter Adams och Evas ankomst. Några år därefter omvandlades och överfördes de till Jerusem, där Van återförenades med sin väntande Riktare. Van verkar nu till förmån för Urantia medan han inväntar order om att fortsätta på den långa, långa vägen till fulländningen i Paradiset och den öppnbara bestämmelsen för de Dödligas Finalitkår som håller på att samlas.

Det bör noteras att när Van vädjade till de Högste i Edentia, efter det att Lucifer hade stött Caligastia på Urantia, sände Konstellationsfäderna ett omedelbart avgörande som stödde Van på varje punkt i hans anklagelse. Detta domslut nådde honom inte emedan de planetariska strömkretsarna för kommunikation bröts medan det var på väg. Först nyligen upptäcktes själva detta utslag i ett energiöverförande relä, där det hade suttit allt sedan Urantia isolerades. Utan denna upptäckt, som gjordes som resultat av undersökningar utförda av mellanvarelserna på Urantia, hade offentliggörandet av detta beslut fått invänta Urantias återförande till konstellationens strömkretsar. Denna uppenbara olyckshändelse i den interplanetariska kommunikationen var möjlig därför att energiöverförare kan ta emot information och sända den vidare, men de kan inte ta initiativet till kommunikation.

I teknisk bemärkelse fastställdes Vans ställning i Satantias domstolsregister faktiskt och slutligt först då

67:6.5 (759.8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:6.6 (760.1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:6.7 (760.2) Notwithstanding the terrible setback of rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the Melchizedek receivers, Van and Amadon continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:6.8 (760.3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve. Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:6.9 (760.4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

67:6.10 (760.5) The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled

detta utslag från Fäderna i Edentia registrerades i Jerusem.

until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. LÅNGTGÅENDE ÅTERVERKNINGAR AV SYNDEN

De personliga (centripetala) följderna av den skapades överlagda och ihållande avvisande av ljuset är både oundvikliga och individuella, och de berör endast Gudomen och denna personliga varelse. En sådan själsdödande gröda av förhärdad ondska är den inre skörden hos den förhärdade viljevarelsen.

Inte så med de yttre påföljderna av synden. De opersonliga (centrifugala) följderna av den synd som har omfattats är både oundvikliga och kollektiva, och de berör varje skapad varelse som fungerar inom verkningsområdet för en sådan händelse.

När femtio tusen år hade förflutit från sammanbrottet av den planetariska administrationen var jordens angelägenheter i sådan oordning och så försummade att människosläktet hade vunnit mycket litet utöver den allmänna evolutionära status som existerade vid tiden för Caligastia's ankomst tre hundra femtio tusen år tidigare. I vissa avseenden hade framsteg gjorts, men på andra områden hade mycken terräng förlorats.

Synden är aldrig rent lokal till sin effekt. Universernas administrativa sektorer är som organismer; den belägenhet som en enskild person befinner sig i måste i viss utsträckning delas av alla. Synden, som är en personsattityd till verkligheten, kommer nödvändigtvis att ge sin inneboende negativistiska skörd på alla beslätade nivåer av universumvärden. De fulla konsekvenserna av oriktigt tänkande, ondskefullt handlande eller syndfullt planerande erfars endast på den nivå där detta faktiskt sker. Överträdandet av universums lag kan vara ödesdigert på det fysiska området utan att allvarligt dra med sig sinnet eller skada den andliga erfarenheten. Synden är åtföljd av ödesdigra konsekvenser för personlighetens överlevnad endast när den är ett uttryck för attityden hos hela varelsen, när den står för sinnets val och själens vilja.

Ondska och synd har sina konsekvenser på materiella och samhällseliga områden och kan ibland även fördröja det andliga framåtskridandet på vissa nivåer av universumverklighet, men aldrig berövar synden hos en varelse en annan varelse möjligheten att förverkliga den gudomliga rätten till personlighetens överlevnad. Ewig överlevnad kan äventyras endast av sinnets beslut och själens val hos individen själv.

Synden på Urantia fördröjde endast obetydligt den biologiska evolutionen, men den hade den inverkan att den berövade de dödligas raser den fulla nyttan av Adams arvs massa. Synden fördröjer enormt den intellektuella utvecklingen, den moraliska tillväxten, det samhällseliga framåtskridandet och en massomfattande andlig förhöjning. Den hindrar dock inte den högsta andliga uppnåelsen hos den individ som väljer att lära känna Gud och att uppriktigt göra hans gudomliga vilja.

Caligastia gjorde uppror, Adam och Eva var försumliga, men ingen dödlig som har fötts på Urantia sedan dess har blivit lidande i sin personliga andliga erfarenhet som följd av dessa missgrepp. Varje dödlig

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

^{67:7.1 (760.6)} The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

^{67:7.2 (761.1)} But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

^{67:7.3 (761.2)} By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

^{67:7.4 (761.3)} Sin is never purely local in its effects. The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

^{67:7.5 (761.4)} Evil and sin visit their consequences in material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

^{67:7.6 (761.5)} Sin on Urantia did very little to delay biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

^{67:7.7 (761.6)} Caligastia rebelled, Adam and Eve did default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every mortal born on Urantia since

som har fötts på Urantia sedan Caligastias uppror har på något sätt blivit tidsbestäffad, men den framtida välfärden för sådana själar har aldrig på minsta sätt evighetsriskerats. Ingen person utsätts någonsin för livsviktigt andligt berövande som följd av en annans synd. Synden är helt personlig när det gäller moralisk skuld eller andliga konsekvenser, trots dess vittomfattande återverkningar på administrativa, intellektuella och samhälleliga områden.

Fastän vi inte kan utgrunda den visdom som tillåter sådana katastrofer, kan vi alltid urskilja den fördelaktiga inverkan av dessa lokala störningar när de reflekteras ut till universumet i dess helhet.

8. UPPRORETS MÄNNISKOHJÄLTE

Många modiga varelser i Satania's olika världar gjorde motstånd mot Lucifers uppror, men uppteckningarna i Salvington framställer Amadon som hela systemets mest framträdande karaktär i hans storartade avvisande av upprorsflödet och hans orubbliga tillgivenhet för Van — de stod tillsammans oberörda i sin lojalitet inför överhögheten hos den osynlige Fadern och hans Son Mikael.

Vid tiden för dessa ödesdigra händelser var jag stationerad i Edentia, och jag är fortfarande medveten om den fröjd jag kände när jag granskade Salvingtons informationsutsändningar som från dag till dag berättade om den otroliga ståndaktigheten, överjordiska tillgivenheten och utomordentliga lojaliteten hos denna tidigare halvville som härstammade från den andoniska rasens experimentella och ursprungliga släkte.

Från Edentia upp till Salvington och rentav ända till Uversa var den första frågan som alla underordnade himmelska varelser ställde beträffande upproret i Satania under dessa sju långa år ständigt och jämnt: "Hur står det till med Amadon på Urantia, står han ännu oberörd?"

Om Lucifers uppror har handikappat det lokala systemet och dess fallna världar, om förlusten av denne Son och hans förledda medarbetare temporärt har hindrat framtidskridandet i konstellationen Norlatiadek, väg då effekten av den vittomfattande presentationen av det inspirerade uppträdandet hos detta enda naturbarn och hans beslutsamma grupp om 143 kamrater, som trofast tog ställning för de högre uppfattningarna om universumskötsel och -administration trots det väldiga och fientliga tryck som utövades av deras illojala överordnade. Låt mig försäkra er, att detta redan har åstadkommit mera gott i universumet Nebadon och superuniversumet Orvonton än vad den totala summan av den ondska och sorg, som Lucifers uppror försakade, någonsin kan uppväga.

Allt detta belyser på ett överdådigt rörande och superbt storartat sätt visdomen i Faderns universella plan att mobilisera de Dödligas Finalitkår i Paradiset och att rekrytera denna väldiga grupp av framtidens hemlighetsfulla tjänare i stor utsträckning från den vanliga massan av uppstigande, framtidskridande dödliga — just sådana dödliga som den oövervinnelige Amadon.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

67:7.8 (761.7) While we cannot fathom the wisdom that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

67:8.1 (761.8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

67:8.2 (762.1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

67:8.3 (762.2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: "What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?"

67:8.4 (762.3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:8.5 (762.4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from the common clay of the mortals of ascending progression — just such mortals as the impregnable Amadon.

67:8.6 (762.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 68. Civilisationens gryning

⇐ 067

Urantiaboken

069 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 68 CIVILISATIONENS GRYNING

Sektioner

Introduktion

1. Skyddande socialisation
2. Faktorer som påverkar samhällets framåtskridande
3. Samhällsbefrämjande verkan av fruktan för spöken
4. Sedvänjornas utveckling
5. Markanvändningen — medlen för uppehållet
6. Kulturens utveckling

Introduktion

DETTA är början till berättelsen om människosläktets långa, långa framåtriktade kamp från en ställning som var föga bättre än djurens tillvaro, genom de mellanliggande tidsåldrarna ända fram till senare tider då en verklig, fastän ofullständig, civilisation hade utvecklats bland människosläktets högre stående raser.

Civilisationen är människosläktets eget verk; den är inte biologiskt inbyggd; därför måste alla barn fostras i en kulturmiljö, och varje efterföljande ungdomsgeneration måste ånyo få sin utbildning. Civilisationens högre kvaliteter — vetenskapliga, filosofiska och religiösa — överförs inte från en generation till en annan som ett direkt arv. Dessa kulturella resultat bibehålls endast genom att det samhälleliga arvet bevaras på ett upplyst sätt.

Samhällsutveckling baserad på samarbete infördes av lärarna i Dalamatia, och under tre hundra tusen år fostrades människan med tanke på gruppaktiviteter. Den blå människan drog den allra största nytta av dessa tidiga samhällsläror, den röda människan i någon mån, och den svarta människan minst av alla. Under senare tider har den gula rasen och den vita rasen uppvisat den mest avancerade samhällsutvecklingen på Urantia.

1. SKYDDANDE SOCIALISATION

PAPER 68 THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

INTRODUCTION

68:0.1 (763.1) THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

68:0.2 (763.2) Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

68:0.3 (763.3) Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was nurtured in the idea of group activities. The blue man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the black man least of all. In more recent times the yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

När människorna kommer i nära kontakt med varandra lär de sig ofta att tycka om varandra, men den primitiva människan överflödade inte av naturen av de broderliga känslornas ande eller av önskan om social kontakt med sina medmänniskor. Snarare lärde sig de tidiga släktena av bitter erfarenhet att "enighet ger styrka"; och det är denna avsaknad av naturlig broderlig tillgivenhet som nu står i vägen för ett omedelbart förverkligande av människans broderskap på Urantia.

Samgång blev tidigt priset för att fortleva. En ensam människa var hjälplös om hon inte bar ett stamtecken som intygade att hon hörde till en grupp som säkert skulle hämnas varje angrepp på henne. Ännu under Kains dagar var det ödesdigert att bege sig ut i världen ensam utan något tecken på grupptillhörighet. Civilisationen har blivit människans försäkring mot en våldsam död, och premierna betalas i form av underkastelse till de krav som samhällets talrika lagar ställer.

Det primitiva samhället byggde sålunda på en ömsesidighet orsakad av nödvändigheten och av en ökad säkerhet som följd av samgång. Människans samhälle har under tidsåldrarnas perioder utvecklats som resultat av denna rädsla för isolering och med hjälp av en motvillig samverkan.

De primitiva människorna lärde sig tidigt att grupper är betydligt större och starkare än blotta summan av deras enskilda enheter. Ett hundra förenade män som arbetar i samklang kan flytta en väldig sten; ett tjugotal vältränade ordningsvakter kan hålla tillbaka en ilsken folkhop. Och sålunda föddes samhället inte endast som en samgång mellan ett större antal individer utan snarare som resultat av organiseringen av intelligenta samverkare. Samverkan är emellertid inte någonting som faller sig naturligt för människan; hon lär sig att samarbeta först av frukten och senare av upptäckten att samverkan är bästa sättet att möta svårigheterna i tiden och att gardera sig mot de förmenta farorna i evigheten.

De folk som sålunda tidigt organiserade sig till ett primitivt samhälle blev framgångsrikare både i att övervinna naturen och i att försvara sig mot andra folk; de hade större möjligheter till fortlevnad; därför har civilisationen stadigt gått framåt på Urantia, trots sina många bakslag. Det är endast därför att överlevnadsvärdet stiger vid samgång som människans många dumheter hittills inte har lyckats stoppa eller förstöra människans civilisation.

Det faktum att kultursamhället av idag är ett ganska sentida fenomen framgår klart av att sådana samhällsförhållanden som är utmärkande för infödingarna i Australien och bushmännen och pygméerna i Afrika har fortgått till nutiden. Bland dessa efterblivna folk kan man observera någonting av den tidiga gruppfientlighet, personliga misstänksamhet och andra högst asociala drag som var så karakteristiska för alla primitiva raser. Dessa miserabla rester av forna tiders icke-sociala folk utgör ett vältaligt vittnesbörd för det faktum att människans naturliga individualistiska tendens inte med framgång kan tävla med det sociala framåtskridandets effektivare och starkare organisationer och sammanslutningsformer. Dessa efterblivna och misstänksamma asociala raser, som talar olika dialekter för var femtionde eller hundra kilometer, belyser vilken slags värld ni nu kunde leva i

68:1.1 (763.4) When brought closely together, men often learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that "in union there is strength"; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

68:1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man's insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society's numerous law demands.

68:1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in age-long cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

68:1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding against the supposed perils of eternity.

68:1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man's many blunders have thus far failed to stop or destroy human civilization.

68:1.6 (764.2) That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of

om det inte vore för kombinationen av undervisningen som förmedlades av Planetprinsens kroppsliga stab och det arbete som Adams grupp av rasförbättrare senare utförde.

Den moderna frasen "tillbaka till naturen" är en villfarelse baserad på okunskap, en tro på att den uppdiiktade "gyllene tidsåldern" verkligen en gång har funnits. Den enda grunden för legenden om den gyllene tidsåldern är det historiska faktum att Dalamatia och Eden har funnits. Men dessa förbättrade samhällen var långt från ett förverkligande av utopiska drömmar.

2. FAKTORER SOM PÅVERKAR SAMHÄLLETS FRAMÅTSKRIDANDE

Det civiliserade samhället är ett resultat av människans tidiga strävan att övervinna sin motvilja mot isolering. Men detta anger inte nödvändigtvis ömsesidig tillgivenhet, och det nuvarande oroliga tillståndet bland vissa primitiva grupper illustrerar väl vad de första tidernas stammar fick genomgå. Fastän individerna i en civilisation kan råka i kollision med varandra och kan kämpa mot varandra, och fastän själva civilisationen kan förefalla att vara ett motsägelsefullt sammelsurium av strävan och kamp, bevisar den dock förekomsten av allvarlig strävan, inte stillaständets dödliga enformighet.

Även om intelligensnivån har betytt ansenligt för det kulturella framskridandets hastighet, är samhället främst avsett att minska riskelementet i individens sätt att leva, och samhället har gått framåt just så snabbt som det har lyckats minska smärtan och öka välbefinnandet i livet. Sålunda rör sig hela samhällskroppen långsamt mot sin ödesbestämelse — förintelse eller överlevnad — beroende på om målet är självbevarelse eller egen njutning. Självbevarelsen ger upphov till samhället, medan överdriven självtillfredsställelse förstör civilisationen.

Samhället intresserar sig för människans fortbestånd, uppehälle och tillfredsställelse, men människans självförverkligande är värdigt att bli det omedelbara målet för många kulturella grupper.

Hjordinstinkten hos naturmänniskan är knappast tillräcklig för att förklara utvecklingen av en sådan samhällsorganisation som nu existerar på Urantia. Fastän denna medfödda benägenhet att leva i flock ligger undertill i människosamhället är mycket av människans sällskaplighet en förvärvad egenskap. Två betydelsefulla faktorer, som bidrog till att människorna tidigt associerade sig med varandra, var behovet av föda och sexkärlek; människan delar dessa instinktiva drifter med djurvärlden. Två andra emotioner som drog människorna samman och höll dem samman var fåfänga och fruktan, i synnerhet fruktan för andar.

Historien är endast berättelsen om människans kamp för födan från den ena tidsåldern till den andra. Den primitiva människan tänkte endast när hon var hungrig; sparandet av föda var hennes första form av självförsakelse, självdisciplin. Då samhället växte upphörde behovet av föda att vara den enda spörren till ömsesidig samgång. Talrika andra former av hunger, medvetenheten om olika behov, ledde alla till att människosläktet slöt sig närmare samman. Men idag är

the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

68:1.7 (764.3) The modern phrase, "back to nature," is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious "golden age." The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

68:2.1 (764.4) Civilized society is the result of man's early efforts to overcome his dislike of *isolation*. But this does not necessarily signify mutual affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

68:2.2 (764.5) While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive self-gratification destroys civilization.

68:2.3 (764.6) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of becoming the immediate goal of many cultural groups.

68:2.4 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and *held* them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

68:2.5 (765.2) History is but the record of man's agelong food struggle. *Primitive man only thought when he was hungry*; food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental

samhället övertungt av överflödet av förmenta mänskliga behov. Nittonhundratalets västerländska civilisation stönar trött under den oerhörda övervikten av lyx och det omåttliga mångfaldigandet av människans önskningar och begär. Det moderna samhället genomlider påfrestningen från en av dess farligaste faser, som kännetecknas av vittomfattande inbördes förbindelser och mycket komplicerat ömsesidigt beroende.

Hungern, fåfängan och rädslan för andar orsakade ett ständigt socialt tryck, men den sexuella tillfredsställelsen var tillfällig och oregelbunden. Sexualdriften ensam tvingade inte de primitiva männen och kvinnorna att axla de tunga bördorna med att upprätthålla ett hem. De första tidernas hem byggde på den sexuella rastlösheten hos mannen då han inte tillräckligt ofta hade möjlighet att tillfredsställa sig, och på den tillgivna moderskärleken hos kvinnan, vilken hon i viss mån delar med honorna bland alla högrestående djur. Närvaron av en hjälplös baby bestämde tidigt uppdelningen i manliga och kvinnliga göromål; kvinnan måste upprätthålla en fast boplatz där hon kunde odla jorden. Från tidigaste tider har den plats där kvinnan fanns alltid ansetts vara hem.

Kvinnan blev sålunda tidigt oundgänglig för den samhällsordning som utvecklade sig, inte så mycket på grund av den flyktiga sexuella passionen utan som en följd av behovet av föda; hon var en väsentlig partner för det egna uppehållet. Hon var en anskaffare av föda, en bärare av bördor, och en följeslagare som stod ut med mycket dålig behandling utan våldsam förtrytelse, och förutom att hon hade alla dessa önskvärda drag var hon ett ständigt närvarande medel för sexuell tillfredsställelse.

Nästan allting av bestående värde i civilisationen har sina rötter i familjen. Familjen var den första framgångsrika fredliga gruppen, då mannen och kvinnan lärde sig att komma till rätta med sina motsättningar, samtidigt som de lärde sina barn fredliga värn.

Äktenskapets funktion i evolutionen är att säkerställa rasens fortlevnad, inte endast förverkligandet av personlig lycka; människans uppehälle och fortbestånd är hemmets verkliga syften. Den egna tillfredsställelsen är tillfällig och inte nödvändig utom som ett incitament som säkrar den sexuella förbindelsen. Naturen kräver fortlevnad, men civilisationens frukter ökar fortgående äktenskapets fröjder och den tillfredsställelse som familjelivet ger.

Om fåfängan utvidgas till att omfatta stolthet, ärelystnad och värdighet kan vi urskilja inte endast hur dessa egenskaper bidrar till uppkomsten av människors sammanslutningar utan också hur de håller människor samman, emedan sådana emotioner är meningslösa utan en publik att paradera inför. Snart fick fåfängan sällskap av andra emotioner och impulser som behövde en samhällsarena för sitt framträdande och sin uppfyllelse. Denna grupp av emotioner gav upphov till den första början av all konst, all ceremoniell och alla former av livfulla lekar och tävlingar.

Fåfängan bidrog i hög grad till samhällets uppkomst; men vid tiden för dessa uppenbarelser hotar en uppblåst generations villsamman strävanden att försumpa och dränka hela den komplicerade strukturen

civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate multiplication of human desires and longings. Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

68:2.6 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman has always been regarded as the home.

68:2.7 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of *food requirement*; she was an essential partner in self-maintenance. She was a food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

68:2.8 (765.5) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

68:2.9 (765.6) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

68:2.10 (765.7) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

68:2.11 (766.1) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long

hos en långt specialiserad civilisation. Njutningslystnaden har redan för länge sedan trätt i stället för behovet av föda; de berättigade samhällsmål, som främjats av människans behov att skaffa sig sitt uppehälle, håller snabbt på att omvandla sig till låga och hotande former av njutningar. Självbevarelsen bygger upp samhället; otyglad njutningslystnad bryter ofelbart ned civilisationen.

3. SAMHÄLLSBEFRÄMJANDE VERKAN AV FRUKTAN FÖR SPÖKEN

Primitiva behov ledde till det ursprungliga samhällets uppkomst, men fruktan för spöken höll det samman och gav dess tillvaro en utommänsklig aspekt. Vanlig rädsla hade ett fysiologiskt ursprung: rädsla för fysisk smärta, otillfredsställd hunger eller någon jordisk olycka; men fruktan för spöken var ett nytt och sublimare slag av fasa.

Den största enskilda faktorn i evolutionen av människans samhälle var troligen spökdömmarna. Fastän de flesta drömmar storligen förvirrade det primitiva sinnet terroriserade spökdömmarna faktiskt de första tidernas människor, och drev dessa vidskepliga drömmare i varandras famn i en villig och allvarlig förening för ömsesidigt skydd mot de vaga, osedda och inbillade farorna från andevärlden. Spökdömmarna var en av de tidigast framträdande skillnaderna mellan djurens och människans typ av sinne. Djur skapar sig inte föreställningar om överlevnad efter döden.

Med undantag för denna spökfaktor var hela samhället byggt på grundläggande behov och elementära biologiska drifter. Men fruktan för spöken införde en ny faktor i civilisationen, en fruktan som sträcker sig ut och bort från individens elementära behov och som stiger högt ovanför till och med kampen för att hålla ihop gruppen. Fasan för de dödas hädangångna andar förde fram en ny och förvånande form av rädsla, en förfärande och mäktig skräck, som bidrog till att piska samman den lösa samhällsordningen under de tidigaste tidsåldrarna till de mera grundligt disciplinerade och bättre kontrollerade primitiva grupperna i forna tider. Denna oförnuftiga vidskepelse, som till en del fortfarande existerar, förberedde människans sinne, genom vidskeplig rädsla för det överkliga och det övernaturliga, för den senare upptäckten av "Herrens fruktan som är vishetens begynnelse". De grundlösa rädslorna som hör till evolutionen är avsedda att ersättas av den av uppenbarelsen inspirerade förnuftet för Gudomen. De tidiga tidernas kult som byggde på fruktan för spöken blev ett starkt socialt band, och allt sedan denna länge sedan svunna tid har människosläktet mer eller mindre strävat efter det att uppnå andlighet.

Hunger och kärlek förde människorna samman, fåfänga och fruktan för spöken höll dem samman. Men ensamma förmår inte dessa emotioner, utan inflytandet från fredsbefrämjande uppenbarelsen, uthärda påfrestningen förorsakad av de misstankar och irritationsmoment som uppkommer i samband med människors inbördes förhållanden. Utan övermänskliga källors hjälp brister samhällets hållhakar när en viss gräns nås, och dessa samma krafter som bygger upp

since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST FEAR

68:3.1 (766.2) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime sort of terror.

68:3.2 (766.3) Probably the greatest single factor in the evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and earnest association for mutual protection against the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

68:3.3 (766.4) Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual, and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of "the fear of the Lord which is the beginning of wisdom." The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

68:3.4 (766.5) Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into

samhället — hunger, kärlek, fåfänga och fruktan — samverkar för att störta människosläktet i krig och blodsutgjutelse.

Människosläktets strävan efter fred är inte en naturlig egenskap; den härstammar från den uppenbarade religionens lärdomar, från de progressiva rasernas samlade erfarenhet, men alldeles särskilt från det som Jesus, Fredsfursten, lärde.

4. SEDVÄNJORNAS UTVECKLING

Alla moderna samhällsinstitutioner är ett resultat av sedernas utveckling hos era vilda förfäder; dagens konventioner är de modifierade och utvidgade sederna från igår. Vad vanan är för individen, det är seden för gruppen; och grupp seder utvecklas till folkseder eller stamtraditioner — de breda folklagrens konventioner. Från dessa forna tiders groddar har alla institutioner i det nutida människosamhället fått sin ringa början.

Man måste hålla i minnet att sedvänjorna uppkom som resultat av en strävan att anpassa grupplivet till masstillvarons förhållanden; sedvänjorna var människans första samhällsinstitution. Alla dessa reaktioner hos folkstammarna uppkom av strävan att undvika smärta och förödmjukelse samtidigt som man försökte komma i åtnjutande av nöje och makt. Folksedernas ursprung är, likt språkens ursprung, alltid omedvetet och oavsiktligt och därför alltid höljt i ett mysterium.

Fruktan för spöken fick den primitiva människan att visualisera det övernaturliga och lade sålunda stadigt grunden till etikens och religionens starka inflytelser, som i sin tur bevarade samhällets sedvänjor och vanor oförändrade från generation till generation. Det som i ett tidigt skede främst etablerade och kristalliserade sedvänjorna var tron att de döda misstroget bevakade de sätt enligt vilka de hade levt och dött; därför skulle de utmäta hemska straff för de levande dödliga som vågade visa vårdslöst förakt för de levnadsregler som de hade hållit i ära under sitt köttsliga liv. Allt detta illustreras bäst av den vördnad som den gula rasen ännu idag visar sina förfäder. Den primitiva religion som senare utvecklades förstärkte i och med stabiliserandet av sedvänjorna storligen fruktan för spöken, men den avancerande civilisationen har allt mera befriat människosläktet från fruktans bojor och vidskepelsens slaveri.

Före den befriande och liberaliserande undervisning som lärarna i Dalamatia gav var den forntida människan ett hjälplöst offer för sedvänjornas ritualer; den primitiva vilden var omgiven av ett ändlöst ceremoniel. Allt vad han gjorde från det han vaknade på morgonen tills han somnade in för natten i sin grotta måste göras just på ett visst sätt — i enlighet med stammens invanda seder. Han var slav under kutymens tyranni; hans liv innehöll ingenting obundet, spontant eller ursprungligt. Det förekom inget naturligt framåtskridande mot en högre mental, moralisk eller samhällelig existens.

De första tidernas människa hölls i ett stadigt grepp av vanan; vilden var en sannskyldig slav under det som var brukligt; men från tid till annan uppkom

war and bloodshed.

68:3.5 (766.6) The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. EVOLUTION OF THE MORES

68:4.1 (767.1) All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of present-day human society take their humble origin.

68:4.2 (767.2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767.3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767.4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767.5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those variations from type

dock sådana som avvek från den vanliga typen och som vågade införa nya sätt att tänka och bättre metoder att leva. Det oaktat utgör trögheten hos den primitiva människan den biologiska säkerhetsbroms som hindrar henne från att störta sig alltför plötsligt in i den ruinerande missanpassning som följer av en alltför snabbt avancerande civilisation.

Dessa vanor är då inte enbart av ondo; deras utveckling borde fortgå. Det är närapå ödesdigert för civilisationens fortbestånd att med en radikal omvälvning börja ändra på dem i stor skala. Vanan har varit den kontinuitetens tråd som har hållit civilisationen samman. Vägen genom människans historia är beströdd med resterna av övergivna vanor och föråldrade samhällsbruk; men ingen sådan civilisation har bestått som övergivit sina sedvänjor utan att lägga sig till med bättre och lämpligare vanor.

Ett samhälles fortbestånd beror huvudsakligen på den progressiva utvecklingen av dess sedvänjor. Vanornas utvecklingsprocess växer till sig av önskan att experimentera; nya idéer förs fram — det uppkommer tävlan. En framåtskridande civilisation tar till sig de progressiva idéerna och består; tiden och omständigheterna utväljer slutligen den bättre anpassade gruppen till fortlevnad. Detta betyder dock inte att varje enskild förändring i sammansättningen av människans samhälle har varit till det bättre. Nej! Verkligen inte, ty det har förekommit många, många tillbakagångar i den långa framåtriktade kamp som civilisationen på Urantia har utkämpat.

5. MARKANVÄNDNINGEN — MEDLEN FÖR UPPEHÄLLET

Marken är samhällets scen; människorna är aktörerna. Människan måste ständigt anpassa sitt uppträdande till att motsvara marksituationen. Sedvänjornas utveckling är alltid beroende av relationstalet mellan mark och människa. Detta är sant trots att det är svårt att urskilja. Människans markanvändning, eller medlen för uppehållet, plus hennes levnadsstandard är lika med totalsumman av folksederna, sedvänjorna. Summan av människans anpassning till livets krav är lika med hennes kulturella civilisation.

Människans tidigaste kulturer uppkom längs floderna på östra halvklotet, och det fanns fyra stora steg i civilisationens frammarsch:

1. Samlarstadiet. Födovånget, hungern, ledde till den första formen av industriell organisation, de primitiva födosamlade leden. Ibland kunde ledet i en sådan hungermarsch vara tio till tjugo kilometer långt där det drog fram över landet för att samla in föda. Detta var det primitiva nomadiska kulturstadiet, och är det levnadssätt som de afrikanska bushmännen idag håller sig till.

2. Jägerstadiet. Uppfinnandet av vapenverktyg gjorde det möjligt för människan att bli jägare och sålunda vinna en anseelig frihet från födoslaveriet. En eftertänksam andonit som hade fått sin näve illa tilltygad i en hård strid återupptäckte idén att använda en käpp i stället för sin arm och en bit hård flintsten fastbunden

who have dared to inaugurate new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too rapidly advancing civilization.

68:4.6 (767.6) But these customs are not an unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom has been the thread of continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

68:4.7 (767.7) The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE ARTS

68:5.1 (768.1) Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

68:5.2 (768.2) The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

68:5.3 (768.3) 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaned food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

68:5.4 (768.4) 2. *The hunting stage.* The invention of weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the

med senor i ändan av käppen i stället för sin näve. Många stammar gjorde detta slag av upptäckten oberoende av varandra, och dessa olika former av hammare representerade ett av de stora stegen framåt i civilisationen. Den dag som är här en del av urinvånarna i Australien avancerat föga längre än detta stadium.

De blå människorna blev framstående jägare och snärjare. Genom att bygga stängsel i floderna fångade de fisk i stora mängder och torkade överflödet för vinterbruk. Många former av sinnrika snaror och fällor användes i viltfångsten, men de mera primitiva människoraser jagade inte de större djuren.

3. Herdestadiet. Denna fas i civilisationen blev möjlig då man började tämja djur. Araberna och infödningarna i Afrika hör till de mera sentida herdefolket.

Herdelivet gav ytterligare lättnad från födoslaveriet; människan lärde sig att leva av räntan på sitt kapital, ökningen av sina hjordar, och detta gav mera tid för kultur och framsteg.

Samhället före herdestadiet kännetecknades av samverkan mellan könen, men boskapsskötselns spridning sänkte kvinnorna till slaveriets djup i samhället. Under tidigare tider var det mannens skyldighet att skaffa fram födan från djurriket och kvinnans uppgift att tillhandahålla det ätbara från växtriket. Därför sjönk kvinnans människovärde betydligt då människan inträdde i herdestadiet i sin tillvaro. Hon var fortfarande tvungen att slita och släpa för att producera de vegetabiliska livsförmödenheterna, medan mannen endast behövde gå till sin hjord för att få fram animalisk föda i överflöd. Mannen blev sålunda relativt oberoende av kvinnan; under hela herdestadiets tidsålder sjönk kvinnans ställning stadigt. Vid slutet av detta skede var hon föga mer än ett människodjur, vars uppgift det var att arbeta och föda människoefterkommande, i stort sett så som hjordens djur förutsattes arbeta och föda avkomma. Männen under herdetidsåldrarna hyste en stor kärlek till sin boskap; därför är det desto mera beklagligt att männen inte kunde utveckla en djupare tillgivenhet för sina hustrur.

4. Jordbruksstadiet. Detta skede tog sin början av att man började odla växter, och det representerar den högsta typen av materiell civilisation. Både Caligastia och Adam bemödade sig om att lära ut trädgårdsskötsel och jordbruk. Adam och Eva var trädgårdsodlare, inte herdar, och trädgårdsskötsel var på den tiden en avancerad kultur. Odlandet av växter har en förädlade inverkan på människosläktets alla raser.

Jordbruket mer än fyrdubblade relationstalet mellan mark och människa i världen. Jordbruket kan kombineras med herdeverksamheten från föregående kulturstadium. När de tre stadierna delvis täcker varandra jagar männen och kvinnorna odlar jorden.

Det har alltid förekommit slitningar mellan boskapsägarna och odlarna. Jägaren och boskapsägaren var militanta, krigiska; jordbrukaren är en mera fredsälskande typ. Arbeta med djur för tanken till kamp och kraft, arbete med växter inger tålmod, lugn och frid. Jordbruk och industriell verksamhet är fredens aktiviteter. Som samhällsaktiviteter i världen har

end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

68:5.5 (768.5) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

68:5.6 (768.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

68:5.7 (768.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

68:5.8 (768.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

68:5.9 (769.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

68:5.10 (769.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

68:5.11 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world

bägge emellertid den svagheten att de inte innehåller spänning och äventyr.

Människans samhälle har utvecklats från jägarstadiet genom boskapsskötselns skede till det fasta jordbrukets stadium. Till varje stadium i denna framskridande civilisation hörde allt mindre kringvandrande; allt mera började människan leva hemma.

Nu kompletterar industrin jordbruket, varav följer ökad urbanisering och ett mångfaldigande av de medborgarklasser som inte sysslar med jordbruk. Ett industriellt tidsskede kan ändå inte hoppas på att fortgå om dess ledare inte inser att även de högsta formerna av samhällsutveckling alltid måste bygga på en sund jordbruksbas.

6. KULTURENS UTVECKLING

Människan är en jordens varelse, ett barn av naturen. Hur allvarligt hon än må försöka undfly marken är hon i sista hand dömd att misslyckas. "Av stoft är du kommen, till stoft skall du åter varda" är bokstavligen sant för hela människosläktet. Människans främsta kamp gällde alltid, gäller nu, och kommer alltid att gälla land. De primitiva människornas första samhälleliga sammanslutningar bildades för att vinna dessa strider om land. Relationstalet mellan land och människa ligger som grund för all samhällscivilisation.

Med sin intelligens, med sitt kunnande och vetande, ökade människan markens avkastning; samtidigt fick man i någon mån den naturliga tillväxten av efterkommande under kontroll, och sålunda åstadkoms uppehållet och fritiden för att bygga en kulturell civilisation.

Människans samhälle kontrolleras av en lag enligt vilken befolkningensmängden måste variera i direkt proportion till markanvändningsmetoderna och i omvänd proportion till en viss levnadsstandard. Under alla dessa forna tidsåldrar avgjorde lagen om tillgång och efterfrågan när det gällde människor och land, rentav mera än för närvarande, det uppskattade värdet av bägge. Under tider då det fanns gott om land — obebodda områden — var behovet av människor stort, och därför steg människovärdet mycket; därför var förlusten av liv mera förskräckande. Under perioder då det fanns ont om land och det därför uppstod överbefolkning sjönk människolivets värde i motsvarande mån så att krig, hungersnöd och farsoter sågs med mindre oro och bekymmer.

När markens avkastning minskar eller folkmängden ökar återupptas den oundvikliga kampen; de allra värsta dragen i människans natur kommer upp till ytan. Förbättrandet av markens avkastning, spridningen av de mekaniska jordbruksmetoderna och befolkningssminskningen tenderar alla att främja utvecklingen av de bättre sidorna av människans natur.

Bybyggarsamhället utvecklar mänsklighetens utbildade sida. De sköna konsterna och det egentliga vetenskapliga framåtskridandet samt den andliga kulturen har alla frodats bäst i livets större centra när de stötts av en jordbruks- och industriebefolkning något under relationstalet mellan land och människa. Städerna mångfaldigar alltid sina invånares förmåga till

social activities, is that they lack excitement and adventure.

68:5.12 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

68:5.13 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

6. EVOLUTION OF CULTURE

68:6.1 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. "Dust you are and to dust shall you return" is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

68:6.2 (769.7) Man's intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

68:6.3 (769.8) Human society is controlled by a law which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

68:6.4 (770.1) When the land yield is reduced or the population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

68:6.5 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for either good or evil.

gott eller ont.

Familjens storlek har alltid påverkats av levnadsstandarden. Ju högre levnadsstandard desto mindre familj, ända till den etablerade nivån eller till ett gradvist utdöende.

Under alla tidsåldrar har levnadsstandarden varit bestämmande för den fortlevande befolkningens kvalitet, i motsats till blotta kvantiteten. Oliktad lokal levnadsstandard ger upphov till nya kaster i samhället, nya sedvänjor. När levnadssättet blir för komplicerat eller för luxuöst blir det snabbt självfördärvande. Kaster är det direkta resultatet av det samhälleliga trycket från hård konkurrens som förorsakas av stor befolkningstäthet.

De forna människoraserna tog ofta till metoder avsedda att begränsa folkmängden: alla primitiva stammar dödade missbildade och sjukliga barn. Det var vanligt att flickbarn dödades så länge hustruköp inte förekom. Barn stryptes ibland vid födseln, men den mest använda metoden var utsättande. Fadern till tvillingar fordrade vanligen att den ena skulle dödas, ty om flera barn föddes på en gång trodde man att det berodde på magi eller otrohet. Som regel sparades dock tvillingar av samma kön. Fastän dessa tabun som gällde tvillingar en gång fanns så gott som över hela världen, var de aldrig en del av andoniternas sedvänjor; dessa folk ansåg alltid tvillingar vara ett omen som betydde god tur.

Många raser lärde sig abortförfarandet, och abort blev mycket vanligt sedan barnsbörd hade blivit tabubelagd för de ogifta. Det var länge sed för en jungfru att döda sin avkomma, men bland de mera civiliserade grupperna blev dessa utomäktenskapliga barn skyddslingar hos flickans mor. Många primitiva klaner blev praktiskt taget utrotade av att man praktiserade både abort och dödande av nyfödda. Men oberoende av vad sedvänjorna föreskrev dödades mycket få barn efter det att de en gång hade ammat — moderskärleken är för stark för det.

Även på nittonhundratalet lever rester kvar av dessa primitiva sätt att reglera folkmängden. I Australien finns en stam där mödrarna vägrar att fostra mer än två eller tre barn. För inte länge sedan fanns det en kannibalstam som åt vart femte barn som föddes. På Madagaskar dödar fortfarande en del stammar alla barn som föds på vissa olycksdagar, vilket resulterar i döden för omkring tjugofem procent av alla nyfödda.

I ett världsomfattande perspektiv har överbefolkning aldrig varit ett allvarligt problem i det förgångna, men om krigandet minskar och vetenskapen allt mera får människans sjukdomar under kontroll kan det bli ett allvarligt problem i en nära framtid. Då kommer visdomen hos världens ledarskap att ställas inför ett stort prov. Kommer ledarna på Urantia att ha insikten och modet att främja förökningen av den genomsnittliga eller stadgade människan i stället för ytterligheterna av övernormala och de enormt växande grupperna av undernormala? Den normala människan är den som borde omhuldas; hon är civilisationens ryggrad och källan till de genier som rasen frambringar genom mutationer. Den undernormala människan borde hållas under samhällets kontroll; det borde inte framföras flera än vad som fordras för att sköta de lägre nivåerna inom näringslivet, de uppgifter som fordrar en intelligens

68:6.6 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

68:6.7 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high social pressure of keen competition produced by dense populations.

68:6.8 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

68:6.9 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

68:6.10 (770.7) Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose mothers refuse to rear more than two or three children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

68:6.11 (770.8) From a world standpoint, overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

ovanför djurens nivå men som kräver så litet att de visar sig vara ett sannskyldigt slaveri och en fångenskap för de högrestående typerna av människosläktet.

[Framfört av en Melkisedek, en gång stationerad på Urantia.]

^{68:6.12 (771.1)} [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

Kapitel 69. Människans första institutioner

⇐ 068

Urantiaboken

070 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 69

MÄNNISKANS FÖRSTA INSTITUTIONER

Sektioner

Introduktion

1. Människans grundläggande institutioner
2. Produktionsekonomens gryning
3. Arbetskraftens specialisering
4. Varuutbytets första början
5. Kapitalets första början
6. Elden i förhållande till civilisationen
7. Nyttjandet av djur
8. Slaveriet som en faktor i civilisationen
9. Privategendom

PAPER 69

PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

SECTIONS

Introduction

1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

Introduktion

EMOTIONELLT överträffar människan sina djurförfäder i sin förmåga att uppskatta humor, konst och religion. Samhälleligt visar människan sin överlägsenhet däri att hon förfärdigar verktyg, ägnar sig åt att kommunicera och bygger upp institutioner.

När människorna länge samlas i grupper i samhället leder sådana sammanslutningar alltid till att det skapas vissa verksamhetstrender som kulminerar i institutionalisering. De flesta av människans institutioner har visat sig vara arbetsbesparande, samtidigt som de i viss mån har bidragit till att höja gruppens trygghet.

Den civiliserade människan är mycket stolt över karaktären, stabiliteten och kontinuiteten i sina etablerade institutioner, men alla människans institutioner är endast de samlade sedvänjorna från det förgångna, så som de har bevarats av tabun och beklänts med värdighet av religionen. Sådana arv blir traditioner, och traditionerna omvandlas till slut till konventioner.

1. MÄNNISKANS GRUNDLÄGGANDE INSTITUTIONER

Alla människans institutioner tjäna något samhälleligt behov, tidigare eller nuvarande, trots att en

INTRODUCTION

69:0.1 (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

69:0.2 (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

69:0.3 (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and traditions ultimately metamorphose into conventions.

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

69:1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their

överutveckling av dem ofelbart minskar individens betydelse genom att personligheten kommer i skuggan och initiativkraften avtar. Människan borde behärska sina institutioner hellre än att låta sig domineras av dessa skapelser av den framåtskridande civilisationen.

Människans institutioner hör till någon av tre allmänna klasser:

1. Institutionerna för uppehållet. Dessa institutioner omfattar de verksamheter som växer fram av hungern efter föda och de därmed sammanhängande självbevarelseinstinkterna. Dessa institutioner inkluderar produktionsverksamhet, egendom, erövringskrig och samhällets hela regleringsmekanism. Förr eller senare sörjer den instinktiva rädslan för att dessa fortlevnadens institutioner etableras med hjälp av tabun, konventioner och religiösa sanktioner. Rädsla, okunskap och vidskepelse har spelat en framträdande roll för den tidiga uppkomsten och senare utvecklingen av alla människans institutioner.

2. Institutionerna för fortplantningen. Dessa är de samhällsliga etablissemang som växer fram av hungern efter sex, modersinstinkten och de högre ömma känslorna hos människosläkterna. De innefattar de samhällsliga säkerhetsåtgärderna för hemmet, skolan, familjelivet, utbildningen, etiken och religionen. De inkluderar giftermålsseder, försvarskrig och byggande av hus och hem.

3. Institutionerna för njutning och välbefinnande. Dessa är de seder och bruk som växer fram av böjelser för fåfänga och känslor av stolthet. De omfattar seder som gäller klädedräkt och personlig utsmyckning, umgängesseder, krig för ärans skull, dans, förströelse, tävlingar och andra faser av sensuell tillfredsställelse. Men civilisationen har aldrig utvecklat klart angivna institutioner enbart för njutning och välbefinnande.

Dessa tre grupper av seder och bruk i samhället är intimt sammanflätade och i detalj beroende av varandra. På Urantia bildar de en invecklad organisation som fungerar som en enda mekanism i samhället.

2. PRODUKTIONSEKONOMINS GRYNING

En primitiv produktionsekonomi växte långsamt fram som en försäkring mot hungersnödens fasor. Tidigt under sin tillvaro började människan ta lärdom av vissa djur, som under tider av riklig tillgång lagrar föda för knappare tider.

Innan den tidiga sparsamhetens och den primitiva produktionsverksamhetens tider fick sin början var armod och verkligt lidande den genomsnittliga stammens lott. Urmänniskorna var tvungna att tävla med hela djurvärlden om sin föda. Konkurrensgravitationen drar alltid ned människan mot vilddjurens nivå; fattigdomen är hennes naturliga och tyranniserande tillstånd. Rikedom är inte en naturens gåva; det är ett resultat av arbete, kunskap och organisering.

Den primitiva människan insåg snabbt fördelarna av att sluta sig samman. Samgången ledde till organisering, och det första resultatet av organiseringen var arbetsfördelning med dess omedelbara inbesparing

overdevelopment unfailingly detracts from the worth-whileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

69:1.2 (772:5) Human institutions are of three general classes:

69:1.3 (772:6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

69:1.4 (772:7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

69:1.5 (772:8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

69:1.6 (772:9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. THE DAWN OF INDUSTRY

69:2.1 (773:2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

69:2.2 (773:3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man had to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

69:2.3 (773:4) Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and

av arbete och material. Denna specialisering av arbetsinsatsen uppkom som en tvångsmässig anpassning — man följde minsta motståndets lag. De primitiva vildarna gjorde aldrig något verkligt arbete glatt och villigt. De fogade sig i det på grund av nödvändighetens tvång.

Den primitiva människan ogillade hårt arbete, och hon var inte villig att skynda på om inte allvarlig fara hotade. Tidselementet i arbetet, idén att utföra en given uppgift inom en viss tidsgräns, är enbart en modern föreställning. De forntida människorna hade aldrig bråttom. Det var de dubbla kraven från den intensiva kampen för tillvaron och den ständigt stigande levnadsstandarden som drev den tidiga människans av naturen inaktiva raser in på produktionsverksamhetens väg.

Arbetet, planerade strävanden, skiljer människan från djuren vilkas ansträngningar är till stor del instinktiva. Nödvändigheten att arbeta är människans främsta välsignelse. Medlemmarna av Prinsens stab arbetade alla; de gjorde mycket för att höja värdet av fysiskt arbete på Urantia. Adam var trädgårdsodlare; hebréernas Gud arbetade — han var alltings skapare och upprätthållare. Hebréerna var den första stam som högt värderade arbetsamheten; de var det första folket som förkunnade att "den som inte arbetar, han skall heller inte äta". Men många av världens religioner återgick till den forna sysslolöshetens ideal. Jupiter var en frossare, och Buddha blev en reflekterande anhängare av sysslolösheten.

Sangikstammarna var ganska arbetsamma när de inte bodde i tropikerna. Men det utkämpades en lång, lång kamp mellan de lata anhängarna av magi och arbetets apostlar — de som praktiserade framsynthet.

Människans första framsynthet inriktade sig på att ta hand om elden, vattnet och födan. Den primitiva människan var en medfödd spelare; hon ville alltid få någonting för ingenting, och alltför ofta under dessa tidiga tider ansågs den framgång som kom sig av tålmodigt arbete vara ett resultat av trollmedel. Magin var sen att ge vika för framsynthet, självförsakelse och arbetsamhet.

3. ARBETSKRAFTENS SPECIALISERING

Arbetsfördelningen i det primitiva samhället bestämdes först av naturliga och sedan av samhällsliga omständigheter. Den första ordning enligt vilken arbetskraftens specialisering skedde var följande:

1. Specialisering enligt kön. Kvinnans arbete härstammar från den utväljande närvaron av barnet; av naturen älskar kvinnor spädbarn mer än vad män gör. På så sätt blev kvinnan en rutinarbetare medan mannen blev en jägare och kämpe som hade klart skilda perioder av arbete och vila.

Under alla tider har det funnits tabun som har hållit kvinnan hårt bunden till hennes eget område. Mannen har högst själviskt valt det angenämare arbetet och lämnat det mödosamma rutinarbetet åt kvinnan. Mannen har alltid skämts för att göra kvinnoarbete, men kvinnan har aldrig visat någon motvilja mot att göra mannens arbete. Det är dock sällsamt att notera att

materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

^{69.2.4 (773.5)} Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

^{69.2.5 (773.6)} Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that "he who does not work shall not eat." But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

^{69.2.6 (773.7)} The Sangik tribes were fairly industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

^{69.2.7 (773.8)} The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

3. THE SPECIALIZATION OF LABOR

^{69.3.1 (773.9)} The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

^{69.3.2 (774.1)} 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

^{69.3.3 (774.2)} All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always

mannen och kvinnan alltid har arbetat tillsammans med att bygga och inreda sitt hem.

2. Modifiering som följd av ålder och sjukdom. Dessa olikheter bestämde den följande uppdelningen av arbetet. Gamla män och krymplingar sattes tidigt till att göra verktyg och vapen. Senare anvisades de till att bygga bevattningsanordningar.

3. Differentiering baserad på religion. Medicinmännen var de första människorna som befriades från fysiskt slit och släp; de var pionjärer för de fria yrkesutövarnas klass. Smederna var en liten grupp som tävlade med medicinmännen som magiker. Deras skicklighet att arbeta med metaller gjorde människorna rädda för dem. Talet om "vitsmeder" och "svartsmeder" gav upphov till de forna trosföreställningarna om vit och svart magi. Denna tro blandades senare in i vidskepelsen om goda och onda spöken, goda och onda andar.

Smederna var den första icke-religiösa gruppen som åtnjöt speciella privilegier. De hölls för neutrala vid krig, och denna extra fritid ledde till att de som klass blev det primitiva samhällets politiker. Som följd av grovt missbruk av dessa privilegier blev emellertid smederna allmänt hatade, och medicinmännen var inte sena att elda under hatet mot sina medtävlare. I denna första sammanstötning mellan vetenskap och religion vann religionen (vidskepelsen). Sedan smederna hade blivit utkörda från byarna upprätthöll de de första vårdshusen, allmänna natthärbärgen i bosättningens utkanter.

4. Herre och slav. Följande differentiering av arbetet växte fram av segrarens förhållande till den besegrade, och det innebar början till människans förslavande.

5. Differentiering baserad på olika fysiska och mentala förmågor. Ytterligare uppdelning av arbetet gynnades av de inneboende olikheterna mellan människor; alla människor föds inte likvärdiga.

De första specialisterna inom produktionen var flintspjälkarna och stenhuggarna; därefter kom smederna. Senare utvecklades specialisering av grupper; hela familjer och klaner hängav sig åt vissa slag av arbeten. Uppkomsten av en av de tidigaste prästkasterna, förutom stammarnas medicinmän, kom sig av det vidskepliga upphöjandet av en familj av särskilt skickliga svärdtillverkare.

De första gruppsspecialisterna inom produktionen var exportörerna av bergssalt och krukmakarna. Kvinnorna gjorde de osmyckade och männen de smyckade krukorna. Bland en del stammar var det kvinnorna som sydde och vävde, bland andra var det männen.

De första köpmännen vid bytet av varor var kvinnor; de användes som spioner och skötte handeln vid sidan om. Snart expanderade bytshandeln, och kvinnorna verkade som förmedlare — mellanhänder. Sedan kom köpmannaklassen som tog en kommission, vinst, för sina tjänster. Tillväxten av varuutbytet mellan grupper utvecklades till egentlig handel; och efter utbytet av varor kom utbytet av yrkesarbetare.

worked together in building and furnishing the home.

69:3.4 (774.3) 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons. They were later assigned to building irrigation works.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiation based on religion.* The medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The "white smiths" and the "black smiths" gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

69:3.6 (774.5) Smiths were the first nonreligious group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodgings, on the outskirts of the settlements.

69:3.7 (774.6) 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiation based on diverse physical and mental endowments.* Further divisions of labor were favored by the inherent differences in men; all human beings are not born equal.

69:3.9 (774.8) The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

69:3.10 (774.9) The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

69:3.11 (774.10) The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. VARUUTBYTETS FÖRSTA BÖRJAN

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

Alldeles så som giftermål enligt överenskommelse följde på kvinnorov, så följde byteshandel på plundringståg. Det fanns en lång period av piratverksamhet mellan de tidiga sederna med ett tyst byte av varor och den senare handeln med dess moderna utbytesmetoder.

Den tidigaste byteshandeln bedrevs av beväpnade handelsmän som brukade lämna sina varor på en neutral plats. Kvinnorna höll de första marknaderna; de var de första köpmännen, vilket berodde på att de bar bördorna; männen var krigare. Mycket tidigt utvecklades försäljningsdisken, en mur som var tillräckligt bred för att hindra parterna från att nå varandra med vapen.

En fetisch användes för att hålla vakt över de varor som hade avlämnats för tyst byte. Sådana marknadsplatser var skyddade mot stöld; ingenting fördes bort utom genom byte eller köp; med en fetisch som vaktade var varorna alltid säkra. Forna tiders handelsmän var strikt ärliga inom sin egen stam men ansåg det vara helt på sin plats att lura avlägsna främlingar. Även de forna hebreerna hade en separat moralkod för sitt handlande med andra än judar.

Under tidsålder efter annan fortsatte det tysta bytet av varor, innan människorna kunde mötas obehäpnade på den heliga marknadsplatsen. Dessa samma marknadstorg blev de första asylställena, och de var i en del länder senare kända som "fristäder". Varje flyende som nådde marknadsplatsen var säker och skyddad mot anfall.

De första vikterna var sädeskorn av vete och andra sädeslag. Det första betalningsmedlet var en fisk eller en get. Senare blev kon en bytesenhet.

Den moderna skriften fick sin början i de första handelsanteckningarna; människans första litterära verk var ett affärsfrämjande dokument, en reklam för salt. Många av de tidigaste krigen utkämpades om naturrikedomar såsom flintsten, salt och metaller. Det första formella avtalet mellan olika stammar gällde en saltförekomst som gjordes tillgänglig för flera stammar. Dessa avtalplatser gav möjlighet till vänskapligt och fredligt utbyte av idéer och umgänge mellan olika stammar.

Skriften utvecklades genom stadierna för "budkavel", rep med knutar, bildskrift, hieroglyfer och vappbälten till de tidigaste symbolalfabetena. Överförandet av meddelanden utvecklades från den primitiva röksignalen vidare genom löpare, ryttare, järnvägar och flygplan till telegraf, telefon och trådlös kommunikation.

Nya idéer och bättre metoder förmedlades överallt till den bebodda världen av de forntida handelsmännen. Handel i förening med äventyr ledde till forskningsfärder och upptäckter. Alla dessa gav upphov till transportväsendet. Handeln har varit den stora civiliseraren genom att främja växelverkan mellan kulturena.

5. KAPITALET'S FÖRSTA BÖRJAN

Kapital är arbete som man har avstått från att använda i nuet till förmån för framtiden. Besparingar representerar en form av försäkring för att trygga

69:4.1 (175.1) Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

69:4.2 (775.2) The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

69:4.3 (775.3) A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

69:4.4 (775.4) For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market place. These same market squares became the first places of sanctuary and in some countries were later known as "cities of refuge." Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

69:4.5 (775.5) The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

69:4.6 (775.6) Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

69:4.7 (775.7) Writing progressed up through the stages of the "message stick," knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

69:4.8 (775.8) New ideas and better methods were carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

69:5.1 (775.9) Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food

uppehålle och fortlevnad. Upplagring av föda utvecklade självkontroll och skapade de första problemen mellan kapital och arbete. Om den människa som hade föda kunde skydda den från rövare hade hon en klar fördel framför den människa som inte hade någon föda.

Den första bankiren var en av stammens dristiga män. Han höll gruppens skatter deponerade hos sig, och hela klanen brukade försvara hans hydda i händelse av anfall. Sålunda ledde samlandet av enskilt ägt kapital och förmögenhet som ägdes av en hel grupp omedelbart till en militär organisation. Till en början var sådana försiktighetsmått avsedda att skydda egendom mot räder utifrån, men senare blev det sed att hålla den militära organisationen vältränad genom att företa räder mot grannstammarnas egendom och rikedomar.

De grundbehov som ledde till samlandet av kapital var:

1. Hunger — i förening med framsynthet. Sparandet och förvarandet av föda betydde makt och komfort för dem som var tillräckligt framsynta för att på detta sätt trygga framtida behov. Ett lager av föda var en bra försäkring mot hungersnöd och svåra olyckor. Alla de primitiva sedvänjorna var i själva verket avsedda att hjälpa människan att underordna nuet till förmån för framtiden.

2. Kärlek till familjen — önskan att trygga deras behov. Kapitalet representerar ett sparande av egendom, trots trycket från dagens behov, i syfte att trygga de krav som framtiden ställer. En del av detta framtida behov kan tänkas beröra ens efterkommande.

3. Fåfänga — önskan att visa upp den egendom man har samlat. Klädesplagg utöver det vanliga var ett av de första kännetecknen på utmärkelse. Samlarfåfängan tilltalade tidigt människans stolthet.

4. Position — iver att köpa sig samhällelig och politisk prestige. Det uppkom tidigt en kommersialiserad överklass, till vilken tillträde berodde på att man utförde någon speciell tjänst för kungligheterna, eller öppet beviljades tillträde mot betalning i pengar.

5. Makt — begäret att vara herre över andra. Att låna ut förmögenhet praktiserades som ett sätt till förslavande, då låneräntan var hundra procent per år under dessa forna tider. Utlånarna gjorde sig till kungar genom att skapa en stående armé av gäldenärer. Gäldslavar hörde till det tidigaste slaget av egendom som samlades, och i forna tider sträckte sig gäldslaveriet rentav till bestämmandet över kroppen efter döden.

6. Frukten för de avlidnas andar — skyddsavgifter åt prästerna. Människorna började tidigt ge dödsgåvor åt prästerna i avsikt att deras egendom skulle användas för att underlätta deras färd genom nästa liv. Prästerskapet blev sålunda mycket rikt; de var de främsta bland forntidens kapitalister.

7. Sexualdriften — önskan att köpa en eller flera hustrur. Människans första form av byteshandel gällde kvinnor; den fanns långt före hästhandeln. Aldrig har handeln med sexualslavar fört samhället framåt. Ett sådant geschäft var och är en rasförnedring, ty på samma gång både hindrade den utvecklingen av familjelivet och förorenade den biologiska konstitutionen hos högrestående folk.

hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

69:5.2 (775.10) The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

69:5.3 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger* — associated with foresight. Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient foresight thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

69:5.5 (776.3) 2. *Love of family* — desire to provide for their wants. Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanity* — longing to display one's property accumulations. Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

69:5.8 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

69:5.9 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

69:5.10 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

8. Talrika former av njutning. En del ville vinna rikedom för att den gav makt; andra slet för att samla egendom därför att den förde med sig bekvämlighet. De första tidernas människor (och en del senare tiders) tenderade att förslösa sina tillgångar på lyx. Rusdrycker och droger var fängslande för de primitiva släkterna.

Då civilisationen utvecklades fick människorna nya incitament till sparande; i snabb takt lades nya behov till den ursprungliga hungern efter föda. Fattigdomen blev så avskydd att endast de rika ansågs fara direkt till himlen när de dog. Egendom började värderas så högt att en pretentiös festmåltid kunde lösa ens namn från en besudlande vanära.

Samlade rikedomar blev tidigt ett tecken på en värderad ställning i samhället. Hos vissa stammar brukade enskilda individer samla tillgångar i årtal bara för att göra intryck genom att på någon högtidsdag bränna upp dem eller fritt ge dem till sina stamfränder. Detta gjorde dem till stormän. Även nutida folk frossar i att dela ut frikostigt med julklappar, medan rika människor förser stora välgörenhets- och lärdomsinstitutioner med rikliga donationsmedel. Människans förfaranden ändras, men hennes läggning förblir så gott som oförändrad.

I rättvisans namn bör det dock noteras att många forntida rik man gav bort mycket av sin förmögenhet på grund av rädslan för att dödas av dem som traktade efter hans skatter. Det var vanligt att förmögna män offrade tjogtals slavar för att visa sitt förakt för rikedom.

Fastän kapitalet har tenderat att befria människan har det storligen komplicerat hennes samhällliga och produktionsekonomiska organisation. Det missbruk av kapital som orättmätiga kapitalister gör sig skyldiga till kullkastar inte det faktum att det utgör grunden för det moderna industriella samhället. Tack vare kapital och uppfinningar åtnjuter den nuvarande generationen en högre grad av frihet än någon annan som tidigare har funnits på jorden. Detta noteras som ett faktum och inte som ett försvar för de många missbruk av kapital som tanklösa och själviska förvaltare har försakat.

6. ELDEN I FÖRHÅLLANDE TILL CIVILISATIONEN

Det primitiva samhället med dess fyra verksamhetsgrenar — den produktionsekonomiska, den reglerande, den religiösa och den militära — uppkom genom medverkan av eld, djur, slavar och egendom.

Uppgörandet av eld skiljde i ett enda språng människan från djuren; det är människans grundläggande uppfinning eller upptäckt. Elden gjorde det möjligt för människan att vistas på marken under natten, då alla djur är rädda för elden. Elden uppmuntrade till sällskapligt umgänge om kvällarna; den skyddade inte bara mot köld och vilddjur utan användes också som säkerhet mot spöken. Till en början användes den mera för ljus än för värme. Många efterblivna stammar vägrar att sova om inte en låga brinner hela natten.

Elden var en stor civiliserare, och den gav människan den första möjligheten att vara altruistisk utan att förlora något, då hon kunde ge glödande kol åt en granne utan att själv bli fattigare. Elden i hushållet,

69:5.11 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification.* Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

69:5.12 (776.10) As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

69:5.13 (777.1) Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

69:5.14 (777.2) But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

69:5.15 (777.3) Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

69:6.1 (777.4) Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

69:6.2 (777.5) Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

69:6.3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire, which was

som vaktades av modern eller äldsta dottern, var den första utbildaren då den fordrade uppmärksamhet och tillförlitlighet. Hemmet under de första tiderna var inte en byggnad utan familjen samlades runt elden, familjehärden. När en son grundade ett nytt hem tog han med sig en eldfackla från familjehärden.

Fastän Andon, eldens upptäckare, undvek att behandla den som ett föremål för dyrkan, höll många av hans efterkommande lågan för att vara en fetisch eller ande. De gick miste om de sanitära fördelarna av elden emedan de inte ville bränna avfall. Den primitiva människan fruktade elden och försökte alltid hålla den på gott humör, därav utströendet av rökelse. Under inga omständigheter skulle de forntida människorna ha spottat i elden, inte heller skulle de någonsin ha gått mellan någon och en brinnande eld. Även de bitar av pyrit och flintsten som användes för att slå eld hölls heliga av de första tidernas människosläkte.

Det var en synd att släcka en låga; om en hydda tog eld lät man den brinna. Eldarna i templen och de heliga rummen var heliga och tilläts aldrig att slockna, utom att det var sed att tända nya lågor en gång om året eller efter någon stor olycka. Kvinnor valdes till präster därför att de var väktare av hemmets eld.

De gamla myterna om hur elden kom ned från gudarna växte fram av iakttagelserna om eld som orsakades av blixten. Dessa uppfattningar om ett övernaturligt ursprung ledde direkt till dyrkan av elden, och elddyrkan ledde till seden att "gå genom eld", ett bruk som fortgick ända fram till Moses tid. Fortfarande består föreställningen om att gå genom elden efter döden. Eldmyten var ett starkt förenande band i forna tider, och den lever fortfarande kvar i parseernas symbolik.

Elden ledde till kokkonst, och "råätare" blev ett hånande uttryck. Kokandet av maten minskade åtgången av den livsenergi som behövdes för matsmältningen och lämnade så någon kraft kvar för den forna människans umgängeskultur, medan boskapsskötseln, då den minskade den ansträngning som behövdes för att skaffa föda, gav tid för samhällsaktiviteter.

Man bör komma ihåg att elden öppnade dörrarna till bearbetningen av metaller och ledde till den senare upptäckten av ångkraften och dagens användning av elektricitet.

7. NYTTJANDET AV DJUR

Till en början var hela djurvärlden människans fiende; människorna var tvungna lära sig att söka skydd mot vilddjuren. Först åt människan endast upp djuren men lärde sig senare att tämja dem och få dem att tjäna människan.

Tämjandet av djur fick sin början slumpartat. Vilden brukade jaga hjordar i stort sett så som indianerna jagade bison. Genom att omringa hjorden fick de kontroll över djuren och kunde så döda dem efterhand som de behövdes till föda. Senare byggdes inhägnader och hela hjordar stängdes in i dem.

attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

69:6.4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

69:6.5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

69:6.6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of "passing through fire," a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

69:6.7 (778.2) Fire led to cooking, and "raw eaters" became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

69:6.8 (778.3) It should be remembered that fire opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

7. THE UTILIZATION OF ANIMALS

69:7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

69:7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

Det var lätt att tämja vissa djur, men likt elefanten var det många av dem som inte förökade sig i fångenskap. Ännu senare upptäckte man att vissa djur underkastade sig människans närvaro och att de förökade sig i fångenskap. Djurtämjandet främjades därmed av selektiv avel, en konst som har gått mycket framåt sedan tiden i Dalamatia.

Hunden var det första djur som tämjdes, och den svåra uppgiften att tämja den började när en viss hund, som hade följt efter en jägare hela dagen, faktiskt sprang hem med honom. Under tidsåldrar användes hundar till föda, för jakt, transport och som sällskap. Till en början ylade hundarna, men senare lärde de sig att skälla. Hundens fina luktsinne ledde till uppfattningen att den kunde se andar, och så uppstod kulterna kring hunden som fetisch. Vakhundar gjorde det för första gången möjligt för hela klanen att sova om natten. Sedan blev det sed att använda vakhundar för att skydda hemmet mot andar såväl som mot materiella fiender. När hunden skällde var det en människa eller ett vilddjur som närmade sig, men när hunden ylade fanns det andar i närheten. Ännu idag tror många fortfarande att hundens ylande om natten förebådar död.

När mannen var jägare var han tämligen vänlig mot kvinnan, men sedan tämjandet av djuren hade börjat, i förening med förvirringen efter Caligastia, behandlade många stammar sina kvinnor skamligt. De behandlade dem alltför mycket så som de behandlade sina djur. Mannens brutala behandling av kvinnan utgör ett av de mörkaste kapitlen i människans historia.

8. SLAVERIET SOM EN FAKTOR I CIVILISATIONEN

Den primitiva människan tvekade aldrig att förslava sina medmänniskor. Kvinnan var den första slaven, en familjeslav. Herdetidens man förslavade kvinnan som sin lägrestående sexualpartner. Detta slag av sexuellt slaveri växte direkt fram från mannens minskade beroende av kvinnan.

För inte länge sedan var slaveriet ödet för de krigsfångar som vägrade att övergå till erövrarens religion. Under tidigare tider blev fångarna antingen uppåttna, torterade till döds, satta att kämpa mot varandra, offrade åt andar eller förslavade. Slaveriet var ett stort framsteg från massaker och kannibalism.

Förslavandet var ett steg framåt på vägen mot en barmhärtigare behandling av krigsfångar. Bakhållet vid Ai, med masslakten av män, kvinnor och barn med endast kungen sparad för att tillfredsställa erövrarens fåfänga, ger en trogen bild av det barbariska slaktande som praktiserades av till och med förment civiliserade folk. Överfallet på Og, kungen av Bashan, var lika brutalt och totalt. Hebréerna "vigde åt förintelse" sina fiender och tog all deras egendom som krigsbyte. De satte alla städer att betala tribut med hot om att annars "viga alla männen åt förintelse". Men många samtidiga stammar, där stamgoismen var mindre, hade för länge sedan börjat praktisera upptagandet av högrestående krigsfångar i den egna stammen.

Jägaren, likt den röda människan i Amerika, tog inte slavar. Antingen upptog han sina fångar i stammen

69:7.3 (778.6) It was easy to tame some animals, but like the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

69:7.4 (778.7) The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

69:7.5 (778.8) When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

69:8.1 (778.9) Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

69:8.2 (789.1) Not long ago enslavement was the lot of those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

69:8.3 (789.2) Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews "utterly destroyed" their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the "destruction of all males." But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

69:8.4 (789.3) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives.

eller dödade dem. Slaveri var inte vanligt bland herdefolken, ty de hade föga behov av arbetskraft. Vid krig brukade herdefolken döda alla manliga fångar och ta endast kvinnor och barn som slavar. Moses lag innehöll särskilda anvisningar om hur dessa kvinnofångar kunde tas till hustrur. Om de var otillfredsställande kunde de köras iväg, men hebréerna hade inte tillåtelse att sälja sådana övergivna makar som slavar — det var åtminstone ett framsteg i civilisationen. Fastän hebréernas beteendenormer för samhället var grova stod de långt högre än normerna hos de omgivande stammarna.

Boskapsägarna var de första kapitalisterna; deras hjordar representerade kapital, och de levde av räntan — den naturliga tillökningen. De var ovilliga att anförtro denna rikedom att skötas av vare sig slavar eller kvinnor. I ett senare skede tog de emellertid manliga krigsfångar och tvingade dem att odla jorden. Detta är ursprunget till livegenskapen — tråldomen där människan är bunden vid torvan. Afrikanerna kunde lätt läras att odla jorden; därför kom de att bli den stora slavrasen.

Slaveriet var en ofrånkomlig länk i människans civilisationskedja. Det var den brygga över vilken samhället passerade från kaos och överksamhet till ordning och civiliserade aktiviteter; det tvingade efterblivna och lata folk att arbeta och sålunda förse sina överordnade med rikedom och fritid för framåtskridandet i deras samhälle.

Slaveriinstitutionen tvingade människan att uppfinna en regleringsmekanism i det primitiva samhället; den gav upphov till en begynnande administration. Slaveriet kräver att en sträng ordning upprätthålls, och det praktiskt taget upphörde i Europa under medeltiden emedan feodaltherrarna inte kunde ha kontroll över slavar. De efterblivna stammarna i forna tider, likt infödingarna i Australien idag, hade aldrig slavar.

Helt visst var slaveriet förtryckande, men det var i förtryckets skolor som människan lärde sig arbetsamhet. Till slut blev slavar delaktiga av välsignelserna i det högrestående samhälle som de så ovilligt hade hjälpt till att skapa. Slaveriet skapar en organisation av kultur och framåtskridande i samhället men lömskt angriper snart samhället inifrån som det allvarligaste av alla nedbrytande samhällslidanden.

De moderna mekaniska uppfinningarna gjorde slaven gammalmodig. Slaveriet försvinner, likt månggifte, därför att det inte lönar sig. Men det har alltid visat sig förödande att plötsligt frigge stora mängder slavar; det blir mindre problem när de frigges gradvis.

Idag är människorna inte slavar i samhället, men tusentals människor låter sig bli skuldsatta slavar under ambition och ärelystnad. Ofrivilligt slaveri har gett vika för en ny och förbättrad form av modifierad industriell livegenskap.

Fastän samhällets ideal är universell frihet, borde sysslolöshet aldrig tolereras. Alla arbetsföra personer borde tvingas att utföra åtminstone så mycket arbete som behövs för deras eget uppehälle.

Det moderna samhället gör en helomvändning. Slaveriet har nästan upphört; tamdjurens tid är också

Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

69:8.5 (789.4) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

69:8.6 (789.5) Slavery was an indispensable link in the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and indolence to order and civilized activities; it compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

69:8.7 (789.6) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

69:8.8 (789.7) True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

69:8.9 (789.8) Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

69:8.10 (789.1) Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

69:8.11 (789.2) While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

69:8.12 (789.3) Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing.

snart förbi. Civilisationen sträcker sig bakåt mot elden — den oorganiska världen — för sin energi. Människan höjde sig från barbariet med hjälp av eld, djur och slaveri; nu sträcker hon sig bakåt och överger hjälpen som slavar och djur kan ge, medan hon försöker komma över nya hemligheter och källor till rikedom och energi från naturelementens skattkammare.

9. PRIVATEGENDOM

Fastän nästan all egendom i det primitiva samhället var gemensam, var den primitiva människan inte någon anhängare av den nutida kommunismens läror. Kommunismen under dessa tidiga tider var inte endast en teori eller samhällsdoktrin; den var en enkel och praktisk automatisk anordning. Kommunismen förhindrade fattigdom och nöd; tiggeri och prostitution var nästan okända bland dessa forntida stammar.

Den primitiva kommunismen var inte speciellt ägnad att trycka ned människorna till samma nivå, inte heller premierade den medelmåttan, men då den lockade helt visst till inaktivitet och sysslolöshet undertryckte den arbetsamheten och kvävde ambitionen. Kommunismen var en nödvändig stödkonstruktion för det primitiva samhällets tillväxt, men den gav vika för utvecklingen av en högre samhällsordning därför att den gick emot fyra starka böjelser hos människan:

1. Familjen. Människan har inte endast ett behov av att samla egendom; hon önskar också lämna sin förmögenhet i arv till sina efterkommande. Men i det tidiga kommunala samhället konsumerades en människas kapital vid hennes död antingen omedelbart eller fördelades inom gruppen. Det förekom inget arv i form av egendom — arvsskatten var hundra procent. De sedvänjor som senare utvecklades för kapitalansamling och egendomsarv var ett klart framsteg i samhället. Detta är sant trots de senare stora missförhållanden som åtföljde missbruk av kapitalet.

2. Religiösa tendenser. Den primitiva människan ville också samla tillgångar som en grundplåt för att börja livet i nästa tillvaro. Detta motiv förklarar varför det så länge var sed att sätta en människas personliga tillhörigheter i graven med henne. Forna tiders människor trodde att endast de rika överlevde döden till en tämligen angenäm och värdig fortsättning. Den uppenbarade religionens lärare, i synnerhet de kristna lärarna, var de första som förkunnade att de fattiga kunde få del av frälsningen på samma villkor som de rika.

3. Längtan efter fritid och frihet. Under de tidigare tiderna i samhällsutvecklingen var utportionerandet av den enskilda individens inkomster bland gruppens medlemmar praktiskt taget en form av slaveri; den arbetande blev en slav under den sysslolöse. Den självfördärvande svagheten i kommunismen låg däri, att det blev vanligt att den slösaktige levde på den sparsammes bekostnad. Även i modern tid förlitar de slösaktiga sig på att staten (sparsamma skattebetalare) skall ta hand om dem. De som inte har något kapital förväntar sig fortfarande att de som har skall ge dem deras bröd.

Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

9. PRIVATE PROPERTY

69:9.1 (780.4) While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

69:9.2 (780.5) Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

69:9.3 (780.6) 1. *The family.* Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

69:9.4 (780.7) 2. *Religious tendencies.* Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

69:9.5 (780.8) 3. *The desire for liberty and leisure.* In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

4. Längtan efter trygghet och makt. Kommunismen bröts till slut sönder av framåtsträvande och framgångsrika individers svekfulla förfaranden. Dessa använde sig av olika omvägar i en strävan att undgå slaveriet under stammens oföretagsamma lättingar. Till en början var allt samlande av egendom hemligt; otryggheten i det primitiva samhället förhindrade ett utåt synligt samlande av kapital. Även senare var det mycket farligt att samla alltför mycket rikedomar; man kunde vara säker på att kungen skulle hitta på någon beskyllning för att få en rik mans egendom konfiskerad, och när en rik man dog fördröjdes begravningen tills familjen donerade en stor summa till det allmänna bästa eller till kungen — en arvsskatt.

Under de tidigaste tiderna var kvinnorna samhällets egendom, och modern dominerade familjen. De forna hövdingarna ägde allt land och var ägare till alla kvinnor; äktenskap fordrade stamhövdingens tillstånd. Då kommunismen försvann blev kvinnorna enskild egendom, och fadern tog så småningom kontroll över hemmet. Så fick hemmet sin uppkomst, och det förhärskande bruket av månggifte ersattes så småningom av engifte. (Månggifte är en kvarleva av kvinno-slaveriets element i äktenskapet. Engifte är det slaverifria idealet om en oförliknelig förening av en man och en kvinna i den nobla uppgiften att bilda ett hem, fostra efterkommande, skapa en gemensam kultur och utveckla sig själva.)

Till en början var all egendom, inklusive verktyg och vapen, i stammens gemensamma ägo. Privategendomen bestod först av alla de tillhörigheter som man personligen hade rört vid. Om en främling drack ur en kopp var koppen därefter hans. Senare blev varje plats där blod hade utgjutits den sårade personens eller gruppens egendom.

Privategendomen respekterades sålunda ursprungligen därför att den antogs vara laddad med någon del av ägarens personlighet. Ärligheten, när det gällde egendom, vilade tryggt på denna typ av vidskepelse; ingen polis behövdes för att vakta personliga tillhörigheter. Det förekom ingen stöld inom gruppen, fastän människorna inte drog sig för att lägga sig till med saker och ting från andra stammar. Förhållandet till egendomen upphörde inte med döden. Till en början brändes de personliga tillhörigheterna, sedan sattes de i graven med den döda, och senare ärvdes de av den återstående familjen eller av stammen.

Smyckestypen av personliga föremål uppkom av bruket att bära amuletter. Fåfängan i förening med rädslan för spöken fick den tidiga människan att motstå alla försök att ta ifrån henne hennes älsklingsamulett, då denna egendom värderades högre än nödvändighetsartiklar.

Sovplatsen var en av människans tidigaste tillgångar. Senare utdelades hemtomter av stammens hövding, som för gruppens del hade hand om all fast egendom. Snart gav en eldstad äganderätt; och ännu senare medförde en brunn rätten till marken i dess omgivning.

Vattenhål och brunnar hörde till de första privata tillgångarna. Hela fetischsystemet användes för att vakta vattenhål, brunnar, träd, grödor och honung. Sedan man hade förlorat tron på fetischer utvecklades

69:9.6 (780.9) 4. *The urge for security and power.*

Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless idlers of their tribes. But at first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

69:9.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

69:9.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured person or group.

69:9.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

69:9.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

69:9.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

69:9.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were

lagar för att skydda privata tillhörigheter. Viltlagar, som gällde rätten att jaga, fanns långt före marklagarna. Den röde mannen i Amerika förstod aldrig den enskilda äganderätten till marken; han kunde inte fatta den vita mannens sätt att se på saken.

Privat egendom utmärktes tidigt med familjens insignier, och detta är det forntida upphovet till släktvapen. Fastigheter kunde också sättas att vaktas av andar. Prästerna kunde "helga" ett jordstycke, och det vilade då under beskydd av de magiska tabun som det hade belagts med. Ägarna till jorden sades ha ett "prästsbevis". Hebréerna hade stor respekt för dessa råmärken mellan familjerna: "Förbannad vare den som flyttar sin nästas råmärke". Dessa stenrösen bar prästens initialer. Även träd som utmärktes med initialer blev privat egendom.

Under de första tiderna var endast grödan privat, men flera skördar i följd gav besittningsrätt; jordbruket var sålunda ursprunget till det privata jordägandet. Enskilda individer fick först besittningsrätt endast för livstiden; efter döden återgick marken till stammen. Det allra första jordägande som stammarna beviljade enskilda individer var för gravar — familjegravgårdar. Under senare tider tillhörde marken dem som inhägnade den. Städerna reserverade alltid vissa landområden till allmän betesmark och att användas i händelse av belägring; dessa "allmänningar" representerar en kvarleva av den tidigare formen av kollektivt ägande.

Till slut förlänade staten enskilda individer jordegendom, men förbehöll sig beskattningsrätten. Då jordägarna på detta sätt hade fått sin äganderätt säkrad kunde de uppbära arrenden, och marken blev en inkomstkälla — kapital. Till sist blev marken en verklig handelsvara som kunde säljas eller annars överföras, intecknas och bli föremål för exekutivauktion.

Privat äganderätt medförde större frihet och ökad stabilitet, men samhället gav sin tillåtelse till privat jordägande först sedan den gemensamma kontrollen och ledningen hade misslyckats, och det ledde snart till en följd av slavar, livegna och jordlösa klasser. Förbättrad maskinell utrustning håller så småningom på att frigöra människorna från träländets slit och släp.

Rätten till egendom är inte absolut; den är enbart samhällelig. Men hela administrationssystemet, lagen, ordningen, de medborgerliga rättigheterna, fri- och rättigheterna i samhället, konventionerna, freden och lyckan, så som de nutida folken kommer i åtnjutande av dem, har vuxit upp kring den privata äganderätten till egendom.

Den nuvarande samhällsordningen är inte nödvändigtvis den rätta — inte gudomlig eller helig — men människosläktet gör väl i att ta tid på sig med att göra förändringar. Det som ni har är vida bättre än något system som var bekant för era förfäder. När ni ändrar på samhällsordningen, försäkra er då om att ni byter till det bättre. Låt er inte övertalas att experimentera med de formler som era förfäder övergav. Gå framåt, inte bakåt! Låt utvecklingen framskrida! Tag inte ett steg bakåt.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership of land; he could not comprehend the white man's view.

69:9.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would "consecrate" a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a "priest's title." The Hebrews had great respect for these family landmarks: "Cursed be he who removes his neighbor's landmark." These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed, became private property.

69:9.14 (782.1) In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these "commons" represent the survival of the earlier form of collective ownership.

69:9.15 (782.2) Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income — capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

69:9.16 (782.3) Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

69:9.17 (782.4) The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

69:9.18 (782.5) The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

69:9.19 (782.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 70. Utvecklingen av människans statsskick

⇐ 069

Urantiaboken

071 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 70 UTVECKLINGEN AV MÄNNISKANS STATSSKICK

Sektioner

Introduktion

1. Krigets uppkomst
2. Krigets samhälleliga värde
3. Människans första sammanslutningar
4. Klaner och stammar
5. Statsstyrets första skeden
6. Monarkisk regeringsform
7. Primitiva klubbar och hemliga sällskap
8. Samhällsklasserna
9. Människans rättigheter
10. Rättens utveckling
11. Lagar och domstolar
12. Regeringmaktens fördelning

PAPER 70 THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchial Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

Introduktion

MÄNNISKAN hade knappt till en del löst problemen med att skaffa sig sitt uppehälle förrän hon stod inför uppgiften att reglera förhållandet mellan människor. Näringslivets utveckling fordrade lag, ordning och social anpassning; privat egendom gjorde det nödvändigt att ha administration.

I en evolutionär värld är motsättningar naturliga; freden kan upprätthållas endast med någon form av reglerande system i samhället. Regleringen i samhället kan inte skiljas från samhällets organisation; samgång förutsätter någon övervakande myndighet. Statsstyret framtvingar en koordinering av motsättningarna mellan stammar, klaner, familjer och individer.

Statsskicket är resultatet av en omedveten utveckling; det utvecklas genom försök och misstag. Det har ett fortlevnadsvärde, därför blir det traditionsbundet. Anarkin ökade eländet. Så småningom uppkom eller uppkommer därför statsskicket, någon form av lag och ordning. De tvingande kraven i kampen för tillvaron bokstavligen drev människosläktet fram längs den progressiva vägen till civilisation.

INTRODUCTION

70:0.1 (783.1) NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

70:0.2 (783.2) On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

70:0.3 (783.3) Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes traditional. Anarchy augmented misery; therefore government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. KRIGETS UPPKOMST

Krig är den evolverande människans naturliga tillstånd och arvedel. Freden är den måttstock i samhället som mäter hur långt civilisationen har framskridit. Innan människoraserna under utvecklingens gång delvis anpassade sig till samhällslivet var människan oerhört individualistisk, ytterst misstänksam och otroligt grälsjuk. Våldet är naturens lag, fientlighet den automatiska reaktionen hos naturens barn, medan krig endast är dessa samma aktiviteter kollektivt utförda. När och var civilisationens väv än råkar ut för påfrestningen från komplikationerna i samhällets främskridande, sker det alltid en omedelbar och förödande återgång till dessa tidiga tiders metoder att med våld jämka irritationsfaktorerna bland dessa sammanslutningar av människor.

Krig är en animalisk reaktion på missförstånd och irritationsmoment; fred följer av det civiliserade lösandet av alla sådana problem och svårigheter. Sangikraserna samt de senare försämrade adamiterna och noditerna var alla krigiska. Andoniterna lärdes tidigt den gyllene regeln, och ännu idag lever deras efterkommande, eskimåerna, i stort sett enligt den regeln. Sedvänjorna är starka bland dem, och de besväräs inte i högre grad av våldsamma motsättningar.

Andon lärde sina barn att lösa sina tvister så att varje part piskade ett träd med en käpp och samtidigt öste svordomar över trädet; den vars käpp först brast var segrare. De senare andoniterna brukade avgöra tvister genom att arrangera ett offentligt uppträdande där de stridande förlöjligade och gjorde narr av varandra, medan publiken avgjorde vinnaren med sina applåder.

Det kunde inte finnas något sådant som krig förrän samhället hade utvecklats tillräckligt långt för att faktiskt uppleva perioder av fred och för att kunna sanktionera krigsartade tillvägagångssätt. Själva kriget som begrepp förutsätter någon grad av organisation.

Då grupperingar uppkom i samhället började de individuella irritationsmomenten sjunka ned under gruppkänslorna, och detta främjade friden inom stammen men på bekostnad av freden mellan stammarna. Freden kunde sålunda först njutas av den inre kretsen, eller stammen som alltid ogillade och hatade den yttre kretsen, främlingarna. De första tidernas människa ansåg det vara en dygd att spilla främmande blod.

Inte ens detta fungerade dock till en början. När tidiga tiders hövdingar försökte förlika missförstånd fann de det ofta nödvändigt att åtminstone en gång om året tillåta stenkrig inom stammen. Klanen brukade då dela sig i två läger och började en dagslång kamp. Och detta endast för att det var roligt; de verkligen njöt av att slåss.

Krigföringen fortsätter för att människan är människa, utvecklad från ett djur, och alla djur är krigiska. Bland de tidigaste orsakerna till krig fanns följande:

1. Hunger, som ledde till födorov. Knapphet på mark har alltid medfört krig, och under dessa strider blev de tidigaste fredliga stammarna praktiskt taget utrotade.

1. THE GENESIS OF WAR

70:1.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

70:1.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

70:1.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

70:1.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

70:1.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

70:1.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

70:1.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger*, which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

2. Knapphet på kvinnor — ett försök att avhjälpa bristen på hushållshjälp. Kvinnorov har alltid orsakat krig.

3. Fåfänga — önskan att visa upp stammens mannamod. Högrestående stammar brukade kämpa för att tvinga sitt levnadssätt på lägrestående folk.

4. Slavar — behov av att skaffa arbetsfolk.

5. Hämnd var motivet till ett krig när en stam trodde att en grannstam var skyldig till en stamfrändes död. Sörjandet fortgick tills ett huvud bars hem. Krig för hämndens skull stod högt i kurs ända fram till ganska nyligen.

6. Rekreation — krig betraktades av de unga männen som rekreation under dessa tidiga tider. Om det inte uppkom någon bra och tillräcklig förevändning för krig brukade angränsande stammar, när freden blev alltför betungande, bege sig ut till en halvt vänskaplig kamp, ta sig en ledig dag i form av ett plundringståg, eller ägna sig åt nöjet av en låtsad batalj.

7. Religion — önskan att skaffa proselyter till kulten. Alla de primitiva religionerna sanktionerade krig. Endast under senaste tider har religionen börjat se bister på krig. De forna prästerskapen var olyckligtvis vanligen allierade med den militära makten. En av alla tiders mest fredsbefrämjande åtgärder har varit strävan att skilja kyrka och stat från varandra.

Dessa forna tiders stammar drog alltid ut i krig på order av sina gudar, på befallning av sina hövdingar eller medicinmän. Hebréerna trodde på en sådan "stridens Gud"; och berättelsen om deras överfall på midianiterna är en typisk berättelse om de forna stamkrigens förfärliga grymhet. Detta angrepp med dess slaktande av alla män och senare dödande av alla gossebarn och alla kvinnor som inte var jungfrur skulle ha inneburit en ära enligt en stamhövdings seder för tvåhundrausen år sedan. Allt detta utfördes i "Herrens, Israels Guds, namn".

Detta är en berättelse om samhällets utveckling — naturens sätt att lösa rasgruppernas problem — om människan, som mejslar ut sitt eget öde på jorden. Sådana gräsligheter sker inte på anstiftan av Gudomen, fastän människan har en tendens att överföra ansvaret på sina gudar.

Barmhärtighet i krig har människosläktet endast så småningom börjat acceptera. Även då en kvinna, Deborah, härskade över hebréerna fortsatte samma grymhet i stor skala. När hennes general hade vunnit seger över främlingarna satte han "hela hären att falla för svärdsegg; icke en enda kom undan".

Mycket tidigt i människosläktets historia kom giftvapen till användning. Allt slags stympande praktiserades. Saul tvekade inte att fordra ett hundra förhudar av filistéerna som den hemgift David skulle betala för hans dotter Mikal.

Under de första tiderna utkämpades krigen mellan stammarna i sin helhet, men om två individer från olika stammar hade en tvist under senare tider utkämpade dessa antagonister en duell, i stället för att bägge stammarna skulle ha krigat. Det blev också sed att två arméer lämnade avgörandet till utgången av kampen

70:1.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

70:1.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

70:1.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and state.

70:1.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a "God of battles"; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who were not virgins, would have done honor to the mores of a tribal chieftain of two hundred thousand years ago. And all this was executed in the "name of the Lord God of Israel."

70:1.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

70:1.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused "all the host to fall upon the sword; there was not one left."

70:1.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

70:1.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen

mellan två representanter, en från vardera sidan, såsom i fallet med David och Goliath.

Den första förbättringen i krigförandet var seden att ta krigsfångar. Därefter undantogs kvinnorna från fientligheterna, och sedan kom erkännandet av sådana som inte deltog i striden. Snart uppkom krigarkaster och stående arméer för att hålla takten med stridsverksamhetens tilltagande komplexitet. Sådana krigare förbjöds tidigt att ha förbindelser med kvinnor, och kvinnorna upphörde för länge sedan att delta i striderna, fastän de alltid har försett soldaterna med mat och sjukvård och manat på dem till strid.

Bruket att förklara krig representerade ett stort framsteg. Sådana deklarationer om avsikt att inleda krig var ett tecken på att en känsla för rättvisa hade anlät, och efter detta följde så småningom utvecklandet av reglerna för "civiliserad" krigföring. Mycket tidigt blev det sed att inte utkämpa strider nära religiösa platser, och ännu senare att inte kriga på vissa heliga dagar. Härnäst kom det allmänna erkännandet av rätten till asyl; politiska flyktingar gavs beskydd.

Sålunda utvecklades krigföringen så småningom från den primitiva människojakten till det något mera ordnade systemet i senare tiders "civiliserade" nationer. Men endast långsamt träder vänskapligheten i stället för fientligheten som attityd i samhället.

2. KRIGETS SAMHÄLLELIGA VÄRDE

Under gångna tidsåldrar kunde ett häftigt krig ge upphov till samhällsförändringar och underlätta accepterandet av nya idéer som annars inte på naturlig väg skulle ha skett eller kommit i bruk på tio tusen år. Det fruktansvärda pris som betalades för dessa fördelar, som kriget i vissa avseenden medförde, var att samhället för en tid sjönk tillbaka till barbariet. Den civiliserade förnufts-mässigheten måste ge vika. Krig är en stark medicin, mycket kostsam och högst farlig. Fastän den ofta botar vissa störningar i samhället, tar den ibland kol på patienten, raserar samhället.

Den ständiga nödvändigheten av ett nationellt försvar skapar många nya avancerade tillämpningar i samhället. Samhället drar idag fördel av en lång rad nyttiga innovationer som först var enbart militära; det har rent av kriget att tacka för dansen, av vilken en tidig form var en militär drillövning.

Kriget har haft ett samhälleligt värde för gångna civilisationer emedan det:

1. Påtvingade disciplin, framtvingade samverkan.
2. Premierade tapperhet och mod.
3. Främjade och stärkte nationalkänslan.
4. Förintade svaga och odugliga folk.
5. Upplöste illusionen om primitiv jämlikhet och skiktade samhället selektivt.

Kriget har haft ett visst evolutionärt och selektivt värde, men likt slaveriet måste det en gång överges då civilisationen sakta framskrider. Forna tiders krig befrämjade resande och kulturella förbindelser. Nu betjänas dessa ändamål bättre av de moderna transport- och kommunikationsmetoderna. Forna tiders

from each side, as in the instance of David and Goliath.

70:1.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

70:1.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of "civilized" warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

70:1.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day "civilized" nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

70:2.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

70:2.2 (785.7) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

70:2.3 (785.8) War has had a social value to past civilizations because it:

- 70:2.4 (785.9) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.
- 70:2.5 (785.10) 2. Put a premium on fortitude and courage.
- 70:2.6 (785.11) 3. Fostered and solidified nationalism.
- 70:2.7 (785.12) 4. Destroyed weak and unfit peoples.

70:2.8 (785.13) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

70:2.9 (785.14) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but

krig stärkte nationerna, men nutida strider sliter sönder den civiliserade kulturen. De forntida krigen resulterade i en decimering av de lägst stående folken; nettoresultatet av nutida konflikter är ett selektivt förintande av det bästa människomaterialet. Forntida krig främjade organisering och effektivitet, men dessa har nu blivit det moderna näringslivets målsättningar. Under gångna tidsåldrar var krig ett samhälleligt jäsämne som förde civilisationen framåt; detta resultat uppnås nu bättre med hjälp av ambition och uppfinningar. Forntida krigsföring vidmakthöll uppfattningen om en stridens Gud, men den moderna människan har fått lära sig att Gud är kärlek. Kriget har tjänat många värdefulla syften i det förgångna, det har varit en oundgänglig byggnadsställning vid civilisationens uppbyggande, men nu håller det snabbt på att gå i kulturmässig konkurs — oförmöget att i form av samhällsnytta dela ut dividender som skulle stå i någon rimlig proportion till de förfärliga förluster som dess åkallande medför.

En gång i tiden trodde läkarna på åderlätning som ett bot för många sjukdomar, men de har sedan dess upptäckt bättre botemedel för de flesta av dessa krämpor. Så måste den internationella åderlätningen i form av krig för visso ge vika för upptäckten av bättre metoder att bota det onda hos nationerna.

Nationerna på Urantia har redan börjat den gigantiska kampen mellan den nationalistiska militarismen och industrialismen, och på många sätt är denna konflikt jämförbar med den tidsålderslånga kampen mellan herden-jägaren och odlaren. Men om industrialismen skall segra över militarismen måste den undvika de faror som den hotas av. Farorna för den gryende industrin på Urantia är:

1. Den starka driften mot materialism, andlig blindhet.
2. Dyrkan av rikedom-makt, värdeförvrängning.
3. Överflödets laster, kulturell omogenhet.
4. De ökande farorna av sysslolöshet, tjänstvillighetens avtagande.
5. Tillväxten av ovälkommen raslig eftergivenhet, biologisk försämring.
6. Hotet från normerat industriellt slaveri, personlighetsstagnation. Arbete förädlar, men slavgöra förlamar.

Militarismen är enväldig och grym — barbarisk. Den främjar samhällsorganisationen bland erövrarna men upplöser den besegrade sidan. Industrialismen är mera civiliserad, och den borde utvecklas så att den främjar initiativtagandet och gynnar individualismen. Samhället borde på alla möjliga sätt omhulda originaliteten.

Gör inte misstaget att förhärliga kriget; det är bättre att inse vad det har gjort för samhället, så att ni mera noggrant kan föreställa er vad dess substitut måste erbjuda för att fortsättningsvis föra samhället framåt. Om sådana lämpliga substitut inte står till buds, då kan ni vara förvissade om att krigandet länge kommer att fortsätta.

Människan kommer aldrig att godta freden som ett normalt levnadssätt förrän hon har blivit grundligt och

modern struggles disrupt civilized culture. Ancient warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70:2.10 (786.1) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

70:2.11 (786.2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in many ways this conflict is analogous to the agelong struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

- 70:2.12 (786.3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.
- 70:2.13 (786.4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.
- 70:2.14 (786.5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.
- 70:2.15 (786.6) 4. The increasing dangers of indolence, service insensitivity.
- 70:2.16 (786.7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.
- 70:2.17 (786.8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is numbing.

70:2.18 (786.9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

70:2.19 (786.10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

70:2.20 (786.11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and

upprepade gånger övertygad om att fred är bäst för hennes materiella välfärd, och tills samhället visligen har tillhandahållit fredliga substitut för att tillfredsställa denna inneboende tendens att periodvis utlösa den kollektiva drift som avser att frigöra de ständigt ackumulerande emotioner och energier som ansluter sig till självbevarelsereaktionerna hos människan som art.

Även i förbigående borde kriget värdesättas som den erfarenhetens skola som tvingade en ras av arroganta individualister att underkasta sig en starkt koncentrerad myndighet — överbefälhavaren. Forna tiders krig valde verkligen ut de naturliga stormännen till ledarskap, men det nutida kriget gör inte detta längre. För att upptäcka ledare måste samhället nu vända sig till de fredliga erövringarna: näringslivet, vetenskapen och det samhälleliga resultatområdet.

3. MÄNNISKANS FÖRSTA SAMMANSLUTNINGAR

I det primitivaste samhället är hjorden allting; till och med barnen hör till dess gemensamma egendom. Då familjen utvecklades undanträngde den hjorden i fråga om barnens fostran, medan de uppkommande klanerna och stammarna tog dess plats som samhällsenhet.

Sexuell hunger och moderskärlek lade grunden till familjen. Men inget verkligt styre uppkommer förrän grupper större än familjerna har börjat bildas. I hjorden under tiden före familjens uppkomst utövades ledarskapet av informellt valda individer. De afrikanska bushmännen har aldrig framskridit längre än till detta primitiva stadium; de har inga hövdingar i hjorden.

Familjerna förenades av blodsband till klaner, anhopningar av släktingar. Senare utvecklades klanerna till stammar, territoriella sammanslutningar. Krigföring och yttre tryck tvingade stamorganisationen på släktklanerna, men det var handel och varuutbyte som höll dessa första och primitiva grupper samman med åtminstone någon mån av fred dem emellan.

Freden på Urantia främjas långt mera av internationella handelsorganisationer än av de visionära fredsprojektens känslomässiga spetsfundigheter. Handelsrelationerna har underlättats av språkets utveckling och av förbättrade kommunikationsmetoder jämte bättre transportmedel.

Avsaknaden av ett gemensamt språk har alltid hindrat utvecklingen av fredliga grupper, men pengar har blivit den moderna handelns gemensamma språk. Det nutida samhället hålls till stor del samman av marknaden för den industriella produktionen. Vinstmotivet är en mäktig civiliserare när det utökas med önskan att tjäna.

Under de tidiga tidsåldrarna omgavs varje stam av koncentriska cirklar av tilltagande rädsla och misstänksamhet, därför var det en gång sed att döda alla främlingar, senare att ta dem till slavar. Vänskap betydde förr i tiden upptagande i klanen, och medlemskapet i klanen troddes fortsätta efter döden — en av de första föreställningarna om evigt liv.

Upptagningsceremonin bestod i att dricka varandras blod. Inom en del grupper utbytte man saliv i stället för att dricka blod, och detta är det forntida

repeatedly convinced that peace is best for his material welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

70:2.21 (786.12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select the innately great men for leadership, but modern war no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

70:3.1 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

70:3.2 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

70:3.3 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

70:3.4 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

70:3.5 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

70:3.6 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

70:3.7 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the

ursprunget till kyssandet som sed i umgängeslivet. Alla ceremonier som innebar ett förenande, vare sig giftermål eller upptagning i stammen, avslutades alltid med festande.

Under senare tider användes blod utspätt med rödvin, och till slut dracks enbart vin för att besegla upptagningsceremonin, som tillkännagavs med att man stötte ihop vinbägarna och fullbordades med att man svalde drycken. Hebréerna använde en modifierad form av denna upptagningsceremoni. Deras arabiska förfäder använde sig av en ed som avgavs medan kandidatens hand vilade på en infödd stammedlems konsorgan. Hebréerna behandlade upptagna främlingar vänligt och broderligt. "Främlingen som bor hos er skall räknas såsom en infödd bland er, och ni skall älska honom såsom er själva."

"Gästvänskap" var ett förhållande som angav tillfällig gästfrihet. När besökande gäster avlägsnade sig var det sed att bryta ett matfat i två delar och ge den ena delen åt den vän som tog avsked, så att den kunde fungera som lämplig introduktion för en tredje part som senare kunde tänkas komma på visit. Det var sedvanligt att gäster betalade för sig med att berätta historier från sina resor och äventyr. Historieberättarna i forna tider blev så populära att sedvänjan till slut förbjöd deras verksamhet under antingen jakt- eller skördetiderna.

De första fredsfördragen var "blodsband". Fredsmäklarna från två krigande stammar möttes, hälsade hövligt och stack sig sedan i skinnet tills det blödde; därefter sög de blod av varandra och kungjorde fred.

De första fredsmissionerna bestod av delegationer av män som förde med sig sina utvalda jungfrur till sexuell förnöjelse för sina tidigare fiender, varvid den sexuella aptiten användes för att motverka krigsdriften. Den stam som på detta sätt ärades brukade göra en svarsvisit och bjöd då på sina jungfrur; freden var då stadigt befäst. Och snart tilläts giftermål mellan hövdingarnas familjer.

4. KLANER OCH STAMMAR

Den första fredliga gruppen var familjen, sedan klanen, stammen, och senare folket, som till slut blev den moderna territoriala staten. Det faktum att dagens fredliga grupper för länge sedan har expanderat vidare från blodsband till att omfatta hela nationer är mycket uppmuntrande, trots att folken på Urantia fortfarande använder väldiga belopp för krigsförberedelser.

Klanerna var grupper förenade av blodsband inom stammen, och deras existens berodde på vissa gemensamma intressen såsom:

1. Härstamning från en gemensam förfader.
2. Vördnad för samma religiösa totem.
3. Samma dialekt.
4. Samma boplatser.
5. Rädsla för samma fiender.
6. Gemensamma krigserfarenheter.

ancient origin of the practice of social kissing. And all ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

70:3.8 (787.8) In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. "The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself."

70:3.9 (787.9) "Guest friendship" was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

70:3.10 (788.1) The first treaties of peace were the "blood bonds." The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other's blood and declare peace.

70:3.11 (788.2) The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. CLANS AND TRIBES

70:4.1 (788.3) The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation, which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

70:4.2 (788.4) The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

- 70:4.3 (788.5) 1. Tracing origin back to a common ancestor.
- 70:4.4 (788.6) 2. Allegiance to a common religious totem.
- 70:4.5 (788.7) 3. Speaking the same dialect.
- 70:4.6 (788.8) 4. Sharing a common dwelling place.
- 70:4.7 (788.9) 5. Fearing the same enemies.
- 70:4.8 (788.10) 6. Having had a common military experience.

Klanernas huvudmän var alltid underordnade stamhövdingen, och de tidiga stamstyrena var lösa förbund mellan klanerna. Infödingarna i Australien utvecklade aldrig ett styre för hela stammen.

Klanernas fredstida huvudmän härskade vanligen enligt arvsordningen på mödernet; stammarnas krigshövdingar lade grunden till arvsordningen på fädernet. Stamhövdingarnas och de första kungarnas hov bestod av klanernas huvudmän, som det var brukligt att invitera till kungs flera gånger om året. Detta gav kungen möjlighet att hålla ett öga på dem och att bättre försäkra sig om deras samarbete. Klanerna tjänade ett värdefullt syfte i det lokala självstyret, men de fördröjde storligen uppkomsten av omfattande och starka nationer.

5. STATSSTYRETS FÖRSTA SKEDEN

Människans varje institution hade en början, och civiladministrationen är en produkt av den gradvis framskridande evolutionen lika väl som äktenskapet, näringslivet och religionen. Från de första klanerna och primitiva stammarna utvecklades så småningom följden av olika former av mänskligt styre, som har kommit och gått ända fram till de regelverk för samhället och medborgarna som kännetecknar den andra tredjedelen av nittonhundratalet.

Då familjeenheter så småningom uppkom lades grunden till styret i klanorganisationen, grupperna av familjer som var blodsförvanter. Det första egentliga regeringsorganet var de äldstas råd. Denna styrande grupp bestod av gamla män som hade utmärkt sig på något dugligt sätt. Visdom och erfarenhet uppskattades tidigt även av barbarerna, och nu följde en lång tidsålder då de äldsta dominerade. Detta styre i form av de gamlas oligarki utvecklades så småningom till den patriarkaliska idén.

I de äldstas råd i forna tider fanns potentialen till alla styresfunktioner: verkställande, lagstiftande och dömande. När rådet tolkade gällande sedvänjor var det domstol; när det skapade nya former av samhällsbruk var det lagstiftande organ; i den utsträckning sådana beslut genomfördes var det verkställare. Rådets ordförande var en av föregångarna till de senare stamhövdingarna.

En del stammar hade råd som bestod av kvinnor, och från tid till annan hade många stammar kvinnliga härskare. Vissa av den röda människans stammar bevarade Onamonalontons undervisning och följde "sjumannarådets" enhälliga avgöranden.

Det har varit svårt för människosläktet att lära sig att varken fred eller krig kan skötas av en diskussionsklubb. De primitiva "palavrena" var sällan till nytta. Människoräsen lärde sig tidigt att en armé som kommenderades av en grupp klanledare inte hade någon chans mot en stark armé som leddes av en enda man. Kriget har alltid varit en kungamakare.

Till en början valdes krigshövdingarna endast för de militära operationerna, och de avstod från en del av sin makt i fredstid, då deras uppgifter var av en mera samhällsrelig art. Men så småningom började de inkärta

70:4.9 (788.11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788.12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

70:5.1 (788.7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

70:5.2 (788.8) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders*. This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

70:5.3 (788.1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive. The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

70:5.4 (788.10) Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the "council of seven."

70:5.5 (788.11) It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive "palavers" were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

70:5.6 (788.12) At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to

på fredsintervallerna och tenderade att fortsätta att härska från ett krig till ett annat. Ofta såg de till att det inte tog alltför lång tid tills följande krig började. Dessa tidiga krigsherrar var inte förtjusta i freden.

Under senare tider valdes en del hövdingar för annat än krigstjänst, och de valdes då på grund av ovanlig fysik eller utomordentliga personliga talanger. De röda människorna hade ofta två uppsättningar av hövdingar — sachems eller fredstida hövdingar, och de ärftliga krigshövdingarna. De fredstida styresmännen var också domare och lärare.

En del tidiga samhällen styrdes av medicinmän, som ofta fungerade som hövdingar. En enda man kunde verka som präst, läkare och högste verkställare. Mycket ofta hade de kungliga insignierna under de första tiderna varit symboler eller emblem som hörde till den prästerliga dräkten.

Det var via dessa steg som den verkställande grenen av civilstyret så småningom uppkom. Klanen och stamråden fortsatte med rådgivande uppgifter och som föregångare till de senare uppkommande lagstiftande och dömande grenarna. I Afrika förekommer idag faktiskt alla dessa primitiva styresformer bland de olika stammarna.

6. MONARKISK REGERINGSFORM

Ett effektivt statsstyre uppkom först då man fick en hövding med full verkställande makt. Människan fann att man kunde åstadkomma ett effektivt styre endast genom att överföra makt till någon personlighet, inte genom att omfatta en idé.

Härskandet växte fram ur idén om familjeauktoritet eller rikedom. När en patriarkalisk småkung blev en riktig kung kallades han ibland "sitt folks fader". Senare tänkte man sig att kungarna härstammade från hjältar. Och ännu senare började härskandet gå i arv, då man trodde att kungarna hade gudomligt ursprung.

Med ärftlig kungamakt undvek man den anarki som tidigare hade åstadkommit så mycket förödelse under tiden mellan kungens död och valet av hans efterträdare. Familjen hade ett biologiskt överhuvud; klanen hade en vald naturlig ledare. Stammen och senare staten hade ingen naturlig ledare, och det var ytterligare ett skäl till att låta hövdingarnas och kungarnas ställning bli ärftlig. Idén om kungliga familjer och aristokrati byggde också på de konventionella reglerna om "namnägande" inom klanerna.

Kungarnas tronföljd ansågs till slut vara övernaturlig, och man tänkte sig att det kungliga blodet sträckte sig bakåt ända till tiden för Prins Caligastias materialiserade stab. Sålunda blev kungarna fetischpersonligheter och omåttligt fruktade, och man utvecklade ett speciellt sätt att tala, vilket användes vid hovet. Ännu helt nyligen trodde man att kungars beröring botade sjukdom, och en del av folken på Urantia anser fortfarande att deras härskare har haft ett gudomligt ursprung.

Forna tiders fetischkung hölls ofta avskild från världen. Han ansågs vara alltför helig för att bli sedd annat än på högtidsdagar och heliga dagar. Vanligen valdes en representant för att personifiera honom, och

encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

70:5.7 (788.13) In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

70:5.8 (788.14) Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

70:5.9 (788.15) And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence among the various tribes.

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

70:6.1 (788.8) Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by endowing an idea.

70:6.2 (789.9) Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called "father of his people." Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on, rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

70:6.3 (789.10) Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of "name ownership" in the clans.

70:6.4 (790.1) The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

70:6.5 (790.2) The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this

detta är uppkomsten till statsministrar. Den första medlemmen av kungens kabinett var en födoadministratör, och andra följde snart efter. Härskarna utnämnde snart representanter med ansvar för handel och religion. Utvecklandet av ett kabinett var ett direkt steg mot en avpersonifiering av den verkställande makten. Dessa assistenter till de forntida kungarna bildade den allmänt erkända adeln, och kungens hustru steg så småningom till en drottningens värdighet då kvinnorna började värdesättas högre.

Hänsynslösa härskare skaffade sig stor makt vid upptäckten av gift. Den tidiga hovmagin var diabolisk; kungens fiender dog snart. Men även den mest despotiska tyrannen var underkastad vissa begränsningar; han hölls åtminstone tillbaka av den ständigt närvarande rädslan för lönnmord. Medicinmännen, häxdoktorerna och prästerna har alltid effektivt hållit kungarna i schack. Senare hade jordägarna, aristokratin, en återhållande inverkan. Allt emellan gjorde också klanerna och stammarna helt enkelt uppror och störtade sina despoter och tyranner från makten. Avsatta härskare som dömdes till döden gavs ofta möjligheten att begå självmord, vilket gav upphov till det forntida samhällets modefluga att begå självmord i vissa situationer.

7. PRIMITIVA KLUBBAR OCH HEMLIGA SÄLLSKAP

Blodsband bestämde de första grupperna i samhället. Sammanslutningar utvidgade den på släktskap baserade klanen. Giftermål mellan klanerna var nästa steg vid utvidgandet av gruppen, och den mångförgrenade stammen som detta ledde till var den första egentliga politiska enheten. Följande framsteg i samhällsutvecklingen var uppkomsten av religiösa kulturer och politiska klubbar. De uppkom först som hemliga sällskap och var ursprungligen enbart religiösa; senare blev de normgivande. Till en början var de klubbar för män; senare uppkom klubbar för kvinnor. Snart delades de i två klasser: samhällspolitiska och religiöst mystiska.

Det fanns många skäl till varför dessa sällskap var hemliga:

1. Rädsla för att hamna i onåd hos härskarna på grund av brott mot något tabu.
2. Utövande av riter i en minoritetsreligion.
3. Bevarande av värdefulla "ande"- eller yrkeshemligheter.
4. Deltagande i någon speciell förtrollning eller magi.

Självva det hemlighetsfulla kring dessa sällskap gav deras medlemmar mysteriets makt över resten av stammen. Det hemlighetsfulla tilltalar också fåfången; de invigda var sin egen tids aristokrati i samhället. Efter invigningen jagade pojkarna med männen, medan de tidigare hade samlat åttliga växter med kvinnorna. Det var den största förödmjukelse, en skam i hela stammens ögon, att inte klara av pubertetsproven och sålunda tvingas stanna med kvinnor och barn utanför männens boning, att anses vara feminiserad. Dessutom hade de oinvigda inte tillåtelse att gifta sig.

is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king's wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

70:6.6 (790.3) Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king's enemies soon died. But even the most despotic tyrant was subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

70:7.1 (790.4) Blood kinship determined the first social groups; association enlarged the kinship clan. Inter-marriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

70:7.2 (790.5) There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

70:7.3 (790.6) 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.

70:7.4 (790.7) 2. In order to practice minority religious rites.

70:7.5 (790.8) 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.

70:7.6 (790.9) 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

70:7.7 (790.10) The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

De första tidernas människor lärde mycket tidigt sina uppväxande ungdomar sexuell behärskning. Det blev sed att hålla pojkarna borta från sina föräldrar från puberteten tills de gifte sig, och deras undervisning och träning anförtröddes männens hemliga sällskap. En av huvuduppgifterna för dessa klubbar var att hålla ynglingarna under kontroll och på så sätt förhindra tillkomsten av utomäktenskapliga barn.

Kommersialiserad prostitution uppkom när dessa klubbar för män betalade för att använda kvinnor från andra stammar. Men de tidigaste grupperna var anmärkningsvärt fria från sexuell lösläpphet.

Pubertetstidens invigningsceremonier sträckte sig över en period om fem år. Mycket självplågeri och smärtsamt skärande ingick i dessa ceremonier. Omskärelse praktiserades först som en invigningsrit vid ett av dessa hemliga brödraskap. Stammens kännetecken skars in på kroppen som en del av pubertetsinvigningen; tatueringen uppkom från ett sådant tecken på medlemskap. Sådant tortyr i förening med mycken försakelse var avsedd att härda dessa ynglingar, att inpränta hos dem livets verklighet och dess ofrånkomliga påfrestningar. Dessa syften uppnås bättre med de idrottstävlingar och fysiska kraftprov som senare uppkom.

De hemliga sällskapen strävade verkligen efter att förbättra ungdomarnas moral; en av huvudsakerna med pubertetsceremonierna var att inpränta hos ynglingen att han måste lämna andra mäns hustrur i fred.

Efter dessa år av hård disciplin och träning släpptes de unga männen vanligtvis fria, just före giftermålet, för en kort period av fritid och frihet, varefter de återvände för att gifta sig och underkasta sig stammens tabun för hela livet. Och denna forntida sed har fortlevt till nutid som den löjliga föreställningen om att "så sin vildhavre".

Många senare stammar godkände bildandet av hemliga klubbar för kvinnor, och avsikten med dessa klubbar var att förbereda uppväxande flickor för livet som hustru och mor. Efter invigningen var flickorna giftasvuxna och fick delta i "brudvisningen", den tidens inledning till sällskapslivet. Kvinnoordnar vilkas medlemmar hade förbundit sig att avstå från giftermål uppkom tidigt.

Snart uppkom klubbar som inte var hemliga, när grupper av ogifta män och grupper av ogifta kvinnor bildade sina skilda organisationer. Dessa sammanslutningar var i själva verket de första skolorna. Då männens och kvinnornas klubbar ofta hade en tendens att råka i luven på varandra experimenterade en del avancerade stammar, sedan de hade varit i kontakt med lärarna i Dalamatia, med samundervisning i internatskolor som de upprätthöll för bägge könen.

De hemliga sällskapen bidrog till uppkomsten av samhällskaster huvudsakligen på grund av den hemlighetsfulla karaktären av deras invigningar. Medlemmarna av dessa sällskap bar till en början masker för att skrämja bort de nyfikna från sina sorgeriter — dyrkan av förfäder. Senare utvecklades denna ritual till något av en seans vid vilken andar sades ha framträtt. De forntida sällskapen för "den nya födelsen" använde tecken och nyttjade ett speciellt

70:7.8 (791.1) Primitive people very early taught their adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from puberty to marriage, their education and training being intrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

70:7.9 (791.2) Commercialized prostitution began when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

70:7.10 (791.3) The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

70:7.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

70:7.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of "sowing wild oats."

70:7.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of which was to prepare adolescent girls for wifehood and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the "bride show," the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

70:7.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

70:7.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the "new birth" used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks.

hemligt språk. De avsvor sig också vissa sortens mat och dryck. De verkade som nattpolis och fungerade för övrigt inom ett vidsträckt område av samhällsaktiviteter.

Alla hemliga sammanslutningar avkrävde en ed, föreskrev förtroende och framhöll bevarandet av hemligheter. Dessa ordnar ingav folkmassorna en respektfylld fruktan och höll dem under kontroll. De fungerade också som sällskap för brottsövervakning och tillämpade därvid lynchlag. De var de första spionerna när stammarna var i krig och den första hemliga polisen i fredstid. Det bästa var att de höll hänsynslösa kungar osäkra om sin makt. Som motvikt höll sig kungarna med sin egen hemliga polis.

Dessa sällskap gav upphov till de första politiska partierna. Det första partistyret i samhället bestod av "de starka", med "de svaga" i opposition. I forna tider följde ett regeringsbyte endast på inbördeskrig — tillräckligt med bevis för att de svaga hade blivit de starka.

Dessa klubbar användes av köpmän för att kassera in fordringar och av härskare för att bära upp skatter. Beskattningen har inneburit en lång kamp, och en av dess tidigaste former var tiondet, en tiondedel av jakt- eller krigsbytet. Skatter ålades ursprungligen för att upprätthålla kungens hushåll, men man fann snart att skatterna var lättare att uppbära när de maskerades som offergåvor för upprätthållandet av tempeltjänsten.

Så småningom växte dessa hemliga sammanslutningar ut till de första välgörenhetsorganisationerna och utvecklades senare till tidigare tiders religiösa sällskap — kyrkornas föregångare. Till slut kom en del av dessa sällskap att omfatta flera stammar, de första internationella brödraskapen.

8. SAMHÄLLSKLASSERNA

Den mentala och fysiska olikheten hos människor garanterar att samhällsklasser uppkommer. De enda världarna utan samhällsskikt är de mest primitiva och de mest avancerade. I en gryende civilisation har inte differentieringen i samhällsnivåer ännu börjat, medan i en värld som har stabiliserats i ljus och liv dessa uppdelningar av människosläktet, som är så typiska för alla mellanliggande evolutionära stadier, i det stora hela har utplånats.

Då samhället höjde sig från vildarnas till barbarernas nivå tenderade de människor som det bestod av att grupperas i klasser av följande allmänna orsaker:

1. Naturliga — närkontakt, släktskap och giftermål; de första skillnaderna i samhället byggde på kön, ålder och blodsband — släktskap med hövdingen.

2. Personliga — erkännandet av duglighet, uthållighet, skicklighet och tapperhet; snart efter kom erkännandet av språkkunskap, vetande och allmän intelligens.

3. Slumpartade — krig och emigration ledde till åtskillnad av människogrupper. Klassutvecklingen influerades kraftigt av erövringar, segrarens förhållande till den besegrade, medan slaveriet medförde den första

They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

70:7.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

70:7.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was "the strong" vs. "the weak." In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

70:7.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an offering for the support of the temple service.

70:7.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. SOCIAL CLASSES

70:8.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

70:8.2 (792.6) As society emerged from savagery to barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

70:8.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

70:8.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

70:8.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the

allmänna indelningen av samhället i fria och ofria.

4. Ekonomiska — rika och fattiga. Rikedom och slavägande var den inneboende orsaken till uppkomsten av en av klasserna i samhället.

5. Geografiska — klasser uppkom som följd av bosättning i städer eller på landsbygden. Stad och land har var för sig bidragit till differentieringen i herdejordbrukare och köpman-industridkare, med deras olika synsätt och reaktioner.

6. Sociala — klasser har så småningom formats enligt den allmänna uppfattningen om olika gruppers sociala värde. Bland de tidigaste indelningarna av detta slag var skiljelinjerna mellan präster-lärare, härskareskrigare, kapitalister-köpmän, vanliga arbetare, och slavar. En slav kunde aldrig bli kapitalist, fastän en löntagare ibland kunde välja att sluta sig till kapitalisternas led.

7. Yrkesbaserade — då yrkena mångfaldigades tenderade de att bilda kaster och gillen. Arbetarna delade sig i tre grupper: de fria yrkesutövarna, inklusive medicinmännen, sedan yrkesarbetarna, och efter dem diversearbetarna.

8. Religiösa — de tidiga kultsällskapen skapade sina egna klasser inom klanerna och stammarna, och fromheten och mysticismen hos prästerna har länge gjort dem till en skild grupp i samhället.

9. Rasliga — närvaron av två eller flera raser inom en viss nation eller territorial enhet skapar vanligen kaster enligt hudfärg. Det ursprungliga kastsystemet i Indien var baserat på hudfärg, vilket även var fallet i det forna Egypten.

10. Åldersbaserade — ungdom och mogen ålder. Bland stammarna förblev pojken under sin fars tillsyn så länge fadern levde, medan flickan förblev i sin mors vård tills hon gifte sig.

Flexibla och föränderliga samhällsklasser är oundgängliga för en civilisation som utvecklas, men när klass blir kast, när de sociala nivåerna förstenas, köps den ökade stabiliteten i samhället till priset av en minskning av det personliga initiativet. Kaster i samhället löser problemet hur var och en skall finna sin plats i arbetslivet, men de begränsar också starkt den individuella utvecklingen och så gott som förhindrar samhällelig samverkan.

Samhällsklasserna, som har uppkommit på naturlig väg, består tills människan så småningom åstadkommer ett evolutionärt utplånande av dem genom att intelligenta behandla de biologiska, intellektuella och andliga resurserna i en framåtgående civilisation, såsom:

1. Biologiskt förnyande av rasbestånden — selektivt eliminerande av lägstående raselement. Detta är ägnat att utplåna många former av ojämlikhet bland de dödliga.

2. Utbildningsmässig träning av den ökade hjärnkapaciteten, som en sådan biologisk förbättring leder till.

3. Religiöst upplivande av känslan för släktskap och broderskap mellan människorna.

Dessa åtgärder kan bära verklig frukt endast under

first general division of society into free and bond.

70:8.6 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

70:8.7 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

70:8.8 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

70:8.9 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

70:8.10 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

70:8.11 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

70:8.12 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

70:8.13 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when *class* becomes *caste*, when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

70:8.14 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

70:8.15 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal inequalities.

70:8.16 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

70:8.17 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

70:8.18 (793.10) But these measures can bear their true

avlägsna årtusenden i framtiden, även om många förbättringar i samhället blir det omedelbara resultatet av en intelligent, vis och tålmodig tillämpning av dessa accelerationsfaktorer för kulturellt framåtskridande. Religionen är den mäktiga hävstång som lyfter civilisationen från kaos, men den är kraftlös utan en stödjepunkt i form av ett sunt och normalt sinne som tryggt vilar på en sund och normal ärftlighet.

9. MÄNNISKANS RÄTTIGHETER

Naturen ger människan inga rättigheter; endast livet och en värld där det kan levas. Naturen ger inte ens rätten att leva, vilket man kan sluta sig till genom att betänka vad som troligen skulle hända om en obehärdad människa mötte en hungrig tiger ansikte mot ansikte i urskogen. Samhällets främsta gåva till människan är trygghet.

Så småningom hävdade samhället sina rättigheter, och för närvarande är de:

1. Säkerhet beträffande tillgången till föda.
2. Militärt försvar — säkerhet genom rustning.

3. Samhällsfredens bevarande — förhindrande av personligt våld och oordning i samhället.

4. Sexuell kontroll — äktenskap, familjeinstitutionen.

5. Egendom — rätten att äga.

6. Främjande av tävlan mellan individer och mellan grupper.

7. Föranstaltningar för ungdomens utbildning och träning.

8. Främjande av varuutbyte och handel — industriell utveckling.

9. Förbättrande av arbetsförhållanden och arbetsbelöning.

10. Garanterad frihet till religionsutövning, vilket medför att alla dessa andra samhällsaktiviteter kan förädlas genom att bli andligt motiverade.

När rättigheter är så gamla att man inte känner till deras ursprung kallas de ofta naturliga rättigheter. Men människans rättigheter är faktiskt inte naturliga; de är i sin helhet samhälleliga. De är relativa och ständigt föränderliga, ingenting mer än spelets regler — erkända anpassningar av förhållanden som styr de ständigt växlande företeelserna i tävlan mellan människor.

Det som anses rätt under en tidsålder kanske inte anses så i en annan tid. Fortlevnaden av ett stort antal defekta och degenererade beror inte på att de har någon naturlig rätt att sålunda betunga civilisationen under nittonhundratalet, utan helt enkelt på att samhället i denna tidsålder, sedvänjorna, så bestämmer.

Få mänskliga rättigheter erkändes under medeltiden i Europa. Då hörde varje människa till någon annan, och rättigheterna var endast privilegier eller ynnest bevis som beviljades av stat eller kyrka. Och revolten mot denna villfarelse var lika vilseförande då

fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately result from the intelligent, wise, and *patient* manipulation of these acceleration factors of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. HUMAN RIGHTS

70:9.1 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

70:9.2 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

70:9.3 (793.13) 1. Assurance of food supply.

70:9.4 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.

70:9.5 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.

70:9.6 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.

70:9.7 (794.2) 5. Property — the right to own.

70:9.8 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.

70:9.9 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.

70:9.10 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.

70:9.11 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.

70:9.12 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70:9.13 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights*. But human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

70:9.14 (794.9) What may be regarded as right in one age may not be so regarded in another. The survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the age, the mores, thus decrees.

70:9.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all

den ledde till tron att alla människor föds jämlika.

De svaga och underlägsna har alltid kämpat för jämlika rättigheter; de har alltid insisterat på att staten tvingar de starka och överlägsna att tillgodose deras behov och i övrigt gottgöra de brister som alltför ofta är det naturliga resultatet av deras egen likgiltighet och lättja.

Detta jämlikhetsideal är dock ett barn av civilisationen; man finner det inte i naturen. Även kulturen själv demonstrerar på ett övertygande sätt människors inneboende ojämlikhet i och med deras ojämlika förmåga att ta del av den. Ett plötsligt och icke-evolutionärt förverkligande av en förment naturlig jämlikhet skulle snabbt kasta den civiliserade människan tillbaka till de primitiva tidsåldramas grova seder och bruk. Samhället kan inte erbjuda jämlika rättigheter åt alla, men det kan förbinda sig att rättvist och opartiskt slå vakt om vars och ens olika rättigheter. Det är samhällets uppgift och skyldighet att förse naturens barn med en rättvis och fredlig möjlighet att skaffa sig sitt uppehälle, ta del i fortplantningen, och samtidigt bli delaktig av något mått av njutning och välbehag; och summan av alla tre utgör mänsklig lycka.

10. RÄTTENS UTVECKLING

Naturrätten är en teori som människan har konstruerat; den motsvaras inte av verkligheten. I naturen är rättvisan rent teoretisk, enbart en fiktion. Naturen erbjuder endast en form av rätt — att följderna oundvikligt rättar sig efter orsakerna.

Rättvisan, så som människan uppfattar den, innebär att man får sina rättigheter förverkligade, och den har därför undergått en progressiv utveckling. Uppfattningen om rättvisa kan mycket väl ingå som en beståndsdel i ett andeförsett sinne, men den framträder inte plötsligt färdigt utvecklad i världarna i rymden.

Den primitiva människan hänförde alla fenomen till en person. Vid dödsfall frågade vilden inte vad som dödade människan, utan vem. Dödande utan avsikt, olycksmässigt, erkändes därför inte som en möjlighet, och vid bestraffningen av brott tog man inte alls hänsyn till brottslingens motiv; domen avkunnades enligt den skada som hade förorsakats.

I det tidigaste primitiva samhället verkade den allmänna opinionen direkt; rättstjänare behövdes inte. Det fanns inget privatliv under den primitiva tiden. En människas grannar var ansvariga för hennes beteende; därför hade de rätt att snoka i hennes personliga angelägenheter. Samhället reglerades enligt teorin att gruppens medlemmar borde vara intresserade av varje individs beteende och därför borde ha en viss kontroll över det.

Mycket tidigt trodde man att andarna skipade rättvisa genom medicinmännen och prästerna; detta gjorde dessa klasser till de första brottsutredarna och rättstjänarna. Deras tidigaste metoder för att upptäcka brott bestod av att pröva de misstänkta med gift, eld och pina. Dessa grymma prövningar var ingenting mer än grova skiljemannaförfaranden; de avgjorde inte nödvändigtvis en tvist på ett rättvist sätt. Om till exempel den anklagade spydde när han tog gift, då var han oskyldig.

men are born equal.

70:9.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

70:9.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. EVOLUTION OF JUSTICE

70:10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

70:10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

70:10.3 (794.15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who*? Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

70:10.4 (795.1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man's neighbors were responsible for his conduct; therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

70:10.5 (795.2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited, he was innocent.

Gamla testamentet berättar om en av dessa prövningar, ett test för äktenskapsbrott: Om en man misstänkte att hans hustru hade varit otrogen tog han henne till prästen och framförde sina misstankar, varefter prästen tillredde en blandning bestående av heligt vatten och sopor från tempelgolvet. Efter tillhörande ceremonier, som innehöll hotande besvärjelser, tvingades den anklagade hustrun dricka den otäcka drycken. Om hon var skyldig "skall vattnet som hon har fått i sig bli henne till en plåga, så att hennes buk sväller upp och hennes länd förvisnar, och kvinnans namn skall bli en förbannelse bland hennes folk". Om någon kvinna händelsevis kunde svälja denna otäcka dryck utan att få symptom på kroppslig sjukdom frikändes hon från de anklagelser som hennes svartsjuke man hade ställt.

Dessa grymma metoder för att utreda brott användes vid en eller annan tid av nästan alla evolverande stammar. Duellerandet är en nutida kvarleva av rättegång enligt gudsdom.

Det är inte att förvåna sig över att hebréerna och andra halvciviliserade stammar praktiserade sådana primitiva förfaranden för att skäpa rättvisa för tretusen år sedan, men det är högst förvånande att tänkande människor senare har bibehållit en sådan kvarleva från barbariet inom sidorna för en samling heliga skrifter. En eftersinnande tanke borde göra det klart att ingen gudomlig varelse någonsin gav de dödliga sådana orättvisa instruktioner beträffande utredningen och dömandet av misstänkt otrohet i äktenskapet.

Samhället omfattade tidigt attityden att hämnas genom att betala tillbaka med samma mått: öga för öga, liv för liv. Alla evolverande stammar erkände denna rätt till blodshämnd. Hämnden blev målet för det primitiva livet, men religionen har sedan dess i avsevärd grad modifierat dessa tidiga stamseder. Lära av uppenbarad religion har alltid förkunnat: "Hämnden är min", säger Herren." Dödande för hämndens skull i forna tider var inte helt olik dagens mord, som sker med oskriven lag som förevändning.

Själv mord var ett vanligt sätt att hämnas. Den som inte kunde hämnas sin oförrätt i livet, dog i tron att han som ande kunde återvända och utgjuta sin vrede över sin fiende. Eftersom denna tro var mycket allmän räckte det vanligen med att hota med själv mord på fiendens dörrtrappa för att få honom att gå med på en uppgörelse. Urtidsmänniskan höll inte livet särskilt kärt; själv mord på grund av småsaker var vanligt, men dalamatiernas undervisning inskränkte avsevärt denna sed, medan under mera nyliga tider fritid, komfort, religion och filosofi tillsammans har alla gjort livet angenämare och mera uppskattat. Hungerstrejker är emellertid en modern motsvarighet till denna forna tiders metod att hämnas.

En av de tidigaste utformningarna av en avancerad stamslag gällde överförandet av blodsfejden till en angelägenhet för stammen. Märkligt nog, även då kunde en man döda sin hustru utan att bli straffad, förutsatt att han hade erlagt hela betalningen för henne. De nutida eskimåerna lämnar emellertid fortfarande straffet för ett brott, även för mord, till att avgöras och verkställas av den förorättade familjen.

Ett annat framsteg var åläggandet av vite för brott mot tabun, stadganden om böter. Dessa böter utgjorde

70:10.6 (795.3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to drink the nasty potion. If she was guilty, "the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accursed among her people." If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted of the charges made by her jealous husband.

70:10.7 (795.4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern survival of the trial by ordeal.

70:10.8 (795.5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

70:10.9 (795.6) Society early adopted the paying-back attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed, "'Vengeance is mine,' says the Lord." Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

70:10.10 (795.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties.

de första offentliga inkomsterna. Bruket att betala "blodspengar" kom också på modet i stället för blodshämnd. Dessa skadestånd betalades vanligen i kvinnor eller boskap; det tog lång tid innan egentliga böter, betalning i pengar, utdömdes som straff för brott. Och eftersom idén med bestraffningen i huvudsak var ett ersättande av skadan, kom allting, inklusive människoliv, till slut att ha ett pris som kunde betalas som skadestånd. Hebréerna var de första som frågick seden att betala blodspengar. Mose lärde att de inte skulle "taga lösen för en dråpares liv, om han är skyldig till döden, utan han skall straffas med döden."

Rättvisa skipades sålunda först av familjen, sedan av klanen och senare av stammen. Den verkliga rättskipningen får sin början då hämnden tas ifrån enskilda individer och grupper av släktingar och överförs att handhas av samhällsgruppen, staten.

Besträffning genom att bränna levande var en gång en allmän sed. Den var bekant för många forntida härskare, bland dem Hammurabi och Mose, och den senare föreskrev att många brott, i synnerhet allvarliga sexualbrott, skulle bestraffas med att den skyldiga brändes på bål. Om "dottern till en präst" eller någon annan framträdande medborgare hängav sig åt offentlig prostitution var det sed hos hebréerna att "bränna henne i eld".

Förräderi — att "sälja ut" eller förråda sina stamfränder — var det första brottet som belades med dödsstraff. Boskapsstöld bestraffades allmänt summariskt med döden, och även nyligen har häststöld bestraffats på samma sätt. Men när tiden gick insåg man att straffets stränghet inte hade en lika effektivt avskräckande inverkan som ett säkert och snabbt utmätande av straffet.

När samhället lämnar brott obestrafade, då tar gruppens förbittring vanligen ut sin rätt enligt lynchlagen; stadgandet om fristad var ett sätt att undfly denna plötsliga gruppliska. Lynchning och duellering är uttryck för individens ovillighet att överlåta den egenhändiga gottgörelsen till staten.

11. LAGAR OCH DOMSTOLAR

Det är precis lika svårt att göra en skarp åtskillnad mellan sedvänjor och lagar som att ange exakt när i gryningen natten följs av dagen. Sedvänjor är lagar och ordningsföreskrifter som håller på att formas. När de inte närmare definierade reglerna har varit länge i bruk tenderar de att kristalliseras till exakta lagar, konkreta bestämmelser och väldefinierade samhällskonventioner.

Lagen är alltid till en början negativ och förbjudande; i framtidskridande civilisationer blir den allt mera positiv och riktgivande. Det tidiga samhället fungerade med förbud, det gav individen rätt att leva genom att ålägga alla andra budet "du skall icke döda". Varje rätt eller frihet som ges åt individen innebär en inskränkning i alla andras friheter och rättigheter, och detta åstadkoms med tabun, primitiv lag. Hela den ineliggande tanken i ett tabu är att förbjuda, ty det primitiva samhället var i sin organisation helt baserat på förbud, och den forna rättskipningen bestod i att hålla tabuna i kraft. Men ursprungligen gällde dessa lagar

These fines constituted the first public revenue. The practice of paying "blood money" also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should "take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death."

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If "the daughter of a priest" or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to "burn her with fire."

70:10.15 (796.5) Treason — the "selling out" or betrayal of one's tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

70:10.16 (796.6) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. LAWS AND COURTS

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, "you shall not kill." Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization, and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws

endast stamfränder, såsom framgår av att de senare tidernas hebréer hade en annorlunda etisk kod för sitt handlingsätt mot icke-judar.

Avläggandet av ed fick sitt ursprung under Dalamatias tider, i ett försök att göra vittnesmålen mera sanningsenliga. Sådana eder bestod i ett uttalande av en besvärjelse över en själv. Tidigare skulle ingen individ ha vittnat mot sin infödda grupp.

Brott var ett angrepp på stammens sedvänjor, synd var en överträdelse av de tabun som hade bekräftats av andarna, och det rådde länge förvirring då man inte gjorde åtskillnad mellan brott och synd.

Egenintresset var grunden till att dödandet blev tabubelagt, samhället förstärkte tabut som en del av sedvanerätten, medan religionen helgade bruket som moralisk lag, och sålunda samverkade alla tre till att göra människolivet mera säkert och heligt. Samhället kunde inte ha hållit samman under dessa tidiga tider om inte rättigheterna hade sanktionerats av religionen; vidskepelsen var den moraliska och samhälleliga polismakten under de långa evolutionära tidsåldrarna. Alla de forntida folken gjorde anspråk på att deras urgamla lagar, deras tabun, hade givits till deras förfäder av gudarna.

Lagen är en kodifierad uppteckning av lång mänsklig erfarenhet, den allmänna opinionen kristalliserad och legaliserad. Sedvanerätten var det råmaterial av ackumulerad erfarenhet från vilket senare härskarsinnen formulerade de skrivna lagarna. Fortidens domare hade inga lagar. När han fällde sitt utslag sade han helt enkelt: "Sådan är seden."

Hänvisning till prejudikat vid domstolsavgöranden är ett uttryck för domarnas strävan att anpassa de skrivna lagarna till förändrade förhållanden i samhället. Detta ger möjlighet till en progressiv anpassning till föränderliga samhällsförhållanden i kombination med den verkningsfullhet som förläns av traditionens kontinuitet.

Egendomstvister behandlades på många sätt, såsom:

1. Genom att förstöra den omtvistade egendomen.
2. Genom våld — parterna avgjorde saken genom strid.
3. Genom skiljemannaförfarande — en tredje part fällde avgörandet.
4. Genom vädjan till de äldsta — senare till domstolarna.

De första domstolarna var knytnävsslagsmål där man följde vissa regler; domarna var endast ringdomare eller tävlingsdomare. De såg till att slagsmålet utkämpades enligt godkända regler. Vid ankomsten till domstolskampen gjorde vardera parten en deposition hos domaren för att betala kostnaderna och böterna sedan den ena hade förlorat mot den andra. "Den starkares rätt" gällde fortfarande. Senare ersatte verbala argument fysiska slag.

Hela idén med den forntida rättvisan var inte så mycket att vara rättvis som att få tvisten ur världen och sålunda förhindra allmän oordning och enskilt våld. Den primitiva människan blev dock inte så förbittrad över vad som nu skulle anses som en orättvisa; man tog för givet

applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

70:11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to their ancestors by the gods.

70:11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, "It is the custom."

70:11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

70:11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

70:11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.

70:11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.

70:11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.

70:11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

70:11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. "Might was still right." Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

70:11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now be regarded as an injustice; it was taken for granted that

att de som hade makt använde den själviskt. Men en civilisations utvecklingsnivå kan mycket noggrant bestämmas på basis av den grundlighet och rättvisa som är utmärkande för dess domstolar och av den integritet som kännetecknar dess domare.

12. REGERINGMAKTENS FÖRDELNING

Den stora kampen vid regeringsmaktens utveckling har gällt maktkoncentrationen. Universumets administratörer har av erfarenhet lärt sig att de evolutionära folken i bebodda världar bäst regleras av den representativa typen av civilstyre när en lämplig maktbalans upprätthålls mellan de sinsemellan väl koordinerade verkställande, lagstiftande och dömande grenarna.

Medan den primitiva makten byggde på styrka, fysisk makt, utgörs det ideala styressättet av det representativa systemet där ledarskap baseras på duglighet. Men under barbariets dagar förekom det alltför många krig för att en representativ regeringsmakt skulle ha kunnat fungera effektivt. I den långa kampen mellan maktens delning och befälets odelbarhet var det diktatorn som vann. De forna obestämda befogenheter, som de äldstes råd i historiens gryning hade, koncentrerades så småningom kring den enväldige monarkens person. Sedan verkliga kungar hade uppkommit kvarstod de äldstes grupper närmast för syns skull som rådgivande organ för lagstiftnings- och domstolsärenden; senare uppkom lagstiftande församlingar jämställda med monarken, och till slut grundades högre domstolar som fungerade oberoende av de lagstiftande organen.

Kungen var verkställare av sedvänjorna, den ursprungliga eller oskrivna lagen. Senare genomförde han lagstiftningsbestämmelserna, den allmänna opinionen så som den hade utkristalliserat sig. En allmän folkförsamling som ett uttryck för den allmänna opinionen betydde ett stort framsteg i samhället, fastän det tog lång tid innan den uppkom.

Forna tiders kungar begränsades storligen av sedvänjorna — traditionerna eller den allmänna opinionen. Under senare tider har en del nationer på Urantia kodifierat dessa konventionella regler till en skriftlig grund för statsstyret.

De dödliga på Urantia har rätt till frihet. De borde skapa sina egna styresformer; de borde anta sina konstitutioner eller andra grundstadganden för regeringsmakten och de administrativa förfarandena. Sedan de har gjort detta borde de välja sina mest kompetenta och värderade medborgare till högsta verkställare. Till representanter i de lagstiftande organen borde de välja endast dem som är intellektuellt och moraliskt kvalificerade att fullgöra sådana helgade skyldigheter. Till domare i deras högre och högsta domstolar borde väljas endast dem som har en naturlig fallenhet för det och vilkas visdom har sin källa i erfarenhetens fullhet.

Om människorna vill bibehålla sin frihet måste de, sedan de har fattat beslut om grundstadgan för sina friheter och rättigheter, se till att den tolkas med vishet, intelligens och utan fruktan, för att förhindra följande:

those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

12. ALLOCATION OF CIVIL AUTHORITY

70:12.1 (797.13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between the well-co-ordinated executive, legislative, and judicial branches.

70:12.2 (798.1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of co-ordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:12.3 (798.2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:12.4 (798.3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:12.5 (798.4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:12.6 (798.5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

1. Usurpering av obefogad makt utförd av den verkställande eller lagstiftande grenen.

2. Ränker smidda av okunniga och vidskepliga agitatorer.

3. Efterblivenhet i det vetenskapliga framåtskridandet.

4. Stillastående som följd av medelmåttighetens dominans.

5. Illvilliga minoriteters dominans.

6. Ärelystna och sluga diktatorsaspiranters övervälde.

7. Utbrott av ödesdiger panik.

8. Exploatering utövad av de hänsynslösa

9. Medborgarnas skatteslaveri under staten.

10. Bristande social och ekonomisk rättvisa.

11. Förening av kyrka och stat.

12. Förlust av personlig frihet.

Dessa är författningsdomstolarnas syften och ändamål då de fungerar som regulatorer för det representativa styrets maskineri i en evolverande värld.

Människans kamp för att göra regeringsmakten på Urantia mera fulländad innebär att man förbättrar administrationskanalerna, att man anpassar dem till ständigt växande löpande behov, att man förbättrar maktfördelningen inom statsförvaltningen, och sedan att man väljer sådana administrativa ledare som är verkligt visa. Fastän det finns en gudomlig och idealisk form av statsstyre, kan en sådan inte uppenbaras, utan den måste långsamt och mödosamt upptäckas av männen och kvinnorna på varje planet överallt i universerna i tid och rymd.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

70:12.7 (798.6) 1. Usurpation of unwarranted power by either the executive or legislative branches.

70:12.8 (798.7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.

70:12.9 (798.8) 3. Retardation of scientific progress.

70:12.10 (798.9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.

70:12.11 (798.10) 5. Domination by vicious minorities.

70:12.12 (798.11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.

70:12.13 (798.12) 7. Disastrous disruption of panics.

70:12.14 (798.13) 8. Exploitation by the unscrupulous.

70:12.15 (798.14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.

70:12.16 (798.15) 10. Failure of social and economic fairness.

70:12.17 (798.16) 11. Union of church and state.

70:12.18 (798.17) 12. Loss of personal liberty.

70:12.19 (798.18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:12.20 (799.1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

70:12.21 (799.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 71. Statens utveckling

⇐ 070

Urantiaboken

072 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 71 STATENS UTVECKLING

Sektioner

Introduktion

1. Den embryoniska staten
2. Representationsstyrets utveckling
3. Statsbildningens ideal
4. Civilisationens framskridande
5. Konkurrensens utveckling
6. Vinstmotivet
7. Utbildningen
8. Statsbildningens natur

PAPER 71 DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction

1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

Introduktion

STATEN är en nyttig produkt av civilisationen. Den representerar samhällets nettovinst från de förödelse och lidanden som krigen har förorsakat. Även statskonst är endast den ackumulerade förmågan att kunna reglera den våldsbetonade tävlingskampen mellan de stridande stammarna och folken.

Den moderna staten är den institution som överlevde i den långa kampen om makt för gruppen. Den starkaste vann till slut, och det ledde till en faktisk skapelse — staten — och till den moraliska myten om medborgarens absoluta skyldighet att leva och dö för staten. Staten är emellertid inte av gudomligt ursprung, och den åstadkoms inte ens genom viljemässig intelligent mänsklig handling. Den är enbart en evolutionär institution och dess uppkomst var helt automatisk.

INTRODUCTION

71:0.1 (800.1) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:0.2 (800.2) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. DEN EMBRYONISKA STATEN

Staten är en territorial organisation som reglerar samhället, och den starkaste, effektivaste och mest bestående staten utgörs av en enda nation vars folk har ett gemensamt språk samt gemensamma sedvänjor och institutioner.

De första staterna var små och de var alla en följd av erövring. De uppkom inte som frivilliga sammanslutningar. Många grundades av erövrade nomader som slog ned på fredliga boskapsherder och

1. THE EMBRYONIC STATE

71:1.1 (800.3) The state is a territorial social regulative organization, and the strongest, most efficient, and enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders

bofasta jordbrukare för att övermanna och förslava dem. Sådana stater som hade uppkommit som en följd av erövring var av nödtvång skiktade; samhällsklasser var oundvikliga, och klasskamperna har alltid varit selektiva.

I Amerika nådde de röda människornas norra stammar aldrig fram till verkligt statsbildande. De framskred aldrig längre än till ett löst förbund av stammar, en mycket primitiv statsform. Närmast en statsbildning kom irokesernas federation, men denna grupp av sex folk fungerade aldrig riktigt som en stat, och den blev inte bestående därför att den saknade vissa element som är väsentliga för det nutida nationella livet, såsom:

1. Möjlighet att förvärva och ärva privat egendom.
2. Städer samt jordbruk och industri.
3. Arbetsunderlättande husdjur.
4. Ändamålsenlig familjeorganisation. Dessa röda människor höll sig till den modersbaserade familjen med arvsrätt för syskonbarnen.
5. Klart avgränsat territorium.
6. En stark verkställande hövding.
7. Förslavande av fångar — de antingen upptog dem i stammen eller dödade dem.
8. Målmedvetna erövringar.

De röda människorna var alltför demokratiska; de hade en bra styresform, men den gick under. Till slut skulle de ha utvecklat en stat om de inte alltför tidigt hade mött den vita mannens mera avancerade civilisation, som följde grekernas och romarnas regeringsmetoder.

Den framgångsrika romerska staten baserade sig på:

1. Den fadersbaserade familjen.
2. Jordbruk och tämjandet av djur.
3. Koncentrering av befolkningen — städer.
4. Privat äganderätt till egendom och jord.
5. Slaveri — medborgarklasser.
6. Erövring och omorganisation av svaga och efterblivna folk.
7. Klart avgränsat territorium med vägar.
8. Personliga och starka härskare.

Den stora svagheten i den romerska civilisationen, och en faktor av betydelse för det slutliga sönderfallet av imperiet, var den förment liberala och avancerade bestämmelsen om att pojken var myndig vid tjugooett års ålder och den villkorslösa frigörelsen av flickan, så att det stod henne fritt att gifta sig med den man hon själv valde eller att bege sig ut i världen och leva osedligt. Den skada samhället åsamkades berodde inte på dessa reformer som sådana, utan närmast på att de började tillämpas så plötsligt och i en så vidsträckt omfattning. Roms sönderfall antyder vad man kan vänta sig när en stat genomgår en alltför snabb utvidgning i

or settled agriculturists to overpower and enslave them. Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

- 71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.
- 71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.
- 71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.
- 71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.
- 71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.
- 71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.
- 71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.
- 71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was based on:

- 71:1.14 (801.2) 1. The father-family.
- 71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.
- 71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.
- 71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.
- 71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.
- 71:1.19 (801.7) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.
- 71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.
- 71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

förening med inre degenerering.

Den embryoniska statens uppkomst blev möjlig då blodsbanden försvagades till förmån för de territoriella bindningarna, och vanligen befästes sådana stamförbund med erövringar. Fastän en suveränitet som transcenderar alla mindre stridigheter och meningsskiljaktigheter mellan olika grupper är kännetecknande för den verkliga staten, återstår fortfarande i de senare statsorganisationerna många klasser och kaster som kvarlevor av klanerna och stammarna från tidigare tider. De senare och större territorialstaterna fick utkämpa en lång och bitter kamp med dessa mindre klangrupper av blodsförvanter, och stamstyret visade sig värdefullt vid övergången från familjens makt till statens makt. Under senare tider växte många klaner fram av yrkes- och andra näringssammanslutningar.

Misslyckad statsintegration leder till en återgång till de styresförfaranden som var rådande före statens uppkomst, vilket feodalismen under medeltiden i Europa var ett exempel på. Under dessa mörka århundraden föll territorialstaten samman, och det skedde en återgång till de små borgsamhällena, en återkomst av klan- och stamstadierna i utvecklingen. Liknande halvstater finns även nu i Asien och Afrika, men alla representerar inte en återgång till tidigare utvecklingsstadier; många är outvecklade förstadier till framtida stater.

2. REPRESENTATIONSSTYRETS UTVECKLING

Samtidigt som demokratin är ett ideal är den en produkt av civilisationen, inte av evolutionen. Gå långsamt fram! Välj omsorgsfullt! Demokratin medför nämligen följande faror:

1. Förhållande av medelmåttigheten.
2. Val av usla och okunniga makthavare.
3. Utebliven insikt om samhällsutvecklingens grundsanningar.
4. Faran av allmän rösträtt i händerna på utbildade och slöa majoriteter.
5. Slaveri under allmänna opinionen; majoriteten har inte alltid rätt.

Den offentliga opinionen, den allmänna opinionen, har alltid fördröjt samhället; den är trots det värdefull, för även då den håller tillbaka samhällsutvecklingen så bevarar den civilisationen. Bearbetning av den allmänna opinionen är det enda säkra och trygga sättet att accelerera civilisationen. Våld är endast en tillfällig utväg, och den kulturella tillväxten accelererar allteftersom kulorna ger vika för röstsedlarna. Den allmänna opinionen, sedvänjorna, är den grundläggande och väsentliga energin för samhällets evolution och statens utveckling, men för att vara av värde för staten måste den komma till uttryck utan våld.

Måttet på samhällets framsteg bestäms direkt av den grad till vilken den allmänna opinionen kan kontrollera det personliga uppförandet och den statliga regleringen utan att tillgripa våld. Ett verkligt civiliserat

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

- 71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.
- 71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.
- 71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.
- 71:2.5 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.
- 71:2.6 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:2.7 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:2.8 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really

regeringssätt hade anlänt när den allmänna opinionen kläddes med den personliga rösträttens befogenheter. Allmänna val avgör inte nödvändigtvis ärenden på rätt sätt, men de företräder det rätta sättet att göra även felaktiga beslut. Evolutionen medför inte genast en höggradig fulländning utan närmast en relativ och framåtskridande praktisk anpassning.

Det finns tio steg eller skeden i utvecklandet av en praktisk och effektiv form av representationsstyre, och de är:

1. Personlig frihet. Slaveri, livegenskap och alla former av mänsklig trældom måste försvinna.

2. Tankefrihet. Om inte ett fritt folk får utbildning — lärs att tänka intelligent och planera klokt — gör friheten vanligen mera skada än nytta.

3. Laglighet. Frihet kan åtnjutas endast när de mänskliga makthavarnas vilja och nycker ersätts av lagbestämmelser som bygger på antagen grundlag.

4. Yttrandefrihet. Representationsstyre är otänkbart utan frihet att i alla former uttrycka mänskliga strävanden och åsikter.

5. Trygghet till egendom. Inget statsstyre kan länge bestå om det inte kan trygga rätten till privategendom i någon form. Människan kräver rätten att använda, förvalta, skänka, sälja, hyra och testamentera sin personliga egendom.

6. Rätten att göra framställningar. Representationsstyret förutsätter medborgarnas rätt att bli hörda. Petitionsrätten är ett naturligt privilegium för de fria medborgarna.

7. Rätten att delta i styranDET. Det är inte tillräckligt att bli hörd; petitionsrätten måste utvidgas till ett faktiskt deltagande i regeringsverksamheten.

8. Allmän rösträtt. Representationsstyre förutsätter en intelligent, effektiv och allomfattande valmanskår. Karaktären av ett sådant statsstyre bestäms alltid av karaktären och förmågan hos dem som det består av. När civilisationen framskrider sker en effektiv modifiering, omgruppering och annan differentiering av rösträtten, medan den förblir allomfattande för båda könen.

9. Övervakning av innehavarna av offentliga ämbeten. Inget medborgarstyre är ändamålsenligt och effektivt om inte medborgarna har tillgång till och utnyttjar insiktsfulla sätt att leda och övervaka ämbetsinnehavare och tjänstemän.

10. Intelligent och utbildat representantskap. Demokratins fortbestånd är beroende på ett framgångsrikt representationsstyre, och det i sin tur bestäms av bruket att till offentliga ämbeten välja endast de individer som är fackmässigt tränade och intellektuellt kompetenta, samhälleligt lojala och moraliskt oförvitliga. Endast under sådana förutsättningar kan folkets styre genom folket och för folket bevaras.

civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

71:2.9 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

71:2.10 (802.4) 1. *Freedom of the person.* Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.

71:2.11 (802.5) 2. *Freedom of the mind.* Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more harm than good.

71:2.12 (802.6) 3. *The reign of law.* Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:2.13 (802.7) 4. *Freedom of speech.* Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:2.14 (802.8) 5. *Security of property.* No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

71:2.15 (802.9) 6. *The right of petition.* Representative government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free citizenship.

71:2.16 (802.10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:2.17 (802.11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:2.18 (802.12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. STATS BILDNINGENS IDEAL

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

Den politiska eller administrativa formen för statsstyret har föga betydelse förutsatt att den erbjuder det väsentliga för samhällsutvecklingen — frihet, trygghet, utbildning och samhällelig koordinering. Det är inte vad staten är utan vad den gör som bestämmer riktningen för samhällsutvecklingen. I sista hand kan ingen stat transcendera sina medborgares moraliska värden så som dessa värden exemplifieras hos de valda ledarna. Okunnighet och självskhet garanterar att även den högsta formen av statsstyre bryts ned.

Fastän det är att beklaga har den nationella egoismen dock varit nödvändig för samhällets fortbestånd. Läran om det utvalda folket har ända fram till nutiden varit en huvudsaklig faktor när det har gällt att svetsa samman stammar och bygga upp nationer. Men ingen stat kan uppnå idealiska nivåer i sin verksamhet förrän varje form av intolerans har övervunnits. Intoleransen är ständigt fiendlig mot människans framåtskridande. Den bekämpas bäst med en kombination av vetenskap, handel, tävlingslekar och religion.

Den idealiska staten fungerar under påverkan av tre mäktiga och koordinerade drivkrafter:

1. Kärlekslojalitet, som kommer sig av insikten om människornas broderskap.
2. Förnuftig patriotism, som baserar sig på visa ideal.
3. Kosmisk insikt, som tolkas i termer av planetariska fakta, behov och mål.

Lagarna i den idealiska staten är få till antalet, och de är inte längre ett uttryck för den negativistiska tabutidsåldern utan företräder den individuella frihetens positiva utvecklingsskede som har blivit en följd av ökad självkontroll. Den högt utvecklade staten inte endast tvingar sina medborgare att arbeta utan lockar dem även att på ett nyttigt och uppbyggande sätt använda den tilltagande fritiden, som blir följden av att den framskridande maskintidsåldern befriar människan från hårt arbete. Fritiden måste nyttjas för produktion såväl som för konsumtion.

Inget samhälle har framskridit särskilt långt då det tillåter sysslöshet och tolererar fattigdom. Fattigdom och beroende kan emellertid aldrig elimineras om de defekta och degenererade raselementen fritt får sitt uppehälle och tillåts föröka sig utan hinder.

Ett moraliskt samhälle borde sträva efter att bevara självrespekten hos sina medborgare och erbjuda varje normal individ tillräckliga möjligheter att förverkliga sig själv. En sådan plan för framgång i samhället skulle åstadkomma ett kultursamhälle av högsta klass. Samhällsutvecklingen borde uppmuntras av en statlig övervakning som utövar ett minimum av reglerande kontroll. Den staten är bäst som koordinerar mest och reglerar minst.

Statsbildningens ideal måste uppnås genom evolution, genom en långsam tillväxt av medborgarmedvetandet, insikten om skyldigheten och rättigheten till en samhällsinsats. Till en början tar människorna på sig regerandets bördor som en plikt, efter det att de politiska lycksökarnas administration har nått sin ände, men senare söker de sådan verksamhet som ett privilegium, som den största äran.

71:3.1 (803.1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:3.2 (803.2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

71:3.3 (803.3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:3.4 (803.4) 1. Love loyalty derived from the realization of human brotherhood.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise ideals.

71:3.6 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:3.7 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

71:3.8 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

71:3.9 (803.9) A moral society should aim to preserve the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

71:3.10 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of

Civilisationsnivån avspeglas troget av kvaliteten hos de medborgare som är villiga att åta sig ansvarsuppgifter i staten.

I ett verkligt samväldie ombesörjs styrandet av städer och provinser av experter, och det sköts alldeles så som i alla andra former av ekonomiska och kommersiella sammanslutningar av människor.

I avancerade stater värderas politisk tjänst som ett uttryck för den högsta hängivenheten hos dess medborgare. De klokaste och ädlaste medborgarnas största ambition är att bli uppskattade som medborgare, att bli valda eller utnämnda till någon förtroendepost inom statsstyret, och sådana stater utdelar sina högsta ärebetygelser för samhällsinsatser till sina förvaltnings- och samhällstjänare. Ärebetygelser tilldelas därefter i denna ordning: filosofer, utbildare, vetenskapsmän, industrialister och militärer. Föräldrar belönas vederbörligen för sina barns förträfflighet, och de rent religiösa ledarna, som är det andliga rikets ambassadörer, får sin egentliga belöning i en annan värld.

4. CIVILISATIONENS FRAMÅTSKRIDANDE

Ekonomi, samhället och förvaltningen måste utvecklas om de skall bestå. Statiska förhållanden i en evolutionär värld är tecken på förfall; endast de institutioner som rör sig framåt med den evolutionära strömmen består.

Det progressiva programmet i en expanderande civilisation omfattar:

1. Bevarandet av de individuella friheterna och rättigheterna.
2. Hemmets beskyddande.
3. Främjandet av ekonomisk trygghet.
4. Förebyggandet av sjukdomar.
5. Obligatorisk utbildning.
6. Obligatorisk arbetsinsats.
7. Nyttig användning av fritiden.
8. Omvårdnad av de olycksdrabbade.
9. Rasförbättring.
10. Främjandet av vetenskapen och konsten.
11. Främjandet av filosofin — visheten.
12. Utvidgandet av den kosmiska insikten — andligheten.

Detta framåtskridande inom områdena för civilisationens färdigheter leder direkt till förverkligandet av de högsta mänskliga och gudomliga målen som de dödliga strävar efter — uppnåendet av människornas broderskap i samhället och det personliga tillståndet av gudsmedvetenhet, som uppenbaras i den högsta önskan hos varje individ att göra den himmelske Faderns vilja.

Då ett genuint broderskap mellan människorna framträder anger detta att en sådan samhällsordning har uppkommit där alla människor med glädje bär

its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

71:3.11 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

71:3.12 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists, industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a spiritual kingdom, receive their real rewards in another world.

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

- 71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.
- 71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.
- 71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.
- 71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.
- 71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.
- 71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.
- 71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.
- 71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.
- 71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.
- 71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.
- 71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.
- 71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually

varandras bördor; de har en faktisk önskan att tillämpa den gyllene regeln. Men ett sådant idealsamhälle kan inte förverkligas när antingen de svaga eller de ondsinta ligger på lur för att orättvist och oheligt utnyttja dem som främst drivs av hängivenheten att tjäna det sanna, det sköna och det goda. I en sådan situation finns det endast en praktisk utväg: De som tillämpar den gyllene regeln kan etablera ett eget progressivt samhälle där de lever enligt sina ideal samtidigt som de upprätthåller ett tillräckligt försvar mot sina medmänniskor som lever i mörkret och som kan tänkas antingen utnyttja deras fredliga disposition eller förstöra deras framskridande civilisation.

Idealismen kan aldrig fortleva på en evolverande planet om idealisterna i varje generation låter sig utrotas av människosläktets lägstående grupper. Här ligger den stora prövningen av idealismen: Kan ett avancerat samhälle upprätthålla den militära beredskap som gör det tryggt mot alla anfall från dess krigsälskande grannar utan att ge efter för frestelsen att använda denna militära styrka för offensiva operationer mot andra folk för självisk vinning eller för att betona den nationella storheten? Nationell fortlevnad kräver beredskap, och endast religiös idealism kan förhindra beredskapens missbrukande för anfallsändamål. Endast kärlek, broderskap, kan hindra de starka från att förtrycka de svaga.

5. KONKURRENSENS UTVECKLING

Konkurrensen är nödvändig för att samhället skall gå framåt, men oreglerad konkurrens föder våld. I det nuvarande samhället håller konkurrensen långsamt på att ersätta kriget såtillvida att den bestämmer individens plats i arbetslivet samt avgör vilka näringsgrenar som kan fortleva. (Mord och krig behandlas olika av sedvanerätten, ty mord har varit olagligt sedan samhällets första tider medan krig ännu aldrig har förklarats olagligt av mänskligheten i sin helhet.)

Idealstaten ser som sin uppgift att reglera det samhällseliga beteendet endast så mycket att våldet elimineras från konkurrensen mellan individerna och att orättvisor förhindras när det gäller personliga initiativ. Här ligger ett stort problem för staten: Hur kan man garantera lugn och ro i näringslivet, betalningen av skatterna för att upprätthålla statsmakten, och samtidigt hindra beskattningen från att handikappa näringslivet och förhindra staten från att bli parasitisk eller tyrannisk?

Under de tidigare tidsåldrarna i en värld är konkurrensen nödvändig för att civilisationen skall gå framåt. Då evolutionen av människan framskrider blir samverkan allt effektivare. I avancerade civilisationer är samverkan mera effektiv än konkurrens. Människan under de första tiderna stimuleras av konkurrens. Den tidiga evolutionen kännetecknas av att de biologiskt livsdugliga fortlever, men senare civilisationer främjas mera av intelligent samverkan, förståelsefull broderlighet och andligt broderskap.

För visso är konkurrensen i näringslivet ytterst slösaktig och i hög grad ineffektiv, men inga försök att eliminera denna ekonomiska tomgång borde uppmuntras om sådana anpassningar medför ens den minsta inskränkning i någon av individens

desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or to destroy their advancing civilization.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:5.1 (805.1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:5.2 (805.2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

71:5.3 (805.3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual brotherhood.

71:5.4 (805.4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the

grundläggande friheter och rättigheter.

individual.

6. VINSTMOTIVET

Dagens vinstdrivna ekonomier är dömda till undergång om inte vinstmotiven kan utvidgas med servicemotiv. Skoningslös konkurrens baserad på trångsynt egennytta förstör till slut även allt det som den försöker upprätthålla. Ett egennyttigt vinstbegär som utesluter allt annat är oförenligt med kristendomens ideal — och mycket mera oförenligt med Jesu läror.

I ekonomin är vinstmotivationen i jämförelse med servicemotivationen detsamma som fruktan i jämförelse med kärleken i religionen. Vinstmotivet får dock inte plötsligt brytas ned eller avskaffas; det håller många annars slöa dödliga i träget arbete. Det är emellertid inte nödvändigt för denna upplivare av energin i samhället att ständigt förbli självisk till sina syften.

Vinstmotivet för de ekonomiska aktiviteterna är alltigenom lågt och helt ovärdigt ett avancerat samhälle; det oaktat är det en nödvändig faktor under alla de tidigare skedena i en civilisation. Vinstbegäret bör inte tas ifrån människorna förrän de säkert har tillägnat sig högrestående slag av motiv för sin ekonomiska strävan och samhällsinsats, motiv som inte är vinstdominerade — de transcendenta sporrar som ypperlig visdom, fängslade broderskap och förträfflig andlig uppnåelse innebär.

7. UTBILDNINGEN

Den bestående staten grundar sig på kultur, domineras av ideal och drivs av servicementalitet. Utbildningens syfte borde vara att eleven förvärvar färdigheter, strävar efter visdom, förverkligar jaget och uppnår andliga värden.

I den ideala staten fortgår utbildningen under hela livet, och filosofi blir en dag det främsta intresset för dess medborgare. Medborgarna i ett sådant samvälde eftersträvar visdom för att öka insikten om människorelationernas betydelse, verklighetens betydelser, värdenas ädelhet, livets mål och den kosmiska bestämmelsens härlighet.

Urantiaborna borde få en vision av ett nytt och högre kultursamhälle. Utbildningen kommer att snabbt stiga till nya värdenivåer då det rent vinstmotiverade ekonomiska systemet försvinner. Utbildningen har alltför länge varit lokalpatriotisk, militaristisk, egoförhålligande och inriktad på framgång; den måste till slut bli världsomfattande och idealistisk, leda till självförverkligande och kosmisk insikt.

Utbildningen har nyligen övergått från prästerskapets kontroll till att övervakas av jurister och affärsmän. Till slut måste den ges över till filosoferna och vetenskapsmännen. Lärarna måste vara fria varelser, verkliga ledare, så att filosofin, sökandet efter visdom, kan bli den främsta strävan i utbildningen.

Utbildningen är en livsomspännande verksamhet; den måste fortgå under hela livet så att människosläktet så småningom får uppleva de stigande nivåerna i de

6. THE PROFIT MOTIVE

71:6.1 (805.5) Present-day profit-motivated economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:6.2 (805.6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:6.3 (805.7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom, intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. EDUCATION

71:7.1 (806.1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806.2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806.3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

71:7.4 (806.4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that philosophy, the search for wisdom, may become the chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

dödligas visdom, nämligen:

1. Kunskapen om ting.
2. Insikten om betydelser.
3. Uppskattningen av värden.
4. Arbetets ädelhet — plikten.
5. Målens motivation — moral.
6. Kärleken till tjänandet — karaktär.
7. Kosmisk insikt — andligt urskiljande.

Och sedan, med hjälp av dessa framgångar, stiger mången upp till den högsta nivå som de dödligas sinne kan uppnå, gudsmedvetande.

8. STATSILDNINGENS NATUR

Det enda heliga inslaget i något av människans statsskick är statsmaktens indelning i verkställande, lagstiftande och dömande funktioner. Universum administreras i enlighet med en sådan plan för åtskillnad av funktioner och behörighet. Med undantag för denna gudomliga idé om en effektiv samhällsreglering eller civilt förvaltning har det föga betydelse vilken statsform ett folk väljer att ha, förutsatt att medborgarna ständigt framskrider mot målet av större självkontroll och ökad samhällsinsats. Ett folks intellektuella skärpa, ekonomiska visdom, samhällseliga förnuft och moraliska styrka återspeglas alla troget i statsbildningen.

Statsbildningens utveckling innebär ett framåtskridande från nivå till nivå enligt följande:

1. Skapandet av ett tredelat statsskick bestående av verkställande, lagstiftande och dömande grenar.
2. Frihet för samhällseliga, politiska och religiösa aktiviteter.
3. Avskaffandet av alla former av slaveri och mänskligt förslavande.
4. Förmågan hos medborgarna att övervaka påförandet av skatter.
5. Etablerandet av en allomfattande utbildning — inläring som sträcker sig från vaggan till graven.
6. Lämplig avvägning mellan lokal och nationell förvaltning.
7. Främjandet av vetenskap och övervinnandet av sjukdom.
8. Vederbörligt erkännande av jämställdheten mellan könen samt koordinerad verksamhet för män och kvinnor i hemmet, skolan och kyrkan, med specialiserad tjänst för kvinnor i näringsliv och förvaltning.
9. Eliminering av det hårda arbetets slaveri genom uppfinnandet av maskiner och det därpå följande behärskandet av maskinernas tidsålder.
10. Övervinnandet av dialekterna — ett världsomfattande språk segrar.
11. Krigens upphörande — internationell

71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.

71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.

71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.

71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.

71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.

71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.

71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.

71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and religious activities.

71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.

71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.

71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.

71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.

71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international

domstolsbehandling av nationella och rasliga meningsskiljaktigheter i kontinentala domstolar, som företräder folken inom olika världsdelar och som leds av en högsta planetarisk domstol, vars medlemmar automatiskt rekryteras från de periodvist avgående ordförandena för de världsdelsofattande domstolarna. De kontinentala domstolarna har domsrätt; världsdomstolens uppgift är rådgivande — moralisk.

12. Det världsvida intresset att eftersträva visdom — filosofins upphöjelse. Evolutionen av en världsreligion, vilket förebådar planetens inträde i de tidigare faserna av etableringen i ljus och liv.

Dessa är förutsättningarna för ett progressivt statsstyre och kännetecknen på en idealisk statsbildning. Urantia är långt från ett förverkligande av dessa höga ideal, men de civiliserade folken har gjort en början — människosläktet är på väg mot högre evolutionära bestämmelser.

[Avfattat under beskydd av en Melkisedek i Nebadon.]

adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

71:8.15 (807.11) These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

71:8.16 (807.12) [Sponsored by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 72. Statsstyret på en grannplanet

⇨ 071

Urantiaboken

073 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 72

STATSSTYRET PÅ EN GRANNPLANET

Sektioner

Introduktion

1. Den kontinentomfattande nationen
2. Politisk organisation
3. Hemlivet
4. Utbildningssystemet
5. Näringslivets organisation
6. Ålderdomsförsäkring
7. Beskattning
8. Specialhögskolorna
9. Den allmänna rösträttens uppbyggnad
10. Behandlingen av brottslighet
11. Den militära beredskapen
12. De övriga nationerna

PAPER 72

GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET SECTIONS

Introduction

1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

Introduktion

MED tillstånd av Lanaforge och godkännande från Edentia s Högste är jag bemyndigad att berätta något om det samhälleliga, moraliska och politiska liv som levs av den mest avancerade människorasen på en närlägen planet som hör till Satania system.

Av alla de planeter som blev isolerade på grund av delaktighet i Lucifers uppror har denna planet upplevt en historia mest lik Urantias. Likheten mellan de två sfärerna förklarar utan tvivel varför tillstånd gavs att lämna denna ovanliga redogörelse, ty det är högst sällsynt att systemhärskarna samtycker till att det på en planet berättas om förhållandena på en annan planet.

Denna planet, likt Urantia, blev vilseledd av sin Planetprins illojalitet i samband med Lucifers uppror. Planeten fick en Materiell Son kort efter det att Adam kom till Urantia, och denne Son gjorde sig också skyldig till försummelse, och planeten förblev isolerad emedan en Administratörson aldrig har blivit utgiven till dess dödliga släkten.

1. DEN KONTINENTOMFATTANDE NATIONEN

INTRODUCTION

72:0.1 (808.1) BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

72:0.2 (808.2) Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

72:0.3 (808.3) This planet, like Urantia, was led astray by the disloyalty of its Planetary Prince in connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. THE CONTINENTAL NATION

Trots alla dessa planetariska handikapp håller en mycket högtstående civilisation på att utvecklas på en isolerad kontinent av ungefär Australiens storlek. Befolkningen i denna nation uppgår till cirka 140 miljoner människor. Folket är en blandad ras, bestående främst av blå och gula, med en aning större andel violett än den så kallade vita rasen på Urantia. Dessa olika raser är ännu inte fullt blandade, men de umgås och kommer till rätta med varandra på ett mycket tillfredsställande sätt. Livslängden är nu i medeltal nittio år på denna kontinent, femton procent högre än hos något annat folk på planeten.

Produktionsmaskineriet i denna nation har en viss stor fördel som kommer sig av kontinentens unika topografi. De höga bergen, som får häftiga regn åtta månader av året, ligger alldeles i mitten av landet. Detta naturens arrangemang gynnar användningen av vattenkraft och underlättar avsevärt bevattningen av den torrare västra fjärdedelen av kontinenten.

Dessa människor är självförsörjande, dvs. de kan leva vidare på obestämd tid utan att importera någonting från de omgivande folken. De har gott om naturtillgångar, och med vetenskapliga förfaranden har de lärt sig att kompensera bristerna i fråga om nödvändighetsvaror. De har en livlig inrikeshandel, men deras utrikeshandel är liten som följd av den allmänna fientligheten hos deras mindre progressiva grannar.

Denna kontinentomfattande nation följde allmänt taget planetens evolutionära trend: Utvecklingen från stamstadiet till uppkomsten av starka härskare och kungar tog tusentals år i anspråk. De enväldiga monarkerna följdes av många olika slag av statsskick — misslyckade republiker, kommunistater och diktatorer kom och gick i en ändlös ymnighet. Utvecklingen fortsatte på detta sätt tills för omkring fem hundra år sedan, under en politisk jämningsperiod, då en av medlemmarna i nationens starka diktatorstrumvirat undergick en sinnesförändring. Han erbjöd sig frivilligt att avgå på villkor att den ena av de andra härskarna, den sämre av de två återstående, också avsåg sig diktatorskapet. Sålunda lades den högsta makten över kontinenten i en enda härskares händer. Den förenade staten gick framåt under ett starkt monarkiskt styre i mer än ett hundra år, under vilken tid en mästerlig frihetsurkund utvecklades.

Den senare övergången från monarki till en form av representationsstyre skedde så småningom, och kungarna stannade kvar endast som samhällseliga eller känslomässiga galjonsfigurer tills de till slut försvann då den manliga arvslinjen dog ut. Den nuvarande republiken har nu existerat i jämnt två hundra år, och under den tiden har det skett fortgående framsteg mot det styressätt som i följande skall beskrivas; de sista förändringarna inom det ekonomiska och politiska livet har genomförts under det senaste decenniet.

2. POLITISK ORGANISATION

Denna kontinentnation har nu ett representationsstyre och en centralt belägen nationell huvudstad. Centralstyret består av en stark federation av hundra relativt fria stater. Dessa stater väljer sina guvernörer och lagstiftare för en tioårsperiod, och ingen

72:1.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

72:1.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

72:1.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

72:1.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchical rule for over one hundred years, during which there evolved a masterful charter of liberty.

72:1.5 (809.1) The subsequent transition from monarchy to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. POLITICAL ORGANIZATION

72:2.1 (809.2) This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and

kan omväljas. Delstaternas domare utses på livstid av guvernörerna, och utnämningarna stadfästs av de lagstiftande församlingarna, som består av en representant för varje hundra tusen medborgare.

Det finns fem olika slag av styresformer för storstäderna, beroende på stadens storlek, men ingen stad tillåts ha mer än en miljon invånare. På det hela taget är dessa styresystem i städerna mycket enkla, direkta och ekonomiska. De fåtaliga ämbetena i stadsadministrationen är ivrigt eftersökta av de mest högststående medborgarna.

Federationsstyret omfattar tre jämställda områden: verkställande, lagstiftande och dömande. Den federala ledande verkställaren utses vart sjätte år genom allmänna territoriella val. Han kan inte omväljas utom på anhöllan av minst sjuttiofem lagstiftande församlingar och med stöd av motsvarande delstatsguvernörer, och då endast för en period. Som hans rådgivare verkar ett superkabinett bestående av alla levande tidigare ledande verkställare.

Det lagstiftande området omfattar tre kamrar:

1. Överhuset väljs av industri-, yrkes-, jordbruks- och andra gruppers arbetare, som röstar enligt sin ekonomiska funktion.

2. Underhuset väljs av vissa samhällsorganisationer som omfattar de samhälleliga, politiska och filosofiska grupper som inte hör till industriella eller professionella grupperna. Alla respektabla medborgare deltar i valet av båda representantklasserna, men de grupperas olika beroende på om valet gäller över- eller underhuset.

3. Tredje huset — de äldre statsmännens hus — omfattar samhällsinsatsens veteraner och inkluderar många meriterade personer som har nominerats av den ledande verkställaren, av de regionala (subfederala) verkställarna, av ledaren för högsta domstolen och av ordförandena i de båda andra lagstiftande kamrarna. Denna grupp är begränsad till hundra personer och dess medlemmar väljs med majoritetsbeslut av de äldre statsmännen själva. Medlemskapet är livstida, och när befattningar blir lediga blir den person vederbörligen vald som får det högsta röstetalet på listan över nominerade. Detta organs verksamhet är enbart rådgivande, men det påverkar starkt den allmänna opinionen och utövar ett mäktigt inflytande på statsstyrets alla områden.

Väldigt mycket av det federala administrativa arbetet utförs av de tio regionala (subfederala) myndigheterna, som var och en består av en förening av tio stater. Dessa regionala organ är enbart verkställande och administrativa, och de har varken lagstiftande eller dömande funktioner. De tio regionala verkställarna utnämns personligen av den federala ledande verkställaren, och deras ämbetsperiod sammanfaller med hans — sex år. Den federala högsta domstolen godkänner utnämningen av dessa tio regionala verkställare, och fastän de inte kan få förnyat mandat blir den avgående verkställaren automatiskt medarbetare och rådgivare till sin efterträdare. I övrigt utser dessa regionala ledare sina egna kabinett av administrativa tjänstemän.

legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

72:2.2 (809.3) There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

72:2.3 (809.4) The federal government embraces three coordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

72:2.4 (809.5) The legislative division embraces three houses:

72:2.5 (809.6) 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

72:2.6 (809.7) 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the upper or lower house.

72:2.7 (809.8) 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

72:2.8 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

Rättskipningen i denna nation sköts av två stora domstolssystem — de allmänna domstolarna och de socioekonomiska domstolarna. De allmänna domstolarna fungerar på följande tre nivåer:

1. Underrätter med domsrätt i städer och lokala områden; besvär över deras utslag kan anföras hos de höga delstatsdomstolarna.

2. Delstaternas högsta domstolar, vilkas avgöranden är slutliga i alla ärenden som inte berör det federala styret eller äventyrar medborgarnas friheter och rättigheter. De regionala verkställarna har makt omedelbart att föra vilket som helst fall till behandling inför den federala högsta domstolen.

3. Den federala högsta domstolen — den högsta domstolen för avgörande av nationella tvister och fall som besvärsvägen kommer upp från delstatsdomstolarna. Denna högsta domstol består av tolv män som är över fyrtio och under sjuttiofem år och som har tjänat i två eller flera år i någon delstatsdomstol; de har fått sin utnämning till denna höga post av den ledande verkställaren med godkännande från majoriteten i superkabinettet och den lagstiftande församlingens tredje kammare. Alla avgöranden i detta högsta juridiska organ fattas med minst två tredjedelars röstmajoritet.

De socioekonomiska domstolarna fungerar enligt följande tredelning:

1. Föräldradomstolar, i anslutning till hem- och socialsystemets lagstiftande och verkställande organ.

2. Utbildningsdomstolar — de juridiska organ som är knutna till delstaternas och regionernas skolsystem och förenade med de verkställande och lagstiftande grenarna av utbildningsförvaltningens mekanism.

3. Näringslivsdomstolar — de jurisdiktionsdomstolar som har givits full behörighet att avgöra alla fall av ekonomiska missförstånd.

Den federala högsta domstolen tar inte socioekonomiska fall till behandling utom enligt beslut med trefjärdedelars röstmajoritet i det nationella styrets tredje lagstiftande gren, de äldre statsmännens kammare. I övrigt är alla avgöranden i föräldra-, utbildnings- och näringslivsdomstolarna slutliga.

3. HEMLIVET

På denna kontinent är det olagligt för två familjer att bo under samma tak. Och då gruppbestäderna har förklarats olagliga har de flesta byggnader av höghustyp rivits. De ogifta lever fortfarande i klubbar, på hotell och i andra gruppbestäder. Den minsta tillåtna bostadstomten måste omfatta minst fyratusenfemhundra kvadratmeter markområde. All mark och annan egendom som används för hemändamål är befriad från skatt upp till tio gånger värdet av den minsta tomtstorleken.

Hemlivet bland detta folk har avsevärt förbättrats under det senaste århundradet. Det är obligatoriskt för föräldrarna, för både fäderna och mödrarna, att delta i föräldraskolorna för barnkultur. Även de som är sysselsatta inom jordbruket, och de som bor i små

72.2.9 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

72.2.10 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72.2.11 (810.4) 2. *State supreme courts*, whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72.2.12 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

72.2.13 (810.6) The socioeconomic courts function in the following three divisions:

72.2.14 (810.7) 1. *Parental courts*, associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

72.2.15 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72.2.16 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72.2.17 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. THE HOME LIFE

72.3.1 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

72.3.2 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents, both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by

bostadsområden på landet, tar del i denna verksamhet per korrespondens och far in till närmaste centrum för muntlig undervisning en gång var tionde dag — varannan vecka, ty deras vecka omfattar fem dagar.

Varje familj har i medeltal fem barn, och deras tillsyn handhas helt av föräldrarna, eller — vid den enas eller bådas frånfälle — av de förmyndare som föräldradomstolen har utsett. Det anses vara en stor ära för en familj att få bli förmyndare för ett barn som har förlorat både far och mor. Tävlingsprov ordnas bland föräldrarna, och den fader- och moderlösa ges till det hem där föräldrarna uppvisar de bästa föräldrakvalifikationerna.

Dessa människor anser hemmet vara grundinstitutionen i sin civilisation. Det förväntas att den värdefullaste delen av ett barns utbildning och karaktärsträning skall fås från barnets föräldrar och i hemmet, och fäderna ägnar sig nästan lika mycket åt barnkulturen som mödrarna.

All sexualundervisning ges i hemmet av föräldrarna eller de legala förmyndarna. Moralundervisning ges av lärarna under vilopauserna i skolornas verkstäder, men detta gäller inte religionsundervisningen som anses vara ett privilegium uteslutande för föräldrarna emedan religionen betraktas som en integrerad del av livet i hemmet. Religionsundervisning ges offentligt endast i filosofins tempel, ty inga sådana uteslutande religiösa institutioner som kyrkorna på Urantia har utvecklat bland detta folk. I deras filosofi utgörs religionen av strävan att lära känna Gud och av att visa kärlek till sina medmänniskor genom att tjäna dem, men detta är inte typiskt för det religiösa tillståndet i de övriga nationerna på denna planet. Religionen är för dessa människor till den grad en familjeangelägenhet att det inte finns några offentliga utrymmen avsedda enbart för religiösa samlingar. Politiskt är kyrka och stat — så som urantiaborna brukar säga — helt åtskilda, men det förekommer en säregen överlappning mellan religion och filosofi.

De andliga lärarna (jämförbara med pastorer på Urantia), som vid vissa tider besöker varje familj för att förhöra barnen i syfte att utröna om föräldrarna har undervisat dem på rätt sätt, stod ännu för tjugo år sedan under myndigheternas övervakning. Dessa andliga rådgivare och examinatorer är nu underställda den nyligen grundade Stiftelsen för andligt framåtskridande, en institution som upprätthålls med frivilliga bidrag. Det är möjligt att denna institution inte utvecklas vidare förrän efter det att en Paradisets Administratörson har anlänt.

Barnen förblir legalt underställda sina föräldrar tills de är femton år, då den första invigningen till medborgaransvar sker. Därefter hålls för dessa åldersgrupper, vart femte år i fem på varandra följande perioder, liknande offentliga högtidligheter vid vilka deras skyldigheter i förhållande till föräldrarna minskas medan de åtar sig nya medborgerliga och samhällsliga ansvarsuppgifter i förhållande till staten. Rösträtt ges vid tjugo år, rätten att gifta sig utan föräldrarnas samtycke ges vid tjugofem, och barnen måste lämna hemmet innan de fyller trettio år.

Äktenskaps- och skilsmässolagarna är likartade i hela nationen. Äktenskap före tjugooårsålder — medborgarrättsåldern — är inte tillåtet. Tillstånd till

correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

72:3.3 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

72:3.4 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education and character training will be secured from his parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

72:3.5 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

72:3.6 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

72:3.7 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children must leave home on reaching the age of thirty.

72:3.8 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of

äktenskap ges endast efter ett års lysningstid och sedan både bruden och brudgummen har presenterat intyg som utvisar att de vederbörligen har blivit instruerade i föräldraskolorna beträffande skyldigheterna i äktenskapslivet.

Skilsmässobestämmelserna är i någon mån slappa, men skilsmässobesluten som utfärdas av föräldradomstolarna kan inte fås tidigare än ett år efter registrering av en ansökan, och ett år på denna planet är betydligt längre än på Urantia. Trots deras lindriga skilsmässolagar är den nuvarande skilsmässofrekvensen endast en tiondedel av motsvarande bland de civiliserade folken på Urantia.

4. UTBILDNINGSSYSTEMET

Utbildningssystemet i denna nation bygger på obligatorisk och gemensam undervisning för pojkar och flickor i de skolor som föregår universitetsstudiet. Eleverna går i dessa skolor från fem till aderton års ålder. Skolorna skiljer sig mycket från dem som finns på Urantia. Det finns inga klassrum, endast ett läroämne studeras åt gången, och efter de tre första åren blir alla elever hjälplärare som instruerar dem som ännu inte har hunnit lika långt. Böcker används endast för att skaffa fram information som behövs för att lösa problem som uppkommer i skolornas verkstäder och på skolfarmarna. En stor del av de möbler som används på kontinenten och många av de mekaniska apparaterna — detta är uppfinningarnas och mekaniseringens stora tidsålder — produceras i dessa verkstäder. I anslutning till varje verkstad finns ett handbibliotek där eleven kan konsultera behövliga uppslagsverk. Jordbruk och trädgårdsskötsel undervisas också under hela utbildningsperioden på de vidsträckta farmarna som finns i anslutning till varje skola.

De svagsinta utbildas endast i jordbruk och boskapsskötsel och omhändertags för livstiden i speciella skyddskolonier, där de åtskiljs enligt kön för att förhindra föräldraskap, vilket förvägras alla debila. Dessa restriktiva bestämmelser har varit i kraft i sjuttiofem års tid; besluten om omhändertagning fattas av föräldradomstolarna.

Var och en tar en månad semester varje år. Skolorna före universitetet pågår nio av årets tio månader, och ledigheten används för resor tillsammans med föräldrar eller vänner. Detta resande är en del av vuxenutbildningsprogrammet, och det fortgår under hela livet. Medlen för att täcka dessa kostnader samlas med samma metoder som för ålderdomsförsäkringen.

En fjärdedel av skoltiden används till lek — tävlingsidrott — och eleverna går vidare i dessa kamper från de lokala tävlingarna genom delstats- och regiontävlingarna till de nationella prövningarna i skicklighet och tapperhet. Likaså upptar tävlingarna i vältalighet och musik samt i vetenskap och filosofi elevernas intresse från de lägre divisionerna i samhället vidare upp till tävlingarna om nationella utmärkelser.

Skolstyret är en kopia av det nationella styret med dess tre korrelerade förgreningar, varvid undervisningspersonalen fungerar som det tredje eller

intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

72:3.9 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after application therefor has been recorded, and the year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that of the civilized races of Urantia.

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

72:4.1 (812.3) The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms, only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

72:4.2 (812.4) The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

72:4.3 (812.5) Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

72:4.4 (812.6) One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

72:4.5 (812.7) The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the third or advisory

rådgivande lagstiftningsorganet. Utbildningens huvudsyfte på denna kontinent är att göra varje elev till en självförsörjande medborgare.

Varje elev som vid arton års ålder gradueras från skolsystemet före universitetet är en skicklig artisan. Sedan börjar studiet av böcker och inhämtandet av specialkunskaper antingen i vuxenskolorna eller vid universitet och högskolor. När en begåvad studerande blir färdig med sitt arbete i förtid ges han som belöning tid och medel att genomföra något favoritprojekt som han själv har tänkt ut. Hela utbildningssystemet är planerat för att ge individen en tillräcklig träning.

5. NÄRINGSLIVETS ORGANISATION

Situationen i näringslivet hos detta folk är långt ifrån deras ideal. Det förekommer alltför slitningar mellan kapital och arbete, men vardera håller på att anpassa sig till en plan för uppriktigt samarbete. På denna unika kontinent blir arbetarna i allt större utsträckning delägare i alla industriella företag; varje förnuftig arbetare håller så småningom på att bli en småkapitalist.

Motsättningarna i samhället håller på att minska, och den goda viljan växer snabbt. Inga allvarliga ekonomiska problem har uppkommit efter slaveriets avskaffande (för över hundra år sedan), emedan denna förändring genomfördes gradvis genom att två procent av slavarne befriades varje år. De slavar som godkändes vid mentala, moraliska och fysiska tester gavs medborgarskap; många av dessa högrestående slavar var krigsfångar eller barn till dessa fångar. För ungefär femtio år sedan deporterade de sina sista lägrestående slavar, och under senaste tiden har de tagit itu med uppgiften att minska antalet av sina degenererade och moraliskt fördärvade befolkningsgrupper.

Dessa människor har nyligen utvecklat nya förfaranden för att utjämna meningsskiljaktigheter i näringslivet och stävja ekonomiska missbruk; dessa förfaranden innebär betydande förbättringar jämfört med deras tidigare sätt att lösa sådana problem. Våldet har förklarats olagligt som ett sätt att avgöra såväl personliga tvister som meningsskiljaktigheter i näringslivet. Löner, vinster och andra ekonomiska problemområden är inte strikt reglerade, men de övervakas i allmänhet av näringslivets lagstiftande organ, medan alla tvister som uppkommer i näringslivet avgörs av näringslivsdomstolarna.

Näringslivsdomstolarna är endast trettio år gamla, men de fungerar mycket tillfredsställande. Den allra senaste utvecklingen innebär att näringslivsdomstolarna härfter skall se till att lagenlig kompensation ges på tre områden:

1. Laglig ränta på investerat kapital.
2. Rimlig ersättning för skicklighet utövad i näringslivet.
3. Rättvis och skälig lön för arbete.

Dessa ersättningar skall först betalas enligt avtal, men om företagets resultat ser ut att minska skall de tillfälligt delta i minskningen i samma proportion. Sedan skall all vinst som uppkommer utöver dessa fastställda kostnader anses vara utdelning som skall fördelas

legislative division. The chief object of education on this continent is to make every pupil a self-supporting citizen.

72:4.6 (813.1) Every child graduating from the precollege school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

72:5.1 (813.2) The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

72:5.2 (813.3) Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

72:5.3 (813.4) These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

72:5.4 (813.5) The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

- 72:5.5 (813.6) 1. Legal rates of interest on invested capital.
- 72:5.6 (813.7) 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.
- 72:5.7 (813.8) 3. Fair and equitable wages for labor.

72:5.8 (813.9) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to

proportionsvis till alla tre områden: kapital, skicklighet och arbete.

Vart tionde år justerar och bestämmer de regionala verkställarna den lagenliga dagliga arbetstiden vid förtjänstarbete. Näringslivet fungerar nu med en fem dagars vecka, fyra dagar arbete och en dag avkoppling. Dessa människor arbetar sex timmar varje arbetsdag och, likt skolelever och studerande, nio av årets tio månader. Semestern används vanligen för resor, och då nya transportmetoder helt nyligen har utvecklats är hela nationen ivrig att resa. Klimatet gynnar resande omkring åtta månader av året, och folket utnyttjar till fullo sina möjligheter.

För två hundra år sedan var vinstmotivet helt dominerande inom näringslivet, men idag håller det snabbt på att ersättas av andra och högre drivkrafter. Konkurrenten är hård på denna kontinent, men mycket av den har överförts från näringslivet till andra områden som sport, yrkesskicklighet, vetenskapliga framsteg och intellektuella färdigheter. Konkurrenten framträder mest när det gäller samhällsinsatser och pliktrohet mot statsstyret. Bland detta folk håller den offentliga tjänsten snabbt på att bli det främsta målet för deras ambition. Den rikaste mannen på kontinenten arbetar sex timmar om dagen på kontoret i sin mekaniska verkstad och skyndar sedan över till den lokala avdelningen av statskonsthögskolan, där han strävar efter att kvalificera sig för offentlig tjänst.

Arbetet håller på att bli mera aktningsvärt på denna kontinent, och alla arbetsföra medborgare över aderton år arbetar antingen i hemmet och på farmer, på något erkänt industriföretag, i allmänna arbeten där de tillfälligt arbetslösa sysselsätts, eller annars i kåren för tvångsarbete i gruvorna.

Dessa människor börjar också hysa en ny form av samhällelig motvilja — motvilja mot både sysslolöshet och oförtjänt rikedom. Långsamt men säkert får de övertaget över sina maskiner. En gång kämpade också de för politisk frihet och senare för ekonomisk frigörelse. Nu kommer de in i en tid då de kan njuta av båda, samtidigt som de dessutom börjar uppskatta sin välförtjänta fritid som kan ägnas åt ökat självförverkligande.

6. ÅLDERDOMSFÖRSÄKRING

Denna nation går nu beslutsamt in för att ersätta den typ av välgörenhet som förstör självrespekten med statsgaranterade försäkringar för ålderdomstrygghet. Denna nation förser varje barn med en utbildning och varje människa med ett arbete; därför kan den med framgång upprätthålla ett sådant försäkringssystem till skydd för de orkeslösa och gamla.

Bland detta folk måste alla personer dra sig tillbaka från förtjänstverksamhet vid sextiofem, om de inte får tillstånd av statens arbetskommissionär att fortsätta arbetet till sjuttio års ålder. Denna åldersgräns gäller inte regeringstjänstemän eller filosofer. De fysiskt oförmögna eller bestående handikappade kan oberoende av ålder överföras till pensionssystemet med domstolsbeslut som har undertecknats även av regionförvaltningens pensionskommissionär.

Medlen för ålderspensionerna fås från fyra källor:

all three divisions: capital, skill, and labor.

72:5.9 (813.10) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72:5.10 (813.11) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

72:5.11 (814.1) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

72:5.12 (814.2) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. OLD-AGE INSURANCE

72:6.1 (814.3) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance guarantees of security in old age. This nation provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

72:6.2 (814.4) Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

72:6.3 (814.5) The funds for old-age pensions are derived

1. En dags lön varje månad rekvideras för detta ändamål av den federala regeringen; i detta land arbetar alla.

2. Testamenten — många förmögna medborgare förordnar medel för detta ändamål.

3. Förtjänsten från tvångsarbetet i statens gruvor. Efter det att de tvångsanställda arbetarna har betalt för sitt uppehälle och satt undan sina egna pensionsavgifter överförs alla ytterligare vinster av deras arbete till denna pensionsfond.

4. Inkomsten från naturtillgångar. Alla naturrikedomar på denna kontinent förvaltas som en samhällsfond av den federala regeringen, och inkomsten därifrån används för samhällsändamål: man förebygger sjukdomar, utbildar genier, och täcker utgifterna för speciellt lovande individer i statskonsthögskolorna. Den ena hälften av inkomsterna från naturtillgångarna går till ålderspensionsfonden.

Fastän försäkringsstiftelser i delstaterna och regionerna erbjuder många former av försäkringsskydd, administreras ålderspensionerna uteslutande av den federala regeringen genom de tio regionala departementen.

Dessa statens fonder har länge förvaltats hederligt. Näst efter landsförräderi och mord gäller de strängaste straff som domstolarna utmålar svek mot offentligt förtroende. Samhällelig och politisk illojalitet betraktas nu som de skändligaste av alla brott.

7. BESKATTNING

Den federala regeringen har en förmyndarroll endast vid administrationen av ålderspensionerna och vid främjandet av genialitet och skapande originalitet; delstatsregeringarna tar en aning mera befattning med de enskilda medborgarna, medan de lokala styrelserna är mycket mera förmyndarbetonade eller socialistiska. Staden (eller någon underavdelning inom den) handlägger sådana ärenden som hälsovård, renhållning, byggnadsbestämmelser, utsmyckning och förskönande, vattentillförsel, belysning, uppvärmning, rekreation, musik och trafikförbindelser.

Inom all produktionsverksamhet ägnas den främsta uppmärksamheten åt hälsan. Näringslivet och samhället anses ha privilegiet att ansvara för vissa faser av det fysiska välbefinnandet, men individens och familjens hälsoproblem är enbart personliga angelägenheter. Det är regeringens avsikt att allt mera avstå från inblandning i medicinska och alla andra rent personliga angelägenheter.

Städerna har ingen beskattningsrätt, inte heller kan de skuldsätta sig. De får bidrag från statskassan enligt antalet invånare och måste öka dessa inkomster med vinster från sina samhällsägda företag och med koncessionsavgifter från olika kommersiella aktiviteter.

Pendeltrafikens kommunikationsnät, som gör det praktiskt att betydligt utvidga stadsgränserna, ansvarar städerna för. Städernas brandstationer upprätthålls av stiftelserna för brandskydd och -försäkring, och alla

from four sources:

72.6.4 (814.6) 1. One day's earnings each month are requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

72.6.5 (814.7) 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

72.6.6 (814.8) 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

72.6.7 (814.9) 4. The income from natural resources. All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

72.6.8 (814.10) Although state and regional actuarial foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

72.6.9 (814.11) These government funds have long been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. TAXATION

72.7.1 (815.1) The federal government is paternalistic only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof) concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

72.7.2 (815.2) In all industry first attention is paid to health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

72.7.3 (815.3) Cities have no taxing power, neither can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

72.7.4 (815.4) The rapid-transit facilities, which make it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance

byggnader i städer eller på landsbygden är brandsäkra — har varit det redan i över sjuttiofem års tid.

Städerna har inga avlönade ordningsövervakare. Polisstyrkorna upprätthålls av delstatsregeringarna. Polisinskrivningens personal rekryteras nästan uteslutande bland de ogifta männen mellan tjugofem och femtio år. De flesta delstater uppbär en ganska tung ungarlsskatt, som återbetalas till alla män som ansluter sig till delstatens polisstyrka. I den genomsnittliga delstaten är polisstyrkan nu endast en tiondedel så stor som den var för femtio år sedan.

Det finns ingen eller föga överensstämmelse mellan beskattningssystemen i de hundra jämförelsevis fria och suveräna delstaterna, emedan de ekonomiska och andra förhållandena varierar betydligt i olika delar av kontinenten. Varje delstat har tio grundlagsbestämmelser som inte kan ändras utom med den federala högsta domstolens samtycke, och en av dessa bestämmelser förhindrar uttaxering över en procent av värdet av egendom under ett år, förutom bostadstomter i städerna eller på landet vilka är skattefria.

Den federala regeringen kan inte skuldsätta sig, och tre fjärdedels majoritet i en folkomröstning krävs innan någon delstat kan ta upp lån utom för krigsändamål. Eftersom den federala regeringen inte kan försätta sig i skuld är det Nationella Försvarsrådet i händelse av krig behörigt att av delstaterna uttaxera pengar samt manskap och materiel enligt behov. Men ingen skuld får ha en löptid om mer än tjugofem år.

Inkomster för att upprätthålla den federala regeringen fås från följande fem källor:

1. Importtullar. All import är underkastad en tulltariff avsedd att skydda den levnadsstandard som råder på denna kontinent och som är mycket högre än i någon annan nation på planeten. Dessa tariffer bestäms av den högsta näringslivsdomstolen sedan näringslivskongressens båda kamrar har ratificerat rekommendationerna från den ledande verkställaren för ekonomiska angelägenheter, vilken utnämns gemensamt av dessa båda lagstiftningsorgan. Näringslivets överhus väljs av arbetstagarna, underhuset av företrädarna för kapitalet.

2. Royalties. Den federala regeringen uppmuntrar människor till uppfinningar och originella skapelser i tio regionala laboratorier och hjälper sålunda alla slags genier — konstnärer, författare och vetenskapsmän — och skyddar deras patent. Som ersättning tar regeringen hälften av de vinster som uppkommer från alla dessa uppfinningar och skapelser, det må gälla maskiner, böcker, konstverk, växter eller djur.

3. Arvsskatt. Den federala regeringen uppbär en graderad arvsskatt som varierar från en till femtio procent beroende på storleken av kvarlåtenskapen och på andra förhållanden.

4. Militärutrustning. Regeringen förtjänar en anseelig summa av att hyra ut arméns och flottans utrustning för kommersiella ändamål och rekreatjonsbruk.

5. Naturtillgångar. När inkomsterna från naturtillgångarna inte i sin helhet behövs för de specifika ändamål som anges i den federala grundstadgan, överförs de till statskassan.

foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

72.7.5 (815.5) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

72.7.6 (815.6) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

72.7.7 (815.7) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for money, as well as for men and materials, as it may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

72.7.8 (815.8) Income to support the federal government is derived from the following five sources:

72.7.9 (815.9) 1. *Import duties.* All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

72.7.10 (816.1) 2. *Royalties.* The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

72.7.11 (816.2) 3. *Inheritance tax.* The federal government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

72.7.12 (816.3) 4. *Military equipment.* The government earns a considerable sum from the leasing of military and naval equipment for commercial and recreational usages.

72.7.13 (816.4) 5. *Natural resources.* The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

Med undantag för de krigsskatter som uttaxeras av det Nationella Försvarsrådet, uppställs de federala budgetanslagen först i det lagstiftande överhuset, omfattas av underhuset, godkänns av den ledande verkställaren, och ges slutligen laga kraft av den federala budgetkommissionen om ett hundra medlemmar. Medlemmarna i denna kommission nomineras av delstatsguvernörerna och väljs av de lagstiftande församlingarna i delstaterna för en period om tjugofyra år, så att en fjärdedel väljs vart sjätte år. Vart sjätte år väljer detta organ med tre fjärdedels röstmajoritet en i sin krets till ordförande, och han blir därmed den som leder och övervakar det federala finansdepartementet.

8. SPECIALHÖGSKOLORNA

Förutom det grundläggande obligatoriska utbildningsprogrammet, som omfattar åldern fem till arton år, upprätthålls följande specialhögskolor:

1. Statskonsthögskolorna. Det finns tre klasser av dessa skolor: nationella, regionala och delstatsomfattande. Nationens offentliga ämbeten är indelade i fyra grupper. Den första gruppen av offentliga förtroendeuppdrag hänförs sig främst till den nationella administrationen, och alla tjänsteinnehavare i denna grupp måste vara graderade både från regional och från nationell statskonsthögskola. Politiska ämbeten, som tillsätts i val eller genom utnämning, kan de enskilda individerna acceptera sedan de har graderats från någon av de tio regionala statskonsthögskolorna. Deras tjänster gäller ansvarsuppgifter i den regionala administrationen och delstatsregeringarna. Till den tredje gruppen hör förtroendeuppdrag på delstatsnivå, och av dessa tjänsteinnehavare fordras endast examen från statskonsthögskolan i en delstat. Av den fjärde och sista gruppen av tjänsteinnehavare fordras inte examen i statskonst, och dessa tjänster fylls enbart genom utnämning. De representerar lägre anställningar för assistenter, sekreterare och verkställare av tekniska uppgifter, och de sköts av de olika fria yrkesutövare som verkar i statens administrativa uppgifter.

Domarna i underrätterna och delstatsdomstolarna har examen från delstaternas statskonsthögskolor. Domarna i jurisdiktionsdomstolarna för samhälls-, utbildnings- och näringslivsärenden har examen från de regionala högskolorna. Domarna i den federala högsta domstolen måste ha examen från alla dessa statskonsthögskolor.

2. Högskolorna för filosofi. Dessa högskolor verkar i anslutning till filosofins tempel, och de har mer eller mindre att göra med religion som en form av offentlig verksamhet.

3. Institutionerna för vetenskap. Dessa tekniska högskolor är koordinerade med näringslivet mera än med utbildningssystemet, och de administreras indelade i femton grupper.

4. Högskolorna för de fria yrkena. Dessa specialinstitutioner erbjuder teknisk undervisning för de olika fria yrkena, som är tolv till antalet.

5. Högskolorna för armén och flottan. Nära det nationella högkvarteret och vid de tjugofem militära

72.7.14 (816.5) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. THE SPECIAL COLLEGES

72.8.1 (816.6) In addition to the basic compulsory education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

72.8.2 (816.7) 1. *Statesmanship schools*. These schools are of three classes: national, regional, and state. The public offices of the nation are grouped in four divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental administrative capacities.

72.8.3 (816.8) Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

72.8.4 (817.1) 2. *Schools of philosophy*. These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

72.8.5 (817.2) 3. *Institutions of science*. These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

72.8.6 (817.3) 4. *Professional training schools*. These special institutions provide the technical training for the various learned professions, twelve in number.

72.8.7 (817.4) 5. *Military and naval schools*. Near the national headquarters and at the twenty-five coastal

centren vid kusten upprätthålls de institutioner som ägnar sig åt den militära utbildningen av frivilliga medborgare mellan aderton och trettio år. Föräldrarnas tillstånd fordras för inträde i dessa högskolor om den sökande är under tjugofem år.

military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. DEN ALLMÄNNA RÖSTRÄTTENS UPPBYGGNAD

Fastän kandidaterna till offentliga tjänster kan utgöras endast av graduerade från delstaternas, regionernas eller federationens statskonsthögskolor, upptäckte de progressiva ledarna för denna nation en allvarlig svaghet i planen för allmän rösträtt, och för omkring femtio år sedan gjorde de en grundlagsändring som medförde en modifierad rösträttsplan som innehåller följande inslag:

1. Varje man eller kvinna som är tjugo år eller över har en röst. När medborgarna uppnår denna ålder måste alla acceptera medlemskap i två röstningsgrupper: De ansluter sig till den första i enlighet med sin ekonomiska funktion — industri, fria yrken, jordbruk eller handel; i den andra gruppen inträder de enligt sina politiska, filosofiska och samhälleliga preferenser. Alla som arbetar hör sålunda till någon ekonomisk rösträttsgrupp, och dessa gillan har, likt de icke-ekonomiska föreningarna, stadgar som i stort sett följer samma principer som det nationella styret med dess tredelning av makten. Registreringen i dessa grupper är bindande i tolv år.

2. På förslag av delstaternas guvernörer eller de regionala verkställarna och med beslut av de regionala högsta råden kan individer som har gjort samhället stora tjänster eller som har ådagalagt utomordentlig visdom i statens tjänst få sig tilldelat ytterligare röster, men inte oftare än vart femte år och inte mera än nio extra röster. Det maximala antalet röster för den som har flera röster är tio. Vetenskapsmän, uppfinnare, lärare, filosofer och andliga ledare ges också erkänsla och ärebetygelser i form av ökad politisk makt. Dessa utökade medborgarprivilegier förlänas av delstaternas och regionernas högsta råd i stort sett så som specialhögskolorna beviljar sina lärdomsgrader, och mottagarna av dem nämner i sin personliga meritförteckning med stolthet symbolerna för sådant medborgarerkännande vid sidan av sina andra grader.

3. Alla individer som har dömts till tvångsarbete i gruvorna och alla statstjänare som upprätthålls med skattemedel saknar rösträtt under den tid tjänsten pågår. Detta gäller inte de äldre personer som kan gå i pension vid sextiofem års ålder.

4. Det finns fem rösträttsklasser baserade på de skatter som en medborgare i medeltal har betalt årligen under de senaste fem åren. Stora skattebetalare ges extra röster, ända upp till fem röster. Denna förmån är oberoende av alla andra uttryck för erkänsla, men i inget fall kan en person avge flera än tio röster.

5. Vid den tid då denna rösträttsplan antogs övergavs den territoriella röstningsmetoden till förmån för det ekonomiska eller funktionella systemet. Alla medborgare röstar nu som medlemmar av produktions-, samhälls- eller yrkesgrupperna oberoende av sin bostadsort. Valkåren består sålunda av starka, enhetliga och förnuftiga grupper som endast väljer sina bästa

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

72:9.1 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the following features:

72:9.2 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

72:9.3 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils, individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

72:9.4 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

72:9.5 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

72:9.6 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to

medlemmar till förtroende- och ansvarsuppgifter inom förvaltningen. Det finns ett undantag från detta system med funktions- eller gruppbaserad rösträtt: Valet av den federala ledande verkställaren vart sjätte år förrättas med en riksomfattande omröstning där ingen medborgare avger mer än en röst.

Med undantag för valet av den ledande verkställaren utövas rösträtten sålunda av ekonomiska, yrkesbaserade, intellektuella och samhällliga grupperingar av medborgarna. Idealstaten är organisk, och varje fri och intelligent grupp av medborgare representerar ett väsentligt och fungerande organ inom den större förvaltningsorganismen.

Statskonsthögskolorna har behörighet att inleda rättsprocesser vid delstaternas domstolar för att frånta rösträtten från varje sinnesslö, arbetsskygg, likgiltig eller kriminell individ. Dessa människor inser att när femtio procent av befolkningen i en nation är mindervärdig eller sinnesslös, och har rätt att rösta, är en sådan nation dömd till undergång. De tror att medelmåttighetens dominans betyder ett sonderfall för varje sådan nation. Röstandet är obligatoriskt, stora böter åläggs alla som inte röstar.

10. BEHANDLINGEN AV BROTTSLIGHET

Fastän detta folks metoder att handskas med brottslighet, sinnessjukdom och degenerering i vissa avseenden kan tyckas tilltalande, förefaller de utan tvivel i andra avseenden chockerande för de flesta urantianer. Vanliga brottslingar och svagsinta placeras uppdelade enligt kön i olika jordbrukskolonier och är mer än självförsörjande. De svåraste vanebrottslingarna och de obotligt sinnessjuka döms av domstolarna till döden i gaskamrar. Dödsstraff är också följden av talrika andra brott än mord, bland dem svek mot statsmakten — och rätt skipas säkert och snabbt.

Dessa människor håller på att förflytta sig från lagstiftningens negativa till dess positiva skede. Nyligen har de gått så långt som att försöka förhindra brott genom att döma dem som tros vara potentiella mördare och svårare brottslingar till livstidstjänst i interneringskolonierna. Om sådana fångar senare visar att de har blivit mera normala kan de antingen frigges villkorligt eller benådas. Antalet mord eller dråp på denna kontinent är endast en procent av motsvarande i de övriga nationerna.

Åtgärder för att förhindra avlandat av brottslingar och efterblivna påbörjades för över hundra år sedan och har redan gett tillfredsställande resultat. Det finns inga fängelser eller sjukhus för de sinnessjuka. En orsak här till är att det endast finns tio procent så många i dessa grupper som på Urantia.

11. DEN MILITÄRA BEREDSKAPEN

De graderade från de federala militära högskolorna kan av presidenten för det Nationella Försvarsrådet utnåmnas till "civilisationens väktare" inom sju militärgrader i enlighet med förmåga och erfarenhet. Detta råd består av tjugofem medlemmar som har nominerats av de högsta föräldra-, utbildnings- och näringslivsdomstolarna och vilkas utnämning har

positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

72:9.7 (818.2) Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

72:9.8 (818.3) The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. DEALING WITH CRIME

72:10.1 (818.4) The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

72:10.2 (818.5) These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

72:10.3 (818.6) Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are only about ten per cent as many of these groups as are found on Urantia.

11. MILITARY PREPAREDNESS

72:11.1 (818.7) Graduates of the federal military schools may be commissioned as "guardians of civilization" in seven ranks, in accordance with ability and experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme

fastställt av den federala högsta domstolen; som ordförande verkar å tjänstens vägnar stabschefen för de koordinerade militära angelägenheterna. Dessa medlemmar är i tjänst till sjuttio års ålder.

De studier som dessa kommissionerade officerare bedriver är fyra år långa och utan undantag korrelerade med inläringen av något praktiskt eller intellektuellt yrke. Militär träning ges aldrig utan sammankoppling med denna industriella, vetenskapliga eller yrkesinriktade utbildning. När den militära utbildningen är avslutad har individen under sina fyra års studier fått hälften av sin utbildning i någon av specialhögskolorna, där studierna likaså är fyra år långa. På detta sätt undviker man att skapa en klass av yrkesmilitärer, då man erbjuder denna möjlighet för ett stort antal män att få sitt uppehälle samtidigt som de får den första hälften av en teknisk eller yrkesinriktad utbildning.

Militärtjänsten är i fredstid helt frivillig, och värvningen till alla vapenslag sker för en fyra års period, under vilken varje man förutom militär taktik studerar något specialområde. Musikutbildning är en av huvudsysselsättningarna vid de militära centralhögskolorna och vid de tjugofem träningsläger som finns utspridda runt kontinentens periferi. Under perioder då det går trögt för industrin anlitas flera tusen arbetslösa automatiskt för att bygga upp kontinentens militära försvarsanordningar på land, till havs och i luften.

Fastän dessa människor upprätthåller ett kraftfullt krigsmaskineri som försvar mot invasion från de omgivande fiendliga folken, måste det noteras till deras fördel att de inte på över ett hundra år har använt dessa militära resurser för ett anfallskrig. De har blivit tillräckligt civiliserade för att energiskt kunna försvara civilisationen utan att falla för frestelsen att använda sina krigsstyrkor till att anfalla andra. Det har inte förekommit några inbördeskrig sedan den förenade fastlandsstaten bildades, men under de senaste två hundra åren har dessa människor inkallats till att föra nio hårda försvarskrig, av vilka tre var mot mäktiga förbund av världsmakter. Fastän denna nation upprätthåller ett tillräckligt försvar mot anfall från fiendliga grannar, fäster man mycket mera uppmärksamhet på utbildningen av statsmän, vetenskapsmän och filosofer.

När fred råder med omvärlden är all rörlig försvarsutrustning fullt utnyttjad för varutransporter och inom handel och rekreationsverksamhet. När krig förklaras mobiliseras hela nationen. Under hela den period då fiendligheterna pågår är krigslön i kraft inom alla produktionsinrättningar, och ledarna för alla militära förvaltningsgrenar blir medlemmar av den ledande verkställarens kabinett.

12. DE ÖVRIGA NATIONERNA

Fastän samhället och statsstyret hos detta unika folk i många avseenden står på en högre nivå än motsvarande i nationerna på Urantia, bör det nämnas att regeringarna på de övriga kontinenterna (det finns elva på denna planet) är avgjort underlägsna i jämförelse med de mera avancerade nationerna på Urantia.

court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

72:11.2 (819.1) The courses pursued by such commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years' course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

72:11.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

72:11.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

72:11.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. THE OTHER NATIONS

72:12.1 (819.5) Although the society and government of this unique people are in many respects superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

Just nu planerar denna förträffliga regering att etablera diplomatiska förbindelser med de lägrestående folken, och för första gången har en stor religiös ledare framträtt som talar för att man skulle sända missionärer till dessa omgivande nationer. Vi är rädda för att de håller på att göra samma misstag som så många andra har gjort när de har försökt tvinga sin egen högrestående kultur och religion på andra folkslag. Vilka storartade resultat kunde man inte få i denna värld om denna kontinentala nation med sin avancerade kultur endast skulle bege sig ut och föra till sig de bästa individerna bland grannfolken och sedan, efter att ha utbildat dem, skulle sända dem tillbaka som kulturemissarier till sina oupplysta bröder! Och naturligtvis, om en Administratörson snart skulle komma till denna avancerade nation kunde stora ting ske snabbt i denna värld.

Denna beskrivning av förhållandena på en grannplanet har lämnats med specialtillstånd i syfte att föra civilisationen framåt och sporra utvecklingen av statsförvaltningen på Urantia. Mycket mera kunde berättas som utan tvivel skulle intressera och fängsla urantianerna, men avslöjandena i det föregående når gränserna för vad vårt mandat tillåter.

Urantiaborna borde emellertid observera att deras systersfär i Satanas familj inte har haft fördelen av vare sig administratör- eller utgivningsmissioner från Paradissöner. Inte heller skiljs de olika folken på Urantia åt av sådana kulturskillnader som skiljer kontinentnationen från dess planetariska följeslagare.

Utgjutandet av Sanningens Ande bildar den andliga grundvalen för förverkligandet av stora framsteg i det som är i människosläktets intresse i utgivningsvärlden. Urantia är därför långt bättre förberett för ett mera omedelbart förverkligande av ett planetariskt styre med dess lagar, mekanismer, symboler, konventioner och språk — vilka alla så starkt kunde bidra till att åstadkomma en världsomfattande fred byggd på lag, och kunde leda till att en tidsålder av verklig andlig strävan en gång skulle gry. En sådan tidsålder är den planetariska tröskeln till ljusets och livets utopiska tidsåldrar.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

72:12.2 (819.6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:12.3 (820.1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

72:12.4 (820.2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:12.5 (820.3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

72:12.6 (820.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 73. Edens lustgård

⇐ 072

Urantiaboken

074 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 73 EDENS LUSTGÅRD

Sektioner

Introduktion

1. Noditerna och Amadoniterna
2. Planerandet av lustgården
3. Lustgårdens läge
4. Etablerandet av lustgården
5. Lustgårdshemmet
6. Livets träd
7. Edens öde

PAPER 73 THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

Introduktion

DET kulturella förfall och den andliga fattigdom som blev resultatet av Caligastias fall och den förvirring som därav följde i samhället hade föga inverkan på det fysiska eller biologiska tillståndet bland folken på Urantia. Den organiska evolutionen framskred med god fart helt oberoende av det kulturella och moraliska bakslag som så snabbt blev följden av Caligastias och Daligastias fientliga inställning. Det kom en tid i den planetariska historien, för nästan fyrtio tusen år sedan, då de tjänstgörande Livsbärarna lade märke till att urantiarasernas utveckling rent biologiskt sett närmade sig sin höjdpunkt. De konkursförvaltande Melkisedekarna, som var av samma åsikt, samtyckte villigt till att gemensamt med Livsbärarna göra en framställning till Edentias Högste och be om att Urantia måtte inspekteras för ett godkännande att sända hit biologiska förbättrare, en Materiell Son och Dotter.

Denna anhållan adresserades till de Högste i Edentia, emedan de hade utövat direkt beslutanderätt i många urantiaärenden allt sedan Caligastias fall och det temporära upphävandet av makten i Jerusem.

Tabamantia, suverän övervakare av decimal- eller experimentvärldarnas serie kom för att inspektera planeten, och efter att ha undersökt rasutvecklingen rekommenderade han vederbörligen att Urantia beviljas Materiella Söner. Inom något under hundra år från tiden för hans inspektion anlände Adam och Eva, en Materiell Son och Dotter från det lokala systemet, och påbörjade den svåra uppgiften att försöka reda ut det förvirrade läget på en planet som var efterbliven till följd av

INTRODUCTION

73:0.1 (821.1) THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

73:0.2 (821.2) This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the confused affairs of a planet retarded by rebellion and

upproret och bannlyst till andlig isolering.

resting under the ban of spiritual isolation.

1. NODITERNA OCH AMADONITERNA

På en normal planet skulle den Materielle Sonens ankomst vanligen förkunna att en storartad tidsålder kännetecknad av uppfinningar, materiellt framåtskridande och intellektuell upplysning var i antågande. Tidsskedet efter Adam är en storartad vetenskaplig tidsålder i de flesta världar, men så var det inte på Urantia. Fastän planeten var befolkad av människoraser som var fysiskt dugliga, förmäktade folkstammarna i djupet av barbari och moralisk stagnation.

Tio tusen år efter upproret hade praktiskt taget alla vinningar som Prinsens administration hade medfört utplånats. Världens människoraser hade det föga bättre än de hade haft det om denne vilseförde Son aldrig hade kommit till Urantia. Endast bland noditerna och amadoniterna fortlevde traditionerna från Dalamatia och Planetprinsens kultur.

Noditerna var efterkommande till rebellmedlemmarna i Prinsens stab. Deras namn kom sig av namnet på deras förste ledare Nod, en gång ordförande för kommissionen för hantverk och handel i Dalamatia. Amadoniterna var efterkommande till de andoniter som valde att förbli lojala mot Van och Amadon. "Amadonit" är mera en kulturell och religiös beteckning än en rasterm; i avseende på ras var amadoniterna främst andoniter. "Nodit" är både en kulturell och raslig term, ty noditerna själva bildade den åttonde rasen på Urantia.

Det rådde en traditionell fientlighet mellan noditerna och amadoniterna. Denna fejd blossade ständigt upp när de efterkommande till dessa två grupper försökte påbörja något gemensamt projekt. Även senare i samband med angelägenheterna i Eden var det ytterst svårt för dem att arbeta tillsammans i fred.

Kort efter förstörelsen av Dalamatia delades Nods efterföljare i tre större grupper. Den mellersta gruppen stannade kvar i den omedelbara närheten av sitt ursprungliga hem nära Persiska vikens källfloder. Den östra gruppen begav sig till Elams höglandsregioner, något österut från Eufratdalen. Den västra gruppen bosatte sig vid den nordöstra syriska kusten av Medelhavet och i angripsområdena.

Dessa noditer hade villigt parat sig med sangikraserna och hade lämnat efter sig duglig avkomma. En del av de efterkommande till de upproriska dalamatierna förenade sig senare med Van och hans lojala efterföljare i områdena norr om Mesopotamien. Här i trakten av Vansjön och i områdena söder om Kaspiska havet umgicks och blandade sig noditerna med amadoniterna, och de hörde till dessa "fortidens väldiga män, som var så namnkunniga".

Före Adams och Evas ankomst var dessa grupper — noditerna och amadoniterna — de mest avancerade och civiliserade släktena på jorden.

2. PLANERANDET AV LUSTGÅRDEN

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

73:1.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

73:1.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

73:1.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. "Amadonite" is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites*. "Nodite" is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

73:1.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

73:1.5 (822.2) Shortly after the destruction of Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley. The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

73:1.6 (822.3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the "mighty men of old."

73:1.7 (822.4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. PLANNING FOR THE GARDEN

Under närmare hundra år före Tabamantias inspektion hade Van och hans medarbetare utgående från sitt högländshögkvarter för världens etik och kultur förkunnat ankomsten av en utlovad Guds Son, en rasförbättrare, en sanningslärare och en värdig efterträdare till förrädaren Caligastia. Fastän majoriteten av världens invånare vid den tiden visade föga eller inget intresse för en sådan förutsägelse, tog de som stod i omedelbar kontakt med Van och Amadon denna undervisning på allvar och började planera för det faktiska mottagandet av den utlovade Sonen.

Van berättade för sina närmaste medarbetare om de Materiella Sönerna i Jerusalem, det han visste om dem innan han en gång i tiden kom till Urantia. Han visste mycket väl att dessa adamiska Söner alltid bodde i enkla men förtjusande lustgårdshem och föreslog, åttiotre år innan Adam och Eva anlände, att de skulle ägna sig åt att förkunna deras ankomst och att förbereda ett lustgårdshem för deras mottagande.

Från sitt högländshögkvarter och från sextioen vittspridda bosättningar rekryterade Van och Amadon en kår av över tre tusen villiga och entusiastiska arbetare, som vid en högtidlig samling vigde sig åt denna uppgift att vidta förberedelser för den utlovade — åtminstone väntade — Sonen.

Van indelade de frivilliga i hundra kompanier med en kapten för vart och ett och en medarbetare som tjänstgjorde i hans personliga stab som förbindelseofficer. Amadon behöll han som sin egen medarbetare. Dessa kommissioner började alla på allvar sitt förberedande arbete, och lokaliseringskommittén gav sig iväg för att söka den idealiska platsen för lustgården.

Fastän Caligastia och Daligastia hade fråntagits mycket av sin onda makt, gjorde de allt de kunde för att omintetgöra och hindra arbetet med att förbereda lustgården. Men deras onda anslag uppvägdes till stor del av de nästan tiotusen lojala mellanvarelsernas plikttrogna verksamhet, vilka så outtröttligt arbetade för att främja företaget.

3. LUSTGÅRDENS LÄGE

Lokaliseringskommittén var borta i nästan tre år. Den lämnade en gynnsam rapport beträffande tre möjliga platser: Den första var en ö i Persiska viken; den andra var det flodområde som senare togs i bruk som den andra lustgården; den tredje platsen var en lång smal halvö — nästan en ö — som sträckte sig västerut från Medelhavets östra kust.

Kommittén föredrog nästan enhälligt det tredje alternativet. Detta läge valdes, och det tog två år att överflytta världens kulturella högkvarter, inklusive livets träd, till denna halvö i Medelhavet. Alla utom en enda grupp av dem som bodde på halvön flyttade fredligt bort när Van och hans sällskap anlände.

Denna halvö i Medelhavet hade ett hälsosamt klimat och en jämn temperatur. Det stabila klimatet berodde på de omgivande bergen och det faktum att området praktiskt taget var en ö i ett inlandshav. Fastän

73:2.1 (822.5) For almost one hundred years prior to Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

73:2.2 (822.6) Van told his nearest associates the story of the Material Sons on Jerusalem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

73:2.3 (822.7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

73:2.4 (822.8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

73:2.5 (822.9) Although Caligastia and Daligastia had been deprived of much of their power for evil, they did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. THE GARDEN SITE

73:3.1 (823.1) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

73:3.2 (823.2) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

73:3.3 (823.3) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an

det regnade ymnigt på de omgivande högländerna, regnade det sällan i själva Eden. Från det omfattande nätverket av konstgjorda bevattningskanaler ”steg en dimma upp” varje natt för att friska upp växtligheten i lustgården.

Kusten kring landmassan var ganska hög, och näset från halvön till fastlandet var endast fyrtiotre kilometer brett på det smalaste stället. Den stora floden som vattnade lustgården rann upp i halvöns högre områden och rann österut genom halvöns nås till fastlandet och därifrån vidare genom Mesopotamiens lågland till det bortomliggande havet. Den fick tillskott av fyra bifloder som hade sin upprinnelse i kushöjderna på Edens halvö, och dessa är de ”fyra grenar” som ”gick ut ur Eden”, och som senare förväxlades med sidogrenarna av de floder som omgav den andra lustgården.

Bergen som omgav lustgården var rika på ädelstenar och metaller, men de ägnades föga uppmärksamhet. Den dominerande tanken var att åstadkomma ett lovprisande av trädgårdsskötsel och en upphöjelse av jordbruket.

Den plats som hade valts för lustgården var antagligen den vackraste i sitt slag i hela världen, och klimatet var då idealiskt. Ingen annanstans fanns det ett ställe som så väl hade lämpat sig för att bli ett sådant paradis av botanisk uttrycksfullhet. Till denna mötesplats började gräddan av Urantias civilisation samlas. Utanför och bakom låg världen i mörker, okunnighet och barbari. Eden var den enda ljuspunkten på Urantia; den var av naturen en dröm av ljuvlighet, och snart blev den ett poem av utsökt och fulländad landskapsprakt.

4. ETABLERANDET AV LUSTGÅRDEN

När Materiella Söner, de biologiska förbättrarna, inleder sin vistelse i en evolutionär värld kallas deras boningsplats ofta Edens lustgård därför att den kännetecknas av blomsterprakten och den botaniska storslagenheten i Edentia, konstellationshuvudstaden. Van var väl förtrogen med dessa seder och såg till i enlighet därmed att hela halvön blev till trädgård. Bete och boskapsskötsel planerades till det angränsande fastlandet. Av djurlivet stod endast fåglarna och de olika tama arterna att finna i parken. Vans instruktioner var att Eden skulle vara en trädgård och endast en trädgård. Inga djur slaktades någonsin innanför dess råmärken. Allt kött som arbetarna i lustgården åt under hela byggnadstiden togs in från hjordarna som vaktades på fastlandet.

Den första uppgiften var att bygga en tegelmur tvärs över halvöns nås. Så snart den var färdig kunde det egentliga arbetet med att försköna landskapet och bygga hus och hem fortgå obehindrat.

En zoologisk trädgård skapades genom att bygga en mindre mur en bit utanför huvudmuren; det mellanliggande utrymmet, som hyste alla slags vilddjur, tjänade som ett ytterligare försvar mot fientliga anfall. Denna djurpark var indelad i tolv stora avdelningar, och stigar med murar längs sidorna ledde mellan dessa grupper till de tolv portarna i lustgården. Floden och dess angränsande betesmarker upptog det mellersta

inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a “mist would go up” to refresh the vegetation of the Garden.

73:3.4 (823.4) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the “four heads” of the river which “went out of Eden,” and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

73:3.5 (823.5) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

73:3.6 (823.6) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere else was there a location which could have lent itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the civilization of Urantia was forgathering. Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. ESTABLISHING THE GARDEN

73:4.1 (823.7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia, the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

73:4.2 (824.1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

73:4.3 (824.2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

området.

Då lustgården byggdes upp anlätades endast frivilliga arbetare; ingen betald arbetskraft användes någonsin. De odlade lustgården och såg till sina boskapshjordar för sitt uppehälle. Bidrag i form av föda mottogs också från troende som bodde i närheten. Detta stora företag genomfördes och slutfördes trots de svårigheter som kom sig av det förvirrade tillståndet i världen under dessa oroliga tider.

Men det förorsakade en stor besvikelse när Van, som inte visste hur snart den efterlängtnade Sonen och Dottern kunde tänkas komma, föreslog att den yngre generationen också skulle tränas i att fortsätta projektet ifall deras ankomst skulle fördröjas. Detta såg ut som ett medgivande från Vans sida att han vacklade i tron, och det ledde till ansehlga bekymmer och fick mången att överge arbetet, men Van gick vidare i sin förberedelseplan och han fyllde under tiden desertörernas platser med yngre frivilliga.

5. LUSTGÅRDSHEMMET

I centrum av Edens halvö fanns den Universelle Faderns utsökta stentempel, lustgårdens helgedom. Norröver uppfördes det administrativa högkvarteret, söderut byggdes hemmen för arbetarna och deras familjer och västerut reserverades ett markområde för de skolor som den efterlängtnade Sonens utbildningssystem förutsatte, medan "öster om Eden" byggdes bostäderna avsedda för den utlovade Sonen och hans direkta efterkommande. De arkitektoniska planerna för Eden omfattade hus och hem samt rikligt med landområde för en miljon människor.

Fastän lustgården endast till en fjärdedel var färdig då Adam anlände, fanns där tusentals kilometer bevattningskanaler och närmare tjugo tusen kilometer stenlagda stigar och vägar. Det fanns något över fem tusen tegelbyggnader i de olika sektorerna, och träden och växterna var nästan oräkneliga. Varje husgrupp i parken bestod av högst sju hus. Fastän konstruktionerna i lustgården var enkla var de högst konstnärliga. Vägarna och stigarna var väl anlagda, och landskapets utformning var utsökt.

De sanitära arrangemangen i lustgården stod högt över allt vad man dittills hade försökt åstadkomma på Urantia. Dricksvattnet i Eden hölls friskt genom att man noggrant iakttog de sanitära föreskrifter som hade bestämts för att bevara dess renhet. Många besvärligheter uppstod under dessa tidiga tider av att dessa regler inte följdes, men Van inpräglade så småningom i sina medarbetare vikten av att inte låta någonting falla ned i lustgårdens vattentillförsel.

Innan de senare byggde ett avloppssystem brukade edeniterna omsorgsfullt gräva ned allt avfall eller ruttnande material. Amadons inspektörer gick sina dagliga ronder för att upptäcka möjliga sjukdomsalstrare. Urantianerna vaknade inte på nytt upp till betydelsen av att förhindra sjukdomarnas uppkomst hos människan förrän mot slutet av adertonhundra- och början av nittonhundratalet. Innan den adamiska regimen bröt samman hade man av tegel byggt ett täckt avloppssystem som gick under murarna

73:4.4 (824.3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

73:4.5 (824.4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in case their arrival should be delayed. This seemed like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of preparedness, meantime filling the places of the deserters with younger volunteers.

5. THE GARDEN HOME

73:5.1 (824.5) At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the "east of Eden" were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

73:5.2 (824.6) At the time of Adam's arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

73:5.3 (824.7) The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

73:5.4 (825.1) Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon's inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and

och utmynnade i floden från Eden halvannan kilometer utanför lustgårdens yttre eller mindre mur.

Vid den tid då Adam anlände växte de flesta av de växter som fanns i denna del av världen i Eden. Man hade redan fått fram avsevärt förbättrade arter av växter som producerade frukt, säd och nötter. Många av de nutida grönsakerna och sädesslagen odlades för första gången här, men tjugtals arter av näringsväxter gick senare förlorade för världen.

Omkring fem procent av lustgården utnyttjades för intensivodling, femton procent var delvis odlad, medan resten lämnades mer eller mindre i sitt naturliga tillstånd i väntan på att Adam skulle komma, då man tänkte att det var bäst att slutföra arbetena i parken i enlighet med hans idéer.

Och så här gjordes Edens lustgård färdig att ta emot den utlovade Adam och hans maka. Denna lustgård hade varit en ära även för en värld med fulländad administration och normal övervakning. Adam och Eva var mycket nöjda med den allmänna uppbyggnaden av Eden, fastän de gjorde många förändringar i inredningen av sin egen personliga bostad.

Fastän arbetet med utsmyckandet egentligen inte var avslutat vid den tid då Adam anlände var platsen redan som ett smycke av botanisk skönhet. Under den första tiden av Adams vistelse i Eden fick hela lustgården en ny gestalt och nya dimensioner av skönhet och storslagenhet. Aldrig före eller efter denna tid har Urantia hyst ett lika utsökt vackert och ymnigt exempel på trädgårdsskötsel och jordbruk.

6. LIVETS TRÄD

I mitten av lustgårdstemplet planterade Van det länge vaktade livets träd, vars blad var "till läkedom för folken" och vars frukter så länge hade hållit honom vid liv på jorden. Van visste mycket väl att Adam och Eva för sitt livsuppehälle också var beroende av denna gåva från Edentia efter det att de hade framträtt på Urantia i materiell form.

I systemens huvudstäder behöver de Materiella Sönerna inte livets träd för sitt uppehälle. Endast då de är återpersonaliserade på planeterna är de beroende av denna tillsats för fysisk odödlighet.

"Kunskapens träd på gott och ont" kan vara ett bildligt uttryck, en symbolisk beteckning som omfattar en mängd mänskliga erfarenheter, men "livets träd" var ingen myt; det var verkligt och fanns under en lång tid på Urantia. När Edentias Högste godkände Caligastias förordnande till Planetprins på Urantia och de ett hundra medborgarna i Jerusem till hans administrativa stab, sände de med Melkisedekarna en buske från Edentia till planeten, och denna planta växte till livets träd på Urantia. Denna form av icke-intelligent liv härstammar från konstellationernas högkvarterssfärer och förekommer också i högkvarterstvärldarna i lokal- och superuniverserna samt på sfärerna i Havona, men inte i systemhuvudstäderna.

Denna superväxt upplagrade vissa rymdenergier som motverkade de element i den animala tillvaron som

emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

73:5.5 (825.2) By the time of Adam's arrival most of the plants of that section of the world were growing in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here, but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

73:5.6 (825.3) About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

73:5.7 (825.4) And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

73:5.8 (825.5) Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. THE TREE OF LIFE

73:6.1 (825.6) In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the "healing of the nations," and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

73:6.2 (825.7) The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this adjunct to physical immortality.

73:6.3 (825.8) The "tree of the knowledge of good and evil" may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the "tree of life" was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusem citizens as his administrative staff, they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent life is native to the constellation headquarters spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system capitals.

73:6.4 (826.1) This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing

ledde till åldrande. Frukten från livets träd var som en superkemisk ackumulator från vilken den livsförlängande universumkraften på ett mystiskt sätt frigjordes när man åt av frukten. Denna form av uppehälle saknade helt betydelse för de vanliga evolutionära varelserna på Urantia, men den var uttryckligen till nytta för de ett hundra materialiserade medlemmarna av Caligastia's stab och för de ett hundra modifierade andoniterna som hade bidragit med sin livsplasma till Prinsens stab och som i gengäld hade fått det livskomplement som gjorde det möjligt för dem att utnyttja frukten från livets träd för att på obestämd tid förlänga sin annars dödliga tillvaro.

Under Prinsens regeringstid växte trädet från marken på den centrala cirkelformade gården i Faderns tempel. Efter det att upproret hade brutit ut odlades det upp på nytt från huvudroten av Van och hans medarbetare i deras tillfälliga läger. Denna buske från Edentia flyttades senare till deras tillflyktsort i högländerna, där den tjänade både Van och Amadon i över hundra femtio tusen år.

När Van och hans medarbetare gjorde i ordning lustgården för Adam och Eva flyttade de Edentia-trädet till Edens lustgård, där det än en gång växte på den cirkelformade centrungården till ett annat tempel som var helgat åt Fadern. Och Adam och Eva åt med jämna mellanrum av dess frukt för att upprätthålla sin tvåfaldiga form av fysiskt liv.

När den Materiella Sonens planer gick på avväg tilläts inte Adam och hans familj att föra bort trädets rot från lustgården. När noditerna invaderade Eden fick de veta att de skulle bli "såsom gudar om de åt av trädets frukt". Till sin stora förvåning fann de trädet oöverskådligt. De åt frikostigt av frukten i årtal, men den hade ingen verkan för dem; de var alla materiella dödliga av denna värld. De saknade den tillsats som verkade som komplement till frukten från livets träd. De blev rasande över sin oförmåga att dra nytta av livets träd, och i samband med ett av deras inbördeskrig förstördes både templet och trädet av eld. Endast stenmuren stod kvar tills lustgården senare sjönk i havet. Detta var det andra templet till Faderns ära som gick förlorat.

Nu måste alla köttsliga varelser på Urantia vandra livets och dödens naturliga väg. Adam, Eva, deras barn och barnbarn jämte medarbetare dukade alla under i sinom tid och blev sålunda underkastade uppstigningsplanen i lokaluniversumet enligt vilken uppståndelse i mansoniavärldarna följer på den materiella döden.

7. EDENS ÖDE

Sedan Adam hade flyttat bort från den första lustgården togs den under olika tider i besittning av noditer, kutiter och suntiter. Senare blev den boplatz för de norra noditerna som ställde sig avvisande till samarbete med adamiterna. Halvön hade invaderats av dessa lägrestående noditer i närmare fyra tusen års tid efter det att Adam lämnade lustgården, när Medelhavets östra botten sjönk — i samband med våldsam aktivitet i området vulkaner och sänkningen av den sicilianska landbryggan till Afrika — vilket förde ned hela Edens halvö i djupe. I samband med denna omfattande

elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia's staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed their life plasma to the Prince's staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

73:6.5 (826.2) During the days of the Prince's rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father's temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

73:6.6 (826.3) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical life.

73:6.7 (826.4) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as "gods if they partook of the fruit of the tree." Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

73:6.8 (826.5) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children's children, together with their associates, all perished in the course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. THE FATE OF EDEN

73:7.1 (826.6) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites, Cutites, and the Suntites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic

nedsänkning i havet höjdes Medelhavets östra kust betydligt. Detta var slutet på den vackraste naturliga skapelse som någonsin hade funnits på Urantia. Sänkningen skedde inte plötsligt, utan det tog flera hundra år innan hela halvön helt hade sjunkit i havet.

Vi kan inte anse detta lustgårdens försvinnande vara på något sätt ett resultat av de gudomliga planernas misslyckande eller av Adams och Evas misstag. Vi anser det inte vara något annat än en naturlig händelse att Eden sjönk i havet, men nog tycks det oss som om lustgårdens sjunkande var bestämt att inträffa ungefär vid den tid då det hade ackumulerats tillräckligt med reserver av den violetta rasen för att påbörja rehabiliteringen av världens folk.

Melkisedekarna rådde Adam att inte påbörja programmet för rasförbättring och -blandning förrän hans egen släkt uppgick till en halv miljon individer. Det var aldrig avsikten att lustgården skulle vara adamiternas bestående hemvist. De skulle bli sändebud för ett nytt liv till hela världen; de skulle mobiliseras för att osjälviskt utge sig till de behövande raserna på jorden.

De instruktioner som Melkisedekarna gav Adam innebar att han skulle etablera ras-, kontinent- och områdeshögkvarter att ledas av hans direkta söner och döttrar, medan han och Eva skulle fördela sin tid mellan dessa olika världshuvudstäder som rådgivare för och koordinatörer av den världsomfattande verksamhet som innebar biologisk förbättring, intellektuellt framåtskridande och moralisk rehabilitering.

[Framfört av Solonia, den seraf som var "rösten i lustgården".]

peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

73:7.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

73:7.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

73:7.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

73:7.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Kapitel 74. Adam och Eva

⇐ 073

Urantiaboken

075 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 74 ADAM OCH EVA

Sektioner

Introduktion

1. Adam och Eva i Jerusem
2. Adam och Eva anländer
3. Adam och Eva lär sig mer om planeten
4. Den första omvälvningen
5. Adams administration
6. Adams och Evas hemliv
7. Livet i lustgården
8. Skapelselegenden

PAPER 74 ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

Introduktion

ADAM OCH EVA anlände till Urantia för 38.848 år sedan, räknat från år 1934 e.Kr. De kom i mitten av den årstid då lustgården stod i full blom. När solen stod som högst och oanmälda sänkte sig de två seraftransportörerna, tillsammans med den personal från Jerusem som hade anförtrots transporterandet av de två biologiska förbättrarna till Urantia, långsamt ned till ytan av den roterande planeten i närheten av den Universelle Faderns tempel. Allt arbete med att ånyo materialisera Adams och Evas kroppar utfördes inom området för denna nyligen uppförda helgedom. Från tiden för deras ankomst åtgick tio dagar tills de var återskapade i tvåfaldig människogestalt och färdiga att presenteras som världens nya härskare. De återfick medvetandet samtidigt. De Materiella Sönerna och Döttrarna tjänar alltid tillsammans. Det är själva kärnan i deras tjänst att aldrig under någon tid eller på någon plats vara åtskilda. De är avsedda att arbeta i par; sällan verkar de ensamma.

1. ADAM OCH EVA I JERUSEM

Urantias planetariska Adam och Eva var medlemmar av den äldre kåren av Materiella Söner i Jerusem, och deras gemensamma nummer var 14.311. De hörde till den tredje fysiska serien och var ungefär två och en halv meter långa.

Vid den tid då Adam valdes att bege sig till Urantia arbetade han tillsammans med sin maka i de fysikaliska

INTRODUCTION

74:0.1 (828.1) ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

74:1.1 (828.2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828.3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-

försöks- och testlaboratorierna i Jerusem. I över femton tusen år hade de varit ledare för avdelningen för tillämpningen av experimentell energi för modifiering av levande organismers utformning. Längre dessförinnan hade de varit lärare i medborgarskolorna för nyanlända till Jerusem. Allt detta är det skäl att minnas i samband med berättelsen om deras senare beteende på Urantia.

När den kungörelse utfärdades där man sökte frivilliga till det adamiska äventyrsuppdraget på Urantia anmälde sig hela den äldre kåren av Materiella Söner och Döttrar. Med godkännande av Lanaforge och de Högste i Edentia utvalde de examinerande Melkisedekarna till slut den Adam och Eva som senare kom att fungera som biologiska förbättrare på Urantia.

Adam och Eva hade förblivit lojala mot Mikael under Lucifers uppror; det oaktat kallades paret inför Systemhärskaren och hela hans kabinett för att examineras och få instruktioner. Detaljerna beträffande Urantias angelägenheter presenterades till fullo; de fick uttömmande instruktioner om de planer som skulle följas då de tog emot härskaransvaret i en sådan av stridigheter uppriven värld. De måste avlägga gemensam trohetsed till de Högste i Edentia och till Mikael i Salvington. De blev vederbörligen anvisade att anse sig underlyda de konkursförvaltande Melkisedekarnas kår på Urantia tills detta regerande organ ansåg det lämpligt att avstå från makten i den värld där de hade fått sitt uppdrag.

Detta jerusempar lämnade kvar i Satania huvudstad och annanstans ett hundra efterkommande — femtio söner och femtio döttrar — storartade varelser som hade undgått fallgroparna i framåtskridandet och som alla hade uppgifter som trogna förvaltare av olika förtroendeuppdrag i universumet vid den tid då deras föräldrar avreste till Urantia. De var alla närvarande i de Materiella Sönernas vackra tempel vid avskedstillfället i anslutning till de avslutande ceremonierna vid mottagandet av utgivningsuppdraget. Dessa barn följde sina föräldrar till dematerialisationshögkvarteret för deras klass och var de sista som tog farväl av dem och önskade dem gudomlig välgång, då föräldrarna somnade in till personlighetens medvetlöshet som föregår förberedelsen för seraftransport. Barnen stannade för en tid tillsammans på familjens samlingsplats och glädde sig åt att deras föräldrar snart skulle bli de synliga ledarna, i verkligheten de enda härskarna, på planet 606 i systemet Satania.

Sålunda lämnade Adam och Eva Jerusem åtföljda av bifallsrop och välgångsönskningar från stadens medborgare. De for iväg till sina nya ansvarsuppgifter lämpligt utrustade och till fullo instruerade beträffande alla de plikter och faror som väntade dem på Urantia.

2. ADAM OCH EVA ANLÄNDER

Adam och Eva föll i sömn i Jerusem, och när de vaknade upp i Faderns tempel på Urantia inför den väldiga folkmassa som hade samlats för att välkomna dem, stod de ansikte mot ansikte med två varelser som de hört mycket om: Van och hans trogne medarbetare Amadon. Dessa två hjältar sedan Caligastias uppror

and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828.4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanaforge and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (829.1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the family rendezvous rejoicing that their parents were soon to become the visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

74:1.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

74:2.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful associate Amadon. These two heroes of the Caligastia

var de första som välkomnade dem i deras nya lustgårdshem.

Språket i Eden var en andonisk dialekt, sådan den talades av Amadon. Van och Amadon hade betydligt förbättrat detta språk genom att skapa ett nytt alfabet med tjugofyra bokstäver, och de hade hoppats att få se att det bli Urantias språk då Edens kultur spridde sig över hela världen. Adam och Eva hade lärt sig att till fullo behärska denna människodialekt innan de lämnade Jerusem, och denne Andons efterkommande fick sålunda höra sin världs ädla härskare tilltala honom på hans eget språk.

Den dagen rädde stor uppståndelse och fröjd i hela Eden medan löparna hastigt skyndade till förvaringsstället för de brevduvor som hade samlats från när och fjärran och ropade: "Släpp lös fåglarna, låt dem föra budet att den utlovade Sonen har kommit." Hundratals bosättningar av troende hade troget år efter år sett till att det fanns tillräckligt med dessa hemuppfödda duvor för just ett sådant tillfälle.

Då nyheten om Adams ankomst spred sig ute i världen, accepterade tusentals av de närliggande stammarnas medlemmar Vans och Amadons undervisning, medan pilgrimer månad efter månad strömmade in i Eden för att välkomna Adam och Eva och visa sin vördnad för deras osedde Fader.

Snart efter sitt uppvaknande eskorterades Adam och Eva till den formella mottagningen på den stora höjden norr om templet. Denna naturliga kulle hade förstörats och gjorts i ordning för installationen av världens nya härskare. Här välkomnade Urantias mottagningskommitté vid middagstid denne Son och Dotter från systemet Satania. Amadon var ordförande i denna kommitté, som bestod av tolv medlemmar och omfattade en representant för var och en av de sex sangikraserna; mellanvarelsernas tjänstgörande ledare; Annan, en lojal dotter till och representant för noditerna; Noah, sonen till lustgårdens arkitekt och byggmästare som verkställde sin avlidne fars planer; och de två här bosatta Livsbärarna.

I programmet följde nu överlåtelsen av ansvaret för planetens omvårdnad till Adam och Eva av den äldre Melkisedek, som var ledare för konkursförvaltningsrådet på Urantia. Den Materiella Sonen och Dottern avlade trohetseden till Norlatiadeks Högsta och till Nebadons Mikael och utropades till härskare över Urantia av Van, som därmed avsåg sig den titulära behörighet som han i över ett hundra femtio tusen år hade innehaft i enlighet med de konkursförvaltande Melkisedekarnas beslut.

Adam och Eva iklädades kunglig kröningsskrud vid detta tillfälle, då de formellt installerades som världens härskare. All konstfärdighet från Dalamatia hade inte gått förlorad för världen; vävnadskonsten utövades ännu under dagarna i Eden.

Sedan hördes ärkeängeln tillkännagivande, och Gabriels röst i en utsändning kungjorde Urantias andra domsupprop och uppståndelsen av de sovande överlevande från den andra domperioden av nåd och barmhärtighet på 606 i Satania. Prinsens världsordning är avslutad, och Adams tidsålder, den tredje planetariska epoken, tar sin början bland scener av enkel storslagenhet. Urantias nya härskare börjar sitt styre under synbarligen gynnsamma förhållanden, trots

secession were the first to welcome them in their new garden home.

74:2.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Jerusem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

74:2.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

74:2.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do homage to their unseen Father.

74:2.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midwayers; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah, the son of the architect and builder of the Garden and executive of his deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

74:2.6 (830.1) The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

74:2.7 (831.2) And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

74:2.8 (830.3) Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start their reign under seemingly favorable conditions,

den världsvida förvirring orsakad av att deras föregångare vid makten på planeten har vågrat att samarbeta.

notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

3. ADAM OCH EVA LÄR SIG MER OM PLANETEN

Nu, efter den formella installationen, blev Adam och Eva smärtsamt medvetna om sin planetariska isolering. Tystnad rådde i stället för de bekanta informationsutsändningarna, och alla strömkretsar för utomplanetarisk kommunikation saknades. Deras kollegor i Jerusem hade farit till världar där allt löpte obehindrat, med en väletablerad Planetprins och en erfaren stab färdig att ta emot dem och kompetent att samarbeta med dem under deras tidiga erfarelse i en sådan värld. På Urantia hade upproret emellertid förändrat allting. Här var Planetprinsen i högsta grad närvarande, och fastän han hade fråntagits det mesta av sin makt till ondska kunde han fortfarande göra Adams och Evas uppgift svår och i någon mån riskfylld. Det var en allvarsam och desillusionerad Son och Dotter från Jerusem vilka den kvällen vandrade i lustgården i fullmånens sken och diskuterade planerna för nästa dag.

Så slutade den första dagen för Adam och Eva på den isolerade Urantia, planeten som hade bragts i oordning av Caligastias förräderi. De vandrade och pratade långt in på natten, deras första natt på jorden — och det var så ensamt.

Adams andra dag på jorden åtgick till sammanträde med de planetariska konkursförvaltnarna och det rådgivande organet. Av Melkisedekarna och deras medarbetare fick Adam och Eva höra mera detaljer om Caligastias uppror och den inverkan omvälvningen hade haft på världens framtidskridande. Det var i det stora hela en nedslående berättelse, denna långa redogörelse om misskötseln av världens angelägenheter. De fick veta alla fakta om det totala sammanbrottet av Caligastias plan för att påskynda den sociala evolutionsprocessen. De fick också en klar insikt i hur dåligt det var att försöka åstadkomma ett planetariskt framtidskridande skilt från den gudomliga framstegsplanen. Sålunda slutade en sorglig men upplysande dag — deras andra på Urantia.

Den tredje dagen användes för en inspektion av lustgården. Från de stora passagerarfåglarna — fandorerna — såg Adam och Eva ned över lustgårdens vida vyer medan de bars genom luften över detta jordens vackraste ställe. Denna inspektionsdag slutade med en enorm festmåltid till ära för alla som hade arbetat för att skapa denna Edens sköna och storslagna lustgård. Igen vandrade Sonen och hans maka i lustgården sent in på natten under sin tredje dag och talade om hur enorma deras problem var.

På den fjärde dagen höll Adam och Eva tal till det församlade folket i lustgården. Från installationshöjden talade de till folket om sina planer för att rehabilitera världen och skisserade de metoder med vilka de ville upprätta den sociala kulturen från de låga nivåer som den hade fallit till som följd av synd och uppror. Detta var en stor dag, och den slutade med en fest för det råd av män och kvinnor som hade valts för ansvarsuppgifter i den nya förvaltningen av världens angelägenheter.

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

74:3.1 (830.4) And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusem who walked that night through the Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

74:3.2 (830.5) Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the Caligastia betrayal; and they walked and talked far into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

74:3.3 (830.6) Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

74:3.4 (831.1) The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fandors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

74:3.5 (831.2) On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the

Observera att såväl kvinnor som män fanns i denna grupp! Det var första gången någonting sådant inträffade på jorden sedan tiden i Dalamatia. Det var en förbluffande nyhet att se Eva, en kvinna, delande äran och plikterna med en man vid skötseln av världsangelägenheterna. Så slutade den fjärde dagen på jorden.

Den femte dagen gick åt att organisera det temporära styret, den administration som skulle fungera tills de konkursförvaltande Melkisedekarna lämnade Urantia.

Den sjätte dagen ägnades åt en inspektion av de talrika människo- och djurtyperna. Adam och Eva eskorterades hela dagen längs murarna österut från Eden; de besåg djurlivet på planeten och fick en bättre uppfattning om vad som måste göras för att skapa ordning ur förvirringen i en värld som beboddes av en sådan mångfald av levande varelser.

Det storligen förvånade dem som åtföljde Adam på denna färd att observera hur fullständigt han förstod de tusende och åter tusende djurens natur och funktion vilka förevisades honom. I samma ögonblick som han kastade sin blick på ett djur kunde han ange dess natur och beteende. Adam kunde ge namn åt alla materiella varelser som syntes till, namn som beskrev deras ursprung, natur och funktion. De som ledde honom på denna inspektionstur visste inte att världens nye härskare var en av de främsta experterna på anatomi i hela Satania; och Eva var lika framstående. Adam förvånade sina följeslagare med att beskriva skaror av levande ting som var för små för att kunna ses med människoögon.

När den sjätte dagen av deras vistelse på jorden var över vilade de för första gången ut i sitt nya hem "österut i Eden". De första sex dagarna av deras äventyr på Urantia hade varit mycket hektiska, och de såg med stort nöje fram mot en hel dag fri från alla aktiviteter.

Men omständigheterna ville annorlunda. Erfarenheterna från den dag som just hade gått, då Adam så intelligent och så uttömmande hade diskuterat djurlivet på Urantia samt hans mästertliga installationstal och hans charmerande sätt, hade så vunnit lustgårdens invånares hjärtan och fångslat deras intellekt att de inte endast var villiga att helhjärtat acceptera den nyligen anlända Sonen och Dottern från Jerusem som härskare, utan majoriteten var så gott som färdig att falla till marken och dyrka dem som gudar.

4. DEN FÖRSTA OMVÄLVNINGEN

Den natten, natten efter den sjätte dagen medan Adam och Eva slumrade, inträffade märkliga händelser i närheten av Faderns tempel i den centrala delen av Eden. Där i det milda månskenet lyssnade ett hundratal entusiastiska och upphetsade män och kvinnor i timmar till sina ledares lidelsefulla inlägg. De menade väl, men de kunde helt enkelt inte förstå enkelheten i sina nya härskares broderliga och demokratiska sätt. Långt före gryningen kom de nya och tillfälliga funktionärerna för skötseln av världens angelägenheter praktiskt taget enhälligt till den slutsatsen att Adam och hans maka var alldeles för anspråkslösa och blygsamma. De bestämde sig för att Gudomligheten hade sänkts sig till

new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

74:3.6 (831.3) The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

74:3.7 (831.4) The sixth day was devoted to an inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

74:3.8 (831.5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

74:3.9 (831.6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in "the east of Eden." The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:3.10 (831.7) But circumstances dictated otherwise. The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:4.1 (832.1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and unassuming. They decided that Divinity had descended

jorden i kroppslig gestalt, att Adam och Eva i verkligheten var gudar eller annars så nära en sådan ställning att de var värda att dyrkas med vördnad.

De häpnadsväckande händelserna under Adams och Evas sex första dagar på jorden var alldeles för mycket även för de bästa människorna i världen och för deras oförberedda sinnen. Det gick runt i huvudet på dem; de rycktes med av förslaget att ta detta ädla par upp till Faderns tempel vid middagstiden så att var och en kunde buga sig i respektfylld dyrkan inför dem och kasta sig i stoftet i ödmjuk underkastelse. Lustgårdens invånare var verkligen allvarligt menade i allt detta.

Van protesterade. Amadon var frånvarande, då han hade ansvaret för hedersvakten som stannade kvar för natten hos Adam och Eva. Vans protest sopades emellertid undan. Han fick höra att han likaså var alltför anspråkslös, alltför blygsam, att han inte själv var långt från att vara en gud. Hur hade han annars levt så länge på jorden, och hur hade han fått till stånd en sådan stor händelse som Adams ankomst? Då de upphetsade edeniterna tänkte ta i honom och bära honom upp till höjden för att tillbedjas banade Van sin väg genom folkmassan, och då han kunde kommunicera med mellanvarelserna sände han deras ledare i stor hast till Adam.

Det var nära gryningen till deras sjunde dag på jorden då Adam och Eva hörde den överraskande nyheten om förslaget från dessa välmenande men vilseledda dödliga. När passagerarfåglarna redan snabbt sträckte sina vingar för att ta dem till templet, transporterade mellanvarelserna — som kan göra sådana saker — Adam och Eva till Faderns tempel. Det var tidig morgon denna sjunde dag, då Adam från höjden där de så nyligen hade blivit mottagna höll en utläggning om de olika klasserna av gudomliga Söner och gjorde det klart för dessa jordiska sinnen att endast Fadern och de som han anvisar får dyrkas. Adam gjorde det också klart att han var villig att ta emot varje hedersbetygelse och all respekt, men aldrig gudsdyrkan!

Det var en betydelsefull dag, och just före middagstid, ungefär samtidigt som serafbudbäraren anlände med Jerusems erkännande av installationen av världens härskare, flyttade sig Adam och Eva ut från folkmassan, pekade på Faderns tempel och sade: "Gå ni nu till den materiella symbolen för Faderns osynliga närvaro, och böj er ned i dyrkan av honom som har skapat oss alla och som håller oss i livet. Låt denna handling vara ett högtidligt löfte att ni aldrig mera skall frestas att dyrka någon annan än Gud." De gjorde alla så som Adam föreskrev. Den Materiella Sonen och Dottern stod ensamma med böjda huvuden uppe på höjden medan folket kastade sig till jorden runt templet.

Detta var ursprunget till sabbatsdagens tradition. I Eden ägnades alltid den sjunde dagen åt att man vid middagstid församlades i templet; länge var det sed att man ägnade denna dag åt att utveckla sig själv. Förmiddagen ägnades åt fysisk träning, middagstiden åt andlig dyrkan, eftermiddagen åt sinneskultur, medan kvällen användes för sällskapligt fröjdande. Detta var aldrig någon lag i Eden, men det var den sed som gällde så länge den adamiska administrationen var rådande på jorden.

to earth in bodily form, that Adam and Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:4.2 (832.2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really sincere in all of this.

74:4.3 (832.3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

74:4.4 (832.4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

74:4.5 (832.5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusalem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

74:4.6 (832.6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was devoted to the noontide assembly at the temple; long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship, the afternoon to mind culture, while the evening was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

5. ADAMS ADMINISTRATION

Under närmare sju år efter Adams ankomst stannade de konkursförvaltande Melkisedekarna kvar i tjänst, men till slut kom den tid då de förde över förvaltningen av världens angelägenheter till Adam och återvände till Jerusem.

Avskedstagandet av konkursförvaltarna upptog en hel dag, och under kvällen gav de enskilda Melkisedekarna Adam och Eva sina avskedsråd och önskade dem allt gott. Adam hade flera gånger bett sina rådgivare att stanna på jorden med honom, men dessa framställningar hade alltid avslagits. Den tid var inne då de Materiella Sönerna måste ta fullt ansvar för skötseln av världens angelägenheter. Så vid midnatt lämnade så Satantias seraftransportörer planeten med fjorton varelser till Jerusem; omvandlingen av Van och Amadon skedde samtidigt med de tolv Melkisedekarnas avfärd.

Allt gick för en tid tämligen bra på Urantia, och det föreföll som om Adam till slut skulle kunna utveckla en plan för att främja den gradvisa utbredningen av Edens civilisation. I enlighet med Melkisedekarnas råd började han främja de olika slagen av hantverk med tanke på att utveckla handelsförbindelser med världen utanför. När Eden upplöstes fanns det över ett hundra primitiva hantverksföretag i drift där, och omfattande handelsförbindelser hade etablerats med stammarna i närområdet.

Under förloppet av tidsåldrar hade Adam och Eva instruerats i metoderna att förbättra en värld som var redo för deras specialiserade bidrag till den evolutionära civilisationens framåtskridande; men nu stod de ansikte mot ansikte med pressande problem, såsom att etablera lag och ordning i en värld av vildar, barbarer och halvt civiliserade människovarelser. Utom gräddan av jordens befolkning, som hade samlats i lustgården, var endast några få grupper här och var alls redo att ta emot den adamiska kulturen.

Adam gjorde ett hjältemodigt och beslutsamt försök att etablera en världsregering, men han stötte på envist motstånd från alla håll. Adam hade redan satt i gång ett system med gruppkontroll överallt i Eden, och av alla dessa kompanier hade han bildat Edens förbund. Men svårigheter, allvarliga svårigheter, uppstod då han gick utanför lustgården och försökte tillämpa dessa idéer på de stammar som levde där ute. I samma ögonblick som Adams medarbetare började arbeta utanför lustgården mötte de Caligastias och Daligastias direkta och välplanerade motstånd. Den fallne Prinsen hade avsatts som världshärskare, men han hade inte avlägsnats från planeten. Han var fortfarande närvarande på jorden och kunde, åtminstone i någon mån, stå emot Adams alla planer för rehabilitering av människosamfundet. Adam försökte varna folken för Caligastia, men det var en mycket svår uppgift då hans ärkefiende var osynlig för de dödligas ögon.

Även bland edeniterna fanns det dessa förvirrade sinnen som lutade åt Caligastias läror om otyglad personlig frihet, och de orsakade Adam besvärigheter utan ände. Alltid var de färdiga att kullkasta de mest omsorgsfulla planer för ett ordnat framåtskridande och en solid utveckling. Adam blev till slut tvungen att dra

5. ADAM'S ADMINISTRATION

74:5.1 (833.1) For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusem.

74:5.2 (833.2) The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

74:5.3 (833.3) All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

74:5.4 (833.4) For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

74:5.5 (833.5) Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes of mortals.

74:5.6 (833.6) Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his

tillbaka sitt program för en omedelbar samhällsutveckling. Han återgick till Vans organisationsmetod och delade upp edeniterna i kompanier om ett hundra människor med en kapten för varje kompani och en löjtnant med ansvar för varje grupp om tio personer.

Adam och Eva hade kommit för att införa representationsstyre i stället för monarki, men de fann inget styre värdigt detta namn på hela jordens yta. Adam avstod tills vidare från alla försök att etablera representationsstyre, och innan regimen i Eden föll samman lyckades han etablera närmare ett hundra utspridda handels- och samhällscentra där starka individer styrde i hans namn. De flesta av dessa centra hade på förhand organiserats av Van och Amadon.

Utväxlandet av ambassadörer mellan olika stammar daterar sig från Adams tider. Det var ett stort steg framåt i utvecklingen av statsstyret.

6. ADAMS OCH EVAS HEMLIV

Markområdet för Adams familj omfattade drygt ett tusen tre hundra hektar. Omedelbart kring denna hemgård hade åtgärder vidtagits för att ordna uppehållet för mer än tre hundra tusen av de renrasiga efterkommande. Men endast den första enheten av de projekterade byggnaderna uppfördes någonsin. Innan förökningen i Adams familj växte ur dessa första förberedelser hade hela planen för Eden gått om intet och lustgården utrymts.

Adamsson var den förstfödde av den violetta rasen på Urantia, och efter honom föddes hans syster och Evasson, Adams och Evas andre son. Eva var mor till fem barn innan Melkisedekarna avreste — tre söner och två döttrar. De två följande var tvillingar. Hon fick sextiotre barn, trettiofyra döttrar och trettioen söner före försumligheten. När Adam och Eva lämnade lustgården bestod deras familj av fyra generationer och sammanlagt 1.647 renrasiga efterkommande. De fick fyrtiotvå barn sedan de hade lämnat lustgården, förutom de två efterkommande vilkas andra förälder hörde till de dödliga släkte på jorden. Detta inkluderar inte Adams föräldraskap till barn bland noditerna och de evolutionära raserna.

Adams barn fick inte mjölk från djur när de slutade dia sin mors bröst vid ett års ålder. Eva hade tillgång till mjölk från en mångfald av nötter och till juice från många frukter, och då hon väl kände till dessa födoämnen kemi och energiinnehåll kombinerade hon dem på lämpligt sätt till näring för sina barn tills dessa fick sina tänder.

Fastän maten kokades överallt utanför Adams direkta bostadsområde, förekom inget kokande i Adams hushåll. För dem var födan — frukter, nötter och olika sädeslag — färdigt tillredd då den hade mognat. De åt en gång om dagen, kort efter middagstiden. Adam och Eva tillägnade sig också "ljus och energi" direkt från vissa rymdutstrålningar i samverkan med gåvorna från livets träd.

Adams och Evas kroppar avgav ett ljusskimmer, men de bar alltid klädesplagg i överensstämmelse med deras medarbetares sed. Fastän de var mycket lätt

program för omedelbar socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

74:5.7 (834.1) Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchical, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforetime by Van and Amadon.

74:5.8 (834.2) The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

74:6.1 (834.3) The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

74:6.2 (834.4) Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Eveson, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-one sons, before the default. When Adam and Eve left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

74:6.3 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

74:6.4 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed "light and energy" direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

74:6.5 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though

klädda under dagen, svepte de sig i natthöljen till kvällen. Ursprunget till den traditionella glorian kring huvudet på förment fromma och heliga människor daterar sig bakåt till Adams och Evas dagar. Då ljusstrålningen från deras kroppar till så stor del skymdes av klädesplaggen kunde endast utstrålningen från deras huvud urskiljas. Adamssons efterkommande gav alltid på detta sätt uttryck för sin uppfattning om individer som ansågs vara exceptionella i sin andliga utveckling.

Adam och Eva kunde kommunicera med varandra och med sina egna barn inom ett avstånd på omkring åttio kilometer. Detta tankeutbyte åstadkoms med hjälp av känsliga gasfyllda ihåligheter i nära anslutning till deras hjärnstrukturer. Med denna mekanism kunde de sända och ta emot tankevibrationer. Men denna förmåga upphörde omedelbart då sinnet hängav sig åt onskans dissonans och splittring.

Adams barn gick i sina egna skolor tills de var sexton år, och de äldre barnen undervisade de yngre. De yngre bytte sysselsättning var halv timme, de äldre var timme. Det var förvisso en ny syn på Urantia att se hur dessa Adams och Evas barn lekte — glad och upprymd aktivitet bara för det rena nöjets skull. Leken och humorn hos de nuvarande raserna härstammar till stor del från det adamiska släktet. Alla adamiter högt uppskattade musik, och de hade alla ett fint sinne för humor.

Förlovningsåldern var i medeltal aderton år, och dessa ungdomar påbörjade då en två års instruktionskurs som förberedde dem att åta sig äktenskapets ansvarsuppgifter. Vid tjugo års ålder stod det dem fritt att ingå äktenskap, och efter giftermålet började de sitt livsarbete eller påbörjade någon speciell förberedelse för det.

En del senare nationers sed att tillåta de kungliga familjerna, som antogs härstamma från gudarna, att gifta bort systrarna med deras bröder, daterar sig från traditionerna hos Adams efterkommande — som av nödvång måste gifta sig med varandra. Vigselakten för medlemmarna av den första och andra generationen i lustgården förrättades alltid av Adam och Eva.

7. LIVET I LUSTGÅRDEN

Med undantag för fyra år i de västra skolorna levde och arbetade Adams barn "österut i Eden". De tränades intellektuellt tills de var sexton år enligt metoderna i skolorna i Jerusem. Från sexton till tjugo år undervisades de i urantiaskolorna i andra ändan av lustgården; de verkade där också som lärare i de lägre klasserna.

Hela syftet med det västra skolsystemet i lustgården var social anpassning. Förmiddagsrasterna ägnades åt praktisk trädgårdsskötsel och jordbruk, eftermiddagsrasterna åt tävlingslekar. Kvällarna upptogs av socialt umgänge och odlandet av personliga vänskapsförbindelser. Religiös och sexuell fostran ansågs vara en uppgift för hemmet, en skyldighet för föräldrarna.

Undervisningsprogrammet i dessa skolor

wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

74:6.6 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

74:6.7 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of music as well as a keen sense of humor.

74:6.8 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

74:6.9 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring — mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. LIFE IN THE GARDEN

74:7.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the "east of Eden." They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

74:7.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization*. The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

74:7.3 (835.6) The teaching in these schools included

omfattade undervisning beträffande:

1. Hälsa och kroppsvård.
2. Den gyllene regeln, normen för socialt umgänge.
3. Individens rättigheter i förhållande till gruppens rättigheter och till samhällsförpliktelser.
4. Jordens olika rasers historia och kultur.
5. Metoder för att främja och utveckla världshandeln.
6. Koordinering av sinsemellan motstridiga plikter och känslor.
7. Lekar, humor och tävlingssubstitut för fysiska slagsmål.

Skolorna, och i själva verket alla aktiviteter i lustgården, var alltid öppna för besökare. Obeväpnade observatörer hade för korta besök fritt tillträde till Eden. För att vistas en längre tid i lustgården måste en urantian "adopteras". Han blev instruerad i planen för och syftet med Adams utgivning. Han uttryckte sin avsikt att ta del i detta arbete och förklarade sig därefter lojal med Adams samhällsstyre och den Universella Faderns andliga suveränitet.

Lagarna i lustgården byggde på de tidigare föreskrifterna i Dalamatia, och de gällde för sju områden:

1. Lagarna om hälsa och renhållning.
2. De sociala bestämmelserna i lustgården.
3. Bestämmelserna om varuutbyte och handel.
4. Lagarna om ren och ärlig lek och tävlan.
5. Lagarna för hemlivet.
6. De civilrättsliga bestämmelserna enligt den gyllene regeln.
7. De sju buden för supremt moraliskt beteende.

Edens morallag skiljde sig föga från de sju buden i Dalamatia. Men adamiterna lärde ut ytterligare många andra skäl för dessa påbud. Till exempel när det gällde förbudet att mörda framhölls Tankeriktaren i människans inre som ett ytterligare skäl för att inte utsläcka människoliv. De lärde att "den som utgjuter människoblod, hans blod skall av människor bli utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin avbild".

Tidpunkten för den offentliga gudstjänsten i Eden var middagstid; solnedgången var tiden för gudstjänst inom familjen. Adam gjorde sitt bästa för att motverka användningen av färdiga böneformler och undervisade om att bönen för att vara effektiv måste vara helt individuell, att den måste vara "själens trängtan". Edeniterna fortsatte ändå att använda de böner och formuler som hade gått i arv från tiderna i Dalamatia. Adam försökte också ersätta blodsoffren i de religiösa ceremonierna med offer av jordens frukter, men han hade gjort endast små framsteg innan lustgården gick under.

instruction regarding:

- 74:7.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.
- 74:7.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.
- 74:7.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.
- 74:7.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.
- 74:7.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.
- 74:7.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.
- 74:7.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

74:7.11 (835.14) The schools, in fact every activity of the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be "adopted." He received instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

74:7.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

- 74:7.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.
- 74:7.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.
- 74:7.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.
- 74:7.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.
- 74:7.17 (836.6) 5. The laws of home life.
- 74:7.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.
- 74:7.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

74:7.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that "whoso sheds man's blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man."

74:7.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the "desire of the soul"; but the Edenites continued to use the prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress before the disruption of the Garden.

Adam försökte lära människoraserna jämställdhet mellan könen. Det sätt enligt vilket Eva arbetade vid sidan av sin man gjorde ett djupt intryck på alla som vistades i lustgården. Adam lärde dem bestämt att kvinnan likvärdigt med mannen bidrar med de livsfaktorer som förenar sig och bildar den nya varelsen. Dittills hade människosläktet antagit att allt livsalstrande hade sitt upphov i "faderns länd". De hade ansett moderns funktion endast vara att nära den ofödde och sköta den nyfödde.

Adam lärde sina samtida allt de kunde förstå, men det var relativt sett inte särskilt mycket. I alla fall såg de mera intelligenta människoraserna ivrigt fram mot den tid då de skulle tillåtas gifta sig med de högrestående barnen från den violetta rasen. Vilken annorlunda värld hade inte Urantia blivit om denna storartade plan för rasernas förbättring hade förverkligats! Fastän det gick som det gick, blev resultatet väldiga vinningar från den lilla mängd av blodet från denna importerade ras vilket händelsevis kom de evolutionära folken till del.

Sålunda arbetade Adam för välgången och förbättringen i den värld där han vistades. Det var emellertid en svår uppgift att leda dessa uppblandade och allt annat än renrasiga folk på bättre vägar.

8. SKAPELSELEGENDEN

Berättelsen om att Urantia skapades på sex dagar baserade sig på traditionen om att Adam och Eva hade använt jämnt sex dagar för sin första översyn av lustgården. Denna omständighet gav nästan en helig stämpel åt veckan som tidsperiod. Veckan hade ursprungligen tagits i bruk av Dalamatierna. Det var inte på förhand bestämt att Adam skulle använda sex dagar för att inspektera lustgården och uppgöra preliminära organisationsplaner; programmet utarbetades från dag till dag. Det faktum att den sjunde dagen valdes till gudstjänst dag var enbart en tillfällighet som följde av de omständigheter som här har redogjorts för.

Legenden om att världen skapades på sex dagar var en tanke som föddes senare, i själva verket mer än trettio tusen år senare. En del i berättelsen — solens och månens plötsliga framträdande — kan ha uppkommit från sägnerna om att världen en gång plötsligt kom ut ur ett tätt rymdmoln av små materiapartiklar som länge hade skymt både solen och månen.

Berättelsen om att Eva skapades av Adams revben är en förvirrad hopgyttring av Adams ankomst och den himmelska kirurgin i samband med utbytet av levande substans när Planetprinsens kroppsliga stabsmedlemmar anlände mer än fyra hundra femtio tusen år tidigare.

Majoriteten av världens folk har tagit intryck av traditionen om att fysiska kroppar skapades för Adam och Eva då de hade anlänt till Urantia. Tron att människan hade skapats av lera var spridd över så gott som hela det östra halvklotet. Denna tradition kan spåras från de Filippinska öarna världen runt ända till Afrika. Många grupper accepterade denna berättelse om att människan uppkom av lera genom någon speciell slags skapelse i stället för de tidigare trosuppfattningarna om en fortgående skapelse —

74:7.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Theretofore, mankind had presumed that all procreation resided in the "loins of the father." They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and nursing the newborn.

74:7.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

74:7.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel peoples in the better way.

8. THE LEGEND OF CREATION

74:8.1 (836.14) The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

74:8.2 (837.1) The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

74:8.3 (837.2) The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

74:8.4 (837.3) The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in progressive creation — evolution.

evolution.

Utanför inflytandet från Dalamatia och Eden lutade människosläktet åt uppfattningen att människosläktet hade utvecklats så småningom. Evolutionens faktum är inte en modern upptäckt. Forntidens människor förstod den långsamma och evolutionära karaktären av människans utveckling. De tidiga grekerna hade klara idéer om detta, trots sin närhet till Mesopotamien. Fastän de olika raserna på jorden blev illa förvirrade i sina föreställningar om evolutionen, trodde och lärde ändå många av de primitiva stammarna att de härstammade från olika djur. Primitiva folk tog för sed att till sina "totem" utvalja de djur som de trodde sig härstamma från. Vissa nordamerikanska indianstammar trodde att de härstammade från bävrar och prärievargar. Vissa afrikanska stammar hävdar att de härstammar från hyenan, en malajstam att de kommer från en lemur, och en grupp på Nya Guinea att deras anfader var en papegoja.

Babylonierna, som följt av sin omedelbara kontakt med resterna av den adamatiska civilisationen, utvidgade och förskönade berättelsen om människans skapelse; de påstod att människan härstammade direkt från gudarna. De höll sig till ett aristokratiskt ursprung för människan, vilket var oförenligt även med läran om att människan hade skapats av lera.

Gamla testamentets skapelseberättelse daterar sig från en tid långt efter Mose; han gav aldrig hebréerna en sådan förvrängd berättelse. Men han presenterade förvisso en enkel och förkortad skapelseberättelse för israeliterna i hopp om att därmed förstärka lockelsen att dyrka Skaparen, den Universelle Fadern, som han kallade Herren, Israels Gud.

I sin tidigaste undervisning försökte Moses klokt nog inte gå bakåt från Adams tid, och då Mose var hebréernas supreme lärare blev berättelserna om Adam intimt förknippade med skapelseberättelserna. Det faktum att de tidigare traditionerna kände till en civilisation före Adam framgår tydligt av att senare bearbetare av texten, i sin avsikt att utradera alla hänvisningar till människornas liv före Adams tid, försummade att avlägsna den avslöjande hänvisningen till Kains flyktning till "landet Nod", där han tog sig en hustru.

Hebréerna hade under en lång tid efter sin ankomst till Palestina inget allmänt använt skriftspråk. De lärde sig att använda ett alfabet av sina grannar filistéerna, som var politiska flyktingar från den högre stående civilisationen på Kreta. Hebréerna ägnade sig föga åt att skriva före ungefär år 900 f.Kr., och då de inte hade något skriftspråk före denna sena tid cirkulerade flera olika skapelseberättelser bland dem, men efter fångenskapen i Babylonien lutade de mera åt att acceptera en modifierad mesopotamisk version.

Den judiska traditionen utkristalliserades kring Mose, och då han försökte leda Abrahams härkomst tillbaka till Adam antog judarna att Adam var den förste av hela människosläktet. Jahve var skaparen, och eftersom Adam antogs vara den första människan, måste Jahve ha skapat världen just innan han skapade Adam. Sedan blev traditionen om Adams sex dagar invävd i berättelsen, med den påföljd att närmare ett tusen år efter Moses vistelse på jorden nedskrevs traditionen om skapelsen på sex dagar; och senare

^{74:8.5 (837.4)} Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their "totems" the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

^{74:8.6 (837.5)} The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

^{74:8.7 (837.6)} The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

^{74:8.8 (837.7)} In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the "land of Nod," where he took himself a wife.

^{74:8.9 (838.1)} The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

^{74:8.10 (838.2)} Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the tradition of creation in six days was written out and

tillskrevs denna berättelse Mose.

När de judiska prästerna återvände till Jerusalem hade de redan skrivit färdig sin berättelse om hur allting började. Snart gjorde de anspråk på att denna redogörelse var en nyligen upptäckt skapelseberättelse skriven av Mose. Men de samtida hebreerna omkring år 500 f.Kr. höll inte dessa skrifter för gudomliga uppenbarelser; de såg på dem i stort sett så som senare folk betraktar mytologiska berättelser.

Detta falska dokument, som ansågs vara Moses läror, bragtes till Ptolemaios' kännedom. Han var en grekisk kung i Egypten, och för sitt nya bibliotek i Alexandria lät han översätta dokumentet till grekiska av sjuttio lärda män. Så fann denna redogörelse sin plats bland de skrifter som efteråt blev en del av de senare samlingarna av "heliga skrifter" i hebreernas och i de kristnas religion. En identifiering med dessa teologiska system ledde till att sådana uppfattningar under en lång tid hade en djupgående inverkan på filosofin hos många av västerlandets folk.

De kristna lärarna höll uppe tron på att människosläktet hade skapats på befallning, och allt detta ledde direkt till uppkomsten av hypotesen om att det en gång fanns en gyllene tid av utopisk salighet och till teorin om människans eller övermänniskans fall som en förklaring till den icke-utopiska situationen i samhället. Denna syn på livet och på människans plats i universum var i bästa fall nedslående, emedan den byggde på en tro på tillbakagång hellre än på framåtskridande, samtidigt som den antydde en hämndlysten Gudom som hade utgjutit sin vrede över människosläktet som vedergällning för de fel som vissa tidigare planetariska administratörer hade begått.

Den "gyllene tiden" är en myt, men Eden var ett faktum, och lustgårdens civilisation bröt verkligen samman. Adam och Eva verkade i lustgården i ett hundrasjutton år, tills de på grund av Evas otålighet och Adams felbedömningar tog sig friheten att avvika från den föreskrivna vägen och sålunda hastigt drog olycka över sig själva och en ruinerande efterblivenhet över hela Urantias utvecklingsmässiga framåtskridande.

[Berättat av Solonia, den seraf som var "rösten i lustgården".]

subsequently credited to him.

74:8.11 (838.3) When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

74:8.12 (838.4) This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the "sacred scriptures" of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

74:8.13 (838.5) The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man's place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

74:8.14 (838.6) The "golden age" is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

74:8.15 (838.7) [Narrated by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Kapitel 75. Adams och Evas försumlighet

⇐ 074

Urantiaboken

076 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 75 ADAMS OCH EVAS FÖRSUMLIGHET	PAPER 75 THE DEFAULT OF ADAM AND EVE
Sektioner	SECTIONS
<p>Introduktion</p> <p>1. Urantias problem</p> <p>2. Caligastias intrig</p> <p>3. Eva utsätts för frestelse</p> <p>4. Insikten om försumlighet</p> <p>5. Påföljderna av försumligheten</p> <p>6. Adam och Eva lämnar lustgården</p> <p>7. Adams och Evas degradering</p> <p>8. Det så kallade syndafallet</p>	<p>Introduction</p> <p>1. The Urantia Problem</p> <p>2. Caligastia's Plot</p> <p>3. The Temptation of Eve</p> <p>4. The Realization of Default</p> <p>5. Repercussions of Default</p> <p>6. Adam and Eve Leave the Garden</p> <p>7. Degradation of Adam and Eve</p> <p>8. The So-Called Fall of Man</p>
Introduktion	INTRODUCTION
<p>EFTER mer än ett hundra år av mödosamma ansträngningar på Urantia kunde Adam se mycket litet framåtskridande utanför lustgården; världen i stort såg inte ut att bli mycket bättre. Förverkligandet av rasförbättringen föreföll att ligga långt i framtiden, och situationen såg så hopplös ut som om dess upphjälpande hade fordrat någonting som inte ingick i de ursprungliga planerna. Det är åtminstone en tanke som ofta rann Adam i hågen, och han uttryckte den även ofta för Eva. Adam och hans maka var lojala, men de var isolerade från sina gelikar, och de var mycket bekymrade över det eländiga tillstånd som deras värld befann sig i.</p>	<p>^{75.0.1 (839.1)} AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.</p>
1.URANTIAS PROBLEM	1. THE URANTIA PROBLEM
<p>Adams uppdrag på det experimentella, av uppror svedda och isolerade Urantia var ett överväldigande företag. Den Materiella Sonen och Dottern blev tidigt medvetna om hur svårt och komplext deras planetariska uppdrag var. Det oaktat tog de sig djärvt an uppgiften att lösa sina mångahanda problem. När de skulle ta itu med det synnerligen viktiga arbetet att eliminera de defekta och degenererade från människoraserna blev de emellertid helt bestörta. De kunde inte se någon väg ut ur dilemmat, och de kunde inte rådgöra med sina överordnade vare sig i Jerusem eller i Edentia. Här var de isolerade, och dag för dag möttes de av något nytt och komplicerat trassel, något</p>	<p>^{75.1.1 (839.2)} The Adamic mission on experimental, rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when they addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some</p>

problem som föreföll omöjligt att lösa.

Under normala förhållanden är det första arbetet för en planetarisk Adam och Eva att samordna och blanda raserna. På Urantia föreföll ett sådant projekt tämligen hopplöst, ty fastän människoraserna var biologiskt livsdugliga hade de aldrig blivit rensade från sina efterblivna och defekta släkdrag.

Adam och Eva märkte att de befann sig på en sfär som var helt oförberedd för en förkunnelse om broderskap mellan människorna, en värld som famlade omkring i ett eländigt andligt mörker och som plågades av en förvirring som hade blivit bara värre av att den föregående administrationens uppdrag hade gått snett. Sinne och moral befann sig på en låg nivå, och i stället för att ta sig an uppgiften att åstadkomma religiös enighet måste de ta om från början arbetet med att omvända invånarna till de enklaste formerna av religiös tro. I stället för att finna ett enda språk färdigt för att tas i bruk möttes de av en världsvid förvirring av hundrade och åter hundrade lokala dialekter. Ingen Adam i planetarisk tjänst sattes någonsin ned i en svårare värld. Hindren verkade oöverstigliga och problemen omöjliga för skapade varelser att lösa.

De var isolerade, och den enorma känslan av ensamhet som tyngde dem förstärktes ytterligare av att de konkursförvaltande Melkisedekerna avreste i ett tidigt skede. Endast indirekt med hjälp av änglklasserna kunde de kommunicera med någon varelse utanför planeten. Så småningom avtog modet hos dem, deras humör sjönk, och ibland var deras tro nära att vackla.

Detta är den sanna bilden av dessa två nobla själers bestörtning då de övervägde de uppgifter som de stod inför. De var båda starkt medvetna om vilket enormt företag det var att genomföra deras planetariska uppdrag.

Troligen hade inga Materiella Söner i Nebadon någonsin stött på en så svår och till synes hopplös uppgift som den som Adam och Eva mötte i Urantias sorgliga belägenhet. De skulle emellertid till slut ha fått uppleva framgång om de hade varit mera framsynta och tålmodiga. De var båda, och i synnerhet Eva, alltför otåliga. De var inte villiga att slå sig ner för det långa, långa uthållighetstestet. De ville se några omedelbara resultat, och det gjorde de, men de resultat som på så sätt nåddes visade sig högst förödande både för dem själva och för deras värld.

2. CALIGASTIAS INTRIG

Caligastia besökte ofta lustgården och förde många underhandlingar med Adam och Eva, men de var orubbliga inför alla hans förslag till kompromisser och våghalsiga genvägar. De hade inför sina ögon tillräckligt med upprorets följder för att utveckla en effektiv motståndskraft mot alla sådana inställsamma förslag. Även den unga generationen bland Adams efterkommande var oberörd av Daligastias försök till närmanden. Naturligtvis hade varken Caligastia eller hans kumpan makt att påverka någon individ mot dennes vilja, än mindre att förmå Adams barn att göra orätt.

new and complicated tangle, some problem that seemed to be unsolvable.

75:1.2 (839.3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

75:1.3 (839.4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

75:1.4 (839.5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

75:1.5 (840.1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

75:1.6 (840.2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient*. Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results thus secured proved most disastrous both to themselves and to their world.

2. CALIGASTIA'S PLOT

75:2.1 (840.3) Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

Man måste komma ihåg att Caligastia fortfarande var den titulära Planetprinsen på Urantia, en vilseförd men dock högt uppsatt Son i lokaluniversumet. Han blev slutligt avsatt först under Kristus Mikaels tid på Urantia.

Men den fallne Prinsen var ihärdig och målmedveten. Han gav snart upp sitt bearbetande av Adam och beslöt att listigt försöka ett kringgående anfall på Eva. Den onde drog den slutsatsen att den enda chansen att lyckas låg i att skickligt utnyttja lämpliga personer inom de högre skikten bland noditerna, de efterkommande till dem som en gång var hans kroppsliga stabsmedarbetare. I enlighet därmed uppgjordes planerna för att snärja modern till den violetta rasen.

Eva hade inte någonsin den minsta avsikt att göra någonting som skulle ha stridit mot Adams planer eller äventyrat deras planetariska förtroende. Med kännedom om tendensen hos kvinnan att önska sig omedelbara resultat hellre än att planera långsiktigt för mera avlägsna effekter, hade Melkisedekarna före sin avresa speciellt inskräpt hos Eva de särskilda faror som var förenade med deras isolerade ställning på planeten, och i synnerhet hade de varnat henne för att aldrig avlägsna sig från sin makes sida, dvs. att inte försöka sig på någon personlig eller hemlig metod att främja deras gemensamma projekt. Eva hade högst samvetsgrant följt dessa instruktioner i över ett hundra år, och det föll henne inte in att någon fara vore förknippad med de allt mer privata och förtroliga besök som hon hade från en viss noditledare kallad Serapatatia. Hela ärendet utvecklade sig så gradvis och naturligt att hon blev överrumplad.

Lustgårdens invånare hade varit i kontakt med noditerna sedan de första tiderna i Eden. De hade fått mycken värdefull hjälp från dessa uppblandade efterkommande till de försumliga medlemmarna av Caligastias stab och hade haft omfattande samarbete med dem, och genom dem skulle regimen i Eden nu komma att gå mot sin fullständiga upplösning och slutliga undergång.

3. EVA UTSÄTTS FÖR FRESTELSE

Adam hade just avslutat sina första ett hundra år på jorden när Serapatatia vid sin fars död blev ledare för noditstammarnas västra eller syriska förbund. Serapatatia var en brunhyad man, en lysande ättling till den forna ledaren för hälsokommissionen i Dalamatia i dennes giftermål med en av den blå rasens mästerliga kvinnliga begåvningar under dessa länge sedan svunna tider. I alla tider därefter hade denna ätt varit vid makten och utövat ett stort inflytande bland de västra noditstammarna.

Serapatatia hade besökt lustgården flera gånger och hade blivit djupt imponerad av det rättfärdiga i Adams sak. Kort efter det att han hade övertagit ledarskapet för de syriska noditerna kungjorde han sin avsikt att etablera en filialförbindelse med Adams och Evas arbete i lustgården. Majoriteten av hans folk förenade sig med honom i detta program, och Adam gladdes åt nyheten att den mäktigaste och intelligentaste av alla stammar i grannskapet nästan i sin helhet hade gått över till att understödja programmet

75.2.2 (840.4) It must be remembered that Caligastia was still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

75.2.3 (840.5) But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

75.2.4 (840.6) It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust. Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

75.2.5 (840.7) The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to meet its complete undoing and final overthrow.

3. THE TEMPTATION OF EVE

75.3.1 (841.1) Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

75.3.2 (841.2) Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for

för världens förbättrande; det var avgjort uppmuntrande. Kort efter denna stora händelse ordnade Adam och Eva i sitt eget hem en mottagning för Serapatatia och hans nya stab.

Serapatatia blev en av de dugligaste och effektivaste av Adams alla medhjälpare. Han var absolut ärlig och alltigenom uppriktig i alla sina aktiviteter; han var aldrig — inte heller senare — medveten om att han utnyttjades som ett för situationen lämpligt verktyg av den listige Caligastia.

Snart blev Serapatatia viceordförande för Edens kommission för stamrelationer, och många planer utarbetades för att mera kraftfullt bedriva arbetet med att vinna de avlägsna stammarna för lustgårdens sak.

Han höll många överläggningar med Adam och Eva — i synnerhet med Eva — och de diskuterade många planer för att förbättra sina metoder. En dag under ett samtal med Eva föll det Serapatatia in att det skulle vara till stor nytta om man, medan man väntade på att det skulle samlas ett stort antal av den violetta rasen, i mellantiden omedelbart kunde göra någonting för att föra de nödställda och väntande stammarna framåt. Serapatatia hävdade att om noditerna som den mest progressiva och samarbetsvilliga stammen kunde få en ledare som föddes med en del av sitt ursprung i det violetta släktet, så skulle det utgöra ett starkt band för att knyta dessa folk närmare till lustgården. Allt detta betraktades nyktert och ärligt vara till fördel för världen eftersom detta barn, som skulle uppfostras och utbildas i lustgården, skulle utöva ett stort och fördelaktigt inflytande över sin fars folk.

Det bör igen betonas att Serapatatia var alltigenom ärlig och fullt uppriktig i allt vad han föreslog. Han misstänkte aldrig för en stund att han spelade i händerna på Caligastia och Daligastia. Serapatatia var absolut lojal mot planen att bygga upp en stark reserv av den violetta rasen innan man försökte sig på en världsomfattande förbättring av de förvirrade folken på Urantia. Det skulle dock ta hundratals år att förverkliga, och han var otålig; han ville se några omedelbara resultat — någonting under sin egen livstid. Han gjorde det klart för Eva att Adam ofta var modfärdig av att så litet hade åstadkommit för att förbättra världen.

I över fem års tid fick dessa planer mogna i hemlighet. Till sist hade de utvecklats så långt att Eva samtyckte till att hålla en hemlig överläggning med Cano, den aktiva ledaren för den närbelägna kolonin av vänligt sinnade noditer, och den mest skarpsinnige bland dem. Cano var mycket positivt inställd till Adams regim; i själva verket var han den uppriktige andlige ledaren för de närområdenas noditer som ville ha vänskapliga relationer med lustgården.

Det ödesdiga mötet inträffade i höstkvällens skymning inte långt från Adams hem. Eva hade aldrig förut träffat den vackra och entusiastiske Cano — och han var ett utomordentligt exemplar av den överlägsna fysik och det utmärkta intellekt som hade gått i arv från hans avlägsna förfäder bland Prinsens stab. Cano var också fast övertygad om rättfärdigheten i Serapatatias projekt. (Utanför lustgården var sexuella förbindelser med många partner allmän sed.)

Påverkad av smicker, entusiasm och stor personlig

world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in their own home.

75.3.3 (841.3) Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

75.3.4 (841.4) Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

75.3.5 (841.5) He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good over his father's people.

75.3.6 (841.6) It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75.3.7 (841.7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

75.3.8 (842.1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince's staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

75.3.9 (842.2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great

övertygelseförmåga samtyckte Eva då och där till att inlåta sig i det mycket diskuterade företaget, att lägga till sin egen lilla plan för att rädda världen till den större och mera långtgående gudomliga planen. Innan hon helt insåg vad som höll på att hända hade det fatala steget tagits. Det var gjort.

4. INSIKTEN OM FÖRSUMLIGHET

Det himmelska livet på planeten var i rörelse. Adam förstod att någonting var fel, och han bad Eva komma avsides med honom i lustgården. Nu hörde Adam för första gången hela berättelsen om den länge närda planen att accelerera världsförbättringen genom att verka samtidigt på två håll: fullföljandet av den gudomliga planen samtidigt med genomförandet av Serapatatias projekt.

När den Materiella Sonen och Dottern sålunda samtalade i den månbelysta lustgården förebrådde "rösten i lustgården" dem för olydnad. Den rösten var inget annat än mitt eget meddelande till paret i Eden att de hade brutit mot lustgårdsfördraget, att de inte hade åttlytt Melkisedekarnas instruktioner, att de hade gjort sig skyldiga till försumlighet i sin verksamhet enligt den uppdragsed som de hade svurit universumets härskare.

Eva hade samtyckt till att delta i en verksamhet om både gott och ont. Det goda är att genomföra de gudomliga planerna; synd är att avsiktligt bryta mot den gudomliga viljan; det onda är att missanpassa planer och feltillämpa förfaranden med åtföljande disharmoni i universumet och förvirring på planeten.

Varje gång paret i lustgården hade tagit del av frukten från livets träd hade de varnats av den vaktande ärkeängeln att inte ge efter för Caligastias förslag att kombinera gott och ont. De hade förmanats sålunda: "Den dag då ni sammanblandar gott och ont, skall ni förvisso bli så som de dödliga i världen; ni skall för visso dö."

Eva hade berättat för Cano om denna ofta upprepade varning vid det ödesdigra tillfället då de träffades i hemlighet, men Cano som inte förstod vikten eller betydelsen av sådana förmaningar hade försäkrat henne att män och kvinnor med goda motiv och sanna avsikter inte kunde göra något ont; att hon för visso inte skulle dö utan snarare leva på nytt i den person som blev deras efterkommande och som skulle växa upp till att välsigna och stabilisera världen.

Även fastän detta projekt att modifiera den gudomliga planen hade planerats och verkställts med fullkomlig uppriktighet och utgående från endast de högsta motiven för världens bästa, var det ett uttryck för det som var ont därför att det representerade fel sätt att nå rättfärdiga mål, därför att det avvek från den rätta vägen, från den gudomliga planen.

Det är sant att Cano i Evas ögon hade varit angenäm att se på, och hon insåg allt som hennes förförare lovade i fråga om "ny och ökad kunskap om människors angelägenheter och en påskyndad förståelse av människans natur som ett tillägg till förståelsen av den adamiska naturen."

Jag talade med den violetta rasens far och mor den natten i lustgården, vilket under de sorgliga

personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

75.4.1 (842.3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

75.4.2 (842.4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, "the voice in the Garden" reproved them for disobedience. And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of trust to the sovereign of the universe.

75.4.3 (842.5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and planetary confusion.

75.4.4 (842.6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus admonished: "In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die."

75.4.5 (842.7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75.4.6 (842.8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75.4.7 (843.1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of "new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature."

75.4.8 (843.2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under

omständigheterna blev min skyldighet. Jag lyssnade till hela berättelsen om allt som ledde till moder Evas försumlighet och gav dem båda råd och anvisningar beträffande den omedelbara situationen. En del av dessa råd följde de, andra följde de inte. Denna överläggning uppträder i era skrifter som "Herren Gud kallade på Adam och Eva i lustgården och sade: 'Var är ni?'" Det var brukligt hos senare generationer att anse allting ovanligt och speciellt, antingen naturligt eller andligt, vara Gudarnas personliga ingripande.

5. PÅFÖLJDERNA AV FÖRSUMLIGHETEN

Evas tillstånd, sedan hennes illusioner hade skingrats, var verkligen gripande att se. Adam insåg hela situationens allvar, och fastän hans hjärta hade brustit och han var nedslagen hyste han endast medlidande och sympati för sin vilsefarna maka.

I sin förtvivlan då han insåg deras misslyckande sökte Adam dagen efter Evas felsteg upp Laotta, den briljanta noditkvinnan som var ledare för de västra skolorna i lustgården, och begick avsiktligt samma dårskap som Eva. Missförstå inte, Adam blev inte tjusad. Han visste exakt vad han gjorde; han valde avsiktligt att dela Evas öde. Han älskade sin maka med en övermänsklig tillgivenhet, och tanken på möjligheten till en ensam vaka på Urantia utan henne var mer än han kunde uthärda.

När de fick höra vad som hade hänt Eva blev de ursinniga invånarna i lustgården oregerliga. De förklarade krig mot det närbelägna noditsamhället. De störtade ut genom Edens portar, slog ned på dessa oförberedda människor och förintade dem fullständigt — inga män, kvinnor eller barn sparades. Cano, far till den ännu ofödde Kain, omkom även han.

När Serapatatia insåg vad som hade hänt blev han överväldigad av ytterlig bestörtning och utom sig av rädsla och ånger. Nästa dag dränkte han sig i den stora floden.

Adams barn försökte trösta sin mor som var utom sig, medan deras far vandrade i ensamhet i trettio dagar. Vid den tidens slut hävdade sug omdömesförmågan, och Adam återvände hem och började planera den framtida inriktningen för deras verksamhet.

Följderna av vilseförda föräldrars dårskaper delas så ofta av deras oskyldiga barn. Adams och Evas ärliga och ädla söner och döttrar överväldigades av den utsägliga sorgen över den ofattbara tragedi som så plötsligt och skoningslöst hade kastats över dem. Det tog mer än femtio år för de äldre av dessa barn att återhämta sig från sorgen och bedrövelsen från dessa tragiska dagar, och i synnerhet från ångesten under de trettio dagar då deras far var frånvarande hemifrån samtidigt som deras förvirrade mor levde i fullkomlig ovetskap om hans tillhåll eller öde.

Dessa samma trettio dagar var för Eva som långa år av sorg och lidande. Aldrig återhämtade sig denna ädla själ helt från verkan av denna olidliga period av mentalt lidande och andlig sorg. Ingen del av deras

the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as "the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, 'Where are you?'" It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

75.5.1 (843.3) Eve's disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and sympathy for his erring mate.

75.5.2 (843.4) It was in the despair of the realization of failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75.5.3 (843.5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75.5.4 (843.6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75.5.5 (843.7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75.5.6 (843.8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75.5.7 (843.9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and spiritual

senare försakelser och materiella svårigheter kunde i Evas minne någonsin jämföras med dessa förskräckliga dagar och förfärliga nätter av ensamhet och outhärdlig ovisshet. Hon fick höra om Serapatatias överilade handling och visste inte om hennes make i sorgen hade tagit sitt liv eller om han hade tagits bort från världen som vedergällning för hennes felsteg. När Adam återvände upplevde Eva en sådan känsla av glädje och tacksamhet som aldrig fördunklades av deras långa och svåra livstida kompanjonskap fyllt av mödosam tjänst.

Tiden gick, men Adam var inte säker på arten av deras överträdelse förrän sjuttio dagar efter Evas försumlighet hade gått, då de konkursförvaltande Melkisedekarna återvände till Urantia och tog över förvaltningsrätten över världens angelägenheter. Då visste han att de hade misslyckats.

Ytterligare flera svårigheter var i antågande: Nyheten om förintandet av noditsamhället nära Eden nådde snart Serapatatias hemstammar norröver, och snart samlade sig en stor härskara för att marschera mot lustgården. Detta var början till en lång och bitter krigföring mellan adamiterna och noditerna, ty dessa fiendtligheter fortsatte länge efter det att Adam och hans följeslagare hade flyttat till den andra trädgården i Euftrat-dalen. Det rädde en intensiv och bestående "fiendskap mellan den mannen och kvinnan, mellan hans säd och hennes säd".

6. ADAM OCH EVA LÄMNAR LUSTGÅRDEN

När Adam fick veta att noditerna var i antågande ville han rådgöra med Melkisedekarna, men de vägrade att ge honom några råd utan bad honom endast göra såsom han fann bäst och lovade vänligt stödja honom så långt som möjligt oberoende vilken väg han valde. Melkisedekarna hade förbjudits att ingripa i Adams och Evas personliga planer.

Adam visste att han och Eva hade misslyckats; närvaron av de konkursförvaltande Melkisedekarna sade honom detta, fastän han fortfarande inte visste någonting om deras personliga ställning eller framtida öde. Han höll natten igenom en överläggning med omkring tolv hundra lojala följeslagare som hade förbundit sig att följa sin ledare, och följande dag vid middagstid begav sig dessa pilgrimer iväg från Eden för att söka ett nytt hem. Adam hade ingen lust till krig och valde följaktligen att lämna den första lustgården utan motstånd till noditerna.

Karavanen från Eden stannades på den tredje dagen av sin färd från lustgården av att serafttransportörerna från Jerusem anlände. För första gången informerades Adam och Eva om vad som skulle hända med deras barn. Medan transportörerna väntade gavs de barn som hade nått valrättsåldern (tjugo år) alternativet att stanna på Urantia med sina föräldrar eller att bli skyddslingar hos de Högsta i Norlatiadek. Två tredjedelar valde att bege sig till Edentia; omkring en tredjedel valde att stanna hos sina föräldrar. Alla barn under valrättsåldern togs till Edentia. Ingen hade kunnat betrakta det sorgfyllda avskedet mellan denne Materiella Son och denna Materiella Dotter och deras barn utan att inse att lagöverträdarens

sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to compare in Eve's memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of Serapatatia and did not know whether her mate had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

75:5.8 (844.1) Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

75:5.9 (844.2) But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting "enmity between that man and the woman, between his seed and her seed."

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

75:6.1 (844.3) When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

75:6.2 (844.4) Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes. Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

75:6.3 (844.5) The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Jerusem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of prechoice age were taken to Edentia. No one could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring

lott är hård. Dessa ättlingar till Adam och Eva är nu i Edentia; vi vet inte vad som skall ske med dem.

Det var en bedrövad, ack så bedrövad karavan som beredde sig att fortsätta färden. Kunde någonting ha varit mer tragiskt! Att ha kommit till en värld med så stora förhoppningar, att ha blivit så gynnsamt mottagen, och att sedan i vanära bege sig iväg från Eden endast för att förlora mer än tre fjärdedelar av sina barn innan de ens hade hittat ett nytt ställe att bosätta sig på!

7. ADAMS OCH EVAS DEGRADERING

Det var medan karavanen från Eden gjorde uppehålle som Adam och Eva informerades om arten av sina överträdelser och underrättades om sitt öde. Gabriel uppenbarade sig för att avkunna dom. Detta var utslaget: De planetariska Adam och Eva döms för försumlighet; de har brutit mot överenskommelsen om sitt förtroendeuppdrag som härskare över denna bebodda värld.

Fastän de var nedslagna av skuldkänslorna gladdes de storligen åt underrättelsen att deras domare i Salvington hade friat dem från alla åtal för att de skulle ha visat "förakt för universumets styre". De hade inte ansetts skyldiga till uppror.

Paret från Eden informerades om att de hade degraderat sig själva till samma ställning som de dödliga i världen, att de härefter måste leva som en man och kvinna på Urantia och inrikta sig på framtiden för världens människoraser för sin egen framtid.

Långt före Adam och Eva lämnade Jerusem hade deras instruktörer ingående förklarat för dem konsekvenserna av varje väsentlig avvikelse från de gudomliga planerna. Jag hade personligen och upprepade gånger varnat dem, både före och efter deras ankomst till Urantia, att en sänkning till de köttsliga varelsernas ställning skulle vara det säkra resultatet, det ofrånkomliga straffet, som ofelbart skulle följa på försumlighet i utförandet av deras planetariska mission. Det är emellertid väsentligt att förstå att Sönerna av den materiella klassen är odödliga, för att få en klar uppfattning om de konsekvenser som anslöt sig till Adams och Evas försumlighet.

1. Adam och Eva, liksom sina likar i Jerusem, upprätthöll sin ställning som odödliga genom intellektuell förbindelse med Andens sinnesgravitationsströmkrets. När detta livsviktiga stöd bryts av mental söndring, då förloras odödlighetsställningen oberoende av på vilken andlig nivå den skapade varelsen befinner sig. Ställning som dödlig med åtföljande fysisk upplösning var den ofrånkomliga konsekvensen av Adams och Evas intellektuella försumlighet.

2. Emedan den Materiella Sonen och Dottern på Urantia också var personifierade till avbilder av de köttsliga varelserna i denna värld, var de dessutom beroende av att ha ett dubbelt cirkulationssystem, det ena orsakat av deras fysiska natur, det andra av den superenergi som lagrades i frukten från livets träd. Alltid hade den vaktande ärkeängeln förmanat Adam och Eva att försumlighet i förtroendeuppdraget skulle komma att kulminera i degraderad ställning, och tillgång till denna energikälla nekades dem efter deras försumlighet.

of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

75.6.4 (844.6) It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

75.7.1 (845.1) It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

75.7.2 (845.2) While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in "contempt of the universe government." They had not been held guilty of rebellion.

75.7.3 (845.3) The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

75.7.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

75.7.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusem, maintained immortal status through intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality status is lost. Mortal status followed by physical dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

75.7.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures, the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

Caligastia lyckades med att få Adam och Eva i fällan, men han nådde inte sitt syfte att leda dem till öppet uppror mot universumets styre. Det de hade gjort var för visso ont, men de gjorde sig aldrig skyldiga till förakt för sanningen, inte heller engagerade de sig med vett och vilja i uppror mot den Universelle Faderns och hans Skaparsons rättfärdiga styre.

8. DET SÅ KALLADE SYNDAFALLET

Adam och Eva föll förvisso från de Materiella Sönernas höga tillstånd ned till den dödliga människans ringa ställning, men det innebar inte människans syndafall. Människosläktet har förbättrats trots de omedelbara följderna av den adamiska försumligheten. Fastän den gudomliga planen att ge den violetta rasen till folken på Urantia misslyckades, har de dödligas släkten haft en enorm fördel av det begränsade bidrag som Adam och hans efterkommande lämnade åt människoraserna på Urantia.

Det har inte förekommit något "människans syndafall". Människosläktets historia utgör en progressiv evolution, och efter den adamiska utgivningen var världens folk storligen förbättrade jämfört med sitt tidigare biologiska tillstånd. De högrestående släktena på Urantia är nu bärare av arvsfaktorer som härstammar från så många som fyra olika källor: andoniter, sangikraser, noditer och adamiter.

Adam bör inte ses som orsaken till en förbannelse över människosläktet. Fastän han misslyckades med att föra den gudomliga planen framåt, fastän han bröt mot sitt fördrag med Gudomen, och fastän det inte råder något tvivel om att han och hans maka degraderades i sin ställning som skapade varelser, gjorde deras bidrag till människosläktet trots allt detta mycket för att föra civilisationen på Urantia framåt.

Vid en bedömning av resultaten från den adamiska missionen i en värld, fordrar rättvisan att man tar hänsyn till förhållandena på planeten. Adam mötte en närapå hopplös uppgift när han tillsammans med sin vackra maka transporterades från Jerusem till denna mörka och förvirrade planet. Om de hade låtit sig ledas av Melkisedekarnas och deras medarbetares råd, och om de hade varit mera tålmodiga, då skulle de till slut ha mötts av framgång. Men Eva lyssnade till den försåtliga propagandan om personlig obundenhet och planetarisk handlingsfrihet. Hon förläddes att experimentera med livsplasman hos den materiella klassen av Söner då hon tillät denna livsförvaltning att i ett för tidigt skede blandas med den då uppblandade formen av Livsbäramas ursprungliga livsmönster, vilket hade tidigare kombinerats med livsmönstret hos de reproducerande varelserna som en gång var knutna till Planetprinsens stab.

Aldrig under hela er uppstigning till Paradiset vinner ni någonting på att otåligt försöka kringgå den etablerade och gudomliga planen genom att ta till genvägar, personliga uppfinningar och andra påhitt för att förbättra fulländningens väg som för till fulländning och är till för evig fulländning.

Allt som allt har det troligen aldrig funnits en planet i hela Nebadon där visdomen har lidit ett mera nedslående skeppsbrott. Det är emellertid inte

75:7.7 (845.7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

75:8.1 (845.8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default. Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

75:8.2 (846.1) There has been no "fall of man." The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

75:8.3 (846.2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

75:8.4 (846.3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and *had they been more patient*, they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

75:8.5 (846.4) Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

75:8.6 (846.5) All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that these missteps

förvånande att dessa felsteg inträffar i samband med angelägenheterna i de evolutionära universerna. Vi är en del av en gigantisk skapelse, och det är inte underligt att inte allting fungerar perfekt; vårt universum skapades inte fulländat. Fulländningen är vårt eviga mål, inte vårt ursprung.

Om detta vore ett mekanistiskt universum, om det Första Stora Ursprunget och Centret vore endast en kraft och inte också en personlighet, om hela skapelsen vore en väldig ansamling av fysisk materia som styrdes av exakta lagar karakteriserade av oföränderliga energifunktioner, då kunde fulländning vara rådande även om universumstatusen är ofullständig. Det skulle inte förekomma några meningsskiljaktigheter; det skulle inte finnas någon friktion. I vårt evolverande universum av relativ fulländning och relativ ofullständighet gläds vi emellertid åt att meningsskiljaktigheter och missförstånd är möjliga, ty därav framgår personlighetens förekomst och verkan i universum. Om vår skapelse är en tillvaro som styrs av personlighet, då kan ni vara förvissade om möjligheterna för personligheten att överleva, avancera och segra; vi kan förlita oss på personlighetens tillväxt, erfarenhet och fortsatta äventyr. Vilket härligt universum som är personligt och progressivt, inte endast mekaniskt eller ens passivt fulländat!

[Framfört av Solonia, den seraf som var "rösten i lustgården".]

occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

75:8.7 (846.6) If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

75:8.8 (846.7) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Kapitel 76. Den andra lustgården

⇐ 075

Urantiaboken

077 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 76 DEN ANDRA LUSTGÅRDEN

Sektioner

Introduktion

1. Edeniterna anländer till Mesopotamien
2. Kain och Abel
3. Livet i Mesopotamien
4. Den violetta rasen
5. Adams och Evas död
6. Adams och Evas överlevnad

PAPER 76 THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

Introduktion

NÄR Adam valde att lämna den första lustgården till noditerna utan motstånd kunde han och hans följeslagare inte bege sig västerut, ty edeniterna hade inga båtar som lämpade sig för ett sådant äventyr till havs. De kunde inte färdas mot norr; de norra noditerna var redan i antågande mot Eden. De fruktade att färdas söderut; höjderna i den regionen vimlade av fientliga stammar. Endast vägen mot öster var öppen, så de färdades österut mot de då angenäma trakterna mellan floderna Tigris och Eufrat. Många av dem som hade stannat kvar begav sig senare österut för att förena sig med adamiterna i deras nya hem i floddalen.

Kain och Sansa föddes båda innan Adams karavan hade nått sin bestämelseort mellan floderna i Mesopotamien. Laotta, Sansas mor, dog vid dotterns födsel. Eva led mycket men klarade sig tack vare sin överlägsna styrka. Eva tog Sansa, Laottas barn, till sitt bröst och hon växte upp tillsammans med Kain. Sansa växte upp till en kvinna med stor begåvning. Hon blev hustru till Sargan, ledare för de norra folken av den blå rasen, och hon bidrog till framåtskridandet hos den tidens blå människor.

1. EDENITERNA ANLÄNDER TILL MESOPOTAMIEN

Det tog nästan ett helt år för Adams karavan att nå floden Eufrat. De kom fram vid översvämningstiden och stannade i läger på slätterna väster om floden i nästan sex veckor innan de tog sig över till landet mellan

INTRODUCTION

76:0.1 (847.1) WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

76:0.2 (847.2) Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the advancement of the blue men of those times.

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847.3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way

floderna, vilket skulle bli den andra lustgården.

När budet hade nått inbyggarna i området för den andra lustgården att kungen och översteprästen från Edens lustgård var på marsch mot dem hade de i en hast flytt till bergen i öster. Adam fann allt önskat territorium övergivet när han anlände. Här på denna nya plats tog Adam och hans medhjälpare itu med arbetet att bygga nya hem och att etablera ett nytt centrum för kultur och religion.

Adam kände till denna plats som ett av de tre ursprungliga ställen som hade utvalts av den kommitté som hade tillsatts för att utvälja möjliga platser för den lustgård som hade föreslagits av Van och Amadon. Själva de två floderna utgjorde på den tiden ett gott naturligt försvar, och en kort väg norröver från den andra lustgården var Eufrates och Tigris så nära varandra att en nittio kilometers försvarsmur kunde byggas som skydd för området i söder och mellan floderna.

Sedan de hade slagit sig ned i det nya Eden blev det nödvändigt att tillägna sig primitiva sätt att leva. Det föreföll förvisso som om marken hade förbannats. Naturen tog åter igen sin gång. Nu var adamiterna tvungna att skaffa sig sitt levebröd från en oöberedd mark och att klara av livets realiteter inför de naturliga fientligheter och oförenligheter som ansluter sig till de dödligas tillvaro. Den första lustgården hade varit delvis förberedd för dem, men den andra måste de skapa med sina egna händer och "i sitt anletes svett".

2. KAIN OCH ABEL

Mindre än två år efter Kains födelse föddes Abel, det första av Adams och Evas barn som föddes i den andra lustgården. När Abel växte upp och blev tolv år gammal beslutade han att bli boskapsuppfödare. Kain hade valt att ägna sig åt jordbruk.

Dåförtiden var det brukligt att ge offergåvor till prästerskapet av vad man hade till hands. Boskapsuppfödarna brukade föra djur från sin hjord, jordbrukarna förde av åkrarnas skörd; och i enlighet med denna sed gav också Kain och Abel regelbundet offergåvor till prästerna. De två pojkarna hade många gånger trätat om de relativa fördelarna av sina yrken. Abel lade snart märke till att hans djuroffer uppskattades mera. Förgäves hänvisade Kain till traditionerna från det första Eden, till att man tidigare hade föredragit åkrarnas skörd. Men detta ville Abel inte medge, och han hånade sin äldre broder i dennes besvikelse.

Under tiden i det första Eden hade Adam förvisso försökt motarbeta offrandet av djuroffer, så att Kain som stöd för sina påståenden med rätta kunde hänvisa till tidigare förfarande. Det var emellertid svårt att organisera det religiösa livet i det andra Eden. Adam tyngdes av otaliga detaljer i samband med byggnadsarbete, försvar och jordbruk. Då han andligen var mycket deprimerad överlät han organiserandet av gudsdyrkan och utbildning åt dem som var av noditiskt ursprung och som hade tjänat i dessa uppgifter i den första lustgården. Redan inom en så kort tid höll de tjänstgörande noditiska prästerna på att återgå till normerna och reglerna från tiden före Adam.

across to the land between the rivers which was to become the second garden.

76:1.2 (847.4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847.5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847.6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the "sweat of their faces."

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848.1) Less than two years after Cain's birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

76:2.2 (848.2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that preference was shown for his animal sacrifices. In vain did Cain appeal to the traditions of the first Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

76:2.3 (848.3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

De två pojkarna hade aldrig kommit väl överens, och denna sak beträffande offergåvorna bidrog ytterligare till det växande hatet mellan dem. Abel visste att han var son till både Adam och Eva och underlät aldrig att påpeka för Kain att Adam inte var hans far. Kain var inte rent violett, då hans far hörde till noditernas ras som senare hade uppblandats med den blå och den röda människan och med det ursprungliga andoniska släktet. Allt detta i förening med Kains av naturen krigiska arv fick honom att nära ett ständigt ökat hat mot sin yngre bror.

Pojkarna var aderton respektive tjugo år gamla när spänningen mellan dem slutligen utlöstes en dag då Abels hån gjorde hans stridslystna bror Kain så rasande att denne i sin vrede gick lös på honom och slog ihjäl honom.

En granskning av Abels uppträdande visar omgivningens och utbildningens värde för karaktärsutvecklingen. Abel hade ett idealiskt arv, och arvsfaktorerna ligger till grund för all karaktär, men den mindervärdiga omgivningens inverkan praktiskt taget neutraliserade detta storartade arv. Abel påverkades mycket, i synnerhet under sina yngre år, av sin ogynnsamma omgivning. Han skulle ha blivit en helt annan person om han hade levtt till tjugofem eller trettio år. Hans ypperliga arvsfaktorer hade då gjort sig gällande. Medan en god omgivning inte kan göra mycket för att överbygga de karaktärsbrister som orsakas av dåliga arvsfaktorer, kan en dålig omgivning mycket effektivt förstöra ett utmärkt arv, åtminstone under de tidigare levnadsåren. En god social omgivning och en välanpassad utbildning är den jordmån och den atmosfär som är nödvändiga för att få mest ut av en god arvs massa.

Abels död kom till hans föräldrars kännedom när hans hundar förde hem boskapshjordarna utan sin husse. För Adam och Eva höll Kain på att allt mera bli en grym påminnelse om deras dårskap, och de uppmuntrade honom i hans beslut att lämna lustgården.

Kains liv i Mesopotamien hade inte precis varit lyckligt då han på ett så säreget sätt var en symbol för försumligheten. Det var inte så att hans kamrater var ovänliga mot honom, men han hade inte varit omedveten om deras undermedvetna harm över hans närvaro. Kain visste att eftersom han inte hade något stammärke skulle han dödas av någon grannstams första bästa män som råkade möta honom. Frukten och i någon mån samvetskval fick honom att ångra sig. Kain hade aldrig fått en Riktare, han hade alltid motsatt sig familjedisciplinen och föraktat sin fars religion. Han gick nu till sin mor Eva och bad om andlig hjälp och ledning, och när han ärligt sökte gudomlig hjälp tog en Riktare sin boning i honom. Denna Riktare, som fanns i Kains inre och såg ut därifrån, gav honom en klart överlägsen fördel och försatte honom i samma klass som Adams starkt fruktade stam.

Så begav sig Kain iväg till landet Nod öster om det andra Eden. Han blev en stor ledare bland en grupp av sin fars folk och uppfyllde verkligen i viss mån Serapatatias förutsägelser, ty han främjade freden mellan denna del av noditerna och adamiterna under hela sin livstid. Kain gifte sig med sin avlägsna kusin Remona, och deras första son Enok blev ledare för noditerna i Elam. I hundratals år rådde fred mellan elamiterna och adamiterna.

76:2.4 (848.4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

76:2.5 (848.5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

76:2.6 (848.6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

76:2.7 (849.1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the garden.

76:2.8 (849.2) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

76:2.9 (849.3) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enok, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites

continued to be at peace.

3. LIVET I MESOPOTAMIEN

Då tiden gick i den andra lustgården blev följderna av försumligheten allt mera uppenbara. Adam och Eva saknade mycket både sitt tidigare vackra och lugna hem och sina barn som hade förts till Edentia. Det var verkligen gripande att se detta magnifika par degraderade till samma ställning som världens vanliga köttsliga varelser; men de bar sin reducerade ställning med älskvärdhet och tapperhet.

Adam använde klokt nog den mesta tiden till att träna sina barn och deras medarbetare i civilförvaltning, undervisningsmetoder och andaktsövningar. Utan hans framsynthet hade en våldsam förvirring brutit ut efter hans död. Som det nu var betydde Adams död föga förändring i skötseln av hans folks angelägenheter. Långt innan Adam och Eva gick bort märkte de att deras barn och anhängare med tiden hade lärt sig att glömma sina härliga dagar i Eden. Det var bättre för flertalet av deras efterföljare att de glömde Edens storslagenhet; de var då inte lika benägna att känna sig onödigt otillfredsställda med sin mindre gynnsamma omgivning.

Adamiternas civilregenter härstammade enligt arvsordningen från sönerna från den första lustgården. Adams första son Adamsson (Adam ben Adam) grundade ett andra centrum för den violetta rasen norrut från det andra Eden. Adams andre son Evasson blev en mästerlig ledare och administratör; han var sin fars storartade medhjälpare. Evasson levde inte fullt så länge som Adam, och hans äldste son Jansad blev Adams efterföljare som ledare för de adamitiska stammarna.

De religiösa ledarna eller prästerskapet fick sin början med Set, Adams och Evas äldste överlevande son föddes i den andra lustgården. Han föddes hundratjugonio år efter Adams ankomst till Urantia. Set fördjupade sig i arbetet med att förbättra det andliga tillståndet hos sin fars folk, och han blev ledare för det nya prästerskapet i den andra lustgården. Hans son Enos lade grunden till den nya gudstjänstordningen och hans sonson Kenan påbörjade den yttre missionen till stammarna i omgivningen, nära och fjärran.

Sets prästerskap hade en trefaldig uppgift som omfattade religion, hälsovård och utbildning. Prästerna i denna orden tränades att tjänstgöra vid religiösa högtidligheter, att tjäna som läkare och hälsoinspektörer och att verka som lärare i lustgårdens skolor.

Adams karavan hade fört med sig frön och lökar från hundratals växter och sädeslag från den första lustgården till landet mellan floderna. De hade också tagit med sig stora boskapshjordar och några av alla tamdjur. Därför hade de det mycket bättre ställt än stammarna i de omgivande trakterna. De kunde glädjas åt många av fördelarna från den tidigare kulturen i den ursprungliga lustgården.

Fram till den tid då Adam och hans familj lämnade den första lustgården hade de alltid levt på frukter, sädeskorn och nötter. Under färden till Mesopotamien hade de för första gången intagit örter och grönsaker.

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

^{76:3.1 (849.4)} As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

^{76:3.2 (849.5)} Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the grandeur of Eden; they were not so likely to experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

^{76:3.3 (849.6)} The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Eveson, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Eveson lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

^{76:3.4 (849.7)} The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

^{76:3.5 (850.1)} The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

^{76:3.6 (850.2)} Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

^{76:3.7 (850.3)} Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits, cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables.

Köttätandet infördes tidigt i den andra lustgården, men Adam och Eva åt aldrig kött som en del av sin reguljära diet. Inte heller blev Adamsson, Evasson eller de andra av första generationens barn från den första lustgården köttätare.

Adamiterna i hög grad överträffade de omgivande folken i fråga om kulturella bedrifter och intellektuell utveckling. De skapade det tredje alfabetet och lade i övrigt grunden till mycket av det som föregick den moderna konsten, vetenskapen och litteraturen. Här i landet mellan Tigris och Eufrat upprätthöll de färdigheterna i att skriva, bearbeta metaller, tillverka krukor och väva, och de skapade en arkitektur som inte överträffades på tusentals år.

De violetta folkens hemliv var för sin tid idealiskt. Barnen fick genomgå träningskurser i jordbruk, hantverk och boskapsskötsel, eller alternativt utbildas till en setits trefaldiga uppgifter: att vara präst, läkare och lärare.

När ni tänker er setiternas prästerskap, förväxla inte dessa högsinta och ädla lärare i hälsovård och religion, dessa sanna fostrare, med de senare stammarnas och omgivande nationernas degenererade och kommersiella prästerskap. Setiternas religiösa uppfattningar om Gudomen och universum var avancerade och något så när riktiga, deras hälsovårdsarrangemang var för sin tid utmärkta, och deras utbildningsmetoder har aldrig överträffats.

4. DEN VIOLETTA RASEN

Adam och Eva var grundare av den violetta rasen, den nionde människoracen som framträdde på Urantia. Adam och hans efterkommande hade blå ögon, och de violetta folken kännetecknades av ljus hy och ljust hår — gult, rött och brunt.

Det var inte smärtsamt för Eva att föda barn, och inte heller för de tidiga evolutionära raserna. Endast hos de blandade raserna, som uppkom av föreningen mellan den evolutionära människan och noditerna, och senare adamiterna, förekom svåra förlossningsvårdor.

Adam och Eva fick, likt sina bröder i Jerusem, sin energi av två sorters näring: de livnärde sig på både föda och ljus, kompletterade med vissa superfysiska energier som inte har uppenbarats på Urantia. Deras efterkommande på Urantia ärvde inte denna föräldrarnas förmåga till energiupptagning och ljuscirkulation. De hade ett enda blodomlopp, människans typ av blodförsörjning. De var till sin byggnad dödliga fastän de levde länge. Livslängden för varje efterföljande generation tenderade dock att förkortas i riktning mot människans norm.

Adam och Eva och den första generationen av deras barn använde inte kött av djur till föda. De levde enbart av "trädens frukter". Efter den första generationen började alla ättlingar till Adam använda mjölkprodukter, men många av dem fortsatte att följa en köttfri diet. Många av de södra stammarna, som de senare förenade sig med, åt inte heller kött. Senare flyttade de flesta av dessa vegetariska stammar österut och fortlever numera uppblandade med folken i Indien.

The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Eveson nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:3.8 (850.4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts of writing, metalworking, pottery making, and weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:3.9 (850.5) The home life of the violet peoples was, for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite: to be priest, physician, and teacher.

76:3.10 (850.6) And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. THE VIOLET RACE

76:4.1 (850.7) Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

76:4.2 (850.8) Eve did not suffer pain in childbirth; neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

76:4.3 (851.1) Adam and Eve, like their brethren on Jerusem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

76:4.4 (851.2) Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon "the fruits of the trees." After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east and survived as now admixed in the peoples of India.

Adams och Evas såväl fysiska som andliga syn var mycket överlägsen synen hos nutida folk. Deras speciella sinnen var mycket skarpare, och de kunde se mellanvarselerna och änglaskarorna, Melkisedekarna och den fallne prins Caligastia, som ofta kom för att överlägga med sin ädle efterträdare. De bibehöll förmågan att se dessa himmelska varelser i över hundra år efter försumligheten. Dessa speciella sinnen var inte längre lika framträdande hos deras barn, och de tenderade att avta med varje efterföljande generation.

De adamiska barnen var vanligen i sitt inre försedda med Riktare, emedan de alla hade en obestridd överlevnadskapacitet. Dessa högrestående ättlingar var inte så utsatta för rädsla som evolutionens barn. Så mycken rädsla finns kvar hos de nutida människoraserna på Urantia därför att era förfäder fick så litet av Adams livsplasma, då planerna för fysisk rasförbättring så tidigt gick om intet.

De Materiella Sönernas och deras efterkommandes kroppsceller är mycket mera motståndskraftiga mot sjukdom än cellerna hos de evolutionära varelserna som har uppkommit på planeten. De infödda människorasernas kroppsceller är besläktade med de levande sjukdomsalstrande mikroskopiska och ultramikroskopiska organismerna i världen. Dessa fakta förklarar varför folken på Urantia måste lägga ned så mycken vetenskaplig möda på att stå emot så många slags fysiska störningar. Ni skulle ha mycket större motståndskraft mot sjukdomar om era raser hade mera adamiskt liv i sig.

Sedan Adam hade etablerat sig i sin andra lustgård vid Euftrat beslöt han att lämna efter sig så mycket som möjligt av sin livsplasma till nytta för världen efter hans död. I enlighet därmed blev Eva ledare för en rasförbättringskommision om tolv personer, och innan Adam dog hade denna kommission utvalt 1.682 av de högsta typerna av kvinnor på Urantia, och dessa kvinnor befruktades med Adams livsplasma. Av deras barn blev alla utom 112 fullvuxna, så att världen på detta sätt fick fördelen av ett tillägg om 1.570 ypperliga män och kvinnor. Fastän dessa moderskandidater utvaldes från alla stammar i trakten och representerade de flesta av jordens raser, valdes flertalet från noditernas bästa ätter och de bildade begynnelsen till anditernas mäktiga ras. Dessa barn föddes och växte upp i sina respektive mödrars stamförhållanden.

5. ADAMS OCH EVAS DÖD

Inte länge efter etablerandet av det att det andra Eden informerades Adam och Eva vederbörligen om att deras ånger hade godtagits och att fastän de var dömda att lida samma öde som de dödliga i deras värld skulle de med säkerhet bli berättigade till inträde i de sovande överlevandes led på Urantia. De trodde helt på detta evangelium om uppståndelse och rehabilitering som Melkisedekarna på ett så rörande sätt förkunnade för dem. Deras överträdelse hade varit ett omdömesfel, inte det medvetna och överlagda upprorets synd.

Som medborgare i Jerusem hade Adam och Eva

76:4.5 (851.3) Both the physical and spiritual visions of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were much more acute, and they were able to see the midwayers and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia, who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their children and tended to diminish with each succeeding generation.

76:4.6 (851.4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam's life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

76:4.7 (851.5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

76:4.8 (851.6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. DEATH OF ADAM AND EVE

76:5.1 (851.7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed that their repentance was acceptable, and that, while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

76:5.2 (852.1) Adam and Eve did not, as citizens of

inte Tankeriktare, inte heller hade de en Riktare i sitt inre när de verkade på Urantia i den första lustgården. Kort efter det att de hade degraderats till dödliga blev de emellertid medvetna om en ny närvaro inom sig och vaknade till insikten om att ställningen som människa i förening med uppriktig ånger hade gjort det möjligt för en Riktare att ta sin boning i dem. Denna vetskap om att de var utrustade med Riktare i sitt inre var en stor glädje för Adam och Eva under hela återstoden av deras liv; de visste att de hade misslyckats som Materiella Söner i Satania, men de visste också att det livsskede som för till Paradiset fortfarande var öppet för dem som uppstigande söner i universumet.

Adam visste om den domperiodsomfattande uppståndelse som inträffade samtidigt med hans ankomst till planeten, och han trodde att han och hans maka antagligen skulle bli återpersonaliserade i samband med att en representant för nästa klass av Söner anlände. Han visste inte att Mikael, härskaren i detta universum, så snart skulle framträda på Urantia; han väntade sig att nästa Son som skulle komma skulle höra till Avonalernas klass. Likväl var det alltid en tröst för Adam och Eva — och samtidigt någonting som var svårt att förstå — att begrunda det enda personliga budskap som de någonsin fick från Mikael. Detta budskap, förutom att dess andra uttryck för vänskap och tröst, lydde: "Jag har beaktat omständigheterna vid er församling, jag har ihågkommit ert hjärtas önskan att alltid vara lojala mot min Faders vilja, och ni skall kallas från dödsslummerns omfamning när jag kommer till Urantia, om inte de lägre Sönerna i mitt rike kallar på er före den tiden."

Detta var ett stort mysterium för Adam och Eva. De kunde förstå det beslöjade löftet i detta budskap om en möjlig speciell återuppståndelse, och en sådan möjlighet glädde dem storligen, men de kunde inte förstå meningen med antydning om att de kanske skulle vila till tiden för en uppståndelse i samband med Mikael's personliga framträdande på Urantia. Så paret i Eden förkunnade alltid att en Guds Son en dag skulle komma, och för sina närmaste berättade de om sin tro eller åtminstone sitt längtansfulla hopp att världen för deras blunder och bedrävelser möjligen kunde tänkas vara den värld i vilken detta universums härskare skulle välja att verka som Paradiset's Gåvason. Det föreföll för bra för att vara sant, men Adam underhöll faktiskt tanken att, när allt kommer omkring, kanske den av tvister sargade Urantia skulle visa sig vara den mest lyckosamma världen i Satania's system, den mest avundsvärda planeten i hela Nebadon.

Adam levde i 530 år; han dog av vad man kunde kalla hög ålder. Hans fysiska mekanism blev helt enkelt utsliten; nedbrytningsprocessen fick så småningom övertaget över förnyelseprocessen, och så kom det oundvikliga slutet. Eva hade dött nitton år tidigare av försvagat hjärta. De begravdes bägge i mitten av gudstjänsttemplet som hade byggts enligt deras planer snart efter det att kolonins mur hade blivit färdig. Detta var ursprunget till seden att begrava bemärkta och fromma män och kvinnor under gudstjänstplatsernas golv.

Det övermateriella styret på Urantia fortsatte under ledning av Melkisedekarna, men den direkta fysiska kontakten med de evolutionära raserna hade brutits. Från de länge sedan svunna tider då Planetprinsens kroppsliga stab anlände, fram till Vans och Amadons

Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise career was still open to them as ascending sons of the universe.

76:5.3 (852.2) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: "I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father's will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time."

76:5.4 (852.3) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael's personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the envied planet of all Nebadon.

76:5.5 (852.4) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of worship.

76:5.6 (852.5) The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through

tider och vidare till Adams och Evas ankomst, hade fysiska representanter för universumstyret varit stationerade på planeten. Men med den adamiska försumligheten upphörde denna regim, som hade omfattat en period om mer än fyra hundra femtio tusen år. Inom de andliga verksamhetsområdena fortsatte de hjälpande änglarna att kämpa tillsammans med Tankeriktarna, vardera hjältemodigt arbetande för att rädda individen, men ingen omfattande plan för en långtgående välfärd för hela världen förkunnades för de dödliga på jorden förrän Makiventa Melkisedek anlände under Abrahams tid och med styrkan, tålmodet och auktoriteten hos en Guds Son lade grundvalarna för det fortsatta upplyftandet och den andliga rehabiliteringen av olycksdrabbade Urantia.

Missöde har emellertid inte varit Urantias enda lott. Denna planet har också varit den mest lyckosamma i lokaluniversumet Nebadon. Urantiaborna borde räkna allt som vinst, om deras förfäders blundrar och deras tidiga världshärskares misstag störtade planeten i ett så hopplöst tillstånd av förvirring, ytterligare förvärrat av ondska och synd, att själva denna bakgrund av mörker så tilltalade Mikael från Nebadon att han utvalde denna värld till arena för att uppenbara den himmelske Faderns kärleksfulla personlighet. Det är inte så att Urantia behövde en Skaparson för att reda ut sina trassliga affärer. Det är snarare så att ondskan och synden på Urantia erbjöd Skaparsonen en mera slående bakgrund mot vilken han kunde uppenbara Paradisfaderns ojämförliga kärlek, barmhärtighet och tålmod.

6. ADAMS OCH EVAS ÖVERLEVAD

Adam och Eva gick in i dödens vila med en fast tro på de löften som Melkisedekarna hade gett dem att de en gång skulle vakna upp från dödens sömn för att återuppta livet i mansoniavärldarna, världar som alla var så bekanta för dem under tiderna före deras mission i den violetta rasens köttsliga kroppar på Urantia.

De vilade inte länge i den medvetlösas sömnens glömska som gäller för världens dödliga. På tredje dagen efter Adams död, den andra efter hans vördnadsfulla begravning, gavs Lanaforges order, bekräftad av den tjänstgörande Högste i Edentia och godkänd i Salvington av Dagarnas Förenande som handlade på uppdrag av Mikael, till Gabriel med beslut om att anordna ett speciellt namnupprop för de meriterade överlevande från den adamiska försumligheten på Urantia. I enlighet med detta mandat om en speciell uppståndelse, nummer tjugosex i urantiaserien, återpersonaliserades Adam och Eva och konstituerades på nytt i uppståndelsehallarna i Satanas mansoniavärldar tillsammans med 1.316 av deras medarbetare från livet i den första lustgården. Många andra lojala själar hade redan omvandlats vid tiden för Adams ankomst, till vilken anslöt sig en domperiodsomfattande domedag för både sovande överlevande och levande kvalificerade uppstigande.

Adam och Eva färdades snabbt genom den gradvisa uppstigningens världar tills de uppnådde medborgarskap i Jerusem och återigen en gång var invånare på den planet där de hade sitt ursprung, men denna gång som medlemmar av en annan klass av

the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

76:5.7 (853.1) Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

76:6.1 (853.2) Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime awake from the sleep of death to resume life on the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

76:6.2 (853.3) They did not long rest in the oblivion of the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

76:6.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe personalities. They left

universumpersonligheter. De lämnade Jerusem som stadigvarande medborgare — som Gudssöner; de återvände som uppstigna medborgare — som människosöner. De knöts omedelbart till urantiatjänsten i systemets huvudstad och anvisades senare medlemskap bland de tjugofyra rådgivarna som bildar det nuvarande rådgivande och övervakande organet för Urantia.

Så slutar berättelsen om den planetariska Adam och Eva på Urantia, en berättelse om prövning, tragedi och seger, åtminstone personlig seger för era välmenande men vilseledda Materiella Son och Dotter, och utan tvivel i sista hand också en berättelse om slutlig seger för deras värld och dess invånare som har skakats av uppror och pinats av ondska. Allt som allt bidrog Adam och Eva mäktigt till det snabba civiliserandet och den accelererade biologiska utvecklingen av människosläktet. De lämnade en storartad kultur på jorden, men det var inte möjligt för en sådan avancerad civilisation att fortleva med beaktande av att det adamiska arvet tidigt utspäddes och till slut dränktes. Det är folket som gör civilisationen; civilisationen gör inte folket.

[Framfört av Solonia, den seraf som en gång var "rösten i lustgården".]

Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

76:6.4 (854.1) And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

76:6.5 (852.1) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Kapitel 77. Mellanvarelserna

⇐ 076

Urantiaboken

078 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 77 MELLANVARELSERNA

Sektioner

Introduktion

1. Första gradens mellanvarelser
2. Noditrasen
3. Babels torn
4. Noditernas civilisationscentra
5. Adamsson och Ratta
6. Andra gradens mellanvarelser
7. De upproriska mellanvarelserna
8. De förenade mellanvarelserna
9. Urantias stadigvarande medborgare

PAPER 77 THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

Introduktion

I DE flesta bebodda världar i Nebadon finns en eller flera grupper av unika varelser som har sin tillvaro på en funktionsnivå för levande varelser ungefär mitt emellan dessa världars dödliga och änglklasserna; därför kallas de mellanvarelser. De förefaller att vara en tillfällighet i tiden, men de förekommer i en så omfattande utsträckning och är så värdefulla som medhjälpare att vi alla för länge sedan har accepterat dem som en väsentlig varelseklass i vår gemensamma planetariska omvårdnad.

På Urantia verkar två olika klasser av mellanvarelser: första gradens eller den äldre kåren som uppkom långt tillbaka i tiden i Dalamatia, och andra gradens eller den yngre gruppen vars ursprung daterar sig från Adams tid.

1. FÖRSTA GRADENS MELLANVARELSER

Första gradens mellanvarelser uppkom av en unik förening mellan materiellt och andligt på Urantia. Vi känner till existensen av liknande varelser i andra världar och andra system, men de uppkom med annorlunda metoder.

Det är bra att alltid hålla i minnet att de efter successiva utgivningarna av Guds Söner till en evolverande planet åstadkommer tydliga förändringar i världens andliga struktur och ibland modifierar

INTRODUCTION

77:0.1 (855.1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widespreadly and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77:0.2 (855.2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

77:1.1 (855.3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the existence of similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77:1.2 (855.4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the

samspelet mellan de andliga och materiella krafterna på en planet så att det uppstår situationer som verkligen är svåra att förstå. Prins Caligastias ett hundra kroppsliga stabsmedlemmars ställning illustrerar just ett sådant unikt samspel: Som uppstigna morontiamedborgare i Jerusem var de övermateriella varelser utan förmånen att föröka sig. Som nedstigna planetariska omvårdare på Urantia var de materiella sexualvarelser med förmåga att avla materiella efterkommande (vilket en del av dem senare gjorde). Det som vi inte tillfredsställande kan förklara är hur dessa ett hundra kunde fungera i föräldrarollen på en övermateriell nivå, men det är exakt vad som skedde. En övermateriell (icke-sexuell) förbindelse mellan en manlig och en kvinnlig medlem av den kroppsliga staben resulterade i uppkomsten av den förstfödda bland första gradens mellanvarelser.

Det upptäcktes genast att en varelse av denna klass, mitt emellan de dödligas och änglarnas nivå, vore till stor nytta vid skötseln av uppgifterna i Prinsens högkvarter, och i enlighet därmed gavs varje par tillstånd att åstadkomma en liknande varelse. Detta projekt resulterade i den första gruppen om femtio mellanvarelser.

Efter att i ett års tid ha observerat denna unika grupps arbete gav Planetprinsen sitt godkännande till att mellanvarelser producerades utan begränsning. Denna plan förverkligades så länge skaparkraften fanns tillgänglig, och sålunda fick den ursprungliga kåren om 50.000 mellanvarelser att existera.

En period på ett och ett halvt år förlöpte mellan åstadkommandet av varje mellanvarelse, och när ett tusen sådana varelser hade fötts åt varje par blev det aldrig några fler. Det finns ingen tillgänglig förklaring till varför denna förmåga tog slut då den ett tusende efterkommande hade framträtt. Ihärdigt fortsatt experimenterande ledde endast till misslyckande.

Dessa varelser bildade underrättelsekåren för Prinsens administration. De strövade omkring vitt och brett, studerade och observerade världens raser och utförde andra ovärderliga tjänster för Prinsen och hans stab i arbetet med att påverka människosamhället långt borta från det planetariska högkvarteret.

Denna regim fortgick fram till de tragiska tiderna för det planetariska upproret som förledde något över fyra femtedelar av första gradens mellanvarelser. Den lojala kåren trädde i tjänst hos de konkursförvaltande Melkisedekarna och fungerade under Vans titulära ledning fram till Adams tid.

2. NODITRASEN

Fastän detta är berättelsen om mellanvarelsernas ursprung, väsen och funktion på Urantia gör släktskapet mellan de två klasserna — första och andra gradens — det nödvändigt att för en stund avbryta berättelsen om första gradens mellanvarelser för att följa släktlinjen från rebellmedlemmarna i prins Caligastias kroppsliga stab från tiden för det planetariska upproret fram till Adams tid. Det var denna arvslinje som under de första tiderna i den andra lustgården bidrog med ena hälften av anorna till mellanvarelserna av andra gradens klass.

workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midways.

77:1.3 (855.5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77:1.4 (855.6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midways without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77:1.5 (856.1) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but failure.

77:1.6 (856.2) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (856.3) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a little over four fifths of the primary midways. The loyal corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. THE NODITE RACE

77:2.1 (856.4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midways at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

De fysiska medlemmarna av Prinsens stab hade gjorts till sexualvarelser för att de skulle ta del i planen att alstra efterkommande som skulle förkroppsliga de gemensamma egenskaperna hos deras speciella klass i förening med egenskaperna hos utvalda medlemmar av Andons stammar, och allt detta som förberedelse för det senare förväntade framträdandet av Adam. Livsbärarna hade planerat en ny typ av dödliga som skulle bestå av en förening mellan dessa förenade efterkommande till Prinsens stab och den första generationens ättlingar till Adam och Eva. De hade sålunda utarbetat en plan som avsåg att skapa en ny klass av planetariska varelser som de hoppades att skulle bli lärare och ledare för människosamfundet. Dessa varelser var avsedda att i socialt avseende ha en högre ställning, inte i medborgarrättsligt avseende. Men då detta projekt nästan helt misslyckades får vi aldrig veta vilken aristokrati av välvilligt ledarskap och storartad kultur Urantia sålunda gick miste om. Ty när de kroppsliga stabsmedlemmarna senare skaffade sig efterkommande skedde detta efter upproret och efter det att de hade avskurits från sin förbindelse med systemets livsströmmar.

Tidsskedet efter upproret var vittne till många ovanliga händelser på Urantia. En stor civilisation — den dalamatiska kulturen — var i upplösning. "Vid den tiden levde det jättar (noditerna) på jorden, och när dessa söner till gudarna begynte gå in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem, blev dessa barn 'fortidens väldiga män som var så namnkunniga'." Fastän stabsmedlemmarna och deras tidiga efterkommande knappast var "söner till gudarna" ansågs de som sådana av de evolutionära dödliga under dessa länge sedan svunna tider; även deras kroppsstorlek blev av traditionen uppförstorad. Detta är således ursprunget till den nästan över hela världen förekommande folksäggen om gudarna som kom ned till jorden och här med människornas döttrar avlade en forntida ras av hjältar. Hela denna legend blev vidare hopblandad med berättelserna om de senare framträdande adamiternas rasblandningar i den andra lustgården.

Eftersom de ett hundra kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab var bärare av det andoniska människosläktets livsplasma, hade man naturligtvis väntat sig att om de började föröka sig sexuellt skulle deras ättlingar alltigenom likna de efterkommande till andra andonitföräldrar. Men när de sextio stabsrebellerna, Nods anhängare, faktiskt inlät sig på sexuell förökning visade sig deras barn vara i nästan alla avseenden långt överlägsna i jämförelse med både andonit- och sangikfolken. Denna oväntade överlägsenhet var utmärkande inte endast för de fysiska och intellektuella egenskaperna utan gällde även den andliga kapaciteten.

Dessa mutanta drag som framträdde i den första noditgenerationen var resultatet av vissa förändringar som hade formats i gestaltningen och i de kemiska beståndsdelarna av den andoniska livsplasmas arvsfaktorer. Dessa förändringar hade orsakats av att sataniasystemets starka livsuppehållande strömmar cirkulerade i stabsmedlemmarnas kroppar. Dessa livsströmmar fick kromosomernas speciella urantiamönster att omorganisera sig mera enligt den standardiserade sataniainriktningen av den ordinerade livsmanifestationen i Nebadon. Förfarandet vid denna

77:2.2 (856.5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

77:2.3 (856.6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. "The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the 'mighty men of old,' the 'men of renown.'" While hardly "sons of the gods," the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race mixtures of the later appearing Adamites in the second garden.

77:2.4 (857.1) Since the one hundred corporeal members of the Prince's staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

77:2.5 (857.2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The

omvandling av livsplasman genom inverkan av systemets livsströmmar är inte olik de förfaranden med vilka vetenskapsmän på Urantia modifierar livsplasman från växter och djur med användning av röntgenstrålar.

Sålunda uppkom noditfolken av vissa säregna och oväntade modifikationer som inträffade i den livsplasma som kirurgerna från Avalon hade överfört från de bidragande andoniternas kroppar till de kroppsliga stabsmedlemmarnas kroppar.

Man bör minnas att de ett hundra andoniterna som bidrog med livsplasma in sin tur gjordes delaktiga av det organiska komplementet till livets träd, så att Satantias livsströmmar likaledes genomströmmade deras kropp. De fyrtiofyra modifierade andoniter som följde med staben i upproret parade sig också med varandra och lämnade ett betydande bidrag till de bättre släktena bland noditernas folk.

Dessa två grupper, omfattande etthundrafyra individer som var bärare av den modifierade andonitlivsplasman, utgör förfäderna till noditerna, den åttonde rasen som framträdde på Urantia. Detta nya inslag i människolivet på Urantia representerar en annan fas i förverkligandet av den ursprungliga planen att utnyttja denna planet som en livsmodifikationsvärld, utom att detta var en av de oförutsedda händelserna.

De renrasiga noditerna var en storartad ras, men de blandades så småningom upp med de evolutionära folken på jorden, och snart hade en stor försämrings inträffat. Tio tusen år efter upproret hade de förlorat grund till den grad att deras genomsnittliga livslängd endast var obetydligt längre än de evolutionära rasernas.

När arkeologerna gräver upp arkiven av lertavlor från de senare tidernas sumeriska ättlingar till noditerna, finner de sumeriska kungalängder som sträcker sig flera tusen år bakåt; och ju längre bakåt dessa uppteckningar sträcker sig dess längre blir också regeringstiden för de enskilda kungarna, från tjugofem eller trettio år ända till etthundrafemtio år och längre. Denna längre regeringstid för de äldre kungarna anger att en del av de tidiga nodithärsarna (direkta efterkommande till Prinsens stab) verkligen levde längre än deras efterträdare under senare tider, och det anger även en strävan att sträcka dynastierna ända till Dalamatia.

Anteckningarna om sådana långlivade individer beror också på en sammanblandning av månader och år som tidsperioder. Detta kan man se även i Abrahams släkttaffa i Bibeln och i kinesernas tidiga uppteckningar. Förväxlingen av tjugooftadagarsmånaden eller -perioden med det senare i bruk tagna året om mer än trehundrafemtio dagar är orsaken till traditionerna om dessa långa människoliv. Det finns anteckningar om en man som levde över nio hundra "år". Denna period utgör i verkligheten inte fullt sjuttio år, och sådana livstider ansågs länge vara mycket långa, "tre och ett halvt tjug år", som en sådan livslängd senare angavs.

Tideräkningen i månader med tjugoofta dagar bestod länge efter Adams tid. Men när egyptierna för omkring sju tusen år sedan företog sig att reformera kalendern gjorde de det med stor noggrannhet och tog i bruk ett år med 365 dagar.

technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

77:2.6 (857.3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:2.7 (857.4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:2.8 (857.5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:2.9 (857.6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with the evolutionary peoples of earth, and before long great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

77:2.10 (857.7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

77:2.11 (857.8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred "years." This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, "threescore years and ten" as such a life span was later designated.

77:2.12 (858.1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great accuracy, introducing the year of 365 days.

3. BABELS TORN

Sedan Dalamatia hade sjunkit i havet flyttade noditerna norr- och österut och grundade snart en ny stad, Dilmun, som sitt rasliga och kulturella högkvarter. Omkring femtio tusen år efter Nods död, då de efterkommande till Prinsens stab hade blivit alltför talrika för att finna sitt uppehålle i trakterna närmast omkring sin nya stad Dilmun, och efter det att de hade börjat ingå äktenskap utåt med de angränsande andonit- och sangikstammarna, kom deras ledare att tänka på att någonting borde göras för att bevara deras rasenhet. Följaktligen sammankallades ett stamråd, och efter mycket diskuterande omfattades den plan som föreslogs av Bablot, en ättling till Nod.

Bablot föreslog att man skulle uppföra ett pretentiöst tempel till rasens ära i mitten av det territorium som de då hade i sin besittning. Detta tempel skulle ha ett torn vars like världen aldrig hade skådat. Det skulle vara ett monumentalt minnesmärke över deras avtagande storhet. Det fanns många som ville ha detta monument uppfört i Dilmun, men andra hävdade att en sådan storslagen byggnad borde placeras på ett tryggt avstånd från havets faror; de kom ihåg traditionerna om hur deras första huvudstad Dalamatia hade hamnat under vatten.

Enligt Bablots planer skulle de nya byggnaderna bli kärnan i ett framtida centrum för noditernas kultur och civilisation. Hans åsikt blev till slut rådande, och byggandet påbörjades enligt hans planer. Den nya staden skulle kallas Bablot efter tornets arkitekt och konstruktör. Denna plats blev senare känd som Bablot och slutligen som Babel.

Noditerna var emellertid fortfarande något delade i sina känslor beträffande planerna och avsikterna med detta företag. Inte heller var deras ledare helt överens om vare sig konstruktionsplanerna för eller användningen av byggnaderna sedan de skulle stå färdiga. Efter fyra och ett halvt års arbete uppkom en väldig dispyt om ändamålet med och motivet för att uppföra tornet. Stridigheterna blev så bittra att allt arbete upphörde. Matbärarna spred nyheten om motsättningarna, och stammarna började i stora skaror samlas på byggnadsplatsen. Tre olika åsikter framfördes beträffande avsikten med att bygga tornet.

1. Den största gruppen, närmare hälften, ville se tornet byggas som ett minnesmärke över noditernas historia och rasliga överlägsenhet. De tyckte att det borde vara en storslagen och imponerande konstruktion som skulle väcka beundran hos alla framtida generationer.

2. Den näst största fraktionen ville ha tornet planerat som ett minnesmärke över kulturen i Dilmun. De förutsåg att Bablot skulle bli ett stort centrum för handel, konst och hantverk.

3. Den minsta grupperingen, minoriteten, ansåg att uppförandet av tornet erbjöd ett tillfälle att försona deras stamfaders dårskap då dessa deltog i Caligastias uppror. De hävdade att tornet borde ägnas åt dyrkan av allas Fader, att hela syftet med den nya staden borde vara att träda i stället för Dalamatia — att fungera som det kulturella och religiösa centret för de omgivande barbarerna.

3. THE TOWER OF BABEL

77:3.1 (858.2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of Nod, was endorsed.

77:3.2 (858.3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their then occupied territory. This temple was to have a tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

77:3.3 (858.4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablot and eventually as Babel.

77:3.4 (858.5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:3.5 (858.6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:3.6 (858.7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:3.7 (858.1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

Den religiösa gruppen röstades genast ned. Majoriteten avvisade läran om att deras förfäder hade gjort sig skyldiga till uppror; de kände sig förnärmade av ett sådant rasligt stigma. Efter att ha avfärdat en av de tre infallsvinklarna till dispyten, och då de misslyckades att genom debatt avgöra de två övriga, tog de till strid. Religionisterna, som inte deltog i striden, flydde till sina hem i söder medan deras fränder kämpade tills de var så gott som utplånade.

För omkring tolv tusen år sedan gjordes ett nytt försök att bygga upp tornet. Anditernas blandade raser (noditer och adamiter) började bygga ett nytt tempel på ruinerna från den första konstruktionen, men det fanns inte tillräckligt med understöd för företaget; det föll på sin egen anspråksfullhet. Denna trakt var länge känd som Babels land.

4. NODITERNAS CIVILISATIONSCENTRA

Skingringen av noditerna blev den omedelbara följden av den förödande konflikten om Babels torn. Detta inbördeskrig minskade storligen antalet av de mer renrasiga noditerna och var på många sätt orsaken till att de inte lyckades etablera en stor civilisation före Adam. Från denna tid gick den noditiska kulturen bakåt i över ett hundra tjugo tusen år tills den lyftes upp av det adamiska tillskottet. Så sent som under Adams tid var noditerna fortfarande ett dugligt folk. Många av deras blandade efterkommande hörde till dem som byggde upp lustgården, och flera av Vans grupp-kaptener var noditer. En del av de bästa sinnena som tjänade i Adams stab var av denna ras.

Tre av fyra stora noditcenter grundades omedelbart efter konflikten i Bablot:

1. De västra eller syriska noditerna. Återstoden av nationalisterna, anhängarna av ett rasminnesmärke, drog norrut och förenade sig med andoniterna för att grunda de senare noditcentren nordväst om Mesopotamien. Detta var den största noditgruppen, som nu spred sig åt olika håll, och den bidrog mycket till det assyriska folkslaget som framträdde senare.

2. De östra eller elamitiska noditerna. De som hade talat för kultur och handel flyttade i stort antal österut till Elam och förenade sig där med de blandade sangikstammarna. Elamiterna hade för trettio eller fyrtio tusen år sedan blivit i det stora hela sangiska till sin natur, fastän de fortsättningsvis upprätthöll en civilisation som stod högre än de omgivande barbarernas.

Sedan den andra lustgården hade etablerats blev det brukligt att tala om denna närbelägna noditbösättning som "landet Nod", och under den långa period då det i stort sett rådde fred mellan denna grupp av noditer och adamiterna blandades de två raserna i stor utsträckning med varandra, ty det blev mer och mer sed för Guds Söner (adamiterna) att söka sig en hustru bland människornas döttrar (noditerna).

3. De mellersta eller för-sumeriska noditerna. En liten grupp vid mynningen av floderna Tigris och Eufrat bibehöll mera av sin rasliga integritet. Den bestod i

77:3.8 (859.2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants, fled to their homes in the south, while their fellows fought until well-nigh obliterated.

77:3.9 (859.3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on the ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

77:4.1 (859.4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

77:4.2 (859.5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

77:4.3 (859.6) 1. *The western or Syrian Nodites.* The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

77:4.4 (859.7) 2. *The eastern or Elamite Nodites.* The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

77:4.5 (859.8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as "the land of Nod"; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men (the Nodites).

77:4.6 (860.1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually

tusentals år och gav slutligen upphov till de noditiska förfäder som blandade sig med adamiterna till att grunda de sumeriska folken i historisk tid.

Allt detta förklarar hur sumererna så plötsligt och hemlighetsfullt framträdde på handlingsscenen i Mesopotamien. Forskarna kommer aldrig att kunna spåra och följa dessa stammar bakåt till sumerernas uppkomst. De fick sitt ursprung för två hundra tusen år sedan efter det att Dalamatia sjönk i havet. Utan några spår av uppkomst annanstans i världen dyker dessa forntida stammar plötsligt upp på civilisationens horisont med en fullt utvecklad och överlägsen kultur till vilken hörde tempel, bearbetning av metaller, jordbruk, husdjur, krukmakeri, vävnadskonst, handelsrätt, civilregler, religiöst ceremoniel och ett gammalt skrivsystem. Vid den historiska tidens början hade de för länge sedan förlorat alfabetet från Dalamatia och tagit i bruk det säregna skrivsystem som uppkom i Dilmun. Det sumeriska språket, som praktiskt taget har gått förlorat för världen, var inte semitiskt. Det hade mycket gemensamt med de så kallade ariska språken.

De noggranna anteckningar som sumererna lämnade efter sig beskriver området för den betydande bosättning som fanns vid Persiska vikens kust nära den tidigare staden Dilmun. Egyptierna kallade denna forntida praktfulla stad Dilmun, medan de senare adamiserade sumererna förväxlade både den första och den andra noditstaden med Dalamatia och kallade dem alla tre Dilmun. Arkeologerna har redan funnit dessa forntida sumeriska lertavlor som berättar om detta jordiska paradiset "där gudarna för första gången välsignade människosläktet med ett exempel på civiliserat och kulturellt liv". Dessa tavlor som beskriver Dilmun, människornas och Guds paradiset, vilar nu tyst och stilla på de dammiga hyllorna i mångt museum.

Sumererna kände väl till det första och det andra Eden, men trots omfattande ömsesidigt ingifte med adamiterna forfor de att hålla invånarna i lustgården norrut för en främmande ras. Sumerernas stolthet över den mera forntida noditiska kulturen fick dem att ignorera dessa senare ärofulla uttryck till förmån för staden Dilmuns storslagenhet och paradisiska traditioner.

4. De norra noditerna och amadoniterna — vaniterna. Denna grupp uppstod tidigare än konflikten i Bablot. Dessa nordligaste noditer var efterkommande till dem som hade övergett Nods och hans efterträdares ledarskap och valt att följa Van och Amadon.

En del av Vans första medarbetare bosatte sig senare längs stränderna av den sjö som fortfarande bär hans namn, och deras traditioner växte fram kring denna plats. Ararat blev deras heliga berg och hade i stort sett samma betydelse för senare tidens vaniter som Sinai hade för hebréerna. För tio tusen år sedan undervisade assyriernas vanitförfäder om att deras morallag om sju bud hade givits till Van av Gudarna på Araratberget. De hade en fast tro på att Van och hans medarbetare Amadon togs levande bort från planeten när dessa var uppe på berget försjunkna i tillbedjan.

Berget Ararat var norra Mesopotamiens heliga berg, och eftersom mycket av er tradition om dessa forna tider uppkom i samband med den babyloniska berättelsen om översvämningen, är det inte förvånande

furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:4.7 (860.2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860.3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmun, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise "where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life." And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860.4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860.6) Some of the early associates of Van subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their sacred mountain, having much the same meaning to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged in worship.

77:4.12 (860.7) Mount Ararat was the sacred mountain of northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later

att Araratberget och dess omgivning vävdes in i den senare judiska berättelsen om Noak och den världsomfattande översvämningen.

Omkring 35.000 år f.Kr. besökte Adamsson en av de östligaste av vaniternas gamla bosättningar för att grunda sitt civilisationscentrum.

5. ADAMSSON OCH RATTA

Sedan vi har skildrat noditerna som föregångare till förfäderna till andra gradens mellanvarer bör vi i denna berättelse nu ta till behandling den adamiska hälften av deras anor, ty andra gradens mellanvarer är också barnbarn till Adamsson, den förstfödde av den violetta rasen på Urantia.

Adamsson hörde till den grupp bland Adams och Evas barn som valde att stanna på jorden med sin far och mor. Denne äldste son till Adam hade ofta hört av Van och Amadon berättelsen om deras högländshem i norr, och någon tid efter det att den andra lustgården hade etablerats beslöt han att ge sig iväg för att söka efter detta land som han hade drömt om i sin ungdom.

Adamsson var vid denna tid 120 år gammal och far till trettio två renrasiga barn från den första lustgården. Han ville stanna hos sina föräldrar och hjälpa dem att bygga upp den andra lustgården, men han var mycket besvärad av att ha förlorat sin maka och deras barn som alla hade valt att bege sig till Edentia tillsammans med de övriga adamiska barn som valde att bli skyddslingar hos de Högsta.

Adamsson ville inte överge sina föräldrar på Urantia, och han var obenägen att fly från svårigheter eller faror, men han fann umgänget i den andra lustgården långt ifrån tillfredsställande. Han gjorde mycket för att främja den första tidens försvars- och byggnadsaktiviteter, men han beslöt att dra sig norrut vid första lägliga tillfälle. Fastän hans avfärd skedde på ett helt angenämt sätt var Adam och Eva mycket sorgsna över att förlora sin äldste son, att se honom ge sig ut i en främmande och fientlig värld för att som de fruktade aldrig återvända.

Ett sällskap om tjugosju personer följde med Adam norrut för att söka efter dessa människor från hans barndoms fantasier. Efter något över tre år fann faktiskt Adamssons sällskap målet för sitt äventyr. Bland dessa människor fann han en underbar och vacker kvinna, tjugo år gammal, som påstod sig vara den sista renrasiga ättlingen till Prinsens stab. Denna kvinna, Ratta, sade att hennes förfäder alla var efterkommande till två medlemmar av Prinsens fallna stab. Hon var den sista av sin ras och hade inga bröder eller systrar i livet. Hon hade närapå bestämt sig för att inte gifta sig, hade nästan bestämt sig att dö utan efterkommande, men hon förlorade sitt hjärta till den majestätiske Adamsson. När hon hörde berättelsen om Eden, om hur Vans och Amadons förutsägelser verkligen hade försannats, och när hon hörde redogörelsen för försumligheten i lustgården, greps hon av en enda tanke — att gifta sig med denne son och arvinge till Adam. Snabbt slog tanken rot hos Adamsson. Efter något över tre månader var de gifta.

Adamsson och Ratta hade en familj med sextiosju

Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (860.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. ADAMSON AND RATTA

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midwayers, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midwayers are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared, never to return.

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon Adamson. In a little more than three months they were married.

77:5.6 (861.6) Adamson and Ratta had a family of sixty-

barn. De gav upphov till en storartad släkt av ledare i världen, men de gjorde mer än så. Man bör komma ihåg att båda dessa varelser i själva verket var övermänniskor. Vart fjärde barn som föddes åt dem var av enastående klass. Det var ofta osynligt. Aldrig i världens historia hade något sådant inträffat. Ratta var mycket oroad — rentav vidskeplig — men Adamsson kände väl till existensen av första gradens mellanvarelser, och han drog den slutsatsen att någonting liknande höll på att ske inför hans ögon. När den andra ättlingen som betedde sig egendomligt föddes beslöt han att para dem, då den ena var av manligt och den andra av kvinnligt kön, och detta är ursprunget till andra gradens mellanvarelser. Inom ett hundra år, innan detta fenomen upphörde, uppkom närmare två tusen av dessa varelser.

Adamsson levde 396 år. Många gånger återvände han för att besöka sin far och mor. Vart sjunde år färdades han och Ratta söderut till den andra lustgården, och under tiden höll mellanvarelserna honom informerad om välfärden hos hans folk. Under Adamssons livstid var de till stor nytta vid uppbyggandet av ett nytt och självständigt världscentrum för sanning och rättfärdighet.

Adamsson och Ratta hade sålunda under sitt kommando denna kår av underbara medhjälpare, som arbetade med dem under deras långa liv för att hjälpa till med utbredningen av avancerad sanning och spridningen av en högre andlig, intellektuell och fysisk levnadsstandard. Resultatet av denna strävan att förbättra världen kom aldrig helt i skuggan av en senare tillbakagång.

Adamssoniterna upprätthöll en hög kultur i nästan sju tusen år efter Adamsson och Ratta. Senare blev de uppblandade med de angränsande noditerna och andoniterna och inkluderades även bland "fortidens mäktiga män". En del av framstegen under den tidsåldern bevarades och blev en latent del av den kulturpotential som senare slog ut i blom som den europeiska civilisationen.

Detta civilisationscentrum var beläget i området öster om den södra ändan av Kaspiska havet, nära Kopet Dag. En kort väg upp på kullarna vid foten av bergen i Turkestan finns spåren av det som en gång var adamssoniternas högkvarter för den violetta rasen. På dessa boplatser i höglandet, belägna i ett smalt och urgammalt fruktbart bälte längs de lägre kullarna vid Kopets bergskedja, uppkom vid skilda tider fyra olika på varandra följande kulturer utvecklade av motsvarande fyra olika grupper av ättlingar till Adamsson. Det var den andra av dessa grupper som migrerade västerut till Grekland och öarna i Medelhavet. Återstoden av Adamssons efterkommande flyttade mot norr och väster och trängde in i Europa tillsammans med det blandade folket från den sista anditvägen som kom ut från Mesopotamien, och de fanns också med bland de andit-rier som invaderade Indien.

6. ANDRA GRADENS MELLANVARELSER

Medan första gradens mellanvarelser hade ett närapå övermänniskligt ursprung är den andra klassen efterkommande till det rena adamiska släktet förenat med en människobliven ättling till de förfäder som var

seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

77:5.7 (862.1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

77:5.8 (862.2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

77:5.9 (862.3) The Adamsonites maintained a high culture for almost seven thousand years from the times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the "mighty men of old." And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

77:5.10 (862.4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dag. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

77:6.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors common to the

gemensamma för den äldre kårens föräldrar.

Bland Adamssons barn fanns det endast sexton av de såregna stamfäderna till andra gradens mellanvarelser. Dessa unika barn fördelade sig jämnt enligt kön, och varje par kunde, med ett kombinerat förfarande av sexuell och icke-sexuell förbindelse, frambringa en andra gradens mellanvarsel var sjuttionde dag. Ett sådant fenomen var aldrig möjligt på jorden före den tiden, inte heller har det någonsin inträffat sedan dess.

Dessa sexton barn levde och dog (om man inte beaktar deras egendomligheter) så som världens dödliga, men deras med elektrisk energi laddade ättlingar lever vidare, då de inte är underkastade de begränsningar som köttsligheten medför hos de dödliga.

Vart och ett av de åtta paren frambragte till slut 248 mellanvarelser, och sålunda fick den ursprungliga andra klassens kår — till antalet 1.984 — sin tillvaro. Det finns åtta undergrupper av andra gradens mellanvarelser. De betecknas som a-b-c den första, andra, tredje o.s.v. Sedan följer d-e-f den första, andra, tredje o.s.v.

Efter Adams försumlighet återvände första gradens mellanvarelser till tjänsten hos de konkursförvaltande Melkisedekarna, medan andra gradens grupp var knuten till Adamssons centrum fram till hans död. Trettio av dessa andra gradens mellanvarelser, ledarna för deras organisation vid Adamssons död, försökte föra över hela klassen till Melkisedekarnas tjänst och sålunda åstadkomma ett förbund med första gradens kår. Men då de inte lyckades med detta, lämnade de sina följeslagare och gick som grupp över till de planetariska konkursförvaltarens tjänst.

Efter Adamssons död blev de återstående andra gradens mellanvarelserna en märklig, oorganiserad och obunden kraft på Urantia. Från den tiden fram till Makiventa Melkisedeks dagar levde de i en oregelbunden och oorganiserad tillvaro. Denna Melkisedek fick delvis ordning på dem, men de åstadkom fortfarande mycket ofog ända fram till Kristus Mikael's tid. Under hans vistelse på jorden träffade de alla sitt slutliga avgörande om sitt framtida öde; den lojala majoriteten underordnade sig då ledningen av första gradens mellanvarelser.

7. DE UPPRORISKA MELLANVARELSERNA

Majoriteten av första gradens mellanvarelser valde syndens väg vid tiden för Lucifers uppror. När förödelsen från det planetariska upproret kartlades upptäckte man bland andra förluster att av de ursprungligen 50.000 mellanvarelserna hade 40.119 förenat sig med Caligastias utbrytning.

Det ursprungliga antalet andra gradens mellanvarelser var 1.984, och av dessa ställde 873 inte upp för Mikael's styre. De internerades vederbörligen i samband med den planetariska domen över Urantia på den första pingsten. Ingen kan förutsäga framtiden för dessa fallna varelser.

Båda grupperna av upproriska mellanvarelser hålls nu i förvar i väntan på den slutliga domen i

parentage of the senior corps.

77:6.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

77:6.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

77:6.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

77:6.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the Melchizedek receivers, while the secondary group were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

77:6.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange, unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

7. THE REBEL MIDWAYERS

77:7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77:7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

77:7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the

systemupprorets angelägenheter; men de gjorde mångt och mycket underligt på jorden innan den nuvarande planetariska domperioden inleddes.

Dessa illojala mellanvarelser hade förmågan att under vissa omständigheter göra sig synliga för de dödliga ögon, och detta gällde i synnerhet medarbetarna till Belsebub, ledaren för andra gradens avfallna mellanvarelser. Men dessa unika varelser skall inte förväxlas med vissa rebellkeruber och -serafer som också fanns på jorden upp till tiden för Kristi död och uppståndelse. En del av de äldre författarna betecknade dessa upproriska mellanvarelser som onda andar och demoner och de fallna seraferna som onda änglar.

I ingen värld kan onda andar hålla något dödligt sinne i sin besittning efter det att en Paradisets Gåvoson har levt sitt liv i världen. Men före Kristus Mikael's dagar på Urantia — före Tankeriktarnas världsomfattande ankomst och utgjutandet av Mästarens ande över allt kött — kunde dessa upproriska mellanvarelser faktiskt påverka vissa lägrestående dödligas sinne och i någon mån kontrollera deras handlingar. Detta skedde i stort sett på samma sätt som de lojala mellanvarelserna fungerar då de tjänar som effektiva kontaktväktare av människosinnet hos medlemmarna av ödets reservkår på Urantia, då Riktaren i själva verket är avskild från personligheten under en period av kontakt med övermänniskliga intelligenser.

Det är inte endast fråga om ett bildligt uttryck när skriften säger: "Och man förde till Honom alla slags sjuka, de som var besatta av demoner och de som var vansinniga." Jesus visste om och kände igen skillnaden mellan sinnessjukdom och demonisk besatthet, fastän uppfattningarna om dessa tillstånd var mycket förvirrade hos hans samtida.

Även före den första pingsten kunde inte någon upprorisk ande dominera ett normalt människosinne, och sedan den dagen är även de lägrestående dödligas svaga sinne skyddat från sådana möjligheter. Vid det förmenta utdrivandet av demoner sedan Sanningens Ande anlände har det rört sig om en sammanblandning av tron på demonisk besatthet med hysteri, sinnessjukdom och svagsinhet. Mikael's utgivning har för evigt befriat alla människor på Urantia från möjligheten att bli besatta av demoner, men ni skall inte tro att det inte var en realitet under tidigare tidsåldrar.

Hela gruppen av upproriska mellanvarelser hålls för närvarande fångna, enligt order av de Högste i Edentia. De strövar inte längre omkring i denna värld för att ställa till med ofog. Oberoende av Tankeriktarnas närvaro så gjorde utgjutandet av Sanningens Ande över allt kött, det för alltid omöjligt för illojala andar av varje slag eller form att någonsin mera invadera ens de svagaste människosinnena. Sedan den första pingsten kan det aldrig mera förekomma något sådant som demonisk besatthet.

8. DE FÖRENADE MELLANVARELSERNA

Vid den senaste domen över denna värld, då Mikael förde bort de sovande överlevande från tiden, lämnades mellanvarelserna kvar för att hjälpa till med

affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77:7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77:7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess any mortal mind subsequent to the life of a Paradise bestowal Son. But before the days of Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

77:7.6 (863.7) It is no mere figure of speech when the record states: "And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics." Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

77:7.7 (863.8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

77:7.8 (864.1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. THE UNITED MIDWAYERS

77:8.1 (864.2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the

det andliga och delvis andliga arbetet på planeten. De fungerar nu som en enda kår som omfattar båda klasserna och uppgår till 10.992 individer. De förenade mellanvarselerna på Urantia styrs för närvarande turvis av den äldsta medlemmen i vardera klassen. Denna regim har varit rådande sedan de sammansmältes till en enda grupp kort efter den första pingsten.

Medlemmarna av den äldre eller första gradens klass är vanligen kända enligt siffertal. De har ofta sådana namn som 1-2-3 den första, 4-5-6 den första o.s.v. På Urantia betecknas de adamiska mellanvarselerna alfabetiskt för att skilja dem från första gradens mellanvarselser med sifferbeteckning.

Båda klassernas varelser är icke-materiella när det gäller föda och upptagning av energi, men de har många drag gemensamma med människorna och kan uppskatta och förstå er humor såväl som er gudsdyrkan. När de har uppgifter som anknyter till dödliga är de i anden med i människans arbete, vila och avkoppling. Mellanvarselerna sover emellertid inte, inte heller har de förmågan att föröka sig. I viss mening är andra gradens grupp differentierad enligt manlighet och kvinnlighet, och man talar ofta om dem som "han" eller "hon". De arbetar också ofta tillsammans i sådana par.

Mellanvarselerna är inte människor, inte heller änglar, men mellanvarselerna av andra graden är till sin natur närmare människa än ängel; de hör på sätt och vis till era raser och är därför mycket förståelsefulla och sympatiska i sin kontakt med människovarelser. De är ovärderliga för seraferna i dessas arbete för och med människosläktets olika raser, och bägge klasserna är oundgängliga för de serafier som tjänar som dödligas personliga väktare.

De Förenade Mellanvarselerna på Urantia är enligt medfödda fallenheter och förvärvade färdigheter organiserade för tjänst tillsammans med de planetariska seraferna i följande grupper:

1. Mellanbudbärare. Medlemmarna av denna grupp har namn. Det är en liten kår och är till stor hjälp i en evolutionär värld i den tjänst som fordrar snabb och pålitlig personlig kommunikation.

2. Planetariska väktare. Mellanvarselerna fungerar som väktare, som bevakare i rymdens världar. De utför viktiga uppgifter som observatörer av alla de talrika fenomen och typer av kommunikation som är av betydelse för de övernaturliga varelserna i området. De patrullerar planetens osynliga anderike.

3. Kontaktpersonligheter. I de kontakter som tas med dödliga varelser i de materiella världarna, liksom med den person genom vilken dessa meddelanden överföres, används alltid mellanvarselerna. De är en väsentlig faktor vid sådana förbindelser mellan den andliga och den materiella nivån.

4. Framstegsmedhjälpare. Dessa är de mera andliga bland mellanvarselerna, och de är fördelade som assistenter till de olika klasserna av serafier som verkar i speciella grupper på planeten.

Det är stor skillnad mellan mellanvarselernas förmåga att få kontakt med seraferna ovan och med sina människokusiner nedan. Det är till exempel ytterst svårt för första gradens mellanvarselser att få direkt kontakt med materiella medverkare. De står betydligt

spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps, embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their amalgamation into one group shortly after Pentecost.

77:8.2 (864.3) The members of the older or primary order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

77:8.3 (864.4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as "he" or "she." They often work together in such pairs.

77:8.4 (864.5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

77:8.5 (864.6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

77:8.6 (864.7) 1. *Midway messengers*. This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetary sentinels*. Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

77:8.8 (865.1) 3. *Contact personalities*. In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted, the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

77:8.9 (865.2) 4. *Progress helpers*. These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders of seraphim who function in special groups on the planet.

77:8.10 (865.3) Midwayers vary greatly in their abilities to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably

närmare änglarnas varelsetyp och förordnas därför vanligen till att arbeta med och ta hand om de andliga krafter som är stationerade på planeten. De verkar som följeslagare till och guider för himmelska besökare och studerande som vistas här, medan andra gradens mellanvarelser nästan uteslutande är knutna till att ta hand om världens materiella varelser.

De 1.111 lojala mellanvarelserna av andra graden utför viktiga uppgifter på jorden. I jämförelse med sina medarbetare av första graden är de avgjort materiella. De existerar just utanför den mänskliga synvidden, och de har en tillräckligt vid anpassningsförmåga för att när de så vill kunna ta fysisk kontakt med det som människorna kallar "materiella ting". Dessa unika varelser har vissa bestämda maktbefogenheter över tingen i tid och rymd, djuren i världen inte undantagna.

Många av de mera konkreta företeelser som har tillskrivits änglar har utförts av andra gradens mellanvarelser. När de första lärarna av Jesu evangelium kastades i fängelse av den tidens okunniga religiösa ledare, så var det en verklig "Herrens ängel" som "om natten öppnade fängelsets portar och förde ut dem". Men i fallet då Petrus befriades efter att Jakob hade dödats på order av Herodes, var det en andra gradens mellanvarelse som utförde det arbete som tillskrevs en ängel.

Deras huvudsakliga arbete idag består i att vara obemärkta personliga förbindelsemedarbetare till de män och kvinnor som bildar den planetariska ödesreservkåren. Det var arbetet som denna andra gradens grupp utförde, med gott stöd av vissa från första gradens kår, som åstadkom den koordinering av personligheter och omständigheter på Urantia vilken slutligen förmådde planetens himmelska övervakare att inleda det ansökningsförfarande som resulterade i att de befogenheter beviljades, som möjliggjorde den serie av uppenbarelser av vilka denna presentation är en del. Det bör emellertid göras klart att mellanvarelserna inte är inblandade i de tarvliga föreställningar som sker under den allmänna beteckningen "spiritualism". De mellanvarelser som för närvarande finns på Urantia, och som alla har en hedervärd ställning, har inget att göra med de fenomen som är förknippade med så kallade "medier". De låter i vanliga fall inte människor bevitna sina ibland nödvändiga fysiska aktiviteter eller andra kontakter med den materiella världen, så som dessa uppfattas av människans sinnen.

9. URANTIAS STADIGVARANDE MEDBORGARE

Mellanvarelserna kan anses vara den första gruppen av de stadigvarande invånare som man kan finna i de olika klasserna av världar överallt i universerna, i motsats till de evolutionära uppstigande, såsom de dödliga varelserna och änglaskarorna. Sådana stadigvarande medborgare möter man på olika ställen under uppstigningen till Paradiset.

Till skillnad från de olika klasser av himmelska varelser som har förordnats att utföra omvårdnad på en planet, lever mellanvarelserna i en bebodd värld. Seraferna kommer och går, men mellanvarelserna stannar och kommer att stanna, ty fastän de är infödda på planeten har de också omvårdnad om den, och de bildar den enda fortgående regim som harmoniserar

nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

77:8.11 (865.4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call "material things." These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual "angel of the Lord" "by night opened the prison doors and brought them forth." But in the case of Peter's deliverance after the killing of James by Herod's order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of "spiritualism." The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable standing, are not connected with the phenomena of so-called "mediumship"; and they do not, ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

77:9.1 (866.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the

och binder samman de serafiska skarornas växlande administrationer.

Som Urantias egentliga medborgare har mellanvarelserna ett släktskapsintresse för denna sfärs öde. De är ett beslutsamt samfund som ihärdigt arbetar för utvecklingen av sin födelseplanet. Deras beslutsamhet antyds av mottot för deras orden: "Vad de förenade mellanvarelserna åtar sig, det utför de."

Fastän deras förmåga att färdas längs energiströmkretsarna gör det möjligt för varje mellanvarsel att bege sig iväg från planeten, har de individuellt förbundit sig att inte lämna planeten förrän de en gång befrias från sitt uppdrag av universumets myndigheter. Mellanvarelserna är förankrade på en planet ända till tidsåldrarna av stadgat ljus och liv. Med undantag för 1-2-3 den förste har inga lojala mellanvarselser någonsin avlägsnat sig från Urantia.

1-2-3 den förste, den äldste av första gradens klass, befriades från direkta planetariska uppgifter kort efter den första pingsten. Denna nobla mellanvarsel stod stadigt vid sidan av Van och Amadon under det planetariska upprorets tragiska dagar, och hans djärva ledarskap bidrog till att minska förlusterna i hans klass. Han tjänar för närvarande i Jerusem som en av de tjugofyra rådgivarna och har redan en gång, efter den första pingsten, verkat som generalguvernör för Urantia.

Mellanvarelserna är bundna till planeten, men i stort sett så som dödliga talar med långväga resande och sålunda lär sig om avlägsna platser på planeten, så konverserar mellanvarelserna med himmelska resande för att få veta om universums avlägsna ställen. Så blir de förtrogna med detta system och universum, rentav med Orvonton och dess systemskapelser, och så förbereder de sig för medborgarskap på de högre nivåerna av de skapade varelsers tillvaro.

Fastän mellanvarelserna kom till som fullt utvecklade — utan att uppleva någon period av uppväxt eller utveckling från omogenhet — upphör de aldrig att växa i visdom och erfarenhet. Likt de dödliga är de evolutionära varelser, och de har en kultur som är ett äkta evolutionärt förvärv. Det finns många stora sinnen och mäktiga andar bland mellanvarelsernas kår på Urantia.

I vidare bemärkelse har civilisationen på Urantia åstadkommit gemensamt av Urantias dödliga och Urantias mellanvarselser, och detta är sant trots att de två kulturnivåerna för närvarande är åtskilda, och denna åtskillnad upphävs inte före ljusets och livets tidsålder.

Mellanvarelsernas kultur, som har byggts upp av en odödlig planetarisk medborgargrupp, är relativt immun mot de världsliga växlingar som ansätter människans civilisation. Människans generationer glömmes; mellanvarelsernas kår minns, och det minnet är skattkammaren för er bebodda världss traditioner. Sålunda förblir en planets kultur alltid närvarande på den planeten, och vid lämpliga förhållanden görs sådana bevarade minnen från gångna händelser tillgängliga, just så som berättelsen om Jesu liv och lära har givits av Urantias mellanvarselser till deras köttsliga kusiner.

Mellanvarelserna är skickliga omvårdare som fyller

changing administrations of the seraphic hosts.

77:9.3 (866.2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: "What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do."

77:9.4 (866.3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as governor general of Urantia once since Pentecost.

77:9.6 (866.5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

77:9.7 (866.6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity — they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

77:9.8 (866.7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:9.9 (866.8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual

ut klyftan mellan de materiella och andliga områdena på Urantia vilken uppkom efter Adams och Evas död. De är också era äldre bröder, kamrater i den långa kampen för att uppnå en etablerad ställning av ljus och liv på Urantia. De förenade mellanvarelserna är en upprorstestad kår, och de kommer troget att spela sin roll i den planetariska utvecklingen tills världen når tidsåldrarnas mål, till den avlägsna dag då fred verkligen råder på jorden och god vilja i sanning existerar i människornas hjärtan.

På grund av det värdefulla arbete som dessa mellanvarelser utför har vi slutit oss till att de verkligen är en väsentlig del av världarnas andliga struktur. Där uppror inte har fördärvat en planets angelägenheter, där är de till ännu större hjälp för seraferna.

Hela organisationen bestående av höga andar, änglaskaror och mellanvarelser ägnar sig entusiastiskt åt att främja Paradisets plan för den gradvisa uppstigningen av de evolutionära dödliga och deras uppnåelse av fulländning, en av universums gudomliga uppgifter — den storartade överlevnadsplanen som för Gud ned till människan och sedan i ett sublimt kompanjonskap för människan upp till Gud, och vidare till evighet fylld av tjänst och gudomlighet fylld av uppnåelse — lika för de dödliga som för mellanvarelserna.

[Framfört av en Ärkeängel i Nebadon.]

affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 78. Den violetta rasen efter Adams dagar

⇨ 077

Urantiaboken

079 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 78

DEN VIOLETTA RASEN EFTER ADAMS DAGAR

Sektioner

Introduktion

1. Rasernas och kulturernas utbredning
2. Adamiterna i den andra lustgården
3. Adamiternas tidiga spridning
4. Anditerna
5. Anditernas flyttningsrörelser
6. Anditernas sista utvandringar
7. Översvämningarna i Mesopotamien
8. Sumererna — de sista anditerna

Introduktion

DET andra Eden var civilisationens vagga i nästan trettio tusen år. Här i Mesopotamien höll de adamiska folken till, och härifrån sände de ut sina ättlingar till jordens ände. På sista tiden, då de hade sammansmält med noditerna och de sangiska stammarna, var de kända som anditerna. Från denna trakt utgick de män och kvinnor som påbörjade det som skedde under historisk tid och som så enormt accelererade det kulturella framåtskridandet på Urantia.

Detta kapitel beskriver den violetta rasens planetariska historia som börjar snart efter Adams försumlighet, från omkring år 35.000 f.Kr. och sträcker sig fram tills rasen sammansmälte med nodit- och sangikraserna cirka år 15.000 f.Kr. vilket innebar anditfolkens uppkomst, och vidare tills rasen slutligen försvann från de mesopotamiska hemtrakterna omkring år 2000 f.Kr.

1. RASERNAS OCH KULTURERNAS UTBREDNING

Fastän människorasernas sinne och moral stod på en låg nivå vid den tid då Adam anlände, hade den fysiska evolutionen fortgått helt opåverkad av de svårigheter som Caligastias uppror hade medfört. Adams bidrag till rasernas biologiska ställning förbättrade enormt Urantias människor, trots att företaget delvis misslyckades.

PAPER 78

THE VIOLET RACE AFTER THE DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction

1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

INTRODUCTION

78:0.1 (868.1) THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

78:0.2 (868.2) This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

78:1.1 (868.3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

Adam och Eva bidrog också med mycket som var av värde för människosläktets samhälleliga, moraliska och intellektuella framåtskridande; civilisationen påskyndades enormt av deras efterkommandes närvaro. För trettiofem tusen år sedan fanns det emellertid inte mycket kultur i världen i stort. Vissa civilisationscentra existerade här och var, men största delen av Urantia försmäktade i barbari. Rasernas och kulturens utbredning var följande:

1. Den violetta rasen — adamiter och adamssoniter. Den adamitiska kulturens huvudcentrum fanns i den andra lustgården, i triangeln mellan floderna Tigris och Eufrat. Detta var verkligen den västerländska och den indiska civilisationens vagga. Det andra eller norra centret för den violetta rasen var adamssoniternas högkvarter, öster om den södra kusten av Kaspiska havet nära Kopetbergen. Från dessa två centra utbreddes sig till länderna i de omgivande länderna den kultur och livsplasma som så snabbt stimulerade alla raser.

2. För-sumererna och andra noditer. Det fanns också i Mesopotamien nära flodernas mynning rester av den forntida kulturen från tiden i Dalamatia. Under årtusendenas gång blev denna grupp helt uppblandad med adamiterna norröver, men den förlorade aldrig helt sina nodittraditioner. Olika andra noditgrupper som hade bosatt sig i Levanten absorberades i allmänhet av den senare expanderande violetta rasen.

3. Andoniterna upprätthöll fem eller sex rätt representativa bosättningar norr och öster om Adamssons högkvarter. De fanns också utspridda över hela Turkestan, medan enskilda öar av dem fanns kvar över hela Eurasien, i synnerhet i bergstrakterna. Dessa urinvånare höll fortfarande i sin besittning de nordliga områdena av den eurasiska kontinenten samt Island och Grönland, men de hade för länge sedan fördrivits från slätterna i Europa av den blå människan och från floddalarna längre bort i Asien av den expanderande gula rasen.

4. Den röda människan höll de amerikanska kontinenterna i sin besittning, sedan hon hade drivits bort från Asien över femtiotusen år före Adams ankomst.

5. Den gula rasen. De kinesiska folken hade etablerat sig väl med kontroll över östra Asien. Deras mest avancerade bosättningar fanns nordväst om det moderna Kina, i områden som gränsade till Tibet.

6. Den blå rasen. De blå människorna fanns utspridda över hela Europa, men deras bättre kulturcentra låg i de på den tiden bördiga dalarna vid Medelhavssänkan och i nordvästra Europa. Absorberandet av neandertalar hade betydligt dragit ned den blå människans kultur, men i övrigt var hon den mest energiska, äventyrslystna och utforskande av alla evolutionära folk i Eurasien.

7. Indien före dravidafolken. Den komplicerade blandningen av raser i Indien — omfattande varje ras på jorden, men i synnerhet den gröna, den orangefärgade och den svarta — upprätthöll en kultur något högre än de avsidens belägna trakternas.

8. Civilisationen i Sahara. Den indigofärgade

78:1.2 (868.4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (868.5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasma which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (868.6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (869.1) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (869.2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *The yellow race.* The Chinese peoples were well established in control of eastern Asia. Their most advanced settlements were situated to the northwest of modern China in regions bordering on Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *The blue race.* The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

78:1.9 (869.5) 7. *Pre-Dravidian India.* The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

78:1.10 (869.6) 8. *The Sahara civilization.* The superior

rasens högrestående element hade sina mest progressiva bosättningar i det som nu är den stora öknen Sahara. Denna indigosvarta grupp hade omfattande inslag av de orangefärgade och gröna raserna som hade gått under.

9. Medelhavssänkan. Den mest blandade rasen utanför Indien hade som sitt område det som nu är Medelhavssänkan. Här mötte blå människor norrifrån och saharabor från söder noditer och adamiter från öster och blandade sig med dem.

Detta var bilden av världen innan den violetta rasens omfattande utbredning började för omkring tjugo fem tusen år sedan. Hoppet för den framtida civilisationen låg i den andra lustgården mellan floderna i Mesopotamien. Här i sydvästra Asien fanns potentialen till en stor civilisation, möjligheten för de idéer och ideal som hade bärgats från dagarna i Dalamatia och tiden i Eden att sprida sig till världen.

Adam och Eva hade lämnat efter sig en begränsad men mäktig skara ättlingar, och de himmelska observatörerna på Urantia väntade ivrigt för att se hur dessa efterkommande till den felande Materiella Sonen och Dottern skulle sköta sig.

2. ADAMITERNA I DEN ANDRA LUSTGÅRDEN

I tusentals år arbetade Adams söner längs floderna i Mesopotamien, löste sina problem i anslutning till bevattnings och kontroll av översvämningar i söder, förbättrade sina försvarsanordningar i norr och försökte bevara sina traditioner från glansdagarna i det första Eden.

Det hjältemod som ledarskapet i den andra lustgården uppvisade utgör en av de mest häpnadsväckande och inspirerande episka berättelserna i Urantias historia. Dessa ädla själar förlorade aldrig helt ur sikte syftet med den adamiska missionen, och därför kämpade de tappert emot inflytandena från de omgivande och lägrestående stammarna samtidigt som de villigt sände ut sina bästa söner och döttrar i en ständig ström som emissarier till människoraserna på jorden. Ibland höll denna expansion på att tömma hemlandet på dess kultur, men alltid lyckades dessa högrestående folk rehabilitera sig.

Adamiternas civilisation, samhälle och kulturella ställning stod högt ovanför den allmänna nivån som de evolutionära raserna på Urantia befann sig på. Endast Vans och Amadons gamla bosättningar och adamssoniterna hade ens en jämförbar civilisation. Men civilisationen i det andra Eden var en konstgjord skapelse — den var inte ett resultat av evolutionen — och därför var den dömd att urarta tills den nådde en naturlig evolutionär nivå.

Adam lämnade en storartad intellektuell och andlig kultur efter sig, men den var inte avancerad i fråga om mekaniska tillämpningar, ty varje civilisation begränsas av de naturtillgångar som finns tillgängliga, av den medfödda genialitet som finns, och av att det finns tillräckligt med fritid för uppfinningar. Den violetta rasens civilisation grundade sig på Adams närvaro och traditionerna från det första Eden. Efter Adams död och när dessa traditioner under årtusendenas gång blev

elements of the indigo race had their most progressive settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

78:1.11 (869.7) 9. *The Mediterranean basin.* The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

78:1.12 (869.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

78:1.13 (869.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

78:2.1 (869.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia, working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

78:2.2 (869.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of the amazing and inspiring epics of Urantia's history. These splendid souls never wholly lost sight of the purpose of the Adamic mission, and therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

78:2.3 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

78:2.4 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millenniums, the cultural level

dimmiga, sjönk adamiternas kulturella nivå stadigt tills den nådde en nivå av ömsesidig balans med de omgivande folkens ställning och med den kulturella förmåga som på naturlig väg utvecklade sig bland den violetta rasen.

Men adamiterna var en verklig nation omkring år 19.000 f.Kr., till antalet fyra och en halv miljoner, och redan hade de sänt ut miljoner av sina efterkommande till de omgivande folken.

3. ADAMITERNAS TIDIGA SPRIDNING

Den violetta rasen bibehöll i många tusen år fredlighetens traditioner från Eden, vilket förklarar deras långa dröjsmål med att erövra nya områden. När befolkningstrycket blev för stort sände de ut sin överskottsbefolkning som lärare till de övriga raserna, i stället för att inleda krig för att skaffa mera mark. Den kulturella effekten av dessa tidiga migrationer var inte bestående, men absorberingen av de adamitiska lärarna, handelsmännen och utforskarna var biologiskt stimulerande för de omgivande folken.

En del av adamiterna färdades tidigt västerut till Nildalen; andra trängde österut in i Asien, men de utgjorde en minoritet. Massflyttningen under senare tider skedde i stor utsträckning norrut och därifrån västerut. Det var i huvudsak en gradvis men ständigt pågående framstöt mot norr, så att flertalet tog sig fram norrut och sedan vände av mot väster runt Kaspiska havet och in i Europa.

För omkring tjugo fem tusen år sedan var många av adamiternas renrasigare element en god bit på väg mot norr. När de trängde längre norrut blev de allt mindre adamitiska tills de, vid den tid då de hade tagit Turkestan i sin besittning, hade blivit grundligt uppblandade med de övriga raserna, i synnerhet med noditerna. Mycket få av de renrasiga violetta folken trängde någonsin långt in i Europa eller Asien.

Från cirka år 30.000 till år 10.000 f.Kr. skedde epokgörande rasblandningar över hela sydvästra Asien. Invånarna i Turkestans högländer var ett virilt och kraftfullt folk. Nordväst om Indien levde mycket av kulturen från Vans dagar kvar. Ännu längre mot norr från dessa bosättningar hade de bästa av de tidiga andoniterna bevarats. Bägge dessa raser, som till sin kultur och karaktär var högrestående, absorberades av adamiterna som flyttade norrut. Denna sammansmältning ledde till att många nya idéer kom i omlopp: den underlättade civilisationens framåtskridande och främjade betydligt alla former av konst, vetenskap och samhällskultur.

När den tidiga adamitiska migrationsperioden slutade, omkring år 15.000 f.Kr., fanns det redan mera av Adams ättlingar i Europa och Centralasien än någon annanstans i världen, till och med mera än i Mesopotamien. De europeiska blå rasgrupperna hade i stor utsträckning infiltrerats. Längs hela den södra sträckningen av de länder som nu kallas Ryssland och Turkestan fanns en stor ansamling av adamiter uppblandade med noditer, andoniter samt röda och gula sangikmänniskor. Södra Europa och Medelhavets randområden beboddes av en blandad ras av andoniter och sangikfolk — orangefärgade, gröna och indigofärgade — med inströdda adamiska raselement.

of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural capacities of the violet race.

78:2.5 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:3.1 (870.4) The violet race retained the Edenic traditions of peacefulness for many millenniums, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:3.2 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting northward push, the greater number making their way north and then circling westward around the Caspian Sea into Europe.

78:3.3 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:3.4 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

78:3.5 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European

Mindre Asien och de mellersta delarna av östra Europa hölls av stammar som till övervägande del bestod av andoniter.

En blandad färgad ras, som vid denna tid kraftigt förstärktes av nyanlända från Mesopotamien, höll till i Egypten och beredde sig på att ta över den kultur som höll på att försvinna från Eufratdalen. De svarta folken flyttade längre söderut i Afrika, och likt den röda rasen var de praktiskt taget isolerade.

Civilisationen i Sahara hade upp lösts av torka, och översvämningar hade brutit ned Medelhavssänkans civilisation. De blå rasgrupperna hade hittills inte lyckats utveckla en avancerad kultur. Andoniterna var fortfarande spridda över de arktiska och centralasiatiska regionerna. De gröna och orangefärgade raserna hade som sådana blivit utrotade. Den indigofärgade rasen höll på att flytta söderut i Afrika, för att där påbörja sitt långsamma men länge fortsatta rasliga förfall.

Folken i Indien hade stagnerat med en civilisation som inte utvecklades; den gula människan höll på att stärka sina positioner i Centralasien; den bruna människan hade ännu inte påbörjat sitt civilisationsbygge på de närlägnade öarna i Stilla havet.

Denna rasernas fördelning i förening med omfattande klimatförändringar formade världsscenen för öppnandet av anditernas era i Urantias civilisation. Dessa tidiga migrationer sträckte sig över en period på tiotusen år, från år 25.000 till år 15.000 f.Kr. De senare eller anditernas migrationer pågick från omkring år 15.000 till år 6000 f.Kr.

Det tog så lång tid för de tidigare vågorna av adamiter att färdas fram över Eurasien att deras kultur till stor del gick förlorad på vägen. Endast de senare anditerna förflyttade sig tillräckligt snabbt för att bibehålla kulturen från Eden även på ett längre avstånd från Mesopotamien.

4. ANDITERNA

Anditernas rasgrupper bestod av den ursprungliga blandningen av den rena violetta rasen och noditerna samt de evolutionära folken. I allmänhet bör man tänka på anditerna som bärare av en betydligt högre procent adamiskt blod än de nutida raserna. I huvudsak används termen andit för att beteckna de folk vilkas rasliga arv var från en åttondedel till en sjättedel violett. De nutida urantianerna, till och med de nordliga vita rasgrupperna, har mycket mindre än denna procent av Adams blod.

De tidigaste anditfolken fick sin början för mer än tjugofem tusen år sedan i de områden som gränsade till Mesopotamien, och de bestod av en blandning av adamiter och noditer. Den andra lustgården omgavs av koncentriska cirklar av avtagande violetta raselement, och det var i periferin av denna rasernas smältdegel som anditrasen uppkom. Senare när de migrerande adamiterna och noditerna anlände till de då bördiga trakterna i Turkestan blandade de sig snart med de högrestående invånarna, och den rasblandning som uppstod utsträckte anditernas rastyp norrut.

Anditerna var det överlag bästa människosläkte som framträdde på Urantia efter de renrasiga violetta

lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

78:3.6 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

78:3.7 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

78:3.8 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the brown man had not yet begun his civilization on the near-by islands of the Pacific.

78:3.9 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:3.10 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. THE ANDITES

78:4.1 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:4.2 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:4.3 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-

folkens dagar. De omfattade de flesta av de högsta typerna bland de fortlevande resterna av adamit- och noditraserna och senare en del av de bästa släktdragen från de gula, blå och gröna människorna.

Dessa tidiga anditer var inte arier; de var föregångare till arierna. De var inte vita; de var de vitas föregångare. De var varken ett västerländskt eller österländskt folk. Men det är arvet från anditerna som ger de vita rasgruppernas mångspråkiga blandning den generaliserade enhetlighet som har kallats kaukasoid.

De mera renrasiga släktena av den violetta rasen hade bibehållit den adamiska fredsökande traditionen, vilket förklarar varför rasens tidigare rörelser hade varit mer i stil med fredliga migrationer. Men när adamiterna förenade sig med noditfolken, som vid denna tid var en krigisk ras, blev deras anditefterkommande för sin tidsålder de skickligaste och skarpsinnigaste militarister som någonsin har levt på Urantia. Härfter blev mesopotamiernas rörelser allt mera militära till sin natur och liknade mera egentliga erövringar.

Dessa anditer var äventyrslystna; deras läggning kännetecknades av vandringslust. En tillförsel av raselement från antingen sangikraser eller andoniter tenderade att stadga dem. Men det oaktat stannade deras senare efterkommande inte upp förrän de hade seglat jorden runt och upptäckt även den sista avlägsna kontinenten.

5. ANDITERNAS FLYTTNINGSRÖRELSE

Den andra lustgårdens kultur bestod i tjugotusen år men upplevde en stadig nedgång till omkring år 15.000 f.Kr. då förnyelsen av det setiska prästerskapet och Amosads ledarskap blev inledningen till ett strålende tidsskede. De mäktiga civilisationsvågor som senare spred sig över Eurasien var en direkt följd av lustgårdens storslagna renässans som följde på adamiternas omfattande förening med de omgivande blandade noditerna, vilket innebar anditernas uppkomst.

Dessa anditer påbörjade nya framryckningar över hela Eurasien och Nordafrika. Från Mesopotamien upp till och inklusive Sinkiang där anditernas kultur dominerande, och den stadiga förflyttningen mot Europa uppvägs ständigt av nyanlända från Mesopotamien. Det är dock knappast korrekt att tala om anditerna som en ras i själva Mesopotamien förrän nära den tid då de sista utvandringarna av Adams blandade efterkommande började. Då hade även rasgrupperna i den andra lustgården blivit så blandade att de inte längre kunde anses vara adamiter.

Civilisationen i Turkestan blev ständigt förnyad och uppriskad av nykomlingarna från Mesopotamien, i synnerhet av de senare anditerna som kom till häst. Det så kallade ariska urspråket höll på att formas i Turkestans högländer; det var en blandning av den traktens andoniska dialekt med adamssoniternas och de senare anditernas språk. Många moderna språk härstammar från detta tidiga språk som talades av dessa centralasiatiska stammar som erövrade Europa, Indien och de norra delarna av Mesopotamiens slätter. Detta forntida språk gav de västerländska språken all den likhet som kallas arisk.

line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

78:4.4 (872:2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called white races that generalized homogeneity which has been called Caucasoid.

78:4.5 (872:3) The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking, which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

78:4.6 (872:4) These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. THE ANDITE MIGRATIONS

78:5.1 (872:5) For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

78:5.2 (872:6) These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

78:5.3 (872:7) The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

Omkring år 12.000 f.Kr. var tre fjärdedelar av världens anditfolk bosatta i norra och östra Europa, och när den senare slutliga utvandringen skedde från Mesopotamien nådde sextiofem procent av dessa sista emigrationsvågor in i Europa.

Anditerna migrerade inte endast till Europa utan även till norra Kina och Indien, samtidigt som många grupper banade sig väg till världens ände som missionärer, lärare och handelsmän. De utgjorde ett ansevärt tillskott till de norra grupperna av sangikfolk i Sahara. Men endast få lärare och handelsmän trängde någonsin längre söderut i Afrika än till Nilens källor. Blandade anditer och egyptier färdades senare ned längs Afrikas kust en god bit nedanför ekvatorn både på östra och västra sidan, men de nådde inte till Madagaskar.

Dessa anditer var de så kallade dravidiska och senare ariska erövrarna av Indien, och deras närvaro i Centralasien ledde till en stor förbättring av förfäderna till turanerna. Många av denna ras begav sig till Kina, både via Sinkiang och Tibet, och tillförde de senare kinesiska folken önskvärda egenskaper. Från tid till annan banade små grupper sig väg in till Japan, Formosa, Bortre Indien och södra Kina, fastän mycket få anlände till södra Kina längs kusten.

Hundratrettio två medlemmar av denna ras som gav sig iväg från Japan med en flotta av småbåtar nådde slutligen Sydamerika, och genom ingifte med de infödda i Anderna blev de förfäder till de senare inkahärskarna. De korsade Stilla havet i små etapper och vistades en tid på de många öar de fann på vägen. Öarna i Polynisien var både flera och större då än nu, och dessa anditsjömän, samt en del som följde efter dem, modifierade biologiskt infödingsgrupperna under sin resa. Många blomstrande civilisationscentra växte upp som resultat av anditernas inträngande i dessa länder som nu har sjunkit i havet. Påskön var länge ett religiöst och administrativt centrum för en av dessa försvunna grupper. Men av de anditer som för länge sedan navigerade på Stilla havet nådde inga andra än dessa hundratrettio två någonsin de amerikanska kontinenterna.

Anditernas utvandringserövringar fortgick ända fram till deras slutliga spridningar från år 8000 till år 6000 f.Kr. Då de strömmade ut från Mesopotamien tömde de ständigt de biologiska reserverna i sitt hemland samtidigt som de betydligt stärkte de omgivande folken. Till varje folk som de färdades bidrog de med humor, konst, äventyr, musik och hantverk. De var skickliga tämjare av djur och framstående jordbrukare. Deras närvaro förbättrade vanligen, åtminstone för en tid, den äldre rasens religiösa trosföreställningar och moralseder. Så spred sig kulturen från Mesopotamien så småningom ut över Europa, Indien, Kina, Nordafrika och Stillahavsöarna.

6. ANDITERNAS SISTA UTVANDRINGAR

De sista tre vågorna av anditer strömmade ut från Mesopotamien mellan åren 8000 och 6000 f.Kr. Dessa tre stora kulturvågor tvingades ut från Mesopotamien av trycket från högländsstammarna i öster och av trakasserier från slättlandsfolken i väster. Invånarna i

78:5.4 (872.8) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern Europe, and when the later and final exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

78:5.5 (873.1) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on, mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

78:5.6 (873.2) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

78:5.7 (873.3) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever reached the mainland of the Americas.

78:5.8 (873.4) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of animals and expert agriculturists. For the time being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

78:6.1 (873.5) The last three waves of Andites poured out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west.

Euftratdalen och dess närområden drog under sin slutliga exodus fram i flera riktningar:

Sextiofem procent anlände till Europa längs Kaspiska havets vät för att besegra och blanda sig med de nyligen uppkomna vita rasgrupperna — en blandning av de blå människorna och de tidigare anditerna.

Tio procent inklusive en stor grupp av de setiska prästerna flyttade österut genom Elams högländer till den iranska högplatån och Turkestan. Många av deras efterkommande drevs senare till Indien tillsammans med sina ariska bröder från trakterna norröver.

Tio procent av mesopotamierna vände österut på sin färd mot norr och trängde in i Sinkiang, där de blandade sig med de andit-gula invånarna. Majoriteten av de dugliga efterkommande som denna rasförening gav upphov till invandrade senare till Kina och bidrog mycket till att den gula rasens nordliga del omedelbart förbättrades.

Tio procent av de flyende anditerna banade sig väg över Arabien och trängde in i Egypten.

De fem procent av anditerna som representerade den mycket högstående kulturen i kustområdet vid Tigris' och Eufrats mynningar och som hade avhållit sig från ingifte med de lägstående stammarna i omgivningen, vägrade att lämna sina hem. Denna grupp representerade fortlevnaden av många av noditernas och adamiternas överlägsna arvsanlag.

Anditerna hade nästan helt evakuerat denna region fram till år 6000 f.Kr., fastän deras ättlingar, till stor del uppblandade med omgivningens sangikgrupper och med andoniter från Mindre Asien, fanns på plats för att kämpa mot inkräktarna från norr och öster vid en mycket senare tidpunkt.

Den tilltagande infiltreringen av lägstående folk gjorde slut på den andra lustgårdens kulturella tidsålder. Civilisationen flyttade västerut till Nilen och öarna i Medelhavet, där den fortsatte att blomstra och utvecklas länge efter att dess urkälla i Mesopotamien hade sinat. Denna okontrollerade tillströmning av lägstående folk beredde vägen för de nordliga barbarerna att senare erövra hela Mesopotamien, och de drev ut de återstående begåvade släktdragen. Även under senare år kände sig den bildade återstoden av befolkningen förmärad över närvaron av dessa okunniga och ohysade inkräktare.

7. ÖVERSVÄMNINGARNA I MESOPOTAMIEN

Floddalens invånare var vana vid att floderna svämmade över sina bankar vid vissa årstider. Dessa periodiska översvämningar var återkommande händelser i deras liv. Men nya faror hotade däliden i Mesopotamien som följd av fortsatta geologiska förändringar i norr.

I tusentals år efter det att det första Eden hade sjunkit i havet fortsatte bergen kring Medelhavets östra kust och bergen i nordväst och nordost om Mesopotamien att höja sig. Denna höjning av högländerna accelererades avsevärt omkring år 5000 f.Kr., och detta i förening med ökade snöfall på bergen i norr orsakade varje vår översvämningar i aldrig skådad

The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

78:6.2 (873.6) Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

78:6.3 (873.7) Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

78:6.4 (874.1) Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

78:6.5 (874.2) Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

78:6.6 (874.3) Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

78:6.7 (874.4) The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

78:6.8 (874.5) The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated. And this unchecked influx of inferior peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78:7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78:7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with greatly increased snowfall on the northern mountains,

omfattning över hela Euftratdalen. Dessa vårfloöden blev allt värre, så att flodtrakternas invånare till slut drevs till de östra högländerna. I närmare tusen år var mängder av städer praktiskt taget öde på grund av dessa omfattande översvämningar.

Nästan femtusen år senare när de hebreiska prästerna under fångenskapen i Babylonien försökte spåra det judiska folket tillbaka till Adam, visade det sig mycket svårt för dem att foga samman berättelsens olika bitar. Då föll det en av dem in att ge upp hela försöket, att låta hela världen drunkna i sin ondska vid tiden för Noaks översvämning och att sålunda få ett bättre utgångsläge för att spåra Abrahams härstamning rakt bakåt till en av Noaks tre överlevande söner.

Traditionerna om en tid då vatten täckte hela jordens yta finns över hela världen. Många raser har en berättelse om en världsomfattande översvämning en gång i forna tider. Den bibliska berättelsen om Noak, arken och syndafloöden är en uppdiktning av det hebreiska prästerskapet under den babyloniska fångenskapen. Det har aldrig förekommit en världsomfattande översvämning sedan livet etablerades på Urantia. Den enda tid då jordens yta var helt täckt av vatten var under de arkeozoiska tidsåldrarna innan landet hade börjat framträda.

Men Noak levde faktiskt; han var en vinodlare i Aram, en bosättning vid floden nära Uruk. Han förde bok från år till år över de dagar då floden steg. Han gick till mycket åtlöje då han gjorde sig upp och ned längs floddalen och förespråkade för att alla hus skulle byggas av trä, enligt båtmodell, och att familjens djur skulle tas ombord varje natt då översvämningssåsongen närmade sig. Han brukade fara till de angränsande bosättningarna vid floden varje år och varna dem att om så och så många dagar skulle översvämningarna börja. Slutligen kom ett år då de årliga översvämningarna blev betydligt mera omfattande, som följd av ovanligt häftiga regn, så att vattnet som plötsligt steg svepte bort hela byn; endast Noak och hans närmaste familjemedlemmar räddades i sin husbåt.

Dessa översvämningar ledde till att anditernas civilisation slutligt upplöstes. Då denna översvämningsperiod var till ända fanns den andra lustgården inte längre. Endast i söder och bland sumererna fanns några spår kvar av den forna glansen.

Resterna av denna civilisation, en av de äldsta, står att finna i dessa trakter i Mesopotamien och därifrån mot nordost och nordväst. Men ännu äldre lämningar från tiderna i Dalamatia existerar under vattnen i Persiska viken, och det första Eden ligger sjunket under havet i östra änden av Medelhavet.

8. SUMERERNA — DE SISTA ANDITERNA

När den sista spridningen av anditerna knäckte den mesopotamiska civilisationens biologiska ryggrad, stannade en liten minoritet av denna högrestående ras kvar i sitt hemland nära flodernas mynningar. Detta var sumererna, och fram till år 6000 f.Kr. hade de till sin härkomst blivit övervägande anditiska, fastän deras kultur var mera exklusivt noditisk till sin karaktär och de

caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

78:7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

78:7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

78:7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erech. He kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

78:7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

78:7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78:8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the

höll fast vid de forna traditionerna från Dalamatia. Det oaktat var dessa sumerer i kustregionerna de sista anditerna i Mesopotamien. Men raserna i Mesopotamien var vid denna sena tidpunkt redan genomgående blandade, såsom framgår av de skulltyper man har funnit i gravarna från detta skede.

Det var under översvämningstiderna som Susa blomstrade upp. Den första och lägre staden kom under vatten, så att den andra eller högre staden trädde i stället för den lägre som högkvarter för den tidens säregna konsthantverk. När översvämningarna senare minskade blev Ur centrum för tillverkningen av lerkärl. För cirka sjutusen år sedan låg Ur vid Persiska viken. Flodavlagringarna har sedan dess byggt upp landet till dess nuvarande utsträckning. Dessa bosättningar led mindre av översvämningarna för att de hade bättre regleringssystem och för att flodmynningarna vidgade sig.

De fredliga sädesodlarna i dalarna vid Eufrat och Tigris hade länge trakasserats av räderna från Turkestans och den iranska högplatåns barbarer. Men nu ledde betesmarkernas tilltagande torka i högländerna till en samlad invasion av Eufratdalen. Denna invasion var så mycket allvarligare då dessa boskapsskötare och jägare i de omgivande områdena hade tamhästar i stora mängder. Det var innehavet av hästar som gav dem ett enormt stort militärt övertag över deras rika grannar i söder. Inom en kort tid invaderade de hela Mesopotamien, vilket drev fram de sista kulturvågorna som spred sig ut över hela Europa, västra Asien och norra Afrika.

Dessa erövrare av Mesopotamien bar i sina led på många av anditernas bättre arvsanlag från de blandade norra rasgrupperna i Turkestan, inklusive en del från Adamssons släktlinje. Dessa mindre avancerade men mera energiska stammar norrifrån tillägnade sig snabbt och gärna det som fanns kvar av civilisationen i Mesopotamien, och inom kort utvecklades från dem de blandade folk som man finner i Eufratdalen när de historiska uppteckningarna börjar. De återupplivade snabbt många faser av den försvinnande civilisationen i Mesopotamien, tillägnade sig dalstammarnas kunnande och mycket av sumerernas kultur. De försökte rentav bygga ett tredje Babels torn och tog senare denna term som namn för sin nation.

När dessa barbariska ryttare från nordost invaderade hela Eufratdalen besegrade de inte återstoden av de anditer som levde kring flodmynningen vid Persiska viken. Dessa sumerer kunde försvara sig på grund av högre intelligens, bättre vapen och sitt omfattande system av militära kanaler som anslöt sig till deras bevattningsystem av sinsemellan förenade dammar. De var ett enat folk emedan de hade en enhetlig gruppreligion. De kunde sålunda bibehålla sin rasliga och nationella integritet länge efter det att deras grannar i nordväst hade delats upp i isolerade stadsstater. Ingen av dessa stadsgrupper förmådde övervinna de förenade sumererna.

Inkräktarna från norr lärde sig snart att lita på och värdesätta dessa fredsälskande sumerer som skickliga lärare och administratörer. De var mycket respekterade och eftersökta som lärare i konsthantverk och produktionsverksamhet, som ledare för handelsföretag

ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78:8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78:8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a concerted invasion of the Euphrates valley was brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the more serious because these surrounding herdsman and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

78:8.4 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

78:8.5 (876.2) When these barbarian cavalrymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

78:8.6 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers

och som samhällsadministratörer av alla folk norrut och från Egypten i väster till Indien i öster.

Sedan sumerernas första statsförbund hade upplösts styrdes de senare stadsstaterna av de avfälliga efterkommande till de setiska prästerna. Endast när dessa präster gav sig ut för att erövra grannstäder kallade de sig kungar. De senare stadskungarna lyckades inte bilda starka statsförbund före Sargons dagar, på grund av ett svartsjukt fasthållande vid de egna gudarna. Varje stad trodde att dess stadsgud var överlägsen alla andra gudar, och därför vägrade de att underordna sig en gemensam ledare.

Denna långa period av stadsprästernas svaga styre bragtes till ett slut av Sargon, prästen i Kish, som utropade sig till kung och påbörjade erövringen av hela Mesopotamien och dess angränsande områden. För en tid blev detta slutet för stadsstaterna, styrda och nedtyngda av prästerna, varje stad med sin egen stadsgud och sina egna ceremoniella seder.

Sedan detta Kish' statsförbund hade upplösts följde en lång period av ständig krigföring mellan dalstäderna om överhögheten. Härskarmakten skiftade under olika tider mellan Sumer, Ackad, Kish, Uruk, Ur och Susa.

Omkring år 2500 f.Kr. led sumererna allvarliga bakslag i händerna på suiterna och guiterna som kom norrifrån. Lagash, sumerernas huvudstad, som var byggt på avlagringar från översvämningarna, föll. Uruk höll ut i trettio år efter Ackads fall. Vid den tid då Hammurabis regeringstid började hade sumererna absorberats i de nordliga semiternas led, och anditerna i Mesopotamien försvann från historiens sidor.

Från år 2500 till år 2000 f.Kr. härjade nomaderna vilt över hela området från Atlanten till Stilla havet. Neriterna utgjorde den sista eruptionen från den kaspiska gruppen av mesopotamiska efterkommande till de blandade rasgrupperna av andoniter och anditer. Det som barbarerna inte lyckades med för att ruinera Mesopotamien, det åstadkom senare klimatförändringar.

Detta är berättelsen om den violetta rasen efter Adams dagar och om det öde som drabbade dess hemland mellan Tigris och Eufrat. Den forntida civilisationen föll slutligt samman på grund av de högrestående folkens emigration och immigrationen av deras lägrestående grannar. Men långt innan barbarernas ryttare erövrade dalen hade mycket av kulturen från lustgården spritt sig till Asien, Afrika och Europa för att där åstadkomma de jäsämnen som har resulterat i nittonhundratalets civilisation på Urantia.

[Framfört av en Ärkeängel i Nebadon.]

by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

78:8.7 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore they refused to subordinate themselves to a common leader.

78:8.8 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

78:8.9 (876.6) After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, and Susa.

78:8.10 (877.1) About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erech held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

78:8.11 (877.2) From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

78:8.12 (877.3) And this is the story of the violet race after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalrymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

78:8.13 (877.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 79. Anditernas utbredning i Orienten

⇨ 078

Urantiaboken

080 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 79

ANDITERNAS UTBREDNING I ORIENTEN

Sektioner

Introduktion

1. Anditerna i Turkestan
2. Anditernas erövring av Indien
3. Dravidafolkets Indien
4. Ariernas invasion av Indien
5. Den röda människan och den gula människan
6. Den kinesiska civilisationens gryning
7. Anditerna anländer till Kina
8. Den senare kinesiska civilisationen

PAPER 79

ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT SECTIONS

Introduction

1. The Andites of Turkestan
2. The Andite Conquest of India
3. Dravidian India
4. The Aryan Invasion of India
5. Red Man and Yellow Man
6. Dawn of Chinese Civilization
7. The Andites Enter China
8. Later Chinese Civilization

Introduktion

ASIEN är människosläktets hemland. Det var på en halvö i söder på denna kontinent som Andon och Fonta föddes. I högländerna av det nuvarande Afghanistan grundade deras efterkommande Badonan ett primitivt kulturcentrum som bestod i över en halv miljon år. Här i detta människosläktets östliga centrum differentierade sig sangikfolken från den andoniska släktlinjen, och Asien var deras första hem, deras första jaktmark och deras första slagfält. Sydvästra Asien bevitnade dalamatiernas, noditernas, adamiternas och anditernas på varandra följande civilisationer, och från dessa trakter spredde sig den moderna civilisationens potentialer till världen.

1. ANDITERNA I TURKESTAN

I över tjugofemtusen år, nästan ända fram till år 2000 f.Kr. var hjärtat av Eurasien övervägande, fastän i avtagande grad anditiskt. Från Turkestans lågländer vände anditerna av mot väster in i Europa runt inlandssjöarna, medan de från denna regions högländer trängde österut. Östturkestan (Sinkiang) och i mindre utsträckning Tibet var de forntida portar genom vilka dessa folk från Mesopotamien tog sig över bergen till de gula människornas länder i norr. Anditernas infiltrering av Indien utgick från Turkestans högländer in i Punjab och från betesmarkerna i Iran vidare genom Belutshistan. Dessa tidigare migrationer var inte i något

INTRODUCTION

^{79:0.1 (878.1)} ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

^{79:1.1 (878.2)} For over twenty-five thousand years, on down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In the lowlands of Turkestan the Andites made the westward turning around the inland lakes into Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing

avseende erövringar; snarare var det fråga om att anditstammar fortgående drev in i västra Indien och Kina.

I närmare femton tusen år bestod centra av blandad anditkultur i Tarimflodens dal i Sinkiang och söderut i Tibets höglandstrakter, där anditerna och andoniterna i stor utsträckning hade blandat sig. Tarimdalen var den östligaste utposten för den egentliga anditkulturen. Här byggde de upp sina bosättningar och trädde i handelsförbindelser med de progressiva kineserna i öster och andoniterna i norr. På den tiden var Tarim-regionen ett bördigt land; det föll rikligt med regn. I öster var Gobi en öppen betesmark där herdefolket så småningom höll på att övergå till jordbruk. Denna civilisation gick under när de regnförande vindarna skiftade till sydost, men på sin tid tävlade den med självaste Mesopotamien.

Omkring år 8000 f.Kr. började den tilltagande torkan i Centralasiens höglandsregioner driva anditerna till floddalarna och havskusterna. Denna torka som blev allt svårare inte endast drev dem till dalsänkorna vid Nilen, Euftrat, Indus och Gula floden, utan den medförde en ny utveckling i anditernas civilisation. En ny människoklass, handelsmännen, började förekomma i stort antal.

När klimatförhållandena gjorde jagandet olönsamt för de migrerande anditerna följde de inte de äldre rasernas evolutionära gång genom att bli boskapsuppfödare. Handel och stadsliv uppkom. Från Egypten genom Mesopotamien och Turkestan till floderna i Kina och Indien började de högre civiliserade stammarna samlas i städer som koncentrerade sig på hantverk och handel. Adonia blev Centralasiens handelsmetropol, och den låg nära den nuvarande staden Asjkhabad. Handeln med sten, metaller, trä och lerkärl blev allt livigare både till lands och till sjöss.

Den ständigt tilltagande torkan ledde så småningom till anditernas stora exodus från länderna söder och öster om Kaspiska havet. Flyttningsströmmen började svänga från nordlig till sydlig riktning, och de babyloniska ryttarna började tränga in i Mesopotamien.

Den ökande torkan i Centralasien ledde dessutom till att befolkningen minskade och till att dessa människor blev mindre krigiska. När de avtagande regnen i norr tvingade de andonitiska nomaderna söderut blev det en enorm utvandring av anditer från Turkestan. Detta är de så kallade ariernas sista flyttning till Levanten och till Indien. Den utgjorde kulmen i den spridning av Adams blandade ättlingar som hade pågått så länge och under vilken varje asiatiskt folk och de flesta av folken på öarna i Stilla havet i någon utsträckning förbättrades av dessa högre stående raser.

Samtidigt som anditerna spridde sig över det östra halvklotet förlorade de sålunda sitt hemland i Mesopotamien och i Turkestan, ty det var denna omfattande flyttning av andoniter söderut som spädde ut anditerna i Centralasien tills de nästan försvann.

Ännu under det nittonhundratalet e.Kr. finner man bland de turanska och tibetanska folken spår av arvet från anditerna, vilket framgår av de blonda

lands through Baluchistan. These earlier migrations were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

79:1.2 (878.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

79:1.3 (878.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

79:1.4 (879.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79:1.5 (879.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalymen began to push into Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these people less warlike; and when the diminishing rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

79:1.7 (879.4) Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

79:1.8 (879.5) But even in the twentieth century after Christ there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types

människotyper som då och då påträffas i dessa trakter. De tidigaste kinesiska krönikorna noterar närvaron av rödhåriga nomader norr om de fredliga bosättningarna vid Gula floden, och det existerar ännu målningar som troget återger närvaron av både blonda anditer och brunhåriga mongoler under forna tider i Tarimsången.

Den sista stora manifestationen av de centralasiatiska anditernas militära genialitet, som fanns där under ytan, skedde år 1200 e.Kr. då mongolerna under Djingis khan inledde erövringen av större delen av den asiatiska kontinenten. Likt de forna anditerna förkunnade dessa krigare existensen av "en Gud i himlen". Den tidiga upplösningen av deras imperium fördröjde länge det kulturella utbytet mellan västerlandet och österlandet och försvårade mycket den monoteistiska trons utbredning i Asien.

2. ANDITERNAS ERÖVRING AV INDIEN

Indien är det enda ställe där alla raser på Urantia blandades, och anditernas invasion tillförde de sista raselementen. I högländerna nordväst om Indien fick sangikraserna sin början, och utan undantag, under sina första tider trängde medlemmar av alla dessa raser in på den indiska delkontinenten och lämnade efter sig den mest heterogena rasblandning som någonsin har funnits på Urantia. Det forntida Indien fungerade som en fångstbassäng för de migrerande raserna. Halvöns bas var fordom något smalare än nu, ty mycket av Ganges' och Indus'deltan har uppkommit under de senaste femtio tusen åren.

De tidigaste rasblandningarna i Indien uppkom av att de inflyttade röda och gula rasgrupperna blandade sig med de ursprungliga andoniterna. Denna grupp försvagades senare av att den absorberade större delen av de numera utdöda gröna folken samt ett stort antal av den orangefärgade rasen. Gruppen förbättrades något av ett begränsat tillskott av den blå människan, men blev avsevärt lidande av assimileringen av ett stort antal av den indigofärgade rasen. De så kallade urinvånarna i Indien är knappast representativa för dessa tidiga folk. De utgör snarare den lägststående befolkningen i det södra och östraandområdet, och de absorberades aldrig helt av vare sig de tidiga anditerna eller dessas ariska kusiner som uppträdde senare.

Vid 20.000 år f.Kr. hade befolkningen i västra Indien redan fått en anstrykning av det adamiska blodet, och aldrig i Urantias historia har det funnits ett folk som var sammansatt av så många raser. Det var ändå beklagligt att andra gradens sangiska rasgrupper övervägde och en verklig olycka att både den blå och den röda människan i så stor utsträckning saknades från denna rasernas forntida smältdegel. Ett större tillskott av första gradens sangikfolk skulle i högsta grad ha bidragit till att bygga upp en civilisation som kunde ha varit ännu mera storartad. Det som nu hände var att den röda människan förintade sig på Amerikas kontinenter, den blå människan tumlade om i Europa, och de tidiga ättlingarna till Adam (och de flesta av de senare) visade föga intresse av att beblanda sig med de mera mörkhyade av de färgade folken vare sig i Indien, Afrika eller annanstans.

Omkring år 15.000 f.Kr. ledde det tilltagande

occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

79:1.9 (879.6) The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of "one God in heaven." The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

79:2.1 (879.7) India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

79:2.2 (879.8) The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later weakened by absorbing the greater portion of the extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

79:2.3 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

79:2.4 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population

befolkningstrycket över hela Turkestan och Iran till anditernas första verkligt omfattande flyttningsrörelse mot Indien. I över femton decennier strömmade dessa högrestående folk in genom Belutshistans högländer, spridde sig ut över Indus- och Gangesdalarna och flyttade långsamt in i Deccan. Detta tryck från anditerna i nordväst drev många av de lägrestående i söder och öster in i Burma och södra Kina, men inte tillräckligt många för att hindra inkräktarna från att utplånas som ras.

Det var till stor del topografin som gjorde att Indien inte lyckades bli den ledande makten i Eurasien. Befolkningstrycket från norr endast trängde majoriteten av folket söderut in i Deccans allt trängre territorium, som på alla sidor omsluts av havet. Om det hade funnits angränsande områden att flytta till, då skulle de lägrestående ha trängts ut i alla riktningar och de högrestående skulle ha uppnått en högre civilisation.

Sådan situationen var gjorde dessa tidigare anditiska erövrare ett desperat försök att bevara sin identitet och stämma den flodvåg som hotade att uppsluka dem som ras genom att införa stränga restriktioner mot blandäktenskap. Omkring 10.000 år f.Kr. hade emellertid anditerna försvunnit i folkhavet, men hela folkmassan hade avsevärt förbättrats av denna absorption.

Rasblandningen är alltid till fördel då den gynnar en mångsidighet i kulturen och leder till en progressiv civilisation, men om rasernas lägrestående element överväger blir dessa resultat kortlivade. En mångspråkig kultur kan upprätthållas endast om de högrestående elementen förökar sig med en trygg marginal över de lägrestående. En obegränsad reproduktion av lägrestående i förening med avtagande reproduktion av högrestående tar ofelbart död på den kulturella civilisationen.

Om de anditiska erövrarna hade till antalet varit tre gånger så många, eller om de hade drivit ut eller förintat den minst önskvärda tredjedelen av de orange-grön-indigofärgade invånarna, då skulle Indien ha blivit ett av världens ledande centrum för kulturcivilisation och skulle utan tvivel ha attraherat mera av de senare vågorna av mesopotamier som strömmade in i Turkestan och därifrån vidare norrut till Europa.

3. DRAVIDAFOLKET I INDIEN

Blandningen mellan de anditiska erövrarna av Indien och den infödda befolkningen resulterade till slut i det blandfolk som har kallats dravider. De tidigare och renrasigare draviderna hade en stor förmåga till kulturell uppnåelse, men den försvagades kontinuerligt då deras anditiska arv allt mera uttunnades. Detta är vad som dömde Indiens gryende civilisation till undergång för nästan tolv tusen år sedan. Tillskottet av även denna lilla mängd av det adamiska blodet åstadkom en betydande acceleration av samhällsutvecklingen. Dessa blandade släkten byggde omedelbart upp den tidens mest mångsidiga civilisation på jorden.

Snart efter att de dravidiska anditerna hade erövrat Indien förlorade de sin rasliga och kulturella kontakt med Mesopotamien, men då sjölederna och karavanvägarna senare öppnades återupprättades dessa förbindelser.

pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

79:2.5 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

79:2.6 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved by this absorption.

79:2.7 (880.5) Race mixture is always advantageous in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

79:2.8 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into Turkestan and thence northward to Europe.

3. DRAVIDIAN INDIA

79:3.1 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked acceleration in social development. This composite stock immediately produced the most versatile civilization then on earth.

79:3.2 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these

Under de senaste tio tusen åren har Indien aldrig helt saknat förbindelse med Mesopotamien i väster eller Kina i öster, fastän bergshindren avsevärt gynnade umgänget västerut.

De indiska folkens högrestående kultur och de religiösa böjelserna i Indien härstammar från de forna tiderna av dravidernas herravälde och beror delvis på att så många av det setiska prästerskapet anlände till Indien, både under de tidigare anditiska och under de senare ariska invasionerna. Den tråd av monoteism som löper genom Indiens religiösa historia har sålunda sin upprinnelse i adamiternas lära i den andra lustgården.

Så tidigt som 16.000 år f.Kr. anlände ett sällskap om ett hundra setiska präster till Indien och var mycket nära att i religiöst avseende erövra hela den västra hälften av detta mångspråkiga folk. Men deras religion blev inte bestående. Inom fem tusen år hade deras läror om Paradistreenigheten förfallit till eldgudens trefaldiga symbol.

Men i mer än sju tusen år, ända fram till slutet av anditernas flyttningsrörelser, låg den indiska befolkningens religiösa nivå långt över nivån i världen i allmänhet. Under dessa tider såg Indien ut att kunna åstadkomma en ledande kulturell, religiös, filosofisk och kommersiell civilisation i världen. Om anditerna inte så fullständigt hade dränkts av folkhavet i söder, skulle detta mål troligen ha uppnåtts.

Dravidernas kulturcentra låg i floddalarna, främst längs Indus och Ganges, och i Deccan längs de tre stora floder som rinner ut i havet genom de östliga Ghatbergen. Bosättningarna längs havskusten vid de västliga Ghatbergen var högststående till följd av sina havsförbindelser med Sumerien.

Draviderna var bland de första folken som byggde städer och engagerade sig i omfattande export- och importhandel både till lands och till havs. Redan omkring år 7000 f.Kr. gjorde kamelkaravaner regelbundna färder till det avlägsna Mesopotamien. Dravidernas sjöfart gick längs kusten över Arabiska havet till sumerernas städer vid Persiska viken och vågade sig ut på Bengaliska vikens vatten ända till Bortre Indien. Ett alfabet med tillhörande skrivkonst importerades från Sumerien av dessa sjöfarare och köpmän.

Dessa kommersiella förbindelser bidrog mycket till att ytterligare diversifiera den kosmopolitiska kulturen, vilket ledde till att många av stadslivets förbättringar och rentav lyxartiklar uppkom i ett tidigt skede. När arierna, som uppträdde senare, anlände till Indien kände de inte i draviderna igen sina anditkusiner som hade sjunkit in i sangikrasernas folkhav, men de fann faktiskt en långt avancerad civilisation. Trots sina biologiska begränsningar grundade draviderna en förträfflig civilisation. Den var väl utspridd över hela Indien och har i Deccan fortlevt ända fram till våra dagar.

4. ARIERNAS INVASION AV INDIEN

Den andra gången då anditerna trängde in i Indien

connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:3.3 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

79:3.4 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the western half of that polyglot people. But their religion did not persist. Within five thousand years their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79:3.5 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79:3.6 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79:3.7 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79:3.8 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down to modern times in the Deccan.

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79:4.1 (882.1) The second Andite penetration of India was

var den ariska invasionen under en period om nästan fem hundra år vid mitten av det tredje årtusendet f. Kr. Denna flyttningsrörelse innebar anditernas sista utvandring från sina hemtrakter i Turkestan.

De första ariska centren var utspridda över den norra hälften av Indien, särskilt över den nordvästra delen. Dessa inkräktare fullföljde aldrig erövringen av landet, och denna försummelse blev senare deras undergång då deras mindre antal utsatte dem för absorbering av söderns dravider, som senare spred sig över hela halvön utom områdena i Himalaya.

Ariernas rasliga inverkan i Indien var mycket liten utom i de norra provinserna. I Deccan var deras inverkan mera kulturell och religiös än raslig. Det faktum att det så kallade ariska blodet i större utsträckning har bevarats i norra Indien beror inte endast på att arierna fanns i större antal i dessa regioner utan också på att de förstärktes av senare erövare, handelsmän och missionärer. Ända fram till det första århundradet f.Kr. pågick en ständig infiltrering av ariskt blod till Punjab, och det sista tillskottet kom i anslutning till de hellenistiska folkens krigsoperationer.

På slätterna vid Ganges blandade sig arier och dravider slutligen och skapade en hög kultur, och detta centrum förstärktes senare av tillskott från nordost, från Kina.

I Indien blomstrade från tid till annan många typer av samhällsorganisationer, från ariernas halvt demokratiska system till despotiska och monarkiska styresformer. Samhällets mest karakteristiska särdrag var dock att den stora kastindelningen bestod. Kasterna hade införts av arierna i ett försök att bevara deras rasliga identitet. Detta invecklade kastsystem har fortgått ända fram till nuvarande tid.

Av de fyra stora kasterna inrättades alla utom den första i ett fåfängt försök att hindra de ariska erövrarna från att rasligt sammansmälta med sina lägstående underlydande. Den högsta kasten, lärarpräster, härstammar från seterna. Braminerna i det tjugonde århundradet e.Kr. är kulturättlingar i rakt nedstigande led till prästerna i den andra lustgården, fastän deras läror storligen skiljer sig från vad deras lysande föregångare lärde.

När arierna anlände till Indien förde de med sig sina gudomsuppfattningar så som de hade bevarats i de långvariga traditionerna om religionen i den andra lustgården. Men braminpräster kunde aldrig stå emot den hedniska kraftladdning som byggdes upp av den plötsliga kontakten med de lägstående religionerna i Deccan sedan arierna hade utplånats som ras. Sålunda blev det stora flertalet av befolkningen bundet av de lägstående religionernas förslavande vidskepligheter; och detta är varför Indien inte lyckades frambringa den höga civilisation som tidigare hade förebådats.

Det allmänna andliga uppvaknandet under det sjätte århundradet f.Kr. blev inte bestående i Indien, och det hade dött ut redan före muhammedanernas invasion. En dag kan det emellertid uppstå en större Gautama som leder hela Indien i att söka den levande Guden, och då får världen observera hur de kulturella

the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79:4.2 (882.2) The early Aryan centers were scattered over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the conquest of the country and subsequently met their undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan provinces.

79:4.3 (882.3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882.4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882.5) In India many types of social organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchical forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882.6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmins of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882.7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

79:4.8 (882.8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India, having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living God, and then the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a

potentialerna förverkligas hos ett mångkunnigt folk som så länge har legat i koma under det bedövande inflytandet av en andlig vision i stagnation.

Visst vilar kulturen på en biologisk grund, men kastväsendet ensamt kunde inte bevara den ariska kulturen, ty religionen, sann religion, är den oundgängliga källan till den högre energi som driver människorna att bygga upp en högrestående civilisation baserad på broderskap mellan människorna.

5. DEN RÖDA MÄNNISKAN OCH DEN GULA MÄNNISKAN

Medan berättelsen om Indien redogör för hur anditerna erövrade landet och till slut försvann i de äldre evolutionära folkens hav, gäller berättelsen om Ostasien närmast första gradens sangikraser, i synnerhet den röda människan och den gula människan. Dessa två raser undgick till stor del att uppblandas med neandertalarnas försämrade släktdrag som i så stor utsträckning fördröjde den blå människans utveckling i Europa, och bevarade sålunda den högrestående potentialen hos första gradens sangiktyp.

Fastän de tidiga neandertalarna var utspridda över hela Eurasiens bredd, var den östra flanken mera fördärvad av försämrade inslag från djurvärlden. Dessa typer av undermänniskor drevs söderut av den femte glaciären, samma istäcke som så länge blockerade sangikernas inflyttning till östra Asien. När den röda människan flyttade mot nordost och kringgick de indiska högländerna fann hon nordöstra Asien fritt från dessa typer av undermänniskor. De röda rasgrupperna uppnådde stamorganisation tidigare än något annat folk, och de var de första som flyttade bort från sangikernas centralasiatiska centrum. Neandertalarnas lägrestående raselement förintades eller fördevis från fastlandet av de gula stammarna som emigrerade senare. Den röda människan hade haft herraväldet i Ostasien i nästan hundra tusen år innan de gula stammarna anlände.

För över tre hundra tusen år sedan anlände huvuddelen av den gula rasen till Kina söderifrån längs kusten. Varje årtusende trängde de allt längre in i landet, men de kom inte i kontakt med sina migrerande tibetanska bröder förrän relativt nyligen.

Det växande befolkningstrycket fick den gula rasen på dess väg norrut att tränga in på den röda människans jaktmarker. Detta inkräktande i förening med naturlig raslig fiendskap ledde till tilltagande fientligheter, och sålunda började den avgörande kampen om de bördiga markerna i Bortre Asien.

Berättelsen om denna tidsålderslånga kamp mellan den röda och den gula rasen är ett epos i Urantias historia. I över två hundra tusen år utkämpade dessa två högrestående raser ett bittert och oupphörligt krig. I de tidigare striderna hade de röda människorna vanligen framgång, och deras krigares råder spred förödelse bland de gula bosättningarna. Den gula människan var emellertid en god elev när det gällde krigskonsten, och hon uppvisade tidigt en märkbar förmåga att leva i fred med sina landsmän. Kineserna var de första som lärde sig att enighet ger styrka. De

versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:4.9 (883.1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. RED MAN AND YELLOW MAN

79:5.1 (883.2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:5.2 (883.3) While the early Neanderthals were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

79:5.3 (883.4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

79:5.4 (883.5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

79:5.5 (883.6) The story of this agelong contest between the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unremitting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt pupil in the art of warfare, and he early manifested a marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine

röda stammarna fortsatte sina inbördes konflikter, och snart började de lida upprepade nederlag vid de aggressiva anfallen från de obarmhärtiga kineserna som fortsatte sin obevekliga marsch mot norr.

För hundra tusen år sedan kämpade den röda rasens decimerade stammar med ryggen mot den retirerande isen från den sista glaciären, och när landpassagen österut över Berings näs blev framkomlig var dessa stammar inte sena att överge den asiatiska kontinentens ogästvänliga kuster. Det är åttiofem tusen år sedan de sista av de renrasiga röda människorna avlägsnade sig från Asien, men den långa kampen lämnade sin genetiska prägel på den segrande gula rasen. Folken i norra Kina samt andoniterna i Sibirien assimilerade mycket av det röda släktet och fick en avsevärd fördel därav.

Indianerna i Nordamerika kom aldrig i kontakt med ens anditättlingarna till Adam och Eva, då de hade förlorat sina hemtrakter i Asien ungefär femtio tusen år före Adams ankomst. Under tiden för anditernas migrationer höll det renrasiga röda släktet på att sprida sig ut över Nordamerika som nomadstammar, jägare som i någon mån bedrev jordbruk. Dessa släkten och grupper med sin egen kultur förblev nästan helt isolerade från den övriga världen, från sin ankomst till de amerikanska kontinenterna ända fram till slutet av den kristna tidens första årtusende då de upptäcktes av representanter för den vita rasen från Europa. Fram till den tiden var eskimåerna det närmaste till de vita människor som de röda människornas norra stammar någonsin hade sett.

Den röda och den gula rasen är de enda delar av människosläktet som någonsin nådde en höggradig civilisation utan inflytelser från anditerna. Indianernas äldsta kultur i Amerika representerades av Onamonalontons center i Kalifornien, men ungefär 35.000 år f.Kr. hade det för länge sedan försvunnit. I Mexiko, Centralamerika och bergsområdena i Sydamerika byggdes de senare och mera bestående civilisationerna upp av en ras som var övervägande röd men som innehöll ett ansenligt tillskott av de gula, de orangevärgade och de blå människorna.

Dessa civilisationer var evolutionära skapelser av sangikerna, även om spår av anditernas blod nådde Peru. Med undantag för eskimåerna i Nordamerika och några få polynesiska anditer i Sydamerika hade folken på det västra halvklotet ingen kontakt med resten av världen förrän vid slutet av det första årtusendet e.Kr. I Melkisedekarnas ursprungliga plan för att förbättra raserna på Urantia hade det stipulerats att en miljon av de renrasiga efterkommande till Adam skulle ge sig av för att förbättra de röda människorna på de amerikanska kontinenterna.

6. DEN KINESISKA CIVILISATIONENS GRYNING

Någon tid efter det att de expanderande kineserna hade drivit den röda människan över till Nordamerika röjde de undan andoniterna från floddalarna i Ostasien och drev dem mot norr in i Sibirien och mot väster in i Turkestan, där de snart skulle komma i kontakt med anditernas högrestående kultur.

I Burma och på Indokinas halvö blandades och förenades den indiska och den kinesiska kulturen och

conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:5.6 (883.7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:5.7 (884.1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

79:5.8 (884.2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico, Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

79:5.9 (884.3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that traces of Andite blood reached Peru. Excepting the Eskimos in North America and a few Polynesian Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

79:6.1 (884.4) Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior culture of the Andites.

79:6.2 (884.5) In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to

åstadkom de civilisationer som följde på varandra i dessa regioner. Här hade den försvunna gröna rasen bevarats i större proportion än någon annanstans i världen.

Många olika raser bodde på öarna i Stilla havet. I allmänhet upptogs de södra och då mera omfattande öarna av folk som hade en stor procent av de gröna och indigofärgade rasernas blod. De norra öarna hölls av andoniter och senare av släkten med en stor proportion gula och röda raselement. Det japanska folkets förfäder fördrevs från fastlandet först omkring år 12.000 f.Kr., då en kraftig utbredning av de norra kinesiska stammarna längs kusten söderut fördrev dem från deras boplatser. Deras slutliga utvandring berodde inte så mycket på befolkningstrycket som på initiativ av en hövding som de började anse vara en gudomlig person.

Likt folken i Indien och Levanten grundade den gula människans segerrika stammar sina första center längs kusten och upp längs floderna. Bosättningarna vid kusten klarade sig dåligt under senare år då tilltagande översvämningar och flodernas skiftande utflöden gjorde låglandets städer obeboeliga.

För tjugo tusen år sedan hade kinesernas förfäder byggt upp ett dussin starka center för en enkel kultur och lärdom, i synnerhet längs Gula floden och Jangtse. Nu började dessa center få förstärkning av att det anlände en jämn ström av högrestående blandade folk från Sinkiang och Tibet. Flyttningen från Tibet till Jangtsedalen var inte så omfattande som den i norr, inte heller var de tibetanska centren lika avancerade som de centren som fanns i Tarim-sänkan. Men bägge flyttningsrörelserna förde en viss mängd av det anditiska blodet österut till bosättningarna vid floderna.

Den forntida gula rasens överlägsenhet kom sig av fyra viktiga faktorer:

1. Genetiska. Olikt sina blå kusiner i Europa hade både den röda och den gula rasen till stor del undgått att uppblandas med odugliga människoelement. De norra kineserna, som redan hade förstärkts av små mängder högrestående röda och andoniska raselement, skulle snart få fördelen av ett anseeligt tillskott av anditiskt blod. Kineserna i söder var inte lika lyckosamma i detta avseende, och de hade länge lidit av att ha absorberat mycket av den gröna rasen, medan de senare skulle komma att ytterligare försvagas av att lägrestående folk, som hade trängts ut från Indien av dravida-anditernas invasion, i stora skaror trängde in i landet. I dagens Kina finns en avgjord skillnad mellan raserna i norr och i söder.

2. Samhälleliga. Den gula rasen lärde sig tidigt värdet av inbördes fred. Den interna fredligheten främjade folkökningen tillräckligt för att garantera att deras civilisation spred sig till många miljoner människor. Från år 25.000 till 5000 f.Kr. fanns den högsta masscivilisationen på Urantia i mellersta och norra Kina. Den gula människan var den första som uppnådde raslig solidaritet — den första som åstadkom en kulturell, samhällelig och politisk civilisation i stor skala.

Kineserna omkring år 15.000 f.Kr. var aggressiva militarister; de hade inte försvagats av en överdriven vördnad för det förgångna, och då de till antalet var under tolv miljoner bildade de en kompakt helhet och

produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

79:6.3 (884.6) Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

79:6.4 (885.1) Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

79:6.5 (885.2) Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning, especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of Andite blood eastward to the river settlements.

79:6.6 (885.3) The superiority of the ancient yellow race was due to four great factors:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetic.* Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

79:6.8 (885.5) 2. *Social.* The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity — the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79:6.9 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a

talade samma språk. Under denna tidsålder byggde de upp en verklig nation, mycket mera enad och homogen än deras politiska unioner under historisk tid.

3. Andliga. Under den tidsålder då anditernas flyttningsrörelser pågick hörde kineserna till de mera andliga folken på jorden. Då de så länge hade hållit fast vid dyrkan av den Enda Sanningen, som Singlangton hade förkunnat, höll detta dem före de flesta andra raser. Stimulansen från en progressiv och avancerad religion är ofta den avgörande faktorn i den kulturella utvecklingen; medan Indien tynade av kämpade sig Kina fram under den livgivande stimulansen av en religion som omhuldade sanningen som den högsta Gudomen.

Denna dyrkan av sanningen uppmuntrade till att undersöka och utan fruktan utforska naturens lagar och människosläktets potentialer. Kineserna var ännu för sex tusen år sedan ivriga utforskare och energiska i sin strävan efter sanning.

4. Geografiska. Kina skyddas av bergen i väster och Stilla havet i öster. Endast i norr var vägen öppen för anfall, och från den röda människans tid ända till ankomsten av anditernas senare efterkommande fanns det inga aggressiva rasgrupper i norr.

Hade det inte varit för bergshindren och den senare nedgången i den andliga kulturen, skulle den gula rasen utan tvekel ha dragit till sig större delen av anditernas migrationer från Turkestan och skulle otvivelaktigt snart ha dominerat världscivilisationen.

7. ANDITERNA ANLÄNDER TILL KINA

För omkring femton tusen år sedan kom ett anseeligt antal anditer genom bergspasset Ti Tao och spred sig ut över dalen vid Gula flodens övre lopp bland de kinesiska bosättningarna i Kansu. Snart trängde de österut till Honan där de mest progressiva bosättningarna fanns. Denna infiltrering västerifrån var ungefär till hälften andonitisk och till hälften anditisk.

De norra kulturcentren längs Gula floden hade alltid varit mera progressiva än de södra bosättningarna vid Jangtse. Inom några tusen år efter det att till och med detta lilla antal av dessa högrestående dödliga hade anlänt, hade bosättningarna längs Gula floden kämpat sig förbi byarna vid Jangtse och uppnått en avancerad ställning i förhållande till bröderna i söder, en ställning som de har bibehållit allt sedan dess.

Det var inte det att det fanns så många anditer eller att deras kultur var så överlägsen, utan det att sammansmältningen med dem gav upphov till ett mera mångsidigt folk. De nordliga kineserna fick just tillräckligt med anditernas arvs massa för att mildt stimulera deras naturligt dugliga sinne, men inte så mycket att det skulle ha tänt i dem den rastlösa, utforskningsinriktade nyfikenheten som är så karakteristisk för de nordliga vita släkterna. Detta mera begränsade tillskott av anditiska arvsanlag störde inte mycket sangiktypens medfödda stabilitet.

De senare vågorna av anditer förde med sig vissa

common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79:6.10 (885.7)

3. *Spiritual.* During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined as the supreme Deity.

79:6.11 (885.8)

This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79:6.12 (885.9)

4. *Geographic.* China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

79:6.13 (886.1)

And but for the mountain barriers and the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79:7.1 (886.2)

About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79:7.2 (886.3)

The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79:7.3 (886.4)

It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

79:7.4 (886.5)

The later waves of Andites brought with them

av de kulturella framstegen från Mesopotamien. Detta är i synnerhet sant beträffande de sista migrationsvågorna från väster. De förbättrade avsevärt förfarandena inom ekonomi och undervisning bland de nordliga kineserna. Fastän deras inflytande på den gula rasens religiösa kultur var kortlivat, bidrog deras efterkommande mycket till ett senare andligt uppvaknande. Men anditernas traditioner om Edens och Dalamatias skönhet influerade helt visst de kinesiska traditionerna; tidiga kinesiska legender lokaliserar "gudarnas land" i väster.

Det kinesiska folket började inte bygga städer och ägna sig åt hantverksproduktion förrän efter år 10.000 f.Kr., sedan klimatförändringarna i Turkestan hade inträffat och de senare anditimmigranterna hade anlänt. Tillskottet av detta nya blod medförde inte så mycket nytt för den gula människans civilisation, men det stimulerade den snabba vidareutvecklingen av de latenta tendenserna hos de högrestående kinesiska släktena. Från Honan till Shensi började potentialerna till en avancerad civilisation bära frukt. Metallbearbetning och alla hantverksfärdigheter daterar sig från dessa tider.

Likheterna mellan vissa av de tidiga kinesiska och mesopotamiska metoderna i fråga om tideräkning, astronomi och offentlig förvaltning kommer sig av handelsförbindelserna mellan dessa två långt från varandra belägna center. Kinesiska handelsmän färdades redan på sumerernas tid längs landvägarna genom Turkestan till Mesopotamien. Detta utbyte var inte ensidigt — Eufratdalen hade ansevärd nytta av det, liksom även folken på slättlandet vid Ganges. Men klimatförändringarna och nomadernas invasioner under det tredje årtusendet f.Kr. minskade betydligt volymen av den handel som gick längs karavanvägarna i Centralasien.

8. DEN SENARE KINESISKA CIVILISATIONEN

Det är inte helt fel att säga att medan den röda människan fick lida av för mycket krigande, fördröjdes statsutvecklingen bland kineserna av deras grundliga tillvägagångssätt vid erövringen av Asien. De hade en stor potential för solidaritet inom rasen, men den utvecklades inte ordentligt emedan den ständiga drivkraften från en alltid överhängande fara av anfall utifrån saknades.

När erövringen av Ostasien var slutförd föll den urgamla militärstaten så småningom sönder — forna krig glömdes bort. Av den episka kampen med den röda rasen återstod endast den dimmiga traditionen om en forntida kamp med bågskyttefolken. Kineserna började i ett tidigt skede ägna sig åt jordbruksnäringar, vilket ytterligare ökade deras fredliga tendenser, medan en befolkning som låg klart under relationstalet mellan land och människa för jordbruk ytterligare bidrog till den växande fredligheten i landet.

Medvetandet om forna bragder (något förbleknade i nuet), konservatismen hos ett folk som till största del ägnade sig åt jordbruk, och ett välutvecklat familjeliv ledde till vördnad för förfäderna och kulminerade i seden att till den grad ära den gångna tidens människor att det gränsade till dyrkan. En mycket liknande attityd var rådande bland de vita släktena i Europa i ungefär fem

certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place "the land of the gods" in the west.

79:7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man as it stimulated the further and rapid development of the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

79:7.6 (886.7) The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

79:8.1 (887.1) While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

79:8.2 (887.2) With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

79:8.3 (887.3) Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for

hundra år efter den grekisk-romerska civilisationens upplösning.

Tron på och dyrkan av den "Enda Sanningen" i enlighet med Singlangtons läror dog aldrig helt ut. Med tiden kom sökandet efter ny och högre sanning i skuggan av den växande tendensen att vörda det som redan fanns etablerat. Så småningom avleddes den gula rasens genialitet från att söka det okända till att bevara det kända. Detta är orsaken till stagnationen av vad som hade varit världens snabbast framåtskridande civilisation.

Mellan åren 4000 och 500 f.Kr. slutfördes den politiska återföreningen av den gula rasen, men den kulturella föreningen mellan centren vid Jangtse och Gula floden hade redan genomförts. Denna politiska återförening av de senare stamgrupperna var inte utan konflikter, men den allmänna opinionen om krig var fortsättningsvis låg. Dyrkandet av förfäderna, det ökande antalet dialekter och inga krav på militär verksamhet under tusende och åter tusende år hade gjort detta folk ultrafredligt.

Fastän den gula rasen inte uppfyllde löftet om en tidig utveckling av en avancerad statsbildning, gick rasen ändå hela tiden framåt i förverkligandet av civilisationens färdigheter, i synnerhet inom områdena för jordbruk och trädgårdsodling. De vattenbyggnadsproblem som jordbrukarna i Shensi och Honan mötte fordrade samverkan för att kunna lösas. Sådana bevattnings- och jordbevaringssvårigheter bidrog i betydande grad till att utveckla ett inbördes beroende, och som följd därav gynnades freden mellan de odlade grupperna.

Snart bidrog utvecklingen inom skrivkonsten och grundandet av skolor till en spridning av kunskap i en aldrig tidigare skådad omfattning. Det ideografiska skrivsättets besvärligheter begränsade dock de lärda klassernas tillväxt trots tryckningskonstens tidiga uppkomst. Det var framförallt den sociala standardiseringens och religionsfilosofiska dogmatiseringens process som fortgick med god fart. Den religiösa utvecklingen av vördnaden för förfäderna komplicerades ytterligare av en uppsjö av vidskepligheter som involverade naturdyrkan, men kvardröjande rester av en verklig uppfattning om Gud fanns bevarade i den kejserliga dyrkan av Shang-ti.

Den stora svagheten i vördandet av förfäderna ligger däri att det främjar en bakåtblickande filosofi. Hur klokt det än må vara att samla visdom från det förgångna, är det dåraktigt att anse det förgångna vara sanningens enda källa. Sanningen är relativ och expanderande; den lever alltid i nuet och kommer alltid till nya uttryck i varje människogeneration — rentav i varje människoliv.

Den stora styrkan i vördnaden för förfäderna består i det värde en sådan attityd fäster vid familjen. Den förvånansvärda stabiliteten och uthålligheten i den kinesiska kulturen är en följd av den dominerande ställning som familjen har getts, ty civilisationen är direkt beroende av att familjen fungerar effektivt. I Kina fick familjen en sådan samhällelig betydelse, rentav en sådan religiös innebörd, som få andra folk har nått upp till.

Den tillgivenhet till föräldrarna och den familjeloyalitet som den växande kulten om dyrkan av

some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

79:8.4 (887.4) The belief in, and worship of, the "One Truth" as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world's most rapidly progressing civilization.

79:8.5 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

79:8.6 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

79:8.7 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequaled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religio-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

79:8.8 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it *lives* always in the present, achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79:8.9 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious significance, approached by few other peoples.

79:8.10 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship insured the

förfäderna förutsatte, garanterade uppbyggnaden av överlägsna familjerelationer och bestående familjegrupper; allt detta gjorde det lättare för följande faktorer att inverka på civilisationens fortbestånd:

1. Bevarandet av egendom och rikedom.
2. Sammanförandet av erfarenheter från mer än en generation.
3. Effektiv utbildning av barnen i det förgångnas färdigheter och kunskaper.
4. Utveckling av en stark plikt känsla, förhöjning av moralen, och ökning av den etiska känsligheten.

Den kinesiska civilisationens formativa period, som börjar med anditernas ankomst, fortsätter ända fram till den stora etiska, moraliska och semireligiösa uppväckelsen under sjätte århundradet f. Kr. Den kinesiska traditionen bevarar en dimmig berättelse om det evolutionära förgångna; övergången från moders- till fadersfamiljen, etableringen av jordbruket, utvecklingen av arkitekturen, inledandet av industriell verksamhet — alla dessa skeden redogörs för i en följd. Denna berättelse, med större noggrannhet än någon annan liknande redogörelse, presenterar bilden av ett högre stående folks storartade uppstigning från barbariets nivåer. Under denna tid övergick kineserna från ett primitivt jordbrukssamhälle till en högre samhällsorganisation som omfattade städer, industriell verksamhet, metallbearbetning, handelsutbyte, offentlig förvaltning, skrivkonst, matematik, konst, vetenskap och boktryckande.

Så har den gula rasens urgamla civilisation bevarats under århundradenas lopp. Det är nästan fyrtio tusen år sedan de första viktiga framstegen gjordes i den kinesiska kulturen, och fastän det har förekommit mängen tillbakagång kommer civilisationen under sönerna till Han närmast av alla till att presentera en oavbruten skildring av ständigt framåtskridande ända fram till nittonhundratalets tid. Den mekaniska och den religiösa utvecklingen hos de vita rasgrupperna har varit av en högre klass, men de har aldrig överträffat kineserna i fråga om familjesamhörighet, gruppetik eller personlig moral.

Denna urgamla kultur har bidragit mycket till människans lycka; miljoner människovarelser har levt och dött, välsignade av dess bedrifter. I århundraden har denna stora civilisation vilat på sina lagrar från det förgångna, men den håller igen på att vakna upp för att ånyo bilda sig en uppfattning om de överjordiska målen för de dödligas tillvaro, för att igen en gång ta upp den oupphörliga kampen för ett framåtskridande utan slut.

[Framfört av en Nebadons ärkeänglar.]

building up of superior family relationships and of enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

- 79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.
- 79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.
- 79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.
- 79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty, group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unremitting struggle for never-ending progress.

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 80. Anditernas utbredning i västerlandet

⇐ 079

Urantiaboken

081 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 80

ANDITERNAS UTBREDNING I VÄSTERLANDET

Sektioner

Introduktion

1. Adamiterna anländer till Europa
2. Förändringar i klimat och geologi
3. Cro-Magnons blå människor
4. Anditernas invasioner i Europa
5. Anditernas erövring av Nordeuropa
6. Anditerna längs Nilen
7. Anditerna på öarna i Medelhavet
8. Andoniterna vid Donau
9. De tre vita raserna

Introduktion

FFASTÄN den blå människan i Europa inte av sig själv uppnådde en stor kulturell civilisation, erbjöd hon dock den biologiska grund som, när rasens adamiserade släkdrag blandades med de senare anditiska inkräktarnas, åstadkom ett av de mäktigaste släkten som någonsin uppkommit på Urantia för uppnåendet av en energisk och expansiv civilisation sedan den violetta rasens och deras anditiska efterträdarens tider.

I de nutida vita folken förenas de fortlevande adamiska raselementen som blev uppblandade med sangikraserna, en del av de röda och de gula, men i synnerhet med de blå. Det finns en ansenlig procent av det ursprungliga andonitsläktet i alla de vita rasgrupperna och ännu mera av de tidiga noditinslagen.

1. ADAMITERNA ANLÄNDER TILL EUROPA

Innan de sista anditerna drevs ut från Eufratdalen hade många av deras bröder anlärt till Europa som äventyrare, lärare, handelsmän och krigare. Under den violetta rasens första tider skyddades Medelhavsbassängen av Gibraltarnäset och Siciliens landbrygga. En del av den tidigaste sjöfartshandeln tog sin början vid dessa insjöar, där blå människor från norr och saharabor från söder mötte noditer och adamiter

PAPER 80

ANDITE EXPANSION IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

INTRODUCTION

^{80:0.1 (889.1)} ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

^{80:0.2 (889.2)} The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

^{80:1.1 (889.3)} Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and

från öster.

I den östra Medelhavessänkan hade noditerna byggt upp en av sina mest omfattande kulturer, och från dessa centra hade de i någon mån trängt in i södra Europa, men särskilt in i norra Afrika. De bredskailliga nodit-andonitiska syrierna började mycket tidigt ägna sig åt krukmakeri och åkerbruk i samband med sina bosättningar på det långsamt stigande Nildeltat. De importerade också får, getter, nötkreatur och andra tamdjur samt införde mycket förbättrade metoder för metallbearbetning, ty Syrien var då centrum för denna industri.

Under mer än trettio tusen år tog Egypten emot en jämn ström av mesopotamier som förde med sig sin konst och sin kultur för att berika Nildalens kultur. En omfattande inflyttning av folk från Sahara försämrade emellertid storligen den tidiga civilisationen vid Nilen, och Egypten nådde sin lägsta kulturella nivå för ungefär femton tusen år sedan.

Under forna tider fanns det föga hinder för adamiternas migration västerut. Sahara var en öppen betesmark som upptogs av herde- och jordbruksfolk. Dessa saharabor ägnade sig aldrig åt hantverksindustri, inte heller var de stadsbyggare. De var en indigosvart grupp med omfattande inslag från de utdöda gröna och orangefärgade raserna. De fick en mycket begränsad mängd av det violetta arvet innan landhöjningen och de skiftande regnförande vindarna skingrade resterna av denna välmående och fredliga civilisation.

De flesta människoraser har fått del av Adams blod, men en del fick mer än andra. De blandade raserna i Indien och de mörkare folken i Afrika var inte attraktiva för adamiterna. De skulle villigt ha blandat sig med de röda människorna om inte dessa hade funnits så långt borta på de amerikanska kontinenterna, och de var gynnsamt inställda till de gula människorna, men dessa var likaså svåra att nå långt borta i Asien. När adamiterna därför gav sig iväg, drivna av antingen äventyrlust eller altruism, eller när de blev utdrivna från Eufratdalen, var det mycket naturligt för dem att välja en förening med de blå rasgrupperna i Europa.

De blå människorna, som då var dominerande i Europa, hade inga religiösa bruk som skulle ha varit motbjudande för de tidigast migrerande adamiterna, och det fanns en stark sexuell dragning mellan den violetta och den blå rasen. De bästa bland de blå människorna höll det för en stor ära att få forma par med adamiterna. Varje blå man hade ambitionen att bli så skicklig och konstnärlig att han vann någon adamitisk kvinnas tillgivenhet, och det var den högsta strävan hos varje högrestående blå kvinna att bli föremål för en adamits uppvaktning.

Så småningom förenade sig dessa Edens migrerande söner med den blå rasens högre typer och gav nytt liv åt deras kulturella seder och bruk, samtidigt som de skoningslöst utrotade neandertalrasens kvarlevande släkten. Denna metod för rasblandning i kombination med eliminering av de lägrestående elementen ledde till uppkomsten av ett dussintal livskraftiga och progressiva grupper av högrestående blå människor, av vilka ni har betecknat en som Cro-Magnonmänniskorna.

the Saharans from the south met Nodites and Adamites from the east.

80:1.2 (889.4) In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

80:1.3 (889.5) For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

80:1.4 (889.6) But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

80:1.5 (890.1) Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

80:1.6 (890.2) The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and there was great sex attraction between the violet and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

80:1.7 (890.3) Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

Av dessa och andra orsaker, av vilka de gynnsammare färdvägarna inte hörde till de minst betydande, välldes de tidiga mesopotamiska kulturvägarna nästan uteslutande in i Europa. Det var dessa omständigheter som blev avgörande för de skeden som föregick den moderna europeiska civilisationen.

2. FÖRÄNDRINGAR I KLIMAT OCH GEOLOGI

Den violetta rasens tidiga utbredning till Europa avbröts av vissa ganska plötsliga förändringar i klimatet och geologin. Då de norra isfälten drog sig tillbaka skiftade de regnförande vindarna från väster mot norr och förvandlade så småningom de stora öppna betesmarkerna i Sahara till en ofruktbar öken. Denna torka skingrade de till växten mindre, brunnhåriga, mörkgöda men långskalliga människor, som bodde på Saharas stora högplatå.

De mera renrasiga indigofärgade släktena flyttade söderut till skogarna i Centralafrika, där de stannat allt sedan dess. De mera blandade grupperna spridde sig i tre riktningar: De högrestående stammarna i väster migrerade till Spanien samt därifrån till angränsande områden i Europa, och de bildade kärnan i de senare långskalliga brunnhåriga grupperna av medelhavsrasen. Den minst progressiva delen som bodde öster om Saharaplatån migrerade till Arabien och därifrån genom norra Mesopotamien och Indien till det avlägsna Ceylon. Den mellersta gruppen flyttade norr- och österut till Nildalen och Palestina.

Det är detta underliggande andra gradens sangiska drag som antyder en viss grad av släktskap mellan de nutida folk som finns spridda från Deccan genom Iran till Mesopotamien och längs Medelhavets bägge kuster.

Ungefär vid den tid då dessa klimatförändringar inträffade i Afrika skiljde sig England från kontinenten och Danmark höjde sig ur havet, medan näset vid Gibraltar, som hade skyddat den västra Medelhavssänkan, gav efter till följd av en jordbävning och vattenytan i denna insjö steg snabbt till Atlantiska oceanens nivå. Snart sjönk också landbryggan vid Sicilien i havet, vilket förvandlade Medelhavet till ett enda hav och förenade det med Atlantiska oceanen. Denna naturens omstörtning översvämde massvis med människobosättningar och orsakade den största förlusten av liv genom översvämning i hela världshistorien.

Då havet uppslukade Medelhavssänkan begränsade detta omedelbart adamiternas flyttningar västerut, medan den stora inflyttningen av saharabor ledde dem att söka utlopp för sin växande befolkning norr- och österut från Eden. När Adams efterkommande färdades norrut från dalarna vid Tigris och Eufrat mötte de bergshinder och det då utvidgade Kaspiska havet. Under många generationer jagade adamiterna, vallade sina hjordar och odlade jorden kring sina bosättningar utspridda över hela Turkestan. Långsamt utvidgade detta storslagna folk sitt territorium mot Europa. Då adamiterna anlände till Europa österifrån fann de att den blå människans kultur låg tusentals år efter kulturen i Asien, ty denna region hade varit nästan helt utan kontakt med Mesopotamien.

80:1.8 (890.4) For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

80:2.1 (890.5) The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

80:2.2 (890.6) The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

80:2.3 (890.7) It is this secondary Sangik substratum that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

80:2.4 (890.8) About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while the isthmus of Gibraltar, protecting the western basin of the Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

80:2.5 (891.1) This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with

Mesopotamia.

3. CRO-MAGNONS BLÅ MÄNNISKOR

Den blå människans forntida kulturcentra var belägna längs Europas alla floder, men endast Somme flyter nu fram i samma fåra som före istiderna.

Då vi säger att den blå människan dominerade den europeiska kontinenten, fanns det dock massor av olika folkslag. Redan för trettiofem tusen år sedan var Europas blå rasgrupper ett mycket blandat folk som bar på arvsanlag från både röda och gula, medan de i kustländerna vid Atlanten och i det nuvarande Rysslands regioner hade absorberat en anseelig mängd andonitiskt blod och i söder var i kontakt med folken i Sahara. Det vore fruktlöst att försöka räkna upp de många rasgrupperna.

Den europeiska civilisationen under denna tidiga period efter Adam, var en unik blandning av de blå människornas livskraft och konstfärdighet med adamiternas skapande föreställningsförmåga. De blå människorna var en ras med stor livskraft, men de drog avsevärt ned adamiternas kulturella och andliga nivå. Det var mycket svårt för adamiterna att få sin religion att slå rot bland Cro-Magnonmänniskorna på grund av tendensen hos så många av dem att lura och förföra jungfrur. I tio tusen år stod religionen i Europa på en låg nivå jämfört med utvecklingen i Indien och Egypten.

De blå människorna var fullkomligt ärliga i allt sitt handlande och helt fria från de uppblandade adamiternas sexuella laster. De respekterade jungfrudomen och tillämpade månggifte endast då krig ledde till en brist på män.

Dessa Cro-Magnonfolk var ett tappert och framsynt släkte. De hade ett effektivt system för barnuppfostran. Bägge föräldrarna tog del i detta arbete, och de äldre barnens tjänster utnyttjades till fullo. Varje barn tränades omsorgsfullt i grottornas skötsel, i konstfärdighet och i att göra flintverktyg. Från tidig ålder var kvinnorna väl förtrogna med hushållsgöromål och enkelt åkerbruk, medan männen var skickliga jägare och modiga krigare.

De blå människorna var jägare, fiskare och insamlare av föda; de var skickliga båtbyggare. De tillverkade stenyxor, högg ned träd och uppförde stockhyddor som var delvis under marken och hade hudar till tak. Det finns folk som fortfarande bygger liknande hyddor i Sibirien. Cro-Magnonmänniskorna i söder bodde vanligen i hålor och grottor.

Det var inte ovanligt under bistra vinternätter att de som stod som stod nattvakt vid grottmyningarna frös ihjäl. De var modiga, men framför allt var de konstnärer; uppblandningen med adamiter satte fart på den skapande fantasin. Den blå människans konst nådde sin höjdpunkt för omkring femton tusen år sedan, före den tid då de mera mörkhyade rasernas folk kom norrut från Afrika genom Spanien.

För omkring femton tusen år sedan höll de alpina skogarna på att sprida sig över stora områden. Jägarna i Europa drevs till floddalarna och havskusterna av samma klimatologiska tryck som hade förvandlat

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

80:3.1 (891.2) The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the same channel which it followed during preglacial times.

80:3.2 (891.3) While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

80:3.3 (891.4) The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

80:3.4 (891.5) The blue men were perfectly honest in all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

80:3.5 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

80:3.6 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

80:3.7 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

80:3.8 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had

världens sälla jaktmarker till torra och ofruktsamma öknar. När regnvindarna vände mot norr blev de stora öppna betesmarkerna i Europa täckta av skogar. Dessa omfattande och relativt plötsliga klimatförändringar drev människoraserna i Europa till att ställa om sig från de öppna slätternas jägare till boskapsherdar och i någon mån till fiskare och jordbrukare.

Fastän dessa förändringar resulterade i kulturella framsteg, medförde de också vissa biologiska tillbakagångar. Under den föregående jägartiden hade de högstående stammarna tagit de bättre krigsfångarna till makar och ofelbart förintat dem som de ansåg vara lägstående. När de började grunda bosättningar och ägna sig åt jordbruk och handel tog de sig till att spara många av de medelmåttiga fångarna som slavar. Det var avkomman av dessa slavar som senare i så hög grad försämrade hela Cro-Magnontypen. Denna tillbakagång av kulturen fortgick tills den fick en frisk injektion från öster när mesopotamiernas sista massinvasion svepte fram över Europa och snabbt absorberade Cro-Magnonmänniskan och deras kultur samt lade grunden till de vita rasgruppernas civilisation.

4. ANDITERNAS INVASIONER I EUROPA

Fastän anditerna strömmade in i Europa i en jämn ström, förekom det sju större invasioner, varvid de sista kom på hästryggen i tre stora vågor. En del anlände till Europa via öarna i Egeiska havet och upp längs Donaudalen, men majoriteten av de tidigare och renrasigare elementen migrerade till nordvästra Europa längs den norra rutten över betesmarkerna vid Volga och Don.

Mellan den tredje och fjärde invasionen trängde en hord andoniter norrifrån in i Europa efter att ha kommit från Sibirien via de ryska floderna och Baltikum. De assimilerades omedelbart av de norra anditstammarna.

Den relativt rena violetta rasens tidigare utbredningar var långt fredligare än expansionerna av deras senare halvmilitära och erövringsglada anditefterkommande. Adamiterna var fredsälskande, noditerna var krigiska. Föreningen av dessa folk, så som de senare blandades med sangikraserna, gav upphov till de dugliga, aggressiva anditerna som gjorde egentliga militära erövringar.

Hästen var emellertid den evolutionära faktor som avgjorde anditernas dominans i västerlandet. Hästen gav anditerna vid deras spridning fördelen av en rörlighet som inte hittills hade funnits och som gjorde det möjligt för anditernas sista rytargrupper att snabbt färdas runt Kaspiska havet och välla in över hela Europa. Alla tidigare vågor av anditer hade rört sig så långsamt att de tenderade att upplösas på ett större avstånd från Mesopotamien. Dessa senare vågor rörde sig så snabbt att de nådde Europa som enhetliga grupper som fortfarande hade kvar något mått av högre kultur.

Hela den bebodda världen utanför Kina och Eufrattrakten hade under tio tusen år gjort mycket begränsade kulturella framsteg när de hårt ridande anditiska ryttarna framträdde under sjätte och sjunde årtusendet f.Kr. När de rörde sig västerut över de ryska

turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

80:3.9 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic retrogressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly absorbing the Cro-Magnon type and culture and initiating the civilization of the white races.

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

80:4.1 (892.4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

80:4.2 (892.5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

80:4.3 (892.6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

80:4.4 (892.7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

80:4.5 (893.1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they

slätterna, absorberande de bästa av de blå människorna och utrotande de sämsta, blandades de till ett enda folk. Dessa var stamfäderna till de så kallade nordiska släktena, förfäderna till de skandinaviska, tyska och anglosaxiska folken.

Det tog inte lång tid förrän de högrestående blå släktdragen helt hade absorberats av anditerna över hela norra Europa. Endast i Lappland (och i viss utsträckning i Bretagne) hade andoniterna, som var en äldre ras, kvar ens en tillstymmelse av sin tidigare identitet.

5. ANDITERNAS ERÖVRING AV NORDEUROPA

Stammarna i norra Europa blev ständigt förstärkta och förbättrade av den jämna flyttningsströmmen från Mesopotamien via Turkestans och södra Rysslands områden, och när den sista vågen av anditer till häst sköljde över Europa fanns det redan i denna region flera människor med arvsanlag från anditerna än i hela den övriga världen.

I tre tusen år hade de norra anditerna sitt militära högkvarter i Danmark. Från denna medelpunkt utgick en följd av erövringsvågor som blev allt mindre anditiska och allt mera vita när de mesopotamiska erövrarna under århundradenas lopp slutligt blandades med de erövrade folken.

Medan den blå människan hade absorberats i norr och till slut dukade under för anfallen från de vita kavalleristerna som trängde in i söder, mötte de framryckande stammarna av den blandade vita rasen ett ihärdigt och långvarigt motstånd från Cro-Magnonmänniskorna, men högre intelligens och ständigt ökande biologiska reserver gjorde det möjligt för dem att utplåna den äldre rasen.

De avgörande slagen mellan den vita människan och den blå människan utkämpades i dalen vid Sommeffoden. Här gjorde den blå rasens bästa folk bittert motstånd mot de söderut drivande anditerna, och i över fem hundra år försvarade dessa Cro-Magnonmänniskor med framgång sina territorier innan de dukade under för de vita inkräktarnas överlägsna militära strategi. Tor, den segerrika befälhavaren för de norra arméerna i det sista slaget vid Somme, blev de norra vita stammarnas hjälte och vördades senare som en gud av vissa bland dem.

De av den blå människans fästen som längst höll ut fanns i södra Frankrike, men det sista stora militära motståndet övervanns vid Somme. Den senare erövringen fortgick genom kommersiell penetrering, befolkningstryck längs floderna och ständigt ingifte med de högrestående, i förening med ett skoningslöst utrotande av de lägrestående.

När stamrådet bestående av anditernas äldste hade bedömt en lägrestående krigsfånge som oduglig överlämnades han under omfattande ceremonier till schamanprästerna som följde honom till floden och utförde invigningsriter för färden till de "sälla jaktmarkerna" — nedsänkning till döds. På detta sätt

moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN EUROPE

80:5.1 (893.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

80:5.2 (893.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

80:5.3 (893.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

80:5.4 (893.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

80:5.5 (893.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination of the inferiors.

80:5.6 (893.8) When the tribal council of the Andite elders had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the "happy hunting grounds" — lethal submergence. In this way the white invaders of Europe

utrotade de vita inkräktarna i Europa alla folk som de mötte som inte snabbt upptogs i deras egna led, och sålunda fick den blå rasen sitt slut — och det gick fort.

De blå Cro-Magnonmänniskorna bildade den biologiska grundvalen för de nutida europeiska raserna, men de har fortlevt endast som de absorberades av de senare och manbara erövrarna av deras hemländer. Den blå rasen bidrog med många robusta och stadiga drag och mycken fysisk styrka till de vita raserna i Europa, men de blandade europeiska folkens humor och skapande fantasi härstammar från anditerna. Denna förening av anditer och blå människor, som gav upphov till de norra vita raserna, ledde till en omedelbar försämring av anditernas civilisation, en tillbakagång av övergående natur. Till slut manifesterade sig den latent överlägsenheten hos dessa barbarer från norr och kulminerade i dagens europeiska civilisation.

Omkring år 5000 f.Kr. hade de evolverande vita rasgrupperna blivit dominerande över hela norra Europa, medräknat norra Tyskland, norra Frankrike och de Brittiska öarna. Centraleuropa behärskades för en tid av de blå människorna och de rundskalliga andoniterna. De senare bodde främst i Donaudalen och undanträngdes aldrig helt av anditerna.

6. ANDITERNA LÄNGS NILEN

Från tiden för anditernas sista utvandringar började kulturen i Euftratdalen förfalla, och det direkta civilisationscentret överflyttade till Nildalen. Egypten efterträdde Mesopotamien som högkvarter för den mest avancerade gruppen på jorden.

Nildalen började lida av översvämningar något tidigare än dalarna i Mesopotamien men klarade sig mycket bättre. Dessa tidiga motgångar uppvägdes mer än väl av den ständiga strömmen av anditimmigranter, så att kulturen i Egypten, fastän den härstammade från Eufratområdet, såg ut att få övertaget. År 5000 f.Kr. under översvämningsperioden i Mesopotamien fanns det emellertid sju klart avgränsade grupper av människor i Egypten; alla utom en hade kommit från Mesopotamien.

När den sista utvandringen från Euftratdalen skedde hade Egypten fördelen att få så många av de skickligaste konstnärerna och hantverkarna. Dessa anditiska konstnärer fann sig väl till rätta då de var alltigenom bekanta med flodlivet, dess översvämningar, bevattningsystem och torra perioder. De gladdes åt Nildalens skyddade läge; de var där mycket mindre utsatta för fientliga räder och attacker än längs Euftrat. De ökade avsevärt egyptiernas skicklighet i att bearbeta metaller. Här arbetade de med järnmalm som kom från Sinaiberget i stället för från trakterna vid Svarta havet.

Egyptierna samlade i ett mycket tidigt skede sina stadsgudar till ett utstuderat nationellt system av gudar. De utvecklade en omfattande teologi och hade ett lika omfattande men betungande prästerskap. Flera olika ledare försökte återuppliva det som återstod av seternas forna religiösa läror, men dessa försök blev kortlivade. Anditerna byggde de första stenstrukturen i Egypten. Den första och mest utsökta av stenpyramiderna uppfördes av Imhotep, en andit som

exterminated all peoples encountered who were not quickly absorbed into their own ranks, and thus did the blue man come to an end — and quickly.

^{80:5.7 (893.9)} The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

^{80:5.8 (894.1)} By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

^{80:6.1 (894.2)} From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

^{80:6.2 (894.3)} The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

^{80:6.3 (894.4)} When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

^{80:6.4 (894.5)} The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national system of gods. They developed an extensive theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an

var ett arkitektgeni, medan han tjänade som statsminister. Tidigare byggnader hade uppförts av tegel, och fastän många stenstrukturer hade byggts i olika delar av världen var detta den första i Egypten. Byggnadskonsten gick stadigt bakåt från denne store arkitekts dagar.

Denna lysande kulturepok fick ett snabbt slut på grund av inbördeskrig längs Nilen, och landet invaderades snart, i likhet med Mesopotamien tidigare, av lägrestående stammar från det ogästvänliga Arabien och av svarta från söder. Följden blev att samhällets utveckling i mer än fem hundra år gick stadigt bakåt.

7. ANDITERNA PÅ ÖARNA I MEDELHAVET

Under kulturens nedgång i Mesopotamien bestod för en tid en högrestående civilisation på öarna i östra Medelhavet.

Omkring år 12.000 f.Kr. migrerade en framstående stam av anditer till Kreta. Detta var den enda ö som så tidigt befolkades av en sådan högrestående grupp, och det tog nästan två tusen år innan ättlingarna till dessa sjöfarare spred sig till öarna i närheten. Denna grupp bestod av smalskalliga, relativt småväxta anditer som hade ingift sig med Van-delen av de norra noditerna. De var till sin längd alla under etthundraåttio centimeter och hade bokstavligen fördrivits från fastlandet av sina större och lägrestående fränder. Dessa emigranter till Kreta var mycket skickliga i textil- och metallarbete, i tillverkning av lergods och i rörarbete, och i att använda sten som byggnadsmaterial. De hade ett skriftspråk och bedrev boskapskötsel och jordbruk.

Nästan två tusen år efter koloniseringen av Kreta tog sig en grupp av de långväxta ättlingarna till Adamsson över de norra öarna till Grekland, och de kom nästan direkt från sitt högländshem norr om Mesopotamien. Dessa stamfäder till grekerna leddes västerut av Sato, en efterkommande i rätt nedstigande led till Adamsson och Ratta.

Den grupp som slutligen bosatte sig i Grekland bestod av trehundraåttiofem utvalda och högrestående människor som utgjorde de sista från adamssoniternas andra civilisation. Dessa senare söner till Adamsson var bärare av de då mest värdefulla arvsanlagen till de vita raser som höll på att uppkomma. De var intellektuellt högstående och i fysiskt avseende de vackraste människorna sedan det första Edens tider.

Inom kort efterträdde Grekland och öregionen i Egeiska havet Mesopotamien och Egypten som centrum för handel, konst och kultur i västerlandet. Såsom i Egypten, härstammade igen praktiskt taget all konst och vetenskap i den egeiska världen från Mesopotamien, med undantag för kulturen hos de adamssonitiska föregångarna till grekerna. All konst och genialitet hos detta senare folk är ett direkt arv från de efterkommande till Adamsson, Adams och Evas förste son, och hans säregna andra hustru, en dotter som i en obruten släktlinje härstammade från medlemmar av Prins Caligastias renrasiga noditstab. Inte att undra på att grekerna hade mytologiska sägner om att de härstammade direkt från gudar och övermänskliga varelser.

Den egeiska regionen genomgick fem klart skilda

Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

80:6.5 (894.6) This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

80:7.1 (895.1) During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

80:7.2 (895.2) About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

80:7.3 (895.3) Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

80:7.4 (895.4) The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

80:7.5 (895.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

80:7.6 (895.6) The Aegean region passed through five

kulturella stadier, vart och ett mindre andligt än det föregående, och snart dukade konstens sista lysande tid under för tyngden av slavars medelmåttiga avkommor som snabbt hade förökat sig. Dessa ursprungliga slavar hade importerats från Donauområdet av senare generationer greker.

Det var under denna tidsålder på Kreta som moderkulten bland Kains efterkommande nådde sin största popularitet. Denna kult förhärligade Eva i dyrkan av den "stora modern". Avbildningar av Eva fanns överallt. Tusentals allmänna helgedomar uppfördes över hela Kreta och Mindre Asien. Denna moderkult bestod ända fram till Kristi tid och blev senare införlivad i den tidiga kristna religionen i form av förhärligandet och dyrkan av Maria, Jesu moder på jorden.

Fram till omkring år 6500 f.Kr. hade det skett en stor minskning i anditernas andliga arv. Adams efterkommande var vittutspridda och hade praktiskt taget slukats upp av de äldre och talrikare människoraserna. Detta förfall av anditernas civilisation i förening med att deras religiösa normer försvann lämnade världens andligen utarmade raser i ett bedrövligt tillstånd.

Omkring år 5000 f.Kr. fanns de tre mest renrasiga grupperna av Adams efterkommande i Sumerien, norra Europa och Grekland. Hela Mesopotamien höll långsamt på att försämrans av strömmen av blandade och mörkare raser som trängde in från Arabien. Ankomsten av dessa lägstående folk bidrog ytterligare till att skingra anditernas biologiska och kulturella återstod åt olika håll. Från hela det bördiga halvmåneområdet strömmade de mera äventyrslystna folken västerut till öarna. Dessa utvandrare odlade både säd och grönsaker, och de förde husdjur med sig.

Cirka år 5000 f.Kr. flyttade en stor skara progressiva mesopotamier ut från Eufratdalen och bosatte sig på ön Cypern; denna civilisation sopades bort cirka två tusen år senare av barbarhorder från norr.

En annan stor koloni bosatte sig vid Medelhavets kust, nära det ställe där Kartago senare fanns. Från Nordafrika kom ett stort antal anditer till Spanien och blandade sig senare i Schweiz med sina bröder som tidigare hade kommit till Italien från öarna i Egeiska havet.

När kulturen i Egypten förföll, liksom tidigare i Mesopotamien, flydde många av de dugligare och mera avancerade familjerna till Kreta och sålunda avsevärt höjde nivån på denna civilisation som redan var avancerad. När ankomsten av lägstående grupper från Egypten senare hotade civilisationen på Kreta flyttade de mera bildade familjerna vidare västerut till Grekland.

Grekerna var inte endast stora lärare och konstnärer, de var också världens främsta handelsmän och koloniserare. Innan de dukade under för den översvämning av lägstående element, vilken till slut uppslukade deras konst och handel, lyckades de etablera så många kulturella utposter västerut att väldigt många av framstegen i den tidiga grekiska civilisationen bevarades bland de senare folken i södra Europa, och många av de blandade efterkommande till dessa

distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and ere long the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

^{80:7.7 (895.7)} It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the "great mother." Images of Eve were everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

^{80:7.8 (895.8)} By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widely dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable condition.

^{80:7.9 (896.1)} By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and they brought domesticated animals with them.

^{80:7.10 (896.2)} About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian hordes from the north.

^{80:7.11 (896.3)} Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

^{80:7.12 (896.4)} When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

^{80:7.13 (896.5)} The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's greatest traders and colonizers. Before succumbing to the flood of inferiority which eventually engulfed their art and commerce, they succeeded in planting so many outposts of culture to the west that a great many of the advances in early Greek civilization persisted in the later peoples of southern Europe, and many of the mixed descendants of these Adamsonites became

adamssoniter uppgick i de stammar som bodde i de angränsande fastlandsområdena.

incorporated in the tribes of the adjacent mainlands.

8. ANDONITERNA VID DONAU

Anditfolken från Euftratdalen flyttade mot norr till Europa för att där blanda sig med de blå människorna och mot väster till Medelhavstrakterna för att blanda sig med återstoden av de sinsemellan blandade saharaborna och södra blå människorna. Dessa två grenar av den vita rasen var, och är fortfarande, vitt åtskilda från varandra av de bredskalliga bergsborna som härstammar från de tidigare andonitstammarna som länge hade bott i dessa mellaneuropeiska trakter.

Dessa efterkommande till Andon var utspridda över de flesta av bergstrakterna i mellersta och sydöstra Europa. De fick ofta förstärkningar från Mindre Asien, där de hade ett starkt fotfäste. De forna hettiterna härstammade direkt från det andonitiska släktet; deras bleka hy och breda huvuden var typiska för den rasen. Detta släktdrag fanns företrätt i Abrahams förfäder och bidrog mycket till de karakteristiska ansiktsdragen hos hans senare judiska efterkommande som, fastän de hade en kultur och religion som härstammade från anditerna, talade ett mycket annorlunda språk. Deras språk var klart andonitiskt.

De stammar som bodde i hus uppförda på pålar eller stockbryggor i sjöarna i Italien, Schweiz och södra Europa representerade de sista utposterna av migrationerna från Afrika, Egeiska havet, och särskilt från Donauområdet.

Donauborna var andoniter, jordbrukare och herdar som hade kommit till Europa genom Balkanhalvön och som långsamt flyttade norrut längs Donaudalen. De tillverkade lerkärl och odlade jorden samt föredrog att leva i dalarna. Donaubornas nordligaste bosättning fanns i Liège i Belgien. Dessa stammar försämrades snart när de flyttade bort från centret och ursprunget för sin kultur. Det bästa lergodset härstammar från deras tidigaste bosättningar.

Donauborna blev modersdyrkare som resultat av de missionärers arbete som kom från Kreta. Dessa stammar sammansmälte senare med grupper av andonitiska sjöfarare som kom i båtar från Mindre Asiens kust och som också var modersdyrkare. Mycket av Centraleuropa koloniserades sålunda tidigt av dessa bredskalliga blandtyper som hörde till de vita raserna och som praktiserade modersdyrkan och den religiösa riten att kremera de döda, ty det var sed hos anhängarna av moderskulten att bränna sina döda i stenhuddor.

9. DE TRE VITA RASERNA

Rasblandningarna i Europa utkristalliserade sig mot slutet av anditernas flyttningsrörelser allmänt uttryckt i de tre vita raserna enligt följande:

1. Den norra vita rasen. Denna så kallade nordiska ras bestod främst av blå människor och anditer, men i den ingick också en ansenlig mängd andonitiskt blod tillsammans med mindre mängder från de röda och

8. THE DANUBIAN ANDONITES

80:8.1 (896.6) The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are, widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

80:8.2 (896.7) These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was distinctly Andonite.

80:8.3 (897.1) The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

80:8.4 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier settlements.

80:8.5 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. THE THREE WHITE RACES

80:9.1 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

80:9.2 (897.5) 1. *The northern white race.* This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the

gula sangikerna. Den norra vita rasen var sålunda sammansatt av de fyra mest önskvärda människoraserna. Det största arvet var från den blå människan. Den typiska tidiga nordbon var långskallig, långväxt och blond. Redan för länge sedan blev denna ras grundligt uppblandad med alla förgreningar av de vita folken.

Europas primitiva kultur, som de invaderande nordborna mötte, var kulturen hos de tillbakagående donauborna uppblandade med de blå människorna. Den nordisk-danska och den donau-andonitiska kulturen möttes och blandades vid Rhenfloden, vilket visas av att det i dagens Tyskland finns två olika rasgrupper.

Nordborna drev fortgående handel med bärnsten från Östersjökusten och byggde via Brennerpasset upp ett omfattande handelsutbyte med bredskallarna i Donaudalen. Genom denna långvariga kontakt med Donauborna leddes dessa nordbor till modersdyrkan, och under flera tusen år var kremering av de döda nästan allena rådande över hela Skandinavien. Detta förklarar varför lämningar av de tidigaste vita raserna inte står att finna fastän de finns begravda över hela Europa — endast deras aska kan man finna i sten- och lerurnor. Dessa vita människor byggde också bostäder; de bodde aldrig i grottor. Igen förklarar detta varför det finns så få bevis för den vita människans tidiga kultur, fastän den föregående Cro-Magnontypen finns väl bevarad där den varit säkert instängd i hålor och grottor. Som det nu ser ut har man i norra Europa den ena dagen de nedåtgående donaubornas och de blå människornas primitiva kultur och följande dag den plötsligt framträdande och väldigt överlägsna vita människans kultur.

2. Den mellersta vita rasen. Fastän denna grupp innehåller blå, gula och anditiska släktdrag är den till övervägande del andonitisk. Dessa människor är bredskalliga, mörka och satta. De finns indrivna som en kil mellan den nordiska rasen och medelhavsrasen, med den breda basen vilande i Asien och spetsen inträngande i östra Frankrike.

I nästan tjugo tusen års tid hade andoniterna av anditerna trängts allt längre och längre mot norr i Centralasien. Omkring år 3000 f.Kr. drev en tilltagande torka dessa andoniter tillbaka in i Turkestan. Detta andonitiska tryck söderut fortgick i över tusen år. Andoniterna delade sig vid Kaspiska och Svarta havet i två delar och trängde in i Europa både via Balkan och via Ukraina. Denna invasion inkluderade de återstående grupperna av Adamssons efterkommande och förde under den senare hälften av invasionsperioden med sig ett ansevärt antal anditer från Iran samt många efterkommande till de setiska prästerna.

Omkring 2500 år f.Kr. nådde andoniternas framstöt västerut Europa. Denna utbredning över hela Mesopotamien, Mindre Asien och Donausänkan av barbarerna från bergen i Turkestan utgjorde det mest allvarliga och bestående av alla kulturella bakslag fram till den tiden. Dessa inkräktare andoniserade definitivt karaktären hos den mellaneuropeiska rasgruppen, som allt sedan dess har förblivit karakteristiskt alpin.

3. Den södra vita rasen. Denna mörkhåriga medelhavsras bestod av en blandning av anditer och blå människor, med ett mindre tillskott av andoniter än i

red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

80:9.3 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

80:9.4 (897.7) The Nordics continued the trade in amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the white man's early culture, although the preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrogressing Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

80:9.5 (897.8) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

80:9.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000 B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

80:9.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable

norr. Denna grupp absorberade också en ansevärd mängd av andra gradens sangikblod från Saharaborna. Under senare tider fick denna södra del av den vita rasen ett tillskott av kraftfulla anditiska inslag från östra Medelhavet.

Medelhavets kustländer blev emellertid inte befolkade av anditer förrän vid tiden för de stora nomadinvasionerna omkring 2500 f.Kr. Trafiken och handeln till lands var närapå avbrutna under dessa århundraden när nomaderna invaderade områdena vid östra Medelhavet. Denna störning av samfärdseln till lands medförde en stor expansion av trafiken och handeln till sjöss; den havsburna handeln på Medelhavet var i full gång för cirka fyra tusen fem hundra år sedan. Denna utveckling av sjöfarten ledde till en plötslig utbredning av anditernas efterkommande över hela kustområdet vid Medelhavssänkan.

Dessa rasblandningar lade grunden till den sydeuropeiska rasen, den mest blandade av alla. Sedan den tiden har denna ras ytterligare uppblandats, i synnerhet med de blå-gula-anditiska folken från Arabien. Denna medelhavsras är i själva verket så väl uppblandad med de omgivande folken att den praktiskt taget inte kan urskiljas som en särskild typ, men i allmänhet är dess medlemmar kortväxta, långskalliga och mörkhåriga.

I norr utplånade anditerna de blå människorna genom krig och giftermål, men i söder fortlevde dessa i större antal. Baskerna och berberna representerar fortlevnaden av två grenar av denna ras, men även dessa folk har uppblandats grundligt med saharaborna.

Detta var bilden av rasblandningen i Mellaneuropa omkring år 3000 f.Kr. Trots den partiella adamiska försummelsen blandade sig dock de högre typerna.

Detta var den tid då den neolitiska stenåldern delvis täcker den uppkommande bronsåldern. I Skandinavien var det bronsåldern i förening med modersdyrkan. I södra Frankrike och Spanien var det den neolitiska stenåldern i förening med soldyrkan. Detta var den tid då de cirkelformade soltemplen utan tak byggdes. De europeiska vita raserna var energiska byggare, som glädde sig åt att resa stora stenar till solens ära, ungefär som deras senare efterkommande vid Stonehenge. Soldyrkans popularitet anger att det var en tid då jordbruket blomstrade i Sydeuropa.

Vidskepligheterna från detta relativt sena skede av soldyrkan är fortfarande en del av folksederna i Bretagne. Fastän dessa Bretagnebor har varit kristna i över tusen femhundra år, håller de sig fortfarande med den neolitiska stenålderns trollmedel för att avvända det onda ögat. I skorstenen har de alltså äskstenar som skydd mot blixten. Folket i Bretagne blandade sig aldrig med de skandinaviska nordborna. De är en kvarleva av de ursprungliga andonitiska invånarna i västra Europa, uppblandade med medelhavssläktet.

Men det är en villfarelse om man tror sig kunna klassificera de vita folken som tillhörande nordisk, alpin eller medelhavsras. Det har helt enkelt förekommit alltför mycket uppblandning för att tillåta en sådan gruppering. Det fanns en tid då den vita rasen ganska väl kunde uppdelas i dessa klasser, men en omfattande sammansmältning har skett sedan dess, och det är inte

amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

80:9.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not, however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

80:9.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

80:9.11 (898.6) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men, but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

80:9.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

80:9.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in southern Europe.

80:9.14 (898.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshipping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

80:9.15 (898.2) But it is a fallacy to presume to classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean. There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any

längre möjligt att klart urskilja dessa olikheter. Även år 3000 f.Kr. var de forna grupperna i samhället längre mer av en och samma ras än de nuvarande invånarna i Nordamerika är det.

Den europeiska kulturen fortfor att växa till sig i fem tusen år, och det förekom en viss blandning inom den. Språkbarriärerna hindrade en fullständig växelverkan mellan de olika västerländska nationerna. Under det senaste århundradet har denna kultur upplevt sin bästa möjlighet att blandas i den kosmopolitiska befolkningen i Nordamerika; och den kontinentens framtid bestäms av kvaliteten hos de rasfaktorer som tillåts ingå i dess nuvarande och framtida befolkning, liksom också av den nivå av samhällskultur som upprätthålls.

[Framfört av en av Nebadons Ärkeänglar.]

clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

^{80:9.16 (899.3)} This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

^{80:9.17 (899.4)} [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 81. Den nutida civilisationens utveckling

⇐ 080

Urantiaboken

082 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 81 DEN NUTIDA CIVILISATIONENS UTVECKLING

Sektioner

Introduktion

1. Civilisationens vagga
2. Civilisationens verktyg
3. Städer, hantverk och handel
4. De blandade raserna
5. Kultursamhället
6. Civilisationens upprätthållande

Introduktion

OBEROENDE av de upp- och nedgångar från misslyckandet med de planer som hade uppgjorts för världens förbättrande i samband med Caligastias och Adams missioner, fortfor den underliggande organiska evolutionen av människosläktet att föra raserna framåt på skalan för mänskliga framsteg och raslig utveckling. Evolutionen kan fördröjas, men den kan inte stoppas.

Fastän den violetta rasen till antalet var mindre än planerat, åstadkom dess inverkan ett sådant framåtskridande av civilisationen att det sedan Adams dagar långt har överträffat människosläktets framsteg under hela dess tidigare tillvaro på nästan en miljon år.

1. CIVILISATIONENS VAGGA

I omkring trettiofem tusen år efter Adams dagar låg civilisationens vagga i sydvästra Asien inom ett område som sträckte sig från Nildalen öster- och något norrut över norra Arabien genom Mesopotamien och vidare till Turkestan. Klimatet var den avgörande orsaken till att civilisationen etablerades i detta område.

Det var de stora förändringarna i klimatet och geologin i norra Afrika och västra Asien som satte stopp för adamiternas tidiga flytningsrörelser genom att det utvidgade Medelhavet utestängde dem från Europa och vände flytningsströmmen mot norr och öster till Turkestan. Vid den tid då dessa landhöjningar och klimatförändringarna i samband med dem var

PAPER 81 DEVELOPMENT OF MODERN CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

INTRODUCTION

81:0.1 (900.1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:0.2 (900.2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:1.1 (900.3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into Turkestan. And *climate* was the decisive factor in the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land elevations and associated climatic changes, about

avslutade, omkring år 15.000 f.Kr., hade civilisationen kommit till ett världsomfattande stillastående, med undantag för de kulturella jäsämnena och biologiska reserverna hos anditerna som fortfarande var instängda av bergen i Asien i öster och av skogarna som utbreddes sig i Europa i väster.

Klimatets utveckling höll nu på att åstadkomma det som alla andra försök hade misslyckats med, nämligen att tvinga den eurasiska människan att överge jagandet till förmån för de mera avancerade näringsfängerna boskapsskötsel och jordbruk. Evolutionen kan vara långsam, men den är oerhört effektiv.

Emedan de tidigaste jordbrukarna så allmänt använde slavar såg både jägaren och boskapsherden ned på jordbrukaren förr i tiden. Under många och långa tidsåldrar ansågs det vara ett tarvligt göra att odla jorden; därav idén att arbeta med jorden är en förbannelse, fastän det är den största av alla välsignelser. Till och med under Kains och Abels tid ansågs offren från boskapsskötseln värdefullare än offergåvorna från jordbruket.

Människan utvecklades vanligen från jägare till jordbrukare via ett övergångsskede som boskapsuppfödare, och detta gällde också för anditerna, men oftare var det den av klimatet orsakade nödvändigheten som utgjorde det evolutionära tvång som fick hela stammar att övergå från att vara jägare till att bli framgångsrika jordbrukare. En sådan direkt övergång från jakt till jordbruk förekom endast i de regioner där rasblandningen innehöll en stor proportion av det violetta släktet.

De evolutionära folken (i synnerhet kineserna) lärde sig tidigt att så frön och odla grödor av att iakttä hur frön grodde som av en händelse hade blivit fuktade eller som hade placerats i gravarna som föda för de avlidna. Över hela sydvästra Asien i de bördiga floddalarna och på de angränsande slätterna tillämpade anditerna de förbättrade jordbruksmetoder som de hade ärvt från sina förfäder, som hade gjort jordbruk och trädgårdsskötsel till huvudsysselsättningen inom den andra lustgårdens område.

I tusentals år hade Adams efterkommande odlat vete och korn, som hade förädlats i lustgården, överallt i högländerna vid Mesopotamiens övre gräns. Adams och Adamssons efterkommande möttes här, bedrev handel och idkade socialt umgänge.

Det var dessa påtvingna förändringar i levnadsförhållandena som fick en så stor del av människosläktet att bli allätare till sina matvanor. Kombinerandet av vete-, ris- och grönsaksdieten med kött från boskapshjordarna betydde ett stort steg framåt för hälsan och vigören hos dessa forntida folk.

2. CIVILISATIONENS VERKTYG

Kulturens tillväxt bygger på utvecklingen av de verktyg som civilisationen förutsätter. De verktyg som människan använde vid sin uppstigning från barbariet var effektiva i den utsträckning som de frigjorde mänsklig arbetskraft till att utföra högre uppgifter.

Ni som nu lever i senare tiders förhållanden med en kultur som håller på att slå ut i blom och vid början till

15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living conditions which caused such a large proportion of the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

81:2.1 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power for the accomplishment of higher tasks.

81:2.2 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs,

ett framåtskridande i samhällsutvecklingen, ni som verkligt har litet tid till övers att tänka på samhället och civilisationen, skall inte förbise det faktum att era tidiga förfäder hade föga eller ingen fritid som kunde ägnas åt eftersinnande betraktelser och samhälleligt tänkande.

De fyra första stora framstegen i människans civilisation var:

1. Eldens tämjande.
2. Tämjandet av djur.
3. Förslavandet av tillfångatagna.
4. Privategendom.

Fastän elden, den första stora upptäckten, till slut öppnade dörrarna till vetenskapens värld, hade den i detta avseende föga värde för den primitiva människan. Hon vägrade att veta av naturliga orsaker som förklaring till alldagliga fenomen.

När man frågade sig varifrån elden kom, ersattes den enkla berättelsen om Andon och flintstenen snart av legenden om hur någon Prometheus stal den från himlen. De forntida människorna sökte en övernaturlig förklaring till alla sådana naturliga fenomen som inte rymdes inom deras personliga fattningsförmåga; och många nutida människor gör fortfarande så. Avpersonifieringen av så kallade naturliga fenomen har tagit tidsåldrar i anspråk, och den är ännu inte avslutad. Det uppriktiga, ärliga och orädda sökandet efter sanna orsaker gav emellertid upphov till den moderna vetenskapen: astrologin blev astronomi, alkemin blev kemi och magin blev medicin.

Före maskinernas tidsålder var det enda sättet för människan att utföra ett arbete utan att själv göra det, att använda djur. Tämjandet av djur satte levande verktyg i människans händer, och en intelligent användning av dem beredde vägen för både jordbruk och samfärdsl. Utan dessa djur kunde människan inte ha höjt sig från sitt primitiva stadium till följande civilisationsnivåer.

De flesta av de djur som bäst lämpade sig för att tämjas hittades i Asien, i synnerhet i de mellersta och sydvästra regionerna. Detta var en av orsakerna till varför civilisationen framskred snabbare i detta område än annanstans i världen. Många av dessa djurarter hade tämats två gånger tidigare, och under anditernas tidsålder tämdes de än en gång. Hunden hade emellertid stannat med jägarna allt sedan den blå människan tog den till sig för länge, länge sedan.

Anditerna i Turkestan var det första folk som i stor omfattning tämde hästen, och detta är en annan orsak till att deras kultur var förhärskande så länge. Vid 5000 år f.Kr. hade jordbrukarna i Mesopotamien, Turkestan och Kina börjat föda upp får, getter, kor, kameler, hästar, fjäderfä och elefanter. Som lastdjur använde de oxar, kameler, hästar och jakar. Människan var själv en tid lastdjur. En härskare bland den blå rasen hade en gång hundra tusen män i sin koloni av bärare.

Slaveriets och det privata jordägarandets institutioner kom med jordbruket. Slaveriet höjde ägarens levnadsstandard och gav mera tid för samhällskultur.

who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

81:2.3 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

- 81:2.4 (901.7) 1. The taming of fire.
- 81:2.5 (901.8) 2. The domestication of animals.
- 81:2.6 (901.9) 3. The enslavement of captives.
- 81:2.7 (901.10) 4. Private property.

81:2.8 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as explanations for commonplace phenomena.

81:2.9 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

81:2.10 (901.13) In the premachine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both agriculture and transportation. And without these animals man could not have risen from his primitive estate to the levels of subsequent civilization.

81:2.11 (902.1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:2.12 (902.2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:2.13 (902.3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

Vilden är slav under naturen, men en vetenskaplig civilisation ger människosläktet så småningom allt mera frihet. Med hjälp av djur, eld, vind, vatten, elektricitet och andra ännu upptäckta energikällor har människan befriat sig, och kommer fortsättningsvis att befria sig, från nödvändigheten att ständigt slita och släpa. Oberoende av de övergående svårigheter som orsakas av det omfattande uppfinnandet av maskiner, är de slutliga fördelar som sådana mekaniska uppfinningar medför ovärderliga. Civilisationen kan aldrig blomstra, än mindre etableras, förrän människan har fritid att tänka, planera och föreställa sig nya och bättre sätt att göra saker och ting.

Till en början sökte sig människan bara ett skydd, levde under klipputsprång och bodde i grottor. Sedan tog hon i bruk sådana naturliga material som trä och sten för att göra hyddor åt familjen. Till sist tog hon steget in i husbyggandets skapande skede, lärde sig att tillverka tegel och andra byggnadsmaterial.

Folken i Turkestans högländer var de första av de mera nutida raserna som byggde sina hem av trä, hus som ganska mycket påminde om de tidiga timmerstugor som de amerikanska nybyggarna uppförde. Överallt på slätterna byggdes människobostäderna av tegel, senare av brända tegel.

De äldre släktena vid floderna byggde sina hyddor genom att slå långa störar i en cirkel i marken. Störarnas övre ändar drogs sedan samman för att bilda hyddans stomme som flätades igenom med tvärgående vassstrå, varvid hela skapelsen påminde om en väldig uppochnedvänd korg. Denna konstruktion kunde sedan täckas med lera, och efter att den hade torkat i solen blev den en mycket användbar och vattentät bostad.

Det var från dessa tidiga tiders hyddor som den senare idén till alla slag av korgflätande självständigt uppkom. Bland en grupp uppstod tanken på att göra lerkärl från att ha observerat vad som hände då man smetade våt lera över dessa grundstommar av störar. Lerkärlens hårdande genom att bränna dem upptäcktes när en av dessa lertäckta primitiva hyddor av misstag fattade eld. Forna tiders färdigheter uppkom ofta av tillfälligheter som inträffade i de tidiga folkens dagliga liv. Åtminstone gällde detta nästan helt människosläktets evolutionära framåtskridande fram till tiden för Adams ankomst.

Fastän krukmakeriet först hade introducerats av Prinsens stab för cirka en halv miljon år sedan, hade tillverkningen av lerkärl praktiskt taget upphört under de senaste drygt hundrafemio tusen åren. Endast de försumeriska noditerna vid Persiska vikens kust fortsatte att göra lerkärl. Krukmakeriets konst återupplivades under Adams tid. Denna konst spred sig samtidigt med utbredningen av ökenområdena i Afrika, Arabien och Centralasien, och den spred sig från Mesopotamien ut över östra halvklotet i en följd av vågor som representerade en allt bättre tillverkningsteknik.

Dessa civilisationer under anditernas tidsålder kan inte alltid spåras enligt utvecklingsstadiet för deras lerkärl eller andra konstföremål. Det jämna förloppet av människans evolution komplicerades enormt både av regimen i Dalamatia och i Eden. Det händer ofta att vaser och verktyg från senare tid är av sämre kvalitet än de tidigare produkterna från de mera renrasiga anditiska folken.

81:2.14 (902.4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unremitting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

81:2.15 (902.5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

81:2.16 (902.6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

81:2.17 (902.7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation resembling a huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

81:2.18 (902.8) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

81:2.19 (903.1) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

81:2.20 (903.2) These civilizations of the Andite age cannot always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. STÄDER, HANTVERK OCH HANDEL

Klimatförstöringen av de frodiga, öppna gräsbeklädda jakt- och betesmarkerna i Turkestan, med början omkring år 12.000 f.Kr., tvingade människorna i dessa regioner att ty sig till nya former av näringar och enkelt hantverk. En del började föda upp hjordar av tamdjur, andra blev jordbrukare eller insamlare av vattenbaserad föda, men de högrestående typerna av intellekt bland anditerna valde att ägna sig åt handel och hantverk. Det blev rentav brukligt att hela stammar ägnade sig åt att utveckla en enda näringsgren. Från Nildalen till Hindukush och från Ganges till Gula floden blev de högrestående stammarnas huvudsakliga verksamhet att odla jorden, med handel som binäring.

Ökningen i handeln och i förädlandet av råmaterial till olika handelsvaror hade en direkt inverkan på uppkomsten av dessa tidiga och halvfredliga samhällen som hade så stor betydelse för spridningen av kulturen och civilisationsfärdigheterna. Före den tid då en omfattande världshandel uppkom baserade sig samhällets enheter på stammen — de var utvidgade familjegrupper. Handeln medförde umgänge med olika sorters människor och bidrog sålunda till en snabbare korsbefrukning av kulturen.

För ungefär tolv tusen år sedan grydde de självständiga städernas tidsskede. Dessa primitiva handels- och hantverksstäder omgavs alltid av zoner av jordbruk och boskapsuppfödning. Fastän det är sant att produktionen främjades av att levnadsstandarden steg, är det skäl för er att inte hysa några missuppfattningar om det tidiga stadslivets förfining. De tidiga raserna var inte särskilt snygga och rena, och det genomsnittliga primitiva samhället höjde sig några tiotal centimeter för varje tjugofem år endast som följd av den smuts och det avfall som samlades. Vissa av dessa forna städer höjde sig också mycket snabbt över den omgivande marken emedan deras hyddor av obränd lera var kortlivade, och det var sed att bygga nya bostäder direkt ovanpå ruinerna av de gamla.

En vittomfattande användning av metaller var kännetecknande för de tidiga hantverks- och handelsstädernas skede. Ni har redan funnit en bronskultur i Turkestan som daterar sig från före 9000 år f.Kr., och anditerna lärde sig också tidigt att arbeta med järn, guld och koppar. Förhållandena var emellertid mycket annorlunda längre bort från de mera avancerade civilisationscentren. Det har inte funnits några klart åtskilda perioder, sådana som sten-, brons- och järnåldern; alla tre existerade samtidigt men på olika håll.

Guld var den första metallen som människan sökte efter. Den var lätt att bearbeta och användes till en början endast för prydnadsändamål. Sedan togs koppar i bruk, men inte i någon större utsträckning förrän den blandades med tenn och man fick den hårdare bronsen. Upptäckten att blanda koppar och tenn för att få brons gjordes av en av Turkestans adamsoniter vars koppargruva i bergsbygden råkade finnas vid sidan av en tennförekomst.

Då ett enkelt hantverk och en begynnande industri uppkom fick handeln snabbt den största betydelse för

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:3.1 (903.3) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire tribes to dedicate themselves to the development of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

81:3.2 (903.4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

81:3.3 (903.5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

81:3.4 (903.6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

81:3.5 (904.1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

81:3.6 (904.2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the

den kulturella civilisationens spridning. Öppnandet av handelsvägar till lands och till havs underlättade betydligt resandet, kontakten mellan kulturer och blandningen av civilisationer. Omkring 5000 år f.Kr. var hästen i allmän användning i alla civiliserade och halvciviliserade länder. Dessa senare släkten hade inte endast tamhästar utan också olika slags vagnar och kärror. För tidsåldrar sedan hade hjulet varit i bruk, men nu började fordon med hjul användas allmänt både vid handel och i krig.

Den resande handelsmannen och den kringströvande upptäcktsresanden gjorde mer för att främja den civilisation som historien känner än alla andra inflytelser tillsammans. Militära erövringar, kolonisation och den missionsverksamhet som de senare religionerna bedrev var även faktorer vid kulturens spridning; men dessa var alla av sekundär betydelse jämfört med handelsförbindelserna som ständigt ökade av att kunnandet och vetandet inom produktionsverksamheten snabbt utvecklades.

Tillskottet från det adamiska släktet till människoraserna satte inte endast fart på civilisationsutvecklingen utan stimulerade också avsevärt människans lust till äventyr och utforskande, med den följd att största delen av Eurasien och norra Afrika snart fylldes av anditernas blandade efterkommande som snabbt förökade sig.

4. DE BLANDADE RASERNA

När vi kommer fram till den historiska tidens gryning är hela Eurasien, norra Afrika och öarna i Stilla havet översållade av människosläktets sammansatta raser. Dessa nuvarande raser har uppkommit av att människans fem grundraser på Urantia har blandats och åter blandats med varandra.

Var och en av Urantias raser kännetecknades av vissa utmärkande fysiska drag. Adamiterna och noditerna var långskalliga, andoniterna bredskalliga. Sangikrasernas skallar var av mellanform, men de gula och blå hade en tendens till bredskallighet. När de blå rasgrupperna blandades med andonitsläkten blev de avgjort bredskalliga. Andra gradens sangiker var mellan- till långskalliga.

Fastän dessa skalldimensioner är användbara för att utreda rasliga ursprung, är skelettet som helhet mycket mera tillförlitligt. I den tidigaste utvecklingen av urantiaraserna förekom ursprungligen fem klart skilda typer av skelettbyggnad:

1. Andonisk, Urantias ursprungliga befolkning.
2. Första gradens sangisk, röd, gul och blå.
3. Andra gradens sangisk, orange, grön och indigo.
4. Noditisk, Dalamatiernas efterkommande.
5. Adamitisk, den violetta rasen.

Då dessa fem stora rasgrupper i omfattande utsträckning blandades med varandra, tenderade den sangiska arvsdominansen att vid den fortgående blandningen överskugga den andonitiska typen. Lapparna och eskimåerna är blandningar av andoniter

most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

81:3.7 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

81:3.8 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. THE MIXED RACES

81:4.1 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

81:4.2 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

81:4.3 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

81:4.4 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.

81:4.5 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.

81:4.6 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.

81:4.7 (904.11) 4. Nodites, descendants of the Dalamatians.

81:4.8 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:4.9 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary dominance. The Lapps and the Eskimos are blends of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the

och sangiska blå rasgrupper. I deras skelettbyggnad har den ursprungliga andoniska typen bevarats bäst. Adamiterna och noditerna har blivit så uppblandade med de andra raserna att de kan igenkännas endast i vad man generellt kan kalla en kaukasid klass.

När man blottlägger rester av människor från de senaste tjugo tusen åren är det därför i allmänhet omöjligt att klart särskilja de fem ursprungliga typerna. Studiet av skelettbyggnaden i dessa fynd utvisar att människosläktet numera fördelar sig på ungefär tre klasser:

1. Den kaukasida — den anditiska blandningen av noditiska och adamiska släkten, ytterligare modifierad av tillskott av första gradens och (en del) andra gradens sangikfolk och av en omfattande korsning med andoniter. De vita raserna i västerlandet och en del indiska och turanska folk hör till denna grupp. Den förenande faktorn inom denna grupp är den större eller mindre andelen anditiskt arv.

2. Den mongolida — första gradens sangiktyp, omfattande den ursprungliga röda, gula och blå rasen. Kineserna och indianerna hör till denna grupp. I Europa har den mongolida typen modifierats av blandning med andra gradens sangiker och andoniter, och ännu mera av tillskottet från anditerna. Malajerna och andra indonesiska folk inkluderas i denna klass, fastän de har en hög procent andra gradens sangikblod.

3. Den negrida — andra gradens sangiktyp, som ursprungligen bestod av den orangefärgade, den gröna och den indigofärgade rasen. Denna typ illustreras bäst av negrerna, och den finns överallt i Afrika, Indien och Indonesien, varhelst andra gradens sangikraser slog sig ned.

I norra Kina förekommer en viss blandning av kaukasida och mongolida typer. I Levanten har de kaukasida och negrida typerna blandats. I Indien samt i Sydamerika finns alla tre typer företrädade. Skelettets karakteristika hos de tre fortlevande typerna kan fortfarande iakttas och underlättar identifieringen av de senare förfäderna till de nuvarande människoraserna.

5. KULTURSAMHÄLLET

Den biologiska evolutionen och den kulturella civilisationen är inte nödvändigtvis korrelerade; den organiska evolutionen under en tidsålder kan fortgå obehindrat mitt bland ett kulturellt förfall. När man granskar människans historia under längre perioder finner man att evolutionen och kulturen i sista hand förhåller sig till varandra som orsak och verkan. Evolutionen kan framskrida utan kultur, men en kulturcivilisation blomstrar inte utan en tillräcklig bakgrund i form av en föregående raslig utveckling. Adam och Eva införde inga sådana civilisationsföreteelser som skulle ha varit främmande för människosamfundets framåtskridande, men det adamiska blodet ökade rasernas inneboende förmåga och försnabbade den ekonomiska utvecklingen och det industriella framåtskridandet. Adams utgivning förbättrade rasernas hjärnförmåga och påskyndade därmed avsevärt den naturliga evolutionens processer.

Genom jordbruk, tämjandet av djur och bättre byggnadskonst frigjorde sig människan så småningom

nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

^{81:4.10 (905.1)} In general, therefore, as the human remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

^{81:4.11 (905.2)} 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

^{81:4.12 (905.3)} 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

^{81:4.13 (905.4)} 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

^{81:4.14 (905.5)} In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. CULTURAL SOCIETY

^{81:5.1 (905.6)} Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of antecedent racial progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

^{81:5.2 (905.7)} Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped

från det värsta i den ständiga kampen för livet och började se sig om efter någonting som skulle ge sötna åt livsprocessen. Detta var början till strävan efter allt högre, ständigt högre nivåer av materiell komfort. Genom hantverk och industri höjer människan så småningom det nöjes- och njutningsinnehållet i det jordiska livet.

Kultursamhället är dock inte någon storsint välgörenhetsklubb med ärvda privilegier till vilken alla människor föds med gratis medlemskap och fullkomlig jämlikhet. Snarare är det ett upphöjt och ständigt framåtskridande gille av jordiska arbetare som i sina led upptar endast de främsta av de arbetsmyror som strävar efter att göra världen till en bättre plats för sina barn och barnbarn att leva och avancera i under kommande tider. Detta civilisationens gille uppbär dyra inträdesavgifter, kräver en sträng och rigorös disciplin, ålägger stränga straff för alla oliktankande och separatister, medan det ger få personliga rättigheter eller privilegier annat än ökat skydd mot gemensamma faror och rasliga hot.

Samhällelig förening är en form av livförsäkring som människorna har lärt sig är lönsam; därför är de flesta individer villiga att betala de premier, i form av självuppooffring och begränsning av den personliga friheten, som samhället utkräver av sina medlemmar i utbyte mot detta ökade gruppskydd. Kort sagt är den nuvarande samhällsmekanismen en försäkringsplan som har uppkommit genom försök och misstag och som är avsedd att ge något mått av säkerhet och skydd mot en återgång till de förfärliga och antisociala förhållanden som kännetecknade människosläktets erfarenheter under de första tiderna.

Samhället blir sålunda ett samarbetssystem för att trygga medborgarfrihet genom institutioner, ekonomisk frihet genom kapital och uppfinningar, social frihet genom kultur och frihet från våld genom polisreglering.

Makt ger inte rätt, men den upprätthåller de allmänt erkända rättigheterna hos varje på varandra följande generation. Statsmaktens främsta uppgift är att definiera rättigheterna, att rättvist och opartiskt reglera klasskillnader och att trygga lika möjligheter för alla i enlighet med lagens bestämmelser. Varje mänsklig rättighet är förenad med någon skyldighet i samhället. Ett privilegium som en grupp har är en försäkringsmekanism som ofelbart kräver full betalning av de premier som utgår för gruppens tjänster. Gruppens rättigheter måste skyddas, lika väl som individens, medräknat reglerandet av sexualdriften.

Frihet som en grupp reglerar är det rättmätiga målet för den samhälleliga utvecklingen. Frihet utan restriktioner är en fåfäng och fantasifull dröm hos instabila och ytliga människor.

6. CIVILISATIONENS UPPRÄTTHÅLLANDE

Medan den biologiska evolutionen hela tiden har fortsatt uppåt, gick mycket av den kulturella evolutionen ut från Eufratdalen i vågor som under tidens gång efter hand försvagades tills slutligen hela det renrasiga släktet av ättlingar till Adam hade dragit ut för att berika civilisationerna i Asien och Europa. Raserna sammansmälte inte helt, men deras civilisationer

the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:5.3 (906.1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and racial perils.

81:5.4 (906.2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:5.5 (906.3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and invention, social liberty through culture, and freedom from violence through police regulation.

81:5.6 (906.4) *Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation.* The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with a social duty; group privilege is an insurance mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:5.7 (906.5) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:6.1 (906.6) While biologic evolution has proceeded ever upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their civilizations did to a considerable extent

blandades i betydande utsträckning. Kulturen spred sig långsamt ut över världen. Denna civilisation måste upprätthållas och omhuldas, ty idag finns det inga nya kulturkällor, inga anditer som kunde stärka och stimulera civilisationsutvecklingens långsamma framskridande.

Den civilisation som nu utvecklas på Urantia uppkom av och bygger på följande faktorer:

1. Naturförhållanden. Den materiella civilisationens art och utsträckning bestäms i hög grad av de naturresurser som står till buds. Klimatet, vädret och många andra fysiska förhållanden är faktorer av betydelse för kulturens utveckling.

I början av anditernas era fanns det endast två omfattande och bördiga öppna jaktområden i hela världen. Det ena fanns i Nordamerika, och där var indianerna utspridda; det andra fanns norr om Turkestan och upptogs delvis av en andonisk-gul rasgrupp. De avgörande faktorerna för utvecklingen av en högrestående kultur i sydvästra Asien var ras och klimat. Anditerna var ett storartat folk, men den faktor som blev bestämmande för inriktningen av deras civilisation var den tilltagande torkan i Iran, Turkestan och Sinkiang som tvingade dem att uppfinna och tillägna sig nya och avancerade metoder för att skaffa sig sitt levebröd från de allt mindre bördiga markerna.

Kontinenternas gestaltning och andra förhållanden som gäller landarrangemangen har mycket stor betydelse för frågan om krig och fred. Mycket få urantiafolk har någonsin haft ett lika gynnsamt tillfälle till fortsatt och ostörd utveckling som folken i Nordamerika — skyddade som de är från praktiskt taget alla sidor av vida oceaner.

2. Kapitalvaror. Kulturen utvecklas aldrig under fattiga förhållanden; fritiden är väsentlig för civilisationens framskridande. Individerna kan utveckla en karaktär av moraliskt och andligt värde utan materiella tillgångar, men en kulturcivilisation uppkommer endast i sådana förhållanden av materiell välmåga vilka främjar fritid i förening med ambition.

Under de primitiva tiderna var livet på Urantia allvarligt och krävande. Det var för att undvika denna ständiga kamp och detta oupphörliga slit som människosläktet hela tiden tenderade att dras till det angenäma klimatet i tropikerna. Fastän dessa varmare boendezoner erbjöd en viss lättnad från den intensiva kampen för tillvaron, använde de raser och stammar som på detta sätt sökte sig till ett lättare liv sällan sin oförtjänta fritid till att föra civilisationen framåt. Framåtskridandet i samhället har ofelbart kommit från tankarna och planerna hos de släkter som med sina intelligenta bemedlaren har lärt sig att få sitt levebröd från jorden med mindre ansträngning och kortare arbetsdagar och sålunda har kunnat njuta av en välförtjänt och givande extra fritid.

3. Vetenskapligt kunnande. Civilisationens materiella aspekter måste alltid invänta ackumuleringen av vetenskapliga data. Det tog lång tid efter att människan hade uppfunnit bågen och pilen och börjat använda djur som kraftkällor innan hon lärde sig att ta i anspråk vind och vatten och senare utnyttja ånga och elektricitet. Men med tiden förbättrades civilisationens verktyg. Vävningen, keramiktillverkningen, tämjandet av

mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

81:6.2 (906.7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

81:6.3 (906.8) 1. *Natural circumstances.* The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

81:6.4 (907.1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which forced them to invent and adopt new and advanced methods of wresting a livelihood from their decreasingly fertile lands.

81:6.5 (907.2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

81:6.6 (907.3) 2. *Capital goods.* Culture is never developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

81:6.7 (907.4) During primitive times life on Urantia was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

81:6.8 (907.5) 3. *Scientific knowledge.* The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the

djur och metallbearbetningen följdes av skrivandets och tryckningens tidsålder.

Kunskap är makt. Uppfinnandet föregår alltid påskyndandet av den kulturella utvecklingen i världsomfattande utsträckning. Vetenskapen och uppfinnandet drog den största nytta av tryckpressen, och den ömsesidiga växelverkan mellan alla dessa kultur- och uppfinningsaktiviteter har enormt accelererat hastigheten i det kulturella framåtskridandet.

Vetenskapen lär människan att tala matematikens nya språk och tränar hennes tankar i banor av sträng precision. Vetenskapen stabiliserar också filosofin genom att eliminera fel, medan den renar religionen genom att ta död på vidskepelse.

4. Mänskliga resurser. Ett visst befolkningsunderlag är nödvändigt för civilisationens spridning. Om allt annat väger jämnt dominerar det talrikare folket det mindre släktets civilisation. Om befolkningen sålunda inte ökar upp till en viss punkt förhindras det fullständiga förverkligandet av det nationella ändamålet, men det kommer en punkt i befolkningsökningen då ytterligare tillväxt är självfördärvande. En ökning av antalet utöver det optimum, som det normala relationstalet mellan människa och land utgör, betyder antingen en sänkning av levnadsstandarden eller en omedelbar utvidgning av territorialgränserna med hjälp av fredlig penetrering eller militär erövring, tvångsmässig ockupation.

Ni chockeras ibland av krigets härjningar, men ni borde inse att det är nödvändigt att frambringa dödliga i stort antal för att ge rikligt med möjligheter till samhälllig och moralisk utveckling. Med en sådan planetarisk fruktsamhet uppkommer snart ett allvarligt överbefolkningsproblem. De flesta bebodda världar är små. Urantia är medelstor, kanske en aning under medeltalet. Stabiliseringen av nationens befolkning vid optimum höjer kulturen och förhindrar krig. Den nation är vis som vet när den skall sluta växa.

Även den kontinent som är rikast på naturtillgångar och har den mest avancerade mekaniska utrustningen gör föga framsteg om folkets intelligens är i avtagande. Kunskap kan inhämtas genom utbildning, men visdom, som är oundgänglig för en verklig kultur, kan uppnås endast genom erfarenhet och av män och kvinnor som är medfödda intelligenta. Ett sådant folk kan lära sig av erfarenheten; de kan bli verkligen visa.

5. De materiella resursernas effektivitet. Mycket är beroende av den visdom med vilken naturresurser, vetenskapligt kunnande, kapitalvaror och människopotentialer utnyttjas. Den viktigaste faktorn i forna tiders civilisation var tvånget som utövades av visa härskare i samhället. Den primitiva människan fick civilisationen bokstavligen prackad på sig av sina högrestående samtida. Välorganiserade och högrestående minoriteter har till stor del regerat denna värld.

Makt ger inte rätt, men makten åstadkommer det som finns och som har funnits i historien. Först nyligen har Urantia nått den punkt där samhället är villigt att diskutera maktens och rättens etik.

6. Språkets effektivitet. Civilisationens spridning måste vänta på språket. Levande språk som utvecklas

domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:6.9 (907.6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:6.10 (907.7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

81:6.11 (907.8) 4. *Human resources.* Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries by peaceful penetration or by military conquest, forcible occupation.

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the force exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing

garanterar en spridning av civiliserat tänkande och planerande. Under de forna tidsåldrarna gjordes viktiga framsteg när det gäller språket. Idag finns ett stort behov av en lingvistisk vidareutveckling för att underlätta uttrycket av den evolverande tanken.

Språket utvecklades av grupprelationer, och varje lokal grupp utvecklade sitt eget system för ordväxling. Språket uppkom genom gester, tecken, rop, imiterade ljud, intonation och accent till ljudsystem som senare betecknades med alfabet. Språket är människans bästa och nyttigaste tankeredskap, men det kunde inte blomstra förrän olika samhällsgrupper hade en viss fritid. Tendensen att leka med språket utvecklar nya ord — slang. Om majoriteten tillägnar sig slangen, då gör dess användning slangen till en del av språket. Uppkomsten av dialekter illustreras av hur man i familjekretsen hänger sig åt att tala "barnspråk".

Språkskillnader har alltid varit ett stort hinder för fredens utbredning. Dialekterna måste underkuvas innan kulturen kan sprida sig till en hel ras, över en hel kontinent eller till en hel värld. Ett världsomfattande språk gynnar freden, tryggar kulturen och ökar lyckan. Redan när språken i en värld reduceras till några få, och de ledande kulturfolken behärskar dessa, inverkar detta kraftigt till förmån för världsomfattande fred och välstånd.

Fastän mycket små framsteg har gjorts på Urantia för att utveckla ett internationellt språk, har mycket åstadkommit genom etablerandet av internationellt handelsutbyte. Alla dessa internationella förbindelser bör omhuldas, vare sig de berör språk, handel, konst, vetenskap, idrottstävlingar eller religion.

7. De mekaniska anordningarnas effektivitet. Civilisationens framåtskridande står i ett direkt förhållande till utvecklingen och innehavet av verktyg, maskiner och distributionskanaler. Allt bättre arbetsredskap, sinnrika och effektiva maskiner, bestämmer vem av de konkurrerande grupperna som överlever på den avancerande civilisationens arena.

Under de första tiderna var mänsklig arbetskraft den enda formen av energi som utnyttjades i jordbruket. Det fordrade en lång kamp att ersätta människor med oxar, ty det gjorde människor arbetslösa. Under senare tider har maskiner börjat tränga ut människor, och varje sådant framsteg bidrar direkt till samhällets framåtskridande emedan det frigör mänsklig arbetskraft till att utföra värdefullare uppgifter.

Vetenskapen kan om den styrs av visdom bli människans stora samhälleliga befriare. En maskinell tidsålder kan visa sig förödande endast för en nation vars intellektuella nivå är alltför låg för att finna de visa metoder och sunda förfaranden som fordras för en framgångsrik anpassning till de övergångssvårigheter som uppkommer av att ett stort antal människor plötsligt förlorar arbetet som följd av ett alltför snabbt uppfinnande av nya typer av arbetsbesparande maskiner.

8. Fackelbärarnas karaktär. Det samhälleliga arvet gör det möjligt för människan att stå på skuldrorna till alla dem som har levt före henne och som har bidragit med någonting till summan av kulturen och kunskapen. I detta arbete med att föra kulturens fackla vidare till nästa generation kommer hemmet alltid att vara

languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group associations, each local group developing its own system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The origin of dialects is illustrated by the indulgence in "baby talk" in a family group.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

81:6.20 (909.1) 7. *Effectiveness of mechanical devices.* The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines, determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) 8. *Character of torchbearers.* Social inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and

grundinstitutionen. Lek- och umgängeslivet kommer därnäst och skolan sist, men den är lika nödvändig i ett komplicerat och långt organiserat samhälle.

Insekterna föds fullt utbildade och utrustade för livet — för visso en mycket inskränkt och rent instinktivt tillvaro. Människobarnet föds utan utbildning. Därför har människan förmågan, genom att kontrollera den yngre generationens utbildningsträning, att avsevärt modifiera civilisationens evolutionära inriktning.

De faktorer som under det tjugonde århundradet mest har bidragit till civilisationens främjande och kulturens framåtskridande är det betydligt ökade resandet i världen och de enastående förbättringarna i kommunikationsmetoderna. Förbättringarna inom utbildningen går emellertid inte hållit takten med den expanderande samhällsstrukturen; inte heller har den moderna värdesättningen av etiken utvecklats i överensstämmelse med tillväxten inom de mera rent intellektuella och vetenskapliga områdena. Den moderna civilisationen står stilla i fråga om andlig utveckling och säkerställandet av hemmet som institution.

9. Rasens ideal. En generations ideal formar ödet kanaler för det släkte som följer genast efter. Kvaliteten hos samhällets fackelbärare avgör hurvida civilisationen går framåt eller bakåt. Hemmen, kyrkorna och skolorna i en generation bestämmer på förhand karaktärstrenden hos den följande generationen. Den moraliska och andliga energin hos en ras eller nation bestämmer till stor del den kulturella utvecklingens hastighet i den civilisationen.

Idealen höjer den samhälleliga strömmens källa. Inget flöde kan stiga högre än sin källa oberoende av vilken tryckreglering eller vilka styrmedel man använder. Drivkraften för även de mest materiella aspekterna av en kulturs civilisation ligger i det minst materiella av samhällets åstadkommanden. Intellektet kan övervaka civilisationsmekanismen, visdomen kan styra den, men andlig idealism är den energi som verkligen lyfter och för framåt människans kultur från en uppnåelsenivå till en annan.

Först var livet en kamp för tillvaron; nu är det en kamp för levnadsstandarden; därefter blir det en kamp för tanke kvaliteten, det kommande jordiska målet för människans tillvaro.

10. Koordineringen av specialister. Civilisationen har förts enormt framåt av den tidiga arbetsfördelningen och dess senare naturliga följd, specialiseringen. Civilisationen är nu beroende av en effektiv koordinering av specialisterna. Då samhället expanderar måste man finna någon metod att föra samman de olika specialisterna.

Samhälls-, konst-, teknik- och industrispecialisterna fortsätter att öka i antal och växa i skicklighet och kunnande. Denna diversifiering av förmåga och kunnande samt olikhet i verksamheten kommer till slut att försvaga och upplösa människosamfundet om inte effektiva metoder för koordinering och samarbete utvecklas. Den intelligens som kan åstadkomma så många uppfinningar och en sådan specialisering borde också vara fullt kompetent att tänka ut tillräckliga metoder för att behärska och reglera alla problem som uppkommer av den snabba

social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify the evolutionary course of civilization.

81:6.25 (909.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:6.26 (909.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:6.27 (909.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

81:6.28 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

81:6.29 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

81:6.30 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed. But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

ökningen av uppfinningarna och den ökade hastigheten i den kulturella expansionen.

11. Metoder för arbetsförmedling. Samhällsutvecklingens nästa tidsålder kommer att ge uttryck för en bättre och effektivare samverkan och koordinering inom den ständigt ökande och expanderande specialiseringen. När arbetet blir allt mera specialiserat måste man finna på något förfarande för att styra individerna till en lämplig arbetsplats. Maskinerna är inte den enda orsaken till arbetslösheten bland de civiliserade folken på Urantia. Det ekonomiska livets invecklade beskaffenhet och den stadiga ökningen av den industriella och yrkesinriktade specialiseringen bidrar till problemen med arbetskraftens placering.

Det är inte tillräckligt att utbilda människor för arbete. I ett invecklat samhälle måste det också finnas effektiva sätt att finna en arbetsplats. Innan medborgarna utbildas i långt specialiserade förfaranden att tjäna sitt levebröd borde de ges utbildning i ett eller flera sätt att utföra mera vanliga arbeten, yrken eller kall som de kunde utnyttja medan de tillfälligt är arbetslösa inom sitt specialiserade arbetsområde. Ingen civilisation kan fortbestå om den under långa tider måste hysa omfattande grupper av arbetslösa. Med tiden förvrängs och demoraliseras även de bästa medborgare av att ta emot understöd från allmänna medel. Även privat välgörenhet blir fördärlig när arbetsföra medborgare under lång tid kommer i åtnjutande av den.

Ett sådant långt specialiserat samhälle ställer sig inte positivt till de tidigare folkens urgamla kommunala och feodala förfaranden. Visserligen kan många allmänna tjänster mycket väl och med fördel socialiseras, men högt utbildade och ytterst specialiserade människor kan bäst styras med någon metod som innebär ett intelligent samarbete. En modern form av koordinering och en broderlig reglering leder till ett mera långlivat samarbete än de äldre och primitivare metoder som används av kommunismen eller av diktatoriskt reglerande institutioner baserade på tvång.

12. Villigheten att samarbeta. Ett av de stora hindren för människosamfundets framsteg är konflikten mellan intressena och välfärden hos de större, mera samhällsinriktade grupperna och de mindre, motsträviga asociala sammanslutningarna av människosläktet, för att inte nämna samhällsfientliga enskilda individer.

Ingen nationell civilisation blir långvarig om inte dess utbildningsmetoder och religiösa ideal inspirerar till en högtstående intelligent patriotism och nationell hängivenhet. Utan detta slag av intelligent patriotism och kulturell solidaritet tenderar alla nationer att falla sönder som följd av provinsiell avundsjuka och lokalt egenintresse.

Upprätthållandet av en världsomfattande civilisation är beroende av att människorna lär sig hur de kan leva tillsammans i fred och broderskap. Utan effektiv koordinering hotas den industriella civilisationen av farorna som är förknippade med ultraspecialisering: enformighet, inskränkthet och en tendens att väcka misstro och avundsjuka.

13. Effektivt och klokt ledarskap. I en civilisation beror mycket, väldigt mycket, på att det finns en

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial and professional specialism add to the problems of labor placement.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial jealousies and local self-interests.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live together in peace and fraternity. Without effective co-ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In civilization much, very much, depends on an

entusiastisk och effektiv gruppanda. Tio män är inte till nämnvärt större nytta än en för att lyfta en stor tyngd, om de inte lyfter tillsammans — alla på samma gång. Ett sådant grupparbete — samverkan i samhället — är beroende av ledarskap. Tidigare och nuvarande kulturcivilisationer har baserats på medborgarnas intelligenta samverkan med kloka och framstegsvänliga ledare. Innan människan utvecklas till högre nivåer kommer civilisationen fortsättningsvis att vara beroende av ett klokt och energiskt ledarskap.

Högt utvecklade civilisationer föds av en skarpsinnig korrelering av materiellt välstånd, intellektuell storhet, moralisk värdighet, samhällelig skicklighet och kosmisk insikt.

14. Samhällsförändringar. Samhället är inte en gudomlig institution, utan en företeelse som hör till den fortgående evolutionen. Civilisationens framåtskridande fördröjs alltid när dess ledare dröjer med att göra de förändringar i samhällsorganisationen som är nödvändiga för att hålla takten med den tidens vetenskapliga framsteg. Trots allt detta bör man inte nedvärdera någonting bara för att det är gammalt, inte heller bör en idé omfattas utan förbehåll bara för att den är ny.

Människan borde inte vara rädd för att experimentera med samhällets mekanismer. Emellertid bör sådana experiment med kulturell omställning alltid ske under övervakning av dem som är fullt förtrogna med samhällsutvecklingens historia. Dessa förnyare borde alltid låta sig ledas av visdomen hos dem som har haft praktisk erfarenhet inom områdena för det tilltänkta samhälleliga eller ekonomiska experimentet. Man bör inte försöka genomföra någon stor samhällelig eller ekonomisk förändring plötsligt. Tiden är väsentlig för all sorts omställning hos människan — fysisk, samhällelig eller ekonomisk. Endast moraliska och andliga omställningar kan göras på ögonblickets ingivelse, och även de fordrar tidens gång för att deras materiella och samhälleliga följdverkningar helt skall förverkligas. Rasens ideal är det främsta stödet och skyddet under de kritiska tider då civilisationen befinner sig i övergång från en nivå till en annan.

15. Förhindrandet av sammanbrott under övergångstiden. Samhället är ett resultat av försök och misstag under tidsålder efter annan. Samhället är vad som blev kvar av de selektiva omställningarna och återanpassningarna under följden av de olika stadierna i människosläktets tidsålderslånga höjning från djurens till människans nivåer i fråga om planetarisk ställning. Den stora faran för varje civilisation — i varje enskilt ögonblick — är hotet om sammanbrott vid tiden för övergång från det förgångnas etablerade metoder till framtidens nya och bättre men oprövade förfaranden.

Ledarskap är livsviktigt för framåtskridande. Visdom, insikt och framsynthet är nödvändiga för nationernas fortbestånd. Civilisationen är aldrig på allvar hotad förrän det börjar råda brist på dugligt ledarskap. Mängden av sådana kloka ledare har aldrig överstigit en procent av befolkningen.

Det var längs dessa pinnar på den evolutionära stegen som civilisationen höjde sig till den nivå där sådana mäktiga inflytelser kunde igångsättas som har kulminerat i det tjugonde århundradets snabbt expanderande kultur. Endast genom att hålla fast vid

enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic experiment. *No great social or economic change should be attempted suddenly.* Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the successive stages of mankind's agelong rise from animal to human levels of planetary status. The great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:6.42 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

81:6.43 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day

dessa väsentliga grunddrag kan människan hoppas på att kunna bibehålla sina nuvarande civilisationer och samtidigt trygga deras fortsatta utveckling och säkra fortbestånd.

Detta är huvuddragen i folkens långa, långa kamp på jorden för att etablera civilisationer allt sedan Adams tid. Den nuvarande kulturen är ett nettoresultat av denna ihärdiga evolution. Innan boktryckarkonsten uppfanns var framåtskridandet relativt långsamt, då en generation inte så snabbt kunde dra nytta av de resultat som dess föregångare hade uppnått. Nu störtar människosamfundet framåt under kraften av den samlade energin från alla de tidsåldrar som civilisationen har kämpat sig igenom.

[Avfattat under beskydd av en Nebadons Ärkeänglar.]

civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:6.44 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:6.45 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

Kapitel 82. Äktenskapets utveckling

⇐ 081

Urantiaboken

083 ⇒

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 82

ÄKTENSKAPETS UTVECKLING

Sektioner

Introduktion

1. Parningsinstinkten
2. De restriktiva tabuna
3. De tidigaste äktenskapssedvänjorna
4. Äktenskap enligt egendomsbestämmelserna
5. Endogami och exogami
6. Rasblandningarna

PAPER 82

THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction

1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

Introduktion

ÄKTENSKAPET — parförhållandet — uppkommer av att människan är tvåkönad. Äktenskapet är människans reaktionsmässiga anpassning till att det finns två kön, medan familjelivet är det slutresultat som uppkommer av alla dessa evolutionära och adaptiva anpassningar. Äktenskapet är en bestående företeelse. Det är inte en naturlig del av den biologiska evolutionen, men det utgör grunden för all social evolution och kommer därför med säkerhet att alltid finnas i någon form. Äktenskapet har gett människan hemmet, och hemmet är den ärofulla kronan på hela den långa och mödosamma evolutionära kampen.

Religions-, samhälls- och utbildningsinstitutionerna är alla väsentliga för kulturcivilisationens fortbestånd, men familjen är den främsta civiliseraren. Ett barn lär sig det mesta av det som är viktigt i livet av sin familj och av grannarna.

Människorna i forna tider hade inte någon särskilt rik samhällelig civilisation, men det som fanns förde de troget och effektivt vidare till nästa generation. Ni borde observera att de flesta av dessa gångna civilisationer fortfor att utvecklas med endast ett minimum av andra institutionella inflytelser emedan hemmet fungerade effektivt. Idag har människoraserna ett rikt samhälls- och kulturarv, och det borde på ett vist och effektivt sätt föras vidare till följande generationer. Familjen måste bibehållas som en utbildningsinstitution.

1. PARNINGSINSTINKTEN

INTRODUCTION

82.0.1 (913.1) MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptative adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

82.0.2 (913.2) While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer*. A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

82.0.3 (913.3) The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that most of these civilizations of the past continued to evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively functioning. Today the human races possess a rich social and cultural heritage, and it should be wisely and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. THE MATING INSTINCT

Trots personlighetsklyftan mellan män och kvinnor är sexualdriften tillräcklig för att garantera att de kommer samman för artens fortplantning. Denna instinkt fungerade effektivt långt innan människorna upplevde just något av det som senare kallades kärlek, tillgivenhet och äktenskaplig trohet. Parningen är en medfödd benägenhet, och äktenskapet är dess evolutionära samhälleliga följdverkan.

Sexuellt intresse och sexuell lust var inte dominerande passioner bland primitiva folk. De togs helt enkelt för givna. Hela fortplantningshändelsen saknade fantasirik försköning. Den allt absorberande sexuella passionen bland de mera civiliserade folken beror främst på rasblandningen, i synnerhet där den evolutionära människonaturen har stimulerats av noditernas och adamiternas associativa fantasi och skönhetsinne. Detta arv från anditerna absorberades emellertid av de evolutionära raserna i så begränsade mängder att det inte medförde tillräcklig självkontroll över de animala passionerna som sålunda hade stimulerats och uppväckts av att människorna hade fått ett mera väket sexuellt medvetande och starkare parningsdrifter. Av de evolutionära raserna hade den röda människan den högsta sexualkoden.

Den sexuella regleringen i förhållande till äktenskapet anger:

1. Hur långt civilisationen har framskridit. Civilisationen har allt mera krävt att den sexuella tillfredsställelsen får ett lämpligt utlopp och sker i överensstämmelse med accepterade seder och bruk.

2. Hur mycket anditiskt arv ett folk har. Bland sådana grupper har sexualiteten blivit ett uttryck för såväl det högsta som det lägsta i både den fysiska och den emotionella naturen.

Sangikraserna hade en normal animal åtrå, men föga föreställde de sig om eller hyste uppskattning för skönheten eller det fysiska behaget hos det motsatta könet. Det som kallas sex appeal saknas praktiskt taget även hos de nutida primitiva raserna. Dessa ouppblandade folk har en definitiv parningsinstinkt men känner inte en så stark sexuell dragning att det skulle skapa allvarliga problem som fordrar social kontroll.

Parningsinstinkten är en av människans dominerande drivkrafter. Den är den enda emotionen som, förklädd i den individuella tillfredsställelsens lockelse, effektivt lurar den själviska människan till att sätta människosläktets välfärd och fortvaro högt ovanför individuellt välbehag och personlig frihet från ansvar.

Som institution beskriver äktenskapet från sin första början fram till våra dagar den biologiska fortplantningsdriftens sociala utveckling. Det evolverande människosläktets fortsättning säkerställs av existensen av denna parningsimpuls hos raserna, en drift som löst kallas sexuell attraktion. Denna starka biologiska drift blir impulscentrum för alla slags associerade instinkter, emotioner och beteendeformer — fysiska, intellektuella, moraliska och sociala.

Hos vilden var behovet av föda den tvingande motivationen, men när civilisationen försäkrar ett överflöd av föda blir sexualdriften ofta den dominerande impulsen och är därför i ständigt behov av att regleras av samhället. Hos djuren kontrollerar den instinktiva periodiciteten parningslusten, men då människan till så

82.1.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

82.1.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

82.1.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

82.1.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

82.1.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

82.1.6 (914.2) The Sangik races had normal animal passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

82.1.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of individual gratification, effectively tricks selfish man into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from responsibility.

82.1.8 (914.4) As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

82.1.9 (914.5) With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so

stor del är en varelse som reglerar sig själv, är den sexuella lusten inte helt periodisk. Därför blir det nödvändigt för samhället att ålägga individen självkontroll.

Ingen av människans emotioner eller impulser kan åstadkomma så mycket skada och sorg som denna starka sexualdrift då otyglad och alltför hängiven åt. Det förnuftiga underställandet av denna impuls under samhällets regler är det suprema test som anger hur verklig en civilisation är. Självbehärskning, allt mera självbehärskning, är det ständigt stigande kravet på den framåtskridande mänskligheten. Förtegenhet, oppriktighet och skenhelighet kan skyla över sexuella problem, men de erbjuder inga lösningar, och de främjar inte etiken.

2. DE RESTRIKTIVA TABUNA

Berättelsen om äktenskapets utveckling är helt enkelt historien om sexuallivets reglering genom trycket från sociala, religiösa och medborgerliga restriktioner. Naturen beaktar inte individerna; den tar ingen befattning med så kallad moral. Naturen är endast och uteslutande intresserad av arternas fortplantning. Naturen kräver oemotståndligt fortplantning men lämnar obekymrat de problem som uppkommer att lösas av samhället och skapar sålunda ett ständigt närvarande och betydande problem för det evolutionära människosläktet. Denna sociala konflikt består i det oupphörliga kriget mellan grundinstinkterna och den evolverande etiken.

Bland de tidiga raserna existerade föga eller ingen reglering av förhållandet mellan könen. På grund av detta sexuella tillstånd fanns det ingen prostitution. Pygméerna och andra efterblivna folkgrupper har ännu idag ingen äktenskapsinstitution. Ett studium av dessa folk visar de primitiva rasernas enkla parningsseder. Alla forntida folk borde alltid studeras och bedömas i ljuset av de moralnormer som gällde enligt sedvänjorna under deras egen tid.

Fri kärlek har emellertid aldrig haft gott anseende ovanför det råa barbariets nivå. I samma stund som samhällseliga grupper började bildas, började också giftermålsbestämmelser och äktenskapliga restriktioner utvecklas. Parbildningen har sålunda utvecklats under otaliga övergångar från ett tillstånd av nästan fullständig sexuell tygellöshet till det tjugonde århundradets normer av relativt fullständiga sexuella restriktioner.

Under folkstammarnas tidigaste utveckling var sedvänjorna och de restriktiva tabuna mycket enkla, men de höll könen ifrån varandra — vilket främjade lugn, ordning och arbetsamhet — och så började äktenskapets och hemmets långa utveckling. De könsbaserade sederna beträffande klädsel, utsmyckande och religionsutövande hade sitt ursprung i dessa forna tabun som bestämde gränserna för de sexuella friheterna och sålunda till slut gav upphov till begreppen last, brott och synd. Längre var det brukligt att upphäva alla sexuella bestämmelser på stora högtidsdagar, i synnerhet på första maj.

Kvinnorna har alltid varit underställda mer restriktiva tabun än männen. De äldsta sedvänjorna gav de ogifta kvinnorna samma grad av sexuell frihet som männen, men av makorna har alltid krävts att de är sina

largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

82:1.10 (914.6) No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

82:2.1 (914.7) The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions. Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

82:2.2 (914.8) Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of the moral standards of the mores of their own times.

82:2.3 (915.1) Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

82:2.4 (915.2) In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

82:2.5 (915.3) Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that

makar trogna. Det primitiva äktenskapet begränsade inte nämnvärt mannens sexuella frihet, men det gjorde en fortsatt sexuell lössläpphet till tabu för hustrun. Gifta kvinnor har alltid burit något tecken som särskiljer dem som en klass för sig, tecken som håruppsättning, klädsel, slöja, tillbakadragenhet, utsmyckning och ringar.

3. DE TIDIGASTE ÄKTENSKAPSEDEVÄNJORNA

Äktenskapet är samhällsorganismens institutionella svar på den ständiga biologiska spänningen från människans oavslutliga drift till reproduktion — fortplantning. Parningen är överallt en naturlig företeelse, och då samhället utvecklades från det enkla till det allt mer komplicerade, skedde en motsvarande utveckling av parbildningssederna, ursprunget till äktenskapsinstitutionen. Varhelst samhällsutvecklingen har framskridit till det stadium då sedvänjor uppkommer finner man äktenskapet som en evolverande institution.

Äktenskapet har alltid berört och kommer alltid att beröra två helt skilda områden: sedvänjorna, de lagar som reglerar de yttre aspekterna av parningen, och det i övrigt hemliga och personliga förhållandet mellan män och kvinnor. Alltid har individerna varit upproriska mot de sexualföreskrifter som samhället har påtvingat dem. Orsaken till detta sexualproblem, som har fortgått tidsålder efter tidsålder, ligger däri att individens självförsörjning är en individuell angelägenhet, men den bedrivs av gruppen; medan individens fortplantning av sig själv är en samhällelig angelägenhet, men den säkras av den individuella impulsen.

När sedvänjorna respekteras är de tillräckligt starka för att tygla och kontrollera sexualdriften, vilket har visat sig bland alla raser. Äktenskapsnormerna har alltid varit en sann indikator på sedvänjornas gängse styrka och på samhällsstyrets funktionella integritet. De första sedvänjorna som gällde sexualliv och parning var emellertid en mängd av motsägelsefulla och primitiva föreskrifter. Föräldrar, barn, släktingar och samhälle hade alla sinsemellan stridiga intressen när det gällde föreskrifterna om äktenskap. Men trots allt detta evolverade de raser som höll äktenskapet i ära och levde i äktenskap på ett naturligt sätt till högre nivåer och fortlevde i större antal.

Under de första tiderna var äktenskapet priset för en ställning i samhället; att äga en hustru var ett tecken på anseende. För vilden betydde bröllopsdagen början till ansvar och mandom. Under någon tidsålder har äktenskapet betraktats som en samhällsplikt, under någon annan som en religiös skyldighet, och under ytterligare någon annan tid som ett politiskt krav på att förse staten med medborgare.

Många forna stammar fordrade bedrifter i form av stölder som villkor för äktenskap. Senare folk ersatte sådana plundringståg med atletiska kamper och tävlingslekar. Vinnarna i dessa tävlingskamper fick första pris — fritt val bland säsongens ungmör. Bland huvudjägarna fick en yngling gifta sig först då han hade skaffat sig åtminstone ett huvud, men ibland kunde man köpa sig dessa skallar. Då seden att köpa sig hustrur avtog kunde de vinnas genom att gissa gåtor, ett förfarande som ännu fortlever bland många grupper av den svarta människan.

they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress, clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. EARLY MARRIAGE MORES

^{82:3.1 (915.4)} Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

^{82:3.2 (915.5)} There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating, and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this age-long sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

^{82:3.3 (915.6)} The mores, when respected, have ample power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in increased numbers.

^{82:3.4 (915.7)} In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide citizens for the state.

^{82:3.5 (916.1)} Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

Då civilisationen avancerade överlät vissa stammar de stränga äktenskapstesten av mannens uthållighet till kvinnorna, som då kunde gynna de män som de gillade. Dessa äktenskapstest gällde skickligheten att jaga och strida samt förmågan att försörja en familj. Längre krävdes det att brudgummen anslöt sig till brudens familj i åtminstone ett år för att, genom att leva och arbeta där, visa att han var värd den hustru han eftertraktade.

Till hustruns kvalifikationer hörde förmågan att utföra tungt arbete och att föda barn. Det krävdes att hon kunde utföra ett visst jordbruksarbete inom en bestämd tid. Om hon hade fött ett barn före äktenskapet var hon desto värdefullare; hennes fruktsamhet var då garanterad.

Då forntida folk höll det för en skam eller rentav synd att inte vara gift förklarar detta uppkomsten av barnäktenskap; ju förr dess bättre, eftersom man måste vara gift. Det var också en allmänt omfattad tro att ogifta personer inte kunde komma in i andelandet, och detta var ett ytterligare motiv till barnäktenskap rentav från födseln och ibland före födseln, beroende på kön. Fortidens människor trodde att även de döda måste vara gifta. De ursprungliga äktenskapsmäklarna användes för att förhandla fram giftermål för avlidna individer. Någon av föräldrarna brukade avtala med dessa mellanhänder att ombesörja giftermålet mellan en avliden son med en avliden dotter från en annan familj.

Bland de senare folken var puberteten den vanliga åldern för äktenskap, men denna ålder har framskjutits i direkt proportion till civilisationens framskridande. Redan tidigt under samhällets utveckling uppkom säregna samfund för såväl män som kvinnor som levde i celibat. De startades och upprätthölls av individer som mer eller mindre saknade en normal sexualdrift.

Många stammar tillät medlemmar av den härskande gruppen att ha sexuella förbindelser med fästmän just innan hon skulle ges till sin äkta man. Var och en av dessa män brukade ge flickan en present, och detta var ursprunget till seden att ge bröllopspresenter. Bland en del grupper förväntade man sig att en ung kvinna skulle förtjäna sin hemgift, som bestod av de presenter hon hade fått som ersättning för sina sexuella tjänster i fästmörens utställningshall.

I en del stammar giftes de unga männen bort med änkor och de äldre kvinnorna, och senare när de blev änklings tilläts de gifta sig med de unga flickorna. Sålunda försäkrade man sig om — såsom de uttryckte det — att inte båda föräldrarna var dåraktiga, vilket de tänkte sig vore fallet om två ungdomar tilläts gifta sig med varandra. Andra stammar begränsade giftermålet till personer i samma åldersgrupp. Det var begränsningen av äktenskapet till vissa åldersgrupper som först gav upphov till idéer om incest. (I Indien finns inte ens nu några åldersrestriktioner för äktenskap.)

Enligt vissa sedvänjor fanns det skäl att i högsta grad frukta änkeståndet, emedan änkor antingen dödades eller tilläts begå självmord på sin mans grav, för det var meningen att de skulle gå över till andelandet med sin make. Den efterlevande änkan anklagades nästan undantagslöst för sin mans död. En del stammar brände dem levande. Om en änka liv fortsatte bestod det av ett ständigt sörjande och av

82:3.6 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

82:3.7 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

82:3.8 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married, explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

82:3.9 (916.5) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

82:3.10 (916.6) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

82:3.11 (916.7) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

82:3.12 (916.8) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's death. Some tribes burned them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social

outhärdliga sociala restriktioner emedan omgifte vanligen inte godkändes.

I forna tider uppmuntrades många sådana seder som nu anses omoraliska. Hustrurna under de primitiva tiderna var ofta mycket stolta över sin makes förhållanden med andra kvinnor. Kyskhets hos flickor var ett stort hinder för äktenskap. Ett havandeskap före äktenskapet gjorde flickan mera eftertraktad som hustru då mannen var säker på att få en fruktsam livskamrat.

Många primitiva stammar godkände äktenskap på prov tills kvinnan blev havande, då den regelmässiga giftermålsceremonin utfördes. Bland andra grupper firades inte bröllopet förrän det första barnet hade fötts. Om en hustru var ofruktsam måste hon återlösas av sina föräldrar och giftermålet annullerades. Sedvänjorna fördrade att varje par skulle ha barn.

Dessa primitiva proväktenskap hade ingenting att göra med tygellöshet. De var helt enkelt uppriktiga fruktsamhetstester. Parterna gifte sig permanent så snart fruktsamheten hade konstaterats. När moderna par gifter sig och parterna i sitt sinne har baktanken om en lättillgänglig skilsmässa ifall de inte är helt nöjda med sitt äktenskapliga liv, ingår de i själva verket en form av äktenskap på prov och ett äktenskap som ligger långt under nivån för de uppriktiga försöken bland deras mindre civiliserade förfäder.

4. ÄKTENSKAP ENLIGT EGENDOMSBESTÄMMELSERNA

Äktenskapet har alltid varit nära anknutet till både egendom och religion. Egendomen har gett äktenskapet stabilitet, religionen har gett moral.

Äktenskapet under de första tiderna var en investering, en ekonomisk spekulation; det var mera en affärsangelägenhet än ett kurtisförhållande. Forntidens människor gifte sig med tanke på gruppens fördel och välfärd; därför planerades och arrangerades deras äktenskap av gruppen, deras föräldrar och de äldste. Att egendomsbestämmelserna effektivt stabiliserade äktenskapsinstitutionen framgår därav att äktenskapen var mera bestående bland forna tiders stammar än de är bland många nutida folk.

Då civilisationen framskred och privategendomen fick större betydelse för sedvänjorna, blev stöld ett stort brott. Äktenskapsbrott ansågs vara en form av stöld, ett inkräktande på makens egendomsrättigheter. Därför nämns det inte separat i äldre lag och sedvanerätt. Kvinnan började sitt liv som sin fars egendom, han överförde äganderätten till hennes make och alla legaliserade sexuella förhållanden uppkom ur dessa förutvarande egendomsrättigheter. I Gamla Testamentet behandlas kvinnor som en form av egendom; enligt Koranens undervisning är de lägstående. Mannen hade rätt att låna sin hustru till en vän eller gäst, och denna sed finns fortfarande kvar bland vissa folk.

Nutidens sexuella svartsjuka är inte medfödd; den är en produkt av sedvänjorna som har utvecklat sig. Mannen under de första tiderna vakade inte misstänksam över sin hustru; han vaktade bara sin

restriction since remarriage was generally disapproved.

^{82.3.13 (917.1)} In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

^{82.3.14 (917.2)} Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

^{82.3.15 (917.3)} These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY MORES

^{82.4.1 (917.4)} Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

^{82.4.2 (917.5)} Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

^{82.4.3 (917.6)} As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

^{82.4.4 (917.7)} Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property. The reason for holding the wife to stricter sex account

egendom. Orsaken till att de sexuella reglerna var strängare för hustrun än för mannen kom sig av att hennes sexuella otrohet involverade frågorna om härstamning och arv. Mycket tidigt under civilisationens gång råkade det utomäktenskapliga barnet i vanrykte. Till en början straffades endast kvinnan för äktenskapsbrott. Senare föreskrev sedvänjorna också tuktan av hennes partner, och under långa tidsåldrar hade den förolämpade maken eller beskyddande fadern full rätt att döda den manliga inkräktaren. Nutida folk har kvar dessa sedvänjor som enligt oskriven lag tillåter brott enligt så kallad hederskod.

Eftersom kyskhetsstabu hade sin uppkomst som en del av egendomsföreskrifterna gällde det först endast gifta kvinnor men inte ogifta flickor. Under senare år var det mera fadern än friaren som krävde kyskhets. En jungfru var en kommersiell tillgång för fadern — man fick ett högre pris för henne. Då kyskhets blev mer efterfrågad blev det brukligt att betala fadern en brudpenning som erkänsla för att han vederbörligen hade uppfostrat en orörd dotter för den blivande äkta mannen. När denna idé om kvinnans kyskhets väl hade fått sin början fick den ett sådant grepp om människosläkterna att det blev brukligt att bokstavligen sätta flickorna i bur, att faktiskt hålla dem fängslade i årtal för att garantera deras jungfrulighet. Så gav dessa nyare normer och jungfrutester automatiskt upphov till de professionella klasserna av prostituerade. De var de förkastade brudarna, kvinnor som av brudgummarnas mödrar inte befanns vara jungfrur.

5. ENDOGAMI OCH EXOGAMI

Mycket tidigt märkte vilden att rasblandning förbättrade de efterkommandes kvalitet. Inte så att avel inom gruppen alltid skulle ha varit illa, men avel utom gruppen gav alltid ett jämförelsevis bättre resultat. Därför tenderade sedvänjorna att utkristallisera restriktioner för sexuella förhållanden mellan nära släktingar. Man insåg att avel utom gruppen avsevärt ökade den selektiva möjligheten till variation och framsteg för evolutionen. De utom gruppen avlade individer var mångsidigare och hade större förmåga att överleva i en fiertlig värld; de som gifte sig inom gruppen försvann så småningom tillsammans med sina sedvänjor. Allt detta var en långsam utveckling. Vilden funderade inte medvetet på sådana problem. De senare, framåtskridande folken gjorde det, och de gjorde också den iakttagelsen att allmän svaghet ibland blev resultatet av långt driven inavel.

Fastän inavel bland goda ätter ibland ledde till uppbyggandet av starka stammar, gjorde de särskilt slående fallen av dåliga resultat från inavel mellan ärtligt svaga individer ett kraftigare intryck på människans sinne, vilket ledde till att sedvänjorna när de utvecklade sig allt mera föreskrev tabu för alla giftermål mellan nära släktingar.

Religionen har länge varit en effektiv barriär mot äktenskap utanför det egna samfundet. Många religiösa läror har förbjudit äktenskap utanför tron. Kvinnan har vanligen gynnat seden att gifta sig inom den egna gruppen, mannen utanför gruppen. Egendomen har alltid inverkat på äktenskapet, och ibland när man har försökt hålla egendomen inom klanen har sedvänjor uppkommit som har krävt att kvinnorna väljer sin man

than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only the woman was punished for adultery; later on, the mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

82:4.5 (917.8) Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

82:5.1 (918.1) Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow development; the savage did not consciously reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

82:5.2 (918.2) While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

82:5.3 (918.3) Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of in-marriage; man, outmarriage. Property has always influenced marriage, and sometimes, in an effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort

från sin fars stam. Regler av detta slag ledde till att äktenskapen mellan kusiner ökade kraftigt. Giftermål inom den egna gruppen praktiserades också i ett försök att bevara yrkeshemligheter. Skickliga yrkesmän försökte hålla sitt yrkeskunnande inom familjen.

När högrestående grupper blev isolerade återgick de alltid till giftermål med blodsförvanter. Noditerna var i över hundrafemtio tusen år en av de stora grupper som gifte sig inom den egna rasen. Senare tiders seder att gifta sig inom den egna kretsen påverkades mycket av traditionerna hos den violetta rasen, där giftermålen till en början av nödvång måste ske mellan bror och syster. Äktenskap mellan bror och syster var vanliga i det forna Egypten, Syrien, Mesopotamien och överallt i de länder där anditerna en gång bodde. Egyptierna praktiserade länge äktenskap mellan bror och syster i ett försök att hålla det kungliga blodet rent, en sed som levde kvar ännu längre i Persien. Bland mesopotamierna var kusinäktenskap före Abrahams tid obligatoriska. Kusiner hade förstahandsrätt att gifta sig med kusiner. Abraham själv gifte sig med sin halvsyster, men sådana förbund var inte tillåtna enligt judarnas senare sedvänjor.

Det första steget bort från giftermål mellan bror och syster kom med de sedvänjor som godkände flera hustrur, emedan systerhustrun vanligen övermodigt dominerade den andra eller de andra hustrurna. En del stamseder förbjöd giftermål med en avlidens brors änka men krävde att den bror som var vid liv skulle avla barn åt sin bortgångne bror. Det finns ingen biologisk instinkt mot någon grad av gifte inom släkten. Dessa restriktioner är helt en fråga om tabun.

Att gifta sig utanför det egna samfundet blev slutligen förhärskande emedan mannen föredrog det. Att få en hustru utifrån garanterade större frihet från hustruns släktingar. Nära bekantskap leder till ringaktning. När det individuella valet började dominera parbildningen blev det därför sed att välja sin partner utanför stammen.

Många stammar förbjöd till slut äktenskap inom klanen. Andra begränsade parbildningen till vissa kaster. Tabu mot giftermål med en kvinna som hörde till ens egen totem gav impuls till bruket att stjäla kvinnor från grannstammarna. Senare reglerades giftermålen mera enligt bostadsort än släktskap. Det fanns många steg i de endogama äktenskapens utveckling till det nutida bruket av exogami. Ännu efter det att tabu vilade över endogama äktenskap för vanligt folk tilläts hövdingar och kungar gifta sig med nära släktingar för att hålla det kungliga blodet outspädd och rent. Sedvänjorna har vanligen tillåtit suveräna härskare vissa friheter i sexuella sammanhang.

Anditfolkens senare framträdande på scenen påverkade betydligt viljan hos sangikrasernas människor att gifta sig utanför sin egen stam. Det var emellertid inte möjligt för äktenskap utanför den egna stammen att bli vanligt förekommande förrän grupper som levde i närheten av varandra hade lärt sig att leva någotsånär i fred.

Exogama äktenskap var i sig ägnade att främja freden. Giftermål mellan stammarna minskade fientligheterna. Äktenskap utanför stammen ledde till samverkan mellan stammarna och till militärallianser. Sådana äktenskap blev förhärskande emedan de

led to a great multiplication of cousin marriages. In-mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

82:5.4 (918.4) Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

82:5.5 (919.1) The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

82:5.6 (919.2) Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

82:5.7 (919.3) Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores have usually permitted sovereign rulers certain licenses in sex matters.

82:5.8 (919.4) The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

82:5.9 (919.5) Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a nation builder. Outmarriage

medförde ökad styrka; de byggde upp nationen. De exogama äktenskapen gynnades också avsevärt av ökade handelskontakter. Äventyr och upptäcktsfärder bidrog till att utvidga parningsgränserna och underlättade avsevärt korsbefruktningen mellan rasernas kulturer.

De annars oförklarliga inkonsekvenserna bland de olika rasernas giftermålsföreskrifter beror till stor del på denna sed att gifta sig utanför stammen med därtill hörande stölder och köp av hustrur från främmande stammar, vilket allt ledde till en sammanblandning av de skilda stamsederna. Att dessa tabun beträffande endogama äktenskap var sociologiska och inte biologiska illustreras väl av tabut mot äktenskap inom hela den släkt som omfattade många slag av släktskap via giftermål och som inte representerade några som helst blodsband.

6. RASBLANDNINGARNA

Det finns inga rena raser i världen av idag. De tidiga och ursprungliga evolutionära färgade folken representeras endast av två återstående raser i världen, nämligen den gula människan och den svarta människan. Även dessa två raser är mycket uppblandade med de utdöda färgade folken. Fastän den så kallade vita rasen till övervägande del härstammar från den forntida blå människan är den uppblandad mer eller mindre med alla andra raser, i stort sett så som även den röda människan på de amerikanska kontinenterna.

Av de sex färgade sangikraserna var tre av första graden och tre av andra graden. Fastän raserna av första graden — den blå, den röda och den gula — i många avseenden var överlägsna de tre folken av andra graden, bör man komma ihåg att dessa andra gradens raser hade många önskvärda drag som skulle ha förbättrat folken av första graden betydligt om deras bättre arvsanlag kunde ha absorberats av dessa.

De nutida fördomarna mot "halvblod", "hybrider" och "bastarder" uppkommer därav att den nu förekommande rasblandningen till största del sker mellan de sämsta släktdragen av ifrågavarande raser. Man får också otillfredsställande efterkommande när degenererade släktdrag från samma ras förenas i äktenskap.

Om dagens raser på Urantia kunde befrias från plågan av sina lägsta skikt av fördärvade, samhällsfientliga, svagsinta och utstötta individer, så skulle det inte finnas mycket att invända mot en begränsad sammansmältning av raserna. Om sådana rasblandningar kunde ske mellan de högsta typerna från olika raser, så skulle det finnas ännu mindre att invända.

Korsningen av högrestående och olikartade härstamningar med varandra är hemligheten med att få fram nya och mera livskraftiga arvsanlag. Detta gäller såväl växter som djur och människor. Korsning ger mera livskraft och ökar fruktsamheten. Rasblandning mellan genomsnittliga eller högrestående skikt av olika folk ökar avsevärt den skapande potentialen, såsom framgår av den nuvarande befolkningen i Nordamerikas Förenta Stater. När en sådan förening sker mellan de lägre eller lägrestående skikten avtar skaparkraften,

was also greatly favored by increasing trade contacts; adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

^{82:5.10 (919.6)} The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. RACIAL MIXTURES

^{82:6.1 (919.7)} There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

^{82:6.2 (919.8)} Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

^{82:6.3 (920.1)} Present-day prejudice against "half-castes," "hybrids," and "mongrels" arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory offspring when the degenerate strains of the same race intermarry.

^{82:6.4 (920.2)} If the present-day races of Urantia could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

^{82:6.5 (920.3)} Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

såsom framgår av de nuvarande folken i södra Indien.

Rasblandningen bidrar avsevärt till uppkomsten av nya karakteristika, och om en sådan korsning innebär en förening av högrestående släktdrag då är dessa nya karakteristika också högrestående egenskaper.

Så länge de nuvarande raserna är så överbelastade med odugliga och degenererades släktdrag vore en rasblandning i stor skala högst fördärlig, men de flesta invändningarna mot sådana experiment bygger mera på sociala och kulturella fördomar än på biologiska överväganden. Även bland lägrestående slakten innebär hybriderna ofta en förbättring jämförda med sina föregångare. Korsning leder till en förbättring av arten på grund av den roll som de dominanta generna spelar. Då raserna blandas med varandra ökar sannolikheten för att ett större antal önskvärda dominanter uppträder hos hybriderna.

Under de senaste hundra åren har det förekommit en mer omfattande korsning mellan raserna på Urantia än vad som har skett tidigare under tusentals år. Faran för våra misshälligheter som resultat av korsbefruktnings mellan människoraser har betydligt överdrivits. De flesta besvärigheter som förorsakas av "halvblod" kommer sig av sociala fördomar.

Pitcairn-experimentet att blanda den vita och den polynesiska rasen avlöpte rätt väl emedan de vita männen och de polynesiska kvinnorna företrädde ganska goda släktdrag. En korsning mellan de högsta typerna av den vita, röda och gula rasen skulle omedelbart ge upphov till många nya och biologiskt effektiva egenskaper. Dessa tre folk hör till sangikraserna av första graden. Blandningar av den vita och den svarta rasen är inte lika önskvärda med tanke på de omedelbara resultaten. Inte heller är sådana mulatt- efterkommande lika misshagliga som sociala och rasliga fördomar försöker få dem att se ut. Fysiskt är sådana hybrider mellan vita och svarta ypperliga människoexemplar trots att de är en aning underlägsna i en del andra avseenden.

När en sangikras av första graden sammansmälter med en andra gradens sangikras förbättras den senare avsevärt på bekostnad av den första. I liten skala — utsträckt över en lång tidsperiod — kan det inte finnas mycket allvarligt att invända mot ett sådant uppoffrande bidrag från första gradens raser för att förbättra andra gradens grupper. I biologiskt avseende var andra gradens sangiker i vissa avseenden överlägsna första gradens raser.

När allt kommer omkring finns den verkliga faran som hotar människosläktet i den ohämmade förökningen bland de lägrestående och fördärlade släktdragen hos de olika civiliserade folken, snarare än i någon förment fara från korsningar mellan raserna.

[Framfört av serafernas ledare på Urantia.]

82:6.6 (920.4) Race blending greatly contributes to the sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

82:6.7 (920.5) As long as present-day races are so overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes*. Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

82:6.8 (920.6) For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of "half-breeds" are due to social prejudices.

82:6.9 (920.7) The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial prejudice would seek to make them appear. Physically, such white-black hybrids are excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

82:6.10 (920.8) When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

82:6.11 (921.1) After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

82:6.12 (921.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitel 83. Äktenskapsinstitutionen

⇐ 082

Urantiaboken

084 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 83

ÄKTENSKAPSINSTITUTIONEN

Sektioner

Introduktion

1. Äktenskapet som en samhällsinstitution
2. Sällskapande och förlovning
3. Köp och hemgift
4. Bröllopsceremonin
5. Månggifte
6. Verkligt engifte — paräktenskap
7. Upplösning av äktenskapet
8. Idealiseringen av äktenskapet

PAPER 83

THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction

1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

Introduktion

DETTA är redogörelsen för hur äktenskapsinstitutionen fick sin början. Äktenskapet har utvecklats stadigt från de lösa och tillfälliga parningsförbindelserna inom flokken genom många variationer och tillämpningar ända tills de äktenskapsnormer uppkom som till slut kulminerade i ett förverkligande av egentliga parförhållanden, föreningen mellan endast en man och en kvinna för att etablera ett hem av högsta sociala ordning.

Äktenskapet har mången gång varit i fara, och de sedvänjor som har gällt äktenskapet har i hög grad utnyttjat både egendom och religion för att få stöd, men den verkliga faktor som ständigt skyddar äktenskapet och den familj som det leder till, är det enkla och medfödda biologiska faktum att män och kvinnor avgjort inte vill leva utan varandra — må de vara de primitivaste vildar eller de mest kulturella dödliga.

Det är tack vare sexualdriften som den själviska människan lockas till att göra någonting förmer än ett djur av sig själv. Det sexuella förhållandet som är inriktat på ens eget jag och dess tillfredsställelse för med sig säkra följder i form av självförsakelse och garanterar att människan tillägnar sig altruistiska plikter samt talrika skyldigheter som gäller hemmet och som gagnar släkte och ras. Härvidlag har sexualiteten varit den obemärkta och oanade civiliseraren av vilden; ty denna samma sexualdrift tvingar automatiskt och ofelbart människan att tänka och leder henne till slut till att älska.

INTRODUCTION

83:0.1 (922.1) THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

83:0.2 (922.2) Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

83:0.3 (922.3) It is because of the sex urge that selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the certain consequences of self-denial and insures the assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think* and eventually *leads him to love*.

1. ÄKTENSKAPET SOM EN SAMHÄLLSINSTITUTION

Äktenskapet är samhällets mekanism som avser att reglera och kontrollera de många människorelationer som uppkommer till följd av att människan fysiskt är en tvåkönad varelse. Som en sådan institution fungerar äktenskapet i två avseenden:

1. För att reglera de personliga sexuella förhållandena.

2. För att reglera härstamning, arv, tronföljd och samhällsklass, vilket är den äldre och ursprungliga funktionen.

Familjen som växer fram av äktenskapet är själv, tillsammans med de sedvänjor som gäller egendomen, en stabiliserare av äktenskapet. Andra betydande faktorer för äktenskapets stabilitet är stolthet, fåfänga, ridderlighet, plikt och religiösa övertygelser. Fastän äktenskapen kan få ett godkännande eller ett underkännande från ovan, görs de knappast upp i himlen. Människofamiljen är en klart mänsklig institution, ett resultat av evolutionen. Äktenskapet är en samhällsinstitution, inte en kyrklig avdelning. Visserligen bör religionen ha ett mäktigt inflytande på äktenskapet, men den bör inte företa sig att allenarådande kontrollera och reglera det.

Äktenskapet under forna tider hade främst en produktionsekonomisk betydelse. Även i modern tid är det ofta en social eller ekonomisk angelägenhet. Under inverkan av uppblandningen med anditfolken och som resultat av sedvänjorna i den framåtskridande civilisationen blir äktenskapet så småningom ömsesidigt, romantiskt, inriktat på föräldraskap, poetiskt, kärleksfullt, etiskt och rentav idealistiskt. Medvetet urval och så kallad romantisk kärlek förekom emellertid endast minimalt vid den primitiva parbildningen. Under de första tiderna var mannen och hustrun inte mycket tillsammans; ofta åt de inte ens tillsammans. Bland de forntida människorna var den personliga tillgivenheten inte starkt kopplad till den sexuella attraktionen. De började tycka om varandra till stor del därför att de levde och arbetade tillsammans.

2. SÄLLSKAPANDE OCH FÖRLOVNING

Äktenskapen under de primitiva tiderna var alltid planerade av pojkens och flickans föräldrar. Övergångsstadiet mellan denna sed och det fria valets tider behärskades av äktenskapsmäklaren eller den professionella talmannen. Som äktenskapsmäklare fungerade först barberarna, senare prästerna. Äktenskapet var ursprungligen ett gruppärende, sedan en familjeangelägenhet, och först nyligen har det blivit ett personligt vågspele.

Tväng, inte attraktion, ledde till giftermål under de primitiva tiderna. I forna tider var kvinnan inte sexuellt reserverad, endast av sedvänjorna invaggad i sexuell underlägsenhet. Liksom rövandet föregick byteshandeln, så föregick giftermål genom bortrövande giftermål enligt överenskommelse. En del kvinnor brukade överse med bortrövandet för att undgå att behärras av de äldre männen i sin stam. De föredrog

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

83:1.1 (922.4) Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

83:1.2 (922.5) 1. In the regulation of personal sex relations.

83:1.3 (922.6) 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

83:1.4 (922.7) The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

83:1.5 (922.8) Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was not strongly linked to sex attraction; they became fond of one another largely because of living and working together.

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

83:2.1 (923.1) Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker. These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

83:2.2 (923.2) Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from

att falla i händerna på män i sin egen ålder från en annan stam. Denna skenrymning representerade ett övergångsstadium mellan tvångsmässigt bortrövande och uppvaktning genom tjusning.

En av de tidigaste formerna av bröllopsceremoni var den låtsade flykten, ett slags repetition av rymningen som en gång var allmän kutym. Senare blev det låtsade bortrövandet en del av den normala bröllopsceremonin. En nutida flickas låtsade motstånd mot att bli "fångad", att vara förtegen inför giftermålet, är allt rester av forna seder. Bruket att bära bruden över tröskeln erinrar om ett antal forna seder, bland annat om den tid då hustrustöld var vanlig.

Kvinnan förvägrades länge full frihet att själv bestämma om sitt äktenskap, men de mera intelligenta kvinnorna har alltid kunnat kringgå denna begränsning genom att skickligt utnyttja sitt förnuft. Mannen har vanligtvis tagit initiativ till sällskapandet, men inte alltid. Kvinnan tar ibland formellt, såväl som förtäckt, initiativet till äktenskapet. Då civilisationen har framskridit har kvinnan fått en allt större del i alla faser av sällskapandet om äktenskapet.

Kärlekens, romantikens och det personliga valets större betydelse vid sällskapandet före äktenskapet är andarnas bidrag till världens människoraser. Förhållandet mellan könen håller på att utvecklas gynnsamt. Många progressiva folk ersätter gradvis de tidigare nytto- och ägarmotiven med i någon mån idealiserade uppfattningar om attraktionen mellan könen. Sexuell ingivelse och känslor av tillgivenhet börjar åsidosätta det kalla beräkandet vid valet av livskamrat.

Förlovningen var ursprungligen detsamma som giftermål. Bland forntida folk var sexuella förhållanden sedvanliga under förlovnings tiden. Relativt nyligen har religionen infört ett sexualtabu för perioden mellan förlovnin g och äktenskap.

3. KÖP OCH HEMGIFT

Forntidens människor litade inte på kärlek och löften. De tänkte att bestående förbund måste garanteras av någon handgriplig säkerhet, av egendom. Av den orsaken blev inköpspriset för en hustru ansett som en pant eller deposition, som den äkta mannen var dömd att förlora om han skilde sig från hustrun eller övergav henne. Då köpesumman för en brud hade erlagts tillät många stammar att mannens ägomärke brändes in på henne. Afrikaner köper fortfarande sina hustrur. En kärlekshustru eller vit mans hustru jämför de med en katt då hon ingenting kostar.

Bruduppvisningarna var tillfällen att klä upp och smycka ut döttrarna för offentlig uppvisning med avsikt att få ett högre pris för dem som hustrur. De såldes inte såsom djur — bland de senare stammarna kunde en sådan hustru inte överföras till en ny ägare. Inte heller var köpet av henne alltid en kallblodig penningtransaktion. Tjänst var likvärdig med kontanter vid köp av hustru. Om en annars önskvärd man inte kunde betala för sin hustru kunde han av flickans far adopteras som en son och kunde sedan gifta sig med henne. Om en fattig man ville ha en hustru och inte kunde betala det pris som en girig far fordrade brukade de äldste ofta utöva påtryckning på fadern, vilket kunde

another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

^{83:2.3 (923.3)} An early type of wedding ceremony was the mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

^{83:2.4 (923.4)} Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

^{83:2.5 (923.5)} Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

^{83:2.6 (923.6)} The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. PURCHASE AND DOWRY

^{83:3.1 (923.7)} The ancients mistrusted love and promises; they thought that abiding unions must be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

^{83:3.2 (924.1)} The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a

resultera i en modifiering av hans krav, ty annars kunde det bli fråga om en rymning.

Då civilisationen framskred ville fäderna inte förefalla att sälja sina döttrar, och så införde de seden att, samtidigt som de fortsatte att ta emot brudpenningen, ge paret värdefulla gåvor som ungefär motsvarade köpesumman. Då brudpenningen senare föll bort blev dessa presenter brudens hemgift.

Tanken med hemgiften var att ge ett intryck av brudens självständighet, att antyda att man hade kommit långt från de tider då hustrurna var slavar och livskamraterna egendom. En man kunde inte skilja sig från en hustru med hemgift utan att betala hela hemgiften tillbaka. Bland vissa stammar gjordes en ömsesidig deposition hos både brudens och brudgummens föräldrar vilken gick förlorad om någondra övergav den andra, i själva verket en äktenskapsant. Under övergångsperioden från köp till hemgift hörde barnen till fadern om hustrun var köpt; annars tillhörde de hustruns familj.

4. BRÖLLOPSCEREMONIN

Bröllopsfirandet uppkom därav att äktenskapet ursprungligen var en samhällsangelägenhet, inte endast höjdpunkten i ett beslut av två individer. Giftermålet angick gruppen samtidigt som det hade en personlig funktion.

Magi, ritualer och ceremonier omgav hela livet hos fortidens människor, och giftermålet var inget undantag. Då civilisationen framskred, då äktenskapet började betraktas mer allvarligt, blev bröllopsceremonin allt mer anspråksfull. Äktenskapet var i forna tider en faktor av betydelse för egendomsintressena, såsom det även är idag, och det behövdes därför en rättslig ceremoni, medan samhällsställningen för de barn som blev följden krävde en så vidsträckt publicitet som möjligt. Den primitiva människan hade inga register, därför måste bröllopsceremonin bevitnas av många personer.

Till en början var bröllopsceremonin mera som en förlovning och bestod endast av ett offentligt tillkännagivande av att man ville leva tillsammans. Senare bestod ceremonin av en formell gemensam måltid. Bland en del stammar förde föräldrarna helt enkelt bara sin dotter till hennes man; i andra fall var den enda ceremonin ett formellt utbytande av presenter, varefter brudens far överlämnade bruden till brudgummen. Bland många folk i Mellanöstern var det brukligt att avstå från alla formaliteter; äktenskapet fullbordades med ett sexuellt förhållande. Den röda människan var den första att utveckla ett mera utstuderat bröllopsfirande.

Barnlöshet var man mycket rädd för, och eftersom ofruktbarhet tillskrevs andeintriger ledde försöken att säkra fruktsamheten till att vissa magiska och religiösa ceremonier förenades med äktenskapet. I denna strävan att garantera ett lyckligt och fruktsamt äktenskap användes många trollmedel. Även astrologerna konsulterades för att utröna de avtalande parternas lyckliga stjärnor. En tid ingick ett människooffer regelbundet som en del av alla bröllop bland förmögna människor.

modification of his demands, or else there might be an elopement.

83:3.3 (924.2) As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while continuing to accept the bride purchase price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

83:3.4 (924.3) The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. THE WEDDING CEREMONY

83:4.1 (924.4) The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

83:4.2 (924.5) Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously regarded, the wedding ceremony became increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony, while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

83:4.3 (924.6) At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

83:4.4 (924.7) Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonials. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

Lyckodagar valdes ut, torsdagen ansågs vara den gynnsammaste, och bröllop som firades vid fullmåne troddes vara särskilt lyckosamma. Det var sed bland många folk i Främre Orienten att kasta sädeskorn på de nygifta; detta var en magisk rit som antogs säkra fruktsamheten. Vissa orientaliska folk använde ris för detta ändamål.

Eld och vatten ansågs alltid vara de bästa medlen för att avvärja spöken och onda andar; därför förekom vanligen altareldar och tända ljus, samt dopmässigt bestänkning med heligt vatten, vid bröllopen. Under en lång tid var det brukligt att bestämma bröllopsdagen till fel dag och sedan plötsligt framskjuta den för att vilseleda spökena och andarna.

Att retas med de nygifta och att spela smekmånadsfirarna spratt är allt kvarlevor från de för länge sedan svunna tider då man tänkte att det var bäst att förefalla eländig och illa till mods inför andarna för att inte väcka deras avund. Att bära brudslöja är en kvarleva från de tider då det ansågs nödvändigt att bruden var förklädd för att spökena inte skulle känna igen henne och även för att dölja hennes skönhet från de annars svartsjuka och avundsjuka andarnas blickar. Brudens fötter fick aldrig röra vid marken just före bröllopsceremonin. Även under det tjugonde århundradet är det fortfarande brukligt enligt de kristna sedvänjorna att lägga ut en matta från brudens ankomstvagn till kyrkans altare.

En av de äldsta formerna av vigselceremoni var att ha en präst som välsignade bröllopssängen för att säkra en fruktsam förening. Detta gjordes långt innan någon formell bröllopsritual var etablerad. Under denna period i giftermålssedernas utveckling förväntades bröllopsgästerna tåga genom sängkammaren om kvällen, för att sålunda rättsligt bevittna äktenskapets fullbordande.

Det slumpartade element som gjorde att vissa äktenskap trots alla föräktenskapliga tester visade sig dåliga, ledde den primitiva människan till att söka försäkringsskydd mot äktenskapets misslyckande, ledde henne att vända sig till präster och magi. Denna utveckling kulminerade direkt i nutidens kyrkbröllop. Under en lång tid ansågs emellertid äktenskapet i allmänhet ha ingåtts när föräldrarna — senare paret — som avtalsparter hade kommit överens om det, medan under de senaste fem hundra åren kyrkan och staten har tagit över den rättsliga beslutanderätten och nu tar sig friheten att utfärda förklaringar om ingående av äktenskap.

5. MÅNGGIFTE

Under äktenskapets tidiga historia hörde de ogifta kvinnorna till stammens män. Senare hade en kvinna endast en man åt gången. Detta bruk att ha en man åt gången var det första steget bort från lössläppheten inom flocken. Medan en kvinna tilläts ha endast en man kunde hennes man bryta dessa tillfälliga förbindelser efter eget gottfinnande. Dessa löst reglerade förbund var emellertid det första steget till att leva parvis till skillnad från flockvis. Under detta stadium av äktenskapets utveckling hörde barnen vanligen till modern.

83:4.5 (925.1) Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity. Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

83:4.6 (925.2) Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

83:4.7 (925.3) The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still the custom under the Christian mores to stretch carpets from the carriage landing to the church altar.

83:4.8 (925.4) One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

83:4.9 (925.5) The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. PLURAL MARRIAGES

83:5.1 (925.6) In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

Nästa steg i giftermålsutvecklingen var gruppäktenskapet. Denna kollektiva fas i äktenskapet måste ingå som en mellanform i familjelivets utveckling emedan äktenskapssedvänjorna ännu inte var tillräckligt starka för att göra parförhållandena bestående. Äktenskapen mellan bror och syster hörde till denna grupp; fem bröder från en familj kunde gifta sig med fem systrar från en annan familj. Över hela världen utvecklades de lösare formerna av kommunala äktenskap så småningom till olika typer av gruppäktenskap. Dessa gruppförbund reglerades till stor del av totemsedvänjorna. Familjelivet utvecklades långsamt och säkert emedan reglerandet av sexuallivet och äktenskapet gynnade fortbeståndet av stammen själv genom att garantera att ett större antal barn överlevde.

Bland de mera avancerade stammarna gav gruppäktenskapen så småningom vika för de uppkommande formerna av månggifte som blev vanliga — äktenskap med många hustrur och äktenskap med många män. Äktenskap med många män var dock aldrig vanliga och begränsade sig vanligen till drottningar och rika kvinnor. Dessutom var det vanligen ett arrangemang inom familjen, en hustru för flera bröder. Kastbaserade och ekonomiska begränsningar gjorde det ibland nödvändigt för flera män att nöja sig med en enda hustru. Även då var det sed att hustrun gifte sig med en enda, medan de övriga tolererades obestämt som "farbröder" till de gemensamma efterkommande.

Den judiska seden, som krävde att en man förenade sig med sin avlidne brors änka för att "skaffa avkomma åt sin broder", var sed i mer än hälften av den forntida världen. Detta var en kvarleva från den tid då giftermålet var en angelägenhet som gällde släkten hellre än en förening mellan individer.

Inom äktenskapet som en institution omfattande flera hustrur har man under olika tider känt till fyra olika slag av hustrur:

1. De ceremoniella eller legala hustrurna.
2. Hustrur tagna enligt tillgivenhet och tillåtelse.
3. Konkubiner, kontraktshustrur.
4. Slavhustrur.

Egentliga äktenskap med många hustrur, där alla hustrur har samma ställning och alla barn är jämlika, har varit mycket sällsynta. Även vid månggifte dominerades hemmet vanligen av den främsta hustrun, statuspartnern. Hon ensam fick den rituella bröllopsceremonin, och endast en sådan köpt eller med hemgift utrustad makas barn kunde ärva, om ej annorlunda hade överenskommit med statushustrun.

Statushustrun var inte nödvändigtvis kärlekshustru. Under forna tider var hon det vanligen inte. Kärlekshustrun eller hjärtevännen framträdde först efter det att raserna hade utvecklats ansenligt och särskilt sedan de evolutionära raserna hade blandats med noditerna och adamiterna.

Tabuhustrun — en enda hustru med legal ställning — gav upphov till konkubinseder. Enligt dessa sedvänjor kunde en man ha endast en hustru, men han kunde upprätthålla sexuella förbindelser med ett godtyckligt antal konkubiner. Konkubinaten var ett

83:5.2 (925.7) The next step in mating evolution was the *group marriage*. This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the marriage mores were not yet strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

83:5.3 (926.1) Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more advanced tribes. But polyandry was never general, being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as "uncles" of the joint progeny.

83:5.4 (926.2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of "raising up seed for his brother," was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:5.5 (926.3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

- 83:5.6 (926.4) 1. The ceremonial or legal wives.
- 83:5.7 (926.5) 2. Wives of affection and permission.
- 83:5.8 (926.6) 3. Concubines, contractual wives.
- 83:5.9 (926.7) 4. Slave wives.

83:5.10 (926.8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:5.11 (926.9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:5.12 (926.10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the

trapsteg mot engifte, det första steget bort från äktenskapet med regelmässigt många hustrur. Bland judar, romare och kineser var konkubinerna ofta hustruns tjänarinnor. Senare betraktades den legala hustrun, såsom hos judarna, som mor till alla barn som föddes åt den äkta mannen.

De forna tabuna mot sexuella förhållanden med en havande eller ammande hustru tenderade storligen att främja äktenskapet med många hustrur. De primitiva tidernas kvinnor åldrades mycket tidigt på grund av täta födslar i förening med hårt arbete. (Dessa överansträngda kvinnor lyckades hålla sig vid liv endast därför att de sattes i avskildhet en vecka varje månad, då de inte väntade barn.) En sådan hustru blev ofta trött på att föda barn och brukade be sin man att ta en andra och yngre hustru, en som kunde hjälpa till både genom att föda barn och i hushållsarbetet. De nya hustrurna hälsades därför vanligen med glädje av de äldre makorna. Det fanns ingenting som liknade sexuell svartsjuka.

Antalet hustrur begränsades endast av mannens förmåga att försörja dem. Förmögna och dugliga män önskade sig ett stort antal barn, och då barnadödligheten var mycket stor krävdes en hel samling av hustrur för att bygga upp en stor familj. Många av dessa tilläggsmakor var endast arbetare, slavhustrur.

Människans seder utvecklas, men mycket långsamt. Avsikten med ett harem var att bygga upp en stark och talrik grupp blodsförvanter som stöd för tronen. En viss hövding blev en gång övertygad om att han inte skulle hålla sig med ett harem, utan nöja sig med en enda hustru. Därför upplöste han genast sitt harem. De missnöjda makorna begav sig till sina föräldrahem, och deras sårade släktingar drog i vredesmod ut mot hövdingen och gjorde sig genast av med honom.

6. VERKLIGT ENGIFTE — PARÄKTENSKAP

Engifte är monopol. Det är bra för dem som uppnår denna önskvärda ställning, men det tenderar att förorsaka ett biologiskt lidande för dem som inte är lika lyckosamma. Helt oberoende av hur individen påverkas är engifte avgjort bäst för barnen.

I det tidigaste skedet berodde engiftet på omständigheternas tvång, på fattigdom. Engiftet är kultur- och samhällsbundet, konstlat och onaturligt, dvs. onaturligt för den evolutionära människan. Det var helt naturligt för de mera renrasiga noditerna och adamiterna, och det har haft ett stort kulturellt värde för alla avancerade folk.

De kaldeiska stammarna erkände en hustrus rätt att före äktenskapet avkräva sin make ett löfte om att inte ta sig en andra hustru eller konkubin. Både grekerna och romarna uppmuntrade till engifte. Dyrkan av förfäderna har alltid främjat engiftet, liksom även de kristnas misstag att hålla äktenskapet för ett sakrament. Även höjningen av levnadsstandarden har konsekvent motverkat månggifte. Fram till den tid då Mikael anlände till Urantia hade praktiskt taget hela den civiliserade världen i teorin uppnått engiftetsnivå. Denna passiva form av engifte betydde ändå inte att människosläktet

first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

83:5.13 (926.11) The olden taboos on sex relations with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

83:5.14 (926.12) The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

83:5.15 (927.1) Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY — PAIR MARRIAGE

83:6.1 (927.2) Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

83:6.2 (927.3) The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

83:6.3 (927.4) The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of

hade vant sig att leva i verkliga paräktenskap.

Då samhället eftersträvar engifte som målet för det idealiska paräktenskapet, vilket egentligen är något av ett monopolistiskt sexualförbund, bör det inte bortse från den föga avundsvärda situationen för de missgynnade män och kvinnor som inte lyckas finna sin plats i denna nya och förbättrade samhällsordning, inte ens fastän de har gjort sitt bästa för att inordna sig enligt dess krav och fungera enligt dem. Misslyckande med att finna en make eller maka på sällskapslivets tävlingsarena kan bero på oöverkomliga svårigheter eller mångahanda restriktioner som gällande sedvänjor påtvingat. Sannerligen, engifte är idealiskt för dem som befinner sig i det, men det ger ofrånkomligt upphov till mycket lidande för dem som lämnas utanför i den ensamma tillvarons köld.

Alltid har den missgynnade minoriteten fått lida för att majoriteten skall kunna avancera enligt de sedvänjor som utvecklas av den evolverande civilisationen; men alltid borde den gynnade majoriteten förhålla sig vänligt och hänsynsfullt till sina mindre lyckosamma medmänniskor som måste betala priset för att de inte har lyckats bli medlemmar av den grupp som lever i ett idealiskt sexuellt partnerskap, som ger möjlighet att tillfredsställa alla biologiska drifter i överensstämmelse med den avancerande samhällsutvecklingens högsta beteendenormer.

Engifte har alltid varit, är för närvarande, och kommer alltid att förbli det idealistiska målet för människans sexuella utveckling. Det verkliga paräktenskapets ideal medför självförsakelse, och därför misslyckas det så ofta emedan den ena eller båda avtalsparter är bristfälliga när det gäller denna människans högsta dygd, sträng självbehärskning.

Engiftet är den måttstock som mäter den samhällsliga civilisationens framåtskridande till åtskillnad från den rent biologiska evolutionen. Engiftet är inte nödvändigtvis biologiskt eller naturligt, men det är oundgängligt för att omedelbart upprätthålla och vidareutveckla den samhällsliga civilisationen. Det bidrar till en förfining av känslan, en förädling av den moraliska karaktären, och en andlig tillväxt som är omöjliga vid månggifte. En kvinna kan aldrig bli en idealisk mor när hon ständigt måste tävla om sin mans tillgivenhet.

Paräktenskapet gynnar och främjar den nära förståelse och det effektiva samarbete som är bäst för föräldrarnas lycka, barnens välfärd och samhällets effektivitet. Äktenskapet, som fick sin början under omständigheter av grovt tvång, håller successivt på att utvecklas till en storartad institution för parternas egenbildning, självbehärskning, självförverkligande och fortplantning.

7. UPPLÖSNING AV ÄKTENSKAPET

Under den tidiga utvecklingen av äktenskapssederna var giftermålet ett löst förbund som kunde upplösas efter behag, och barnen följde alltid med modern. Bandet mellan mor och barn är instinktivt och har fungerat oberoende av sedvänjornas utvecklingsstadium.

Bland de primitiva folken visade sig endast omkring

real pair marriage.

^{83:6.4 (927.5)} While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all, something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and women who fail to find a place in this new and improved social order, even when having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

^{83:6.5 (927.6)} Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

^{83:6.6 (927.7)} Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

^{83:6.7 (927.8)} Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

^{83:6.8 (928.1)} Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

^{83:7.1 (928.2)} In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

^{83:7.2 (928.3)} Among primitive peoples only about one half

hälften av äktenskapen vara tillfredsställande. Den vanligaste orsaken till skilsmässa var ofruktsamhet, som alltid skylldes på hustrun. Barnlösa hustrur troddes bli ormar i andevärlden. Enligt de mera primitiva sedvänjorna hade endast mannen möjlighet att välja skilsmässa, och dessa normer har bestått till det tjugonde århundradet bland vissa folk.

Då sedvänjorna förändrades utvecklade vissa stammar två former av äktenskap: det vanliga som tillät skilsmässa, och prästäktenskapet som inte tillät att parterna skiljde sig. Införandet av hustruköp och hustrur med hemgift gjorde mycket för att minska skilsmässorna genom att introducera ett egendomsstraff för äktenskapets misslyckande. I själva verket stabiliseras även många nutida förbund av denna forntida egendomsfaktor.

Det sociala tryck som samhällsställning och egendomsförmåner utövar har alltid kraftigt påverkat upprätthållandet av äktenskapstabuna och -sederna. Äktenskapet har under tidsåldrarnas lopp gått stadigt framåt och befinner sig i den moderna världen på en avancerad nivå, trots hotande anfall från det utbredda missnöjet bland de folk där det personliga valet, som är en ny frihet, har fått den största betydelsen. Medan dessa omvälvningar i anpassningen framträder bland de mera progressiva folken som resultat av den plötsligt för snabbade sociala evolutionen, fortsätter äktenskapet bland de mindre avancerade folken att blomstra och långsamt förbättras under inflytande av de äldre sedvänjorna.

Då det nya och mera idealistiska men ytterst individualistiska kärleksmotivet för äktenskapet plötsligt har ersatt det äldre och länge etablerade egendomsmotivet, har detta oundvikligt lett till att äktenskapsinstitutionen temporärt har blivit instabil. Människans äktenskapsmotiv har alltid legat mycket högre än den verkliga äktenskapsmoralen, och under det nittonde och tjugonde århundradet har de västerländska äktenskapsidealerna plötsligt kommit att stå långt ovanför de självcentrerade och endast delvis behärskade sexuella impulserna hos folken. Förekomsten av ett stort antal ogifta personer i ett samhälle anger att sedvänjorna temporärt har brutit samman eller är under omvandling.

Den verkliga provostenen för äktenskapet har i alla tider varit den ständiga närheten till varandra som är ofrånkomlig i allt familjeliv. Två bortskämda och bortskämda ungdomar, uppfostrade att förvänta sig varje nöje och lyx samt full tillfredsställelse för sin fåfänga och sitt jag, kan knappast hoppas på att göra en stor succé av sitt äktenskap och sitt uppbyggande av hemmet — ett livslångt kompanjonskap av självförsakelse, kompromisser, tillgivenhet och osjälvisk hängivelse för fostran av barnen.

Den höga grad av fantasirika föreställningar och fantastisk romantik som fyller sällskapstiden före äktenskapet är till stor del skuld till de ökande tendenserna till skilsmässa bland nutida västerländska folk. Allt detta kompliceras ytterligare av kvinnans större personliga frihet och ökade ekonomiska självständighet. En enkel skilsmässa, när den är en följd av bristande självkontroll eller oförmåga till normal anpassning av personligheten, leder endast direkt bakåt till de primitiva samhällsstadier från vilka människan så nyligen har höjt sig och som ett resultat av så mycken personlig vanda

the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to the twentieth century among some peoples.

83:7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83:7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

83:7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83:7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise, devotion, and unselfish dedication to child culture.

83:7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

och släktets lidande.

Just så länge som samhället underlåter att utbilda barnen och ungdomarna ordentligt, så länge samhällsordningen inte erbjuder tillräcklig undervisning före äktenskapet, och så länge den okloka och omogna ungdomliga idealismen skall avgöra inträdet i äktenskapet, just så länge kommer skilsmässorna att vara vanliga. Till den grad den sociala gruppen försummar att förbereda de unga för äktenskapet, till den grad måste skilsmässan fungera som den sociala säkerhetsventil som förhindrar ännu värre situationer under de tider då de evolverande sedvänjorna utvecklas snabbt.

Forntidens människor ser ut att ha förhållit sig till äktenskapet ungefär lika allvarligt som en del av dagens människor. Det förefaller inte som om många av de oöverlagda och misslyckade äktenskapen i modern tid vore mycket av en förbättring jämfört med de forntida sätten att förbereda de unga männen och kvinnorna redo för att bilda par. Den stora inkonsekvensen i det moderna samhället består i att det förhärskar kärleken och idealiserar äktenskapet men samtidigt ogillar att bägge utsätts för en fullständig granskning.

8. IDEALISERINGEN AV ÄKTESKAPET

Äktenskapet som kulminerar i hemmet är verkligen människans mest förhärskade institution, men det är i själva verket en mänsklig institution; det borde aldrig ha börjat kallas sakrament. De setiska prästerna gjorde giftermålet till en religiös ritual, men under tusentals år efter Eden fortfor parbildningen som en rent samhällelig och medborgerlig institution.

Det är högst olyckligt att likna mänskliga förbund vid gudomliga föreningar. Föreningen mellan man och hustru i ett förhållande för äktenskap och hem är en materiell funktion bland de dödliga i de evolutionära världarna. Det är visserligen sant att mycket andligt framåtskridande kan bli följden av mannens och hustruns uppriktiga mänskliga strävanden att göra framsteg, men det betyder inte att äktenskapet nödvändigtvis är heligt. Andligt framåtskridande följer av ett uppriktigt och flitigt nyttjande av andra vägar för mänsklig strävan.

Inte heller kan äktenskapet rätteligen jämföras med Riktarens förhållande till människan, inte heller med broderskapet mellan Kristus Mikael och hans människobroder. På nästan ingen punkt kan dessa relationer jämföras med förbundet mellan man och hustru. Det är i högsta grad olyckligt att människans missuppfattningar om dessa relationer har lett till så mycken förvirring beträffande äktenskapets ställning.

Det är också olyckligt att vissa grupper av dödliga har fått den uppfattningen att äktenskapet fullbordas genom en gudomlig handling. Sådana trosföreställningar leder direkt till uppfattningen om äktenskapstillståndets oupplöslighet oberoende av avtalsparternas förhållanden eller önskemål. Själva det faktum att äktenskapet kan upplösas anger i sig att Gudomen inte är en deltagande part i dessa förbund. Om Gud en gång har förenat två ting eller personer förblir de sålunda förenade ända tills den gudomliga viljan förklarar dem åtskilda. När det gäller äktenskapet, som är en mänsklig institution, vem skall ta sig friheten

83:7.8 (929.2) But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage preparation for youths, to that extent must divorce function as the social safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

83:7.9 (929.3) The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

83:8.1 (929.4) Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

83:8.2 (929.5) The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

83:8.3 (929.6) Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

83:8.4 (929.7) It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say

att sitta till doms, att säga vilka äktenskap är sådana förbund som universums övervakare kan tänkas godkänna, i motsats till de som är rent mänskliga till sin natur och sitt ursprung?

Det finns i alla fall ett äktenskapsideal på sfärerna i höjden. I varje lokalt systems huvudstad uttrycker Guds Materiella Söner och Dötrar verkligen de högsta idealen för föreningen mellan man och kvinna i äktenskapets band och i syfte att avla och fostra efterkommande. När allt kommer omkring är det idealiska äktenskapet mellan dödliga mänskligt helgat.

Äktenskapet har alltid varit och är fortfarande människans högsta dröm om en världslig idealitet. Fastän denna vackra dröm sällan förverkligas i sin helhet, består den som ett storslaget ideal som ständigt lockar det progressiva människosläktet vidare till större strävanden efter mänsklig lycka. Unga män och kvinnor borde läras någonting om äktenskapets realiteter innan de kastas in bland de krävande fordringar som familjelivets inbördes förhållanden ställer. Den ungdomliga idealiseringen borde dämpas med något mått av förlorade illusioner före äktenskapet.

Den ungdomliga idealiseringen av äktenskapet bör emellertid inte motarbetas. Dessa drömmar utgör en visualisering av det framtida målet för familjelivet. Denna attityd är både stimulerande och nyttig förutsatt att den inte leder till en okänslighet när det gäller att uppfatta de praktiska och alldagliga krav som äktenskapet och senare familjelivet ställer.

Äktenskapsidealerna har blivit mycket bättre under senare tider; bland en del folk har kvinnan praktiskt taget samma rättigheter som hennes make. Till sitt begreppsinnehåll åtminstone håller familjen på att bli ett lojalt kompanjonskap för att fostra efterkommande, åtföljt av sexuell trohet. Även denna nyare version av äktenskapet bör dock inte ta sig friheten att gå så långt till ytterlighet som att förläna ett ömsesidigt monopol på all personlighet och individualitet. Äktenskapet är inte endast ett individualistiskt ideal. Det är ett evolverande socialt kompanjonskap mellan en man och en kvinna, och det existerar och fungerar under gällande sedvänjor, begränsas av tabun och upprätthålls av samhällets lagar och bestämmelser.

Äktenskapen under det tjugonde århundradet står högt i jämförelse med forna tider, trots att hemmet som institution nu är hårt prövat på grund av de problem som så plötsligt har tvingats på den sociala organisationen av den brådstörtade ökningen av kvinnans friheter och rättigheter, rättigheter som så länge har förvägrats henne under den långsamma utvecklingen av sedvänjorna under gångna generationer.

[Framfört av serafernas ledare stationerad på Urantia.]

which marriages are unions that might be approved by the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

^{83:8.5 (930.1)} Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

^{83:8.6 (930.2)} Marriage always has been and still is man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

^{83:8.7 (930.3)} The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

^{83:8.8 (930.4)} The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman, existing and functioning under the current mores, restricted by the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

^{83:8.9 (930.5)} Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

^{83:8.10 (930.6)} [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitel 84. Äktenskap och familjeliv

⇐ 083

Urantiaboken

085 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 84

ÄKTESKAP OCH FAMILJELIV

Sektioner

Introduktion

1. Primitiva parförbund
2. Den tidiga modersfamiljen
3. Den fadersdominerade familjen
4. Kvinnans ställning i det forna samhället
5. Kvinnans ställning under de evolverande sedvänjorna
6. Kompanjonskapet mellan man och kvinna
7. Familjelivets ideal
8. Njutningens faror

PAPER 84

MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

Introduktion

MATERIELL nödvändighet lade grunden till äktenskapet, sexualbehovet förskönade det, religionen sanktionerade och upphöjde det, staten krävde och reglerade det, medan under senare tider den uppkommande kärleken börjar rättfärdiga och förhårliga äktenskapet som ursprunget till och skaparen av civilisationens nyttigaste och ädlaste institution: hemmet. Hemmets uppbyggnad borde vara det centrala och väsentliga i all fostran och undervisning.

Parningen är endast en funktion som avser fortplantning i förening med olika grader av egen njutning. Äktenskapet, hemmets uppbyggande, är till stor del en fråga om självförsörjning, och förutsätter samhällets utveckling. Samhället självt är uppbyggt av de sammanlagda familjeenheter. Individer är mycket tillfälliga som planetariska faktorer — endast familjer är fortgående enheter i den samhälleliga utvecklingen. Familjen är den kanal genom vilken kulturen och kunskapen flyter från en generation till en annan.

Hemmet är i grunden en sociologisk institution. Äktenskapet uppkom av samverkan med att livnära sig och av kompanjonskap som behövdes för ens fortplantning, medan den egna njutningen till stor del var ett tillfälligt element. Det oaktat omsluter hemmet alla dessa tre basfunktioner i människans tillvaro, medan fortplantning av livet gör det till människans grundläggande institution och sexuallivet skiljer det från alla andra samhälleliga aktiviteter.

INTRODUCTION

84:0.1 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:0.2 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

84:0.3 (931.3) The home is basically a sociologic institution. Marriage grew out of co-operation in self-maintenance and partnership in self-perpetuation, the element of self-gratification being largely incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. PRIMITIVA PARFÖRBUND

Äktenskapet grundades inte på sexuella förhållanden; de var förbundna därtill. Äktenskapet behövdes inte av den primitiva mannen, som tillfredsställde sitt sexuella behov fritt utan att betunga sig med de plikter som hustru, barn och hem medförde.

Emedan kvinnan fysiskt och emotionellt är knuten till sina barn är hon beroende av samverkan med mannen, och detta driver henne in till äktenskapets skyddande hägn. Det var ingen direkt biologisk drift som ledde mannen in i äktenskapet — än mindre höll honom kvar där. Det var inte kärlek som gjorde äktenskapet lockande för mannen, utan hungern som först drog vilden till kvinnan och till det primitiva härbärg som hon delade med sina barn.

Äktenskapet uppkom inte ens av en medveten insikt om de skyldigheter som sexuella förbindelser medförde. Den primitiva människan förstod inte att det fanns ett samband mellan den sexuella tillfredsställelsen och den senare födseln av ett barn. En gång troddes det allmänt att en jungfru kunde bli gravid. Vilden kom tidigt till den uppfattningen att småbarnen gjordes i andelandet. Havandeskapet troddes vara följden av att en ande, ett evolverande spöke, hade gått in i kvinnan. Även dieten eller det onda ögat troddes kunna leda till att en jungfru eller ogift kvinna blev havande, medan senare trosuppfattningar sammankopplade livets början med andningen och med solljuset.

Bland många tidiga folk hörde spöken ihop med havet, därför fanns det många begränsningar för jungfrumas badande. Unga kvinnor var mycket mer rädda för att bada i havet vid högvatten än för att ha sexuella förhållanden. Deformerade eller för tidigt födda spädbarn ansågs vara djurungar som hade funnit sin väg in i kvinnans kropp som följd av vårdslöst badande eller genom ondsint andeverksamhet. Vildar tvekade naturligtvis inte att strypa sådan avkomma vid födseln.

Det första steget mot upplysning kom med tron att sexuella förhållanden öppnade vägen för det befruktande spöket att tränga in i kvinnan. Människan har sedan dess upptäckt att fadern och modern bidrar med lika mycket av de levande arvsfaktorerna som ger upphov till avkomman. Ännu i det tjugonde århundradet försöker många föräldrar hålla sina barn mer eller mindre okunniga om hur människolivet uppkommer.

Uppkomsten av en familj av något enkelt slag garanterades av det faktum att fortplantningsfunktionen för med sig ett förhållande mellan mor och barn. Moderskärleken är instinktiv; den har inte sitt ursprung i sedvänjorna såsom äktenskapet. All moderskärlek hos däggdjuren är en medfödd gåva av lokaluniversumets biträdande sinnesandar, och till sin styrka och tillgivenhet är den alltid direkt proportionell mot hur länge artens avkomma är hjälplös.

Förhållandet mellan mor och barn är naturligt, starkt och instinktivt, och ett förhållande som därför tvingade primitiva tiders kvinnor att underkasta sig många märkliga förhållanden och utstå omätliga lidanden. Denna tvingande moderskärlek är den handikappande emotion som alltid har gett kvinnan ett så oerhört mycket sämre utgångsläge i all hennes

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

84:1.1 (931.4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931.5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931.6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932.1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932.2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance factors which initiate offspring. But even in the twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

84:1.6 (932.3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932.4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that,

kamp med mannen. Modersinstinkten hos människosläktet är dock inte oemotståndlig. Den kan omintetgöras av ärelystnad, själviskhet och religiös övertygelse.

Fastän förhållandet mellan mor och barn varken innebär ett äktenskap eller ett hem, var det dock denna kärna som gav upphov till båda. Det stora framsteget i parningens utveckling kom när dessa temporära parförhållanden varade tillräckligt länge för att uppföstra den uppkomna avkomman, ty då byggde man upp ett hem.

Oberoende av motsättningarna som dessa forna tiders par hade, och trots att dessa förbund var så lösa, förbättrades chanserna att fortleva avsevärt av dessa kompanjonskap mellan man och kvinna. Även bortsett från familj och avkomma är en man och en kvinna, som samarbetar, i de flesta avseenden vida överlägsna såväl två män som två kvinnor. Denna parbildning mellan könen ökade fortlevnaden och utgjorde själva början till människans samhälle. Arbetsfördelningen mellan könen medförde också ökat välbefinnande och större lycka.

2. DEN TIDIGA MODERSFAMILJEN

Kvinnans periodiska blödningar och ytterligare blodförlust vid barnafödandet gav tidigt anledning att tro att det var blodet som skapade barnet (och att det även var själens säte), och detta gav upphov till uppfattningen om blodsband i människors släktförhållanden. Under de forna tiderna räknades all härkomst enligt kvinnolinjen, då man endast kunde vara säker på denna del av härstamningen.

Den ursprungliga familj som växte fram av det instinktiva biologiska blodsbandet mellan mor och barn var oundvikligen en modersfamilj, och många stammar höll sig länge till detta arrangemang. Modersfamiljen utgjorde den enda möjliga övergången från stadiet av gruppgiftermål inom flokken till det senare och förbättrade hemliv som de polygama eller monogama fadersfamiljerna representerade. Modersfamiljen var naturlig och biologisk; fadersfamiljen är social, ekonomisk och politisk. Modersfamiljens fortbestånd bland Nordamerikas röda människor är en av huvudsakerna till att de i övrigt progressiva irokeserna aldrig bildade en verklig stat.

Enligt sedvänjorna under modersfamiljens tid hade hustruns mor i själva verket den högsta makten i familjen. Till och med hustruns bröder och deras söner var mer aktiva i att övervaka familjen än den äkta mannen. Fäderna gavs ofta ett nytt namn efter sina egna barn.

De tidigaste folken satte inte mycket värde på faderns insats, ty de ansåg att barnet uppkom endast från modern. De trodde att barnen påminde om fadern för att de vistades i hans närhet, eller att de var "märkta" på detta sätt för att modern önskade att de skulle se ut som fadern. Senare när man övergick från moders- till fadersfamilj tog fadern all ära för barnet, och många av de tabun som gällde en havande kvinna utsträcktes därefter till att gälla även hennes man. Den blivande fadern slutade arbeta när tiden för nedkomsten närmade sig, och vid barnafödandet gick han till sängs tillsammans med hustrun och stannade där för att vila

maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932.5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932.6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for comfort and increased happiness.

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932.7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932.8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child, was inevitably a mother-family; and many tribes long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and political. The persistence of the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

84:2.3 (933.1) Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

84:2.4 (933.2) The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that children resembled the father as a result of association, or that they were "marked" in this manner because the mother desired them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the

från tre till åtta dagar. Hustrun kunde stiga upp följande dag till hårt arbete, men den äkta mannen stannade i sängen för att ta emot gratulationer. Detta var allt en del av de forna sedvänjor som avsåg att befästa faderns rätt till barnet.

Till en början var det sed att mannen förenade sig med hustruns folk, men under senare tider kunde mannen ta hustrun och barnen tillbaka till sitt eget folk sedan han hade betalt eller arbetat ihop brudpriset. Övergången från moders- till fadersfamilj förklarar de annars meningslösa förbuden mot vissa typer av kusinäktenskap medan andra med samma släktskapsförhållande godkänns.

När jägarstadiets sedvänjor började försvinna, när boskapsskötseln gav mannen kontroll över den främsta födokällan, fick modersfamiljen ett snabbt slut. Den försvann helt enkelt för att den inte med framgång kunde tävla med den nyare, fadersdominerade familjen. Den makt som låg hos moderns manliga släktingar kunde inte tävla med den makt som koncentrerades hos den äkta mannen och fadern. Kvinnan klarade inte av de sammanlagda uppgifterna med att föda barn, att utöva en ständig auktoritet och att utöka sin makt i hemmet. Då hustrustöld och senare hustruköp blev allt vanligare påskyndade detta modersfamiljens försvinnande.

Denna väldiga förändring från moders- till fadersfamilj är en av de mest radikala och fullständiga helomvändningomställningar som människosläktet någonsin har företagit sig. Denna förändring ledde genast till större samhälleliga yttringar och ökade familjens lust att pröva nya vägar.

3. DEN FADERSDOMINERADE FAMILJEN

Må så vara att modersinstinkten förde kvinnan in i äktenskapet, men det var mannens större styrka som tillsammans med sedvänjornas inflytande praktiskt taget tvingade henne att stanna kvar i äktenskapet. Herdelivet tenderade att skapa ett nytt system av sedvänjor, den patriarkaliska typen av familjeliv, och grunden för familjens samhörighet enligt sedvänjorna under herdelivets och det tidiga jordbrukets tid var faderns obestridda och egenmäktiga auktoritet. Hela samhället, allt från nationell till familjenivå, genomgick ett stadium som representerade en patriarkalisk ordning av enväldig auktoritet.

Den ringa uppmärksamhet som visades kvinnan under det gammaltestamentliga tidsskedet avspeglar sanningsenligt sedvänjorna bland boskapsherdarna. Hebréernas patriarker var alla boskapsherdar såsom framgår av utsagan "Herren är min herde".

Mannen kunde lika lite klandras för sin låga uppfattning om kvinnan under gängna tider än kvinnan själv. Hon lyckades inte skaffa sig samhällelig erkänsla under de primitiva tiderna emedan hon inte deltog i en nödsituation. Hon var ingen spektakulär ledare eller hjälte i krissituationer. Moderskapet var en avgjord svaghet i kampen för tillvaron; moderskäreleken handikappade kvinnorna vid stammens försvar.

De primitiva tidernas kvinnor skapade sig också oavsiktligt ett beroende av mannen genom att beundra och prisa hans stridslust och manlighet. Detta

next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father's right to the child.

84:2.5 (933.3) At first, it was the custom for the man to go to his wife's people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

84:2.6 (933.4) With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the mother-family.

84:2.7 (933.5) The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. THE FAMILY UNDER FATHER DOMINANCE

84:3.1 (933.6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

84:3.2 (934.1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, "The Lord is my Shepherd."

84:3.3 (934.2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal defense.

84:3.4 (934.3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of

förhålligande av krigaren höjde mannens ego medan det i samma mån sänkte kvinnans och gjorde henne mer beroende. En militäruniform väcker fortfarande starka känslor hos kvinnan.

Bland de mera avancerade folken är kvinnorna inte lika storväxta och starka som männen. Kvinnan som är den svagare blev därför den mera taktfulla; hon lärde sig tidigt att utnyttja sin sexuella charm. Hon blev mera vaken och mera konservativ än mannen, men en aning mindre djupsinnig. Mannen var överlägsen kvinnan på slagfältet och vid jakten, men i hemmet har kvinnan vanligen utmanövrerat även de mest primitiva män.

Boskapsuppfödaren fick sitt uppehåll från sina hjordar, men under alla dessa herdetider måste kvinnan fortfarande skaffa fram vegetabilerna. Den primitiva mannen skydde arbetet med jorden; det var alltför fredligt, alltför oäventyrligt. Det fanns också en gammal vidskepelse att kvinnorna kunde odla bättre växter, då de var mödrar. Bland många efterblivna stammar tillreder männen än idag köttet och kvinnorna vegetabilerna. När de primitiva stammarna i Australien befinner sig på vandring jagar kvinnorna aldrig villebråd, medan mannen inte skulle nedlåta sig till att gräva upp en rot.

Kvinnan har alltid varit tvungen att arbeta, åtminstone ända fram till nutiden har kvinnan varit den verkliga producenten. Mannen har vanligen valt den lättare vägen, och denna bristande jämställdhet har funnits under människosläktets hela historia. Kvinnan har alltid burit bördorna, burit familjens ägodelar och tagit hand om barnen, så att mannens händer har varit fria för strid eller jakt.

Kvinnans första frigörelse kom när mannen gick med på att odla jorden, samtyckte till att göra det som dittills hade ansetts vara kvinnoarbete. Det innebar ett stort steg framåt när manliga krigsfångar inte längre döddes utan togs som slavar till jordbruksarbete. Detta medförde frigörelse för kvinnan så att hon kunde ägna mer tid åt att sköta hemmet och fostra barnen.

När barnen började få mjölk ledde det till tidigare avvänjning av de små och som följd därav till att fler barn föddes, då mödrarna sålunda befriades från den tillfälligt förekommande ofruktsamheten, samtidigt som användningen av ko- och getmjölk avsevärt minskade småbarnsdödligheten. Före herdestadiet i samhället brukade mödrarna amma sina barn tills de var fyra eller fem år gamla.

Då krigandet under de primitiva tiderna avtog minskade detta betydligt skillnaden i den könsbaserade arbetsfördelningen. Kvinnorna var dock fortfarande tvungna att göra det verkliga arbetet, medan männen gjorde vaktjänst. Ingen lägerplats eller by kunde lämnas obevakad om dagen eller om natten, men tämjandet av hunden underlättade även denna uppgift. Jordbrukets införande har i allmänhet höjt kvinnans anseende och samhällsställning; åtminstone gällde detta fram till den tid då mannen själv började odla jorden. Så snart mannen tog sig an att odla jorden följde omedelbart stora förbättringar i jordbruksmetoderna, förbättringar som gick vidare till följande generationer. Vid jakten och i kriget hade mannen lärt sig värdet av organisation, han införde dessa förfaranden i näringsverksamheten, och senare när han tog över mycket av kvinnans arbete förbättrade han avsevärt hennes något lösa

the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

84:3.5 (934.4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

84:3.6 (934.5) The herdsman looked to his flocks for sustenance, but throughout these pastoral ages woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventurous. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

84:3.7 (934.6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for fighting or hunting.

84:3.8 (934.7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

84:3.9 (934.8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

84:3.10 (934.9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there immediately ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

arbetsmetoder.

4. KVINNANS STÄLLNING I DET FORNA SAMHÄLLET

Allmänt taget är kvinnans ställning under en tidsålder ett ganska bra mått på hur långt äktenskapet som samhällsinstitution har framskridit på den evolutionära vägen, medan själva äktenskapets framskridande är en någotsånär noggrann mätare av framstegen i den mänskliga civilisationen.

Kvinnans ställning har alltid varit en social paradox. Hon har alltid varit skicklig i att styra männen. Hon har alltid dragit nytta av mannens starkare sexualdrift för att främja sina egna intressen och sin egen ställning. Genom att subtilt utnyttja sin sexuella dragningskraft har hon ofta kunnat utöva ett dominerande inflytande över mannen, till och med då hon har hållits av honom i ett förnedrande slaveri.

Den forntida kvinnan var inte en vän, älskling, älskarinna eller kompanjon för mannen, utan närmast en form av egendom, en tjänare eller slav, och senare en ekonomisk partner, en leksak och en barnaföderska. Riktiga och tillfredsställande sexuella förhållanden har emellertid alltid innefattat ett element av fritt val och kvinnans medverkan, och detta har alltid gett intelligenta kvinnor ett anseeligt inflytande över sin direkta, personliga ställning, oberoende av deras sociala position som kön. Mannens misstro och misstänksamhet blev inte bättre av att kvinnorna hela tiden var tvungna att ty sig till list i sina försök att underlätta sitt slaveri.

Könen har haft svårt att förstå varandra. Mannen fann det svårt att förstå kvinnan och förhöll sig till henne med en märklig blandning av okunnig misstro och räddhågad tjustring, om inte med misstänksamhet och förakt. Många stam- och rastraditioner hänför svårigheterna till Eva, Pandora eller någon annan representant för kvinnan. Dessa berättelser förvrängdes alltid så att det såg ut som om kvinnan förde in det onda över människan, och allt detta anger att misstron mot kvinnan en gång var allmän. Bland de orsaker som framfördes till stöd för prästerskapets celibat var den främsta kvinnans lågsinhet. Då de flesta som antogs vara häxor var kvinnor, förbättrade detta inte det forna rykte som hon hade.

Männen har länge ansett kvinnorna vara besynnerliga, rentav onormala. De har till och med trott att kvinnorna inte hade någon själ, därför fick de heller inte något namn. Under de forna tiderna fanns det en stor rädsla för det första sexuella förhållandet med en kvinna, därför blev det sed att en präst hade det första samlaget med en jungfru. Till och med en kvinnas skugga troddes vara farlig.

En gång ansåg man allmänt att barnafödandet gjorde en kvinna farlig och oren. Många stamseder föreskrev att en mor måste genomgå omfattande reningsceremonier efter det att hon hade fött ett barn. Med undantag för de grupper där den äkta mannen också låg i barnsäng skyddes den väntande modern, lämnades ensam. Forntidens människor undvek till och med att ett barn föddes inne i huset. Till slut gavs de gamla kvinnorna rätt att hjälpa modern vid

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:4.1 (935.1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:4.2 (935.2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd manager of men; she has always capitalized man's stronger sex urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935.3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935.4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935.5) Men have long regarded women as peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935.6) Childbearing was once generally looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent to the birth of a child. Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother

förlossningen, och denna sed gav upphov till barnmorskans yrke. Under förlossningsvårkarna sades och gjordes en massa löjligheter för att underlätta nedkomsten. Det var sed att bestänka den nyfödda med heligt vatten för att förhindra störningar från spöken.

Bland de ouppblandade stammarna var barnafödandet jämförelsevis lätt och upptog endast två eller tre timmar. Det är sällan lika lätt bland de blandade raserna. Om en kvinna dog vid barnafödandet, i synnerhet vid förlossningen av tvillingar, trodde man att hon hade gjort sig skyldig till äktenskapsbrott med andarna. Senare betraktade de högrestående stammarna döden i barnsäng som himlens vilja. Sådana mödrar ansågs ha omkommit för en ädel saks skull.

Kvinnornas så kallade försynthet beträffande sin klädsel och blottandet av sin person uppkom av den dödliga rädslan för att bli iakttagen vid tiden för en menstruationsperiod. Att bli upptäckt i det sammanhanget var en allvarlig synd, en tabuöverträdelse. Enligt forna tiders sedvänjor var varje kvinna från ungdomen till slutet av barnafödandets tid utsatt för en fullständig isolering från familjen och samhället en hel vecka varje månad. Allt vad hon rörde vid, satt på eller låg på blev "förorenat". Det var länge sed att brutalt piska en flicka efter varje månadsperiod i ett försök att driva ut den onda anden från hennes kropp. När en kvinna kom över barnafödandets tid behandlades hon vanligen mer hänsynsfullt och gavs mera rättigheter och privilegier. Med beaktande av allt detta var det inte märkligt att man såg ned på kvinnorna. Till och med grekerna höll en menstruerande kvinna för en av de tre stora orsakerna av orenhet; de två andra var svinkött och vitlök.

Hur dåraktiga dessa forntida uppfattningar än var förde de något gott med sig eftersom de gav de överansträngda kvinnorna, åtminstone som unga, välkommen vila och nyttigt begrundande en vecka varje månad. De kunde sålunda skärpa sitt förstånd för att handskas med sina manliga partner resten av tiden. Denna isolering av kvinnorna skyddade också männen från övermåttan av sexuell tillfredsställelse och bidrog därmed indirekt till att begränsa folkökningen och höja självbehärskningen.

Ett stort framsteg gjordes när mannen fråntogs rätten att döda sin hustru efter eget gottfinnande. Likaså var det ett steg framåt när kvinnan fick rätt att äga bröllopsgåvorna. Senare fick hon laglig rätt att äga, disponera och även avyttra egendom, men mycket länge saknade hon rätten att inneha ämbete inom vare sig kyrkan eller staten. Kvinnan har alltid behandlats mer eller mindre som egendom, ända fram till och under det tjugonde århundradet e.Kr. Hon har inte ännu över hela världen vunnit frihet från instängdheten under mannens kontroll. Även bland avancerade folk har mannens försök att skydda kvinnan alltid varit ett tyst förfäktande av överlägsenheten.

De primitiva tidernas kvinnor tyckte inte synd om sig själva, så som deras mera nyligen befriade systrar är benägna att göra. De var trots allt ganska lyckliga och nöjda; de vågade inte föreställa sig ett bättre eller annerlunda levnadssätt.

during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935.7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races. If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936.1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was "defiled." It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

84:4.9 (936.2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

84:4.10 (936.3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

84:4.11 (936.4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. KVINNANS STÄLLNING UNDER DE EVOLVERANDE SEDVÄNJORNA

När det gäller att fortplanta sig är kvinnan jämställd med mannen, men i kompanjonskapet för livsuppehållet arbetar kvinnan från ett klart underläge, och detta handikapp som moderskapet av nödtvång innebär kan endast utjämnas av den avancerande civilisationens upplysta seder och av mannens tilltagande sinne för förvärvat rättvisa.

Då samhället utvecklades höjdes de sexuella normerna mer bland kvinnorna emedan de led mera av följderna av brott mot de sexuella sedvänjorna. Mannens sexuella normer förbättras endast långsamt och endast som resultat av det sinne för rättvisa som civilisationen kräver. Naturen känner ingen rättvisa — kvinnan får ensam bära födslovåndorna.

Den moderna idén om sexuell jämställdhet är vacker och värdig en expanderande civilisation, men den står inte att finna i naturen. När makten avgör rätten är mannen herre över kvinnan; när mera av rätt, fred och rättvisa råder träder kvinnan så småningom fram från slaveriet och obetydligheten. Kvinnans sociala ställning har i allmänhet varierat i omvänd proportion mot graden av militarism i en nation eller tidsålder.

Mannen lade inte medvetet och avsiktligt beslag på kvinnans rättigheter för att sedan så småningom och motvilligt ge dem tillbaka åt henne. Allt detta var en omedveten och oplanerad händelseutveckling i den sociala evolutionen. När tiden verkligen var inne för kvinnan att åtnjuta större rättigheter fick hon dem, och rentav helt oberoende av mannens medvetna inställning. Långsamt men säkert förändras sedvänjorna så att de möjliggör sådana sociala anpassningar som är en del av den ständigt pågående utvecklingen av civilisationen. Sedvänjornas utveckling medförde långsamt en bättre behandling för kvinnorna. De stammar som fortsatte med grymheterna mot kvinnorna fortlevde inte.

Adamiterna och noditerna visade kvinnorna en större uppskattnings, och de grupper som influerades av de migrerande anditerna har tenderat att påverkas av Edens läror om kvinnornas plats i samhället.

De forntida kineserna och grekerna behandlade kvinnorna bättre än de flesta av de omgivande folken. Hebréerna hyste ett väldigt misstroende mot dem. I västerlandet har kvinnan haft det besvärligt att höja sig under Paulus' läror som blev en del av kristendomen, även om kristendomen också förde sederna framåt genom att ålägga mannen striktare sexuella normer. Kvinnans ställning är nästan hopplös under den säregna förnedring som hon är utsatt för inom muhammedanismen. Hon har det rentav ännu sämre under de läror som flera andra österländska religioner företräder.

Vetenskapen, inte religionen, befriade faktiskt kvinnan. Det var den moderna fabriken som till stor del gjorde henne fri från hemmets bojar. Mannens fysiska krafter var inte längre en livsviktig nödvändighet i den nya mekanismen för livsuppehållet. Vetenskapen förändrade levnadsförhållandena så att mannakraften inte längre var lika överlägsen kvinnokraften.

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING MORES

84:5.1 (936.5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

84:5.2 (936.6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

84:5.3 (936.7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

84:5.4 (937.1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

84:5.5 (937.1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

84:5.6 (937.1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

84:5.7 (937.1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a vital essential in the new maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

Dessa förändringar har tenderat att befria kvinnan från hushållssläveriet och medfört en sådan förändring i hennes ställning att hon nu åtnjuter en personlig frihet och sexuell bestämmanderätt som praktiskt taget motsvarar mannens. En gång bestämdes kvinnans värde av hennes förmåga att producera föda, men uppfinningar och välstånd har gjort det möjligt för henne att skapa en ny värld att fungera i — behagets och charmens sfärer. På så sätt har industrin vunnit sin omedvetna och oavsiktliga kamp för kvinnans samhälleliga och ekonomiska frigörelse. Igen har evolutionen lyckats åstadkomma det som till och med uppenbarelsen misslyckades med.

Reaktionen bland upplysta folk på de sedvänjor av ojämsliddhet som har styrt kvinnans plats i samhället har i sin ytterlighet svängt som en pendel. Bland de industrialiserade folken har hon fått nästan alla rättigheter och befriats från många skyldigheter, såsom från militärtjänst. Varje lättnad i kampen för tillvaron har gynnat kvinnans frigörelse, och hon har direkt haft nytta av varje framsteg mot engifte. Den svagare gör alltid oproportionerliga vinnningar vid varje korrigering av sedvänjorna i samband med samhällets progressiva utveckling.

Parätskapets ideal har medfört att kvinnan slutligen har vunnit erkänsla, värdighet, oberoende, jämställdhet och utbildning, men kommer hon att visa sig värd alla dessa nya och exempellösa erövringar? Kommer den moderna kvinnan att reagera på denna stora sociala frigörelse med sysslöshet, likgiltighet, ofruktbarhet och otrohet? Idag, under det tjugonde århundradet, genomgår kvinnan det avgörande provet för sin långa tillvaro i världen!

Kvinnan är mannens jämställda partner vid rasens fortplantning och sålunda alldeles lika viktig för den rasliga evolutionens utveckling. Därför har evolutionen allt mer arbetat för ett förverkligande av kvinnans rättigheter. Kvinnans rättigheter är ingalunda desamma som mannens rättigheter. Kvinnan kan inte blomstra på basis av mannens rättigheter lika litet som mannen kan leva upp på kvinnans rättigheter.

Vartdera könet har sin egen karakteristiska livssfär och sina egna rättigheter inom den sfären. Om kvinnan eftersträvar att bokstavligen åtnjuta alla mannens rättigheter, då kommer förr eller senare en skoningslös och känslolös tävlan helt säkert att ersätta den ridderlighet och det speciella hänsynstagande som många kvinnor nu åtnjuter och som de så nyligen har tillvunnit sig av männen.

Civilisationen kan aldrig utplåna beteendeklyftan mellan könen. Sedvänjorna förändras från tidsålder till annan, men aldrig instinkten. Den medfödda moderliga tillgivenheten kommer aldrig att tillåta kvinnan att bli en allvarlig rival till mannen inom näringslivet. För evigt kommer vartdera könet att stå högst inom sitt eget område, områden som bestäms av biologisk differentiering och mental olikhet.

Vartdera könet kommer alltid att ha sin egen speciella sfär, även fast de från tid till annan delvis sammanfaller. Endast socialt tävlar män och kvinnor på lika villkor.

6. KOMPANJONSKAPET MELLAN MAN OCH

84:5.8 (937.1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

84:5.9 (937.1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

84:5.10 (937.1) In the ideals of pair marriage, woman has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is undergoing the crucial test of her long world existence!

84:5.11 (938.1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:5.12 (938.2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:5.13 (938.3) Civilization never can obliterate the behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84:5.14 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND WOMAN

KVINNA

Fortplantningsdriften för ofelbart män och kvinnor samman för att fortplanta släktet, men den garanterar inte ensam att de också stannar tillsammans i ömsesidig samverkan — för att grunda ett hem.

I varje framgångsrik mänsklig institution finns motsättningar mellan personliga intressen som har anpassats till en praktisk harmoni i arbetet. Uppbyggandet av ett hem är inget undantag. Äktenskapet, som är grunden för hemmets uppbyggnad, är den högsta manifestationen av denna motsättningsfyllda samverkan som så ofta kännetecknar kontakterna mellan naturen och samhället. Konflikten är oundviklig. Parbildningen är någonting medfött, naturligt. Äktenskapet är dock inte en biologisk utan en sociologisk företeelse. Passionen garanterar att mannen och kvinnan kommer samman, men föräldrastinkten, som är svagare, och samhällets sedvänjor håller dem kvar tillsammans.

Mannen och kvinnan är från praktisk synpunkt sett två olika varianter av samma art, vilka lever nära och intimt förenade. Deras synsätt och alla reaktioner inför livet är väsentligt olika; de är helt oförmögna att fullt och riktigt förstå varandra. En fullständig förståelse mellan könen kan inte uppnås.

Kvinnorna ser ut att ha mera intuition än männen, men kvinnorna förefaller också att vara något mindre logiska. Kvinnan har emellertid alltid varit den moraliska banérföraren och människosläktets andliga ledare. Den hand som gungar vaggan umgås fortfarande med ödet.

Skillnaderna mellan män och kvinnor när det gäller deras natur, reaktion, synsätt och tänkande borde ingalunda inge bekymmer utan anses vara till stor fördel för mänskligheten, både individuellt och kollektivt. Många klasser av universums varelser har skapats med en tvåfaldig aspekt för personlighetsmanifestation. Hos dödliga, Materiella Söner och midsoniter betecknas denna skillnad som manlig och kvinnlig; hos serafer, keruber och Morontiaföljeslagare har den kallats positiv eller aktiv och negativ eller passiv. Sådana tvåfaldiga kombinationer ger en mycket större mångsidighet och övervinna inbyggda begränsningar, vilket även gäller vissa trefaldiga kombinationer i Paradis-Havona-systemet.

Män och kvinnor behöver varandra under sina morontia och andliga livsskeden lika väl som under sin tid som dödliga. Skillnaderna i synsätt mellan man och kvinna består ännu efter det första livet och under hela uppstigningen i lokaluniversumet och i superuniversumet. Även i Havona hjälper de pilgrimer som en gång var män och kvinnor fortfarande varandra vid uppstigningen till Paradiset. Aldrig, inte ens i Finalitkåren, omvandlas den skapade varelsen så att de personlighetsdrag som människor kallar manliga och kvinnliga skulle utplånas. Alltid kommer dessa två grundvarianter av människosläktet att förbrylla, stimulera, uppmuntra och hjälpa varandra; alltid kommer de att vara ömsesidigt beroende av samarbete för att lösa invecklade problem i universum och för att övervinna mångahanda kosmiska svårigheter.

Fastän könen aldrig kan hoppas på att fullt förstå varandra kompletterar de varandra effektivt, och fastän

84:6.1 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

84:6.2 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable. Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

84:6.3 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

84:6.4 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

84:6.5 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsonites, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring. Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

84:6.6 (939.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

84:6.7 (939.2) While the sexes never can hope fully to understand each other, they are effectively

samarbetet ofta mer eller mindre behäftas av personliga motsättningar förmår det dock upprätthålla samhället och reproducera det. Äktenskapet är en institution som är avsedd att jämka samman skillnaderna mellan könen och samtidigt åstadkomma en fortsättning av civilisationen och säkerställa släktets fortplantning.

Äktenskapet är alla mänskliga institutioners moder, ty det leder direkt till ett grundande och upprätthållande av hemmet, som utgör samhällets strukturella bas. Familjen är på ett livsviktigt sätt knuten till självbevarelsemekanismen. Den utgör det enda hoppet om släktets fortlevnad enligt civilisationens sedvänjor samtidigt som den på ett mycket effektivt sätt erbjuder vissa högst tillfredsställande former att tillgodose de egna behoven. Familjen är människans största rent mänskliga bedrift, ty den kombinerar evolutionen av det biologiska förhållandet mellan man och kvinna med det sociala förhållandet mellan äkta man och hustru.

7. FAMILJELIVETS IDEAL

Parbildningen mellan könen är instinktiv, barnen är den naturliga följden, och familjen får sålunda automatiskt sin tillvaro. Sådana som familjerna i en ras eller nation är, sådant är dess samhälle. Om familjerna är goda är samhället likaså gott. Den stora kulturella stabiliteten bland de judiska och de kinesiska folken beror på styrkan i deras familjegrupper.

Kvinnans instinkt att älska och vårda barnen bidrog till att göra henne till den part som var intresserad av att främja äktenskap och en primitiv form av familjeliv. Mannen tvingades att bygga upp ett hem endast av trycket från de senare sedvänjorna och sociala konventionerna; det tog länge för honom att intressera sig för äktenskapet och hemmet då den sexuella akten inte medför några biologiska följder för honom.

Det sexuella förhållandet hör till naturens ordning, men äktenskapet är en samhällelig företeelse och har alltid reglerats av sedvänjorna. Sedvänjorna (religiösa, moraliska och etiska) stabiliserar tillsammans med egendom, stolthet och ridderlighet äktenskaps- och familjeinstitutionerna. Närhelst sedvänjorna vacklar, vacklar också stabiliteten i hem- och äktenskapsinstitutionen. Äktenskapet är nu på väg ut från egendomsstadiet och in i det personliga skedet. Fordom skyddade mannen kvinnan för att hon var hans egendom, och hon lydde av samma orsak. Utan hänsyn till systemets meriter i övrigt gav det åtminstone stabilitet. Nu betraktas kvinnan inte längre som egendom, och nya sedvänjor avsedda att stabilisera äktenskaps- och heminstitutionen håller på att uppkomma:

1. Religionens nya roll — undervisningen om att föräldraerfarenheten är väsentlig, idén om att avla kosmiska medborgare, en utvidgad förståelse av avlandets privilegium — att ge söner åt Fadern.

2. Vetenskapens nya roll — avlandet blir allt mera frivilligt, underställt människans kontroll. I forna tider garanterade bristen på insikt att det föddes barn utan att man alls önskade sig dem.

3. Den nya inverkan av njutningslockelser — här

complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation of civilization and insuring the reproduction of the race.

84:6.8 (939.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of husband and wife.

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

84:7.1 (939.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

84:7.2 (939.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure of the later mores and social conventions; he was slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

84:7.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

84:7.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

84:7.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children in the absence of all desire therefor.

84:7.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this

kommer en ny faktor in i folkens fortlevnad; forntidens människa satte önskade barn ut till att dö, nutida människor vägrar att skaffa sig dem.

4. Föräldrastinkens stärkande. Varje generation tenderar nu att från släktets fortplantande ström av individer avlägsna dem hos vilka föräldrastinken inte är tillräckligt stark för att garantera avlandet av barn, blivande föräldrar till följande generation.

Hemmet som institution, ett kompanjonskap mellan man och kvinna, daterar sig närmare bestämt från tiderna i Dalamatia, för omkring en halv miljon år sedan. Andons och hans närmaste efterkommandes monogama levnadssätt hade övergetts långt tidigare. Familjelivet var emellertid inte mycket att skryta med före noditernas och senare adamiternas tider. Adam och Eva utövade ett bestående inflytande på hela mänskligheten: för första gången i världens historia såg man nämligen i lustgården män och kvinnor som arbetade sida vid sida. Edens ideal, hela familjen som trädgårdsmästare, var en ny idé på Urantia.

Den tidiga familjen omfattade en besläktad arbetsgrupp, inklusive slavar, där alla levde i en och samma bostad. Äktenskap och familjeliv har inte alltid motsvarat varandra, men de har av nödvändighet varit nära sammanbundna. Kvinnan har alltid velat ha en enskild familj, och till slut fick hon sin vilja igenom.

Kärlek till avkomman är nästan universell, och den har ett avgjort värde för fortlevnaden. Forntidens människor offrade alltid moderns intresse för barnets välfärd. En eskimåmor slickar till och med fortfarande sin baby i stället för att tvätta den. Primitiva tiders mödrar matade och skötte sina barn endast när barnen var mycket unga; likt djuren övergav de dem så snart barnen växte upp. Bestående och fortgående mänskliga sammanslutningar har aldrig grundats på enbart biologisk tillgivenhet. Djuren älskar sina ungar; människan — den civiliserade människan — älskar även sina barnbarn. Ju högre civilisation desto större är föräldrarnas glädje över sina barns framåtskridande och framgång; på så sätt uppkommer den nya och högre stoltheten över namnet.

De stora familjerna bland forntida folk byggde inte nödvändigtvis på tillgivenhet. Man önskade sig många barn emedan:

1. De var värdefulla som arbetare.
2. De var en ålderdomstrygghet.
3. Döttrar kunde säljas.
4. Familjestoltheten krävde större spridning åt namnet.
5. Söner innebar skydd och försvar.
6. Frukten för spöken orsakade en skräck för att vara ensam.
7. Vissa religioner fordrade efterkommande.

Dyrkare av förfäderna ser avsaknaden av söner som den största olyckan i tid och evighet. Mer än allt annat önskar de sig söner som kan tjänstgöra vid högtidligheterna efter deras död, som kan offra de offergåvor som krävs för andens färd genom andelandet.

introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

84:7.7 (940.3) 4. The enhancement of parental instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

84:7.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

84:7.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual family, and eventually she had her way.

84:7.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up. Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of *name* pride comes into existence.

84:7.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

- 84:7.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.
- 84:7.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.
- 84:7.14 (940.10) 3. Daughters were salable.
- 84:7.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.
- 84:7.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.
- 84:7.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.
- 84:7.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.

84:7.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

Bland forntida vildar påbörjades barnens disciplinerande mycket tidigt. Barnet insåg tidigt att olydnad betydde olycklig utgång eller rentav döden, precis som för djuren. Det är civilisationens beskyddande av barnet från de naturliga följderna av ett dumt beteende som bidrar så mycket till den nutida uppriskheten.

Eskimåbarnen utvecklas väl med så litet disciplin och tuktan helt enkelt för att de av naturen är fogliga små djur. Både de röda och gula människornas barn är nästan lika lätthanterliga. Bland de folk som har arv från anditerna är barnen inte lika lugna. Dessa mera fantasirika och äventyrslystna ungar behöver mera undervisning och disciplin. De nutida problemen vid barnuppfostran har allt mer förvärrats av följande omständigheter:

1. Den högradiga blandningen av raserna.
2. Konstgjord och ytlig utbildning.
3. Barnets oförmåga att tillägna sig kultur genom att imitera föräldrarna — föräldrarna är borta från familjekretsen en så stor del av tiden.

Forna tiders idéer om familjedisciplin var biologiska och uppkom av insikten om att det var föräldrarna som skapade barnets existens. Familjelivets avancerade ideal håller på att leda till uppfattningen att det att paret ställer barn till världen medför, istället för vissa föräldrarättigheter, det största ansvaret i människans tillvaro.

Civilisationen anser att föräldrarna tar på sig alla skyldigheter och att barnet har alla rättigheter. Barnets respekt för sina föräldrar uppkommer inte av vetskapen om att barnets födsel medför skyldigheter för föräldrarna, utan barnets respekt växer naturligt till sig som resultat av den skötsel, undervisning och tillgivenhet som kärleksfullt ges för att hjälpa barnet att vinna livets kamp. Den sanna föräldern är inbegripen i ett ständigt tjänande och vårdande som det förnuftiga barnet lär sig att inse och uppskatta.

Under det nuvarande industriella och urbana tidsskedet utvecklas äktenskapsinstitutionen längs nya ekonomiska riktlinjer. Familjelivet har blivit allt dyrare, och barnen som förr var en tillgång har blivit en ekonomisk belastning. Själva civilisationens trygghet vilar dock fortfarande på den växande villigheten hos en generation att investera i välfärden för följande och framtida generationer. Varje försök att överföra föräldraansvaret till stat eller kyrka kommer att visa sig ödesdigert för civilisationens välgång och framåtskridande.

Äktenskapet, inklusive barn och därav följande familjeliv, stimulerar människonaturens högsta potentialer och erbjuder samtidigt en idealisk kanal för att uttrycka dessa upplivade egenskaper hos den dödligas personlighet. Familjen ombesörjer den biologiska fortplantningen av människosläktet. Hemmet är den naturliga sociala arena där etiken i det broderskap som bygger på blodsband kan begripas av de uppväxande barnen. Familjen är den grundenhets för broderskapet där föräldrar och barn lär sig de tålmodets, altruismens, toleransens och överseendets läxor som är så väsentliga för att förverkliga broderskapet bland alla människor.

84:7.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

84:7.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

84:7.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.

84:7.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.

84:7.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

84:7.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

84:7.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

84:7.27 (941.8) In the present industrial and urban era the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

84:7.28 (941.9) Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience, altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

Människosamhället skulle bli mycket bättre om de civiliserade folken mera allmänt återgick till anditernas sed att hålla familjerådslag. De tillämpade inte den patriarkaliska eller enväldiga formen av familjestyre. De var mycket broderliga och sällskapliga och diskuterade fritt och öppet alla förslag och regleringar som gällde familjen. De var idealiskt broderliga i allt sitt familjestyre. I en idealisk familj höjs den ömsesidiga tillgivenheten mellan barn och föräldrar av den broderliga hängivenheten.

Familjelivet är uppammaren av en äkta moralitet, upphovet till medvetandet om pliktskyldigheten. Familjelivets ofrivilliga personförhållanden stabiliserar personligheten och stimulerar dess tillväxt genom tvånget av nödvändig anpassning till andra och olikartade personligheter. Av ännu större betydelse är det att en verklig familj — en god familj — avslöjar för de barnalstrande föräldrarna attityden hos Skaparen till hans barn, samtidigt som sådana sanna föräldrar ger sina barn den första uppfattningen, i en lång serie av allt mer himmelska avslöjanden, om Paradisföräldrarnas kärlek till alla barn i universum.

8. NJUTNINGENS FAROR

Det stora hotet mot familjelivet är njutningslystnadens hotfullt stigande flod, den moderna nöjesmanin. Det främsta motivet till äktenskapet var förr ekonomiskt; den sexuella dragningen kom i andra hand. Detta äktenskap som grundade sig på självbevarelsesdriften ledde till släktets fortplantning och erbjöd samtidigt ett av de mest önskvärda sätten att tillfredsställa det egna njutningsbehovet. Äktenskapet är människosamfundets enda institution som i sig innesluter alla tre stora motiv till att leva.

Ursprungligen var egendomen basinstitutionen för självbevarelsen, medan äktenskapet fungerade som den allenarådande institutionen för fortplantningen. Fastän tillfredsställandet av hungern, lek och humor samt sexuell tillfredsställelse vid vissa tider var njutningsformer, är det ett faktum att de evolverande sedvänjorna inte har lyckats bygga upp någon särskild njutningsinstitution. Då man inte har lyckats utveckla specialiserade förfaranden att åstadkomma angenäma njutningar är följden den att människans alla institutioner är så fullständigt genomsyrade av denna nöjeslystnad. Samlandet av egendom håller på att bli ett medel för att kunna öka alla former av njutningar, medan äktenskapet ofta ses endast som ett medel att förlusta sig. Denna överdrivna hängivelse åt njutningar, denna vitt spridda nöjesmani, utgör nu det största hot som någonsin har riktats mot familjelivets samhälleliga och evolutionära institution, hemmet.

Den violetta rasen förde in ett nytt och endast ofullständigt förverkligat särdrag i människosläktets liv — spelinstinkten i förening med sinnet för humor. Sangikerna och andoniterna hade i någon mån denna instinkt, men det adamiska inslaget höjde denna utvecklade benägenhet till en njutningspotential, en ny och upphöjd njutningsform. Grundtypen av njutning, frånsett tillfredsställandet av hungern, är den sexuella njutningen, och denna form av sinnlig njutning blev enormt mycket starkare då sangikerna och anditerna blandades.

84:7.29 (941.10) Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

84:7.30 (942.1) Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more, a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

84:8.1 (942.2) The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of human society which embraces all three of the great incentives for living.

84:8.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

84:8.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure*, a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

Det ligger en verklig fara i kombinationen av rastlöshet, nyfikenhet, äventyrlust och nöjeslystnad som kännetecknar människoraserna efter anditernas tid. Själens hunger kan inte tillfredsställas av fysiska njutningar. Kärleken till hem och barn ökar inte av en oförnuftig nöjeslystnad. Fastän man uttömmar de möjligheter som finns i konst, färg, ljud, rytm, musik och utsmyckandet av sig själv, kan man inte därmed hoppas på att höja sin själ eller nära sin ande. Fåfänga och mode kan inte bidra till hemmets uppbyggnad och barnens fostran. Stolthet och rivalitet är oförmögna att höja kommande generationers överlevnadsegenskaper.

Alla uppåtgående himmelska varelser åtnjuter vila samt omväxlingsledarnas omvårdnad. All strävan efter hälsosam omväxling och upplyftande tävlingar är sunt. Uppfriskande sömn, vila, rekreation och att delta i alla tidsfördriv som förhindrar ledan i det enformiga är värda mödan. Tävlingsspel, berättandet av historier och även smaken av god mat kan tjäna som njutningsformer. (När ni använder salt till att smaksätta maten, stanna då upp och begrunda att människan under nästan en miljon år kunde få salt endast genom att doppa sin föda i askan.)

Låt människan roa, låt människorasen finna nöje på otaliga sätt, låt det evolutionära människosläktet utforska alla former av legitima njutningar, frukterna från den långa uppåtgående biologiska kampen. Människan har väl förtjänat vissa av sina nutida glädjekällor och nöjen. Håll blicken väl riktad mot målet för den slutliga bestämmelsen! Nöjena är verkligen ödesdigra om de lyckas förrinta egendom, som har blivit institutionen för självbevarandet. Njutningarna har verkligen kostat ett fatalt pris om de leder till äktenskapets kollaps, familjelivets förfall och hemmets förintelse — hemmet, som är människans högsta evolutionära förvärv och civilisationens enda hopp om fortbestånd.

[Framfört av serafernas ledare stationerad på Urantia.]

84:8.4 (942.5) There is real danger in the combination of restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races. The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

84:8.5 (942.6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

84:8.6 (943.1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

84:8.7 (943.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitel 85. Gudsdyrkans ursprungskällor

⇐ 084

Urantiaboken

086 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 85

GUDDYRKANS URSPRUNGSKÄLLOR

Sektioner

Introduktion

1. Dyrkan av stenar och höjder
2. Dyrkan av växter och träd
3. Dyrkan av djur
4. Dyrkan av naturelementen
5. Dyrkan av himlakroppar
6. Dyrkan av människan
7. Dyrkans och visdomens sinnesbiträden

PAPER 85

THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction

1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

Introduktion

DEN PRIMITIVA religionen hade ett biologiskt ursprung, en naturlig evolutionär utveckling, förutom moraliska associationer och bortsett från alla andliga inflytelser. De högre djuren har rädslor men de har inga förhoppningar, och därför ingen religion. Människan skapar sina primitiva religioner av sina rädslor och med hjälp av sina förhoppningar.

I människosläktets utveckling framträder dyrkan i sina primitiva former långt innan människans sinne har förmågan att bilda de mera invecklade uppfattningarna om livet nu och livet efter detta, som förtjänar att kallas religion. Den tidiga religionen var helt intellektuell till sin natur och byggde enbart på omständigheter som gav upphov till idéassociationer. Föremålen för dyrkan var alltigenom resultatet av tankeinfall. De bestod av naturens ting som fanns nära till hands eller som hade en framträdande plats bland de dagliga händelserna i dessa enkla primitiva urantiabors liv.

När religionen en gång hade utvecklats vidare från naturdyrkan, fick den rötter med andeorsprung men den betingades det oaktat alltid av den sociala omgivningen. Då naturdyrkan utvecklades föreställde sig människan i sina tankar en arbetsfördelning i världen ovanför de dödliga. Det fanns naturandar för sjöar, träd, vattenfall, regn och hundratals andra vanliga jordiska fenomen.

Vid en tid eller annan har den dödliga människan dyrkat allt som finns på jorden, inklusive sig själv. Hon har också dyrkat närmast allt som man kan föreställa sig att det finns i skyn och under jorden. Den primitiva

INTRODUCTION

85.0.1 (944.1) PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

85.0.2 (944.2) In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded primitive Urantians.

85.0.3 (944.3) When religion once evolved beyond nature worship, it acquired roots of spirit origin but was nevertheless always conditioned by the social environment. As nature worship developed, man's concepts envisioned a division of labor in the supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85.0.4 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the

människan fruktade alla kraftyttringar. Hon dyrkade varje naturfenomen som hon inte kunde förstå. Iakttagandet av mäktiga naturkrafter såsom stormar, översvämningar, jordbävningar, jordskred, vulkaner, eld, hetta och köld gjorde ett stort intryck på människans expanderande sinne. De oförklarliga händelserna i livet betecknas fortfarande som "Guds verk" och "Försynens obegripliga ingivelser".

1. DYRKAN AV STENAR OCH HÖJDER

Det första föremål som dyrkades av den evolverande människan var en sten. Ännu idag dyrkar katerifolket i södra Indien en sten, så även talrika stammar i norra Indien. Jakob sov på en sten för att han vördade den; han till och med smorde den. Rakel gömde ett antal heliga stenar i sitt tält.

Stenar gjorde först intryck på forntidens människa som någonting ovanligt på grund av det sätt på vilket de plötsligt blev synliga på en åker eller betesmark. Människorna tog inte med i räkningen vare sig erosionen eller följderna av att jorden vändes. Stenar imponerade också stort på tidiga folk emedan de ofta påminde om djur. Den civiliserade människans uppmärksamhet dras till talrika i bergen förekommande stenformationer som mycket påminner om olika djurs och även människors ansikten. Det djupaste intrycket gjorde emellertid meteorstenarna, som de primitiva människorna såg störta ståtligt flammande genom atmosfären. Ett stjärnfall fyllde forntidens människa med bävan, och det var lätt för henne att tro att sådana lysande strimor angav färden av en ande på väg till jorden. Inte att undra på att människorna kom att dyrka dessa fenomen, i synnerhet när de senare hittade meteorerna. Detta ledde till större vördnad för alla stenar. I Bengalen dyrkar många en meteor som föll till jorden år 1880 e.Kr.

Alla forntida klaner och stammar hade sina heliga stenar, och de flesta moderna folk visar någon mån av vördnad för vissa typers stenar — för sina juveler. En grupp om fem stenar vördades i Indien, i Grekland var det en samling om trettio stenar, bland de röda människorna var det vanligen stenar som bildade en cirkel. Romarna kastade alltid en sten i luften när de åkallade Jupiter. I Indien kan ännu i denna dag en sten användas som vittne. I vissa trakter kan en sten användas som en lagens talisman, och genom dess prestige kan en förbrytare fås inför rätta. De enkla dödliga identifierar dock inte alltid Gudomen med föremålet för den vördnadsfulla dyrkan. Sådana fetischer är mången gång endast symboler för det verkliga föremålet för dyrkan.

Forntidens människor kände en säregen dragning till stenar som hade hål. Sådana porösa stenar ansågs vara särskilt effektiva för att bota sjukdomar. Man gjorde inte hål i öronsnibbarna för att bära stenar, utan stenar sattes in för att hålla öronhålen öppna. Ännu i modern tid gör vidskepliga personer hål i mynt. I Afrika för infödingarna mycket väsen om sina fetischstenar. Bland alla efterblivna stammar och folk är stenar i själva verket fortfarande föremål för en vidskeplig vördnad. Stendyrkan är även nu vitt utbredd överallt i världen. Gravstenen är en kvarlevande symbol för de avbilder och avgudar som högs ut i sten i anslutning till tron på spöken och avlidna medmänniskors andar.

earth. Primitive man feared all manifestations of power; he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed "acts of God" and "mysterious dispensations of Providence."

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:1.1 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:1.2 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena, especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

85:1.3 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was revered in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this day a stone can be used as a witness. In some regions a stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

85:1.4 (945.2) The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the spirits of departed fellow beings.

Bergsdyrkan följde på stendyrkan, och de första höjder som vördades var stora stenformationer. Det blev snart brukligt att tro att gudarna bodde i bergen, så att höga landupphöjningar dyrkades också av denna extra orsak. Med tiden associerades vissa berg med vissa gudar och blev därför heliga. De okunniga och vidskepliga urinvånarna trodde att grottor ledde till den undre världen, med dess onda andar och demoner, i motsats till bergen som identifierades med de senare uppkommande uppfattningarna om goda andar och gudomligheter.

2. DYRKAN AV VÄXTER OCH TRÄD

Först var människan rädd för växterna och sedan dyrkade hon dem på grund av de berusande drycker som erhöles från dem. Den primitiva människan trodde att berusningen gjorde en gudomlig. Man ansåg att någonting ovanligt och heligt anslöt sig till en sådan upplevelse. Även i modern tid är alkoholen känd som "spiritus".

Den första tidens människa såg med rädsla och vidskeplig vördnad på sädeskorn som grodde. Aposteln Paulus var inte den förste som härledde djupsinniga andliga lärdomar från det groende sädeskornet och byggde religiösa trosuppfattningar på det.

Träddyrkans kulturer hör till de äldsta religiösa grupperna. Alla forntida giftermål ingicks under träd, och när kvinnor önskade sig barn kunde de ibland ses i skogen ömt omfamnande en kraftig ek. Många växter och träd vördades på grund av deras verkliga eller inbillade medicinska egenskaper. Vilden trodde att alla kemiska verkningar berodde på övernaturliga krafter direkta inverkan.

Föreställningarna om trädandar varierade mycket bland olika stammar och raser. En del träd beboddes av vänliga andar, andra hyste bedrägliga och grymma. Finnarna trodde att vänliga andar bebodde de flesta träd. Schweizarna ställde sig länge misstänksamma till träden och trodde att de innehöll lömska andar. Invånarna i Indien och östra Ryssland ansåg trädandarna vara grymma. Patagonierna dyrkar fortfarande träd; det gjorde även de forna semiterna. Längre efter det att hebréerna hade upphört att dyrka träd fortfor de att vörda sina olika gudomligheter i lundarna. Förutom i Kina fanns det en gång över hela världen en kult kring livets träd.

Tron att vatten eller ädla metaller under jorden kan upptäckas med en slagruta av trä är en kvarleva från forntidens trädskulturer. Majstången, julgranen och det vidskepliga bruket att knacka mot trä är en fortsättning på vissa av de forntida seder som hörde ihop med träddyrkan och med senare tiders trädskulturer.

Många av dess tidigaste former av naturvördnad blev uppblandade med de senare utvecklande sätten att dyrka, men de tidigaste typerna av dyrkan som var aktiverade av sinnesandarna var i bruk långt innan den nya uppvaknande religiösa naturen hos människosläktet blev fullt mottaglig för stimulansen från andliga inflytelser.

85:1.5 (945.3) Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

85:2.1 (945.4) Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as "spirits."

85:2.2 (945.5) Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

85:2.3 (945.6) The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found out in the forest affectionately embracing a sturdy oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the direct activity of supernatural forces.

85:2.4 (945.7) Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life*.

85:2.5 (945.1) The belief that water or precious metals beneath the earth's surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of tree worship and the later-day tree cults.

85:2.6 (946.2) Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. DYRKAN AV DJUR

Den primitiva människan hade en säregen och kamratlig känsla gentemot de högre djuren. Hennes förfäder hade levt tillsammans med dem och till och med parat sig med dem. I södra Asien trodde man tidigt att människosjälarna kom tillbaka till jorden i djurgestalt. Denna tro hade sitt ursprung i den ännu äldre seden att dyrka djur.

De första tidernas människor vördade djuren för deras styrka och slughet. De tänkte sig att vissa djurvarelser fina luktsinne och skarpa syn vittnade om andeledning. Djuren har alla dyrkats någon gång av en eller annan ras. Bland dem som var föremål för dyrkan fanns varelser som till hälften ansågs vara människa och till hälften djur, sådana som kentaurer och sjöjungfrur.

Hebréerna dyrkade ormar ända fram till kung Hiskias tid, och hinduerna upprätthåller fortfarande vänliga förhållanden till sina husormar. Kinesernas dyrkan av draken är en kvarleva från ormkulterna. Ormens visdom var en symbol för den grekiska läkekonsten och används fortfarande som ett emblem av de nutida läkarna. Ormtjusandets konst härstammar från tiden för de kvinnliga schamanerna i ormkärlekskulten, vilka som följd av de dagliga ormbetten blev immuna. I själva verket blev de faktiskt beroende av ormgiftet och kunde inte klara sig utan detta gift.

Dyrkan av insekter och andra djur gynnades av ett senare missförstånd av den gyllene regeln — att bemöta andra (varje form av liv) så som man själv önskar bli bemött. En gång trodde de forntida människorna att alla vindar åstadkoms av fåglarnas vingar, och därför både fruktade och dyrkade de alla bevingade varelser. De forntida nordborna trodde att förmörkelser orsakades av en varg som slukade en del av solen eller månen. Hinduerna avbildar ofta Vishnu med hästhuvud. Många gånger står en djursymbol för en bortglömd gud eller försvunnen kult. I ett tidigt skede i den evolutionära religionen blev lammet det typiska offerdjuret och duvan symbolen för fred och kärlek.

I religionen kan symbolismen vara bra eller illa alldeles beroende på i vilken utsträckning symbolen undantränger eller inte undantränger den ursprungliga andäktiga idén. Symbolism får inte förväxlas med direkt avgudadyrkan, varvid det materiella föremålet direkt och faktiskt dyrkas.

4. DYRKAN AV NATURELEMENTEN

Människan har dyrkat jorden, luften, vattnet och elden. De primitiva folken vördade källor och dyrkade floder. Ännu i vår tid blomstrar en inflytelserik flodkult i Mongoliet. Dopet blev en religiös ceremoni i Babylon, och creek-indianerna hade det årliga rituella badet. Forntidens människor inbillade sig lätt att andarna vistades i de bubblande källorna, forsande källsprängen, rinnande floderna och skummande forsarna. Vatten som var i rörelse inpräntade i dessa enkla sinnen på ett livfullt sätt trosuppfattningar om andebesjälade och övernaturliga krafter. Ibland kunde en drunknande människa förvägras hjälp av rädsla för att man skulle

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

^{85:3.1 (946.3)} Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of worshiping animals.

^{85:3.2 (946.4)} Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

^{85:3.3 (946.5)} The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon is a survival of the snake cults. The wisdom of the serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult*, who, as the result of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

^{85:3.4 (946.6)} The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

^{85:3.5 (946.7)} In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

^{85:4.1 (946.8)} Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in Babylon, and the Creeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents. Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

stöta sig med någon flodgud.

Många ting och talrika händelser har under olika tider fungerat som religiösa stimuli för olika folk. Regnbågen dyrkas fortfarande av många bergsstammar i Indien. Både i Indien och i Afrika föreställer sig människorna att regnbågen är en jättelik himmelsk orm; hebréerna och kristna anser den vara "löftesbågen". Likaså kan inflytelser som anses välgörande i en del av världen ses som olycksbringande i andra trakter. Ostanvinden är en gud i Sydamerika, ty den medför regn; i Indien är den en djävul då den för med sig sandstoft och orsakar torka. Fortidens beduiner trodde att en naturande åstadkom sandvirvlarna, och ännu under Mose tid var tron på naturandens tillräckligt stark för att säkra deras fortlevnad i hebréernas teologi som eldens, vattnets och luftens änglar.

Moln, regn och hagel har alla fruktats och dyrkats av talrika primitiva stammar och av många av de tidiga naturkulterna. Oväder med åska och blixtar förskräckte forntidens människa. Hon var så imponerad av dessa naturelementens rasande att åskan ansågs vara rösten från en arg gud. Dyrkan av elden och fruktan för blixten hörde ihop och hade en stor spridning bland många forntida grupper.

Elden blandades ihop med magi av de primitiva räddhågade dödliga. En anhängare av magi kommer livligt ihåg ett positivt slumpartat resultat vid tillämpningen av sina magiska formler, medan han utan att bekymra sig glömmar tiotals negativa resultat, fullständiga misslyckanden. Vördnaden för elden nådde sin höjdpunkt i Persien, där den länge levde kvar. En del stammar dyrkade elden som en gudomlighet i sig själv, andra vördade den som en flammande symbol för den renande och försonande anden hos de gudomligheter som de dyrkade. Vestaliska jungfrur ålades plikten att vaka över de heliga eldarna, och under det tjugonde århundradet brinner ljus fortfarande som en del av ritualen vid många religiösa förrättningar.

5. DYRKAN AV HIMLAKROPPAR

Dyrkan av stenar, höjder, träd och djur utvecklade sig naturligt vidare upp genom en ängslig vördnad för naturens element till ett gudifierande av solen, månen och stjärnorna. I Indien och annanstans ansågs stjärnorna vara stormännens förhärligade själar som hade tagit farväl av det köttliga livet. De kaldeiska utövarna av stjärnkulten ansåg sig själva vara himmelsfaderns och jordmoderns barn.

Dyrkan av månen föregick dyrkan av solen. Vördandet av månen stod som högst under jägarstadiet, medan dyrkan av solen blev den främsta religiösa ceremonin under de senare tidsåldrar som kännetecknades av jordbruk. Soldyrkan slog i större omfattning först rot i Indien, och där levde den också längst kvar. I Persien gav vördandet av solen upphov till den senare Mithraskulten. Bland många folk ansågs solen vara stamfader till deras kungar. Kaldéerna placerade solen i mitten av "universums sju cirklar". Senare civilisationer ärade solen med att ge dess namn åt veckans första dag.

Selauden antog vara den gåtfulle fadern till de

85:4.2 (947.1) Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as "the bow of promise." Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

85:4.3 (947.2) Clouds, rain, and hail have all been feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

85:4.4 (947:3) Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

85:5.1 (947.4) The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

85.5.2 (947.5) Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of "the seven circles of the universe." Later civilizations honored the sun by giving its name to the first day of the week.

85:5.3 (947.6) The sun god was supposed to be the mystic

Solguden antogs vara den gattula radem till de jungfrufödda försynens söner, som man trodde att då och då utgavs som frälsare till favoriserade folk. Dessa övernaturliga småbarn sattes alltid ut att driva nedför någon helig flod, varifrån de räddades på ett ovanligt sätt, varefter de brukade växa upp till undergörande personligheter och sitt folks befriare.

The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. DYRKAN AV MÄNNISKAN

Efter det att människan hade dyrkat allt annat på jorden och uppe i rymden tvekade hon inte att ära sig själv med en sådan dyrkan. Den enfaldige vilden gör ingen klar åtskillnad mellan djur, människor och gudar.

Den tidiga människan höll alla ovanliga personer för övermänniskor, och hon fruktade så dessa varelser att hon hyste en vördnadsfull bävan för dem; till en viss grad dyrkade hon dem bokstavligen. Även det att ha tvillingar ansågs vara antingen mycket lyckosamt eller mycket olyckligt. Sinnessjuka, epileptiker och svagsinta dyrkades ofta av sina normalt sinnade medmänniskor, som trodde att gudarna hade tagit sin boning i dessa onormala varelser. Präster, kungar och profeter dyrkades; forna tiders heliga män ansågs vara inspirerade av gudomligheterna.

Stamhövdingarna dog och upphöjdes till gudar. Senare när högt uppskattade själar dog förklarades de för helgon. Utan hjälp kunde evolutionen aldrig ge upphov till gudar som stod högre än avlidna människors förhålligade, upphöjda och utvecklade andar. Under den tidiga evolutionens gång skapar religionen sina egna gudar. Under uppenbarelsens gång formulerar Gudarna religionen. Den evolutionära religionen skapar sina gudar till den dödliga människans avbild och likhet. Uppenbarelsereigionen söker utveckla och omforma den dödliga människan till Guds avbild och likhet.

Vålnadsgudarna, som antas ha ett människoursprung, bör särskiljas från naturgudarna, ty naturdyrkan utvecklade en familj av gudar — naturandar som hade upphöjts till ställningen som gudar. Naturkulterna fortfor att utvecklas jämsides med de senare framträdande vålnadskulterna, och vardera utövade ett inflytande på den andra. Många religionssystem omfattade en tvåfaldig uppfattning om gudomen: naturgudar och vålnadsgudar; i en del teologier blev dessa uppfattningar förvirrande sammanflätade, såsom framgår av Tor, en vålnadshjälte som också var blixstens herre.

Människans människodyrkan nådde sin höjdpunkt när jordiska härskare krävde en sådan vördnad från sina undersåtar och som grund för sådana krav hävdade en gudomlig härstamning.

7. DYRKANS OCH VISDOMENS SINNESBITRÄDEN

Naturdyrkan kan förefalla att ha uppkommit naturligt och spontant i primitiva mäns och kvinnors sinnen, och så uppkom den verkligen, men hela denna tid verkade i dessa samma primitiva sinnen den sjätte biträdande anden, som hade utgivits till dessa folk som ett styrande inflytande över denna fas i människans evolution.

6. WORSHIP OF MAN

85:6.1 (948.1) Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

85:6.2 (948.2) Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

85:6.3 (948.3) Tribal chiefs died and were *deified*. Later, distinguished souls passed on and were *sainted*. Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

85:6.4 (948.4) The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

85:6.5 (948.5) But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND WISDOM

85:7.1 (948.6) Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive men and women, and so it did; but there was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human

Denna ande stimulerade ständigt människosläktets behov av dyrkan, oberoende av hur primitiva dess första yttringar än var. Dyrkans ande gav en definitiv början åt människans impuls till gudsdyrkan, trots att djurisk rädsla motiverade det uttryck som andakten fick och att dess tidigaste utövande riktade sig mot naturens föremål.

Man måste komma ihåg att känslan, inte tanken, var den styrande och kontrollerande faktorn i all evolutionär utveckling. För det primitiva sinnet fanns det inte stor skillnad mellan att vara rädd, att undvika, att ära och att dyrka.

När den starka längtan att dyrka tillrättavisas och styrs av visdom — begrundande och erfarenhetsbaserat tänkande — då börjar det utvecklas till verklig religion. När den sjunde biträdande anden, visdomens ande, uppnår full effekt, då börjar människan i sin dyrkan vända sig bort från naturen och naturens föremål till naturens Gud och den evige Skaparen av allting naturligt.

[Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

^{85:7.2 (948.7)} You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshiping.

^{85:7.3 (948.8)} When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministration, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

^{85:7.4 (949.1)} [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitel 86. Religionens tidigaste utveckling

⇐ 085

Urantiaboken

087 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 86 RELIGIONENS TIDIGASTE UTVECKLING

Sektioner

Introduktion

1. Slumpen: god tur och dålig tur
2. Personifierandet av slumpen
3. Döden — den oförklarliga
4. Uppfattningen om död och överlevnad
5. Uppfattningen om vålnaden-själen
6. Vålnadsandeomgivningen
7. Den primitiva religionens funktion

Introduktion

RELIGIONENS utveckling från det tidigare och primitiva behovet att dyrka är inte beroende av uppenbarelse. Människosinnets normala verksamhet under det styrande inflytandet som kommer från den universella andeutgivningens sjätte och sjunde sinneshjälpare är helt tillräcklig för att säkra en sådan utveckling.

Människans tidigaste förreligiösa rädsla för naturens krafter blev gradvis religiös då naturen blev personifierad, förändligad och slutligen upphöjd till gud i människans medvetande. Religion av en primitiv typ var därför en naturlig biologisk följd av den psykologiska trögheten i de evolverande djursinnena, efter det att dessa sinnen först hade bildat sig uppfattningar om det övernaturliga.

1. SLUMPEN: GOD TUR OCH DÅLIG TUR

Förutom i den naturliga dyrkningsdriften hade den tidiga evolutionära religionen sina uppkomströtter i människans erfarenhet av slumpen — av så kallad tur, alldagliga händelser. Den primitiva människan jagade för att få föda. Resultaten vid jakt varierar nödvändigtvis alltid, och detta ger förvisso upphov till de erfarenheter som människan tolkar som god tur och dålig tur. Otur hade en stor betydelse i livet för de män och kvinnor som ständigt levde på den ruggiga kanten av en osäker och plågad tillvaro.

PAPER 86 EARLY EVOLUTION OF RELIGION SECTIONS

Introduction

1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

INTRODUCTION

^{86:0.1 (950.1)} THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

^{86:0.2 (950.2)} Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

^{86:1.1 (950.3)} Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in the human experiences of chance — so-called luck, commonplace happenings. Primitive man was a food hunter. The results of hunting must ever vary, and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

86:1.2 (950.4)

Vildens begränsade intellektuella horisont koncentrerar till den grad hans uppmärksamhet på chansen, att turen blir en ständigt närvarande faktor i hans liv. De primitiva tidernas urantiabor kämpade för tillvaron, inte för levnadsstandarden. De levde farofyllda liv där slumpen spelade en viktig roll. Den ständiga rädslan för en okänd och osedd olycka hängde över dessa vildar som ett förtvivlans moln som effektivt förmörkade varje glädjeämne. De levde i ständig skräck för att göra någonting som skulle föra med sig dålig tur. De vidskepliga vildarna fruktade alltid en tid av god tur. De såg en sådan tur som ett säkert förebud om olycka.

Denna ständigt närvarande rädsla för dålig tur var förlamande. Varför arbeta hårt och skörda dålig tur — ingenting för någonting — när man bara kunde fördriva tiden och möta god tur — någonting för ingenting? Tanklösa människor glömmar sin goda tur — tar den för given — men kommer pinsamt ihåg sin dåliga tur.

Forntidens människa levde i osäkerhet och ständig rädsla för slumpen — den dåliga turen. Livet var ett spännande chansartat spel; tillvaron var ett hasardspel. Det är ingenting att förundra sig över att delvis civiliserade människor fortfarande tror på slumpen och visar en kvardröjande benägenhet för hasardspel. Den primitiva människan vacklade mellan två starka intressen: passionen att få någonting för ingenting och rädslan att få ingenting för någonting. Detta hasardspel i tillvaron var det främsta intresset och den högsta tjusningen för den forntida vildens sinne.

Herdefolket under senare tider hade samma syn på slumpen och turen, medan ännu senare tiders jordbrukare i allt högre grad var medvetna om att grödorna direkt påverkades av många ting som människan hade föga eller ingen kontroll över. Jordbrukaren fann sig vara ett offer för torka, översvämningar, hagel, stormar, skadedjur och växtsjukdomar samt hetta och köld. Då alla dessa krafter i naturen påverkade den enskildes välfärd ansågs de vara god tur och dålig tur.

Denna uppfattning om slumpens och turens betydelse genomsyrade starkt alla forntida folks filosofi. Ännu så sent som i Salomons visdomsbok står det: "Jag återvände och såg att det icke beror av de snabba hur de lyckas i löpandet, icke av de starka hur striden utfaller, icke av de visa hur de får sitt bröd, icke av de kloka vad rikedom de förvärvar eller av de skickliga vad ynnest de vinner, utan att allt för dem beror av ödet och tillfälligheten. Ty människan känner icke sitt öde; så som fiskarna som fångas i olycksnätet eller fåglarna som fastnar i snaran, så snärjs ock människors barn på olyckans tid när ofärd plötsligt faller över dem."

2. PERSONIFIERANDET AV SLUMPEN

Ängslan var ett naturligt sinnestillstånd hos vilden. När män och kvinnor faller offer för en överdriven ängslan återgår de helt enkelt till det tillstånd som var naturligt för deras avlägsna förfäder. När ängslan blir verkligt smärtsam lamslår den aktiviteten och åstadkommer ofelbart evolutionära förändringar och biologiska anpassningar. Smärta och lidande är väsentliga för evolutionens framåtskridande.

Livskampen är så smärtsam att vissa efterblivna stammar alltjämt tjuter och jämrar sig över varje ny

96:1.2 (950.4) The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

96:1.3 (950.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

96:1.4 (950.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

96:1.5 (951.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

96:1.6 (951.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: "I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befall them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them."

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

96:2.1 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

96:2.2 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each

soluppgång. Den primitiva människan frågade sig ständigt: "Vem plågar mig?" Då han inte fann en materiell orsak till sina lidanden tog han till andarna som en förklaring. Så föddes religionen av rädslan för det mystiska, vördnaden för det osynliga och skräcken för det okända. Naturrädslan blev sålunda en faktor i kampen för tillvaron, först på grund av slumpen och sedan på grund av hemlighetsfullheten.

Det primitiva sinnet var logiskt men innehöll få idéer som kunde associeras på ett intelligent sätt; vildens sinne var utbildat, helt naivt. Om en händelse följde på en annan ansåg vilden dem vara orsak och verkan. Det som den civiliserade människan anser för vidskepelse var hos vilden endast ren och skär okunskap. Människosläktet har endast långsamt lärt sig att det inte nödvändigtvis finns ett samband mellan målsättningar och resultat. Människorna börjar först nu inse att tillvarons reaktioner inträder mellan handlingarna och deras följder. Vilden strävar efter att personifiera allt ogripbart och abstrakt, och sålunda personifieras både naturen och slumpen som vålnader — andar — och senare som gudar.

Människan tenderar av naturen att tro det som hon anser vara bäst för sig själv, det som omedelbart eller senare är till fördel för henne; egenlysttan fördunklar till stor del logiken. Skillnaden mellan vildens och den civiliserade människans sinne gäller mera innehållet än arten; det är mera en gradskillnad än en kvalitetsskillnad.

Om svårförståeliga ting fortsättningsvis tillskrivs övernaturliga orsaker är det ingenting annat än ett lättjefullt och bekvämt sätt att undvika alla former av hårt intellektuellt arbete. Tur är endast en term som har myntats för att täcka det som i någon tidsålder är oförklarligt i människans tillvaro. Den betecknar de fenomen som människan är oförmögen eller ovillig att klarlägga. Slump är ett ord som anger att människan är för okunnig eller för slö för att bestämma orsakerna. Människorna håller en naturlig händelse för en olycka eller dålig tur endast när de inte har någon vetgirighet och fantasi, när folken saknar initiativ och sinne för äventyr. Utforskandet av livsfenomenen utplånar förr eller senare människans tro på slump, tur och så kallade olyckor och ersätter dem med ett universum där lag och ordning råder och där alla följder föregås av bestämda orsaker. Så blir rädslan för tillvaron ersatt av glädjen över livet.

Vilden betraktade allt i naturen som levande, som besatt av någonting. Den civiliserade människan sparkar och förbannar fortfarande de livlösa föremål som kommer i hennes väg och stöter till henne. Den primitiva människan ansåg ingenting vara en tillfällighet; allting var alltid avsiktligt. För den primitiva människan var ödets domän, turens funktion, andevärlden, alldeles lika oorganiserad och slumpmässig som det primitiva samhället. Turen betraktades som andevärldens nyckfulla och temperamentsfulla reaktion; senare som gudarnas humor.

Alla religioner utvecklades inte från animism. Andra uppfattningar om det övernaturliga fanns samtidigt med animismen, och dessa trosföreställningar ledde också till dyrkan. Naturalismen är inte en religion — den är en följdföreteelse till religionen.

new sunrise. Primitive man constantly asked, "Who is tormenting me?" Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

86:2.3 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results. Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

86:2.4 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

86:2.5 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

86:2.6 (952.1) The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

86:2.7 (952.2) But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were contemporaneous with animism, and these beliefs also led to worship. Naturalism is not a religion — it is the offspring of religion.

3. DÖDEN — DEN OFÖRKLARLIGA

Döden var den yttersta chocken för den evolverande människan, den mest förbryllande kombinationen av slump och hemlighetsfullhet. Inte livets helighet utan den chock som döden medförde ingav rädsla och främjade sålunda effektivt religionens utveckling. Bland naturfolken orsakades döden vanligen av våld, så att en icke-våldsam död blev mer gåtfull. Döden som ett naturligt och förutsebart slut på livet var inte en självklarhet i de primitiva människornas medvetande, och det har krävt tidsålder efter annan för människosläktet att inse dess oundviklighet.

Människan under de första tiderna accepterade livet som ett faktum, medan hon ansåg döden som en hemsökelse av något slag. Alla folkslag har sina legender om människor som inte dog, kvardröjande traditioner från forna tiders inställning till döden. I människans sinne fanns då redan en dimmig uppfattning om en dunkel och oorganiserad andevärld, ett område varifrån allt det oförklarliga i människans liv kom, och döden lades till till denna långa lista över oförklarade fenomen.

Först troddes det att alla människans sjukdomar och den naturliga döden berodde på andeinverkan. Än idag anser en del civiliserade folk att sjukdom har orsakats av "fienden" och litar till religiösa ceremonier för att åstadkomma helande. Senare och mera invecklade teologiska system betraktar fortfarande döden som ett resultat av inverkan från andevärlden, vilket allt har lett till sådana doktriner som läran om arvsynden och människans syndafall.

Det var insikten om maktlösheten inför naturens mäktiga krafter tillsammans med insikten om människans svaghet inför hemsökelseerna i form av sjukdom och död som tvingade vilden att söka hjälp i den övermateriella världen, som han vagt föreställde sig som ursprunget till dessa gåtfulla växlingar i livet.

4. UPPFATTNINGEN OM DÖD OCH ÖVERLEVAD

Uppfattningen om att de dödligas personlighet har en övermateriell fas uppkom av det omedvetna och rent tillfälliga associerandet av alldagliga händelser och spökdömmar. Om flera medlemmar av en stam samtidigt drömde om en avliden hövding föreföll detta vara ett övertygande bevis för att den gamla hövdingen verkligen hade återvänt i någon form. Allt detta var mycket verkligt för vilden som ofta vaknade ur sådana drömmar drypande av svett, skälvan och skrikande.

Då tron på en framtida tillvaro hade sitt ursprung i drömmens värld förklarar detta tendensen att alltid försöka gestalta det osynliga i det synliga termer. Snart började denna spökdömsuppfattning om det kommande livet effektivt motverka dödsskräcken som ansluter sig till den biologiska självbevarelseinstinkten.

Människan under de första tiderna var också mycket mån om sin andedräkt, andan, särskilt på kalla breddgrader där den syntes som ett moln vid utandning. Livsandan ansågs vara det speciella fenomen som skiljde de levande från de döda. Människan visste att andan kunde lämna kroppen, och då hon i sina drömmar gjorde allt möjligt märkligt medan hon sov

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

^{86:3.1 (952.3)} Death was the supreme shock to evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

^{86:3.2 (952.4)} Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

^{86:3.3 (952.5)} All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by "the enemy" and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

^{86:3.4 (952.6)} It was the realization of impotency before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

^{86:4.1 (952.7)} The concept of a supermaterial phase of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

^{86:4.2 (953.1)} The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

^{86:4.3 (953.2)} Early man was also much concerned about his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that

övertygade detta henne om att det fanns någonting immateriellt hos människan. Den primitivaste idén om människans själ, vålnaden, härleddes från tankesystemet kring andedräkt och dröm.

Till slut uppfattade vilden sig som tvåfaldig — kropp och andedräkt. Andedräkten minskad med kroppen motsvarade en ande, en vålnad. Även om vålnaderna eller andarna hade ett mycket tydligt mänskligt ursprung ansågs de vara övermänskliga. Denna tro på förekomsten av andar som hade förlorat sin kropp föreföll att förklara varför det ovanliga, det märkvärdiga, det sällsynta och det oförklarliga inträffade.

Den primitiva läran om överlevnad efter döden var inte nödvändigtvis en tro på odödlighet. Varelsen som inte kunde räkna längre än till tjuo kunde knappast föreställa sig oändlighet och evighet; de tänkte sig snarare återkommande inkarnationer.

Den orangefärgade rasen var särskilt benägen att tro på själavandring och reinkarnation. Denna reinkarnationstanke uppkom av att det hos efterkommande observerades ärftliga drag och egenskaper som påminde om deras förfäder. Seden att ge barnen namn efter deras mor- och farföräldrar och andra förfäder kom sig av tron på reinkarnation. En del senare tiders folk trodde att människan dog mellan tre och sju gånger. Denna trosföreställning (en kvarleva från Adams undervisning om mansoniavärldarna) och många andra rester av uppenbarad religion, står att finna bland de i övrigt absurda läroarna hos barbarerna i det tjugonde århundradet.

Under de första tiderna hade människan inga föreställningar om ett helvete eller ett kommande straff. Vilden betraktade det kommande livet som precis likadant som detta liv, men utan all dålig tur. Senare uppkom föreställningen om skilda öden för goda och onda vålnader — himmel och helvete. Eftersom många primitiva folk trodde att människan gick in i nästa liv precis sådan som hon lämnade detta liv var de inte särskilt förtjusta i tanken på att bli gamla och skröpliga. Åldringarna fann det mycket bättre att bli dödade innan de blev alltför svaga.

Nästan varje grupp hade sin egen tanke om vålnadssjälens öde. Grekerna trodde att svaga människor också måste ha en svag själ, därför uppfann de Hades som en lämplig plats för mottagning av sådana anemiska själar. Dessa kraftlösa individer ansågs också ha kortare skugga. De tidigaste anditerna tänkte sig att deras vålnad återvände till förfädernas hemtrakter. Kineserna och egyptierna trodde en gång att själen och kroppen förblev tillsammans. Bland egyptierna ledde detta till ett omsorgsfullt gravbyggnad och till en strävan att bevara kroppen. Även moderna folk försöker hindra sönderfallet av den dödas kropp. Hebréerna föreställde sig att en vålnadskopia av individen for ned till Sheol. Den kunde inte återvända till de levandes land. De gjorde verkligen detta viktiga framsteg i läran om själens utveckling.

5. UPPFATTNINGEN OM VÅLNADEN-SJÄLEN

Den icke-materiella delen av människan har haft många namn, såsom vålnad, ande, skugga, spöke, chimär, och senare själ. Själen var den forntida människans dubbelgångare i drömmen. Den var på alla

there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

86:4.4 (953.3) Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

86:4.5 (953.4) The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

86:4.6 (953.5) The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

86:4.7 (953.6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived. But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

86:4.8 (953.7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

86:5.1 (953.8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul*. The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal

sätt likadan som den dödliga själv utom att den inte reagerade för beröring. Tron på dubbelgångare i drömmen ledde direkt till föreställningen att alla ting, levande såväl som livlösa, hade en själ såsom människan. Denna uppfattning tenderade att länge hålla trosföreställningarna om naturandar vid liv. Eskimåerna tänker sig fortfarande att allting i naturen har en ande.

Vålnadssjälens kunde höras och ses men inte beröras. Så småningom utvecklade och utvidgade folkets drömliv aktiviteterna i denna andevärld så att döden till slut ansågs innebära "att ge upp andan". Alla primitiva stammar, utom de som stod endast obetydligt högre än djuren, har utvecklat något slags uppfattning om själen. Då civilisationen framskrider förintas denna vidskepliga uppfattning om själen, och människan är helt beroende av uppenbarelse och personlig religiös erfarenhet för sin nya uppfattning om själen som en gemensam skapelse av det gudsmänskliga dödliga sinnet och dess inneboende gudomliga ande, Tankeriktaren.

Forna tiders dödliga kunde vanligen inte göra skillnad mellan uppfattningen om anden som bodde i människan och själen som är av evolutionär natur. Vilden var mycket förvirrad när det gällde frågan huruvida vålnadssjälens hade sitt ursprung i kroppen eller var en utomstående inflytelse som hade tagit kroppen i besittning. Avsaknaden av förnuftigt tänkande inför detta förbryllande fenomen förklarar de grova ologiskheterna i vildens uppfattning om själar, vålnader och andar.

Man tänkte sig att själen förhöll sig till kroppen såsom doften till blomman. Fortidens människor tänkte sig att själen kunde lämna kroppen i olika situationer, såsom vid:

1. Vanlig och övergående svimning.
2. Sömn, naturligt drömmande.
3. Koma och medvetslöshet i samband med sjukdom och olycksfall.
4. Dödsfall, slutligt avsked.

Vilden betraktade nysandet som ett misslyckat försök av själen att rymma från kroppen. Då kroppen var vakent och på sin vakt kunde den omtentligt göra själens flyktförsök. Senare åtföljdes en nysning alltid av något religiöst uttryck, såsom "prosit".

I ett tidigt skede av evolutionen ansågs sömnen vara ett bevis för att vålnadssjälens kunde vara borta från kroppen, och man trodde att den kunde kallas tillbaka genom att säga eller ropa den sovandes namn. Vid andra former av medvetslöshet tänkte man sig att själen var längre borta och kanske försökte fly för gott — överhängande dödsdömd. Drömmar betraktades som själens upplevelser under sömnen då den tillfälligt var borta från kroppen. Vilden trodde att hans drömmar var precis lika verkliga som varje del av hans erfarenhet i vaket tillstånd. Fortidens människor hade för sed att väcka de sovande långsamt så att själen fick tid att återvända till kroppen.

Under alla tider har människorna hyst en skräckblandad vördnad för de nattliga synerna, och hebréerna var inget undantag härvidlag. De trodde uppriktigt att Gud talade till dem i drömmarna, trots att Mose i sina föreskrifter underkände denna uppfattning.

himself except that it was not responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

86:5.2 (954.1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as "giving up the ghost." All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

86:5.3 (954.2) Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

86:5.4 (954.3) The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

86:5.5 (954.4) 1. Ordinary and transient fainting.

86:5.6 (954.5) 2. Sleeping, natural dreaming.

86:5.7 (954.6) 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.

86:5.8 (954.7) 4. Death, permanent departure.

86:5.9 (954.8) The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as "God bless you!"

86:5.10 (954.9) Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

86:5.11 (954.10) All down through the ages men have stood in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for

Mose hade rätt, ty vanliga drömmar är inte den metod som används av personligheterna i den andliga världen när de vill kommunicera med materiella varelser.

De forntida människorna trodde att själarna kunde gå in i djur eller till och med i livlösa föremål. Denna uppfattning kulminerade i föreställningarna om varulvar som en form av djuridentifikation. En person kunde vara en laglydig medborgare om dagen, men när han somnade kunde hans själ gå in i en varg eller något annat djur för att stryka omkring på nattliga härjningar.

De primitiva människorna tänkte sig att själen var associerad med andningen och att dess egenskaper kunde förlänas eller överföras genom utandningen. Den tappra hövdingen brukade andas på det nyfödda barnet och därmed ge barnet mod. Bland de första kristna ingick i den förrättning som innebar utgivning av den Heliga Anden att man andades på kandidaterna. Psalmisten sade: "Himlen är gjord genom Herrens ord och all dess här genom hans muns anda." Det var länge sed att den äldste sonen försökte fånga upp sin döende fars sista andetag.

Skuggan kom senare att bli lika fruktad och vördad som andedräkten. Ens avspeglning i vattnet sågs också ibland som bevis på det dubbla jaget, och speglar betraktades med vidskeplig bävan. Ännu idag vänder många civiliserade personer spegeln mot väggen då ett dödsfall inträffar. En del efterblivna stammar tror fortfarande att det avlägsnar hela själen eller en del av den från kroppen om man gör bilder, teckningar, modeller eller statyer av någon; därför är det förbjudet.

I allmänhet tänkte man sig att själen var identifierad med andedräkten, men olika folk lokaliserade också själen till huvudet, håret, hjärtat, levern, blodet och kroppsfettet. "Abels blod ropar till mig från marken" ger uttryck för den trosföreställning som en gång rådde, att själen fanns i blodet. Semiterna lärde att själen höll till i kroppsfettet, och bland många grupper var det tabubelagt att äta djurfett. Huvudskallejakten var en metod för att fånga in en fiendes själ, vilket även skalperandet var. Under senaste tider har ögonen ansetts vara själens fönster.

De som höll sig till läran om tre eller fyra själar trodde att förlusten av en själ betydde obehag, förlusten av två själar sjukdom och tre själar döden. En själ levde i anden, en i huvudet, en i håret och en i hjärtat. De sjuka råddes att vandra omkring ute i det fria i hopp om att de kunna återfå sina förräddade själar. De främsta medicinmännen antogs kunna byta ut en insjuknad persons sjuka själ mot en ny själ, det var "pånyttfödelsen".

Badonans barn utvecklade en tro på två själar, andedräkten och skuggan. De tidiga noditfolken ansåg att människan bestod av två personer: själ och kropp. Denna filosofi om människans tillvaro återspeglades senare i grekernas synsätt. Grekerna själva trodde på tre själar; växtsjälen höll till i magen, djursjälen i hjärtat och den intellektuella själen i huvudet. Eskimåerna tror att människan har tre delar: kropp, själ och namn.

ordinary dreams are not the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

86:5.12 (954.11) The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects. This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

86:5.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: "By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth." It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

86:5.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

86:5.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The "crying out of Abel's blood from the ground" is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy's soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

86:5.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the "new birth."

86:5.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of two persons, soul and body. This philosophy of human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts: body, soul, and name.

6. VÅLNADSANDEOMGIVNINGEN

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

Människan ärvde en naturomgivning, förvärvade en social omgivning och föreställde sig en vålnadsomgivning. Staten är människans reaktion på hennes naturomgivning, hemmet på hennes sociala omgivning och kyrkan på hennes överkliga vålnadsomgivning.

Mycket tidigt i människosläktets historia började man allmänt tro på realiteter i en inbillad värld av vålnader och andar, och denna nyligen i fantasin skapade andevärld blev en maktfaktor i det primitiva samhället. Uppkomsten av denna nya faktor i människans tänkande och handlande modifierade för all framtid hela människosläktets mentala och moraliska liv.

In under denna huvudpremiss av illusion och okunskap har de dödligas rädsla fört all senare vidskepelse och religion bland primitiva folk. Detta var människans enda religion ända fram till uppenbarelsetiderna, och ännu idag har många av världens folk endast denna primitiva evolutionsreligion.

Då evolutionen framskred började man associera god tur med goda andar och dålig tur med onda andar. Den olägenhet som en tvingad anpassning till förändringar i omgivningen medförde ansågs vara dålig tur, ett uttryck för andevålnadernas misshag. Från sin medfödda dyrkningsdrift och från sin missuppfattning av slumpen utvecklade den primitiva människan så småningom religionen. Den civiliserade människan tillhandahåller försäkringsarrangemang för att komma över dessa slumpmässiga tilldragelser. Den moderna vetenskapen sätter en aktuarie med matematiska beräkningar i inbillade andars och nyckfulla gudars ställe.

Varje generation småler åt sina förfäders dumma vidskepelse samtidigt som den fortsättningsvis i sitt tänkande och sin dyrkan hyser sådana villfarelser som ger upphov till mera småleende hos en upplyst eftervärld.

Men slutligen upptogs den primitiva människans sinne av tankar som översteg alla hennes medfödda biologiska drifter. Till sist höll människan på att utveckla ett levnadssätt som byggde på någonting mer än en reaktion på materiella retningar. Början till en primitiv filosofisk livshållning höll på att uppkomma. En övernaturlig livsnorm var på väg att framträda, ty om andevålnaden i sin ilska ger dålig tur och vid gott humör god tur då måste människans beteende regleras därefter. Uppfattningen om rätt och fel hade slutligen utvecklats, och allt detta skedde långt innan någon uppenbarelse hade förekommit på jorden.

Med uppkomsten av dessa uppfattningar började den långa och slösaktiga kampen att blidka de ständigt missnöjda andarna, den slaviska bundenheten till den evolutionära religiösa rädslan, detta långvariga slöseri med mänskliga krafter på gravar, tempel, offer och prästerskap. Det var ett förfärligt och fruktansvärt pris att betala, men det var värt allt vad det kostade, ty människan förvärvade därigenom ett naturligt medvetande om vad som i olika förhållanden är rätt och fel; människans etik hade fötts!

7. DEN PRIMITIVA RELIGIONENS FUNKTION

86:6.1 (955.6) Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

86:6.2 (955.7) Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

86:6.3 (955.8) Into this major premise of illusion and ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

86:6.4 (955.9) As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

86:6.5 (956.1) Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on the part of enlightened posterity.

86:6.6 (956.2) But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly. The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

86:6.7 (956.3) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits, the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

Vilden kände att han hade ett behov av försäkring och därför betalade han villigt sina betungande premier i form av rädsla, vidskepelse, skräck och gåvor till prästerna för sitt magiska försäkringsavtal mot dålig tur. Den primitiva religionen var helt enkelt en premiebetalning för en försäkring mot skogarnas faror. Den civiliserade människan betalar materiella premier mot olyckor i näringslivet och för nödsituationer i samband med nutida levnadssätt.

Det moderna samhället håller på att överföra försäkringsverksamheten från prästernas och religionens rike till ekonomins område. Religionen befattar sig allt mera med att försäkra livet efter graven. Nutida människor, åtminstone de som tänker, betalar inte längre onödiga premier för att söka kontrollera turen. Religionen håller långsamt på att höja sig till högre filosofiska nivåer i motsats till dess tidigare funktion som en försäkringsplan mot dålig tur.

Men dessa forntida religionsuppfattningar hindrade människorna från att bli fatalistiska och hopplöst pessimistiska. De trodde att de kunde göra åtminstone någonting för att påverka ödet. Den religion som byggde på rädslan för vålnader inpräglade i människornas sinne att de måste reglera sitt beteende, att det fanns en övermateriell värld som hade kontroll över människans öde.

De nutida civiliserade folken håller just på att lämna rädslan för vålnaderna som förklaring till tur och tillvarons alldagliga olikheter. Människosläktet håller på att uppnå frigörelse från slaveriet till vålnadsandar som förklaring till dålig tur. Samtidigt som människorna ger upp den felaktiga läran om en andeorsak till livets skiftande öden visar de en förvånande villighet att acceptera en nästan lika felaktig lära vilken ber dem hänföra alla ojämlikheter mellan människorna till politisk missanpassning, samhällelig orättvisa och industriell tävlan. Ny lagstiftning, ökande välgörenhet och tilltagande industriell omorganisering ändrar dock inte, hur bra de än är i och för sig, de fakta som ansluter sig till födseln och de slumpmässiga händelser som hör livet till. Endast förståelsen av fakta och en vis manipulering inom naturlagarna gör det möjligt för människan att få vad hon vill och undvika det hon inte vill. Vetenskaplig insikt som leder till vetenskapsbaserad verksamhet är det enda motgiftet mot så kallade slumpartade motgångar.

Produktionsverksamhet, krig, slaveri och civilstyre uppkom som följd av människans sociala evolution i hennes naturliga omgivning. Religionen uppkom på liknande sätt som en följd av den inbillade vålnadsvärldens illusoriska omgivning. Religionen var en evolutionär utveckling av självbevarelsen, och den har fungerat trots att den ursprungligen byggde på en felaktig uppfattning och trots att den var helt ologisk.

Den primitiva religionen beredde, genom den falska rädslans mäktiga och vördnadsbjudande kraft, det mänskliga sinnets mark för utgivningen av en äkta andlig kraft av övernaturligt ursprung, Tankeriktaren. De gudomliga Riktarna har allt sedan dess arbetat för att omvandla fruktan för Gud till kärlek till Gud. Evolutionen må vara långsam, men den är ofelbart effektiv.

[Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

86:7.1 (956.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

86:7.2 (956.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

86:7.3 (956.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct*, that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

86:7.4 (956.7) Modern civilized races are just emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization, however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

86:7.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

86:7.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

86:7.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

Kapitel 87. Vålnadskulterna

⇐ 086

Urantiaboken

088 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 87 VÅLNADSKULTERNA

Sektioner

Introduktion

1. Rädslan för vålnader
2. Vålnadernas blickande
3. Dyrkan av förfäderna
4. Goda och onda andevålnader
5. Den evolverande vålnadskulten
6. Betvingande och besvärjelse
7. Kultismens natur

PAPER 87 THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction

1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

Introduktion

VÅLNADSKULTEN utvecklades som en motvikt mot den dåliga turens faror. Dess primitiva religiösa seder var ett resultat av ångslan för dålig tur och den oerhörda rädslan för de döda. Ingen av dessa tidiga religioner hade nämnvärt att göra med erkännandet av Gudomen eller med vördnad för det övermänskliga. Deras riter var för det mesta negativa, avsedda att undvika, driva ut eller underkua vålnader. Vålnadskulten var ingenting mer eller mindre än en försäkring mot olyckor. Den hade inget att göra med en investering för högre och framtida vinningar.

Människan har haft en lång och bitter kamp med vålnadskulten. Ingenting i människans historia är ägnat att väcka mera medlidande än denna bild av människans eländiga slaveri under rädslan för vålnadsandar. Med uppkomsten av denna samma rädsla startade människan på den religiösa evolutionens väg uppåt. Människans fantasi kastade loss från jagets stränder och kommer inte igen att finna en ankarplats förrän hon kommer fram till uppfattningen om en sann Gudom, en verklig Gud.

1. RÄDSLAN FÖR VÅLNADER

Man fruktade döden för att den betydde frigörelse av ytterligare en vålnad från dess fysiska kropp. Fortidens människor gjorde sitt bästa för att förhindra döden, för att undvika besväret att vara tvungen att brottas med en ny vålnad. De var alltid angelägna om att förmå vålnaden att lämna dödsplatsen, att ge sig av

INTRODUCTION

87:0.1 (958.1) THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

87:0.2 (958.2) Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man's abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

1. GHOST FEAR

87:1.1 (958.3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the scene of death, to embark on the journey to deadland.

på sin färd till de dödas land. Man fruktade vålnaden framför allt under den övergångsperiod som antogs ligga mellan dess framträdande vid dödsögonblicket och dess senare avfärd till vålnadernas hemland, en obestämd och primitiv föreställning om en skenhimmel.

Fastän vilden tillskrev vålnaderna övernaturliga krafter tänkte han sig knappast att de hade en övernaturlig intelligens. Många trick och knep utövades i ett försök att lura och bedra vålnaderna. Den civiliserade människan sätter fortfarande mycken tro till hoppet att en yttre manifestation av fromhet på något sätt skulle lyckas vilsleda till och med en allvetande Gudom.

De primitiva människorna fruktade sjukdom emedan de lade märke till att den ofta var ett förebud till döden. Om stammens medicinman inte lyckades bota en lidande individ fördes den sjuka vanligen bort från familjehyddan och sattes i en mindre hydda eller lämnades under bar himmel för att dö ensam. Ett hus där ett dödsfall hade inträffat revs vanligen. Om inte, undvek man det alltid, och denna rädsla hindrade den forntida människan att bygga solida bostäder. Det motverkade också grundandet av bestående byar och städer.

Vildarna satt uppe hela natten och pratade när en medlem av klanen hade dött. De var rädda för att de också skulle dö om de somnade i närheten av ett lik. Smittan som man kunde få från liket underbyggde rädslan för de döda, och alla folk har vid en eller annan tid utövat omfattande reningsceremonier avsedda att rena en individ efter kontakten med den döda. Forttidens människor trodde att ett lik måste få ljus; en död kropp fick aldrig lämnas i mörkret. I det tjugonde århundradet har man fortfarande tända ljus i dödsrummen och människorna vakar fortfarande med de döda. Den så kallade civiliserade människan har knappast ännu helt eliminerat rädslan för döda kroppar från sin livsfilosofi.

Trots all denna rädsla försökte människorna fortfarande lura vålnaderna. Om dödshyddan inte förstördes togs liket ut genom ett hål i väggen, aldrig genom dörren. Dessa åtgärder vidtogs för att förvirra vålnaden, för att hindra den från att stanna kvar och för att skydda sig mot dess återkomst. De sörjande återvände också från begravingen längs en annan väg för att inte vålnaden skulle följa efter. Omkastning av färdriktningen och tiotals andra knep tillämpades för att garantera att vålnaden inte kom tillbaka från graven. Könen bytte ofta kläder för att föra vålnaden bakom ljuset. Sorgedrakter skapades för att förkläda de efterlevande; senare för att visa respekt för den döda och på så sätt blidka vålnaderna.

2. VÅLNADERNAS BLIDKANDE

Inom religionen förekom det negativa verksamhetsprogrammet för att blidka vålnaderna långt före det positiva programmet som avsåg att betvinga och åkalla andarna. Människans dyrkan tog sig först uttryck i handlingar som hörde till försvarets, inte vördnadens område. Nutidens människa anser det klokt att teckna en brandförsäkring. På samma sätt ansåg vilden det vara klokt att skaffa sig en försäkring mot dålig tur orsakad av vålnader. Försöken att säkra detta

The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87:1.2 (958.4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87:1.3 (958.5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87:1.4 (958.6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

87:1.5 (959.1) But despite all this fear, men still sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost. Mourning costumes were designed to disguise survivors; later on, to show respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. GHOST PLACATION

87:2.1 (959.2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

skydd utgjordes av vålnadskultens förfaranden och ritualer.

En gång trodde man att en vålnads högsta önskan var att bli kvickt "lagd", så att den obehindrat kunde fortsätta till de dödas land. Varje fel i förrättningen eller de levandes försummelse i ritualen då vålnaden lades till ro fördröjde ofelbart dess färd till spöklandet. Detta troddes misshaga vålnaden, och en förargad vålnad antogs vara en källa till olycka, missöde och olycklighet.

Begravningsakten uppkom av människans försök att förmå vålnadssjälén att bege sig till sitt framtida hem, och likpredikan var ursprungligen avsedd att instruera den nya vålnaden om vägen dit. Det var sed att förse vålnaden med mat och kläder för resan, och dessa förmödenheter placerades i graven eller nära intill. Vilden trodde att det tog från tre dagar till ett år att "bilägga vålnaden" — att få den bort från gravens närhet. Eskimåerna tror fortfarande att själen stannar tre dagar hos kroppen.

Tystnad eller sorgetid iaktogs efter ett dödsfall så att vålnaden inte skulle dras tillbaka hem. Självortyr — att sarga kroppen — var en vanlig form av sörjande. Många avancerade lärare försökte få seden att upphöra men misslyckades. Fastande och andra former av självförsakelse troddes behaga vålnaderna, som glädde sig åt människornas obehag under den övergångsperiod då de smög omkring före sin faktiska avfärd till de dödas land.

Långa och ofta förekommande sysslösa sorgeperioder var ett av de stora hindren för civilisationens framåtskridande. Veckor och rentav månader slösades varje år bort på detta improduktiva och onyttiga sörjande. Anställandet av professionella sörjare för begravingarna anger att sörjandet var en ritual, inte ett tecken på sorg. Nutidens människor kan tänkas sörja den döda av respekt och på grund av saknad, men forntidens människor gjorde det av rädsla.

De dödas namn uttalades aldrig. I själva verket avlägsnades de ofta från språket. Dessa namn blev tabu, och på detta sätt utarmades språken ständigt. Detta ledde slutligen till en mångfaldig användning av symboliska talesätt och bildliga uttryck, sådana som "det namn eller den dag som man aldrig nämner".

Forntidens människor var så ivriga att få iväg en vålnad att de erbjöd den allt som den hade kunnat önska sig i livet. Vålnaderna behövde hustrur och tjänare. En förmögen vilde väntade sig att åtminstone en av slavhustrurna skulle begravas levande vid hans död. Senare blev det sed för änkan att begå självmord på sin mans grav. När ett barn dog ströps ofta modern, en moster eller mormodern ihjäl för att en vuxen vålnad skulle kunna följa med och ta vård om barnvålnaden. De som sålunda gav upp sitt liv gjorde det vanligen villigt. Om de hade brutit mot seden och stannat kvar i livet skulle deras rädsla för vålnadens vrede minsann ha berövat deras liv de få glädjeämnen som de primitiva människorna hade.

Det var brukligt att döda ett stort antal undersåtar som sällskap åt en aviden hövding. Slavar döddes när deras herre dog för att de skulle kunna tjäna honom i spöklandet. Infödingarna på Borneo ombesörjer fortfarande en färdkamrat. En slav genomborras med

87:2.2 (959.3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly "laid" so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:2.3 (959.4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to "lay the ghost" — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

87:2.4 (959.5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

87:2.5 (959.6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement, but the ancients did this because of fear.

87:2.6 (959.7) The names of the dead were never spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as "the name or day one never mentions."

87:2.7 (960.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

87:2.8 (960.2) It was customary to dispatch a large number of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the

spjut för att göra spökresan tillsammans med sin avlidne herre. Mördade personers vålnader troddes vara glada att få vålnaderna från sina mördare till slavar. Denna föreställning motiverade människorna till huvudskallejakt.

Vålnaderna antogs njuta av matdoft. Matoffer vid begravningsfester förekom en gång över hela världen. Den primitiva formen för bordsbön var att före måltiden kasta en bit mat i elden i syfte att blidka andarna, samtidigt som man mumlade en magisk formel.

De döda antogs använda vålnaderna från de verktyg och vapen som var deras under livstiden. Att söndra ett föremål var att "döda det" och sålunda befria dess vålnad för färd till tjänst i spöklandet. Egendomsoffer förrättades också genom att bränna eller begrava. Det forntida begravningsslöseriet var enormt. Senare folk gjorde pappersmodeller och ersatte de verkliga föremålen och personerna med teckningar vid dessa dödsoffer. Det var ett stort framsteg i civilisationen när släktingars arvsrätt trädde i stället för brännandet och begravandet av egendom. Irokesindianerna genomförde många reformer mot begravningsslöseriet. Detta tillvaratagande av egendomen gjorde dem till de starkaste av de röda människorna i norr. Den moderna människan antas inte vara rädd för vålnader, men sedvänjan är stark och mycken jordisk rikedom förbrukas fortfarande på begravningsritualer och -ceremonier.

3. DYRKAN AV FÖRFÄDERNA

Vålnadskultens fortsatta utveckling gjorde dyrkan av förfäderna oundviklig då denna dyrkan blev den förenande länken mellan vanliga vålnader och de högre andarna, vilka utvecklades till gudar. De tidigaste gudarna var helt enkelt förhårligade avlidna människor.

Dyrkan av förfäderna var ursprungligen mera rädsla än dyrkan, men dessa trosföreställningar bidrog definitivt till ytterligare spridning av vålnadsfruktan och dyrkan. Anhängare till de tidiga förfaders- och vålnadskulterna var till och med rädda för att gäspa, för att inte en ondsint vålnad vid ett sådant tillfälle skulle kunna gå in i deras kropp.

Seden att adoptera barn uppkom för att säkra att det fanns någon som ombesörjde offren för själens frid och framtidskridande efter ens död. Vlden levde i fruktan för sina medmänniskors vålnader och använde sin fritid till att planera en trygg färd för sin egen vålnad efter döden.

De flesta stammar anordnade åtminstone en gång per år en alla själars fest för de döda. Romarna hade varje år tolv vålnadsfester med åtföljande ceremonier. Hälften av årets dagar var vigda för något slag av ceremoni som anslöt sig till dessa uråldriga kulturer. En av de romerska kejsarna försökte reformera dessa seder genom att reducera antalet festdagar till 135 per år.

Vålnadskulten undergick en ständig evolution. Då man började föreställa sig att vålnaderna flyttade från den ofullständiga till den högre fasen i tillvaron, så utvecklades även kulten slutligen till dyrkan av andar och rentav gudar. Oberoende av att stammarna och

ghost journey with his deceased master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

87:2.9 (960.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

87:2.10 (960.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to "kill it," thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

3. ANCESTOR WORSHIP

87:3.1 (960.5) The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

87:3.2 (960.6) Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

87:3.3 (960.7) The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

87:3.4 (960.8) Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

87:3.5 (961.1) The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more

folken hade olika trosföreställningar om mera avancerade andar trodde de alla en gång på vålnader.

advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. GODA OCH ONDA ANDEVÅLNADER

Rädslan för vålnader var ursprungskällan till all religion i världen. Under tidsålder efter annan höll många stammar fast vid den gamla tron på en enda klass av vålnader. De påstod att människan hade god tur när vålnaden var nöjd och dålig tur när den var förargad.

När kulten som byggde på rädslan för vålnader utvecklades, uppkom erkännandet av högre typers andar, andar som inte klart kunde identifieras med någon enskild människa. De var graderade eller förhålligade vålnader som hade avancerat bortom spöklandets område till de högre rikena i andelandet.

Föreställningen om två slags andevålnader spred sig långsamt men säkert över hela världen. Denna nya dualistiska spiritism behövde inte sprida sig från stam till stam; den uppkom självständigt över hela världen. En idéns förmåga att påverka det expanderande evolutionära sinnet beror inte på hur realistisk eller förnuftig idén är, utan snarare hur livfull den är och hur färdig och enkel för en världsomfattande tillämpning.

Ännu senare skapade människan i sin fantasi uppfattningen om både goda och onda övernaturliga påverkare. En del vålnader utvecklade sig aldrig till de goda andarnas nivå. Den tidiga monistiska spiritismen i form av fruktan för vålnader utvecklade sig så småningom till en dualistisk spiritism, en ny uppfattning om den osynliga kontrollen över de jordiska angelägenheterna. Slutligen ansågs den goda turen och den dåliga turen ha sina respektive övervakare. Av dessa två klasser troddes den grupp som förde med sig dålig tur vara aktivare och talrikare.

När läran om de goda och de onda andarna slutligen hade mognat blev den av alla religiösa trosföreställningar den mest vittutbredda och ståndaktiga. Denna dualism representerade ett stort religionsfilosofiskt framsteg, ty det gav människan en möjlighet att finna en förklaring till både god tur och dålig tur samtidigt som hon trodde på varelser som stod ovanför de dödliga och som i viss mån var konsekventa i sitt beteende. Man kunde räkna med att andarna var antingen goda eller onda; man tänkte sig inte längre att de var helt nyckfulla såsom man hade föreställt sig de tidigaste vålnaderna enligt den monistiska spiritismen i de flesta primitiva religioner. Människan kunde slutligen föreställa sig sådana krafter som stod över de dödliga och som var konsekventa i sitt uppträdande, och detta var en av de mest betydelsefulla upptäckter av sanningen i hela religionsutvecklingens historia och i den mänskliga filosofins expansion.

Den evolutionära religionen har emellertid betalt ett förfärligt pris för den dualistiska spiritismens begrepp. Människans tidigaste filosofi kunde överbygga motsättningen mellan andekonstansen och tidens skiftande öden endast genom att förutsätta två slags andar, de goda och de onda. Fastän denna tro gjorde det möjligt för människan att förena slumpens växlingar med uppfattningen om oföränderliga överjordiska krafter, har denna lära allt sedan dess gjort det svårt för religionsutövare att fatta den kosmiska enheten. Den

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

87:4.1 (961.2) Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

87:4.2 (961.3) As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its *vividness* and the universality of its ready and simple application.

87:4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

87:4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religio-philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

87:4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been

evolutionära religionens gudar har i allmänhet motarbetats av mörkrets krafter.

Tragedin i allt detta ligger däri att när dessa idéer slog rot i människans primitiva sinne fanns det faktiskt inga onda eller disharmoniska andar i hela världen. En sådan olycklig situation uppkom först efter Caligastias uppror, och den bestod endast till den första pingsten. Uppfattningen om gott och ont som kosmiska jämlika storheter är ännu i det tjugonde århundradet mycket levande i människans filosofi. De flesta av världens religioner bär fortfarande detta kulturella födelsemärke från de länge sedan svunna tider då vålnadskulterna uppkom.

5. DEN EVOLVERANDE VÅLNADSKULTEN

Den primitiva människan ansåg att andarna och vålnaderna hade nästan obegränsade rättigheter men inga skyldigheter. Andarna, tänkte man sig, ansåg att människan hade mångahanda skyldigheter men inga rättigheter. Andarna troddes se ned på människan och tycka att hon ständigt misslyckades med att utföra sina andliga skyldigheter. Människosläktet hade en allmänt omfattad tro att vålnaderna krävde en ständig tribut i form av tjänster som priset för att inte blanda sig i människornas angelägenheter, och minsta otur räknades som en följd av vålnadernas aktiviteter. Människorna under de första tiderna var så rädda för att förbise någon vördnadsbetygelse som tillkom gudarna att de, sedan de hade offrat till alla kända andar, för säkerhets skull tog ytterligare en omgång till de "okända gudarna".

Nu efterföljs den enkla vålnadskulten av de seder som hör till den mera avancerade och relativt komplicerade ande-vålnadskulten, tjänandet och dyrkan av de högre andarna, så som de utvecklades i människans primitiva fantasi. Det religiösa ceremonielet måste hålla jämna steg med andarnas utveckling och framåtskridande. Den utvidgade kulten var endast självbevarelseverksamhet utövad i relation till en tro på övernaturliga varelser, det egna jagets anpassning till andeomgivningen. De produktionsekonomiska och militära organisationerna var anpassningar till natur- och samhällsomgivningen. Så som äktenskapet uppkom för att fylla de behov som härrör av att människorna är av två kön, så utvecklades den religiösa organisationen för att svara mot tron på högre andekrafter och andliga varelser. Religionen representerar människans anpassning till hennes illusioner om slumpens mysterium. Rädslan för andar, och senare dyrkan av dem, togs i bruk som försäkring mot olycka, som framgångsförsäkring.

Vilden föreställde sig att de goda andarna skötte sina egna angelägenheter och inte fordrar just någonting av människorna. Det är de onda vålnaderna och andarna som måste hållas på gott humör. Följaktligen fäste de primitiva folken mera uppmärksamhet på sina ondsinta vålnader än vid sina välvilliga andar.

Människans framgång antogs vara speciellt ägnad att väcka avund hos onda andar, och deras sätt att hämnas var att slå tillbaka genom någon människorepresentant och genom att ty sig till det onda ögats metod. Den fas av kulten som hade att göra med

opposed by the forces of darkness.

87:4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as cosmic co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy; most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. THE ADVANCING GHOST CULT

87:5.1 (962.2) Primitive man viewed the spirits and ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the "unknown gods," just to be thoroughly safe.

87:5.2 (962.3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

87:5.3 (962.4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

87:5.4 (962.5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the *evil eye*. That phase of the cult which had to do with spirit

undvikandet av andar befattade sig mycket med stämplingar från det onda ögat. Rådslan för det blev nästan världsomfattande. Vackra kvinnor beslöjades för att de skulle skyddas från det onda ögat; senare upptogs denna sed av många kvinnor som önskade bli ansedda som vackra. På grund av denna rädsla för onda andar fick barnen sällan vara ute efter mörkrets inbrott, och forna tiders böner innehöll alltid en anhållan "fräls oss från det onda ögat".

Koranen innehåller ett helt kapitel som handlar om det onda ögat och magiska trollformler, och judarna trodde helt på dem. Hela falloskulten växte upp som ett försvar mot det onda ögat. Man tänkte sig att könsorganen var den enda fetisch som kunde göra det maktlöst. Det onda ögat gav upphov till de första vidskepligheterna beträffande märkning av barnen före födseln, modersintryck, och denna kult var en gång så gott som världsomfattande.

Avunden är ett djupt rotat mänskligt drag, därför tillskrev den primitiva människan även sina första gudar denna egenskap. Eftersom människan tidigare hade lurat vålnaderna började hon snart bedra också andarna. Hon sade: "Om andarna är avundsjuka på vår skönhet och välmåga skall vi vanställa oss och förringa vår framgång." Fornas tiders ödmjukhet var därför inte en självförnekelse utan hellre ett försök att gäcka och bedra de avundsjuka andarna.

Den metod som togs i bruk för att hindra andarna från att bli avundsjuka på människans framgång var att ösa smädelser över något lyckobringande eller högt älskat föremål eller någon sådan person. Seden att nedvärdera smickrande uttalanden om en själv eller ens familj fick sin början på detta sätt, och den utvecklades slutligen till den civiliserade anspråkslösheten, återhållsamheten och artigheten. I överensstämmelse med samma motiv blev det på mode att se ful ut. Skönhet väckte andarnas avund; den vittnade om syndfull stolthet hos människan. Vilden sökte sig ett fullt namn. Detta kultdrag var ett stort handikapp för konstens utveckling, och det höll länge världen dyster och ful.

Under andekulten var livet i bästa fall ett hasardspel, ett resultat av andekontrollen. Ens framtid var inte en följd av ansträngningar, arbetsamhet eller talang, med undantag för hur de kunde användas för att påverka andarna. Ceremonierna för att blidka andarna utgjorde en tung börda och gjorde livet tråkigt och så gott som outhärdligt. Från tidsålder till tidsålder och från generation till generation har det ena folkslaget efter det andra försökt förbättra denna supervålnadsdoktrin, men ingen generation har ännu någonsin vågat helt förkasta den.

Andarnas avsikt och vilja studerades med användande av omen, orakel och tecken. Dessa andebudskap tolkades med hjälp av förutsägelser, spådomar, magi, eldprov och astrologi. Hela kulten var ett system som avsåg att blidka, tillfredsställa och köpa sig fri från andarna genom dessa förtäckta mutor.

Sålunda växte det fram en ny och mera omfattande världsåskådning som bestod av:

1. Plikt — det som måste göras för att hålla andarna gynnsamt eller åtminstone neutralt stämnda.
2. Rätt — rätt beteende och rätta ceremonier

avoidance was much concerned with the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, "deliver us from the evil eye."

^{87:5.5 (962.6)} The Koran contains a whole chapter devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult grew up as a defense against the evil eye. The organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

^{87:5.6 (963.1)} Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, "If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success." Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

^{87:5.7 (963.2)} The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

^{87:5.8 (963.3)} Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

^{87:5.9 (963.4)} The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

^{87:5.10 (963.5)} And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

^{87:5.11 (963.6)} 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

^{87:5.12 (963.7)} 2. *Right* — the correct conduct and

avsedda att vinna andarna att aktivt främja ens intressen.

3. Sanning — den rätta förståelsen av och inställningen till andarna och därmed även till livet och döden.

Det var inte endast av nyfikenhet som forntidens människor ville veta framtiden; de ville undvika dålig tur. Spådomar var helt enkelt ett försök att undvika besvärligheter. Under dessa tider ansågs drömmarna vara profetiska, medan allt som avvek från det vanliga ansågs vara ett omen. Ännu idag gisslas de civiliserade folken av tron på tecken, tydor och andra vidskepliga kvarlevor från forna tiders evolverande vålnadskult. Långsamt, mycket långsamt, överger människan de metoder med vilka hon så småningom och mödosamt höjde sig på livets evolutionära steg.

6. BETVINGANDE OCH BESVÄRJELSE

Så länge människan trodde enbart på vålnader var den religiösa ritualen mera personlig, mindre organiserad, men erkännandet av högre andars existens gjorde det nödvändigt att använda "högre andliga metoder" vid kontakten med dem. Denna strävan att förbättra och utarbeta sättet att blidka andarna ledde direkt till skapandet av försvarsmekanismer mot andarna. Människan kände sig faktiskt hjälplös inför de okontrollerbara krafter som verkade i jordelivet, och denna känsla av underlägsenhet drev henne till att försöka finna någon kompenserande justering, något sätt att utjämna oddsen i människans ensidiga kamp mot kosmos.

Under kultens första tider inskränkte sig människans försök att påverka vålnadernas verksamhet till att blidka dem, till försök att med mutor köpa sig fri från dålig tur. Då evolutionen av vålnadskulten hade framskridit så långt att man tänkte sig förekomsten av såväl goda som onda andar fick dessa ceremonier en mer positiv natur; de blev försök att vinna god tur. Människans religion var inte längre helt negativistisk, inte heller nöjde hon sig med försöken att vinna god tur. Snart började hon fundera ut system för att tvinga andarna till samarbete med sig. Religionsutövaren står inte längre försvarslös inför de ständiga kraven från de andefantomer som han själv hade skapat. Vilden började uppfinna vapen med vilka han kunde tygla andeverksamheten och tvinga fram andemedverkan.

Människans första försvarssträvanden riktade sig mot vålnaderna. Under tidsåldrarnas lopp började de levande finna på metoder för att stå emot de döda. Många förfaranden utvecklades för att skrämma vålnaderna och driva bort dem, bl.a. följande:

1. Att hugga av huvudet och binda ihop kroppen i graven.
2. Att stena dödshuset.
3. Att kastrera liket eller söndra dess ben.
4. Att begrava under stenar, ett av ursprungen till nutida gravstenar.
5. Att kremera, en senare tiders uppfinning för att

ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

87:5.13 (963.8) 3. *Truth* — the correct understanding of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

87:5.14 (963.9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. COERCION AND EXORCISM

87:6.1 (963.10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized, but the recognition of higher spirits necessitated the employment of "higher spiritual methods" in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

87:6.2 (964.1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

87:6.3 (964.2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

- 87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the body in the grave.
- 87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.
- 87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.
- 87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.
- 87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent

förhindra krångel med vålnaderna.

6. Att kasta kroppen i sjön.

7. Att sätta ut kroppen att ätas av vilddjuren.

Vålnaderna antogs bli störda och skrämde av oväsen; att ropa, ringa i klockor och slå på trummor drev bort dem från de levande. Dessa urgamla metoder är fortfarande på modet vid "våkor" för de döda. Illaluktande hopkokningar användes för att fördriva ovälkomna andar. Otäcka bildstoder av andarna gjordes för att de skulle fly i en hast när de såg sig själva. Man trodde att hundar kunde upptäcka andar som närmade sig och att de varnade genom att yla; och att tupparna gol när andarna var nära. Tuppens användning som vindflöjel är ett bevarande av denna vidskepelse.

Vatten ansågs vara det bästa skyddet mot vålnader. Heligt vatten var överlägset alla andra former, vatten i vilket prästerna hade tvättat sina fötter. Både eld och vatten troddes bilda ogenomträngliga hinder för vålnaderna. Romarna bar vatten tre gånger runt liket; ännu i det tjugonde århundradet bestänks kroppen med heligt vatten, och att tvätta händerna på gravgården är alltså ett judiskt ritual. Dopet var ett inslag i en senare vattenritual. De primitiva tidernas badande var en religiös ceremoni. Först under senaste tider har badandet blivit ett hygieniskt bruk.

Människan nöjde sig inte med att tygla vålnaderna. Med religiösa ritualer och andra metoder försökte hon snart tvinga andarna till verksamhet. Besvärjelse var att använda en ande för att behärska eller fördriva en annan ande, och dessa metoder användes också för att skrämja vålnader och andar. Den dualistiska spiritismens uppfattning om goda och onda krafter gav människan gott om tillfälle att försöka ställa en påverkare mot en annan, ty om en kraftfull man kunde besegra en svagare så kunde en stark ande helt säkert behärska en lägstående vålnad. Svordomarna under de primitiva tiderna var ett betvingande förfarande som avsåg att övervåldiga mindre andar. Senare utvidgades denna sed till att omfatta uttalandet av förbannelser över fiender.

Länge trodde man att om man återgick till mer ålderdomliga seder och bruk, så kunde andarna och halvgudarna tvingas till önskvärdt handlande. Den moderna människan gör sig skyldig till samma förfarande. Ni tilltalar varandra med ett vanligt alldagligt språk, men när ni ägnar er åt bön tar ni till den äldre stil som en tidigare generation använde, till så kallad högtidlig stil.

Denna lära förklarar också mången religiöst rituellt återgång av sexuell natur, såsom tempelprostitution. Dessa former av återgång till primitiva seder ansågs vara ett säkert skydd mot mångahanda olyckor. Bland dessa enkelt sinnade människor var allt sådant beteende helt fritt från det som den moderna människan skulle kalla promiskuitet.

Härnäst kom bruket av rituella löften, snart följda av religiösa utfästelser och heliga eder. De flesta av dessa eder åtföljdes av självtortyr och självstympande, senare av fasta och bön. Självförsakelse betraktades senare som en säker form av betvingande; detta gällde i synnerhet sexualdriftens undertryckande. På så sätt

ghost trouble.

87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.

87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at "wakes" for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure coercive; this was especially true in the matter of sex

utvecklade den primitiva människan tidigt en utpräglad stränghet i sina religiösa övningar, en tro på effektiviteten av självtortyr och självförsakelse som ritualer som kunde tvinga de ovilliga andarna att reagera gynnsamt inför alla sådana lidanden och försakelser.

Den moderna människan försöker inte längre att öppet betvinga andarna, fastän hon fortfarande uppvisar en benägenhet att köpslå med Gudomen. Alltjämt svär hon, knackar i trä, korsar fingrarna och uttalar någon utnött fras efter en nysning; en gång var det en magisk formel.

7. KULTISMENS NATUR

Kulten som en typ av social organisation bestod emedan den tillhandahöll en symbolism för bevarandet och stimulerandet av moraliska uppfattningar och religiösa lojaliteter. Kulten växte fram av traditionerna i "gamla familjer" och blev bestående som en etablerad institution; alla familjer har något slags kult. Varje inspirerande ideal griper efter någon förevigande symbolism — söker något kulturellt manifestationsförfarande som säkrar dess fortlevnad och ökar dess förverkligande — och kulten når detta mål genom att främja och tillfredsställa känslolivet.

Allt från civilisationens gryning har varje tilltalande rörelse inom den sociala kulturen eller det religiösa framåtskridandet utvecklat en ritual, ett symboliskt ceremoniell. Ju mer denna ritual har varit en omedveten utveckling desto starkare har den gripit sina anhängare. Kulten bevarade känslomässigheten och tillfredsställde känslolivet, men den har alltid varit det största hindret för samhällelig nyorientering och andlig tillväxt.

Trots att kulten alltid har fördröjt det samhälleliga framåtskridandet är det beklagligt att så många moderna människor med tro på moraliska normer och andliga ideal inte har någon passande symbolism — ingen kult för ömsesidigt stöd — ingenting att höra till. En religiös kult kan emellertid inte tillverkas; den måste växa fram. Två kultgrupper blir inte likadana om inte deras ritualer egenmäktigt standardiseras av någon auktoritet.

Den första tidens kristna kult var den mest effektiva, tilltalande och bestående ritual som någonsin har uttänkts eller utformats, men mycket av dess värde har i en vetenskaplig tidsålder gått förlorat av att så många av dess underliggande lärosatser har brutits sönder. Den kristna kulten har förlorat livskraft av att många av dess grundläggande idéer har gått förlorade.

I det förgångna har sanningen vuxit snabbt och expanderat fritt när kulten har varit elastisk, symbolismen tånjbar. En överflödande sanning och en anpassningsbar kult har gynnat ett snabbt samhälleligt framåtskridande. En meningslös kult fördärvar religionen när den försöker undantränga filosofin och förslava förnuftet. En genuin kult växer.

Varje ny uppenbarelse av sanningen har, oberoende av de olägenheter och hinder som det har medfört, gett upphov till en ny kult, och även det förnyade framförandet av Jesu religion måste utveckla en ny och ändamålsenlig symbolism. Den moderna människan måste finna någon passande symbolism för sina nya och expanderande idéer, ideal och lojaliteter.

suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and follows expectoration with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. NATURE OF CULTISM

87:7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of "old families" and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

87:7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

87:7.3 (965.7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism — no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87:7.4 (965.8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87:7.5 (965.9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87:7.6 (966.1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living,

Denna högre symbolik måste växa fram av ett religiöst liv, av andlig erfarenhet. Denna högre symbolism, som representerar en högre civilisation, måste grunda sig på uppfattningen om Gud som vår Fader och den måste genomsyras av det mäktiga idealet om människan som vår broder.

De gamla kulterna var alltför självcenterade; den nya måste vara följden av tillämpad kärlek. Den nya kulturen måste, likt den gamla, gynna känslsamheten, tillfredsställa känslolivet och främja lojaliteten; men den måste göra mer än så: den måste underlätta det andliga framåtskridandet, förhöja de kosmiska betydelseerna, öka de moraliska värdena, uppmuntra till samhällelig utveckling och stimulera ett högtstående personligt religiöst liv. Den nya kulturen måste erbjuda suprema livsmål som är både tidsmässiga och eviga — både sociala och andliga.

Ingen kult kan bestå och bidra till framåtskridandet av den samhälleliga civilisationen och den individuella andliga uppnåelsen om den inte bygger på hemmets biologiska, sociologiska och religiösa betydelse. För att fortbestå måste en kult symbolisera det som i den oupphörliga förändringen är bestående; den måste förhållandevis det som förenar den ständigt föränderliga sociala omvandlingens ström. Den måste upptäcka sanna betydelser, upphöja vackra förhållanden och förhållandevis den sanna ädelhetens goda värden.

Men den stora svårigheten med att finna en ny och tillfredsställande symbolism ligger däri att nutidens människor, som grupp, tyr sig till en vetenskaplig inställning, skyr vidskepelse och fasar för okunnighet, medan de som individer alla längtar efter det mystiska och vördar det okända. Ingen kult kan fortbestå om den inte är ett uttryck för något mästerligt mysterium och gömmer något värdefullt ouppnåeligt. Den nya symbolismen bör inte endast vara betydelsefull för gruppen utan också meningsfull för individen. Formerna för en användbar symbolism måste vara sådana att individen kan utföra dem på eget initiativ och att han också kan glädjas åt dem tillsammans med sina likasinnade. Om den nya kulturen blott kunde vara dynamisk i stället för statisk kunde den faktiskt bidra med någonting av värde för människosläktets framåtskridande, i både tidsmässigt och andligt avseende.

En kult — en symbolism av ritualer, slogans eller mål — fungerar inte om den är alltför invecklad. Den måste innehålla kravet på hängivelse, lojalitetens gensvar. Varje verksam religion utvecklar ofelbart en värdig symbolism, och dess anhängare skulle göra klokt i att förhindra att en sådan ritual kristalliseras till förlamande, förvrängande och förstelnande slentrianmässiga ceremonier, som endast kan förhindra och fördröja allt socialt, moraliskt och andligt framåtskridande. Ingen kult kan fortleva om den hämmar den moraliska tillväxten och inte främjar det andliga framåtskridandet. Kulturen är den skelettkonstruktion runt vilken den personliga andliga erfarenhetens — den sanna religionens — levande och dynamiska kropp växer.

[Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87:7.7 (966.2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are both temporal and eternal — social and spiritual.

87:7.8 (966.3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home*. A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

87:7.9 (966.4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthwhile unattainable. Again, the new symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind, both temporal and spiritual.

87:7.10 (966.5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

87:7.11 (966.6) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitel 88. Fetischer, trollmedel och magi

⇐ 087

Urantiaboken

089 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 88

FETISCHER, TROLLMEDEL OCH MAGI

Sektioner

Introduktion

1. Tron på fetischer
2. Fetischens utveckling
3. Totemism
4. Magi
5. Magiska trollmedel
6. Magins utövande

PAPER 88

FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction

1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

Introduktion

UPPFATTNINGEN om att en ande kan ta sin boning i ett livlöst föremål, i ett djur eller i en människa är en mycket gammal och ärevärdig tro; den har funnits sedan religionens utveckling började. Denna lära om andebesatthet är varken mer eller mindre än fetischism. Vilden dyrkar inte nödvändigtvis fetischerna. Helt logiskt dyrkar och vördar han anden som bor i den.

Till en början trodde man att anden i en fetisch var en död människas vålnad, senare antogs de högre andarna ha sin boning i fetischer. Så småningom införlivade fetischkulten alla de primitiva föreställningarna om vålnader, själar, andar och besatthet av demoner, onda andar.

INTRODUCTION

88:0.1 (967.1) THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetichism*. The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

88:0.2 (967.2) At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. TRON PÅ FETISCHER

Den primitiva människan ville alltid göra allting ovanligt till en fetisch; slumpen gav därför upphov till många. En människa är sjuk, någonting händer och hon blir frisk. Detsamma gäller många mediciners rykte och de slumpartade metoderna för behandling av sjukdomar. Föremål med anknytning till drömmar omvandlades lätt till fetischer. Vulkaner men inte berg blev fetischer, likaså kometer men inte stjärnor. Människan under de forna tiderna ansåg att stjärnfall och meteoror betydde att speciella andar kom på besök till jorden.

De första fetischerna var säreget märkta småstenar, och allt sedan dess har människan sökt

1. BELIEF IN FETISHES

88:1.1 (967.3) Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines and the chance methods of treating disease. Objects connected with dreams were likely to be converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

88:1.2 (967.4) The first fetishes were peculiarly marked pebbles, and "sacred stones" have ever since been

efter "heliga stenar". Ett pärlband var en gång en samling heliga stenar, ett batteri av trollmedel. Många stammar hade fetischstenar, men få finns kvar så som Kaba-stenen och Scone-stenen. Eld och vatten hörde också till de tidiga fetischerna, och elddyrkan samt tron på heligt vatten förekommer fortfarande.

Trädfetischerna representerade en senare utveckling, men bland en del stammar ledde den ihållande naturdyrkan till en tro på trollmedel som beboddes av något slag av naturande. När växter och frukter blev fetisch var de tabu som föda. Äpplet var bland de första som föll inom denna kategori. Folken i Främre Orienten åt aldrig äpplen.

Om ett djur åt människokött blev det en fetisch. På detta sätt blev hunden ett heligt djur bland parserna. Om fetischerna är ett djur och vålnaden har sitt stadigvarande hemvist i djuret, då kan fetischismen snudda vid reinkarnationstanken. På många sätt avundades vildarna djuren; de kände sig inte överlägsna djuren, och ofta fick de namn efter sina favoritdjur.

När djur blev fetisch blev det tabu att äta köttet av fetischdjuret. Apor och markattor som påminde om människan blev tidigt fetischdjur, senare ansågs ormar, fåglar och svin också som sådana. En tid var kon fetisch och mjölken tabu medan avföringen var mycket uppskattad. Ormen vördades i Palestina, i synnerhet av fenicierna som liksom judarna ansåg den vara språkrör för onda andar. Även många nutida människor tror på reptilernas trollkraft. Från Arabien vidare genom Indien till de röda människornas moqui-stam med sin ormdans har ormen vördats.

Vissa veckodagar var fetisch. Under långa tider har fredagen ansetts vara en olycklig dag och nummer tretton ett ont tal. Lyckonumren tre och sju kom från senare uppenbarelser; fyra var den primitiva människans lyckotal, och det kom sig av att man tidigt lärde känna de fyra väderstrecken. Det ansågs olycksbådande att räkna boskap eller annan egendom; forntidens människor motsatte sig alltid en folkräkning, "att numrera folket".

De primitiva tidernas människa gjorde inte någon onödig fetisch av sexuallivet; förökningsfunktionen fick endast begränsad uppmärksamhet. Vilden var naturligt sinnad, inte oanständig eller liderlig.

Saliv var en kraftfull fetisch; djävlar kunde drivas ut genom att spotta på en person. Om en äldre eller överordnad person spottade på en, var detta den största komplimang. Delar av människokroppen betraktades som potentiella fetisch, i synnerhet håret och naglarna. Hövdingarnas långa fingernaglar prisades högt, och nagelbitar av dem var en kraftfull fetisch. Tron på skallfetischer förklarar mycket av senare tiders huvudskallejakt. Navelsträngen var en högt prisad fetisch; ännu idag anses den vara det i Afrika. Människosläktets första leksak var en tillvaratagen navelsträng. Ofta trädde man pärlor på den, och det var människans första halsband.

Puckelryggiga och lytta barn betraktades som fetisch; vansinniga troddes vara mångalna. Den primitiva människan kunde inte skilja mellan genialitet och vansinne; idioter slogs antingen ihjäl eller vördades som fetischpersonligheter. Hysteri bekräftade ytterligare

sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

88:1.3 (967.5) Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

88:1.4 (967.6) If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

88:1.5 (967.7) When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

88:1.6 (968.1) Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, "numbering the people."

88:1.7 (968.2) Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was natural minded, not obscene or prurient.

88:1.8 (968.3) Saliva was a potent fetish; devils could be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting. The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

88:1.9 (968.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria

den allmänna tron på trolldom; epileptikerna var ofta präster och medicinmän. Fylleri sågs som en form av andebesatthet. När en vilde gick ut för att rumla satte han ett blad i sitt hår för att meddela att han inte tog ansvar för sina handlingar. Gift och berusningsmedel blev fetisch, ty de tycktes vara besatta.

Många människor såg genier som fetischpersonligheter besatta av en vis ande. Dessa talangfulla människor lärde sig snart att ty sig till bedrägeri och trick för att främja sina själviska intressen. En fetischmänniska tänktes vara mer än människa; hon var gudomlig, rentav ofelbar. Sålunda fick hövdingar, kungar, präster, profeter och kyrkofurstar till slut en stor makt och utövade en obegränsad auktoritet.

2. FETISCHENS UTVECKLING

Vålnaderna antogs föredra att ta sin boning i något föremål som hade tillhört dem under jordelivet. Denna tro förklarar många nutida relikers verkande kraft. Forntidens människor vördade alltid sina ledares ben, och mången ser fortfarande med vidskeplig bävan på skelettresterna av helgon och hjältar. Ännu idag görs pilgrimsfärder till stormäns gravar.

Tron på relik är en utväxt av den forntida fetischkulten. De moderna religionernas relik utgör ett försök att göra vildens fetisch förnuftsmässig och sålunda upphöja den till en värdig och respektabel plats i de nutida religiösa systemen. Det är hedniskt att tro på fetisch och magi men det antas vara acceptabelt att godta relik och mirakel.

Härden — eldstaden — blev mer eller mindre en fetisch, ett heligt ställe. Helgedomarna och templen var till en början fetischplatser emedan de döda var begravna där. Hebréernas fetischhydda lyftes av Mose upp till den plats där den hyste en superfetisch, den då existerande uppfattningen om Guds lag. Israeliterna gav emellertid aldrig upp den säregna kananitiska tron på stenaltaret: "Denna sten som jag har rest till en stöd skall bli ett Guds hus." De trodde uppriktigt att deras Guds ande bodde i sådana stenaltaren, som i verkligheten var fetisch.

De tidigaste avbildningarna gjordes för att bevara utseendet och minnet av framstående avlidna; de var i själva verket minnesmärken. Avgudabilderna representerade en förfinad form av fetischism. De primitiva människorna trodde att en helgelseceremoni fick anden att bosätta sig i avbildningen; på samma sätt blev vissa föremål trollmedel när de välsignades.

Då Mose lade till det andra budet till den urtida morallagen från Dalamatia gjorde han ett försök att begränsa fetischdyrkan bland hebréerna. Han gav omsorgsfulla anvisningar om att de inte fick göra något slags avbildning som kunde helgas för att bli en fetisch. Han uttryckte sig klart: "Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på jorden, eller av det som är i vattnen på jorden." Fastän detta bud bidrog mycket till att fördröja konsten bland judarna minskade det avgjort fetischdyrkan. Mose var alltför vis för att plötsligt försöka undantränga de urgamla fetischerna,

increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

^{88:1.10 (968.5)} Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. EVOLUTION OF THE FETISH

^{88:2.1 (968.6)} It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

^{88:2.2 (968.7)} Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

^{88:2.3 (969.1)} The hearth — fireplace — became more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: "And this stone which I have set up as a pillar shall be God's house." They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

^{88:2.4 (969.2)} The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

^{88:2.5 (969.3)} Moses, in the addition of the second commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, "You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth." While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting

och han samtyckte därför till att sätta upp vissa relikier vid sidan av lagen i den kombination av krigsaltare och religiös helgedom som arken var.

Ord blev till slut fetischer, i synnerhet de som ansågs vara Guds ord. På detta sätt har många religioners heliga böcker blivit fetischlika fångelser som spärrar in människans andliga föreställningsförmåga. Själva Moses försök att bryta ned fetischerna blev en suprem fetisch; hans budord användes senare för att misstänkliggöra konsten och hämma glädjen över och beundran för det vackra.

I forna tider var fetischordet med auktoritet en doktrin som ingav fruktan, och det var den mest förfärliga av alla tyranner som förslavar människan. En lärosats som är en fetisch får den dödlige att förleda sig till bigotteri, fanatism, vidskepelse, intolerans och de mest fasansfulla barbariska grymheter. Den moderna respekten för visdom och sanning är endast en sentida flykt från benägenheten att skapa fetischer ända upp till tankens och förnuftets högre nivåer. När det gäller de samlade fetischskrifter som utövare av olika religioner anser vara heliga böcker, så tror man inte endast att det som står i boken är sant, utan även att varje sanning finns i den boken. Om en av dessa heliga böcker händelsevis nämner att jorden är flat, så vägrar annars förnuftiga män och kvinnor under många generationers tid att acceptera klara bevis för att planeten är rund.

Bruket att öppna en av dessa heliga böcker för att låta ögat slumpmässigt stanna för ett ställe, vars efterlevnad kan avgöra viktiga livssituationer eller företag, är inget annat än rena fetischismen. Att avlägga en ed med handen på en "helig bok" eller att svära vid något supremt vördat föremål är en form av förädlad fetischism.

Det representerar helt visst ett verkligt evolutionärt framåtskridande att avancera från den fetischbundna rädslan för vildehövdningens nagelkanter till en vördnad för en ypperlig samling brev, lagar, legender, allegorier, myter, poem och krönikor, som i varje fall återspeglar den sållade moraliska visdomen från många århundraden, åtminstone fram till den tid och händelse då de sammanställdes till en "helig bok".

För att orden skulle bli fetischer måste man anse dem vara inspirerade, och åkallan av skrifter som antogs vara gudomligt inspirerade ledde direkt till etablerandet av kyrkans auktoritet, medan utvecklingen av civilsamhällets former ledde till uppkomsten av statens auktoritet.

3. TOTEMISM

Fetischismen löpte genom alla de primitiva kulterna, från den tidigaste tron på heliga stenar genom avgudadyrkan, kannibalism och naturdyrkan till totemism.

Totemismen är en kombination av samhällliga och religiösa riter. Ursprungligen tänkte man att respekt för det totemdjur från vilket man trodde sig biologiskt härstamma säkrade tillgången på föda. Totem var på en och samma gång symboler för gruppen och dess gud. En sådan gud var detsamma som klanen personifierad. Totemismen var en fas i försöken till samhällsanpassning av den i övrigt personliga

of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

^{88:2.6 (969.4)} Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God's words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons incarcerating the spiritual imagination of man. Moses' very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

^{88:2.7 (969.5)} In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine*, the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred books*, it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will refuse to accept positive evidence that the planet is round.

^{88:2.8 (969.6)} The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a "holy book" or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

^{88:2.9 (969.7)} But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief's fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a "sacred book."

^{88:2.10 (970.1)} To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. TOTEMISM

^{88:3.1 (970.2)} Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

^{88:3.2 (970.3)} Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or

religionen. Totemen utvecklade sig slutligen till de olika nutida folkens flaggor eller nationella symboler.

En fetischväska, en medicinväska, var en påse som innehöll ett värdefullt urval vålnadsimpregnerade artiklar, och forna tiders medicinman lät aldrig sin påse, sin maktsymbol, röra vid marken. Civiliserade folk i det tjugonde århundradet ser till att deras flagga, det nationella medvetandets emblem, likaså aldrig rör vid marken.

Insignierna för ställningen som präst eller kung betraktades till slut som fetischer, och den högsta statsmaktens fetisch har genomgått många utvecklingsstadier, från klaner till stammar, från feodal överhöghet till suveränitet, från totem till flaggor. Fetischkungar har styrt med "gudomlig rätt", och många andra styresformer har förekommit. Människorna har också gjort en fetisch av demokratin, upphöjandet av och vördnaden för den vanliga människans idéer, kollektivt tagna och kallade "den allmänna opinionen". En enda människas åsikt, tagen skilt för sig, anses inte vara mycket värd, men när många människor kollektivt fungerar som en demokrati får detta samma medelmåttiga omdöme avgöra vad som är rätt och normera vad som är rättfärdigt.

4. MAGI

Den civiliserade människan angriper problemen i en reell omgivning med sin vetenskap; vilden försökte lösa de reella problemen i en illusorisk vålnadsumgivning med magi. Magin var det förfarande med vilket man manipulerade en förmodad andeomgivning vars intriger ändlöst förklarade det oförklarliga. Det var konsten att få till stånd frivilligt samarbete med andarna och att tvinga dem till ofrivillig hjälp genom att använda fetischer eller andra och mera kraftfulla andar.

Magins, trolldomens och andebesvärjelsens syfte var tvåfaldigt:

1. Att få insyn i framtiden.
2. Att inverka gynnsamt på omgivningen.

Vetenskapens syften är desamma som magins. Människosläktet framskrider från magi till vetenskap, inte genom meditation och resonemang, utan snarare genom lång erfarenhet, så småningom och mödosamt. Människan kommer efterhand och med ryggen före in i sanningen. Hon börjar i villfarelsen, går vidare i villfarelsen och når slutligen tröskeln till sanningen. Först med den vetenskapliga metodens uppkomst har hon vänt sig framåt. De primitiva tidernas människa måste experimentera eller gå under.

Tjusningen i forna tiders vidskepelse var moder till den senare vetenskapliga vetgirigheten. Det fanns en progressiv, dynamisk känsloladdning — rädsla och nyfikenhet — i dessa primitiva vidskepelse. Det fanns en drivkraft som förde framåt i den forna magin. Dessa vidskepelse representerade ett framträdande av människans önskan att lära känna och behärska den planetariska omgivningen.

Magin fick ett så starkt grepp om vilden för att han inte kunde fatta tanken om en naturlig död. Den senare uppfattningen om arvssynd bidrog mycket till att

national symbol, of the various modern peoples.

88:3.3 (970.4) A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

88:3.4 (970.5) The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by "divine right," and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the exaltation and adoration of the common man's ideas when collectively called "public opinion." One man's opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. MAGIC

88:4.1 (970.6) Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

88:4.2 (970.7) The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

88:4.3 (970.8) 1. To secure insight into the future.

88:4.4 (970.9) 2. Favorably to influence environment.

88:4.5 (970.10) The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

88:4.6 (970.11) The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

88:4.7 (971.1) Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much

försvaga magins grepp om människosläktet då den innebar en förklaring till den naturliga döden. Det var en tid inte alls ovanligt att tio oskyldiga personer döddes för att de antogs vara ansvariga för en persons naturliga död. Detta är en av orsakerna till varför de forntida folken inte förökade sig snabbare, och det är alltjämt sant för en del afrikanska stammars del. Den anklagade individen erkände sig vanligen skyldig, även då han hade att vänta sig döden.

Magin är naturlig för vilden. Han tror att en fiende faktiskt kan dödas av att man utsätter hårtestar från hans huvud eller nagelkanter från hans fingrar för trolldom. Ormbettens ödesdigra följer tillskrevs trollkarlens magi. Svårigheten i att kämpa mot magi kommer sig av att rädsla kan döda. Primitiva folk var så rädda för magi att den faktiskt dödade, och sådana följer var tillräckliga för att underbygga denna felaktiga tro. Ifall av misslyckande fanns det alltid någon rimlig förklaring; botemedlet mot brister i magin var mera magi.

5. MAGISKA TROLLMEDEL

Emedan allt som hörde ihop med kroppen kunde bli en fetisch hade den tidigaste magin att göra med hår och naglar. Förtegenhet i samband med kroppsavsöndringar uppkom av rädsla för att en fiende kunde få tag på någonting från kroppen och använda det till skadlig magi; allt exkret från kroppen begravdes därför omsorgsfullt. Offentligt spottande avhöll man sig från då man var rädd att saliv kunde användas till förgörande magi; spottet täcktes alltid över. Även matrester, klädesplagg och prydnader kunde bli magiska instrument. Vilden lämnade aldrig några måltidsrester på bordet. Allt detta gjordes av rädsla för att ens fiender kunde tänkas använda dessa ting vid magiska riter, inte av någon uppskattning för det hygieniska värdet av sådana seder och bruk.

Magiska trollmedel lagades till av ett stort antal olika ingredienser: människokött, tigerklor, krokodiltänder, frön av giftiga växter, ormgift och människohår. De dödas ben var mycket magiska. Till och med stoffet från fotavtryck kunde användas i magin. Forntidens människor trodde mycket på kärlekstrolleri. Blod och andra former av utsöndringar från kroppen kunde säkra kärlekens magiska inverkan.

Avbildningar ansågs vara effektiva i magin. Avbilder gjordes, och när de behandlas illa eller väl trodde man att det hade samma inverkan på den verkliga personen. Vid köptillfällen brukade vidskepliga personer tugga på en bit hårt trä för att mjuka upp säljarens hjärta.

Mjölken från en svart ko var högeligen magisk; det var också svarta katter. Vandringsstaven eller trollstaven var magisk liksom trummor, klockor och knutar. Alla urgamla föremål var magiska trollmedel. En ny eller högre civilisations seder och bruk betraktades med ogillande emedan de antogs vara av ond magisk art. Skrivandet, boktryckandet och bilderna var länge offer för denna inställning.

Den primitiva människan trodde att namn måste behandlas med respekt, i synnerhet gudarnas namn. Namnet behandlades som en entitet, som en faktor med inverkan skilt från den fysiska personligheten. Det

to weaken the grip of magic on the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster, and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

88:4.8 (971.2) Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. MAGICAL CHARMS

88:5.1 (971.3) Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

88:5.2 (971.4) Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

88:5.3 (971.5) Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

88:5.4 (971.6) The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

88:5.5 (971.7) Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of the gods. The name was regarded as an entity, an influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally

värderades lika som själen och skuggan. Namn sattes som pant för lån; en människa kunde inte använda sitt namn förrän hon hade löst ut det genom att betala tillbaka lånet. Nuförtiden skriver man sitt namn under en förbindelse. En individs namn blev snart viktigt i magin. Vilden hade två namn: det viktiga namnet ansågs alltför heligt att användas vid vanliga tillfällen, därför hade han ett andra eller alldagligt namn — ett öknamn. Han sade aldrig sitt riktiga namn till främlingar. Varje ovanlig händelse fick honom att byta sitt namn. Ibland skedde det i ett försök att bota sjukdom eller sätta stopp för dålig tur. Vilden kunde få ett nytt namn genom att köpa det från stammens hövding. Fortfarande investerar människorna i titlar och grader. Bland de mest primitiva stammarna, såsom de afrikanska bushmännen, förekommer inga personnamn.

6. MAGINS UTÖVANDE

Magi utövades med hjälp av trollstavar, "svartkonster" och besvärjelser, och det var vanligt att utövaren arbetade utan kläder. Kvinnorna var talrikare än männen bland de primitiva tidernas magiker. Inom magin betyder "medicin" mysterium, inte behandling. Vilden behandlade aldrig sig själv; han använde aldrig mediciner annat än på inrådan av specialisterna på magi. Voodoo doktorerna i det tjugonde århundradet är typiska forna tiders magiker.

Det fanns både en offentlig och en privat fas i magin. Det som medicinmannen, schamanen eller prästen utförde antogs vara till fördel för hela stammen. Häxor, trollkarlar och magiker utövade privat magi, personlig och självisk magi som användes som en tvingande metod för att bringa ont över ens fiender. Uppfattningen om en dualistisk spiritism, goda och onda andar, gav upphov till senare trosuppfattningar om vit och svart magi. När religionen utvecklades var magi den term som användes för andeverksamhet utanför ens egen kult, och därmed avsågs även äldre vålnadsföreställningar.

Ordkombinationer, sång- och besvärjelseritualet, var högeligen magisk. En del forna tiders besvärjelser utvecklades till slut till böner. Snart började imiterande magi utövas. Bönerna framfördes som handling; magiska danser var endast dramatiserade böner. Bönen ersatte så småningom magin som en del vid offrandet.

Gesterna, som var äldre än talet, var mer heliga och magiska, och imiterandet troddes ha en stark magisk kraft. De röda människorna uppförde ofta en buffeldans där en av dem spelade buffeln, och då man fick fatt i honom säkrade detta framgången i den förestående jakten. Sexualfestligheterna på första maj var helt enkelt efterhärmande magi, en suggestiv vädjan till växtvärldens sexuella passioner. Dockan användes först som en magisk talisman av den barnlösa hustrun.

Magin var den gren i utvecklingsreligionens träd som slutligen bar frukt i form av en vetenskaplig tidsålder. Tron på astrologi ledde till astronomins utveckling; tron på de vises sten ledde till skickligheten med metaller, medan tron på magiska tal lade grunden till matematiken som vetenskap.

with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. THE PRACTICE OF MAGIC

^{88:6.1 (972.1)} Magic was practiced through the use of wands, "medicine" ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, "medicine" means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

^{88:6.2 (972.2)} There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies. The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

^{88:6.3 (972.3)} Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

^{88:6.4 (972.4)} Gesture, being older than speech, was the more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and, in being caught, would insure the success of the impending hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

^{88:6.5 (972.5)} Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

En värld som var så full av trollmedel bidrog mycket till att förintä all personlig ambition och initiativkraft. Frukterna av arbete utöver det vanliga eller av flit betraktades som magiska. Om en man hade mera säd på sitt fält än sin granne kunde han bli dragen inför hövdingen och anklagad för att han hade lockat denna tilläggssäd från den lata grannens fält. Under barbariets dagar var det sannerligen farligt att veta särskilt mycket. Det fanns alltid en risk för att bli avrättad för svartkonster.

Så småningom avlägsnar vetenskapen hasardelementet från livet. Om de moderna utbildningsmetoderna misslyckades skulle det ske en nästan omedelbar återgång till de primitiva magiska trosföreställningarna. Dessa vidskepelse dröjer fortfarande kvar i sinnet hos många så kallade civiliserade människor. Språket innehåller många fossiler som visar att människosläktet länge har varit i den magiska vidskepelsens våld, ord och uttryck sådana som trollbunden, olycksfödd, besatthet, hänförelse, trolle bort, förtrollande, som slagen av åskan. Intelligent människor tror fortfarande på god tur, det onda ögat, och på astrologi.

Fortidens magi var den moderna vetenskapens kokong, nödvändig på sin tid, men den är inte längre till någon nytta. Sålunda satte den ignoranta vidskepelsens fantasifoster människornas primitiva sinnen i svallning tills vetenskapens idéer och begrepp kunde födas. Idag befinner sig Urantia i gryningen till denna intellektuella utveckling. Halva världen griper ivrigt efter sanningens ljus och de vetenskapliga upptäckternas fakta, medan den andra halvan försmäktar fången i urgammal vidskepelse och endast tunt maskerad magi.

[Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

^{88:6.6 (972.6)} But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

^{88:6.7 (972.7)} Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

^{88:6.8 (973.1)} Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

^{88:6.9 (973.2)} [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitel 89. Synd, offer och försoning

⇐ 088

Urantiaboken

090 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 89

SYND, OFFER OCH FÖRSONING

Sektioner

Introduktion

1. Tabut
2. Uppfattningen om synd
3. Avsägelse och förödmjukelse
4. Offrandets ursprung
5. Offer och kannibalism
6. Människooffrandets utveckling
7. Modifikationer av människooffrandet
8. Återlösen och förbund
9. Offer och sakrament
10. Syndernas förlåtelse

PAPER 89

SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

Introduktion

MÄNNISKAN under de primitiva tiderna ansåg sig stå i skuld till andarna, ha behov av återlösning. Så som vildarna såg det kunde andarna med rätta ha överöst dem med mycket mera dålig tur. Med tiden utvecklades denna uppfattning till läran om synd och frälsning. Själen ansågs komma in i världen belagd med skuld — arvsynden. Själen måste återlösas; en syndabock måste tillhandahållas. Huvudskallejägaren, förutom att han ägnade sig åt dyrkan enligt huvudskallekulten, kunde tillhandahålla en ersättare för sitt eget liv, ett ställföreträdande människooffer.

Vilden blev tidigt besatt av uppfattningen att andarna får sin största tillfredsställelse av att se människans elände, lidande och förödmjukelse. Till en början var människan bekymrad endast för synderna i det som hon hade gjort, men senare blev hon oroad även över synderna i det ogjorda. Hela det senare offersystemet växte fram kring dessa två idéer. Denna nya ritual hängde samman med iakttagandet av offerceremonierna för att blidka andarna. Den primitiva människan trodde att någonting speciellt måste göras för att vinna gudarnas gunst. Det är först en avancerad civilisation som inser att det finns en konsekvent jämnmodig och välvillig Gud. Blidkandet var en försäkring mot omedelbar dålig tur snarare än en investering för framtida salighet. Ritualerna för att undvika, driva ut, tvinga och blidka andarna flyter alla in i varandra.

INTRODUCTION

89:0.1 (974.1) PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

89:0.2 (974.2) The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with sins of commission, but later he became exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of sacrifice. Primitive man believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. TABUT

Att följa ett tabu var människans försök att undgå ond tur, att låta bli att såra andevålnaderna genom att undvika någonting. Tabuna var till en början icke-religiösa, men de blev tidigt vålnads- eller andesanktionerade, och sålunda förstärkta blev de lagstiftande och institutionsbyggande. Tabut är källan till ceremoniella normer och ursprunget till primitiv självbehärskning. Det var den tidigaste formen av samhällsreglering och under långa tider den enda. Det är fortfarande en grundläggande enhet inom den sociala regleringsstrukturen.

Den respekt som dessa förbud åstadkom i vildens sinne motsvarade exakt hans rädsla för de krafter som antogs upprätthålla dem. Tabun uppkom först som följd av slumpmässigt erfaren ond tur; senare bestämdes de av hövdingar och schamaner — fetischmänniskor som troddes stå under ledning av en andevålnad eller rentav en gud. Rädslan för andevedergällning är så stor hos en primitiv människa att hon ibland dör av rädsla när hon har brutit mot ett tabu, och en sådan dramatisk händelse stärker enormt tabuts grepp om dem som lever vidare.

Bland de tidigaste förbuden var restriktionerna mot att tillskansa sig kvinnor och annan egendom. Då religionen började spela en större roll i tabunas utveckling började det som var tabubelagt anses som orent, senare som oheligt. Hebréernas uppteckningar är fulla av uttalanden om rent och orent, heligt och oheligt, men deras trosföreställningar härvidlag var inte alls lika besvärliga och omfattande som bland många andra folk.

De sju påbuden i Dalamatia och Eden samt hebréernas tio bud var definitiva tabun, alla uttryckta i samma negativa form som de allra äldsta forntida förbuden. Dessa nyare lagföreskrifter var avgjort befriande då de trädde i stället för tusentals tidigare existerande tabun. Vad mera, dessa senare bud lovade definitivt något i gengäld för åttynad.

De första födotabuna hade sitt ursprung i fetischism och totemism. Svinet var heligt för fenicierna, kon för hinduerna. Egyptiernas tabu mot svinkött har förts vidare inom den hebreiska och den islamiska tron. En variant av födotabuna var tron att en havande kvinna kunde tänka så mycket på en viss föda att barnet när det föddes var ett eko av den födan. Sådan mat blev tabu för barnet.

Vissa sätt att äta blev snart tabu, och så uppkom forntida och nutida bordsskick. Kastsystem och sociala nivåer är rudimentära kvarlevor av gamla förbud. Tabuna var högst effektiva i att organisera samhället, men de var förfärligt betungande. Det negativa förbudssystemet inte endast upprätthöll nyttiga och konstruktiva föreskrifter utan också föräldrade, urväxta och onödiga tabun.

Det skulle emellertid inte finnas något civiliserat samhälle som kunde ta sig för att kritisera den primitiva människan om inte dessa vittomfattande och mångahanda tabun hade funnits, och tabuna skulle aldrig ha hållits i kraft utan de upprätthållande

1. THE TABOO

89:1.1 (974.3) Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

89:1.2 (974.4) The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

89:1.3 (974.5) Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those of many other peoples.

89:1.4 (975.1) The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

89:1.5 (975.2) The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

89:1.6 (975.3) Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

89:1.7 (975.4) There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's

sanktionerna från den primitiva religionen. Många av de väsentliga faktorerna i människans evolution har varit ytterst kostsamma, de har kostat en väldig förmögenhet i form av möda, uppoffring och försakelse, men dessa resultat i form av större självkontroll var de verkliga stegpinnarna längs vilka människan klev upp på civilisationens uppåtgående steg.

2. UPPFATTNINGEN OM SYND

Rädslan för slumpen och skräcken för otur bokstavligen drev människan till att uppfinna den primitiva religionen som en förmodad försäkring mot dessa olyckor. Från magi och vålnader utvecklades religionen genom andar och fetischer till tabun. Varje primitiv stam hade sitt träd med förbjuden frukt, egentligen ett äppelträd men bildligt ett träd med tusende grenar som dignade fulla av alla slags tabun. Det förbjudna trädet sade alltid: "Du skall icke".

Då vildens sinne utvecklades till den punkt där det föreställde sig både goda och onda andar, och när tabuna högtidligen sanktionerades av den evolverande religionen, då var scenen färdig för att en ny tanke att framträda: uppfattningen om synd. Synden som idé fanns etablerad över hela världen innan den uppenbarade religionen först gjorde sitt inträde. Det var endast genom uppfattningen om synd som den naturliga döden blev logisk för det primitiva sinnet. Synd var överträdelse av tabun, och döden var straffet för synden.

Synden var rituellt, inte rationellt; en handling, inte en tanke. Hela denna uppfattning om synden främjades av de fortlevande traditionerna från Dilmun och tiderna i ett litet paradys på jorden. Traditionen om Adam och Edens lustgård gav också stoff till drömmen om att det en gång fanns en "gyllene tid" i människorasernas morgonstund. Allt detta förstärkte de tankar som senare uttrycktes i tron på att människan uppkom vid en särskild skapelse, att hon började sin vandring i fulländning och att överträdelsen av tabuna — synden — störtade henne ned till hennes senare sorgliga belägenhet.

Den vanemässiga överträdelsen av ett tabu blev en last; den primitiva lagen gjorde lasten till ett brott, religionen gjorde den till en synd. Bland de tidiga stammarna var överträdelsen av ett tabu en kombination av brott och synd. En olycka som drabbade samhället sågs alltid som straff för stammens synd. För dem som trodde att framgång och rättfärdighet gick hand i hand orsakade den synbarliga välmågan hos de orättfärdiga så mycket bekymmer att det var nödvändigt att uppfinna helveten för att straffa dem som bröt mot tabun. Antalet sådana platser för framtida straff har varierat från en till fem.

Tanken om beklännelse och förlåtelse framträdde tidigt i den primitiva religionen. Människor brukade vid ett allmänt möte be om förlåtelse för synder som de hade för avsikt att begå följande vecka. Bekännelsen var endast en rit för efterskänkande av straffet, också ett offentligt meddelande om förorenande, en ritual för att ropa "oren, oren!" Sedan följde alla de reningsseremonier som ritualen fordrade. Alla forntida folk utövade dessa meningslösa ceremonier. Många till synes hygieniska seder bland de tidiga stammarna var

evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. THE CONCEPT OF SIN

89:2.1 (975.5) The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, "Thou shalt not."

89:2.2 (975.6) As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin*. The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

89:2.3 (975.7) Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the dream of a onetime "golden age" of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his origin in a special creation, that he started his career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

89:2.4 (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

89:2.5 (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying "unclean, unclean!" Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

till stor del ceremoniella.

3. AVSÄGELSE OCH FÖRÖDMJUKELSE

Avsägelse kom som nästa steg i den religiösa utvecklingen; fastandet var allmän sed. Snart blev det sed att avstå från många former av fysiskt välbehag, i synnerhet av sexuell natur. Fasteritualen var djupt rotad i många forntida religioner, och den har gått vidare till praktiskt taget alla nutida teologiska tankesystem.

Ungefär vid den tid då den barbariska människan började återhämta sig från det slösaktiga bruket att bränna och begrava egendom tillsammans med de avlidna, just när människorasernas ekonomiska struktur började ta form, framträdde denna nya lära om avsägelse, och tiotusentals uppriktiga själar började eftersträva fattigdom. Egendom ansågs vara ett andligt handikapp. Dessa uppfattningar om de andliga farorna av materiella ägodelar hade en stor spridning under Filons och Paulus tid, och de har satt betydande spår i den europeiska filosofin allt sedan dess.

Fattigdomen var endast en del i den ritual som avsåg att döda köttet och som olyckligtvis blev inkorporerad i många religioners — särskilt kristendomens — skrifter och läror. Botgöring är den negativa formen av denna ofta enfaldiga avsägelseritual. Allt detta lärde emellertid vilden självbehärskning, och det var ett värdefullt framsteg i den sociala utvecklingen. Självförsakelse och självbehärskning var två av de största sociala vinningarna från de tidiga utvecklingsreligionerna. Självbehärskningen gav människan en ny livsfilosofi; den lärde henne konsten att förstora livets bräktal genom att minska de personliga kravens nämnare i stället för att alltid försöka öka den själviska tillfredsställelsens täljare.

Till dessa forna idéer om självdisciplin hörde piskande och alla slag av fysisk tortyr. Moderkultens präster var särskilt aktiva i att lära ut det fysiska lidandets dygd, och de föregick med exempel genom att låta sig själva kastreras. Hebréerna, hinduerna och buddisterna var ivriga anhängare av denna lära om fysisk förödmjukelse.

Under hela forntiden försökte människorna på dessa sätt skaffa sig extra poäng i de självförsakelseböcker som deras gudar förde. Det var en gång vanligt för den som stod under något emotionellt tryck att avlägga löften om självförsakelse och -tortyr. Med tiden fick dessa löften formen av kontrakt med gudarna och, i den bemärkelsen, representerade ett verkligt evolutionärt framsteg att gudarna förmodades göra någonting definitivt i gengäld för denna självtortyr och detta dödande av köttet. Det förekom både negativa och positiva löften. Utfästelser av denna skadliga och extrema natur kan idag främst iaktas bland vissa grupper i Indien.

Det var endast naturligt att avsägelse- och förödmjukelsekulten skulle fästa uppmärksamhet på den sexuella tillfredsställelsen. Avhållsamhetskulten uppkom som en ritual bland soldater före en drabbning. Under senare tider blev den en sed hos "helgon". Denna kult tolererade äktenskapet endast som ett mindre ont än otukt. Många av världens stora religioner har påverkats ofördelaktigt av denna forntida kult, men

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

89:3.1 (976.3) Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

89:3.2 (976.4) Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widespreadly entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

89:3.3 (976.5) Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity. Penance is the negative form of this oftentimes foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage *self-control*, and that was a worth-while advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

89:3.4 (976.6) These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

89:3.5 (976.7) All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

89:3.6 (977.1) It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of "saints." This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely influenced by this ancient cult, but none more markedly

ingen mer avgjort än kristendomen. Aposteln Paulus var en anhängare av denna kult, och hans personliga åsikter återspeglas i de läror som han fogade till den kristna teologin. "En man gör väl i att inte alls röra någon kvinna." "Helst ville jag att alla människor levde såsom jag." "Till de ogifta åter och till änorna säger jag att de gör väl, om de förblir vad de är, liksom jag." Paulus visste mycket väl att sådana läror inte var en del av Jesu evangelium, och att han erkänner detta framgår av hans uttalande: "Detta säger jag likväl som ett medgivande, inte såsom en befallning." Denna kult ledde Paulus att se ned på kvinnorna. Det är att beklaga att hans personliga åsikter så länge har influerat en stor världsreligions lära. Om tältmakaren och lärarens råd ordagrant och allmänt följdes, skulle människosläktet få ett snabbt och föga ärofullt slut. När en religion invecklar sig med den forntida avhållsamhetskulten leder det dessutom direkt till en strid mot äktenskapet och hemmet, själva grundvalen för samhället och basinstitutionen för människans framåtskridande. Det är inte att förvåna sig över att alla sådana trosföreställningar bland de många religionerna hos olika folk gynnade uppkomsten av celibata prästerskap.

En dag borde människan lära sig att ägna sig åt frihet utan lättzinne, föda utan frosseri och njutning utan måttlighet. Själbehärskning är en bättre mänsklig princip för att reglera beteendet än extrem självförsakelse. Inte heller lärde Jesus någonsin ut dessa oskäligen synsätt till sina efterföljare.

4. OFFRANDETS URSPRUNG

Offrandet som en del av de religiösa andaktsövningarna hade likt många andra andäktiga ritualer inget enkelt och enda ursprung. Tendensen att buga sig djupt inför makten och att kasta sig till jorden i andäktig tillbedjan inför mysteriet förädbådas redan i hundens svansande inför sin herre. Det är bara ett steg från impulsen att dyrka till handlingen att offra. Den primitiva människan mätte värdet av sitt offer med den smärta hon led. När offeriden först fick anknytning till det religiösa ceremonielet kunde man inte tänka sig något offrande som inte medförde smärta. De första offren var sådana handlingar som att rycka loss hår, skära sig i köttet, stympa sig, slå ut tänder och hugga av fingrar. När civilisationen framskred upphöjdes dessa grovhuggna offerbegrepp till ritualnivån för självförnekelse, asketism, fastande, försakelse och den senare kristna läran om helgelse genom sorg, lidande och köttets dödande.

Tidigt under religionens utveckling existerade två uppfattningar om offrandet: idén om gåvooffret som innebar en attityd av tacksägelse, och skuldooffret som innehöll idén om återlösande. Senare utvecklades föreställningen om ställföreträdande offer.

Ännu senare föreställde sig människan att hennes offer, oberoende av vilket slags offer det var, kunde fungera som budbärare till gudarna; det kunde vara som en ljuvlig doft i gudomens näsborrar. Detta ledde till rökelse och andra estetiska drag i offeritualerna, som utvecklades till offerfester, och dessa blev med tiden allt mer invecklade och utsirade.

När religionen utvecklades ersatte offerritererna för

than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: "It is good for a man not to touch a woman." "I would that all men were even as I myself." "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I." Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus' gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, "I speak this by permission and not by commandment." But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society's veritable foundation and the basic institution of human progress. And it is not to be wondered at that all such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various peoples.

89:3.7 (977.2) Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

89:4.1 (977.3) Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

89:4.2 (977.4) Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

89:4.3 (977.5) Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and ornate.

89:4.4 (978.1) As religion evolved, the sacrificial rites of

förlikning och blidkande de äldre metoderna för undvikande, lugnande och utdrivande av andar.

Den tidigaste idén med offrandet var att förfädernas andar utmätte en ersättning för sin neutralitet; först senare utvecklades idén om försoning. Då människan förlorade uppfattningen om människosläktets evolutionära ursprung, då traditionerna om Planetprinsens tider och Adams vistelse på jorden filtrerades ned genom tiden, spred sig idén om synden och arvsynden vida omkring, så att offrandet för tillfällig och personlig synd utvecklades till läran om offer som försoning för hela släktets synd. Den försoning som offrandet medförde var ett heltäckande försäkringsarrangemang som täckte även en okänd guds harm och avund.

Omgiven av så många känsliga andar och snikna gudar stod den primitiva människan ansikte mot ansikte med en sådan härskara av borgenärgudar att hon behövde alla präster, ritualer och offer under hela sin livstid för att klara av den andliga skulden. Läran om arvsynd eller släktomfattande skuld gjorde varje person från livets början svårt skuldsatt hos andemakterna.

Gåvor och mutor ges åt människor, men när de erbjuds åt gudarna beskrivs de som tillägnade, helgade, eller kallas för offer. Avsägelse var den negativa formen av blidkande; offrandet blev den positiva formen. Till blidkandet hörde prisande, ärande, smicker och även underhållning. Det är resterna från de positiva sätten att utöva den forntida försoningskulten som utgör de nutida formerna för gudsdyrkan. Dagens former för dyrkan är helt enkelt ritualiserandet av de forna offermetoder som hörde till den positiva formen av blidkande.

Djuroffer betydde mycket mera för den primitiva människan än vad det någonsin skulle kunna betyda för nutida släkten. Dessa barbarer höll djuren för sina faktiska och nära släktingar. Med tiden blev människan slug i sitt offrande och slutade att offra sina arbetsdjur. Till en början offrade hon det bästa av allting, inklusive sina husdjur.

Det var inget tomt skryt av en viss egyptisk härskare när han meddelade att han hade offrat 113.433 slavar, 493.386 nötboskap, 88 båtar, 2.756 gyllene bildstoder, 331.702 krukor honung och olja, 228.380 krukor vin, 680.714 gäss, 6.744.428 bröd och 5.740.352 säckar säd. För att kunna göra detta måste han ha beskattat sina trälände undersåtar till det yttersta.

Rena nödvändigheten tvingade till slut dessa halvildar att äta den materiella delen av sina offergåvor, sedan gudarna avnjutit gåvornas själ. Denna sed fick sitt berättigande under förevändningen av forntidens heliga måltid, en nattvardstjänst enligt nutida bruk.

5. OFFER OCH KANNIBALISM

De moderna idéerna om den tidiga kannibalismen är helt felaktiga; kannibalism var en del av sedvänjorna i det tidiga samhället. Fastän kannibalismen traditionellt är horribel för den nutida civilisationen, var den en del av den sociala och religiösa strukturen i det primitiva samhället. Gruppens intressen dikterade utövandet av kannibalism. Den utvecklades av nödvändighetens

conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

89:4.5 (978.2) The earliest idea of the sacrifice was that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of sin and of original sin became widespread, so that sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

89:4.6 (978.3) Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

89:4.7 (978.4) Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

89:4.8 (978.5) Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the *best* of everything, including his domesticated animals.

89:4.9 (978.6) It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

89:4.10 (978.7) Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

89:5.1 (978.8) Modern ideas of early cannibalism are entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and persisted because of the

tvång och bestod på grund av slaveriet under vidskeplighet och okunskap. Det var fråga om en social, ekonomisk, religiös och militär sed.

Människan under de första tiderna var kannibal; hon gillade människokött och därför offrade hon det som en födogåva till andarna och till sina primitiva gudar. Eftersom vålnadsandarna endast var modifierade människor, och eftersom föda var det som människan mest hade behov av, så måste föda likaså vara det som en ande hade det största behovet av.

Kannibalism förekom en gång så gott som överallt bland de evolverande raserna. Sangikerna var alla människoätare, men ursprungligen var andoniterna det inte, inte heller noditerna och adamiterna; inte heller var anditerna människoätare förrän de hade blivit storligen uppblandade med de evolutionära raserna.

Smaken för människokött ökar. Sedan åtandet av människokött hade fått sin början av hunger, vänskap, hämnd eller religiös ritual fortgick det och blev till vanemässig kannibalism. Människoätandet hade fått sin början av brist på föda, fastän detta sällan var den underliggande orsaken. Eskimåerna och de första andoniterna var emellertid sällan kannibaler, utom i tider av hungersnöd. De röda människorna — i synnerhet i Centralamerika — var kannibaler. Det var en gång allmän sed för mödrarna under de primitiva tiderna att döda och äta sina egna barn för att återvinna de krafter de hade förlorat vid barnafödandet, och i Queensland dödas och uppäts det första barnet fortfarande ofta. Helt nyligen har många afrikanska stammar avsiktligt tillgripit kannibalism som en krigsåtgärd, ett slags förskräcklighet att terrorisera sina grannar med.

En del kannibalism uppkom av att en gång högrestående släkten degenererade, men den förekom främst bland de evolutionära raserna. Människoätandet började vid en tid då människorna hyste intensiva och bittra känslor mot sina fiender. Att äta människokött blev del av en högtidlig hämndceremoni. Man trodde att en fiendes vålnad på detta sätt kunde förintas eller förenas med ätarens vålnadssjäl. Det var en gång en utbredd tro att trollkarlarna fick sina krafter av att äta människokött.

Vissa grupper av människoätare brukade konsumera endast medlemmar av sin egen stam, en föregiven andlig inavel som antogs stärka samhörigheten inom stammen. De åt också fiender som hämnd, för att lägga beslag på deras styrka. Det ansågs vara en ära för en väns eller stamfrändes själ om hans kropp äts upp, medan det endast var ett rättvist straff för en fiende att sålunda sluka honom. Vildens sinne gjorde inga anspråk på att vara konsekvent.

Bland vissa stammar önskade de äldre föräldrarna att deras barn åt upp dem. Bland andra var det sed att avstå från att äta nära släktingar; deras kroppar såldes eller byttes mot främlingars. Det fanns en betydande handel med kvinnor och barn som hade götts för att slaktas. När sjukdom eller krig inte lyckades begränsa folkmängden äts överskottet helt enkelt upp.

Kannibalismen har så småningom försvunnit på grund av följande omständigheter:

1. Den blev ibland en samhällelig ceremoni, ett

slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

89:5.2 (979.1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

89:5.3 (979.2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

89:5.4 (979.3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

89:5.5 (979.4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

89:5.6 (979.5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were eaten, while it was no more than just punishment to an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

89:5.7 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers. There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

89:5.8 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

- 89:5.9 (979.8)* 1. It sometimes became a communal

erkännande av det kollektiva ansvaret för att en stamfrände hade fått dödsstraffet. Blodskulden upphör att vara ett brott när alla — hela samhället — har del i den. Den sista kannibalsmen i Asien bestod av detta ätande av avrättade brottslingar.

2. Den blev mycket tidigt en religiös ritual, men ökad rädsla för vålnaderna ledde inte alltid till en minskning av människoätandet.

3. Slutligen utvecklades kannibalsmen till den punkt där endast vissa delar eller organ av kroppen äts, de delar som antogs innehålla själen eller delar av anden. Att dricka blod blev vanligt, och det var brukligt att blanda de "ätliga" delarna av kroppen med mediciner.

4. Den blev tillåten endast för männen; kvinnorna var förbjudna att äta människokött.

5. Därefter blev den tillåten endast för hövdingar, präster och schamaner.

6. Sedan blev kannibalsmen tabubelagd bland de högrestående stammarna. Tabu som gällde människoätandet fick sin början i Dalamatia och spred sig långsamt ut över världen. Noditerna befrämjade kremering som ett sätt att bekämpa kannibalsmen, ty det var en gång allmän sed att gräva upp begravda kroppar för att äta upp dem.

7. Människooffren gav dödsstöten åt kannibalsmen. Efter det att människokött först hade blivit föda för överordnade människor, hövdingarna, reserverades det till slut för de ännu mer överordnade andarna. Sålunda gjorde människooffren effektivt slut på kannibalsmen, utom bland de lägsta stammarna. När människooffrandet hade blivit allmän sed blev människoätandet tabubelagt. Människokött var föda endast för gudarna. Människan fick äta endast en liten ceremoniell bit, ett sakrament.

Till slut blev det allmän sed att vid offrandet använda djur i stället för människor, och även bland de mer efterblivna stammarna minskade ätandet av hundar avsevärt människoätandet. Hunden var det första djur som tämjdes till husdjur, och värderades högt både som sådan och som föda.

6. MÄNNISKOOFFRANDETS UTVECKLING

Människooffrandet var ett indirekt resultat av kannibalsmen såväl som dess botemedel. Att förse andeledsagare för färden till andelandet ledde också till en minskning av människoätandet, då det aldrig var sed att äta dessa som offrades vid dödsfall. Ingen ras har varit helt fri från bruket av människooffer i någon form och vid någon tid, även om andoniterna, noditerna och adamiterna var minst hemfallna åt kannibalsmen.

Offrandet av människor har förekommit över praktiskt taget hela världen: det ingick i de religiösa sederna hos kineser, hinduer, egyptier, hebreer, mesopotamier, greker, romare och många andra folk, ända fram till senaste tid bland de efterblivna stammarna i Afrika och Australien. Senare tiders indianer hade en civilisation som hade vuxit fram från kannibalsmen och därför var stöpt i människooffrandet, i synnerhet i Central- och Sydamerika. Kaldéerna var bland de första som avstod från att offra människor vid

ceremony, the assumption of collective responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

89:5.10 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

89:5.11 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the "edible" parts of the body with medicines.

89:5.12 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

89:5.13 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

89:5.14 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

89:5.15 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

89:5.16 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

89:6.1 (980.6) Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

89:6.2 (980.7) Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary

vanliga tillfällen; de offrade djur i stället. För omkring två tusen år sedan införde en ömhjärtad japansk kejsare lerstoder i stället för människor som offer, men det är mindre än tusen år sedan människoooffrandet dog ut i norra Europa. Bland vissa efterblivna stammar fortsätter frivilliga att offra sig, ett slags religiös eller rituell form av självmord. En schaman gav en gång order om att en mycket respekterad gammal man i en viss stam skulle offras. Folket revolterade, de vägrade att lyda. Då bad den gamla mannen sin son att ta livet av honom. Forntidens människor hade en verklig tro på denna sed.

Det finns inte upptecknat någon mer tragisk och patetisk erfarenhet, som skulle illustrera de hjärtskärande striderna mellan forntida hävdvunna religiösa seder och de motsatta kraven från en avancerande civilisation, än hebreernas berättelse om Jefta och hans enda dotter. Som allmän sed var hade denne välmående man gett ett dåraktigt löfte, köpslagit med "stridens gud" och förbundit sig att betala ett visst pris för seger över sina fiender. Detta pris var att offra det som först kom ut från hans hus för att möta honom när han återvände hem. Jefta tänkte att en av hans trogna slavar skulle finnas till hands för att välkomna honom, men det gick så att hans dotter och enda barn kom ut för att välkomna honom. Så kom det sig att, ännu så pass sent och bland ett folk som antogs vara civiliserat, denna vackra jungfru efter det att hon hade fått sörja över sitt öde i två månader faktiskt offrades som ett människooffer av sin far och med godkännande av hans stamfränder. Allt detta gjordes trots Moses strikta föreskrifter mot människooffer. Män och kvinnor är begivna på att avlägga dåraktiga och onödiga löften, och forntidens människor höll alla sådana utfästelser för i högsta grad heliga.

I forna tider när en ny byggnad av någon betydelse påbörjades var det brukligt att slå ihjäl en människa som "grundoffer". Detta gav en vålnadsande att vaka över och skydda byggnadsverket. När kineserna gjorde sig redo att gjuta en klocka fordrade sedvänjan att åtminstone en jungfru offrades för att förbättra klangen. Den utvalda flickan kastades levande i den smälta metallen.

Det var länge sed bland många grupper att mura in slavar levande i viktiga murar. Under senare tider ersatte de nordeuropeiska stammarna denna sed att begrava levande människor i murarna i nya byggnader med att mura in skuggan av någon förbipasserande. Kineserna begravde i muren de arbetare som dog medan de byggde den.

En småkung i Palestina som byggde Jerikos murar "lade dess grund i Abiram, sin förstfödde, och satte upp dess portar i sin yngste son Segub". Inte endast satte denne far, vid detta sena datum, två av sina söner levande i groparna till grunden för stadsportarna, utan det har också upptecknats att denna handling skedde "enligt Herrens ord". Mose hade förbjudit dessa offer i byggnadsgrunderna, men israeliterna återgick till dem snart efter hans död. Nittonhundratalets ceremoni att lägga prydnads- och minnesföremål i grunden till en ny byggnad är en påminnelse om primitiva tiders grundoffer.

Det var länge sed hos många folk att helga de första frukterna åt andarna. Dessa högtidligheter, som nu är mer eller mindre symboliska, är alla kvarlevor av

occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

89:6.3 (980.8) There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the "god of battles," agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet him, but it turned out that his daughter and only child came out to welcome him home. And so, even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses' stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

89:6.4 (981.1) In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a "foundation sacrifice." This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

89:6.5 (981.2) It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

89:6.6 (981.3) A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, "laid the foundation thereof in Abiram, his first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub." At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city's gates, but his action is also recorded as being "according to the word of the Lord." Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

89:6.7 (981.4) It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less symbolic, are all

forna tiders ceremonier som inkluderade människooffer. Tanken att offra den förstfödde hade en stor omfattning bland forntidens människor, i synnerhet bland fenicierna som var de sista som gav upp seden. Det var brukligt att vid offrandet säga "liv för liv". Nu säger ni vid kistan "jord till jord".

Fastän anblicken av Abraham som ser sig tvungen att offra sin son Isak är chockerande för en civiliserad känslighet, så var det ingen ny eller ovanlig tanke för den tidens människor. Det var länge rådande sed för fäder att i tider av stor emotionell stress offra sin förstfödde son. Många folk har traditioner med liknande berättelser, ty det fanns en gång en världsomfattande och djupgående tro att det var nödvändigt med ett människooffer när någonting särskilt eller ovanligt inträffade.

7. MODIFIKATIONER AV MÄNNISKOOFFRANDET

Mose försökte få ett slut på människooffren genom att i stället införa lösen. Han etablerade en systematisk plan som gjorde det möjligt för hans folk att undgå de värsta resultaten av sina oöverlagda och dåraktiga utfästelser. Landområden, lösören och barn kunde återlösas till fastställda avgifter som betalades åt prästerna. De grupper som upphörde att offra sina förstfödda hade snart stora fördelar jämfört med sina mindre avancerade grannar som fortsatte med dessa grymheter. Många sådana efterblivna stammar blev inte endast mycket försvagade av denna förlust av söner, utan ofta bröts också arvsföljden för hövdingaskapet.

En följdföreteelse då barnoffrandet upphörde var seden att stryka blod på husets dörrpost för att skydda den förstfödde. Detta gjordes ofta i samband med en av årets heliga fester, och denna ceremoni förekom en gång över största delen av världen, från Mexiko till Egypten.

Även efter det att de flesta grupper hade upphört med det rituella dödandet av barn var det sed att sätta ut ett spädbarn ensamt ute i vildmarken eller i en liten båt på vattnet. Om barnet blev vid liv tänkte man sig att gudarna hade ingripit för att bevara honom, såsom i traditionerna om Sargon, Mose, Kyros och Romulus. Sedan kom seden att viga de förstfödda sönerna till att bli helgade eller offerhelgade, låta dem växa upp och sedan landsförvisa dem istället för att döda dem; detta var ursprunget till koloniseringen. Romarna tillämpade denna sed i sin kolonisationspolitik.

Många av de säregna föreningarna mellan sexuell lössläpphet och primitiv gudsdyrkan fick sin uppkomst i samband med människooffrandet. Om en kvinna i forna tider mötte huvudjägare kunde hon rädda sitt liv genom sexuell kapitulation. Senare kunde en jungfru som hade vigts till offer åt gudarna välja att återlösa sitt liv genom att viga sin kropp för livet till templets heliga sexualtjänst; på så sätt kunde hon förtjäna ihop sin lösensumma. Forntidens människor ansåg det vara högeligen upplyftande att ha sexuella förhållanden med en kvinna som på detta sätt var sysselsatt med att återlösa sitt liv. Det var en religiös ceremoni att umgås med dessa heliga jungfrur, och därtill erbjöd hela denna ritual en godtagbar ursäkt för alldaglig sexuell tillfredsställelse. Detta var en subtil form av självbedrägeri som både jungfrurna och deras sällskap

survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, "life for life." Now you say at death, "dust to dust."

89:6.8 (981.5) The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

89:7.1 (981.6) Moses attempted to end human sacrifices by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands, properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

89:7.2 (982.1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

89:7.3 (982.2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

89:7.4 (982.3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always drag

med nöje ägnade sig åt. Sedvänjorna släpar alltid efter civilisationens evolutionära framsteg och sanktioner sålunda de tidigare och mer barbariska sexualbruket bland de evolverande släkterna.

Tempelprostitutionen spred sig slutligen över hela Sydeuropa och Asien. Pengarna som de tempelprostituerade förtjänade hölls heliga bland alla folk — en värdefull gåva åt gudarna. De mest högt uppsatta kvinnorna trängdes på templens sexmarknader och gav sina inkomster till alla slags heliga tjänster och allmännyttiga arbeten. Många av de bättre klassernas kvinnor samlade ihop till sina hemgifter genom tillfällig sexualtjänst i templet, och de flesta män föredrog att ha dessa kvinnor till hustrur.

8. ÅTERLÖSEN OCH FÖRBUND

Offerhelgad återlösning och tempelprostitution var i själva verket modifikationer av människoofrandet. Därefter kom skenoffrandet av döttrar. Denna ceremoni bestod av åderlåtning med invigning till livslång jungfrudom och var en moralisk reaktion mot den tidigare tempelprostitutionen. Under mer närliggande tider var det jungfrur som vigde sig till tjänsten att vårda de heliga tempeleldarna.

Människorna kom till slut på idén att offrandet av någon del av kroppen kunde ersätta det tidigare offrandet av hela människan. Fysisk lemlästning ansågs också vara en acceptabel ersättning. Hår, naglar, blod och även finger och tår offrades. Den senare och så gott som överallt förekommande forntida omskärelseriten var en vidareutveckling av delofferkulten; den var enbart en offerhandling, ingen tanke på hygien anslöt sig till den. Männens omskars, kvinnorna gjorde hål i sina öron.

Senare blev det sed att binda ihop fingrar i stället för att hugga av dem. Att raka huvudet och att klippa håret var likaså former av religiös hängivelse. Att kastrera till eunuck var först en modifikation av människoofrandets idé. Att göra hål i näsa och läppar förekommer fortfarande i Afrika, och tatuerandet är en artistisk utveckling av det tidigare primitiva sargandet av kroppen.

Offerseden blev slutligen, som ett resultat av mer avancerad undervisning, sammankopplad med förbundsidén. Äntligen kunde man föreställa sig att gudarna ingick verkliga avtal med människan. Detta var ett betydande steg vid stabiliserandet av religionen. Lagen, ett förbund, trädde i stället för tur, rädsla och vidskepelse.

Människan kunde aldrig ens drömma om att ingå ett avtal med Gudomen förrän hennes begrepp om Gud hade nått upp till den nivå där universums övervakare sågs som tillförlitliga. Människans tidigaste uppfattning om Gud var så människoliknande att hon inte kunde tänka sig en tillförlitlig Gudom förrän hon själv hade blivit relativt tillförlitlig, moralisk och etisk.

Idén att ingå ett förbund med gudarna fick dock till slut föttest. Den evolutionära människan förvärvade slutligen en sådan moralisk värdighet att hon vågade köpslå med sina gudar. Så utvecklades offerverksamheten så småningom till det spel där människan filosofiskt köpslår med Gud. Allt detta

behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

89:7.5 (982.4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good. Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. REDEMPTION AND COVENANTS

89:8.1 (982.5) Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves to the service of tending the sacred temple fires.

89:8.2 (982.6) Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

89:8.3 (983.1) Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

89:8.4 (983.2) The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

89:8.5 (983.3) Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

89:8.6 (983.4) But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new

innebar ett nytt sätt att försäkra sig mot dålig tur, eller snarare ett bättre förfarande att köpa sig en säkrare framgång. Tro inte att dessa forna tiders offer var en fri gåva till gudarna, ett spontant offrande av tacksamhet eller tacksägelse; de var inte uttryck för en sann gudsdyrkan.

De primitiva formerna av bön var ingenting annat än ett köpslående med andarna, en ordväxling med gudarna. Bönen var ett slags byteshandel där vädjan och övertalning ersattes med någonting mera gripbart och dyrbart. Handeln som utvecklades bland människoraserna hade inpräglat handelns anda hos människorna och utvecklat slugheten vid byteshandel. Nu började dessa drag framträda i människans sätt att dyrka. Så som en del människor var bättre handelsmän än andra, så ansågs en del vara bättre bedjare än andra. En rättfärdig mans bön värderades högt. En rättfärdig man var en som hade utjämnat alla konton med andarna, en som hade utfört varje rituell skyldighet gentemot gudarna.

Bönen under de första tiderna var knappast en form av gudsdyrkan; det var en köpslående anhållan om hälsa, rikedom och liv. I många avseenden har bönerna inte förändrats under tidsåldrarnas förlopp. De läses fortfarande ur böcker, reciteras formellt och skrivs ut för att placeras på hjul och hängas i träd där vindens fläktar besparar människan besväret att offra sin egen andedräkt.

9. OFFER OCH SAKRAMENT

Människo-offrandet, under loppet av ritualernas utveckling på Urantia, har avancerat från det blodiga människoätandet till högre och mer symboliska nivåer. De tidiga offerritualerna beredde vägen för de senare sakramentceremonierna. Under mer närliggande tider brukade prästen ensam ta del av en bit av människooffret eller av en droppe människoblod, varefter alla tillsammans tog del av det djur som fungerade som ersättning. Dessa tidiga idéer om lösen, återlösen och förbund har utvecklats till senare tiders sakramentsförrättningar. Hela denna ceremoniella evolution har utövat ett mäktigt samhällsbyggande inflytande.

I samband med gudsmoderskulten i Mexiko och annanstans användes slutligen ett sakrament av kakor och vin i stället för kött och blod vid de tidigare människooffren. Hebréerna utövade länge denna ritual som en del av sitt påskfirande, och det var från detta ceremoniel som den senare kristna versionen av sakramentet uppkom.

De forntida sociala broderskapen byggde på en rit av bloddrickande. Det forna judiska broderskapet var ett blodsband i anslutning till offrandet. Paulus började bygga upp en ny kristen kult på "det eviga förbundets blod". Fastän han kanske onödigtvis betungade kristendomen med lärorna om blod och offer, satte han en gång för alla stopp för doktrinerna om återlösen genom människo- eller djuroffer. Hans teologiska kompromisser anger att även uppenbarelsen måste underkasta sig evolutionens graderade kontroll. Enligt Paulus blev Kristus det sista och helt tillräckliga människooffret; den gudomliga Domaren är nu fullt och för evigt tillfredsställd.

device for insuring against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or thanksgiving; they were not expressions of true worship.

89:8.7 (983.5) Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every ritual obligation to the gods.

89:8.8 (983.6) Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

89:9.1 (983.7) The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

89:9.2 (984.1) In connection with the Mother of God cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the sacrament took its origin.

89:9.3 (984.2) The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on "the blood of the everlasting covenant." And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with teachings about blood and sacrifice, he did once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

Så har offerkulten efter långa tidsåldrar utvecklats till sakramentkulten. På så sätt är de nutida religionernas sakrament legitima arvtagare till dessa chockerande forna ceremonier med människooffer och de ännu äldre kannibalistiska ritualerna. Många är ännu beroende av blodet för sin frälsning, men åtminstone har det blivit bildligt, symboliskt och mystiskt.

10. SYNDERNAS FÖRLÅTELSE

Forn tidens människa uppnådde medvetandet om nåd inför Gud endast genom offrandet. Nutidens människa måste utveckla nya sätt att uppnå medvetandet om frälsning. Medvetandet om synd finns kvar i de dödligas sinnen, men tankemönstren för frälsning från synden har blivit utslitna och föråldrade. Det andliga behovets verklighet består, men det intellektuella framåtskridandet har förintat de forna sätten att få frid och tröst för sinne och själ.

Synden måste omdefinieras som avsiktlig illojalitet mot Gudomen. Det finns olika grader av illojalitet: den partiella lojaliteten som följd av obeslutsamhet, den delade lojaliteten som följd av konflikt, den döende lojaliteten som följd av likgiltighet och lojalitetens död som kommer till uttryck i gudlösa ideal.

Uppfattningen eller känslan av synd är medvetande om brott mot sedvänjorna. Det är inte nödvändigtvis synd. Det finns ingen verklig synd utan medveten illojalitet mot Gudomen.

Människans möjlighet att inse sin känsla av skuld är ett tecken på människosläktets transcendenta värde. Det är inte ett tecken på människans lågsinhet, utan utmärker henne snarare som en varelse kännetecknad av potentiell storhet och ständigt tilltagande adelhet. En sådan känsla av ovärdighet är den första sporr, som snabbt och säkert bör leda till de trons erövringar som omvandlar den dödligas sinne till den moraliska adelhetens, den kosmiska insiktens och det andliga levandets enastående nivåer; sålunda förändras alla betydelser i människans tillvaro från det tidsbundna till det eviga, och alla värden höjs från det mänskliga till det gudomliga.

Att bekänna sin synd är ett beslutsamt tillbakavisande av illojaliteten, men det utplånar på intet sätt följderna i tid och rymd av en sådan illojalitet. Bekännelsen — ett uppriktigt erkännande av syndens art — är nödvändig för religiös tillväxt och andligt framåtskridande.

Gudomens förlåtelse av synd betyder ett förnyande av lojalitetsrelationerna, efter en period då människan har varit medveten om avbrottet i dessa relationer till följd av sitt medvetna uppror. Förlåtelsen behöver inte sökas, endast tas emot som medvetenhet om att lojalitetsrelationerna mellan den skapade varelsen och Skaparen har återupprättats. Alla Guds lojala söner är lyckliga, tjänstvilliga och ständigt framåtskridande på sin väg till Paradiset.

[Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

89:9.4 (984.3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. FORGIVENESS OF SIN

89:10.1 (984.4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

89:10.2 (984.5) *Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity.* There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of confliction; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

89:10.3 (984.6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

89:10.4 (984.7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

89:10.5 (984.8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the nature of sin — is essential to religious growth and spiritual progress.

89:10.6 (985.1) The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

89:10.7 (985.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitel 90. Schamanism — medicinmän och präster

⇐ 089

Urantiaboken

091 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 90 SCHAMANISM — MEDICINMÄN OCH PRÄSTER

Sektioner

Introduktion

1. De första schamanerna — medicinmännen
2. Schamanistiska seder och bruk
3. Schamanismens teori om sjukdom och död
4. Schamanernas läkekonst
5. Präster och ritualer

Introduktion

DE RELIGIÖSA sedvänjornas utveckling framskred från lugnande, undvikande, utdrivande, betvingande, förlikande och blidkande till offrande, försonande och återlösande. Det sätt på vilket den religiösa ritualen utövades utvecklades från den primitiva kultens former via fetischer till magi och mirakel. När ritualen blev allt mer invecklad till svar på människans allt mer invecklade begrepp om de övermateriella världarna, kom den oundvikligen att domineras av medicinmän, schamaner och präster.

Inom den primitiva människans framskridande begrepp ansågs andevärlden till slut vara otillgänglig för vanliga dödliga. Endast ytterst ovanliga individer kunde fånga gudarnas öra; andarna lyssnade endast på en extraordinär man eller kvinna. Religionen inträdde sålunda i en ny fas, ett stadium där den så småningom blev en andrahandsföreteelse; alltid trädde en medicinman, schaman eller präst mellan religionsutövaren och föremålet för dyrkan. Idag går de flesta system av organiserad religiös tro igenom denna nivå i den evolutionära utvecklingen.

Utvecklingsreligionen föds av en ren och allsmäktig rädsla, den rädsla som väller igenom människans sinne när hon ställs inför det okända, det oförklarliga och det ofattbara. Religionen uppnår till slut den djupsinnigt enkla insikten om en allsmäktig kärlek, den kärlek som oemotståndligt flödar genom människosjelen när den har vaknat till uppfattningen om den Universelle Faderns gränslösa tillgivenhet för sönerna i universum. Mellan begynnelsen och fullbordan av den religiösa evolutionen ligger de långa tidsåldrar som behärskas av

PAPER 90 SHAMANISM — MEDICINE MEN AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction

1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

INTRODUCTION

^{90:0.1 (986.1)} THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

^{90:0.2 (986.2)} In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship. And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of evolutionary development.

^{90:0.3 (986.3)} Evolutionary religion is born of a simple and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution,

schamanerna, som tar sig friheten att stå mellan människan och Gud som mellanhänder, tolkar och medlare.

there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. DE FÖRSTA SCHAMANERNA — MEDICINMÄNNEN

Schamanen var den ledande medicinmannen, den ceremoniella fetischmänniskan och den centrala personligheten vid alla förrättningar inom utvecklingsreligionen. Inom många grupper hade schamanen en högre ställning än krigshövdingen, vilket betecknar början till kyrkans makt över staten. Schamanen fungerade ibland som präst och även som prästkonung. En del av de senare stammarna höll sig med både de tidigare schaman-medicinmännen (siare) och de senare schaman-prästerna. I många fall gick schamanens ämbete i arv.

Eftersom allt abnormt i forna tider tillskrevs andebesatthet gav varje slående mental eller fysisk abnormitet behörighet att verka som medicinman. Många av dessa män var epileptiska, många av kvinnorna hysteriska, och dessa två typer stod för en god del av den forntida andeingivelsen samt ande- och djävulsbesattheten. Rätt många av dessa tidigaste präster hörde till en människoklass som senare har betecknats som paranoid.

Fastän schamanerna må ha ägnat sig åt bedrägeri i mindre ärenden, trodde det stora flertalet av dem att de faktiskt var andebesatta. Kvinnor som kunde försätta sig i trance eller i ett kataleptiskt tillstånd blev kraftfulla schamaner; senare blev sådana kvinnor profeter och andemedier. Deras kataleptiska trancetillstånd medförde vanligen kontakter som påstods ske med de avlidnas vålnader. Många kvinnliga schamaner var också professionella dansare.

Alla schamaner var dock inte offer för självbedrägeri; många var sluga och skickliga skojare. När yrket utvecklades måste en novis för att kvalificera sig som medicinman tjäna som lärling i tio år fylla av provningar och självförsakelse. Schamanerna utvecklade ett för yrket utmärkande sätt att klä sig och hade förkärlek för ett hemlighetsfullt beteende. De använde ofta droger för att åstadkomma vissa fysiska tillstånd som skulle göra intryck på och förbrylla stammens medlemmar. Vanligt folk ansåg taskspeleribedrifterna vara övernaturliga händelser, och buktalande användes först av sluga präster. Många av de forna schamanerna kom omedvetet in på hypnotism; andra försatte sig i självhypnos genom att länge stirra på sin navel.

Fastän många tydde sig till dessa trick och bedrägerier, var deras rykte som en klass i alla fall beroende av synbara resultat. När en schaman misslyckades i sina företag och inte kunde föra fram en godtagbar förklaring blev han antingen degraderad eller dödad. Sålunda gick de hederliga schamanerna tidigt under; endast de sluga skådespelarna blev kvar.

Det var schamanismen som tog ensamrätten att bestämma om stammens angelägenheter ur händerna på de gamla och starka och placerade den i händerna på de sluga, de klyftiga och de framsynta.

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE MEN

90:1.1 (986.4) The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

90:1.2 (986.5) Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

90:1.3 (987.1) While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead. Many female shamans were also professional dancers.

90:1.4 (987.2) But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct. They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

90:1.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

90:1.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. SCHAMANISTISKA SEDER OCH BRUK

Andebesvärjelse var ett mycket noggrant och högst komplicerat förfarande, jämförbart med nutida kyrkoritualer utförda på ett uråldrigt språk. Människosläktet sökte mycket tidigt efter övermänsklig hjälp, efter uppenbarelse; och människorna trodde att schamanen faktiskt fick sådana uppenbarelser. Fastän schamanerna utnyttjade suggestionens stora kraft i sitt arbete, var det nästan utan undantag fråga om negativ suggestion; först helt nyligen har den positiva suggestionens teknik tagits i bruk. Redan i den tidiga utvecklingen av sitt yrke började schamanerna specialisera sig på sådana områden som att åstadkomma regn, bota sjukdomar och utreda brott. Att bota sjukdomar var emellertid inte den främsta uppgiften för en schamanistisk medicinman; den var närmast att känna till och behärska livets osäkerhetsfaktorer.

Forntidens svartkonst — både den religiösa och den världsliga — kallades vitkonst när den utövades av antingen präster, siare, schamaner eller medicinmän. Utövarna av svartkonst kallades trollkarlar, magiker, förtrollare, häxor, tjusare, andebesvärjare, taskspelare och spåmän. Med tiden blev alla sådana föregivna kontakter med det övernaturliga klassificerade antingen som häxeri eller schamanism.

Häxeriet omfattade den magi som utfördes av tidigare, irreguljära och icke-erkända andar; schamanismen gällde mirakel som utfördes av reguljära andar och av gudar som stammen erkände. Under senare tider associerades häxorna med djävulen, och sålunda var scenen färdig för de många relativt sentida uttrycken för religiös intolerans. Häxeriet var en religion hos många primitiva stammar.

Schamanerna trodde mycket på slumpens uppgift som uppenbarare av andarnas vilja; de kastade ofta lott för att fatta ett beslut. Exempel på nutida kvarlevor av denna förkärlek för att kasta lott är inte endast de många slumpbetonade spelen utan också de välkända räkneramsorna. En gång måste den person som blev uträknad dö; nu är han endast den i någon barnslig lek. Det som var en allvarlig sak för de primitiva tidernas människor har fortlevt som en förströelse för nutida barn.

Medicinmännen satte stor tilltro till tecken och omen, sådana som "När du hör ljudet av ett susande i mulbärsträdens toppar, då skall du skynda iväg". Mycket tidigt i människosläktets historia riktade schamanerna sitt intresse mot stjärnorna. Primitiv astrologi var en världsomfattande tro och trosutövning. Drömydning fick också en omfattande spridning. Efter allt detta framträdde snart de lynniga kvinnliga schamaner som försäkrade att de kunde kommunicera med de avlidnas andar.

Fastän regnmakarna eller väderschamanerna har sitt ursprung i den avlägsna forntiden har de funnits i alla tider sedan dess. En svår torka betydde döden för forna tiders jordbrukare; väderkontrollen var förknippad med mycken forntida magi. Den civiliserade människan har fortfarande vädret som allmänt samtalsämne. Forntidens folk trodde alla på schamanens förmåga att åstadkomma regn, men det var brukligt att döda honom när han misslyckades, om han inte kunde ge en

2. SHAMANISTIC PRACTICES

90:2.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation*; and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

90:2.2 (987.6) Ancient black art, both religious and secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanters, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

90:2.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

90:2.4 (987.8) The shamans were great believers in the mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known "counting-out" rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

90:2.5 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, "When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself." Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

90:2.6 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the

godtagbar förklaring till misslyckandet.

Gång på gång förvisade de romerska kejsarna astrologerna, men de kom ständigt tillbaka på grund av den folkliga tron på deras förmåga. De kunde inte drivas iväg, och ännu under femtonhundratalet e.Kr. var den västerländska kyrkans och statens ledare astrologins beskyddare. Tusentals förment intelligenta människor tror fortfarande att man kan födas under inflytandet av en lycko- eller olycksbringande stjärna, att himlakroppars läge i förhållande till varandra bestämmer utgången av olika jordiska företag. Spågummorna besöks fortfarande av de godtrogna.

Grekerna trodde att oraklens svar var ändamålsenliga, kineserna använde magi som skydd mot demoner, schamanismen blomstrade i Indien, och den utövas fortfarande öppet i Centralasien. Först nyligen har man upphört med schamanismen i en stor del av världen.

Från tid till annan framträdde sanna profeter och lärare som fördömde och avslöjade schamanismen. Även den röda människan, som håller på att försvinna, hade en sådan profet under de senaste hundra åren, nämligen en shawnee, Tenskwatawa, som förutsade 1806 års solförmörkelse och fördömde den vita människans laster. Många sanna lärare har framträtt bland de olika stammarna och folkslagen under den evolutionära historiens många och långa tidsåldrar. De kommer fortsättningsvis att framträda för att utmana de schamaner och präster som under någon tidsålder motarbetat allmän utbildning och försöker hindra det vetenskapliga framåtskridandet.

På många sätt och med bedrägliga metoder lade de forntida schamanerna grunden till sitt rykte som Guds röst och försynens beskyddare. De bestänkte de nyfödda med vatten och gav dem namn; de omskar pojarna. De ledde alla begravningsseremonier, och de förkunnade vederbörligen de avlidnas trygga ankomst till andelandet.

Schamanprästerna och medicinmännen blev ofta mycket förmögna som följd av de olika avgifter som de samlade och som skenbart var offer till andarna. Det var inte ovanligt att en schaman samlade praktiskt taget stammens hela materiella rikedom i sina händer. Då en förmögen man dog var det brukligt att dela hans egendom jämnt mellan schamanen och något offentligt projekt eller välgörenhetsändamål. Denna sed förekommer fortfarande i vissa delar av Tibet, där hälften av den manliga befolkningen hör till denna klass av icke-producerande individer.

Schamanerna klädde sig väl och hade vanligen ett antal hustrur. De var den ursprungliga aristokratin som var befriade från att följa alla de begränsningar som gällde för stammen. De var ofta lågtstående till sitt sinne och sin moral. De undertryckte sina rivaler genom att stämpla dem som häxor eller trollkarlar, och mycket ofta fick de ett sådant inflytande och en sådan makt att de kunde dominera hövdingarna eller kungarna.

Den primitiva människan såg schamanen som ett nödvändigt ont; hon fruktade men älskade honom inte. Människan under forna tider hade respekt för kunskapen; hon höll visdomen i ära och belönade den. Schamanen var mest en bedragare, men vördnaden för schamanismen belyser på ett utmärkt sätt det värde som man satte på visdomen under människosläktets

failure.

90:2.7 (988.3) Again and again did the Caesars banish the astrologers, but they invariably returned because of the popular belief in their powers. They could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

90:2.8 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

90:2.9 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the white man. Many true teachers have appeared among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90:2.10 (988.6) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90:2.11 (988.7) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

90:2.12 (989.1) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90:2.13 (989.2) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

utveckling.

3. SCHAMANISMENS TEORI OM SJUKDOM OCH DÖD

Eftersom forntidens människa ansåg sig och sin materiella omgivning reagera direkt för vålnadernas nyckel och andarnas påhitt, är det inte märkligt att hennes religion så ensidigt befattade sig med materiella angelägenheter. Den moderna människan attackerar sina materiella problem direkt. Hon inser att materien är mottaglig för en intelligent behandling som styrs av sinnet. Den primitiva människan önskade likaså modifiera och rentav kontrollera livet och energierna inom de fysiska områdena. Emedan hennes begränsade uppfattning om kosmos ledde henne till tro att vålnaderna, andarna och gudarna personligen och direkt befattade sig med den detaljerade kontrollen av livet och materien, inriktade hon helt logiskt sina strävanden på att vinna dessa övermänskliga maktens gunst och stöd.

I detta ljus betraktat är mycket av det oförklarliga och irrationella i de forntida kulterna förståeligt. Kultens ceremonier var den primitiva människans försök att kontrollera den materiella värld där hon befann sig. Många av hennes strävanden inriktades på att förlänga livet och säkra hälsan. Eftersom alla sjukdomar och döden själv ursprungligen ansågs vara andefenomen var det ofrånkomligt att schamanerna, samtidigt som de fungerade som medicinmän och präster, också skulle komma att verka som läkare och kirurger.

Det primitiva sinnet må vara handikappat av brist på fakta, men det är trots allt logiskt. När eftersinnande människor iaktar sjukdom och död försöker de fastställa orsakerna till dessa hemsökelse, och i enlighet med den insikt de har haft, har schamanerna och vetenskapsmännen framfört följande teorier beträffande hemsökelsen:

1. Vålnader — direkta andeinflytanden. Den tidigaste hypotesen som framfördes som förklaring till sjukdom och död var att andar orsakade sjukdom genom att locka själen ut ur kroppen. Om själen inte lyckades återvända följde döden. Forntidens människor fruktade den ondsinta verkan av sjukdomsalstrande vålnader så mycket att sjuka individer ofta övergavs utan ens mat och vatten. Oberoende av den felaktiga grunden för dessa trosföreställningar isolerade de effektivt insjuknade individer och hindrade spridningen av smittsamma sjukdomar.

2. Våld — uppenbara orsaker. Orsakerna till en del olyckor och dödsfall var så lätta att fastställa att de tidigt avlägsnades från kategorin för vålnadsinverkan. Dödsfall och sår som var en följd av krig, strider med djur och andra klart fastställbara faktorer ansågs som naturliga händelser. Man trodde länge att andarna fortfarande var ansvariga för fördröjt helande eller för infektion även av sår som hade en "naturlig" orsak. Om ingen observerbar naturlig faktor kunde upptäckas hölls andevålnaderna fortfarande ansvariga för sjukdom och död.

Idag kan man i Afrika och annanstans finna primitiva folk som dödar någon varje gång en icke våldsartad död inträffar. Deras medicinmän anger de

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

90:3.1 (989.3) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to winning the favor and support of these superhuman agencies.

90:3.2 (989.4) Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

90:3.3 (989.5) The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

90:3.4 (989.6) 1. *Ghosts — direct spirit influences.* The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

90:3.5 (989.7) 2. *Violence — obvious causes.* The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even "natural" causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

90:3.6 (990.1) Today, in Africa and elsewhere may be found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate

skyldiga parterna. Om en mor dör vid barnafödandet stryps barnet omedelbart — liv för liv.

3. Magi — inverkan av fiender. Mången sjukdom troddes vara orsakad av häxeri, verkan av det onda ögat och den magiska pekbågen. En tid var det verkligen farligt att peka finger åt någon; fortfarande anses det ohyfsat att peka. Vid oklara sjukdoms- och dödsfall brukade forntidens människor ordna en formell undersökning, skära upp kroppen och bestämma sig för någon iakttagelse som orsak till döden: I annat fall lades dödsfallet på häxeriets konto, vilket gjorde det nödvändigt att avrätta den ansvariga häxan. Dessa forntida undersökningar för att fastställa dödsorsaken sparade mången förmodad häxas liv. Bland en del stammar trodde man att en medlem kunde dö som resultat av sitt eget häxeri, i vilket fall ingen blev anklagad.

4. Synd — straff för brott mot tabun. Under jämförelsevis nyligen timade tider har man trott att sjukdom är ett straff för synd, personlig eller raslig. Bland folk som genomgår denna utvecklingsnivå är den gällande teorin att man inte kan insjukna utan att ha brutit mot ett tabu. Att anse sjukdom och lidande för "den Allsmäktiges pilar inom dem" är typiskt för sådana trosföreställningar. Kineserna och mesopotamierna ansåg länge sjukdom vara ett resultat av onda demoners inverkan, fastän kaldéerna även såg stjärnorna som orsaken till lidande. Denna teori om att sjukdom är en följd av gudomlig vrede är fortfarande förhärskande bland många förment civiliserade grupper av urantiabor.

5. Naturligt orsakande. Människosläktet har mycket långsamt lärt sig de materiella mysterierna när det gäller förhållandet mellan orsak och verkan inom energins, materiens och livets fysiska domäner. De forna grekerna, som hade bevarat traditionerna från Adamssons undervisning, var bland de första som insåg att alla sjukdomar hade en naturlig orsak. Sakta men säkert förintar utvecklingen av ett vetenskapligt tidsskede människans urgamla teorier om sjukdom och död. Febern var en av människans första krämpor som avlägsnades från kategorin för övernaturliga störningar, och allt mer har vetenskapens tidsskede brutit de okunskapens bojor som så länge har hållit människans sinne fångat. En förståelse av åldrandet och av smittsamma sjukdomar utplånar så småningom människans rädsla för vålnader, andar och gudar som de personliga förövarna av människans elände och de dödligas lidande.

Evolutionen når ofelbart sitt mål: den fyller människan med den vidskepliga rädslan för det okända och skräcken för det osynliga vilka utgör byggnadsställningarna för gudsbegreppet. Och efter att ha bevitnat en avancerad förståelse av Gudomen genom den samordnade verkan av uppenbarelsen, sätter denna samma evolutionsteknik igång de tankekrafter som obevekligt förintar byggnadsställningarna, vilka har tjänat sitt ändamål.

4. SCHAMANERNAS LÄKEKONST

Hela livet för forntidens människor var förebyggande; deras religion var i inte ringa utsträckning ett förfarande avsett att förhindra sjukdom. Oberoende

the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a life for a life.

90:3.7 (990.2) 3. *Magic — the influence of enemies.* Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroner's inquests saved many a supposed witch's life. Among some it was believed that a tribesman could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

90:3.8 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as "arrows of the Almighty within them" is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

90:3.9 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson's teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man's age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man's fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90:3.10 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the co-ordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate the scaffolding, which has served its purpose.

4. MEDICINE UNDER THE SHAMANS

90:4.1 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small measure a technique for disease prevention. And regardless of the

av felen i deras teorier satte de dem helhjärtat i verket. De hade en obegränsad tro på sina behandlingsmetoder, och det är i och för sig ett kraftfullt botemedel.

Den tro som fordrades för att bli frisk enligt en av dessa forntida schamaners dåraktiga behandlingsmetoder skiljde sig i själva verket inte i sak från den tro som fordras för att uppleva helande i händerna på någon av hans sentida efterföljare som sysslar med ovetenskaplig behandling av sjukdom.

De mera primitiva stammarna var väldigt rädda för de sjuka, och under långa tidsåldrar undvek man dem nogsamt, försummade dem skamligt. Det var ett stort humanitärt framsteg när schamanismens utveckling ledde till uppkomsten av präster och medicinmän som var villiga att behandla sjukdom. Då blev det vanligt att hela klanen trängde sig in i sjukrummet för att hjälpa schamanen att yla bort sjukdomsvålnaderna. Det var inte ovanligt att den diagnostiserande schamanen var en kvinna, medan behandlingen brukade ombesörjas av en man. Den vanliga metoden att bestämma sjukdomens art var att undersöka inälvorna från ett djur.

Sjukdomar behandlades med trolldans, ylande, handpåläggning, med att man andades på patienten, och med många andra metoder. Under senare tider blev det vanligt att ty sig till tempelsömn, under vilken helande antogs ske. Medicinmännen vågade sig till slut på verklig kirurgi i samband med tempelsömn. Till de första operationerna hörde att trepanera kraniet för att släppa ut en huvudvärksande. Schamanerna lärde sig att behandla bendislokationer och sträckningar, att öppna bölder och abscesser; de kvinnliga schamanerna blev skickliga som barnmorskor.

Det var en allmän behandlingsmetod att gnida någonting magiskt på en infekterad eller skadad del av kroppen, varefter trollmedlet kastades bort och man förmodades bli frisk. Om någon råkade plocka upp det bortkastade trollmedlet trodde man att han genast fick samma infektion eller fel. Det tog en lång tid innan örter och andra verkliga mediciner togs i bruk. Massagen utvecklades i samband med trollformeln, då man försökte gnida ut anden från kroppen och föregicks av försök att gnida in medicin, så som moderna människor försöker gnida in liniment. Koppande och sugande av angripna delar tillsammans med åderlåtning tänktes vara av värde för att bli kvitt en sjukdomsalstrande ande.

Eftersom vatten var en kraftfull fetisch användes det för behandling av många lidanden. Längre trodde man att den ande som orsakade sjukdomen kunde elimineras om man svettades. Ångbad värderades högt; naturliga heta källor blomstrade snart som primitiva kurorter. De forna tidernas människa upptäckte att värme lindrade smärta. Hon använde solljus, färsk djurorgan, het lera och heta stenar, och många av dessa metoder används fortfarande. Rytmen användes i ett försök att påverka andarna; tom-tom-trummorna fanns över hela världen.

Bland en del folk tänkte man sig att sjukdomar orsakades av en ondsint sammansvärjning mellan andar och djur. Detta gav upphov till trosföreställningen att det i växtriket fanns ett välgörande botemedel för varje sjukdom som hade orsakats av djur. De röda människorna var särskilt hängivna teorin om växter som universalbotemedel. De satte alltid en droppe blod i

error in their theories, they were wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamancraft produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body, and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

90:4.7 (991.6) Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was

rothålet som blev kvar när en växt drogs upp.

Fastande, diet och motirritament användes ofta som botemedel. Människans utsöndringar som var avgjort magiska värderades högt. Blod och urin hörde sålunda till de tidigaste medicinerna och utökades snart med rötter och olika salter. Schamanerna trodde att sjukdomsandar kunde drivas ut ur kroppen med illaluktande och illasmakande mediciner. Laxering blev mycket tidigt en rutinbehandling, och värdet av råkakao och kinin hörde till de tidigaste farmaceutiska upptäckterna.

Grekerna var de första som utvecklade verkligt rationella metoder för behandling av de sjuka. Både grekerna och egyptierna fick sin medicinska kunskap från Euftratdalen. Olja och vin var en mycket tidigt använd metod att behandla sår. Ricinolja och opium användes av sumererna. Många av dessa forntida och effektiva hemliga botemedel förlorade sin kraft när de blev kända. Hemlighetsfullhet har alltid varit väsentlig för att med framgång utöva bedrägeri och vidskepelse. Endast fakta och sanning söker förståelsens fulla ljus och gläds åt den belysning och upplysning som den vetenskapliga forskningen skänker.

5. PRÄSTER OCH RITUALER

Det väsentliga i ritualen är fulländningen i dess utförande. Bland vildarna måste den utövas med exakt precision. Endast när ritualen utförts på rätt sätt har ceremonin betvingande makt över andarna. Om ritualen är felaktig väcker den endast gudarnas ilska och missnöje. Eftersom människans långsamt evolverande sinne uppfattade ritualens teknik som den avgörande faktorn för dess effektivitet, var det därför ofrånkomligt att forntidens schamaner förr eller senare skulle utvecklas till ett prästerskap som var tränade att leda det ytterst noggranna utförandet av ritualen. Så har ändlösa ritualer i tiotusentals år hämmat samhället och förbannat civilisationen, en outhärdlig börda för varje handling i livet, för människosläktets varje företag.

Ritualen är ett förfarande som helgar seden. Ritualen skapar och bibehåller myter såväl som bidrar till bevarandet av sociala och religiösa seder. Ritualen själv, å andra sidan, har fått sitt upphov av myterna. Ofta är ritualerna först sociala, sedan blir de ekonomiska och till slut får de helgden och värdigheten av religiöst ceremoniell. Ritualen kan i sin tillämpning vara personlig eller gruppbaserad, eller båda, såsom illustreras av bön, dans och drama.

Ord blir en del av ritualen, liksom användningen av termerna amen och selah. Vanan att svära, hädandet, representerar en prostitution av en tidigare ritualistisk upprepning av heliga namn. Pilgrimsfärder till heliga platser är en mycket gammal ritual. Ritualen växte härnäst ut till invecklade renings-, tvagnings- och helgelseceremonier. Upptagningsceremonierna till de primitiva stammarnas hemliga sällskap var i själva verket en primitiv religiös rit. Sättet att dyrka i de gamla mysteriekulterna var ett enda långt framförande av ansamlad religiös ritual. Ritualen utvecklade sig till sist till de nutida typerna av sociala ceremonier och religionsutövningar, gudstjänster som omfattar bön, sång, sponsorerad läsning och andra enskilda och gruppbaserade andliga övningar.

pulled up.

90:4.8 (991.7) Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

90:4.9 (992.1) The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. PRIESTS AND RITUALS

90:5.1 (992.2) The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man's slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

90:5.2 (992.3) Ritual is the technique of sanctifying custom; ritual creates and perpetuates myths as well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

90:5.3 (992.4) Words become a part of ritual, such as the use of terms like amen and selah. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group spiritual devotions.

Prästerna utvecklades från schamaner vidare genom orakel, siare, sångare, dansare, vädermakare, väktare av religiösa relikier, tempelväktare och spåmän till ställningen som faktiska ledare av religionsutövningen. Till slut blev ämbetet ärftligt; en bestående prästkast uppkom.

Då religionen utvecklades började prästerna specialisera sig enligt inneboende talang eller speciella preferenser. En del blev sångare, andra bedjare, och ytterligare andra offerförrättare; senare kom oratorerna — predikanterna. När religionen blev institutionaliserad hävdade dessa präster att de "hade nycklarna till himmelriket".

Prästerna har alltid försökt göra intryck på och väcka vördnad hos vanligt folk genom att utföra den religiösa ritualen på ett forntida språk och genom diverse magiska gester så förbrilla religionsutövarna att deras egen fromhet och auktoritet höjs. Den stora faran i allt detta är att ritualen tenderar att bli en ersättning för religionen.

Prästerskapet har gjort mycket för att fördröja den vetenskapliga utvecklingen och hindra det andliga framåtskridandet, men prästerna har bidragit till att stabilisera civilisationen och höja vissa former av kultur. Många nutida präster har upphört att fungera som ledare för ritualen för dyrkandet av Gud och vänt sitt intresse mot teologin — försöket att definiera Gud.

Det skall inte förnekas att prästerna har varit en kvarnsten kring halsen på människosläkterna, men de sanna religiösa ledarna har varit ovärderliga för att visa vägen till högre och bättre realiteter.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

90:5.4 (992.5) The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics, temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

90:5.5 (992.6) As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to "hold the keys of heaven."

90:5.6 (992.7) The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

90:5.7 (993.1) The priesthoods have done much to delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

90:5.8 (993.2) It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing the way to higher and better realities.

90:5.9 (993.3) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 91. Bönens utveckling

⇐ 090

Urantiaboken

092 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 91 BÖNENS UTVECKLING

Sektioner

Introduktion

1. Primitiv bön
2. Bönen under utveckling
3. Bön och alter ego
4. Etiskt bedjande
5. Bönens sociala återverkningar
6. Bönens verkningsområde
7. Mysticism, extas och ingivelse
8. Bedjandet som en personlig erfarenhet
9. Villkor för effektiv bön

PAPER 91 THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

Introduktion

BÖNEN som en av religionens uttrycksformer utvecklades från tidigare icke-religiösa sätt att uttrycka sig i monolog- och dialogform. Då den primitiva människan uppnådde självmedvetande uppkom som en oundviklig följd också medvetandet om andra existenser, den tvåfaldiga potentialen till socialt gensvar och insikt om Gud.

De tidigaste formerna av bön riktades inte till Gudomen. Dessa uttalanden påminde mycket om vad ni skulle säga till en vän då ni påbörjar något viktigt företag: "Önska mig lycka till!" Den primitiva människan var en slav under magin. Tur, god och dålig tur, ingick i livets alla skeden. Till en början var dessa vädjanden om tur monologer — endast ett uttryck för att magiförrättaren tänkte högt. Därefter brukade dessa som trodde på tur söka stöd hos sina vänner och familjer, och snart utfördes någon sorts ceremoni som omfattade hela klanen eller stammen.

När begreppen om vålnader och andar utvecklades fick dessa vädjanden en övermänsklig inriktning, och när medvetandet om gudar vaknade nådde dessa tankeuttryck upp till den genuina bönens nivåer. Som en illustration av detta kan nämnas att det bland vissa australiska stammar förekom primitiva religiösa böner redan innan de trodde på andar och övermänskliga personligheter.

Todastammen i Indien följer nu detta bruk att inte rikta bönen till någon speciell mottagare, just så som de

INTRODUCTION

91:0.1 (994.1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:0.2 (994.2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, "Wish me luck." Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

91:0.3 (994.3) When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became superhuman in address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:0.4 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the

forna folken innan det religiösa medvetandet hade vaknat. Bland todastammen utgör detta emellertid en tillbakagång av deras degenererande religion till denna primitiva nivå. De nuvarande ritualerna som todastammens mejeristpräster utför utgör inte en religiös ceremoni emedan dessa opersonliga böner inte bidrar till att bevara eller förhöja några sociala, moraliska eller andliga värden.

Förreligiöst bedjande var en del av mana-sederna hos melanesierna, oudah-trosföreställningarna hos de afrikanska pygméerna och manitou-vidskepselerna hos de nordamerikanska indianerna. Baganda-stammarna i Afrika har endast nyligen kommit upp från bönens mana-nivå. Under denna tidiga evolutionära förvirring ber människorna till gudar — lokala och nationella — till fetisch, amuletter, välnader, härskare och till vanliga människor.

1. PRIMITIV BÖN

Den tidiga evolutionsreligionens funktion är att bevara och höja de väsentliga sociala, moraliska och andliga värden som långsamt håller på att ta form. Denna uppgift hos religionen observeras inte medvetet av människosläktet, men den utförs i huvudsak genom bönens funktion. Bedjandet representerar den oavsiktliga, men icke desto mindre personliga och kollektiva, strävan hos någon grupp att säkra (aktualera) detta bevarande av högre värden. Om det inte vore för bönens skydd skulle alla helgdagar snabbt återgå till enbart lediga dagar.

Religionen och dess uttrycksformer, av vilka den främsta är bönen, ansluter sig endast till de värden som har ett allmänt socialt erkännande, som godkänns av gruppen. När den primitiva människan försökte tillfredsställa sina lägre emotioner eller förverkliga hänsynslösa själviska ambitioner berövades hon därför religionens tröst och bönens hjälp. Om individen försökte åstadkomma något asocialt var han tvungen att söka hjälp av icke-religiös magi, ty sig till trollkarlar, och sålunda berövas den hjälp bönen ger. Bönen blev därför mycket tidigt en mäktig främjare av social utveckling, moraliskt framåtskridande och andlig uppnåelse.

Det primitiva sinnet var emellertid varken logiskt eller konsekvent. Forna tiders människor insåg inte att materiella ting inte hör till bönens område. Dessa enkelt sinnade själar resonerade att föda, husrum, regn, viltbråd och andra materiella förnödenheter ökade välfärden i samhället, och därför började de be för dessa fysiska välsignelser. Samtidigt som detta innebar en förvrängning av bönen uppmuntrade det strävan att förverkliga dessa materiella målsättningar genom sociala och etiska handlingar. Medan ett sådant missbrukande av bönen degraderade ett folks andliga värden, verkade det däremot direkt höjande på dess ekonomiska, sociala och etiska sedvänjor.

Bönen är monologartad endast i den mest primitiva typen av sinne. Den blir tidigt en dialog och expanderar snabbt till gruppyrkans nivå. Bönen anger att den primitiva religionens för-magiska besvärjelsesånger har utvecklats till den nivå där människans sinne erkänner verkligheten av välgörande makter eller varelser som kan öka de sociala värdena och höja de moraliska

early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:0.5 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

91:1.1 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:1.2 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

91:1.3 (995.2) But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

91:1.4 (995.3) Prayer is only monologous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment

idealen, och vidare, att dessa inflytelser är övermänskliga och åtskilda från egot hos den självmedvetna människan och hennes meddödliga. Sann bön uppkommer därför inte förrän utövaren av den religiösa omvårdnaden visualiseras som personlig.

Bönen har föga samband med animismen, men sådana trosföreställningar kan existera jämsides med uppkommande religiösa känslor. Mången gång har religionen och animismen haft helt skilda ursprung.

För de dödliga som inte har befriats från det primitiva slaveriet under rädslan, finns det en verklig fara att all bön kan leda till en sjuklig syndakänsla, oberättigad övertygelse om skuld, verklig eller inbillad. Nuförtiden är det inte sannolikt att mången använder så mycket tid för bön att det skulle leda till detta skadliga grubblande över ens ovärdighet och syndfullhet. De faror som ansluter sig till förvrängningen och fördärvandet av bönen utgörs av okunskap, vidskepelse, förstening, avtynande livskraft, materialism och fanatism.

2. BÖNEN UNDER UTVECKLING

De första bönerna var endast önskningar klädda i ord, uttryck för uppriktiga önskemål. Därefter blev bönen ett sätt att åstadkomma andesamverkan. Sedan nådde den upp till den högre funktionen att assistera religionen i att bevara alla värden värda att bevaras.

Både bön och magi uppkom som resultat av människans anpassningsreaktioner inför omgivningen på Urantia. Förutom detta allmänna samband har de föga gemensamt. Bönen har alltid angett en positiv verksamhet hos det bedjande jaget; den har alltid varit psykisk och ibland andlig. Magin har vanligen inneburit ett försök att manipulera verkligheten utan att påverka manipulatorens ego, utövaren av magi. Trots att deras ursprung är oberoende av varandra har magin och bönen ofta varit sammanflätade under sina senare utvecklingsstadier. Magin har ibland med en högre målsättning höjt sig från formler via ritualer och besvärjelsesånger till den sanna bönens tröskel. Bönen har ibland blivit så materialistisk att den har degenererat till ett pseudomagiskt sätt att undvika den ansträngning som är nödvändig för att lösa problemen på Urantia.

När människan lärde sig att bönen inte kunde tvinga gudarna, då blev den mera något av en vädjan, en strävan att vinna gunst. Den sannaste bönen är i verkligheten en gemenskap mellan människan och hennes Skapare.

Offertankens framträdande i en religion minskar ofelbart den sanna bönens högre verkan såtillvida att människorna i stället för att offra sin egen helgade vilja till att göra Guds vilja, försöker ersätta den med offer av materiella ägodelar.

När religionen avhänder sig en personlig Gud överförs dess böner till teologins och filosofins nivåer. När den högsta gudsuppfattningen i en religion utgörs av en opersonlig Gudom, såsom i den panteistiska idealismen, visar den sig — fastän den erbjuder en grund för vissa former av mystisk gemenskap — ödesdiger för kraften i den sanna bönen, som alltid står för människans gemenskap med en personlig och

moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the ego of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as *personal*.

91:1.5 (995.4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

91:1.6 (995.5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (995.6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

91:2.2 (995.7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagical technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:2.3 (996.1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:2.4 (996.2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:2.5 (996.3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and superior being.

högrestående varelse.

Under de forna tiderna i människosläktets utveckling, och även nuförtiden, är bönen i den genomsnittliga dödligas dagliga erfarenhet väldigt mycket ett fenomen där människan umgås med sitt eget undermedvetna. Det finns också ett sådant böneområde där den intellektuellt alerta och andligen framåtskridande individen får mer eller mindre kontakt med människosinnets övermedvetna nivåer, den inneboende Tankeriktarens område. Därtill finns i den sanna bönen en avgjort andlig fas som gäller bönens mottagande och erkännande hos de andliga krafterna i universum och som är helt åtskild från alla mänskliga och intellektuella sammanhang.

Bönen bidrar storligen till utvecklingen av den religiösa stämningen hos ett evolverande människosinne. Den är ett mäktigt inflytande som verkar för att hindra personlighetens isolering.

Bönen representerar ett visst förfarande som hör till den rasliga evolutionens naturliga religioner och som också utgör en del av de erfarenhetsmässiga värdena i den etiska förträfflighetens högre religioner, uppenbarelsereligionerna.

3. BÖN OCH ALTER EGO

När barnet först lär sig att använda språket är det benäget att tänka högt, att uttrycka sina tankar i ord även om ingen är närvarande som skulle höra dem. Då den skapande fantasin framträder visar det en tendens att diskutera med inbillade kamrater. Sålunda söker det knoppande jaget umgås med ett fiktivt alter ego. På detta sätt lär sig barnet tidigt att omvandla sina monologkonversationer till skendialoger i vilka detta alter ego svarar på barnets verbala tankar och uttryckta önskningar. En mycket stor del av en vuxen människas tänkande sker mentalt i form av konversation.

Den tidiga och primitiva formen av bön påminde mycket om den nutida toda-stammens halvmagiska recitationer, böner som inte riktas till någon speciell mottagare. Uppkomsten av tanken om ett alter ego tenderar dock att utveckla sådana sätt att be till dialogtypen av kommunikation. Med tiden upphöjs föreställningen om detta alter ego till en högre gudomlig värdighet, och bönen som ett uttryck för religionen har därmed uppkommit. Genom många faser och under långa tidsåldrar måste denna primitiva typ av bedjande utvecklas innan den når den intelligenta och sant etiska bönens nivå.

Så som alter egot uppfattas av på varandra följande generationer av bedjande dödliga utvecklas det genom vålnader, fetischier och andar till polyteistiska gudar och slutligen till den ende Guden, en gudomlig varelse som förkroppsligar det bedjande jagets högsta ideal och ädlaste strävanden. Sålunda fungerar bönen som det starkaste uttrycket för religionen vid bevarandet av de högsta värdena och idealen hos dem som ber. Från det ögonblick då föreställningen om ett alter ego uppkommer ända tills uppfattningen om en gudomlig och himmelsk Fader framträder, är bönen alltid ett samhällsanpassande, moralhöjande och förändligande förfarande.

91:2.6 (996.4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:2.7 (996.5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:2.8 (996.6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:3.1 (996.7) Children, when first learning to make use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego*. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:3.2 (996.8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

91:3.3 (997.1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

Den enkla bönen baserad på tro visar på en mäktig utveckling i människans erfarenhet, varvid de forntida samtalen med alter egot, den primitiva religionens fiktiva symbol, har upphöjts till nivån för gemenskap med den Infinites ande och till ett äkta medvetande om verkligheten av den evige Guden och Paradisfadern för all intelligent skapelse.

Vid sidan av allt som i böneupplevelsen står över jaget bör man minnas att etisk bön är ett ypperligt sätt att höja ens ego och stärka sig själv för ett bättre liv och en högre måluppnåelse. Bönen får människoegot att söka hjälp från båda hållen: materiell hjälp från det undermedvetnas reservoar av dödlighets erfarenhet, inspiration och ledning från det övermedvetnas gränsområden för det materiellas kontakt med det andliga, med Mysterieleadsagaren.

Bönen har alltid varit och kommer alltid att förbli en tvåfaldig mänsklig erfarenhet: ett psykologiskt förfarande i förening med en andlig teknik. Dessa böners två funktioner kan aldrig helt särskiljas.

En upplyst bön måste erkänna inte endast en yttre och personlig Gud utan också en inre och opersonlig Gudom, Riktaren i människans inre. Det är alldeles lämpligt att människan när hon ber bör sträva efter att fatta begreppet om den Universelle Fadern i Paradiset; men ett effektivare förfarande, för de flesta praktiska ändamål, är att återgå till uppfattningen om ett närstående alter ego, just så som det primitiva sinnet brukade göra, och att sedan inse att idén om detta alter ego har utvecklats från enbart en fiktion till den sanning att Gud bor i den dödliga människan som Riktarens faktiska närvaro, så att människan kan tala, så att säga, ansikte mot ansikte med ett verkligt, genuint och gudomligt alter ego som bor i henne och som är den levande Gudens, den Universelle Faderns, uttryckliga närvaro och väsen.

4. ETISKT BEDJANDE

En bön kan inte vara etisk när bedjaren söker självisk fördel framför sina medmänniskor. Själviskt och materialistiskt bedjande är oförenligt med de etiska religioner som bygger på osjälvisk och gudomlig kärlek. Allt sådant oetiskt bedjande återgår till pseudomagens primitiva nivåer och är ovärdigt för avancerande civilisationer och upplysta religioner. Själviskt bedjande bryter mot andan i all etik som bygger på kärleksfull rättvisa.

Bönen får aldrig så missbrukas att den blir en ersättning för handling. All etisk bön är en sporre till handling och en vägvisare för det progressiva strävandet mot idealistiska mål av uppnåelse högre än en själv.

Var rättvis i allt ditt bedjande; förvänta dig inte att Gud skulle vara partisk, att han skulle älska dig mer än sina andra barn, mer än dina vänner, grannar eller ens dina fiender. Bönen i de naturliga eller evolverade religionerna är inte till en början etisk som i de senare uppenbarade religionerna. Allt bedjande, vare sig enskilt eller gemensamt, kan vara antingen egoistiskt eller altruistiskt, dvs. man kan antingen be för sig själv eller för andra. När bönen inte söker någonting för den som

91:3.4 (997.2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

91:3.5 (997.3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

91:3.6 (997.4) Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

91:3.7 (997.5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

91:4.1 (997.6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:4.2 (997.7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

91:4.3 (998.1) In all your praying be *fair*; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then

ber och inte heller för dennes medmänniskor, då närmar sig dessa själens attityder den sanna gudsdyrkans nivåer. Egoistiska böner inkluderar bekännelser och vädjanden och består ofta av anhänganden om materiella förmåner. Bönen är något mera etisk när den har att göra med förlåtelse och söker visdom för ökad självbehärskning.

Medan den osjälviska typen av bön är stärkande och tröstande, materialistiskt bedjande blir följden av besvikelse och desillusion då avancerande vetenskapliga upptäckter visar att människan lever i ett fysiskt universum där lag och ordning råder. Barndomen för en individ eller ett släkte karaktäriseras av primitivt, själviskt och materialistiskt bedjande. Till en viss grad är all sådan anhängan effektiv såtillvida att den ofelbart leder till de ansträngningar och bemödanden som bidrar till att bedjaren får svar på dessa böner. Den verkliga på tro baserade bönen bidrar alltid till att höja levnadssättet, även om sådana anhänganden inte förtjänar andligt erkännande. En andligt avancerad person bör iakttä stor försiktighet då han försöker minska ett primitivt eller omoget sinnes intresse för sådana böner.

Kom ihåg att även om bönen inte får Gud att ändra sig, så åstadkommer den mycket ofta stora och bestående förändringar hos den som ber i tro och tillitsfull förväntan. Bönen har varit föregångaren till mycken sinnesfrid, gladlythet, lugn, mod, självbehärskning och rättvist sinne lag bland de evolverande släktenas män och kvinnor.

5. BÖNENS SOCIALA ÅTERVERKNINGAR

Vid dyrkan av förfäderna leder bönen till ett omhuldande av de nedärvda idealen. Bönen, som en del av dyrkan av Gudomen, överstiger emellertid alla andra liknande utövanden emedan den leder till ett omhuldande av gudomliga ideal. Då uppfattningen om alter egot i bönen blir suprem och gudomlig, då höjs även människans ideal i enlighet därmed från enbart mänskliga till överjordiska och gudomliga nivåer, och resultatet av allt detta bedjande är en förädling av människans karaktär och en djupgående förening av människans personlighet.

Men bönen behöver inte alltid vara enskild. Bedjande som sker i en grupp eller i församling är mycket effektivt såtillvida att det till sina återverkningar i högsta grad är samhälls- och umgängesfrämjande. När en grupp ägnar sig åt gemensam bön för moralisk bättring och andlig upphöjelse inverkar dessa andaktsövningar på de individer som gruppen består av; de blir alla bättre av deltagandet. Även en hel stad eller en hel nation kan få hjälp av sådana böneandakter. Bekännelse, ånger och bön har lett individer, städer, nationer och hela raser till mäktiga reformansträngningar och till modiga dåd som har lett till tapper bedrifter.

Om man verkligen vill övervinna vanan att kritisera någon vän, så är det snabbaste och säkraste sättet att nå en sådan attitydförändring att ta för vana att varje dag i sitt liv be för den personen. De sociala återverkningarna av sådana böner beror dock till stor del på två villkor:

such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

91:4.4 (998.2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and disillusionment as advancing scientific discoveries demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:4.5 (998.3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:5.1 (998.4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:5.2 (998.5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

91:5.3 (998.6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

1. Den person man ber för borde få veta att man ber för honom.

2. Den person som ber borde komma i nära social kontakt med den person som han ber för.

Bönen är det förfarande varigenom varje religion förr eller senare blir institutionaliserad. Med tiden blir bönen förenad med talrika andrahandsfaktorer, en del nyttiga, andra avgjort fördärliga såsom präster, heliga böcker, ritualer för gudsdyrkan och ceremoniel.

De sinnen som besitter en större andlig upplysning bör ha tålmod med och vara toleranta mot de mindre utrustade intellekt som kräver symbolism för att mobilisera sin svaga andliga insikt. De starka får inte se med förakt på de svaga. De som är gudsmedvetna utan symbolism får inte hindra symbolernas nådeförmedling till dem som finner det svårt att dyrka Gudomen och vörda det sanna, det sköna och det goda utan form och ritual. Vid andäktig dyrkan föreställer sig de flesta dödliga någon symbol för det som är föremålet för och ändamålet med deras andaktsövningar.

6. BÖNENS VERKNINGSOMRÅDE

Bönen, förutom i förbund med viljan och verksamheten av de personliga andliga krafterna och materiella övervakarna i en värld, kan inte ha någon direkt inverkan på ens fysiska omgivning. Medan det finns en mycket bestämd gräns för böneframställningarnas verkningsområde, gäller dessa gränser inte på samma sätt för de bedjandes tro.

Bönen är inte en teknik för botandet av verkliga och organiska sjukdomar, men den har bidragit enormt till att människor har kunnat njuta av god hälsa och till att bota talrika mentala, emotionella och nervösa åkommor. Även vid faktiska bakterieorsakade sjukdomar har bönen mången gång ökat verkan av andra läkande förfaranden. Bönen har förvandlat mången irriterad och klagande invalid till en förebild för tålmod och gjort honom till en inspiration för alla andra lidande människor.

Oberoende av hur svårt det må vara att förena de vetenskapliga tvivlen beträffande bönens verkan med den ständigt närvarande impulsen att söka hjälp och ledning från gudomliga källor, glöm aldrig att uppriktig bön i tro är en mäktig kraft för främjandet av personlig lycka, individuell självbehärsning, social harmoni, moraliskt framåtskridande och andlig uppnåelse.

Även som en rent mänsklig företeelse, en dialog med ens alter ego, är bönen ett förfarande som på det mest effektiva sätt närmar sig förverkligandet av den mänskliga naturens reservkrafter som finns lagrade och bevarade i människosinnets omedvetna områden. Vid sidan av sin religiösa innebörd och sin andliga betydelse representerar bönen också en psykologiskt sund verksamhet. Det är ett faktum i människans erfarenhet att de flesta personer, när de är tillräckligt hårt pressade, vänder sig med bön om hjälp på något sätt till någon källa.

Var inte så slö att du ber Gud lösa dina problem, men tveka aldrig att be honom om visdom och andlig

91:5.4 (998.7) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

91:5.5 (999.1) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:5.6 (999.2) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:5.7 (999.3) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:6.1 (999.4) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the *faith* of those who pray.

91:6.2 (999.5) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

91:6.3 (999.6) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

91:6.4 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychologic practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

91:6.5 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for

styrka att vägleda och stödja dig medan du själv beslutsamt och modigt tar dig an de problem som är för handen.

Bönen har varit en oundgänglig faktor i den religiösa civilisationens framåtskridande och bevarande, och den kan fortfarande mäktigt bidra till att ytterligare höja och förändliga samhället om de som ber blott vill göra det i ljuset av vetenskapliga fakta, filosofisk visdom, intellektuell ärlighet och andlig tro. Be så som Jesus lärde sina lärjungar — uppriktigt, osjälviskt, rättvist och utan att tvivla.

Men bönens effektivitet i den personliga andliga erfarenheten hos den som ber är på intet sätt beroende av en sådan gudsdyrkares intellektuella förståelse, filosofiska skärpa, sociala nivå, kulturella status eller andra dödliga förvärvanden. De psykiska och andliga följdföreteelserna av bönen som frambärs i tillitstro är omedelbara, personliga och erfarenhetsmässiga. Det finns ingen annan metod varigenom varje människa, oberoende av alla sina andra prestationer som dödlig, så effektivt och omedelbart kan närma sig tröskeln till det rike där hon kan kommunicera med sin Skapare, där den skapade varelsen får kontakt med Skaparens verklighet, med den Tankeriktare som bor i människan.

7. MYSTICISM, EXTAS OCH INGIVELSE

Mysticismen som en teknik att kultivera medvetandet om Guds närvaro är helt lovvärd, men när sådana övningar leder till social isolering och kulminerar i religiös fanatism är de så gott som förkastliga. Alldeles för ofta är vad den överansträngde mystikern tar för gudomlig ingivelse sådant som stiger upp från djupet av hans eget sinne. Fastän det dödliga sinnets kontakt med sin inre Riktare ofta främjas av andäktig meditation, underlättas kontakten oftare av helhjärtad och kärleksfull tjänst i osjälvisk omvårdnad av ens medvarelser.

De stora religiösa lärarna och profeterna under gångna tidsåldrar var inte extrema mystiker. De var gudsmedvetna män och kvinnor som bäst tjänade sin Gud genom osjälvisk verksamhet till förmån för sina meddödliga. Jesus tog ofta iväg sina apostlar avskilt för korta perioder av meditation och bön, men för det mesta höll han dem i tjänande kontakt med folkmassorna. Människans själ behöver andlig motion lika väl som andlig näring.

Religiös extas är tillåtlig när den har en sund bakgrund, men sådana upplevelser är oftare resultatet av rent emotionella inflytelser än en manifestation av djupt andlig art. Religiösa personer bör inte anse varje livfull psykologisk förkänsla och varje intensiv emotionell upplevelse vara en gudomlig uppenbarelse eller andlig kommunikation. Genuin andlig extas är vanligen förenad med ett stort yttre lugn och en nästan perfekt emotionell kontroll. Sann profetisk vision är ändå en överpsykologisk förkänsla. Sådana gudomliga upplevelser är inte pseudohallucinationer, inte heller är de tranceliknande extastillstånd.

Människosinnet kan ge uttryck för så kallad ingivelse när det är mottagligt antingen för material som stiger upp från det undermedvetna eller för stimulans från det övermedvetna. I vardera fallet förefaller det för

wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

91:6.6 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

91:6.7 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

91:7.1 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:7.2 (1000.3) The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes. The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the

individen, att sådana tillskott till medvetandets innehåll är mer eller mindre främmande. Ohämmand mystisk hänförelse och hejdlös religiös extas är inte garantier för ingivelsen, förmodat gudomliga garantier.

Det praktiska testet för alla dessa märkliga religiösa upplevelser av mysticism, extas och ingivelse är att observera huruvida dessa fenomen får en individ att:

1. Åtnjuta bättre och mer omfattande fysisk hälsa.
2. Fungera mer effektivt och praktiskt i sitt mentala liv.
3. Mer fullständigt och glatt dela med sig av sin religiösa erfarenhet.
4. Mer fullständigt förändliga sitt dagliga liv medan han troget utför de alldagliga skyldigheter som hör till de dödligas rutinmässiga tillvaro.
5. Öka sin kärlek och uppskattning för det sanna, det vackra och det goda.
6. Bevara gängse erkända sociala, moraliska, etiska och andliga värden.
7. Öka sin andliga insikt — gudsmedvetandet.

Bönen har emellertid inget verkligt samband med dessa exceptionella religiösa upplevelser. När bönen blir alltför mycket estetisk, när den nästan enbart består av en vacker och salig kontemplation av den paradisiska gudomligheten, förlorar den mycket av sin socialisationsfrämjande inverkan och lutar mot mysticism och isolering av sina utövare. Det finns i samband med alltför mycket privat bedjande en viss fara som rättas till och förhindras genom att man ber i grupp, genom gemensamma andaktsövningar.

8. BEDJANDET SOM EN PERSONLIG ERFARENHET

Bönen har en sant spontan aspekt, ty de primitiva tidernas människa fann sig själv bedjande långt innan hon hade någon klar uppfattning om en Gud. Människan under de första tiderna brukade be i två olika situationer: när hon befann sig i svår nöd vaknade behovet att sträcka sig ut efter hjälp, och när hon var glädjestrålade hängav hon sig åt ett impulsivt uttryck för glädjen.

Bönen är inte något som har utvecklats från magin; de uppkom båda oberoende av varandra. Magin var ett försök att anpassa Gudomen till vissa förhållanden; bönen är strävan att anpassa personligheten till Gudomens vilja. Sann bön är både moralisk och religiös, magin är ingendera.

Bönen kan bli en etablerad sed. Mången ber därför att andra ber. Andra igen ber därför att de är rädda för att någonting hemskt kan hända om de inte framför sina regelbundna vädjanden.

För en del individer är bönen ett stilla uttryck för tacksamhet, för andra ett uttryck för prisande som sker i grupp, samfundsrelaterade andaktsövningar; ibland är bönen ett imiterande av en annans religion, medan den

individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

- 91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.
- 91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.
- 91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.
- 91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.
- 91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.
- 91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.
- 91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

91:8.1 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

91:8.2 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

91:8.3 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

91:8.4 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere

vid sant bedjande är en uppriktig och tillitsfull kontakt mellan den skapade varelsens andliga natur och den överallt befintliga närvaron av Skaparens ande.

Bönen kan vara ett spontant uttryck för gudsmedvetande eller en meningslös uppläsning av teologiska formler. Den kan vara ett extatiskt prisande av en själ som känner Gud eller en slavisk bugning av en räddhågad dödlig. Den är ibland ett patetiskt uttryck för andlig längtan och ibland ett skrånigt skrikande av fromma fraser. Bönen kan vara ett glädjefyllt prisande eller en ödmjuk anhållan om förlåtelse.

Bönen kan vara en barnslig vädjan om det omöjliga eller en mogen anhållan om moralisk tillväxt och andlig kraft. En begäran kan gälla det dagliga brödet eller kan omfatta en helhjärtad längtan att finna Gud och att göra hans vilja. Den kan vara en rent självisk anhållan eller en äkta och storslagen åtbörd i riktning mot förverkligandet av ett osjälviskt broderskap.

Bönen kan vara ett ilsket rop på hämnd eller en barmhärtig förbön för ens fiender. Den kan vara ett uttryck för ett hopp om att ändra på Gud eller ett mäktigt förfarande för att ändra på sig själv. Den kan vara en förtappad syndares krypande försvar inför en förmodat sträng Domare eller ett uttryck av glädje hos en befriad son till den levande och barmhärtige himmelske Fadern.

Den nutida människan förbryllas av tanken att diskutera sina ärenden på ett rent personligt sätt med Gud. Många har upphört att be regelbundet; de ber endast när de är ovanligt hårt pressade — i nödsituationer. Människan skall inte vara rädd för att tala med Gud, men endast ett andligt barn tar sig till att övertala Gud eller tror sig kunna få honom att ändra sig.

Men verkligt bedjande uppnår faktiskt verkligheten. Inte ens vid uppåtgående luftströmmar kan en fågel sväva utan utsträckta vingar. Bönen upplyfter människan emedan den är en teknik för fortskridande med utnyttjande av de stigande andliga strömmarna i universum.

Genuin bön främjar den andliga tillväxten, modifierar attityderna och skänker den tillfredsställelse som kommer av gemenskap med gudomligheten. Den är ett spontant utbrott av gudsmedvetande.

Gud besvarar människans böner genom att ge henne en utvidgad uppenbarelse av det sanna, en förhöjd förmåga att uppskatta det sköna och ett utökat begrepp om det goda. Bönen är en subjektiv åtbörd, men den får kontakt med mäktiga objektiva realiteter på den mänskliga erfarenhetens andliga nivåer. Den är en meningsfull mänsklig strävan efter övermänskliga värden. Den är den starkaste stimulansen till andlig tillväxt.

Orden är betydelselösa för bönen; de är endast den intellektuella kanal i vilken den andliga bönsens flod kan tänkas rinna. Värdet av orden i en bön har vid enskilda andaktsövningar endast en suggestiv verkan på en själv och vid andakter i grupp en suggestiv verkan på gruppen. Gud besvarar själens attityd, inte orden.

Bönen är inte ett sätt att undgå konflikt, utan snarare en sporre till tillväxt inför själva konflikten. Be endast om värden, inte om ting; om tillväxt, inte om behovstillfredsställelse.

and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

91:8.5 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

91:8.6 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

91:8.7 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:8.8 (1001.12) Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

91:8.9 (1002.1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

91:8.10 (1002.2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

91:8.11 (1002.3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

91:8.12 (1002.4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

91:8.13 (1002.5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. VILLKOR FÖR EFFEKTIV BÖN

Om du vill ägna dig åt effektivt bedjande måste du hålla i minnet de lagar som gäller för framgångsrika anhänganden:

1. Du måste kvalificera dig som en stark bedjare genom att uppriktigt och modigt möta universumverklighetens problem. Du måste ha kosmisk uthållighet.

2. Du måste ärligt ha uttömt människans egen förmåga till mänsklig omställning. Du måste ha varit arbetsam.

3. Du måste offra varje sinnets önskan och varje själens längtan för den andliga tillväxtens transformerande omfamning. Du måste ha erfarit ett utvidgande av betydelser och en förhöjning av värden.

4. Du måste göra ett helhjärtat val av den gudomliga viljan. Du måste utplåna obeslutsamhetens döda punkt.

5. Du har inte endast insett Faderns vilja och väljer att följa den, utan du har även utan förbehåll vigt dig åt och dynamiskt hängivit dig åt att verkligen göra Faderns vilja.

6. Din bön söker uteslutande gudomlig visdom för att lösa de speciella mänskliga problem som påträffas under uppstigningen till Paradiset — på vägen till uppnåendet av gudomlig fulländning.

7. Du måste ha tro — levande tro.

[Framfört av ledaren för mellanvarelserna på Urantia.]

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

91:9.1 (1002.6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

91:9.2 (1002.7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

91:9.3 (1002.8) 2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

91:9.4 (1002.9) 3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

91:9.5 (1002.10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:9.6 (1002.11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:9.7 (1002.12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:9.8 (1002.13) 7. And you must have faith — living faith.

91:9.9 (1002.14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

Kapitel 92. Religionens senare utveckling

⇐ 091

Urantiaboken

093 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 92

RELIGIONENS SENARE UTVECKLING

Sektioner

Introduktion

1. Religionens evolutionära karaktär
2. Religionen och sedvänjorna
3. Utvecklingsreligionens karaktär
4. Uppenbarelsens gåva
5. De stora religiösa ledarna
6. De sammansatta religionerna
7. Religionens fortsatta utveckling

PAPER 92

THE LATER EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

Introduktion

MÄNNISKAN hade en religion med ett naturligt ursprung som en del av sin evolutionära erfarenhet långt innan några systematiska uppenbarelsen framfördes på Urantia. Denna religion som hade ett naturligt ursprung var dock i sig själv resultatet av människans begåvanden ovanför djurens nivå. Utvecklingsreligionen uppkom långsamt under årtusendena av människosläktets erfarenhetsmässiga levnadsbana genom följande inflytelser som fungerar inom, och påverkar, vilden, barbarerna och den civiliserade människan:

1. Dyrkans biträdande sinnesande — framträdandet i djurmedvetandet av överdjuriska potentialer för verklighetsuppfattning. Detta kunde kanske kallas människans ursprungliga gudomsinstinkt.

2. Visdomens biträdande sinnesande — manifestationen i ett vörtnadsfullt sinne av tendensen att rikta dess vörtnadsbetygelser till högre uttryckskanaler och mot ständigt vidgande uppfattningar om gudomsverkligheten.

3. Den Heliga Anden — detta är den ursprungliga utgivningen av supersinne, och det framträder ofelbart i alla genuina människopersonligheter. Denna omvårdnad, riktad till ett sinne som längtar efter dyrkan och trängtar efter visdom, skapar förmågan hos människan att själv inse och förverkliga sanningen i postulatet om människans överlevnad, både som teologiskt begrepp och som en verklig och faktisk personlighetserfarenhet.

INTRODUCTION

92:0.1 (1003.1) MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

92:0.2 (1003.2) 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

92:0.3 (1003.3) 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts of Deity reality.

92:0.4 (1003.4) 3. *The Holy Spirit* — this is the initial supermind bestowal, and it unfailingly appears in all bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

Den samordnade funktionen av dessa tre gudomliga omvårdnadsformer är helt tillräcklig för att sätta igång och fullfölja utvecklingsreligionens tillväxt. Dessa inflytelser utökas senare med Tankeriktare, serafer och Sanningens Ande, vilka alla accelererar den religiösa utvecklingen. Dessa inverkningsformer har länge fungerat på Urantia, och de fortsätter här så länge denna planet förblir en bebodd sfär. Mycket av potentialen i dessa gudomliga inverkningsformer har ännu aldrig haft möjlighet att komma till uttryck; mycket kommer att uppenbaras under kommande tidsåldrar allt efter som de dödliga religioner höjer sig, nivå för nivå, mot morontiavärdenas och andesanningens överjordiska höjder.

1. RELIGIONENS EVOLUTIONÄRA KARAKTÄR

Religionens utveckling har följts från rädslan och vålnaderna under första tider framåt genom människans många på varandra följande utvecklingsstadier, inklusive försöken att först tvinga andarna och sedan söka övertala dem. Stamfetischer blev totem och stamgudar; magiska formler blev nutida böner. Omskärelsen som först var ett offer blev en hygienisk åtgärd.

Religionen utvecklades från naturdyrkan vidare genom vålnadsdyrkan till fetischism under rasernas hela barbariska barndom. I och med civilisationens gryning började människorasen ansluta sig till de mer mystiska och symboliska trosföreställningarna, medan en annalkande mognad nu så småningom gör människosläktet moget för att sätta värde på en verklig religion, rentav början till uppenbarelse av sanningen själv.

Religionen uppkommer som sinnets biologiska reaktion på andliga trosföreställningar och på omgivningen; den är det sista som försvinner eller förändras hos ett folk. Religionen är i varje tidsålder samhällets anpassning till det som är mystiskt. Som social institution omfattar den riter, symboler, kulturer, heliga skrifter, altaren, helgedomar och tempel. Heligt vatten, relikier, fetischier, trollmedel, skrudar, klockor, trummor och prästerskap är gemensamma för alla religioner. Det är också omöjligt att helt skilja den enbart evoluerade religionen från vare sig magi eller trolldom.

Mystik och makt har alltid stimulerat de religiösa känslorna och rädslorna, medan emotionerna alltid har fungerat som en kraftfullt betingande faktor vid deras utveckling. Rädslan har alltid varit den grundläggande religiösa spörren. Rädslan ger form åt utvecklingsreligionens gudar och motiverar de primitiva troendes religiösa ritualer. När civilisationen framskrider modifieras rädslan av vördnad, beundran, respekt och sympati, och betingas sedan ytterligare av samvetskal och ånger.

Ett asiatiskt folk lärde att "Gud är en stor rädsla"; detta är resultatet av en rent evolutionär religion. Jesus, som var en uppenbarelse av den högsta typen av religiöst leverne, förkunnade att "Gud är kärlek".

2. RELIGIONEN OCH SEDVÄNJORNA

92:0.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

92:1.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

92:1.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

92:1.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race. Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

92:1.4 (1004.2) Mystery and power have always stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful conditioning factor in their development. Fear has always been the basic religious stimulus. Fear fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

92:1.5 (1004.3) One Asiatic people taught that "God is a great fear"; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that "God is love."

2. RELIGION AND THE MORES

Religionen är den mest rigida och obevekliga av människans alla institutioner, men den anpassar sig dock så småningom när samhället förändras. Till slut återspeglar utvecklingsreligionen de föränderliga sedvänjorna, som i sin tur kan ha påverkats av uppenbarelsereligion. Långsamt och säkert, men motvilligt, följer religionen (dyrkan) i släptåg efter visdomen — kunskap styrd av erfarenhetsmässigt förnuft och upplyst av gudomlig uppenbarelse.

Religionen klänger sig fast vid sedvänjorna. Det som var är forntida och förmodas vara heligt. Av denna och ingen annan orsak bibehålls stenverktygen långt in i brons- och järnåldern. Detta uttalande finns upptecknat: "Men om du vill göra åt mig ett altare av stenar, så må du icke bygga det av huggen sten; ty om du rör vid stenen med din mejsel så orenar du den." Ännu idag tänder hinduerna sina altareldar genom att använda ett primitivt elddon. Under utvecklingsreligionens gång har det nya alltid ansetts vara vanhelgande. Sakramentet får inte bestå av nya och tillverkade livsmedel utan av den mest primitiva föda: "Köttet skall vara stekt på eld, och man skall äta det med osyrat bröd jämte bittra örter." Alla typer av sociala seder och även rättsförfarandena håller sig till de gamla formerna.

När den moderna människan förundrar sig över att de olika religionernas heliga skrifter innehåller så mycket som kan anses anstötligt, bör hon betänka att gångna generationer har varit rädda för att eliminera sådant som deras förfäder har hållit heligt och helgat. En hel del av det som en generation kan se som anstötligt har föregående generationer ansett vara en del av sina accepterade sedvänjor, rentav godkända religiösa ritualer. En ansevärd mängd religiösa motsättningar har orsakats av de ständiga försöken att förlika gamla men motbjudande seder och bruk med nyligen uppkommet förnuft, att finna rimliga teorier som skulle berättiga forntida och föräldrade seder att bevaras som en del av tros läran.

Det är emellertid endast dumt att försöka sig på ett alltför plötsligt accelererande av den religiösa tillväxten. Ett folk eller en nation kan från en avancerad religion tillgodogöra sig endast det som någotsånär överensstämmer med och motsvarar dess nuvarande utvecklingsnivå och dess anpassningsförmåga. Sociala, klimatiska, politiska och ekonomiska förhållanden har alla betydelse för bestämmandet av den religiösa utvecklingens riktning och framsteg. Samhällsmoralen bestäms inte av religionen, dvs. av utvecklingsreligionen; snarare bestäms religionsformerna av den rasliga moralen.

Människosläkterna accepterar endast yttligt en främmande och ny religion. I själva verket anpassar de den till sina sedvänjor och sitt gamla sätt att tro. Detta illustreras väl av exemplet med en viss nyzeeländsk stam vars präster, sedan de till namnet hade antagit kristendomen, påstod att de från Gabriel hade fått direkta uppenbarelser som innebar att denna samma stam hade blivit Guds utvalda folk och som föreskrev att de tilläts fritt ägna sig åt lösa sexuella förbindelser och talrika andra av sina gamla och klandervärda seder. Omedelbart gick alla de nyligen omvända kristna över till denna nya och mindre fordrande form av kristendom.

Religionen har vid en eller annan tid sanktionerat alla slags motstridiga och inkonsekventa beteenden, under någon tid godkänt praktiskt taget allt det som nu

92:2.1 (1004.4) Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason and illuminated by divine revelation.

92:2.2 (1004.5) Religion clings to the mores; that which was is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: "And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it." Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of the most primitive of viands: "The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs." All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

92:2.3 (1004.6) When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

92:2.4 (1004.7) But it is only foolish to attempt the too sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

92:2.5 (1005.1) Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

92:2.6 (1005.2) Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent behavior, has at some time approved of practically all

anses som omoraliskt eller syndigt. Samvetet, utan erfarenhetens lärdom och förnufts hjälp, har aldrig varit och kan aldrig vara en trygg och ofelbar guide för människans beteende. Samvetet är inte en gudomlig röst som talar till människans själ. Det är endast totalsumman av det moraliska och etiska innehållet i sedvänjorna under det pågående utvecklingsskedet. Det företräder helt enkelt det som mänskligt sett är den idealiska reaktionen under givna omständigheter.

3. UTVECKLINGSRELIGIONENS KARAKTÄR

Studiet av människans religion innebär ett utforskande av de fossilbärande sociala skikten under gångna tidsåldrar. De människoliknande gudarnas sedvänjor är en sanningsenlig återspeglning av de människors moral vilka först föreställde sig sådana gudomligheter. Fortidens religioner och mytologi avbildar troget trosföreställningarna och traditionerna bland folk som för länge sedan har förlorats i glömskans dunkel. Dessa urgamla kultseder består vid sidan av nyare ekonomiska seder och samhällsliga utvecklingsformer och verkar naturligtvis grovt otidsenliga. Kvarlevorna av kulten ger en sann bild av de olika folkens religioner i det förgångna. Minns alltid att kultur inte bildas för att söka sanningen, utan hellre för att sprida deras lärosatser.

Religionen har alltid till stor del varit en fråga om riter, ritualer, sedvänjor, ceremonier och dogmer. Den har vanligen blivit befläckad av ett ihärdigt uppdykande olycksbådande fel, illusionen om att vara ett utvalt folk. De huvudsakliga religiösa idéerna i form av besvärjelse, ingivelse, uppenbarelse, blidkande, ånger, försoning, förbön, offer, bön, bekännelse, dyrkan, livet efter döden, sakrament, ritual, lösen, frälsning, återlösen, förbund, orenhet, renande, profetia, arvsynd — de går alla tillbaka på de forna tiderna av ursprunglig rädsla för vålnader.

Den primitiva religionen är varken mer eller mindre än kampen för den materiella tillvaron utsträckt till att omfatta tillvaron bortom graven. Föreskrifterna enligt en sådan troslära representerade en utsträckning av självbevarelseskampen till området för en inbillad värld av vålnadsandar. Var dock försiktiga då ni frestas att kritisera utvecklingsreligionen. Kom ihåg att detta är vad som hände; det är ett historiskt faktum. Dessutom, kom ihåg att kraften i en idé inte ligger i dess visshet eller sanning, utan hellre i hur livfullt den väddar till människan.

Utvecklingsreligionen sörjer inte för sin förändring eller revidering; i motsats till vetenskapen sörjer den inte för sin egen fortgående korrigerig. Den religion som har utvecklats väcker respekt emedan dess anhängare tror att den är Sanningen; "den tro som en gång för alla har blivit meddelad till de heliga" måste i teorin vara både slutlig och ofelbar. Kulten motsätter sig utveckling emedan verkligt framåtskridande med säkerhet modifierar eller förintar själva kulten, därför måste en korrigerig alltid tvingas på den.

Endast två inflytelser kan modifiera och förädla naturreligionens lärosatser: trycket från de långsamt avancerande sedvänjorna och den periodiska upplysningen från epokgörande uppenbarelsen. Det är inte märkligt att framåtskridandet var långsamt. Att vara

that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

92:3.1 (1005.3) The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to discover truth, but rather to promulgate their creeds.

92:3.2 (1005.4) Religion has always been largely a matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

92:3.3 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened*; it is a historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

92:3.4 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth*; "the faith once delivered to the saints" must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

92:3.5 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive

progressiv eller uppfinningsrik betydde fordom att bli dödad som trollkarl. Kulturen avancerar långsamt i generationsepoker och tidsålderslånga cykler. Den går emellertid framåt. Den evolutionära tron på vålnader lade grunden för en sådan uppenbarelsereligionens filosofi som till slut förintar den vidskepelse från vilken den uppkom.

Religionen har på många sätt handikappat samhällsutvecklingen, men utan religion hade det inte funnits någon bestående moral eller etik, ingen civilisation av värde. Religionen gav upphov till många former av icke-religiös kultur: Skulpterandet uppkom av att man gjorde avgudabilder, arkitekturen av tempelbyggandet, poesin av besvärjelser, musiken av mässandet, scenkonsten av uppträdandet för att få andeledning och dansen av årstidsfesterna för dyrkan.

Men samtidigt som man fäster uppmärksamhet på det faktum att religionen var väsentlig för civilisationens utveckling och bevarande bör man notera att naturreligionen också har gjort mycket för att förlama och handikappa samma civilisation som den i övrigt omhuldade och upprätthöll. Religionen har hindrat produktionsverksamheten och den ekonomiska utvecklingen. Den har slösat med arbetskraft och spolierat kapital; den har inte alltid varit till hjälp för familjen; den har inte tillräckligt främjat fred och god vilja; den har ibland försummat utbildningen och fördröjt vetenskapen; den har otillbörligt utarmat livet för ett låtsat berikande av döden. Utvecklingsreligionen, människoreligionen, har verkligen gjort sig skyldig till alla dessa och många andra misstag, fel och dumheter. Det oaktat upprätthöll den en kulturell etik, en civiliserad moral och en social sammanhållning, samt gjorde det möjligt för en senare uppenbarelsereligion att kompensera dessa många evolutionära brister.

Utvecklingsreligionen har varit människans dyraste men ojämförligt mest effektiva institution. Människoreligionen kan försvaras endast i ljuset av den evolutionära civilisationen. Om människan inte var den uppstigande produkten av djurevolutionen, så skulle det inte finnas ett berättigande för den beskrivna kursen i religionens utveckling.

Religionen underlättade samlandet av kapital; den främjade vissa slag av arbete; prästernas fritid gynnade konst och kunskande; i sista hand vann människosläktet mycket som följd av dessa forna tiders fel i den etiska tillämpningen. Schamanerna, ärliga och oärliga, blev fruktansvärt dyra, men de var värda allt vad de kostade. De fria yrkena och vetenskapen själv uppkom från de parasitiska prästerskapen. Religionen fostrade civilisationen och medförde samhällelig kontinuitet; den har i alla tider varit den moralbevakande poliskåren. Religionen förde med sig den mänskliga disciplin och självbehärskning som gjorde visdomen möjlig. Religionen är evolutionens effektiva piska som hänsynslöst driver det slöa och lidande människosläktet från dess naturliga tillstånd av intellektuell tröghet framåt och uppåt till förnuftets och visdomens högre nivåer.

Detta helgade arv efter uppstigningen från djurriket, utvecklingsreligionen, måste alltid fortsättningsvis renas och förädlas av den ständiga granskning som uppenbarelsereligionen medför och av den genuina vetenskapens förtärande eld.

meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and age-long cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

92:3.6 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

92:3.7 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

92:3.8 (1006.5) Evolutionary religion has been man's most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

92:3.9 (1006.6) Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

92:3.10 (1006.7) And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. UPPEBARELSSENS GÅVA

Uppenbarelsen är evolutionär men alltid progressiv. Under tidsåldrarnas förlopp i en världs historia är religionsuppenbarelserna ständigt expanderande och successivt mera upplysande. Det är uppenbarelsens uppgift att sortera och censurera de successiva utvecklingsreligionerna. Om uppenbarelsen skall kunna upphöja och förädla utvecklingsreligionerna, då måste sådana gudomliga budskap framföra undervisning som inte ligger för långt borta från tankarna och reaktionerna under den tidsålder då den framförs. Sålunda står och måste uppenbarelsen alltid stå i kontakt med evolutionen. Uppenbarelsereigionen begränsas alltid av människans mottagningsförmåga.

Oberoende av sina synbara likheter eller avvikelser kännetecknas uppenbarelsereigionerna ändå alltid av en tro på någon Gudom som representerar ett slutligt värde och av en uppfattning om personlighetsidentitetens överlevnad efter döden.

Utvecklingsreligionen är känslöbetonad, inte logisk. Den är människans reaktion på hennes tro på en hypotetisk vålnadsandevärld — människans trosreflex som utlöses av upplevelsen av och rädslan för det okända. Uppenbarelsereigionen framförs av den verkliga andliga världen. Den är svaret från det superintellektuella kosmos på de dödlighas hunger efter att tro på och lita till de universella Gudomarna. Utvecklingsreligionen uttrycker människans famlande på omvägar i sökandet efter sanning; uppenbarelsereigionen är själva denna sanning.

Religiös uppenbarelse har framförts vid många tillfällen, men endast fem har haft epokgörande betydelse. Dessa var följande:

1. Förkunnelsen i Dalamatia. Den rätta uppfattningen om det Första Ursprunget och Centret framfördes för första gången på Urantia av de hundra kroppsliga medlemmarna av Prins Caligastias stab. Denna expanderande uppenbarelse om Gudomen fortsatte under mer än trehundra tusen år tills den plötsligt avbröts på grund av den planetariska utbrytningen och upplösningen av undervisningsregimen. Med undantag för Vans arbete gick inflytandet av uppenbarelsen i Dalamatia praktiskt taget förlorat för hela världen. Även noditerna hade glömt denna sanning vid tiden för Adams ankomst. Av alla som mottog de hundras undervisning bevarade de röda människorna den längst, men uppfattningen om den Stora Anden var endast en dunkel tanke i indianernas religion när kontakten med kristendomen avsevärt klargjorde och stärkte den.

2. Förkunnelsen i Eden. Adam och Eva framförde ånyo uppfattningen om allas Fader för de evolutionära folken. Upplösningen av det första Eden satte stopp för den adamiska uppenbarelsens utbredning innan den ens riktigt hade kommit igång. De setiska prästerna fortsatte emellertid Adams avbrutna undervisning, och en del av dessa sanningar har aldrig gått helt förlorade för världen. Hela den religiösa evolutionens trend i Mellanöstern modifierades av seternas undervisning. Men vid år 2500 f.Kr. hade människosläktet till stor del förlorat ur sikte den uppenbarelse som framfördes under dagarna i Eden.

4. THE GIFT OF REVELATION

92.4.1 (1007.1) Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which are not too far removed from the thought and reactions of the age in which they are presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

92.4.2 (1007.2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

92.4.3 (1007.3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion is that very truth.

92.4.4 (1007.4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

92.4.5 (1007.5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

92.4.6 (1007.6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

3. Melkisedek i Salem. Denna Nebadons Nödfallsson påbörjade den tredje sanningsuppenbarelse på Urantia. De främsta buden i hans förkunnelse var tillit och tro. Han lärde människorna tillit till Guds allsmåktiga välvilja och förkunnade att tro var den handling genom vilken människorna förtjänade Guds ynnest. Hans läror uppblandades så småningom med trosföreställningarna och sederna i olika utvecklingsreligioner och utvecklade sig slutligen till de teologiska system som var rådande på Urantia vid början av det första årtusendet e.Kr.

4. Jesus från Nasaret. Kristus Mikael presenterade för Urantia för fjärde gången uppfattningen om Gud som den Universelle Fadern, och denna lära har stort sett bestått sedan dess. Kärnan i hans undervisning var kärlek och tjänst, den kärleksfulla dyrkan som en skapad son frivilligt ger som tack för och svar på Guds, sin Faders, kärleksfulla omvårdnad; den frivilliga tjänst som sådana skapade söner utför för sina bröder i den glädjefulla insikten om att de med denna tjänst samtidigt tjänar Gud Fadern.

5. Urantiabokens kapitel. Dessa kapitel, av vilka detta är ett, utgör den senaste sanningspresentationen för de dödliga på Urantia. Dessa kapitel skiljer sig från alla tidigare uppenbarelsen, ty de är inte ett arbete av en enda universumpersonlighet utan en sammansatt presentation framförd av många varelser. Men ingen uppenbarelse utom uppnåelsen av den Universelle Fadern kan någonsin vara fullständig. Alla andra himmelska omvårdnadsåtgärder är endast partiella, övergående och praktiskt anpassade till lokala förhållanden i tid och rymd. Fastän sådana medgivanden som detta möjligen kan minska alla uppenbarelsers omedelbara kraft och myndighet, har den tiden kommit på Urantia då det är rådligt att göra sådana uppriktiga uttalanden, även med risk för att försvaga det framtida inflytandet och auktoriteten av denna den senaste sanningsuppenbarelse för de dödliga släkten på Urantia.

5. DE STORA RELIGIÖSA LEDARNA

Inom utvecklingsreligionen tänker man sig att gudarna existerar i likhet till människans avbild; inom uppenbarelsereigionen lärs människorna att de är Guds söner — rentav gestaltade till gudomlighetens finita avbilder. Inom de trosföreställningar som är syntes sammansatt av uppenbarelseundervisning och evolutionsresultat är gudsbegreppet en blandning av:

1. De evolutionära kulternas preexisterande idéer.
2. Uppenbarelsereigionens sublimes ideal.
3. Det personliga synsättet hos de stora religiösa ledarna, människosläktets profeter och lärare.

De flesta stora religiösa epoker har fått sin början av någon framträdande personlighets liv och läror. Ledarskap har gett upphov till flertalet moraliska rörelser av värde i historien. Människorna har alltid tenderat att höga ledaren, även på bekostnad av hans läror, att värda hans personlighet, även om de har förlorat ur sikte de sanningar som han förkunnade. Detta sker inte utan orsak. Det finns en instinktiv längtan i hjärtat hos den evolutionära människan efter hjälp från ovan och

^{92:4.7 (1007.7)} 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his teachings were *trust* and *faith*. He taught trust in the omnipotent beneficence of God and proclaimed that faith was the act by which men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

^{92:4.8 (1008.1)} 4. *Jesus of Nazareth.* Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service*, the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

^{92:4.9 (1008.2)} 5. *The Urantia Papers.* The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

^{92:5.1 (1008.3)} In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

- ^{92:5.2 (1008.4)} 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.
- ^{92:5.3 (1008.5)} 2. The sublime ideals of revealed religion.
- ^{92:5.4 (1008.6)} 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

^{92:5.5 (1008.7)} Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a majority of the worth-while moral movements of history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for

från den andra sidan. Denna längtan är avsedd att ge en föränin om Planetprinsens och de senare Materiella Sönernas framträdande på jorden. På Urantia har människan berövats dessa övermänskliga ledare och härskare, och därför försöker hon ständigt gottgöra denna förlust genom att insvepa sina människoledare i legender om deras övernaturliga ursprung och mirakulösa levnadslopp.

Många folkslag har föreställt sig att deras ledare föddes av en jungfru. Deras levnadslopp är frikostigt beströdda med mirakulösa händelser, och deras respektive grupp av anhängare inväntar alltid deras återkomst. I Centralasien väntar stamfolket fortfarande på återkomsten av Djingis Khan; i Tibet, Kina och Indien är det Buddha; inom islam är det Mohammed; bland indianerna var det Hesunanin Onamonalonton; bland hebréerna var det i allmänhet Adams återkomst som en materiell härskare. I Babylon var guden Marduk en fortsättning på legenden om Adam, idén om en Guds son, den förenande länken mellan människan och Gud. Efter det att Adam hade framträtt på jorden var det vanligt med så kallade Guds söner bland världens raser.

Oberoende av den vidskepliga vördnad med vilken dessa lärare betraktades är det ett faktum att deras personlighet var den temporala stödjepunkten på vilken den uppenbarade sanningens hävstång var beroende för att föra människosläktets moral, filosofi och religion framåt.

Det har funnits hundrade och åter hundrade religiösa ledare i människans en miljon år långa historia, från Onagar till guru Nanak. Under denna tid har det förekommit mången ebb och flod i den religiösa sanningens och den andliga trons tidvatten, och varje renässans av religionen på Urantia har i det förgångna identifierats med någon religiös ledares liv och förkunnelse. Vid en granskning av ledarna under senare tider kan det vara nyttigt att gruppera dem i sju stora religiösa epoker på Urantia efter Adam:

1. Den setiska perioden. De setiska prästerna, så som de blev pånyttfödda under Amosads ledning, blev stora lärare under tiden efter Adam. De verkade överallt i anditernas länder, och deras inflytande levde längst kvar bland grekerna, sumererna och hinduerna. Bland de sistnämnda har de fortlevt fram till nuvarande tid som braminerna i den hinduistiska tron. Seterna och deras efterföljare förlorade aldrig helt det treenighetsbegrepp som Adam hade uppenbarat.

2. Melkisedekmissionärernas skede. Religionen på Urantia blev i inte ringa grad återupplivad av de insatser som gjordes av de lärare som förordnades av Melkisedek när han levde och undervisade i Salem nästan två tusen år f. Kr. Dessa missionärer förkunnade tro som priset för Guds ynnest, och fastän deras undervisning inte ledde till en omedelbar uppkomst av några nya religioner bildade den dock de grundvalar på vilka senare sanningslärare skulle bygga upp Urantias religioner.

3. Skedet efter Melkisedek. Fastän Amenemope och Ikhnaton båda undervisade under denna period var det mest framträdande religiösa geniet under skedet efter Melkisedek ledaren för en grupp beduiner i Mellanöstern och grundaren av hebréernas religion — Mose. Mose lärde ut monoteism. Han sade: "Hör Israel,

help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

92:5.6 (1008.8) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

92:5.7 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

92:5.8 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *The Sethite period.* The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmins of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

92:5.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: "Hear, O Israel, the Lord our God is one God." "The Lord he is God. There is

Herren vår Gud, Herren är en." "Herren är Gud, och ingen annan än han." Han försökte ihärdigt utrota resterna av vålnadskulten bland sitt folk och föreskrev rentav dödsstraff för dess utövare. Moses monoteism fördärvades av hans efterföljare, men under senare tider återvände de till många av hans läror. Storheten hos Mose ligger i hans visdom och skarpsinne. Andra människor har haft en större uppfattning om Gud, men ingen enskild människa var någonsin mer framgångsrik i att förmå stora människomassor att tillägna sig så avancerade trosuppfattningar.

4. Det sjätte århundradet f. Kr. Många män uppstod för att förkunna sanning under denna tid som var ett av det religiösa uppvaknandets främsta århundraden som någonsin har bevitnats på Urantia. Bland dessa förkunnare bör nämnas Gautama, Konfutse, Lao-tse, Zarathustra och jainalärarna. Gautamas läror har fått stor spridning i Asien, och han hyllas som Buddha av miljoner människor. Konfutse var för kinesernas moral vad Platon var för grekernas filosofi, och fastän det blev religiösa återverkningar av bådass undervisning var ingendera av dem strängt taget en religiös lärare. Lao-tse såg mera av Gud i tao än Konfutse i människonaturen eller Platon i idealismen. Fastän Zarathustra mycket påverkades av den rådande uppfattningen om dualistisk spiritism, om de goda och de onda andar, lyfte han samtidigt avgjort upp tanken om en enda evig Gudom och ljusets slutliga seger över mörkret.

5. Det första århundradet e.Kr. Jesus från Nasaret, som religiös lärare, utgick från den kult som hade etablerats av Johannes Döparen och framskred så långt han kunde bort från fastor och former. Förutom Jesus var Paulus från Tarsus och Filon från Alexandria de största lärarna under detta tidsskede. Deras religionsuppfattningar har spelat en dominerande roll vid utvecklingen av den tro som bär Kristi namn.

6. Det sjätte århundradet e.Kr. Mohammed grundade en religion som var överlägsen många av trosläroarna på hans tid. Hans religion var en protest mot de sociala krav som främlingars religioner ställde och mot bristen på sammanhang i det religiösa livet bland hans eget folk.

7. Det femtonde århundradet e.Kr. Denna period bevitnade två religiösa rörelser: upplösningen av kristendomens enhet i västerlandet och syntesen av en ny religion i österlandet. I Europa hade den institutionaliserade kristendomen blivit till den grad oelastisk att dess fortsatta utveckling blev oförenlig med dess enhetlighet. I Orienten förenades de kombinerade läroarna från islam, hinduism och buddhism i en syntes av Nanak och hans anhängare till sikhism, en av de mest avancerade religionerna i Asien.

Framtiden på Urantia kommer utan tvekl att kännetecknas av att det uppkommer lärare av religiös sanning — Guds faderskap och alla skapade varelsers broderskap. Man får emellertid hoppas att dessa framtida profeters ivriga och uppriktiga strävanden i mindre utsträckning skall rikta sig mot att stärka barriärerna mellan olika religioner och mera mot att höja den andliga dyrkans religiösa broderskap bland de många anhängarna till de olikartade intellektuella teologierna som är så kännetecknande för Urantia i Satania.

none beside him." He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

^{92.5.12 (1009.6)} 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions. Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

^{92.5.13 (1010.1)} 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

^{92.5.14 (1010.2)} 6. *The sixth century after Christ.* Mohammed founded a religion which was superior to many of the creeds of his time. His was a protest against the social demands of the faiths of foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

^{92.5.15 (1010.3)} 7. *The fifteenth century after Christ.* This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced religions of Asia.

^{92.5.16 (1010.4)} The future of Urantia will doubtless be characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. DE SAMMANSATTA RELIGIONERNA

Det tjugonde århundradets religioner på Urantia erbjuder ett intressant studium av den sociala utvecklingen av människans impuls att dyrka. Många religioner har framskridit mycket litet sedan vålnadskultens dagar. Pygméerna i Afrika har som klass inga religiösa reaktioner, fastän en del av dem i någon mån tror på en andeomgivning. De befinner sig idag precis där den primitiva människan var när religionens utveckling började. Den primitiva religionens grundläggande trosföreställning var överlevnaden efter döden. Idén att dyrka en personlig Gud anger en avancerad evolutionär utveckling, rentav uppenbarelsens första stadium. Dajakerna har utvecklat endast de mest primitiva religiösa seder och bruk. De relativt sentida eskimåerna och indianerna hade mycket magra uppfattningar om Gud; de trodde på vålnader och hade en obestämd idé om någon sorts överlevnad efter döden. Dagens infödingar i Australien har endast en rädsla för vålnader, skräck för mörkret och en primitiv vördnad för förfäderna. Zuluerna håller som bäst på att utveckla en religion som bygger på vålnadsrädsla och offer. Många afrikanska stammar har ännu inte — frånsett de kristnas och muhammedaners missionsarbete — kommit förbi fetischstadiet i den religiösa utvecklingen. Men vissa grupper har länge hållit sig till den monoteistiska uppfattningen, så som de forna trakierna som också trodde på odödligheten.

På Urantia framskrider utvecklings- och uppenbarelsereigionerna sida vid sida samtidigt som de blandas och sammansmälter till de olikartade teologiska system som man finner i världen vid tiden för avfattandet av dessa kapitel. Dessa religioner, det tjugonde århundradets religioner på Urantia, kan uppräknas enligt följande:

1. Hinduismen — den äldsta.
2. Den hebreiska religionen.
3. Buddhismen.
4. Konfutses läror.
5. Taoismens trosföreställningar.
6. Zarathustra-tron.
7. Shinto.
8. Jainismen.
9. Kristendomen.
10. Islam.
11. Sikhismen — den senaste.

De mest avancerade religionerna i forna tider var judendomen och hinduismen, och vardera har haft ett avsevärt inflytande på den religiösa utvecklingens gång i västerlandet respektive österlandet. Både hinduerna och hebreerna trodde att deras religion var inspirerad och uppenbarad, och de trodde att alla andra religioner var förfallna former av den enda sanna tron.

Indien fördelar sig mellan hinduer, sikher, muhammedaner och jainer, och varje tro framställer Gud, människan och universum så som de uppfattas i de olika religionerna. Kina följer taoistiska och

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

^{92:6.1 (1010.5)} Twentieth-century Urantia religions present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshiping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

^{92:6.2 (1010.6)} On Urantia, evolutionary and revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified theologic systems found in the world in the times of the inditement of these papers. These religions, the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

- ^{92:6.3 (1011.1)} 1. Hinduism — the most ancient.
- ^{92:6.4 (1011.2)} 2. The Hebrew religion.
- ^{92:6.5 (1011.3)} 3. Buddhism.
- ^{92:6.6 (1011.4)} 4. The Confucian teachings.
- ^{92:6.7 (1011.5)} 5. The Taoist beliefs.
- ^{92:6.8 (1011.6)} 6. Zoroastrianism.
- ^{92:6.9 (1011.7)} 7. Shinto.
- ^{92:6.10 (1011.8)} 8. Jainism.
- ^{92:6.11 (1011.9)} 9. Christianity.
- ^{92:6.12 (1011.10)} 10. Islam.
- ^{92:6.13 (1011.11)} 11. Sikhism — the most recent.

^{92:6.14 (1011.12)} The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

^{92:6.15 (1011.13)} India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto

konfutseanska läror; shinto hyllas i Japan.

De stora internationella, mellanrasliga religionerna är den hebreiska, buddhistiska, kristna och islamiska tron. Buddhismen sträcker sig från Ceylon och Burma genom Tibet och Kina till Japan. Den har visat en så stor förmåga att anpassa sig till många folks sedvänjor att endast kristendomen har nått upp till något liknande.

Den hebreiska religionen innehåller den filosofiska övergången från polyteism till monotheism; det är en evolutionär länk mellan utvecklingsreligionerna och uppenbarelsereligionerna. Hebréerna var det enda folket i väster som följde sina första evolutionära gudar rakt fram till uppenbarelsens Gud. Denna sanning accepterades dock aldrig i större utsträckning före Jesajas tid; han lärde igen ut den blandade idén om en raslig gudom i förening med en Universell Skapare: "O Herre Sebaot, Israels Gud, du allena är Gud, du har gjort himmel och jord." En tid låg hoppet om den västerländska civilisationens fortbestånd i hebréernas höga uppfattningar om godheten och i hellenernas avancerade uppfattningar om skönheten.

Kristendomen är en religion om Kristi liv och läror, baserad på judendomens teologi, ytterligare modifierad genom upptagning av vissa delar av Zarathustras läror och den grekiska filosofin samt formulerad främst av tre individer: Filon, Petrus och Paulus. Den har genomgått många utvecklingsfaser sedan Paulus' tider och blivit så grundligt anpassad till västerlandet att många icke-europeiska folk helt naturligt betraktar kristendomen som en främmande uppenbarelse om en främmande Gud och avsedd för främlingar.

Islam är den förenande länken av religion och kultur i Nordafrika, Främre Orienten och Sydostasien. Det var den judiska teologin i förening med de senare kristna läroren som gjorde islam monotheistisk. Mohammeds anhängare snubblade på de avancerade läroren om Treenigheten; de kunde inte förstå doktrinen om tre gudomliga personligheter och en enda Gudom. Det är alltid svårt att förmå evolutionära sinnen att plötsligt acceptera avancerad uppenbarad sanning. Människan är en evolutionär varelse och måste främst få sin religion genom evolutionära förfaranden.

Dyrkan av förfäderna innebar en gång ett avgjort framsteg i den religiösa utvecklingen, men det är både förvånande och beklagligt att denna primitiva uppfattning lever kvar i Kina, Japan och Indien bland så mycket som är relativt sett mera avancerat, såsom buddhismen och hinduismen. I västerlandet utvecklades dyrkan av förfäderna till en vördnad för nationella gudar och högaktning för folkslagens hjältar. I det tjugonde århundradet uppträder denna hjältedyckande nationalistiska religion i de olika radikala och nationalistiska sekularismer som kännetecknar många folkslag och nationer i västerlandet. Mycket av denna samma attityd finner man också i de engelsktalande folks förnäma universitet och större industriella samhällen. Inte särskilt långt från dessa uppfattningar ligger idén att religionen endast är "en gemensam strävan efter det goda livet". De "nationella religionerna" är inget mer än en återgång till den forna romerska kejsardyrkan och till shinto — dyrkan av staten i form av den kejsarliga familjen.

is revered in Japan.

^{92.6.16 (1011.14)} The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

^{92.6.17 (1011.15)} The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah, who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: "O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone; you have made heaven and earth." At one time the hope of the survival of Occidental civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

^{92.6.18 (1011.16)} The Christian religion is the religion about the life and teachings of Christ based upon the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

^{92.6.19 (1011.17)} Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

^{92.6.20 (1012.1)} Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but "a shared quest of the good life." The "national religions" are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. RELIGIONENS FORTSATTA UTVECKLING

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

Religionen kan aldrig bli ett vetenskapligt faktum. Filosofin kan förvisso vila på en vetenskaplig grund, men religionen kommer alltid att förbli antingen evolutionär eller uppenbarelsesbaserad, eller en kombination av båda så som det är i dagens värld.

Nya religioner kan inte uppfinnas; antingen utvecklas de eller så uppenbaras de plötsligt. Alla nya evolutionära religioner är endast avancerande uttryck för gamla trosuppfattningar, nya bearbetningar och anpassningar. Det gamla upphör inte att existera; det sammansmälter med det nya, just så som sikhismen knoppades och slog ut i blom från hinduismens, buddhismens, islams och andra samtidiga kulturs jord och former. Den primitiva religionen var mycket demokratisk; vilden var kvick att ta och ge till låns. Först med den uppenbarade religionen framträdde den egenmäktiga och intoleranta teologiska självhävdelsen.

De många religionerna på Urantia är alla bra i den mån som de för människan till Gud och ger människan insikten om Fadern. Det är en villfarelse hos en grupp religionsutövare att föreställa sig sin lära som Den enda Sanningen. Sådana attityder vittnar mer om teologisk arrogans än om trosvisshet. Det finns inte en religion på Urantia som inte skulle ha nytta av att studera och assimilera de främsta sanningarna från varje annan religion, ty alla innehåller sanning. Det vore bättre för religionsutövare att låna det bästa från sina grannars levande andliga tro än att fördöma det värsta i deras kvadröjande vidskepelser och utnötta ritualer.

Alla dessa religioner har uppkommit som resultat av människans varierande intellektuella respons på hennes identiska andliga ledning. Människorna kan aldrig hoppas på att nå fram till en enhetlighet i trosläror, dogmer och ritualer — dessa är intellektuella; men de kan, och skall en dag, förverkliga en enighet i sann dyrkan av allas Fader, ty detta är andligt, och det är evigt sant att i anden är alla människor jämlika.

Den primitiva religionen var till stor del ett medvetande om materiella värden, men civilisationen höjer de religiösa värdena, ty sann religion är jagets hängivelse att tjäna meningsfulla och suprema värden. När religionen utvecklas blir etiken moralfilosofin och moralen blir självdisciplinen enligt normerna för de högsta betydelseerna och de suprema värdena — de gudomliga och andliga idealen. Sådana blir religionen en spontan och utsökt hängivelse, den levande upplevelsen av kärlekens trofasthet.

En religions kvalitet anges av:

1. Värdenas nivå — lojaliteter.
2. Betydelseernas djup — individens känslighet för en idealistisk uppskattning av dessa högsta värden.
3. Helgandets intensitet — graden av hängivelse för dessa gudomliga värden.
4. Personlighetens obehindrade framåtskridande längs det idealistiska andliga livets kosmiska stig, insikt om att man är en Guds son och om ett progressivt medborgarskap utan slut i universum.

De religiösa betydelseerna går framåt i jagmedvetandet när barnet överför sina allsmäktighetsidéer från sina föräldrar till Gud. Hela den

92.7.1 (1012.2) Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

92.7.2 (1012.3) New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed*. All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as Sikhism budded and blossomed out of the soil and forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

92.7.3 (1012.4) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth*; such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

92.7.4 (1012.5) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

92.7.5 (1012.6) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

92.7.6 (1013.1) The quality of a religion is indicated by:

92.7.7 (1013.2) 1. Level of values — loyalties.

92.7.8 (1013.3) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

92.7.9 (1013.4) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

92.7.10 (1013.5) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

92.7.11 (1013.6) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire

religiösa erfarenheten som ett sådant barn har beror till stor del på om rädsla eller kärlek har dominerat förhållandet mellan föräldrarna och barnet. Slavar har alltid upplevt stora svårigheter att överföra sin rädsla för ägaren till föreställningar om gudskärlek. Civilisationen, vetenskapen och de avancerade religionerna måste frigöra människan från de rädslor som har fötts av skräcken för naturfenomen. På samma sätt borde en större upplysning frigöra bildade människor från allt beroende av mellanhänder i umgänget med Gudomen.

Dessa mellanstadier av avgudadyrkande tvekan vid överförandet av dyrkan från det mänskliga och synliga till det gudomliga och osynliga är oundvikliga, men de borde förkortas av medvetandet om den gudomliga andens underlättande omvårdnad i människans inre. Människan har emellertid djupt påverkats inte endast av sina uppfattningar om Gudomen utan också av de hjältars karaktär vilka hon har valt att hedra. Det är högst olyckligt att de som har valt att vörda den gudomlige och uppståndne Kristus har förbisett människan — den tappra och modige hjälten — Joshua ben Josef.

Den moderna människan är tillräckligt medveten om religionen, men hennes andäktiga sedvänjor är konfunderande och misskrediterande av den accelererande sociala omvandlingsprocessen och den makalösa vetenskapliga utvecklingen. Tänkande män och kvinnor vill ha religionen omdefinierad, och detta krav kommer att tvinga religionen att omvärdera sig.

Den moderna människan konfronteras med uppgiften att göra fler omvärderingar av de mänskliga värdena under en generation än vad som har gjorts under två tusen år. Allt detta påverkar den sociala attityden till religionen, ty religion är ett sätt att leva såväl som ett sätt att tänka.

Sann religion måste alltid vara på en och samma gång både den eviga grundvalen och den ledande stjärnan för alla bestående civilisationer.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

religious experience of such a child is largely dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

92:7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

92:7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92:7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92:7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92:7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 93. Makiventa Melkisedek

⇐ 092

Urantiaboken

094 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 93

MAKIVENTA MELKISEDEK

Sektioner

Introduktion

1. Makiventas inkarnation
2. Den vise i Salem
3. Melkisedeks förkunnelse
4. Salemreligionen
5. Valet av Abraham
6. Melkisedeks förbund med Abraham
7. Melkisedeks missionärer
8. Melkisedeks avfärd
9. Efter Melkisedeks avfärd
10. Makiventa Melkisedeks nuvarande ställning

PAPER 93

MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction

1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

Introduktion

MELKISEDEKARNA är i vida kretsar kända som Nödfallssöner, ty de engagerar sig i en förvånansvärd vidd av aktiviteter i världarna i ett lokaluniversum. När det uppkommer ett problem som avviker från det vanliga eller när det gäller att försöka sig på något ovanligt är det ganska ofta en Melkisedek som åtar sig uppgiften. Melkisedeksönernas förmåga att fungera i nödsituationer och på vitt skilda nivåer i universum, rentav på den fysiska nivån av personlighetsmanifestation, är utmärkande för deras klass. Endast Livsbärarna har i någon mån samma omvandlingsvidd när det gäller personlighetens funktion.

Universumsönernas Melkisedek-klass har varit utomordentligt aktiv på Urantia. En kår om tolv Melkisedekar tjänade här i samband med Livsbärarna. En senare kår om tolv blev konkursförvaltare för er värld kort efter Caligastias utbrytning och fortsatte vid makten till tiden för Adam och Eva. Dessa tolv Melkisedekar återvände till Urantia efter Adams och Evas försummelse, och de fortsatte därefter som konkursförvaltare ända fram till den dag då Jesus från Nasaret, som Människosön, blev Urantias titulära Planetprins.

INTRODUCTION

93:0.1 (1014.1) THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

93:0.2 (1014.2) The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks returned to Urantia upon the default of Adam and Eve, and they continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. MAKIVENTAS INKARNATION

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

Den uppenbarade sanningen hotades av utplåning under de årtusenden som följde efter det att den adamiska missionen på Urantia hade misslyckats. Fastän människoraserna gjorde framsteg intellektuellt höll de långsamt på att andligen förlora mark. Omkring år 3000 f.Kr. hade uppfattningen om Gud blivit mycket dimmig i människornas sinnen.

De tolv konkursförvaltande Melkisedekarna kände till Mikael's förestående utgivning på deras planet, men de visste inte hur snart den skulle ske, därför sammankom de till ett högtidligt rådslag och anhöll hos de Högste i Edentia om att åtgärder måtte vidtas för att hålla sanningens ljus levande på Urantia. Denna anhållan avslogs med påbudet att "skötseln av angelägenheterna på 606 i Satania ligger helt i Melkisedek-förmyndarnas händer". Konkursförvaltnarna vädjade då till Melkisedekfadern om hjälp, men de fick endast budet att de skulle fortsätta att hålla sanningen vid liv på det sätt som de själva såg bäst "tills en Gåvoson anländer" som "skulle rädda de planetariska titlarna från förverkande och osäkerhet".

Det var som följd av att de så fullständigt hade satts att förlita sig på sina egna resurser som Makiventa Melkisedek, en av de tolv konkursförvaltnarna, erbjöd sig att göra något som hade gjorts endast sex gånger i Nebadons historia: att personalisera sig på jorden som en tillfällig människa i världen, att utge sig som en världsomvårdande Nödfallsson. Tillstånd till detta äventyr gavs av myndigheterna i Salvington, och den faktiska inkarnationen av Melkisedek fullbordades nära den plats som skulle bli staden Salem i Palestina. Hela åtgärden med att materialisera denne Melkisedekson genomfördes av de planetariska konkursförvaltnarna i samverkan med Livsbärarna, vissa av de Ledande Fysiska Övervakarna och andra himmelska personligheter bosatta på Urantia.

2. DEN VISE I SALEM

Det var 1973 år före Jesu födelse som Makiventa utgavs till människoraserna på Urantia. Hans ankomst var inte spektakulär. Hans materialisering bevitnades inte av människoögon. Han sågs för första gången av en dödlig människa den minnesrika dag då han trädde in i tältet till Amdon, en kaldeisk boskapsuppfödare av sumeriskt ursprung. Förkunnelsen av hans uppdrag ingick i det enkla uttalande som han gjorde inför denne herde: "Jag är Melkisedek, präst åt El Eljon, den Högste, den enaste och ende Guden."

När herden hade återhämtat sig från sin förvåning och sedan han hade överhopat denna främling med många frågor bjöd han Melkisedek att äta kvällsvard med sig, och detta var för första gången under Makiventas långa universumliv som han intog materiell föda, den sorts näring som skulle hålla honom vid liv under hela hans nittiofyra år som materiell varelse.

Den kvällen medan de talade med varandra ute under stjärnorna, inledde Melkisedek sitt missionsuppdrag med att uppenbara sanningen om Guds verklighet, då han i ett svep med armen vände sig till Amdon och sade: "El Eljon, den Högste, är den gudomliga skaparen av himlavalvets stjärnor och även av själva denna jord där vi lever, och han är också

93:1.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

93:1.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael's impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that "the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians." The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election "until the arrival of a bestowal Son," who "would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty."

93:1.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

2. THE SAGE OF SALEM

93:2.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of Sumerian extraction. And the proclamation of his mission was embodied in the simple statement which he made to this shepherd, "I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God."

93:2.2 (1015.2) When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

93:2.3 (1015.3) And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, "El Elyon, the Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven."

himlens högste Gud."

Inom några år hade Melkisedek samlat en skara elever omkring sig, lärjungar och troende som bildade kärnan i det senare samhälle som kallades Salem. Han var snart känd över hela Palestina som präst åt El Eljon, den Högste, och som den vise i Salem. Bland en del av de omgivande stammarna talade man ofta om honom som Salems schejk eller kung. Salem var den plats som efter Melkisedeks försvinnande blev staden Jebus, senare kallad Jerusalem.

Till utseendet liknade Melkisedek de då blandade noditerna och sumererna. Han var ungefär hundra åttio centimeter lång och hade en imponerande hållning. Han talade kaldeiska och ett halvt dussin andra språk. Han klädde sig ungefär som kananiternas präster utom att han på bröstet bar ett emblem med tre koncentriska cirklar, Satantias symbol för Paradistreenigheten. Under loppet av hans omvårdnadsverksamhet kom de tre koncentriska cirkelnas tecken att anses som så heligt av hans anhängare att de aldrig vågade använda det, och efter några få generationer hade det snart glömts bort.

Fastän Makiventa levde så som människorna lever i denna värld gifte han sig aldrig, och inte heller kunde han ha lämnat avkomma på jorden. Fastän hans fysiska kropp liknade mänskroppen hörde den i verkligheten till samma klass som de speciellt konstruerade kroppar som användes av de hundra materialiserade medlemmarna av Prins Caligastias stab, utom att den inte hade livsplasma från någon människoras. Inte heller fanns livets träd tillgängligt på Urantia. Om Makiventa hade stannat på jorden för en längre tid skulle hans fysiska mekanism så småningom ha förfallit, men han fullföljde sin utgivningsmission inom nittiofyra år, långt innan hans materiella kropp hade börjat förvittra.

Denne inkarnerade Melkisedek erhöi en Tankeriktare som dvaldes i hans övermänskliga personlighet som en ledsagare i tiden och en rådgivare i köttet, och som sålunda fick den erfarenhet av och praktiska introduktion till problemen på Urantia och till tekniken att bebo en inkarnerad Son, att det blev möjligt för denna Faderns ande att så tappert verka i människosinnet hos den senare Gudssonen, Mikael, när han framträdde på jorden i det dödliga köttets gestalt. Detta är den enda Tankeriktare som någonsin har verkat i två sinnen på Urantia, men båda sinnena var gudomliga såväl som mänskliga.

Under sin köttliga inkarnation hade Makiventa full kontakt med sina elva kolleger i den planetariska förmyndarkåren, men han kunde inte kommunicera med andra klasser av himmelska personligheter. Bortsett från de konkursförvaltande Melkisedekarna hade han inte mera kontakt med övermänskliga intelligenser än en människa.

3. MELKISEDEKS FÖRKUNNELSE

Inom loppet av ett årtionde organiserade Melkisedek sina skolor i Salem enligt mönster av de forna system som de första setiska prästerna i det andra Eden hade utvecklat. Till och med idén om ett system för att betala tionde, vilket infördes av hans

93:2.4 (1015.4) Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

93:2.6 (1015.6) Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasma of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had begun to disintegrate.

93:2.7 (1016.1) This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

93:2.8 (1016.2) During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

93:3.1 (1016.3) With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later

senare proselyt Abraham, härstammade också från de fortlevande traditionerna om de forna seternas metoder.

Melkisedek lärde ut uppfattningen om en ende Gud, en universell Gudom, men han lät folket associera denna undervisning med Norlatiadeks Konstellationsfader som han kallade El Eljon — den Högste. Melkisedek höll så gott som tyst om Lucifers ställning och om läget i Jerusem. Lanaforge, Systemhärskaren, hade inte mycket att göra med Urantia förrän efter avslutandet av Mikael's utgivning. För flertalet av dem som studerade i Salem var Edentia himlen och den Högste var Gud.

De tre koncentriskt cirkelns symbol, som Melkisedek tog i bruk som insignier för sin utgivning, tolkade majoriteten av folket som uttryck för de tre rikena för respektive människor, änglar och Gud. De fick förbli i den tron. Mycket få av hans anhängare visste någonsin att dessa tre cirklar symboliserade Paradistreenighetens infinitet, evighet och universalitet för gudomligt upprätthållande och styrande. Även Abraham ansåg denna symbol närmast representera de tre Högsta i Edentia, ty han hade blivit lärd att de tre Högste verkade som en enda. I den mån Melkisedek undervisade om treenighetsbegreppet, som hans insignier symboliserade, associerade han det vanligen med de tre Vorondadekhärskarna i konstellationen Norlatiadek.

För sina vanliga anhängare försökte han inte meddela undervisning som gick längre än till en presentation av de Högstas styre i Edentia — Urantias Gudar. Men vissa elever undervisade Melkisedek i avancerad sanning, som omfattade lokaluniversumets funktion och organisation, medan han till sin lysande lärjunge keniten Nordan och hans grupp av ivriga elever lärde ut sanningarna om superuniversumet och rentav om Havona.

Medlemmarna av Katros familj, hos vilken Melkisedek bodde i över trettio år, kände till många av dessa högre sanningar och bevarade dem länge i sin släkt, ända till tiden för deras berömda efterkommande Mose, som sålunda hade fått en förpliktande tradition om Melkisedeks tid i arv från sin fars sida, så väl som genom andra källor på sin mors sida.

Melkisedek lärde sina anhängare allt de hade förmågan att ta emot och tillgodogöra sig. Många av de nuvarande religiösa idéer om himmel och jord, om människan, Gud och änglarna är inte heller långt från Melkisedeks läror om dessa. Denne store lärare underställde dock allting läran om en ende Gud, en Gudom i universum, en himmelsk Skapare, en gudomlig Fader. Tonvikten lades på denna lära i avsikt att vädja till människans beundran och dyrkan, och för att bereda vägen för det senare framträdandet av Mikael, en Son till denne samme Universelle Fader.

Melkisedek undervisade om att en annan Guds Son under en kommande tid skulle komma i köttslig gestalt såsom han hade kommit, men att denne skulle födas av en kvinna. Det är därför som talrika senare lärare ansåg att Jesus var en präst, eller minister, "för evigt en sådan som Melkisedek".

Sålunda beredde Melkisedek vägen och gjorde världsutvecklingens monoteistiska scen färdig för utgivningen av en som var en verklig Paradisssön till den

convert Abraham, was also derived from the lingering traditions of the methods of the ancient Sethites.

93:3.2 (1016.4) Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon — the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

93:3.3 (1016.5) The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek rulers of the constellation of Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:3.5 (1016.7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, "forever after the order of Melchizedek."

93:3.8 (1017.2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God,

ende Gud som han så livfullt beskrev som allas Fader, och som han framställde för Abraham som en Gud som var villig att acceptera människan på det enkla villkoret att hon har personlig tro. När Mikael framträdde på jorden bekräftade han allt som Melkisedek hade lärt beträffande Paradisfadern.

4. SALEMRELIGIONEN

De ceremonier som hörde till gudsdyrkan i Salem var mycket enkla. Varje person som satte sitt namn eller bomärke på de lertavlor som utgjorde medlemsförteckningen i Melkisedeks kyrka inpräntade i minnet och godtog följande trosbekännelse:

1. Jag tror på El Eljon, den Högste Guden, den ende Universelle Fadern och alltings Skapare.

2. Jag accepterar Melkisedeks förbund med den Högste, vilket skänker mig Guds ynnest för min tro, inte för blot och brännoffer.

3. Jag lovar att följa Melkisedeks sju bud och att för alla människor berätta den goda nyheten om detta förbund med den Högste.

Detta var Salem-kolonins hela trosbekännelse. Även en sådan kort och enkel trosförklaring var dock alldeles för mycket och för avancerat för den tidens människor. De kunde helt enkelt inte fatta idén att man kunde få Guds ynnest för ingenting — genom tro. De var alltför djupt rotade i den tron att människan föddes under skuld till gudarna. Alltför länge hade de offrat och gett gåvor åt prästerna för att kunna förstå den goda nyheten att frälsningen, den gudomliga ynnesten, var en fri gåva till alla som trodde på Melkisedeks förbund. Abraham trodde halvhjärtat, men även det "räknades som rättfärdighet".

De sju bud som Melkisedek förkunnade var utformade i linje med den högsta lagen i det forna Dalamatia och liknade väldigt mycket de sju bud som lärdes ut i det första och det andra Eden. Dessa salemreligionens bud var:

1. Du skall inte tjäna någon annan Gud än den Högste Skaparen av himmel och jord.

2. Du skall inte tvivla på att tron är det enda som krävs för evig frälsning.

3. Du skall inte bära falskt vittnesbörd.

4. Du skall inte döda.

5. Du skall inte stjäla.

6. Du skall inte begå äktenskapsbrott.

7. Du skall inte visa brist på respekt för dina föräldrar eller för äldre.

Fastän inga offer tilläts inom kolonin visste Melkisedek mycket väl hur svårt det var att plötsligt utrota länge etablerade bruk, och visst erbjöd han därför dessa människor ett sakrament av bröd och vin i stället för det tidigare offret av kött och blod. Det är skrivet: "Melkisedek, Salems konung, lät bära fram bröd och vin." Inte ens denna försiktiga nyordning lyckades helt; alla de olika stammarna hade sina sidocentra i

whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. THE SALEM RELIGION

93:4.1 (1017.3) The ceremonies of the Salem worship were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:4.2 (1017.4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all things.

93:4.3 (1017.5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017.6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017.7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of getting divine favor for nothing — by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was "counted for righteousness."

93:4.6 (1017.8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

93:4.7 (1017.9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.

93:4.8 (1017.10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.

93:4.9 (1017.11) 3. You shall not bear false witness.

93:4.10 (1017.12) 4. You shall not kill.

93:4.11 (1017.13) 5. You shall not steal.

93:4.12 (1018.1) 6. You shall not commit adultery.

93:4.13 (1018.2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

93:4.14 (1018.3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, "Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine." But even this cautious innovation was not

utkanterna av Salem där de förrättade blot och brännoffer. Även Abraham tog sin tillflykt till detta barbariska bruk efter sin seger över Kedorlaomer. Han kände sig helt enkelt inte riktigt väl till mods förrän han hade förrättat ett sedvanligt offer. Melkisedek lyckades aldrig helt utrota denna böjelse för offrandet från sina anhängares religiösa seder, inte ens när det gällde Abraham.

Likt Jesus ägnade sig också Melkisedek strikt åt att fullfölja sitt utgivningsuppdrag. Han försökte inte reformera sedvänjorna, inte förändra världens vanor, och inte heller förkunna ens avancerade sanitära bruk eller vetenskapliga sanningar. Han kom för att utföra två uppgifter: att hålla sanningen om den ende Guden vid liv på jorden och att bereda vägen för den senare utgivningen i dödlig gestalt av en Paradisson till denne Universelle Fader.

Melkisedek lärde ut elementär uppenbarad sanning i Salem i nittiofyra år, och under denna tid deltog Abraham vid tre olika tillfällen i undervisningen vid skolan i Salem. Han blev slutligen omvänd till salemlärans tro och blev en av Melkisedeks mest lysande elever och främsta anhängare.

5. VALET AV ABRAHAM

Fastän det må vara ett misstag att tala om ett "utvalt folk" är det inget fel att tala om Abraham som en utvald individ. Melkisedek lade verkligen på Abraham ansvaret att hålla vid liv sanningen om den ende Guden till åtskillnad från den förhärskande tron på flera gudomar.

Valet av Palestina som plats för Makiventas aktiviteter grundade sig till en del på önskan att etablera kontakt med någon människofamilj med potential för ledarskap. Vid tiden för Melkisedeks inkarnation fanns det på jorden många familjer som var precis lika väl redo att ta emot salemläran som Abrahams familj. Det fanns lika väl begåvade familjer bland de röda människorna, de gula människorna och bland andernas efterkommande väster- och norrut. Återigen var dock ingen av dessa trakter så gynnsamt belägen med tanke på Mikael's senare framträdande på jorden som den östra kusten av Medelhavet. Melkisedeks mission i Palestina och Mikael's senare framträdande bland hebreerfolket bestämdes till inte obetydlig del av geografin, av det faktum att Palestina låg centralt med hänsyn till den då existerande handeln, samfärdseln och civilisationen i världen.

Under en längre tid hade de konkursförvaltande Melkisedekarna iakttagit Abrahams förfäder, och de såg med förtröstan fram emot att det i en viss generation skulle uppkomma ättlingar kännetecknade av intelligens, initiativkraft, skarpsinnighet och ärlighet. Barnen till Tera, Abrahams far, uppfyllde i alla avseenden dessa förväntningar. Det var denna möjlighet till kontakt med de mångsidiga barnen till Tera som åtskilligt bidrog till att Makiventa framträdde i Salem och inte i Egypten, Kina, Indien eller bland de norra stammarna.

Tera och hela hans familj hade halvhjärtat omvänt sig till salemreligionen som hade predikats i Kaldén. De fick höra om Melkisedek genom Ovids predikningar, en

altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice. And Melchizedek never did succeed in fully eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

93:4.15 (1018.4) Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek taught elementary revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

93:5.1 (1018.6) Although it may be an error to speak of "chosen people," it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

93:5.2 (1018.7) The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel, and civilization of the world.

93:5.3 (1018.8) For some time the Melchizedek receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile children of Terah that had considerable to do with the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

93:5.4 (1019.1) Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek

fenicisk lärare som förkunnade salemlärorna i Ur. De lämnade Ur i avsikt att bege sig direkt till Salem, men Nahor, Abrahams bror, var föga entusiastisk då han inte hade träffat Melkisedek och övertalade dem att stanna i Haran. Det dröjde länge efter deras ankomst till Palestina innan de var villiga att förstöra alla de husgudar som de hade fört med sig. De var långsamma med att ge upp Mesopotamiens många gudar för Salems ende Gud.

Några veckor efter det att Abrahams far Tera hade dött sände Melkisedek en av sina elever, hettiten Jaram, med följande inbjudan till både Abraham och Nahor: "Kom till Salem där ni skall få höra vår undervisning i sanningen om den evige Skaparen, och i de upplysta efterkommande till er två bröder skall hela världen bli välsignad." Nu hade Nahor inte helt accepterat Melkisedeks evangelium. Han stannade kvar och byggde upp en stark stadsstat som bar hans namn, men Abrahams brorson Lot bestämde sig för att ge sig av tillsammans med sin farbror till Salem.

Då de hade kommit till Salem valde Abraham och Lot ett fäste bestående av kullar nära staden där de kunde försvara sig mot de många överraskningsattackerna från rövarbanden i norr. Vid denna tid företog hettiterna, assyrierna, filistéerna och andra folkgrupper ständiga plundringståg mot stammarna i mellersta och södra Palestina. Från sitt fäste bland kullarna gjorde Abraham och Lot ofta återkommande pilgrimsfärder till Salem.

Inte länge efter det att de hade etablerat sig nära Salem färdades Abraham och Lot till Nildalen för att införskaffa livsmedel, ty det rädde då torka i Palestina. Under sin korta vistelse i Egypten fann Abraham en avlägsen släkting på Egyptens tron, och hos denna kung tjänade han som befälhavare för två mycket lyckade militära expeditioner. Under senare delen av sin vistelse vid Nilen bodde han och hans hustru Sara vid hovet, och vid avfärden från Egypten gavs han en del av krigsbytet från sina fälttåg.

Det fordrade en stor beslutsamhet av Abraham att avstå från hedersbetygelserna vid det egyptiska hovet och återvända till det mera andliga arbete som stöddes av Makiventa. Men Melkisedek vördades även i Egypten, och när hela berättelsen framlades för faraon uppmuntrade denne starkt Abraham att återvända och fullfölja sina löften i anslutning till salemsprojektet.

Abraham hade kungaambitioner och på vägen tillbaka från Egypten framlade han sin plan för Lot om att erövra hela Kanan och lägga dess folk under Salems välde. Lot lutade mera åt affärer, och efter en senare oenighet begav han sig till Sodom för att ägna sig åt handel och boskapsskötsel. Lot gillade varken det militära livet eller herdelivet.

Då Abraham återvände med sin familj till Salem började han utveckla sina militära projekt. Han erkändes snart som civilhärskare i området kring Salem och hade ingått ett förbund med sju närbelägna stammar under sitt ledarskap. Melkisedek hade verkligen stora svårigheter att hålla tillbaka Abraham som brann av iver att dra ut och med svärd föra samman de angränsande stammarna för att de sålunda snabbare måtte få kunskap om sanningarna i Salem.

through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:5.5 (1019.2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:5.6 (1019.3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:5.7 (1019.4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:5.8 (1019.5) It required great determination for Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

93:5.9 (1019.6) Abraham had kingly ambitions, and on the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked neither a military nor a herder's life.

93:5.10 (1019.7) Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven nearby tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

Melkisedek upprätthöll fredliga relationer med alla de omgivande stammarna. Han var inte militaristisk och blev aldrig angripen av någon av de arméer som drog fram och tillbaka. Han var helt villig till att Abraham skulle utarbeta en sådan försvarsstrategi för Salem som senare också förverkligades, men han godkände inte sin elevs ambitiösa erövringsplaner; därför inträffade ett vänskapligt avbrytande av deras förbindelse och Abraham flyttade över till Hebron för att där etablera sin militära huvudstad.

På grund av sin nära förbindelse med den vida berömde Melkisedek hade Abraham ett stort övertag över de omgivande småkungarna. De vördade alla Melkisedek och fruktade oskäligt Abraham. Abraham visste om denna rädsla och inväntade endast ett lägligt tillfälle att anfalla sina grannar, och denna förevändning kom när några av dessa härskare dristade sig att plundra hans brorson Lots egendom. Denne brorson levde i Sodom. Då Abraham fick höra om detta ryckte han fram i spetsen för sina sju förbundsstammar mot fienden. Hans egen livvakt på 318 man verkade som officerare för den armé på över 4000 man som gick till anfall vid detta tillfälle.

När Melkisedek hörde om Abrahams krigsförklaring gav han sig iväg för att avråda honom men nådde upp sin tidigare lärjunge först när denne återvände segrande från slaget. Abraham insisterade på att Salems Gud hade gett honom seger över hans fiender och framhärdat i att ge en tiondedel av sitt krigsbyte till Salems statskassa. Den övriga nittio procenten överförde han till sin huvudstad i Hebron.

Efter denna strid i Siddim blev Abraham ledare för ett andra förbund av elva stammar och betalade inte endast tionde till Melkisedek utan såg också till att alla andra i den trakten gjorde lika. Hans diplomatiska köpslående med kungen av Sodom samt den rädsla som allmänt hystes för honom ledde till att kungen av Sodom och andra anslöt sig till Hebrons militära förbund. Abraham var verkligen på god väg att bygga upp en mäktig stat i Palestina.

6. MELKISEDEKS FÖRBUND MED ABRAHAM

Abraham såg framför sig erövringen av hela Kanan. Hans beslutsamhet försvagades endast av att Melkisedek inte ville godkänna företaget. Abraham hade dock så gott som beslutat sig för att sätta igång detta företag när tanken att han inte hade någon son, som kunde efterträda honom som härskare över detta tilltänkta kungarike, började oroa honom. Han arrangerade en ny överläggning med Melkisedek. Det var under denna diskussion som prästen i Salem, den synlige Gudssonen, övertalade Abraham att ge upp sin plan på materiell erövring och världsligt styre till förmån för den andliga tanken om himmelriket.

Melkisedek förklarade för Abraham det fåfänga i att kämpa mot amoriternas förbund, men han gjorde det lika klart att dessa efterblivna klaner höll på att begå självmord genom sina dåraktiga seder och bruk, så att de efter några generationer skulle vara så försvagade att Abrahams efterkommande, som under tiden talrikt skulle ha förökats, med lätthet kunde övervinna dem.

Melkisedek slöt ett formellt förbund med Abraham i

93:5.11 (1019.8) Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

93:5.12 (1020.1) Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

93:5.13 (1020.2) When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury. The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

93:5.14 (1020.3) After this battle of Siddim, Abraham became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

6. MELCHIZEDEK'S COVENANT WITH ABRAHAM

93:6.1 (1020.4) Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

93:6.3 (1020.6) And Melchizedek made a formal covenant

Salem. Han sade till Abraham: "Skåda upp till himmelen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem, så talrik skall din säd bliva." Abraham trodde på Melkisedek, "och det räknades honom till rättfärdighet". Sedan berättade Melkisedek för Abraham hur dennes efterkommande i framtiden efter vistelsen i Egypten skulle ta Kanan i besittning.

Melkisedeks förbund med Abraham utgör det stora urantiaavtalet mellan gudomligheten och mänskligheten enligt vilket Gud förbinder sig att göra allt; människan förbinder sig endast att tro på Guds löften och följa hans instruktioner. Härtills hade man trott att frälsningen kunde säkras endast genom handlingar — blot och offer. Nu kom Melkisedek till Urantia åter igen med den goda nyheten att frälsning, Guds ynnest, står att få genom tro. Detta evangelium om en enkel tro på Gud var emellertid alltför avancerat. Det semitiska stamfolket föredrog senare att återgå till de tidigare offren och försonandet av synder genom blodsutgjutelse.

Ganska snart efter det att detta förbund hade ingåtts föddes Abrahams son Isak i enlighet med Melkisedeks löfte. Efter Isaks födelse tog Abraham en mycket allvarlig inställning till sitt förbund med Melkisedek och begav sig till Salem för att få det fastställt i skriftlig form. Det var vid detta offentliga och formella accepterande av förbundet som han ändrade sitt namn från Abram till Abraham.

De flesta troende i Salem hade tillämpat omskärelse fastän den aldrig hade gjorts obligatorisk av Melkisedek. Abraham hade alltid varit så emot omskärelse att han därför vid detta tillfälle beslöt att högtidliggöra tillfället genom att officiellt underkasta sig denna rit som tecken på fastställelsen av förbundet i Salem.

Det var efter detta verkliga och offentliga uppgivande av sina personliga ambitioner till förmån för Melkisedeks vidsträcktare planer som de tre himmelska varelserna framträdde för honom på Mamres slätter. Detta var ett faktiskt framträdande trots att det sammanslogs med de senare uppdiktade berättelserna om Sodoms och Gomorras förstörelse, som skedde på naturlig väg. Dessa legender om vad som hände under dessa dagar utvisar hur efterbliven moralen och etiken var till och med under rätt sena tider.

Då det högtidliga förbundet hade slutits var försoningen mellan Abraham och Melkisedek fullständig. Abraham övertog igen det civila och militära ledarskapet för samhället i Salem, som när det var som störst hade över hundra tusen regelbundna medlemmar av Melkisedeks broderskap som betalade tionde. Abraham avsevärt förbättrade templet i Salem och försåg hela skolan med nya tält. Han utvidgade inte endast tionesystemet utan införde också många förbättrade metoder att sköta skolans affärer samt bidrog avsevärt till en bättre skötsel av avdelningen för missionspropaganda. Han gjorde också mycket för att förbättra boskapshjordarna och att omorganisera mjölkhanteringen i Salem. Abraham var en klok och effektiv affärsman, en förmögen man för sin tid. Han var inte överhövan from, men han var alltigenom ärlig, och han trodde fullt och fast på Makiventa Melkisedek.

with Abraham at Salem. Said he to Abraham: "Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be." And Abraham believed Melchizedek, "and it was counted to him for righteousness." And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

93:6.4 (1020.7) This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything*; man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith*. But this gospel of simple faith in God was too advanced; the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

93:6.5 (1021.1) It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

93:6.6 (1021.2) Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

93:6.7 (1021.3) It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

93:6.8 (1021.4) Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. MELKISEDEKS MISSIONÄRER

Melkisedek fortsatte under några år att instruera sina elever och undervisa Salemmissionärerna, som sökte sig ut till alla stammar i omgivningen, i synnerhet till Egypten, Mesopotamien och Mindre Asien. Under årtiondenas lopp färdades dessa lärare allt längre från Salem och förde med sig Makiventas evangelium om tro och förtröstan på Gud.

Adamssons ättlingar, som fanns grupperade kring sjön Van, lyssnade gärna till Salemkultens hettitiska lärare. Från detta tidigare anditcentrum sändes lärare till de avlägsna regionerna både i Europa och i Asien. Missionärerna från Salem trängde igenom hela Europa, ända till de Brittiska öarna. En grupp for via Färöarna till andoniterna på Island, medan en annan genomkorsade Kina och nådde fram till japanerna på öarna i öster. De mäns och kvinnors liv och erfarenheter som vågade sig iväg från Salem, Mesopotamien och Van-sjön för att upplysa stammarna på det östra halvklotet, utgör ett heroiskt kapitel i människosläktets annaler.

Uppgiften var så stor och stammarna så efterblivna att resultaten var vaga och obestämda. Från en generation till en annan fick evangeliet från Salem fotfäste här och var, men med undantag för Palestina kunde idén om en ende Gud aldrig vinna fortgående understöd bland en hel stam eller ett helt folk. Långt före Jesu ankomst hade de forna Salemmissionärernas läror allmänt sjunkit ned i de äldre och mera allmänt spridda vidskepelserna och trosföreställningarna. Melkisedeks ursprungliga evangelium hade nästan helt absorberats av tron på den Stora Modern, på Solen eller uppgått i andra forntida kulturer.

Det är svårt för er som idag har boktryckarkonstens fördelar att tillgå att förstå hur svårt det var att bevara sanning under dessa forna tider; hur lätt det var att förlora en ny lära ur sikte från en generation till en annan. Den nya läran hade alltid en tendens att införlivas med den äldre samlingen av religiösa läror och magiska riter. En ny uppenbarelse besudlas alltid av de äldre evolutionära trosuppfattningarna.

8. MELKISEDEKS AVFÄRD

Det var kort efter förstörelsen av Sodom och Gomorra som Melkisedek beslöt att avsluta sin nödfallsutgivning på Urantia. Melkisedeks beslut att avsluta sin vistelse i köttslig gestalt påverkades av många omständigheter, främst av den växande tendensen hos traktens stammar, och även hos hans direkta medarbetare, att hålla honom för en halvgud, att uppfatta honom som en övernaturlig varelse, vilket han ju också var, men de började vörda honom otillbörligt och med en högst vidskeplig rädsla. Förutom av dessa orsaker ville Melkisedek lämna scenen för sina jordiska aktiviteter en tillräckligt lång tid före Abrahams död för att förvissa sig om att sanningen om den ende Guden skulle bli starkt rotad i hans anhängares sinnen. Följaktligen drog sig Melkisedek tillbaka till sitt tält i Salem en kväll, efter att ha sagt god natt till sitt människosällskap, och när de om morgonen gick för att kalla på honom var han inte där, ty hans kollegor hade

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

93:7.1 (1021.5) Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

93:7.2 (1021.6) The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

93:7.3 (1022.1) But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

93:7.4 (1022.2) You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

93:8.1 (1022.3) It was shortly after the destruction of Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Machiventa retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call him in the morning, he was not there, for his fellows had

tagit honom.

taken him.

9. EFTER MELKISEDEKS AVFÄRD

Det var en stor prövning för Abraham när Melkisedek så plötsligt försvann. Fastän Melkisedek hade fullt varnat sina anhängare att han en dag var tvungen att ge sig av så som han hade kommit, hade de svårt att förlika sig med förlusten av sin underbara ledare. Den storartade organisation som hade byggts upp i Salem närapå upplöstes, fastän traditionerna från dessa tider var vad Mose byggde på när han ledde de hebreiska slaverna ut från Egypten.

Förlusten av Melkisedek medförde i Abrahams hjärta en sorgsenhet som han aldrig helt övervann. Hebron hade han övergett när han gav upp ambitionen att bygga ett materiellt rike; och nu, sedan han hade förlorat sin medarbetare vid uppbyggandet av ett andligt rike, lämnade han Salem och drog söderut för att bosätta sig nära sina intressen vid Gerar.

Abraham blev räddhågad och skygg genast efter Melkisedeks försvinnande. Han hemlighöll sin identitet efter sin ankomst till Gerar, så att Abimelek lade beslag på hans hustru. (Kort efter sitt giftermål med Sara hade Abraham en natt råkat få höra hur man smidde en plan på att mörda honom för att komma åt hans briljanta hustru. Denna fruktan blev en skräck för den i övrigt modige och dristige ledaren; hela sitt liv var han rädd för att någon i hemlighet skulle döda honom för att få tag på Sara. Detta förklarar varför denne tappre man vid tre skilda tillfällen visade prov på verklig feghet.)

Abraham kunde emellertid inte länge hållas tillbaka från sin mission som Melkisedeks efterträdare. Han fick snart människor att omvända sig bland filistéerna och bland Abimeleks folk; han ingick ett avtal med dem och blev i sin tur besudlad med många av deras vidskepelse, i synnerhet med deras sed att offra sina förstfödda söner. Sålunda blev Abraham igen en stor ledare i Palestina. Han högaktades av alla grupper och hyllades av alla kungar. Han var den andlige ledaren för alla traktens stammar, och hans inflytande fortsatte någon tid efter hans död. Under sina sista levnadsår återvände han ännu en gång till Hebron, scenen för hans tidigare aktiviteter och den plats där han hade arbetat tillsammans med Melkisedek. Abrahams sista handling var att sända trogna tjänare till sin bror Nahors stad vid gränsen till Mesopotamien för att hämta en kvinna från hans eget folk till hustru åt hans son Isak. Det hade länge varit sed bland Abrahams folk att gifta sig med sina kusiner. Abraham dog trygg i den tro på Gud som han hade fått lära sig av Melkisedek i de försvunna skolorna i Salem.

Det var svårt för följande generation att förstå berättelsen om Melkisedek. Efter femhundra år tyckte många att hela berättelsen var en myt. Isak höll sig ganska väl till sin fars läror och omhuldade salemsamhällets evangelium, men det var svårare för Jakob att förstå betydelsen av dessa traditioner. Josef hade en fast tro på Melkisedek och ansågs av sina bröder, till stor del på grund av detta, för en drömmare. Josefs högaktning i Egypten berodde främst på minnet av hans farfarsfar Abraham. Josef erbjöds militärbefäl över de egyptiska arméerna, men då han hade en så

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

93:9.1 (1022:4) It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

93:9.2 (1022:5) The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

93:9.3 (1022:6) Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

93:9.4 (1023:1) But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

93:9.5 (1023:2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the

stark tro på Melkisedeks traditioner och Abrahams och Isaks senare undervisning valde han att tjäna som civiladministratör i tro på att på detta sätt bättre kunna arbeta för himmelrikets utbredning.

Melkisedeks undervisning var fullständig och uttömmande, men uppteckningarna från dessa tider föreföll omöjliga och orimliga för de senare hebreiska prästerna, fast många hade någon sorts förståelse för dessa händelser, åtminstone fram till den tid då massbearbetningen av Gamla testamentets skrifter företogs i Babylon.

Det som i Gamla testamentets skrifter beskrivs som samtal mellan Abraham och Gud var i verkligheten överläggningar mellan Abraham och Melkisedek. Senare skriftlärda ansåg termen Melkisedek vara synonym med Gud. Uppteckningarna om Abrahams och Saras många kontakter med "Herrens ängel" avser deras talrika diskussioner med Melkisedek.

Hebréernas berättelser om Isak, Jakob och Josef är mycket mer tillförlitliga än berättelserna om Abraham, fastän också de innehåller många avvikelser från fakta, ändringar gjorda med eller utan avsikt vid den tid då dessa uppteckningar sammanställdes av hebreiska präster under fångenskapen i Babylonien. Ketura var inte en av Abrahams hustrur; likt Hagar var hon endast en konkubin. All Abrahams egendom övergick till Isak, som var son till statushustrun Sara. Abraham var inte så gammal som skrifterna anger, och hans hustru var mycket yngre. Dessa åldrar ändrades avsiktligt för att göra det möjligt att senare påstå att Isaks födelse var ett under.

Judarnas nationella självkänsla blev mycket nedtryckt i den babyloniska fångenskapen. I sin reaktion inför den nationella underlägsenheten svängde de över till den andra ytterligheten av nationell och raslig självförhåvelse, som fick dem att förvansa och förvränga sina traditioner i syfte att upphöja sig själva över alla raser som Guds utvalda folk. Därför bearbetade de omsorgsfullt alla sina skrifter i avsikt att lyfta Abraham och sina andra nationella ledare högt ovanför alla andra personer, Melkisedek själv inte undantagen. Hebréernas skriftlärda förstörde därför varje uppteckning som de kunde finna om dessa mycket viktiga och betydelsefulla tider, och bevarade endast berättelsen om mötet mellan Abraham och Melkisedek efter slaget vid Siddim, vilket enligt dem var till stor ära för Abraham.

När de sålunda förlorade Melkisedek ur sikte gick de också miste om denna Nödfallssons undervisning beträffande den utlovade Gåvosonens andliga mission. Så grundligt och fullständigt förlorade de denna missions natur ur sikte, att mycket få av deras efterkommande kunde eller ville känna igen och ta emot Mikael när han framträdde på jorden i köttslig gestalt så som Melkisedek hade förutsagt.

En av författarna till Hebreerbrevet förstod dock Melkisedeks mission, ty det är skrivet: "Denne Melkisedek, den Högstes präst, var också fridens konung; utan fader, utan moder, utan stamträd, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt liv, men gjord som en Guds Son, förblir han en präst för alltid." Enligt denna författare företrädde Melkisedek en typ av den utgivning som Mikael senare genomförde, och han

Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of heaven.

93:9.6 (1023.3) The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

93:9.7 (1023.4) What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

93:9.9 (1023.6) The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

93:9.10 (1024.1) And thus, in losing sight of Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

93:9.11 (1024.2) But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: "This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually." This writer designated Melchizedek as a type of the later bestowal of Michael, affirming that Jesus was "a minister forever on the order of

försäkrade att Jesus var "en präst för evig tid, en sådan som Melkisedek". Fastän denna jämförelse inte var helt lyckad var det bokstavligen sant att Kristus mottog provisorisk titel till Urantia "enligt förordnande av de tolv konkursförvaltande Melkisedekarna" som befann sig i tjänst vid tiden för hans utgivning till världen.

10. MAKIVENTA MELKISEDEKS NUVARANDE STÄLLNING

Under de år då Makiventa var inkarnerad fungerade de konkursförvaltande Melkisedekarna på Urantia som en grupp om elva medlemmar. När Makiventa ansåg att hans mission som Nödfallsson var avslutad signalerade han detta till sina elva medarbetare, och de gjorde omedelbart i ordning den teknik genom vilken han skulle frigöras från sin köttsliga gestalt och tryggt återföras till sin ursprungliga Melkisedekställning. På den tredje dagen efter sitt försvinnande från Salem framträdde han bland sina elva kolleger i uppdraget på Urantia och återupptog sitt avbrutna livsskede som en av de planetariska konkursförvalterna på 606 i Satania.

Makiventa avslutade sin utgivning som en varelse av kött och blod precis lika plötsligt och ceremoniöst som han hade inlett den. Varken hans framträdande eller avfärd åtföljdes av någon ovanlig kungörelse eller uppvisning; varken namnupprop till uppståndelse eller avslutande av planetarisk domperiod kännetecknade hans framträdande på Urantia; hans vistelse var en nödfallsutgivning. Makiventa avslutade emellertid inte sin vistelse i människans köttsliga gestalt förrän han vederbörligen hade befriats från uppdraget av Fader Melkisedek och informerats om att hans nödfallsutgivning hade godkänts av Nebadons ledande verkställare, Gabriel i Salvington.

Makiventa Melkisedek fortfor att hysa ett stort intresse för livet och levernet bland ättlingarna till de människor som hade trott på hans läror då han levde i köttslig form. Abrahams efterkommande genom Isak, ingifta med keniterna, var den enda släktlinje som länge fortfor att ha någon klar uppfattning om det som hade undervisats i Salem.

Denne samme Melkisedek fortsatte under de följande nitton århundradena att samarbeta med de många profeterna och siarna, för att sålunda försöka hålla sanningarna från Salem vid liv tills tiden var inne för Mikael att framträda på jorden.

Makiventa fortsatte som planetarisk konkursförvaltare fram till tiden för Mikael's seger på Urantia. Därefter knöts han till Urantiatjänsten i Jerusem som en av de tjugofyra ledarna, och alldeles nyligen upphöjdes han till ställningen som Skaparsonens personliga ambassadör i Jerusem, med titeln Ställföreträdande Planetprins för Urantia. Det är vår uppfattning att så länge som Urantia förblir en bebodd planet kommer Makiventa Melkisedek inte att helt återinsättas i uppgifterna för sin egen klass av Söner utan kommer att förbli — uttryckt i tidstermer — för evigt en planetarisk omvårdare som representerar Kristus Mikael.

Då Makiventas besök var en nödfallsutgivning framgår det inte av arkiven vad hans framtid kan tänkas bli. Det kan hända att Melkisedekarnas kår i Nebadon

Melchizedek." While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia "upon the orders of the twelve Melchizedek receivers" on duty at the time of his world bestowal.

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA MELCHIZEDEK

93:10.1 (1024.3) During the years of Machiventa's incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signalized this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration; neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the Salem teachings.

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:10.6 (1025.2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the

permanent har förlorat en av sina medlemmar. Nya avgöranden som Edentias Högste har fattat och som Uversas Dagarnas Forna senare bekräftat, tyder starkt på att denne Utgivningsmelkisedek är bestämd att inta den fallne Planetprinsen Caligastias plats. Om våra gissningar i detta avseende är riktiga är det helt möjligt att Makiventa Melkisedek igen kan tänkas framträda som person på Urantia och i någon modifierad form återuppta den avsatte Planetprinsens roll, eller annars framträda på jorden för att fungera som ställföreträdande Planetprins representerande Kristus Mikael, som nu i själva verket har titeln Urantias Planetprins. Fastän det är långt ifrån klart för oss vad Makiventas bestämmelse kan tänkas vara, tyder dock händelser som helt nyligen har inträffat på att de ovan anförda gissningarna troligen inte ligger långt från sanningen.

Vi förstår mycket väl hur Mikael genom sin seger på Urantia blev både Caligastias och Adams efterträdare; hur han blev den planetariske Fredsprinsen och den andre Adam. Nu ser vi hur Melkisedek förlänas titeln Urantias Ställföreträdande Planetprins. Skall han också insättas som Urantias Ställföreträdande Materielle Son? Eller finns det en möjlighet att en oväntad och i sitt slag ny händelse kommer att inträffa, att Adam och Eva eller vissa av deras ättlingar en gång återvänder till planeten som representanter för Mikael och med titeln ställföreträdare för Urantias andre Adam?

Alla dessa spekulationer i förening med vissheten om att både Administratörsöner och Treenighetens Undervisande Söner kommer att framträda, och därtill Skaparsonens uttryckliga löfte att en gång återvända, gör Urantia till en planet med en oviss framtid och till en av de mest intressanta och spännande sfärerna i hela universumet Nebadon. Det är fullt möjligt att vi i någon kommande tidsålder när Urantia närmar sig ljusets och livets skede, efter att ärendena i anslutning till Lucifers uppror och Caligastias utbrytning har fått sina slutliga domstolsavgöranden, kan få bevittna den samtidiga närvaron på Urantia av Makiventa, Adam, Eva och Kristus Mikael samt antingen en Administratörson eller rentav en Treenighetens Undervisande Son.

Det har länge varit vår ordens åsikt att Makiventas närvaro bland Jerusems kår av urantialedare, de tjugofyra rådgivarna, är tillräckligt bevis för att försvara tron på att hans bestämmelse är att följa med de dödliga från Urantia genom hela universumplanen för framåtskridande och uppstigande ända till Finalitkären i Paradiset. Vi vet att Adam och Eva på detta sätt är bestämda till att åtfölja sina jordiska kollegor på äventyrsfärden till Paradiset när Urantia har etablerats i ljus och liv.

För något mindre än tusen år sedan var denne samme Makiventa Melkisedek, som en gång var den vise i Salem, osynligt närvarande på Urantia för en period om ett hundra år, då han verkade som generalguvernör bosatt på planeten. Om det nuvarande systemet för ledningen av de planetariska angelägenheterna fortsätter, är det hans tur att återvända i samma egenskap om något över ett tusen år.

Detta är berättelsen om Makiventa Melkisedek, en av de mest unika karaktärer som någonsin har haft anknytning till Urantias historia, och en personlighet

Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While it is far from clear to us as to what Machiventa's destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:10.7 (1025.3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:10.8 (1025.4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial Son or even Trinity Teacher Sons.

93:10.9 (1025.5) It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

93:10.10 (1025.6) Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

93:10.11 (1026.1) This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia

som kan vara bestämd till att spela en viktig roll i de framtida händelserna i er avvikande och ovanliga värld.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

^{93:10.12 (1026.1)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 94. Melkisedeks förkunnelse i Orienten

⇨ 093

Urantiaboken

095 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 94 MELKISEDEKS FÖRKUNNELSE I ORIENTEN

Sektioner

Introduktion

1. Salemläran i vediska Indien
2. Brahmanismen
3. Den brahmanska filosofin
4. Hindureligionen
5. Kampen för sanningen i Kina
6. Lao-tse och Konfutse
7. Gautama Siddhartha
8. Den buddhistiska tron
9. Buddhismens spridning
10. Religionen i Tibet
11. Den buddhistiska filosofin
12. Buddhismens gudsbegrepp

PAPER 94 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

Introduktion

SALEMRELIGIONENS första lärare spred sig ända till de mest avlägsna stammarna i Afrika och Eurasien och predikade ständigt Makiventas evangelium om tro och tillit till den ende universelle Guden som det enda priset för att erhålla gudomlig ynnest. Melkisedeks förbund med Abraham var mönstret för alla de tidiga missionsbudskap som spreds från Salem och andra centra. Urantia har aldrig haft mer entusiastiska och energiska missionärer för någon religion än dessa nobla män och kvinnor som förde ut Melkisedeks förkunnelse över hela det östra halvklotet. Dessa missionärer rekryterades från många folk och raser, och de spred till stor del sin förkunnelse med infödda proselyter som förmedlare. De etablerade utbildningscentra i olika delar av världen där de undervisade de infödda i religionen från Salem och sedan förordnade dessa elever att fungera som lärare bland sina egna folk.

1. SALEMLÄRAN I VEDISKA INDIEN

Under Melkisedeks dagar var Indien ett kosmopolitiskt land som nyligen hade kommit att

INTRODUCTION

^{94:0.1 (1027.1)} THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Machiventa's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the Salem religion and then commissioned these pupils to function as teachers among their own people.

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

^{94:1.1 (1027.2)} In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under

politiskt och religiöst dominerades av de arisk-anditiska inkräktarna från norr och väster. Vid denna tid hade arierna spritt sig i större utsträckning endast över de norra och västra delarna av halvön. Dessa vediska nykomlingar hade fört med sig sina många stamgudar. Deras religiösa former för dyrkan hade nära anknytning till ceremoniella bruk bland deras tidigare anditöförfäder däri, att fadern fortfarande fungerade som präst och modern som prästinna, och familjehärden användes alltfjämt som altare.

Den vediska kulturen befann sig då i en tillväxt- och omvandlingsprocess under ledning av brahminkastens lärarpräster, som så småningom tog kontroll över den expanderande gudstjänstritualen. Sammansmältningen av de tidiga trettio ariska gudarna var på god väg när missionärerna från Salem trängde in i norra Indien.

Polyteismen bland dessa arier representerade en degenerering av deras tidigare monoteism och hade orsakats av att de hade delat sig i stamheter där varje stam hade sin gud som vördades. Denna bakvända utveckling av den ursprungliga monoteismen och treenighetsläran från anditernas Mesopotamien genomgick en ny återföreningsprocess under de första århundradena av det andra årtusendet före Kristus. De många gudarna organiserades till en gudavärld under trefaldigt ledarskap av himlens herre Djaus pitar, atmosfärens stormige herre Indra och den trehövdade eldguden Agni, jordens herre och den rudimentära symbolen för ett tidigare treenighetsbegrepp.

Klart henoteistiska utvecklingstendenser jämnade vägen för en utvecklad monoteism. Agni, den äldsta guden, upphöjdes ofta till fader och överhuvud för hela gudavärlden. Principen för en gudom-fader, ibland kallad Prajapati, ibland Brahma, sjönk under ytan under den teologiska strid som brahminprästerna senare utkämpade med salemläran. Brahman uppfattades som principen för energi-gudomlighet som aktiverade hela den vediska gudavärlden.

Missionärerna från Salem predikade Melkisedeks ende Gud, den Högste i himlen. Denna framställning var inte helt i disharmoni med det framväxande begreppet om Fader-Brahma som ursprunget till alla gudar, men salemläran saknade ritualer och stötte därför direkt emot brahminprästerskapets dogmer, traditioner och läror. Brahminprästerna ville aldrig acceptera den salemska läran om frälsning genom tro, Guds ynnest utan ritualistiska aktiviteter och offerceremonier.

Det faktum att Melkisedeks evangelium om förtröstan på Gud och frälsning genom tro förkastades markerade en avgörande vändpunkt för Indien. Missionärerna från Salem hade bidragit mycket till förlusten av tron på alla de urgamla vediska gudarna, men ledarna, vedalärans präster, vägrade att acceptera Melkisedeks lära om en ende Gud och en enda enkel tro.

Brahminerna sållade bland sin egen tids heliga skrifter i ett försök att bekämpa salemläran, och denna senare reviderade sammanställning har bevarats till nutiden som Rigveda, en av de mest forntida bland heliga böcker. Den andra, tredje och fjärde Vedan följde därefter, då brahminerna försökte kristallisera, formalisera och etablera sina gudstjänst- och offerritualer för den tidens folk. Till sina bästa delar är

the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027.3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027.4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027.5) Definite henotheistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

94:1.5 (1028.1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the Brahman priesthood. Never would the Brahman priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic observances and sacrificial ceremonials.

94:1.6 (1028.2) The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

94:1.7 (1028.3) The Brahmins culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmins sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best,

dessa skrifter jämbördiga med vilken som helst annan likartad skriftsamling när det gäller begreppsskönheten och insiktssanningen. När denna högrestående religion blev besudlad med södra Indiens tusende och åter tusende vidskepligheter, kulter och ritualer omvandlades den så småningom till det mest brokiga teologiska system som de dödliga någonsin har utvecklat. En granskning av vedaböckerna avslöjar en del av de högsta såväl som en del av de lägsta uppfattningarna som någonsin har kommit till uttryck om Gudomen.

2. BRAHMANISMEN

När missionärerna från Salem trängde söderut i det dravida Deccan mötte de ett allt mer omfattande kastsystem, ariernas system för att hindra den rasliga identiteten från undergång inför den stigande flodvägen av andra gradens sangikfolk. Eftersom brahminernas prästkast var själva kärnan i detta system, hämmade denna samhällsordning avsevärt salemläranas framsteg. Detta kastsystem kunde inte rädda den ariska rasen, men det lyckades bevara brahminerna, som i sin tur har bevarat sin ledande religiösa ställning i Indien till nuvarande tid.

Då vedareligionen försvagades genom förkastandet av den högre sanningen blev ariernas kult utsatt för ökande angrepp från Deccan. I en desperat strävan att stämma denna flodvåg som hotade att utplåna rasen och utrota religionen försökte brahminkasten upphöja sig själv över allt annat. De lärde att offret till gudomen i sig självt var allsmäktigt, att dess kraft var oemotståndlig. De förkunnade att av de två avgörande gudomliga principerna i universum var den ena Brahma-gudomen och den andra Brahman-prästskapet. Bland inga andra folk på Urantia tog sig prästerna till att upphöja sig själva till och med över sina gudar, att till sig själva överföra de vördnadsbetygelser som tillkom deras gudar. De gick dock så absurt långt i dessa förmätna krav att hela det osäkra systemet föll samman inför de degraderande kulter som strömmade in från de omgivande och mindre avancerade civilisationerna. Det vidsträckta vedaprästskapet självt trasslade in sig och sjönk under den mörka floden av tröghet och pessimism som deras egen själviska och okloka förmätnhet hade fört in över hela Indien.

Den otillbörliga koncentrationen på det egna jaget ledde ofelbart till rädsla för att jaget skulle fortsätta i ett icke-evolutionärt ändlöst kretslopp av på varandra följande inkarnationer som människa, djur eller växt. Av alla de besudlande trosföreställningar som kunde ha fastnat vid det som kunde ha blivit en uppkommande monoteism, var ingen så förlamande som denna tro på själavandring — läran om själarnas reinkarnation — som kom från det dravida Deccan. Denna tro på det mödosamma och enformiga kretsloppet av upprepade själavandringar framtog de kämpande människorna deras länge närda hopp om att finna befrielse och andligt framåtskridande i döden, vilket hade varit en del av den tidigare vedatron.

Denna filosofiskt försvagande lära följdes snart av den påhittade läran om evig frigörelse från jaget genom nedsjunkande i den universella vila och frid som en absolut förening med Brahman, hela skapelsens översjäl, medförde. De dödligas begär och människans

these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. BRAHMANISM

94:2.1 (1028.4) As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmans, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

94:2.2 (1028.5) And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:2.3 (1029.1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:2.4 (1029.2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and

ambitioner rycktes effektivt upp och praktiskt taget utrotades. I mer än två tusen år har de bättre sinnena i Indien strävat efter att frigöra sig från alla önskningar, och på detta sätt öppnades dörren på vid gavel för de senare kulturer och läror som praktiskt taget har fjättrat många hindufolks själar i bojor av andlig hopplöshet. Av alla civilisationer betalade den vedisk-ariska det mest fruktansvärda priset för sitt förkastande av evangeliet från Salem.

Kastväsendet kunde inte ensamt bevara det ariska religiösa och kulturella systemet, och när de lägstående religionerna från Deccan trängde norrut uppkom en tidsålder av förtvivlan och hopplöshet. Under dessa mörka tider uppkom den kult som innebar att inget liv får tas, och den har funnits allt sedan dess. Många av de nya kulterna var öppet ateistiska och hävdade att den frälsning som står att få kan komma endast som resultat av människans egna ansträngningar utan annan hjälp. Inom en stor del av denna olyckliga filosofi kan man dock spåra förvrängda rester av Melkisedeks och rentav Adams undervisning.

Under dessa tider sammanställdes hindutrons senare skrifter: Brahmanerna och Upanishaderna. Sedan brahminprästerskapet hade förkastat förkunnelsen om en personlig religion genom den personliga troserfarenheten av den ende Guden, och sedan prästerna hade blivit besudlade av floden av förnedrande och försvagande kulturer och trosförhållanden, som hade vällt in från Deccan, med sina människoliknande gudar och reinkarnationer, uppstod bland brahminprästerskapet en våldsam reaktion mot dessa fördärvande trosuppfattningar; det uppkom en klar strävan att söka och finna den sanna verkligheten. Brahminerna tog itu med att skala bort människodragen från den indiska gudomsuppfattningen, men när de gjorde så tog de felsteget i i det allvarliga misstaget att avpersonifiera gudsbegreppet, och vad de kom fram till var inte ett ädelt och andligt ideal om Paradisfadern, utan en avlägsen och metafysisk idé om ett alltomfattande Absolut.

I sina försök att bevara sin egen ställning hade brahminerna förkastat Melkisedeks ende Gud, och befann sig nu med hypotesen om Brahman, detta obestämda och förvillande filosofiska jag, detta opersonliga och oförmögna det, vilket har lämnat det andliga livet i Indien hjälplöst och nedbrutet från denna olyckliga tid fram till det tjugonde århundradet.

Det var under tiden då Upanishaderna skrevs som buddhismen uppkom i Indien. Trots sina framgångar i tusen års tid kunde den inte tävla med den senare hinduismen. Trots sin högre moraliska halt var dess framställning av Gud till en början rentav mindre väldefinierad än i hinduismen som tillhandahöll mindre och personliga gudar. Buddhismen gav till slut i norra Indien vika inför framryckningen av en militant islam med dess klart utformade uppfattning om Allah som universums supreme Gud.

3. DEN BRAHMANSKA FILOSOFIN

Fastän brahmanismens högsta fas knappast var en religion, var den sannerligen en av de mänskliga sinnets ädlaste utsträckningar inom filosofins och metafysikens domäner. Sedan det indiska tänkandet

human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:2.5 (1029.3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man's own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:2.6 (1029.4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through the personal faith experience with the one God, and having become contaminated with the flood of debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality*. The Brahmins set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

94:2.7 (1029.5) In their efforts at self-preservation the Brahmins had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

94:2.8 (1029.6) It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

94:3.1 (1030.1) While the highest phase of Brahmanism was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to

hade tagit itu med att försöka finna den slutliga verkligheten stannade det inte upp förrän det hade begrundat nästan varje fas inom teologin förutom det väsentliga tvåfaldiga begreppet i religionen: existensen av den Universelle Fadern till alla varelser i universum och dessa samma varelsers uppstigande erfarenhet i universum då de strävar efter att uppnå den evige Fadern, som har befallt dem att vara fulländade såsom han är fulländad.

I begreppet Brahman försökte den tidens sinnen allvarligt få grepp om idén om något alltuppfyllande Absolut, ty detta postulat identifierades samtidigt som skapande energi och kosmisk reaktion. Brahman ansågs ligga bortom all definition och kunde förstås endast genom ett successivt förnekande av alla finita egenskaper. Det var avgjort en tro på en absolut varelse, rentav en infinit sådan, men detta begrepp saknade till stor del personlighetsattribut och kunde därför inte upplevas av enskilda religionsutövare.

Brahman-Narajana uppfattades som det Absoluta, det infinita DET ÄR, den ursprungliga skapande kraften i det potentiella kosmos, det Universella Självet som existerar statiskt och potentiellt under all evighet. Om den tidens filosofer hade kunnat ta följande framsteg i sin uppfattning av gudomen, om de hade kunnat uppfatta Brahman som associativ och skapande, som en personlighet som skapade och evolverande varelser kan närma sig, då kunde en sådan lära ha blivit den på Urantia mest avancerade framställningen av Gudomen emedan den skulle ha omfattat de första fem nivåerna av den totala gudomsfunktionen och eventuellt kunde ha anat sig till de två återstående.

Till vissa delar ledde uppfattningen om den Enda Universella Översjälen som totaliteten av summan av all varelseexistens de indiska filosoferna mycket nära sanningen om den Suprema Varelsen, men denna sanning var till ingen nytta för dem emedan de inte lyckades utveckla något rimligt och personligt sätt att närma sig uppnåelsen av deras teoretiska monoteistiska mål: Brahman-Narajana.

Karmaprincipen om den fortgående kausaliteten är likaså mycket nära sanningen om den återverkande syntesen av alla handlingar i tid och rum i den Supremes gudomsnärvaro; men detta postulat erbjöd aldrig den enskilda religionsutövaren möjligheten att jämsides därmed personligen uppnå Gudomen, utan endast ett uppgående av hela personligheten i den Universella Översjälen.

Brahmanismens filosofi kom också mycket nära en insikt om Tankeriktaren i människan, men tanken förvrängdes av en missuppfattning av sanningen. En lära enligt vilken själen är människans inre Brahman skulle ha banat väg för en avancerad religion, om inte denna uppfattning helt hade omintetgjorts av tron att det inte finns någon mänsklig individualitet skilt från denna inre Universella Enda.

I läran om jagets eller själens uppgående i Översjälen erbjöd de indiska teologerna ingen möjlighet för överlevnad av något mänskligt, något nytt och unikt, något fött av föreningen mellan människans vilja och Guds vilja. Läran om att själen återvänder till Brahman är en nära parallell till sanningen om Riktarens återvändo till den Universelle Faderns famn, men det

discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

94:3.2 (1030.2) In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of all finite qualities. It was definitely a belief in an absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and was therefore not experiential by individual religionists.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:3.4 (1030.4) In certain phases the concept of the One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:3.6 (1030.6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:3.7 (1030.7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal

finns någonting tydligt avvikande från Riktaren som också överlever, nämligen morontiadupletten av den dödliges personlighet. Denna livsviktiga insikt saknades på ett ödesdigert sätt från den brahmanska filosofin.

Den brahmanska filosofin har kommit nära många universumfakta och närmast sig talrika kosmiska sanningar, men den har alltför ofta fallit offer för felet att inte göra skillnad mellan verklighetens olika nivåer, såsom mellan den absoluta, den transcendenta och den finita nivån. Den har inte beaktat att det som kan vara i finit avseende illusoriskt på den absoluta nivån kan vara absolut verkligt på den finita nivån. Den har inte heller observerat den väsentliga personligheten hos den Universelle Fadern. Fadern kan personligen kontaktas på alla nivåer från den evolutionära varelsens begränsade erfarenhet av Gud ända upp till den Evige Sonens gränslösa erfarenhet av Paradisfadern.

4. HINDURELIGIONEN

Under århundradenas lopp återvände befolkningen i Indien i viss mån till de forna vedaritualerna, så som ritualerna hade modifierats av Melkisedekmissionärernas läror och kristalliserats av det senare brahminprästerskapet. Denna äldsta och mest kosmopolitiska av världens religioner har undergått ytterligare förändringar som reaktion på buddhismen och jainaläran och på de senare framträdande inflytelserna från muhammedanismen och kristendomen. Vid den tid då Jesu lära anlände till Indien hade den redan blivit så västerländsk att den var en "vit mans religion" och därför märklig och främmande för hinduernas sinne.

Hinduteologin sådan den nu är beskriver fyra sjunkande nivåer av gudom och gudomlighet:

1. Brahman, Absolutet, den Infinita Enda, DET ÄR.

2. Trimurti, hinduismens högsta treenighet. I denna förening uppfattas Brahma, den första medlemmen, ha skapat sig själv av Brahman — infiniteten. Vore det inte för den nära identifikationen med den panteistiska Infinita Enda kunde Brahma ha bildat grunden för en uppfattning om den Universelle Fadern. Brahma identifieras också med ödet.

Dyrkan av den andra och tredje medlemmen, Shiva och Vishnu, uppkom under det första årtusendet efter Kristus. Shiva är livets och dödens herre, fruktsamhetens gud och härskare över förstörelsen. Vishnu är utomordentligt populär därför att man tror att han från tid till annan inkarnerar i människogestalt. På detta sätt blir Vishnu verklig och levande i indiernas föreställningsvärld. En del anser att antingen Shiva eller Vishnu står högst över allt.

3. Vediska och postvediska gudar. Många av ariernas forntida gudar, såsom Agni, Indra och Soma har levt kvar som andra rangens gudar jämfört med de tre medlemmarna av Trimurti. Talrika nya gudar har uppkommit sedan de första tiderna i det vediska Indien, och de har också införlivats i hinduernas gudavärld.

4. Halvgudarna: övermänniskor, halvgudar, hjältar, demoner, vålnader, onda andar, tomtar, monster, troll och helgon från senare tiders kulturer.

Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

94:3.8 (1031.1) Brahmanic philosophy has approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. THE HINDU RELIGION

94:4.1 (1031.2) With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

94:4.2 (1031.3) Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

94:4.3 (1031.4) 1. *The Brahman*, the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

94:4.4 (1031.5) 2. *The Trimurti*, the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma*, the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, Brahma could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. Brahma is also identified with fate.

94:4.5 (1031.6) The worship of the second and third members, Siva and Vishnu, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, Vishnu becomes real and living in the imaginations of the Indians. Siva and Vishnu are each regarded by some as supreme over all.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedic and post-Vedic deities*. Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the three members of the Trimurti. Numerous additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

94:4.7 (1031.8) 4. *The demigods*: supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits, sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

Fastän hinduismen länge har misslyckats med att liv upp det indiska folket har den samtidigt vanligen varit en tolerant religion. Dess stora styrka ligger däri att den har visat sig vara den mest anpassningsbara och minst förstelnade av de religioner som har framträtt på Urantia. Den kan förändra sig nästan obegränsat och har en ovanlig räckvidd av flexibel anpassning, från den intellektuella brahminens höga och halvt monoteistiska begrundanden till ren fetischism och primitiva kultseder bland den nedtryckta pariaklassens okunniga troende.

Hinduismen har fortlevt i huvudsak för att den är en väsentlig del av den grundläggande samhällsstrukturen i Indien. Den har ingen storstättlig hierarki som kunde omstörtas eller förintas; den är invävd i folkets livsmönster. Inför ändrade förhållanden har den en anpassningsförmåga som överstiger alla andra kulters, och den uppvisar en tolerant attityd gentemot, och villighet till inlån från, många andra religioner, Gautama Buddha och rentav Kristus själv påstås vara inkarnationer av Vishnu.

I dagens Indien finns ett stort behov av att Jesu evangelium framförs — att Gud är alla människors Fader, människorna hans söner och följaktligen bröder sinsemellan, personligen förverkligat i kärleksfull omvårdnad och social tjänst. I Indien existerar det filosofiska ramverket, och kultstrukturen finns där. Allt som behövs är den livgivande gnistan från den dynamiska kärleken framställd i Människosönens ursprungliga evangelium, avklätt från de västerländska dogmer och lärosatser som har tenderat att göra en religion för den vita människan av Mikael's livsutgivning.

5. KAMPEN FÖR SANNINGEN I KINA

När missionärerna från Salem färdades genom Asien och spred läran om Gud den Högste och om frälsning genom tro upptog de mycket av filosofin och det religiösa tänkandet från de länder som de färdades genom. Dessa lärare som hade förordnats av Melkisedek och hans efterföljare var inte försumliga i sitt värv. De trängde faktiskt fram till alla folk på den eurasiska kontinenten, och det var vid mitten av det andra årtusendet före Kristus som de anlände till Kina. Salemlärarna hade i mer än ett hundra år sitt högkvarter vid Sii Futsh och utbildade där kinesiska lärare som sedan undervisade över hela det område som beboddes av den gula rasen.

Det var som en direkt följd av denna undervisning som den tidigaste formen av taoism uppkom i Kina, en avsevärt annorlunda religion än den som idag bär detta namn. Den tidiga eller urtaoismen var sammansatt av följande faktorer:

1. Singlangtons kvarlevande läror, som fanns bevarade i begreppet om Shang-ti, Himlens Gud. Under Singlangtons tid blev det kinesiska folket praktiskt taget monoteistiskt; de koncentrerade sin dyrkan på den Enda Sanningen, senare känd som Himlens Ande, universums härskare. Den gula rasen förlorade aldrig helt denna tidiga uppfattning om Gudomen, fastän många underordnade gudar och andar under senare århundraden lömskt smög sig in i deras religion.

2. Salemreligionen om en Högste Skapargudom, som visade människosläktet sin ynnest som svar på

94:4.8 (1031.9) While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphous religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimontheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1) Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3) As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there training Chinese teachers who taught throughout all the domains of the yellow race.

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

94:5.3 (1032.5) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

94:5.4 (1032.6) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon

människans tro. Det är blott alltför sant, att vid den tid då Melkisedeks missionärer hade trängt fram till den gula rasens länder hade deras ursprungliga budskap avsevärt förändrats från de enkla lärorna i Salem under Makiventas dagar.

3. De indiska filosofernas begrepp Brahman-Absolutet, i förening med önskan att undgå allt ont. Det kanske största yttre inflytandet på salemreligionens utbredning österut utövades av vedatrons indiska lärare som införde sin uppfattning om Brahman — Absolutet — i salemlärnarnas frälsningscenterade tänkande.

Denna sammansatta tro spred sig ut över den gula och den bruna rasens länder som ett underliggande inflytande i det religiösa och filosofiska tänkandet. I Japan var denna urtaoism känd som shinto, och även i detta land som låg så långt bort från Salem i Palestina fick folken höra om inkarnationen av Makiventa Melkisedek, som vistades på jorden för att inte Guds namn skulle glömmas bort av människosläktet.

I Kina sammanblandades och förenades alla dessa trosuppfattningar senare med den ständigt växande kulten för dyrkan av förfäderna. Aldrig sedan Singlangtons tid har kineserna förfallit till hjälplöst slaveri under prästkosten. Den gula rasen var den första som reste sig från barbariskt slaveri till en ordnad civilisation, emedan den var den första som i någon mån vann frihet från den usla frukten för gudarna. De var inte ens rädda för de dödas vålnader såsom andra raser var. Kina mötte sitt nederlag därför att det inte utvecklades vidare från sin tidiga frigörelse från prästerna, utan förföll till ett nästan lika ödesdigert misstag: dyrkan av förfäderna.

Salemklärnarna arbetade ändå inte förgäves. Det var på grundvalen av deras evangelium som de stora filosoferna i det sjätte århundradets Kina byggde sina läror. Den moraliska atmosfären och de andliga stämningarna under Lao-tses och Konfutses tid växte upp från salemmissionärernas undervisning i en tidigare era.

6. LAO-TSE OCH KONFUTSE

Omkring sex hundra år före Mikael's ankomst föreföll det Melkisedek, som för länge sedan hade lämnat sin köttliga gestalt, som om renheten i hans undervisning på jorden otillbörligt äventyrades av en allmän absorbering i de äldre trosföreställningarna på Urantia. Det såg för en tid ut som om det fanns risk för att hans mission som föregångare till Mikael kunde misslyckas. Under det sjätte århundradet före Kristus, genom en ovanlig koordinering av andliga krafter som alla inte förstas ens av de planetariska övervakarna, bevitnade Urantia ett högst ovanligt framförande av mångfasetterad religiös sanning. Genom förmedling av flera människor som lärare framställdes Salemevangeliet på nytt och gavs nytt liv, och så som det då framfördes har mycket bestått ända till tiden för denna skrift.

Detta unika århundrade av andligt framåtskridande kännetecknades av stora religions-, moral- och filosofilärare överallt i den civiliserade världen. I Kina var de två främsta lärarna Lao-tse och Konfutsen.

mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:5.6 (1033.1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:5.7 (1033.2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

94:5.8 (1033.3) But the Salemites did not labor in vain. It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their teachings. The moral atmosphere and the spiritual sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

94:6.1 (1033.4) About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

94:6.2 (1033.5) This unique century of spiritual progress was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

Lao-tse byggde direkt på salemtraditionens uppfattningar när han förklarade Tao vara hela skapelsens Enda Första Orsakare. Lao var en man med en storartad andlig vision. Han lärde att "människans eviga bestämmelse var att för evigt förenas med Tao, Gud den Högste och den Universella Konungen". Han förstod de yttersta orsakssammanhangen mycket ingående, ty han skrev: "Enhet uppkommer av den Absoluta Tao, och från Enhet framträder den kosmiska Tvåfalden, och från denna Tvåfald kommer Treenigheten till, och Treenigheten är ursprungskällan till all verklighet." "All verklighet är ständigt i balans mellan potentialerna och aktualerna i kosmos, och dessa harmoniseras evigt av gudomlighetens ande."

Lao-tse framförde också, som en av de första, läran om att löna ont med gott: "Godhet föder godhet, men för den som verkligen är god föder också ondskan godhet."

Han lärde att den skapade återvänder till Skaparen och beskrev livet som en personlighets framträdande från de kosmiska potentialerna, medan döden var likt ett återvändande hem för denna varelses personlighet. Hans uppfattning om sann tro var ovanlig, och även han liknade den vid "inställningen hos ett litet barn".

Han förstod klart Guds eviga avsikt, ty han sade: "Den Absoluta Gudomen kämpar inte men är alltid segerrik; han tvingar inte människosläktet men är alltid redo att reagera på dess sanna önsknings; Guds vilja är evig i tålmodighet och evig i oundvikligheten av dess uttryckande." Om den sanna religionsutövaren sade han, då han uttryckte sanningen att det är mer välsignat att giva än att mottaga: "Den goda människan strävar inte efter att hålla sanningen för sig själv utan försöker hellre förläna sina medmänniskor dessa rikedomar, ty det är sanningens förverkligande. Den Absoluta Gudens vilja bringar alltid välsignelse, aldrig förstörelse; den sant troendes uppgift är alltid att verka men aldrig att tvinga."

Laos undervisning om icke-motstånd och den skillnad han gjorde mellan verkande och tvingande förvrängdes senare till tron på att "inte se, göra och tänka någonting". Lao lärde aldrig ut en sådan villfarelse, fastän hans framställning om att inte göra motstånd har varit av betydelse för vidareutvecklingen av den fredliga läggningen hos de kinesiska folken.

Den folkliga taoismen i det tjugonde århundradet på Urantia har föga gemensamt med de ädla känslorna och kosmiska uppfattningarna hos den gamle filosofen som lärde ut sanningen sådan han såg den, nämligen: att tron på den Absoluta Guden är källan till den gudomliga energi som skall omskapa världen och genom vilken människan stiger upp till andlig förening med Tao, den Eviga Gudomen och universernas Skapare-Absolut.

Konfutse (Kung-Fu-tse) var en yngre samtida till Lao i det sjätte århundradets Kina. Konfutse baserade sina läror på de bättre moraltraditionerna från den gula rasens långa historia, och han påverkades också i någon mån Salem-missionärernas kvarlevande traditioner. Hans främsta arbete var en sammanställning av visa utsagor av forntida filosofer. Han avvisades som lärare under sin livstid, men hans skrifter och läror har allt sedan dess utövat ett stort inflytande i Kina och Japan. Konfutse angav en ny ton

^{94:6.3 (1033.6)} *Lao-tse* built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man's eternal destiny was "everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King." His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: "Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality." "All reality is ever in balance between the potentials and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity."

^{94:6.4 (1033.7)} Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: "Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness."

^{94:6.5 (1033.8)} He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the "attitude of a little child."

^{94:6.6 (1034.1)} His understanding of the eternal purpose of God was clear, for he said: "The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always stands ready to respond to their true desires; the will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression." And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: "The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce."

^{94:6.7 (1034.2)} Lao's teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of "seeing, doing, and thinking nothing." But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

^{94:6.8 (1034.3)} But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

^{94:6.9 (1034.4)} *Confucius* (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new

för shamanerna genom att ersätta magin med moral. Han byggde emellertid alltför väl; han gjorde ordningen till en ny fetisch, och han etablerade en sådan respekt för förfädernas seder att de fortfarande vördas vid den tid då detta skrivs.

Konfutses predikande av moral byggde på teorin om att den jordiska vägen är den förvridda skuggan av den himmelska vägen, att det sanna mönstret för civilisationen i tiden är spegelbilden av den eviga ordningen i himlen. Det potentiella gudsbegreppet i konfucianismen var nästan helt underordnat den tonvikt som lades på den Himmelska Vägen, det kosmiska mönstret.

Laos undervisning har gått förlorad för alla utom några få i Orienten, men Konfutses skrifter har allt sedan dess utgjort ränningen i kulturens moraliska väv för nästan en tredjedel av urantiaborna. Fastän Konfutses föreskrifter bevarade det bästa från det förgångna var de i viss mån skadliga för själva den kinesiska forskningsanda som hade åstadkommit de resultat som så vördades. Inflytandet från dessa lärosatser bekämpades utan framgång både genom Ch'in Shih Huang Ti's kejserliga strävanden och genom den lära som utgick från Mo Ti, som förkunnade ett broderskap byggt inte på etisk förpliktelse utan på Guds kärlek. Han försökte återuppliva det forntida sökandet efter ny sanning, men hans undervisning misslyckades inför den kraftfulla oppositionen från Konfutses lärjungar.

Likt många andra lärare av andlighet och moral gudaförklarades till slut både Konfutse och Lao-tse av sina anhängare under de andligt mörka tidsåldrar i Kina som inföll mellan nedgången och förvrängningen av den taoistiska tron och ankomsten av de buddhistiska missionärerna från Indien. Under dessa århundraden av andligt förfall degenererade den gula rasens religion till en ömklig teologi som vimlade av djävlar, drakar och onda andar, vilket allt var ett tecken på att rädsorna höll på att igen ta över i de oupplysta dödligas sinne. Kina som en gång gick i spetsen för människosamfundet på grund av en avancerad religion, blev sedan efter emedan det tills vidare inte lyckades göra framsteg på den sanna vägen för utveckling av det gudsmedvetande som är oundgängligt för sant framåtskridande, inte endast för den enskilda dödliga utan också för de invecklade och mångfasetterade civilisationer som kännetecknar kulturens och samhällets framsteg på en evolutionär planet i tid och rymd.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

Samtidigt med Lao-tse och Konfutse i Kina framträdde en annan stor sanningslärare i Indien. Gautama Siddhartha föddes i det sjätte århundradet f. Kr. i den nordindiska provinsen Nepal. Hans anhängare lät senare förstå att han var son till en omätligt rik härskare, men i verkligheten var han den obestriddige tronarvingen till en liten stamhövding som enligt tyst medgivande härskade över en liten och avsides belägen bergsdal i södra Himalaya.

Gautama formulerade de teorier som växte till buddhismens filosofi, sedan han i sex år hade ägnat sig åt ett fåfängt utövande av yoga. Siddhartha kämpade beslutsamt men förgäves mot det växande

pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of *order* and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

94:6.10 (1034.5) The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

94:6.11 (1034.6) The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while perpetuating the best of the past, were somewhat inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

94:6.12 (1034.7) Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

94:7.1 (1035.1) Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in the southern Himalayas.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing

kastväsendet. Denne unge profetprins var ädelt uppriktigt och på ett enastående sätt osjälvisk vilket i hög grad tilltalade den tidens människor. Han förringade bruket att söka individuell frälsning genom fysiskt lidande och personlig smärta. Han uppmanade sina anhängare att föra ut hans evangelium till hela världen.

Bland förvirringen och de extrema kultsederna i Indien kom Gautamas sundare och mer måttfulla läror som en uppfriskande lättnad. Han fördömde gudar, präster och deras offer, men inte heller han uppfattade den Enda Universellas personlighet. Då Gautama inte trodde på att det i människan existerade en individuell själ är det naturligt att han kämpade tappert mot den urgamla tron på själavandringen. Han gjorde ett ädelt försök att befria människorna från fruktan, att få dem att känna sig väl till mods och hemma i det stora universum, men han lyckades inte visa dem vägen till det verkliga och himmelska hemmet för de uppstigande dödliga — Paradiset — och till det allt vidsträcktare tjänandet i den eviga tillvaron.

Gautama var en verklig profet, och om han hade tagit fasta på eremiten Godads undervisning kunde han ha väckt hela Indien med den inspiration som återuppväckandet av evangeliet från Salem om frälsning genom tro hade medfört. Godad härstammade från en släkt som aldrig hade förlorat traditionerna om Melkisedeks missionärer.

I Benares grundade Gautama sin skola, och det var under dess andra verksamhetsår som en elev vid namn Bautan delgav sin lärare traditionerna från salemmissionärerna om Melkisedeks förbund med Abraham. Fastän Siddhartha inte hade någon särskilt klar uppfattning om den Universella Fadern tog han en avancerad ställning till frälsning genom tro — enkel tro. Han kungjorde denna inställning inför sina anhängare och började sända ut sina elever i grupper om sextio för att för Indiens folk förkunna "det glada budskapet om fri frälsning: att alla människor, höga som låga, kunde uppnå salighet genom tro på rättfärdighet och rättvisa."

Gautamas hustru trodde på sin mans evangelium och grundade en nunneorden. Hans son efterträdde honom och gav kulten en avsevärt större spridning. Sonen förstod den nya idén om frälsning genom tro, men under sina senare år tvekade han beträffande evangeliet från Salem om gudomlig ynnest genom tro allena, och som gammal på dödsbädden var hans sista ord: "Utarbeta er egen frälsning."

När Gautamas evangelium om universell frälsning, utan offer, tortyr, ritualer och präster, förkunnades som bäst var det en revolutionerande och häpnadsväckande lära för sin tid. Den kom förvånansvärt nära att vara ett återupplivande av evangeliet från Salem. Den gav undsättning åt miljoner förtvivlade själar, och trots att den på ett groteskt sätt förvrängdes under senare århundraden förblir den fortfarande ett hopp för miljoner människor.

Siddhartha lärde ut långt mera sanning än vad som har fortlevt i de nutida kultur som bär hans namn. Den nutida buddhismen innehåller inte mer av Gautama Siddharthas läror än kristendomen innehåller av Jesus från Nasarets förkunnelse.

caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his followers to carry his gospel to all the world.

94:7.3 (1035.3) Amid the confusion and extreme cult practices of India, the saner and more moderate teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

94:7.4 (1035.4) Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

94:7.5 (1035.5) At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India "the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice."

94:7.6 (1035.6) Gautama's wife believed her husband's gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, "Work out your own salvation."

94:7.7 (1036.1) When proclaimed at its best, Gautama's gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha taught far more truth than has survived in the modern cults bearing his name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. DEN BUDDHISTISKA TRON

8. THE BUDDHIST FAITH

För att bli buddist bekände man sig endast offentligt till tron genom att uttala Tillflykten: "Jag tar min tillflykt till Buddha; jag tar min tillflykt till Lärnan; jag tar min tillflykt till Brödraskapet."

Buddismen fick sin uppkomst i en historisk person, inte i en myt. Gautamas anhängare kallade honom Sasta, som betyder mästare eller lärare. Fastän han inte gjorde några anspråk på övermänsklighet vare för sig själv eller sin lära, började hans lärjungar tidigt kalla honom den upplyste, Buddha; senare Sakjamuni Buddha.

Gautamas ursprungliga evangelium byggde på de fyra ädla sanningarna:

1. De ädla sanningarna om lidandet.
2. Ursprungen till lidandet.
3. Utplånandet av lidandet.
4. Vägen till utplånandet av lidandet.

Nära förbunden till läran om lidandet och frigörelsen från det var filosofin om den Åttafaldiga Vägen: rätta åsikter och önskningar, rätt tal, beteende, försörjning, strävan, iakttagelse och kontemplation. Det var inte Gautamas avsikt att försöka förrinta all strävan, lust och tillgivenhet som villkor för frigörelse från lidandet; närmast var hans lära avsedd att för den dödliga människan visa på det fåfänga i att fästa allt hopp och alla önskningar endast vid världsliga mål och materiella syften. Det var inte så mycket en fråga om att man skulle undvika att älska sina medmänniskor som att den sant troende också skulle se utöver förbindelserna i denna materiella värld till realiteterna i den eviga framtiden.

Moralbuden i Gautamas förkunnelse var fem till antalet:

1. Du skall inte döda.
2. Du skall inte stjåla.
3. Du skall inte vara okysk.
4. Du skall inte ljuga.
5. Du skall inte dricka rusdrycker.

Det fanns flera tilläggsbud eller andra gradens bud, som de troende kunde följa enligt fritt val.

Siddhartha trodde knappast att människans personlighet var odödlig; hans filosofi erbjöd endast ett slags funktionell fortsättning. Han definierade aldrig klart vad han ämnade inkludera i läran om nirvana. Det faktum att nirvana teoretiskt kunde erfaras under tillvaron som dödlig antyder att det inte betraktades som ett tillstånd av fullständig utplåning. Det avsåg ett tillstånd av högsta upplysning och himmelsk salighet, där alla bojor som binder människan till den materiella världen hade brutit. Där fanns frihet från alla begär som hörde till de dödligas liv och frälsning från faran att någonsin mera behöva uppleva inkarnation.

Enligt Gautamas ursprungliga lära uppnås frälsningen genom människans egen strävan, utan gudomlig hjälp. Det finns inget rum för frälsande tro eller böner till överjordiska krafter. I sitt försök att i möjligaste

94:8.1 (1036.3) To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: "I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood."

94:8.2 (1036.4) Buddhism took origin in a historic person, not in a myth. Gautama's followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one*, the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

- 94:8.4 (1036.6) 1. The noble truths of suffering.
- 94:8.5 (1036.7) 2. The origins of suffering.
- 94:8.6 (1036.8) 3. The destruction of suffering.
- 94:8.7 (1036.9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:8.8 (1036.10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama's intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one's fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:8.9 (1036.11) The moral commandments of Gautama's preachment were five in number:

- 94:8.10 (1036.12) 1. You shall not kill.
- 94:8.11 (1036.13) 2. You shall not steal.
- 94:8.12 (1036.14) 3. You shall not be unchaste.
- 94:8.13 (1036.15) 4. You shall not lie.
- 94:8.14 (1036.16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:8.15 (1036.17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal bliss wherein all fetters binding man to the material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

94:8.17 (1037.1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India,

mån begränsa vidskepligheterna i Indien försökte Gautama vända människorna ifrån de skräliga påståendena om frälsning på magins väg. Då han gjorde så lämnade han emellertid dörren vidöppen för sina efterföljare att misstolka hans lära och förkunna att all mänsklig strävan att uppnå ett mål är motbjudande och pinsam. Hans efterföljare förbisåg att den högsta lyckan är förenad med en intelligent och entusiastisk strävan mot värdiga mål, och att sådana prestationer innebär sanna framsteg i kosmiskt självförverkligande.

Den stora sanningen i Siddharthas undervisning var hans förkunne om ett universum där absolut rättvisa råder. Han undervisade i den bästa gudlösa filosofi som den dödliga människan någonsin har upfunnit. Det var den idealiska humanismen och den avlägsnade högst effektivt all grund för vidskepelse, magiska ritualer och fruktan för vålnader eller demoner.

Den stora svagheten i buddhismens ursprungliga evangelium var att det inte resulterade i en religion av osjälviskt socialt tjänande. Det buddhistiska broderskapet var under en lång tid inte ett brödraskap av troende utan närmast ett samfund av studerande och lärare. Gautama förbjöd dem att ta emot pengar och försökte därmed hindra uppkomsten av hierarkiska tendenser. Gautama själv var i högsta grad social; i själva verket var hans liv mycket förmer än hans förkunne.

9. BUDDHISMENS SPRIDNING

Buddhismen hade framgång emedan den erbjöd frälsning genom tron på Buddha, den upplyste. Den var mer representativ för Melkisedeks sanningar än något annat religionssystem inom hela östra Asien. Buddhismen fick dock inte särskilt stor spridning som religion förrän monarken Asoka, som var av låg kast, antog den som ett sätt att skydda sig själv. Asoka var näst efter Ikhnaton i Egypten en av de mest anmärkningsvärda civilhärskarna mellan Melkisedek och Mikael. Asoka byggde upp ett storartat indiskt imperium med hjälp av sina buddhistiska missionärs budskap. Under en period om tjugofem år utbildade han och sände ut mer än sjutton tusen missionärer till de mest avlägsna trakter i hela den kända världen. Under en enda generations tid gjorde han buddhismen till den dominerande religionen i den ena halvan av världen. Den blev snart etablerad i Tibet, Kaschmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, Kina och Japan. Allmänt taget var det en religion som var vida överlägsen de religioner som den ersatte eller förbättrade.

Buddhismens spridning från sina hemtrakter i Indien till hela Asien är en av de spännande berättelserna om sanna religionsutövares andliga hängivenhet och missionsinriktade uthållighet. De som undervisade i Gautamas evangelium utmanade inte endast farorna längs karavanvägarna till lands utan trotsade även farorna på de Kinesiska haven, när de bedrev sin mission över hela den asiatiska kontinenten och förde budskapet om sin tro till alla folk. Denna buddhism var dock inte längre Gautamas enkla lära, utan ett mirakelbämängt evangelium som gjorde honom till gud. Ju längre buddhismen spred sig från sitt hem i de indiska högländerna desto mindre liknade den Gautamas lära och desto mer lik de religioner som den ersatte blev den.

endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

94:8.18 (1037.2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

94:8.19 (1037.3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhistic brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

94:9.1 (1037.4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnaton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

94:9.2 (1037.5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

Senare påverkades buddhismen mycket av taoismen i Kina, shintoläran i Japan och kristendomen i Tibet. Efter ett tusen år vittrade buddhismen helt enkelt bort och sloknade i Indien. Den blev brahmaniserad och kapitulerade senare ynkligt inför islam samtidigt som den i en stor del av resten av Orienten degenererade till en ritual som Gautama Siddhartha aldrig skulle ha känt igen.

I söder levde den fundamentalistiska och stereotypa formen av Siddharthas lära vidare på Ceylon, i Burma och på Indokinas halvö. Detta är buddhismens hinajana-gren som håller fast vid den tidiga eller icke-sociala läran.

Redan före buddhismens sammanbrott i Indien hade de kinesiska och nordindiska grupperna av Gautamas anhängare börjat utveckla mahajana-läran om den "stora vägen" till frälsning i motsats till de renläriga i söder som höll sig till hinajana eller den "mindre vägen". Dessa mahajana-anhängare kastade loss från de sociala begränsningar som hörde till den buddhistiska läran, och allt sedan dess har denna nordliga gren av buddhismen fortsatt att utvecklas i Kina och Japan.

Buddhismen är idag en levande och växande religion emedan den lyckas vidmakthålla många av de högsta moraliska värdena hos sina anhängare. Den främjar lugn och självbehärskning, ökar friden och lyckan, och den gör mycket för att hindra sorg och bedrövelse. De som tror på denna filosofi lever ett bättre liv än många som inte tror på den.

10. RELIGIONEN I TIBET

I Tibet kan man finna den mest märkliga sammanställning av Melkisedeks läror kombinerade med buddhism, hinduism, taoism och kristendom. När de buddhistiska missionärerna trängde in i Tibet mötte de ett tillstånd av primitivt barbari mycket likt det som de första kristna missionärerna fann bland de nordliga stammarna i Europa.

Dessa enkelt sinnade tibetaner ville inte helt ge upp sin urgamla magi och sina trollmedel. En granskning av de religiösa ceremonierna i de nuvarande tibetanska ritualerna avslöjar ett förvuxet brödraskap av präster med rakade huvuden som utövar en invecklad ritual med klockringning, mässande, rökelse, processioner, radband, gudastoder, trollmedel, bilder, heligt vatten, praktfulla dräkter och utstuderade körer. De har rigorösa dogmer och förstenade trossatser, mystiska riter och speciella fastor. Till deras hierarki hör munkar, nunnor, abbotar och storlaman. De ber till änglar, helgon, en helig mor, och till gudar. Bikten hör till deras religion och de tror på skärselden. Deras kloster är omfattande och deras katedraler magnifika. De håller uppe ett ändlöst upprepande av heliga ritualer och tror att dessa ceremonier medför frälsning. Böner fästs vid ett hjul, och när det går runt tror de att dessa anhänganden får avsedd verkan. Bland inget annat folk i modern tid kan man finna ett efterföljande av så mycket från så många religioner. Det är oundvikligt att en sådan kumulativ liturgi blir omätligt besvärlig och outhärdligt betungande.

Tibetanerna har någonting från alla de ledande

94:9.3 (1038.1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

94:9.4 (1038.2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038.3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism continued to evolve in China and Japan.

94:9.6 (1038.4) Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. RELIGION IN TIBET

94:10.1 (1038.5) In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

94:10.2 (1038.6) These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants, incense, processions, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

94:10.3 (1038.7) The Tibetans have something of all the

världsreligionerna, utom den enkla läran i Jesu evangelium om människan som en Guds son, människornas broderskap och medborgarskapet på ständigt stigande nivå i det eviga universum.

11. DEN BUDDHISTISKA FILOSOFIN

Buddhismen kom till Kina under det första årtusendet e.Kr., och den passade väl in med den gula rasens religiösa seder. I sin dyrkan av förfäderna hade de länge bett till de döda; nu kunde de också be för dem. Buddhismen sammansmälte snart med de kvardröjande ritualistiska sederna från den sönderfallande taoismen. Denna nya sammanfogade religion med sina tempel för dyrkan och klart angivna religiösa ceremonier blev snart den allmänt accepterade kulturen bland folket i Kina, Korea och Japan.

Även om det i vissa avseenden är olyckligt att buddhismen inte fördes ut till världen förrän efter det att Gautamas anhängare hade förvrängt kultens traditioner och läror till den grad att de gjorde honom till en gudomlig varelse, visade sig i alla fall denna myt om hans liv som människa, utsmyckad som den var med en uppsjö av mirakel, mycket tilltalande för dem som hörde buddhismens norra eller mahajana-evangelium.

En del av hans senare anhängare lärde att Sakjamuni Buddhas ande från tid till annan återvände till jorden som en levande Buddha och öppnade sålunda vägen för en aldrig sinande ström av buddabilder, -tempel, -ritualer och "levande Buddha"-bedragare. Sålunda fann sig den store indiske protestantens religion till slut fastkedjad vid just de ceremoniella seder och ritualistiska besvärjelser som han så frimodigt hade bekämpat och så tappert fördömt.

Det var ett stort framsteg att inom den buddhistiska filosofin inse relativiteten i all sanning. Med hjälp av denna hypotes har buddisterna förmått sammanjämka och korrelera skillnaderna i sina egna religiösa skrifter så väl som olikheterna mellan sina egna och många andra skrifter. Man lärde ut att den lilla sanningen var för små sinnen, den stora sanningen för stora sinnen.

Denna filosofi hyste också uppfattningen att det fanns en buddha- (gudomlig) natur i alla människor, att människan genom sina egna strävanden kunde uppnå ett realiserande av denna inre gudomlighet. Denna lära är en av de klaraste framställningar som någonsin har gjorts av någon religion på Urantia om sanningen om Riktaren i människans inre.

Men en stor begränsning i Siddharthas ursprungliga evangelium, så som det tolkades av hans anhängare, var att det eftersträvade en fullständig befrielse av människans jag från alla begränsningar i den dödlighas natur genom att isolera jaget från den objektiva verkligheten. Ett sant kosmiskt självförverkligande är resultatet av identifikation med kosmisk verklighet och med det finita kosmos som omfattar energi, sinne och ande, och som avgränsas av rymden och betingas av tiden.

Fastän ceremonierna och den yttre efterlevnaden i buddhismen blev grovt besudlade av motsvarande i de länder dit den spred sig gällde denna degenerering inte

leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

94:11.1 (1039.8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

94:11.2 (1039.1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

94:11.3 (1039.2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

94:11.4 (1039.3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039.4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039.5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations of the mortal nature by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039.6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it

helt de stora tänkares filosofiska liv som från tid till annan omfattade dess tanke- och trossystem. I mer än två tusen år har många av de bästa sinnena i Asien koncentrerat sig på problemet att utröna den absoluta sanningen och sanningen om det Absoluta.

En högtstående uppfattning om det Absoluta uppnåddes genom tankar längs många banor och resonemang längs irrande stigar. Utvecklingen av denna infinitetslära mot högre höjder var inte lika klart definierad som utvecklingen av gudsbegreppet i den hebreiska teologin. Det fanns dock vissa tydliga nivåer som de buddhistiska tänkarna nådde, stannade upp på och passerade genom på sin väg mot en uppfattning om Ursprungskällan till universerna:

1. Legendan om Gautama. Grunden till begreppet var det historiska faktumet om den indiske profetprinsen Siddharthas liv och lära. Denna legend blev allt mer mytisk under sin färd genom århundradena och över Asiens vida landområden tills den överskred idén om Gautama som den upplyste och började ta till sig nya attribut.

2. De många Buddhorna. Man resonerade så, att om Gautama hade kommit till folken i Indien måste människoraserna i det avlägsna förgångna ha välsignats med andra sanningslärare, som även i den avlägsna framtiden skulle komma att framträda. Detta gav upphov till läran om att det fanns många Buddhor, ett obegränsat och oändligt antal, rentav att vem som helst kunde sträva efter att bli en sådan — att uppnå en Buddhas gudomlighet.

3. Den Absoluta Buddha. När antalet Buddhor började närma sig det oändliga blev det nödvändigt för den tidens tänkare att igen återförenera detta otympliga begrepp. Följaktligen började man undervisa att alla Buddhor endast var manifestationer av något högre väsen, någon Evig Enda med infinit och obetingad existens, någon Absolut Källa till all verklighet. Härifrån vidare skiljer sig buddhismens gudomsbegrepp i sin högsta form från Gautama Siddharthas människoperson och kastar loss från de antropomorfiska begränsningar som har hållit den bunden. Denna slutliga uppfattning om den Eviga Buddha kan mycket väl identifieras som den Absoluta, ibland även som den infinita JAG ÄR.

Fastän denna idé om en Absolut Gudom aldrig blev särskilt populär bland folken i Asien, gjorde den det möjligt för de intellektuella i dessa länder att förenhetliga sin filosofi och harmonisera sin kosmologi. Begreppet Buddha den Absoluta uppfattas ibland som halvt personligt, ibland som helt icke-personligt — rentav som en infinit skapande kraft. Fastän dessa begrepp som halvt personligt, ibland som helt personligt är till hjälp i filosofin är de inte avgörande för den religiösa utvecklingen. Även en människoliknande Jahve har större värde för religionen än buddhismens eller brahmanismens oändligt avlägsna Absolut.

Tidvis tänkte man sig rentav att den Absoluta innehölls i den infinita JAG ÄR. Dessa spekulationer var en kylig tröst för de hungriga massorna som längtade efter att få höra löftesord, att få höra det enkla evangeliet från Salem, att tillit till Gud garanterar gudomlig ynnest och evig överlevnad.

traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039.7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039.8) 1. *The Gautama legend.* At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

94:11.10 (1040.1) 2. *The many Buddhas.* It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha.* By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form, becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or Brahmanism.

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. BUDDHISMENS GUDSBEGREPP

Den stora svagheten i buddhismens kosmologi var tvåfaldig: den besudlades av många vidskepligheter i Indien och Kina och den upphöjde Gautama, först som den Upplyste och sedan som den Evige Buddha. Precis som kristendomen har lidit av att den har upptagit så mycket felaktig människofilosofi, så bär också buddhismen sitt mänskliga födelsemärke. Gautamas läror har emellertid fortsatt att utvecklas under de senaste två och ett halvt tusen åren. För en upplyst buddist är begreppet Buddha icke desto mer Gautamas människopersonlighet än begreppet Jehova för en upplyst kristen är identisk med Horebs andedemon. Terminologins brister tillsammans med ett sentimentalt bibehållande av urgammal nomenklatur leder ofta till att man inte förstår den sanna betydelsen av de religiösa begreppens utveckling.

Gradvis började begreppet Gud, till åtskillnad från den Absoluta, framträda i buddhismen. Dess rötter går tillbaka till den forna tid då anhängarna till den mindre vägen och den större vägen skilde sig från varandra. Det var inom den senare grenen av buddhismen som den tudelade uppfattningen om Gud och den Absoluta slutligen mognade. Steg för steg, århundrade efter århundrade har gudsbegreppet utvecklats tills Ryonins, Honen Shonins och Shinrans förkunnelse i Japan detta begrepp slutligen bar frukt i form av tron på Amida Buddha.

Bland dessa troende lärs det att själen sedan den har genomgått döden kan välja att njuta av en vistelse i Paradiset innan den inträder i nirvana, den slutliga tillvaron. Det förkunnas att denna nya frälsning uppnås genom tron på Amidas, Paradisets Gud i väster, gudomliga välsignelser och kärleksfulla omvårdnad. I sin filosofi tyr sig amidaanhängarna till en Infinit Verklighet som ligger bortom de dödligas finita fattningsförmåga. I sin religion håller de fast vid tron på den allbarmhärtige Amida, som så älskar världen att han inte tillåter en enda dödlig, som i sann tro och med rent hjärta anropar hans namn, att misslyckas i att uppnå den himmelska lyckan i Paradiset.

Buddhismens stora styrka är att dess anhängare har frihet att välja sanning från alla religioner. Sådan valfrihet har sällan varit kännetecknande för en religion på Urantia. I detta avseende har shin-sekten i Japan blivit en av de mest progressiva religiösa grupperna i världen. Den har återupplivat den forna missionärsandan bland Gautamas efterföljare och har börjat sända missionärer till andra folk. Denna villighet att tillgodogöra sig sanning från varje handa källa är verkligen en lovvärd tendens som framträder bland religiöst troende under den första halvan av det tjugonde århundradet efter Kristus.

Buddhismen undergår själv en renässans i det tjugonde århundradet. Genom kontakt med kristendomen har buddhismens sociala aspekter avsevärt vidgats. Lusten att lära sig har på nytt tänts i hjärtana på brödraskapets prästmunkar, och utbildningens spridning överallt inom denna tro kommer helt säkert att leda till nya framsteg inom den religiösa utvecklingen.

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millenniums. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:12.2 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:12.4 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama's followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

94:12.5 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

När detta skrivs sätter en stor del av Asien sitt hopp till buddhismen. Kommer denna ädla tro, som så tappert har genomlevt de mörka tiderna i det förgångna, att än en gång ta emot sanningen om utvidgade kosmiska realiteter, så som lärjungarna till den store läraren i Indien en gång lyssnade till hans förkunnelse om ny sanning? Kommer denna urgamla tro att än en gång reagera på den livgivande stimulansen från presentationen av nya uppfattningar om Gud och den Absoluta, vilka den så länge har sökt efter?

Hela Urantia väntar på förkunnandet av Mikael's förädlade budskap, obetungat av de lärosatser och dogmer som har samlats under nitton århundraden av kontakt med religioner som har ett evolutionärt ursprung. Tiden är inne att framföra för buddhismen, kristendomen, hinduismen, ja för folken inom alla trosriktningar, inte evangeliet om Jesus, utan den levande andliga verkligheten i Jesu evangelium.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

^{94:12.6 (1041.4)} At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

^{94:12.7 (1041.5)} All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

^{94:12.8 (1041.6)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 95. Melkisedeks lära i Levanten

⇐ 094

Urantiaboken

096 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 95

MELKISEDEKS LÄRA I LEVANTEN

Sektioner

Introduktion

1. Salemreligionen i Mesopotamien
2. Den tidiga religionen i Egypten
3. Moraluppfattningarnas utveckling
4. Amenemopes förkunnelse
5. Den anmärkningsvärde Ikhnaton
6. Salemläran i Iran
7. Salemläran i Arabien

Introduktion

SÅ SOM Indien gav upphov till många av religionerna och filosofierna i östra Asien, så var Levanten hemlandet för den västerländska världens religioner. Missionärerna från Salem spred sig ut över hela sydvästra Asien, över Palestina, Mesopotamien, Egypten, Iran och Arabien och förkunnade överallt den goda nyheten i form av Makiventa Melkisedeks evangelium. I en del av dessa länder bar deras undervisning frukt; i andra länder hade de en varierande framgång. Ibland berodde deras misslyckande på bristande visdom, ibland på omständigheter utanför deras kontroll.

1. SALEMRELIGIONEN I MESOPOTAMIEN

Omkring år 2000 f.Kr. hade seternas läror mer eller mindre försvunnit från religionerna i Mesopotamien och de påverkades till stor del av de primitiva trosföreställningarna hos två grupper av inkräktare, nämligen de semitiska beduinerna som så småningom hade trängt in från öknen i väster och barbarryttarna som hade kommit ned norrifrån.

Seden bland de tidiga adamitiska folken att helga den sjunde dagen i veckan försvann aldrig helt från Mesopotamien. Under Melkisedeks tidsskede ansågs visserligen den sjunde dagen vara den värsta otursdagen. Den belastades av många tabun. Det var olagligt att ge sig av på en resa, att laga mat eller att

PAPER 95

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

INTRODUCTION

^{95:0.1 (1042.1)} AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

^{95:1.1 (1042.2)} By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders, the Bedouin Semites who had filtered in from the western desert and the barbarian horsemen who had come down from the north.

^{95:1.2 (1042.3)} But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on

göra upp eld på den onda sjunde dagen. Judarna tog med sig tillbaka till Palestina många av de mesopotamiska tabun som de hade funnit i anslutning till det babyloniska iakttagandet av den sjunde dagen, sabbaten.

Fastän lärarna från Salem gjorde mycket för att förädla och upplyfta religionerna i Mesopotamien lyckades de inte få de olika folken att bestående erkänna en ende Gud. En sådan lära blev förhärskande i mer än etthundrafemtio år och gav sedan gradvis vika för den äldre tron på en mångfald av gudomar.

Salem-lärarna minskade avsevärt antalet gudar i Mesopotamien och fick en tid ned de främsta gudarnas antal till sju: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk och Sin. Under den nya lärans blomstringstid upphöjde de tre av dessa gudar över alla andra: den babyloniska triaden bestående av Bel, Ea och Anu: jordens, havets och himlavalvets gudar. Ytterligare triader uppkom på andra orter, alla påminnande om anditernas och sumerernas treenighetslära, och de byggde alla på Salem-lärarnas tro på Melkisedeks insignier med de tre cirkarna.

Salemlärarna övervann aldrig helt den popularitet som Ishtar, gudarnas moder och den sexuella fruktsamhetens ande, åtnjöt. De gjorde mycket för att förädla dyrkan av denna gudinna, men babylonierna och deras grannar hade aldrig helt vuxit ifrån sina kamouflerade former av sexuell dyrkan. Det hade blivit en allmänt omfattad sed över hela Mesopotamien, att alla kvinnor åtminstone en gång i sina unga år gav sig till att omfamnas av en främling. Detta ansågs vara en andaktsövning som krävdes av Ishtar, och man trodde att fruktsamheten till stor del berodde på detta sexuella offer.

Till en början var framgången för Melkisedeks lära högst tillfredsställande, tills Nabodad, ledaren för skolan i Kish, beslöt att företa ett gemensamt angrepp mot det utbredda utövandet av tempelprostitution. Missionärerna från Salem misslyckades dock i sin strävan att genomföra denna sociala reform, och bland spillrorna från detta misslyckande försvann även deras mer betydelsefulla andliga och filosofiska läror.

Detta nederlag för evangeliet från Salem följdes omedelbart av en stor uppgång för Ishtar-kulten, en ritual som redan hade trängt in i Palestina som Ashtoreth, i Egypten som Isis, i Grekland som Afrodite och bland stammarna i norr som Astarte. Det var i samband med detta återupplivande av Ishtar-dyrkan som de babyloniska prästerna igen började forska i stjärnorna. Astrologin upplevde sitt sista stora återuppväckande i Mesopotamien, spådomar blev på modet och i hundratals år tilltog prästerskapets förfall.

Melkisedek hade förmanat sina efterföljare att undervisa om den ende Guden, allas Fader och Skapare, och att endast predika evangeliet om gudomlig ynnest genom tro allena. De som undervisar i ny sanning har dock ofta begått felet att försöka alltför mycket, att försöka ersätta den långsamma evolutionen med en plötslig revolution. Melkisedeks missionärer i Mesopotamien satte en moralnorm som var alltför hög för folket; de försökte för mycket, och deras ädla syfte gick till spillo. De hade befullmäktigats att predika ett bestämt evangelium, att förkunna sanningen om den Universella Faderns verklighet, men de trasslade in sig i

the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabbatum.

95:1.3 (1042.4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

95:1.4 (1042.5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

95:1.5 (1042.6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

95:1.6 (1043.1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043.2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And it was in connection with this revival of the worship of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the

det till synes värdiga syftet att reformera sedvänjorna, och sålunda kom deras stora mission in på sidospår och gick praktiskt taget under i frustration och förgätenhet.

Inom en generation skingrades salemhögkvarteret i Kish och förkunnelsen om tron på en ende Gud upphörde praktiskt taget i hela Mesopotamien. Rester av salemskolorna levde emellertid kvar. Små grupper utspridda här och var behöll sin tro på den ende Skaparen och kämpade mot de mesopotamiska prästernas avgudadyrkan och omoral.

Det var salemmissionärerna som, under perioden efter det att deras undervisning hade avvisats, skrev många av Gamla testamentets psalmer. De högg in dem i sten där senare tiders hebreiska präster under fångenskapen fann dem och senare införlivade dem med den samling av hymner som har tillskrivits judiska författare. Dessa vackra psalmer från Babylon skrevs inte i Bel-Marduks tempel. De hade åstadkommit av de efterkommande till de tidigare missionärerna från Salem, och de utgör en slående kontrast till de babyloniska prästernas magiska sammanställningar. Jobs bok återspeglar ganska väl undervisningen vid salemskolan i Kish och annanstans i Mesopotamien.

Mycket av den religiösa kulturen från Mesopotamien fann sin väg till den hebreiska litteraturen och liturgin via Egypten genom Amenemopes och Ikhnatons arbete. Egyptierna bevarade anmärkningsvärt väl lärorna om de samhällseliga skyldigheterna som härstammade från de tidigare anditiska mesopotamierna och som de senare babylonierna i Eufratdalen till så stor del hade förlorat.

2. DEN TIDIGA RELIGIONEN I EGYPTEN

Melkisedeks ursprungliga förkunnelse slog verkligen djupast rot i Egypten, därifrån den senare spred sig till Europa. Den evolutionära religionen i Nildalen utvidgades vid olika tillfällen av att högstående raselement av noditer, adamiter och senare anditiska folk anlände från Eufratdalen. Från tid till annan var många av civiladministratörerna i Egypten sumerer. Så som Indien vid denna tid hyste den mest omfattande blandningen av världens raser, så fanns i Egypten den mest grundliga blandning av religionsfilosofi som någonsin har funnits på Urantia, och från Nildalen spred den sig till många delar av världen. Judarna erhöll mycket av sin uppfattning om världens skapelse från babylonierna, men deras uppfattning om den gudomliga Försynen härstammade från egyptierna.

Det var politiska och moraliska tendenser snarare än filosofiska eller religiösa som gjorde Egypten mer gynnsamt än Mesopotamien för Salem-läran. Varje stamhövding i Egypten, sedan han hade tillkämpat sig tronen, försökte befästa sin dynasti genom att förkunna sin stamgud som den ursprungliga gudomen och skaparen av alla andra gudar. På detta sätt blev egyptierna så småningom vana vid tanken på en övergud, ett trappsteg på vägen mot den senare läran om en universell Skapargudom. Monoteismens tanke böljade fram och tillbaka under många århundraden i Egypten, och tron på en ende Gud vann ständigt

apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

^{95:1.9 (1043.4)} In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

^{95:1.10 (1043.5)} It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship. These beautiful psalms from Babylon were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

^{95:1.11 (1043.6)} Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ikhnaton. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

^{95:2.1 (1043.7)} The original Melchizedek teachings really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The evolutionary religion of the Nile valley was periodically augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

^{95:2.2 (1044.1)} It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God always gaining ground but never quite dominating the

terräng men lyckades aldrig helt få herraväldet över de polyteistiska uppfattningar som var under utveckling.

Sedan urminnes tider hade folken i Egypten ägnat sig åt dyrkan av naturgudar; närmare bestämt hade var och en av de omkring fyrtio stammarna sin egen speciella grupp-gud, varvid en stam dyrkade tjuren, en annan lejonet, en tredje bocken osv. Ännu tidigare hade de varit totemstammar, i stort sett så som indianerna i Amerika.

Med tiden lade egyptierna märke till att de döda kroppar som placerades i gravar utan tegel bibehölls — balsamerades — av den sodablandade sandens inverkan, medan de som begravdes i tegelvalv förmultnade. Dessa iakttagelser ledde till de experiment som resulterade i det senare bruket att balsamera de döda. Egyptierna trodde att kroppens bevarande underlättade ens färd genom det kommande livet. För att individen vederbörigen skulle kunna identifieras i en avlägsen framtid sedan kroppen hade förmultnat placerade de en staty i graven med liket och graverade den avlidnes bild på kistan. Framställningen av dessa gravstatyer ledde till en avsevärd förbättring av den egyptiska konsten.

I hundratals år satte egyptierna sin tro till gravkamrarna som skydd för kroppen och garanti för ett angenämt liv efter döden. Den senare utvecklingen av magiska sedvänjor befriade dem emellertid, fastän de var en börda i livet från vaggan till graven, mycket effektivt från gravkammarreligionen. Prästerna brukade ingravera kistorna med besvärjelsetexter som troddes vara ett skydd mot att "människans hjärta togs bort från henne i den undre världen". Snart samlades ett urval av dessa magiska texter och bevarades som *De dödas bok*. I Nildalen kom de magiska ritualerna tidigt i beröring med samvetets och karaktärens värld i en utsträckning som ofta inte uppnåddes av den tidens ritualer. Senare var det dessa etiska och moraliska ideal man förlitade sig på för frälsning, snarare än på omsorgsfullt färdigställda gravkamrar.

Vidskepelserna under dessa tider illustreras väl av den allmänna tron på spottets helande verkan, en idé som uppkom i Egypten och därifrån spred sig till Arabien och Mesopotamien. I legenden om striden mellan Horus och Set förlorade den unge guden sitt öga, men när Set var besegrad återinsattes detta öga av den vise guden Toth som spottade på såret och helade det.

Egyptierna trodde länge att stjärnorna som blinkade på natthimlen representerade framstående dödas själar som hade överlevt. De tänkte sig att andra överlevande upptogs i solen. Under en viss period blev vördnad för solen en form av dyrkan av förfäderna. Den sluttande ingångspassagen i den stora pyramiden pekade direkt mot Polstjärnan, så att konungens själ när den steg upp från gravkammaren kunde bege sig direkt till de stationära och etablerade konstellationerna av fixstjärnor som antogs vara konungarnas boning.

När solens sneda strålar sågs tränga mot jorden genom en öppning i molnen trodde man att de betydde ett nedsänkande av en himmelsk trappa längs vilken konungen och andra rättfärdiga själar kunde stiga upp till himlen. "Kung Pepi har satt ner sin strålgans som en trappa under sina fötter för att längs den stiga upp till sin moder."

evolving concepts of polytheism.

95:2.3 (1044.2) For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate tribes have a special group god, one worshipping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

95:2.4 (1044.3) In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

95:2.5 (1044.4) For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the grave, most effectually delivered them from the religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed to be protection against a "man's having his heart taken away from him in the nether world." Presently a diverse assortment of these magical texts was collected and preserved as *The Book of the Dead*. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

95:2.6 (1044.5) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

95:2.7 (1044.6) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

95:2.8 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and other righteous souls might ascend. "King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother."

När Melkisedek framträdde i köttlig gestalt hade egyptierna en religion som stod betydligt högre än de omgivande folkens. De trodde att om en själ som hade lämnat kroppen var rätt utrustad med magiska formler, kunde den undvika de mellankommande onda andarna och bana sig väg till Osiris' domsal, där den om den var oskyldig till "mord, rån, lögnaktighet, äktenskapsbrott, stöld och självskhet" släpptes in till salighetens riken. Om denna själ när den vägdes på vågen befanns för lätt sändes den till helvetet, till Uppslukerskan. Detta var en relativt avancerad uppfattning om ett kommande liv jämfört med trosföreställningarna bland många av de omgivande folken.

Uppfattningen om domen i livet efter detta för synder under ens jordeliv överfördes till den hebreiska teologin från Egypten. Ordet dom förekommer endast en gång i hela den hebreiska Psaltaren, och den speciella psalmen skrevs av en egyptier.

3. MORALUPPFATTNINGARNAS UTVECKLING

Fastän kulturen och religionen i Egypten främst härstammade från anditernas Mesopotamien och till stor del överfördes till senare civilisationer genom hebreernas och grekernas förmedling uppkom mycket, väldigt mycket, av egyptiernas sociala och etiska idealism i Nildalen som resultat av en rent evolutionär utveckling. Trots att mycken sanning och kultur av anditiskt ursprung importerades, växte mer moralisk kultur fram i Egypten som resultat av en rent mänsklig utveckling än vad som med liknande naturliga förfaranden var fallet inom något annat begränsat landområde innan Mikael utgav sig.

Den moraliska utvecklingen är inte helt beroende av uppenbarelse. Höga moralbegrepp kan uppkomma också av människans egen erfarenhet. Människan kan även utveckla andliga värden och få kosmisk insikt från sitt personliga erfarenhetsbaserade liv, emedan en gudomlig ande bor i hennes inre. En sådan naturlig utveckling av samvetet och karaktären förstärktes också av att sanningslärare från tid till annan anlände, i forna tider från det andra Eden, senare från Melkisedeks högkvarter i Salem.

Tusentals år innan Salem-evangeliet trängde in i Egypten undervisade de moraliska ledarna där om rättvisa, ärlighet och undvikande av girighet. Tre tusen år innan de hebreiska skrifterna avfattades var egyptiernas motto: "På säker grund står den människa vars norm är rättfärdighet, den som vandrar dit rättfärdigheten för." De undervisade om vänlighet, måttlighet och taktfullhet. Det budskap som en av de stora lärarna under denna epok framförde var: "Gör vad rätt är, och handla rättvist gentemot alla." Den egyptiska triaden under denna tidsålder var Sanning-Rättvisa-Rättfärdighet. Av alla rent mänskliga religioner på Urantia har ingen någonsin överträffat de sociala idealen och den moraliska storheten i denna humanism som en gång fanns i Nildalen.

I den jord, som dessa evolverande etiska idéer och moraliska ideal bildade, blomstrade de fortlevande lärorna från Salemreligionen. Begreppen gott och ont fann lätt gensvar i hjärtat på ett folk som trodde att "Liv ges åt de fridsamma och död åt de brottsliga." "Fridsam

95:2.9 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of "murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness," it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

95:2.10 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one's life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that particular psalm was written by an Egyptian.

3. EVOLUTION OF MORAL CONCEPTS

95:3.1 (1045.4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area prior to the bestowal of Michael.

95:3.2 (1045.5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:3.3 (1045.6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: "Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way." They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: "Do right and deal justly with all." The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:3.4 (1045.7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found ready response in the hearts of a people who believed that "Life is given to the peaceful and death to the guilty."

är den som gör vad som älskas; brottslig är den som gör vad som hatas.” I århundraden hade invånarna i Nildalen levt enligt dessa framväxande etiska och sociala normer innan de ens ägnade en tanke åt de senare begreppen rätt och fel — gott och ont.

Egypten var intellektuellt och moraliskt, men inte särskilt andligt. Under sex tusen år uppstod endast fyra stora profeter bland egyptierna. Amenemope följde de en tid; Okhban mördade de; Ikhnaton accepterade de halvhjärtat under en kort generations tid; Mose avvisade de. Det var politiska snarare än religiösa omständigheter som gjorde det lätt för Abraham och senare Josef att utöva ett stort inflytande över hela Egypten till förmån för Salemläran om en ende Gud. När missionärerna från Salem för första gången trängde in i Egypten mötte de denna högt etiska evolutionsbaserade kultur blandad med de modifierade moralnormer som härstammade från de mesopotamiska immigranterna. Dessa forna lärare i Nildalen var de första som förkunnade samvetet som Guds påbud, Gudomens röst.

4. AMENEMOPES FÖRKUNNELSE

I sinom tid växte det upp en lärare i Egypten, som av många kallades ”människoson” och av andra Amenemope. Denne siare lyfte samvetet till högsta domare mellan rätt och fel, lärde att synden får sitt straff och förkunnade frälsning genom anropande av solgudomen.

Amenemope lärde att rikedom och framgång var en gåva från Gud, och denna uppfattning färgade ingående den senare uppkommande hebreiska filosofin. Denne ädle lärare trodde att gudsmedvetande var den avgörande faktorn i allt beteende, att varje ögonblick borde levas i medvetande om närvaron av och ansvaret inför Gud. Denne vise mans förkunnelse översattes senare till hebreiska och de blev den heliga boken för detta folk långt innan Gamla testamentet fick sin skriftliga utformning. Den främsta läran hos denne gode man gällde instruerandet av hans son i rättrådighet och ärlighet vid skötseln av statliga förtroendeuppdrag, och dessa ädla tankar från länge sedan vore en heder för varje nutida statsman.

Denne vise man från Nildalen lärde att ”rikedomar tar sig vingar och flyger iväg” — att alla jordiska ting är förgängliga. Hans främsta bön var att ”besparas från fruktan”. Han uppmanade alla att vända sig bort från ”människors ord” till ”Guds handlingar”. Kärnan i hans förkunnelse var att människan spår, men Gud rå. Hans undervisning, i hebreisk översättning, bestämde riktningen för filosofin i Ordspråksboken i Gamla testamentet. I grekisk översättning färgade den av sig på all senare hellensk religionsfilosofi. Den senare alexandrinske filosofen Filon hade ett exemplar av Vidsdomsboken.

Amenemope verkade för att bevara utvecklingens etik och uppenbarelsens moral, och i sina skrifter förde han dem vidare både till hebréerna och till grekerna. Han var inte den störste av de religiösa lärarna under sin tidsålder, men han var den mest inflytelserike, då han färgade det senare tänkandet bland två kretsar som var väsentliga för utvecklingen av den västerländska

“The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated.” For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:3.5 (1046.1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians. Amenemope they followed for a season; Okhban they murdered; Ikhnaton they accepted but halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:4.1 (1046.2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the “son of man” and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:4.2 (1046.3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:4.3 (1046.4) This wise man of the Nile taught that “riches take themselves wings and fly away” — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be “saved from fear.” He exhorted all to turn away from “the words of men” to “the acts of God.” In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

95:4.4 (1046.5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the Hebrews and to the Greeks. He was not the greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the subsequent thought of two vital links in the growth of Occidental civilization — the Hebrews,

civilisationen — hebréerna, bland vilka den västerländska religiösa tron utvecklades till sin höjdpunkt, och grekerna, som utvecklade det rent filosofiska tänkandet till dess högsta höjd i Europa.

I hebréernas Ordspråksbok är kapitlen femton, sjutton, tjugo och kapitel tjugotvå vers sjutton, till kapitel tjugofyra vers tjugotvå tagna nästan ordagrant från Amenemopes Visdomsbok. Den första psalmen i hebréernas bok Psaltaren skrevs av Amenemope och utgör kärnan av Ikhnatons undervisning.

5. DEN ANMÄRKNINGSVÄRDE IKHNATON

Amenemopes lärar höll långsamt på att förlora greppet om egyptiernas sinne när en kvinna inom den kungliga familjen under inflytande av en egyptisk salemläkare tillägnade sig Melkisedeks lära. Denna kvinna förmådde sin son Ikhnaton, Egyptens farao, att acceptera dessa lärar om den Ende Guden.

Efter det att Melkisedek i köttslig gestalt hade försvunnit hade ingen människa fram till den tiden haft en så förvånansvärt klar uppfattning som Ikhnaton om den uppenbarade religionen från Salem. I vissa avseenden är denne unge egyptiske konung en av de mest anmärkningsvärda personerna i människans historia. Under denna tid då den andliga depressionen i Mesopotamien tilltog höll han läran om El Eljon, den Ende Guden, levande i Egypten och upprätthöll sålunda den filosofiska monoteistiska kanal som var så viktig för den religiösa bakgrunden för den då framtida utgivningen av Mikael. Det var i beaktan av denna bragd — bland andra orsaker — som Jesus-barnet fördes till Egypten, där några av Ikhnatons andliga efterträdare träffade honom och i någon mån förstod vissa faser av hans gudomliga mission på Urantia.

Mose, den störste karaktären mellan Melkisedek och Jesus, var den hebreiska rasens och den egyptiska kungliga familjens gemensamma gåva till världen. Om Ikhnaton hade varit lika mångsidig och kunnig som Mose, om han hade visat en politisk genialitet av samma klass som hans förvånansvärda religiösa ledarskap, då skulle Egypten ha blivit den tidsålderns stora monoteistiska nation. Om så hade skett är det helt möjligt att Jesus kunde ha levt större delen av sitt liv som dödlig i Egypten.

Aldrig under hela historiens gång har någon konung så metodiskt tagit sig itu med att vända en hel nation från polyteism till monoteism som denne utomordentlige Ikhnaton. Med en högst förvånansvärd beslutsamhet bröt denne unge härskare med det förgångna, ändrade sitt namn, övergav sin huvudstad, byggde en helt ny stad och skapade en ny konst och litteratur för ett folk. Men han gick fram för snabbt; han byggde för mycket, mer än vad som kunde bestå när han var borta. Han lyckades inte säkra den materiella stabiliteten och välfärden för sitt folk, vilket allt inverkade ogynnsamt på hans religiösa lärar när flodvågorna av motgångar och förtryck senare vällde över egyptierna.

Om denne man som hade ett häpnadsväckande klart synsätt och en ovanligt odelad målmedvetenhet hade haft det politiska skarpsinne som Mose hade, skulle han ha förändrat hela historiens gång när det gäller religionens utveckling och sanningens

among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

^{95:4.5 (1046.6)} In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ikhnaton.

5. THE REMARKABLE IKHNATON

^{95:5.1 (1047.1)} The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ikhnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

^{95:5.2 (1047.2)} Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ikhnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ikhnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

^{95:5.3 (1047.3)} Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ikhnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

^{95:5.4 (1047.4)} Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from polytheism to monotheism as did this extraordinary Ikhnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past, changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and literature for a whole people. But he went too fast; he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

^{95:5.5 (1047.5)} Had this man of amazingly clear vision and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was

uppenbarande i västerlandet. Under sin livstid kunde han tygla prästernas verksamhet, vilka han i allmänhet misstrodde, men de bibehöll sina kulturer i hemlighet och aktiverade sig så snart den unge kungen inte längre var vid makten, och de dröjde inte länge med att förknippa alla svårigheter som senare drabbade Egypten med införandet av monoteismen under hans regeringstid.

Mycket klokt sökte Ikhnaton införa monoteismen under sken av solguden. Detta beslut att närma sig dyrkan av den Universelle Fadern genom att uppta alla gudar i dyrkan av solen skedde på inrådan av den nämnde salemläkaren. Ikhnaton tog de allmänt kända lärosatserna i den då existerande Aton-tron beträffande Gudomens faderskap och moderskap och skapade en religion som erkände ett intimt, vördnadsfullt förhållande mellan människan och Gud.

Ikhnaton bibehöll klokt nog till den yttre dyrkan av Aton, solguden, samtidigt som han ledde sina associerade i den beslöjade dyrkan av den Ende Guden, Atons skapare och allas supreme Fader. Denne unge lärare och konung var en produktiv författare som skrev en framställning kallad "Den Ende Guden". Den omfattade trettioett kapitel och förstördes totalt av prästerna när de återkom till makten. Ikhnaton skrev också ett hundratrettiosju hymner, av vilka tolv nu finns bevarade i Gamla testamentets bok Psaltaren och tillskrivs hebreiska författare.

Det suprema ordet i Ikhnatons religion i det dagliga livet var "rättfärdighet", och han utvidgade snabbt uppfattningen om vad som var rätt att göra till att omfatta såväl internationell som nationell etik. Detta var en generation som kännetecknades av en förvånansvärd personlig fromhet och en ärlig strävan bland de mer intelligenta männen och kvinnorna att finna Gud och lära känna honom. På den tiden gav samhällsställning eller förmögenhet ingen egyptier någon fördel inför lagen. Familjelivet i Egypten gjorde mycket till för att bevara och höja den moraliska kulturen och utgjorde en inspiration till judarnas senare ypperliga familjeliv i Palestina.

Den fatala svagheten i Ikhnatons evangelium var dess största sanning, läran om att Aton inte bara var Egyptens skapare, utan även skapare av "hela världen, människor och djur, och alla främmande länder, även Syrien och Kush förutom detta Egyptens land." "Han ger alla deras plats och har försorg om allas behov." Dessa uppfattningar om Gudomen var höga och ädla, men de var inte nationalistiska. Sådana sentiment om internationalitet i religionen lyckades ju inte höja den egyptiska arméns stridsmoral på slagfältet, men de försåg prästerna med effektiva vapen mot den unge konungen och hans nya religion. Han hade en uppfattning om Gudomen som vida översteg de senare hebreernas, men den var alltför avancerad för att tjäna en nationsbyggares syften.

Fastän det monoteistiska idealet blev lidande då Ikhnatons tid var förbi, blev tanken om en ende Gud bestående bland många grupper. Ikhnatons svarson gick över till prästernas sida, tillbaka till att dyrka de gamla gudarna och han ändrade sitt namn till Tutankhamen. Huvudstaden blev igen Theba, och prästerna växte sig feta på sitt jordinnehav; till slut hade de en sjundedel av hela Egypten i sin besittning, och snart roffade en av denna prästklass hänsynslöst åt sig

able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:5.6 (1047.6) Very wisely Ikhnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ikhnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled "The One God," a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed. Ikhnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

95:5.8 (1048.2) The supreme word of Ikhnaton's religion in daily life was "righteousness," and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did much to preserve and augment moral culture and was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

95:5.9 (1048.3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the "whole world, man and beasts, and all the foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs." These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

95:5.10 (1048.4) Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

kronan.

Prästerna kunde dock inte helt bryta den monoteistiska vågen. De blev tvungna att allt mer kombinera namnen på sina gudar och sammanföra dem med bindestreck. Gudafamiljen blev allt mindre. Ikhnaton hade associerat den flammande skivan på himlen med Skaparguden, och denna tanke fortfor att flamma upp i människornas hjärtan, till och med i prästernas, länge efter det att den unge reformatorn hade gått bort. Monoteismens tanke slocknade aldrig i människornas hjärtan, varken i Egypten eller i världen. Den fanns kvar ända till ankomsten av Skaparsonen till denne samme gudomlige Fader, den ende Guden, som Ikhnaton så hängivet hade förkunnat för dyrkan i hela Egypten.

Svagheten i Ikhnatons lära låg däri att han förde fram en så avancerad religion att endast de bildade egyptierna helt kunde förstå hans förkunnelse. De vanliga lantarbetarna begrep egentligen aldrig hans evangelium och var därför färdiga att tillsammans med prästerna återgå till forna tiders dyrkan av Isis och hennes gemål Osiris, som troddes ha återuppstått på ett mirakulöst sätt från en grym död i händerna på Set, mörkrets och ondskans gud.

Läran om odödlighet för alla människor var för avancerad för egyptierna. Endast konungarna och de rika utlovades en uppståndelse, därför balsamerade och bevarade de så omsorgsfullt deras kroppar i gravkamrar i väntan på domedagen. Demokratin när det gällde frälsning och uppståndelse, så som Ikhnaton hade lärt ut, blev dock till slut förhärskande, rentav till den grad att egyptierna senare trodde att även oskäliga djur överlevde.

Fastän denne egyptiske härskares strävan att ålägga sitt folk att dyrka en ende Gud föreföll att misslyckas, bör det noteras att följdverkningarna av hans arbete bestod i århundraden både i Palestina och i Grekland, och att Egypten sålunda blev den förmedlare som överförde den evolutionsbaserade kulturen från Nildalen i kombination med den uppenbarelsesbaserade religionen från Eufratdalen till alla de senare folken i västerlandet.

Glansen från detta storartade skede av moralisk utveckling och andlig tillväxt i Nildalen höll snabbt på att avta ungefär vid den tid då hebréernas nationella liv tog sin början, och som följd av sin vistelse i Egypten förde dessa beduiner med sig mycket av dessa läror och bevarade många av Ikhnatons lärosatser i sin rasreligion.

6. SALEMLÄRAN I IRAN

Från Palestina färdades en del av Melkisedeks missionärer vidare genom Mesopotamien till det vidsträckta iranska högländet. I mer än fem hundra år gjorde lärarna från Salem framsteg i Iran, och hela nationen höll på att svänga över till Melkisedeks religion när ett härskarbyte plötsligt satte igång en bitter förföljelse som praktiskt taget gjorde slut på salemkultens monoteistiska läror. Läran om förbundet med Abraham hade så gott som försvunnit från Persien när Zarathustra framträdde under den moraliska renässansens stora århundrade, det sjätte århundradet före Kristus, för att blåsa liv i de pyrande glöden från

95:5.11 (1048.5) But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

95:5.12 (1048.6) The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

95:5.13 (1049.1) The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ikhnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians later believed in the survival of dumb animals.

95:5.14 (1049.2) Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

95:5.15 (1049.3) The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Ikhnaton's doctrines in their racial religion.

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

95:6.1 (1049.4) From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

Salemevangeliet.

Denne grundare av en ny religion var en kraftfull och äventyrslysten ung man som på sin första pilgrimsresa till Ur i Mesopotamien hade fått höra traditionerna om Caligastias och Lucifers uppror — samtidigt med många andra traditioner — och de gjorde alla ett starkt intryck på hans religiösa natur. Som följd av en dröm medan han var i Ur beslöt han sig följaktligen för ett program som gick ut på att han skulle återvända till sitt hem i norr och påbörja en omarbetning av religionen bland sitt folk. Han hade tillägnat sig den hebreiska idén om rättvisans Gud, Moses uppfattning om gudomligheten. Tanken om en högsta Gud var klar i hans sinne, och han höll alla andra gudar för djävlar och förpassade dem till skaran av demoner, som han hade hört om i Mesopotamien. Han hade fått höra berättelsen om de Sju Härskarandarna, så som traditionen dröjde kvar i Ur, och i enlighet därmed skapade han en lysande samling av sju suprema gudar, med Ahura-Mazda som den främste. De underordnade gudarna associerade han med idealiseringen av rätt lag, god tanke, ädelt styre, helig karaktär, hälsa och odödlighet.

Denna nya religion var en handlingens — arbetets — religion, inte en böernas och ritualernas religion. Dess Gud var en varelse av yttersta visdom och en beskyddare av civilisationen. Det var en militant religionsfilosofi som vågade gå i strid mot ondska, överksamhet och efterblivenhet.

Zarathustras lära omfattade inte elddyrkan, men han sökte använda lågan som symbol för det universella och suprema herraväldets rena och visa Ande. (Det är blott alltför sant att hans senare efterföljare både vördade och dyrkade denna symboliska eld.) Sedan en iransk furste hade omvänt sig spreds denna religion slutligen med svärd. Zarathustra stupade hjältemodigt i strid för det han trodde var "sanningen från ljusets Herre".

Zarathustras lära är den enda trosbekännelse på Urantia i vilken något av förkunnelsen från Dalamatia och Eden om de Sju Härskarandarna finns bevarad. Även om den inte lyckades utveckla treenighetsbegreppet närmade den ju sig på visst sätt begreppet Gud den Sjufaldige. Zarathustras ursprungliga lära var inte en ren dualism, fastän de tidigaste lärorna faktiskt framställde ondskan som jämbördig med godheten i tiden, skulle det onda i evigheten definitivt drunkna i det godas slutliga verklighet. Först under senare tider uppkom tron att det onda och det goda kämpade på lika villkor.

Fastän de judiska traditionerna om himmel och helvete samt läran om djävlar, i den form detta finns upptecknat i de hebreiska skrifterna, byggde på de kvardröjande traditionerna om Lucifer och Caligastia, härstammade de i huvudsak från Zarathustras anhängare under den tid då judarna stod under persernas politiska och kulturella herravälde. Zarathustras lära innehöll, likt egyptiernas, "domedagen", men han anknöt denna händelse till världens undergång.

Även den religion som följde på Zarathustras lära i Persien var avsevärt påverkad av denna. När de iranska prästerna försökte kullkasta Zarathustras lära väckte de till liv den forntida dyrkan av Mithra. Mithraskulten spred sig över hela Levanten och hela

95:6.2 (1049.5) This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law, Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

95:6.3 (1049.6) And this new religion was one of action — work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

95:6.4 (1049.7) Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the "truth of the Lord of light."

95:6.5 (1050.1) Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

95:6.6 (1050.2) The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the "day of judgment," but he connected this event with the end of the world.

95:6.7 (1050.3) Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the

medelhavsområdet. Under en tid var den samtida med både judendomen och kristendomen. Zarathustras lära kom sålunda att efter hand sätta sin prägel på tre stora religioner: judendomen och kristendomen, och via dem muhammedanismen.

Det är en lång väg från Zarathustras ädla förkunnelse och nobla psalmer till de nutida förvrängningarna av hans evangelium bland parserna med deras väldiga rädsla för de döda i förening med en tro på sådana sofisterier som Zarathustra aldrig nedlät sig till att tolerera.

Denne storman hörde till den unika grupp som framträdde i det sjätte århundradet före Kristus för att hindra ljuset från Salem att helt och slutligt slockna där det så svagt brann för att visa människan i hennes förmörkade värld ljusets väg som leder till evigt liv.

7. SALEMLÄRAN I ARABIEN

Melkisedeks förkunnelse om den ende Guden blev fast förankrad i den arabiska öknen vid ett förhållandevis sent datum. Såsom i Grekland misslyckades missionärerna från Salem därför att de missförstod Makiventas varningar för överorganisation. De hindrades inte på samma sätt av sin tolkning av hans förmaningar mot alla försök att sprida evangeliet med militärmakt eller civilt tvång.

Inte ens i Kina eller Rom misslyckades Melkisedeks lära mer fullständigt att vinna fotfäste än i denna ökenregion så nära själva Salem. Längre efter det att majoriteten av folken i österlandet och västerlandet hade blivit buddister respektive kristna fortfor livet i den arabiska öknen så som det hade gjort i tusentals år. Varje stam dyrkade sin forna fetisch, och många enskilda familjer hade sina egna husgudar. Längre fortgick kampen mellan babyloniernas Ishtar, hebreernas Jahve, iraniernas Ahura och de kristnas Fader till Herren Jesus Kristus. Aldrig förmådde en av uppfattningarna helt undantränga de övriga.

Här och var över hela Arabien fanns det familjer och klaner som höll fast vid en dimmig idé om en ende Gud. Dessa grupper omhuldade traditionerna om Melkisedek, Abraham, Mose och Zarathustra. Det fanns talrika centra som kunde ha varit mottagliga för Jesu evangelium, men de kristna missionärerna i ökenländerna var en sträng och oförbarmlig grupp i motsats till de kompromissare och innovatörer som verkade som missionärer i Medelhavsländerna. Om Jesu efterföljare hade tagit mera allvarligt på hans påbud att "gå ut till hela världen och predika evangeliet", och om de hade varit barmhärtigare i sitt predikande och inte så fordrande när det gällde de vidhängande sociala krav som de själva hade uppställt, då skulle många länder, bland dem Arabien, med glädje ha tagit emot timmermanssonens enkla evangelium.

Trots att de stora monoteistiska religionerna i Levanten inte lyckades slå rot i Arabien förmådde detta ökenland frambringa en tro som, fastän den var mindre fordrande i sina sociala krav, i alla fall var monoteistisk.

Det fanns endast en faktor av betydelse för hela

Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

^{95:6.8 (1050.4)} But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

^{95:6.9 (1050.5)} This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

^{95:7.1 (1050.6)} The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machiventa's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

^{95:7.2 (1050.7)} Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

^{95:7.3 (1051.1)} Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to "go into all the world and preach the gospel," and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter's son, Arabia among them.

^{95:7.4 (1051.2)} Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

^{95:7.5 (1051.3)} There was only one factor of a tribal, racial,

stammen, folket eller nationen i anslutning till de primitiva och oorganiserade trosföreställningarna i öknen, nämligen den säregna och allmänna respekt som nästan alla arabiska stammar var villiga att visa en viss svart stenfetisch i ett visst tempel i Mecca. Denna gemensamma punkt och föremål för dyrkan ledde senare till den islamiska religionens uppkomst. Vad vulkananden Jahve var för de judiska semiterna, det blev Kaba-stenen för deras arabiska kusiner.

Styrkan i islam har varit dess klara och väldefinierade framställning av Allah som en och den enda Gudomen. Islams svaghet har varit dess utbredande i förening med militärmakt samt dess nedvärdering av kvinnan. Den har dock ståndaktigt hållit fast vid sin uppfattning om den Enda Universella Gudomen för alla, "den som känner det osynliga och det synliga." "Han är den barmhärtige och medlidande." "Sannerligen är Gud överflödande i sin godhet gentemot alla människor." "När jag är sjuk, är det han som helar mig." "Ty närhelst så många som tre samtalar, är Gud närvarande som den fjärde", ty är han inte "den förste och den siste, också den synlige och den osynlige"?

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

95:7.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, "who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate." "Truly God is plenteous in goodness to all men." "And when I am sick, it is he who heals me." "For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth," for is he not "the first and the last, also the seen and the hidden"?

95:7.7 (1051.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 96. Jahve — hebréernas Gud

⇐ 095

Urantiaboken

097 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 96

JAHVE — HEBRÉERNAS GUD

Sektioner

Introduktion

1. Gudomsbegrepp bland semiterna
2. De semitiska folken
3. Den ojämförlige Mose
4. Förkunnandet av Jahve
5. Moses lära
6. Gudsbegreppet efter Moses död
7. Psaltaren och Jobs bok

PAPER 96

YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

Introduktion

NÄR människan föreställer sig Gudomen inkluderar hon först alla gudar i den, underställer sedan alla främmande gudar den egna stamguden och utesluter till slut alla utom en ende Gud av slutligt och supremt värde. Judarna förenade i en syntes alla gudar till sin egen ädlare uppfattning av Herren, Israels Gud. Hinduerna kombinerade likaså sina mångahanda gudar till "gudarnas enda andlighet" som beskrivs i Rig-Veda, medan mesopotamierna inskränkte sin gudavärld till en mer centraliserad uppfattning av Bel-Marduk. Dessa monoteistiska tankar mognade över hela världen någon tid efter det att Makiventa Melkisedek hade framträtt i Salem i Palestina. Melkisedeks gudomsbegrepp var dock olik den evolutionära filosofins uppfattning, som hade uppkommit genom inkluderande, underställande och uteslutande, då den var baserad uteslutande på skapande kraft och påverkade mycket snart de högsta gudsuppfattningarna i Mesopotamien, Indien och Egypten.

Salemreligionen vördades som en tradition bland keniterna och flera andra kananeiska stammar. Ett av ändamålen med Melkisedeks inkarnation var: att en religion med en ende Gud skulle omhuldas på ett sådant sätt att den beredde vägen för en utgivning till jorden av en Son till denne ende Gud. Mikael kunde knappast komma till Urantia förrän det fanns ett folk som trodde på den Universelle Fadern och bland vilket han kunde framträda.

Salemreligionen bevarades bland keniterna i Palestina som deras troslära, och denna religion så som den senare antogs av hebréerna, påverkades först

INTRODUCTION

^{96:0.1 (1052.1)} IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the "one spirituality of the gods" portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

^{96:0.2 (1052.2)} The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one God should be so fostered as to prepare the way for the earth bestowal of a Son of that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

^{96:0.3 (1052.3)} The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first,

av de egyptiska morallärorna, senare av det babyloniska teologiska tänkandet och slutligen av de iranska uppfattningarna om gott och ont. Den hebreiska religionen har en faktisk grund i förbundet mellan Abraham och Makiventa Melkisedek, utvecklingsmässigt är den ett resultat av många unika situationsbundna omständigheter, men i kulturellt avseende har den lånat fritt från religionen, moralen och filosofin inom hela Levanten. Det är via den hebreiska religionen som mycket av moraluppfattningarna och det religiösa tänkandet i Egypten, Mesopotamien och Iran överfördes till de västerländska folken.

1. GUDOMSBEGREPP BLAND SEMITERNA

Den äldsta tidens semiter ansåg att allt var innebott av någon ande. Det fanns djur- och växtrikets andar, årstidsandar, avkommans herre; eldens, vattnets och luftens andar; en verklig gudavärld av andar att frukta och dyrka. Melkisedeks undervisning om en Universell Skapare utplånade emellertid aldrig helt tron på dessa underordnade andar eller naturgudar.

Hebréernas framåtskridande från polyteism via henotheism till monoteism betydde inte en obruten och ständig begreppsutveckling. De upplevde mången tillbakagång i utvecklingen av sina gudomsbegrepp, samtidigt som det under ett och samma tidsskede existerade olika uppfattningar om Gud bland olika grupper av semitiska troende. Tid efter annan användes talrika termer för att beteckna deras uppfattningar om Gud, och för att hindra förvirring kommer dessa olika gudomsbenämningar att definieras i enlighet med deras anknytning till den judiska teologins utveckling:

1. Jahve var de stammars gud vilka bodde i södra Palestina och som förknippade detta gudomsbegrepp med berget Horeb, vulkanen i Sinai. Jahve var endast en av de hundrade och tusende naturgudar som fångade de semitiska stammarnas och folkens uppmärksamhet och krävde deras dyrkan.

2. El Eljon. I århundraden efter Melkisedeks vistelse i Salem levde hans lära om Gudomen kvar i olika former, men i allmänhet betecknades Gudomen med termen El Eljon, himlens Gud den Högste. Många semiter, inklusive de närmaste efterkommande till Abraham, dyrkade vid vissa tider både Jahve och El Eljon.

3. El Shaddai. Det är svårt att förklara vad El Shaddai stod för. Denna idé om Gud var en hopsättning som härstammade från läroarna i Amenemopes Visdomsbok modifierad av Ikhnatons lära om Aton och vidare påverkad av Melkisedeks undervisning uttryckt i begreppet El Eljon. Men när begreppet El Shaddai genomsyrade hebréernas sinne färgades det helt av ökenområdets trosföreställningar om Jahve.

En av de dominerande idéerna i religionen under detta skede var den egyptiska uppfattningen om den gudomliga Försynen, läran att materiell välfärd var en belöning för den som tjänade El Shaddai.

4. El. Bland all denna förvirring i terminologin och obestämthet beträffande begreppen försökte mången från troende ärligt dyrka gudomligheten enligt alla dessa evolverande idéer, och så framväxte seden att

by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Machiventa Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

96:1.1 (1052:4) The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

96:1.2 (1052:5) The progress of the Hebrews from polytheism through henotheism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

96:1.3 (1053:1) 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

96:1.4 (1053:2) 2. *El Elyon*. For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term El Elyon, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both Yahweh and El Elyon.

96:1.5 (1053:3) 3. *El Shaddai*. It is difficult to explain what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

96:1.6 (1053:4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

96:1.7 (1053:5) 4. *El*. Amid all this confusion of terminology and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of

använda ordet El för denna sammansatta Gudom. Denna term inkluderade ytterligare andra av beduinernas naturgudar.

5. Elohim. I Kish och Ur fanns det länge sumerisk-kaldeiska grupper som undervisade i ett gudsbegrepp som innebar tre Gudar i en Gud och som byggde på traditionerna från Adams och Melkisedeks dagar. Läran överfördes till Egypten, där denna Treenighet dyrkades under namnet Elohim eller i singularis Eloah. De filosofiska kretsarna i Egypten och de senare alexandriniska lärarna av hebreiskt ursprung undervisade i de pluralistiska Gudarnas enhet, och många av Moses rådgivare vid tiden för utvandringen trodde på denna Treenighet. Begreppet den treeniga Elohim blev dock aldrig en verklig del av den hebreiska teologin förrän efter det att judarna hade kommit in under babylonernas politiska inflytande.

6. Diverse namn. Semiterna tyckte inte om att uttala namnet på sin Gudom, och därför tillgrip de från tid till annan olika beteckningar, sådana som Guds Ande, Herren, Herrens Ängel, Den Allsmåttige, Den Helige, Den Högste, Adonai, Dagarnas Forna, Herren Israels Gud, Himlens och Jordens Skapare, Kyrios, Jah, Härskarornas Herre och Fadern i Himlen.

Jehova är en term som under senare tider har använts för att beteckna det färdiga begreppet Jahve som slutligen utvecklades i den långa hebreiska erfarenheten. Namnet Jehova kom inte i bruk förrän femtonhundra år efter Jesu tid.

Fram till omkring år 2000 f.Kr. var Sinaiberget allt emellanåt aktivt som vulkan, och tillfälliga utbrott inträffade så sent som vid den tid då israeliterna vistades i denna region. Elden och röken samt de dundrande knallarna i samband med utbrotten från detta vulkaniska berg gjorde ett stort intryck på beduinerna i de omgivande trakterna, skrämde dem till vördnad och fick dem att storligen frukta Jahve. Denna Horebbergets ande blev senare de hebreiska semiternas gud, och de trodde till slut att han var överordnad alla andra gudar.

Kananéerna hade länge vördat Jahve, och fastän många av keniterna trodde mer eller mindre på El Eljon, Salemreligionens övergud, höll majoriteten av kananéerna löst fast vid dyrkan av de gamla stamgudarna. De var föga villiga att överge sina nationella gudar i stället för en internationell, för att inte nämna interplanetarisk, Gud. De hade inte sinne för en universell gudom, och därför fortfor dessa stammar att dyrka sina stamgudar, inklusive Jahve och de silver- och guldkalvar som symboliserade beduinherdarnas uppfattning av Sinaivulkanens ande.

Fastän syrierna dyrkade sina egna gudar trodde de också på hebréernas Jahve, ty deras profeter sade till Syriens konung: "Deras gudar är bergsgudar, därför var de starkare än vi, men låt oss strida mot dem på slätten, och vi skall förvisso vara starkare än de."

Då människan går kulturellt framåt underordnas de mindre gudarna en högsta gudom. Den store Jupiter lever kvar endast som ett utrop. Monoteisterna håller kvar sina underordnade gudar som andar, demoner, ödesgudinnor, sjöjungfrur, älvor, tomtar, dvärgar, troll och som det onda ögat. Hebréerna genomlevde

referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

96:1.9 (1053.7) 6. *Sundry names*. The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord, The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96:1.10 (1053.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96:1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

96:1.12 (1054.2) The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

96:1.13 (1054.3) The Syrians, while worshiping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: "Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they."

96:1.14 (1054.4) As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henotheism and

henoteismens skede och trodde länge på existensen av andra gudar än Jahve, men allt mer ansåg de att dessa främmande gudar var underordnade Jahve. De medgav att amoriternas gud Kemosh var verklig men hävdade att han var underställd Jahve.

Av alla de dödligas teorier om Gud har uppfattningen om Jahve genomgått den mest omfattande utvecklingen. Dess progressiva utveckling kan jämföras endast med omvandlingen av uppfattningen om Buddha i Asien, vilken till sist ledde till begreppet det Universella Absolutet just så som begreppet Jahve slutligen ledde fram till idén om den Universella Fadern. Det är dock ett historiskt faktum som bör förstås att fastän judarna sålunda ändrade sin syn på Gudomen från Horebbergets stamgud till den kärleksfulle och barmhärtige Skaparfadern under senare tider, så ändrade de inte hans namn. De fortfor att kalla denna sin evolverande uppfattning om Gudomen Jahve.

2. DE SEMITISKA FOLKEN

Semiterna i Östern var väl organiserade och välledda ryttare som invaderade de östra regionerna av den bördiga halvmånen och där förenade sig med babylonierna. Kaldéerna nära Ur hörde till de mest avancerade bland de östra semiterna. Fenicierna var en överlägsen och väl organiserad grupp av uppblandade semiter som höll den västra delen av Palestina, längs Medelhavskusten, i sin besittning. Rasmässigt hörde semiterna till de mest blandade folken på Urantia, med arvsfaktorer från så gott som alla av världens nio raser.

Gång på gång slog sig semiterna från Arabien in i det Förlovade Landet i norr, landet som "flödade av mjölk och honung", men lika ofta fördrevs de av de bättre organiserade och mer civiliserade norra semiterna och hettiterna. Senare under en ovanligt svår hungersnöd begav sig ett stort antal av dessa kringströvande beduiner till Egypten som ackordsarbetare vid de egyptiska allmänna arbetsprojekten, endast för att genomgå den bittra erfarenheten att bli förslavade till det hårda dagliga slitet som vanliga nedtrampade arbetare i Nildalen.

Det var först efter Makiventa Melkisedeks och Abrahams dagar som vissa semitiska stammar på grund av sina säregna religiösa trosuppfattningar började kallas Israels barn och senare hebréer, judar och "det utvalda folket". Abraham var inte alla hebréers rasliga fader; han var inte ens stamfader till alla de beduinsemiter som hölls fångna i Egypten. Det är sant att hans efterkommande, som kom ut från Egypten, bildade kärnan i det senare judiska folket, men det stora flertalet av de män och kvinnor som blev en del av klanerna i Israel hade aldrig vistats i Egypten. De var endast liknande nomader som valde att följa Mose som ledare, då Abrahams barn och deras semitiska sällskap från Egypten drog fram genom norra Arabien.

Melkisedeks förkunnelse om El Eljon, den Högste, och förbundet om gudomlig ynnest genom tro, hade till stor del glömts bort vid den tid då de semitiska folken förslavades i Egypten, dessa folk som snart skulle komma att bilda den hebreiska nationen. Under hela

long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

96:1.15 (1054.5) The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. THE SEMITIC PEOPLES

96:2.1 (1054.6) The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held the western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

96:2.2 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that "flowed with milk and honey," but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

96:2.3 (1055.1) It was only after the days of Machiventa Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the "chosen people." Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt, did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

96:2.4 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout

denna tid i fångenskap bibehöll dessa arabiska nomader en kvardröjande traditionell tro på Jahve som sin folk gud.

Jahve dyrkades av mer än ett hundra skilda stammar i Arabien, och med undantag för anstrykningen av Melkisedeks El Eljon-begrepp som levde kvar bland de mera bildade klasserna i Egypten, inklusive de sinsemellan blandade hebreiska och egyptiska släkterna, var religionen i de djupa leden av hebreiska fångna slavar en modifierad form av den gamla jahveritualen bestående av magi och offer.

3. DEN OJÄMFÖRLIGE MOSE

Utvecklingen av hebréernas uppfattningar och ideal om en Högste Skapare får sin början vid semiternas avfärd från Egypten under den store ledaren, läraren och organisatören Mose. Hans mor hörde till den kungliga familjen i Egypten; hans far var en semitisk förbindelseofficer mellan regeringen och beduinfångarna. Mose hade sålunda egenskaper som härstammade från högrestående släktkällor. Hans härstamning var i så hög grad blandad att det är omöjligt att hänföra honom till någon särskild rasgrupp. Hade han inte hört till en så blandad rastyp skulle han aldrig ha lagt i dagen den ovanliga mångsidighet och anpassningsförmåga som gjorde det möjligt för honom att styra den mångskiftande skara som till slut blev sammankopplad med de beduinsemiter som under hans ledarskap flydde från Egypten till den arabiska öknen.

Trots lockelserna från kulturen i Nilens kungadöme valde Mose att förena sitt öde med sin fars folk. Vid den tid då denne store organisatör formulerade sina planer på att slutligen frigöra sin fars folk hade beduinfångarna knappast någon religion värd namnet; de hade praktiskt taget ingen sann uppfattning om Gud och i världen var de utan hopp.

Ingen ledare har någonsin företagit sig att reformera och upplyfta en mer övergiven, nedtryckt, modfärdig och okunnig grupp av människor. Dessa slavar bar dock på dolda möjligheter till utveckling i sina nedärvda släkdrag, och det fanns ett tillräckligt antal utbildade ledare, som Mose hade tränat för upprorsdagen och utbrytningen till friheten, för att bilda en kår av effektiva organisatörer. Dessa förträffliga män hade fungerat som infödda förmän för sitt folk; de hade i någon mån fått utbildning på grund av Moses inflytande hos de egyptiska härskarna.

Mose vannlade sig om att med diplomatiska medel underhandla om frihet för sina semitfränder. Han och hans bror ingick ett avtal med konungen av Egypten enligt vilket semiterna gavs tillstånd att fredligt ge sig av från Nildalen till den arabiska öknen. De skulle få en blygsam betalning i pengar och varor som ersättning för sin långa tjänst i Egypten. Hebréerna å sin sida förband sig att upprätthålla vänskapliga relationer med faraonerna och att inte gå med i något förbund mot Egypten. Kungen fann det emellertid senare lämpligt att häva detta avtal och gav som orsak svepskådet att hans spioner hade upptäckt illojalitet bland beduinslavarna. Han hävdade att de sökte frihet i syfte att dra ut i öknen för att organisera nomaderna mot Egypten.

this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

96:2.5 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. THE MATCHLESS MOSES

96:3.1 (1055.4) The beginning of the evolution of the Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

96:3.2 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God and without hope in the world.

96:3.3 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

96:3.4 (1056.1) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

96:3.5 (1056.2)

Mose emellertid lät sig inte nedslås; han bidade sin tid och inom mindre än ett år, när de egyptiska militära styrkorna var fullt sysselsatta med att samtidigt avvärja angreppet från en stark framstöt av libyerna i söder och en invasion av en grekisk flotta från norr, ledde denne oförskräckte organisatör sina landsmän ut från Egypten i en sensationell flykt om natten. Denna rusning till friheten var noggrant planerad och skickligt utförd. De lyckades, trots att de häftigt förföljdes av farao och en liten trupp egyptier, som alla föll inför flyktningarnas försvar. Striden gav mycket krigsbyte som ytterligare fylldes på av all plundring som den framryckande skaran av flyende slavar ägnade sig åt under sin fortsatta marsch mot sina förfäders hem i öknen.

4. FÖRKUNNANDET AV JAHVE

Utvecklingen och upphöjandet av Moses lära har påverkat nästan halva världen, och gör det fortfarande i det tjugonde århundradet. Fastän Mose förstod sig på den mer avancerade egyptiska religionsfilosofin, visste beduinslavarna knappt någonting om sådana läror, men de hade aldrig helt glömt Horebbergets gud, som deras förfäder hade kallat Jahve.

Mose hade hört om Makiventa Melkisedeks förkunnelse både av sin far och sin mor, och deras gemensamma religiösa tro var förklaringen till denna ovanliga förening mellan en kvinna av kungligt blod och en man från ett folk som hölls fångat. Moses svärfar var en kenitisk dyrkare av El Eljon, men befriarens föräldrar trodde på El Shaddai. Mose uppfostrades sålunda till en anhängare av El Shaddai. Som följd av sin svärfars inflytande blev han anhängare av El Eljon, och vid den tid då hebréerna hade slagit läger runt Sinaiberget efter flykten från Egypten hade han formulerat ett nytt och utvidgat gudomsbegrepp (härlätt från alla hans tidigare trosföreställningar), som han visligen beslöt att förkunna för sitt folk som deras forna stamgud Jahve i utvidgad form.

Mose hade försökt lära dessa beduiner idén om El Eljon, men innan de lämnade Egypten hade han blivit övertygad om att de aldrig skulle komma att fullt förstå denna lära. Därför beslöt han sig avsiktligt för kompromissen att adoptera deras stamgud från öknen som den ende guden för sina efterföljare. Mose lärde inte uttryckligen att andra folk och nationer inte kunde tänkas ha andra gudar, men han hävdade bestämt att Jahve var över allt och alla, i synnerhet för hebréerna. Alltid plågades han av den besvärliga situation han befann sig i då han för dessa okunniga slavar försökte presentera sin nya och högre idé om Gudomen förklädd i den forna termen Jahve, som bland beduinstammarna alltid hade symboliserats av guldkalven.

Det faktum att Jahve var de flyende hebréernas gud förklarar varför de dröjde kvar så länge vid det heliga berget i Sinai, och varför de där fick de Tio Buden som Mose kungjorde i Jahves, Horeb-gudens namn. Under denna långt utdragna vistelse vid Sinaiberget fulländades ytterligare de religiösa ceremonielen i hebréernas dyrkan som nyligen hade utvecklats.

Det ser inte ut som om Mose någonsin kunde ha

96:3.5 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval invasion from the north, this intrepid organizer led his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

96:4.1 (1056.3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:4.3 (1056.5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

96:4.4 (1056.6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so long before the holy mountain of Sinai, and why they there received the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly evolving Hebrew worship were further perfected.

96:4.5 (1057.1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his somewhat

lyckats med att etablera sin ganska avancerade ceremoniella dyrkan och med att hålla sin skara av efterföljare samlad i ett kvartssekel om det inte hade varit för det våldsamma utbrottet av Horeb under den tredje veckan av deras andäktiga vistelse vid bergets fot. "Jahves berg höljdes i eld, och en rök steg upp därifrån, lik röken från en smältugn, och hela berget bävade storligen." Med tanke på denna naturkatastrof är det inte förvånande att Mose hos sina bröder kunde inpränta läran att deras Gud var "mäktig, förfärlig, en uppslukande eld, fruktansvärd och allsmäktig".

Mose förkunnade att Jahve var Herren, Israels Gud, som hade utskilt hebréerna till sitt utvalda folk. Då han höll på att bygga upp en ny nation, sammanknippade han vist sin religiösa lära med nationaliteten och sade till sina efterföljare att Jahve var en krävande uppdragsgivare, en "nitälskande Gud". Icke desto mindre sökte han vidga deras uppfattning av gudomligheten när han lärde dem att Jahve var "Gud över andarna i allt kött", och när han sade "Din tillflykt är han, urtidens Gud, och under dig håller han sina eviga armar". Mose lärde att Jahve var en Gud som höll sitt avtal; att han "skall icke övergiva dig eller fördärva dig; han skall icke förgäta det förbund han har ingått med dina fäder, ty Herren älskar er och vill hålla den ed som han har svurit era fäder".

Mose gjorde ett heroiskt försök att lyfta upp Jahve till värdigheten av en högsta Gudom när han presenterade honom som "en trofast Gud och utan svek, rättfärdig och rättvis i alla sina gärningar". Men ändå, trots denna nobla förkunnelse, gjorde hans efterföljares begränsade fattningsförmåga det nödvändigt att tala om Gud som en avbild av människan, som en som hade sina utbrott av ilska, vrede och stränghet, ja som rentav var hämndlysten och lätt påverkad av människans beteende.

Genom Moses undervisning blev Jahve, denna stam- och naturgud, Herren, Israels Gud, som följde dem genom vildmarken och även i landsflykt, där han snart började uppfattas som alla folks Gud. Den senare fångenskapen som förslavade judarna i Babylonien befriade slutligen det evolverande begreppet Jahve så att der kunde antaga den monoteistiska rollen av alla nationers Gud.

Det mest unika och förvånansvärda draget i hebréernas religiösa historia är denna fortgående utveckling av gudomsbegreppet, från Horebbergets primitiva gud vidare genom undervisningen från alla deras successiva andliga ledare till den höga utvecklingsnivå som skildras i läran om Gudomen hos profeterna Jesaja, som förkunnade denna magnifika uppfattning om den kärleksfulle och barmhärtige Skaparfadern.

5. MOSES LÄRA

Mose var en märklig kombination av militär ledare, samhällsorganisatör och religionslärare. Han var den viktigaste enskilde världsläraren och ledaren under tiden mellan Makiventa och Jesus. Mose försökte införa många sådana reformer i Israel om vilka det inte finns några uppteckningar. Inom loppet av en enda människas liv ledde han den flerspråkiga skaran av så kallade hebréer bort från slaveri och ociviliserat

advanced ceremonial worship and in keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. "The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly." In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was "mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful."

96:4.6 (1057.2) Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a "jealous God." But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the "God of the spirits of all flesh," and when he said, "The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms." Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he "will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers."

96:4.7 (1057.3) Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the "God of truth and without iniquity, just and right in all his ways." And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man's image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man's conduct.

96:4.8 (1057.4) Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

96:4.9 (1057.5) The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders to the high level of development depicted in the Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful Creator Father.

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:5.1 (1057.6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious teacher. He was the most important individual world teacher and leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the

kringströvande, samtidigt som han lade grunden till den senare uppkomsten av en nation och bevarandet av ett folk.

Det finns så lite upptecknat om Moses storartade arbete emedan hebréerna inte hade något skriftspråk vid tiden för utvandringen. Uppteckningarna om Moses tider och åtgärder härstammade från de traditioner som ännu levde kvar mer än ett tusen år efter den store ledarens död.

Många av de framsteg som Mose gjorde jämfört med och utöver egyptiernas och de omgivande levantinska stammarnas religion var en följd av keniternas traditioner om Melchisedeks tid. Utan Makiventas undervisning för Abraham och dennes samtida skulle hebréerna ha kommit ut ur Egypten in i ett hopplöst mörker. Mose och hans svärfar Jetro samlade ihop vad som fanns kvar av traditionerna om Melchisedeks dagar, och dessa läror i förening med egyptiernas lärdom vägledde Mose då han skapade en förbättrad religion och ritual för israeliterna. Mose var en organisatör; han utvalde det bästa från religionen och sedvänjorna i Egypten och Palestina, och genom att förena dessa seder och bruk med traditionerna om Melchisedeks förkunnselse byggde han upp hebréernas ceremoniella system för gudsdyrkan.

Mose trodde på Försynen. Han hade blivit grundligt smittad av de egyptiska läroarna om att Nilen och andra element i naturen reglerades på övernaturligt sätt. Han hade en storartad vision av Gud, men han var alltigenom uppriktig när han lärde hebréerna att om de lydde Gud "skall han älska dig, välsigna dig och föröka dig; han skall välsigna din livsfrukt och din marks frukt — din säd, ditt vin, din olja och dina boskapshjor. Välsignad skall du bli framför alla andra folk, och Herren din Gud skall bortaga från dig all sjukdom, och ingen av Egyptens svåra sjukdomar skall han lägga på dig". Han sade till och med: "Kom ihåg Herren din Gud, ty det är han som giver dig kraft att förvärva rikedom." "Du skall giva lån åt många folk, men själv skall du icke behöva låna av någon, och du skall råda över många folk, men de skall icke råda över dig."

Men det var verkligen sorgligt att se hur Mose med sitt storartade sinne försökte anpassa sin ädla uppfattning om El Eljon, den Högste, till att förstås av dessa okunniga och icke läskunniga hebréer. För sina församlade ledare dundrade han: "Herren er Gud är en; det finnes ingen annan än han." För den blandade folkmassan förkunnade han: "Vem bland alla gudar är lik er Gud?" Mose tog ett djävt och delvis framgångsrikt stånd mot fetischer och avgudadyrkan och förkunnade: "Ni såg icke någon gestalt den dag då Herren talade till er på Horeb ur elden." Han förbjöd dem också att göra alla slags avbilder.

Mose var rädd för att förkunna Jahves nåd och föredrog att låta sitt folk bäva av fruktan för Jahves rättvisa, och han sade: "Herren er Gud är gudarnas Gud och herrarnas Herre, den store, den mäktige och den fruktansvärde Guden, som icke har anseende till människan." Återigen försökte han behärska de oroliga klanerna när han förkunnade att "er Gud dödar, när ni är upproriska gentemot honom; han helar och ger liv, när ni åttlyder honom". Mose lärde dessa stammar att de skulle bli Guds utvalda folk endast på villkor att de "höll alla hans bud och åttlydde alla hans stadgar".

foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:5.2 (1057.7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:5.3 (1058.1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

96:5.4 (1058.2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, "He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you." He even said: "Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth." "You shall lend to many nations, but you shall not borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you."

96:5.5 (1058.3) But it was truly pitiful to watch this great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, "The Lord your God is one God; there is none beside him"; while to the mixed multitude he declared, "Who is like your God among all the gods?" Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, "You saw no similitude on the day that your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire." He also forbade the making of images of any sort.

96:5.6 (1058.4) Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: "The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and terrible God, who regards not man." Again he sought to control the turbulent clans when he declared that "your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him." But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they "kept all his commandments and obeyed all his statutes."

Hebréerna fick inte lära sig mycket om Guds nåd under dessa första tider. De fick höra om Gud som "den Allsmäktige; Herren är en stridsman, stridens Gud, ärorik i sin makt, den som krossar sina fiender". "Herren er Gud vandrar fram i ert läger för att hjälpa er." Israeliterna tänkte sig att deras Gud älskade dem, men att han också "förhärdade faraos hjärta" och "förbannade deras fiender".

Fastän Mose framförde flyktiga glimtar av en universell och välvillig Gudom för Israels barn, motsvarade deras dagliga uppfattning av Jahve på det hela taget en Gud som var föga bättre än stamgudarna bland de omgivande folken. Deras gudsuppfattning var primitiv, grovhuggen och människoliknande. När Mose hade gått bort återgick dessa beduinstammar snabbt till de halvbarbariska föreställningarna om sina gamla gudar från Horeb och öknen. Den utvidgade och ädlare visionen av Gud, som Mose allt emellanåt framförde för sina ledare, kom snart ur sikte medan största delen av folket började dyrka sina guldkalvsfetischer, det palestinska herdefolkets symbol för Jahve.

När Mose överlät befälet över hebréerna till Josua hade han redan samlat ihop tusentals ättlingar på sidolinjen till Abraham, Nahor och Lot och andra besläktade stammar och eggat dem samman till en självförsörjande och delvis självstyrande nation av herdekrigare.

6. GUDSBEGREPPET EFTER MOSES DÖD

Efter Moses död förföll hans nobla uppfattning om Jahve snabbt. Josua och Israels ledare fortfor att omhulda Moses traditioner om den allvetande, välvillige och allsmäktige Guden, men det vanliga folket återgick snabbt till öknens äldre idé om Jahve. Denna tillbakagång av gudomsuppfattningen tilltog alltmer under den tid då de efter varandra följande stamschejkerna, de så kallade domarna, styrde.

I sina anhängares hjärtan hade Moses extraordinära och fångslande personlighet hållit vid liv inspirationen från en mer och mer utvidgad uppfattning om Gud; men då de en gång väl hade nått Palestinas bördiga ängder, utvecklades de inom kort från nomadiska boskapsuppfödare till bofasta och någorlunda stillsamma jordbrukare. Då levnadssättet evolverade och det religiösa synsättet förändrades krävdes en mer eller mindre fullständig förändring i deras sätt att uppfatta sin Guds, Jahves, natur. Under den tid då deras stränga, grovhuggna, krävande och dundrande ökengud från Sinai började omvandlas till den senare framträdande uppfattningen om en kärlekens, rättvisans och nådens Gud förlorade nästan hebréerna Moses ädla förkunnelse ur sikte. De var nära att förlora hela den monoteistiska uppfattningen. De förlorade närapå sitt tillfälle att bli det folk som skulle tjäna som en livsviktig länk i den andliga evolutionen på Urantia, den grupp som skulle bevara Melkisedeks lära om en ende Gud fram till tiden för inkarnationen av en Gåvoson till denne allas Fader.

Förtvivlat försökte Josua hålla uppfattningen om den supreme Jahve levande hos sina stamfränder, och han lät förkunna: "Så som jag var med Mose, så skall jag ock vara med dig; jag skall icke lämna dig eller övergiva dig." Josua fann det nödvändigt att predika ett

96:5.7 (1058.5) Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as "the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies." "The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you." The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also "hardened Pharaoh's heart" and "cursed their enemies."

96:5.8 (1058.6) While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view, while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman's symbol of Yahweh.

96:5.9 (1059.1) When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation of pastoral warriors.

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES' DEATH

96:6.1 (1059.2) Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

96:6.2 (1059.3) The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the Hebrews almost lost sight of Moses' lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

96:6.3 (1059.4) Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: "As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you nor forsake you." Joshua found it necessary to preach a stern

strängt evangelium för sitt misstroga folk, ett folk som blott alltför villigt trodde enligt sin gamla och medfödda religion men som inte ville gå framåt i tillitens och rättfärdighetens religion. Huvudtemat i Josuas undervisning blev: "Jahve är en helig Gud; han är en svartsjuk Gud; han kommer inte att ha överseende med era överträdelse och synder." Den högsta uppfattningen under denna tidsålder beskrev Jahve som en "maktens, domens och rättvisans Gud".

Men även under denna mörka tidsålder framträdde ändå då och då en enstaka lärare som förkunnade Moses uppfattning om gudomligheten: "Ni ondskans barn kan icke tjäna Herren, ty han är en helig Gud." "Kan då den dödliga människan vara mera rättfärdig än Gud? Kan människan vara renare än sin Skapare?" "Kan du med att utranssaka finna Guds djuphet? Kan du fatta den Allsmäktige till fullkomlighet? Ja, Gud är stor och vi känner honom icke. Om vi ock berörde den Allsmäktige, kunde vi icke utranssaka honom."

7. PSALTAREN OCH JOBS BOK

Under ledning av sina schejker och präster fick hebréerna ett löst fotfäste i Palestina. Snart drev de dock tillbaka till öknens fördunklade trosföreställningar och blev besudlade av kananéernas mindre avancerade religiösa bruk. De blev avgudadyrkande och tygellösa, och deras idé om Gudomen sjönk långt under de egyptiska och mesopotamiska gudsbegreppen som bibehölls av vissa fortlevande salemgrupper, och som finns upptecknade i en del av Psaltarens psalmer och i den så kallade Jobs bok.

Psalterna är skrivna av ett drygt tjugotal författare. Många skrevs av egyptiska och mesopotamiska lärare. Under dessa tider när Levanten dyrkade naturgudar fanns det fortfarande ett rimligt antal som trodde på El Eljons, den Högstes, överhöghet.

Ingen samling av religiösa skrifter ger uttryck för en sådan mängd av hängivenhet och inspirerande idéer om Gud som Psaltarens bok. Det vore mycket nyttigt om vid genomläsningen av denna underbara samling andaktslitteratur avseende kunde fästas vid ursprunget och dateringen för varje enskild hymn av pris och tillbedjan, med tanke på att ingen annan enskild samling ompänner en så omfattande tidsrymd. Psaltaren är en uppteckning av de varierande gudsbegrepp som hystes av salemreligionens anhängare över hela Levanten, och den ompänner hela perioden från Amenemope till Jesaja. I Psaltaren beskrivs Gud i alla faser av uppfattning, från den primitiva idén om en stamgud till det avsevärt utvidgade idealet bland de senare hebréerna, då Jahve avbildas som en kärleksfull härskare och barmhärtig Fader.

Sålunda betraktad utgör denna grupp av psalmer det mest värdefulla och nyttiga urval av hängivna andliga tankar som människan fram till det tjugonde århundradet har sammanställt. Den vördnadsfulla andan i denna samling hymner överstiger densamma i alla andra heliga böcker i världen.

Den mångskiftande bild av Gudomen som framförs i Jobs bok var en produkt av över ett tjugotal mesopotamiska religionslärare under en period av nästan tre hundra år. När ni läser om den nobla

gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua's teaching became: "Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins." The highest concept of this age pictured Yahweh as a "God of power, judgment, and justice."

96:6.4 (1059.5) But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: "You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God." "Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?" "Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great and we know him not. Touching the Almighty, we cannot find him out."

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

96:7.1 (1060.1) Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

96:7.2 (1060.2) The Psalms are the work of a score or more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

96:7.3 (1060.3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

96:7.4 (1060.4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

96:7.5 (1060.5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you

uppfattning av gudomligheten som finns i denna sammanställning av trosuppfattningar från Mesopotamien, kommer ni att märka att det var i trakten av Ur i Kaldéen som uppfattningen om en verklig Gud bäst bevarades under den mörka tiden i Palestina.

I Palestina fattade man ofta Guds visdom och allestädesnärvaro men sällan hans kärlek och nåd. Dessa tiders Jahve "sänder onda andar att behärska sina fienders själ"; han låter det gå väl för sina egna och lydiga barn medan han förbannar alla andra och ålägger dem hemska straff. "Han låter de listigas påfund gå till spillo; de visa fångar han i deras eget svek."

Endast i Ur steg en röst upp för att ropa ut Guds nåd, med orden: "Hon skall be till Gud, och Gud skall vara henne nådig och låta henne se sitt ansikte med jubel, ty Gud vill ge människan gudomlig rättfärdighet." Från Ur predikades sålunda frälsning, gudomlig ynnest, genom tro: "Han är nådig mot den som är ångerfull och säger: 'Fräls henne så att hon slipper fara ned i graven; lösepenningen har jag nu fått.' Om någon säger: 'Jag har syndat och förvrängt vad rätt var, och det var mig till ingen nytta', då skall Gud frälsa hans själ från att hamna i graven, och han skall se ljuset." Inte sedan Melkisedeks dagar hade den levantinska världen hört ett sådant klangfullt och uppmuntrande budskap om människans frälsning som denna utomordentliga förkunnelse som framfördes av Elihu, profeten i Ur och präst för dem som var troende enligt Salemläran, dvs. återstoden av dem som en gång bildade Melkisedeks koloni i Mesopotamien.

Sålunda höll de återstående Salemmissionärerna i Mesopotamien sanningens ljus brinnande under den tid de hebreiska folkstammarna var skingrade, tills den av Israels lärare framträdde som var den först i den långa rad av lärare som aldrig stannade upp medan de, begrepp för begrepp, byggde vidare tills de hade uppnått idealet om den Universelle Skaparfadern till alla, höjdpunkten i utvecklingen av Jahve-begreppet.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

96:7.6 (1060.6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times "sends evil spirits to dominate the souls of his enemies"; he prospers his own and obedient children, while he curses and visits dire judgments upon all others. "He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit."

96:7.7 (1060.7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: "He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine righteousness." Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: "He is gracious to the repentant and says, 'Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.' If any say, 'I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,' God will deliver his soul from going into the pit, and he shall see the light." Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

96:7.9 (1061.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 97. Gudsbegreppets evolution bland hebréerna

⇐ 096

Urantiaboken

098 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 97

GUDSBEGREPPETS EVOLUTION BLAND HEBRÉERNA

Sektioner

Introduktion

1. Samuel — den förste av hebréernas profeter
2. Elia och Elisa
3. Jahve och Baal
4. Amos och Hosea
5. Den förste Jesaja
6. Den oförfärade Jeremia
7. Den andre Jesaja
8. Andlig och världslig historia
9. Hebréernas historia
10. Den hebreiska religionen

Introduktion

HEBRÉERNAS andliga ledare gjorde vad ingen före dem någonsin hade lyckats med — de befriade sitt gudsbegrepp från de människoliknande dragen utan att förvandla det till en gudomsabstraktion som endast kunde förstås av filosofer. Även vanliga människor kunde enligt det mognade begreppet om Jahve se honom som Fader, om inte för individen så åtminstone för hela folket.

Fastän man under Melkisedeks tid i Salem klart hade undervisat om Guds personlighet, var denna uppfattning obestämd och dimmig vid tiden för flykten från Egypten, och den utvecklades endast så småningom i hebréernas sinne från en generation till en annan som följd av de andliga lärarnas undervisning. Uppfattningen om Jahves personlighet utvecklades progressivt på ett mycket mer kontinuerligt sätt än många andra gudomsattribut. Från Mose till Malaki skedde i hebréernas sinne en nästan obruten tillväxt i uppfattningen av Guds personlighet, och denna uppfattning förhöjdes och förhärligades slutligen av Jesu undervisning om Fadern i himlen.

1. SAMUEL — DEN FÖRSTE AV HEBRÉERNAS PROFETER

PAPER 97

EVOLUTION OF THE GOD CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

INTRODUCTION

97:0.1 (1062.1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:0.2 (1062.2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes. From Moses to Malachi there occurred an almost unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

Fientligt tryck från de omgivande folken i Palestina lärde snart de hebreiska schejkerna att de inte hade något hopp om att kunna leva vidare om de inte förenade sina stamorganisationer till ett centraliserat styre. Denna centralisering av den administrativa makten gav Samuel en bättre möjlighet att verka som lärare och reformator.

Samuel härstammade från en lång släktgren av salemlärare som uthålligt hade bibehållit Melkisedeks sanningar som en del av sina former av dyrkan. Denne lärare var en viril och beslutsam karl. Endast hans stora hängivenhet i förening med hans utomordentliga beslutsamhet förmådde honom att stå emot den närapå allmänna opposition som han påträffade när han satte igång med att vända hela Israel tillbaka till att dyrka den supreme Jahve från Moses tid. Även då lyckades han endast delvis; han vann tillbaka endast den intelligentare hälften av hebréerna till att tjäna Jahve enligt den högrestående uppfattningen. Den andra hälften fortför att dyrka landets stamgudar och höll sig till den lägrestående uppfattningen av Jahve.

Samuel var en människa som inte var rädd för att ta i, en praktisk reformator som en dag kunde ge sig av med sina följeslagare för att välla omkull ett tjugotal av Baals altare. Det framåtskridande han åstadkom skedde med rent tvångsmässiga metoder. Han predikade föga och undervisade än mindre, men han handlade. En dag gjorde han narr av en av Baals präster, följande dag högg han en fångad kung i stycken. Han trodde hängivet på den ende Guden, och han hade en klar uppfattning om denne ende Gud som skapare av himmel och jord: "Jordens grundfästen är Herrens, och jordkretsen har han ställt på dem."

Samuels stora bidrag till utvecklingen av uppfattningen om Gudomen var hans rungande förkunnelse att Jahve är oföränderlig, för evigt samma personifikation av ofelbar fulländning och gudomlighet. Under dessa tider uppfattades Jahve som en nyckfull Gud med misstrogn infall, en som alltid ångrade att han hade gjort si eller så. Nu hörde hebréerna för första gången efter sin avfärd från Egypten dessa överraskande ord: "Han som är Israels Styrka ljuger icke och ångrar sig icke; ty han är icke en människa, så att han skulle kunna ångra sig." Stabilitet förkunnades gälla i förhållandet till Gudomligheten. Samuel påminde ständigt om Melkisedeks förbund med Abraham och förkunnade att Herren, Israels Gud, var källan till all sanning, stabilitet och beständighet. Hebréerna hade alltid betraktat sin Gud som en människa, en övermänniska, en upphöjd ande av okänt ursprung. Nu hörde de den tidigare anden från Horeb upphöjas till en oföränderlig Gud med skaparfulländning. Samuel hjälpte den evolverande gudsuppfattningen att stiga till höjder ovanför människornas föränderliga sinnestillstånd och de växlande ödena i de dödligas tillvaro. Med hans undervisning började hebréernas Gud uppstigningen från idén om en stamgud till idealet om en allsmäktig och oföränderlig Skapare och Övervakare av all skapelse.

Han predikade igen berättelsen om Guds uppriktighet, hans pålitlighet i att hålla avtal. Samuel sade: "Herren skall icke förskjuta sitt folk." "Han har upprättat med oss ett evigt förbund, i allo stadgat och betryggat." Så gick budet ut över hela Palestina att man skulle återvända till att dyrka den supreme Jahve.

97:1.1 (1062.3) Hostile pressure of the surrounding peoples in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97:1.2 (1062.4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97:1.3 (1062.5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: "The pillars of the earth are the Lord's, and he has set the world upon them."

97:1.4 (1063.1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless*, forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, "The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent." Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a superman, an exalted spirit of unknown origin; but now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men's minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and *Supervisor* of all creation.

97:1.5 (1063.2) And he preached anew the story of God's sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: "The Lord will not forsake his people." "He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure." And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme

Ständigt förkunnade denne energiske lärare: "Du är stor, o Herre Gud, ty ingen är dig lik, och ingen Gud finnes utom dig."

Hittills hade hebréerna ansett att Jahves ynnehet kom till uttryck främst i form av materiell välfärd. Det var en stor chock för Israel, och närapå kostade Samuel livet, när han vågade förkunna: "Herren gör fattig, han gör ock rik; han ödmjukar och han upphöjer. Han upprättar den ringe ur stoftet, ur dyn lyfter han den fattige, för att sätta dem bredvid furstar och låta dem få härlighetens tron till arvedel." Inte sedan Moses tid hade sådana trösterika löften förkunnats för de oansenliga och mindre lyckosamma, och för tusende förtvivlade fattiga tändes hoppet att de kunde förbättra sin andliga ställning.

Samuel gick inte särskilt långt från uppfattningen om en stamgud. Han förkunnade en Jahve som hade skapat alla människor men som främst intresserade sig för hebréerna, sitt utvalda folk. I alla fall förmedlade gudsbegreppet återigen, såsom under Mose dagar, bilden av en Gudom som var helig och rättträdig. "Ingen är helig såsom Herren. Vem kan liknas vid denna heliga Herren Gud?"

När åren gick förkuvrades den gråhåriga gamle ledaren i sin förståelse av Gud, ty han förkunnade: "Herren är en Gud som vet allt, och hos honom vägas gärningarna. Herren dömer jordens ändar, han visar barmhärtighet mot den barmhärtige, och mot den rättträdige är han ock rättträdig." Redan här skymtar nåden, även om den gäller endast dem som är barmhärtiga. Senare gick han ett steg längre när han uppmanade sitt folk i deras motgångar: "Men låt oss nu falla i Herrens hand, ty hans barmhärtighet är stor." "Inget hindrar Herren från att rädda många eller endast få."

Denna gradvisa utveckling av uppfattningen om Jahves karaktär fortgick under tiden för Samuels efterföljare. De försökte framställa Jahve som en Gud som håller sitt avtal, men de kunde knappast hålla samma takt som Samuel. De lyckades inte utveckla tanken om Guds nåd, så som Samuel under senare år hade tänkt sig den. Det förekom en stadig ström bakåt mot erkännandet av andra gudar, fast man höll fast vid att Jahve stod ovanför alla. "Ditt o Herre är riket, och du är upphöjd till överhuvud över allt."

Grundtanken under detta skede var den gudomliga makten. Profeterna under denna tidsålder predikade en religion som avsåg att omhulda kungen på den hebreiska tronen. "Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och seger och majestät. I din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som stort är och giva styrka åt alla." Detta var tillståndet beträffande gudsbegreppet under Samuels och hans närmaste efterföljares tid.

2. ELIA OCH ELISA

Under det tionde århundradet före Kristus blev den hebreiska nationen delad i två kungadömen. I båda av dessa politiska enheter försökte många sanningslärare dämna upp den reaktionära flodvåg av andligt förfall som hade uppkommit och som med förödande inverkan fortsatte efter uppdelningskriget. Dessa försök att föra den hebreiska religionen framåt hade inte framgång

Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, "You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you."

97:1.6 (1063.3) Theretofore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: "The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory." Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

97:1.7 (1063.4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. "There is none as holy as the Lord. Who can be compared to this holy Lord God?"

97:1.8 (1063.5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: "The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright." Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: "Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great." "There is no restraint upon the Lord to save many or few."

97:1.9 (1063.6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued under the ministry of Samuel's successors. They attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. "Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all."

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. "Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all." And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper

förrän den beslutsamme och oräddade rättfärdighetskampen Elia påbörjade sin undervisning. Elia återupprättade i det norra kungadömet en gudsuppfattning jämförbar med den som fanns under Samuels dagar. Elia hade inte mycket tillfälle att framföra en avancerad uppfattning om Gud. Likt Samuel före honom hade han fullt upp med att vältas omkull Baals altare och förstöra bilderna av falska gudar. Han genomförde sina reformer trots motståndet från en avgudadyrkande monark. Hans uppgift var rentav mer jättelik och svår än den som Samuel hade stått inför.

När Elia kallades bort fortsatte hans trogna medarbetare Elisa hans arbete och höll, med ovärderlig hjälp av den föga kände Mikaia, sanningens ljus brinnande i Palestina.

Dessa tider medförde emellertid inte framsteg i uppfattningen om Gudomen. Ännu hade hebréerna inte ens kommit upp till Moses ideal. Med att Elias och Elisas skede slutade de bättre samhällsklasserna var på väg att återgå till dyrkan av den supreme Jahve, och man bevitnade ett återupprättande av idén om den Universelle Skaparen till ungefär den nivå där Samuel hade lämnat den.

3. JAHVE OCH BAAL

De långt utdragna motsättningarna mellan dem som trodde på Jahve och anhängarna till Baal var en socioekonomisk kollision mellan ideologier snarare än ett uttryck för en skillnad i religiösa uppfattningar.

Invånarna i Palestina hade olika inställning till det privata jordägandet. De södra eller kringvandrande arabiska stammarna (jahveiterna) betraktade marken som oavhändig — som en Gudomens gåva till klanen. De ansåg att mark inte kunde säljas eller intecknas. "Jahve talade och sade: 'Mark skall icke säljas, ty jorden är min.'"

De norra och mer bofasta kananéerna (baaliterna) köpte, sålde och intecknade fritt sina ägor. Ordet Baal betyder ägare. Baalkulten byggde på två huvudsakliga läror: för det första innebar den en stadfästelse av egendomsaffärer, kontrakt och fördrag — rätten att köpa och sälja mark; för det andra förmodades Baal sända regn — han var en gud för jordens bördighet. Goda skördar var beroende av Baals ynnest. Kulten befattade sig främst med mark, äganderätten till den och dess bördighet.

I allmänhet ägde baaliterna hus, jord och slavar. De var aristokratiska jordägare och de bodde i städerna. Varje Baal hade sitt eget heliga ställe, ett prästerskap och sina "heliga kvinnor", de prostituerade som hörde till ritualen.

Utgående från denna grundläggande skillnad när det gällde förhållandet till jorden utvecklades de bittra motsättningarna mellan de sociala, ekonomiska, moraliska och religiösa inställningarna bland kananéerna och hebréerna. Denna socioekonomiska sammanstötning blev inte en klart religiös fråga förrän under Elias tid. Med början från denne aggressiva profets dagar utkämpades kampen på mera rent religiösa grunder — Jahve kontra Baal — och den slutade i seger för Jahve och senare i en strömning i

until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micaiah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. YAHWEH AND BAAL

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. "Yahweh spoke, saying, 'The land shall not be sold, for the land is mine.'"

97:3.3 (1064.7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land*, its ownership and fertility.

97:3.4 (1065.1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the "holy women," the ritual prostitutes.

97:3.5 (1065.2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more strictly religious lines — Yahweh vs. Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

riktning mot monoteism.

Elia flyttade tvisten om Jahve och Baal från jordfrågan till den religiösa aspekten i hebreernas och kananéernas ideologier. När Ahab mördade Nabotarna i samband med intrigen att få deras jord i sin besittning, gjorde Elia en moralisk fråga av de gamla oskrivna lagar som gällde jorden och inledde en energisk kampanj mot baaliterna. Detta var också en kamp med landsortens folk mot städernas herravälde. Det var främst under Elias inflytande som Jahve blev Elohim. Profeten började som en jordbruksreformator och slutade som en upphöjare av Gudomen. Baalgudarna var många, Jahve var en — monoteismen vann över polyteismen.

4. AMOS OCH HOSEA

Ett stort steg vid omvandlingen av stamguden — den gud som så länge hade tjänats med offer och ceremonier, de tidigare hebreernas Jahve — till en Gud som straffade brott och omoral även bland sitt eget folk, togs av Amos som trädde fram från höjderna i söder för att fördöma brottsligheten, fylleriet, förtrycket och omoralen bland de norra stammarna. Inte sedan Moses tider hade sådana rungande sanningar förkunnats i Palestina.

Amos var inte endast en återställare eller förnyare. Han var en som upptäckte nya uppfattningar om Gudomen. Han förkunnade mycket sådant om Gud som redan hade uttalats av hans föregångare och attackerade djärvt tron på en sådan Gudomlig Varelse som skulle godkänna synd bland sitt så kallade utvalda folk. För första gången sedan Melkisedeks dagar fick människoöron höra fördömandet av den dubbla normen för nationell rätt och moral. För första gången i sin historia fick hebreerna med egna öron höra att deras egen Gud Jahve inte dess mer tolererade brott och synd i deras liv än bland andra folk. Amos såg för sig samma stränga och rättvisa Gud som Samuel och Elia, men han såg också en Gud som inte tänkte annorlunda om hebreerna än om någon annan nation när det gällde straff för illdåd. Detta var en direkt attack mot den själviska läran om "det utvalda folket", och många dåtida hebreer kände sig bittert förnärmade därav.

Amos sade: "Han som har danat bergen och skapat vinden, sök honom som har gjort Sjustjärnorna och Orion och som vänder dödens skugga till morgon och förmörkar dagen till natt." Då han fördömde sina halvt religiösa, ögontjänande och ibland omoraliska medmänniskor försökte han beskriva den obevekliga rättvisan hos en oföränderlig Jahve när han om missdådarna sade: "Om de än bröt sig in i dödsriket, så skulle jag hämta fram dem därifrån; och för de än upp till himmelen, så skulle jag störta ned dem därifrån." "Om de lät sig föras bort i fångenskap av sina fiender, skall jag sända rättvisans svärd att komma och dräpa dem där." Amos skrämd ytterligare upp sina åhörare när han pekade ett fördömande och anklagande finger åt dem och i Jahves namn förkunnade: "Aldrig skall jag förgäta något av detta som ni har gjort." "Jag skall sikta Israels hus bland alla folk, så som vete siktas i ett säll."

Amos förkunnade Jahve som "alla folks Gud" och varnade Israels folk för att ritualen inte fick träda i stället för rättfärdigheten. Innan denne modige lärare hade

97:3.6 (1065.3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. AMOS AND HOSEA

97:4.1 (1065.4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the "chosen people," and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: "He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night." And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: "Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down." "And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them." Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: "Surely I will never forget any of your works." "And I will sift the house of Israel among all nations as wheat is sifted in a sieve."

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the "God of all nations" and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this

stenats till döds hade han spritt tillräckligt med sanningens surdeg för att rädda läran om den supreme Jahve. Han hade säkrat vidareutvecklingen av Melkisedeks uppenbarelse.

Hosea följde i spåren efter Amos och dennes lära om en rättvisans universella Gud genom att väcka till liv Moses uppfattning om en kärlekens Gud. Hosea predikade förlåtelse genom ånger, inte genom offer. Han förkunnade ett evangelium om kärleksfull vänlighet och gudomlig nåd, och sade: "Och jag skall trolova mig med dig för evig tid; jag skall trolova mig med dig i rättfärdighet och rätt, i nåd och barmhärtighet. Ja, i trofasthet skall jag trolova dig med mig." "Jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat, ty min vrede har vänt sig ifrån dem."

Hosea fortsatte troget Amos' moraliska varningar och sade om Gud: "När mig så lyster, tuktar jag dem." Israelerna höll det för en grymhet som gränsade till förräderi när han sade: "Jag skall säga till dem som inte var mitt folk: 'Ni är mitt folk'; och de skall svara: 'Du är vår Gud.'" Han fortsatte att predika ånger och förlåtelse och sade: "Deras avfällighet vill jag hela; jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat, ty min vrede har vänt sig ifrån dem." Hosea förkunnade alltid hopp och förlåtelse. Huvudtemat i hans budskap var ständigt: "Jag skall förbarma mig över mitt folk. De skall inte känna någon annan Gud än jag, ty det finnes ingen frälsare utom mig."

Amos väckte hebreernas nationella samvete till att inse att Jahve inte tolererade brott och synd bland dem för att de trodde sig vara det utvalda folket, medan Hosea slog an öppningstakerna i de barmhärtiga ackord om gudomlig medkänsla och kärleksfull vänlighet som senare så utsökt sjöngs av Jesaja och hans medarbetare.

5. DEN FÖRSTE JESAJA

Dessa var de tider då en del förkunnade hotelser om straff för personliga synder och nationella brott bland de norra klanerna, medan andra förutsade olyckor som vedergällning för överträdelserna i det södra kungadömet. Det var efter det att samvetet och medvetandet på detta sätt hade väckts till liv hos de hebreiska folken som den förste Jesaja gjorde sitt framträdande.

Jesaja företog sig att predika Guds eviga natur, hans oändliga visdom, den oföränderliga fulländningen i hans tillförlitlighet. Han representerade Israels Gud som sade: "Jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet." "Herren skall låta dig få ro från din vedermöda och ångest, och från den hårda trældom som har varit människan pålagd." "Och dina öron skall höra detta ord ljuda bakom dig: 'Här är vägen, vandra på den.'" "Se, Gud är min frälsning, jag är trygg och fruktar icke, ty Herren är min styrka och min lovsång." "Kom, låt oss gå till rätta med varandra", säger Herren, 'Om era synder än är blodröda, så skall de bli snövita; och om de är röda såsom scharlakana, så skall de bli såsom vit ull."

Då han talade till de räddhågade och i själen hungrande hebreerna sade denne profet: "Stig upp och skin, ty ditt ljus har kommit, och Herrens härlighet har gått upp över dig." "Herrens ande är över mig, ty han

courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-kindness and divine mercy, saying: "I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness." "I will love them freely, for my anger is turned away."

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, "It is my desire that I chastise them." But the Israelites regarded it as cruelty bordering on treason when he said: "I will say to those who were not my people, 'you are my people'; and they will say, 'you are our God.'" He continued to preach repentance and forgiveness, saying, "I will heal their backsliding; I will love them freely, for my anger is turned away." Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: "I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me."

97:4.7 (1066.4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. THE FIRST ISAIAH

97:5.1 (1066.5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

97:5.2 (1066.6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: "Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet." "The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve." "And your ears shall hear a word behind you, saying, 'this is the way, walk in it.'" "Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song." "'Come now and let us reason together,' says the Lord, 'though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like the crimson, they shall be as wool.'"

97:5.3 (1066.7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you." "The spirit of the Lord is upon me because he has

har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig till att läka dem som har ett brustet hjärta, till att förkunna frihet för de fångna och förlossning för de bundna." "Jag gläder mig storligen i Herren, och min själ fröjdar sig i min Gud, ty han har iklätt mig frälsningens klädnad och har höljt mig i rättfärdighetens mantel." "Och i all deras nöd led han med dem, och hans närvaros ängel frälste dem. I sin kärlek och sitt medlidande förlossade han dem."

Efter denne Jesaja kom Mika och Obadja som bekräftade och förskönade detta själsnärmande evangelium. Dessa två modiga budbärare fördömde djärvt hebréernas präststyrda ritual och angrep oförfärat hela offersystemet.

Mika fördömde "hövdingar som dömer för mutor och präster som undervisar för betalning och profeter som spår för penningar". Han undervisade om en tid av frihet från vidskepelse och prästlister och sade: "Var och en skall sitta under sitt vinträd, och ingen skall förskräcka honom, ty alla människor skall leva, var och en enligt sin förståelse av Gud."

Ständigt var kärnan i Mikas budskap: "Skall jag träda fram inför Herren med brännoffer? Har Herren behag till bockar i tusental eller till oljeströmmar i tiotusental? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min kropps frukt till syndoffer för min själ? Han har visat mig, o människa, vad som är gott; ty vad annat begär väl Herren av dig än att du gör vad rätt är och älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud." Detta var en stor tidsålder; det var verkligen en tid av liv och rörelse, då den dödliga människan för mer än två och ett halvt årtusende sedan fick höra sådana befriande budskap, som en del också trodde på. Om det inte hade varit för prästernas envisa motstånd, så hade dessa lärare störtat överända hela det blodiga ceremonielet i hebréernas gudstjänst ritual.

6. DEN OFÖRFÄRADE JEREMIA

Fastän flera lärare fortsatte att utveckla Jesajas evangelium, blev det Jeremias uppgift att ta nästa djärva steg i internationaliseringen av Jahve, hebréernas Gud.

Jeremia förkunnade oförfärat att Jahve inte var på hebréernas sida i deras militära sammanstötningar med andra nationer. Han hävdade att Jahve var hela jordens, alla nationers och alla folks Gud. Jeremias undervisning var crescendo i den stigande vågen av internationalisering av Israels Gud; slutligt och för evigt förkunnade denne orädd predikare att Jahve var alla nationers Gud, och att det inte fanns någon Osiris för egyptierna, Bel för babylonerna, Ashur för assyrierna eller Dagon för filistéerna. Sålunda hade hebréernas religion del i den renässans för monoteismen som pågick över hela världen ungefär vid denna tid och en tid därefter; till slut hade uppfattningen om Jahve höjt sig till en gudomsnivå av planetarisk och rentav kosmisk värdighet. Många av Jeremias närmaste fann det dock svårt att tänka sig Jahve fristående från den hebreiska nationen.

Jeremia predikade också om den rättvise och kärleksfulle Gud som Jesaja hade beskrivit, ty han förkunnade: "Ja, med evig kärlek har jag älskat dig;

anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound." "I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness." "In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his pity he redeemed them."

97:5.4 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

97:5.5 (1067.2) Micah denounced "the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money." He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: "But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God."

97:5.6 (1067.3) Ever the burden of Micah's message was: "Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God." And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millennia ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. JEREMIAH THE FEARLESS

97:6.1 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

97:6.2 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah's teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was no Osiris for the Egyptians, Bel for the Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance of monotheism throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: "Yes, I have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you." "For he does not afflict

därför har jag med kärleksfull ömhet dragit dig till mig.”
 ”Ty icke av villigt hjärta plågar han människors barn och vållar dem bedrövelse.”

Denne oräddade profet sade: ”Rättfärdig är vår Herre, stor i råd och mäktig i gärningar. Hans ögon är öppna över människobarnens alla vägar för att giva åt var och en efter hans vägar och efter hans gärningars frukt.” Det ansågs emellertid vara hädiskt förräderi när han under belägringen av Jerusalem sade: ”Och nu har jag givit dessa länder till min tjänare Nebukadnessar, den babyloniske konungen.” När Jeremia då gav rådet att staden skulle ge sig, kastade prästerna och folkledarna ned honom i den dyga gropen i en dyster fängelsehåla.

7. DEN ANDRE JESAJA

Den hebreiska nationens undergång och dess fångenskap i Mesopotamien skulle ha varit till stor nytta för dess expanderande teologi om inte dess prästerskap hade varit så fast beslutet i sin verksamhet. Deras nation hade fallit för Babylons arméer, och deras nationalistiske Jahve hade lidit av deras andliga ledares internationalistiska predikningar. Det var förmälsens över förlusten av deras nationella gud som fick de judiska prästerna att så till den grad konstruera fabler och mångfaldiga mirakelliknande händelser i hebreernas historia i ett försök att återupprätta judarna som det utvalda folket till och med inom ramen för den nya och vidgade uppfattningen om en internationaliserad Gud för alla nationer.

Under fångenskapen blev judarna mycket påverkade av babyloniska traditioner och legender, fastän det bör observeras att de ofelbart förhöjde den moraliska tonen och andliga betydelsen av de kaldeiska berättelser som de upptog, samtidigt som de utan undantag förvrängde dessa legender så att de kastade ett sken av ära och glans över stamfäderna till Israels folk och över dess historia.

Dessa hebreiska präster och skriftlärda hade en enda idé i sinnet, nämligen att återupprätta den judiska nationens ära, att förhäriliga de hebreiska traditionerna och prisa det hebreiska folkets historia. Om någon känner sig förmälad över att dessa präster har bundit en så stor del av den västerländska världen vid sina felaktiga idéer, bör man komma ihåg att de inte gjorde det med avsikt. De hävdade inte att det som de skrev var inspirerat; de påstod sig inte skriva en helig bok. De var endast i färd med att författa en lärobok avsedd att upphjälpa sina följeslagares fallande mod i fångenskapen. De avsåg definitivt att förbättra sina landsmäns nationella anda och kampvilja. Det tillkom senare tiders människor att sammanställa dessa och andra skrifter till en instruktionsbok innehållande förment ofelbara läror.

Efter fångenskapen använde sig det judiska prästerskapet fritt av dessa skrifter, men i sin påverkan av sina medfångar hindrades de storligen av närvaron av en ung och okuvlig profet, den andre Jesaja, som helt och fullt omfattade den äldre Jesajas lära om rättvisans, kärlekens, rättfärdighetens och barmhärtighetens Gud. Han trodde också likt Jeremia att Jahve hade blivit alla nationers Gud. Han predikade dessa teorier om Guds natur så kraftfullt att han vann

willingly the children of men.”

97:6.4 (1067.7) Said this fearless prophet: “Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings.” But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: “And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant.” And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. THE SECOND ISAIAH

97:7.1 (1068.1) The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

97:7.2 (1068.2) During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they unflinchingly improved the moral tone and spiritual significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

97:7.3 (1068.3) These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

97:7.4 (1068.4) The Jewish priesthood made liberal use of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that

lika många proselyter bland judarna som bland deras fångslare. Denne unge predikare lämnade efter sig sin undervisning i form av uppteckningar som de fientliga och oförsonliga prästerna försökte skilja från allt samband med honom, fastän den rena respekten för innehållets skönhet och storslagenhet ledde till att de införlivades med den tidigare Jesajas skrifter. Därför kan man finna denne andre Jesajas skrifter i boken med detta namn, omfattande kapitlen fyrtio till femtiofem.

Ingen profet eller religionslärare under tiden mellan Melkisedek och Jesus nådde upp till den höga uppfattning om Gud som den andre Jesaja förkunnade under dessa fångenskapens dagar. Det var ingen liten, människoliknande och människogjord Gud som denne andlige ledare förkunnade. "Se, öarna lyfter han såsom ett sandkorn." "Och så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket högre är ock mina vägar än era vägar, och mina tankar högre än era tankar."

Äntligen fick Makiventa Melkisedek se människolärare som förkunnade en verklig Gud för de dödliga. Likt den förste Jesaja predikade denne ledare en Gud som var en universell skapare och upprätthållare. "Det är jag som har gjort jorden och skapat människorna därpå. Jag har icke skapat den till att vara öde, utan danat den till att bebos." "Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen Gud." När han talade i Herrens, Israels Guds namn, sade denne nye profet: "Himlarna må försvinna och jorden bli gammal, men min rättfärdighet förblir evinnerligen och min frälsning från släkte till släkte." "Frukta icke, ty jag är med dig; var ej förfärad ty jag är din Gud." "Förutom mig finnes ingen Gud — ingen Gud som är rättfärdig och som frälsar."

Det tröstade de judiska fångarna, så som det har tröstat tusende och åter tusende sedan dess, att höra sådana ord som "Så säger Herren: 'Jag har skapat dig, jag har förlöslat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är min.'" "Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, då du är så värdefull i mina ögon." "Kan då en moder förgäta sitt dibarn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta, skall jag dock icke förgäta mina barn, ty se, på mina händer har jag upptecknat dem; jag har övertäckt dem med mina händers skugga." "Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse."

Lyssna igen till evangeliet om denna nya uppenbarelse av Salems Gud: "Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte. Han ger den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. De som tjäna Herren får förnyad kraft, de skall höja sig med vingar såsom örnar; de skall springa utan att tröttnas ut, de skall gå utan att bli svaga."

Denne Jesaja ledde en vittomfattande spridning av evangeliet om en allt mer vidgad uppfattning om den supreme Jahve. Han tävlade med Mose i vältalighet när han beskrev Herren, Israels Gud, som den Universelle Skaparen. Han var poetisk i sin beskrivning av den Universelle Faderns oändliga egenskaper. Vackrare uttalanden om den himmelske Fadern har aldrig gjorts. Likt psalmerna i Psaltaren hör Jesajas texter till de

he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

97:7.5 (1068.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. "Behold he takes up the isles as a very little thing." "And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts."

97:7.6 (1069.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a God of universal creation and upholding. "I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited." "I am the first and the last; there is no God beside me." Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: "The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation." "Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God." "There is no God beside me — a just God and a Savior."

97:7.7 (1069.2) And it comforted the Jewish captives, as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: "Thus says the Lord, 'I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.'" "When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight." "Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget, yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands." "Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon."

97:7.8 (1069.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: "He shall feed his flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint."

97:7.9 (1069.4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of

ädlaste och sannaste framföranden av den andliga uppfattningen om Gud vilka någonsin har smekt de dödligas öron före Mikaels ankomst till Urantia. Lyssna till hans beskrivning av Gudomen: "Jag är den höge och upphöjde, som bor i evigheten." "Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen Gud." "Och Herrens arm är icke för kort, så att han ej kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han ej kan höra." Det var en ny lära för judarna att höra denne välvillige men vördnadsbjudande profet ihärdigt predika den gudomliga beständigheten, Guds trofasthet. Han förkunnade att "Gud skulle icke förgåta, skulle icke övergiva".

Denne djärve lärare förkunnade att människan stod i ett mycket nära förhållande till Gud, och sade: "Envar som är uppkallad efter mitt namn har jag skapat till min ära, och de skall förtälja mitt lov. Jag är även den som utplånar deras överträdelser för min egen skull, och deras synder kommer jag icke mer ihåg."

Hör hur denne store hebré söndersmular uppfattningen om en nationell Gud när han i salighet förkunnar gudomligheten hos den Universelle Fadern, om vilken han säger: "Himlarna är min tron, och jorden är min fotapall." Jesajas Gud var icke dess mindre i fråga om helighet, majestät, rättvisa och outgrundlighet. Ökenbeduinernas uppfattning om den ilske, hämndlystne och svartsjuka Jahve har nästan försvunnit. En ny uppfattning om en högste och universell Jahve har uppkommit i de dödligas sinne, och den försvinner aldrig mer ur de dödligas sikte. Insikten om den gudomliga rättvisan har påbörjat tillintetgörelsen av den primitiva magin och den biologiska rädslan. Äntligen får människan ta del av ett universum av lag och ordning och med en universell Gud som har tillförlitliga och slutliga egenskaper.

Aldrig upphörde denne predikare av en oöverträffad Gud att förkunna denne Gud som kärlekens Gud. "Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är ångerfull och har en ödmjuk ande." Ytterligare andra tröstens ord talade denne store lärare till sina samtida: "Och Herren skall leda dig beständigt, och han skall mätta din själ. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång vars vatten aldrig tryter. Och om fienden bryter fram likt en ström, skall Herrens ande lyfta upp ett försvar mot honom." Än en gång lyste Melkisedeks rädsloskingrande evangelium och Salems tillitsskapande religion fram till välsignelse för människosläktet.

Den framsynte och modige Jesaja förmörkade effektivt den nationalistiske Jahve med sin nobla beskrivning av majestätet och den universella allmakten som karakteriserar den supreme Jahve, kärlekens Gud, universums härskare och tillgiven Fader för hela mänskligheten. Allt sedan dessa händelserika dagar har det högsta gudsbegreppet i västerlandet innefattat universell rättvisa, gudomlig barmhärtighet och evig rättfärdighet. Med ett utsökt språk och med ojämförlig charm beskrev denne store lärare den allsmäktige Skaparen som allas kärleksfulle Fader.

Denne profet under fångenskapens tid predikade för sitt folk och för människor från många andra nationer, där de lyssnade till honom vid floden i Babylon. Denne andre Jesaja gjorde mycket för att bekämpa de många felaktiga och rasligt egoistiska uppfattningarna om den utlovade Messias' mission. Han lyckades ändå

Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: "I am the high and lofty one who inhabits eternity." "I am the first and the last, and beside me there is no other God." "And the Lord's hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear." And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God's faithfulness. He declared that "God would not forget, would not forsake."

97:7.10 (1069.5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying: "Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins."

97:7.11 (1069.6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, "The heavens are my throne, and the earth is my footstool." And Isaiah's God was none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

97:7.12 (1070.1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love*. "I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit." And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: "And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the spirit of the Lord will lift up a defense against him." And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

97:7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

97:7.14 (1070.3) This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the

inte helt i sin strävan. Hade inte prästerna hängett sig åt att bygga upp en missuppfattad nationalism, så skulle de två Jesaja-profeternas undervisning ha berett vägen för igenkännandet och emottagandet av den utlovade Messias.

8. ANDLIG OCH VÄRLDSLIG HISTORIA

Seden att betrakta uppteckningarna om hebréernas erfarenheter som andlig historia och händelserna i resten av världen som världslig historia är orsaken till mycket av den förvirring som råder i människornas sinne beträffande historietolkningen. Denna svårighet uppkommer därför att judarna inte har någon världslig historieskrivning. Efter att prästerna under den babyloniska fångenskapen hade färdigställt sin nya framställning om Guds förment mirakulösa mellanhavanden med hebréerna, dvs. Israels andliga historia så som den framställs i Gamla testamentet, förstörde de omsorgsfullt och fullständigt de existerande uppteckningarna om hebréernas skeden — sådana böcker som "Israels konungars dåd" och "Juda konungars dåd", tillsammans med flera andra mer eller mindre tillförlitliga uppteckningar om hebréernas historia.

För att förstå hur det förödande trycket och det oundvikliga tvånget från den världsliga historien till den grad terroriserade de fångna och av främlingar styrda judarna att de helt och hållet försökte skriva om och omstöpa sin historia, bör vi i korthet skärskåda deras förvirrande nationella erfarenhet. Man måste komma ihåg att judarna inte utvecklade någon tillfredsställande icke-teologisk livsfilosofi. De kämpade med sin ursprungliga och egyptiska uppfattning om gudomliga belöningar för rättfärdighet i förening med hemska straff för synd. Dramat om Job var något av en protest mot denna felaktiga filosofi. Den öppna pessimismen i Predikarens bok var en världsligt sett klok reaktion på dessa överoptimistiska trosföreställningar om Försynen.

Fem hundra år av främmande härskares övervälde var för mycket till och med för de fördragsamma och tålmodiga judarna. Profeterna och prästerna började ropa: "Hur länge, o Herre, hur länge?" När den ärlige juden forskade i skrifterna blev hans förvirring än värre. En siare från forna tider lovade att Gud skulle skydda och förlossa sitt "utvalda folk". Amos hade hotat att Gud skulle överge Israel om de inte återupprättade sina normer för nationell rättfärdighet. Den som skrev Femte Mose boken hade beskrivit det stora valet — valet mellan det goda och det onda, mellan välsignelsen och förbannelsen. Den förste Jesaja hade predikat om en välsignelsebringande frälsarkonung. Jeremia hade förkunnat ett tidskede av inre rättfärdighet — det förbund som skulle skrivas in i deras hjärtan. Den andre Jesaja talade om frälsning genom offer och återlösen. Hesekiel förkunnade frigörelse genom hängivet tjänande, och Esra lovade framgång för dem som följde lagen. Trots allt detta levde de kvar i slaveriet och befrielsen dröjde. Då presenterade Daniel dramat om den förestående "krisen" — sönderkrossandet av den stora avgudabiliden och det omedelbara upprättandet av rättfärdighetens eviga styre, det messianska riket.

Alla dessa falska förhoppningar ledde till den grad

priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

97:8.1 (1070.4) The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had prepared their new record of God's supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as "The Doings of the Kings of Israel" and "The Doings of the Kings of Judah," together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

97:8.2 (1070.5) In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

97:8.3 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: "How long, O Lord, how long?" As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his "chosen people." Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending "crisis" — the smiting of the great image and the immediate establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:8.4 (1071.2) And all of this false hope led to such a

av besvikelse och frustration hos hela folket, att judarnas ledare blev så förvirrade att de inte kände igen och godtog en gudomlig Paradissons mission och verksamhet när han snart kom till dem i de dödliga köttliga gestalt — inkarnerad som Människosonen.

Alla nutida religioner har gjort allvarliga fel då de har försökt göra en mirakulös uttydning av vissa epoker i människosläktets historia. Fastän det är sant att Gud många gånger som ett försynens ingripande har stuckit ned sin fadershand i flödet av människosläktets angelägenheter, är det ett misstag att anse teologiska dogmer och religiös vidskepelse vara en övernaturlig avlagring som på mirakulös väg uppkommer i människosläktets historieförflöde. Det faktum att de "Högste råder i människornas riken" förändrar inte den världsliga historien till så kallad andlig historia.

Nya testamentets författare och senare kristna skriftställare komplicerade ytterligare förvrängningen av hebréernas historia genom sina välmenta försök att göra de judiska profeterna övermänskliga. Sålunda har hebréernas historia på ett förödande sätt exploaterats av både judiska och kristna författare. Hebréernas världsliga historia har alltigenom dogmatiserats. Den har omvandlats till en fiktion av andlig historia och blivit oupplösligt sammanbunden med moraluppfattningarna och de religiösa läroren i de så kallade kristna nationerna.

En kort beskrivning av höjdpunkterna i hebréernas historia belyser hur de fakta som fanns upptecknade ändrades av de judiska prästerna i Babylon, så att deras folks alldagliga världsliga historia blev till en fiktiv och andlig historia.

9. HEBRÉERNAS HISTORIA

Det fanns aldrig tolv israelitiska stammar — endast tre eller fyra stammar bosatte sig i Palestina. Den hebreiska nationen uppkom som resultat av föreningen mellan de så kallade israeliterna och kananéerna. "Israels barn bodde bland kananéerna. Och de tog deras döttrar till hustrur åt sig och gav sina döttrar till hustrur åt kananéernas söner." Hebréerna drev aldrig ut kananéerna från Palestina, trots att prästernas beskrivning av dessa tider tveklöst angav att de gjorde det.

Det israelitiska medvetandet uppkom i Efraims bergsland; det senare judiska medvetandet fick sin början i Juda-klanen i söder. Judarna (judaiterna) försökte alltid smäda och svartmåla de norrvägar boende israeliternas (efraimiternas) rykte.

Den anspråksfulla hebreiska historieskrivningen börjar med att Saul samlar ihop de norra klanerna för att stå emot ett anfall från ammoniterna på deras stamfränder gileaditerna öster om Jordan. Med en armé om något mer än tre tusen man besegrade han fienden, och det var denna bragd som fick bergsstammarna att göra honom till konung. När prästerna i landsförvisningen skrev om denna berättelse höjde de styrkan i Sauls armé till 330.000 man och lade till "Juda" till förteckningen över de stammar som deltog i striden.

Omedelbart efter ammoniternas nederlag valde

degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal flesh — incarnated as the Son of Man.

97:8.5 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father's hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the "Most Highs rule in the kingdoms of men" does not convert secular history into so-called sacred history.

97:8.6 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called Christian nations.

97:8.7 (1071.5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. HEBREW HISTORY

97:9.1 (1071.6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. "And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites." The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests' record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:9.2 (1071.7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:9.3 (1072.1) Pretentious Hebrew history begins with Saul's rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the exiled priests rewrote this story, they raised Saul's army to 330,000 and added "Judah" to the list of tribes participating in the battle.

97:9.4 (1072.2) Immediately following the defeat of the

Sauls trupper honom till konung genom allmän omröstning. Ingen präst eller profet deltog i denna händelse. Senare lade prästerna till i berättelsen att Saul kröntes till konung av profeten Samuel enligt gudomliga anvisningar. Detta gjorde de för att få en "gudomlig släktlinje" för Davids judaitiska kungamakt.

De största av alla förvrängningar i judarnas historia skedde beträffande David. Efter Sauls seger över ammoniterna (vilken han tillskrev Jahve) blev filistéerna alarmerade och började gå till anfall mot de norra klanerna. David och Saul kunde aldrig komma överens. David gick med sex hundra man med i en allians som leddes av filistéerna och marscherade upp längs kusten till Esdraelon. Vid Gath kommenderade filistéerna David bort från slagfältet. De var rädda för att han skulle gå över till Saul. David retirerade; filistéerna anföll och besegrade Saul. De skulle inte ha kunnat göra detta om David hade varit lojal mot Israel. Davids armé var en mångspråkig samling missnöjda element, och den bestod till största delen av socialt missanpassade och sådana som gömde sig undan rättvisan.

Sauls tragiska nederlag mot filistéerna vid Gilboa sänkte Jahve i de till en låg nivå bland gudarna i de omgivande kananéernas ögon. I vanliga fall skulle Sauls nederlag ha tillskrivits avfallande från Jahve, men denna gång ansåg de judaitiska redaktörerna att det berodde på rituelfel. De behövde traditionen om Saul och Samuel som bakgrund för Davids kungamakt.

David med sin lilla armé slog upp sitt högkvarter vid den icke-hebreiska staden Hebron. Snart utropade hans landsmän honom till konung i det nya kungadömet Juda. Juda bestod främst av icke-hebreiska element — keniter, kalebiter, jebuséer och andra kananéer. De var nomader — herdefolk — och därför anhängare av hebréernas uppfattning om jordägande. De höll sig till ökenklanernas ideologier.

Skillnaden mellan andlig och världslig historia belyses utmärkt av de två från varandra avvikande berättelserna om hur David blev konung, så som de ingår i Gamla testamentet. En del av den världsliga berättelsen om hur hans närmaste anhängare (hans armé) utropade honom till konung lämnades på grund av prästernas förbiseende kvar i skriften när de senare satte ihop den andliga historiens ganska långa och tråkiga redogörelse för hur profeten Samuel genom gudomlig ingivelse utvalde David bland hans bröder och sedan skred till att officiellt och med omfattande och högtidliga ceremonier smörja honom till konung över hebréerna och därefter utropa honom till Sauls efterträdare.

Så många gånger undgick det och misslyckades prästerna med, sedan de hade skrivit ihop sina uppbyggda berättelser om Guds mirakulösa mellanhavanden med Israel, att helt utplåna de uppenbara och sakliga redogörelser som redan hade införts i krönikorna.

David försökte förbättra sin politiska ställning genom att först äkta Sauls dotter, sedan änkan efter den rike edomiten Nabal och därefter dottern till Talmi, kungen i Gesur. Han tog sig sex hustrur bland kvinnorna i Jebus, för att inte nämna hettitens hustru Bathsheba.

Det var med sådana metoder och utav sådana

Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a "divine line of descent" for David's Judahite kingship.

97:9.5 (1072.3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul's victory over the Ammonites (which he ascribed to Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David's army was a polyglot assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

97:9.6 (1072.4) Saul's tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul's defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which already rested in the records.

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmi, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of

människor som David byggde upp sagan om ett gudomligt kungarike Juda som arvtagare till traditionerna och arvet från efraimiternas norra kungadöme Israel, som höll på att falla sönder. Davids kosmopolitiska stam Juda var mer icke-judisk än judisk. Det oaktat kom Efraims förtryckta äldste ned och "smorde honom till konung över Israel". Efter att först ha hotat dem militärt gjorde David sedan ett avtal med jubuséerna och etablerade det förenade kungadömet huvudstad i Jebus (Jerusalem), som var en stad med starka murar och belägen halvvägs mellan Juda och Israel. Filistéerna blev oroliga och anföll snart David. Efter en häftig strid blev de slagna, och än en gång etablerades Jahve som "Herren, härskarornas Gud".

Men Jahve måste av nödtvång dela något av denna ära med kananéernas gudar, ty huvuddelen av Davids armé bestod av andra än hebréer. Så kommer det sig att det i era skrifter finns följande avslöjande yttrande (förbisett av de judaitiska redaktörerna): "Jahve har brutit ned mina fiender inför mig. Därav fick det stället namnet Baal-Perasim." De gjorde så för att åttio procent av Davids soldater var dyrkare av Baal.

David förklarade Sauls nederlag vid Gilboa med att påpeka att Saul hade anfällt en av kananéernas städer, Gibeon, vars folk hade ett fredsavtal med efraimiterna. Därför övergav Jahve honom. Redan under Sauls tid hade David försvarat den kananeiska staden Kilah mot filistéerna, och sedan gjorde han en kananeisk stad till sin huvudstad. I överensstämmelse med sin kompromisspolitik i förhållande till kananéerna överlämnade David sju av Sauls ättlingar till gibeoniterna för att hängas.

Efter filistéernas nederlag fick David "Jahves ark" i sin besittning, förde den till Jerusalem och gjorde dyrkan av Jahve officiell i sitt rike. Därefter lade han tunga tvångsskatter på stammarna i grannskapet — edomiterna, moabiterna, ammoniterna och syrierna.

Davids korruperade politiska maskineri, i strid med hebréernas sedvänjor, började lägga under sig land i norr för personligt bruk och skaffade sig inom kort kontroll över karavantullarna som tidigare hade uppburits av filistéerna. Sedan kom en serie våldsdåd, som nådde sin höjdpunkt med mordet på Uriah. Alla juridiska besvär avgjordes i Jerusalem; "de äldste" kunde inte längre skipa rätt. Inte att undra på att det blev uppror. Idag skulle Absalom kanske kallas demagog; hans mor var kanané. Det fanns ett halvt dussin tronpretendenter förutom Bathshebas son — Salomon.

Efter Davids död rensade Salomon det politiska maskineriet från alla norra inflytanden men fortsatte med samma förtryck och beskattning som sin fars regim. Salomon gjorde nationen bankrutt med sitt slösaktiga hov och sitt omfattande byggnadsprogram: dit hörde Libanons hus, faraos dotters palats, Jahves tempel, konungens palats och restaurering av stadsmurarna i många städer. Salomon byggde upp en stor hebreisk flotta, som sköttes av syriska sjömän och gick i handelstrafik över hela världen. Hans harem uppgick till närmare ett tusen.

Vid denna tid råkade Jahves tempel i Shiloh i vanrykte, och hela nationens gudstjänstliv koncentrerades till det praktfulla kungliga kapellet i Jebus. Det norra kungadömet återgick allt mer till dyrkan av Elohim. De åtnjöt faraonernas ynnest.

such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and "anointed him king of Israel." After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as "The Lord God of Hosts."

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: "Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perasim." And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the "ark of Yahweh," brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David's corrupt political machine began to get personal possession of land in the north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs formerly collected by the Philistines. And then came a series of atrocities climaxed by the murder of Uriah. All judicial appeals were adjudicated at Jerusalem; no longer could "the elders" mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David's death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father's regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh's daughter, the temple of Yahweh, the king's palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh's temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who

Faraonerna förslavade senare Juda och utkrävde tribut av det södra kungadömet.

Det gick uppåt, och det gick nedåt — krig mellan Israel och Juda. Efter fyra år av inbördeskrig och tre dynastier råkade Israel i händerna på stadsdespoter som började göra markaffärer. Även kung Omri försökte köpa Semers lantegendom. Slutet närmade sig dock snabbt när Shalmaneser III beslöt sig för att ta kontroll över Medelhavets kust. Efraims kung Ahab samlade tio andra grupper och satte sig till motvärn vid Karkar; striden blev oavgjord. Assyriern stoppades men de allierade styrkorna led stora förluster. Detta stora slag omnämns ens inte i Gamla testamentet.

Nya problem uppstod när kung Ahab försökte köpa jord av Nabot. Ahabs feniciska hustru förfälskade Ahabs namn på handlingar som bestämde att Nabots land skulle konfiskeras på den åtalsgrund att han hade hädat "Elohim och kungens" namn. Han och hans söner avrättades omedelbart. Den kraftfulle Elia framträdde då på scenen och fördömde Ahab för mordet på Naboterna. På så sätt började Elia, som var en av de största profeterna, sin förkunnelse som en försvarare av de gamla marktraditionerna, mot baaldyrkarnas inställning till markförsäljning, mot städernas strävan att dominera landsbygden. Reformen lyckades emellertid inte förrän godsägaren Jehu, som var från landsbygden, förenade sina styrkor med romerhövdingen Jehonadab för att förinta Baals profeter (fastighetsmäklarna) i Samarien.

Ett nytt liv började när Jehoas och hans son Jerobeam befriade Israel från dess fiender. Vid den tiden härskade i Samaria en gangsteradel vars plundringar tävlade med de härjningar som fordom Davids dynasti hade ägnat sig åt. Staten och kyrkan gick hand i hand. Strävan att undertrycka yttrandefriheten fick Elia, Amos och Hosea att påbörja sitt hemliga skrivande, och detta var den verkliga början till den judiska och kristna Bibeln.

Det norra kungadömet försvann emellertid inte från historien förrän Israels konung konspirerade med Egyptens konung och vägrade att längre betala tribut till Assyrien. Då började den tre år långa belägringen som följdes av det norra kungadömet totala sönderfall. På detta sätt försvann Efraim (Israel). Juda — judarna, "kvarlevan av Israel" — hade börjat koncentrera jordägandet i händerna på ett fåtal, med Jesajas ord "läggande hus till hus och fogande åker till åker". Snart fanns det i Jerusalem ett Baal-tempel vid sidan av Jahves tempel. Detta skräckvælde slutade med ett monoteistiskt uppror lett av pojkungen Joas, som i trettiofem år drev sin kampanj för Jahve.

Nästa kung, Amasja, hade besvär med de revolterande skattebetalande edomiterna och deras grannar. Efter en klar seger över dem vände han sig mot sina grannar i norr och blev lika klart besegrad. Då gjorde landsbygdens folk uppror. De lönnmördade konungen och satte hans sexton år gamla son på tronen. Detta var Asarja, som Jesaja kallade Ussia. Efter Ussia gick allt från illa till värre, men Juda existerade ännu i hundra år genom att betala tribut till Assyriens kungar. Den förste Jesaja hade sagt dem att Jerusalem, som var Jahves stad, aldrig skulle falla. Men Jeremia tvekade inte att förkunna dess fall.

Den verkliga undergången av Juda åstadkoms av

later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer's estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab's name to papers directing that Naboth's land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of "Elohim and the king." He and his sons were promptly executed. The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets, began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the "remnant of Israel" — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, "Adding house to house and field to field." Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uzziah by Isaiah. After Uzziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

97:9.23 (1074.5) The real undoing of Judah was effected by

en korrumperad och förmögen ring av politiker som opererade under gossekungen Manasses välde. Förändringarna i ekonomin gynnade en återkomst av baalsdyrkan, som i motsats till jahveideologin tillät privata jordaffärer. Assyriens fall och Egyptens uppgång förde för en tid med sig befrielse för Juda, och landsbygdens folk tog över. Under Josia förintade ringen av korrumperade politiker i Jerusalem.

Men detta skede fick ett tragiskt slut när Josia övermodigt drog ut för att hejda Nekhos mäktiga armé på dess väg upp längs kusten från Egypten för att hjälpa Assyrien mot Babylon. Josias trupper utplånades och Juda föll under tribut till Egypten. Baals politiska parti återvände till makten i Jerusalem, och sålunda började det verkliga egyptiska slaveriet. Sedan följde en period då baalpolitikerna kontrollerade både domstolarna och prästerskapet. Baalsdyrkan var ett ekonomiskt och socialt system som berörde egendomsrättigheter och hade att göra med markens bördighet.

Då Nekho hade störtats av Nebukadnessar föll Juda under Babylons välde och gavs tio nådeår, men gjorde snart uppror. När Nebukadnessar tågade mot dem inledde judaïterna sociala reformer, såsom att frige slavar, för att påverka Jahve. När den babyloniska armén tillfälligt drog sig tillbaka glädde sig hebréerna åt att deras reformmagi hade räddat dem. Det var under denna period som Jeremia talade till dem om den förestående domen, och snart återvände Nebukadnessar.

Så kom slutet för Juda plötsligt. Staden förstördes och folket fördes bort till Babylon. Kampen mellan Jahve och Baal slutade i och med fångenskapen. Fångenskapen blev en chock som gjorde resten av Israels folk till monoteister.

I Babylonien kom judarna till den slutsatsen att de inte skulle kunna existera i Palestina som en liten grupp med sina egna säregna sociala och ekonomiska seder, och att de måste omvända dem som inte var judar om de ville att deras ideologier skulle bestå. Sålunda uppkom den nya uppfattningen om deras bestämmelse — idén om att judarna måste bli Jahves utvalda tjänare. Gamla testamentets judiska religion utvecklades i själva verket under fångenskapen i Babylon.

Läran om odödligheten tog också form i Babylon. Judarna hade hittills tänkt att idén om det tillkommande livet förringade betoningen av deras evangelium på social rättvisa. Nu ersatte teologin för första gången sociologin och ekonomin. Religionen tog form som ett system av mänskligt tänkande och beteende allt mer avskilt från politik, sociologi och ekonomi.

Så avslöjar sanningen om det judiska folket att mycket av det som hade ansetts vara andlig historia visar sig vara föga mer än en vanlig världslig historiekronika. Judendomen var den jordmån från vilken kristendomen spirade, men judarna var inte ett mirakulöst folk.

10. DEN HEBREISKA RELIGIONEN

Israelernas ledare hade lärt dem att de var ett utvalt folk, inte på grund av någon speciell ynnest och inte för

a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

97:9.24 (1074.6) But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

97:9.25 (1075.1) With the overthrow of Necho by Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

97:9.26 (1075.2) And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

97:9.27 (1075.3) In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

97:9.28 (1075.4) The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be separated from politics, sociology, and economics.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites that they were a chosen people, not for special indulgence

att de skulle ha monopol på den gudomliga gunsten, utan för den speciella uppgiften att till varje nation föra ut sanningen om den ende Guden över alla. De hade lovat judarna att om de fullbordade detta kall skulle de bli andliga ledare för alla folk och att den kommande Messias skulle som Fridsfursten regera över dem och hela världen.

När perserna hade friggett judarna återvände dessa till Palestina endast för att råka i slaveri under sina egna präststyrda lagsamlingar, offer och ritualer. Så som de hebreiska klanerna hade förkastat den underbara utläggning om Gud som Mose hade framfört i sitt avskedstal och i stället lagt sig till med offer- och botövningsritualer, så avvisade också dessa rester av den hebreiska nationen den andre Jesajas storartade uppfattning och antog de regler, bestämmelser och ritualer som deras växande prästerskap uppställde.

Nationell självhävdelse, falsk tro på en oriktig uppfattad utlovad Messias och det tilltagande slaveriet under och förtrycket från prästerskapet tystade för alltid rösten från de andliga ledarna (utom Daniel, Heseziel, Haggai och Malaki). Från den tiden fram till Johannes Döparens dagar upplevde hela Israel en allt djupare andlig tillbakagång. Judarna förlorade dock aldrig tanken om den Universella Fadern; ända fram till det tjugonde århundradet efter Kristus har de fortsatt att följa denna gudomsuppfattning.

Från Mose till Johannes Döparen sträckte sig en obruten rad av trogna lärare som förde ljusets monotheistiska fackla vidare från en generation till en annan, samtidigt som de oupphörligt tillrättavisade hänsynslösa härskare, fördömde de allt mer kommersialiserade prästerna och ständigt uppmanade folket att hålla sig till dyrkan av den supreme Jahve, till Herren, Israels Gud.

Som nation förlorade judarna till slut sin politiska identitet, men den hebreiska religionen om en uppriktig tro på en ende och universell Gud fortsätter att leva i hjärtana på de skingrade landsflyktiga. Denna religion fortlever därför att den effektivt har verkat för att bevara sina anhängares högsta värden. Den judiska religionen bevarade förvisso ett folks ideal, men den främjade inte framåtskridande och uppmuntrade inte till filosofiskt skapande upptäckter i sanningens världar. Den judiska religionen hade många fel — den var bristfällig i sin filosofi och saknade nästan helt estetiska kvaliteter — men den bevarade förvisso de moraliska värdena, och därför fortlevde den. I jämförelse med många andra gudomsuppfattningar var den supreme Jahve entydig, livfull, personlig och moralisk.

Judarna älskade rättvisa, visdom, sanning och rättfärdighet som endast få folk, men de bidrog minst av alla folk till den intellektuella förståelsen av dessa gudomliga kvaliteter och till den andliga insikten om dem. Fastän den hebreiska teologin vägrade att expandera, spelade den en viktig roll i utvecklingen av två andra världsreligioner: kristendomen och mohammedanismen.

Den judiska religionen bevarades också på grund av sina institutioner. Det är svårt för religionen att fortleva i form av isolerade individers privata utövande. Religiösa ledare har alltid gjort sig skyldiga till detta fel: då de ser det onda i institutionaliserade religionen försöker de utplåna de förfaranden som innebär

and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1076.1) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

97:10.5 (1076.2) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

97:10.6 (1076.3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

97:10.7 (1076.4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect

verksamhet i grupp. I stället för att förnta all ritual borde de hellre reformera den. I detta avseende var Heseziel klokare än sina samtida. Fastän han förenade sig med dem i att insistera på personligt moraliskt ansvar, satte han också igång med att bygga upp ett troget iakttagande av en högrestående och renad ritual.

Sålunda utförde Israels efter varandra följande lärare den största bragd i religionens utveckling som någonsin har åstadkommit på Urantia: den gradvis skeende men fortgående omformningen av den barbariska uppfattningen av den vilda Jahve-demonen, den svartsjuka och grymme andeguden från den dundrande Sinai-vulkanen, till den senare uppkommande upphöjda och överjordiska uppfattningen av den supreme Jahve, alltings skapare och hela mänsklighetens kärleksfulle och barmhärtige Fader. Detta hebreiska gudsbegrep var människans högsta föreställning om den Universelle Fadern fram till den tid då den ytterligare utvidgades och så utsökt utvecklades av den personliga förkunnelse och det levnadsexempel som hans Son, Mikael av Nebadon, lämnade.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

97:10.8 (1076.5) And thus the successive teachers of Israel accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 98. Melkisedeks läror i västerlandet

⇐ 097

Urantiaboken

099 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 98 MELKISEDEKS LÄROR I VÄSTERLANDET

Sektioner

Introduktion

1. Salemreligionen bland grekerna
2. Det grekiska filosofiska tänkandet
3. Melkisedeks läror i Rom
4. Mysteriekulterna
5. Mithraskulten
6. Mithraismen och kristendomen
7. Kristendomen

Introduktion

MELKISEDEKS läror nådde västerlandet längs många vägar, men främst kom den via Egypten och införlivades i den västerländska filosofin efter att ha blivit grundligt omformad av hellenismen och senare av kristendomen. Den västerländska världens ideal var i grunden de som Sokrates undervisade i, och dess senare religionsfilosofi det som Jesus lärde, modifierat och komprometterat genom kontakt med evolverande västerländsk filosofi och religion, vilket allt kulminerade i den kristna kyrkan.

Salemmissionärernas verksamhet fortgick under en lång tid i Europa, och så småningom absorberades de i många av de kulter och rituella grupper som från tid till annan uppkom. Bland dem som bibehöll Salemläran i dess renaste form bör nämnas cynikerna. Dessa lärare som predikade tro och förtröstan på Gud verkade i det romerska Europa ännu under det första århundradet efter Kristus, och upptogs senare i den kristna religionen som nyligen hade börjat ta form.

Mycket av Salemläran spreds i Europa av de judiska legosoldaterna, som kämpade i så många av de militära drabbningarna i västerlandet. I forna tider var judarna lika mycket berömda för tapperhet i krig som för sina teologiska egenarter.

Grunddoktrinerna i den grekiska filosofin, den judiska teologin och den kristna etiken var fundamentalt återverkningar av Melkisedeks forna undervisning.

PAPER 98 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

INTRODUCTION

98:0.1 (1077.1) THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

98:0.2 (1077.2) For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly forming Christian religion.

98:0.3 (1077.3) Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who fought in so many of the Occidental military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theologic peculiarities.

98:0.4 (1077.4) The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

1. SALEMRELIGIONEN BLAND GREKERNA

Missionärerna från Salem kunde kanske ha byggt upp en storartet religiös struktur bland grekerna, om det inte hade varit för deras stränga tolkning av sin ordinationsed, en förpliktelse som hade ålagts dem av Melkisedek och som förbjöd organiserandet av församlingar för enbart gudsdyrkan, krävde ett löfte av varje lärare att aldrig verka som präst och att aldrig ta emot annan ersättning för religiösa tjänster än mat, kläder och husrum. När Melkisedeks lärare trängde in i det förhelleniska Grekland fann de där ett folk som fortfarande omhuldade traditionerna från Adamsson och anditernas tider, men dessa läror hade blivit storligen förvrängda av de föreställningar och trosuppfattningar som var förhärskande bland de skaror av lägrestående slavar som i allt större omfattning hade förts till de grekiska kusterna. Denna förvrängning åstadkom en återgång till en primitiv animism med blodiga riter, och de lägre klasserna gjorde rentav avrättandet av dömda brottslingar till en ceremoni.

Salemlärarnas tidigaste inflytande nästan ointetgjordes av den så kallade ariska invasionen från södra Europa och österifrån. Dessa hellenska inkräktare förde med sig uppfattningar om människoliknande gudar liknande dem som deras ariska fränder hade tagit med sig till Indien. Denna import ledde till att de grekiska gudarnas och gudinnornas familj började utvecklas. Denna nya religion byggde delvis på de inkommande hellenska barbarernas kulturer, men där ingick även myter från de tidigare invånarna i Grekland.

De hellenska grekerna fann Medelhavets värld till stor del dominerad av moderskulten, och på dessa folk tvingade de sin manskud Djaus-Zeus, som likt Jahve bland de henoteistiska semiterna redan hade blivit överhuvud för hela den grekiska gudavärlden av underordnade gudar. Grekerna skulle i sitt Zeus-begrepp till slut ha nått fram till en sann monoteism, om de inte hade hållit fast vid att Ödet hade det slutliga avgörandet. En Gud som representerar ett slutligt värde måste själv vara ödesdomaren och den som skapar allas bestämmelse.

Till följd av dessa faktorer i den religiösa evolutionen utvecklades snart den populära tron på de sorglösa gudarna på Olymposberget, gudar som var mer mänskliga än gudomliga och som de intelligenta grekerna aldrig betraktade särskilt allvarligt. De varken särskilt älskade eller fruktade dessa gudomligheter som de själva hade skapat. De hade en patriotisk och folkmässig känsla för Zeus och hans familj av halvmänniskor och halvgudar, men de vördade eller dyrkade dem knappast.

Hellenerna blev så impregnerade med de tidigare Salemlärarnas läror, som fördömde allt prästväld, att något prästerskap av betydelse aldrig uppkom i Grekland. Även skapandet av gudabilder blev mera ett konstnärligt arbete än något som anslöt sig till dyrkan.

Olympos' gudar belyser människans typiska antropomorfism. Den grekiska mytologin var dock mer estetisk än etisk. Den grekiska religionen var till nytta såtillvida att den beskrev ett universum som styrdes av en grupp gudar. Men den grekiska moralen, etiken och

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

98:1.1 (1077.5) The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

98:1.2 (1077.6) The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

98:1.3 (1078.1) The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

98:1.4 (1078.2) As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly revered or worshiped them.

98:1.5 (1078.3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

98:1.6 (1078.4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently

filosofin avancerade snart långt förbi gudsuppfattningen, och denna obalans mellan den intellektuella och den andliga tillväxten var lika riskfylld för Grekland som den har visat sig vara i Indien.

2. DET GREKISKA FILOSOFISKA TÄNKANDET

En ytlig religion som tas lätt på kan inte bestå, i synnerhet när den inte har något prästerskap som värnar om dess former och fyller anhängarnas hjärtan med fruktan och vördnad. Olymposreligionen utlovade inte frälsning och släckte inte den andliga törsten hos dess anhängare; därför var den dömd till undergång. Inom ett årtusende från sin uppkomst hade den nästan försvunnit, och grekerna var utan en nationell religion då gudarna på Olympos hade förlorat sitt grepp om de bättre sinnena.

Sådan var situationen när Orienten och Levanten under det sjätte århundradet före Kristus upplevde en pånyttfödelse av det andliga medvetandet och ett nytt uppvaknande till insikt om monoteismen. Men västerlandet hade inte del i denna nya utveckling. Varken Europa eller Nordafrika deltog i någon större bemärkelse i denna religiösa renässans. Grekerna ägnade sig emellertid åt att göra utomordentliga intellektuella framsteg. De hade börjat behärska sin rädsla och sökte inte längre religionen som ett motgift mot rädslan, men de insåg inte att en sann religion är ett botemedel för själslig hunger, andlig oro och moralisk förtvivlan. De sökte själens tröst i djupsinnigt tänkande — i filosofi och metafysik. De vände sig från kontemplerationen av självbevarandet — frälsningen — till självförverkligandet och självförståelsen.

Med disciplinerat tänkande försökte grekerna nå ett sådant trygghetsmedvetande som kunde tjäna som ersättning för tron på överlevnad efter döden, men de misslyckades grundligt. Endast de intelligentare bland de hellenska folkens högre klasser kunde fatta denna nya lära. Gemene man, efterkommande till slavarerna från tidigare generationer, hade inte förmåga att ta emot det nya religionssubstitutet.

Filosoferna föraktade alla former av dyrkan, trots att de praktiskt taget alla höll sig löst till en bakgrund av tro på Salem doktrinen om "universums Intelligens", "gudsiden" och "den Stora Källan". Till den del de grekiska filosoferna erkände det gudomligas och överfinitas existens var de öppna monoteistiska; de tog föga notis om hela den lysande samlingen av gudar och gudinnor på Olympos.

De grekiska poeterna under det femte och sjätte århundradet, i synnerhet Pindaros, försökte reformera den grekiska religionen. De lyfte upp dess ideal, men de var mera konstnärer än religionsutövare. De lyckades inte utveckla något sätt att främja och bevara suprema värden.

Xenofanes lärde att det fanns en ende Gud, men hans gudomsbegrepp var alltför panteistiskt för att vara en personlig Fader för den dödliga människan. Anaxagoras var en mekanist, utom att han faktiskt erkände en Första Orsak, ett Ursprungssinne. Sokrates och hans efterföljare Platon och Aristoteles lärde att dygd är kunskap, godhet själens hälsa, att det är bättre att lida en oförrätt än att göra sig skyldig till en,

advanced far beyond the god concept, and this imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078.5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better minds.

98:2.2 (1078.6) This was the situation when, during the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

98:2.3 (1078.7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in survival, but they utterly failed. Only the more intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

98:2.4 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of "the Intelligence of the universe," "the idea of God," and "the Great Source." In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

98:2.5 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

98:2.6 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods

att det är fel att löna ont med ont, och att gudarna är visa och goda. Dessa kardinaldygder var: visdom, mod, måttlighet och rättvisa.

Religionsfilosofins utveckling bland de hellenska och hebreiska folken illustrerar två motsatser när det gäller den funktion som kyrkan kan ha som en institution som formar det kulturella framåtskridandet. I Palestina var människans tänkande så kontrollerat av prästerna och styrt av skrifterna att filosofi och estetik helt täcktes av religion och morallära. I Grekland lämnade den nästan totala avsaknaden av präster och "heliga skrifter" människans sinne fritt och obundet, vilket resulterade i en uppseendeväckande utveckling av tankens djup. Religionen som en personlig erfarenhet lyckades emellertid inte hålla takten med det intellektuella inträngandet i kosmos väsen och verklighet.

I Grekland var tron underordnad tanken; i Palestina var tanken bunden till tron. Mycket av styrkan i kristendomen kommer sig av att den har lånat ymnigt både från hebreisk morallära och grekiskt tänkande.

I Palestina kristalliserade sig de religiösa dogmerna så långt att de äventyrade en fortsatt tillväxt; i Grekland blev människans tänkande så abstrakt att gudsbegreppet upplöst sig i en dimsloja av panteistisk spekulation, inte alls olik braminfilosofernas opersonliga Oändlighet.

Genomsnittsmänniskorna under dessa tider kunde inte fatta den grekiska filosofin om självförverkligande och en abstrakt Gudom, och de var inte heller särskilt intresserade av den. De längtade mera efter löften om frälsning och efter en personlig Gud som kunde höra deras böner. De sände filosoferna i landsflykt, förföljde de återstående anhängarna av Salemkulten — bådas läror hade blivit mycket uppblandade med varandra — och gjorde sig redo för den förfärliga, orgiastiska dykningen in i mysteriekulternas dårskaper som då spred sig över Medelhavsländerna. De eleusinska mysterierna växte fram inom Olympos gudavärld, som en grekisk version av fruktsamhetsdyrkan. Dionysos naturdyrkan blomstrade. Den bästa bland kulterna var det orfiska brödraskapet, vars moralpredikningar och löften om frälsning starkt tilltalade mången.

Hela Grekland drogs in i dessa nya metoder att vinna frälsning, dessa känslomässiga och eldiga ceremonier. Ingen nation har någonsin nått sådana höjder av artistisk filosofi inom en så kort tid. Ingen har någonsin skapat ett så avancerat etiksystem praktiskt taget utan Gudom och helt utan löfte om frälsning för människan. Ingen nation har någonsin dykt så snabbt, djupt och våldsamt till sådana djup av intellektuell stagnation, moraliskt förfall och andlig fattigdom som dessa samma grekiska folk när de kastade sig in i mysteriekulternas vanvettiga virvel.

Religioner har bestått länge utan stöd av filosofi, men få filosofier har som sådana bestått länge utan någon identifiering med religion. Filosofin är för religionen det som sinnebilden är för handlingen. Det idealiska tillståndet för människan är ett sådant där filosofi, religion och vetenskap sammansvetsas till en meningsfull helhet genom den samlade inverkan av visdom, tro och erfarenhet.

are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom, courage, temperance, and justice.

98:2.7 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and "sacred scriptures" left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

98:2.8 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

98:2.9 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

98:2.10 (1079.7) But the average men of these times could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood, whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

98:2.11 (1080.1) All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

98:2.12 (1080.2) Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. MELKISEDEKS LÄROR I ROM

Sedan latinarna hade växt ifrån sina tidigare religiösa former av dyrkan av familjegudar och övergått till att stammen vördade krigsguden Mars var det naturligt att deras senare religion mera påminde om en politisk ceremoni än grekernas och brahminernas intellektuella system eller flera andra folks mer andliga religioner.

Under den stora monoteistiska renässansen av Melkisedeks evangelium i det sjätte århundradet före Kristus trängde alltför få av salemmissionärerna in i Italien, och de som gjorde det kunde inte övervinna inflytandet från det etruskiska prästerskapet som snabbt spred sig med sin nya samling av gudar och tempel, vilket allt sedan blev organiserat till den romerska statsreligionen. De latinska stammarnas religion var inte betydelselös och korruperad som grekernas, inte heller var den sträng och tyrannisk som hebréernas. Den bestod till största delen endast av att följa former, avgivna löften och tabun.

Den romerska religionen påverkades storligen av en omfattande kulturell import från Grekland. Till slut hade de flesta av Olympos gudar omplanterats och inkorporerats i den latinska gudavärlden. Grekerna dyrkade länge familjehårdens eld — Hestia var hårdens jungfrugudinna; Vesta var hemmets romerska gudinna. Zeus blev Jupiter, Afrodite blev Venus och så vidare längs raden av Olympos gudar.

Den religiösa invigningen av de romerska ynglingarna var ett tillfälle då de högtidligen vigdes till att tjäna staten. Ederna och beviljandet av medborgarskap var i själva verket religiösa ceremonier. De latinska folken upprätthöll tempel, altare och helgade platser, och i krissituationer vände de sig till orakel. De bevarade hjältars ben, och senare, ben från kristna helgon.

Denna formella och oemotionella form av pseudoreligiös patriotism var dömd att falla sönder, på samma sätt som grekernas starkt intellektuella och artistiska dyrkan hade gått under för mysteriekulternas heta och djupt känslomässiga dyrkan. Den största av dessa förödmärdande kulturer var Guds Moder-sekten, en av mysteriereligionerna. Den hade på den tiden sitt högkvarter exakt på samma ställe där den nuvarande St. Peterskyrkan i Rom finns.

Den uppkommande romerska staten gjorde politiska erövringar men blev i sin tur erövrade av kulturer, ritualer, mysterier och gudsuppfattningar från Egypten, Grekland och Levanten. Dessa importerade kulturer fortfor att blomstra över hela det romerska riket ända fram till tiden för Augustus, som av rent politiska och samhällsliga orsaker gjorde ett hjältemodigt och i viss mån framgångsrikt försök att föränta mysterierna och återuppliva den äldre politiska religionen.

En av statsreligionens präster berättade för Augustus om Salemlärarnas tidigare försök att sprida läran om en ende Gud, en slutlig Gudom som härskade över alla övernaturliga varelser, och denna idé fick ett så fast grepp om kejsaren att han byggde många tempel, utrustade dem rikligt med vackra bildstoder, omorganiserade det statliga prästerskapet, återinförde statsreligionen, utnämnde sig själv till tjänstförrättande

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

98:3.1 (1080.3) Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmins or the more spiritual religions of several other peoples.

98:3.2 (1080.4) In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into the Roman state religion. This religion of the Latin tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

98:3.3 (1080.5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

98:3.4 (1080.6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

98:3.5 (1080.7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter's in Rome.

98:3.6 (1080.8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

98:3.7 (1081.1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood, re-established the state religion, appointed himself acting high priest of all, and as

översteprästen över alla, och som kejsare drog han sig inte för att utropa sig själv till högste gud.

Denna nya religion som dyrkade Augustus blomstrade och utövades under hans livstid över hela riket utom i Palestina, judarnas hemland. Detta människogudarnas skede fortgick tills den officiella romerska kulten hade en uppsättning av över fyrtio självupphöjda människogudar, som alla gjorde anspråk på en mirakulös födelse och andra övermänskliga kännetecken.

Det sista motståndet hos den krympande skaran av Salemlärans troende gjordes av en allvarligt sinnad grupp predikare, cynikerna, som uppmanade romarna att överge sina vilda och meningslösa religiösa ritualer och återgå till en form av dyrkan som omfattade Melkisedeks evangelium, så som det hade modifierats och besudlats av beröringen med den grekiska filosofin. Folket i stort avvisade cynikerna. De föredrog att kasta sig in i mysterieritualerna som inte endast erbjöd hopp om personlig frälsning utan även tillfredsställde längtan efter omväxling, spänning och underhållning.

4. MYSTERIEKULTERNA

Då majoriteten av folket i den grekisk-romerska världen hade förlorat sin primitiva familje- och statsreligion och då de var oförmögna eller ovilliga att fatta meningen i den grekiska filosofin, vände de sin uppmärksamhet mot de dramatiska och känslöbetonade mysteriekulterna från Egypten och Levanten. Det vanliga folket längtade efter löften om frälsning — religiös tröst för dagen och försäkran om hopp om odödlighet efter döden.

De tre mysteriekulturer som blev mest populära var:

1. Den frygiska kulten om Kybele och hennes son Attis.
2. Den egyptiska kulten om Osiris och hans mor Isis.
3. Den iranska kulten som dyrkade Mithra som den syndfulla mänsklighetens frälsare och återlösare.

De frygiska och egyptiska mysterierna lärde att den gudomliga sonen (Attis respektive Osiris) hade genomgått döden och hade återuppväckts av gudomlig kraft samt att alla som rätteligen invigdes i mysteriet och som med vördnad högtidlighöll årsdagen av gudens död och återuppståndelse därmed skulle bli delaktiga av hans gudomliga natur och hans odödlighet.

De frygiska ceremonierna var imponerande men förnedrande. Deras blodiga festligheter anger hur förfallna och primitiva dessa levantinska mysterier blev. Den heligaste dagen var Svarta Fredagen, "blodsdagen", till äminnelse av Attis' död för egen hand. Efter tre dagars firande av Attis' offer och död omvandlades högtidligheten till en glädjefest för att hedra hans uppståndelse.

Ritualerna vid dyrkan av Isis och Osiris var mer förfinade och imponerande än den frygiska kultens ritualer. Denna egyptiska ritual var uppbyggd kring legenden om Nilens forna gud, en gud som dog och

emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:3.8 (1081.2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods continued until the official Roman cult had a roster of more than twoscore self-elevated human deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:3.9 (1081.3) The last stand of the dwindling band of Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. THE MYSTERY CULTS

98:4.1 (1081.4) The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation — religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

98:4.2 (1081.5) The three mystery cults which became most popular were:

- 98:4.3 (1081.6) 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.
- 98:4.4 (1081.7) 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.
- 98:4.5 (1081.8) 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful mankind.

98:4.6 (1081.9) The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

98:4.7 (1081.10) The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the "day of blood," commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in honor of his resurrection.

98:4.8 (1082.1) The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of the Phrygian cult. This Egyptian ritual was built around the legend of the Nile god of old, a god who died and

återuppstod; ett begrepp som härstammade från iakttagelsen att växtlighetens tillväxt årligen upphörde och följdes av vårens förnyelse av alla levande växter. Vanvettet vid utövandet av dessa mysteriekulturer och orgierna i samband med deras ceremonier, som förmodades leda upp till gudomlighetsinsiktens "entusiasm", var ibland högst motbjudande.

5. MITHRASKULTEN

De frygiska och egyptiska mysterierna gav slutligen vika för den största av alla mysteriekulturer: dyrkan av Mithra. Mithraskulten tilltalade en vid skala i den mänskliga naturen och ersatte så småningom båda sina föregångare. Mithrasläran spreds över det romerska imperiet genom det utbredningsarbete som bedrevs av romerska legioner som hade rekryterats i Levanten, där denna religion var på modet, ty legionärerna förde med sig denna tro vart de än begav sig. Denna nya religiösa ritual var en stor förbättring jämfört med de tidigare mysteriekulterna.

Mithraskulten uppkom i Iran och existerade länge i sitt hemland trots den militanta oppositionen från Zarathustras anhängare. Vid den tid då Mithrasläran nådde Rom hade den mycket förbättrats av att uppta många av Zarathustras läror. Det var främst genom Mithraskulten som Zarathustras religion utövade ett inflytande på den senare uppkommande kristendomen.

Mithraskulten beskrev en militant gud som hade fått sitt ursprung från en stor bergsklippa. Han utförde djärva bragder och fick vatten att spruta fram från en klippa som hade träffats av hans pilar. Det fanns en översvämmning från vilken en ende man klarade sig i en speciellt byggd båt, och en sista måltid som Mithra intog med solguden innan han steg upp till himlarna. Denna solgud, Sol Invictus, var en degenererad form av gudsuppfattningen om Ahura-Mazda i Zarathustras lära. Mithra uppfattades som solgudens överlevande förkämpe i hans kamp med mörkrets gud. Som erkänsla för att Mithra hade slagit ihjäl den mytiska heliga tjuren gjordes han odödlig och upphöjdes till ställningen som människosläktets förespråkare bland gudarna i höjden.

Anhängarna av denna kult dyrkade i grottor och på andra hemliga ställen. De sjöng hymner, mumlade trollformler, åt offerdjurens kött och drack deras blod. Tre gånger om dagen dyrkade de, med speciella veckoceremonier på solgudens dag och med iakttagande av de mest omfattande ceremonierna vid den årliga festen för Mithra den 25 december. Man trodde att intagandet av sakramentet tryggade ett evigt liv, en omedelbar övergång efter döden till Mithras famn och en vistelse där i salighet till domedagen. På domedagen skulle Mithras nycklar till himlen öppna portarna till Paradiset för att ta emot de trogna. Därefter skulle alla de odöpta bland levande och döda utplånas sedan Mithra hade återkommit till jorden. Man lärde att när en människa dog gick hon till doms inför Mithra, och att vid världens ände skulle Mithra kalla alla de döda från deras gravar till den yttersta domen. De onda skulle förintas med eld, och de rättfärdiga skulle härska med Mithra för evigt.

Till en början var det en religion endast för män,

was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the "enthusiasm" of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. THE CULT OF MITHRAS

98:5.1 (1082.2) The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

98:5.2 (1082.3) The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

98:5.3 (1082.4) The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

98:5.4 (1082.5) The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials on the day of the sun-god and with the most elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

98:5.5 (1082.6) At first it was a religion only for men, and

och det fanns sju olika klasser till vilka de troende så småningom kunde invigas. Senare gavs de troendes hustrur och döttrar tillträde till den Stora Moderns tempel som låg invid Mithtras tempel. Kvinnornas kult var en blandning av mithraisk ritual och ceremonierna från den frygiska kulten kring Kybele, mor till Attis.

there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISMEN OCH KRISTENDOMEN

Före mysteriekulternas och kristendomens uppkomst hade den personliga religionen knappast utvecklats som en fristående hävdvunnen företeelse i de civiliserade länderna i Nordafrika och Europa. Religionen var mera en angelägenhet för familjen och stadsstaten, för politiken och imperiet. De hellenska grekerna utvecklade aldrig ett centraliserat system för dyrkan, utan deras ritualer var lokala. De hade inget prästerskap och ingen "helig bok". De religiösa institutionerna saknade, i stort sett så som hos romarna, en stark drivande kraft för bevarandet av högre moraliska och andliga värden. Fastän det är sant att religionens institutionalisering vanligen har minskat dess andliga kvalitet, är det också ett faktum att ingen religion hittills har lyckats fortleva utan hjälp av någon högre eller lägre grad av institutionell organisation.

Religionen i västerlandet försmäktade på detta sätt fram till tiden för skeptikerna, cynikerna, epikureerna och stoikerna, men viktigast av allt, fram till tiden för den stora kampen mellan mithrasläran och Paulus nya religion, kristendomen.

Under det tredje århundradet efter Kristus var de mithraiska och kristna kyrkorna mycket likartade, både till sitt yttre och till arten av sin ritual. Majoriteten av dessa ställen för dyrkan var underjordiska, och båda religionerna hade altare i vars bakgrund på olika sätt avbildades lidandet hos den frälsare som hade kommit med frälsning till ett människosläkte som levde under syndens förbannelse.

Mithradyrkarna hade alltid haft för sed att doppa sina fingrar i heligt vatten när de trädde in i templet. Då det i vissa områden fanns sådana som samtidigt hörde till båda religionerna införde de denna sed i flertalet av de kristna kyrkorna i trakten av Rom. Till båda religionerna hörde dop och delaktighet i ett sakrament av bröd och vin. Den enda stora skillnaden mellan Mithrasläran och kristendomen — förutom Mithras och Jesu natur — var att den ena gynnade militarism medan den andra var ultrapacifistisk. Mithraslärans tolerans gentemot andra religioner (utom den senare kristendomen) ledde till dess slutliga upplösning. Den avgörande faktorn i kampen mellan de två var emellertid att kvinnorna gavs fullt medlemskap i det kristna trossamfundet.

Till slut dominerade den nominella kristna tron västerlandet. Den grekiska filosofin bidrog med begreppen om etiska värden, mithrasläran med ritualen för gudstjänstordningen, och kristendomen som sådan med förfarandet för att bevara moraliska och samhällliga värden.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

98:6.1 (1083.1) Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no "sacred book." Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

98:6.2 (1083.2) Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

98:6.3 (1083.3) During the third century after Christ, Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-cursed human race.

98:6.4 (1083.4) Always had it been the practice of Mithraic worshipers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacifistic. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

98:6.5 (1083.5) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. KRISTENDOMEN

7. THE CHRISTIAN RELIGION

En Skaparson inkarnerade inte i de dödliga köttliga gestalt och utgav sig inte till mänskligheten på Urantia för att blidka en ilsken Gud, men snarare för att vinna hela mänskligheten till att inse Faderns kärlek och till att förverkliga sitt sonskap till Gud. I alla fall insåg till och med den stora förespråkaren för försoningsdoktrinen något av denna sanning, ty han förkunnade att "det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv".

Det hör inte till ämnesområdet för detta kapitel att behandla uppkomsten och spridningen av den kristna religionen. Det må vara nog sagt att den är uppbyggd kring personen Jesus från Nasaret, Nebadons Mikaelson inkarnerad som människa, känd på Urantia som Kristus, den smorde. Kristendomen spreds över hela Levanten och västerlandet av anhängarna till denne galilé, och deras missionsiver var lika stor som hos deras frejdade föregångare, de setiska prästerna och salemläraerna samt hos deras allvarligt sinnade asiatiska samtida, de buddhistiska lärarna.

Den kristna religionen, som ett trossystem på Urantia, uppkom genom en sammanflätning av följande läror, inflytanden, trosföreställningar, kulter och personliga, enskilda ställningstaganden:

1. Melkisedeks förkunnelse, som är en grundläggande faktor i alla västerländska och österländska religioner som har uppkommit under de senaste fyra tusen åren.

2. Det hebreiska moral-, etik- och teologisystemet samt tron både på Försynen och som den supreme Jahve.

3. Zarathustras uppfattning om kampen mellan det goda och det onda i kosmos, vilken redan hade satt sin prägel både på judendomen och på mithraismen. Genom den långvariga kontakten mellan mithraismen och kristendomen i anslutning till kampen mellan dem blev den iranska profetens läror en inflytelserik faktor vid bestämmandet av den teologiska och filosofiska formen och strukturen för dogmerna, lärosatserna och kosmologin i de helleniserade och latiniserade versionerna av Jesu förkunnelse.

4. Mysteriekulterna, särskilt Mithraismen men även dyrkan av den Stora Modern i den frygiska kulturen. Till och med berättelserna om Jesu födelse på Urantia blev befleckade av den romerska versionen av legenderna om den mirakulösa födelsen av den iranska frälsaren och hjälten Mithra, vars ankomst till jorden förmodades ha bevitnats endast av en handfull herdar som förde med sig gåvor och som hade informerats om den förestående händelsen av änglar.

5. Det historiska faktum som utgjordes av Joshua ben Josefs liv som människa, den verklighet som bestod i att Jesus från Nasaret var den förhärfigade Kristus, Guds Son.

6. Det personliga synsättet hos Paulus från Tarsos. Det bör noteras att Mithraismen var den dominerande religionen i Tarsos i hans ungdom. Paulus kunde inte drömma om att hans välmenande brev till sina proselyter en dag av senare kristna skulle anses vara "Guds ord". Sådana välmenande lärare kan inte ställas till svars för hur deras skrifter har använts av senare tiders efterföljare.

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father's love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that "God was in Christ reconciling the world to himself."

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemites, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and Latinized versions of the teachings of Jesus.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the "word of God." Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

7. Det filosofiska tänkandet bland de hellenska folken, från Alexandria och Antiochia via Grekland till Syrakusa och Rom. Grekernas filosofi var mer i harmoni med Paulus' version av kristendomen än med något annat dåtida religionssystem, och den blev en viktig faktor för kristendomens framgång i västerlandet. Grekisk filosofi i förening med Paulus' teologi bildar fortfarande grunden för den europeiska etiken.

Då Jesu ursprungliga förkunnelse trängde in i västerlandet blev den allt mer västerländsk, och när den blev västerländsk började den förlora sin potentiellt universella dragningskraft för alla raser och sorter av människor. Kristendomen har numera blivit en religion som är väl anpassad till de vita folkens sociala, ekonomiska och politiska sedvänjor. Den har för länge sedan upphört att vara Jesu religion, fastän den fortfarande tappert återger en vacker religion om Jesus för sådana individer som uppriktigt strävar efter att följa dess läras väg. Den har förhärsligt Jesus som Kristus, den messianske smorde från Gud, men den har till stor del glömt Mästarens personliga evangelium: Guds Faderskap och alla människors universella broderskap.

Detta är den långa berättelsen om Makiventa Melkisedeks förkunnelse på Urantia. Det är nästan fyra tusen år sedan denna Nödfallsson i Nebadon utgav sig till Urantia, och under denna tid har den förkunnelse som utgick från "El Eljons, Gud den Högstes, präst" trängt fram till alla raser och folk. Makiventa lyckades uppnå syftet med sin ovanliga utgivning; när Mikael beredde sig att framträda på Urantia fanns uppfattningen om Gud i mäns och kvinnors hjärtan, samma gudsuppfattning som fortfarande flammar upp i den levande andliga upplevelsen hos de mångahanda barnen till den Universelle Fadern, medan de lever sina spännande liv i tiden på de virvlande planeterna i rymden.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

^{98:7.10 (1084.8)} 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European ethics.

^{98:7.11 (1084.9)} As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

^{98:7.12 (1085.1)} And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia. It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the "priest of El Elyon, the Most High God," have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames anew in the living spiritual experience of the manifold children of the Universal Father as they live their intriguing temporal lives on the whirling planets of space.

^{98:7.13 (1085.2)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 99. Samhälleliga problem i anslutning till religionen

⇐ 098

Urantiaboken

100 ⇐

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 99

SAMHÄLLELIGA PROBLEM I ANSLUTNING TILL RELIGIONEN

Sektioner

Introduktion

1. Religionen och samhällsordningen
2. Den institutionella religionens svaghet
3. Religionen och religionsutövaren
4. Svårigheter i övergångsskedet
5. Religionens sociala aspekter
6. Institutionell religion
7. Religionens bidrag

Introduktion

RELIGIONEN fyller sin högsta samhälleliga uppgift när den har minsta anknytning till de världsliga institutionerna i samhället. Då de samhälleliga reformerna under gångna tider i stort sett begränsade sig till de moraliska områdena behövde religionen inte anpassa sin inställning till omfattande förändringar i de ekonomiska och politiska systemen. Religionens främsta problem var att försöka ersätta ont med gott inom den politiska och ekonomiska kulturens existerande samhällsordning. Religionen har sålunda indirekt tenderat att bevara den etablerade samhällsordningen oförändrad, att främja upprätthållandet av den existerande typen av civilisation.

Religionen bör dock inte ta direkt befattning med vare sig skapandet av nya samhällsordningar eller bevarandet av gamla. Sann religion motsätter sig förvisso våld som ett sätt att utveckla samhället, men den sätter sig inte emot samhällets förnuftiga försök att justera sina förfaranden och anpassa sina institutioner till nya ekonomiska förhållanden och kulturella behov.

Religionen godkände förvisso de samhällsreformer som tidvis genomfördes under tidigare århundraden, men under det tjugonde århundradet kallas den av nödvändighet till att anpassa sig till en omfattande och fortgående samhällsordning. Levnadsförhållandena ändras så snabbt att institutionella förändringar måste företas i en avsevärt snabbare takt, och religionen måste i motsvarande mån försnabba sin anpassning till denna nya och ständigt föränderliga samhällsordning.

PAPER 99

THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION SECTIONS

Introduction

1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

INTRODUCTION

99:0.1 (1086.1) RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

99:0.2 (1086.2) But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

99:0.3 (1086.3) Religion did approve the occasional social reforms of past centuries, but in the twentieth century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. RELIGIONEN OCH SAMHÄLLSOMDANINGEN

Mekaniska uppfinningar och kunskapens spridning modifierar civilisationen. Vissa ekonomiska omställningar och sociala förändringar är absolut nödvändiga för att en kulturkatastrof skall kunna undvikas. Denna nya och annalkande samhällsordning kommer inte att förnöjt stabilisera sig på ett tusental år. Människoracen måste vänja sig vid en följd av förändringar, anpassningar och återanpassningar. Människosläktet är på väg mot en ny och oavslöjad planetarisk bestämmelse.

Religionen måste bli en kraftfull påverkare vid uppbyggandet av den moraliska stabiliteten och det andliga framåtskridandet och fungera dynamiskt mitt ibland dessa förhållanden som ständigt förändras och dessa ekonomiska anpassningar som aldrig upphör.

Samhället på Urantia kan aldrig mer hoppas på att slå sig till ro så som under forna tider. Samhällsskeppet har ångat ut från den etablerade traditionens skyddade vikar och inlett sin färd på den evolutionära bestämmelsens stora hav; och så som aldrig förr i världens historia behöver människans själ nu noggrant granska sina moralkartor och omsorgsfullt iakttäta det religiösa rättesnörets kompass. Religionens förnämsta uppgift som samhällspåverkare är att stabilisera människosläktets ideal under dessa farliga tider av övergång från en fas i civilisationen till en annan, från en kulturnivå till nästa.

Religionen har inga nya skyldigheter att utföra, men den har en viktig uppgift i att fungera som en vis vägvisare och erfaren rådgivare i alla dessa nya mänskliga situationer som snabbt förändras. Samhället är på väg att bli mer mekaniskt, mer kompakt, mer komplext och dess beståndsdelar blir mer kritiskt beroende av varandra. Religionen måste verka för att hindra dessa nya och nära inbördes förhållanden från att bli ömsesidigt hämmande eller rentav destruktiva. Religionen måste verka som det kosmiska salt som hindrar framåtskridandets jäsämnen från att förstöra kultursmaken i civilisationen. Dessa nya samhälleliga relationer och ekonomiska omvälvningar kan leda till ett bestående broderskap endast med hjälp av religionens insats.

En gudlös filantropi är mänskligt sett en ädel gest, men sann religion är den enda makt som bestående kan öka en socialgrupps mottaglighet för andra gruppers behov och lidande. I det förgångna kunde den institutionella religionen förbli passiv medan de övre skikten i samhället vände dövdorat till för lidandet och förtrycket av de hjälplösa lägre skikten, men i modern tid är dessa lägre samhällsklasser inte längre så hemskt okunniga och inte heller så politiskt hjälplösa.

Religionen bör inte bli organiskt involverad i det världsliga arbetet med samhällsförnyelse och ekonomisk omorganisation. Men den måste aktivt hålla takten med dessa framsteg i civilisationen genom att tydligt och kraftfullt uttrycka sina omformulerade moraliska påbud och andliga föreskrifter, sin progressiva filosofi om människans liv och hennes transcendentia överlevnad. Andan i religionen är evig, men dess uttrycksform måste förnyas varje gång det

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

99:1.1 (1086.4) Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

99:1.2 (1086.5) Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

99:1.3 (1086.6) Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

99:1.4 (1087.1) Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations. Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

99:1.5 (1087.2) A godless humanitarianism is, humanly speaking, a noble gesture, but true religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

99:1.6 (1087.3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is

mänskliga språkets ordbok revideras.

revised.

2. DEN INSTITUTIONELLA RELIGIONENS

SVAGHET

Den institutionella religionen kan inte ge inspiration och fungera som ledare för den förestående världsomfattande samhällsliga omdaning och ekonomiska omorganisationen emedan den olyckligtvis mer eller mindre har blivit en organisk del av den samhällsordning och det ekonomiska system som skall omdanas. Endast den verkliga religionen i form av personlig andlig erfarenhet kan fungera på ett hjälpsamt och skapande sätt i civilisationens nuvarande kris.

Den institutionella religionen har nu kört fast i en ond cirkel. Den kan inte förnya samhället utan att först förnya sig själv; och då den är en så integrerad del av den etablerade ordningen kan den inte förnya sig själv förrän samhället radikalt har rekonstruerats.

Religionsutövarna måste verka i samhället, i näringslivet och i politiken som individer, inte som grupper, partier eller institutioner. En religiös grupp som tar sig för att verka som grupp utanför de religiösa aktiviteterna blir genast ett politiskt parti, en ekonomisk organisation eller en social institution. Religiös kollektivism måste begränsa sina strävanden till att främja religiösa syften.

Religionsutövarna är värdefullare än icke-religionsutövare för den samhällsliga förnyelsen endast i den mån deras religion har gett dem en större kosmisk framsynthet och försett dem med den överlägsna samhällsliga visdom som föds av den uppriktiga önskan att älska Gud över allt och att älska varje människa som en broder i himmelriket. En idealisk samhällsordning är en sådan där varje människa älskar sin nästa så som sig själv.

Den institutionaliserade kyrkan kan ha förefallit att i det förgångna tjäna samhället genom att glorifiera de etablerade politiska och ekonomiska systemen, men den måste snabbt upphöra med sådan verksamhet om den vill fortleva. Dess enda riktiga inställning är att förkunna icke-våld, att förkunna läran om fredlig evolution i stället för våldsbetonad revolution — frid på jorden och god vilja bland alla människor.

Den nutida religionen finner det svårt att anpassa sin inställning till de snabba samhällsförändringarna endast därför att den låtit sig bli så grundligt traditionsbunden, dogmatiserad och institutionaliserad. Den levande erfarenhetens religion finner ingen svårighet i att hålla sig före alla dessa samhällsliga förändringar och ekonomiska omvälvningar, bland vilka den ständigt verkar som en moralisk stabilisator, samhällslig vägvisare och andlig lots. Sann religion överför från en tidsålder till en annan den kultur som är av värde och den visdom som föds av erfarenheten att känna Gud och att sträva efter att vara som han.

3. RELIGIONEN OCH RELIGIONSUTÖVAREN

Den tidiga kristendomen var helt fri från allt

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL RELIGION

99:2.1 (1087.4) Institutional religion cannot afford inspiration and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

99:2.2 (1087.5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

99:2.3 (1087.6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

99:2.4 (1087.7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

99:2.5 (1087.8) The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

99:2.6 (1088.1) Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

99:3.1 (1088.2) Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments, and economic

offentligt samröre, alla samhälleliga band och ekonomiska kopplingar. Det var först den senare institutionaliserade kristendomen som blev en organisk del av den västerländska civilisationens politiska och samhälleliga struktur.

Himmelriket är varken en samhällelig eller en ekonomisk ordning. Det är uteslutande ett andligt broderskap av individer som känner Gud. Det är sant att ett sådant broderskap i sig är ett nytt och häpnadsväckande samhällsfenomen åtföljt av förvånande politiska och ekonomiska följdverkningar.

Religionsutövaren förhåller sig inte kallsinnigt till socialt lidande, han är inte likgiltig inför samhällets orättvisor, inte avskärmad från ekonomiskt tänkande, inte heller okänslig inför politiskt förtryck. Religionen påverkar den samhälleliga förnyelsen direkt, ty den förändligar den enskilda medborgaren och förser honom med ideal. Indirekt påverkas den kulturella civilisationen av attityden hos dessa enskilda religionsutövare då de blir aktiva och inflytelserika medlemmar av olika sociala, moraliska, ekonomiska och politiska grupper.

Uppnåendet av en hög kulturell civilisation kräver först och främst en idealisk typ av medborgare och därefter idealiska och ändamålsenliga samhällsmekanismer med vilka dessa medborgare kan övervaka de ekonomiska och politiska institutionerna i ett sådant avancerat mänskligt samhälle.

Till följd av en överdriven och falsk känslsamhet har kyrkan länge vårdat sig om de missgynnade och sämst lottade, och allt detta har varit bra, men denna samma känslsamhet har lett till en oklok fortplantning av rasligt degenererade element som så enormt har fördröjt civilisationens framskridande.

Fastän många enskilda samhällsförnyare häftigt tillbakavisar den institutionaliserade religionen är de trots allt nitiska religiösa i att sprida sina sociala reformer. Så kommer det sig att den personliga och mer eller mindre omedvetna religiösa motivationen spelar en stor roll i dagens program för samhällelig förnyelse.

Den stora svagheten med all denna oerkända och omedvetna typ av religiös aktivitet ligger däri, att den inte kan dra nytta av öppen religiös kritik och därmed nå upp till nyttiga nivåer av självkorrigering. Det är ett faktum att religionen inte växer om den inte disciplineras av konstruktiv kritik, vidgas av filosofi, renas av vetenskap och får näring av en lojal människogemenskap.

Det finns alltid en stor fara för att religionen förvrängs och fördärvas till en strävan att uppnå falska mål, såsom i krigstider då vardera stridande nation förmedlar sin religion till militär propaganda. En kärlekslös iver är alltid till skada för religionen, medan förföljelse avleder religionens verksamhetsformer till att uppnå något sociologiskt eller teologiskt ändamål.

Religionen kan hållas fri från oheliga världsliga allianser endast genom:

1. En kritiskt korrigering filosof.
2. Frihet från alla samhälleliga, ekonomiska och politiska bindningar.
3. Skapande, tröstande och kärleksspridande

alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

99:3.2 (1088.3) The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

99:3.3 (1088.4) The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

99:3.4 (1088.5) The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the economic and political institutions of such an advanced human society.

99:3.5 (1088.6) The church, because of overmuch false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of civilization.

99:3.6 (1088.7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:3.7 (1088.8) The great weakness of all this unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

99:3.8 (1088.9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

99:3.9 (1088.1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

- 99:3.10 (1088.2) 1. A critically corrective philosophy.
- 99:3.11 (1088.3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.
- 99:3.12 (1088.4) 3. Creative, comforting, and love-expanding

gemenskaper.

4. En fortgående förhöjning av den andliga insikten och av uppskattningen för kosmiska värden.

5. Förhindrandet av fanatism genom motvikten av den vetenskapliga mentala inställningen.

Religionsutövarna bör som grupp aldrig befatta sig med något annat än religion, trots att vilken som helst av dessa religionsutövare som enskild medborgare kan bli en framstående ledare för någon social, ekonomisk eller politisk förnyelserörelse.

Det är religionens uppgift att skapa, stödja och inspirera den enskilda medborgaren till en sådan kosmisk lojalitet att den leder honom till att nå framgång i främjandet av alla dessa svåra men önskvärda samhällliga tjänster.

4. SVÅRIGHETER I ÖVERGÅNGSSKEDET

Äkta religion gör religionsutövaren socialt välldoftande och ger insikter i gemenskapen mellan människor. Formaliseringen av religiösa grupper förintar dock ofta själva de värden som gruppen bildades för att främja. Vänskap mellan människor och gudomlig religion är ömsesidigt hjälpsamma och mycket upplysande om tillväxten i bägge fallen är utjämnad och harmonisk. Religionen ger en ny mening åt alla gruppbildningar — familjer, skolor och klubbar. Den ger leken nya värden och förädlar all sann humor.

Socialt ledarskap omvandlas av andlig insikt. Religionen hindrar alla kollektiva rörelser från att förlora sina verkliga syften ur sikte. Religionen är vid sidan av barnen den stora förenaren av familjelivet, förutsatt att det rör sig om en levande och växande tro. Familjeliv kan inte has utan barn. Det kan levas utan religion, men ett sådant handikapp mångfaldigar högeligen svårigheterna i denna intima förening mellan människor. Under det tjugonde århundradets första decennier lider familjelivet mest, näst efter den personliga religiösa erfarenheten, av det förfall som uppkommer som följd av övergången från gamla religiösa lojaliteter till de uppkommande nya betydelserna och värdena.

Sann religion är ett meningsfullt sätt att dynamiskt leva ansikte mot ansikte med det dagliga livets vardagliga realiteter. Om religionen skall kunna stimulera den individuella karaktärsutvecklingen och öka personlighetsintegreringen får den emellertid inte standardiseras. Om den skall stimulera till en utvärdering av erfarenheten och tjäna som en värdeblockelse får den inte göras schablonmässig. Om religionen skall främja de högsta lojaliteterna får den inte formaliseras.

Oberoende av vilka omvälvningar civilisationens samhällliga och ekonomiska tillväxt kan tänkas medföra är religionen äkta och värdefull om den hos individen främjar en erfarenhet där sanningens, skönhetens och godhetens överhöghet råder, ty sådan är den sanna andliga uppfattningen om den högsta verkligheten. Genom kärlek och gudsdyrkan blir detta meningsfullt som gemenskap med människorna och sonskap till Gud.

I sista hand är det vad man tror snarare än vad man vet som bestämmer ens beteende och dominerar

fellowships.

99:3.13 (1089.5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.

99:3.14 (1089.6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

99:3.15 (1089.7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion*, albeit any one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

99:3.16 (1089.7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

4. TRANSITION DIFFICULTIES

99:4.1 (1089.9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for the promotion of which the group was organized. Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

99:4.2 (1089.10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

99:4.3 (1089.11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

99:4.4 (1089.12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

99:4.5 (1090.1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and

de personliga prestationerna. Ren faktakunskap utövar föga inflytande på den genomsnittliga människan om den inte aktiveras känslomässigt. Den aktivering som religionen åstadkommer ligger emellertid ovanför känslan och förenar människans hela erfarenhet på transcendenta nivåer genom kontakt med och frigörande av andliga energier i den dödliga liv.

Under det tjugonde århundradets psykologiskt instabila tider, bland de ekonomiska omvälvningarna, de moraliska tvärströmmarna och de sociologiska brottsjörarna från de cyklonartade förändringarna i en vetenskaplig tidsålder har tusende och åter tusende män och kvinnor rubbats ur sin mänskliga jämvikt. De är bekymrade, oroliga, räddhågade, osäkra och instabila. Som aldrig förr i världens historia behöver de tröst och stadga av sund religion. Mitt ibland en aldrig tidigare skådad vetenskaplig framgång och utveckling av mekaniska tillämpningar råder andlig stagnation och filosofiskt kaos.

Det är ingen fara med att religionen blir mer och mer en privat angelägenhet — en personlig erfarenhet — förutsatt att den inte förlorar sin motivation för osjälvisk och kärleksfull samhällelig tjänst. Religionen har lidit av många andrahandsinflytelser: plötslig blandning av olika kulturer, sammanblandning av olika trosuppfattningar, minskad kyrklig auktoritet, förändring av familjelivet tillsammans med urbaniseringen och mekaniseringen.

Människans största andliga fara ligger i partiell framgång, den svåra situation då tillväxten är ofullbordad: utvecklingsreligionerna som bygger på rädsla överges utan att man genast griper tag i uppenbarelsereligionen som bygger på kärlek. Den moderna vetenskapen, i synnerhet psykologin, har försvagat endast de religioner som till så stor del är beroende av rädsla, vidskepelse och känslorvall.

Ett övergångsskede åtföljs alltid av förvirring, och det kommer att finnas föga lugn och ro i religionens värld innan den stora kampen är till ända mellan de tre tävlande religionsfilosofierna:

1. Den spiritistiska tron (på en försynens Gudom) inom många religioner.
2. Den humanistiska och idealistiska tron inom många filosofier.
3. De mekanistiska och naturalistiska uppfattningarna inom många vetenskaper.

Dessa tre partiella sätt att närma sig den kosmiska verkligheten måste till slut bringas i harmoni med varandra av den uppenbarelsebaserade framställningen av religion, filosofi och kosmologi som skildrar hur den trefaldiga existensen av ande, sinne och energi utgår från Paradistreenigheten och uppnår förening i tid och rymd i den Supremes Gudom.

5. RELIGIONENS SOCIALA ASPEKTER

Fastän religion uteslutande är en personlig andlig erfarenhet — att känna Gud som en Fader — innebär den naturliga följden av denna erfarenhet — att känna människan som en broder — det egna jagets anpassning till andras jag, och detta för med sig den sociala eller gruppspekten i det religiösa livet.

dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal life.

99:4.6 (1090.2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated; they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090.3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090.4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090.5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090.6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090.7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090.8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090.9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

99:5.1 (1090.10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the adjustment of the self to other selves, and that involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and

Religionen är först en inre eller personlig anpassning, och sedan blir den en fråga om socialt tjänande eller gruppanpassning. Det faktum att människan är sällskapligt lagd leder av nödtvång till att religiösa grupper uppkommer. Vad som händer med dessa religiösa grupper beror väldigt mycket på intelligent ledarskap. I det primitiva samhället skiljer sig inte alltid den religiösa gruppen mycket från de ekonomiska och politiska grupperna. Religionen har alltid varit en moralens bevarare och en stabilisator i samhället. Detta är fortfarande sant, trots att många nutida socialister och humanister förkunnar det motsatta.

Håll alltid i minnet: sann religion är att känna Gud som din Fader och människan som din broder. Religionen är inte en slavisk tro på hotelser om straff eller magiska löften om framtida mystiska belöningar.

Jesu religion är det mest dynamiska inflytande som någonsin har aktiverat människoracen. Jesus bröt ned traditioner, raserade dogmer och kallade människosläktet att nå upp till dess högsta ideal i tid och evighet — att vara fulländad, så som även Fadern i himlen är fulländad.

Religionen har föga chans att verka förrän den religiösa gruppen blir åtskild från alla andra grupper — innan den blir en social sammanslutning av dem som har andligt medlemskap i himmelriket.

Läran om att människan är totalt fördärvad förstörde mycket av religionens möjlighet att åstadkomma sociala återverkningar av upplyftande natur och inspirerande värde. Jesus ville återge människan hennes värdighet då han förkunnade att alla människor är Guds barn.

Varje religiös trosuppfattning som förmår göra den troende mer andlig leder garanterat till mäktiga återverkningar i en sådan religionsutövers sociala liv. Religiös erfarenhet åstadkommer ofelbart "andens frukter" i den andeledde dödliges dagliga liv.

Lika säkert som människor delar med sig av sina religiösa trosuppfattningar, lika säkert bildar de någon sorts religiös grupp som till slut formulerar gemensamma mål. En dag kommer religionsutövare att samlas för att verkligen åstadkomma samarbete på basis av gemensamma ideal och syften hellre än att försöka göra det på basis av psykologiska åsikter och teologiska uppfattningar. Målsättningar snarare än trossatser borde förena religionsutövarna. Eftersom sann religion är en fråga om personlig andlig erfarenhet är det ofrånkomligt att varje enskild religionsutövare har sin egen och personliga tolkning av sin uppfattning av denna andliga erfarenhet. Låt termen "tro" stå för individens förhållande till Gud hellre än för den formulering av en trosuppfattning som en grupp dödliga har kunnat enas om som gemensam religiös ståndpunkt. "Har du en tro? Håll den då för dig själv."

Att tron gäller endast förståelsen av ideella värden visas av Nya testamentets definition som gör gällande att tron är substansen i det som man hoppas på och vissheten om det som man inte ser.

Den primitiva människan försökte just inte klä sina religiösa övertygelser i ord. Hennes religion dansades ut hellre än tänktes ut. Nutidens människor har tänkt ut många trosbekännelser och skapat många provostenar för den religiösa tron. Framtida religionsutövare måste

then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man's gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

99:5.2 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:5.3 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:5.4 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:5.5 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man's dignity when he declared that all men are the children of God.

99:5.6 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the "fruits of the spirit" in the daily life of the spirit-led mortal.

99:5.7 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the realization of that spiritual experience. Let the term "faith" stand for the individual's relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. "Have you faith? Then have it to yourself."

99:5.8 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

99:5.9 (1091.8) Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their

leva ut sin tro, hänge sig helhjärtat åt att tjäna det mänskliga broderskapet. Det är hög tid för människan att få en religiös upplevelse som är så personlig och så sublim att den kan fattas och uttryckas endast av "känslor, som ligger alltför djupt för ord".

Jesus fordrade inte av sina efterföljare att de skulle samlas vid bestämda tider för att läsa upp en formel av ord som uttryckte deras gemensamma trosuppfattningar. Han föreskrev endast att de skulle komma samman för att faktiskt göra något — att ta del i den gemensamma måltiden till minne av hans gåvoliv på Urantia.

Vilket misstag gör inte kristna när de vid framförandet av Kristus som det högsta idealet för andligt ledarskap samtidigt understår sig att kräva att gudsmedvetna män och kvinnor avvisar de gudkännande människors historiska ledarskap vilka under gångna tider har bidragit till deras speciella nationella eller rasliga upplysning.

6. INSTITUTIONELL RELIGION

Sekterism är en sjukdom i den institutionella religionen, och dogmatism är ett förslavande av den andliga naturen. Det är långt bättre att ha en religion utan en kyrka än en kyrka utan religion. Den religiösa oredan under det tjugonde århundradet är inte i och för sig ett tecken på andligt förfall. Både tillväxt och sönderfall föregås av förvirring.

Det finns ett verkligt ändamål med religionens samhällseliga deltagande. Det är de religiösa gruppaktiviteternas syfte att dramatisera religionens lojalitetsband; att förstora sanningens, skönhetens och godhetens lockelse; att omhulda de högsta värdenas dragningskraft; att förhöja tjänandet i en osjälvisk gemenskap; att förhålliga familjelivets potentialer; att främja religiös utbildning; att tillhandahålla vis rådgivning och andlig vägledning; att uppmuntra gudsdyrkan i grupp. Alla levande religioner uppmuntrar till vänskap mellan människor, bevarar moralen, främjar välfärden i omgivningen och underlättar spridandet av kärnevangeliet i form av sina respektive budskap om evig frälsning.

Men när religionen blir institutionaliserad beskär dess förmåga till gott medan möjligheterna till ont mångfaldigas. Farorna med en formaliserad religion är: fastlåsnings av trosuppfattningarna och kristallisering av föreställningarna; anhopningen av vunna förmåner med en ökad sekularisering som följd; tendensen att standardisera och fossilisera sanningen; religionens avledande från att tjäna Gud till att tjäna kyrkan; ledarnas benägenhet att bli administratörer i stället för själavårdare; tendensen att bilda sekter och sinsemellan tävlande enheter; etablerandet av en förtryckande kyrklig auktoritet; skapandet av en aristokratisk "det utvalda folket" -inställning; omhuldandet av falska och överdrivna idéer om helighet; religionens förvandling till en rutin och ett förstelnande av dyrkan; tendensen att vörda det förgångna medan nuvarande behov lämnas obeaktade; oförmåga att göra tidsenliga tolkningar av religionen; inveckling i världsliga institutioners uppgifter; skapandet av en ond diskriminering av religiösa kaster; benägenheten att bli en intolerant renlighetsdomare;

religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by "feelings that lie too deep for words."

99:5.10 (1091.9) Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

99:5.11 (1091.10) What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

6. INSTITUTIONAL RELIGION

99:6.1 (1092.1) Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

99:6.2 (1092.2) There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

99:6.3 (1092.3) But as religion becomes institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church; inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic "chosen-people" attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

oförmågan att hålla den äventyrslystna ungdomens intresse vilket innebär att den så småningom förlorar det frälsande budskap som evangeliet om den eviga frälsningen utgör.

Formell religion begränsar människor i deras personliga andliga aktiviteter i stället för att frigöra dem till förhöjd tjänst som rikesbyggare.

7. RELIGIONENS BIDRAG

Fastän kyrkor och alla andra religiösa grupper bör hålla sig ovanför alla världsliga aktiviteter, får religionen samtidigt inte göra något för att hindra eller fördröja den samhälleliga koordineringen av människans institutioner. Livet måste fortsätta att växa i meningsfullhet; människan måste gå vidare med sin reformering av filosofin och sitt klagande av religionen.

Statsvetenskapen måste åstadkomma en omdaning av ekonomin och produktionen med de förfaranden som den lär sig av samhällsvetenskapen och med hjälp av de insikter och motiv som en religiös livsföring erbjuder. I all samhällelig förnyelse tillhandahåller religionen en stabiliserande lojalitet i förhållande till ett transcendent mål, ett stadgande mål som ligger bortom och ovanför den omedelbara och världsliga målsättningen. Mitt bland den förvirring som uppkommer då omgivningen undergår en snabb förändring behöver de dödliga stöd av ett vidsträckt kosmiskt perspektiv.

Religionen inspirerar människan att leva modigt och glädjefyllt på jorden. Den förenar tålamod med hänförelse, insikt med iver, medlidande med makt och ideal med energi.

Människan kan aldrig på ett vist sätt avgöra världsliga frågor eller transcendera självskheten i de personliga intressena om hon inte mediterar inför Guds överhöghet och räknar med realiteterna av gudomliga betydelser och andliga värden.

Ömsesidigt ekonomiskt beroende och samhälleligt kamratskap leder till slut till broderskap. Människan är av naturen en drömmare, men vetenskapen får henne att nyktra till så att religionen snart kan aktivera henne med mycket mindre fara för att störta henne in i fanatiska reaktioner. De ekonomiska nödvändigheterna binder människan samman med verkligheten, och personlig religiös erfarenhet för denna samma människa ansikte mot ansikte med de eviga realiteter som hör samman med det ständigt expanderande och stigande kosmiska medborgarskapet.

[Framfört av en Melchizedek i Nebadon.]

99:6.4 (1092.4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

99:7.1 (1092.5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social co-ordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092.6) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steadying goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093.1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal, sympathy with power, and ideals with energy.

99:7.4 (1093.2) Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the realities of divine meanings and spiritual values.

99:7.5 (1093.3) Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and personal religious experience brings this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

99:7.6 (1093.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 100. Religionen i människans erfarenhet

⇨ 099

Urantiaboken

101 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 100 RELIGIONEN I MÄNNISKANS ERFARENHET

Sektioner

Introduktion

1. Religiös tillväxt
2. Andlig tillväxt
3. Suprema värdebegrepp
4. Tillväxtens problem
5. Omvändelse och mysticism
6. Det religiösa livets kännetecken
7. Den högsta formen av religiöst liv

Introduktion

ETT DYNAMISKT religiöst leverne förvandlar den medelmåttiga individen till en personlighet med idealistisk förmåga. Religionen bidrar till allas framåtskridande genom att vårda sig om varje individs framåtskridande, och var och ens framåtskridande ökas genom det som alla uppnår.

Den andliga tillväxten stimuleras ömsesidigt av nära samvaro med andra religionsutövare. Kärleken erbjuder jordmånen för den religiösa tillväxten — en objektiv lockelse i stället för subjektiv njutning — men den medför dock den högsta subjektiva tillfredsställelsen. Religionen förädlar det dagliga livets alldagliga slit.

1. RELIGIÖS TILLVÄXT

Fastän religionen åstadkommer en tillväxt av betydelser och en förhöjning av värden, blir resultatet alltid ont när rent personliga värderingar ges en ställning som absoluta sanningar. Ett barn värderar en erfarenhet enligt det välbehag den medför; mognaden är proportionell mot den utsträckning i vilken personligt välbehag ersätts av högre betydelser, rentav av lojalitet mot de högsta uppfattningarna om olika livssituationer och kosmiska relationer.

En del personer är alltför upptagna för att hinna växa och är därför utsatta för en allvarlig fara för andlig förstelning. Det måste ges möjligheter för betydelser att

PAPER 100 RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

INTRODUCTION

100:0.1 (1094.1) THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

100:0.2 (1094.2) Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennobles the commonplace drudgery of daily living.

1. RELIGIOUS GROWTH

100:1.1 (1094.3) While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child evaluates experience in accordance with the content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

100:1.2 (1094.4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at

växa till sig vid olika åldrar, i efter varandra följande kulturer och i de olika stadierna i en avancerande civilisation. De främsta hindren för tillväxt är fördomar och okunskap.

Ge varje barn i dess utveckling en möjlighet att odla sin egen religiösa erfarenhet. Tvinga inte en vuxens färdiga erfarenhet på barnet. Kom ihåg att ett framtidskridande år för år genom ett etablerat undervisningsprogram inte nödvändigtvis betyder intellektuellt framtidskridande, än mindre andlig tillväxt. En utvidgning av ordförrådet anger inte att karaktären har utvecklats. En verklig tillväxt anges inte endast av det som åstadkoms utan snarare av framtidskridandet. En verklig tillväxt som resultat av undervisning och fostran kommer till synes som förhöjda ideal, ökad uppskattning för värden, nya betydelser av värden och förhöjd lojalitet gentemot suprema värden.

Endast de lojalitetsyttringar som barnens vuxna närstående uppvisar gör ett bestående intryck på barnen. Regler eller ens vuxnas exempel har inget varaktigt inflytande. Lojala personer är växande personer, och tillväxt är en imponerande och inspirerande realitet. Lev lojalt idag — väx — och morgondagen sköter sig själv. Det snabbaste sättet för ett grodyngel att bli groda är att troget leva varje stund som ett grodyngel.

Den grogrund som är väsentlig för den religiösa tillväxten förutsätter ett progressivt liv av självförverkligande, koordinering av de naturliga fallenheterna, vetgirighet och en rimlig dos av äventyr, upplevelser av känslor av tillfredsställelse, att rädslan fungerar som stimulus för uppmärksamhet och medvetenhet, att under utövar en lockelse, och att man har ett normalt medvetande om sin litenhet, ödmjukhet. Tillväxten bygger också på upptäckten av det egna jaget åtföljd av självkritik — samvetet, ty samvetet är faktiskt kritiken av en själv utgående från ens egna värdevanor, ens personliga ideal.

Den religiösa erfarenheten påverkas i betydande grad av fysisk hälsa, medfött temperament och social omgivning. Dessa världsliga förhållanden hindrar dock inte en själ, som hänger sig åt att göra den himmelske Faderns vilja, att framtidskrida andligt i sitt inre. Det finns hos alla normala dödliga vissa medfödda drivkrafter till tillväxt och självförverkligande vilka fungerar om de inte uttryckligen hindras. Det säkraste sättet att främja denna inbyggda förmåga till potentiell andlig tillväxt är att upprätthålla en attityd av helhjärtad hängivenhet för suprema värden.

Religion kan inte utges, mottas, lånas, inläras eller förloras. Den är en personlig erfarenhet som växer i samma proportion som det växande sökandet efter slutliga värden. Kosmisk tillväxt följer sålunda på en ackumulering av betydelser och en ständigt vidgad förhöjning av värden. Själva ädelheten är dock alltid en omedveten tillväxt.

Religiösa tanke- och handlingsvanor bidrar till den andliga tillväxtens ekonomi. Man kan utveckla en religiös mottaglighet för andliga stimuli, ett slags betingad andlig reflex. Till de vanor som främjar religiös tillväxt hör en kultiverad känslighet för gudomliga värden, uppfattandet av andras religiösa liv, reflekterande meditation över kosmiska betydelser, andäktig problemlösning, delgivandet av sitt eget andliga liv med sina

differing ages, in successive cultures, and in the passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

100:1.3 (1094.5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

100:1.4 (1094.6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

100:1.5 (1094.7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

100:1.6 (1095.1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

100:1.7 (1095.2) Religion cannot be bestowed, received, loaned, learned, or lost. It is a personal experience which grows proportionally to the growing quest for final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

100:1.8 (1095.3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness,

medmänniskor, undvikandet av själviskhet, vägran att ta den gudomliga nåden för given, och att leva som inför Gud. De faktorer som påverkar den religiösa tillväxten kan vara avsiktliga, men tillväxten i sig är utan undantag omedveten.

Det faktum att den religiösa tillväxten är omedveten betyder emellertid inte att det rör sig om en verksamhet som sker i de förment undermedvetna områdena av människans intellekt; snarare anger det skapande verksamhet på de övermedvetna nivåerna i de dödlighas sinnen. Upplevelsen av insikten om att den omedvetna religiösa tillväxten är verklig är det enda positiva beviset för det övermedvetnas funktionella existens.

2. ANDLIG TILLVÄXT

Andlig utveckling är för det första beroende av att man upprätthåller en levande andlig förbindelse med verkliga andliga krafter, och för det andra av att man ständigt bär andlig frukt: att man låter sina medmänniskor bli delaktiga av det som man har fått från sina andliga välgörare. Andligt framåtskridande bygger på den intellektuella insikten om andlig fattigdom i förening med ett personligt medvetande om en hunger efter fulländning, en längtan att lära känna Gud och att vara som han, en helhjärtad strävan att göra den himmelske Faderns vilja.

Andlig tillväxt är först ett uppvaknande till behov, därefter ett urskiljande av betydelser och sedan ett upptäckande av värden. Beviset för en sann andlig utveckling består i att människan uppvisar en personlighet som motiveras av kärlek, aktiveras av osjälvisk tjänstvillighet och domineras av helhjärtad dyrkan av gudomlighetens fulländningsideal. Hela denna erfarenhet utgör religionens realitet i motsats till enbart teologiska trosuppfattningar.

Religionen kan utvecklas till den erfarenhetsnivå där den blir ett upplyst och vist sätt att reagera andligt inför universum. En sådan glorifierad religion kan verka på tre nivåer i människans personlighet, nämligen på den intellektuella, den morontiella och den andliga nivån. Den verkar på sinnet, i den evolverande själen och med anden i det inre.

Andligheten blir genast den indikator som anger ens närhet till Gud och måttet på ens nytthet i förhållande till andra varelser. Andligheten ökar förmågan att upptäcka skönheten i ting, att inse sanningen i betydelser och att se godheten i värden. Den andliga utvecklingen bestäms av den kapacitet som finns för utveckling, och den står i direkt proportion till eliminerandet av de själviska dragen från kärleken.

Vederbörandes andliga nivå är måttet på gudomsuppnåelse, intoning till Riktaren. Uppnåendet av andlighetens slutlighet är detsamma som uppnåendet av maximal verklighet, maximal likhet med Gud. Det eviga livet är den ändlösa strävan efter infinita värden.

Målet för människans självförverkligande bör vara andligt, inte materiellt. De enda realiteter värda att sträva efter är gudomliga, andliga och eviga. Den dödliga människan har rätt att njuta av fysiskt välbehag och att tillfredsställa sina mänskliga böjelser. Hon har nytta av att vara lojal mot mänskliga förbindelser och

refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

100:1.9 (1095.4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. SPIRITUAL GROWTH

100:2.1 (1095.5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095.6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095.7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual, the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

100:2.4 (1096.1) Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

100:2.5 (1096.2) Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

100:2.6 (1096.3) The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions;

temporal institutioner; men dessa är inte de eviga grundvalar på vilka man kan bygga upp den odödliga personlighet som måste transcendera rymden, övervinna tiden och uppnå den gudomliga fulländningens och finaltjänstens eviga bestämelse.

Jesus beskrev den gudsmedvetne dödliges djupa säkerhet när han sade: "Vad spelar det för roll för en gudsmedveten som tror på himmelriket om allt jordiskt rasar ihop?" Timliga garantier är sårbara, men andliga säkerheter är oöverberrörliga. När flodvågorna av mänsklig motgång, självishet, grymhet, hat, illvilja och avund slår kring den dödliges själ, kan ni vara lugna i förvisningen om att det finns en inre bastion, ett andens fäste, som är absolut ointagligt. Detta gäller åtminstone för varje människa som har överlämnat omsorgen om sin själ till den evige Gudens ande i sitt inre.

Efter ett sådant andligt uppnående, vare sig det har skett genom successiv tillväxt eller genom en särskild kris, sker en nyorientering av personligheten och en utveckling av nya värdenormer. Sådana av anden födda individer har fått så nya motiv i livet att de lugnt kan stå och se på medan deras mest omhuldade ambitioner går om intet och deras ivrigaste förhoppningar går i kras. De har förvisningen om att sådana katastrofer endast är omdirigerande omstörtningar som ödelägger ens timliga skapelser som en förberedelse för uppbyggandet av de ädlare och hållbarare realiteterna på en ny och mer sublim nivå av uppnående i universum.

3. SUPREMA VÄRDEBEGREPP

Religionen är inte ett medel att uppnå en statisk och lyckosam sinnestillstånd; den är en impuls avsedd att organisera själen för dynamiskt tjänande. Den innebär en mobilisering av hela det egna jaget i en trogen tjänst för att älska Gud och tjäna människan. Religionen betalar vilket pris som helst som är nödvändigt för att uppnå det högsta målet, den eviga vinsten. Det finns i den religiösa lojaliteten en helgad fullständighet som är storartat sublim. Dessa lojaliteter är socialt effektiva och andligen progressiva.

För religionsutövaren blir ordet Gud en symbol som anger ett närmande till den högsta verkligheten och en insikt om gudomligt värde. Människans sympatier och antipatier bestämmer inte vad som är gott och vad som är ont. Moraliska värden växer inte fram av att önskningar går i uppfyllelse eller av emotionella besvikelser.

När ni begrunder värden måste ni göra åtskillnad mellan det som är värde och det som har värde. Ni måste inse förhållandet mellan välbehagliga aktiviteter och deras meningsfulla integrering och stegrade förverkligande på ständigt stigande och framåtskridande nivåer i människans erfarenhet.

Betydelse är något som erfarenheten lägger till till värdet. Det är en värderande medvetenhet om värden. En isolerad och rent självisk njutning kan innebära en faktisk nedvärdering av betydelser, en meningslös förströelse som gränsar till relativ ondska. Värdena är erfarenhetsbaserade när realiteterna är meningsfulla och mentalt associerade, när sinnet inser och värderar dessa förhållanden.

but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and final service.

100:2.7 (1096.4) Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: "To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?" Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

100:2.8 (1096.5) After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one's temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

100:3.1 (1096.6) Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

100:3.2 (1096.7) To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value. Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

100:3.3 (1096.8) In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

100:3.4 (1097.1) Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil. Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

Värden kan aldrig vara statiska. Verklighet betyder förändring, tillväxt. Förändring utan tillväxt, betydelseutvidgning och värdeförhöjning, är värdelös — potentiellt ond. Ju högre kvalitet i den kosmiska anpassningen desto mer betydelse har en erfarenhet. Värdena är inte begreppsmässiga illusioner; de är verkliga, men de är alltid beroende av relationer. Värdena är alltid både aktuala och potentiella — inte vad som var, men vad som är och vad som kommer att vara.

Föreningen av aktualer och potentialer är lika med tillväxt, ett erfarenhetsmässigt förverkligande av värden. Tillväxt är inte enbart framåtskridande. Framåtskridandet är alltid meningsfullt, men det är relativt värdelöst utan tillväxt. Människolivets högsta värde består av tillväxt i fråga om värden, framåtskridande i fråga om betydelser och insikt om det kosmiska inbördes sambandet mellan dessa två erfarenheter. En sådan erfarenhet är detsamma som gudsmedvetande. Fastän en sådan dödlig inte är övernaturlig, är han faktiskt på väg att bli övermänsklig; en odödlig själ håller på att utvecklas.

Människan kan inte åstadkomma tillväxt, men hon kan erbjuda gynnsamma förhållanden för den. Tillväxten är alltid omedveten, vare sig den är fysisk, intellektuell eller andlig. Kärleken växer sålunda; den kan inte skapas, tillverkas eller köpas; den måste växa fram. Evolutionen är ett kosmiskt tillväxtförfarande. Social tillväxt kan inte åstadkommas med lagstiftning, och moralisk tillväxt kan inte uppnås med förbättrad administration. Människan kan tillverka en maskin, men dess verkliga värde måste härledas från den mänskliga kulturen och den personliga uppskattningen. Människans enda bidrag till tillväxten är mobiliserandet av all förmåga i sin personlighet — levande tro.

4. TILLVÄXTENS PROBLEM

Ett religiöst levnadssätt är ett hängivet liv, och ett hängivet liv är ett skapande liv, originellt och spontant. Nya religiösa insikter uppkommer ur konflikter, som leder till ett val av nya och bättre reaktionsvanor i stället för de tidigare och sämre reaktionsmönstren. Nya betydelser framträder endast mitt i själva konflikten; och konflikten består endast då man vägrar att omfatta de högre värden som betecknas av de överlägsna betydelseerna.

Religiösa bryderier är oundvikliga. Det kan inte finnas någon tillväxt utan psykisk konflikt och andlig svallning. Organisering av ett filosofiskt levnadssätt medför en anseelig oordning i de filosofiska delarna av sinnet. Man visar inte lojalitet till förmån för det storartade, det goda, det sanna och det ädla utan kamp. Utan möda klarnar inte den andliga synkretsen och fördjupas inte den kosmiska insikten. Människans intellekt protesterar mot att avvänjas från att få sin näring från de icke-andliga energierna i den timliga tillvaron. Det lättjefulla animala sinnet gör uppror inför den möda som krävs för att brottas med kosmiskt problemlösande.

Det religiösa livets stora problem består i uppgiften att förena personlighetens själskrafter under kärlekens dominans. Hälsa, mental effektivitet och lycka

100:3.5 (1097.2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:3.6 (1097.3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

100:3.7 (1097.4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the total powers of his personality — living faith.

4. PROBLEMS OF GROWTH

100:4.1 (1097.5) Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

100:4.2 (1097.6) Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

100:4.3 (1097.7) But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of

uppkommer från förenandet av fysiska system, sinnessystem och andesystem. Om kroppens hälsa och sinnets sundhet förstår människan mycket, men om lyckan har hon verkligen insett mycket litet. Den högsta lyckan är ouppslösligt förenad med andligt framåtskridande. Andlig tillväxt ger en bestående glädje, en frid som övergår allt förstånd.

I det fysiska livet informerar sinnen om tingens existens. Sinnet upptäcker betydelseernas verklighet; men den andliga erfarenheten avslöjar livets sanna värden för individen. Dessa höga nivåer i människans liv uppnås i en enastående kärlek till Gud och en osjälvisk kärlek till människan. Om du älskar dina medmänniskor måste du ha upptäckt deras värde. Jesus älskade människorna så mycket emedan han satte ett så stort värde på dem. Du kan bäst upptäcka värden i dina medmänniskor genom att komma underfund med deras motiv. Om någon irriterar dig, ger dig känslor av obehag, borde du med välvilja och inlevelse försöka upptäcka hans synsätt, de orsaker han har till ett sådant klandervärt beteende. Om du först förstår din granne blir du tolerant, och denna tolerans växer till vänskap och mognar till kärlek.

Framkalla för ditt inre öga en bild av en av dina primitiva förfäder från den tid då människan bodde i grottor — ett kort, vanskapt, smutsigt, snörvlande åbäke till man som står bredbent med höjd klubba, och som andas hat och fiendskap medan han tittar vilt rakt framför sig. En sådan bild visar knappast den gudomliga värdigheten hos människan. Låt oss utvidga bilden. Framför denna människa som vi har gett liv åt hukar sig en sabeltandad tiger färdig till språng. Bakom honom finns en kvinna och två barn. Du inser genast att det i en sådan bild finns början till mycket som är fint och ädelt hos människosläktet, men mannen är densamma i båda bilderna. Den andra skissen ger dig dock fördelen av ett vidgat synfält. Du kan då se denne evolverande dödliges motiv. Hans inställning blir lovverd då du förstår honom. Om du blott kunde fatta dina gelikars motiv, hur mycket bättre kunde du inte förstå dem. Om du blott kände dina medmänniskor skulle du till slut förälska dig i dem.

Enbart genom viljeakt kan man inte sant älska sin nästa. Kärleken föds endast av en ingående förståelse av din nästas motiv och känslotämningar. Det är inte lika viktigt att idag älska alla människor som att varje dag lära sig att älska ytterligare en människa. Om du varje dag eller varje vecka når fram till förståelsen av ytterligare en av dina medmänniskor, och om detta är gränsen för din förmåga, då ägnar du dig förvisso åt att anpassa din personlighet socialt och åt att verkligen förändra den. Kärlek smittar, och när människans tillgivenhet är intelligent och vis sprids kärlek lättare än hat. Endast äkta och osjälvisk kärlek är emellertid verkligen överförbar. Om varje människa blott kunde bli ett centrum för en dynamisk tillgivenhet, då skulle detta godartade kärlevirus snart breda ut sig i människosläktets känslofulla emotionsström i en sådan utsträckning att hela civilisationen skulle omslutas av kärlek, och det skulle innebära förverkligandet av människans broderskap.

5. OMVÄNDELSE OCH MYSTICISM

Världen är fylld av själar som har gått vilse, inte

physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

100:4.4 (1098.1) In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by discovering their motivation. If someone irritates you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into love.

100:4.5 (1098.2) In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

100:4.6 (1098.3) You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

5. CONVERSION AND MYSTICISM

100:5.1 (1098.4) The world is filled with lost souls, not lost in

vilse i teologisk mening men när det gäller riktningen, själar som vandrar omkring förvirrade bland ismerna och kulterna under ett frustrerat filosofiskt tidsskede. Alltför få har lärt sig att ersätta den religiösa auktoriteten med en livsfilosofi. (Den samhällsanpassade religionens symboler bör inte föraktas som kanaler för tillväxt, fastän flodbanken inte är detsamma som floden.)

Den religiösa tillväxten framskrider från stagnation genom konflikt till koordinering, från osäkerhet till tvivellös tro, från ett förvirrat kosmiskt medvetande till ett enande av personligheten, från timlig målsättning till evig, från slaveri under rädslan till friheten i det gudomliga sonskapet.

Det bör göras klart att lojalitetsförklaringar till de högsta idealen — gudsmedvetandets psykiska, emotionella och andliga klarhet — kan vara resultatet av en naturlig och så småningom skeende tillväxt, eller de kan ibland upplevas vid vissa vändpunkter i livet, såsom i en krissituation. Aposteln Paulus upplevde just en sådan plötslig och dramatisk omvändelse den händelserika dagen på vägen till Damaskus. Gautama Siddhartha hade en liknande upplevelse den natt han satt ensam och försökte tränga igenom den slutliga sanningens mysterium. Många andra har haft liknande upplevelser, och många sant troende har framskridit i anden utan plötslig omvändelse.

De flesta dramatiska fenomen i samband med så kallade religiösa omvändelser är enbart av psykologisk art, men då och då förekommer upplevelser som även har ett andligt ursprung. När den mentala mobiliseringen är absolut total på någon nivå av psykiskt uppsträckande mot andeuppnåendet, när människans motivation för lojalitetsbindningarna till den gudomliga idén är fullständig, då inträffar det mycket ofta att anden i människans inre sträcker sig ned för att synkronisera sig med det samlade och helgade syftet i den troende dödliges övermedvetna sinne. Det är sådana upplevelser av förenade intellektuella och andliga fenomen som utgör en omvändelse som består av faktorer utöver och ovanför en rent psykologisk företeelse.

Enbart en känsloupplevelse är emellertid en oäkta omvändelse; man måste ha tro såväl som känsla. Till den del en sådan psykisk mobilisering är partiell, och i den mån motivationen för människans lojalitet är ofullständig, är upplevelsen av omvändelse i samma utsträckning en blandad intellektuell, emotionell och andlig realitet.

Om man är benägen att erkänna ett teoretiskt undermedvetet sinne som en praktisk arbetshypotes i det i övrigt enhetliga intellektuella livet, då bör man, för att vara konsekvent, också postulera ett liknande och motsvarande område av stigande intellektuell aktivitet vilket bildar den övermedvetna nivån, den zon där direkt kontakt sker med andeentiteten i människans inre, med Tankeriktaren. Den stora faran med alla dessa psykiska spekulationer är att visioner och andra så kallade mystiska upplevelser samt ovanliga drömmar kan ses som gudomliga budskap till människosinnet. Under gångna tider har gudomliga varelser uppenbarat sig för vissa gudsmedvetna personer, inte på grund av dessas mystiska transtillstånd eller sjukliga visioner, utan trots alla dessa fenomen.

the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

100:5.2 (1098.5) The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to co-ordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

100:5.3 (1099.1) It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals — the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness — may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

100:5.4 (1099.2) Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upreach toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

100:5.5 (1099.3) But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual, emotional, and spiritual reality.

100:5.6 (1099.4) If one is disposed to recognize a theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine communications to the human mind. In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

I stället för omvändelse är levande tro och uppriktig dyrkan, helhjärtad och osjälvisk bön, ett bättre sätt att närma sig morontiazonerna för möjlig kontakt med Tankeriktaren. På det hela taget har alltför mycket av de minnen som väller upp från de omedvetna nivåerna i människosinnet tagits för gudomliga uppenbarelser och andeingivelser.

Det finns en stor fara förenad med att vanemässigt ägna sig åt religiösa dagdrömmar. Mysticism kan bli ett sätt att undvika verkligheten, fastän den ibland har varit ett medel att nå genuin andlig gemenskap. Kortvariga tillbakadraganden från livets jäktiga scen är kanske inte särskilt farliga, men långvarig isolering av personligheten är absolut inte önskvärd. Under inga omständigheter bör ett tranceliknande tillstånd av visionärt medvetande praktiseras som en religiös erfarenhet.

Kännetecknande för det mystiska tillståndet är en utspridning av medvetandet samtidigt som uppmärksamheten samlas i livfulla öar som påverkar ett relativt passivt intellekt. Allt detta drar medvetandet snarare till det undermedvetna än i riktning mot zonen för andlig kontakt, till det övermedvetna. Mången mystiker har fört sin mentala separation till nivån för abnorma mentala manifestationer.

Ett hälsosammare sätt att bedriva andlig meditation står att finna i en eftersinnande gudsdyrkan och i tacksägelsebön. Det direkta umgänget med ens Tankeriktare, så som skedde under de senare åren av Jesu liv på jorden, bör inte förväxlas med dessa så kallade mystiska upplevelser. De faktorer som bidrar till öppnandet av den mystiska gemenskapen anger den fara som är förbunden med dessa psykiska tillstånd. Det mystiska tillståndet gynnas av sådant som: fysisk trötthet, fastande, psykisk fränkoppling, djupa estetiska upplevelser, livfulla sexuella impulser, rädsla, oro, raseri och vilt dansande. Mycket av det material som stiger upp efter en sådan förberedelse har sitt ursprung i det undermedvetna.

Hur gynnsamma förhållandena än kunde ha varit för mystiska fenomen, bör det klart förstås att Jesus från Nasaret aldrig tillgrep sådana metoder för umgänge med Paradisfadern. Jesus hade inga undermedvetna vanföreställningar eller övermedvetna illusioner.

6. DET RELIGIÖSA LIVETS KÄNNETECKEN

Evolutionära religioner och uppenbarelsereligioner kan skilja sig avsevärt från varandra till sina metoder, men beträffande motiven föreligger en stor överensstämmelse. Religionen är inte en särskild funktion i livet, utan snarare ett sätt att leva. Sann religion är en helhjärtad hängivenhet för någon realitet som religionsutövaren anser ha högsta värde för honom själv och för hela mänskligheten. De främsta kännetecknena för alla religioner är: obetingad lojalitet och helhjärtad hängivenhet för suprema värden. Denna religiösa hängivenhet för suprema värden framgår av den förment irreligiösa moderns förhållande till sitt barn och av den intensiva lojaliteten hos icke-religionsutövare inför en sak som vederbörande har engagerat sig för.

100:5.7 (1099.5) In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:5.8 (1099.6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:5.9 (1099.7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious. Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:5.10 (1100.1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:5.11 (1100.2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

100:6.1 (1100.3) Evolutionary religions and revelatory religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

Det värde som religionsutövaren har accepterat som högsta värde kan vara lågt eller rentav falskt, men det är likväl ett religiöst värde. En religion är äkta just i den utsträckning som det värde som anses vara det högsta verkligen är en kosmisk realitet med genuint andligt värde.

Till tecknen på att människan har reagerat för den religiösa impulsen hör egenskaperna ädelhet och storslagenhet. Den allvariga religionsutövaren är medveten om sitt medborgarskap i universum och likaså om att han står i förbindelse med källor till övermännisklig kraft. Vissheten om att höra till Guds söners förträffliga och upphöjda gemenskap får honom att rysa av spänning och ger honom kraft. Medvetandet om ens eget värde har höjts av sporren att söka uppnå de högsta målsättningarna i universum — de suprema målen.

Det egna jaget har överlämnat sig åt den fängslade driften av en allomfattande motivation som tvingar till ökad självdisciplin, minskar de emotionella konflikterna och gör den dödligas liv verkligen värt att leva. Den morbida insikten om människans begränsningar utbyts till det naturliga medvetandet om de dödligas brister, i förening med moralisk beslutsamhet och andlig strävan att uppnå de högsta målen i universum och superuniversum. Denna intensiva strävan att uppnå ideal som ligger ovanför de dödligas sfär kännetecknas alltid av tilltagande tålamod, fördragsamhet, sinnesstyrka och tolerans.

Sann religion är emellertid ett levande kärleksförhållande, ett liv i tjänande. Religionsutövarens frigörande från mycket som enbart är timligt och trivialt leder aldrig till social isolering och bör inte ta kol på sinnet för humor. Genuin religion tar inte bort någonting från människans tillvaro, men den tillför livet i sin helhet nya betydelser; den genererar nya typer av entusiasm, iver och mod. Den kan till och med framkalla en korsfararanda, vilket är mer än farligt om denna inte kontrolleras av andlig insikt och att man troget ägnar sig åt de mänskliga lojaliteternas alldagliga sociala förpliktelser.

Ett av det religiösa livets mest häpnadsväckande kännetecken är den dynamiska och sublimes friden, den frid som övergår allt mänskligt förstånd, den kosmiska jämvikt som kännetecknar avsaknaden av allt tvivel och all oro. Dessa nivåer av andlig stabilitet är oemottagliga för besvikelser. Sådana religionsutövare är som aposteln Paulus, som sade: "Jag är övertygad om att varken död eller liv, varken änglar, furstendömen eller makter, varken något som nu är eller något som skall komma, varken höjden eller djupet eller något annat skall kunna skilja oss från Guds kärlek."

Det finns en känsla av trygghet, förbunden med insikten om en triumferande salighet, rotad i medvetandet hos den religionsutövare som har fattat den Supremes verklighet och som strävar mot den Ultimates bestämmelse.

Även utvecklingsreligionen är allt detta i fråga om lojalitet och storslagenhet, emedan den är en genuin erfarenhet. Men uppenbarelsereligionen är utomordentlig såväl som genuin. Den vidgade andliga synkretsens nya lojalitetsband skapar nya nivåer av kärlek och tillgivenhet, av tjänande och gemenskap. Hela detta vidare sociala synsätt leder till ett vidgat

100:6.2 (1100.4) The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

100:6.3 (1100.5) The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

100:6.4 (1100.6) The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

100:6.5 (1100.7) But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

100:6.6 (1101.1) One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: "I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God."

100:6.7 (1101.2) There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who pursues the goal of the Ultimate.

100:6.8 (1101.3) Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loyalties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and

medvetande om Guds faderskap och människans broderskap.

Den karakteristiska skillnaden mellan evolverad och uppenbarad religion är den nya kvaliteten i form av gudomlig visdom som läggs till den rent erfarenhetsmässiga mänskliga visdomen. Men det är erfarenhet inom och av människoreligionerna som utvecklar förmågan att senare ta emot allt större utgivningar av gudomlig visdom och kosmisk insikt.

7. DEN HÖGSTA FORMEN AV RELIGIÖST LIV

Fastän den genomsnittlige dödliga på Urantia inte kan hoppas på att uppnå den höggradiga fulländning av karaktären som Jesus från Nazaret nådde under sitt kroppsliga livsskede, är det helt och hållet möjligt för varje dödlig troende att utveckla en stark och enad personlighet längs de fulländade linjer som Jesu personlighet uppvisade. Det enastående draget i Mästarens personlighet var inte så mycket dess fulländning som dess symmetri, dess utsökta och balanserade enhetlighet. Det effektivaste sättet att beskriva Jesus är att följa exemplet från den som, med en gest mot Mästaren som stod inför sina åklagare, sade: "Se mannen!"

Att Jesus var osvikligt vänlig rörde människornas hjärtan, men hans ståndaktiga karaktärsstyrka förvånade hans efterföljare. Han var ofrånkomligt uppriktig; det fanns ingenting av hycklare hos honom. Han var fri från tillgjordhet; han var alltid så uppfriskande äkta. Han nedlät sig aldrig till skrytsamhet och tillgrep aldrig förställning. Han levde ut sanningen just så som han lärde ut den. Han var sanningen. Han kände sig tvungen att förkunna frälsande sanning för sin generation, även om en sådan uppriktighet ibland orsakade smärta. Han var obetingat lojal i förhållande till all sanning.

Mästaren var så hygglig, så lätt att närma sig. Han var så praktisk i all sin omvårdande verksamhet, samtidigt som alla hans planer kännetecknades av ett sådant helgat sunt förnuft. Han var så fri från alla nyckfulla, underliga och excentriska tendenser. Han var aldrig godtycklig, lynnig eller hysterisk. I all hans undervisning och i allt vad han gjorde fanns alltid ett utsökt omdöme i förening med ett utomordentligt sinne för det tillbörliga.

Människosonen var alltid en välbalanserad personlighet. Till och med hans fiender hade en sund respekt för honom; de rentav fruktade hans närvaro. Jesus var orädd. Han var överfylld av gudomlig entusiasm, men han blev aldrig fanatisk. Han var emotionellt engagerad men aldrig flyktig. Han var fantasirik men alltid praktisk. Han mötte livets realiteter öppet, men han var aldrig dystert eller prosaisk. Han var modig men aldrig obetänksam; försiktig men aldrig feg. Han var deltagande men inte sentimental; enastående men inte excentrisk. Han var from men inte skenhelig. Han var så välbalanserad för att han var så fulländad hel.

Jesu originalitet var ohämmad. Han var inte bunden av traditionen eller handikappad av slaveri under det snävt konventionella. Han talade med otvivelaktig övertygelse och undervisade med absolut auktoritet. Hans storartade originalitet fick honom dock inte att

the brotherhood of man.

100:6.9 (1101.4) The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

100:7.1 (1101.5) Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master's personality was not so much its perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, "Behold the man!"

100:7.2 (1101.6) The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it. He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

100:7.3 (1101.7) But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

100:7.4 (1102.1) The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the

förbise pärlorna av sanning i de läror som utgick från hans föregångare och samtida. Det mest originella i hans undervisning var betoningen av kärlek och barmhärtighet i stället för fruktan och offer.

Jesus hade en mycket vid syn på livet. Han uppmanade sina anhängare att predika evangeliet för alla folk. Han var fri från all trångsynthet. Hans ömmande hjärta inneslöt hela mänskligheten, rentav ett helt universum. Alltid löd hans inbjudan: "Vem som än vill, låt honom komma."

Om Jesus sade man sanningsenligt: "Han litade till Gud." Som en människa bland människor förlitade han sig högst sublimt på Fadern i himlen. Han litade på sin Fader så som ett litet barn lutar på sin jordiska förälder. Hans tro var fulländad men aldrig övermodig. Oberoende av hur grym naturen kunde förefalla eller hur likgiltig för människans välfärd på jorden, vacklade Jesus aldrig i sin tro. Han var immun mot besvikelse och omotaglig för förföljelse. Han berördes inte av uppenbart misslyckande.

Han älskade människorna som sina bröder, samtidigt som han insåg hur olika de var i fråga om medfödda gåvor och förvärvade egenskaper. "Han vandrade omkring och gjorde gott."

Jesus var en ovanligt gladlynt person, men han var ingen blind och orimlig optimist. Hans ständiga ord av uppmuntran lydde: "Var vid gott mod." Han kunde bibehålla denna trygga attityd på grund av sin osvikliga förlitan på Gud och sin orubbliga tilltro till människan. Han var alltid rörande hänsynsfull gentemot alla människor emedan han älskade dem och trodde på dem. Dock var han alltid trogen sin övertygelse och storartat fast i sin hängivelse att göra sin Faders vilja.

Mästaren var alltid generös. Han blev aldrig trött på att säga: "Saligare är att giva än att taga." Han sade: "Fritt har ni fått, så giv ock fritt." I all sin gränslösa generositet var han dock aldrig slösaktig eller extravagant. Han förkunnade att man måste tro för att erhålla frälsning. "Ty var och en som söker, han skall finna."

Han var frispråkig men alltid välvillig. Han sade: "Om så icke vore, skulle jag ha sagt er det." Han var rättfram men alltid vänlig. Han var öppenhjärtig i sin kärlek till syndaren och i sin avsky för synden. I all sin häpnadsväckande öppenhjärtighet var han ofelbart rättvis.

Jesus var hela tiden glad av sig, trots att han ibland fick dricka djupt från den mänskliga sorgens bägare. Utan fruktan mötte han tillvarons realiteter, men han var dock full av entusiasm för evangeliet och himmelriket. Han behärskade sin entusiasm; den behärskade aldrig honom. Han var oreserverat hängiven "Faderns ärenden". Denna gudomliga entusiasm fick hans oandliga bröder att tro att han var från sina sinnen, men det observerande universumet värderade honom som modellen för sunt förnuft och mönstret för de dödligas högsta hängivelse för det andliga livets höga normer. Hans behärskade entusiasm smittade av sig; hans följeslagare blev tvungna att dela hans gudomliga optimism.

Denne man från Galiléen var ingen sorgernas man; han var en gladlynt själ. Alltid löd hans uppmaning: "Ni skall jubla och stråla av glädje." När plikten så

gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

100:7.6 (1102.3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, "Whosoever will, let him come."

100:7.7 (1102.4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

100:7.8 (1102.5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. "He went about doing good."

100:7.9 (1102.6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, "Be of good cheer." He could maintain this confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father's will.

100:7.10 (1102.7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, "It is more blessed to give than to receive." Said he, "Freely you have received, freely give." And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. "For every one who seeks shall receive."

100:7.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, "If it were not so, I would have told you." He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly fair.

100:7.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to "the Father's business." This divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

100:7.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, "Rejoice and be exceedingly glad." But when

krävde var han villig att modigt gå genom "dödsskuggans dal". Han var gladlynt men samtidigt ödmjuk.

Hans mod uppvägs endast av hans tålmod. När han pressades att handla i förtid brukade han endast svara: "Min stund har ännu inte kommit." Han hade aldrig bråttom; hans lugna hållning var sublim. Han var ofta indignerad över det onda, intolerant när det gällde synd. Han blev ofta mäktigt rörd att ingripa mot sådant som var skadligt för välfärden hos hans barn på jorden. Hans förtrytelse över synden ledde aldrig till ilska mot syndaren.

Hans mod var storartat, men han var aldrig dumdrigtig. Hans motto var: "Frukta icke." Hans oförskräckthet var imponerande och hans mod ofta hjältemodigt. Hans mod var emellertid förbundet med omdöme och kontrollerat av förnuft. Det var ett mod fött av tro, inte det blinda övermodets våghalsighet. Han var verkligen djärv men aldrig oförsämd.

Mästaren var ett mönster i fråga om vördnad. Redan bönen i hans ungdom började med orden "Fader vår som är i himlen, helgat vare ditt namn." Han respekterade även sina medmänniskors bristfälliga dyrkan. Detta avhöll honom inte från att attackera religiösa traditioner eller angripa fel i människornas trosföreställningar. Han förhöll sig vördnadsfullt till äkta helighet, och ändå kunde han med rätta vända sig till sina medmänniskor och säga: "Vilken av er kan förklara mig skyldig till någon synd?"

Jesus var stor emedan han var god, och ändå umgicks han med de små barnen. Han var mild och anspråkslös i sitt personliga liv, och likväl var han den fulländade människan i ett universum. Hans följeslagare kallade honom oombedda Mästare.

Jesus var en fullständigt förenad, samlad människopersonlighet. Idag, såsom i Galiléen, fortsätter han att förena den dödliges erfarenhet och att koordinera människans strävan. Han enar livet, förädlar karaktären och förenklar erfarenheten. Han träder in i människans sinne för att höja, omvandla och förändliga det. Det är bokstavligen sant: "Om någon har Kristus Jesus i sitt inre, är han en ny skapelse; det gamla försvinner; se, allting blir som nytt."

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

duty required, he was willing to walk courageously through the "valley of the shadow of death." He was gladsome but at the same time humble.

100:7.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, "My hour has not yet come." He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which was inimical to the welfare of his children on earth. But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

100:7.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, "Fear not." His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

100:7.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, "Our Father who is in heaven, hallowed be your name." He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, "Who among you convicts me of sin?"

100:7.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

100:7.18 (1103.6) Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to co-ordinate human endeavors. He unifies life, ennobles character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: "If any man has Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new."

100:7.19 (1103.7) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 101. Religionens verkliga natur

⇨ 100

Urantiaboken

102 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 101 RELIGIONENS VERKLIGA NATUR

Sektioner

Introduktion

1. Sann religion
2. Religionen som ett faktum
3. Religionens kännetecken
4. Uppenbarelsens begränsningar
5. Religionen utvidgad av uppenbarelse
6. Tilltagande religiös erfarenhet
7. En personlig religionsfilosofi
8. Tro och trosföreställning
9. Religion och moral
10. Religionen som människans befriare

PAPER 101 THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

Introduktion

RELIGIONEN, som en mänsklig erfarenhet, sträcker sig från den evolverande vildens primitiva slaveri under rädslan upp till den sublima och storartade trosfriheten bland de civiliserade dödliga som är utsökt medvetna om att de är den evige Gudens söner.

Religionen är föregångare till den avancerade etik och moral som hör samman med den framåtskridande samhällsutvecklingen. Religionen som sådan är dock inte enbart en moralisk rörelse, om än de yttre och samhälleliga manifestationerna av religionen kraftigt påverkas av den etiska och moraliska drivkraften i människosamfundet. Religionen utgör alltid en inspiration för människans evolverande natur, men den är inte hemligheten bakom denna evolution.

Religionen, personlighetens övertygelse-tro, kan alltid övervinna förtvivlans ytligt sett motstridiga logik som föds i det icke-troende materiella sinnet. Det finns verkligen en sann och genuin inre röst, detta "sanna ljus som upplyser varje människa som kommer till världen". Denna andeledning är något annat än den etiska uppmaningen från människans samvete. Den religiösa förvisningens känsla är mer än en emotionell känsla. Den förvisning som religionen ger överstiger sinnets förnuft, ja till och med filosofins logik. Religion är tro, tillit och förvisning.

INTRODUCTION

101:0.1 (1104.1) RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

101:0.2 (1104.2) Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

101:0.3 (1104.3) Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the superficially contradictory logic of despair born in the unbelieving material mind. There really is a true and genuine inner voice, that "true light which lights every man who comes into the world." And this spirit leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion *is* faith, trust, and assurance.

1. SANN RELIGION

Den sanna religionen är inte ett filosofiskt trossystem som kan resoneras fram och sedan bekräftas av naturliga bevis, inte heller är den en fantastisk och mystisk erfarenhet av obeskrivbara ekstatiske känslor som kan upplevas endast av de romantiska anhängarna av mysticism. Religionen är inte något som förnuftet skapar, men sedd inifrån är den alltigenom förnuftig. Religionen uppkommer inte från den mänskliga filosofins logik, men som de dödligas erfarenhet är den alltigenom logisk. Religionen är den upplevelse av gudomlighet i medvetandet hos en moralisk varelse av evolutionärt ursprung; den representerar sann erfarenhet av eviga realiteter i tiden, ett förverkligande av andliga tillfredsställelser medan man fortfarande befinner sig i köttslig gestalt.

Tankeriktaren har ingen speciell mekanism genom vilken den kunde uttrycka sig. Det finns ingen mystisk religiös själsförmögenhet för att ta emot eller uttrycka religiösa emotioner. Dessa erfarenheter görs tillgängliga genom det dödliga sinnets naturligt förefintliga mekanism. Däri ligger en av förklaringarna till Riktarens svårighet att träda i direkt förbindelse med det materiella sinnet där den ständigt lever.

Den gudomliga anden tar kontakt med den dödliga människan, inte genom känslor eller emotioner utan inom området för det högsta och mest förändligade tänkandet. Det är dina tankar, inte dina känslor som leder dig i riktning mot Gud. Den gudomliga naturen kan uppfattas endast med sinnets ögon. Men det sinne som verkligen urskiljer Gud, som hör Riktaren i sitt inre, är det rena sinnet. "Utan helighet får ingen se Herren." All sådan inre och andlig gemenskap kallas andlig insikt. Sådana religiösa erfarenheter är ett resultat av den inverkan på människans sinne som Riktarens och Sanningens Andes gemensamma verksamhet åstadkommer då de verkar bland och på idéerna, idealen, insikterna och andesträvandena hos Guds evolverande söner.

Religionen lever och frodas sålunda inte av seende och känsla, utan snarare av tro och insikt. Religionen innebär inte att man upptäcker nya fakta eller att man finner en unik upplevelse, utan snarare att man upptäcker nya och andliga betydelser i fakta som redan är välkända för mänskligheten. Den högsta religiösa upplevelsen beror inte på vad som har gjorts tidigare av tro, tradition eller någon auktoritet; inte heller är religionen en följd av sublima känslor eller rent mystiska emotioner. Snarare är den en oändligt djup och verklig upplevelse av andlig gemenskap med de andeinflytelser som vistas i människosinnet, och i den mån en sådan erfarenhet kan definieras i psykologiska termer är den helt enkelt erfarenheten av att uppleva verkligheten av att tro på Gud som en realitet i en sådan rent personlig upplevelse.

Fastän religionen inte är ett resultat av rationalistiska spekulationer inom en materiell kosmologi, är den icke desto mindre en skapelse av en helt rationell insikt som uppkommer i människosinnets erfarenhet. Religionen föds varken av mystiska meditationer eller av isolerade kontemplationer, om än den ständigt är mer eller mindre mystisk och alltid odefinierbar och oförklarlig enligt rent intellektuellt förnuft

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1104.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts*, not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. "Without holiness no man may see the Lord." All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts already well known to mankind. The highest religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

101:1.5 (1105.2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of purely intellectual reason and philosophic logic. The

och filosofisk logik. Den sanna religionens groddar får sin början på området för människans moraliska medvetande, och de uppenbaras under tillväxten av människans andliga insikt, denna förmåga i människans personlighet som tillkommer till följd av den gudsuppenbarande Tankeriktarens närvaro i det dödliga gudshungrande sinnet.

Tron förenar moralisk insikt med ett samvetsgrant urskiljande av värden, och den tidigare existerande evolutionära plikt-känslan kompletterar den sanna religionens uppkomsthistoria. Religionserfarenheten leder slutligen till ett förvässat medvetande om Gud och en tvivellös övertygelse om den troende personlighetens överlevnad.

Sålunda kan man se att den religiösa längtan och den andliga trängtan inte är av den art att de endast leder människan till att vilja tro på Gud, utan snarare är de av sådan art och kraft att människorna påverkas på djupet av en övertygelse att de borde tro på Gud. Den evolutionära plikt-känslan och de skyldigheter som blir följden av uppenbarelsens upplysning, gör ett så djupt intryck på människans moraliska natur att hon till slut når den mentala ståndpunkt och den själsattityd där hon inser att hon inte har någon rätt att inte tro på Gud. Sådana upplysta och disciplinerade individers högre och superfilosofiska visdom får dem till slut att inse att om man tvivlar på Gud eller misstror hans godhet så vore det att vara trolös mot det mest verkliga och djupaste i människans sinne och själ — den gudomliga Riktaren.

2. RELIGIONEN SOM ETT FAKTUM

Religionen som ett faktum bygger enbart på rationella och vanliga människors religiösa erfarenhet. Endast i den meningen kan religionen någonsin anses vetenskaplig eller ens psykologisk. Beviset för att uppenbarelsen är uppenbarelse är detta samma faktum av människans erfarenhet: det faktum att uppenbarelsen verkligen syntetiserar naturvetenskaperna och religionsteologin, som till synes går i skilda riktningar, till en konsekvent och logisk universumfilosofi, en koordinerad och obruten förklaring till både vetenskap och religion och sålunda skapar en sinnesharmoni och andens tillfredsställelse som i människans erfarenhet ger svar på frågorna från den dödliges sinne som längtar efter att få veta hur den Infinite förverkligar sin vilja och sina planer i materien, med sinnena och på anden.

Förnuftet är vetenskapens metod, tron är religionens metod, logiken är det förfarande som filosofin försöker sig på. Uppenbarelsen uppväger avsaknaden av morontiasynsättet genom att erbjuda ett förfarande för att, genom sinnets förmedling, åstadkomma en enhetlig uppfattning om materiens och andens realitet och relationer. En sann uppenbarelse gör aldrig vetenskapen onaturlig, religionen oresonlig eller filosofin ologisk.

Förnuftet kan genom vetenskapens studier leda bakåt genom naturen till en Första Orsak, men det krävs religiös tro för att omvandla vetenskapens Första Orsak till en frälsningens Gud. Det fordras ytterligare uppenbarelse för att bekräfta giltigheten i en sådan tro, en sådan andlig insikt.

germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

101:1.6 (1105.3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

101:1.7 (1105.4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes that he *has no right not to believe in God*. The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *real*est and *deep*est thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105.5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average human beings. And this is the only sense in which religion can ever be regarded as scientific or even psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:2.2 (1106.1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:2.3 (1106.2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

Det finns två grundläggande orsaker till att tro på en Gud som främjar människans överlevnad:

1. Människans erfarenhet, personlig förvisning, det hopp och den tillit som på något sätt har registrerats och som har väckts av Tankeriktaren i människans inre.

2. Sanningens uppenbarande, vare sig genom direkt personlig verksamhet av Sanningens Ande, genom gudomliga Söners utgivning till världarna eller genom det skrivna ordets uppenbarelser.

Vetenskapen avslutar sitt förnuftsmässiga sökande med hypotesen om en Första Orsak. Religionen vilar inte på trons vingar förrän den är säker på en frälsningens Gud. Vetenskapens urskiljande studium antyder logiskt verkligheten och existensen av ett Absolut. Religionen tror oreserverat på existensen och verkligheten av en Gud som främjar personlighetens överlevnad. Det som metafysiken totalt misslyckas med att göra, och som även filosofin delvis misslyckas med, det gör uppenbarelsen, nämligen bekräftar att vetenskapens Första Orsak och religionens frälsande Gud är en och samma Gudom.

Förnuftet är beviset inom vetenskapen, tron inom religionen, logiken inom filosofin, men uppenbarelsen bekräftas endast av människans erfarenhet. Vetenskapen ger kunskap, religionen medför lycka, filosofin leder till enhet; uppenbarelsen bekräftar den erfarenhetsmässiga harmonin i detta trefaldiga sätt att närma sig den universella verkligheten.

Begrundandet av naturen kan endast avslöja en naturens Gud, en rörelsens Gud. I naturen finns endast materia, rörelse och livfullhet — liv. Materia plus energi uppträder under vissa förhållanden som livsformer, men medan livet i naturen sålunda som fenomen är relativt fortgående är det helt övergående för de enskilda individerna. Naturen erbjuder ingen grund för att logiskt tro på överlevnaden av människans personlighet. Den religiösa människan som finner Gud i naturen har redan funnit denne samme personlige Gud i sin egen själ.

Tron uppenbarar Gud i själen. Uppenbarelsen, morontiainsiktens ersättning i en evolutionär värld, gör det möjligt för människan att i naturen se samme Gud som tron avslöjar i hennes själ. Sålunda lyckas uppenbarelsen överbrygga klyftan mellan det materiella och det andliga, rentav mellan den skapade och Skaparen, mellan människan och Gud.

Begrundandet av naturen visar logiskt i riktning mot en intelligent ledning, rentav en levande övervakning, men det avslöjar inte på något tillfredsställande sätt en personlig Gud. Å andra sidan visar naturen ingenting som skulle hindra universum från att betraktas som en skapelse av religionens Gud. Gud står inte att finna enbart i naturen, men då människan på annat sätt har funnit honom blir studiet av naturen helt i samklang med den högre och mer andliga tolkningen av universum.

Som ett epokgörande fenomen är uppenbarelsen periodisk; som människans personliga erfarenhet är den fortgående. Gudomligheten verkar i de dödligas personlighet som Riktargåvan från Fadern, som Sanningens Ande från Sonen och som den Heliga Anden från Universumets Ande, och dessa tre överjordiska gåvor förenas i människans erfarenhetsmässiga utveckling som den Supremes

101:2.4 (1106.3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:2.5 (1106.4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

101:2.6 (1106.5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:2.7 (1106.6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity*.

101:2.8 (1106.7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human *experience*. Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this triune approach to universal reality.

101:2.9 (1106.8) The contemplation of nature can only reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106.9) Faith reveals God in the soul. Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107.1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107.2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

omvårdnad.

Sann religion är en insikt om verkligheten, trosfrukten från det moraliska medvetandet, inte bara ett intellektuellt godtagande av någon samling dogmatiska lärosatser. Sann religion består i erfarenheten att "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn". Religionen utgörs inte av teologiska påståenden utan av andlig insikt och av det sublimes i själens förtröstan.

Ditt djupaste väsen — den gudomliga Riktaren — skapar inom dig en hunger och törst efter rättfärdighet, en bestämd längtan efter gudomlig fulländning. Religionen är den troshandling som erkänner denna inre strävan efter gudomlig uppnåelse; och så blir den till själens förtröstan och förvissning som du blir medveten om som frälsningens väg, förfarandet för personlighetens överlevnad och alla de värden som du har börjat betrakta som sanna och goda.

Uppfattandet av religionen har aldrig varit beroende av stor lärdom eller fyndig logik, och kommer aldrig att vara det. Det är frågan om andlig insikt, och just detta är orsaken till att en del av världens största religiösa lärare, även profeterna, ibland har haft så lite av världens visdom. Den religiösa tron är lika tillgänglig för den lärda som för den olärda.

Religionen måste alltid vara sin egen kritiker och domare; den kan aldrig iakttas, än mindre förstås, utifrån. Din enda garanti för en personlig Gud består i din egen insikt när det gäller din tro på och erfarenhet av andliga ting. För alla dina medmänniskor som har haft en liknande erfarenhet behövs inget argument för Guds personlighet eller verklighet, medan för alla andra människor, som inte är på detta sätt säkra på Gud, kunde inget tänkbart argument någonsin vara verkligt övertygande.

Psykologen kan förvisso försöka studera de fenomen som gäller religiösa reaktioner inför den sociala omgivningen, men den kan aldrig hoppas på att kunna tränga in i religionens verkliga och inre motiv och funktioner. Endast teologin, trons värld och uppenbarelseförfarandet kan erbjuda någon form av intelligent redogörelse för den religiösa erfarenhetens natur och innehåll.

3. RELIGIONENS KÄNNETECKEN

Religionen är så vital att den består även då lärdom saknas. Den lever trots att ha förorenats av felaktiga kosmologier och falska filosofier; den överlever rentav metafysikens förvirring. Under religionens alla skiftande historiska öden består alltid det som är oundgängligt för människans framtidskridande och överlevnad: det etiska samvetet och den moraliska medvetenheten.

Trosinsikt eller andlig intuition är en gemensam gåva från det kosmiska sinnet och Tankeriktaren, som är Faderns gåva till människan. Andligt förnuft, själens intelligens, är en gåva från den Heliga Anden, den Skapande Andens gåva till människan. Andlig filosofi, visdomen om anderealiteter, är en gåva från Sanningens Ande, Gåvosönnernas gemensamma gåva till människobarnen. Koordineringen och den ömsesidiga föreningen av dessa andegåvor gör

101:2.13 (1107.3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that "the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God." Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul's trust.

101:2.14 (1107.4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

101:2.15 (1107.5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets, have sometimes possessed so little of the wisdom of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

101:2.16 (1107.6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

101:2.17 (1107.7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

101:3.1 (1107.8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

101:3.2 (1108.1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit

människan till en andepersonlighet när det gäller hennes potentiella bestämmelse.

Det är denna samma andepersonlighet — i primitiv och embryonal form — som i Riktarens besittning överlever den naturliga kroppsliga döden. Detta sammansatta väsen av andeursprung i förening med mänsklig erfarenhet har, tack vare den levande väg som de gudomliga Sönerna har ordnat med, förmågan att överleva (i Riktarens vård) upplösningen av det materiella jaget av sinne och materia, då ett sådant förhållande av övergående natur mellan det materiella och det andliga upplöses av att den livsbefrämjande rörelsen upphör.

Genom religiös tro visar sig människans själ och manifesterar den potentiella gudomligheten i sitt uppkommande väsen genom det karakteristiska sätt på vilket den får den dödliges personlighet att reagera för vissa prövande intellektuella och testande sociala situationer. Genuin andlig tro (sann moralisk medvetenhet) visas däri att den:

1. Får etik och moral att göra framsteg trots medfödda och ogynnsamma animalistiska tendenser.

2. Framkallar en sublim förtröstan på Guds godhet även inför bitter besvikelse och förkrossande nederlag.

3. Genererar enastående mod och tillförsikt trots naturliga motgångar och fysiska katastrofer.

4. Demonstrerar en oförklarlig jämvikt och ett ut hårdande lugn trots förvirrande sjukdomar och rentav intensivt fysiskt lidande.

5. Upprätthåller en mystisk balans och samlad hållning i personligheten inför misshandel och grävsta orättvisa.

6. Upprätthåller en gudomlig förtröstan om en slutlig seger trots grymheterna i ett till synes blint öde och trots naturkrafternas uppenbara, totala likgiltighet för människans välfärd.

7. Framhärdar i en orubblig tro på Gud trots logikens alla motsatta bevis och motstår med framgång alla andra intellektuella spetsfundigheter.

8. Försätter att uppvisa en oförskräckt tro på själens överlevnad oberoende av den falska vetenskapens vilseledande läror och den osunda filosofins övertalande villfarelser.

9. Lever och vinner segrar oberoende av den krossande övervikten från de invecklade och partiella civilisationerna i modern tid.

10. Bidrar till altruismens fortbestånd trots människors själviskhet, sociala motsättningar, näringslivets girigheter och politiska missförhållanden.

11. Håller stadigt fast vid en sublim tro på universumenhet och gudomliga ledning oberoende av den förbryllande närvaron av ondska och synd.

12. Försätter att dyrka Gud oberoende av allt och alla. Vågar förkunna: "Om han så dräper mig, vill jag dock tjäna honom."

Vi vet sålunda genom tre fenomen att människan

endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

101:3.3 (1108.2) It is this same spirit personality, in primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of vital motion.

101:3.4 (1108.3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

101:3.5 (1108.4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:3.6 (1108.5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:3.7 (1108.6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:3.8 (1108.7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:3.9 (1108.8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:3.10 (1108.9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:3.11 (1108.10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:3.12 (1108.11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:3.13 (1108.12) 9. Lives and triumphs irrespective of the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:3.14 (1108.13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:3.15 (1108.14) 11. Steadfastly adheres to a sublime belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:3.16 (1108.15) 12. Goes right on worshiping God in spite of anything and everything. Dares to declare, "Even though he slay me, yet will I serve him."

101:3.17 (1108.16) We know, then, by three phenomena, that

har en gudomlig ande eller andar i sitt inre: för det första genom personlig erfarenhet — religiös tro; för det andra genom uppenbarelse — personlig eller rasomfattande; och för det tredje genom det häpnadsväckande uppvisandet av dessa ovanliga och onaturliga reaktioner inför sin materiella omgivning, såsom framgår av den föregående redogörelsen över de tolv förhållningssätt som kännetecknar anden inför verkliga och provande situationer i människans reella tillvaro. Och det finns ytterligare andra exempel.

Det är just ett sådant vitalt och kraftfullt trosframträdande inom religionens område som ger den dödliga människan rätten att försäkra att denna förläning som kröner människonaturen, den religiösa erfarenheten, är hennes personliga ägodel och en andlig realitet.

4. UPPEBARELSSENS BEGRÄNSNINGAR

Emedan er värld är allmänt ovetande om ursprung, även om fysiska ursprung, har det visat sig klokt att från tid till annan erbjuda undervisning i kosmologi. Alltid har detta medfört svårigheter för framtiden. De lagar som styr uppenbarandet hämmar oss väldigt mycket då de förbjuder meddelandet av oförtjänt eller för tidig kunskap. Ödet för den kosmologi som presenteras som en del av uppenbarad religion är att föråldras på mycket kort tid. Följaktligen är de som i framtiden studerar en sådan uppenbarelse frestade att överge även de element av äkta religiös sanning som den kan tänkas innehålla, emedan de upptäcker fel på ytan av de kosmologier som har presenterats i samband därmed.

Människosläktet borde förstå att vi som deltar i sanningens uppenbarande mycket strängt begränsas av instruktionerna från våra överordnade. Det står oss inte fritt att föregripa de vetenskapliga upptäckter som kan ske inom de närmaste tusen åren. Uppenbarare måste handla i enlighet med de instruktioner som utgör en del av uppenbarelsuppdraget. Vi ser ingen utväg att övervinna denna svårighet vare sig nu eller någonsin i framtiden. Vi vet mycket väl att fastän de historiska fakta och religiösa sanningar som ingår i denna serie av uppenbarelsframställningar blir bestående under kommande tidsåldrar, kommer många av våra konstateranden beträffande naturvetenskaperna att inom några få korta år kräva en revidering till följd av vetenskapliga tilläggsrön och nya upptäckter. Vi kan redan nu förutse dessa nya rön men vi är förbjudna att inkludera sådana av människan oupptäckta fakta i uppenbarelsverkunderna. Det må göras klart att uppenbarelser inte nödvändigtvis är inspirerade. Kosmologin i dessa uppenbarelser är inte inspirerad. Den begränsas av att vi endast har tillstånd att koordinera och sortera den nutida kunskapen. Medan den gudomliga eller andliga insikten är en gåva, måste den mänskliga visdomen uppkomma genom utveckling.

Sanningen är alltid en uppenbarelse: självuppenbarelse när den framträder som resultat av det arbete som Riktaren i människans inre utför; epokgörande uppenbarelse när den framförs på försorg av någon annan himmelsk representation, grupp eller personlighet.

I sista hand måste religionen bedömas enligt de frukter den frambär, enligt det sätt och till den grad som

man has a divine spirit or spirits dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3.18 (1109.1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4.1 (1109.2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4.2 (1109.3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired*. It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve*.

101:4.3 (1109.4) Truth is always a revelation: autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

101:4.4 (1109.5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to

den framför sin egen inneboende och gudomliga ypperlighet.

Sanningen kan vara endast relativt inspirerad, även om uppenbarelsen utan undantag är ett andligt fenomen. Fastän konstateranden som gäller kosmologin aldrig är inspirerade, är sådana uppenbarelsen av enormt värde så tillvida att de åtminstone för en tid klargör kunskapen genom att de:

1. Minskar förvirringen genom att auktoritativt eliminera fel.
2. Koordinerar fakta och iakttagelser som är kända eller snart kommer att bli det.
3. Återför viktiga bitar av förlorad kunskap om epokgörande händelser i en avlägsen förgångna tid.
4. Erbjuder information som fyller väsentliga luckor i kunskap som i övrigt har förtjänats.
5. Presenterar kosmiska data på ett sätt som belyser de andliga budskap som i övrigt ingår i uppenbarelsen.

5. RELIGIONEN UTVIDGAD AV UPPENBARELSE

Uppenbarelsen är ett förfarande med vilket tidsålder efter tidsålder av tid sparas i det nödvändiga arbetet att sortera och sälla ut evolutionens feluppfattningar från de andeförvärvade sanningarna.

Vetenskapen har att göra med fakta; religionen befattar sig endast med värden. Sinnet försöker med upplyst filosofi förena betydelseerna av både fakta och värden och kommer så fram till en uppfattning om en fullständig verklighet. Kom ihåg att vetenskapen är kunskapens domän, filosofin är visdomens värld, och religionen är troserfarenhetens sfär. Religionen framträder icke desto mindre i två faser:

1. Utvecklingsbaserad religion. Den erfarenhet som innebär en primitiv dyrkan, den religion som härleds från sinnet.
2. Uppenbarad religion. Den universumattityd som härleds från anden. Förvisningen om och tron på att eviga realiteter bevaras, att personligheten överlever, och att man till slut uppnår den kosmiska Gudom vars ändamål har gjort allt detta möjligt. Det ingår i universums plan att den utvecklingsbaserade religionen förr eller senare skall få del av den andliga expansion som uppenbarelsen medför.

Både vetenskapen och religionen utgår från antagandet att det finns vissa allmänt godtagna grundvalar för de logiska slutledningarna. Sålunda måste också filosofin ta som utgångspunkt antagandet att tre ting är verkliga:

1. Den materiella kroppen.
2. Den övermateriella fasen av människan, själen eller rentav anden i hennes inre.
3. Människans sinne, mekanismen för kommunikation och förbindelsen mellan ande och materia, mellan det materiella och det andliga.

Vetenskapsmännen sammanställer fakta,

which it exhibits its own inherent and divine excellence.

101:4.5 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

- 101:4.6 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.
- 101:4.7 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.
- 101:4.8 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.
- 101:4.9 (1110.2) 4. The supplying of information which will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.
- 101:4.10 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:5.1 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:5.2 (1110.5) Science deals with *facts*; religion is concerned only with *values*. Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality*. Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of manifestation:

- 101:5.3 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.
- 101:5.4 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:5.5 (1110.8) Both science and religion start out with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

- 101:5.6 (1110.9) 1. The material body.
- 101:5.7 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.
- 101:5.8 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit and matter, between the material and the spiritual.

101:5.9 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers

filosoferna koordinerar idéer, medan profeter upphöjer ideal. Känsla och emotion är oföränderliga följdföreteelser till religionen, men de är inte religion. Religionen kan vara känslan av upplevelse, men den är knappast upplevelsen av känsla. Varken logiken (förnuftet) eller emotionen (känslan) har egentligen del i den religiösa erfarenheten, fastän båda på olika sätt kan vara förenade med trosutövandet vid främjandet av den andliga insikten om verkligheten, allt enligt det enskilda sinnets status och läggning.

Utvecklingsreligionen är ett resultat av utgivningen av lokaluniversumets sinneshjälpare, som har fått i uppdrag att skapa och gynna benägenheten för dyrkan hos den evolverande människan. Dessa primitiva religioner har en direkt anknytning till etik och moral, till människans plikt-känsla. Sådana religioner bygger på den förvisning som samvetet ger och leder till en stabilisering av relativt etiska civilisationer.

För de personligen uppenbarade religionerna svarar utgivningsandarna som representerar Paradistreenighetens tre personer, och de bemödar sig särskilt om att sanningen vidgas. Utvecklingsreligionen inpräntar hos individen idén om personliga plikter; den uppenbarade religionen betonar allt mer kärleksfullheten, den gyllene regeln.

Evolverad religion bygger helt på tro. Uppenbarelsen medför ytterligare den förvisningen att den presenterar mer omfattande sanningar än tidigare om gudomligheten och verkligheten samt att man i och med den får ett ännu värdefullare vittnesbörd om den faktiska erfarenhet som samlas som resultat av en praktisk arbetsgemenskap mellan evolutionstro och uppenbarad sanning. Ett sådant samarbete mellan mänsklig tro och gudomlig sanning innebär att man har en karaktär som är på god väg att verkligen förvärva sig en morontie personlighet.

Den utvecklingsbaserade religionen erbjuder endast trons förvisning och samvetets bekräftelse; uppenbarelsereigionen erbjuder trons förvisning plus sanningen om en levande erfarenhet av uppenbarelsens realiteter. Det tredje steget i religionen, eller den tredje fasen i religionserfarenheten har att göra med morontiastadiet, ett starkare grepp om måta. Under morontiaframskridandet vidgas uppenbarelsereigionens sanningar allt mer; allt mer känner du sanningen om de suprema värdena, den gudomliga godheten, de universella relationerna, de eviga realiteterna och de ultimata bestämmelserna.

Under morontiaframskridandet ersätter sanningens förvisning allt mer trons förvisning. När man slutligen upptas i den verkliga andevärlden, då kommer den rena andeinsiktens förvisning att verka i stället för tron och sanningen, eller snarare i förening med och ovanpå dessa tidigare förfaranden för personlighetsförvisning.

6. TILLTAGANDE RELIGIÖS ERFARENHET

Morontiafasen i den uppenbarade religionen har att göra med överlevnadsupplevelsen, och dess stora trängtan gäller uppnåendet av andefulländning. Med finns också ett högre behov av gudsdyrkan i förening med en tvingande kallelse till utökad etisk tjänst. Morontiainsikten medför ett ständigt expanderande

co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

101:5.10 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human duty. Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

101:5.11 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of truth. Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

101:5.12 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

101:5.13 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival*, and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the

medvetande om den Sjufaldige, den Supreme och rentav den Ultimate.

Genom hela den religiösa erfarenheten, från dess tidigaste uppkomst på den materiella nivån fram till den tid då full andestatus uppnås, är Riktaren hemligheten bakom den personliga insikten om den Supremes verkliga existens. Denna samma Riktare håller också hemligheterna med din tro på det transcendentala uppnåendet av den Ultimate. Den evolverande människans erfarenhetsmässiga personlighet förenad med den existentiella Gudens Riktarväsen innebär potentiell fullföljelse av den suprema tillvaron och innebär i sig grunden för det superfinita eventuerandet av transcendental personlighet.

Den moraliska viljan omfattar beslut som baserar sig på förnuftsmässig kunskap, förstärkta av visdom och sanktionerade av religiös tro. Sådana val är handlingar av moralisk natur och bevisar existensen av en moralisk personlighet, föregångare till morontiapersonligheten och slutligen till verklig andestatus.

Den evolutionära typen av kunskap är endast en ansamling av minnesmaterial i protoplasmaform. Detta är den mest primitiva formen av varelsemedvetande. Visdom innebär idéer som har bildats från protoplasmaminnat i en process av associering och omgruppering, och dessa fenomen särskiljer människosinnet från enbart djursinnet. Djuren har kunskap, men endast människan har visdomsförmåga. Sanningen görs tillgänglig för den individ som har begåvats med visdom genom att det till detta sinne utges Faderns och Sönernas andar: Tankeriktaren och Sanningens Ande.

När Kristus Mikael var utgiven på Urantia levde han i utvecklingsreligionens hägn fram till tiden för sitt dop. Från den stunden fram till sin korsfästning fortsatte han sitt arbete under kombinerat inflytande från utvecklings- och uppenbarelsereigionerna. Från sin uppståndelsemorgon till sin himmelsfärd genomgick han de mångahanda faserna i morontialivet, som hör till de dödligas övergång från materiens värld till andens. Efter sin uppstigning till himlen blev Mikael supremateterfarenhetens mästare, mästare när det gäller insikten om den Supreme. Då han var den enda personen i Nebadon med obegränsad förmåga att uppleva den Supremes verklighet fick han genast ställningen som suprematetens suveräna härskare i och över sitt lokaluniversum.

Beträffande människan, den fusion som slutligen sker och den därav följande ettheten med Riktaren i hennes inre — personlighetssyntesen av människan och Guds väsen — gör henne potentiellt till en levande del av den Supreme och garanterar en sådan före detta dödlig varelse den eviga födslorätten att gränslöst eftersträva sluttigheten i universumtjänsten för och med den Supreme.

Uppenbarelsen lär den dödliga människan att för att starta ett sådant storartat och spännande äventyr genom rymden med hjälp av tidens framskridande bör hon börja med att organisera kunskapen till idé-beslut; därefter ge visdomen i uppdrag att arbeta oförtrutet med dess ädla uppgift att omvandla behärskade idéer till allt mer praktiska men icke desto mindre oöverträffliga ideal, ja även de begrepp som är så förnuftiga som

Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

101:6.6 (1112.2) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

101:6.7 (1112.3) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittingly at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so

idéer och så logiska som ideal att Riktaren faktiskt vågar kombinera och förändliga dem för att göra dem tillgängliga för ett sådant förenande i det finita sinnet att de blir det faktiska människokomplement som sålunda har färdigställts för att påverkas av Sönernas Sanningsande, manifestationerna av Paradisets sanning — universell sanning — i tid och rymd. Koordineringen av idé-beslut, logiska ideal och gudomlig sanning bildar innehavandet av en rättfärdig karaktär, förutsättningen för de dödligas tillträde till morontia världarnas ständigt expanderande och allt mer andliga realiteter.

Jesu förkunnelse utgjorde den första urantiareligion som så fullt omfattade en harmonisk koordinering av kunskap, visdom, tro, sanning och kärlek att den fullständigt och samtidigt erbjöd timligt lugn, intellektuell visshet, moralisk upplysning, filosofisk stabilitet, etisk sensitivitet, gudsmedvetande och en positiv försäkran om personlig överlevnad. Jesu tro visade vägen till den mänskliga frälsningens slutgiltighet, till det slutliga i fråga om de dödligas uppnåelse i universum, emedan den erbjöd:

1. Frälsning från materiella bojar genom den personliga insikten om sonskap till Gud, som är ande.

2. Frälsning från intellektuell träldom: människan skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra henne fri.

3. Frälsning från andlig blindhet, människans insikt om de dödliga varelsernas broderskap och morontiamedvetenheten om broderskapet mellan alla universumvarelser; upptäckten av den andliga verkligheten genom tjänande och uppenbarelsen av godheten i andevärdena genom den himmelska omvårdnaden.

4. Frälsning från det egna jagets ofullständighet genom uppnående av andenivåerna i universum och slutligen genom insikten om harmonin i Havona och fulländningen i Paradiset.

5. Frälsning från det egna jaget, befrielse från jag-medvetandets begränsningar genom uppnående av det Suprema sinnets kosmiska nivåer och genom koordinering med det som alla andra jag-medvetna varelser uppnår.

6. Frälsning från tiden, uppnående av ett evigt liv av ändlöst framåtskridande i förståelsen av Gud och tjänandet av honom.

7. Frälsning från det finita, den fulländade ettheten med Gudomen i och genom den Supreme, genom vilket den skapade varelsen försöker sig på det transcendentala upptäckandet av den Ultimate på det absonitas postfinalitiska nivåer.

En sådan sjufaldig frälsning är detsamma som det fullständiga och fulländade förverkligandet av den ultimata upplevelsen av den Universelle Fadern. Allt detta ingår potentiellt i den trosverklighet som människans religionsupplevelse representerar. Det kan på detta sätt ingå i trosverkligheten eftersom Jesu tro fick sin näring av, och innebar en uppenbarelse av, till och med realiteter bortom det ultimata. Jesu tro närmade sig ett universumabsolut nivå, i den mån ett sådant absolut är möjligt att manifestera i ett evolverande kosmos i tid och rymd.

to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth — universal truth. The co-ordination of idea-decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:6.8 (1112.4) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:6.9 (1112.5) 1. Salvation from material fetters in the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

101:6.11 (1112.7) 3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

101:6.12 (1113.1) 4. Salvation from incompleteness of self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

101:6.13 (1113.2) 5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

101:6.14 (1113.3) 6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

101:6.15 (1113.4) 7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

101:6.16 (1113.5) Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

Genom att tillägna sig Jesu tro kan den dödliga människan få en försmak i tiden av evighetens realiteter. Jesus upptäckte i sitt liv som människa den Slutlige Fadern, och hans köttsliga bröder som lever de dödliga liv kan följa efter honom i denna samma upplevelse att finna Fadern. De kan rentav få, sådana som de är, samma tillfredsställelse av denna upplevelse av Fadern som Jesus fick, sådan som han var. Nya potentialer aktualerades i Nebadons universum som följd av Mikael's sista utgivning, och en av dessa var det nya belysandet av den evighetsväg som leder till allas Fader, längs vilken även de dödliga av materiellt kött och blod kan färdas under sina begynnelseliv på planeterna i rymden. Jesus var och är den nya och levande väg längs vilken människan kan nå det gudomliga arv som Fadern har förordnat att skall vara hennes blott hon ber om det. Hos Jesus framträder i rikligt mått både begynnelsen och slutet av mänsklighetens, rentav den gudomliga mänsklighetens troserfarenhet.

7. EN PERSONLIG RELIGIONSFILOSOFI

En idé är endast en teoretisk handlingsplan, medan ett positivt beslut är en bekräftad handlingsplan. En stereotyp är en handlingsplan som har accepterats utan bekräftelse. De element av vilka man kan bygga en personlig religionsfilosofi härstammar både från individens erfarenhet i sitt inre och i sin omgivning. Samhällsställningen, de ekonomiska förhållandena, utbildningsmöjligheterna, de moraliska trenderna, de institutionella inflytandena, den politiska utvecklingen, de rasliga tendenserna och de religiösa läroarna, som kännetecknar ens tid och plats blir alla faktorer som påverkar utformandet av en personlig religionsfilosofi. Även medfött temperament och intellektuell läggning bestämmer i hög grad mönstret för den religiösa åskådningen. Yrke, äktenskap och släktingar påverkar alla utvecklingen av ens personliga levnadsnormer.

En religionsfilosofi utvecklas av en grundläggande idéttillväxt plus ett experimenterande liv, så som dessa båda modifieras av tendensen att imitera medmänniskor. De filosofiska slutledningarnas hållbarhet är beroende av ett skarpt, ärligt och urskiljande tänkande i förening med känslighet för betydelser och noggrannhet vid utvärderingen. Moraliska fegisar når aldrig upp till höga plan av filosofiskt tänkande. Det fordras mod att tränga in på nya erfarenhetsnivåer och att försöka utforska okända områden av det intellektuella livet.

Snart uppkommer nya värdesystem, nya utformningar av principer och normer uppnås, vanor och ideal omformas, någon idé om en personlig Gud bildas, varefter följer vidgade uppfattningar om förhållandet därtill.

Den stora skillnaden mellan en religiös och en icke-religiös livsfilosofi ligger i de erkända värdenas art och nivå och i föremålet för lojaliteterna. Det finns fyra faser i den religiösa filosofins utveckling: En sådan erfarenhet kan bli endast anpassande, den kan nöja sig med underkastelse under tradition och auktoritet. Eller den kan vara tillfreds med små framgångar, nått och jämnt tillräckligt för att stabilisera det dagliga livet, och därför stannar den tidigt på en sådan yttlig nivå. Sådana

101:6.17 (1113.6) Through the appropriation of the faith of Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well

dödliga tror på att låta livet ha sin gilla gång. En tredje grupp framskrider till den logiska intellektualitetens nivå men stagnerar där som följd av det kulturella slaveriet. Det är verkligen ömkansvärt att se jättelika intellekt som hålls så hårt i den kulturella trälldomens grymma grepp. Det är lika patetiskt att observera dem som byter sitt kulturella slaveri till de materialistiska bojorna i någon vetenskap, falskeligen så kallad. Den fjärde nivån av filosofi når upp till frihet från alla konventionella och traditionella handikapp och vågar tänka, handla och leva ärligt, lojalt, utan fruktan, och sanningsenligt.

Det avgörande testet för varje religiös livsfilosofi är huruvida den gör skillnad mellan den materiella och den andliga världens realiteter samtidigt som den inser deras förening i den intellektuella strävan och det sociala tjänandet. En sund religiös filosofi blandar inte samman det som hör Gud till och det som är kejsarens. Den erkänner inte heller den rena förundrans estetiska kult som en ersättning för religionen.

Filosofin förvandlar den primitiva religionen, som till stor del var en sagoberättelse om samvetet, till en levande erfarenhet av växande värden i den kosmiska verkligheten.

8. TRO OCH TROSFÖRESTÄLLNING

En trosföreställning har nått upp till trons nivå när den blir motiverande för livet och formar levnadssättet. Att acceptera en lära som sann är inte att tro, utan endast att ha en trosföreställning. Inte heller är förvisning eller övertygelse tro. Ett sinnestillstånd når upp till trons nivåer först när det faktiskt dominerar levnadssättet. Tro är ett levande uttryck för genuin personlig religiös erfarenhet. Man tror på sanningen, beundrar skönheten och högaktar godheten, men man dyrkar dem inte; ett sådant uttryck för frälsande tro koncentrerar sig enbart på Gud, som är personifieringen av alla dessa och oändligt mycket mera.

Trosföreställningar är alltid begränsande och bindande; tron är vidgande och frigörande. Trosföreställningen fixerar, tron befriar. Levande religiös tro är dock mer än ett förenande av nobla trosföreställningar; den är mer än ett nobelt filosofiskt system; den är en levande erfarenhet som har att göra med andliga betydelser, gudomliga ideal och suprema värden. Den känner Gud och tjänar människan. Trosföreställningar kan bli gemensam egendom för gruppen, men tron måste vara personlig. Teologiska trosföreställningar kan förestavas en grupp, men tron kan födas endast i hjärtat på den enskilda religionsutövaren.

Tron har svikit sitt förtroende när den tar sig till att förneka realiteter och förse sina anhängare med inbillad kunskap. Tron är en förrädare när den främjar svek mot den intellektuella integriteten och förringar troheten mot suprema värden och gudomliga ideal. Tron skyr aldrig skyldigheten att lösa de problem som hör till de dödligas liv. Levande tro främjar aldrig fanatism, förföljelse eller ofördragsamhet.

Tron klavbinder inte den skapande fantasin, inte heller visar den oresonlig fördomsfullhet gentemot upptäckterna från vetenskaplig forskning. Tron ger

enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate in consequence of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

101:7.5 (1114.3) The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

101:7.6 (1114.4) Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. FAITH AND BELIEF

101:8.1 (1114.5) Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

101:8.2 (1114.6) Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

101:8.3 (1114.7) Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

101:8.4 (1115.1) Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific

livskraft åt religionen och får religionsutövaren att heroiskt leva enligt den gyllene regeln. Hänförelsen över tron står i proportion till kunskapen, och trons bemödanden är förspelet till en sublim frid.

9. RELIGION OCH MORAL

Ingen framförd religionsuppenbarelse kunde anses vara autentisk om den inte erkände den etiska förpliktelsens lydnadskrav som har skapats och omhuldats av den föregående utvecklingsreligionen. Uppenbarelsen vidgar ofelbart utvecklingsreligionens etiska horisont samtidigt som den osvikligt vidgar de moraliska skyldigheterna i alla tidigare uppenbarelsen.

När ni dristar er till att kritiskt sitta till doms över människans primitiva religion (eller den primitiva människans religion) borde ni komma ihåg att döma dessa vildar och bedöma deras religiösa erfarenhet i enlighet med deras upplysning och samvetsställning. Gör inte misstaget att bedöma en annans religion enligt era egna kunskaps- och sanningssnormer.

Sann religion är den sublima och djupsinniga övertygelse inne i själen som med tvingande kraft påminner människan om att det vore fel av henne att inte tro på de morontiala realiteter som utgör hennes högsta etiska och moraliska begrepp, hennes högsta tolkning av livets största värden och universumets djupaste realiteter. En sådan religion är helt enkelt erfarenheten av att visa intellektuell trohet mot de högsta påbuden från det andliga medvetandet.

Sökandet efter skönhet är en del av religionen endast i den mån det är etiskt och i den utsträckning det berikar uppfattningen om det moraliska. Konsten är religiös endast när den blir genomsyrad av ett syfte som härrör från en hög andlig motivation.

Den civiliserade människans upplysta andliga medvetande intresserar sig inte så mycket för någon särskild intellektuell trosföreställning eller för något speciellt levnadssätt som för att upptäcka livets sanning, det goda och rätta sättet att reagera inför de ständigt återkommande situationerna i de dödligas tillvaro. Moraliskt medvetande är endast ett namn som används för människans insikt och medvetenhet om de etiska och uppkommande morontiala värden som plikten fordrar att människan skall hålla sig till vid kontrollen och styrningen av sitt beteende från dag till dag.

Fastän man inser att religionen är ofullständig finns det dock åtminstone två praktiska manifestationer av dess natur och funktion:

1. Den andliga drivkraften och det filosofiska trycket från religionen tenderar att få människan att projicera sin uppskattning av moraliska värden direkt ut till sina medmänniskors angelägenheter — religionens etiska reaktion.

2. Religionen skapar för människosinnet ett förändligt medvetande om den gudomliga verkligheten som baserar sig på och genom tro härleds från föregående begrepp om moraliska värden och koordineras med de begrepp om andliga värden som har lagts ovanpå. Religionen blir därigenom en

investigation. Faith vitalizes religion and constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. RELIGION AND MORALITY

101:9.1 (1115.2) No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unfailingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unfailingly expands the moral obligations of all prior revelations.

101:9.2 (1115.3) When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

101:9.3 (1115.4) True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

101:9.4 (1115.5) The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with purpose which has been derived from high spiritual motivation.

101:9.5 (1115.6) The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

101:9.6 (1115.7) Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical manifestations of its nature and function:

101:9.7 (1115.8) 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religion creates for the human mind a spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and

granskare av jordelivets angelägenheter, en form av glorifierad moralisk förtröstan på och tillit till verkligheten, till de upphöjda realiteterna i tiden och de mera bestående realiteterna i evigheten.

Tron blir förbindelselänken mellan det moraliska medvetandet och den andliga uppfattningen om en bestående verklighet. Religionen blir den väg längs vilken människan med hjälp av och genom frälsningsförfarandet, den tilltagande morontella omvandlingen, kan fly från de materiella begränsningarna i den timliga och naturliga världen till de himmelska realiteterna i den eviga och andliga världen.

10. RELIGIONEN SOM MÄNNISKANS BEFRIARE

Den intelligenta människan vet att hon är ett naturens barn, en del av det materiella universum. I rörelserna och spänningarna på den matematiska nivån av energiuniversum kan hon inte heller urskilja något som tyder på den enskilda personlighetens överlevnad. Aldrig kan människan finna någon andlig verklighet genom att utforska fysiska orsaker och verkningar.

En människa är också medveten om att hon är en del av idébildningens kosmos, men även fast ett begrepp kan bestå bortom ett materiellt levnadslopp finns det dock ingenting i själva begreppet som tyder på att den personlighet som bildar detta begrepp själv skulle överleva. Inte heller kommer uttömmandet av logikens och förnuftets möjligheter någonsin att för logikern eller för den förnuftige avslöja den eviga sanningen om personlighetens överlevnad.

Den materiella lagbundenhetens nivå svarar för att orsakssammanhangen alltid fortsätter, att en föregående orsak alltid följs av en verkan. Sinnesnivån antyder att idébildningen fortgår utan slut, att ett oupphörligt flöde av begreppsmässig potential flyter fram från tidigare existerande begrepp och föreställningar. Ingendera av dessa universumnivåer avslöjar för den forskande dödliga en flyktväg från ställningen som partiell varelse och från den outhärdliga ovissheten av att vara en tillfällig realitet i universum, en timlig personlighet dömd till att utsläckas då de begränsade livsenergierna har tagit slut.

Det är endast längs den morontella vägen, som leder till andlig insikt, som människan kan spränga de bojor som är en naturlig del av hennes ställning som dödlig i universum. Energi och sinne leder ju tillbaka till Paradiset och Gudomen, men varken människans energiutrustning eller hennes sinnesutrustning utgår direkt från denna Paradisgudom. Endast i andlig mening är människan ett Guds barn. Detta är sant emedan det endast är i andlig bemärkelse som människan för närvarande är utrustad med och bebodd av Paradisfaderns ande. Endast genom att vandra den religiösa erfarenhetens väg och genom utövandet av sann tro kan människosläktet någonsin finna gudomligheten. Genom att i tro acceptera sanningen om Gud blir det möjligt för människan att fly från de materiella begränsningarnas trånga fållor, och det ger henne ett rationellt hopp om en trygg avfärd från den materiella världen där döden finns till den andliga världen där det eviga livet finns.

confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

101:9.9 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontial avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

Religionens syfte är inte att tillfredsställa nyfikenheten om Gud utan snarare att erbjuda intellektuell beständighet och filosofisk trygghet, att stabilisera och berika människolivet genom att blanda det dödliga med det gudomliga, det partiella med det fulländade, människan och Gud. Det är genom religiös erfarenhet som människans uppfattningar om det ideala begåvas med verklighet.

Aldrig kan det framföras vare sig vetenskapliga eller logiska bevis för gudomligheten. Förnuftet ensamt kan aldrig bekräfta den religiösa erfarenhetens värden och dess godhet. Alltid kommer det att vara sant: den som vill göra Guds vilja skall förstå de andliga värdenas giltighet. Detta är det största närmande som på de dödligas nivå kan göras för att erbjuda bevis på den religiösa erfarenhetens verklighet. En sådan tro erbjuder den enda räddningen från den materiella världens mekaniska grepp och från den förvrängning i form av fel som orsakas av den intellektuella världens ofullständighet. Det är den enda utväg man har funnit från återvändsgränderna i de dödligas tänkande beträffande den enskilda personlighetens fortsatta överlevnad. Det är den enda passersedeln till den fullödiga verkligheten och det eviga livet i en universell skapelse av kärlek, lag, enhet och tilltagande uppnåelse av Gudomen.

Religionen botar effektivt människans känsla av idealistisk isolering eller andlig ensamhet; den gör den troende till en Guds son, en medborgare i ett nytt och meningsfullt universum. Religionen försäkrar människan att hon genom att följa rättfärdighetens ljusglimt som skymtar i hennes själ, därigenom identifierar sig med den Infinites plan och den Eviges syfte. En sådan befriad själ börjar omedelbart känna sig hemma i detta nya universum, hans universum.

När du upplever en sådan trosomvandling är du inte längre en slavisk del av det matematiska kosmos utan snarare en befriad viljeförsedd son till den Universella Fadern. En sådan befriad son kämpar inte längre ensam mot den obevekliga domen om den timliga existensens upphörande. Han kämpar inte längre mot hela naturen, med oddsen hopplöst emot sig. Han vacklar inte längre under den paralyserande rädslan att han måhända har satt sin tillit till ett hopplöst bländverk eller sitt hopp till en vidunderlig villfarelse.

Nu har Guds söner istället tagit värvning för att tillsammans utkämpa kampen för verklighetens seger över tillvarons partiella skuggor. Äntligen blir alla skapade varelser medvetna om att Gud och hela den gudomliga härskaran i ett så gott som gränslöst universum är på deras sida i den himmelska kampen för att vinna livets evighet och gudomlighetens status. Sådana av tron befriade söner har verkligen gått med för att kämpa tidens strider, på samma sida som evighetens suprema krafter och gudomliga personligheter; till och med stjärnorna i sina banor kämpar nu för dem. Äntligen ser de på universum inifrån, från Guds synpunkt, och allt förvandlas från osäkerheten i den materiella isoleringen till säkerheten i det eviga andliga framåtskridandet. Även tiden själv blir endast evighetens skugga som Paradisets realiteter kastar över rymdens rörliga och mäktiga maskineri.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

101:10.6 (1116.7) Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

101:10.7 (1117.1) Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

101:10.8 (1117.2) When you experience such a transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

101:10.9 (1117.3) Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

101:10.10 (1117.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 102. Den religiösa trons grundvalar

⇨ 101

Urantiaboken

103 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 102

DEN RELIGIÖSA TRONS GRUNDVALAR

Sektioner

Introduktion

1. Trons förvisningar
2. Religionen och verkligheten
3. Kunskap, visdom och insikt
4. Erfarenheten som ett faktum
5. Den målinriktade potentialens överhöghet
6. Den religiösa trons förvisning
7. Förvisningen om det gudomliga
8. Bevisen för religionen

Introduktion

FÖR DEN icke-troende materialisten är människan helt enkelt en evolutionär tillfällighet. Hennes hopp om överlevnad är en produkt av de dödligas fantasi; hennes fruktan, kärlek, längtan och trosföreställningar är endast reaktioner på att vissa av materiens livlösa atomer har råkat komma nära intill varandra. Ingen manifestation av handlingskraft eller något uttryck av förtrostan kan föra henne bortom graven. Även de bästa människornas hängivna strävanden och inspirerande genialitet är dömda att utsläckas av döden, den långa och ensamma natten av evig glömska och sloknad själ. Namnlös förtvivlan är människans enda belöning för att hon lever och strävar under den timliga solen i de dödligas tillvaro. Varje dag i livet skärper en skoningslös dom sakta men säkert sitt grepp; en dom som ett fientligt och obevekligt materiellt universum har låtit bli en krönande förolämpning mot allt det som i människans längtan är vackert, ädelt, sublimt och gott.

Men detta är inte människans slut och eviga bestämmelse. En sådan vision är endast ett förtvivlat rop som någon irrande själ har utstött när han har gått vilse i andligt mörker och blivit förblindad av förvirringen och förvrängningen från en komplicerad lärdom men tappert kämpar vidare med de mekanistiska spetsfundigheterna i en materiell filosofi. All denna mörkrets dom och förtvivlans öde skingras för evigt av en enda modig trosansträngning som även det ringaste och mest olärda bland Guds barn på jorden uppvisar.

PAPER 102

THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS

FAITH

SECTIONS

Introduction

1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

INTRODUCTION

^{102:0.1 (1118.1)} TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

^{102:0.2 (1118.2)} But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

Denna frälsande tro föds i människohjärtat när människans moraliska medvetande inser att mänskliga värden kan omvandlas i den dödligas erfarenhet från materiellt till andligt, från mänskligt till gudomligt, från tid till evighet.

1. TRONS FÖRVISSNINGAR

Tankeriktarens arbete utgör förklaringen till varför människans primitiva och evolutionära plikt känsla omvandlas till denna högre och säkrare tro på uppenbarelseens eviga realiteter. Det måste finnas en hunger efter fulländning i människans hjärta för att säkra förmågan att förstå trons vägar till suprem uppnåelse. Om en människa väljer att följa den gudomliga viljan kommer hon att lära känna sanningens väg. Det är bokstavligen sant: "Mänskliga ting måste vara kända för att bli älskade, men gudomliga ting måste vara älskade för att bli kända." Ärliga tvivel och uppriktigt frågande är emellertid inte synd. Sådana attityder innebär endast dröjsmål under den progressiva färden mot uppnåendet av fulländning. En barnasinnad tillit garanterar människans inträde i det himmelska uppstigandets rike, men framåtskridandet beror helt på ett energiskt utövande av en fullvuxen människas robusta och tillitsfulla tro.

Vetenskapens förnuft är baserat på tidens iakttagbara fakta; religionens tro framför argument utgående från evighetens andeprogram. Det som kunskap och förnuft inte kan göra för oss, uppmanar den sanna visdomen oss att låta tron utträta genom religiös insikt och andlig omvandling.

På grund av den isolering som följde av upproret har sanningsuppenbarelse på Urantia alltför ofta blivit uppblandad med framställningar som representerar partiella och obeständiga kosmologier. Sanningen förblir oförändrad från generation till generation, men de därtill anslutna läroren om den fysiska världen förändras från dag till dag och från år till år. Den eviga sanningen bör inte förringas fastän den råkar finnas i sällskap med föräldrade uppfattningar om den materiella världen. Ju mer man vet om vetenskap, desto mindre säker kan man vara; ju mer man har av religion, desto säkrare är man.

Vetenskapens vissheter utgår uteslutande från intellektet; religionens övertygelser uppkommer från hela personlighetens verkliga grundvalar. Vetenskapen vädjar till sinnets förstånd; religionen vädjar till kroppens, sinnets och andens lojalitet och tillgivenhet, rentav till hela personligheten.

Gud är så helt verklig och absolut att något materiellt bevis eller någon demonstration av så kallade mirakel inte kan framföras som bevis för hans verklighet. Alltid kommer vi att känna honom emedan vi litar på honom, och vår tro på honom är helt baserad på vår personliga delaktighet i de gudomliga manifestationerna av hans infinita verklighet.

Tankeriktaren i människans inre väcker ofelbart en äkta och forskande hunger efter fulländning i människans själ och samtidigt en vittomfattande vetgirighet som tillräckligt kan tillfredsställas endast av gemenskap med Gud, den gudomliga källan till denna Riktare. Människans hungriga själ vägrar att bli

^{102:0.3 (1118.3)} This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

^{102:1.1 (1118.4)} The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

^{102:1.2 (1119.1)} The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

^{102:1.3 (1119.2)} Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

^{102:1.4 (1119.3)} The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the *entire personality*. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

^{102:1.5 (1119.4)} God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

^{102:1.6 (1119.5)} The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than

tillfredsställd av något mindre än den personliga insikten om den levande Guden. Vad Gud än kan vara mer än en hög och fullkomlig moralisk personlighet, kan han inte i vår hungrande och finita uppfattning vara någonting mindre.

2. RELIGIONEN OCH VERKLIGHETEN

Observerande sinnen och urskiljande själar känner igen religionen när de finner den i sina medmänniskors liv. Religionen behöver ingen definition; vi känner alla dess sociala, intellektuella, moraliska och andliga frukter. Allt detta växer fram av att religionen är människosläktets egendom; inte en kulturens avkomma. Det är emellertid sant att ens uppfattning om religionen trots allt är mänsklig och därför kan utsättas för okunskapens bundenhet, vidskepelsens slaveri, bedrägeriets förvrängningar och den falska filosofins villfarelser.

En av de karakteristiska egenheterna i den genuina religiösa förvisningen är att trots absolutheten i dess övertygelser och ständaktigheten i dess inställning är den anda i vilken den uttrycks så balanserad och måttfull att den aldrig ger minsta intryck av självhävdelse eller egoistiskt förhållande. Den religiösa erfarenhetens visdom är något av en paradox såtillvida att den härleds både från människan och från Riktaren. Den religiösa kraften är inte en produkt av individens personliga privilegier utan snarare ett resultat av det sublima partnerskapet mellan människan och den eviga källan till all visdom. Sålunda blir den sanna och obefläckade religionens ord och handlingar en övertygande auktoritet för alla upplysta dödliga.

Det är svårt att identifiera och analysera faktorerna i en religiös erfarenhet, men det är inte svårt att observera att dessa religionsutövare lever och verkar som om de redan vore i den Eviges närvaro. De troende förhåller sig till detta timliga liv som om odödligheten redan var inom räckhåll för dem. I sådana dödliga liv finns en äkta originalitet och en spontanitet i uttryckssättet som för alltid särskiljer dem från de medmänniskor som har insupit endast världens visdom. Religionsutövarna tycks leva effektivt frigjorda från den oroande brådskan och smärtsamma stressen i de omställningar som hör till de världsliga strömmarna i tiden. De uppvisar en stabilisering av personligheten och ett karaktärslugn som inte förklaras av fysiologins, psykologins eller sociologins lagar.

Tiden är ett ofrånkomligt element vid uppnåendet av kunskap. Religionen gör sina gåvor omedelbart tillgängliga, fastän därtill kommer den viktiga faktorn av tillväxt i nåd, ett avgjort framåtskridande i alla faser av den religiösa erfarenheten. Kunskapen innebär ett evigt sökande. Alltid lär du dig, men aldrig kan du komma fram till full kunskap om den absoluta sanningen. Kunskapen ensam kan aldrig innebära absolut visshet, endast en allt större sannolikhet för tillnärmelse, men den religiösa själ som är andligen upplyst vet, och vet nu. Dock leder inte denna djupgående och positiva förvisning en sådan sunt sinnad religionsutövare att dess mindre intressera sig för upp- och nedgångarna i den mänskliga visdomens framskridande vilken till sin materiella del är bunden till utvecklingen av den långsamt föränderliga vetenskapen.

the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

^{102:2.1 (1119.6)} Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

^{102:2.2 (1119.7)} One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefined religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

^{102:2.3 (1119.8)} It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

^{102:2.4 (1120.1)} Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows*, and *knows now*. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

Inte heller vetenskapens upptäckter är genuint verkliga i mänskoeferenhetens medvetande förrän de har utretts och korrelerats, förrän deras relevanta fakta faktiskt har fått en mening genom att de kopplas in till sinnets tankeströmmar. Den dödliga människan betraktar även sin fysiska omgivning från sinnesnivån, ur perspektivet för dess psykologiska registrering. Det är därför ingenting märkligt i att människan skapar sig en högeligen enad tolkning av universum och sedan försöker identifiera vetenskapens energienhetlighet med sin religiösa erfarenhets andeenhetlighet. Sinnet är enhetlighet; de dödligas medvetande lever på sinnesnivån och uppfattar de universella realiteterna genom sinnesutrustningens ögon. Sinnesperspektivet uppfattar inte den existentiella enheten i verklighetens källa, det Första Ursprunget och Centret, men det kan och kommer en gång att beskriva för människan den erfarenhetsmässiga syntesen av energi, sinne och ande i och som den Suprema Varelsen. Sinnet kan dock aldrig lyckas i detta enande av verklighetens mångfald om det inte är starkt medvetet om materiella ting, intellektuella betydelser och andliga värden; endast i harmonin i den funktionella verklighetens treenighet finns det enhet, och endast i enheten får personligheten tillfredsställelsen av att inse den kosmiska beständigheten och följdriktigheten.

Enhet hittas bäst i människans erfarenhet med hjälp av filosofi. Fastän huvuddelen av det filosofiska tänkandet alltid måste grunda sig på materiella fakta är de dödligas andliga insikt den sanna filosofiska dynamikens själ och energi.

Den evolutionära människan tycker inte av naturen om hårt arbete. Att i sin livserfarenhet hålla takten med de pådrivande kraven och tvingande sporrarna i en växande religiös erfarenhet innebär ständig aktivitet på områdena för andlig tillväxt, intellektuell expansion, utvidgning av ens faktakunskap och socialt tjänande. Det finns ingen verklig religion utan en mycket aktiv personlighet. Därför försöker slöare människor ofta undkomma strävsamheten i äkta religiösa aktiviteter med det fyndiga självbedrägeriet att dra sig tillbaka till de stereotypa religiösa doktrinernas och dogmernas falska skydd. Den sanna religionen är levande. Intellektuell kristallisering av religiösa uppfattningar är detsamma som andlig död. Man kan inte tänka sig religion utan idéer, men när religionen reduceras till endast en idé är det inte längre religion; religionen har då blivit endast en form av mänsklig filosofi.

Sedan finns det också andra typer av instabila och svagt disciplinerade själar som vill använda de sentimentala uppfattningarna om religionen för att undfly de irriterande krav som livet ställer. När en del vacklande och räddhågade dödliga försöker undkomma det evolutionära livets ständiga tryck, förefaller religionen, så som de uppfattar den, att erbjuda den närmaste fristaden, den bästa flyktvägen. Det är religionens uppgift att bereda människan för att modigt, rentav heroiskt, möta svårigheterna i livet. Religionen är den evolutionära människans främsta rustning, det enda som gör det möjligt för henne att fortsätta och "härda ut som om hon såg Honom som är osynlig". Mysticismen däremot är ofta något av ett tillbakadragande från livet, och till den tyr sig de människor som inte tycker om de mera robusta aktiviteter som ett religiöst liv på det mänskliga samhällets och umgängens öppna arenor innebär. Den

102:2.5 (1120.2) Even the discoveries of science are not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become *meaning* through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

102:2.6 (1120.3) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

102:2.7 (1120.4) Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea*, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

102:2.8 (1121.1) Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act*. Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to

äkta religionen måste handla. Verksamhet blir följden av religionen när människan verkligen har den, eller snarare när religionen tillåts att verkligen äga människan. Aldrig nöjer sig religionen med enbart tänkande eller med känsla utan handlande.

Vi är inte blinda för det faktum att religionen ofta handlar oklokt, rentav irreligiöst, men den handlar. Förvillelser, när det gäller den religiösa övertygelsen, har lett till blodiga förföljelser, men alltid och ständigt åstadkommer religionen någonting; den är dynamisk!

3. KUNSKAP, VISDOM OCH INSIKT

Intellektuell bristfällighet eller otillräcklig utbildning blir oundvikligen ett handikapp för en högre religiös uppnåelse emedan den andliga naturens utarmade miljö berövar religionen dess främsta kanal för filosofisk kontakt med den vetenskapliga kunskapens värld. De intellektuella beståndsdelarna i religionen är viktiga, men en överutveckling av dem är likaså ibland mycket till förfång och förtret. Religionen måste ständigt verka underställd en paradoxal nödvändighet: nödvändigheten att göra effektivt bruk av tanken och att samtidigt förhålla sig kritiskt till den andliga användbarheten av allt tänkande.

Religiös spekulation är oundviklig men alltid till förfång; spekulation framställer sitt föremål utan undantag i falsk dager. Spekulation tenderar att omvandla religionen till någonting materialistiskt eller humanistiskt och får sålunda, samtidigt som den direkt stör den logiska tankens klarhet, religionen att indirekt framstå som en funktion av den timliga världen, samma värld till vilken den för evigt borde stå i ett motsatsförhållande. Därför kommer religionen alltid att kännetecknas av paradoxer, de paradoxer som kommer sig av att den erfarenhetsmässiga förbindelsen mellan de materiella och de andliga nivåerna i universum saknas — morontiamåtan, den superfilosofiska känsligheten för urskiljandet av sanning och uppfattandet av enhet.

Materiella känslor, mänskliga emotioner, leder direkt till materiella förehavanden, själviska handlingar. Religiösa insikter, andliga motivationer, leder direkt till religiös verksamhet, osjälviska handlingar av socialt tjänande och altruistisk välvilja.

Religiös längtan är det hungrande sökandet efter den gudomliga verkligheten. Religiös erfarenhet är insikten om medvetenheten av att man har funnit Gud. När en människovarelse verkligen finner Gud upplever han en sådan triumfens rastlösa glädje i sin själ, att hon är tvungen att söka en kärleksfull tjänstekontakt med sina mindre upplysta medmänniskor, inte för att avslöja att hon har funnit Gud, utan snarare för att låta överflödet av den uppvällande eviga godheten i sin egen själ vederkvinna och förädla sina medmänniskor. Verklig religion leder till ökat socialt tjänande.

Vetenskap, kunskap, leder till medvetande om fakta; religion, erfarenhet, leder till medvetande om värde; filosofi, visdom, leder till samordnat medvetande; uppenbarelse (ersättningen för morontiamåta) leder till medvetande om sann verklighet; medan koordineringen av medvetandet om fakta, värde och sann verklighet innebär medvetenhet om personlighetens realitet, maximala varelse, samt tron på att denna samma

possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

102:2.9 (1121.2) We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts*. Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

102:3.1 (1121.3) Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

102:3.2 (1121.4) Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

102:3.3 (1121.5) Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

102:3.4 (1121.6) Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

102:3.5 (1122.1) Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads to *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality*; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with the

personlighet har möjligheten till överlevnad.

Kunskap leder till att människorna får sin plats, den leder till skapandet av sociala skikt och kaster. Religion leder till ett tjänande av människor och skapar sålunda etik och altruism. Visdom leder till en högre och bättre gemenskap både med idéer och med ens medmänniskor. Uppenbarelse frigör människorna och ger dem en början på det eviga äventyret.

Vetenskapen sorterar människorna; religionen älskar människorna, även som du älskar dig själv. Visdomen gör rätt åt olikartade människor, men uppenbarelsen glorifierar människan och avslöjar hennes förmåga till partnerskap med Gud.

Vetenskapen försöker förgäves skapa ett kulturens broderskap; religionen åstadkommer ett andens broderskap. Filosofin strävar efter visdomens broderskap; uppenbarelsen för fram det eviga broderskapet, Paradiset Finalitår.

Kunskap medför stolthet över personlighetens existens; visdom är medvetandet om personlighetens betydelse; religion är erfarenheten av kännedomen om personlighetens värde; uppenbarelsen är försäkringen om personlighetens överlevnad.

Vetenskapen försöker identifiera, analysera och klassificera de segmenterade delarna av det gränslösa kosmos. Religionen begriper helhetsidén, ett helt kosmos. Filosofin försöker identifiera vetenskapens materiella segment med den andliga insiktens helhetsbegrepp. Där filosofin misslyckas i detta försök, där lyckas uppenbarelsen, som försäkrar att den kosmiska kretsen är universell, evig, absolut och infinit. Den Infinite JAG ÄRs kosmos är därför ändlöst, gränslöst och alltomfattande — tidlöst, rymdlöst och obegränsat. Vi bär vittne om att den Infinite JAG ÄR är Fader till Mikael av Nebadon och frälsningens Gud för människan.

Vetenskapen anger Gudomen som ett faktum; filosofin framför idén om ett Absolut; religionen ser Gud som en kärleksfull andlig personlighet. Uppenbarelsen bekräftar enhetligheten i Gudomens faktum, det Absolutas idé och Guds andliga personlighet samt presenterar ytterligare detta begrepp som vår Fader — tillvarons universella faktum, sinnets eviga idé och livets infinita ande.

Strävandet efter kunskap utgör vetenskap, sökandet efter visdom är filosofi, kärleken till Gud är religion, hungern efter sanning är en uppenbarelse. Men det är den inre Tankeriktaren som bifogar verklighetskänslan till människans andliga insikt om kosmos.

Inom vetenskapen föregår idén uttrycket för dess förverkligande; inom religionen föregår erfarenheten av förverkligandet uttryckandet av idén. Det är en väldig skillnad mellan den evolutionära viljan att tro och resultatet av ett upplyst förnuft, religiös insikt och uppenbarelse — viljan som tror.

Inom evolutionen leder religionen ofta till att människan skapar sina uppfattningar om Gud. Uppenbarelsen för fram det fenomen att Gud evolverar människan själv, medan vi i Kristus Mikael's jordiska liv ser det fenomen att Gud uppenbarar sig själv för människan. Evolutionen tenderar att göra Gud lik

belief in the possibility of the survival of that very personality.

102:3.6 (1122.2) Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

102:3.7 (1122.3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

102:3.8 (1122.4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122.5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122.6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122.7) Science indicates Deity as a *fact*; philosophy presents the *idea* of an Absolute; religion envisions God as a loving *spiritual personality*. Revelation affirms the *unity* of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122.8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth is a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122.9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the *will that believes*.

102:3.14 (1122.10) In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man

människan; uppenbarelsen tenderar att göra människan lik Gud.

Vetenskapen nöjer sig endast med första orsaker, religionen endast med den suprema personligheten, och filosofin endast med enheten. Uppenbarelsen bekräftar att dessa tre är ett, och att de alla är goda. Det evigt verkliga är det goda i universum och inte tidens illusioner om något ont i rymden. Enligt den andliga erfarenheten hos alla personligheter är det alltid sant att det verkliga är gott och det goda är verkligt.

4. ERFARENHETEN SOM ETT FAKTUM

På grund av Tankeriktarens närvaro i era sinnen är det inget större mysterium för er att känna Guds sinne än det är för er att vara säkra på att ni vet att ni känner något annat sinne, mänskligt eller övermänskligt. Religionen och den sociala medvetenheten har detta gemensamt: de bygger på medvetandet om att det finns andra sinnen. Det förfarande med vilket du kan acceptera en annans idé som din är detsamma med vilket du kan "låta det sinne som var i Kristus även vara i dig".

Vad är människans erfarenhet? Det är helt enkelt varje växelverkan mellan ett aktivt och frågande jag samt varje annan aktiv och yttre verklighet. Erfarenhetens massa bestäms av uppfattningens djup plus den totala insikten om den yttre verkligheten. Erfarenhetens rörelse är lika med kraften i den förväntade föreställningen plus skärpan i de sensoriska iakttagelserna av de yttre kvaliteterna i den berörda verkligheten. Erfarenhetens faktum står att finna i jag-medvetandet plus existensen av något annat — ett annat ting, ett annat sinne och en annan ande.

Människan blir mycket tidigt medveten om att hon inte är ensam i världen eller universum. Det uppkommer en naturlig spontan medvetenhet om att det finns andra sinnen i jagets omgivning. Tron omvandlar denna naturliga erfarenhet till religion, insikten om Gud som verkligheten — ursprunget, väsendet och bestämmelsen — av andra sinnen. En sådan kunskap om Gud är dock ständigt och alltid en realitet som bygger på personlig erfarenhet. Om Gud inte vore en personlighet kunde han inte bli en levande del av den verkliga religiösa erfarenheten hos en människopersonlighet.

Det element av fel närvarande i människans religiösa erfarenhet står i direkt proportion till den mängd materialism som besudlar den andliga uppfattningen om den Universelle Fadern. Människans framtidskridande i universum innan hon blir ande består i erfarenheten av att frigöra sig från dessa felaktiga uppfattningar om Guds väsen och om verkligheten av den rena och sanna anden. Gudomen är mer än ande, men det andliga närmandet är det enda möjliga för den uppstigande människan.

Bönen är förvisso en del av den religiösa erfarenheten, men den har felaktigt betonats av de nutida religionerna, så att den mer väsentliga gemenskapen i form av dyrkan har försummats. De reflekterande sinnesförmågorna fördjupas och breddas av gudsdyrkan. Bönen kan berika livet, men dyrkan upplyser bestämmelsen.

Godlike.

102:3.15 (1122.11) Science is only satisfied with first causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The *eternal real* is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. THE FACT OF EXPERIENCE

102:4.1 (1123.1) Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

102:4.2 (1123.2) What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

102:4.3 (1123.3) Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness*. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

102:4.4 (1123.4) The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

102:4.5 (1123.5) Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

Uppenbarelsereligionen är det förenande elementet i människans tillvaro. Uppenbarelsen enar historien, koordinerar geologin, astronomin, fysiken, kemin, biologin, sociologin och psykologin. Den andliga erfarenheten är den verkliga själen i människans kosmos.

5. DEN MÅLINRIKTADE POTENTIALENS

ÖVERHÖGHET

Fastän etablerandet av tron som ett faktum inte är detsamma som att etablera det som man tror på som ett faktum, utvisar icke desto mindre de enkla livsformernas evolutionära utveckling till personlighetsnivån det faktum att personlighetens potential från första början existerar. I tidens universer står det potentiella alltid högre än det aktuella. I det evolverande kosmos är det potentiella det som skall komma, och det som är för att komma innebär ett avslöjande av Gudomens målinriktade mandat.

Denna samma målinriktade överhöghet visas av utvecklingen av sinnets idébildning, när den primitiva animala rädslan omvandlas till en ständigt djupare vördnad för Gud och en tilltagande förundran över universum. Den primitiva människan hade mer religiös fruktan än tro, och andepotentialernas överhöghet över sinnesaktualerna framkommer när denna fega rädsla omvandlas till levande tro på andliga realiteter.

Ni kan psykologisera utvecklingsreligionen, men inte den personliga erfarenhetens religion som har ett andligt ursprung. Människans moral kan erkänna värden, men endast religionen kan bevara, upphöja och förändliga dessa värden. Trots dessa verkningar är religionen någonting mer än emotionaliserad moral. Religion förhåller sig till moral så som kärlek till plikt, sonskap till träldom, väsen till substans. Moralen avslöjar en allsmäktig Övervakare, en Gudom att tjäna; religionen avslöjar en allälskande Fader, en Gud att dyrka och älska. Igen beror detta på att religionens andliga potentialitet intar en dominerande ställning i förhållande till den evolutionsbaserade moralens pliktaktualitet.

6. DEN RELIGIÖSA TRONS FÖRVISSNING

Det filosofiska eliminerandet av religiös fruktan och vetenskapens stadiga frammarsch ökar avsevärt de falska gudarnas dödlighet. Även om dessa förluster bland de av människan påhittade gudarna helt tillfälligt kan fördunkla den andliga visionen, utplånar de till slut den okunskap och vidskepelse som så länge skymde den eviga kärlekens levande Gud. Förhållandet mellan den skapade och Skaparen är en levande erfarenhet, en dynamisk religiös tro, som inte exakt kan definieras. Att isolera en del av livet och kalla det religion är att sönderdela livet och förvränga religionen. Det är just därför som dyrkans Gud kräver full trohet eller ingen alls.

De primitiva människornas gudar må ha varit endast skuggor av dem själva; den levande Guden är det gudomliga ljus vars avbrott utgör skapelseskuggorna i hela rymden.

^{102:4.6 (1123.6)} Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, coordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. THE SUPREMACY OF PURPOSIVE POTENTIAL

^{102:5.1 (1123.7)} Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

^{102:5.2 (1124.1)} This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

^{102:5.3 (1124.2)} You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

^{102:6.1 (1124.3)} The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

^{102:6.2 (1124.4)} The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

Den religionsutövare som har vunnit filosofisk insikt förlitar sig på den personliga frälsningens personliga Gud, som är någonting mer än en realitet, ett värde, en uppnåelsenivå, en exalterad process, en transmutation, det ultimata i tid-rymden, en idealisering, energipersonalisering, gravitationsentitet, en projektion som utgår från människan, en idealisering av jaget, naturens förskjutning uppåt, tendensen till godhet, evolutionens framdrivande impuls eller en sublim hypotes. Religionsutövaren förlitar sig på en kärlekens Gud. Kärleken är religionens innersta väsen och urkällan till en högrestående civilisation.

Tron omvandlar sannolikhetens Gud i filosofin till den frälsande förvisningens Gud i den personliga religiösa erfarenheten. Skepticismen kan ifrågasätta teologins teorier, men övertygelsen om den personliga erfarenhetens tillförlitlighet bekräftar sanningen i den trosföreställning som har vuxit till tro.

Övertygelser om Gud kan nås genom vist tänkande, men individen lär känna Gud endast genom tro, genom personlig erfarenhet. I mycket av det som gäller livet måste man räkna med sannolikheter, men vid kontakt med den kosmiska verkligheten kan förvisning upplevas när man närmar sig sådana betydelser och värden i levande tro. Den själ som känner Gud vågar säga "jag vet", även när denna kännedom om Gud ifrågasätts av den icke-troende som bestrider en sådan visshet emedan den inte helt får stöd av intellektets logik. Till varje sådan tvivlare svarar den troende endast: "Hur vet du att jag inte vet?"

Fastän förnuftet alltid kan ifrågasätta tron, kan tron alltid komplettera både förnuftet och logiken. Förnuftet skapar den sannolikhet som tron kan omvandla till moralisk förvisning, rentav till andlig erfarenhet. Gud är den första sanningen och det sista faktum, därför har all sanning sitt ursprung i honom, medan alla fakta existerar i förhållande till honom. Gud är absolut sanning. Som sanning kan man känna Gud, men för att förstå — förklara — Gud måste man utforska universernas universums faktum. Den väldiga klyftan mellan erfarenheten av sanningen om Gud och okunnigheten om Gud som faktum kan överbryggas endast av levande tro. Förnuftet ensamt kan inte åstadkomma harmoni mellan infinit sanning och universellt faktum.

Trosföreställningen kan kanske inte värja sig för tvivel och motstånd rädsla, men tron övervinner alltid tvivlet, ty tron är både positiv och levande. Det positiva har alltid övertagit över det negativa, sanningen över villfarelsen, erfarenheten över teorin, andliga realiteter över enskilda fakta i tid och rymd. Det övertygande beviset för denna andliga förvisning består av de andens sociala frukter som sådana troende, troskämpar, bär som resultat av denna genuina andliga erfarenhet. Jesus sade: "Om ni älskar era nästa så som jag har älskat er, då skall alla människor veta att ni är mina lärjungar."

För vetenskapen är Gud en möjlighet, för psykologin en önskvärdhet, för filosofin en sannolikhet, för religionen en förvisning, en aktualitet som bygger på religiös erfarenhet. Förnuftet kräver att en filosofi som inte kan finna sannolikhetens Gud bör ha stor respekt för den religiösa tro som kan finna och som finner förvisningens Gud. Inte heller vetenskapen bör nedvärdera den religiösa erfarenheten som lättrogenhet,

^{102:6.3 (1124.5)} The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

^{102:6.4 (1124.6)} Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

^{102:6.5 (1124.7)} Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, "I know," even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, "How do you know that I do not know?"

^{102:6.6 (1125.1)} Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

^{102:6.7 (1125.2)} Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, faithers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: "If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples."

^{102:6.8 (1125.3)} To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it

inte så länge den framhårdar i antagandet att människans intellektuella och filosofiska förmågor uppkom från allt lägre intelligenser ju längre bakåt man går, tills de slutligen fick sin början i det primitiva liv som totalt saknade allt tänkande och all känsla.

Evolutionens fakta bör inte ställas upp mot sanningen om realiteten av den andliga erfarenhetens förvisning i den gudkännande dödliges religiösa liv. Intelligentia människor borde sluta upp att resonera som barn och försöka använda de vuxnas konsekventa logik som tolererar begreppet sanning vid sidan av iakttagelsen av fakta. Den vetenskapliga materialismen befinner sig i konkurs när den inför varje universumfenomen framhårdar i att upprepa sina löpande invändningar och hävdar att det som obestriddligen är högre härstammar från det som obestriddligen är lägre. Konsekvensen förutsätter erkännandet av aktiviteter som utgår från en målinriktad Skapare.

Den organiska evolutionen är ett faktum; den målinriktade eller progressiva evolutionen är en sanning som gör de annars motstridiga fenomenen i evolutionens ständigt uppgående bedrifter följdriktiga. Ju högre framskrider en vetenskapsman inom sin utvalda vetenskap desto mer överger han teorierna om materiella fakta till förmån för den kosmiska sanningen om det Suprema Sinnets dominans. Materialismen förbillar människolivet; Jesu evangelium förhöjer enormt och förhärligar himmelskt varje dödlig. De dödligas tillvaro måste visualiseras som bestående av den spännande och fascinerande erfarenheten att inse verkligheten i mötet mellan den mänskliga sträckningen uppåt och den gudomliga och frälsande sträckningen nedåt.

7. FÖRVISSNINGEN OM DET GUDOMLIGA

Den Universelle Fadern, som är självexisterande, är också självförklarande. Han lever verkligen i varje dödlig som är begåvad med förnuft. Du kan dock inte vara säker på Gud om du inte känner honom. Sonskapet är den enda upplevelse som gör faderskapet visst. Universum undergår förändring överallt. Ett föränderligt universum är ett beroende universum; en sådan skapelse kan varken vara slutlig eller absolut. Ett finit universum är helt beroende av det Ultimata och det Absoluta. Universum och Gud är inte identiska. Den ena är orsak, den andra verkan. Orsaken är absolut, infinit, evig och oföränderlig; verkan är tid-rymd och transcendental men ständigt föränderlig, alltid växande.

Gud är det absolut enda självförsakade faktum i universum. Han är hemligheten bakom ordningen, planen och syftet med hela skapelsen av ting och varelser. Universum som förändras överallt regleras och stabiliseras av absolut oföränderliga lagar, en oföränderlig Guds vanor. Guds faktum, den gudomliga lagen, är oföränderlig. Guds sanning, hans förhållande till universum, är en relativ uppenbarelse som ständigt kan anpassas till ett oupphörligt evolverande universum.

De som vill uppfinna en religion utan Gud är som de som vill samla frukt utan träd, få barn utan föräldrar. Man kan inte ha verkningar utan orsaker; endast JAG ÄR är oförsakad. Den religiösa erfarenheten förutsätter Gud, och en sådan personligen upplevd Gud

persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

102:6.9 (1125.4) The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

102:6.10 (1125.5) Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

102:7.1 (1126.1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126.2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

102:7.3 (1126.3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of

måste vara en personlig Gudom. Man kan inte be till en kemisk formel, anropa en matematisk ekvation, dyrka en hypotes, anförtro sig åt ett postulat, umgås med en process, tjäna en abstraktion eller ha en kärleksfull gemenskap med en lag.

Det är sant att många till synes religiösa drag kan växa upp från icke-religiösa rötter. Människan kan intellektuellt förneka Gud och det oaktat vara moraliskt god, lojal, hörsam, ärlig och även idealistisk. Människan kan ympa många rent humanistiska grenar på sin andliga basnatur och sålunda till synes bevisa sina påståenden till förmån för en gudlös religion, men en sådan erfarenhet saknar överlevnadsvärdena, att känna Gud och att stiga upp mot Gud. En sådan erfarenhet som de dödliga har gjort bär endast sociala frukter, inte andliga. Den ympade grenen bestämmer fruktens art, trots att den levande näringen stiger upp från rötterna av den ursprungliga gudomliga begåvningen av både sinnet och anden.

Religionens intellektuella kännetecken är förvisning; det filosofiska kännetecknet är följdriktighet; de sociala frukterna är kärlek och tjänande.

Den individ som känner Gud är inte blind för svårigheterna eller likgiltig för de hinder som står i vägen för att finna Gud bland virrvarret av vidskepelse, tradition och den moderna tidens materialistiska tendenser. Han har mött alla dessa hinder och övervunnit dem, höjt sig över dem med hjälp av levande tro och nått den andliga erfarenhetens högländer trots dem. Det är sant att mången som i sitt inre är säker på Gud är rädd för att hävda dessa känslor av förvisning på grund av de människors mångfald och fyndighet som samlar invändningar mot och förstör svårigheterna med att tro på Gud. Det fordras inget stort intellektuellt djup för att finna fel, ställa frågor eller göra invändningar. Men det krävs ett briljant sinne att besvara dessa frågor och lösa dessa svårigheter; trosförvisning är det bästa sättet att klara av alla sådana ytliga tvistefrågor.

Om vetenskapen, filosofin eller sociologin dristar sig till att bli dogmatisk i tvister med den sanna religionens profeter, då bör människor som känner Gud besvara en sådan obefogad dogmatism med den mer framsynta dogmatism som förvisningen från personlig andlig erfarenhet utgör: "Jag vet vad jag har upplevt, ty jag är en son till JAG ÄR." Om en troskämpes personliga erfarenhet utmanas av en dogm, då kan denna av tron födde son till den upplevelsebara Fadern svara med denna oantastbara dogm, påståendet att han verkligen är en son till den Universella Fadern.

Endast en obegränsad verklighet, ett absolut, kunde drista sig till att konsekvent vara dogmatisk. De som vill vara dogmatiska måste, om de är konsekventa, förr eller senare drivas i armarna på energins Absolute, sanningens Universella och kärlekens Infinite.

Om man i de icke-religiösa närmandena till den kosmiska verkligheten tar sig till att ifrågasätta trosförvisningen på den grund att den är obevisad, då kan den som har upplevt anden likaså ty sig till att ifrågasätta vetenskapens fakta och filosofins uppfattningar på den grund att de likaså är obevisade. De är likaså upplevelser i vetenskapsmannens eller filosofens medvetande.

Om Gud, det mest oundvikliga av alla väsen, den

personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126.4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

102:7.5 (1126.5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

102:7.6 (1126.6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

102:7.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, "I know what I have experienced because I am a son of I AM." If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experiential Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

102:7.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

102:7.9 (1127.3) If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experienter can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

102:7.10 (1127.4) Of God, the most inescapable of all

mest verkliga av alla fakta, den mest levande av alla sanningar, den mest kärleksfulla av alla vänner, den mest gudomliga av alla värden, har vi, av alla universumerfarenheter, rätt att vara mest förvissad.

presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. BEVISEN FÖR RELIGIONEN

Det främsta beviset för religionens verklighet och effektivitet utgörs av den mänskliga erfarenhetens faktum, nämligen att människan, som av naturen är räddhågad och misstänksam, medfött utrustad med en stark självbevarelseinstinkt och längtan att fortleva efter döden, är villig att helt anförtro sina djupaste intressen i nuet och för framtiden att vakas över och ledas av den kraft och person som hans tro har betecknat som Gud. Detta är den enda centrala sanningen i all religion. När det gäller frågan om vad denna kraft eller person fordrar i gengäld för denna vakthållning och slutliga frälsning, finns det inte två religioner som är överens; i själva verket är de alla mer eller mindre oense.

När det gäller en religions ställning på den evolutionära skalan, kan den bäst bedömas enligt sina moraliska omdömen och etiska normer. Av ju högre typ en religion är desto mer uppmuntrar den och uppmuntras den av en ständigt växande samhällsmoral och etisk kultur. Vi kan inte bedöma en religion enligt den ställning dess åtföljande civilisation har. Vi gör klockast i att bedöma den verkliga arten av en civilisation enligt renheten och ädelheten i dess religion. Många av världens mest betydelsefulla religiösa ledare har varit praktiskt taget olärda. Världens visdom är inte nödvändig för att utöva en frälsande tro på eviga realiteter.

Olikheten mellan religionerna i olika tidsåldrar beror helt på skillnaden i människans förståelse av verkligheten och av hennes olikartade insikt om moralvärden, etiska relationer och anderealiteter.

Etiken är den yttre sociala eller rasliga spegel som troget återger hur den annars osynliga inre andliga och religiösa utvecklingen framskrider. Människan har alltid tänkt sig Gud i termer av det bästa hon vet, ett uttryck för hennes djupaste idéer och högsta ideal. Även den historiska religionen har alltid skapat sina gudsuppfattningar utifrån sina högsta erkända värden. Varje intelligent skapad varelse ger namnet Gud åt det bästa och högsta hon vet.

När religionen reduceras till termer av förnuft och intellektuella uttryck har den alltid dristat sig till att kritisera civilisationen och den evolutionära framåtskridandet enligt omdömen som gäller för dess egna normer för etisk kultur och moraliska framsteg.

Fastän den personliga religionen ligger före utvecklingen av människans moral, är det beklagligt att notera att den institutionella religionen utan undantag har legat efter människorasernas långsamt föränderliga sedvänjor. Den organiserade religionen har visat sig vara konservativt motsträvig. Profeterna har vanligen lett folket i den religiösa utvecklingen; teologerna har vanligen hållit det tillbaka. Religionen, som är en inre eller personlig erfarenhet, kan aldrig utvecklas särskilt långt förbi rasernas intellektuella utveckling.

Religionen befrämjas emellertid aldrig av en vädjan till det så kallade mirakulösa. Att söka efter mirakel är att

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

^{102:8.1 (1127.5)} The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience*; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

^{102:8.2 (1127.6)} Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

^{102:8.3 (1127.7)} The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

^{102:8.4 (1127.8)} Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

^{102:8.5 (1128.1)} Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

^{102:8.6 (1128.2)} While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

^{102:8.7 (1128.3)} But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a

vända tillbaka till magins primitiva religioner. Sann religion har inget att göra med påstådda mirakel, och aldrig hänvisar uppenbarelsereligion till mirakel som bevis för sin auktoritet. Religionen är ständigt och alltid rotad och grundad i personlig erfarenhet. Er högsta religion, Jesu liv, var just en sådan personlig erfarenhet: människan, en dödlig människa, som sökte Gud och i fullt mått fann honom under ett enda kort liv i köttslig gestalt, samtidigt som i detta samma människoliv framträdde Gud, som sökte människan och fann honom till full tillfredsställelse för den infinita suprematetens fulländade själ. Detta är religion, rentav den högsta religion som hittills har uppenbarats i Nebadons universum — det jordiska liv som Jesus från Nasaret levde.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

102:8.8 (1128.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 103. Den religiösa erfarenhetens verklighet

⇨ 102

Urantiaboken

104 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 103 DEN RELIGIÖSA ERFARENHETENS VERKLIGHET

Sektioner

Introduktion

1. Religionsfilosofi
2. Religionen och individen
3. Religionen och människosläktet
4. Andlig trosgemenskap
5. Idealens ursprung
6. Filosofisk koordinering
7. Vetenskap och religion
8. Filosofi och religion
9. Religionens väsen

PAPER 103 THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

Introduktion

MÄNNISKANS alla genuina religiösa reaktioner stöds av den tidiga omvårdnad som utförs av dyrkans adjutant och övervakas av visdomsadjutanten. Människans första utrustande med supersinne utgörs av personlighetens inkoppling till den Heliga Anden av Universumets Skapande Ande. Långt före utgivningarna av gudomliga Söner eller den världsomfattande utgivningen av Riktare verkar denna inflytelse för att vidga människans syn på etik, religion och andlighet. Efter det att en Paradisson har utgivit sig bidrar den frigjorda Sanningens Ande storligen till att utvidga människans förmåga att uppfatta religiösa sanningar. Då evolutionen framskrider på en bebodd planet deltar Tankeriktarna allt mer i utvecklandet av de högre formerna av religiös insikt. Tankeriktaren är det kosmiska fönster genom vilket den finita varelsen må i tro få se glimtar av den gränslösa Gudomens, den Universella Faderns förvisningar och gudomligheter.

Människorasernas religiösa tendenser är medfödda. De framträder universellt och har ett till synes naturligt ursprung; de primitiva religionerna har alltid en evolutionär uppkomst. Medan den naturenliga religiösa erfarenheten fortsätter att utvecklas ger periodiska sanningsuppenbarelser eftertryck åt den i övrigt långsamt framskridande planetariska evolutionens gång.

På Urantia finns för närvarande fyra slags

INTRODUCTION

^{103:0.1 (1129.1)} ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

^{103:0.2 (1129.2)} The religious tendencies of the human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

^{103:0.3 (1129.3)} On Urantia, today, there are four kinds of

religioner:

1. Naturlig eller utvecklingsreligion.
2. Övernaturlig eller uppenbarelsereligion.
3. I praktiken förekommande eller rådande religion, varierande grader av en blandning av naturlig och övernaturlig religion.
4. Filosofiska religioner, av människor konstruerade eller filosofiskt uttänkta teologiska doktriner och med förnuftet skapade religioner.

1. RELIGIONSFILOSOFI

Den religiösa erfarenhetens enighet bland en social eller raslig grupp kommer sig av den identiska naturen hos Gudsfragmenten i individernas inre. Detta gudomliga i människans inre är det som ger upphov till det osjälviska intresset för andra människors välfärd. Eftersom personligheten är unik — det finns inte två likadana dödliga — följer därav oundvikligen att två människor inte på samma sätt kan uttolka ingivelserna och uppmaningarna från gudomlighetens ande som lever i deras sinnen. En grupp dödliga kan uppleva andlig enhet, men de kan aldrig nå fram till filosofisk enhetlighet. Denna olikhet i tolkningen av det religiösa tänkandet och den religiösa erfarenheten framgår av att det tjugonde århundradets teologer och filosofer har formulerat över femhundra olika definitioner av religion. I verkligheten definierar varje människa religionen i termer av sin egen erfarenhetsmässiga tolkning av de gudomliga impulser som utgår från Gudsanden i hennes inre, och därför måste en sådan tolkning vara unik och helt avvikande från alla andra människors religiösa filosofi.

När någon dödlig helt håller med om en annan dödligs religiösa filosofi anger detta fenomen att dessa två varelser har haft en liknande religiös erfarenhet angående innehållet i deras likartade filosofiska och religiösa tolkning.

Fastän din religion är en fråga om personlig upplevelse är det mycket viktigt att du får del av kännedomen om ett stort antal andra religiösa erfarenheter (de olika tolkningarna som andra och annorlunda dödliga har gjort), så att du kan hindra ditt religiösa liv från att bli egocentriskt — kringskuret, självviskt och asocialt.

Rationalismen har fel när den antar att religionen till en början är en primitiv tro på någonting, varefter följer en traktan efter värden. Religionen är först och främst ett sökande efter värden, och sedan formuleras ett system av uttolkande trosföreställningar. Det är mycket lättare för människor att komma överens om religiösa värden, mål, än om trosföreställningar, tolkningar. Detta förklarar hur religionen kan vara överens om värden och mål samtidigt som den uppvisar det förvirrande fenomenet att upprätthålla en tro på hundratals motstridiga trosföreställningar — trosläror. Det förklarar också varför en viss person kan bibehålla sin religiösa erfarenhet fastän han överger eller ändrar många av sina religiösa trosföreställningar. Religionen består, trots revolutionerande förändringar i de religiösa trosföreställningarna. Teologin producerar inte religion;

religion:

- 103:0.4 (1129.4) 1. Natural or evolutionary religion.
- 103:0.5 (1129.5) 2. Supernatural or revelatory religion.
- 103:0.6 (1129.6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.
- 103:0.7 (1129.7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129.8) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

103:1.2 (1130.1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

103:1.3 (1130.2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish, and unsocial.

103:1.4 (1130.3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

det är religionen som producerar teologisk filosofi.

Det faktum att religionsutövare har trott så mycket som var falskt gör inte religionen ogiltig, ty religion bygger på erkännandet av värden och bekräftas av tron enligt den personliga religiösa erfarenheten. Religionen baserar sig sålunda på erfarenhet och religiöst tänkande. Teologin, religionsfilosofin, är ett ärligt försök att tolka denna erfarenhet. Sådana uttolkande trosuppfattningar kan vara riktiga eller felaktiga, eller en blandning av sanning och villfarelse.

Upplevelsen av insikten om andliga värden är en erfarenhet som står över idébildningen. Det finns inget ord i något människospråk som kan användas för att beteckna denna "stämning", "känsla", "intuition" eller "upplevelse" som vi har valt att kalla gudsmedvetenhet. Guds ande som bor i människan är inte personlig — Riktaren är för-personlig — men denna Ledsagare erbjuder ett värde, utsöndrar en doft av gudomlighet, som i högsta och infinit mening är något personligt. Om Gud inte vore åtminstone personlig kunde han inte vara medveten, och vore han inte medveten då skulle han stå lägre än människan.

2. RELIGIONEN OCH INDIVIDEN

Religionen är verksam i människosinnet och har förverkligats i erfarenhet innan den framträder i människans medvetande. Ett barn har funnits till i ungefär nio månader innan det upplever födsel. Religionens "födsel" sker emellertid inte plötsligt; den framträder snarare gradvis. Icke desto mindre kommer förr eller senare en "födelsedag". Man kommer inte in i himmelriket utan att man "har fötts på nytt" — fötts av Anden. Många andliga födselar åtföljs av mycken andens vånda och betydande psykologiska omvälvningar, så som många fysiska födselar kännetecknas av "våldsamma födslovändor" och andra oregelbundenheter vid "nedkomsten". Andra andliga födselar är en naturlig och normal tillväxt av insikten om suprema värden i anslutning till en vidgad andlig erfarenhet, även om ingen religiös utveckling sker utan medveten strävan samt positiva och individuella beslut. Religionen är aldrig en passiv erfarenhet, en negativ attityd. Det som kallas "religionens födsel" har inte direkt anknytning till så kallade omvändelseupplevelser, vilka vanligen kännetecknar religiösa episoder som inträffar senare i livet till följd av mental konflikt, emotionell förträngning eller temperamentsfulla omvälvningar.

De personer som uppfostrades av sina föräldrar så att de växte upp medvetna om att de var barn till en kärleksfull himmelsk Fader bör dock inte se snett på sina meddödliga som kunde nå ett sådant medvetande om gemenskap med Gud endast genom en psykologisk kris, en emotionell omvälvning.

Den evolutionära grogrund i människosinnet där uppenbarelsereligionens frön slår rot är den moraliska naturen, som tidigt ger upphov till ett socialt medvetande. De första viskningarna från ett barns moraliska natur har inte att göra med sex, skuld eller personlig stolthet, utan snarare med impulser av rättvisa, opartiskhet och sporrar till vänlighet — hjälpsam verksamhet till förmån för ens närmaste. När sådana uttryck för ett tidigt moraliskt uppvaknande omhuldas sker en gradvis utveckling av det religiösa

103:1.5 (1130.4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

103:1.6 (1130.5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this "sense," "feeling," "intuition," or "experience" which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130.6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences *birth*. But the "birth" of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a "birth day." You do not enter the kingdom of heaven unless you have been "born again" — born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a "stormy labor" and other abnormalities of "delivery." Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the "birth of religion" is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

103:2.2 (1131.1) But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

103:2.3 (1131.2) The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and

livet någotsånär utan konflikter, omvälvningar och kriser.

Varje människa upplever mycket tidigt något av en konflikt mellan sina egoistiska och altruistiska impulser, och många gånger kan den första upplevelsen av gudsmedvetande nås som resultat av att man söker övermänsklig hjälp för uppgiften att lösa sådana moraliska konflikter.

Ett barns psykologiska tillstånd är av naturen positivt, inte negativt. Så många dödliga är negativa emedan de lärdes att bli det. När vi säger att barnet är positivt avser vi dess moraliska impulser, de sinnesförmågor vilkas framträdande anger Tankeriktarens ankomst.

Om ett normalt barns sinne inte utsätts för felaktig undervisning inriktar det sig positivt då det religiösa medvetandet framträder, i riktning mot moralisk rättfärdighet och social omvårdnad, snarare än negativt, dvs. bort från synd och skuld. Det kan förekomma konflikter under den religiösa erfarenhetens utveckling, eller konflikter kan saknas, men alltid finns där människoviljans oundvikliga beslut, strävan och funktion.

Moraliska val åtföljs vanligen mer eller mindre av moraliska konflikter. Den allra första konflikten i barnets sinne står mellan egoismens drivkrafter och altruismens impulser. Tankeriktaren förbiser inte det egoistiska motivets personlighetsvärden, men den verkar för att ge en liten fördel åt den altruistiska impulsen som leder till den mänskliga lyckans mål och till himmelrikets fröjder.

När en moralvarelse väljer att vara osjälvisk inför mötet med impulsen till själviskhet är detta en primitiv religiös erfarenhet. Inget djur kan göra ett sådant val; ett sådant beslut är både mänskligt och religiöst. Det omfattar gudsmedvetenhetens faktum och framhåller impulsen till socialt tjänande, grunden till människornas broderskap. När sinnet fattar ett riktigt moraliskt beslut enligt en handling av fri vilja utgör ett sådant beslut en religiös erfarenhet.

Innan ett barn har utvecklats tillräckligt för att ha förvärvat moralförmåga och därför kan välja ett altruistiskt tjänande har det redan utvecklat en stark och enad egoistisk natur. Det är denna faktiska situation som ger upphov till teorin om kampen mellan den "högre" och den "lägre" naturen, mellan den "gamla syndiga" och älskvärdhetens "nya väsen". Mycket tidigt i livet börjar det normala barnet lära sig att "det är mer välsignat att giva än att mottaga".

Människan tenderar att identifiera impulsen att se till sitt eget bästa med sitt ego — sig själv. I motsats här till är hon benägen att identifiera viljan att vara altruistisk med något inflytande som verkar utanför henne själv — Gud. Ett sådant omdöme är verkligen riktigt, ty alla sådana icke-själviska önskningar har faktiskt sitt ursprung i den inneboende Tankeriktarens ledning. Denna Riktare är ett fragment av Gud. Impulsen från Andeledaren uppfattas i människans medvetande som yrkan till att vara altruistisk, att bry sig om andra. Ätminstone är detta barnsinnets tidiga och grundläggande upplevelse. Om enandet av det växande barnets personlighet inte framskrider tillfredsställande kan den altruistiska driften bli så överutvecklad att den åstadkommer allvarlig skada för jagets välfärd. Ett

crises.

103:2.4 (1131.3) Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

103:2.5 (1131.4) The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

103:2.6 (1131.5) In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

103:2.7 (1131.6) Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

103:2.8 (1131.7) When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

103:2.9 (1131.8) But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the "higher" and the "lower" natures, between the "old man of sin" and the "new nature" of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is "more blessed to give than to receive."

103:2.10 (1131.9) Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end

vilsefört samvete kan orsaka mycken konflikt, oro, sorg och mänsklig bedrövelse utan slut.

of human unhappiness.

3. RELIGIONEN OCH MÄNNISKOSLÄKTET

Fastän tron på andar, drömmar och olika andra vidskepligheter alla spelade en roll vid de primitiva religionernas evolutionära uppkomst, bör man inte förbise det inflytande som härstammar från klanens eller stammens anda av samhörighet. I förhållandet inom gruppen fanns just den sociala situation som erbjöd en utmaning för konflikten mellan egoism och altruism i det forna människosinnets moraliska natur. Trots deras tro på andar har de primitiva australierna fortfarande klanen som centrum för sin religion. Med tiden tenderar sådana religiösa uppfattningar att personifieras, först som djur och senare som en övermänniska eller som en Gud. Även sådana lägrestående folk som de afrikanska bushmännen, som inte ens är på totemstadiet i sina trosuppfattningar, känner dock igen skillnaden mellan eget intresse och gruppens intresse, en primitiv åtskillnad mellan det världsligas och det heligas värden. Men den sociala gruppen är inte källan till den religiösa erfarenheten. Oberoende av inflytandet från alla dessa primitiva bidrag till människans tidiga religion kvarstår det faktum att den sanna religiösa impulsen har sitt ursprung i genuina andenärvaron som aktiverar viljan till osjälviskhet.

Senare religion förebådas av den primitiva tron på naturens under och mysterier, det icke-personliga mana. Men förr eller senare kräver den evolverande religionen att individen bör göra någon personlig uppoffring till förmån för sin sociala grupp, han bör göra något som gör andra människor lyckligare och bättre. I sista hand är religionen bestämd att bli ett tjänande av Gud och människan.

Religionen är avsedd att förändra människans omgivning, men mycket av den religion som finns bland dagens dödliga har blivit oförmögen till det. Omgivningen har alltför ofta behärskat religionen.

Kom ihåg att den viktigaste erfarenheten i religionen under alla tidsåldrar är känslan för moraliska värden och sociala betydelser, inte tankarna beträffande teologiska dogmer eller filosofiska teorier. Religionen utvecklas gynnsamt när magielementet ersätts av moraluppfattning.

Människan utvecklades från vidskepelse i form av mana, magi, naturdyrkan, rädsla för andar och dyrkan av djur till de olika ceremoniella varigenom individens religiösa attityd blev klanens gruppreaktioner. Sedan blev dessa ceremonier fokuserade och kristalliserade till stammens trosföreställningar, och till slut personifierades rädselorna och trosuppfattningarna till gudar. Under hela denna religiösa evolution saknades det moraliska elementet aldrig helt. Impulsen från Gud i människans inre var alltid verksam. Dessa kraftfulla inflytelser — den ena mänsklig och den andra gudomlig — säkrade religionens fortlevnad genom svårigheterna under tidsåldrarnas gång och trots att den ofta hotades av att utplånas av tusende undergrävande tendenser och fiottligt motverkande krafter.

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

103:3.1 (1132.1) While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

103:3.2 (1132.2) Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

103:3.3 (1132.3) Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

103:3.4 (1132.4) Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

103:3.5 (1132.5) Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. ANDLIG TROSGEMENSKAP

Den karakteristiska skillnaden mellan ett umgängestillfälle och en religiös samling är att det religiösa tillfället i motsats till det världsliga genomsyras av en atmosfär av trosgemenskap. Människors samvaro skapar på detta sätt en känsla av gemenskap med det gudomliga, och detta är början till dyrkan i grupp. Att ta del i en gemensam måltid var den tidigaste formen av social gemenskap, och sålunda föreskrev även de tidiga religionerna att de dyrkande skulle äta någon del av det ceremoniella offret. Även inom kristendomen bibehåller Herrens nattvard denna form av trosgemenskap. Trosgemenskapens atmosfär erbjuder en uppriskande och tröstande viloperiod i konflikten mellan egot som söker sin egen fördel och den altruistiska impulsen från Andeledsägaren i människans inre. Detta är förspelet till sann gudsdyrkan — upplevelsen av Guds närvaro, som slutligen leder till människornas broderskap.

När den primitiva människan kände att hennes gemenskap med Gud hade brutits, tydde hon sig till något slag av offer i en strävan att få till stånd försoning, att återställa vänskapliga förhållanden. Hungern och törsten efter rättfärdighet leder till upptäckten av sanning, och sanningen höjer idealen, vilket skapar nya problem för den enskilda religionsutövaren, ty våra ideal tenderar att växa i geometrisk progression medan vår förmåga att leva upp till dem ökar endast i aritmetisk progression.

Känslan av skuld (inte medvetandet om synd) kommer antingen från avbruten andlig gemenskap eller från att man har sänkt sina moraliska ideal. Från en sådan belägenhet kan man frigöra sig endast genom att inse att ens högsta moraliska ideal inte nödvändigtvis är detsamma som Guds vilja. Människan kan inte hoppas på att leva upp till sina högsta ideal, men hon kan vara trogen sitt syfte att finna Gud och att bli allt mer lik honom.

Jesus gjorde av med alla offer- och försoningsceremonier. Han rev ned grunden för all denna inbillade skuld och känsla av isolering i universum då han förkunnade att människan är Guds barn. Förhållandet mellan den skapade och Skaparen ställdes på samma grund som förhållandet mellan barn och föräldrar. Gud blir en kärleksfull Fader för sina dödliga söner och döttrar. Alla ceremonier som inte är en legitim del av ett sådant intimt familjeförhållande avskaffas för evigt.

Gud Fadern behandlar inte sitt barn, människan, enligt hennes faktiska dygd eller värde utan med beaktande av barnets motivation — den skapade varelsens ändamål och avsikt. Förhållandet är ett förhållande mellan förälder och barn, och dess drivkraft är den gudomliga kärleken.

5. IDEALENS URSPRUNG

De primitiva tidernas evolutionära sinne ger upphov till en känsla av social plikt och moralisk skyldighet som i huvudsak härstammar från emotionell rädsla. Den positivare impulsen till socialt tjänande och idealismen i form av altruism härstammar från den direkta impulsen

4. SPIRITUAL COMMUNION

^{103:4.1 (1133.1)} The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion*. In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

^{103:4.2 (1133.2)} When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

^{103:4.3 (1133.3)} The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

^{103:4.4 (1133.4)} Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

^{103:4.5 (1133.5)} God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

5. THE ORIGIN OF IDEALS

^{103:5.1 (1133.6)} The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human

från den gudomliga anden som bor i människans sinne.

Denna idé och detta ideal om att göra gott mot andra — impulsen att förvägra egot något till förmån för ens nästa — är till en början mycket begränsad. Den primitiva människan anser som sina nästa endast de som står henne mycket nära, de som bemöter henne vänligt. När den religiösa civilisationen framskrider utvidgas uppfattningen om ens nästa till att omfatta klanen, stammen och nationen. Sedan vidgade Jesus kretsen av ens nästa till att omfatta hela mänskligheten, rentav så att vi bör älska även våra fiender. Det finns någonting inne i varje normal människa som säger henne att denna lära är moralisk — riktig. Till och med de som minst tillämpar detta ideal medger att det i teorin är rätt.

Alla människor erkänner att denna universella impuls hos människan att vara osjälvisk och altruistisk är moralisk. Humanisten tillskriver uppkomsten av denna impuls det materiella sinnets naturliga verksamhet. Religionsutövaren inser mer korrekt att det dödliga sinnets verkligt osjälviska strävan är en reaktion på Tankeriktarens inre andledning.

Människans tolkning av dessa tidiga konflikter mellan viljan till egennytta och viljan till oegennytta är emellertid inte alltid tillförlitlig. Endast en ganska enad personlighet kan medla mellan dessa mångahanda motstridigheter mellan egots krav och det spirande sociala medvetandet. Jaget har rättigheter såväl som ens nästa. Ingenta har ensamrätt till individens uppmärksamhet och tjänande. Misslyckande med att lösa detta problem ger upphov till de tidigaste formerna av skuld känslor hos människan.

Mänsklig lycka nås endast när jagets egoistiska krav och den altruistiska impulsen från det högre jaget (den gudomliga anden) koordineras och sammanjämkas av den integrerande och övervakande personlighetens enade vilja. Den evolutionära människans sinne ställs ständigt inför det krångliga problemet att medla i kampen mellan den naturliga expansionen av emotionella impulser och den moraliska tillväxten av osjälviska impulser som bygger på andlig insikt — genuint religiöst reflekterande.

Strävan att trygga lika mycket gott för det egna jaget och för möjligast många andra jag, är ett problem som inte alltid kan lösas tillfredsställande inom en ram av tid och rymd. Under förutsättning att man har ett evigt liv kan sådana motstridigheter utjämnas, men under ett enda kort människoliv är de olösbare. Jesus avsåg en dylik paradox när han sade: "Den som vill bevara sitt liv han skall mista det, men den som mister sitt liv för himmelrikets skull, han skall finna det."

Strävan efter idealet — strävan att bli lik Gud — är en ständig strävan, både före och efter döden. Livet efter döden skiljer sig inte till sina väsentliga delar från de dödligas tillvaro. Allt det goda som vi gör i detta liv bidrar direkt till en förhöjning av det framtida livet. Den verkliga religionen gynnar inte moralisk slöhet och andlig lättja genom att uppmuntra till ett fåfängt hopp om att människan förlänas alla de dygder som hör till en ädel karaktär som en direkt följd av att hon har passerat den naturliga dödens portar. Sann religion förringar inte människans strävan till framsteg under den tid hon som dödlig har livet till låns. Varje vinning i livet som dödlig bidrar direkt till att berika de första stadierna av

mind.

103:5.2 (1133.7) This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor — is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:5.3 (1134.1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:5.4 (1134.2) But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:5.5 (1134.3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight — genuine religious reflection.

103:5.6 (1134.4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

103:5.7 (1134.5) The pursuit of the ideal — the striving to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

överlevnadslivet som odödlig.

Det är ödesdigert för människans idealism när hon får lära sig att alla hennes altruistiska impulser endast är en utveckling av hennes naturliga flockinstinkter. Men hon förädlas och får en väldig energi av att få veta att dessa högre impulser i hennes själ utgår från de andliga krafter som finns i hennes dödliga sinne.

Det lyfter människan ut från sitt eget jag och bortom sitt jag när hon en gång helt inser att det inne i henne lever och kämpar någonting som är evigt och gudomligt. Så kommer det sig att en levande tro på att våra ideal har ett övernaturligt ursprung bekräftar vår tro på att vi är Guds söner och gör våra altruistiska övertygelser, våra känslor för människornas broderskap, verkliga.

Människan har — i sin andliga domän — verkligen fri vilja. Den dödliga människan är varken en hjälplös slav under en allsmäktig Guds orubbliga överhöghet eller offer för en hopplös fatalism enligt en mekanistisk kosmisk determinism. Människan är i högsta grad sin egen eviga bestämmelses arkitekt.

Men påtryckning frälsar eller förädlar dock inte människan. Tillväxt i anden väller upp inifrån den evolverande själen. Påtryckning kan deformera personligheten, men aldrig stimulerar den tillväxten. Även i undervisningssammanhang är påtryckning endast negativt nyttig såtillvida att den kan hjälpa till att förhindra ödesdigra erfarenheter. Den andliga tillväxten är som störst där alla yttre tryck är som minst. "Där Herrens ande är, där är frihet." Människan utvecklas bäst när trycket från hemmet, samhället, kyrkan och staten är minst. Detta får emellertid inte tolkas så, att det skulle betyda att det inte i ett progressivt samhälle finns någon plats för hem, sociala institutioner, kyrka och stat.

När en medlem av en religiös grupp i samhället har uppfyllt de krav som en sådan grupp ställer, bör han uppmuntras till religiös frihet i att fullt uttrycka sin egen personliga tolkning av sanningarna i den religiösa övertygelsen och den religiösa erfarenhetens fakta. Tryggheten i en religiös grupp är beroende av andlig enhet, inte av teologisk enhetlighet. En religiös grupp borde kunna njuta av friheten att tänka fritt utan att vara tvungen att bli "fritänkare". Det finns stort hopp för en kyrka som dyrkar den levande Guden, bekräftar människornas broderskap och vågar avlägsna allt lärotryck från sina medlemmar.

6. FILOSOFISK KOORDINERING

Teologin är studiet av människoandens aktioner och reaktioner. Den kan aldrig bli en vetenskap eftersom den alltid mer eller mindre måste kombineras med psykologin i sitt personliga framförande och med filosofin i sin systematiska beskrivning. Teologin är alltid studiet av *din* religion; studiet av en annans religion är psykologi.

När människan tar itu med studiet och undersökningen av sitt universum från utsidan, frambringar hon de olika fysiska vetenskaperna. När hon tar itu med studiet av sig själv och universum från insidan, ger hon upphov till teologin och metafysiken. Den senare framträdande filosofin utvecklas i en

103:5.8 (1134.6) It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

103:5.9 (1134.7) It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

103:5.10 (1134.8) Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

103:5.11 (1135.1) But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. "Where the spirit of the Lord is, there is freedom." Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

103:5.12 (1135.2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become "freethinkers." There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

103:6.1 (1135.3) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

103:6.2 (1135.4) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside*, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the *inside*, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an

strävan att harmonisera de många skillnader som till en början naturligt nog framträder mellan fynden och lärorna från dessa två rakt motsatta sätt att se på tingens och varelsernas universum.

Religionen har att göra med det andliga synsättet, medvetenheten om att människans erfarenhet sker inom henne. Människans andliga natur erbjuder henne möjligheten att vända universums utsida inåt. Det är därför sant att om man uteslutande betraktar insidigheten i personlighetserfarenheten förefaller hela skapelsen att vara andlig till sin natur.

När människan analytiskt granskar universum genom den materiella utrustningen i form av fysiska sinnen och därmed förenad sinnesuppfattning förefaller kosmos att vara mekaniskt och bestå av energi och materia. Ett sådant sätt att undersöka verkligheten innebär att vända universums insida utåt.

En logisk och konsekvent filosofisk uppfattning om universum kan inte uppbyggas på vare sig materialismens eller andeismens antaganden, ty man tvingas i bägge dessa tankesystem, när de tillämpas universellt, att betrakta kosmos i förvrängd form. Det föregående kontaktar ett universum där insidan har vänts utåt, det senare uppfattar naturen av ett universum som har vänts utsidan in. Därför kan varken vetenskap eller religion, i och för sig, hoppas på att nå en tillräcklig förståelse av universella sanningar och relationer utan den mänskliga filosofins ledning och den gudomliga uppenbarelseens upplysning.

Alltid måste människans inre ande för att uttrycka och förverkliga sig lita till sinnets mekanism och teknik. Likaså måste människans yttre erfarenhet av den materiella verkligheten basera sig på den erfara personlighetens sinnesmedvetande. Därför är de andliga och de materiella, de inre och de yttre, människoerfarenheterna alltid korrelerade med sinnesfunktionen och, när det gäller den medvetna insikten om dem, betingade av sinnesaktiviteten. Människan erfår materien i sitt sinne; hon upplever den andliga verkligheten i själen, men blir medveten om denna upplevelse i sitt sinne. Intellectet är harmoniseraren och den ständigt närvarande betingaren och bestämmaren av den dödligas totala erfarenhet. Både energi-tingen och ande-värdena färgas när de tolkas genom sinnet, medvetandets förmedlare.

Er svårighet att få till stånd en mer harmonisk koordinering mellan vetenskap och religion beror på er fullständiga okunnighet om det mellanliggande område som utgörs av morontia-världen av ting och varelser. Lokaluniversumet består av tre grader eller stadier av verklighetsmanifestation: materia, morontia och ande. Morontiainfallsvinkeln utplånar alla skillnader mellan de fysiska vetenskapernas fynd och religionsandens verksamhet. Förnuftet är förståelseförfarandet inom vetenskaperna; tron är insiktsförfarandet inom religionen; måta är förfarandet på morontianivån. Måta är en övermateriell känslighet för verkligheten, och den börjar ersätta den ofullgångna tillväxten. Dess substans är kunskap-förnuft och dess väsen tro-insikt. Måta är ett superfilosofiskt sammanjämkande av divergerande verklighetsuppfattningar vilket inte kan uppnås av materiella personligheter. Måta bygger delvis på att man har överlevt det materiella livet i köttlig gestalt. Mången dödlig har dock insett hur önskvärt det vore att ha någon

effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

103:6.3 (1135.5) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

103:6.4 (1135.6) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

103:6.5 (1135.7) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

103:6.6 (1136.1) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

103:6.7 (1136.2) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability

metod för att sammanjämka växelverkan mellan vetenskapens och religionens vitt skilda domäner. Metafysiken är resultatet av människans lönlösa försök att överbrygga denna välkända klyfta. Människans metafysik har visat sig mer förvirrande än upplysande. Metafysiken står för människans välmenande men fåfänga strävan att kompensera avsaknaden av morontians måta.

Metafysiken har visat sig vara misslyckad. Måtan kan människan inte uppfatta. Uppenbarelsen är det enda förfarande som kan kompensera avsaknaden av måtans sanningskänslighet i en materiell värld. Uppenbarelsen reder auktoritativt upp den oreda som den av förnuftet utvecklade metafysiken har åstadkommit på en evolutionär sfär.

Vetenskapen är människans försök att utforska sin fysiska omgivning, energins och materiens värld. Religionen är människans erfarenhet av andevärdenas kosmos. Filosofin har utvecklats av människosinnets strävan att organisera och korrelera resultaten från dessa vitt skilda uppfattningar till något som liknar en rimlig och enad inställning till kosmos. Filosofi som har klarlagts av uppenbarelse fungerar acceptabelt då måta saknas och då metafysiken, människans förnuftssubstitut för måta, bryter samman och misslyckas.

De tidigaste människorna gjorde ingen skillnad mellan energinivån och andenivån. Det var den violetta rasen och dess anditiska efterkommande som först försökte skilja det matematiska från det viljemässiga. I allt högre grad har den civiliserade människan följt i spåren efter de tidigaste greker och sumerer som gjorde åtskillnad mellan det livlösa och det levande. Då civilisationen framskrider måste filosofin överbrygga de klyftor som allt mer vidgas mellan andebegreppet och energibegreppet. Men i rymdens tid är dessa skiljaktigheter ett i den Supreme.

Vetenskapen måste alltid grunda sig på förnuft, fastän fantasi och förmodan är till nytta för att utsträcka dess gränser. Religionen är för evigt beroende av tro, trots att förnuftet har en stabiliserande inverkan och är en nyttig hjälpreda. Alltid har det funnits, och alltid kommer det att finnas, vilseledande tolkningar av både den naturliga och den andliga världens fenomen, tolkningar som falskeligen kallas vetenskaper och religioner.

Utgående från sin ofullständiga uppfattning om vetenskapen, sitt svaga grepp om religionen och sina fruktlösa strävanden inom metafysiken har människan försökt bygga upp sina filosofiska teorier. Människan skulle verkligen bygga upp en värdig och tilltalande filosofi om sig själv och sitt universum om det inte hade varit för sammanbrottet av hennes allom viktiga och oundgängliga metafysiska förbindelse mellan materiens och andens världar, om inte metafysiken hade misslyckats med att överbrygga morontiaklyftan mellan det fysiska och det andliga. Den dödliga människan har ingen uppfattning om morontiasinnet och -materialet, och uppenbarelse är det enda förfarandet för att gottgöra denna brist i de begreppsmässiga data som människan är i så trängande behov av för att konstruera en logisk filosofi om universum och för att nå en tillfredsställande insikt om sin säkra och etablerade plats i detta universum.

of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

103:6.8 (1136.3) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

103:6.9 (1136.4) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103:6.10 (1136.5) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

103:6.11 (1137.1) Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

103:6.12 (1137.2) Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

Uppenbarelsen är den evolutionära människans enda hopp om att överbrygga morontiaklyftan. Tron och förnuftet kan inte utan hjälp av måta föreställa sig och i sinnet konstruera ett logiskt universum. Utan måtans insikt kan den dödliga människan inte urskilja godheten, kärleken och sanningen i den materiella världens fenomen.

När människans filosofi lutar sig övervägande mot materiens värld blir den rationalistisk eller naturalistisk. När filosofin bestämt lutar åt den andliga nivån blir den idealistisk eller rentav mystisk. När filosofin är så olycksam att den lutar sig mot metafysiken blir den ofelbart skeptisk, förvirrad. Under gångna tidsåldrar har det mesta av människans kunskap och intellektuella värderingar hört hemma i någon av dessa tre förvrängda verklighetsuppfattningar. Filosofin skall akta sig för att projicera sina tolkningar av verkligheten enligt logikens lineära metod. Den får aldrig underlåta att ta med i beräkningen verklighetens elliptiska symmetri och den väsentliga krökningen i alla relationsbegrepp.

Den dödliga människans högsta uppnåeliga filosofi måste logiskt basera sig på vetenskapens förnuft, religionens tro och den insikt om sanningen som uppenbarelsen erbjuder. Med denna kombination kan människan i någon mån kompensera sitt misslyckande att utveckla en adekvat metafysik och sin oförmåga att förstå morontians måta.

7. VETENSKAP OCH RELIGION

Vetenskapen upprätthålls av förnuftet, religionen av tron. Fastän tron inte bygger på förnuftet är den dock förnuftig. Fastän den är oberoende av logiken stimuleras den icke desto mindre av sund logik. Tron kan inte näras ens av en idealisk filosofi; i själva verket är den tillsammans med vetenskapen själva källan till en sådan filosofi. Tron, människans religiösa insikt, kan tryggt få sin instruktion endast av uppenbarelse, kan tryggt höjas endast av den dödliges personliga erfarenhet tillsammans med den andliga Riktarnärvaron av Gud som är ande.

Sann frälsning utgörs av det gudomliga förfarande som utvecklar det dödliga sinnet från identifiering med materien, genom morontiaförbindelsens världar, till den höga universumställning som innebär andlig korrelation. Så som den materiella intuitiva instinkten föregår uppkomsten av logisk kunskap i den jordiska evolutionen, så förebådar även manifestationen av andlig intuitiv insikt den senare uppkomsten av morontia- och andeförnuft och erfarenhet i det överjordiska programmet för himmelsk evolution, som innebär en omvandling av den timliga människans potentialer till den eviga människans verklighet och gudomlighet, till en finalit i Paradiset.

Samtidigt som den uppåttstigande människan sträcker sig inåt och mot Paradiset för sin erfarenhet av Gud, sträcker hon sig likaså utåt och mot rymden för sin förståelse av energin i det materiella kosmos. Vetenskapens framtidskridande begränsar sig inte till människans jordiska liv. Hennes uppstigningserfarenhet i universumet och superuniversumet utgör till inte ringa del ett studium av energins förvandling och materiens omvandling. Gud är ande, men Gudom är enhet, och Gudomens enhet omfattar inte endast den Universelle

103:6.13 (1137.3) Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

103:6.14 (1137.4) When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic*. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical*, confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

103:6.15 (1137.5) The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. SCIENCE AND RELIGION

103:7.1 (1137.6) Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

103:7.2 (1137.7) True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

103:7.3 (1138.1) But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal

Faderns och den Evige Sonens andliga värden, utan den är också medveten om den Universella Övervakarens och Paradisöns energifakta, samtidigt som dessa två faser av den universella verkligheten fulländat korreleras i Samverkarens sinnesrelationer och förenas på den finita nivån i den Suprema Varelseens uppkommande Gudom.

Förenandet av den vetenskapliga attityden och den religiösa insikten genom medlingen av erfarenhetsmässig filosofi är en del av människans erfarenhet under den långa uppstigningen till Paradiset. Matematikens approximeringar och insiktens vissheter kommer alltid att fordra att den logik som sinnet står till tjänst med harmoniserar dem på alla erfarenhetsnivåer under det maximala uppnåendet av den Supreme.

Logiken kan dock aldrig lyckas med att harmonisera vetenskapens upptäckter och religionens insikter om inte både den vetenskapliga och den religiösa aspekten hos personligheten domineras av sanning, om inte personligheten uppriktigt önskar följa sanningen vart den än leder oberoende av de slutsatser den kan tänkas komma till.

Logiken är filosofins teknik, dess uttrycksmetod. Inom området för sann vetenskap är förnuftet alltid mottagligt för genuin logik; inom området för sann religion är tron alltid logisk inifrån sett, även om en sådan tro kan förefalla helt ogrundad för det vetenskapliga sättet att se utifrån inåt. Utifrån inåt sett kan universum förefalla att vara materiellt; inifrån utåt sett förefaller samma universum att vara helt andligt. Förnuftet växer fram från medvetenheten om det materiella, tron av medvetenheten om det andliga, men genom medling av en filosofi som har styrkts av uppenbarelse kan logiken bekräfta både det inåtriktade och det utåtriktade synsättet och därmed åstadkomma en stabilisering av både vetenskap och religion. Sålunda kan både vetenskap och religion, genom att de båda står i förbindelse med filosofins logik, bli allt mer toleranta mot varandra, allt mindre skeptiska.

Vad både vetenskapen och religionen behöver under sin utveckling är mer forskande och orädd självkritik, en större medvetenhet om ofullständigheten av den egna evolutionära ställningen. De som undervisar i vetenskap eller i religion är ofta alltför självsäkra och dogmatiska. Vetenskapen och religionen kan endast vara självkritiska beträffande sina fakta. Genast då man avlägsnar sig från faktascenen tar förnuftet avsked eller förfaller annars snabbt till att slå följe med falsk logik.

Sanningen — en förståelse av kosmiska relationer, universumfakta och andliga värden — kan bäst fås genom förmedling av Sanningens Ande och kan bäst kritiserars av uppenbarelse. Uppenbarelsen ger dock inte upphov till vare sig vetenskap eller religion; dess funktion är att koordinera både vetenskap och religion med sanningen om verkligheten. Alltid då uppenbarelse saknas, eller om den inte accepteras eller förstås, har de dödliga tillgripit den fåfänga åtbörden att ty sig till metafysiken, som är människans enda ersättning för uppenbarelsens sanning eller morontiapersonlighetens måta.

Den materiella världens vetenskap gör det möjligt för människan att reglera och i någon mån behärska sin fysiska omgivning. Den religion som baserar sig på

Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

103:7.4 (1138.2) The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

103:7.5 (1138.3) But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138.4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

103:7.7 (1138.5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their facts. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

103:7.8 (1138.6) The truth — an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by *revelation*. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

103:7.9 (1138.1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual

andlig erfarenhet är källan till den broderskapsimpuls som gör det möjligt för människor att leva sida vid sida bland civilisationens komplexiteter i en vetenskaplig tidsålder. Metafysiken, men ännu säkrare uppenbarelsen, erbjuder en gemensam mötesplats för både vetenskapens och religionens upptäckter och möjliggör människans försök att logiskt korrelera dessa skilda men av varandra beroende tankeområden till en välbalanserad filosofi av vetenskaplig stabilitet och religiös förvisning.

På de dödligas stadium kan ingenting absolut bevisas. Både vetenskap och religion bygger på antaganden. På morontianivån kan både vetenskapens och religionens postulat delvis bevisas med hjälp av måtalogik. På den andliga nivån som representerar det högsta stadiet avtar behovet av finita bevis så småningom inför den faktiska erfarenheten av och med verkligheten, men även då finns det bortom det finita mycket som förblir obevisat.

Alla områden av mänskligt tänkande bygger på vissa antaganden som accepteras, fastän de är obevisade, av den känslighet för verkligheten som utgör en beståndsdel av människans sinnesutrustning. Vetenskapen påbörjar sin prisade resonemangsbana med att antaga tre tings verklighet: materia, rörelse och liv. Religionen börjar med antagandet om validiteten av tre ting: sinne, ande och universum — den Suprema Varelseen.

Vetenskapen blir tankedomänen för matematiken, för energi och materia i tid och rymd. Religionen tar till sin uppgift att behandla inte endast anden i det finita och timliga utan även evighetens och suprematetens ande. Endast genom en lång erfarenhet i måta kan dessa två ytterligheter i att uppfatta universum fås att åstadkomma likartade tolkningar av ursprung, funktioner, relationer, realiteter och bestämmelser. Den maximala harmoniseringen av skillnaden mellan energi och ande framträder i de Sju Härskarandarnas strömkretsar; den första föreningen därav förekommer i den Supremes Gudom; slutlighetsföreningen i det Första Ursprungets och Centrets infinitet, i JAG ÄR.

Resonerande är aktivitet där man känner igen medvetandets slutledningar beträffande erfarenheten med och i den fysiska världen av energi och materia. Troende är aktivitet där man känner igen den andliga medvetenhetens validitet — något som inte på annat sätt kan bevisas i de dödligas värld. Logik är det sammanställande och sanningssökande framskridandet av enheten mellan tro och förnuft och bygger på de dödliga varelsernas grundläggande sinnesutrustning, det medfödda, naturliga uppfattandet av ting, betydelser och värden.

Tankeriktarens närvaro utgör ett verkligt bevis för den andliga verkligheten, men denna närvaros validitet kan inte visas för yttrevärlden, endast för den som på detta sätt upplever Gud i sitt inre. Medvetandet om Riktaren baserar sig på intellektuellt mottagande av sanning, översinnlig uppfattning av godhet och personlighetsmotivation till kärlek.

Vetenskapen gör upptäckter i den materiella världen, religionen utvärderar den, och filosofin strävar efter att tolka dess betydelser samtidigt som den koordinerar det vetenskapliga materiella synsättet med

experience is the source of the fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

103:7.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by mota logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

103:7.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

103:7.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in mota can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

103:7.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

103:7.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

103:7.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while co-ordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may

den religiösa andliga uppfattningen. Men historien är ett område där vetenskapen och religionen kanske aldrig kan vara helt överens.

8. FILOSOFI OCH RELIGION

Fastän både vetenskapen och filosofin med sitt förnuft och sin logik kan föra fram antagandet om sannolikheten av Guds existens, kan endast den av anden ledda människans personliga religiösa erfarenhet bekräfta förvisningen om en sådan suprem och personlig Gudom. Genom detta förfarande, som innebär ett förkroppsligande av levande sanning, blir den filosofiska hypotesen om Guds sannolikhet en religiös realitet.

Den förvirring som råder beträffande upplevelsen av förvisningen om Gud kommer sig av individers och människorasers säregna tolkningar och skildringar av denna erfarenhet. Upplevelsen av Gud kan vara helt giltig, men den diskussion om Gud som är intellektuell och filosofisk är divergerande och ofta förvirrande vilseledande.

En god och ädel man kan vara oändligt kär i sin hustru men helt oförmögen att bli godkänd i en skriftlig tentamen i den äktenskapliga kärlekens psykologi. En annan man, som hyser endast föga eller ingen kärlek till sin maka, kan tänkas klara av en sådan tentamen helt acceptabelt. Den älskandes ofullständiga insikt om sin älskades sanna väsen gör inte hans kärlek på något sätt vare sig mindre verklig eller mindre uppriktig.

Om du innerligt tror på Gud — känner honom och älskar honom i tro — låt då inte verkligheten av en sådan erfarenhet på något sätt minskas eller förringas av vetenskapens tvivlande antydningar, logikens spetsfundigheter, filosofins postulat eller fyndiga förslag från välmenande själar som skulle vilja skapa en religion utan Gud.

Den gudkännande religionsutövarens visshet bör inte störas av den tvivlande materialistens ovisshet. Hellre borde den troendes djupa tro och orubbliga förvisning, som bygger på erfarenhet, bli en mäktig utmaning för den icke-troendes ovisshet.

För att vara till största hjälp för både vetenskapen och religionen borde filosofin undvika de båda ytterligheterna materialism och panteism. Endast en filosofi som inser personlighetens verklighet — oföränderligheten mitt bland all förändring — kan ha moraliskt värde för människan och kan tjäna som en förbindelselänk mellan den materiella vetenskapens och den andliga religionens teorier. Öppenbarelsen är en kompensation för den evolverande filosofins svagheter.

9. RELIGIONENS VÄSEN

Teologin behandlar det intellektuella innehållet i religionen, metafysiken (uppenbarelsen) behandlar de filosofiska aspekterna. Den religiösa erfarenheten är det andliga innehållet i religionen. Oberoende av de mytologiska påfunden och de psykologiska illusionerna i religionens intellektuella innehåll, de felaktiga metafysiska antagandena och metoderna för

never fully agree.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

103:8.1 (1140.1) Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

103:8.2 (1140.2) The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

103:8.3 (1140.3) A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

103:8.4 (1140.4) If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

103:8.5 (1140.5) The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

103:8.6 (1140.6) Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. THE ESSENCE OF RELIGION

103:9.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience *is* the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and

självbedrägeri, de politiska förvrängningarna och de socioekonomiska förvanskningarna av religionens filosofiska innehåll, förblir den personliga religionens andliga erfarenhet genuin och giltig.

Religionen har att göra med att känna, handla och leva, inte endast med att tänka. Tänkandet är närmare förbundet med det materiella livet och bör främst, men inte enbart, domineras av förnuftet och vetenskapens fakta, samt av sanning när det sträcker sig mot det icke-materiella, till andens världar. Oberoende av hur illusorisk och felaktig ens teologi må vara kan ens religion vara helt äkta och evigt sann.

Buddismen i sin ursprungliga form är en av de bästa religioner utan en Gud som har uppkommit under hela Urantias utvecklingshistoria, även om denna tro inte förblev gudlös när den utvecklades. Religion utan tro är en motsägelse; utan Gud är religionen en filosofisk ologiskhet och intellektuell absurditet.

Den naturliga religionens magiska och mytologiska härstamning kullkastar inte verkligheten och sanningen i de senare uppenbarelsereligionerna och i det fullbordade, frälsande evangeliet i Jesu religion. Jesu liv och förkunnelse befriade slutligen religionen från magins vidskepligheter, mytologins illusioner och den traditionella dogmatismens bojor. Denna tidiga magi och mytologi beredde emellertid mycket effektivt vägen för en senare och högrestående religion genom att anta att övermateriella värden och varelser existerar och att de är verkliga.

Fastän den religiösa erfarenheten är ett rent andligt subjektivt fenomen, omfattar denna erfarenhet en positiv och levande trosattityd i förhållande till de högsta världarna i universums objektiva verklighet. Idealet för den religiösa filosofin är en sådan trostillit som får människan att oreserverat ty sig till kärleken hos den infinite Fadern i universernas universum. En sådan genuin religiös erfarenhet sträcker sig långt utöver den filosofiska objektiveringen av en idealistisk längtan. Den tar i själva verket frälsningen för given och befattar sig endast med att utforska och utföra Paradisfaderns vilja. Kännetecknen för en sådan religion är tro på en suprem Gudom, hopp om evig överlevnad, och kärlek, i synnerhet kärlek till ens nästa.

När teologin behärskar religionen dör religionen. Den blir en doktrin i stället för ett liv. Teologins uppgift är endast att underlätta det egna medvetandet och uppfattandet av den personliga andliga erfarenheten. Teologin är den religiösa strävan att definiera, klargöra, tyda och berättiga religionens erfarenhetsbaserade påståenden, som i sista hand endast kan valideras av levande tro. I universums högre filosofi blir visdomen, liksom även förnuftet, allierad med tron. Förnuft, visdom och tro är det högsta mänskliga som människan kan nå upp till. Förnuftet gör människan hemmastadd i faktas värld, med tingen; visdomen orienterar henne om en värld av sanning, med förhållanden; tron för in henne i en värld av gudomlighet, av andlig erfarenhet.

Tron bär högst villigt förnuftet så långt som förnuftet kan gå och fortsätter sedan med visdomen till filosofins yttersta gräns; därefter dristar sig tron till att ge sig ut på den gränslösa och ändlösa universumresan med sanningen som enda sällskap.

Vetenskapen (kunskap) bygger på ett innevarande

the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

^{103:9.2 (1140.8)} Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

^{103:9.3 (1141.1)} Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

^{103:9.4 (1141.2)} The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

^{103:9.5 (1141.3)} Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

^{103:9.6 (1141.4)} When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

^{103:9.7 (1141.5)} Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

^{103:9.8 (1141.6)} Science (knowledge) is founded on the

(biträdande sinnesandens) antagande att förnuftet är giltigt, att universum kan förstås. Filosofin (koordinerad förståelse) bygger på ett innevarande (visdomandens) antagande att visdomen är giltig, att det materiella universumet kan koordineras med det andliga. Religionen (den personliga andliga erfarenhetens sanning) bygger på ett innevarande (Tankeriktarens) antagande att tron är giltig, att man kan lära känna Gud och nå fram till honom.

Den fulla insikten om verkligheten i den dödlighas liv utgörs av en allt större villighet att tro dessa förnuftets, visdomens och trons antaganden. Ett sådant liv motiveras av sanning och domineras av kärlek. Dessa är idealen i den objektiva kosmiska verkligheten vars existens inte materiellt kan påvisas.

Så snart förnuftet uppfattar vad som är rätt och fel uppvisar det visdom. När visdomen väljer mellan rätt och fel, mellan sanning och villfarelse, demonstrerar den andledning. Sålunda är sinnets, själens och andens funktioner ständigt nära förenade och funktionellt ömsesidigt förbundna. Förnuftet handskas med faktakunskap; visdomen med filosofi och uppenbarelse; tron med levande andlig erfarenhet. Genom sanningen når människan upp till skönheten, och med hjälp av den andliga kärleken stiger hon upp till godheten.

Tron leder till kännedom om Gud, inte endast till en mystisk känsla av den gudomliga närvaron. Tron får inte i alltför hög grad påverkas av dess känslomässiga följder. Sann religion är en erfarenhet av att tro och att veta såväl som en tillfredsställelse av att känna.

I den religiösa erfarenheten finns en verklighet som står i proportion till det andliga innehållet, och en sådan verklighet övergår förnuftet, vetenskapen, filosofin, visdomen och alla andra mänskliga bedrifter. Övertygelserna från en sådan erfarenhet är orubbliga. Logiken i det religiösa livet är obestridlig, vissheten i en sådan kunskap är övermänsklig. Känslorna av tillfredsställelse är superbt gudomliga, modet okuvligt, uttrycken för hängivenhet obetingade, lojalitetsbanden suprema och bestämmelserna slutliga — eviga, ultimata och universella.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

103:9.10 (1142.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

103:9.11 (1142.2) Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

103:9.12 (1142.3) There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final — eternal, ultimate, and universal.

103:9.13 (1142.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 104. Treenighetsbegreppets utveckling

⇨ 103

Urantiaboken

105 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 104 TREENIGHETSBEGREPPETS UTVECKLING

Sektioner

Introduktion

1. Treenighetsuppfattningar på Urantia
2. Treenighetens enhet och Gudomens pluralitet
3. Treenigheter och trefaldigheter
4. De sju trefaldigheterna
5. Treoder

Introduktion

UPPENBARELSERELIGIONENS treenighetsbegrepp bör inte förväxlas med utvecklingsreligionernas trosföreställningar om triader. Idéerna om triader uppkom av många tankeväckande förhållanden, men främst av att fingrarna hade tre leder, att tre ben var det minsta som kunde få en pall att stå, att tre understödspunkter kunde stötta upp ett tält; dessutom kunde den primitiva människan under långa tider inte räkna längre än till tre.

Frånsett vissa naturliga par, såsom förgånget och nuvarande, dag och natt, hett och kallt, man och kvinna, tenderar människan i allmänhet att tänka i tretal: igår, idag och i morgon; soluppgång, middagstid och solnedgång; far, mor och barn. Tre hurrarop ges för segraren. De döda begravas på tredje dagen och vålnaden blikas med tre rituella tvagningar.

Som en följd av dessa naturliga samband i människans erfarenhet framträdde triaden i religionen, och detta långt innan Paradistreenighetens Gudomar eller ens någon av deras representanter hade uppenbarats för mänskligheten. Perserna, hinduerna, grekerna, egyptierna, babylonierna, romarna och skandinaverna hade senare allesammans triadgudar, men dessa var ännu inte verkliga treenigheter. Triadgudarna hade alla ett naturligt ursprung, och de har vid en eller annan tid framträtt bland de flesta intelligenta folk på Urantia. Ibland har ett evolutionärt triadbegrepp sammanblandats med det uppenbarade treenighetsbegreppet. I dessa fall är det ofta omöjligt att särskilja det ena från det andra.

PAPER 104 GROWTH OF THE TRINITY CONCEPT SECTIONS

Introduction

1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

INTRODUCTION

104:0.1 (1143.1) THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

104:0.2 (1143.2) Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

104:0.3 (1143.3) As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind. Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and Scandinavians all had triad gods, but these were still not true trinities. Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. TREENIGHETSUPPFATTNINGAR PÅ URANTIA

Den första uppenbarelsen som ledde till en förståelse av Paradistreenigheten på Urantia framfördes av Prins Caligastias stab för omkring en halv miljon år sedan. Detta tidigaste treenighetsbegrepp gick förlorat för världen under de oroliga tiderna efter det planetariska upproret.

Den andra presentationen av Treenigheten gjordes av Adam och Eva i den första och andra lustgården. Denna förkunnelse hade ännu inte helt utplånats vid tiden för Makiventa Melkisedek omkring trettiofem tusen år senare, ty de setiska prästernas treenighetsuppfattning fanns bevarad både i Mesopotamien och i Egypten, men i synnerhet i Indien där den länge förtlevde i Agni, den vediska trehövdade eldguden.

Den tredje presentationen av Treenigheten gjordes av Makiventa Melkisedek, och denna doktrin symboliserades av de tre koncentriska cirklar som den vise i Salem hade på sin bröstplatta. Makiventa fann det dock mycket svårt att undervisa beduinerna i Palestina om den Universella Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden. De flesta av hans lärjungar trodde att Treenigheten bestod av de tre Högsta i Norlatiadek. Några få uppfattade Treenigheten som Systemhärskaren, Konstellationsfadern och lokaluniversumets Skapargudom; ännu färre fattade ens närmelsevis idén om föreningen av Fadern, Sonen och Anden i Paradiset.

Genom Salem-missionärernas verksamhet spreds Melkisedeks förkunnelse om Treenigheten gradvis över stora delar av Eurasien och norra Afrika. Det är ofta svårt att skilja mellan triader och treenigheter under de senare anditernas tider och tiderna efter Melkisedek, då båda begreppen i viss mån sammanblandades och sammansmälte.

Bland hinduerna slog treenighetsbegreppet rot som Väsen, Intelligens och Glädje. (En senare indisk uppfattning var Brahma, Shiva och Vishnu.) Medan de tidigare treenighetsbeskrivningarna fördes till Indien av de setiska prästerna importerades de senare idéerna om Treenigheten av missionärerna från Salem och utvecklades av de infödda tänkarna i Indien genom en sammanslagning av dessa doktriner med de evolutionära triaduppfattningarna.

Den buddhistiska tron utvecklade två doktriner av treenighetsnatur: Den tidigare omfattade Lärare, Lag och Brödraskap; det var den presentation som Gautama Siddhartha framförde. Den senare idén, som utvecklades bland den norra grenen av Buddhas efterföljare, omfattade Suprem Herre, Helig Ande och Inkarnerad Frälsare.

Dessa uppfattningar bland hinduerna och buddisterna var verkliga treenighetspostulat, dvs. de omfattade idén om en trefaldig manifestation av en monoteistisk Gud. En sann treenighetsuppfattning består inte bara av ett sammanförande av tre skilda gudar till en grupp.

Hebréerna kände till Treenigheten från keniternas traditioner om Melkisedeks tider, men deras monoteistiska iver för den ende Guden, Jahve, överskuggade till den grad alla sådana läror att läran om

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

104:1.1 (1143.4) The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

104:1.2 (1143.5) The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

104:1.3 (1143.6) The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

104:1.4 (1144.1) Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

104:1.5 (1144.2) Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

104:1.6 (1144.3) The Buddhist faith developed two doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus'

Elohim vid tiden för Jesu framträdande praktiskt taget hade utplånats från den judiska teologin. Den hebreiska tankevärlden kunde inte sammanjämka treenighetsbegreppet med den monoteistiska tron på den Ende Herren, Israels Gud.

Anhängarna av den islamiska tron lyckades inte heller fatta tanken om Treenigheten. Det är alltid svårt för en uppkommande monoteism att tolerera treenighetsläran när den har att kämpa mot polyteismen. Treenighetstanken slår bäst rot i de religioner som har en stark monoteistisk tradition i förening med doktrinär elasticitet. De stora monoteisterna, hebreerna och muhammedanerna, fann det svårt att skilja mellan dyrkan av tre gudar, polyteism, och treenighetslära, dvs. dyrkan av en enda Gudom som existerar i en treenig gudomlighets- och personlighetsmanifestation.

Jesus lärde sina apostlar sanningen om Paradistreenighetens personligheter, men de trodde att han talade bildligt och symboliskt. Då de hade vuxit upp med den hebreiska monoteismen var det svårt för dem att tänka sig någon sådan trosuppfattning som föreföll att stå i strid med deras dominerande uppfattning om Jahve. De första kristna ärvde den hebreiska fördomen mot treenighetsbegreppet.

Den första formen av Treenighet inom kristendomen förkunnades i Antiokia och omfattade Gud, hans Ord och hans Visdom. Paulus kände till Paradistreenigheten av Fader, Son och Ande, men han predikade sällan om den och nämnde därom endast i några få av sina brev till de kyrkor som nyligen hade börjat bildas. Även då förväxlade Paulus, liksom sina medapostlar, Jesus, Skaparsonen i lokaluniversumet, med Gudomens Andra Person, den Evige Sonen i Paradiset.

Den kristna treenighetsuppfattningen, som började vinna erkännande mot slutet av det första århundradet e.Kr., bestod av den Universelle Fadern, Skaparsonen i Nebadon och den Gudomliga Omvårdaren i Salvington — lokaluniversumets Moderande och skapande gemål till Skaparsonen.

Inte sedan Jesu tid har Paradistreenighetens faktiska identitet varit känd på Urantia (utom av några få individer för vilka den särskilt uppenbarades) förrän den presenterades i denna framställning i form av uppenbarelse. Fastän den kristna uppfattningen om Treenigheten felade ifråga om fakta, var den praktiskt taget sann ifråga om andliga relationer. Endast när det gällde de filosofiska och kosmologiska följderna ledde denna uppfattning till svårigheter: Det har varit svårt för mången kosmiskt sinnad att tro att Gudomens Andra Person, den andra medlemmen av en infinit Treenighet, en gång vistades på Urantia. Fastän detta i anden är sant, så är det inte ett aktuellt faktum. Mikael-Skaparna förkroppsligar till fullo den Evige Sonens gudomlighet, men de är inte den absoluta personligheten.

2. TREENIGHETENS ENHET OCH GUDOMENS

PLURALITET

Monoteismen uppkom som en filosofisk protest mot det inkonsekventa i polyteismen. Den utvecklades genom att gudarna först organiserades i gudavärldar

appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

^{104:1.9 (1144.6)} The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshiping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

^{104:1.10 (1144.7)} Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

^{104:1.11 (1144.8)} The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

^{104:1.12 (1144.9)} The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon, and the Divine Minister of Salvington — Mother Spirit of the local universe and creative consort of the Creator Son.

^{104:1.13 (1145.1)} Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

^{104:2.1 (1145.2)} Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the

med kategorisering av de olika övernaturliga aktiviteterna, sedan genom det henoteistiska upphöjandet av en av gudarna ovanför de andra, och slutligen genom uteslutandet av alla utom den Ende Guden av slutligt värde.

Treenighetsläran växer fram av en erfarenhetsbaserad protest mot det omöjliga i att tänka sig en ensam Gudoms etthet; en Gudom som har avklätt sina människoliknande egenskaper och vars universumbetydelse vore oanknuten. Efter tillräckligt med tid tenderar filosofin att abstrahera de personliga egenskaperna från gudomsbegreppet i den rena monoteismen och sålunda reducera denna idé om en oanknuten Gud till ett panteistiskt Absolut. Det har alltid varit svårt att förstå den personliga naturen hos en Gud som inte har några jämbördiga personliga relationer med andra jämställda personliga varelser. Gudomens personlighet förutsätter att denna Gudom existerar i förhållande till annan och jämlik personlig Gudom.

Genom insikten om treenighetsbegreppet kan människans sinne hoppas på att begripa något av det ömsesidiga förhållandet mellan kärleken och lagen i skapelserna i tid och rymd. Genom andlig tro får människan insikt om Guds kärlek men upptäcker snart att denna andliga tro inte har någon inverkan på de lagar som gäller för det materiella universum. Oberoende av hur stark tro människan har på Gud som sin Paradisfader förutsätter de expanderande kosmiska horisonterna att hon också erkänner Paradisgudomens realitet som universell lag, att hon inser att Treenighetens överhöghet sträcker sig ut från Paradiset och överskuggar även de evolverande lokaluniverserna som har gjorts av Skaparsönerna och de Skapande Döttrarna till de tre eviga personerna, vilkas gudomsförening är Paradistreenighetens faktum, verklighet och eviga odelbarhet.

Denna samma Paradistreenighet är ett verkligt väsen — inte en personlighet men icke desto mindre en sann och absolut verklighet; inte en personlighet men icke desto mindre förenlig med de samexisterande personligheterna — med Faderns, Sonens och Andens personligheter. Treenigheten är en supersummativ gudomsrealitet som uppkommer av föreningen mellan de tre Paradisgudomarna. Treenighetens egenskaper, kännetecken och funktioner är inte en enkel summa av de tre Paradisgudomarnas attribut. Treenighetsfunktionerna är något unikt, ursprungligt och inte helt förutsägbart från en analys av Faderns, Sonens och Andens attribut.

Till exempel: Mästaren tillrättavisade sina anhängare, när han var på jorden, om att rättskipning aldrig är en personlig handling; den är alltid en grupp funktion. Inte heller Gudarna skipar rättvisa som personer, utan de utför denna verksamhet som en kollektiv helhet, som Paradistreenigheten.

Det begreppsmässiga fattandet av treenighetsassociationen mellan Fader, Son och Ande bereder människosinnet för den fortsatta presentationen av vissa andra trefaldiga relationer. Det teologiska tänkandet kan eventuellt vara helt tillfreds med Paradistreenighetens begrepp, men det filosofiska och kosmologiska tänkandet förutsätter erkännandet av det Första Ursprungets och Centrets andra trefaldiga associationer, sådana trefaldigheter vari den Infinite fungerar i varierande icke-Fader kapaciteter av

departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

104:2.2 (1145.3) Trinitarianism grows out of the experiential protest against the impossibility of conceiving the oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

104:2.3 (1145.4) Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal persons whose deity union is the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

104:2.4 (1145.5) And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

104:2.5 (1146.1) For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

104:2.6 (1146.2) The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force,

universell manifestation — de relationer där Gud verkar som kraftens, energins, styrkans, kausationens, reaktionens, potentialitetens, aktualitetens, gravitationens, spänningens, mönstrets, principens och enhetens Gud.

energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. TREENIGHETER OCH TREFALDIGHETER

Medan människosläktet ibland har strävat efter att förstå Treenigheten av Gudomens tre personer förutsätter konsekvensen att människans intellekt uppfattar att det finns vissa relationer mellan alla sju Absolut. Allt som gäller för Paradistreenigheten är inte nödvändigtvis sant om en trefaldighet, ty en trefaldighet är något annat än en treenighet. I vissa funktionella aspekter kan en trefaldighet överensstämma med en treenighet, men till sin natur motsvarar den aldrig en treenighet.

Den dödliga människan lever för närvarande i en storslagen tidsålder som präglas av expanderande horisonter och vidgande begrepp på Urantia, och människans kosmiska filosofi måste försnabba sin utveckling för att hålla takten med expansionen av den mänskliga tankens intellektuella arena. När människans kosmiska medvetande expanderar ser hon den ömsesidiga växelverkan mellan allt som hon finner i sin materiella vetenskap, intellektuella filosofi och andliga insikt. Trots all denna tro på alltings enhet i kosmos, observerar dock människan mångfalden i all tillvaro. Trots alla uppfattningar om Gudomens oföränderlighet ser människan att hon lever i ett universum av ständig förändring och erfarenhetsbaserad tillväxt. Oberoende av sin insikt om överlevnaden av de andliga värdena måste människan ständigt räkna med kraftens, energins och styrkans matematik och förmatematik.

På något sätt måste infinitetens eviga fullödighet bringas i överensstämmelse med de evolverande universernas tillväxt i tiden och med de erfarenhetsmässiga invånarnas ofullständighet i dem. På något sätt måste uppfattningen av den totala oändlighetens segmenteras och bestämmas för att de dödligas intellekt och morontiasjäl skall kunna fatta denna tanke av slutligt värde och förändligande betydelse.

Medan förnuftet kräver att den kosmiska verkligheten utgör en monoteistisk enhet fordrar den finita erfarenheten ett antagande om plurala Absolut och deras koordinering i kosmiska relationer. Utan jämlika existenser finns det ingen möjlighet för olika slag av absoluta relationer att uppkomma, ingen chans till funktion för differentier, variabler, modifierare, försvagare, begränsare eller förminsare.

I dessa kapitel har den totala verkligheten (infiniteten) presenterats så som den existerar i de sju Absoluten:

1. Den Universelle Fadern.
2. Den Evige Sonen.
3. Den Oändlige Anden.
4. Paradisön.
5. Gudomsabsolutet.

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

104:3.1 (1146.3) While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity*, for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

104:3.2 (1146.4) Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual philosophy, and spiritual insight. Still, with all this belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and premathematics of force, energy, and power.

104:3.3 (1146.5) In some manner the eternal repleteness of infinity must be reconciled with the time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

104:3.4 (1146.6) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

104:3.5 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

- 104:3.6 (1146.8) 1. The Universal Father.
- 104:3.7 (1146.9) 2. The Eternal Son.
- 104:3.8 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.
- 104:3.9 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.
- 104:3.10 (1147.2) 5. The Deity Absolute.

6. Det Universella Absolutet.

7. Det Okvalificerade Absolutet

Det Första Ursprunget och Centret, som är Fadern till den Evige Sonen, är också Mönstret för Paradisön. Han är till personligheten obegränsad i Sonen men potentialiserad i Gudomsabsolutet. Fadern är energiuppenbarad i Paradiset-Havona och samtidigt energidold i det Okvalificerade Absolutet. Den Infinite kommer ständigt till synes i Samverkarens oupphörliga handlingar, samtidigt som han är ständigt verksam i det Universella Absolutets kompenserande men beslöjade aktiviteter. Sålunda är Fadern anknuten till de sex jämställda Absoluten, och sålunda omfattar alla sju infinitetens krets under evighetens ändlösa cykler.

Det förefaller som om en trefaldighet av absoluta relationer vore oundviklig. Personligheten söker förbindelse med annan personlighet på absoluta likväl som på alla andra nivåer. Associationen mellan de tre Paradispersonligheterna förevigar den första trefaldigheten, personlighetsföreningen mellan Fader, Son och Ande. När dessa tre personer som personer förenar sig till samverkan bildar de därigenom en trefaldighet som representerar en funktionell enhet, inte en treenighet — ett organiskt väsen — men trots allt en trefaldighet, en trefaldig funktionell samfärdighet.

Paradistreenigheten är inte en trefaldighet; den är inte en funktionell enhet, utan snarare odelad och odelbar Gudom. Fadern, Sonen och Anden kan (som personer) upprätthålla ett förhållande till Paradistreenigheten, för Treenigheten är deras odelade Gudom. Fadern, Sonen och Anden har inget sådant personligt förhållande till den första trefaldigheten, ty den är deras funktionella förening som tre personer. Endast som Treenighet — som odelad Gudom — upprätthåller de kollektivt ett externt förhållande till trefaldigheten som består av deras personliga sammanslutning.

Sålunda är Paradistreenigheten enastående bland absoluta relationer, för det finns flera existentiella trefaldigheter men endast en existentiell Treenighet. En trefaldighet är inte ett väsen. Den är funktionell snarare än organisk. Dess medlemmar är kompanjoner snarare än delar av en korporation. Trefaldigheternas beståndsdelar kan vara väsen, men själva trefaldigheten är en sammanslutning.

Det finns emellertid en jämförelsepunkt mellan treenighet och trefaldighet: Båda resulterar i funktioner som är något annat än den summa som kan ses uppkomma av attributen hos de medlemmar som ingår i föreningen. Fastän de sålunda är jämförbara ur funktionell synvinkel, uppvisar de i övrigt ingen ovillkorlig inbördes relation. De förhåller sig till varandra i stort sett som funktion till struktur. Men trefaldighetsföreningens funktion är inte treenighetens strukturs eller väsens struktur.

Trefaldigheterna är icke desto mindre verkliga; de är mycket verkliga. I dem funktionaliseras den totala verkligheten, och uttryckligen genom dem utövar den Universella Fadern omedelbar och personlig kontroll över infinitetens huvudfunktioner.

104:3.11 (1147.3) 6. The Universal Absolute.

104:3.12 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

104:3.13 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout the endless cycles of eternity.

104:3.14 (1147.6) It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, *as persons*, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a threefold functional aggregate unanimity.

104:3.15 (1147.7) The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather is it undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity *is* their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that *is* their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

104:3.16 (1147.8) Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

104:3.17 (1147.9) There is, however, one point of comparison between triunity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the triunity structure or entity.

104:3.18 (1147.10) The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. DE SJU TREFALDIGHETERNA

4. THE SEVEN TRIUNITIES

Då man försöker beskriva de sju trefaldigheterna riktas uppmärksamheten på det faktum att den Universelle Fadern är den första medlemmen i dem alla. Han är, var och förblir alltid den Förste Universelle Fadern-Ursprunget, det Absoluta Centret, den Ursprunglige Orsakaren, den Universelle Övervakaren, den Obegränsade Energitillföraren, den Ursprungliga Enheten, den Obegränsade Upprätthållaren, Gudomens Första Person, det Ursprungliga Kosmiska Mönstret och Infinitetens Innersta Väsen. Den Universelle Fadern är den personliga orsaken till Absoluten; han är Absolutens absolut.

De sju trefaldigheternas natur och betydelse kan anges enligt följande:

Den första Trefaldigheten — den personliga och målinriktade trefaldigheten. Detta är grupperingen av de tre Gudomspersonligheterna:

1. Den Universelle Fadern.
2. Den Evige Sonen.
3. Den Oändlige Anden.

Detta är den trefaldiga föreningen av kärlek, barmhärtighet och omvårdnad — det målinriktade och personliga förbundet mellan de tre eviga Paradispersonligheterna. Det är det gudomligt broderliga förbund som hyser kärlek till de skapade varelserna, som verkar faderligt och som främjar den himmelska uppstigningen. De gudomliga personligheterna i denna första trefaldighet är de Gudar som förlämnar personlighet, utger ande och utrustar med sinne.

Detta är den infinita viljeyttringens trefaldighet; den verkar överallt i det eviga nuet och i hela det förgångna-nuvarande-framtida tidsflödet. Detta förbund åstadkommer viljemässig infinitet och tillhandahåller de mekanismer genom vilka den personliga Gudomen blir självuppenbarande för de skapade varelserna i det evolverande kosmos.

Den andra Trefaldigheten — styrkans och mönstrets trefaldighet. Vare sig det gäller en ytterst liten ultimaton, en blossande stjärna, en roterande nebulosa eller rentav det centrala universumet eller superuniverserna, från de minsta till de största materiella organisationerna, så härstammar deras fysiska mönster — den kosmiska gestaltningen — alltid från denna trefaldighets funktion. Detta förbund består av:

1. Fadern-Sonen.
2. Paradisön.
3. Samverkaren.

Energin organiseras av de kosmiska representanterna för det Tredje Ursprunget och Centret. Energin formas enligt paradismönstret, den absoluta materialisationen, men bakom all denna oupphörliga energibehandling är Fadern-Sonens närvaro, vilkas förening först aktiverade paradismönstret då Havona uppkom samtidigt som den Oändlige Anden, Samverkaren, föddes.

I den religiösa erfarenheten får de skapade varelserna kontakt med den Gud som är kärlek, men en

^{104:4.1 (1147.11)} In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity, Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

^{104:4.2 (1148.1)} The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

^{104:4.3 (1148.2)} *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

^{104:4.4 (1148.3)} 1. The Universal Father.

^{104:4.5 (1148.4)} 2. The Eternal Son.

^{104:4.6 (1148.5)} 3. The Infinite Spirit.

^{104:4.7 (1148.6)} This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

^{104:4.8 (1148.7)} This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

^{104:4.9 (1148.8)} *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimaton, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

^{104:4.10 (1148.9)} 1. The Father-Son.

^{104:4.11 (1148.10)} 2. The Paradise Isle.

^{104:4.12 (1148.11)} 3. The Conjoint Actor.

^{104:4.13 (1148.12)} Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

^{104:4.14 (1148.13)} In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual

sådan andlig insikt får aldrig överskugga den intelligenta insikten om att mönstret är ett universumfaktum och att det utgörs av Paradiset. Paradispersonligheterna söker med den gudomliga kärlekens fängslande kraft vinna alla varelsers frivilliga tillbedjan och leda alla sådana av anden födda personligheter till de oöverträffliga fröjderna i att utföra oupphörlig tjänst som Guds finalitsöner. Den andra trefaldigheten är arkitekten för den rymdsceen där dessa händelser utspelas; den bestämmer mönstren för den kosmiska gestaltningen.

Kärlek må känneteckna den första trefaldighetens gudomlighet, men mönster är den andra trefaldighetens galaktiska manifestation. Det som den första trefaldigheten betyder för de evolverande personligheterna, det betyder den andra trefaldigheten för de evolverande universerna. Mönster och personlighet är två av de stora manifestationerna av det Första Ursprungets och Centrets verksamhet. Hur svårt det än kan vara att förstå är det icke desto mindre sant att styrkan-mönstret och den kärleksfulla personen är en och samma universella realitet; Paradisön och den Evige Sonen är jämställda men rakt motsatta uppenbarelser av den Universella Fadern-Kraftens outgrundliga natur.

Den tredje Trefaldigheten — den ande-evolutionella trefaldigheten. All andlig manifestation har sin början och sitt slut i detta förbund som består av:

1. Den Universella Fadern.
2. Sonen-Anden.
3. Gudomsabsolutet.

Från andepotens till Paradisande finner all ande verklighetsuttryck i detta trefaldiga förbund mellan Faderns rena andeväsen, Sonen-Andens aktiva andevärden och Gudomsabsolutets obegränsade andepotentialer. Andens existentiella värden har sin ursprungliga uppkomst, fullständiga manifestation och slutliga bestämmelse i denna trefaldighet.

Fadern existerar före anden; Sonen-Anden verkar som aktiv skapande ande; Gudomsabsolutet existerar som allomfattande ande, rentav utöver anden.

Den fjärde Trefaldigheten — energiinfinitetens trefaldighet. Inom denna trefaldighet förevigas begynnelse och slut för all energiverklighet, från rymdpotens till monota. Denna gruppering omfattar följande:

1. Fadern-Anden.
2. Paradisön.
3. Det Okvalificerade Absolutet.

Paradiset är centrum för aktiveringen av kraft-energin i kosmos — universumläget för det Första Ursprungets och Centrets, den kosmiska fokalpunkten för det Okvalificerade Absolutet och källan till all energi. Existentiellt närvarande inom denna trefaldighet är energipotentialen i det kosmos-infinity, av vilket storuniversum och totaluniversum endast är partiella manifestationer.

Den fjärde trefaldigheten har absolut kontroll över den kosmiska energins grundenheter och löser dem från det Okvalificerade Absolutets grepp i samma

insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage whereon these transactions unfold; it determines the patterns of cosmic configuration.

104:4.15 (1148.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

104:4.16 (1149.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

104:4.17 (1149.2) 1. The Universal Father.

104:4.18 (1149.3) 2. The Son-Spirit.

104:4.19 (1149.4) 3. The Deity Absolute.

104:4.20 (1149.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

104:4.21 (1149.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

104:4.22 (1149.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality, from space potency to monota. This grouping embraces the following:

104:4.23 (1149.8) 1. The Father-Spirit.

104:4.24 (1149.9) 2. The Paradise Isle.

104:4.25 (1149.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1149.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinity, of which the grand universe and the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1149.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy and releases them from the grasp of the Unqualified Absolute in direct

proportion som subabsolut förmåga att kontrollera och stabilisera det föränderliga kosmos framträder hos de erfarenhetsmässiga Gudomarna.

Denna trefaldighet är kraft och energi. Det Okvalificerade Absolutets ändlösa möjligheter centreras kring Paradisöns absolutum, varifrån de ofattbara agitationerna i det Okvalificerade i övrigt statiska stillhet utgår. Det ändlösa pulserandet av det materiella paradishjärtat i det infinita kosmos sker i harmoni med den Infinita Energitillförarens, det Första Ursprungets och Centrets, ofattbara mönster och outgrundliga plan.

Den femte Trefaldigheten — den reaktiva infinitets trefaldighet. Detta förbund består av:

1. Den Universelle Fadern.
2. Det Universella Absolutet.
3. Det Okvalificerade Absolutet.

Denna gruppering åstadkommer förevigandet av det funktionella infinitetsförverkligandet av allt som kan aktualeras inom områdena för den verklighet som inte är Gudom. Denna trefaldighet uppvisar en obegränsad kapacitet att reagera för de andra trefaldigheternas viljemässiga, kausativa samt spännings- och mönsterinriktade handlingar och närvaron.

Den sjätte Trefaldigheten — den kosmiskt associerade Gudomens trefaldighet. Denna gruppering består av:

1. Den Universelle Fadern.
2. Gudomsabsolutet.
3. Det Universella Absolutet.

Detta är förbundet mellan Gudomen i kosmos, Gudomens immanens i förening med Gudomens transcendens. Detta är Gudomens sista utsträckning på infinitetsnivåerna mot de realiteter som ligger utanför den gudifierade verklighetens område.

Den sjunde Trefaldigheten — infinitetsenhetens trefaldighet. Detta är enhetligheten i infiniteten som funktionellt framträder i tid och evighet, den jämställda föreningen av aktualer och potentialer. Denna grupp består av:

1. Den Universelle Fadern.
2. Samverkaren.
3. Det Universella Absolutet.

Samverkaren integrerar universellt de varierande funktionella aspekterna av all aktualerad verklighet på alla manifestationsnivåer, från de finita genom de transcendentala vidare till de absoluta. Det Universella Absolutet kompenserar fullkomligt de skillnader som ingår i de varierande aspekterna av all ofullkomlig verklighet, från de obegränsade potentialerna i den aktivt viljemässiga och kausativa gudomsverkligheten till de gränslösa möjligheterna i den statiska, reaktiva, icke-gudifierade verkligheten i det Okvalificerade Absolutets ofattbara domäner.

När de verkar i denna trefaldighet reagerar Samverkaren och det Universella Absolutet lika för närvaron av Gudom och icke-gudom, såsom även det Första Ursprungets och Centret, som för alla syften och

proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

^{104:4.28 (1149.13)} This triunity is force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

^{104:4.29 (1149.14)} *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

^{104:4.30 (1149.15)} 1. The Universal Father.

^{104:4.31 (1149.16)} 2. The Universal Absolute.

^{104:4.32 (1149.17)} 3. The Unqualified Absolute.

^{104:4.33 (1149.18)} This grouping yields the eternalization of the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

^{104:4.34 (1150.1)} *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

^{104:4.35 (1150.2)} 1. The Universal Father.

^{104:4.36 (1150.3)} 2. The Deity Absolute.

^{104:4.37 (1150.4)} 3. The Universal Absolute.

^{104:4.38 (1150.5)} This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

^{104:4.39 (1150.6)} *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

^{104:4.40 (1150.7)} 1. The Universal Father.

^{104:4.41 (1150.8)} 2. The Conjoint Actor.

^{104:4.42 (1150.9)} 3. The Universal Absolute.

^{104:4.43 (1150.10)} The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from finites through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly compensates the differentials inherent in the varying aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

^{104:4.44 (1150.11)} As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship

ändamål i detta förhållande begreppsmässigt inte kan särskiljas från JAG ÅR.

Dessa approximationer är tillfyllest för att belysa begreppet om trefaldigheterna. Då ni inte känner till trefaldigheternas ultimata nivå kan ni heller inte helt förstå dessa första sju. Fastän vi inte anser det klokt att försöka göra någon långregående utredning, kan vi dock nämna att det finns femton trefaldiga förbund där det Första Ursprunget och Centret ingår, av vilka åtta inte uppenbaras i dessa kapitel. Dessa ouppenbarade förbund gäller realiteter, aktualiteter och potentialiteter som ligger bortom suprematets erfarenhetsmässiga nivå.

Trefaldigheterna är infinitetens funktionella balanshjul, föreningen av de Sju Infinitetsabsolutens unika drag. Det är trefaldigheternas existentiella närvaro som gör det möjligt för Fadern-JAG ÅR att erfara funktionell infinitetenshet trots infinitetens diversifiering i de sju Absoluten. Det Första Ursprunget och Centret är den förenande medlemmen i alla trefaldigheter; i honom har allting sin obegränsade begynnelse, eviga existens och infinita bestämmelse — "i honom äger allting bestånd".

Fastän dessa förbund inte kan öka infiniteten som är karakteristisk för Fadern-JAG ÅR, förefaller de förvisso att möjliggöra de subinfinita och subabsoluta manifestationerna av hans verklighet. De sju trefaldigheterna ökar mångsidigheten, förevigar nya djup, gudifierar nya värden, avslöjar nya potentialiteter, uppenbarar nya betydelser; och alla dessa olikartade manifestationer i tid och rum och i det eviga kosmos finns existerande i det hypotetiska stilleståndet i den ursprungliga infiniteten hos JAG ÅR.

5. TREODER

Det finns vissa andra trefaldiga förhållanden, där Fadern inte ingår som en del, men de är inte verkliga trefaldigheter, och de särskiljs alltid från trefaldigheterna med Fadern. De har varierande benämningar såsom biträdande trefaldigheter, jämställda trefaldigheter och treoder. De är en följd av trefaldigheternas existens. Två av dessa förbund är uppbyggda enligt följande:

Aktualhetens Treod. Denna treod består i det ömsesidiga förhållandet mellan de tre absoluta aktualerna:

1. Den Evige Sonen.
2. Paradisön.
3. Samverkaren.

Den Evige Sonen är andeverklighetens absolut, den absoluta personligheten. Paradisön är den kosmiska verklighetens absolut, det absoluta mönstret. Samverkaren är sinnesverklighetens absolut, jämställd när det gäller absolut andeverklighet och den existentiella gudomssyntesen av personlighet och styrka. Detta trefaldiga förbund resulterar i koordinering av totalsumman av aktualerad verklighet — andlig, kosmisk eller sinnesmässig. Det är obegränsat till sin aktualhet.

Potentialitetens Treod. Denna treod består av förbundet mellan potentialitetens tre Absolut:

is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

^{104:4.45 (1150.12)} These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

^{104:4.46 (1150.13)} The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — "in him all things consist."

^{104:4.47 (1150.14)} Although these associations cannot augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deitize new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. TRIODITIES

^{104:5.1 (1151.1)} There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always distinguished from the Father triunities. They are called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities*. They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

^{104:5.2 (1151.2)} *The Triodity of Actuality.* This triodity consists in the interrelationship of the three absolute actuals:

^{104:5.3 (1151.3)} 1. The Eternal Son.

^{104:5.4 (1151.4)} 2. The Paradise Isle.

^{104:5.5 (1151.5)} 3. The Conjoint Actor.

^{104:5.6 (1151.6)} The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is unqualified in actuality.

^{104:5.7 (1151.7)} *The Triodity of Potentiality.* This triodity consists in the association of the three Absolutes of

1. Gudomsabsolutet.

2. Det Universella Absolutet

3. Det Okvalificerade Absolutet.

Sålunda är infinitetsreservoarerna av all latent energiverklighet — ande-, sinnes- eller kosmisk verklighet — ömsesidigt förbundna med varandra. Detta förbund åstadkommer integreringen av all latent energiverklighet. Det är infinit till sin potential.

Då trefaldigheterna främst befattar sig med infinitetens funktionella förenande, så är treoderna involverade i de erfarenhetsmässiga Gudomarnas kosmiska framträdande. Trefaldigheterna har indirekt anknytning, men treoderna direkt anknytning till de erfarenhetsbaserade Gudomarna — den Supreme, den Ultimate och den Absolute. De framträder i den uppkommande syntesen av den Suprema Varelse's styrka och personlighet. För tidsvarelserna i rymden är den Suprema Varelse'n en uppenbarelse av enheten karakteristisk för JAG ÄR.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

potentiality:

104:5.8 (1151.8) 1. The Deity Absolute.

104:5.9 (1151.9) 2. The Universal Absolute.

104:5.10 (1151.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:5.11 (1151.11) Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

104:5.12 (1151.12) As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the I AM.

104:5.13 (1151.13) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 105. Gudomen och verkligheten

⇨ 104

Urantiaboken

106 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 105 GUDOMEN OCH VERKLIGHETEN

Sektioner

Introduktion

1. Det filosofiska begreppet "JAG ÄR"
2. "JAG ÄR" som treenig och som sjufaldig
3. Infinitetens sju Absolut
4. Enhet, tvåfaldighet och trefaldighet
5. Frambringandet av den finita verkligheten
6. Följdvärkningar av den finita verkligheten
7. Transcendentalernas eventuerande

PAPER 105 DEITY AND REALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

Introduktion

TILL OCH MED för höga klasser av intelligenser i universum är infiniteten endast delvis fattbar och verklighetens slutlighet endast relativt förståelig. När människosinnet försöker genomtränga evighetsmysteriet med ursprunget till och bestämmelsen för allt som kallas verkligt, kan det vara till hjälp att närma sig problemet genom att föreställa sig evigheten och infiniteten som en nästan oändlig ellips som åstadkoms av en enda absolut orsak och som fungerar i hela denna universella krets av ändlös diversifiering, ständigt sökande någon absolut och infinit målpotential.

När de dödligas intellekt försöker fatta begreppet verklighetens totalitet står detta finita sinne ansikte mot ansikte med infinitetsverkligheten. Verklighetens totalitet är infinitet och kan därför aldrig helt förstås av något sinne som är subinfinit till sin uppfattningsförmåga.

Människans sinne kan knappast bilda sig en adekvat uppfattning om evighetsexistenser, och utan en sådan förståelse är det omöjligt att beskriva ens våra uppfattningar om verklighetstotaliteten. Trots det får vi försöka oss på en sådan presentation fastän vi är fullt medvetna om att våra uppfattningar måste utsättas för djupgående förvrängningar i den process där de översätts och modifieras till uppfattningsnivån i de dödligas sinne.

INTRODUCTION

105:0.1 (1152.1) TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real*, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

105:0.2 (1152.2) When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality *is* infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

105:0.3 (1152.3) The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. DET FILOSOFISKA BEGREPPET "JAG ÄR"

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I AM

Det absoluta ursprungliga förorsakandet i infiniteten tillskriver universernas filosofer den Universelle Fadern som fungerar som den infinita, eviga och absoluta JAG ÄR.

Många faromoment ansluter sig till presentationen av denna idé om en infinit JAG ÄR för de dödligas intellekt, emedan detta begrepp är så avlägset från människans erfarenhetsbaserade förståelse att det leder till en allvarlig förvrängning av betydelser och missuppfattning av värden. Det filosofiska begreppet JAG ÄR erbjuder trots allt finita varelser någon bas från vilken de kan försöka närma sig en partiell förståelse av absoluta ursprung och infinita bestämmelser. I samband med alla våra försök att belysa verklighetens uppkomst och mognad bör det emellertid göras klart att detta begrepp JAG ÄR i alla personlighetsbetydelser och -värden är synonymt med Gudomens Första Person, alla personligheters Universelle Fader. Detta JAG ÄR-postulat kan inte lika tydligt identifieras i de ogudifierade områdena av den universella verkligheten.

JAG ÄR är den Infinite; JAG ÄR är också infiniteten. Ur den sekventiella, tmliga synvinkeln, har all verklighet sitt ursprung i den infinita JAG ÄR, vars ensamma existens i den förgångna infinita evigheten måste vara en finit varelses första filosofiska antagande. Begreppet JAG ÄR anger okvalificerad infinitet, den odifferentierade verkligheten av allt som någonsin skulle kunna finnas i hela den infinita evigheten.

Som existentiellt begrepp är JAG ÄR varken gudifierad eller ogudifierad, varken aktual eller potential, varken personlig eller opersonlig, varken statisk eller dynamisk. Ingen begränsning kan tillskrivas den Infinite, annat än konstaterandet att JAG ÄR finns till. Det filosofiska JAG ÄR-postulatet är ett sådant universumbegrepp som är något svårare att fatta än det Okvalificerade Absolutets begrepp.

För det finita sinnet måste det helt enkelt finnas en begynnelse, och fastän verkligheten aldrig hade en verklig begynnelse, finns det dock vissa ursprungsrelationer som verkligheten manifesterar i förhållande till infiniteten. Den ursprungliga evighetssituationen, som existerar före verkligheten, kan man tänka sig ungefär som följer: Vid något oändligt avlägset, hypotetiskt ögonblick i den förgångna evigheten kan man föreställa sig JAG ÄR som både ting och icke-ting, som både orsak och verkan, som både viljeyttring och respons. I detta hypotetiska evighetsögonblick finns det inom hela infiniteten ingen differentiering. Infiniteten är fylld av den Infinite; den Infinite omfattar infiniteten. Detta är det hypotetiska statiska ögonblicket i evigheten. Aktualerna innesluts fortfarande i sina potentialer, och potentialerna har ännu inte framträtt i JAG ÄR-infiniteten. Även i denna förmodade situation måste vi förutsätta existensen av möjligheten till egen vilja.

Kom alltid ihåg att människans förståelse av den Universelle Fadern är en personlig erfarenhet. Du och alla andra dödliga kan förstå Gud som den andlige Fadern, men din erfarenhetsmässiga vördnadsfulla uppfattning om den Universelle Fadern måste alltid vara mindre än ditt filosofiska antagande om infiniteten som karakteriserar det Första Ursprunget och Centret, dvs. JAG ÄR. När vi talar om Fadern menar vi Gud så som han kan förstås av sina skapade varelser, både höga

105:1.1 (1152.4) Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

105:1.2 (1152.5) There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personal meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

105:1.3 (1152.6) *The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity.* From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity*, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

105:1.4 (1153.1) As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM is. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

105:1.5 (1153.2) To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The pre-reality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

105:1.6 (1153.3) Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but *your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM.* When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of

och låga, men till Gudomen hör så mycket mer, som inte kan förstås av skapade universumvarelser. Gud, din Fader och min Fader, är den fas av den Infinite som vi uppfattar i vår personlighet som en faktisk erfarenhetsmässig realitet, men JAG ÄR förblir alltid vår hypotes om allt som vi känner att man inte kan veta om det Första Ursprunget och Centret. Även den hypotesen når troligen inte upp till den ursprungliga verklighetens outgrundliga infinitet.

Universernas universum med dess oräkneliga skara av där bosatta personligheter är en väldig och invecklad organism, men det Första Ursprunget och Centret är oändligt mycket mer invecklat än de universer och personligheter som har blivit verkliga som gensvar på hans avsiktliga mandat. När ni står i förundran inför totaluniversums storhet, betänk då att inte ens denna ofattbara skapelse kan vara något mer än en partiell uppenbarelse av den Infinite.

Infiniteten är verkligen avlägsen från erfarenhetsnivån för de dödligas uppfattning, men redan under denna tidsålder på Urantia växer er uppfattning om infiniteten, och den kommer att fortsätta att växa under hela er ändlösa levnadsbana, som sträcker sig vidare in i den framtida evigheten. En obegränsad infinitet har ingen mening för den finita varelsen, men infiniteten har förmågan att begränsa sig själv och är i stånd till att uttrycka sig som verklighet på alla nivåer av universumexistens. Det ansikte som den Infinite vänder mot alla universumpersonligheter är en Faders, kärlekens Universella Faders ansikte.

2. "JAG ÄR" SOM TREENIG OCH SOM SJUFALDIG

När ni begrundar verklighetens uppkomst, håll då alltid i minnet att all absolut verklighet är från evigheten och att dess existens är utan begynnelse. Med absolut verklighet avser vi Gudomens tre existentiella personer, Paradisön och de tre Absoluten. Dessa sju verkligheter är jämbördigt eviga, fastän vi tyr oss till språket i tid och rymd när vi presenterar deras sekventiella uppkomst för människovarelserna.

Då man följer en kronologisk beskrivning av verklighetens uppkomst måste man förutsätta ett teoretiskt ögonblick av ett "första" viljeuttryck och en "första" följdreaktion inom JAG ÄR. Vid våra försök att beskriva verklighetens uppkomst och utveckling kan man föreställa sig detta stadium som självdifferentieringen av Den Infinite. Enda från Oändligheten, men antagandet om detta tvåfaldiga förhållande måste alltid utvidgas till en treenig uppfattning genom insikten om den eviga kontinuiteten i Infiniteten, i JAG ÄR.

Denna självomvandling av JAG ÄR kulminerar i den flerfaldiga differentieringen i gudifierad verklighet och ogudifierad verklighet, i potentiell och aktual verklighet, och i vissa andra verkligheter som knappast kan klassificeras på detta sätt. Dessa differentieringar av den teoretiska monistiska JAG ÄR integreras för evigt av samtidiga relationer som uppkommer inom densamma JAG ÄR — den för-potentiella, för-aktuala, för-personliga, monotetiska för-verklighet som, fastän den är infinit, uppenbaras som absolut i det Första Ursprungets och Centrets närvaro och som personlighet i den Universella Faderns gränslösa

Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

105:1.7 (1153.4) The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

105:2.1 (1153.6) In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

105:2.2 (1154.1) In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of "first" volitional expression and "first" repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude*, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity*, the I AM.

105:2.3 (1154.2) This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic pre-reality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as personality in the limitless love of the Universal Father.

kärlek.

Genom dessa inre omvandlingar etablerar JAG ÄR en grund för ett sjufaldigt förhållande till sig själv. Den filosofiska (timliga) uppfattningen om den ensamma JAG ÄR och den övergångsmässiga (timliga) uppfattningen om JAG ÄR som trefaldig kan nu utvidgas till att omfatta JAG ÄR som sjufaldig. Denna sjufaldiga — eller sjufasiga — natur kan bäst anges i relation till Infinitetens Sju Absolut:

1. Den Universelle Fadern. JAG ÄR fader till den Evige Sonen. Detta är den ursprungliga personlighetsrelationen inom den aktuella verkligheten. Sonens absoluta personlighet gör Guds faderskap absolut och grundlägger alla personligheters potentiella sonskap. Denna relation etablerar den Infinites personlighet och fullbordar dess andliga uppenbarelse i den Ursprunglige Sonens personlighet. Denna fas av JAG ÄR kan delvis upplevas på andliga nivåer även av dödliga som, medan de ännu befinner sig i köttslig gestalt, kan tänkas dyrka vår Fader.

2. Den Universelle Övervakaren. JAG ÄR orsaken till det eviga Paradiset. Detta är den ursprungliga opersonliga relationen inom den aktuella verkligheten, det ursprungliga icke-andliga förbundet. Den Universelle Fadern är Gud som kärlek, den Universelle Övervakaren är Gud som mönster. Detta förhållande etablerar potentialen för form — gestaltning — och bestämmer ursprungsmönstret för opersonliga och icke-andliga relationer — ursprungsmönstret från vilket alla kopior görs.

3. Den Universelle Skaparen. JAG ÄR ett med den Evige Sonen. Denna förening mellan Fadern och Sonen (inför Paradiset) sätter igång den skapelsecykel som fullbordas i sampersonlighetens och det eviga universumets framträdande. Ur den finite dödlighets synvinkel får verkligheten sin egentliga begynnelse då Havona-skapelsen framträder i evigheten. Denna Gudomens skapelsehandling företas av och genom Handlingens Gud, som till sitt väsen är Fader-Sonens enhet manifesterad på och för det aktualas alla nivåer. Därför kännetecknas den gudomliga skapelseverksamheten ofelbart av enhet, och denna enhet är den yttre återspeglings av den absoluta ettheten i Fader-Sonens tvåfaldighet och i Faderns, Sonens och Andens Treenighet.

4. Den Infinita Upprätthållaren. JAG ÄR självassociativ. Detta är det ursprungliga förbundet mellan verklighetens statiska och potentiella beståndsdelar. I detta förhållande kompenseras allt begränsat och obegränsat. Denna fas av JAG ÄR förstås bäst som det Universella Absolutet — förenaren av Gudsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet.

5. Den Infinita Potentialen. JAG ÄR självbegränsad. Detta är den fixpunkt i infiniteten som evigt vittnar om den frivilliga självbegränsningen av JAG ÄR vilket hade till följd att en trefaldig självuttryck och självuppenbarelse uppnåddes. Denna fas av JAG ÄR förstås vanligen som Gudsabsolutet.

6. Den Infinita Kapaciteten. JAG ÄR statisk-reaktiv. Detta är den ändlösa matrisen, möjligheten till all framtida kosmisk expansion. Denna fas av JAG ÄR uppfattas kanske bäst som det Okvalificerade Absolutets supergravitationsnärvaro.

105:2.4 (1154.3) By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

105:2.5 (1154.4) 1. *The Universal Father.* I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiential on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

105:2.6 (1154.5) 2. *The Universal Controller.* I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form — configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

105:2.7 (1154.6) 3. *The Universal Creator.* I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *The Infinite Upholder.* I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

105:2.9 (1155.2) 5. *The Infinite Potential.* I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

105:2.10 (1155.3) 6. *The Infinite Capacity.* I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

7. Infinitetens Universella Enda. JAG ÄR som JAG ÄR. Detta är Infinitetens stillestånd eller relation till sig själv, infinitetsverklighetens eviga faktum och verklighetsinfinitetens universella sanning. I den mån denna relation kan urskiljas som personlighet uppenbaras den för universerna i den gudomlige Fadern till alla personligheter — även till den absoluta personligheten. Till den del denna relation kan uttryckas opersonligt kommer universum i beröring med den som den rena energins och den rena andens absoluta samhörighet i den Universella Faderns väsen. I den mån denna relation kan uppfattas som ett absolut, uppenbaras den i det Första Ursprungets och Centrets överhöghet; i honom lever vi alla, rör vi oss och har vår varelse, alla från de skapade varelserna i rymden till invånarna i Paradiset. Detta är alldeles lika sant för totaluniversum som för den oändligt lilla ultimatonen, precis lika sant om det som skall bli, som om det som är, eller det som har varit.

3. INFINITETENS SJU ABSOLUT

De sju primära relationerna inom JAG ÄR förevisar sig som Infinitetens Sju Absolut. Fastän vi kan beskriva verklighetsuppkomster och infinitetsdifferentiering med en sekventiell berättelse, är alla sju Absolut i själva verket obegränsat och jämställt eviga. Det kan vara nödvändigt för de dödligas sinnen att föreställa sig deras begynnelse, men alltid borde denna föreställning överskuggas av insikten om att de sju Absoluten inte hade någon begynnelse. De är eviga och har som sådana alltid funnits till. De sju Absoluten är förutsättningen för verkligheten. De har i dessa kapitel beskrivits i det följande:

1. Det Första Ursprunget och Centret. Gudomens Första Person och det ursprungliga mönstret som inte är Gudom, Gud, den Universella Fadern, skapare, övervakare och upprätthållare; universell kärlek, evig ande och infinit energi; alla potentialers potential och alla aktualers källa; stabiliteten i all oföränderlighet och dynamismen i all förändring; källa till mönster och Fader till personer. Gemensamt är alla sju Absoluten lika med infiniteten, men den Universella Fadern själv är faktiskt infinit.

2. Det Andra Ursprunget och Centret. Gudomens Andra Person, den Evige och Ursprunglige Sonen; de absoluta personlighetsrealiteterna som karakteriserar JAG ÄR och grunden för förverkligandet och uppenbarelsen av "JAG ÄR -personligheten". Ingen personlighet kan hoppas på att nå den Universella Fadern utom genom hans Evige Son. Inte heller kan personligheten nå tillvarons andenivåer utan verkan och hjälp från detta absoluta mönster för alla personligheter. I det Andra Ursprunget och Centret är anden obegränsad medan personligheten är absolut.

3. Paradiset som Ursprung och Centrum. Det andra mönstret som inte är Gudom, den eviga Paradisön; grunden för förverkligandet och uppenbarelsen av "JAG ÄR -kraften" och grundvalen för etablerandet av gravitationskontroll överallt i universerna. Beträffande all aktualerad, icke-andlig, opersonlig och icke-viljemässig verklighet är Paradiset mönstrens absolut. Alldeles så som andeenergin står i ett förhållande till den Universella Fadern genom Moder-

^{105:2.11 (1155.4)} 7. *The Universal One of Infinity.* I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimatons, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

^{105:3.1 (1155.5)} The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

^{105:3.2 (1155.6)} 1. *The First Source and Center.* First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

^{105:3.3 (1155.7)} 2. *The Second Source and Center.* Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of "I AM personality." No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

^{105:3.4 (1156.1)} 3. *The Paradise Source and Center.* Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of "I AM force" and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First

Sonens absoluta personlighet, så hålls all kosmisk energi av gravitationskontrollen i det Första Ursprunget och Centrets grepp genom Paradisöns absoluta mönster. Paradiset är inte i rymden; rymden existerar i förhållande till Paradiset, och rörelsens tidsbundenhet bestäms genom paradisförhållandet. Den eviga Ön befinner sig i absolut vila. All annan organiserad energi och energi som undergår organisering befinner sig i evig rörelse. I all rymd är endast det Okvalificerade Absolutets väsen stillastående, och det Okvalificerade är jämställt med Paradiset. Paradiset existerar i rymdens brännpunkt, det Okvalificerade genomsyrar rymden, och all relativ existens har sin tillvaro inom denna domän.

4. Det Tredje Ursprunget och Centret. Gudomens Tredje Person, Samverkaren; infinit integrerare av Paradisets kosmiska energier med den Evige Sonens andeenergier; fulländad koordinator av viljans motiv och kraftens mekanik; förenare av all aktual och aktualerande verklighet. Genom sina mångahanda barn uppenbarar den Oändlige Anden den Evige Sonens barmhärtighet och fungerar samtidigt som den infinita behandlaren som för evigt väver in Paradisets mönster i rymdens energier. Denne samme Samverkare, denne Handlingens Gud, är det fulländade uttrycket för Fader-Sonens gränslösa planer och syften och fungerar samtidigt själv som sinnets källa och som utgivare av intellekt till de skapade varelserna i det vittomfattande kosmos.

5. Gudomsabsolutet. De kausativa, potentiellt personliga möjligheterna i den universella verkligheten, summan av all gudomspotential. Gudomsabsolutet är den målinriktade begränsaren av obegränsade, absoluta och icke-gudomsrealiteter. Gudomsabsolutet är begränsaren av det absoluta och absoluteraren av det begränsade — bestämmelsens införare.

6. Det Okvalificerade Absolutet. Statisk, reaktiv och stillastående; den uppenbarade kosmiska infiniteten hos JAG ÄR; totaliteten av all icke-gudifierad verklighet och slutligheten av all icke-personlig potential. Rymden begränsar det Okvalificerades funktion, men det Okvalificerades närvaro är utan gräns, infinit. Totaluniversum har en begreppsmässig periferi, men det Okvalificerades närvaro är gränslöst; inte ens evigheten kan uttömma det gränslösa lugnet som präglar detta icke-gudoms-Absolut.

7. Det Universella Absolutet. Förenare av det gudifierade och det ogudifierade; korrelator av det absoluta och det relativa. Det Universella Absolutet (som är statiskt, potentiellt och associativt) utjämnar spänningen mellan det för evigt existerande och det ofullbordade.

Infinitetens Sju Absolut utgör verklighetens upprinnelser. Så som de dödligas sinnen skulle se det förefaller det Första Ursprunget och Centret att vara en föregångare till alla absolut. Ett sådant postulat, hur nyttigt det än kan vara, kullkastas av att Sonen, Anden, de tre Absoluten och Paradisön existerar samtidigt i evigheten med det Första Ursprunget och Centret.

Det är en sanning att Absoluten är manifestationer av JAG ÄR och Första Ursprunget och Centret. Det är ett faktum att dessa Absolut aldrig hade en begynnelse utan är jämställda evigheter med det Första Ursprunget och Centret. De förhållanden som gäller absoluten i

Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space, only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

105:3.5 (1156.2) 4. *The Third Source and Center.* Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *The Deity Absolute.* The causational, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

105:3.7 (1156.4) 6. *The Unqualified Absolute.* Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

105:3.8 (1156.5) 7. *The Universal Absolute.* Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:3.9 (1156.6) The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

105:3.10 (1157.1) It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals with the First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the

evigheten kan inte alltid presenteras utan att orsaka paradoxer i tidens språk och rymdens begreppsmönster. Oberoende av förvirringen beträffande uppkomsten av Infinitetens Sju Absolut är det både ett faktum och en sanning att all verklighet bygger på deras evighetsexistens och infinitetsrelationer.

4. ENHET, TVÅFALDIGHET OCH TREFALDIGHET

Universumfilosoferna postulerar JAG ÄRS evighetsexistens som urkällan till all verklighet. Samtidigt därmed postulerar de JAG ÄRS självsegmentering i de primära relationerna med sig själv — de sju faserna av infinitet. För det tredje postulerar de samtidigt med detta antagande att Infinitetens Sju Absolut uppkommer i evigheten och att tvåfaldighetssammanbindningen mellan de sju faserna i JAG ÄR och dessa sju Absolut förevigas.

Självpuppenbarelsen av JAG ÄR framskrider sålunda från det statiska självet genom självsegmentering och självrelationer till absoluta relationer, relationer med självhärledda Absolut. Tvåfaldighetens existens uppkommer sålunda i det eviga förbundet mellan Infinitetens Sju Absolut och den sjufaldiga infiniteten i de självsegmenterade faserna av den självuppenbarande JAG ÄR. Dessa tvåfaldiga relationer som förevigas för universerna som de sju Absoluten eviggör de djupaste grundvalarna för all universumverklighet.

Det har någon gång konstaterats att enheten initierar tvåfaldigheten, att tvåfaldigheten ger upphov trefaldigheten och att trefaldigheten är den evige föfadern till allting. Det finns verkligen tre stora klasser av urtida relationer, nämligen:

1. Enhetsrelationer. Relationer som existerar inom JAG ÄR när denna enhet uppfattas som en trefaldig och sedan som en sjufaldig självdifferentiering.
2. Tvåfaldsrelationer. Relationer som existerar mellan JAG ÄR som sjufaldig och Infinitetens Sju Absolut.
3. Trefaldsrelationer. Dessa är de funktionella förbunden mellan Infinitetens Sju Absolut.

Trefaldsrelationerna uppkommer från tvåfaldighetens grundvalar på grund av ofrånkomligheten av de ömsesidiga förbunden mellan Absoluten. Dessa trefaldighetsförbund eviggör potentialen i all verklighet; de omfattar både den gudifierade och den icke-gudifierade verkligheten.

JAG ÄR är obegränsad infinitet som enhet. Tvåfaldigheterna eviggör verklighetens grundvalar. Trefaldigheterna eventuerar infinitetens förverkligande som universell funktion.

För-existentialer blir existentiella i de sju Absoluten, och existentiellerna blir funktionella i trefaldigheterna, de grundläggande förbunden mellan Absoluten. Samtidigt med eviggörandet av trefaldigheterna är universumscenen färdig — potentialerna finns till och aktualerna är närvarande — och evighetens helhet bevittnar diversifieringen av den kosmiska energin,

language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

105:4.1 (1157.2) The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

105:4.2 (1157.3) The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

105:4.3 (1157.4) It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

105:4.4 (1157.5) 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

105:4.5 (1157.6) 2. *Duality relationships.* Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.6 (1157.7) 3. *Triunity relationships.* These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.7 (1157.8) Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

105:4.8 (1157.9) The I AM is unqualified infinity as *unity*. The dualities eternalize reality *foundations*. The triunities eventuate the realization of infinity as universal *function*.

105:4.9 (1157.10) Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the

utspridningen av Paradisets ande, utrustningen med sinne samt utgivningen av personlighet. Tack vare detta förenas alla dessa gudoms- och paradiserivat genom erfarenhet på de skapades nivå och genom andra förfaranden på nivån ovanför de skapade.

5. FRAMBRINGANDET AV DEN FINITA

VERKLIGHETEN

Just så som den ursprungliga diversifieringen av JAG ÄR måste tillskrivas den inneboende och den i självet inneslutna viljekraften, så måste även frambringandet av den finita verkligheten tillskrivas Paradisgudomens viljemässiga handlingar och de funktionella trefaldigheternas anpassningar som en följd därav.

Före gudifierandet av det finita förefaller det som om all verklighetsdifferentiering skedde på absoluta nivåer, men den viljemässiga handling som frambringar den finita verkligheten innebär en kvalificering av absolutheten och medför framträdandet av relativiteter.

Fastän vi framför denna berättelse som en följd av händelser och beskriver det historiska framträdandet av det finita som en direkt avledning från det absoluta, bör man hålla i minnet att transcendentaler både föregick och följde på allt det finita. Transcendentala ultimer är i förhållande till det finita både orsakande och fullbordande.

Det finitas möjlighet är inneboende i den Infinite, men omvandlingen av möjligheten till sannolikhet och ofrånkomlighet måste tillskrivas det Första Ursprungets och Centrets självexisterande fria vilja, vilket aktiverar alla trefaldighetsförbund. Endast infiniteten i Faderns vilja kunde någonsin ha kvalificerat tillvarons absoluta nivå så att den ultimata nivån eventuerades och den finita skapades.

Då den relativa och begränsade verkligheten framträder föds en ny verklighetscykel — tillväxtcykeln — en väldig djupdykning från infinitetens höjder till det finitas domäner, för evigt kretsande inåt till Paradiset och Gudomen, alltid sökande de höga mål som sammanfaller med en infinitetskälla.

Dessa ofattbara händelser betecknar begynnelsen av universums historia, de anger att själva tiden har blivit till. För en skapad varelse är det finitas begynnelse verklighetens uppkomst; så som den skapades sinne ser det, finns det ingen tänkbar aktualitet före det finita. Den finita verklighet som uppkommer existerar i två ursprungliga faser:

1. Första gradens maxima, den supremt fullkomliga verkligheten, Havona-typen av universum och varelse.

2. Andra gradens maxima, den supremt fulländade verkligheten, superuniversumtypen av varelse och skapelse.

Dessa är då de två ursprungliga manifestationerna: den som är konstitutivt fullkomlig och den som blir evolutionellt fulländad. Båda två är jämlika i evighetsförhållanden, men inom tidens gränser är de till synes olika. Tidsfaktorn betyder tillväxt för det som

outspreddning av Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

105:5.1 (1158.1) Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

105:5.2 (1158.2) Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

105:5.3 (1158.3) While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

105:5.4 (1158.4) Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

105:5.5 (1158.5) With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downswEEP from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

105:5.6 (1158.6) These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite is the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

105:5.7 (1158.7) 1. *Primary maximums*, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

105:5.8 (1158.8) 2. *Secondary maximums*, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

105:5.9 (1158.9) These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to

växer; andra gradens finita växer, och därför måste de som växer förefalla ofullständiga i tiden. Dessa skillnader, som är så viktiga på denna sida om Paradiset, existerar dock inte i evigheten.

Vi talar om det fullkomliga och det fulländade som första och andra gradens maxima, men det finns ytterligare en annan typ: Treenigade och andra relationer mellan första och andra gradens maxima resulterar i att det framträder tredje gradens maxima — ting, betydelser och värden som varken är fullkomliga eller fulländade men ändå jämförbara med båda sina upphovsfaktorer.

6. FÖLJDVERKNINGAR AV DEN FINITA

VERKLIGHETEN

Hela frambringandet av finita existenser representerar en övergång från potentialer till aktualer inom den funktionella infinitetens absoluta förbund. Bland de många följdverkningarna av det finitas aktualerande genom skapande kan nämnas:

1. Gudomsrespons, där det framträder tre nivåer av erfarenhetsmässig suprematet: den personliga andesuprematets aktuala verklighet i Havona, potentialen för personlig styrkesuprematet i det storuniversum som skall bli till, och kapaciteten för någon okänd funktion i det erfarenhetsmässiga sinnet verkande på någon suprematetsnivå i det framtida totaluniversum.

2. Universumrespons innebar en aktivering av de arkitektoniska planerna för superuniversernas rymdnivå. Denna evolution fortgår alltså överallt inom de sju superuniversernas fysiska organisation.

3. De skapade varelserna som följdverkning till uppkomsten av den finita verkligheten resulterade i att det framträdde fullkomliga varelser, som hör till klassen av eviga invånare i Havona, och av fulländade evolutionära uppstigande från de sju superuniverserna. Uppnåendet av fulländning som en evolutionär (timlig-skapelsemässig) erfarenhet innebär något annat än fullkomlighet som utgångspunkt. Sålunda uppkommer ofullkomligheten i de evolutionära skapelserna. Däri ligger ursprunget till det potentiellt onda. Missanpassning, disharmoni och konflikt, allt detta är en naturlig del av den evolutionära tillväxten, från fysiska universer till personliga varelser.

4. Gudomlighetsresponsen till den ofullkomlighet, som är en naturlig del av det tidsmässiga dröjsmålet i evolutionen, framkommer i den kompenserande närvaron av Gud den Sjufaldige, genom vars aktiviteter det som undergår fulländning integreras med både det fullkomliga och det fulländade. Detta dröjsmål är oskiljbart från evolutionen, som är skapelseverksamhet i tiden. På grund därav, och även av andra orsaker, bygger den Supremes allsmäktiga kraft på Gud den Sjufaldiges gudomlighetsframgångar. Detta dröjsmål gör det möjligt för skapade varelser att delta i den gudomliga skapelsen genom att skapades personligheter tillåts bli partner till Gudomen vid uppnåendet av maximal utveckling. Även den dödliga varelsens materiella sinne blir sålunda partner till den gudomliga Riktaren vid dubblerandet av den odödliga

that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

^{105:5.10 (1158.10)} We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

^{105:6.1 (1159.1)} The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

^{105:6.2 (1159.2)} 1. *The deity response*, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

^{105:6.3 (1159.3)} 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

^{105:6.4 (1159.4)} 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

^{105:6.5 (1159.5)} 4. *The divinity response* to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential

själen. Gud den Sjufaldige erbjuder också förfaranden som kompenserar de erfarenhetsmässiga bristerna i den medfödda fullkomligheten såväl som bristerna i det ofullkomliga tillståndet före uppståndelsen.

7. TRANSCENDENTALERNAS EVENTUERANDE

Transcendentalerna är subinfinita och subabsoluta men superfinita och högre än de skapade varelser. Transcendentalerna eventueras som en integrerande nivå som korrelerar absolutens supervärden med det finitas maximivärden. Från de skapades ståndpunkt skulle det som är transcendentalt förefalla att ha eventuerats som en följd av det finita; från evighetssynpunkt har det eventuerats som en förkänning av det finita. Det finns de som har ansett det vara ett "för-eko" av det finita.

Det som är transcendentalt är inte nödvändigtvis icke-utvecklingsmässigt, men det är i finit mening superevolutionärt. Det är inte heller icke-erfarenhetsmässigt, utan det är supererfarenhet i den mån en sådan har någon mening för skapade varelser. Kanske den bästa illustrationen av denna paradox är det fullkomliga centrala universumet: Det är knappast absolut — endast Paradisön är klart absolut i "materialiserad" bemärkelse. Inte heller är det en finit evolutionär skapelse så som de sju superuniverserna. Havona är evigt men inte oföränderligt i den meningen att det vore ett universum utan tillväxt. Det bebos av varelser (infödda havoniter) som faktiskt aldrig skapades, ty de är evigt existerande. Havona illustrerar sålunda något som inte är exakt finit men inte heller ännu absolut. Havona verkar vidare som en buffert mellan det absoluta Paradiset och de finita skapelserna, vilket ytterligare belyser transcendentalernas funktion. Havona självt är inte en transcendental — det är Havona.

Så som den Supreme är associerad med det finita, så är den Ultimate identifierad med transcendentaler. Fastän vi sålunda jämför den Supreme och den Ultimate råder dem emellan något mer än en gradskillnad; det rör sig också om en kvalitetsskilnad. Den Ultimate är något mer än en super-Suprem projicerad på den transcendentala nivån. Den Ultimate är allt detta, men mera: Den Ultimate är ett eventuerande av nya gudomsrealiteter, en begränsning av nya faser i det dittills obegränsade.

Till de realiteter som är associerade med den transcendentala nivån hör följande:

1. Den Ultimates gudomsnärvaro.
2. Begreppet totaluniversum.
3. Totaluniversums Arkitekter.
4. De två klasserna av Paradisets kraftorganisationsorganisatörer.
5. Vissa modifikationer i rymdpotensen.
6. Vissa andevärden.
7. Vissa sinnesbetydelser.
8. Absonita kvaliteter och realiteter.
9. Allmakt, allvetande och allestädes närvaro.

limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

105:7.1 (1159.6) Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalue of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a "pre-echo" of the finite.

105:7.2 (1159.7) That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutionary in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the "materialized" sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendental — it is Havona.

105:7.3 (1160.1) As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

105:7.4 (1160.2) Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

- 105:7.5 (1160.3) 1. The Deity presence of the Ultimate.
- 105:7.6 (1160.4) 2. The concept of the master universe.
- 105:7.7 (1160.5) 3. The Architects of the Master Universe.
- 105:7.8 (1160.6) 4. The two orders of Paradise force organizers.
- 105:7.9 (1160.7) 5. Certain modifications in space potency.
- 105:7.10 (1160.8) 6. Certain values of spirit.
- 105:7.11 (1160.9) 7. Certain meanings of mind.
- 105:7.12 (1160.10) 8. Absonite qualities and realities.
- 105:7.13 (1160.11) 9. Omnipotence, omniscience, and

10. Rymden.

Det universum som vi nu lever i kan man föreställa sig som existerande på finita, transcendentala och absoluta nivåer. Detta är den kosmiska scen på vilken personlighetsuppträdandets ändlösa drama och energiomvandling uppförs.

Alla dessa mångahanda verkligheter förenas absolut av de många trefaldigheterna, funktionellt av Totaluniversums Arkitekter och relativt av de Sju Härskarandarna, de subsuprema koordinatorena av Gud den Sjufaldiges gudomlighet.

Gud den Sjufaldige representerar den Universelle Faderns personlighets- och gudomlighetsuppenbarelse för skapade varelser av både maximal och submaximal status, men det finns andra sjufaldiga relationer vad det Första Ursprunget och Centret beträffar, vilka inte hänför sig till manifestationen av gudomlig andlig omvårdnad som förlänas av den Gud som är ande.

I det förgångnas evighet satte sig Absolutens krafter, Gudomarnas andar och Gudarnas personligheter i rörelse som svar på den självexisterande egenviljans urtida egenvilja. I den nuvarande universumtidsåldern bevittnar vi alla de enorma följdverkningarna av det vittomspännande kosmiska panorama som omfattar de subabsoluta manifestationerna av de gränslösa potentialerna i alla dessa realiteter. Det är fullt möjligt att den fortsatta diversifieringen av det Första Ursprungets och Centrets ursprungliga verklighet kan fortgå framåt och utåt under tidsålder efter annan allt längre in i den absoluta infinitetens avlägsna och ofattbara utsträckning.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

omnipresence.

^{105:7.14 (1160.12)} 10. Space.

^{105:7.15 (1160.13)} The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy metamorphosis.

^{105:7.16 (1160.14)} And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the subsupreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

^{105:7.17 (1160.15)} God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

^{105:7.18 (1160.16)} In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

^{105:7.19 (1161.1)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 106. Verklighetens universumnivåer

⇨ 105

Urantiaboken

107 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 106

VERKLIGHETENS UNIVERSUMNIVÅER

Sektioner

Introduktion

1. Första gradens association av finita funktionaler
2. Andra gradens integration av det supremt finita
3. Transcendental tredje gradens verklighetsassociation
4. Ultimat fjärde gradens integration
5. Medabsolut eller femte gradens association
6. Absolut eller sjätte fasens integration
7. Bestämmelsemålets slutlighet
8. Treenigheternas Treenighet
9. Existentiell infinit förening

PAPER 106

UNIVERSE LEVELS OF REALITY

SECTIONS

Introduction

1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

Introduktion

DET ÄR inte tillräckligt att den uppstigande dödliga vet något om Gudomens relationer till den kosmiska verklighetens uppkomst och manifestationer. Han borde också veta något om de relationer som existerar mellan honom själv och de talrika nivåerna av existentiell och erfarenhetsmässig verklighet, av potentiell och aktual verklighet. Människans jordiska orientering, hennes kosmiska insikt och hennes andliga inriktning, alla dessa främjas av en bättre förståelse av universumverkligheter och de förfaranden med vilka de associeras, integreras och förenas med varandra.

Det nuvarande storuniversum och det uppkommande totaluniversum består av många former och faser av verklighet, vilka i sin tur existerar på flera nivåer av funktionell aktivitet. Dessa mångahanda existenser och latenser har redan tidigare antytts i dessa kapitel, och de grupperas nu för begreppsmässig behandlighet i följande kategorier:

1. Ofullständiga finita. Detta är den ställning som de uppstigande varelserna i storuniversum nu har, de dödligas nuvarande status på Urantia. Denna nivå omfattar varelsetillvaro från de planetariska människorna upp till, men inte inkluderande, dem som har uppnått sin bestämmelse. Hit hör universerna från sin första fysiska begynnelse upp till, men inte

INTRODUCTION

106:0.1 (1162.1) IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

106:0.2 (1162.2) The present grand universe and the emerging master universe are made up of many forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are now grouped for conceptual convenience in the following categories:

106:0.3 (1162.3) 1. *Incomplete finites.* This is the present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level

inkluderande, sin etablering i ljus och liv. Denna nivå bildar den nuvarande skapelseverksamhetens periferi i tid och rymd. Den förefaller att röra sig utåt från Paradiset, ty då den nuvarande universumtidsåldern avslutas och vi får bevittna storuniversums etablering i ljus och liv, får vi helt visst också bevittna uppkomsten av någon ny klass av utvecklingsmässig tillväxt på den första nivån i yttre rymden.

2. *Maximala finita*. Detta är den nuvarande ställningen för alla erfarenhetsmässiga varelser som har uppnått sin bestämmelse — bestämmelse så som den har uppenbarats inom ramen för den nuvarande universumtidsåldern. Även universer kan uppnå maximal status, både andligen och fysiskt. Termen "maximum" är själv en relativ term — maximum i förhållande till vad? Det som är maximum, till synes slutligt, i den nuvarande universumtidsåldern, må kanske endast vara en reell början med utgångspunkt från kommande tidsåldrar. En del faser i Havona förefaller att vara av maximumklass.

3. *Transcendental*. Denna superfinita nivå följer (förutgående) på det finita framåtskridandet. Den anger den för-finita uppkomsten av finita begynnelse och den postfinita betydelsen av alla synbart finita slutsken eller bestämmelser. Mycket av Paradiset-Havona förefaller att vara av transcendental klass.

4. *Ultimata*. Denna nivå omfattar det som har betydelse för totaluniversum och som snuddar vid bestämmelsenivån för det fullbordade totaluniversum. Paradiset-Havona (i synnerhet kretsen av Faderns världar) är i många avseenden av ultimata betydelse.

5. *Medabsoluta*. Denna nivå innebär projicerandet av erfarenhetsmässigheter på ett skapelseuttrycksfält bortom totaluniversum.

6. *Absoluta*. Denna nivå anger evighetsnärvaron av de sju existentiella Absoluten. Den kan kanske också innehålla någon grad av associativt erfarenhetsmässigt uppnående; i så fall förstår vi inte hur, men kanske genom personlighetens kontaktpotential.

7. *Infinitet*. Denna nivå är för-existentiell och post-erfarenhetsmässig. Infinitetens obegränsade enhet är en hypotetisk verklighet före alla begynnelse och efter alla bestämmelser.

Dessa verklighetsnivåer är behändiga kompromissymboliseringar i den nuvarande universumtidsåldern och för de dödligas perspektiv. Det finns en hel mängd andra sätt att se på verkligheten ur andra än de dödligas perspektiv och från andra universumtidsålders ståndpunkt. Det bör sålunda observeras att de begrepp som i detta sammanhang framförs är alltigenom relativa, relativa i den meningen att de betingas och begränsas av:

1. Begränsningarna i de dödligas språk.
2. Begränsningarna i de dödligas sinnen.
3. Den begränsade utvecklingen av de sju superuniverserna.
4. Er okunskap om de sex primära syften som rör superuniversernas utveckling och som inte gäller de dödligas uppstigning till Paradiset.
5. Er oförmåga att fatta ens ett partiellt

constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximum finites*. This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term "maximum" is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentals*. This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinite genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimates*. This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes*. This level implies the projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absolutes*. This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinity*. This level is pre-existential and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

106:0.10 (1163.4) These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality from other-than-mortal perspective and from the standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

- 106:0.11 (1163.5) 1. The limitations of mortal language.
- 106:0.12 (1163.6) 2. The limitations of the mortal mind.
- 106:0.13 (1163.7) 3. The limited development of the seven superuniverses.
- 106:0.14 (1163.8) 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.
- 106:0.15 (1163.9) 5. Your inability to grasp even a partial

evighetssynsätt.

6. Omöjligheten att beskriva den kosmiska evolutionen och bestämmelsen i förhållande till alla universumtidsåldrar, inte endast beträffande den evolutionära utvecklingen i de sju superuniverserna under den nuvarande tidsåldern.

7. En skapad varelses oförmåga att fatta vad som verkligen avses med det som är för-existentiellt eller det som finns efter det erfarenhetsmässiga — det som ligger före begynnelse och efter bestämmelser.

Verklighetens tillväxt betingas av förhållandena under de på varandra följande universumtidsåldrarna. Centraluniversumet undergick inga evolutionära förändringar under Havona-tidsåldern, men under superuniversumtidsålderns nuvarande epoker undergår det vissa gradvisa förändringar orsakade av koordinering med de evolutionära superuniverserna. De sju superuniverserna, som nu genomgår utveckling, uppnår en gång en etablerad status av ljus och liv, de uppnår gränserna för tillväxt i den nuvarande universumtidsåldern. Utan tvivel kommer nästa tidsålder, tidsåldern som täcker yttre rymdens första nivå, att befria superuniverserna från målbegränsningarna i den nuvarande tidsåldern. Det som har fullbordats rågas kontinuerligt med påfyllnad.

Dessa är några av de begränsningar som vi möter då vi försöker framföra ett enhetligt begrepp om den kosmiska tillväxten av ting, betydelser och värden samt om deras syntes på de allt högre nivåerna av verklighet.

1. FÖRSTA GRADENS ASSOCIATION AV FINITA FUNKTIONALER

Första gradens faser, dvs. faserna med andeursprung i den finita verkligheten finner på de skapades nivåer ett omedelbart uttryck som fullkomliga personligheter och på universumnivåerna som den fullkomliga Havona-skapelsen. Även den erfarenhetsmässiga Gudomen uttrycks på detta sätt i Gud den Supremes andeperson i Havona. Andra gradens, evolutionära, av tid och materia betingade faser av det finita blir kosmiskt integrerade endast som resultat av tillväxt och uppnående. Till slut är alla andra gradens finiter, eller fulländande finiter, bestämda att uppnå en nivå som motsvarar nivån för första gradens fullkomlighet, men denna bestämmelse är underkastad dröjsmål, en begränsning som hör till superuniverserna men inte till den centrala skapelsen. (Vi känner till existensen av tredje gradens finiter, men förfarandet för deras integration är tills vidare ouppenbart.)

Detta dröjsmål beträffande superuniverserna, detta hinder för uppnåendet av fulländning, förser skapade varelser möjlighet att delta i evolutionär tillväxt. Det gör det sålunda möjligt för den skapade att ingå i ett partnerskap med Skaparen vid evolutionen av denne samme skapade. Under dessa tider av expanderande tillväxt korreleras det ofullständiga med det fullkomliga genom den omvårdnad som utgår från Gud den Sjufaldige.

Gud den Sjufaldige är ett uttryck för att Paradisgudomen erkänner tidens hinder i de evolutionära universerna i rymden. Oberoende av hur

eternity viewpoint.

106:0.16 (1163.10) 6. The impossibility of depicting cosmic evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.

106:0.17 (1163.11) 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.

106:0.18 (1163.12) Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses. The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

106:0.19 (1163.13) These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

106:1.1 (1163.14) The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the secondary, evolutionary, time-and-matter-conditioned phases of the finite become cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

106:1.2 (1164.1) This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

106:1.3 (1164.2) God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote

avlagset från Paradiset, hur djupt inne i rymden, en materiell överlevnadspersonlighet än uppkommer, skall man där finna Gud den Sjufaldige närvarande och med sanning, skönhet och godhet engagerad i kärleksfull och barmhärtig omvårdnad om en sådan ofullständig, kämpande och evolutionär varelse. Den Sjufaldiges gudomlighetsomvårdnad stäcker sig inåt genom den Evige Sonen till Paradisfadern och utåt genom Dagarnas Forna till Universumfäderna — Skaparsönerna.

Människan, som är personlig och som stiger uppåt genom andligt framåtskridande, finner Gud den Sjufaldiges personliga och andliga gudomlighet, men det finns andra faser i den Sjufaldige som inte berör personlighetens framåtskridande. Gudomlighetsaspekterna i denna gudomsgruppering är för närvarande integrerade i förbindelsen mellan de Sju Härskarandarna och Samverkaren, men de är bestämda att för evigt förenas i den Suprema Varelseens uppkommande personlighet. De andra faserna av den Sjufaldiga Gudomen är på olika sätt integrerade i den nuvarande universumtidsåldern, men de är alla likaså bestämda att förenas i den Supreme. Den Sjufaldige i alla sina faser är källan till den funktionella verklighetens relativa enhet i det nuvarande storuniversum.

2. ANDRA GRADENS INTEGRATION AV DET SUPREMT FINITA

Så som Gud den Sjufaldige funktionellt koordinerar den finita evolutionen, så syntetiserar den Suprema Varelseens slutligen bestämmelseuppnåelsen. Den Suprema Varelseens är gudomskulminationen av storuniversums evolution — fysisk evolution kring en andekärna och till slut andekärnans dominans över den fysiska evolutionens omgivande och roterande domäner. Allt detta sker i enlighet med de mandat som personligheten har: Paradispersonligheten i den högsta bemärkelsen, Skaparpersonligheten i universumbemärkelsen, den "dödliga" personligheten i den mänskliga bemärkelsen och den Suprema personligheten i den kulminerande eller erfarenhetsmässigt sammanräknande bemärkelsen.

Begreppet om den Supreme måste ge möjlighet att inse skillnaden mellan andeperson, evolutionär styrka, och syntesen av styrka och personlighet — föreningen av evolutionär styrka med andepersonlighet under dennas dominans.

Anden kommer i sista hand från Paradiset genom Havona. Energi-materien uppkommer till synes i rymdens djup och organiseras till styrka av den Oändlige Andens barn tillsammans med Guds Skaparsöner. Allt detta är erfarenhetsbaserat: det är en händelse i tid och rymd som involverar en stor mängd olika levande varelser, bland dem även Skapargudomligheter och evolutionära varelser. Skapargudomligheternas behärskande av styrkan i storuniversum vidgas så småningom till att omfatta det evolutionära stadgandet och stabiliserandet av skapelserna i tid och rymd, och detta innebär blomningstid för Gud den Sjufaldiges erfarenhetsmässiga styrka. Den omfattar hela skalan av gudomlighetsuppnående i tid och rymd från den Universella Faderns utgivande av Riktare till

from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature. The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

106:1.4 (1164.3) Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. SECONDARY SUPREME FINITE INTEGRATION

106:2.1 (1164.4) As God the Sevenfold functionally co-ordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of the spirit nucleus over the encircling and whirling domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

106:2.2 (1164.5) The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

106:2.3 (1164.6) Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power,

Paradissönernas utgivande av sitt liv. Detta är intjänt styrka, demonstrerad styrka, erfarenhetsmässig styrka; den utgör en kontrast till evighetsstyrkan, den outgrundliga styrkan, Paradisgudomarnas existentiella styrka.

Denna erfarenhetsbaserade styrka som uppkommer av Gud den Sjufaldiges gudomlighetsinsatser manifesterar i sig gudomlighetens kohesionskvaliteter då den bildar en syntes — sammanslås — som den allsmåktiga styrka som uttrycker uppnått erfarenhetsmässigt behärskande av de evolverande skapelserna. Denna allsmåktiga styrka i sin tur finner kohesion med ande-personlighet på styrsfären i den yttre kretsen av Havonavärldar i förening med Gud den Supremes andepersonlighet som är närvarande i Havona. Sålunda kulminerar den erfarenhetsmässiga Gudomen den långa evolutionära kampen genom att förse styrkeprodukten från tid och rymd med den andenärvaro och gudomliga personlighet som har sitt hemvist i den centrala skapelsen.

Sålunda når den Suprema Varelse till slut fram till att omfatta allting av allt som utvecklas i tid och rymd samtidigt som den utrustar dessa kvaliteter med andepersonlighet. Eftersom skapade varelser, även dödliga, som personligheter deltar i detta majestätiska verk, så uppnår de förvisso förmågan att lära känna den Supreme och att betrakta den Supreme som sanna barn till denna evolutionära Gudom.

Mikael av Nebadon är lik Paradisfadern emedan han delar dennes paradissfullkomlighet. På samma sätt kommer evolutionära dödliga en gång att uppnå likhet med den erfarenhetsmässige Supreme, ty de kommer sannerligen att dela dennes evolutionära fulländning.

Gud den Supreme är erfarenhetsmässig därför kan han fullständigt erfaras. De existentiella realiteterna i form av de sju Absoluten kan inte uppfattas genom erfarenhetsförfarandet; endast personlighetsrealiteterna i form av Fader, Son och Ande kan den finita varelsens personlighet fatta i och med en attityd av bön och dyrkan.

Inom ramen för den fullbordade syntesen av styrka och personlighet i den Suprema Varelse kommer absolutheten i alla de många treoder, som på detta sätt kan sammanlänkas, att sammanlänkas, och denna majestätiska personlighet som personifierar evolutionen kommer att erfarenhetsmässigt kunna uppnås och förstås av alla finita personligheter. När de uppstigande når det postulerade sjunde stadiet av andetillvaro kommer de att uppleva förverkligandet av en ny betydelse och ett nytt värde i treodernas absoluthet och infinitet, så som detta uppenbaras på subabsoluta nivåer i den Suprema Varelse, som kan erfaras. Uppnåendet av dessa stadier av maximal utveckling inväntar troligen ett koordinerat etablerande av hela storuniversum i ljus och liv.

3. TRANSCENDENTAL TREDJE GRADENS

VERKLIGHETSASSOCIATION

De absonita arkitekterna eventuerar planen, de Suprema Skaparna ger den existens, den Suprema Varelse kommer att fullborda den i sin helhet sådan som den skapades i tiden av de Suprema Skaparna

demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

^{106:2.4 (1165.1)} This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

^{106:2.5 (1165.2)} Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

^{106:2.6 (1165.3)} Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise perfection; so will evolutionary mortals sometime attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

^{106:2.7 (1165.4)} God the Supreme is experiential; therefore is he completely experiential. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

^{106:2.8 (1165.5)} Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triadities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triadities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experiential. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY

ASSOCIATION

^{106:3.1 (1165.6)} The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was

och projicerades i rymden av Mästararkitekterna.

Under den nuvarande universumtidsåldern har Totaluniversums Arkitekter som uppgift att administrativt koordinera totaluniversum. Den Allsmäktige Supremes framträdande vid slutet av innevarande universumtidsålder kommer emellertid att betyda att det evolutionära finita har uppnått det första stadiet av den erfarenhetsmässiga bestämmelsen. Denna händelse kommer säkert att leda till den fullbordade funktionen av den första erfarenhetsmässiga Treenigheten — föreningen mellan de Suprema Skaparna, den Suprema Varelse och Totaluniversums Arkitekter. Denna Treenighet är bestämd att åstadkomma den fortsatta evolutionära integrationen av totalskapelsen.

Paradistreenigheten är sannerligen en infinitetstreenighet, och en Treenighet kan omöjligt vara infinit om den inte inkluderar denna ursprungliga Treenighet. Den ursprungliga Treenigheten är en följd av den exklusiva sammanlänknings mellan absoluta Gudomar; subabsoluta varelser hade ingenting att göra med detta första förbund. De senare framträdande och erfarenhetsmässiga Treenigheterna omfattar insatserna även av skapade varelsers personligheter. Helt visst gäller detta för den Ultimata Treenigheten där själva närvaron av Härskar-Skaparsöner bland dess Suprema Skaparmedlemmar är ett tecken på åtföljande aktual och äkta skapad varelses erfarenhet inom denna treenighetsassociation.

Den första erfarenhetsmässiga Treenigheten ger möjlighet att uppnå ultimata resultat i grupp. Gruppsammanslutningar gör det möjligt att i förväg förverkliga, även överskrida, individuella kapaciteter, och detta gäller även bortom den finita nivån. Under kommande tidsåldrar, efter det att de sju superuniverserna har etablerats i ljus och liv, kommer Finalitkåren otvivelaktigt att förkunna Paradisgudomarnas syften och mål så som de föreskrivs av den Ultimata Treenigheten och så som de till styrka och personlighet förenas i den Suprema Varelse.

Under alla de jättelika utvecklingsskedena i universum i förgången och framtida evighet observerar vi hur de förståeliga elementen hos den Universella Fadern expanderar. Filosofiskt gör vi antagandet att han som JAG ÄR fyller den totala infiniteten, men ingen skapad varelse kan erfarenhetsmässigt omfatta ett sådant postulat. Då universerna expanderar och gravitationen och kärleken sträcker sig ut till den rymd som organiserar sig i tiden, kan vi förstå allt mer om det Första Ursprunget och Centret. Vi observerar hur gravitationsverkan genomtränger det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro, och vi ser hur andevarelser utvecklas och expanderar inom Gudomsabsolutets gudomlighetsnärvaro, samtidigt som både den kosmiska evolutionen och andeevolutionen genom sinne och erfarenhet förenas på finita gudomsnivåer som den Suprema Varelse och koordineras på transcendentala nivåer som den Ultimata Treenigheten.

4. ULTIMAT FJÄRDE GRADENS INTEGRATION

Paradistreenigheten koordinerar förvisso i ultimata bemärkelse men fungerar i detta avseende som ett självbegränsat absolut. Den erfarenhetsbaserade

space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

106:3.3 (1166.1) The Paradise Trinity is truly one of infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein the very presence of the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

106:3.4 (1166.2) The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

106:3.5 (1166.3) Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

106:4.1 (1166.4) The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate

Ultimata Treenigheten koordinerar det transcendentala som en transcendental. I den eviga framtiden kommer denna erfarenhetsbaserade Treenighet genom tilltagande enhetlighet att ytterligare aktivera den Ultimata Gudomens eventuerande närvaro.

Medan den Ultimata Treenigheten är bestämd att koordinera totalskapelsen, är Gud den Ultimate den transcendentala styrkepersonaliseringen av hela totaluniversums inriktning. Den Ultimates avslutade eventuerande anger totalskapelsens fullbordan och innebär att denna transcendentala Gudom fullt framträder.

Vilka förändringar som kommer att inledas då den Ultimate fullt har framträtt vet vi inte. Så som den Supreme nu är andligen och personligen närvarande i Havona, så är också den Ultimate närvarande där, men i absonit och superpersonlig betydelse. Ni har informerats om existensen av den Ultimates Begränsade Ställföreträdare, fastän ni inte har informerats om deras nuvarande vistelseort eller funktion.

Oberoende av de administrativa följdverkningarna i anslutning till framträdandet av den Ultimata Gudomen, kommer alla personligheter, som har tagit del i aktualerandet av denna gudomsnivå, att kunna erfara de personliga värdena av hans transcendentala gudomlighet. Transcendering av det finita kan endast leda till ultimata uppnåelse. Gud den Ultimate existerar i transcendens av tid och rymd, men är ändå subabsolut trots inneboende förmåga till funktionell association med absoluta.

5. MEDABSOLUT ELLER FEMTE GRADENS ASSOCIATION

Den Ultimate är den transcendentala verklighetens höjdpunkt, så som den Supreme är kulmen av den evolutionära och erfarenhetsmässiga verkligheten. De två erfarenhetsbaserade Gudomarnas aktuala framträdande lägger grunden till den andra erfarenhetsbaserade Treenigheten. Detta är den Absoluta Treenigheten, föreningen mellan Gud den Supreme, Gud den Ultimate och den ouppenbarade Universumbestämmelsens Fullbordare. Denna Treenighet har teoretisk förmåga att aktivera potentialitetens Absolut — Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet. Utformningen av denna Absoluta Treenighet kan emellertid vara avslutad först efter det att evolutionen i hela totaluniversum har avslutats, allt från Havona till den fjärde och yttersta rymd-nivån.

Det bör göras klart att dessa erfarenhetsmässiga Treenigheter inte endast korrelerar med personlighetskvaliteterna i den erfarenhetsmässiga Gudomligheten utan också med alla andra än personliga kvaliteter som kännetecknar deras uppnådda gudomsenhet. Fastän denna presentation främst har att göra med de personliga faserna vid föreningen av kosmos, är det icke desto mindre sant att de opersonliga aspekterna i universernas universum likaså är bestämda att undergå förening, så som visas av den nu pågående syntesen av styrka och personlighet i samband med den Suprema Varelseens utveckling. Den

co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

106:4.2 (1166.5) While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

106:4.3 (1166.6) What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and personally present in Havona, so also is the Ultimate there present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

106:4.4 (1167.1) But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experiential by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE ASSOCIATION

106:5.1 (1167.2) The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

106:5.2 (1167.3) It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are

Supremes ande-personliga kvaliteter kan inte särskiljas från den Allsmäktiges styrkeprivilegier, och bägge kompletteras av det Suprema sinnets okända potential. Inte heller kan Gud den Ultimate som person betraktas skilt från de andra än personliga aspekterna i den Ultimata Gudomen. På den absoluta nivån är Gudomsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet oskiljaktiga och oskiljbara i närvaro av det Universella Absolutet.

Treenigheter är inte i och för sig personliga, men de strider inte heller mot personligheten. Snarare omsluter och korrelerar de personligheten, i kollektiv bemärkelse, med icke-personliga funktioner. Treenigheterna är därför alltid gudoms-verklighet men aldrig personlighets-verklighet. Personlighetsaspekterna i en treenighet finns inneboende i dess enskilda medlemmar, och som individuella personer är de inte denna treenighet. Endast som ett kollektiv är de en treenighet; kollektivet är treenighet. Treenigheten inkluderar alltid all omfattad gudom; treenigheten är gudomsenhet.

De tre Absoluten — Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet — är inte en treenighet, ty de är inte alla gudom. Endast det gudifierade kan bli treenighet; alla andra förbund är trefaldigheter eller treoder.

6. ABSOLUT ELLER SJÄTTE FASENS INTEGRATION

Totaluniversums nuvarande potential är knappast absolut, fastän den väl kan vara nästan ultimat, och vi anser det omöjligt att nå en full uppenbarelse av absoluta betydelser eller värden inom ramen för ett subabsolut kosmos. Vi möter därför en ansevärd svårighet då vi försöker föreställa oss ett totalt uttryck för de tre Absolutens obegränsade möjligheter, eller till och med då vi försöker visualisera den erfarenhetsmässiga personaliseringen av Gud den Absolute på Gudomsabsolutets nu opersonliga nivåer.

Totaluniversums rymdscen ser ut att vara tillräcklig för den Suprema Varelseaktualisering, för den Ultimata Treenighetens bildande och fulla funktion, för Gud den Ultimate eventuerande och rentav för den Absoluta Treenighetens påbörjande. Våra begrepp om denna andra erfarenhetsbaserade Treenighets fullständiga funktion tycks dock antyda tillvaron av någonting bortom till och med totaluniversums vida utsträckning.

Om vi antar att det finns ett oändligt kosmos — ett kosmos som inte kan begränsas och som sträcker sig bortom totaluniversum — och om vi tänker oss att den Absoluta Treenighetens slutliga utvecklingsskeden kommer att utspelas på en sådan superultimat handlingsscen, då blir det möjligt att anta att den Absoluta Treenighetens fullbordade funktion kommer att få sitt slutliga uttryck i infinitetens skapelser och kommer att fullborda det absoluta aktualiserandet av alla potentialer. Integrationen och associationen av ständigt vidgående segment av verklighet kommer att närma sig absolutetens status i samma proportion som all verklighet blir inkluderad i de segment som sålunda sammanlänkas.

complemented by the unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal Absolute.

106:5.3 (1167.4) Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene personality. Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that is trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

106:5.4 (1167.5) The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE INTEGRATION

106:6.1 (1168.6) The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meaning-values within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

106:6.2 (1168.1) The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

106:6.3 (1168.2) If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of all potentials. The integration and association of ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

Med andra ord: den Absoluta Treenigheten är, såsom namnet anger, verkligen absolut till sin totala funktion. Vi vet inte hur en absolut funktion kan få ett totalt uttryck på en begränsad, reserverad eller annars inskränkt grund. Därför måste vi anta att en sådan totalitetsfunktion kommer att vara obetingad (till sin potential). Det förefaller som om det obetingade även vore obegränsat, åtminstone kvalitativt sett fastän vi inte är lika säkra på de kvantitativa relationerna.

Om detta är vi emellertid förvissade: medan den existentiella Paradistreenigheten är infinit, och medan den erfarenhetsbaserade Ultimata Treenigheten är subinfinit, är den Absoluta Treenigheten inte lika lätt att klassificera. Fastän den är erfarenhetsbaserad till sin uppkomst och uppbyggnad snuddar den definitivt vid potentialitetens alla existentiella Absolut.

Fastän det knappast är till någon nytta för människans sinne att försöka förstå sådana avlägsna och övermänskliga begrepp skulle vi vilja föreslå att man tänker sig den Absoluta Treenighetens evighetsverkan som kulminerande i något slag av erfarenhetsförverkligande hos potentialitetens Absolut. Detta förefaller att vara en rimlig slutsats med hänsyn till det Universella Absolutet, om ock inte i fråga om det Okvalificerade Absolutet; åtminstone vet vi att det Universella Absolutet inte endast är statiskt och potentiellt utan även associativt i den betydelse dessa ord har när det gäller total Gudom. Med tanke på de möjliga gudomlighets- och personlighetsvärdena förutsätter dessa antagna händelser att Gudomsabsolutet personaliseras och att det framträder överpersonliga värden och ultrapersonliga betydelser som ingår i Gud den Absolutes — den tredje och sista av de erfarenhetsbaserade Gudomarnas — personlighetsfullbordan.

7. BESTÄMMELSEMÅLETS SLUTLIGHET

En del av svårigheterna med att bilda sig uppfattningar om integrationen av den infinita verkligheten är en naturlig del av det faktum att alla sådana uppfattningar omfattar något av slutligheten i den universella utvecklingen, någon form av erfarenhetsmässigt förverkligande av allt som någonsin kunde finnas till. Det är otänkbart att den kvantitativa infiniteten någonsin fullständigt kunde förverkligas i slutlighet. Alltid måste det i de tre potentiella Absoluten återstå sådana utforskade möjligheter som ingen mängd av erfarenhetsmässigt utveckling någonsin skulle kunna uttömma.

Till och med ett prövobegrepp om en slutlig integration är oskiljaktig från frukterna av en obegränsad evighet och är därför praktiskt taget omöjlig att förverkliga vid varje tänkbar framtida tidpunkt.

Bestämmelsemålet etableras genom de Gudomars viljeakt vilka bildar Paradistreenigheten. Bestämmelsemålet grundas i den enorma omfattningen av de tre stora potentialerna vilkas absolutet innesluter möjligheterna till all framtida utveckling; bestämmelsemålet fullbordas antagligen av en handling som utgår från Universumbestämmelsens Fullbordare, och denna handling har troligen anknytning till den Supreme och den Ultimate i den Absoluta Treenigheten. Varje erfarenhetsmässigt

^{106:6.4 (1168.3)} Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

^{106:6.5 (1168.4)} Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

^{106:6.6 (1168.5)} While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. FINALITY OF DESTINY

^{106:7.1 (1169.6)} Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust. Eternity itself, though absolute, is not more than absolute.

^{106:7.2 (1169.1)} Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically nonrealizable at any conceivable future time.

^{106:7.3 (1169.2)} Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness encompasses the possibilities of all future development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny, and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a

bestämmelsemål kan åtminstone delvis förstås av erfarenade skapade varelser, men ett bestämmelsemål som snuddar vid infinita existentialer kan knappast uppfattas. Slutlighetsbestämmelse är ett existentiellt-erfarenhetsmässigt resultat som förefaller att involvera Gudomsabsolutet. Men Gudomsabsolutet står, tack vare det Universella Absolutet, i evighetsförhållande till det Okvalificerade Absolutet. Dessa tre Absolut, som är erfarenhetsmässiga till sina möjligheter, är aktuellt existentiella, och mer än så, ty de är ändlösa, tidlösa, rymdlösa, gränslösa och måttlösa — sant infinita.

Det osannolika i att målet uppnås hindrar emellertid inte ett filosofiskt teoretiserande om sådana hypotetiska bestämmelsemål. Gudomsabsolutets aktualiserande som en uppnåelig absolut Gud kan vara praktiskt taget omöjligt att förverkliga. Trots det förblir ett sådant förverkligande av slutlighet en teoretisk möjlighet. Det Okvalificerade Absolutets involvering i ett ofattbart oändligt kosmos kan vara omätbart avlägset i den ändlösa evighetens framtid, men en sådan hypotes är trots det berättigad. Dödliga, morontianer, andar, finaliter, transcendentaler och andra tillika med universerna själva och alla andra faser av verklighet, har förvisso ett potentiellt slutligt bestämmelsemål som är absolut till sitt värde. Vi tvivlar på att någon varelse eller något universum någonsin fullständigt uppnår alla aspekter av ett sådant bestämmelsemål.

Hur mycket du än må växa i förståelsen av Fadern, kommer ditt sinne alltid att häpna över den ouppenbarade infiniteten hos Fadern-JAG ÄR, vars utforskade och enorma omfattning alltid förblir ofattbar och oförståelig under evighetens alla cykler. Hur mycket av Gud du än når upp till, kommer det alltid att finnas mycket mer av honom, sådant vars existens du inte ens anar. Vi tror att detta är alldeles lika sant på transcendentala nivåer som på områdena för den finita tillvaron. Sökandet efter Gud är ändlöst!

En sådan oförmåga att nå upp till Gud i slutlig betydelse borde på intet sätt göra de skapade varelserna i universum modfälda. Ni kan sannerligen uppnå den Sjufaldiges, den Supremes och den Ultimates gudomsnivåer vilka betyder för er det som den infinita insikten om Gud Fadern betyder för den Evige Sonen och Samverkaren i deras evighetstillvaros absoluta status. Guds infinitet bör ingalunda besvära den skapade utan den skall utgöra den högsta försäkringen om att en uppstigande personlighet under all ändlös framtid har framför sig sådana möjligheter till utveckling av personligheten och sammanlänkning med Gudomen vilka inte ens evigheten uttömmar eller avbryter.

För de finita varelserna i storuniversum förefaller totaluniversum att vara ett så gott som infinit begrepp, men utan tvivel ser totaluniversums absonita arkitekter hur det förhåller sig till framtida och oanade utvecklingsskeden inom den oändliga JAG ÄR. Till och med rymden själv är endast ett ultimatum tillstånd, ett tillstånd av begränsning inom den relativa absolutheten i mellanrymdens lugna zoner.

I det ofattbart avlägsna framtida evighetsögonblick då hela totaluniversum är slutligt fullbordat kommer vi alla utan tvivel att se tillbaka på hela dess historia som endast en begynnelse, som helt enkelt en skapelse av vissa finita och transcendentala grundvalar för ännu mer storslagna och spännande omvandlingar i en icke

destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

106:7.4 (1169.3) The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finaliters, Transcendentals, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value*; but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

106:7.5 (1169.4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

106:7.6 (1169.5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

106:7.7 (1169.6) To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

106:7.8 (1170.1) At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in

kartlagd infinitet. Vid en sådan framtida evighetsstund kommer totaluniversum fortfarande att förefalla ungdomligt. Det kommer sannerligen alltid att vara ungt med tanke på de obegränsade möjligheterna i en evighet som aldrig upphör.

Osannolikheten för att ett infinit bestämmelsemåll skall uppnås hindrar inte på minsta sätt ett filosoferande kring idéer om en sådan bestämmelse, och vi tvekar inte att säga att om de tre absoluta potentialerna någonsin kunde bli helt aktualerade, så vore det möjligt att tänka sig en slutlig integration av den totala verkligheten. Ett sådant utvecklingsbaserat förverkligande bygger på ett fullbordat aktualerande av det Okvalificerade Absolutet, det Universella Absolutet och Gudomsabsolutet, de tre potentialiteterna vilkas förening utgör latensen hos JAG ÄR, de uppskjutna verkligheterna i evigheten, de vilande möjligheterna i all framtid, och mer än så.

Sådana eventualiteter är minst sagt ganska avlägsna, men icke desto mindre tror vi oss i de tre Treenigheternas mekanismer, personligheter och förbund upptäcka de teoretiska möjligheterna till en återförening av de sju absoluta faserna av Fadern-JAG ÄR. Detta för oss fram till begreppet den trefaldiga Treenigheten, omfattande Paradistreenigheten av existentiell status och de två senare framträdande Treenigheterna av erfarenhetsbaserad art och uppkomst.

8. TREENIGHETERNAS TREENIGHET

Det är svårt att för det mänskliga sinnet beskriva hurdan Treenigheternas Treenighet är till sin natur. Den är den aktuala summan av helheten av den erfarenhetsbaserade infiniteten, så som den manifesterar sig i en teoretisk infinitet av evighetsförverkligande. I Treenigheternas Treenighet uppnår det erfarenhetsbaserade infinita en identifiering med det existentiella infinita, och båda är som ett i den för-erfarenhetsbaserade, för-existentiella JAG ÄR. Treenigheternas Treenighet är det slutliga uttrycket för allt som inbegrips i de femton trefaldigheterna och de med dem förbundna treoderna. Det är svårt för relativa varelser att förstå finaliteter, vare sig de är existentiella eller erfarenhetsmässiga, därför måste de alltid presenteras som relativiteter.

Treenigheternas Treenighet existerar i flera faser. Den innehåller möjligheter, sannolikheter och ofrånkomligheter som får föreställningsförmågan att vackla hos varelser långt ovanför människans nivå. Den har följdföreteelser som de himmelska filosoferna troligen inte ens kan ana sig till, ty dessa följder framträder i trefaldigheterna, och trefaldigheterna är i sista hand outgrundliga.

De finns ett antal olika sätt på vilket Treenigheternas Treenighet kan beskrivas. Vi väljer att presentera följande uppfattning som omfattar tre nivåer:

1. De tre Treenigheternas nivå.
2. Erfarenhetsmässig Gudoms nivå.
3. Nivån för JAG ÄR.

Dessa är nivåer av tilltagande förening. Treenigheternas Treenighet är i själva verket den första

uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

106:7.9 (1170.2) The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

106:7.10 (1170.3) Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

106:8.1 (1170.4) The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that is implied in the fifteen triunities and associated triodities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they always be presented as relativities.

106:8.2 (1170.5) The Trinity of Trinities exists in several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the triunities, and the triunities are, in the last analysis, unfathomable.

106:8.3 (1170.6) There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

106:8.4 (1170.7) 1. The level of the three Trinities.

106:8.5 (1170.8) 2. The level of experiential Deity.

106:8.6 (1170.9) 3. The level of the I AM.

106:8.7 (1170.10) These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the

nivån, medan den andra och den tredje nivån är härledda föreningar av den första.

DEN FÖRSTA NIVÅN: På denna första förbunds-nivå tror man att de tre Treenigheterna fungerar som fullkomligt synkroniserade, fastän skilda grupperingar av Gudomens personligheter.

1. Paradistreenigheten, förbundet mellan de tre Paradisgudomarna — Fadern, Sonen och Anden. Man bör komma ihåg att Paradistreenigheten innebär en trefaldig funktion: en absolut funktion, en transcendental funktion (Ultimatetens Treenighet) och en finit funktion (Suprematetens Treenighet). Paradistreenigheten är alla av dessa vid alla tider.

2. Den Ultimata Treenigheten. Detta är gudomsförbundet mellan de Suprema Skaparna, Gud den Supreme och Totaluniversums Arkitekter. Fastän detta är en adekvat presentation av gudomlighetsaspekten i denna Treenighet, bör man notera att det finns andra faser i denna Treenighet vilka emellertid förefaller att undergå fulländad koordinering med gudomlighetsaspekten.

3. Den Absoluta Treenigheten. Detta är grupperingen av Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Universumbestämmelsens Fullbordare i förhållande till alla gudomlighetsvärden. Vissa andra faser av denna trefaldiga gruppering gäller annat än gudomlighetsvärden i det expanderande kosmos. Dessa undergår emellertid förening med gudomlighetsfaserna precis så som styrke- och personlighetsaspekterna hos de erfarenhetsbaserade Gudomarna nu undergår erfarenhetsmässig syntes.

Förbundet mellan dessa tre Treenigheter i Treenigheternas Treenighet skapar förutsättningar för en möjlig, obegränsad integration av verkligheten. Denna gruppering innehåller orsaker, mellanskeden och slutligheter; instiftare, förverkligare och fullbordare; begynnelse, existenser och bestämmelser. Partnerskapet Fader-Son har blivit till Son-Ande och sedan Ande-Suprem och vidare till Suprem-Ulmat och Ulmat-Absolut, rentav till Absolut och Fader-Infini — verklighetscykelns fullbordande. Likaså, i andra faser som inte lika direkt gäller gudomlighet och personlighet, självförverkligar det Första Stora Ursprunget och Centret gränslösheten i verkligheten kring evighetens cirkel, från absolutheten i sin självexistens via ändlösheten i sin självuppenbarelse till slutligheten i sitt självförverkligande — från det existentiella absolut till det erfarenhetsmässiga slutlighet.

DEN ANDRA NIVÅN: Koordineringen av de tre Treenigheterna medför oundgängligt en associativ förening av de erfarenhetsbaserade Gudomar som ur uppkomstsynpunkt är förbundna med dessa Treenigheter. Hurdan denna andra nivå är till sin natur har ibland beskrivits enligt följande:

1. Den Supreme. Detta är gudomskonsekvensen av Paradistreenighetens enhet i erfarenhetsmässig förbindelse med Paradisgudomarnas Skaparsöner och Skapande Döttrar. Den Supreme är gudomspersonifikationen av fullbordan av det första stadiet i den finita evolutionen.

2. Den Ultimate. Detta är gudomskonsekvensen av den andra Treenighetens eventuerade enhetlighet, gudomlighetens transcendentala och absonita

second and third levels are unification-derivatives of the first.

106:8.8 (1171.1) **THE FIRST LEVEL:** On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

106:8.9 (1171.2) 1. *The Paradise Trinity*, the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

106:8.10 (1171.3) 2. *The Ultimate Trinity*. This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

106:8.11 (1171.4) 3. *The Absolute Trinity*. This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

106:8.12 (1171.5) The association of these three Trinities in the Trinity of Trinities provides for a possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ulmat and Ulmat-Absolute, even to Absolute and Father-Infini — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

106:8.13 (1171.6) **THE SECOND LEVEL:** The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

106:8.14 (1171.7) 1. *The Supreme*. This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

106:8.15 (1171.8) 2. *The Ultimate*. This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification

personifikation. Den Ultimate består av en på olika sätt betraktad enhet av många kvaliteter, och det vore bra för människan att i sin uppfattning om den Ultimate inkludera åtminstone de faser av ultimaten som styr övervakningen, som personligen kan upplevas och som förenar spänningen. Det finns dock många andra aspekter hos den eventuerade Gudomen. Fastän den Ultimate och den Supreme är jämförbara är de inte identiska, inte heller är den Ultimate endast en utvidgning av den Supreme.

3. Den Absolute. Det finns många teorier om arten av den tredje medlemmen i den andra nivån av Treenigheternas Treenighet. Gud den Absolute hör otvivelaktigt till detta förbund som personlighetskonsekvensen av den Absoluta Treenighetens slutliga funktion, men Gudomsabsolutet är dock en existentiell verklighet med evighetsstatus.

Begreppssvårigheten beträffande denna tredje medlem ligger däri att förutsättandet av ett sådant medlemskap anger att det verkligen finns endast ett Absolut. Teoretiskt skulle vi — om en sådan händelse kunde äga rum — bevittna det erfarenhetsmässiga förenandet av de tre Absoluten till ett. Vi får lära oss att det i infiniteten och existentiellt finns ett enda Absolut. Medan det är högst oklart vem denna tredje medlem kan vara, görs ofta antagandet att den kan bestå av någon form av oanad förbindelse och kosmisk manifestation av Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet. Helt säkert kan Treenigheternas Treenighet knappast nå upp till en fullständig funktion utan en full förening av de tre Absoluten, och de tre Absoluten kan knappast förenas utan ett fullständigt förverkligande av alla infinita potentialer.

Sanningen förvrängs antagligen minst om den tredje medlemmen av Treenigheternas Treenighet uppfattas som det Universella Absolutet, förutsatt att denna uppfattning ser det Universella som inte enbart statiskt och potentiellt utan även som associativ. Men vi förstår fortfarande inte förhållandet till de skapande och evolutionella aspekterna av den totala Gudomens funktion.

Fastän det är svårt att bilda sig en uttömmande uppfattning om Treenigheternas Treenighet, är en begränsad uppfattning inte så svår. Om den andra nivån av Treenigheternas Treenighet uppfattas som i huvudsak personlig blir det helt möjligt att postulera föreningen av Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute som den personliga återverkan av föreningen mellan de personliga Treenigheterna som ger upphov till dessa erfarenhetsbaserade Gudomar. Vi dristar oss att framföra åsikten att dessa tre erfarenhetsbaserade Gudomar helt säkert kommer att förenas på den andra nivån som en direkt följd av den växande enhetligheten hos deras förstadiemässiga och försakande Treenigheter, vilka bildar den första nivån.

Den första nivån består av tre Treenigheter; den andra nivån existerar som ett personlighetsförbund mellan erfarenhetsbaserade-utvecklade, erfarenhetsbaserade-eventuerade och erfarenhetsbaserade-existentiella Gudomspersonligheter. Oberoende av någon eventuell begreppssvårighet i att förstå den fullständiga Treenigheternas Treenighet, har det personliga förbundet mellan dessa tre Gudomar på den andra

of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experiential, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

106:8.16 (1172.1) 3. *The Absolute.* There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

106:8.17 (1172.2) The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the *experiential* unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially*, there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is often postulated that such may consist of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

106:8.18 (1172.3) It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutionary aspects of the function of total Deity.

106:8.19 (1172.4) Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

106:8.20 (1172.5) The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existential Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this

nivån manifesterats i vår egen universumtidsålder i det fenomen som innebar förgrundligandet av Majeston, som aktualerades på denna andra nivå av Gudomsabsolutet som verkade genom den Ultimate och som svar på den Suprema Varelseens första skapande mandat.

DEN TREDJE NIVÅN: I en obegränsad hypotes om den andra nivån av Treenigheternas Treenighet finns korrelationen av varje fas av varje slag av verklighet som är, var eller kunde finnas i infinitetens totalitet. Den Suprema Varelseens är inte endast ande utan också sinne, styrka och erfarenhet. Den Ultimate är allt detta och mycket mer, medan i det förenade begreppet för Gudomsabsolutets, det Universella och det Okvalificerade Absolutets etthet ingår den absoluta finaliteten av all verklighets förverkligande.

I föreningen av den Supreme, den Ultimate och den fullbordade Absolute skulle det kunna ske ett funktionellt återförenande av de infinitetsaspekter som ursprungligen segmenterades av JAG ÄR och som resulterade i att Infinitetens Sju Absolut framträdde. Fastän universums filosofer anser en sådan sannolikhet vara mycket avlägsen, ställer vi dock ofta denna fråga: Om den andra nivån av Treenigheternas Treenighet en gång kunde uppnå treenighetsenhetlighet, vad skulle då inträffa som en följd av en sådan gudomsenhetlighet? Vi vet det inte, men vi är övertygade om att det skulle leda direkt till att JAG ÄR förverkligades som erfarenhetsmässigt uppnåelig. Från personliga varelsers synpunkt sett kunde det betyda att JAG ÄR, som man inte kan lära känna, hade blivit möjlig att uppleva som Fader-Infinit. Vad dessa absoluta bestämmelsemål kunde tänkas betyda ur en icke-personlig synvinkel är en annan sak och något som endast evigheten möjligen kunde klargöra. Då vi betraktar dessa avlägsna eventualiteter som personliga varelser drar vi den slutsatsen att det slutliga bestämmelsemålet för alla personligheter är att slutligen lära känna den Universella Fadern till dessa samma personligheter.

Då vi filosofiskt föreställer oss JAG ÄR i den förgångna evigheten är han ensam, det finns ingen vid hans sida. Då vi ser framåt i den framtida evigheten kan vi inte se annat än att JAG ÄR omöjligen kunde förändras som existentiell, men vi är benägna att förutsäga en väldig erfarenhetsmässig skillnad. En sådan uppfattning om JAG ÄR innebär fullständig självförverkligande — dit hör den gränslöst lysande samling av personligheter som har blivit viljemässiga deltagare i självuppenbarelse av JAG ÄR, och som i evighet kommer att förbli absoluta viljemässiga delar av infinitetens totalitet, slutliga söner till den absolute Fadern.

9. EXISTENTIELL INFINIT FÖRENING

I begreppet Treenigheternas Treenighet postulerar vi en eventuell erfarenhetsmässig förening av den gränslösa verkligheten, och ibland teoretiserar vi att allt detta kan tänkas inträffa i en fjärran evighets yttersta avlägsenhet. Det oaktat finns en aktual och nuvarande förening av infiniteten under denna tidsålder såsom i alla forna och framtida tidsåldrar; denna förening är existentiell i Paradistreenigheten. Infinitetsföreningen som en erfarenhetsmässig realitet är ofattbart avlägsen, men en infinitetens obegränsade enhet dominerar nu

second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

^{106:8.21 (1172.6)} **THE THIRD LEVEL:** In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

^{106:8.22 (1172.7)} In the union of the Supreme, Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by the I AM, and which resulted in the appearance of the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable. From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiential as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

^{106:8.23 (1173.1)} As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

^{106:9.1 (1173.2)} In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is unthinkable remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe

universumtillvarons innevarande stund och förenar skillnaderna i all verklighet med ett existentiellt majestät som är absolut.

När finita varelser försöker föreställa sig infinit förening på finalitetsnivåerna av den fullbordade evigheten stöter de på de begränsningar i intellektet som är naturliga för deras finita tillvaro. Tid, rymd och erfarenhet utgör hinder för de skapade varelsers uppfattning, men utan tid, rymd och erfarenhet kunde ingen varelse få ens en begränsad uppfattning om universums verklighet. Utan sinne för tid vore det inte alls möjligt för någon evolutionär varelse att inse de relationer som gäller ordningsföljd. Utan uppfattning om rymd kunde ingen varelse fatta de relationer som gäller samtidighet. Utan erfarenhet kunde någon evolutionär varelse inte ens finnas till. Endast Infinitetens Sju Absolut transcenderar faktiskt erfarenheten, och även de kan tänkas vara erfarenhetsbaserade i vissa faser.

Tid, rymd och erfarenhet är människans främsta hjälpmedel för en relativ uppfattning av verkligheten, men trots det är de hennes väldigaste hinder för en fullständig verklighetsuppfattning. De dödliga och många andra varelser i universum finner det nödvändigt att tänka sig att potentialer aktualeras i rymden och utvecklas till mognad i tiden, men hela denna process är ett tid-rymd-fenomen som i själva verket inte förekommer i Paradiset och evigheten. På den absoluta nivån finns varken tid eller rymd; alla potentialer kan där uppfattas som aktualer.

Uppfattningen om förenandet av all verklighet, vare sig i denna eller någon annan universumtidsålder, är i grunden tvåfaldig: existentiell och erfarenhetsmässig. En sådan enhet håller på att erfarenhetsmässigt förverkligas i Treenigheternas Treenighet, men graden av det synbara aktualerandet av denna trefaldiga Treenighet står i direkt proportion till försvinnandet av verklighetens begränsningar och ofullständigheter i kosmos. Verklighetens totala integration är emellertid obegränsat, evigt och existentiellt närvarande i Paradistreenigheten, inom vilken den infinita verkligheten i själva detta universumögonblick är absolut förenad.

Den paradox som skapas av det erfarenhetsmässiga och det existentiella synsättet är oundviklig och bygger delvis på det faktum att Paradistreenigheten och Treenigheternas Treenighet vardera utgör ett evighetsförhållande som de dödliga endast kan uppfatta som en relativitet i tid och rymd. Människans uppfattning om ett efterhand skeende erfarenhetsmässigt aktualerande av Treenigheternas Treenighet — tidssynvinkeln — måste kompletteras med tilläggspostulatet att detta redan är något faktiskt — evighetssynvinkeln. Hur kan dessa två synvinklar jämkas samman? För de finita dödliga föreslår vi att de accepterar sanningen att Paradistreenigheten är den existentiella föreningen av infiniteten, och att oförmågan att upptäcka den aktuala närvaron och fullbordade manifestationen av den erfarenhetsbaserade Treenigheternas Treenighet delvis beror på ömsesidig förvrängning som följd av:

1. Människans begränsade synvinkel, oförmågan att fatta begreppet obegränsad evighet.
2. Människans ofulländade status, avlägsenheten från den absoluta nivån för det erfarenhetsmässiga.

existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute*.

106:9.2 (1173.3) When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without time sensitivity, no evolutionary creature could possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

106:9.3 (1173.4) Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

106:9.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely unified.

106:9.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this is already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

- 106:9.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.
- 106:9.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

3. Syftet med människans tillvaro, det faktum att människosläktet är avsett att utvecklas genom erfarenhetsförfarandet och därför till sin natur och uppbyggnad måste vara beroende av erfarenhet. Endast ett Absolut kan vara både existentiellt och erfarenhetsbaserat.

Den Universelle Fadern i Paradistreenigheten är JAG ÅR i Treenigheternas Treenighet, och oförmågan att uppleva Fadern som infinit beror på finita begränsningar. Uppfattningen om den existentiella, ensamma, före Treenigheten existerande ouppnåeliga JAG ÅR och postulatet om den erfarenhetsbaserade efter Treenigheternas Treenighet existerande och uppnåeliga JAG ÅR är en och samma hypotes; ingen verklig förändring har skett i den Infinita; all synbarlig utveckling kommer sig av ökad förmåga till verklighetsmottagning och kosmisk uppskattning.

JAG ÅR måste i sista hand existera före allt existentiellt och efter allt erfarenhetsbaserat. Fastän dessa idéer kanske inte klargör evighetens och infinitetens paradoxer i människans sinne, borde de åtminstone stimulera sådana finita intellekt att ånyo ge sig i kast med dessa problem utan slut, problem som kommer att fortsätta att förbrylla er i Salvington, senare som finaliter och vidare i den oupphörliga framtiden av er eviga levnadsbana i de vittomfattande universerna.

Förr eller senare börjar alla personer i universum inse att det slutliga sökandet i evigheten består i det ändlösa utforskandet av infiniteten, upptäcktsfärden utan slut in i det Första Ursprungets och Centrets absolutet. Förr eller senare blir vi alla medvetna om att de skapade varelsernas hela tillväxt står i proportion till identifieringen med Fadern. Vi börjar förstå att ett liv enligt Guds vilja är det eviga passet till den oändliga möjligheten i infiniteten själv. De dödliga kommer en gång att inse att framgången vid sökandet efter den Infinita är direkt proportionell mot uppnåendet av likhet med Fadern, och att Faderns realiteter i denna universumtidsålder uppenbaras i gudomlighetens kvaliteter. Dessa gudomlighetens kvaliteter tillägnar sig universums varelser personligen i erfarenheten av att leva gudomligt, och att leva gudomligt betyder i själva verket att leva enligt Guds vilja.

För materiella, evolutionära och finita varelser leder ett liv som bygger på att leva enligt Faderns vilja direkt till andens överhöghet inom personlighetens arena och för sådana varelser ett steg närmare förståelsen av Fader-Infinit. Ett sådant liv i Fadern bygger på sanning, är känsligt för skönhet och domineras av godhet. En sådan person som känner Gud är i sitt inre upplyst av dyrkan och i sitt yttre liv hängiven helhjärtat tjänande av alla personligheters universella brödraskap, en tjänande omvårdnad fylld av barmhärtighet och motiverad av kärlek, samtidigt som alla dessa livskvaliteter förenas i den evolverande personligheten på ständigt stigande nivåer av kosmisk visdom, självförverkligande, finnande av Gud och dyrkan av Fadern.

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

106:9.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the technique of experience and, therefore, must be inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

106:9.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to finite limitations. The concept of the *existential*, solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

106:9.10 (1174.6) The I AM, in the final analysis, must exist *before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finalizers and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

106:9.11 (1174.7) Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

106:9.12 (1175.1) To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship and outwardly devoted to the wholehearted service of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

106:9.13 (1175.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitel 107. Tankeriktarnas ursprung och natur

⇨ 106

Urantiaboken

108 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 107

TANKERIKTARNAS URSPRUNG OCH NATUR

Sektioner

Introduktion

1. Tankeriktarnas ursprung
2. Klassificering av Riktarna
3. Riktarnas hem i Divinington
4. Riktarnas natur och närvaro
5. Riktarnas sinnesutrustning
6. Riktarna som rena andar
7. Riktarna och personligheten

Introduktion

FASTÅN den Universelle Fadern personligen har sin boning i Paradiset, i själva centrum av universerna, är han faktiskt också närvarande i världarna i rymden, i sina oräkneliga barns sinnen i tiden, ty han finns inne i dem som Mysterieledsagare. Den evige Fadern är samtidigt både den mest avlägsna från, och den mest intimt förbundna med, sina planetariska dödliga söner.

Riktarna är Faderns aktuala kärlek inkarnerad i människornas själar. De är det veritabla löftet om människans eviga levnadsbana fångna i de dödligas sinnen. Riktarna är människans fulländade finalitpersonlighets innersta väsen, som människan kan få en försmak av i tiden allteftersom hon lär sig att behärska det gudomliga förfarandet att uppnå ett liv enligt Faderns vilja, steg för steg genom uppstigning från ett universum till ett annat tills hon faktiskt når fram till sin Paradisfaders gudomliga närvaro.

Gud som har befallt människan att vara fulländad, så som han är fullkomlig, har stigit ned i form av Riktare för att bli människans erfarenhetsmässiga partner vid uppnåendet av den himmelska ödesbestämmelse som sålunda har föreskrivits. Det fragment av Gud som dväljs i den mänskliga varelsens sinne är en absolut och oreserverad försäkran om att människan kan finna den Universelle Fadern i förbund med denna gudomliga Riktare som kom fram från Gud för att finna människan och göra henne till en Guds son redan under hennes dagar i köttslig gestalt.

PAPER 107

ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

INTRODUCTION

107:0.1 (1176.1) ALTHOUGH the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

107:0.2 (1176.2) The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he actually attains the divine presence of his Paradise Father.

107:0.3 (1176.3) God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner in the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

107:0.4 (1176.4)

Varje dödlig som har sett en Skaparson har sett den Universella Fadern, och den i vars inre dvärls en gudomlig Riktare, i honom dvärls Paradisfadern. Varje dödlig som medvetet eller omedvetet följer sin inneboende Riktares ledning lever enligt Guds vilja. Medvetenhet om Riktarens närvaro är medvetenhet om Guds närvaro. Riktarens eviga fusion med människans evolutionära själ är en faktisk erfarenhet av evig förening med Gud som en universummedarbetare till Gudomen.

Det är Riktaren som i människan skapar denna okuvliga trängtan och oupphörliga längtan att vara lik Gud, att nå fram till Paradiset och där inför Gudomens aktuala person dyrka den gudomliga gåvans infinita källa. Riktaren är det levande väsen som faktiskt förenar den dödlige sonen med hans Paradisfader och som drar honom allt närmare Fadern. Riktaren är vår kompenserande utjämning av den enorma universumspänning som skapas av det avstånd som skiljer människan från Gud och av den grad till vilken hon är partiell i motsats till den evige Fadern som är universell.

Riktaren är en infinit varelses absoluta innersta väsen fången i en finit varelses sinne och som, beroende på hur en sådan dödlig varelse väljer, slutligen kan fullborda denna temporära förening mellan Gud och människa och verkligen aktualera en varelse av en ny klass för ändlös universumtjänst. Riktaren är den gudomliga universumrealitet som besannar det faktum att Gud är människans Fader. Riktaren är människans osvikliga kosmiska kompass som alltid och ofelbart riktar själen mot Gud.

I de evolutionära världarna genomgår viljevarelserna tre allmänna utvecklingsstadier i tillvaron: Från Riktarens ankomst till förhållandevis fullvuxen ålder, omkring tjugo års ålder på Urantia, betecknas Ledsagarna ibland som Tankeändrare. Från denna tid tills människan uppnår en mogen ålder, omkring fyrtio år, kallas Mysterieledsagarna Tankeriktare. Från uppnådd mognad och omdömesförmåga till befrielsen från det jordiska livet benämns de ofta Tankeövervakare. Dessa tre faser i de dödligas liv har inget samband med de tre stadierna för Riktarens framsteg vid sinnesduplicering och själsutveckling.

1. TANKERIKTARNAS URSPRUNG

Emedan Tankeriktarna är en del av den ursprungliga Gudomens väsen kan ingen drista sig till att uttrycka sig auktoritativt om deras natur och ursprung. Jag kan endast förmedla traditionerna från Salvington och trosuppfattningarna från Uversa. Jag kan endast förklara hur vi uppfattar dessa Mysterieledsagare och med dem associerade entiteter över hela storuniversum.

Fastän det finns olika åsikter om det sätt på vilket Tankeriktarna utges, finns det inga sådana skillnader beträffande deras ursprung. Alla är överens om att de utgår direkt från den Universella Fadern, det Första Ursprunget och Centret. De är inte skapade varelser utan fragmenterade entiteter som utgör en faktisk närvaro av den infinita Guden. Tillsammans med sina många ouppenbarade gelikar är Riktarna av ren och oblandad gudomlighet, obegränsade och outtunnade

107:0.4 (1176.4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:0.5 (1176.5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:0.6 (1176.6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

107:0.7 (1177.1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

1. ORIGIN OF THOUGHT ADJUSTERS

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified

delar av Gudomen. De är av Gud, och så vitt vi kan se är de Gud.

När det gäller den tid då de börjar sin separata existens skilt från det Första Ursprungets och Centrets absolutet, vet vi inte, inte heller känner vi till deras antal. Vi vet mycket litet om deras livsskeden innan de anländer till planeterna i tiden för att dväjas i människornas sinnen, men från den tiden framåt känner vi mer eller mindre väl till deras kosmiska framskridanden upp till och inklusive fullbordandet av deras trefaldiga bestämmelser: att vinna personlighet genom fusion med någon dödlig uppstigande, att få personlighet genom den Universelle Faderns dekret eller att befrias från de uppdrag som man vet att Tankeriktarna har.

Fastän vi inte vet antar vi att Riktare ständigt individualiseras då universum utvidgas och då antalet kandidater för fusion med Riktare ökar. Det kan vara lika möjligt att vi begår ett misstag när vi försöker bestämma Riktarnas antal numeriskt. Likt Gud själv kan dessa fragment av hans outgrundliga natur tänkas vara existentiellt infinita.

Den metod med vilken Riktarna får sin uppkomst är en av den Universelle Faderns ouppenbarade funktioner. Vi har all orsak att tro att ingen av de övriga absoluta partnerna till det Första Ursprungets och Centret har något att göra med frambringandet av Faderns fragment. Riktarna är helt enkelt och för evigt gudomliga gåvor. De är av Gud och från Gud och lika som Gud.

I sitt förhållande till fusionsvarelser uppvisar de en himmelsk kärlek och andlig omvårdnad som ingående bekräftar förkunnelsen att Gud är ande. Men utöver denna transcendent omvårdnad sker mycket som aldrig har uppenbarats för dödliga på Urantia. Vi förstår inte heller helt vad som verkligen händer när den Universelle Fadern ger en del av sig själv till att bli en del av personligheten hos en skapad varelse i tiden. Inte heller har Paradisfinaliternas uppstigande framskridande ännu avslöjat de fulla möjligheter som finns inbyggda i detta himmelska partnerskap mellan människa och Gud. I sista hand måste Faderns fragmenten vara en gåva från den absoluta Guden till de varelser vilkas bestämmelse omfattar möjligheten att uppnå Gud som absolut.

Så som den Universelle Fadern fragmentiserar sin förpersonliga Gudom, så individualiserar också den Öändlige Anden delar av sin försinnes-ande att dväjas och verkligen fusionera med de evolutionära själarna i de överlevande dödliga som hör till andefusionsserien. Den Evige Sonens väsen kan emellertid inte på detta sätt fragmenteras; den Ursprungliga Sonens ande är antingen jämnt utspridd eller fristående personlig. Varelser som fusioneras med Sonen förenas med individualiserade utgivningar av den Evige Sonens Skaparsöners ande.

2. KLASSIFICERING AV RIKTARNA

Riktarna individualiseras som jungfruliga entiteter, och alla är bestämda att bli antingen befriade, fusionerade eller personaliserade Ledsagare. Enligt vår uppfattning finns det sju klasser av Tankeriktare, fastän

and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God*.

^{107:1.3 (1177.4)} As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

^{107:1.4 (1177.5)} Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

^{107:1.5 (1177.6)} The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

^{107:1.6 (1177.7)} In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the ascending progression of the Paradise finaliters as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

^{107:1.7 (1178.1)} As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

^{107:2.1 (1178.2)} Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not

vi inte helt förstår dessa grupperingar. Vi hänvisar ofta till de olika klasserna enligt följande indelning:

1. Jungfruliga Riktare, de som utför sitt första uppdrag hos evolutionära kandidater för evig överlevnad. Mysterieledsagarna är för evigt ensartade till sin gudomliga natur. De är också ensartade till sin erfarenhetsmässiga natur när de för första gången ger sig av från Divinington; senare erfarenhetsmässig differentiering är resultatet av aktual erfarenhet i universumtjänst.

2. Avancerade Riktare, de som har tjänat en eller flera perioder tillsammans med viljevarsel i världar där slutlig fusion förekommer mellan den timliga varelsens identitet och en individualiserad del av anden från den lokala universummanifestationen av det Tredje Ursprunget och Centret.

3. Suprema Riktare, de Ledsagare som har tagit del i äventyret i tiden i de evolutionära världarna, men vilkas mänskliga partner av någon orsak avböjde evig överlevnad, samt de som senare har förordnats till andra äventyr hos andra dödliga i andra evolverande världar. Fastän en suprem Riktare inte är mer gudomlig än en jungfrulig Ledsagare, har den fått mer erfarenhet och kan göra sådant i människosinnet som en mindre erfaren Riktare inte skulle klara av.

4. Försvunna Riktare. Här finns ett avbrott i våra försök att följa Mysterieledsagarnas livsskeden. Det finns ett fjärde tjänstestadium som vi är osäkra på. Melkisedekarna undervisar att det fjärde stadiets Riktare befinner sig på fristående uppdrag och far omkring i universernas universum. De Ensamma Budbärarna är benägna att tro att de är ett med det Första Ursprunget och Centret och åtnjuter en period av uppfriskande association med Fadern själv. Det är fullt möjligt att en Riktare kan fara omkring i totaluniversum och samtidigt vara ett med den allstädes närvarande Fadern.

5. Befriade Riktare, de Mysterieledsagare som för evigt har befriats från tjänsten i tiden till förmån för de evolverande sfärernas dödliga. Vilka funktioner de kan tänkas ha vet vi inte.

6. Fusionerade Riktare — finaliter — de som har blivit ett med de uppstigande varelserna i superuniverserna, evighetsföljeslagarna till tidens uppstigna i Paradisets Finalitkär. Tankeriktarna blir vanligen fusionerade med tidens uppstigande dödliga, och med sådana överlevande dödliga registreras de in och ut i Ascendington. De följer de uppstigna varelsernas bana. Efter fusionen med en uppstigande evolutionär själ förefaller Riktarna att omvandlas från den absoluta existentiella nivån i universum till den finita erfarenhetsmässiga nivån för funktionell association med en uppstigande personlighet. Samtidigt som en fusionerad Riktare bibehåller allt det som kännetecknar den existentiella gudomliga naturen blir den oupplösligt sammankopplad med en överlevande dödligs uppstigande levnadsbana.

7. Personaliserade Riktare, de som har tjänat tillsammans med de inkarnerade Paradissönerna samt många som har utmärkt sig på ett ovanligt sätt under sin vistelse i en dödlig, men vilkas objekt avisade överlevnad. Vi har anledning att tro att sådana Riktare personaliseras på rekommendation av Dagarnas Forna i superuniversumet för sitt uppdrag.

altogether comprehend these divisions. We often refer to the different orders as follows:

107:2.2 (1178.3) 1. *Virgin Adjusters*, those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

107:2.3 (1178.4) 2. *Advanced Adjusters*, those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

107:2.4 (1178.5) 3. *Supreme Adjusters*, those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience, can do things in the human mind which a less experienced Adjuster could not do.

107:2.5 (1178.6) 4. *Vanished Adjusters*. Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

107:2.6 (1178.7) 5. *Liberated Adjusters*, those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

107:2.8 (1179.2) 7. *Personalized Adjusters*, those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

Det finns många sätt att klassificera dessa hemlighetsfulla Gudsfragment: enligt universumuppdrag, enligt graden av framgång vid vistelsen hos en enskild dödlig, eller rentav enligt den dödliga fusionskandidatens rashärkomst.

3. RIKTARNAS HEM I DIVININGTON

Alla universumaktiviteter med anknytning till Mysterieledsagarnas utsändande, förvaltning och ledning samt återkomst från tjänst i alla sju superuniverser förefaller att vara koncentrerade till den heliga sfären Divinington. Så vitt jag vet har inga andra än Riktare och andra Fadersentiteter någonsin varit på den sfären. Det förefaller sannolikt att talrika ouppenbarade förpersonliga entiteter delar Divinington med Riktarna som hemsfär. Vi antar att dessa entitetsföljeslagare på något sätt kan tänkas ha anknytning till Mysterieledsagarnas nuvarande eller framtida omvårdnadsverksamhet. Vi vet det verkligen inte.

När Tankeriktarna återvänder till Fadern beger de sig till den värld de antas komma från, nämligen Divinington. Troligen som en del av denna erfarenhet sker aktual kontakt med Faderns Paradispersonlighet samt med den specialiserade manifestation av Faderns gudomlighet som enligt uppgift befinner sig på denna hemliga sfär.

Fastän vi känner till något om Paradisets alla sju hemliga sfärer, vet vi mindre om Divinington än om de övriga. Varelser som hör till höga andliga klasser får endast tre gudomliga påbud, nämligen:

1. Att alltid visa vederbörlig respekt för de varelsers erfarenhet och gåvor som är äldre och överordnade.
2. Att alltid ta hänsyn till de varelsers begränsningar och oerfarenhet som är yngre och underordnade.
3. Att aldrig försöka landa på Diviningtons stränder.

Jag har ofta reflekterat att det vore helt lönlöst för mig att bege mig till Divinington. Det vore antagligen omöjligt för mig att se några varelser som bor där utom sådana som de Personaliserade Riktarna, och dem har jag sett annanstans. Jag är helt säker på att det i Divinington inte finns något av verkligt värde eller verklig nytta för mig, ingenting väsentligt för min tillväxt eller utveckling, för annars hade jag inte förbjudits att bege mig dit.

Eftersom vi kan lära oss litet eller intet från Divinington om Riktarnas natur och ursprung är vi tvungna att samla information från tusentals olika källor, och det är nödvändigt att sammanställa, förena och korrelera dessa insamlade data för att göra denna kunskap informativ.

Den taperhet och visdom som Tankeriktarna uppvisar antyder att de har genomgått en träning av oerhört stor omfattning och utsträckning. Eftersom de inte är personligheter måste denna träning ges vid utbildningsinstitutionerna i Divinington. Personalen vid Riktarnas träningskolor i Divinington utgörs utan tvivel

^{107:2.9 (1179.3)} There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

^{107:3.1 (1179.4)} All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that numerous unrevealed prepersonal entities share Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of the Mystery Monitors. But we really do not know.

^{107:3.2 (1179.5)} When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

^{107:3.3 (1179.6)} Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

- ^{107:3.4 (1179.7)} 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.
- ^{107:3.5 (1179.8)} 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

^{107:3.6 (1179.9)} 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

^{107:3.7 (1179.10)} I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

^{107:3.8 (1180.1)} Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

^{107:3.9 (1180.2)} The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the

av de unika Personaliserade Riktarna. Vi vet faktiskt att denna centrala och övervakande kår leds av den numera Personaliserade Riktare som tillhörde den första Paradissonen av Mikael-klass som fullbordade sin sjufaldiga utgivning till raserna och folken i världarna i sitt eget universum.

Vi vet verkligen mycket litet om de icke-personaliserade Riktarna; vi har kontakt och kommunikation endast med de personaliserade klasserna. De Personaliserade Riktarna döps i Divinington och är alltid kända enligt namn, inte enligt nummer. De är stadigvarande bosatta i Divinington. Denna heliga sfär är deras hem. Härifrån färdas de ut endast när den Universelle Fadern så vill. Man finner mycket få av dem inom lokaluniversernas områden, men större antal av dem finns i centraluniversumet.

4. RIKTARNAS NATUR OCH NÄRVARO

Att säga att en Tankeriktare är gudomlig innebär endast att erkänna Riktarens ursprungsnatur. Det är högst sannolikt att en sådan renhet när det gäller gudomligheten omfattar det innersta väsendet i potentialen till alla gudomsattribut som kan inrymmas i ett sådant fragment av det absoluta väsendet i den eviga och infinita Paradisfaderns universella närvaro.

Riktarens faktiska källa måste vara infinit, och före fusionen med en evolverande dödligs odödliga själ måste Riktarens realitet gränsa till absoluthet. Riktarna är inte absolut i universell mening, i gudomsbetydelse, men de är troligen sanna absolut inom potentialiteterna av sin fragmenterade natur. De är begränsade med hänsyn till sin universalitet men inte med hänsyn till sin natur. I extensivitet är de begränsade, men i intensivitet beträffande betydelse, värde och fakta är de absoluta. Av den orsaken kallar vi ibland de gudomliga gåvorna för Faderns begränsade absoluta fragment.

Ingen Riktare har någonsin varit illojal mot Paradisfadern; de lägre klasserna av personliga varelser måste ibland kämpa med illojala fränder, men så aldrig Riktarna. De är suprema och ofelbara i sitt himmelska verksamhetsfält för varelseomvårdnad och universumfunktion.

Icke-personaliserade Riktare är synliga endast för Personaliserade Riktare. Min klass, de Ensamma Budbärarna, samt de Inspirerade Treenighetsandarna kan upptäcka närvaron av Riktare med hjälp av andliga reaktionsfenomen, och till och med serafer kan ibland urskilja det andens ljussken som antas vara förbundet med Ledsagarnas närvaro i människornas materiella sinne. Ingen av oss kan faktiskt urskilja Riktarnas verkliga närvaro om de inte har blivit personaliserade, även om deras natur kan observeras i förening med de fusionerade personligheter hos de uppstigande dödliga från de evolutionära världarna. Riktarnas universella osynlighet antyder starkt deras höga och exklusiva gudomliga ursprung och natur.

Det finns ett karakteristiskt ljus, ett andens ljussken, som åtföljer denna gudomliga närvaro och som allmänt associeras med Tankeriktarna. I universumet Nebadon är detta Paradisets ljussken vida känt som "lotsljuset"; i Uversa kallas det "livets ljus". På

personnel of the Adjuster training schools of Divinington. And we do know that this central and supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

107:3.10 (1180.3) We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington; that sacred sphere is their home. They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

107:4.1 (1180.4) To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

107:4.2 (1180.5) The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute*. For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

107:4.3 (1180.6) No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

107:4.4 (1180.7) Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they have been personalized, albeit their natures are perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

107:4.5 (1181.1) There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widely known as the "pilot

Urantia har detta fenomen någon gång betecknats som "det sanna ljus som lyser i varje människa som kommer till världen".

För alla varelser som har nått fram till den Universelle Fadern är de Personaliserade Tankeriktarna synliga. Riktare av alla stadier samt alla andra varelser, entiteter, andar, personligheter och andemanifestationer kan alltid urskiljas av de Suprema Skaparpersonligheter som härstammar från Paradisgudomarna och som leder de främsta regeringarna i storuniversum.

Kan ni verkligen inse den sanna betydelsen av att en Riktare bor i ert inre? Kan ni verkligen fatta vad det betyder att ha ett absolut fragment av den absoluta och infinita Gudomen, den Universelle Fadern, inneboende i ert inre och fusionerande med ert finita dödliga väsen? När den dödliga människan fusionerar med ett verkligt fragment av den existentiella Orsaken till det totala kosmos kan ingen gräns någonsin sättas för det ödesmål ett sådant exempellöst och ofattbart kompanjonskap leder till. I evigheten får människan upptäcka inte endast den objektiva Gudomens infinitet utan också den ändlösa potentialiteten hos det subjektiva fragmentet av denne samme Gud. Alltid kommer Riktaren att uppenbara Guds under för den dödligas personlighet, och aldrig kan denna himmelska uppenbarelse få ett slut, ty Riktaren är av Gud och som Gud för den dödliga människan.

5. RIKTARNAS SINNESUTRUSTNING

Evolutionära dödliga är benägna att betrakta sinnet som en kosmisk medling mellan ande och materia, ty detta är verkligen sinnets huvuduppgift, så som ni kan uppfatta det. Därför är det inte lätt för människan att inse att Tankeriktarna har sinne, ty Riktarna är fragmentationer av Gud på en absolut verklighetsnivå som inte endast är förpersonlig utan som även föregår all divergering av energi och ande. På en monistisk nivå som föregår differentieringen i energi och ande kunde sinnet inte ha någon medlande funktion, ty det finns inga skillnader som skulle kräva medling.

Eftersom Riktarna kan planera, arbeta och älska måste de vara utrustade med sådana förmågor som motsvarar sinnet. De har en obegränsad förmåga att kommunicera med varandra, dvs. alla former av Ledsagare ovanför de första eller jungfruliga grupperna. Vad beträffar arten av och innehållet i kommunikationen mellan dem är det inte mycket vi kan uppenbara, ty vi känner inte till det. Vi vet också att de måste vara utrustade med sinne i någon form, ty annars kunde de aldrig bli personaliserade.

Tankeriktarens sinnesutrustning är lik den Universelle Faderns och den Evige Sonens sinnesutrustning — den från vilken Samverkarens sinnen härstammar.

Den typ av sinne som en Riktare antas ha måste vara likartat som sinnesutrustningen hos de talrika andra klasser av förpersonliga entiteter, vilka antas likaså ha sitt ursprung i det Första Ursprunget och Centret. Fastän många av dessa klasser inte har uppenbarats på Urantia, uppvisar dock alla av dem sinnesmässiga kvaliteter. Det är också möjligt för dessa

light"; on Uversa it is called the "light of life." On Urantia this phenomenon has sometimes been referred to as that "true light which lights every man who comes into the world."

^{107:4.6 (1181.2)} To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

^{107:4.7 (1181.3)} Can you really realize the true significance of the Adjuster's indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

5. ADJUSTER MINDEDNESS

^{107:5.1 (1181.4)} Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for there are no divergencies to be mediated.

^{107:5.2 (1181.5)} Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

^{107:5.3 (1181.6)} The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

^{107:5.4 (1181.7)} The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to

individualiseringar av den ursprungliga Gudomen att förenas med talrika evolverande typer av icke-dödliga varelser och rentav med en del icke-evolutionära varelser som har utvecklat förmåga till fusion med sådana Gudomsfragment.

När en Tankeriktare fusioneras med en överlevande människas evolverande odödliga morontiasjäl, kan Riktarens sinne identifieras endast som existerande skilt från den skapade varelsens sinne tills den uppstigande dödlige under sitt framskridande i universum når andenivåer.

Efter det att dessa sjätte stadiets andar under uppstigningserfarenheten har nått finalitnivåerna förefaller de att omvandla någon sinnesfaktor, som representerar en förening av vissa faser i den dödliges sinne och Riktarens sinne, och som tidigare har fungerat som förbindelseled mellan de gudomliga och de mänskliga faserna i de uppstigande personligheterna. Denna erfarenhetsmässiga sinneskvalitet torde "suprematisera" och sedan öka den evolutionära Gudomens — den Suprema Varelsens — erfarenhetsmässiga utrustning.

6. RIKTARNA SOM RENA ANDAR

Så som Tankeriktarna upplevs i de skapade varelsernas erfarenhet avslöjar de närvaro och ledning av ett andeinflytande. Riktaren är förvisso en ande, ren ande, men mer än ande. Vi har aldrig kunnat klassificera Mysterieledsagarna på ett tillfredsställande sätt; allt som med säkerhet kan sägas om dem är att de sannerligen är som Gud.

Riktaren är människans evighetsmöjlighet; människan är Riktarens personlighetsmöjlighet. Era enskilda Riktare arbetar för att förändliga er i hopp om att föreviga er timliga identitet. Riktarna är genomsyrade av den vackra och självutgivande kärleken som andarnas Fader hyser. De älskar er genuint och gudomligt. De är andehoppets fångar fjätrade i människornas sinne. De längtar efter att era dödliga sinnen skall nå upp till gudomligheten, så att deras ensamhet kan få ett slut, så att de tillsammans med er kan befrias från begränsningarna i materiens klädnad och tidens dräkt.

Er väg till Paradiset är andeuppnåelsens väg, och Riktarens väsen för troget fram uppenbarelsen om den Universella Faderns andliga väsen. Efter uppstigningen till Paradiset och under postfinalitstadierna av den eviga levnadsbanan kan Riktaren möjligen ta kontakt med sin före detta människopartner för annat än andeomvårdnad; men uppstigningen till Paradiset och levnadsbanan som finalit är ett partnerskap mellan den gudsmedvetne dödlige som undergår förändling och den gudsuppenbarande Riktarens andliga omvårdnad.

Vi vet att Tankeriktarna är andar, rena andar, antagligen absoluta andar. Men Riktaren måste också vara något mer än enbart andeverklighet. Förutom den förmodade sinnesutrustningen är också faktorer av ren energi närvarande. Om ni drar er till minnes att Gud är källan till ren energi och ren ande, så är det inte så svårt att inse att hans fragment är båda. Det är ett faktum att Riktarna färdas i rymden längs Paradisöns ögonblickliga och universella gravitationsströmkretsar.

become unified with numerous evolving types of nonmortal beings and even with a limited number of nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

107:5.5 (1182.1) When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

107:5.6 (1182.2) Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably "supremacizes" and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

107:6.1 (1182.3) As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

107:6.2 (1182.4) The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

107:6.3 (1182.5) Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the finaliter career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

107:6.4 (1182.6) We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

Det är verkligen förbryllande att Mysterieledsagarna på detta sätt är associerade med de materiella strömkretsarna i universernas universum. Det förblir dock ett faktum att de far som en blixtnö över hela storuniversum längs den materiella gravitationens strömkretsar. Det är helt möjligt att de till och med kan tränga igenom yttre rymdens nivåer. De skulle helt säkert kunna följa Paradisets gravitationsnärvaro till dessa regioner, men fastän min klass av personligheter kan färdas längs Samverkarens sinnesströmkretsar bortom storuniversums gränser har vi aldrig varit säkra på att vi skulle ha upptäckt närvaron av Riktare i de icke-kartlagda regionerna i yttre rymden.

Fastän Riktarna utnyttjar den materiella gravitationens strömkretsar är de dock inte underställda dem så som den materiella skapelsen. Riktarna är fragment av upphovet till gravitationen; de är inte gravitationens följdföreteelser. De har segmenterats på en sådan existensnivå i universum vilken hypotetiskt sett föregår gravitationens framträdande.

Tankeriktarna får ingen vila från den tid då de utges till den dag då de är fria att återvända till Divinington sedan deras dödliga objekt har dött en naturlig död. De vilkas objekt inte går igenom den naturliga dödens portar upplever inte ens denna temporära frist. Tankeriktarna behöver inte tillförsel av energi; de är energi, energi av högsta och gudomligaste slag.

7. RIKTARNA OCH PERSONLIGHETEN

Tankeriktarna är inte personligheter, men de är verkliga entiteter. De är faktiskt och fullkomligt individualiserade fastän de aldrig så länge som de dväls i de dödliga verkligen blir personaliserade. Tankeriktarna är inte riktiga personligheter, men de är riktiga realiteter, realiteter av det renaste slag som är känt i universernas universum — de är den gudomliga närvaron. Fastän de inte är personliga betecknas dessa underbara Fadersfragment allmänt som varelser och ibland som andeentiteter, med tanke på de andliga faserna i deras nuvarande omvårdnad av de dödliga.

Om Tankeriktarna inte är personligheter med rätt till vilja och förmåga att träffa val, hur kan de då välja ut dödliga personer och erbjuda sig att ta sin boning i dessa varelser i de evolutionära världarna? Detta är en fråga som är lätt att ställa, men som troligen ingen varelse i universernas universum någonsin har funnit det exakta svaret på. Inte ens min klass av personligheter, de Ensamma Budbärarna, förstår fullt förmågan till vilja, val och kärlek hos entiteter som inte är personliga.

Vi har ofta spekulerat över att Tankeriktarna måste ha viljeförmåga på alla förpersonliga valnivåer. De erbjuder sig frivilligt att ta sin boning i människovarelser, de gör upp planer för människans eviga levnadsbana, de anpassar, modifierar och substituerar enligt omständigheterna, och dessa aktiviteter antyder förmåga till genuin vilja. De hyser tillgivenhet för de dödliga, de fungerar vid kriser i universum, de väntar alltid på att beslutsamt få handla enligt människans val, och alla dessa reaktioner är i högsta grad viljemässiga. I alla situationer som inte berör området för människans vilja uppvisar de ovillkorligen ett beteende som vittnar

^{107:6.5 (1182.7)} That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

^{107:6.6 (1183.1)} And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmentized on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

^{107:6.7 (1183.2)} Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and most divine order.

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

^{107:7.1 (1183.3)} Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities*, realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

^{107:7.2 (1183.4)} If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

^{107:7.3 (1183.5)} We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every

om utövandet av förmågor som i varje avseende motsvarar vilja, maximerat beslutsfattande.

Om Tankeriktarna en gång har viljeförmåga, varför underkastar de sig då den dödlige vilja? Vi tror att det kommer sig därav, att fastän Riktarens viljeförmåga är absolut till sin natur, är den förpersonlig till sin manifestation. Människans vilja fungerar på personlighetsnivån i universums verklighet, och överallt i kosmos reagerar det opersonliga — det icke-personliga, det subpersonliga och det förpersonliga — alltid för en befintlig personlighets vilja och handlingar.

Ingenstans i ett universum av skapade varelser och icke-personliga energier ser vi vilja, viljeförmåga, väljande och kärlek manifesterade skilt från personlighet. Med undantag av Riktare och liknande entiteter ser vi inte dessa personlighetsattribut verkamma i förening med opersonliga realiteter. Det vore inte korrekt att beteckna en Riktare som subpersonlig, inte heller vore det riktigt att kalla en sådan entitet superpersonlig, men det är helt passande att benämna en sådan varelse förpersonlig.

För våra varelseklasser är dessa Gudomsfragment kända som gudomliga gåvor. Vi konstaterar att Riktarna är gudomliga till sitt ursprung och att de sannolikt utgör ett bevis för och en demonstration av att den Universelle Fadern har förbehållit sig möjligheten till direkt och obegränsad förbindelse med alla sina materiella varelser överallt i sitt praktiskt taget oändliga antal världar, och allt detta helt oberoende av hans närvaro i sina Paradissöners personlighet eller av hans indirekta omvårdnadsverksamhet i den Oändlige Andens personligheter.

Det finns inga skapade varelser som inte skulle fröjdas över att få vara värd till Mysterieledsagarna, men inga andra varelseklasser än evolutionära viljevarelser med finalitbestämmelse innebör på detta sätt.

[Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

sense the equivalent of will, maximated decision.

107:7.4 (1183.6) Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is prepersonal in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the prepersonal — is ever responsive to the will and acts of existent personality.

107:7.5 (1183.7) Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being prepersonal.

107:7.6 (1184.1) To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

107:7.7 (1184.2) There are no created beings that would not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but no orders of beings are thus indwelt excepting evolutionary will creatures of finaliter destiny.

107:7.8 (1184.3) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitel 108. Tankeriktarnas mission och tjänstgöring

⇨ 107

Urantiaboken

109 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 108 TANKERIKTARNAS MISSION OCH TJÄNSTGÖRING

Sektioner

Introduktion

1. Urval och förordnande
2. Förutsättningar för Riktarens inneboende
3. Organisation och administration
4. Förhållandet till andra andliga inflytelser
5. Riktarnas mission
6. Gud i människan

Introduktion

TANKERIKTARNAS mission i förhållande till människosläktena är att representera, att vara, den Universelle Fadern för de dödliga varelserna i tid och rymd; det är de gudomliga gåvornas grunduppgift. Deras mission är också att upplyfta de dödligas sinnen och att omvandla människornas odödliga själar till paradisfullkomlighetens gudomliga höjder och andliga nivåer. Med denna erfarenhet av att sålunda omforma den timliga varelsens människonatur till den eviga finalitens gudomliga natur, för Riktarna in i tillvaron en unik typ av varelse, en varelse som utgör ett evigt förbund mellan den fullkomliga Riktaren och den fulländade skapade varelsen, vilket det vore omöjligt att åstadkomma med något annat förfarande som förekommer i universum.

Det finns ingenting i hela universum som kan ersätta den faktiska erfarenheten på icke-existentiella nivåer. Den infinita Guden är, som alltid, överflödande och fullödlig, infinitiskt innehållande allting utom ondska och de skapades erfarenhet. Gud kan inte begå fel; han är ofelbar. Gud kan inte erfarenhetsmässigt känna till det som han aldrig personligen har upplevt. Guds förkunskap är existentiell. Därför nedstiger Faderns anda från Paradiset för att tillsammans med finita dödliga genomleva varje verklig erfarenhet under den uppstigande levnadsbanan. Endast med en sådan metod kunde den existentiella Guden i sanning och som ett faktum bli människans erfarenhetsmässige Fader. Den eviga Gudens infinitet omfattar potentialen till finit erfarenhet, som uttryckligen blir aktual i den verksamhet som utförs av Riktarfragmenten, vilka faktiskt delar

PAPER 108 MISSION AND MINISTRY OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Selection and Assignment
2. Prerequisites of Adjuster Indwelling
3. Organization and Administration
4. Relation to Other Spiritual Influences
5. The Adjuster's Mission
6. God in Man

INTRODUCTION

108:0.1 (1185.1) THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal finaliter, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

108:0.2 (1185.2) Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God cannot do wrong; he is infallible. God cannot experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend from Paradise to participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

livets skiftande erfarenheter med människovarelserna.

1. URVAL OCH FÖRORDNANDE

När Riktarna sänds ut från Divinington för tjänst hos de dödliga, är de identiskt utrustade med existentiell gudomlighet, men de varierar i fråga om erfarenhetsbaserade kvaliteter i proportion till sina tidigare kontakter i och tillsammans med evolutionära varelser. Vi kan inte förklara enligt vilken grund Riktarna förordnas, men vi antar att dessa gudomliga gåvor utges enligt någon klok och effektiv plan som beaktar deras förmåga att i all evighet anpassa sig till den personlighet som de kommer att dvälas i. Vi observerar att en mer erfaren Riktare ofta dväls i ett människosinne av högre typ; människans arvsanlag måste därför vara en betydande faktor när urvalet och förordnandet sker.

Fastän vi inte definitivt vet, tror vi fullt och fast att alla Tankeriktare är frivilliga. Alltid innan de erbjuder sig som frivilliga har de till sitt förfogande full information om kandidaten som de skall dvälas i. Serafernas skisser över härstamningen och de projicerade mönstren för livsförloppet överförs via Paradiset till Riktarnas reservkår i Divinington med hjälp av återspeglingsförfarandet, som sträcker sig inåt från lokaluniversernas huvudstäder till högkvarteren i superuniverserna. Dessa prognoser täcker inte endast den dödliga kandidatens arvshistoria utan även uppskattningen av den sannolika intellektuella förmågan och andliga kapaciteten. Riktarna erbjuder sig sålunda att ta sin boning i sinnen vars intima natur de har blivit fullt underrättade om.

Riktaren som erbjuder sig som frivillig är i synnerhet intresserad av tre kvalifikationer hos den mänskliga kandidaten:

1. Intellektuell kapacitet. Är sinnet normalt? Vilken är den intellektuella potentialen, intelligensförmågan? Kan individen utvecklas till en verklig viljevarelse? Kommer visdomen att ha tillfälle att verka?

2. Andlig mottaglighet. Vilka är utsikterna för värnadsutveckling, i vilken mån kan en religiös läggning tänkas uppkomma och utvecklas? Vilken är själspotentialen, den sannolika andliga mottagningskapaciteten?

3. Kombinerade intellektuella och andliga förmågor. Frågan om i vilken mån dessa två begåvningsformer kan tänkas vara associerade, förenade, och sålunda leda till en stark karaktär hos människan samt bidra till att säkert utveckla en odödlig själ som har överlevnadsvärde.

När Ledsagarna har dessa fakta framför sig tror vi att de med nöje anmäler sig att förordnas. Antagligen anmäler sig mer än en Riktare. De övervakande personifierade klasserna utväljer kanske från denna grupp av frivilliga Riktare den som bäst lämpar sig för uppgiften att förändliga och föreviga den dödliga kandidatens personlighet. (Vid förordnandet av Riktare och för deras tjänst tas ingen hänsyn till varelsens kön.)

Den korta tid som infaller mellan Riktarens frivilliganmälan och dess faktiska utsändande tillbringas

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185.3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185.4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully apprised.

108:1.3 (1186.1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186.3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

108:1.6 (1186.4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186.5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186.6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is

antagligen i de Personaliserade Ledsagarnas skolor i Divinington, där ett arbetsmönster av den dödliges väntande sinne används för att instruera den förordnade Riktaren om de effektivaste sätten att närma sig personligheten och att förändliga sinnet. Denna sinnesmodell görs upp genom att kombinera data som tillhandahålls av superuniversumets återspeglings-tjänst. Åtminstone är detta vår uppfattning, en övertygelse som vi har kommit fram till genom att sätta samman information som vi har erhållit vid kontakt med många Personaliserade Riktare under alla de Ensamma Budbärarnas långa universumtjänst.

När Riktarna en gång faktiskt sänds iväg från Divinington åtgår praktiskt taget ingen tid mellan detta ögonblick och den stund då de infinner sig i sina utvalda personers sinnen. Den genomsnittliga överföringstiden för en Riktare från Divinington till Urantia är 117 timmar, 42 minuter och 7 sekunder. Praktiskt taget all denna tid upptas av registrering i Uversa.

2. FÖRUTSÄTTNINGAR FÖR RIKTARENS

INNEBOENDE

Fastän Riktarna erbjuder sig för tjänst så snart som personlighetsprognosen har utsänts till Divinington, förordnas de egentligen först då deras mänskliga objekt fattar sitt första moraliska personlighetsbeslut. Ett människobarns första moraliska val noteras automatiskt i den sjunde sinneshjälparen och registreras ögonblickligen via lokaluniversumets Skapande Ande längs Samverkarens universella sinnesgravitationsstörkrets inför Härskaranden i ifrågavarande superuniversum vilken genast vidarebefordrar denna information till Divinington. Riktarna når sina mänskliga objekt på Urantia i medeltal just före deras sjätte födelsedag. I den nuvarande generationen är detta medeltal fem år, tio månader och fyra dagar, dvs. den 2.134:de dagen av jordelivet.

Riktarna kan inte träda in i de dödligas sinnen förrän de biträdande sinnesandarna vederbörligen genom inre omvårdnad har förberett sinnet och förrän sinnet har anslutits till den Heliga Andens strömkrets. Det krävs en samordnad verksamhet från alla sju sinneshjälpare för att på detta sätt göra människosinnet kvalificerat för att ta emot en Riktare. Den skapades sinne måste uppvisa en strävan efter dyrkan och antyda en inverkan av visdom genom att ådagalägga förmåga att välja mellan de uppkommande värdena gott och ont — förmåga till moraliskt val.

Sålunda är människosinnets scen färdig att ta emot en Riktare, men det är en allmän regel att Riktarna inte genast kommer för att ta sin boning i sådana sinnen utom i de världar där Sanningens Ande fungerar som andlig koordinator av dessa olika former av andeomvårdnad. Om denna Gåvosönernas ande är närvarande kommer Riktarna ofelbart i den stund den sjunde biträdande sinnesanden börjar fungera och signalerar till Universumets Moderande att den potentiellt har åstadkommit koordineringen av de medverkande sex sinneshjälparnas tidigare verksamhet till förmån för en sådan dödligs intellekt. Därför har de gudomliga Riktarna allt sedan den första pingsten

presumably spent in the Divinington schools of the Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186.7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER INDWELLING

108:2.1 (1186.8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia, on the average, just prior to the sixth birthday. In the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

108:2.2 (1187.1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircled in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

108:2.3 (1187.2) Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the

utgivits över hela världen till alla normala sinnen med moralisk status på Urantia.

Även om sinnet är utrustat med Sanningens Ande kan Riktarna inte godtyckligt träda in i de dödligas intellekt före uppkomsten av ett moraliskt beslut. När ett sådant moraliskt beslut har fattats ikläder sig denna andemedhjälpare sin behörighet direkt från Divinington. Det finns inga mellanhänder eller andra mellankommande myndigheter eller makter som skulle fungera mellan de gudomliga Riktarna och deras mänskliga objekt; Gud och människan står i direkt relation till varandra.

Under tiderna före utgjutandet av Sanningens Ande över invånarna i en evolutionär värld förefaller utgivandet av Riktare att bestämmas av många andeinflytelser och personlighetsattityder. Vi förstår inte helt de lagar som styr sådana utgivningar. Vi förstår inte exakt vad det är som bestämmer utsändandet av de Riktare som har erbjudit sig att dvälas i dessa evolverande sinnen. Vi observerar talrika inflytelser och förhållanden som förefaller att ha anknytning till Riktarnas ankomst till sådana sinnen före utgivningen av Sanningens Ande, nämligen:

1. Förordnandet av personliga serafväktare. Om en dödlig inte tidigare har haft en Riktare boende i sitt inre, medför förordnandet av en personlig väktare genast en Riktare. Det finns något mycket definitivt men ökat förhållande mellan Riktarnas och de personliga serafväktarnas omvårdnadsverksamhet.

2. Uppnåendet av den tredje kretsen av intellektuell insats och andlig uppnåelse. Jag har observerat Riktare som har anlänt till den dödligas sinne då den tredje kretsen har erövrats rentav innan en sådan bragd kunde signaleras till de personligheter i lokaluniversumet som tar befattning med sådana ärenden.

3. Då ett supremt avgörande av ovanlig andlig betydelse har fattats. Ett sådant mänskligt beteende vid en personlig planetarisk kris åtföljs vanligen av att den väntande Riktaren omedelbart anländer.

4. En anda av broderskap. Oberoende av uppnåendet av psykiska kretsar och förordnandet av personliga väktare — om det inte finns något som liknar ett beslut i en krissituation — när en evolverande dödlig börjar domineras av kärlek till sina medmänniskor och börjar ägna sig åt osjälvisk omvårdnad av sina jordiska bröder sänker sig den väntande Riktaren ofelbart för att ta sin boning hos en dylik dödlig omvårdare.

5. Kungörandet av avsikt att göra Guds vilja. Vi observerar att många dödliga i världarna i rymden förefaller att vara färdiga att ta emot Riktare, men trots det anländer inte Ledsagarna. Vi fortsätter att följa med sådana varelser i deras dagliga liv, och snart kommer de stilla, nästan omedvetet, fram till avgörandet att börja sträva efter att göra den himmelske Faderns vilja. Då ser vi hur en Tankeriktare genast sänds iväg.

6. Den Suprema Varelseens inflytande. I världar där Riktarna inte fusioneras med de dödliga invånarnas evolverande själar utges Riktare ibland, enligt vad vi observerar, som en reaktion på inflytanden som ligger helt bortom vår fattningsförmåga. Vi antar att sådana

day of Pentecost.

108:2.4 (1187.3) Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

108:2.5 (1187.4) Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

108:2.6 (1187.5) 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters and the ministry of personal seraphic guardians.

108:2.7 (1187.6) 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signaled to the local universe personalities concerned with such matters.

108:2.8 (1187.7) 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

108:2.9 (1187.8) 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal minister.

108:2.10 (1188.1) 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

108:2.11 (1188.2) 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic

utgivningar bestäms av någon kosmisk reflexverkan som utgår från den Suprema Varelse. Varför dessa Riktare inte fusionerar, eller inte kan fusionera, med dessa speciella dödliga evolverande sinnen vet vi inte. Dessa omständigheter har aldrig uppenbarats för oss.

3. ORGANISATION OCH ADMINISTRATION

Så vitt vi vet är Riktarna organiserade som en fristående verksamhetsenhet i universernas universum, och de administreras uppenbarligen direkt från Divinington. De är ensartade överallt i de sju superuniverserna, och alla lokaluniverser betjänas av identiska typer av Mysterieledsagare. Vi vet på basis av våra observationer att det finns talrika serier av Riktare och en organisation enligt serier som sträcker sig genom raser, över domperioder och till olika världar, system och universer. Det är emellertid ytterst svårt att kunna spåra dessa gudomliga gåvor emedan de i sin verksamhet sinsemellan är utbytbara över hela storuniversum.

Det finns fullständiga förteckningar över Riktarna (utanför Divinington) endast i de sju superuniversernas högkvarter. Numret och klassen för varje Riktare som bebor en uppstigande varelse rapporteras från myndigheterna i Paradiset till superuniversernas högkvarter, och därifrån meddelas uppgifterna till det ifrågavarande lokaluniversumet och vidare till den berörda planeten. Från lokaluniversumets register framgår inte Tankeriktarnas hela nummer; Nebadons register innehåller endast numret på uppdraget i lokaluniversumet så som det har angetts av representanterna för Dagarnas Forna. Den verkliga betydelsen av Riktarens fullständiga nummer är känd endast i Divinington.

De mänskliga objekten är ofta kända enligt sina Riktarens nummer. De dödliga får inte verkliga universumnamn förrän efter fusionen med Riktaren. Denna förening kungörs genom att ödesväktaren förlämnar den nya varelsen ett nytt namn.

Fastän vi har förteckningarna över Tankeriktarna i Orvonton, och fastän vi absolut inte har någon bestämmanderätt över dem eller administrativ förbindelse med dem, tror vi fullt och fast att det finns en mycket nära administrativ förbindelse mellan de enskilda världarna i lokaluniverserna och de gudomliga gåvornas centrala residens i Divinington. Vad vi vet är, att när en Gåvoson, som härstammar från Paradiset, har anlänt, förordnas en Personaliserad Riktare till den evolutionära världen som planetarisk övervakare av Riktarna.

Det är intressant att notera att lokaluniversumets inspektörer alltid när de utför en planetarisk granskning vänder sig till den planetariska ledaren för Tankeriktarna samtidigt som de ger uppmaningar åt serafernas chefer och åt ledarna för andra varelseklasser som är anknutna till administrationen av en evolverande värld. För inte länge sedan utfördes på Urantia en sådan periodisk granskning av Tabamantia, den högste övervakaren av alla livsexperimentplaneter i universumet Nebadon. Protokollen utvisar att förutom sina förmaningar och anklagelser riktade till de olika ledarna för de övermänskliga personligheterna gav han också följande erkännande åt Riktarnas ledare, om

reflex action originating in the Supreme Being. As to why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

108:3.1 (1188.3) As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

108:3.2 (1188.4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated to the headquarters of the local universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster's complete number is known only on Divinington.

108:3.3 (1188.5) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:3.4 (1188.6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:3.5 (1189.1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters,

vilken vi inte med säkerhet vet om han befann sig på planeten, i Salvington, Uversa eller Divinington, men han sade:

"Nu till er som står högt ovanför mig, träder jag fram som en som har givits temporär behörighet över serien av experimentella planeter, och jag kommer för att uttrycka beundran och djup respekt för denna magnifika grupp av himmelska omvårdare, Mysterieledsagarna, som har erbjudit sig att frivilligt tjäna på denna oordnade sfär. Hur prövande kriserna än är vacklar ni aldrig. Inte i Nebadons register eller inför Orvontons kommissioner har det någonsin framförts en anklagelse mot en gudomlig Riktare. Ni har visat er värda ert förtroende; ni har varit gudomligt trogna. Ni har hjälpt till att rätta misstagen och kompensera bristerna hos alla som arbetar på denna förvirrade planet. Ni är underbara varelser, väktare av det goda hos själarna i denna efterblivna värld. Jag vill visa er min vördnad fastän ni som frivilliga omvårdare uppenbarligen står under min behörighet. Jag bugar mig inför er och erkänner ödmjukt er utomordentliga osjälviskhet, er förståelsefulla omvårdnad och er opartiska tillgivenhet. Ni förtjänar att kallas som de dödliga invånarnas gudalika tjänare i denna av strider slitna, av sorg drabbade och av sjukdom anfäktade värld. Jag högaktar er! Jag närapå dyrkar er!"

Som resultat av många talande beviskedjor tror vi att Riktarna är grundligt organiserade, att det finns en djupt intelligent och effektiv styrande administration av dessa gudomliga gåvor från någon långt avlägsen och central källa, antagligen från Divinington. Vi vet att de kommer till världarna från Divinington, och utan tvivel återvänder de dit efter det att deras objekt har dött.

Bland de högre andeklasserna är det ytterst svårt att upptäcka administrationsmekanismerna. Min egen klass av personligheter är, samtidigt som den är sysselsatt med att utföra våra specifika uppgifter, utan tvivel omedvetet med bland talrika andra personliga och icke-personliga under gudomsnivån stående grupper som tillsammans fungerar som vittomspännande korrelatorer i universum. Vi misstänker att vi tjänar på detta sätt emedan vi är den enda grupp personaliserade varelser (utom de Personaliserade Riktarna) som ensartat är medvetna om närvaron av talrika klasser av förpersonliga entiteter.

Vi är medvetna om närvaron av Riktarna, som är fragment av det Första Ursprungets och Centrets förpersonliga Gudom. Vi förmimmer närvaron av de Inspirerade Treenighetsandarna, som är överpersonliga uttryck för Paradistreenigheten. Vi upptäcker likaså ofelbart andenärvaron av vissa uppenbarade klasser som härstammar från den Evige Sonen och den Oändlige Anden. Vi är inte helt okänsliga för ytterligare andra entiteter som är uppenbarade för er.

Melkisedekarna i Nebadon lär ut att de Ensamma Budbärarna är personlighetskoordinatorer för dessa olika inflytelser då de registreras i den evolutionära Suprema Varelsens expanderande Gudom. Det är mycket möjligt att vi kan tänkas vara delaktiga i det erfarenhetsmässiga förenandet av många av de oförklarade fenomenen i tiden, men vi är inte medvetet förvissade om att vi fungerar på detta sätt.

whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or Divinington, we do not definitely know, but he said:

108:3.6 (1189.2) "Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the crises, you never falter. Not on the records of Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction as volunteer ministers. I bow before you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!"

108:3.7 (1189.3) As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

108:3.8 (1189.4) Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

108:3.9 (1189.5) We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

108:3.10 (1190.1) The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality coordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. FÖRHÅLLET TILL ANDRA ANDLIGA INFLYTelser

Frånsett en eventuell koordinering med andra Gudomsfragment är Riktarna helt ensamma inom sin aktivitetssfär i de dödligas sinnen. Mysterieledsagarna är ett värtligt bevis för det faktum, att fastän det ser ut som om Fadern hade avlagt sig utövandet av all direkt personlig makt och auktoritet i hela storuniversum, trots denna avsägelse till förmån för Paradisgudomarnas Suprema Skaparbarn, har Fadern helt visst förbehållit sig själv den ovillkorliga rätten att vara närvarande i sina evolverande varelsers sinnen och själar för att kunna verka så att han, koordinerat med Paradissönernas andliga gravitation, drar hela skapelsen av skapade varelser till sig. Er utgivna Paradisson sade medan han ännu var på Urantia: "Om jag blir upphöjd från jorden, skall jag draga alla människor till mig." Denna Paradissönernas och deras skapande kompanjoners andliga dragningskraft känner vi igen och förstår, men vi begriper inte lika fullt den allvise Faderns metoder när han verkar i och genom dessa Mysterieledsagare som så tappert lever och arbetar i människosinnet.

Fastän dessa hemlighetsfulla närvaron inte är underställda, inte samordnade med eller synbarligen relaterade till arbetet i universernas universum, fastän de verkar självständigt i människobarnens sinnen, så sporrar de oupphörligt de skapade där de har sin boning mot gudomliga ideal, ständigt lockande dem uppåt mot ändamålen och syften i ett framtida och bättre liv. Dessa Mysterieledsagare är till ständig hjälp vid etablerandet av Mikael's andliga herravälde över hela universumet Nebadon, samtidigt som de på ett mystiskt sätt bidrar till stabiliserandet av Dagarnas Fornas suveränitet i Orvonton. Riktarna är Guds vilja, och eftersom de Suprema Skaparbarnen till Gud också personligen förkroppsligar denna samma vilja är det ofrånkomligt att Riktarnas verksamhet och universumhärskarnas suveränitet är ömsesidigt beroende av varandra. Fastän de ser ut att inte ha något samband måste Riktarnas Fader-närvaro och Mikael från Nebadons Fader-suveränitet vara olika manifestationer av samma gudomlighet.

Tankeriktarna förefaller att komma och gå helt oberoende av alla andra andliga närvaron. De förefaller att fungera enligt universumlagar som är helt skilda från dem som styr och kontrollerar alla andra andeinflytelsers verksamhet. Oberoende av en sådan synbar självständighet avslöjar dock en långtida observation att de utan tvivel verkar i människans sinne fulländat synkroniserat och koordinerat med all annan andeomvårdnad, inklusive biträdande sinnesandar, den Heliga Anden, Sanningens Ande och andra inflytelser.

När en värld isoleras på grund av uppror, när en planet kopplas bort från all strömkretsaserad kommunikation utåt, så som skedde på Urantia efter den omvälvning som orsakades av Caligastia, så återstår förutom personliga budbärare endast en möjlighet till direkt interplanetarisk eller universell kommunikation, nämligen genom förbindelse med Riktarna på den sfären. Oberoende av vad som händer i en värld eller ett universum, så berörs Riktarna aldrig direkt. Isoleringen av en planet påverkar på intet sätt

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL INFLUENCES

108:4.1 (1190.2) Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, "I, if I am lifted up, will draw all men." This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father's functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

108:4.2 (1190.3) While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The Adjusters *are* the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

108:4.3 (1190.4) Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and co-ordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth, and other influences.

108:4.4 (1190.5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to

Riktarna och deras förmåga att kommunicera med varje del av lokaluniversumet, superuniversumet eller centraluniversumet. Detta är orsaken till varför kontakter i de världar som befinner sig i karantän så ofta tas med de suprema och självständigt verkande Riktarna bland medlemmarna av ödets reservkår. Man tyr sig till ett sådant förfarande för att kringgå de hinder som den planetariska isoleringen medför. Under senare år har ärkeänglarnas strömkrets fungerat på Urantia, men detta kommunikationsmedel är till stor del begränsat till ärkeänglakårens egna behov.

Vi är medvetna om många andefenomen som vi inte helt kan förstå i det vittomfattande universum. Vi behärskar fortfarande inte allt som händer runt omkring oss, och jag tror att mycket av detta oförklarliga arbete utförs av Gravitationsbudbärarna och vissa typer av Mysterieledsagare. Jag tror inte att Riktarna enbart ägnar sig åt att omforma de dödligas sinnen. Jag är övertygad om att de Personaliserade Ledsagarna och andra klasser av öppenbarade förpersonliga andar representerar den Universelle Faderns direkta och oförklarade kontakt med de skapade varelserna i världarna.

5. RIKTARNAS MISSION

Riktarna tar emot ett svårt uppdrag när de erbjuder sig att bebo sådana sammansatta varelser som lever på Urantia. De har emellertid åtagit sig uppgiften att existera i era sinnen, där de tar emot uppmaningarna från världarnas andliga intelligenser och sedan omdiktar eller översätter dessa andliga budskap för det materiella sinnet; de är oundgängliga för uppstigningen till Paradiset.

Det som Tankeriktaren inte kan utnyttja under ert nuvarande liv, de sanningar som Riktaren inte med framgång kan överföra till människan som den har trolovat sig med, bevarar den troget för att användas under nästa stadium i tillvaron, precis så som den nu för över från en krets till följande vad den inte lyckas registrera i sitt människooobjekts erfarenhet på grund av den skapades oförmåga eller misslyckande med att samarbeta i tillräcklig grad.

En sak kan ni lita på: Riktarna förlorar aldrig något som har lämnats i deras vård. Vi känner inte till att dessa andemedhjälpare någonsin skulle ha varit försumliga. Änglar och andra höga typer av andevarelser, Söner av lokaluniversumtyp inte uteslutna, kan ibland hemfalla åt det onda, kan ibland avvika från den gudomliga vägen, men Riktarna vacklar aldrig. De är absolut pålitliga, och detta är lika sant för alla sju grupper.

Riktaren är potentialen till din nästa och nya varelseklass i tillvaron, en förhandsutgivning som representerar ditt eviga sonskap i förhållande till Gud. Med din viljas samtycke har Riktaren makt att underkua det materiella sinnets varelsetypiska tendenser till förmån för sådana omvandlande handlingar som uttrycker den uppkommande morontiasjälens motivationer och syften.

Mysterieledsagarna är inte tankehjälpare; de är tankeriktare. De arbetar med det materiella sinnet i syfte att genom omriktning och förändligande konstruera dig ett nytt sinne för de nya världarna och ett nytt namn

communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

108:4.5 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:5.1 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual intelligences of the realms and then to undertake to redictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:5.2 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:5.3 (1191.4) One thing you can depend upon: The Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:5.4 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

108:5.5 (1191.6) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new

som beskriver din framtida levnadsbana. Deras mission gäller främst det framtida livet, inte detta liv. De kallas himmelska medhjälpare, inte jordiska medhjälpare. De är inte intresserade av att göra det jordiska livsskedet lätt; snarare ser de till att ditt liv blir rimligt svårt och besvärligt för att stimulera dig till beslut, till många och upprepade beslut. Närvaron av en storartad Tankeriktare medför inte ett lätt liv och frihet från mödosamt tänkande, men en sådan gudomlig gåva borde skänka en sublim frid i sinnet och ett storartat lugn i anden.

Dina övergående och ständigt föränderliga känslor av glädje och sorg är i huvudsak rent mänskliga och materiella reaktioner på ditt inre psykiska klimat och på din yttre materiella omgivning. Vänta dig därför inte självsk tröst och jordisk komfort från Riktaren. Det är Riktarens uppgift att förbereda dig för det eviga äventyret, att säkra din överlevnad. Det är inte Mysterieledsagarens mission att lugna dina upprörda känslor eller att plåstra om din sårade stolthet. Det är beredningen av din själ för det långa uppstigande livsskedet som tar Riktarens uppmärksamhet i anspråk och som upptar dess tid.

Jag tvivlar på att jag kan förklara för er vad Riktarna egentligen gör i ert sinne och för era själar. Jag vet inte om jag är fullt medveten om vad som verkligen sker i den kosmiska associationen mellan en gudomlig Ledsagare och ett människosinne. Allt detta är något av ett mysterium för oss, inte vad gäller planen och syftet, utan när det gäller själva sättet att åstadkomma resultat. Det är just därför som vi stöter på sådana svårigheter i att finna ett lämpligt namn för dessa himmelska gåvor till de dödliga människorna.

Tankeriktarna skulle vilja ändra era känslor av rädsla till övertygelser av kärlek och tillförsikt, men de kan inte mekaniskt och godtyckligt göra sådant; det är er uppgift. Då ni verkställer de beslut som befriar er från räds-lans bojor, tillhandahåller ni bokstavligt den psykiska stöd-jepunkt på vilken Riktaren senare kan lägga en andlig hävstång av upplyftande och förkovrande ljus.

När det gäller de skarpa och klart definierade konflikterna mellan de högre och de lägre tendenserna hos människosläktena, mellan vad som verkligen är rätt eller fel (inte endast vad ni kanske kallar rätt och fel) kan ni förlita er på att Riktaren alltid på något definitivt och aktivt sätt tar del i sådana erfarenheter. Det faktum att en sådan aktivitet från Riktarens sida kan vara omedveten hos den mänskliga partnern minskar inte det minsta dess värde eller verklighet.

Om du har en personlig ödesväktare och om du inte skulle överleva måste den skyddsängeln rannsakas inför domstol för att fritas från beskyllningen att hon inte troget har utfört sitt förtroendeuppdrag. Tankeriktarna underställs inte en sådan granskning när deras objekt inte överlever. Vi vet alla att medan en ängel möjligen kan brista i fulländning när det gäller omvårdnaden, så arbetar Tankeriktarna på ett sätt som Paradisets fullkomlighet förutsätter. Deras omvårdnadsverksamhet kännetecknas av en felfri teknik som ligger bortom möjligheten till kritik från varje varelse utanför Divinington. Ni har fullkomliga guider, därför är det säkert att fulländningens mål kan nås.

worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

108:5.6 (1192.1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

108:5.7 (1192.2) I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

108:5.8 (1192.3) The Thought Adjusters would like to change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

108:5.9 (1192.4) When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower tendencies of the races, between what *really is* right or wrong (not merely what you may call right and wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

108:5.10 (1192.5) If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

6. GUD I MÄNNISKAN

Det är verkligen ett under av gudomligt självförringande när de upphöjda och fullkomliga Riktarna erbjuder sig att faktiskt existera i sinnena hos materiella varelser, sådana som de dödliga på Urantia, för att verkligen fullborda en villkorlig förening med jordiska varelser som har sitt ursprung i djurriket.

Oberoende av en bebodd världs invånares tidigare status, efter utgivningen av en gudomlig Son, och sedan Sanningens Ande har utgjutits över alla människor, strömmar Riktarna till en sådan värld för att ta sin boning hos alla normala viljevarelser. Efter det att en Paradisets Gåvoson har slutfört sin mission blir dessa Ledsagare sannerligen "himmelriket inom er". Genom utgivningen av de gudomliga gåvorna kommer Fadern så nära som möjligt till synd och ondska, ty det är bokstavligen sant att Riktaren måste samexistera i den dödligas sinne även mitt i bland mänsklig orättfärdighet. De inneboende Riktarna plågas i synnerhet av de tankar som enbart är lågsinta och själviska. De är betryckta över vanvördnad för det som är vackert och gudomligt, och de praktiskt taget hindras i sitt arbete av människans många oförnuftiga djuriska rädslor och barnsliga ängslan.

Mysterieleadsagarna är obestridd en utgivning av den Universelle Fadern, återspeglingsen av Guds avbild ute i universum. En stor lärare uppmanade en gång människorna att förnyas i anden i sitt sinne, att de skulle bli nya människor som likt Gud har skapats i rättfärdighet och sanningens fullbordan. Riktaren är kännetecknet på gudomlighet, Guds närvaro. Uttrycket "Guds avbild" avser inte fysisk likhet, och syftar inte heller på de snäva begränsningarna i den materiella varelsens utrustning, utan snarare på den gåva av andenärvaro som den Universelle Fadern ger vid den himmelska utgivningen av Tankeriktare till de ringa varelserna i universerna.

Riktaren är källan till den andliga uppnåelsen och hoppet om en gudomlig karaktär inom er. Riktaren är den makt, det privilegium och den möjlighet till överlevnad som så helt och för evigt skiljer er från blotta djurvarelser. Riktaren är den högre och genuint inre andliga tankesporren i motsats till den yttre och fysiska stimuleringen som når sinnet genom den materiella kroppens nerv-energimekanism.

Dessa trogna beskyddare av den framtida levnadshanan gör ofelbart en andlig duplett av varje mental skapelse. De skapar dig sålunda långsamt men säkert på nytt sådan du verkligen är (endast andligen) för uppståndelse i överlevnadsvärldarna. Alla dessa utsökta nyskapelser av ande bevaras i den uppkommande verklighet som utgörs av din evolverande och odödliga själ, ditt morontiajag. Dessa realiteter finns verkligen där, trots att Riktaren sällan kan lyfta upp dessa duplikatskapelser tillräckligt för att visa dem för medvetandets ljus.

Så som du är den mänskliga föräldern, så är Riktaren den gudomliga föräldern, till ditt verkliga jag, ditt högre och avancerande jag, ditt bättre morontia och framtida andliga jag. Det är denna evolverande morontia själ som domarna och granskarna ser när de bestämmer över din överlevnad och flyttar dig uppåt till nya världar och en aldrig upphörande tillvaro i evig

6. GOD IN MAN

108:6.1 (1192.6) It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-origin beings of earth.

108:6.2 (1193.1) No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the "kingdom of heaven within you." Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man's foolish animal fears and childish anxieties.

108:6.3 (1193.2) The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The "image of God" does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

108:6.4 (1193.3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

108:6.5 (1193.4) These faithful custodians of the future career unfailingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

108:6.6 (1193.5) And as you are the human parent, so is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful

förbindelse med din trogna partner — Gud, Riktaren.

Riktarna är de eviga förfäderna, de gudomliga originalen, till era evolverande odödliga själar. De är den oupphörliga sporre som får människan att försöka behärska den materiella och nuvarande tillvaron i ljuset av den andliga och framtida levnadsbanan. Ledsagarna är det odödliga hoppets fångar, källorna till det evigt fortgående framåtskridandet. Hur njuter de inte av att kunna kommunicera med sina mänskliga objekt längs mer eller mindre direkta kanaler! Hur fröjdas de inte när de kan avstå från symboler och andra indirekta metoder och få fram sina budskap rakt till sina människopartners intellekt!

Ni människor har påbörjat ett ändlöst öppnande av ett nästan oändligt panorama, ett gränslöst expanderande av aldrig upphörande, ständigt vidgande sfärer av tillfälle till stimulerande tjänst, enastående äventyr, sublim osäkerhet och gränslös uppnåelse. När molnen skockar sig ovanför er borde er tro acceptera det faktum att Riktaren i ert inre är närvarande, och sålunda borde ni kunna se bortom den jordiska osäkerhetens dimmor till det klara skenet från den eviga rättfärdighetens sol på de lockande höjderna i mansoniavärldarna i Satania.

[Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

partner — God, the Adjuster.

108:6.7 (1193.6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that leads man to attempt the mastery of the material and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting progression. And how they do enjoy communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

108:6.8 (1194.1) You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on the beckoning heights of the mansion worlds of Satania.

108:6.9 (1194.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitel 109. Riktarnas förhållande till de skapade varelserna i universum

⇨ 108

Urantiaboken

110 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 109

RIKTARNAS FÖRHÅLLANDE TILL DE SKAPADE VARELSERNA I UNIVERSUM

Sektioner

Introduktion

1. Riktarnas utveckling
2. Självverksamma Riktare
3. Riktarnas förhållande till olika typer av dödliga
4. Riktarna och människans personlighet
5. Materiella hinder för Riktarnas inneboende
6. De sanna värdenas fortbestånd
7. De personaliserade Riktarnas ödesbestämmelse

PAPER 109

RELATION OF ADJUSTERS TO UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

Introduktion

TANKERIKTARNA är barn som har en levnadsbana i universum, och de jungfruliga Riktarna måste förvisso skaffa sig erfarenhet medan de dödliga varelserna växer och utvecklas. Så som människobarnets personlighet utvidgas för kampen i den evolutionära tillvaron, så växer sig också Riktaren stor under inövningarna för nästa stadium i det uppstigande livet. Så som barnet skaffar sig en anpassningsbar mångsidighet för sina aktiviteter som vuxen genom den tidiga barndomens lekar och sociala liv, så uppnår barnets inneboende Riktare skicklighet för nästa stadium av kosmiskt liv på grund av det preliminära planerandet och inövandet av de aktiviteter som berör den dödliges morontiella levnadsbanan. Människolivet utgör en träningsperiod som effektivt utnyttjas av Riktaren som förberedelse för de ökade skyldigheterna och bättre möjligheterna i ett framtida liv. Riktarens strävanden, medan den lever i ditt inre, har dock inte så mycket att göra med de ärenden som gäller det timliga livet och den planetariska tillvaron. Det är som om Tankeriktarna idag höll på att öva in universumlevnadsbanans realiteter i människornas evolverande sinnen.

1. RIKTARNAS UTVECKLING

INTRODUCTION

^{109:0.1 (1195.1)} THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the universe career in the evolving minds of human beings.

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

Det måste finnas en omfattande och detaljerad plan för att utbilda och utveckla de jungfruliga Riktarna innan de sänds ut från Divinington, men vi vet egentligen mycket litet om den. Utan tvivel finns det också ett omfattande system för omskolning av Riktare med erfarenhet av sinnesboende, innan de ger sig av på nya uppdrag i förbund med dödliga, men återigen vet vi det faktiskt inte.

Personaliserade Riktare har berättat för mig att varje gång en dödlig, som har bebotts av en Ledsagare, inte överlever, genomgår Riktaren vid återkomsten till Divinington en fortbildningskurs. Denna vidareutbildning möjliggörs av den erfarenhet Riktaren har fått av att ha dvalts i en människas inre, och den ges alltid innan Riktaren återsänds till de evolutionära världarna i tiden.

Det finns ingen kosmisk ersättning för verklig livserfarenhet. En nyligen formad Tankeriktarens gudomlighetsfullkomlighet förser på intet sätt denna Mysterieledsagare med erfarenhetsbaserad omvårdnadsförmåga. Erfarenheten kan inte särskiljas från en levande tillvaro. Ingen mängd av gudomlighet kan befria dig från nödvändigheten att skaffa erfarenhet genom att faktiskt leva. Därför måste Tankeriktarna tillsammans med alla andra varelser som lever och verkar inom den Supremes nuvarande verksamhetsområde skaffa sig erfarenhet. De måste utvecklas från de lägre oerfarna grupperna till de högre mer erfarna grupperna.

Riktarna genomgår en klart utvecklingsmässig levnadsbana i de dödligas sinnen. De når en uppnåelseverklighet som är deras för evigt. Riktare framåtskrider i skicklighet och förmåga som resultat av varje kontakt med de materiella raserna, oberoende av om deras enskilda dödliga objekt överlever eller ej. De är också människosinnets jämbördiga partner vid främjandet av utvecklingen av en odödlig själ med överlevnadsförmåga.

Det första stadiet i Riktarens utveckling uppnås vid fusion med en dödlig varelses överlevande själ. När ni sålunda till ert väsen utvecklas inåt och uppåt från människa mot Gud, utvecklas Riktarna till sitt väsen utåt och nedåt från Gud mot människa, och så kommer slutresultatet av denna förening mellan det gudomliga och det mänskliga att för evigt vara en människoson och en Gudsson.

2. SJÄLVVERKSAMMA RIKTARE

Ni har informerats om klassificeringen av Riktarna i jungfruliga, avancerade och suprema enligt deras erfarenhet. Ni bör också känna till en viss funktionsmässig klassificering — de självverksamma Riktarna. En självverksam Riktare är en som:

1. Har haft viss erforderlig erfarenhet i en viljevarelses evolverande liv, antingen som tillfälligt inneboende i en typ av värld där Riktarna endast är till låns hos de dödliga objekten eller på en egentlig fusionsplanet där ifrågavarande människa inte överlevde. En sådan Ledsagare är antingen en avancerad eller en suprem Riktare.

2. Har fått den andliga styrkan i balans hos en människa som har nått den tredje psykiska kretsen och som har fått en personlig ödesväktare förordnad till sig.

109:1.1 (1195.2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington, but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

109:1.2 (1195.3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

109:1.3 (1195.4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living*. Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

109:1.4 (1196.1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of survival capacity.

109:1.5 (1196.2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

109:2.1 (1196.3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:2.2 (1196.4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:2.3 (1196.5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic

3. Har ett objekt som har fattat det suprema beslutet, en som högtidligen och uppriktigt har trolovat sig med Riktaren. Riktaren ser fram mot tiden för den egentliga fusionen en faktisk händelse, en förening den kan räkna med.

4. Har ett objekt som har upptagits i en av ödets reservkårer i en evolutionär värld varifrån de dödligas uppstigning är möjlig.

5. Vid något tillfälle, medan människan sov, tillfälligt har frigjorts från den dödliges sinne där den är fångslad för att utföra någon bedrift i form av förbindelse, kontakt, omregistrering eller annan utommänsklig tjänst i anslutning till den andliga förvaltningen av uppdragsvärlden.

6. Har tjänat i ett krisskede i någon människas liv vilken var det materiella komplementet till en andepersonlighet som var anförtrödd utförandet av något kosmiskt uppdrag av vikt för planetens andliga ekonomi.

De självverksamma Riktarna förefaller att ha en betydande grad av vilja i alla frågor som inte berör de människopersonligheter där de direkt är bosatta, vilket framgår av deras talrika bragder både inom och utanför de dödliga objekt som de är knutna till. Dessa Riktare deltar i mångahanda aktiviteter i världen ifråga, men oftast verkar de som oupptäckta invånare i de jordiska tabernakel som de själva har valt.

Otvivelaktigt kan dessa högre och mer erfarna typer av Riktare kommunicera med motsvarande Riktare i andra världar. Fastän självverksamma Riktare sålunda kan kommunicera med varandra, gör de detta endast inom nivåerna för sitt gemensamma arbete och i syfte att bevara information som gäller deras verksamhet och som är väsentlig för Riktarnas omvårdnadsverksamhet i de världar där de vistas, även om det är känt att de vid vissa tillfällen i krisskeden har fungerat i samband med interplanetariska ärenden.

Suprema och självverksamma Riktare kan lämna människokroppen när de så vill. Dessa inbyggare är inte en organisk eller biologisk del av de dödligas liv; de är gudomliga tillägg. I de ursprungliga livsplanerna var de inräknade, men de är inte oundgängliga för den materiella tillvaron. I varje fall bör det noteras att de mycket sällan lämnar sina dödliga tabernakel ens tillfälligt sedan de en gång har tagit sin boning där.

De superverksamma Riktarna är de som till fullo har utfört sina anförtrödda uppgifter och endast inväntar upplösningen av det materiella livets bärare eller överföringen av den odödliga själen till himlen.

3. RIKTARNAS FÖRHÅLLANDE TILL OLIKA TYPER AV DÖDLIGA

Karaktären av Mysterieledsagarnas detaljerade arbete varierar enligt arten av deras uppdrag, beroende på om de är förbindelse- eller fusions-Riktare. En del Riktare lånas endast ut för sina objekts jordiska livstid; andra utges som personlighetskandidater med tillstånd till fusion för evigt om deras objekt överlever. Det finns

guardian.

109:2.4 (1196.6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:2.5 (1196.7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:2.6 (1196.8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

109:2.7 (1196.9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic achievement essential to the spiritual economy of the planet.

109:2.8 (1196.10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

109:2.9 (1196.11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of crisis.

109:2.10 (1197.1) Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

109:2.11 (1197.2) The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

109:3.1 (1197.3) The character of the detailed work of Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission

också en mindre variation i deras arbete bland de olika planetariska typerna samt i olika system och olika universer. På det hela taget är deras arbetsuppgifter anmärkningsvärt ensartade, mer så än uppdragen bland någon annan av de skapade klasserna av himmelska varelser.

I vissa primitiva världar (den grupp som hör till serie ett) bor Riktaren i varelsens sinne för att få erfarenhetsmässig träning, främst för att bilda sig själv och utvecklas progressivt. Jungfruliga Riktare sänds vanligen till sådana världar under de tidigare tider då primitiva människor börjar anlända till beslutsfattandets dal, men då fortfarande jämförelsevis få väljer att stiga upp till de moraliska höjderna bortom självbehärskningens och karaktärsförvärvandets kullar för att nå de högre nivåerna i den uppkommande andligheten. (Många som inte lyckas nå fusion med Riktaren överlever emellertid som uppstigna fusionerade med Anden.) Riktarna får värdefull träning och skaffar sig underbar erfarenhet av det tillfälliga förbundet med primitiva sinnen, och de kan senare utnyttja denna erfarenhet till nytta för högre stående varelser i andra världar. Ingenting av överlevnadsvärde går någonsin förlorat i hela det vida universum.

I en annan typs värld (den grupp som hör till serie två) är Riktarna enbart utlånade till dödliga varelser. Där kan Ledsagarna aldrig få fusionspersonlighet genom ett sådant inneboende, men de kan ge sina mänskliga objekt en storartad hjälp under de dödligas livstid, mycket mer än de kan ge de dödliga på Urantia. Riktarna lånas här åt de dödliga varelserna för ett enda livslopp som mönster för deras högre andliga uppnåelse, som tillfälliga medhjälpare i den fängslande uppgiften att fullborda en överlevnadskaraktär. Riktarna återvänder inte efter den naturliga döden. Dessa överlevande dödliga når evigt liv genom fusion med Anden.

I sådana världar som Urantia (den grupp som hör till serie tre) sker en verklig trolovning med de gudomliga gåvorna, en förlovning på liv och död. Om du överlever följer en evig förening, en fusion för alltid, människan och Riktaren görs till en enda varelse.

I de trehjärniga dödliga i denna serie av världar kan Riktarna få långt mer faktisk kontakt med sina objekt under den jordiska levnadsbanan än i de en- och tvåhjärniga typerna. I livsskedet efter döden framskrider den trehjärniga typen precis lika som den enhjärniga typen och de tvåhjärniga människorna — människoraserna på Urantia.

I de tvåhjärnigas världar förordnas jungfruliga Riktare sällan efter en utgiven Paradisss vistelse till personer som har obestridd överlevnadskapacitet. Vi tror att praktiskt taget alla Riktare, som bor i intelligenta män och kvinnor med överlevnadskapacitet i sådana världar, hör till den avancerade eller den suprema typen.

I många av de tidiga evolutionära människoraserna på Urantia fanns det tre grupper av varelser. Det fanns de som var så djuriska att de totalt saknade kapacitet för Riktare. Det fanns de som uppvisade en otvetydig kapacitet för Riktare och som genast fick dem när de nådde åldern för moraliskt ansvar. Det fanns en tredje grupp som intog en mellanställning. De hade kapacitet för att ta emot en Riktare, men Ledsagaren kunde ta sin boning i sinnet först efter personlig anhållan från

for everlasting fusion if their subjects survive. There is also a slight variation in their work among the different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

109:3.2 (1197.4) On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

109:3.3 (1197.5) On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

109:3.4 (1197.6) On worlds such as Urantia (the series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

109:3.5 (1197.7) In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

109:3.6 (1198.1) On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

109:3.7 (1198.2) In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind

individen.

Hos de varelser som praktiskt taget har diskvalificerats från överlevnad emedan de har berövats sin arvslott som följd av odugliga och lågtstående förfäder, har mången jungfrulig Riktare fått en värdefull förberedande erfarenhet av att kontakta ett evolutionärt sinne och sålunda blivit bättre skickad för ett senare uppdrag i en högre typs sinne i någon annan värld.

4. RIKTARNA OCH MÄNNISKANS PERSONLIGHET

De högre formerna av intelligent kommunikation mellan människorna upphjälps storligen av Riktarna i människornas inre. Djur har förvisso samhörighetskänslor, men de kan inte utbyta uppfattningar och begrepp med varandra; de kan uttrycka känslor men inte idéer och ideal. Människor med ursprung i djurriket upplever inte heller ett höggradigt intellektuellt umgänge eller andlig gemenskap med sina medmänniskor förrän Tankeriktarna har utgivits, även om sådana evolutionära varelser är på god väg att få Riktare när de utvecklar talförmågan.

Djuren kommunicerar visserligen på ett primitivt sätt med varandra, men det finns föga eller ingen personlighet i en sådan primitiv kontakt. Riktarna är inte personligheter; de är förpersonliga varelser. Men de härstammar från personlighetens källa, och deras närvaro ökar förvisso de kvalitativa manifestationerna i människans personlighet; i synnerhet gäller detta om Riktaren har haft tidigare erfarenhet.

Riktartypen har mycket att göra med den mänskliga personlighetens uttryckspotential. Under tidsåldrarnas förlopp har många av de stora intellektuella och andliga ledarna på Urantia haft inflytande främst på grund av den överlägsenhet och den tidigare erfarenhet som Riktaren i deras inre har haft.

Riktarna i människans inre har inte i ringa utsträckning samarbetat med andra andliga inflytelser för att omvandla och förmänskliga de efterkommande till forna tiders primitiva människor. Om Riktarna, som bor i sinnet hos invånarna på Urantia, drogs bort, skulle världen långsamt återgå till många av de seder och bruk som kännetecknade de primitiva tidernas människor. De gudomliga Ledsagarna är en av de verkliga potentialerna i den avancerande civilisationen.

Jag har observerat en Riktare som bor i ett sinne på Urantia och som enligt registren i Uversa tidigare har bebott femton sinnen i Orvonton. Vi vet inte om denna Ledsagare har haft liknande erfarenheter i andra superuniverser, men jag misstänker att så är fallet. Detta är en underbar Riktare och en av de bästa och mäktigaste krafterna på Urantia under nuvarande tidsålder. Det som andra har förlorat, då de vägrade att överleva, det vinner nu denna människovarelse (och hela er värld). Från den som inte har överlevnadskvaliteter skall tas bort till och med den erfarna Riktare som han nu har, medan åt den som har överlevnadsutsikter skall ges även den tidigare erfarna Riktaren från en lättjefull desertör.

I någon mening kan Riktarna tänkas främja en viss grad av planetarisk korsbefruktnings inom områdena för

on the personal petition of the individual.

109:3.8 (1198.3) But with those beings who are virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

109:4.1 (1198.4) The higher forms of intelligent intercommunication between human beings are greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the highroad to receiving Adjusters.

109:4.2 (1198.5) Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

109:4.3 (1198.6) The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

109:4.4 (1198.7) The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

109:4.5 (1198.8) I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

109:4.6 (1199.1) In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the

sanning, skönhet och godhet. De ges dock sällan två erfarenheter av boende i människans inre på samma planet; ingen av de Riktare som nu tjänar på Urantia har varit i denna värld tidigare. Jag vet vad jag talar om eftersom vi har deras nummer och meritförteckningar i arkiven i Uversa.

5. MATERIELLA HINDER FÖR RIKTARNAS

INNEBOENDE

Suprema och självverksamma Riktare kan ofta bidra med faktorer av andlig betydelse för människans sinne när det flödar fritt i den skapande fantasins frigjorda men behärskade kanaler. Vid sådana tillfällen, och ibland under sömnen, kan Riktaren hejda de mentala strömmarna, dämpa upp flödet, och sedan avleda strömmen av idéer. Allt detta görs för att åstadkomma djupa andliga omvandlingar i det övermedvetnas högre gömslen. Sålunda anpassas sinnets krafter och energier bättre till stämningen i kontaktktonerna från de andliga nivåerna i nuet och i framtiden.

Det är ibland möjligt att få sinnet illuminerat, att höra den gudomliga rösten som ständigt talar inom dig, så att du delvis kan bli medveten om visdomen, sanningen, skönheten och godheten hos den potentiella personlighet som ständigt finns inom dig.

Era instabila och snabbt skiftande mentala attityder leder emellertid ofta till att Riktarnas planer kullkastas och deras arbete avbryts. Deras arbete störs inte endast av de dödliga släktenas medfödda natur, utan denna omvårdnad hämmas också storligen av era egna förutfattade åsikter, fixerade idéer och inrotade fördomar. På grund av dessa hinder stiger mången gång endast Riktarnas halvfärdiga skapelser upp i medvetandet, och då är en förvirrad uppfattning ofrånkomlig. Därför är det säkrast, när ni begrundar mentala situationer, att genast hålla varje tanke och upplevelse endast för vad den faktiskt och i grunden är och att helt fränse vad den kunde ha varit.

Det stora problemet i livet är att anpassa de nedärvda tendenserna att leva till kraven från de andliga drivkrafter som igångsätts av Mysterieledsagarens gudomliga närvaro. Fastän ingen människa under sitt livsskede i universumet eller superuniversumet kan tjäna två överhuvuden, måste varje människa under det liv som ni nu lever på Urantia av nödvång tjäna två överhuvuden. Hon måste bli skicklig i konsten att ständigt göra mänskliga timliga kompromisser samtidigt som hon andligen troget underställer sig ett enda överhuvud. Det är därför som så många vacklar och misslyckas, tröttnas och dukar under för den evolutionära kampens tryck.

Fastän det medfödda arvet av hjärnutrustning och elektrokemisk övervakning bägge har en inverkan som begränsar området för Riktarens effektiva verksamhet, hindrar inga ärftliga begränsningar (i normala sinnen) någonsin en andlig uppnåelse från att slutligen ske. Arvsfaktorerna kan inverka på den takten med vilken personligheten erövrar, men de kan inte hindra uppstigningsäventyret från att slutligen fullbordas. Om du samarbetar med din Riktare kommer den gudomliga gåvan förr eller senare att utveckla en odödlig

domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has been on this world previously. I know whereof I speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER

INDWELLING

109:5.1 (1199.2) Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

109:5.2 (1199.3) It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

109:5.3 (1199.4) But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

109:5.4 (1199.5) The great problem of life is the adjustment of the ancestral tendencies of living to the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perforce serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

109:5.5 (1199.6) While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant adventure. If you will co-operate with your Adjuster, the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will

morontiasjäl och efter fusionen med Riktaren kommer denne att presentera den nya varelsen för den suveräne Mästarsonen i lokaluniversumet och slutligen för Riktarnas Fader i Paradiset.

6. DE SANNA VÄRDENAS FORTBESTÅND

Riktarna misslyckas aldrig. Ingenting som är värt att överleva går någonsin förlorat. Varje meningsfullt värde hos varje viljevarelse överlever med säkerhet, oberoende av om den personlighet som upptäcker eller utvärderar innebörden överlever eller ej. Så kommer det sig att en dödlig varelse kan avvisa överlevnaden, men livserfarenheten går dock inte förlorad. Den eviga Riktaren för med sig de särdrag som är av värde från ett sådant till synes misslyckat liv till någon annan värld och utger där dessa överlevande betydelser och värden till någon högre typ av dödligt sinne, ett sinne med överlevnadsförmåga. Ingen erfarenhet av värde sker någonsin förgäves; ingen sann betydelse och inget verkligt värde går någonsin till spillo.

När det gäller förhållandet till fusionskandidater, om en Mysterieleadsagare överges av sin dödliga kompanjon, om den mänskliga partnern avböjer den uppstigande levnadsbanan, då för Riktaren bort, när den frigörs av den naturliga döden (eller dessförinnan), allt av överlevnadsvärde som har utvecklats i sinnet hos den icke-överlevande varelsen. Om det inträffar att en Riktare upprepade gånger misslyckas med att nå fusionspersonlighet därför att flera mänskliga objekt i följd inte överlever, och om denna Ledsagare senare personaliseras, då blir all den samlade erfarenheten av att den vistades i och lärde känna alla dessa dödliga sinnen en faktisk tillgång hos denna nyligen Personaliserade Riktare, en utrustning att glädjas åt och att nyttjas under alla framtida tidsåldrar. En Personaliserad Riktare av denna klass är en sammansatt samling av alla överlevnadsdrag hos alla dess tidigare varelsevärdar.

När Riktare med lång universumerfarenhet erbjuder sig att ta sin boning i gudomliga Söner på utgivningsuppdrag är de fullt medvetna om att de aldrig kan få personlighet genom denna tjänst. Ofta förlämnar dock andarnas Fader personlighet åt dessa frivilliga och etablerar dem som ledare för deras gelikar. Det är dessa personligheter som hedras med en auktoritetsställning i Divinington. Deras unika natur innesluter den mosaikartade mänskligheten från deras mångfaldiga erfarenheter av vistelse i de dödliga samt också andekopian av den mänskliga gudomligheten hos Paradiset. Gåvoson från den sista erfarenheten av denna vistelse.

Riktarnas aktiviteter i ert lokaluniversum leds av Mikael av Nebadons Personaliserade Riktare, samma Ledsagare som ledde honom steg för steg när han levde sitt människoliv i Joshua ben Josefs köttsliga gestalt. Denna utomordentliga Riktare var trogen sitt förtroendeuppdrag, och med vishet styrde denna tappra Ledsagare människonaturen samt ledde ständigt Paradissonens dödliga sinne att välja sin väg enligt Faderns fullkomliga vilja. Riktaren hade tidigare tjänat hos Makiventa Melkisedek under Abrahams dagar, och den hade varit med om enorma bragder både före den vistelsen och mellan dessa utgivningserfarenheter.

present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

109:6.1 (1200.1) Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

109:6.2 (1200.2) As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

109:6.3 (1200.3) When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

109:6.4 (1200.4) The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

Denna Riktare triumferade sannerligen i Jesu människosinne — det sinne som i livets alla återkommande situationer bibehöll sin helgade hängivelse för Faderns vilja, och sade: "Ske din vilja, icke min." En sådan beslutsam helgelse utgör det sanna passet bort från människonaturens begränsningar till den gudomliga uppnåelsens slutlighet.

Denna samma Riktare återspeglar nu i den outgrundliga naturen av sin mäktiga personlighet den mänsklighet som kännetecknade Joshua ben Josef före hans dop, den eviga och levande avskrift av de eviga och levande värden som den störste av alla urantiabor skapade av de enkla förhållandena i ett alldagligt liv vilket han levde så att han fullständigt uttömde de andliga värden som kan utvinna ur en dödlighs erfarenhet.

Allt som har bestående värde och som är anförtrött en Riktare tillförsäkras evig överlevnad. I vissa fall sparar Ledsagaren dessa tillgångar för utgivning till en dödlighs sinne som den senare bebor; i andra fall, och efter personalisering, hålls dessa överlevande och bevarade realiteter i förvar för framtida användning i tjänst hos Totaluniversums Arkitekter.

7. DE PERSONALISERADE RIKTARNAS

ÖDESBESTÄMMELSE

Vi kan inte säga om de Fadernsfragment som inte är Riktare kan personaliseras eller ej, men ni har informerats om att personligheten är en oinskränkt, frivillig utgivning från den Universella Fadern. Så vitt vi vet får Fadernsfragmenten av riktartyp personlighet endast av att skaffa sig personliga egenskaper genom tjänande omvårdnad av en personlig varelse. Dessa Personaliserade Riktarens hem är i Divinington, där de instruerar och leder sina förpersonliga medarbetare.

De Personaliserade Tankeriktarna är de obehindrade, oförordnade och suveräna stabiliserarna och kompenserarna i det vittomspännande universernas universum. Hos dem kombineras Skaparens och de skapades erfarenhet — existentiell och erfarenhetsmässig. De är förenade tids- och evighetsvarelser. De binder samman det förpersonliga och det personliga i universums administration.

Personaliserade Riktare är Totaluniversums Arkitekters allvisa och mäktiga verkställare. De är personliga representanter för den Universella Faderns hela omvårdnadsprogram — det personliga, det förpersonliga och det överpersonliga. Det är de som personligen ombesörjer det speciella, det ovanliga och det oväntade överallt i de världar som hör till de transcendentala absonita sfärerna inom Gud den Ultimates område, ända till nivåerna för Gud den Absolute.

De är de enda varelser i universerna som i sitt väsen innesluter alla kända personlighetsrelationer; de är allpersonliga — de är före personlighet, de är personlighet och de är efter personlighet. De representerar den Universella Faderns personlighet sådan den var i det eviga förflutna, sådan den är i det eviga nuet och sådan den kommer att vara i den eviga framtiden.

109:6.5 (1200.5) This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of life's recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father's will, saying, "Not my will, but yours, be done." Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

109:6.6 (1200.6) This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

109:6.7 (1201.1) Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

109:7.1 (1201.2) We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

109:7.2 (1201.3) Personalized Thought Adjusters are the untrammelled, unassigned, and sovereign stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

109:7.3 (1201.4) Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of the Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

109:7.4 (1201.5) They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are omnipersonal — they are before personality, they are personality, and they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

Fadern utgav en existentiell personlighet av infinit och absolut klass till den Evige Sonen, men han valde att för sin egen omvårdnadsverksamhet reservera den erfarenhetsmässiga personligheten av typen Personaliserad Riktare utgiven till en existentiell förpersonlig Riktare, och sålunda är de båda bestämda att bli den framtida eviga överpersonligheten för transcendental omvårdnad av de absonita världarna på den Ultimates, den Supreme-Ultimates och rentav den Ultimate-Absolutes nivåer.

Sällan påträffas de Personaliserade Riktarna ute i universerna. Emellanåt håller de rådslag med Dagarnas Forna, och ibland kommer de sjufaldiga Skaparsönernas Personaliserade Riktare till konstellationernas högkvarterstvärldar för att konferera med Vorondadekhärskarna.

När den planetariska Vorondadek-observatören på Urantia — den Högste väktaren som ganska nyligen inledde ett nödfallsstyre i er värld — gjorde sin maktbefogenhet gällande inför den residerande generalguvernören, påbörjade han sin nödfallsadministration av Urantia med en fulltalig stab som han själv hade valt. Han anvisade genast sina medarbetare och assistenter deras planetariska uppgifter. Han hade emellertid inte valt de tre Personaliserade Riktare som framträdde inför honom i den stund han påbörjade sitt styre. Han visste inte ens att de på detta sätt skulle komma att uppenbara sig, ty de manifesterade inte sålunda sin gudomliga närvaro vid ett tidigare regentskap. Den Högste regenten anvisade inte tjänst och bestämde inte uppgifter åt dessa frivilliga Personaliserade Riktare. Trots det var dessa allpersonliga varelser bland de mest aktiva av de talrika klasser av himmelska varelser som då tjänade på Urantia.

De Personaliserade Riktarna utför en vid omfattning av tjänster för talrika klasser av universumpersonligheter, men vi har inte tillåtelse att diskutera dessa verksamheter med evolutionära varelser i vilka Riktare dvärls. Dessa speciella mänskliga gudomligheter hör till de mest anmärkningsvärda personligheterna i hela storuniversum, och ingen dristar sig att förutsäga vad deras framtida uppgifter kan tänkas vara.

[Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

109:7.5 (1201.6) Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

109:7.6 (1201.7) Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

109:7.7 (1201.8) When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized Adjusters. Nevertheless, these three omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

109:7.8 (1202.1) Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the entire grand universe, and no one dares to predict what their future missions may be.

109:7.9 (1202.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitel 110. Riktarnas förhållande till enskilda dödliga

⇨ 109

Urantiaboken

111 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 110 RIKTARNAS FÖRHÅLLANDE TILL ENSKILDA DÖDLIGA

Sektioner

Introduktion

1. Inneboendet i den dödliges sinne
2. Riktarna och människans vilja
3. Samarbete med Riktaren
4. Riktarens arbete i sinnet
5. Felaktiga uppfattningar om Riktarens ledning
6. De sju psykiska kretsarna
7. Uppnåendet av odödlighet

Introduktion

NÄR ofullkomliga varelser ges frihet följer därav oundvikligen tragedi, och det är i enlighet med den fullkomliga Gudomens natur, Gudomen som är upphovet till dessa varelser, att universellt och med tillgivenhet dela dessa lidanden i kärleksfullt kompanjonskap.

I den mån jag är förtrogen med angelägenheterna i ett universum, anser jag Tankeriktarens kärlek och hängivelse vara den sannaste gudomliga tillgivenheten i hela skapelsen. Sönernas kärlek i omvårdnaden av människosläktena är enastående, men en Riktarens hängivenhet för individen är rörande sublim, gudomligt Faderlik. Paradisfadern har uppenbarligen reserverat denna form av personlig kontakt med sina enskilda skapade som ett privilegium enbart för Skaparen. Det finns ingenting i hela universernas universum som exakt kan jämföras med den underbara omvårdnad som utgår från dessa opersonliga entiteter som på ett så fascinerande sätt har sin boning i de evolutionära planeternas barn.

1. INNEBOENDET I DEN DÖDLIGES SINNE

Man bör inte tänka sig att Tankeriktarna lever i människornas materiella hjärna. De är inte organiska delar av de fysiska varelserna i världarna. Det är riktigare att föreställa sig att Tankeriktaren bor i den dödliges sinne än att den existerar inom gränserna för

PAPER 110 RELATION OF ADJUSTERS TO INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction

1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

INTRODUCTION

110:0.1 (1203.1) THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

110:0.2 (1203.2) As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

1. INDWELLING THE MORTAL MIND

110:1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as

ett enda fysiskt organ. Indirekt och obemärkt kommunicerar Riktaren ständigt med det mänskliga objektet, i synnerhet vid de sublimes erfarenheter då sinnet i det övermedvetna har andäktig kontakt med anden.

Jag önskar att det vore möjligt för mig att hjälpa de evolverande dödliga att få en bättre förståelse och en djupare uppskattning av det osjälviska och ypperliga arbetet som utförs av den Riktare som bor inom dem och som är så hängivet trogen uppgiften att främja människans andliga välfärd. Dessa Ledsagare är effektiva omvårdare av de högre faserna i människornas sinne. De är visa och erfarna behandlare av den andliga potentialen i människans intellekt. Dessa himmelska medhjälpare är hängivna den enorma uppgiften att tryggt leda er inåt och uppåt till den himmelska lyckohamnen. Dessa outtröttliga arbetare har helgat sig åt den framtida personifieringen av den gudomliga sanningens seger i ert eviga liv. De är vaksamma arbetare som lotsar det gudsmedvetna människosinnet förbi ondskans grund samtidigt som de sakkunnigt leder människans evolverande själ mot fulländningens gudomliga hamnar vid fjärran och eviga kuster. Riktarna är kärleksfulla ledare, era trygga och säkra vägvisare genom de mörka och osäkra labyrintherna under ert korta jordiska livsskede. De är tålmodiga lärare som ständigt sporrar sina objekt framåt längs den tilltagande fulländningens vägar. De är omsorgsfulla bevakare av de sublimes värdena i den skapades karaktär. Jag önskar att ni kunde älska dem mer och samarbeta med dem i större utsträckning och hysa en större tillgivenhet för dem.

Fastän de gudomliga inbyggarna främst befattar sig med er andliga förberedelse för nästa stadium i den tillvaro som aldrig upphör, är de också djupt intresserade av er timliga välfärd och era reella framgångar på jorden. De bidrar med nöje till er hälsa, lycka och äkta välfärd. De är inte likgiltiga för hur ni lyckas i alla sådana former av planetarisk framgång som inte är till skada för ert framtida liv av evigt framåtskridande.

Riktarna är intresserade av och befattar sig med era dagliga göromål och de mångahanda detaljerna i ert liv just i den utsträckning som dessa inverkar på bestämmandet av era angelägna timliga val och väsentliga andliga beslut och således är faktorer av betydelse för att lösa ert problem angående själens överlevnad och det eviga framåtskridandet. Fastän Riktaren är passiv när det gäller den rent timliga välfärden, är den gudomligt aktiv angående er eviga framtids alla angelägenheter.

Riktaren stannar hos dig i alla olyckor och genom varje sjukdom som inte helt förstör den mentala funktionen. Hur ovänligt är det inte att medvetet besudla eller på annat sätt orena den fysiska kropp som måste tjäna som det jordiska tabernaklet för denna underbara gåva från Gud. Alla fysiska gifter fördröjer storligen Riktarens strävanden att upphöja det materiella sinnet, medan de mentala gifterna rädsla, vrede, avund, svartsjuka, misstänksamhet och intolerans likaså enormt stör den evolverande själens andliga framåtskridande.

Idag lever du i en period då din Riktare söker attrahera dig. Om du blott visar dig trogen den tillit som

existing within the confines of a single physical organ. And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110:1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110:1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110:1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster, while passive regarding purely temporal welfare, is divinely active concerning all the affairs of your eternal future.

110:1.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

110:1.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove

har satts till dig av den gudomliga anden som söker ditt sinne och din själ i evig förening, följer därav till slut den morontiaetthet, den himmelska harmoni, den kosmiska koordinering, den gudomliga harmoniering, den himmelska fusion, den aldrig upphörande blandningen av identitet, den varelsens etthet, som är så fulländad och slutlig att inte ens de mest erfarna personligheter någonsin kan särskilja eller igenkänna dessa fusionspartner som skilda identiteter — den dödliga människan och den gudomliga Riktaren.

2. RIKTARNA OCH MÄNNISKANS VILJA

När Tankeriktarna tar sin boning i människornas sinne för de med sig modellen för levnadsbanan, för det idealiska livet, så som det har beslutats och förutbestämts av dem själva och de Personaliserade Riktarna i Divinington, och så som det har bekräftats av Urantias Personaliserade Riktare. Sålunda påbörjar de arbetet med en definitiv och förutbestämd plan för den intellektuella och andliga utvecklingen av sina mänskliga objekt, men det åligger inte någon människovarelse att acceptera denna plan. Det finns en förutbestämmelse för er alla, men det är inte förutbestämt att ni måste acceptera denna gudomliga predestination. Ni har full frihet att förkasta vilken del som helst eller hela Tankeriktarens program. Det är deras uppgift att åstadkomma sådana sinnesförändringar och göra sådana andliga anpassningar som ni villigt och intelligent kan godkänna så att de skall kunna få mer inflytande över personlighetens inriktning, men under inga omständigheter försöker dessa gudomliga Ledsagare någonsin dra fördel av er eller på något sätt godtyckligt påverka er i era val och beslut. Riktarna respekterar er personlighets suveränitet; de underordnar sig alltid er vilja.

De är ihärdiga, uppfinningsrika och fullkomliga i sina arbetsmetoder, men de våldför sig aldrig på sina värdars viljemässiga väsen. Ingen människovarelse kommer någonsin att förändligas av en gudomlig Ledsagare mot sin vilja; överlevnaden är en Gudarnas gåva som tidens varelser måste önska sig. Vad Riktaren än har lyckats göra för dig kommer uppteckningarna i sista hand att utvisa att omvandlingen har åstadkommits med ditt samtycke och i samarbete med dig. Det kommer att visa sig att du har varit en villig partner till Riktaren vid uppnåendet av varje steg i den enorma omvandlingen under det uppstigande livsskedet.

Riktaren försöker inte kontrollera ert tänkande som sådant, utan snarare förändliga det, föreviga det. Varken änglarna eller Riktarna ägnar sig åt att direkt influera människans tanke; det är ett privilegium uteslutande för er personlighet. Riktarna ägnar sig åt att förbättra, modifiera, rikta och koordinera era tankeprocesser, men i synnerhet och alldeles speciellt ägnar de sig åt arbetet att med tanke på er överlevnad bygga upp en andlig motsvarighet till era livsskeden, en morontiaavskrift av era verkliga avancerande jag.

Riktarna arbetar inom områdena för människosinnet högre nivåer och strävar oupphörligt efter att producera morontiaduplikat av begrepp tanke i den dödligas intellekt. Det finns därför två realiteter som gör intryck på och är centrerade i människans

faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

110:2.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; *they are always subservient to your will.*

110:2.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods which must be desired by the creatures of time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

110:2.3 (1205.1) The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

110:2.4 (1205.2) Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are, therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind

sinnesströmkretsar: den ena är ett dödligt jag som har utvecklats från Livsbärarnas ursprungliga planer, den andra är en odödlig entitet från Diviningtons höga sfärer, en gåva från Gud i människans inre. Men det dödliga jaget är också ett personligt jag; det har personlighet.

Du har som en personlig varelse sinne och vilja. Riktaren har som en förpersonlig varelse försinne och förvilja. Om du så helt anpassar dig till Riktarens sinne att ni ser med samma ögon, då blir era sinnen ett, och du får förstärkning i form av Riktarens sinne. Om din vilja sedan ger order om och genomför utförandet av besluten från detta nya eller kombinerade sinne, då når Riktarens förpersonliga vilja personlighetsuttryck genom ditt beslut, och beträffande detta speciella projekt är du och Riktaren ett. Ditt sinne har uppnått gudomlighetsharmonisering, och Riktarens vilja har nått personlighetsuttryck.

I den utsträckning som denna identitet förverkligas närmar du dig mentalt tillvarons morontiaklass. Morontiasinne är en term som anger substansen och totalsumman av de samarbetande sinnen som är av olikartad materiell och andlig natur. Morontiaintellekt anger därför ett tvåfaldigt sinne som förekommer i lokaluniversumet och som domineras av en enda vilja. Hos de dödliga är detta en vilja som är mänsklig till sitt ursprung och som håller på att bli gudomlig genom att människan identifierar det mänskliga sinnet med Guds sinneshet.

3. SAMARBETE MED RIKTAREN

Riktarna spelar tidsåldramas heliga och enastående spel. De är engagerade i ett av de suprema äventyren i tid och rymd. Hur lyckliga är de inte när ert samarbete tillåter dem att ge er hjälp i er korta kamp i tiden, medan de fortsätter att utföra sina större uppgifter i evigheten. Vanligen när Riktaren försöker kommunicera med er går budskapet förlorat i de materiella strömningarna i människosinnets energiströmmar. Endast tillfälligtvis kan ni fånga upp ett eko, ett svagt och avlägset eko, av den gudomliga rösten.

Hur framgångsrikt Riktaren lyckas i sin strävan att lotsa dig genom den dödligas liv och åstadkomma din överlevnad beror inte så mycket på teorierna om dina trosföreställningar som på dina beslut, din beslutsamhet och din orubbliga tro. Alla dessa uttryck för personlighetstillväxt blir mäktiga inflytelser som hjälper dig att avancera emedan de hjälper dig att samarbeta med Riktaren; de hjälper dig att inte längre göra motstånd. Tankeriktarna lyckas eller ser ut att misslyckas i sina jordiska åtaganden just i samma utsträckning som de dödliga lyckas eller misslyckas att samarbeta med den plan enligt vilken de skall föras fram längs den uppåtgående vägen mot uppnåendet av fulländning. Överlevnadens hemlighet är intimt förknippad med människans suprema önskan att vara gudalig och i den därmed förbundna villigheten att göra och vara allt som är nödvändigt för uppnåendet av denna allt övervinnande längtan.

När vi talar om en Riktarens framgång eller misslyckande, uttrycker vi oss med tanke på människans överlevnad. Riktarna misslyckas aldrig; de

circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divinington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

110:2.5 (1205.3) You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster's mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster's mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster's prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster's will has achieved personality expression.

110:2.6 (1205.4) To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man's identification of the human mind with the mindedness of God.

3. CO-OPERATION WITH THE ADJUSTER

110:3.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

110:3.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast faith. All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

110:3.3 (1205.1) When we speak of an Adjuster's success or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail*; they are of the divine essence, and

är av gudomlig natur, och de utgår alltid segrande från alla sina åtaganden.

Jag kan inte låta bli att observera att så många av er spenderar så mycket tid och tankar på enbart obetydligheter i livet, samtidigt som ni nästan helt förbiser de väsentligare realiteter som har evig betydelse, de åstadkommanden som berör utvecklandet av ett mer harmoniskt arbetssamförstånd mellan er och er Riktare. Det stora målet i människans tillvaro är harmoniseringen med gudomligheten hos den inneboende Riktaren; den storslagna bedriften i den dödligas liv är att nå fram till att sant och förståndigt viga sig åt de eviga syftena hos den gudomliga anden som väntar och arbetar i ditt sinne. En hängiven och beslutsam strävan att förverkliga en evig bestämmelse är helt förenlig med ett glatt och fröjdefullt liv och med ett framgångsrikt och hederligt livsskede på jorden. Samarbete med Tankeriktaren för inte med sig självtortyr, falsk fromhet eller hycklande och uppseendeväckande självförnedring. Det idealiska livet kännetecknas av kärleksfullt tjänande snarare än av en tillvaro fylld av ängslig fruktan.

Att vara förvirrad, förbryllad, ibland även modfärdig och distraherad, anger inte nödvändigtvis motstånd mot Riktarens ledning i människans inre. Sådana attityder antyder ibland avsaknad av aktiv samverkan med den gudomliga Ledsagaren och kan därför i någon mån fördröja det andliga framåtskridandet, men sådana intellektuella och emotionella svårigheter hindrar inte det minsta den säkra överlevnaden av den själ som känner Gud. Okunskap kan inte i och för sig någonsin förhindra överlevnaden. Inte heller kan förvirringens tvivel eller ängslig osäkerhet göra det. Endast medvetet motstånd mot Riktarens ledning kan förhindra överlevnaden av den evolverande odödliga själen.

Du bör inte se samarbetet med din Riktare som en särskilt medveten process, ty det är det inte; men dina motiv och dina beslut, din trogna beslutsamhet och dina suprema önskningsar, dessa innebär verkligt och effektivt samarbete. Du kan medvetet öka din harmoni med Riktaren genom att:

1. Välja att reagera på den gudomliga ledningen, och uppriktigt basera människolivet på den högsta medvetenheten om sanning, skönhet och godhet och sedan koordinera dessa gudomlighetens kvaliteter med hjälp av visdom, gudsdyrkan, tro och kärlek.

2. Älska Gud och önska att vara lik honom — och genuint erkänna den himmelska Föräldern som din gudomlige Fader och i kärlek dyrka honom.

3. Älska människan och ärligt önska att tjäna henne — helhjärtat erkänna människorna som dina bröder, i förening med en intelligent och klok tillgivenhet för var och en av dina meddödliga.

4. Med glädje acceptera kosmiskt medborgarskap — ärligt inse dina tilltagande förpliktelser gentemot den Suprema Varelse, vara medveten om det ömsesidiga beroendet mellan den evolutionära människan och den evolverande Gudomen. Detta innebär uppkomsten av kosmisk moral och gryende insikt om den universella plikten.

they always emerge triumphant in each of their undertakings.

110:3.4 (1206.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

110:3.5 (1206.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not necessarily signify resistance to the leadings of the indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

110:3.6 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

110:3.7 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

110:3.8 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

110:3.9 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

110:3.10 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. RIKTARENS ARBETE I SINNET

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

Riktarna kan ta emot den ständiga ström av kosmisk information som kommer in längs huvudströmkretsarna i tid och rymd. De har full kontakt med andeinformationen och -energin i universerna. Dessa mäktiga inbyggare är dock oförmögna att överföra särskilt mycket av denna rikedom av visdom och sanning till sina dödliga objekts sinnen då en gemensam natur saknas samt frånvaron av något mottagligt igenkännande.

Tankeriktaren är engagerad i en ständig strävan att förändra ditt sinne för att utveckla din morontiasjäl, men du själv är mestadels omedveten om denna inre omvårdnad. Du är så gott som oförmögen att särskilja det som ditt eget materiella intellekt åstadkommer från resultatet av din själs och din Riktarens gemensamma aktiviteter.

Vissa plötsliga uppdykanden av tankar, slutsatser och andra sinnesbilder är ibland Riktarens direkta eller indirekta inverkan, men betydligt oftare utgör de ett framträdande i medvetandet av idéer som har grupperat sig samman på mentala nivåer under ytan, naturliga och alldagliga fenomen som är uttryck för en normal och vanlig psykisk funktion i det evolverande animaliska sinnets strömkretsar. (I motsats till dessa strömningar från det undermedvetna framträder uppenbarelserna från Riktaren genom det övermedvetnas områden.)

Anförtro alla sinnets angelägenheter som ligger bortom medvetandets mottagliga nivå att förvaras av Riktaren. I sinom tid, om inte i denna värld så i mansonivärldarna, kommer de att ge en noggrann redovisning för sin förvaltning och omsider framföra de betydelser och värden som har anförtrots deras skötsel och förvar. Om du överlever kommer de att återuppväcka varje skatt av värde från det dödliga sinnet.

Det existerar en väldig klyfta mellan det mänskliga och det gudomliga, mellan människan och Gud. Människoraserna på Urantia är i så stor utsträckning elektriskt och kemiskt styrda, i så hög grad lika djuren i sitt allmänna beteende, så emotionella i sina vanliga reaktioner, att det gör det ytterst svårt för Ledsagarna att vägleda och styra dem. Man finner hos er så få modiga beslut och så lite hängiven samverkan att Riktaren i ert inre finner det närapå omöjligt att kommunicera direkt med människosinnet. Även när de finner det möjligt att låta en skymt av en ny sanning glimta till i den dödligas evolverande själ, bländar denna andliga uppenbarelse ofta den skapade så pass att den plötsligt framkallar en krampartad fanatism eller åstadkommer någon annan intellektuell omvälvning som får katastrofala följder. Mången ny religion och märklig "ism" har uppkommit från de avbrutna, ofullständiga, missförstådda och vanställda budskapen från Tankeriktarna.

Jerusems register utvisar att redan under många tusen år har det i varje generation levt allt färre varelser som tryggt har kunnat fungera med självverksamma Riktare. Detta är en alarmerande bild, och de övervakande personligheterna i Satania förhåller sig gynnsamt till förslagen från en del av era närmaste planetariska övervakare, som talar för inledandet av åtgärder avsedda att främja och bevara de högre andliga människotyperna bland släktena på Urantia.

110:4.1 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

110:4.2 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are quite incapable of distinguishing the product of your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

110:4.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

110:4.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

110:4.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously. Many a new religion and strange "ism" has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

110:4.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the inauguration of measures designed to foster and conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. FELAKTIGA UPPFATTNINGAR OM RIKTARENS**LEDNING**

Förväxla och blanda inte samman Riktarens mission och inflytande med det som vanligen kallas samvete; de har inget direkt samband. Samvetet är en mänsklig och rent psykisk reaktion. Det bör inte föraktas, men det är knappast Guds röst som talar till själen, vilket Riktarens röst verkligen är om den rösten kunde höras. Det är riktigt att samvetet uppmanar er att göra rätt, men därtill strävar Riktaren efter att tala om för er vad som verkligen är rätt, dvs. när och i den mån ni kan uppfatta Ledsagarens ledning.

Människans upplevelser i drömmen, denna förvirrade och osammanhängande uppvisning i det okoordinerade sovande sinnet, erbjuder tillräckligt med bevis för att Riktarna inte lyckas harmonisera och förena de divergerande faktorerna i människans sinne. Riktarna kan helt enkelt inte, under en enda livstid, godtyckligt koordinera och synkronisera två så olika och skilda typer av tänkande som det mänskliga och det gudomliga. När de lyckas med det, så som de ibland har, förflyttas sådana själar direkt till mansoniavärldarna utan att de behöver gå igenom erfarenheten av döden.

Under den tid människan sover försöker Riktaren åstadkomma endast det som viljan hos den personlighet, där Riktaren dväls, tidigare till fullo har godkänt genom de beslut och val som har gjorts vid tider då medvetandet var fullt vaket och som därigenom har fått sin plats i supersinnets domäner, förbindelseområdet för de ömsesidiga förhållandena mellan mänskligt och gudomligt.

Medan deras dödliga värdar sover försöker Riktarna registrera sina skapelser på de högre nivåerna i det materiella sinnet, och en del av era vidunderliga drömmar anger att de inte lyckats få till stånd en effektiv kontakt. Drömvärldens orimligheter vittnar inte endast om trycket från emotioner som inte har fått utlopp, utan också om den förfärliga förvrängningen av framställningarna av de andliga begreppen som Riktarna har presenterat. Era egna passioner, drifter och andra inneboende tendenser överför sig in i framställningen och ersätter med sina uttryckta begär de gudomliga budskap som inbyggarna försöker införa i de psykiska registren under sömnens omedvetenhet.

Det är ytterst farligt att göra antaganden om att något av innehållet i drömvärlden kommer från Riktaren. Riktarna arbetar visserligen medan ni sover, men era vanliga drömmupplevelser är rent fysiologiska och psykologiska fenomen. Likaså är det vådligt att försöka särskilja Riktarens begreppsregistreringar från det mer eller mindre ständiga och medvetna mottagandet av diktat från den dödligas samvete. Detta är problem som måste lösas med användning av individuellt omdöme och personligt avgörande. Det är bättre för människan att begå misstaget att hon avvisar ett uttryck som kommer från Riktaren, genom att tro att det är en rent mänsklig upplevelse, än att begå blundern att hon upphöjer en reaktion från den dödliges sinne till sfären av gudomlig värdighet. Kom ihåg att inflytandet från Tankeriktaren till största delen, fastän inte helt, är en övermedveten erfarenhet.

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER**GUIDANCE**

110:5.1 (1207.7) Do not confuse and confound the mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster's would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor's leading.

110:5.2 (1208.1) Man's dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-co-ordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

110:5.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

110:5.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

110:5.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human experience than to blunder into exalting a reaction of the mortal mind to the sphere of divine dignity. Remember, the influence of a Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

I varierande grad och alltmer allt efter som du stiger uppåt i de psykiska kretsarna kommunicerar du, ibland direkt men oftare indirekt, med din Riktare. Det är farligt att hysa tanken att varje ny uppfattning, som uppkommer i människans sinne, är dikterad av Riktaren. Det som ni accepterar som Riktarens röst är faktiskt hos er klass av varelser oftare ett utflöde från ert eget intellekt. Detta är farlig mark, och varje människa måste själv lösa dessa problem enligt sin naturliga mänskliga visdom och sin övermänskliga insikt.

Riktaren i den människa genom vilken denna kommunikation sker har ett så vidsträckt aktivitetsfält främst därför att denna människa är nästan fullständigt likgiltig för varje yttre manifestation av Riktarens inre närvaro. Det är verkligen lyckligt att han i sitt medvetande förblir helt oberörd av hela förfarandet. Han har en av de mest erfarna Riktarna i sin tid och generation, men det oaktat förklarar ödesväktaren att hans passiva reaktion inför och obekymrade inställning till de fenomen som är förbundna med denna mångsidiga Riktarens närvaro i hans sinne är en sällsynt och slumpmässig reaktion. Allt detta bildar en gynnsam koordinering av inflytelser, gynnsam både för Riktaren i dess högre verksamhetssfär och för den mänskliga partnern med tanke på hans hälsa, effektivitet och sinnesro.

6. DE SJU PSYKISKA KRETSARNA

Den totala omfattningen av personlighetens förverkligande i en materiell värld består i den successiva erövringen av de sju psykiska kretsarna inom den dödliges potentialitet. Inträdet på den sjunde kretsen anger början av sann mänsklig personlighetsfunktion. Fullföljandet av den första kretsen anger den dödliga varelsens relativa mognad. Fastän genomgången av de sju kretsarna av kosmisk tillväxt inte är detsamma som fusion med Riktaren, anger emellertid behärskandet av dessa kretsar att vederbörande har uppnått de steg som utgör förstadiet till fusion med Riktaren.

Riktaren är din jämbördiga partner vid uppnåendet av dessa sju kretsar — vid förverkligandet av en relativ mognad hos den dödliga. Riktaren stiger uppåt längs kretsarna från den sjunde till den första tillsammans med dig, men den avancerar till ställningen som suprem och självverksam helt oberoende av det dödliga sinnets aktiva samverkan.

De psykiska kretsarna är inte uteslutande intellektuella, inte heller är de helt morontiala; de berör personlighetens status, sinnets förhöjning, själens tillväxt och harmonieringen med Riktaren. Ett framgångsrikt genomgående av dessa nivåer förutsätter att hela personligheten fungerar harmoniskt, inte endast någon enskild fas av den. Delarnas tillväxt är inte detsamma som verklig mognad hos helheten. Delarna växer i själva verket i proportion till expansionen av jagets helhet — hela jaget — det materiella, det intellektuella och det andliga jaget.

När den intellektuella naturen utvecklas snabbare än den andliga gör en sådan situation kommunikationen med Tankeriktaren både svår och farlig. Likaså tenderar

110:5.6 (1208.5) In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

110:5.7 (1208.6) The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquility.

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

110:6.1 (1209.1) The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

110:6.2 (1209.2) The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

110:6.3 (1209.3) The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment, soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality*, not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self — the whole self — material, intellectual, and spiritual.

110:6.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought

en överandlig utveckling att leda till en fanatisk och förvrängd tolkning av den gudomliga inbyggarens andeledning. Bristen på andlig kapacitet gör det mycket svårt att till ett sådant materiellt intellekt överföra de andliga sanningar som finns i övermedvetandets högre skikt. Det är till ett sinne som är i fulländad jämvikt, inhyst i en kropp med rena vanor, med stabiliserade nervenergi och med balanserade kemiska funktioner — när de fysiska, mentala och andliga förmågorna under utveckling befinner sig i en trefaldig harmoni — som ett maximum av ljus och sanning kan ges med ett minimum av timlig fara eller risk för den verkliga välfärden hos en sådan varelse. Med en sådan balanserad tillväxt stiger människan uppför det planetariska framåtskridandets kretsar, en efter en, från den sjunde till den första.

Riktarna är alltid nära er och en del av er, men sällan kan de tala direkt till er som en annan varelse. Krets för krets ökar dina intellektuella beslut, moraliska val och din andliga utveckling. Riktarnas förmåga att fungera i ditt sinne. Krets för krets stiger du därigenom upp från de lägre stadierna av riktarkontakt och sinnesharmonisering, så att det blir möjligt för Riktaren att med allt större livfullhet och övertygelse i allt större utsträckning registrera sina bestämmelsebeskrivningar i det evolverande medvetandet i detta sinne och denna själ som söker Gud.

Varje beslut som du fattar antingen hämmar eller underlättar Riktarens verksamhet. Likaså är det just dessa beslut som avgör hur du avancerar längs kretsarna för mänskligt åstadkommande. Det är sant att ett besluts suprema karaktär, dess anknytning till en kris, är av stor betydelse för hur beslutet påverkar framstegen längs kretsarna. Trots det är också beslutens antal, frekventa upprepningar, ihärdiga upprepningar, väsentliga för att dessa reaktioner med säkerhet skall bli en vana.

Det är svårt att exakt definiera de sju nivåerna av mänskligt framåtskridande, av den orsaken att dessa nivåer är personliga. De är olika för varje individ och bestäms uppenbarligen av tillväxtkapaciteten hos varje människa. Erövrandet av dessa nivåer i den kosmiska evolutionen återspeglas på tre sätt:

1. Harmonisering med Riktaren. Det förändrande sinnet närmar sig Riktarens närvaro i proportion till uppnåendet av kretsarna.

2. Själens utveckling. Morontiasjälen framträdande anger i vilken utsträckning och till vilket djup kretsarna behärskas.

3. Personlighetens verklighet. Graden av verklighet hos det egna jaget bestäms direkt av hur många kretsar har erövrats. Personerna blir mer verkliga allt efter som de stiger uppåt från den sjunde till den första nivån i de dödliga tillvaro.

Då kretsarna genomgås växer den materiella evolutionens barn till en mogen människa med potential för odödlighet. Den embryonala naturens skugglika verklighet som kännetecknar en sjunde kretsist ger vika för en klarare manifestation av den uppkommande morontianaturen hos en medborgare i lokaluniversumet.

Fastän det är omöjligt att exakt definiera de sju nivåerna eller psykiska kretsarna för människans tillväxt, är det tillåtligt att antyda minimi- och maximigränserna

Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

110:6.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

110:6.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster; likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

110:6.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for each individual and are apparently determined by the growth capacity of each human being. The conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

110:6.8 (1210.3) 1. *Adjuster attunement.* The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to circle attainment.

110:6.9 (1210.4) 2. *Soul evolution.* The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.

110:6.10 (1210.5) 3. *Personality reality.* The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

110:6.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

110:6.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum

för dessa stadier i mognadens framskridande:

Den sjunde kretsen. Denna nivå beträds av människorna när de utvecklar förmåga till personligt val, individuella beslut, moraliskt ansvar och kapacitet för uppnåendet av andlig individualitet. Detta innebär att de sju biträdande sinnesandarna fungerar gemensamt under ledning av visdomens ande, att den dödliga varelsen kopplas in under den Heliga Andens inflytande samt på Urantia att Sanningens Ande börjar fungera och att den dödliges sinne får ta emot en Tankeriktare. Inträdet på den sjunde kretsen gör den dödliga varelsen till en klart potentiell medborgare i lokaluniversumet.

Den tredje kretsen. Riktarens arbete är mycket effektivare efter det att människan under sin uppstigning når den tredje kretsen och får en personlig serafisk ödesväktare. Även om det inte finns någon synbar sammankoppling mellan Riktarens och serafväktarens strävan, kan man det oaktat observera en påtaglig förbättring i alla faser av kosmisk uppnåelse och andlig utveckling efter det att en personlig serafisk följeslagare har förordnats. När den tredje kretsen uppnås strävar Riktaren efter att under återstoden av den dödliges livstid morontialisera människans sinne, att klara av de återstående kretsarna och uppnå det sista stadiet i förbundet mellan det gudomliga och det mänskliga innan den naturliga döden upplöser det unika partnerskapet.

Den första kretsen. Riktaren kan i allmänhet inte tala direkt och omedelbart med dig förrän du uppnår den första och slutliga kretsen i de dödligas progressiva utveckling. Denna nivå representerar det högsta möjliga förverkligandet av förhållandet mellan sinnet och Riktaren i människans erfarenhet före den evolverande morontiasjälens befrielse från sin klädsel i form av den materiella kroppen. När det gäller sinnet, emotionerna och den kosmiska insikten utgör detta uppnående av den första psykiska kretsen det största möjliga närmandet mellan det materiella sinnet och ande-Riktaren i människans erfarenhet.

Dessa psykiska kretsar för de dödligas framåtskridande kunde kanske hellre benämnas kosmiska nivåer — faktiska betydelseuppfattningar och värdeinsikter som uttrycker ett progressivt närmande till morontiamedvetenheten om den evolutionära själens begynnande förhållande till den uppkommande Suprema Varelsen. Det är just detta förhållande som gör det för evigt omöjligt att för det materiella sinnet helt förklara innebörden av de kosmiska kretsarna. Uppnåendet av dessa kretsar är endast relativt besläktat med gudsmedvetandet. En som befinner sig på den sjunde eller sjätte kretsen kan nästan lika verkligt känna Gud — vara medveten om sitt sonskap — som någon på den andra eller första kretsen, men dessa varelser på de lägre kretsarna är mycket mindre medvetna om det erfarenhetsmässiga förhållandet till den Suprema Varelsen, om sitt medborgarskap i universumet. Uppnåendet av dessa kosmiska kretsar blir en del av de uppstigandes erfarenhet i mansoniavärldarna, om de inte lyckas uppnå dem före den naturliga döden.

Trons motivation gör den fullständiga insikten om människans sonskap till Gud erfarenhetsbaserad, men handling, fullföljandet av beslut, är avgörande för att man evolutionärt skall bli medveten om tilltagande

limits of these stages of maturity realization:

110:6.13 (1210.8) *The seventh circle.* This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encirclement of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

110:6.14 (1210.9) *The third circle.* The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the unique partnership.

110:6.15 (1210.10) *The first circle.* The Adjuster cannot, ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

110:6.16 (1211.1) Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated *cosmic levels* — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circle can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circle, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

110:6.17 (1211.2) The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but *action*, completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with

släktskap med den Suprema Varelens kosmiska aktualitet. Tron omvandlar potentialer till aktualer i den andliga världen, men i den Supremes finita världar blir potentialer aktualer endast med hjälp av förverkligandet av val-erfarenhet. Beslutet att göra Guds vilja förenar emellertid andlig tro med materiella beslut i personlighetens verksamhet och tillhandahåller sålunda en gudomlig och andlig stödjepunkt, på vilken gudslängtan mänskliga och materiella hävstång kan fungera allt effektivare. En sådan vis koordinering av materiella och andliga krafter ökar storligen både den kosmiska insikten om den Supreme och morontiaförståelsen av Paradisgudomarna.

Behärskandet av de kosmiska kretsarna har samband med morontiasjälens kvantitativa tillväxt, med förståelsen av suprema betydelser. Denna odödliga själs kvalitativa status är dock helt beroende av den levande trons grepp om det paradispotentiella faktavärdet att den dödliga människan är en son till den evige Guden. Därför går en från den sjunde kretsen vidare till mansoniavärldarna för att nå ytterligare kvantitativt förverkligande av kosmisk tillväxt, precis så som en från den andra eller rentav från den första kretsen.

Det finns endast ett indirekt samband mellan uppnåendet av de kosmiska kretsarna och faktisk andlig religiös erfarenhet. Sådana uppnåelser är reciproka och därför ömsesidigt till nytta. Den rent andliga utvecklingen må ha föga gemensamt med det planetariska materiella välståndet, men uppnåendet av kretsar ökar alltid potentialen för mänsklig framgång och jordiska bedrifter.

Från den sjunde till den tredje kretsen bedriver de sju biträdande sinnesandarna en allt mer omfattande och förenad verksamhet när det gäller uppgiften att avvänja den dödliges sinne från beroendet av de materiella livsmekanismernas realiteter i förberedelse för en tilltagande introduktion till erfarenhet på morontianivåer. Från den tredje kretsen framåt avtar sinnessjälparnas inflytande gradvis.

De sju kretsarna omfattar dödligas erfarenhet allt från den högsta rent animala nivå till den lägsta egentliga morontiella kontaktnivån, där jagmedvetandet utgör en personlighetserfarenhet. Behärskandet av den första kosmiska kretsen är tecknet på att den dödlige har uppnått förmorontieffektivitet och anger att de biträdande sinnesandarnas gemensamma omvårdnad upphör som ett exklusivt inflytande på sinnesverksamheten i människans personlighet. Bortom den första kretsen blir sinnet allt mer likt intelligensen på evolutionens morontia stadium, dvs. den förenade omvårdnaden utgående från det kosmiska sinnet och ett lokaluniversums Skapande Andes begåvande ovan sinnessjälparna.

De stora dagarna i Riktarnas individuella levnadsbanor är för det första den dag då det mänskliga objektet bryter sig igenom till den tredje psykiska kretsen och sålunda säkrar Ledsagarens självverksamhet och ökade verksamhetsfrihet (såvida denna inbyggare inte redan var självverksam). Följande betydelsefulla dag är då människopartnern uppnår den första psykiska kretsen, vilket gör det möjligt för Riktaren och människan att åtminstone i någon mån kommunicera med varandra. Den sista stora dagen infaller när de slutligt och evigt fusioneras.

the *cosmic actuality* of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

110:6.18 (1211.3) The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

110:6.19 (1211.4) There is only an indirect relation between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

110:6.20 (1211.5) From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

110:6.21 (1211.6) The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

110:6.22 (1212.1) The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle, thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. UPPNÅENDET AV ODÖDLIGHET

Avklarandet av de sju kosmiska kretsarna är inte detsamma som fusion med Riktaren. På Urantia lever många dödliga som har uppnått sina kretsar. Fusionen är emellertid avhängig av ytterligare andra, större och mer sublimes andliga resultat, av att den dödliges vilja når en slutlig och fullständig harmonisering med Guds vilja såsom denna företräds av Tankeriktaren.

När en människa har fullbordat det kosmiska framskridandets kretsar och när dessutom den dödliga viljans slutgiltiga val tillåter Riktaren att fullborda förenandet av människans identitet med den morontiska själen under det evolutionära och fysiska livet, då går sådana fullbordade förbund mellan själ och Riktare självständigt vidare till mansionsvärldarna och från Uversa utfärdas ett mandat som föreskriver omedelbar fusion av Riktaren och morontiasjälen. Denna fusion under det fysiska livet förtär ögonblickligen den materiella kroppen. De människor som kunde tänkas bevitna en sådan syn skulle endast se den omvandlande dödlige försvinna "i en eldvagn".

De flesta Riktare som har omvandlat sina objekt från Urantia till himlen var högeligen erfarna och hade enligt registren tidigare vistats i talrika dödliga på andra sfärer. Kom ihåg att Riktarna skaffar sig värdefull erfarenhet av inneboende på sådana planeter där de endast ges till låns. Det är inte så att Riktarna får erfarenhet för avancerat arbete endast från de dödliga objekt som inte överlever.

Efter fusionen med de dödliga delar Riktarna er ödesbestämmelse och erfarenhet; de är ni. Efter fusionen mellan den odödliga morontiasjälen och den därmed associerade Riktaren blir alla erfarenheter och alla värden hos den ena till slut även den andras egendom, så att de två faktiskt är en enda entitet. I viss mening härstammar denna nya varelse från det eviga förgångna samtidigt som den finns till för den eviga framtiden. Allt det en gång mänskliga i den överlevande själen och allt det erfarenhetsmässigt gudomliga i Riktaren, blir nu den nya och ständigt uppåtstigande universumpersonlighetens faktiska egendom. På varje universumnivå kan emellertid Riktaren endast förse den nya varelsen med de egenskaper som är meningsfulla och av värde på den nivån. En absolut etthet med den gudomliga Ledsagaren, en fullständig uttömning av Riktarens gåvor, kan endast uppnås i evigheten efter den slutliga framkomsten till den Universella Fadern, andarnas Fader, den ständiga källan till dessa gudomliga gåvor.

När en evolverande själ och den gudomliga Riktaren slutligt och evigt fusioneras får vardera av den andra alla de kvaliteter som kan erfaras. Denna samordnade personlighet är i besittning av alla överlevande erfarenhetsbaserade minnesmaterial som en gång fanns i det förstadiemässiga dödliga sinnet och som sedan förvaras i morontiasjälen. Därtill omfattar denna potentiella finalitet i sig allt det erfarenhetsbaserade minnesmaterial som Riktaren har samlat under all den tid den vistades i de dödligas inre. Det tar emellertid en framtida evighet för Riktaren att fullständigt delge personlighetspartnerskapet med de betydelser och värden som den gudomliga Ledsagaren för med sig från den förflytna evigheten.

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

110:7.1 (1212.2) The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

110:7.2 (1212.3) When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear "in chariots of fire."

110:7.3 (1212.4) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

110:7.4 (1212.5) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you*. After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

110:7.5 (1212.6) When the evolving soul and the divine Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiential qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finality embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

Hos den överväldigande majoriteten av urantiabor måste Riktaren tålmodigt invänta den frigörelse som döden medför, måste invänta den uppkommande själens befrielse från det närapå fullständiga herravälde som utövas av de energimönster och kemiska krafter som naturligt hör till er existensklass. Den främsta svårigheten som ni upplever vid kontakten med er Riktare utgörs just av denna er medfödda materiella natur. Så få dödliga är verkliga tänkare. Ni utvecklar och disciplinerar inte ert sinne andligen till den punkt där ni kan ha en gynnsam förbindelse med den gudomliga Riktaren. Människosinnets öra är nästan dövt för de andliga kommunikationer som Riktaren översätter från de mångahanda budskapen i de universella kärleksutsändningar som utgår från nådegåvornas Fader. Riktaren finner det nästan omöjligt att registrera dessa inspirerande andeingivelser i ett sinne som härstammar från djurriket och som så fullständigt domineras av de kemiska och elektriska krafter som är en naturlig del av ert fysiska väsen.

Riktarna gläds åt att få kontakt med den dödliges sinne, men de måste vara tålmodiga under de långa år av tyst vistelse då de inte förmår bryta sig igenom det animala motståndet och kommunicera direkt med er. Ju högre upp Tankeriktarna stiger på tjänstgöringsskalan desto effektivare blir de. Aldrig kan de under ert liv i köttslig gestalt hälsa er med samma fullständiga, sympatiska och uttrycksfulla tillgivenhet som de gör när ni möter dem sinne mot sinne i mansoniavärldarna.

Under det jordiska livet skiljer den materiella kroppen och det materiella sinnet dig från din Riktare och förhindrar en fri kommunikation. Efter döden, efter den eviga fusionen, är du och Riktaren ett — man kan inte särskilja er som separata varelser — och sålunda finns det inget behov av kommunikation så som ni uppfattar den.

Fastän Riktarens röst alltid finns inom er, får de flesta av er sällan höra den under livstiden. Människor som befinner sig nedanför den tredje och andra uppnåelsekretsen hör sällan Riktarens direkta röst utom i stunder av suprem längtan, i en suprem situation och efter ett supremt beslut.

Under till- och fränkopplandet av kontakten mellan en ödesreservists dödliga sinne och de planetariska övervakarna är den inneboende Riktaren ibland situerad så att det blir möjligt för den att överföra ett budskap till den dödliga partnern. För inte länge sedan överfördes ett sådant budskap på Urantia av en självverksam Riktare till dennas mänskliga partner, en medlem av ödets reservkår. Detta budskap inleddes med orden: "Och nu ber jag er att utan skada eller risk för föremålet för min innerliga tillgivenhet, och utan avsikt att övertuka eller göra vederbörande modfälld, att å mina vägnar registrera denna vädjan till honom." Sedan följde en ljuvt rörande och vädjande uppmaning. Bland annat vädjade Riktaren om "att han mer troget måtte uppriktigt samarbeta med mig, mer gladeligen utstå de uppgifter jag har ålagt honom, mer troget utföra det program jag har arrangerat, mer tålmodigt gå igenom de prövningar jag har utvalt, mer ihärdigt och glatt vandra den väg jag har valt, mer ödmjukt ta äran för det som kan tänkas uppkomma som resultat av mina oupphörliga ansträngningar — överför sålunda min uppmaning till den människa i vars inre jag dväljs. Över honom

110:7.6 (1213.1) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete domination of the energy patterns and chemical forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

110:7.7 (1213.2) Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

110:7.8 (1213.3) During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

110:7.9 (1213.4) While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a supreme decision.

110:7.10 (1213.5) During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: "And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him." Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded "that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry out the program of my arrangement, more patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors — thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I

utgjuter jag en gudomlig andes suprema tillgivenhet och kärlek. Och säg ytterligare åt mitt älskade objekt att jag skall verka med visdom och styrka ända till själva slutet, ända tills den sista jordiska kampen är förbi. Jag skall vara trogen den personlighet som har anförtratts mig. Och jag manar honom till överlevnad, till att inte göra mig besviken, att inte beröva mig belöningen för min tålmådiga och intensiva kamp. Det beror på människans vilja om vi får personlighet eller ej. Krets för krets har jag tålmådigt upphöjt detta människosinne, och jag har uppgift om att jag har vunnit bifall av ledaren för min klass. Krets för krets går jag vidare mot domen. Med nöje och utan oro inväntar jag det ödesbestämmande namnuppropet. Jag är beredd att överlämna allt till Dagarnas Fornas domstolar.”

[Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days.”

110:7.11 (1214.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitel 111. Riktaren och själen

⇨ 110

Urantiaboken

112 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 111 RIKTAREN OCH SJÄLEN

Sektioner

Introduktion

1. Sinnet som valarena
2. Själens natur
3. Den evolverande själen
4. Det inre livet
5. Helgandet av valet
6. Människans paradox
7. Riktarens problem

PAPER 111 THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction

1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

Introduktion

DEN gudomliga Riktarens närvaro i människosinnet gör det för alltid omöjligt för vare sig vetenskapen eller filosofin att nå en tillfredsställande förståelse av den evolverande själen i samband med människans personlighet. Morontiasjälen är ett universumbarn och kan riktigt förstås endast genom kosmisk insikt och andlig upptäckt.

Uppfattningen om en själ och en inneboende ande är inte ny på Urantia. Den har ofta framträtt i de olika systemen av planetariska trosuppfattningar. Många av de österländska och även några av de västerländska religionerna har insett att människan till sin arvedel är gudomlig såväl som mänsklig. Känslan av den inre närvaron förutom Gudomens yttre allestädes närvaro har länge ingått som en del i många religioner på Urantia. Människorna har länge trott att det finns något som växer inom människans väsen, något livsviktigt som är bestämt att bestå bortom det jordiska livets korta spann.

Innan människan insåg att hennes evolverande själ hade en gudomlig ande till far, tänkte man sig att den höll till i olika fysiska organ — i ögat, levern, njurarna, hjärtat, och senare i hjärnan. Vilden associerade själen med blodet, andningen, skuggorna och med återspegligen av en själv i vattnet.

I begreppet *atman* kom de hinduiska lärarna verkligen nära en riktig uppfattning om Riktarens väsen och närvaro, men de lyckades inte särskilja den samtidiga närvaron av den evolverande och potentiellt odödliga själen. Kineserna uppfattade emellertid två

INTRODUCTION

111:0.1 (1215.1) THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

111:0.2 (1215.2) The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

111:0.3 (1215.3) Before man realized that his evolving soul was fathered by a divine spirit, it was thought to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

111:0.4 (1215.4) In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however,

aspekter hos människan, jang och jin, själen och anden. Egyptierna och många afrikanska stammar trodde också på två faktorer, ka och ba; man trodde vanligen att själen inte existerade från tidigare, endast anden.

Inväarna i Nildalen trodde att varje gudabenådad individ begåvades vid födseln eller snart därefter med en skyddande ande som de kallade ka. De förkunnade att denna skyddsande stannade hos sitt dödliga objekt under hela livet och gick vidare före denna in i det framtida tillståndet. På väggarna i ett tempel i Luxor, där Amenhotep III:s födsel avbildas, finns bilden av den lille prinsen på Nilgudens arm, och bredvid prinsen finns ett annat barn, som ser ut att vara identiskt med prinsen och som symboliserar den entitet som egyptierna kallade ka. Denna relief färdigställdes under det femtonde århundradet f.Kr.

Man tänkte sig att ka var ett högrestående andeväsen, som ville leda den dödligas associerade själ in på bättre vägar i det jordiska livet, men som i synnerhet ville påverka det mänskliga objektets levnadsvillkor i livet häfter. När en egyptier som hörde till denna period dog, antog man att hans ka väntade på honom på andra sidan av den Stora Floden. Till en början antog man att endast konungarna hade en ka, men snart trodde man att alla rättfärdiga människor hade dem. En egyptisk härskare sade, när han talade om sin ka i sitt hjärta: "Jag försmådde icke dess tal; jag aktade mig för att gå emot dess ledning. Jag hade därav stor framgång; jag var sålunda framgångsrik som följd av vad den fick mig att göra; jag blev framstående utav dess ledning." Många trodde att ka var "ett orakel från Gud i var och en". Många trodde att de skulle "tillbringa evigheten med fröjd i hjärtat gynnade av den Gud som finns i ens inre".

Varje folkslag bland de evolverande dödliga på Urantia har ett ord som motsvarar begreppet själ. Många primitiva folk trodde att själen såg ut på världen genom människans ögon; därför var de så fegt rädda för illviljan från det onda ögat. De har länge trott att "människans ande är Herrns lykta". Rig-Veda säger: "Mitt sinne talar till mitt hjärta."

1. SINNET SOM VALARENA

Fastän Riktarnas arbete är andligt till sin natur, måste de nödvändigtvis göra allt sitt arbete på en intellektuell grund. Sinnet är den mänskliga jordmån från vilken Andeledsagaren i samverkan med personligheten, där den har sin boning, måste utveckla morontiasjälen.

Det finns en kosmisk enhet mellan de olika sinnesnivåerna i universernas universum. De intellektuella jagen får sin början i det kosmiska sinnet i stort sett så som nebulosorna uppkommer från de kosmiska energierna i universumrymden. På de intellektuella jagens mänskliga (och således personliga) nivå blir andeevolutionens potential dominerade, med samtycke från den dödliges sinne, som följd av människopersonlighetens andliga gåvor i förening med den skapande närvaron av en entitetspunkt av absolut värde i dessa människojag. En sådan andedominans av det materiella sinnet är emellertid beroende av två

recognized two aspects of a human being, the *yang* and the *yin*, the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba*; the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

111:0.5 (1215.5) The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the ka. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the ka. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

111:0.6 (1215.6) The ka was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his ka would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have kas, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the ka within his heart, said: "I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance." Many believed that the ka was "an oracle from God in everybody." Many believed that they were to "spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you."

111:0.7 (1216.1) Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon the world through human eyes; therefore did they so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that "the spirit of man is the lamp of the Lord." The Rig-Veda says: "My mind speaks to my heart."

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

111:1.1 (1216.2) Though the work of Adjusters is spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216.3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through

erfarenheter: Detta sinne måste ha utvecklats hela vägen upp genom de sju biträdande sinnesandarnas omvårdnad, och det materiella (personliga) jaget måste välja att samarbeta med den inneboende Riktaren vid skapandet och utvecklandet av morontiajaget, den evolutionära och potentiellt odödliga själen.

Det materiella sinnet är den arena där människopersonligheterna lever, är medvetna om sig själva, fattar beslut, väljer Gud eller överger honom, förevigar eller förintar sig.

Den materiella evolutionen har försett dig med en livsmaskin, din kropp. Fadern själv har utrustat dig med den renaste anderealitet som är känd i universum, din Tankeriktare. Men i dina händer, underställt dina egna beslut, har givits sinnet, och det är genom sinnet som du lever eller dör. Det är inom detta sinne och med detta sinne som du fattar de moraliska beslut som gör det möjligt för dig att uppnå likhet med Riktaren, vilket är likhet med Gud.

Det dödliga sinnet är ett temporärt intellektssystem som lånas åt människorna för att användas under den materiella livstiden, och beroende på hur de använder detta sinne antingen godtar eller förkastar de möjligheten till evig existens. Av all universumverklighet är sinnet nästan det enda du har som är underställt din vilja, och själen — morontiajaget — kommer troget att skildra skörden av de timliga beslut som det dödliga jaget fattar. Människans medvetande vilar lätt på den elektrokemiska mekanismen nedanför och berör varsamt det ande-morontiella energisystemet ovanför. Ingetdera av dessa två system är människan någonsin fullt medveten om under sitt jordiska liv, därför måste hon arbeta i sitt sinne, som hon är medveten om. Det är inte så mycket vad sinnet förstår, som vad sinnet önskar förstå, som säkrar överlevnaden. Det är inte så mycket vad sinnet är, som vad sinnet strävar efter att vara, som medför identifikation med anden. Det är inte så mycket det att människan är medveten om Gud, som att människan längtar efter Gud, som leder till uppstigning i universumet. Vad du är idag är inte lika viktigt som vad du blir, dag för dag och i evigheten.

Sinnet är det kosmiska instrument på vilket människans vilja kan spela upp destruktionens missljud, eller på vilket denna samma människovilja kan låta ljuda de utsökta melodierna av identifikation med Gud och därav följande evig överlevnad. Den Riktare som utges till människan är i sista hand oemottaglig för ondska och oförmögen till synd, men det dödliga sinnet kan faktiskt vridas, förvrängas och göras ont och fult av en förvänd och egennyttig människoviljas syndfulla ränker. Likaså kan detta sinne göras ädelt, vackert, sant och gott — faktiskt storslaget — i enlighet med den andeupplysta viljan hos en människa som känner Gud.

Det evolutionära sinnet är fullt stabilt och tillförlitligt endast när det manifesterar sig inom den kosmiska intellektualitetens två ytterligheter — den helt mekaniserade och den totalt förändrigade. Mellan dessa två intellektuella ytterligheter av rent mekanisk kontroll och sann andenatur förekommer den enorma grupp av evolverande och uppstigande sinnen vilkas stabilitet och sinnesro är beroende av personlighetens val och av identifiering med anden.

Människan överlåter emellertid inte passivt, slaviskt, sin vilja till Riktaren. Snarare väljer hon att

the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216.4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216.5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

111:1.5 (1216.6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that results in universe ascension. What you are today is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

111:1.6 (1217.1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction, or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good — actually great — in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

111:1.7 (1217.2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality — the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and spirit identification.

111:1.8 (1217.3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he actively, positively, and co-operatively choose to follow

aktivt, positivt och samarbetsvilligt följa Riktarens ledning när och i den form denna ingivelse medvetet skiljer sig från det naturliga dödliga sinnets begär och impulser. Riktarna manipulerar men dominerar aldrig människans sinne mot hennes vilja. För Riktarna är människans vilja suprem. Så betraktar och respekterar de den samtidigt som de strävar efter att uppnå tankeriktandets och karaktärsomvandlingens andliga mål på det evolverande människointellektets nästan obegränsade arena.

Sinnet är ditt skepp, Riktaren är din lots, människoviljan är kaptenen. Befälhavaren för den dödliga farkosten bör ha visheten att lita till den gudomliga lotsen att styra den uppstigande själen in till den eviga överlevnadens morontiahamnar. Endast av själviskhet, slöhet och syndfullhet kan människans vilja tillbakavisa en sådan kärleksfull lots vägledning och till slut göra livsskedet som dödlig till ett vrak på den avvisade nådens fördärliga grynnor och på den omfamnade syndens klippor. Med ditt samtycke för denna trogna lots dig tryggt över tidens hinder och rymdens handikapp till själva källan till det gudomliga sinnet, och vidare ända till Riktarnas Paradisfader.

2. SJÄLENS NATUR

Inom den kosmiska intelligensens alla sinnesfunktioner dominerar sinnets totalitet den intellektuella funktionens delområden. Sinnet är till sin innersta natur funktionell enhet; därför försummar sinnet aldrig att manifestera denna konstitutiva enhet, inte ens när det hämmas och hindras av ett vilselett jags okloka handlingar och val. Denna sinnesenhet söker utan undantag andekoordinering på alla nivåer där det är associerat med sådana jag som har viljevärdighet och uppstigningsprivilegier.

Den dödliga människans materiella sinne är den kosmiska vävstol som bär upp den morontiaäv där den inneboende Tankeriktaren träder in andemönstren för en universumkaraktär av bestående värden och gudomliga betydelser — en överlevande själ som har en ultimät bestämmelse och en ändlös levnadsbana, en potentiell finalit.

Människans personlighet identifieras med sinnet och anden, vilka hålls samman i ett funktionellt förhållande av livet i en materiell kropp. Detta fungerande förhållande mellan ett sådant sinne och en sådan ande leder inte till någon kombination av sinnets och andens kvaliteter och attribut, utan i stället till ett helt nytt, ursprungligt och unikt universumvärde som potentiellt har evig varaktighet, nämligen själen.

Det ingår tre och inte två faktorer i det evolutionära skapandet av en sådan odödlig själ. Dessa tre föregångare till människans morontiasjäl är:

1. Människans sinne och alla de kosmiska inflytanden som föregår det och inverkar på det.

2. Den gudomliga anden som lever i detta människosinne och alla potentialer som ingår i detta fragment av absolut andlighet, tillsammans med alla associerade andliga inflytelser och faktorer i människans liv.

3. Förhållandet mellan det materiella sinnet och

the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

111:1.9 (1217.4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. NATURE OF THE SOUL

111:2.1 (1217.5) Throughout the mind functions of cosmic intelligence, the totality of mind is dominant over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

111:2.2 (1217.6) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

111:2.3 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the *soul*.

111:2.4 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

111:2.5 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.

111:2.6 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

111:2.7 (1218.5) 3. *The relationship between material mind*

den gudomliga anden, vilket anger ett värde och medför en betydelse som inte finns i någondera av de faktorer som bidrar till detta förbund. Detta unika förhållandes verklighet är varken materiell eller andlig, utan morontie; den är själen.

Mellanvarselerna har redan länge kallat denna människans evolverande själ mellansinnet, i motsats till det lägre eller materiella sinnet och det högre eller kosmiska sinnet. Detta mellansinne är verkligen ett morontiafenomen emedan det existerar i området mellan det materiella och det andliga. Potentialen för en sådan morontiaevolution ingår konstitutivt i sinnet som två universella drivkrafter: impulsen i den skapades finita sinne att lära känna Gud och att uppnå Skaparens gudomlighet, och impulsen i Skaparens infinita sinne att lära känna människan och att bli delaktig av den skapades erfarenhet.

Detta överjordiska förfarande att utveckla den odödliga själen möjliggörs därför att det dödliga sinnet för det första är personligt och för det andra står i förbindelse med realiteter ovanför djurrikets nivå. Det har en övermateriell förmåga av kosmisk omvårdnad, vilket säkrar utvecklingen av en moralisk natur som kan fatta moraliska beslut och därmed åstadkomma en äkta skapande kontakt med de associerade andliga omvårdnadsformerna och med den inneboende Tankeriktaren.

Det ofrånkomliga resultatet av ett sådant kontaktmässigt förändigande av människosinnet är att en själ gradvist uppkommer, en medefterkommande till ett biträdd sinne, som domineras av en människovilja vilken längtar efter att lära känna Gud, och som arbetar i förbindelse med universumets andliga krafter vilka övervakas av ett faktiskt fragment av hela skapelsens Gud — av Mysterieledsagaren. Och på detta vis transcenderar jagets materiella och dödliga verklighet de timliga begränsningarna i den livsfysiska maskinen och får ett nytt uttryck och en ny identifikation i den evolverande bäraren av jagets fortbestånd: den morontie och odödliga själen.

3. DEN EVOLVERANDE SJÄLEN

De misstag som den dödliges sinne gör och de fel som människan gör sig skyldig till i sitt beteende kan betydligt försena själens utveckling, fastän de inte kan förhindra ett sådant morontiafenomen då det en gång har satts igång av den inre Riktaren med samtycke av den skapades vilja. Närsomhelst före den fysiska döden har dock denna samma materiella och mänskliga vilja makt att återkalla ett sådant beslut och avvisa överlevnaden. Även efter överlevnaden har den uppstigande dödlige fortfarande kvar denna rätt att avvisa det eviga livet. Närsomhelst före fusionen med Riktaren kan den evolverande och uppstigande varelsen välja att överge Paradisfaderns vilja. Fusion med Riktaren anger att den uppstigande dödlige för evigt och utan förbehåll har valt att göra Faderns vilja.

Under människans liv i köttslig gestalt har den evolverande själen getts möjlighet att förstärka det dödliga sinnets övermateriella beslut. Själen, som är övermateriell, är inte självverksam på den materiella nivån i människans erfarenhet. Inte heller kan denna själ, som befinner sig under den andliga nivån, utan

and divine spirit, which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

111:2.8 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the *experience* of the creature.

111:2.9 (1218.7) This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in contact with superanimal realities; it possesses a supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and with the indwelling Thought Adjuster.

111:2.10 (1218.8) The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. THE EVOLVING SOUL

111:3.1 (1218.9) The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

111:3.2 (1219.1) During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the

medverkan av någon Godomens ande, såsom Riktaren, fungera ovanför morontianivån. Själens fattar inte heller slutliga beslut förrän döden eller omvandling till himlen lösgör den från dess materiella förbindelse med det dödliga sinnet, förutom när och så som detta materiella sinne obehindrat och villigt delegerar denna beslutanderätt till en sådan samverkande morontiasjäl. Under livstiden finns den dödliges vilja, personlighetens förmåga att träffa avgöranden och göra val, i de materiella sinneskretsarna. När den dödliges jordiska tillväxt framskrider blir detta jag, med dess oskattbara förmåga att fatta beslut, allt mer identifierat med den uppkommande entitet som är morontiasjälens. Efter döden och uppståndelsen i mansoniavärldarna är människans personlighet fullständigt identifierad med morontiajaget. Själens är sålunda embryot till den framtida morontiabäraren av personlighetsidentiteten.

Denna odödliga själ är till en början helt morontie till sin natur, men den har en sådan förmåga att utvecklas att den utan undantag stiger upp till de sanna andenivåer som är av värde för fusion med Gudomens andar, vanligen med den Universella Faderns samma ande som inledde detta skapelsefenomen i den skapades sinne.

Både människans sinne och den gudomliga Riktaren är medvetna om den evolverande själens närvaro och avvikande väsen — Riktaren fullt medveten, sinnet delvis. Själens blir i proportion till sin egen evolutionära tillväxt allt mer medveten om både sinnet och Riktaren som associerade identiteter. Själens har del i både det mänskliga sinnets och den gudomliga andens kvaliteter men evolverar enträget mot en ökning av andekontroll och gudomlig dominans genom att främja en sinnesfunktion vars betydelser strävar efter att koordinera sig med sanna andevärden.

Det dödliga livsskedet, själens utveckling, är inte så mycket en provotid som en utbildning. Tron på överlevnaden av suprema värden är religionens kärna. Den äkta religiösa erfarenheten består i en förening av de suprema värdena och de kosmiska betydelserna till en insikt om den universella verkligheten.

Sinnet känner till kvantitet, realitet, betydelser. Men kvalitet — värden — känner man. Det som känner är den gemensamma skapelsen av sinnet som känner till och den associerade anden som verkliggör det.

I den mån människans evolverande morontiasjäl blir genomsyrad av sanning, skönhet och godhet som värdeförverkligandet av gudsmedvetandet, i samma mån blir den varelse som uppkommer outplånlig. Om det inte finns överlevande eviga värden i den evolverande människosjälens, då är tillvaron som dödlig utan mening, och livet självt en tragisk illusion. Det är emellertid evigt sant: Det ni påbörjar i tiden skall ni förvisso fullborda i evigheten — om det är värt att fullbordas.

4. DET INRE LIVET

Uppfattandet är en intellektuell process att passa in sinnesintrycken från den yttre världen i individens minnesmönster. Förståelsen anger att dessa uppfattade sinnesintryck och deras associerade minnesmönster har blivit integrerade eller organiserade till ett dynamiskt nätverk av principer.

Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function. During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion world resurrection, the human personality is completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:3.3 (1219.2) This immortal soul is at first wholly morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

111:3.4 (1219.3) Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

111:3.5 (1219.4) The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

111:3.6 (1219.5) Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is felt. That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

111:3.7 (1219.6) In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. THE INNER LIFE

111:4.1 (1219.7) Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic

Mening härleds från en kombination av igenkännande och förståelse. I en helt sensorisk eller materiell värld existerar det ingen mening. Innebörden och värden inses först i den mänskliga erfarenhetens inre eller övermateriella sfärer.

Framstegen i en verklig civilisation föds alla i denna människosläktets inre värld. Endast det inre livet är verkligt skapande. Civilisationen kan knappast göra framsteg när majoriteten av de unga i en generation ägnar sina intressen och energier åt den sensoriska eller yttre världens materialistiska strävanden.

Den inre och den yttre världen har olika värdesättningar. Varje civilisation är i fara när tre fjärdedelar av dess ungdom väljer materialistiska yrken och ägnar sig åt att syssla med den yttre världens sensoriska aktiviteter. Civilisationen är i fara när de unga underlåter att intressera sig för etik, sociologi, eugenik, filosofi, de sköna konsterna, religion och kosmologi.

Endast på de högre nivåerna i det övermedvetna sinnet, då det snuddar vid andens värld i människans erfarenhet, kan man finna de högre begrepp i förening med effektiva urmodeller, som kommer att bidra till att bygga en bättre och mer bestående civilisation. Personligheten är till sin natur skapande, men den fungerar sålunda endast i individens inre liv.

Snökristallerna är alltid sexkantiga till sin form, men det finns aldrig två likadana. Barn kan indelas enligt typ, men det finns inte två exakt lika, inte ens bland tvillingar. Personligheten hör till en viss typ, men den är alltid unik.

Lycka och glädje flödar fram från det inre livet. Man kan inte uppleva verklig glädje om man enbart är för sig själv. Ett liv i ensamhet är ödesdigert för lyckan. Även familjer och nationer finner mer glädje i livet om de delar det med andra.

Du kan inte fullständigt behärska yttrevärlden — omgivningen. Det är kreativiteten i den inre världen som är mest mottaglig för din styrning, ty där är din personlighet i så stor utsträckning frigjord från de bojar som lagarna om förutgående orsakssammanhang medför. Till personligheten ansluter sig en begränsad viljesuveränitet.

Eftersom människans inre liv är verkligt kreativt, åvilar det varje person ansvaret att välja huruvida denna kreativitet skall vara spontan och helt slumpartad, eller behärskad, styrd och konstruktiv. Hur kan en skapande föreställningsförmåga åstadkomma värdiga resultat när den scen på vilken den verkar redan är upptagen av fördomar, hat, rädslor, förtrytelser, hämnd och fanatism?

Idéer kan uppkomma av impulser från yttrevärlden, men ideal föds endast i den inre världens skapande sfärer. För närvarande styrs världens nationer av människor som har ett överflöd av idéer, men som är utfattiga på ideal. Däri ligger förklaringen till fattigdom, skilsmässor, krig och rashat.

Problemet är: Om människan med fri vilja begåvas med skaparförmåga i sitt inre liv, då måste vi inse att den fria viljans kreativitet omfattar potentialen till fördärvlighet av fri vilja. När kreativiteten vänds till

network of principles.

111:4.2 (1220.1) Meanings are derived from a combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the explanation of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity

destruktivitet, då står ni inför den förödelse som ondska och synd leder till: förtryck, krig och förstörelse. Ondskan är en partiell kreativitet som tenderar att leda till upplösning och slutligen till förstörelse. All konflikt är ond eftersom den hindrar det inre livets skapande funktion — det är en form av inbördeskrig i personligheten.

Den inre kreativiteten bidrar till förädling av karaktären genom personlighetens integrering och jagets förenande. Det är för evigt sant: Det förgångna kan inte ändras; endast framtiden kan ändras genom inverkan av det inre jagets kreativitet i nuet.

5. HELGANDET AV VALET

Att göra Guds vilja är varken mer eller mindre än att den skapade visar sin villighet att dela det inre livet med Gud — med själva den Gud som har gjort ett sådant inre liv av mening och värde möjligt för den skapade. Att dela med sig är gudalikt — gudomligt. Gud delar allt med den Evige Sonen och den Oändlige Anden, medan de i sin tur delar allting med universernas gudomliga Söner och Andedöttrar.

Att imitera Gud är nyckeln till fulländning. Att göra hans vilja är hemligheten med överlevnaden och med fulländningen i överlevnaden.

De dödliga lever i Gud, och så har även Gud velat leva i de dödliga. Så som människor anförtror sig åt honom, så har också han — och först — anförtrött en del av sig själv att vara hos människorna; har samtyckt till att leva i människorna och till att ha sin boning i dem underställd den mänskliga viljan.

Frid i detta liv, överlevnad i döden, fulländning i nästa liv, tjänande i evigheten — allt detta uppnås (i anden) i denna stund när den skapades personlighet samtycker — träffar valet — att underställa den skapades vilja Faderns vilja. Fadern har redan valt att ställa ett fragment av sig själv under viljan hos den skapades personlighet.

Ett sådant val som den skapade gör betyder inte att denna avstår från sin vilja. Det är ett helgande av viljan, en utvidgning av viljan, ett förhärlikande av viljan, ett fulländande av viljan. Ett sådant val höjer den skapades vilja från den timliga betydelsens nivå till det högre tillstånd där den skapade sonens personlighet kommunicerar med ande-Faderns personlighet.

Detta val av Faderns vilja innebär att den dödliga människan andligen finner ande-Fadern, även om en tidsålder måste förgå innan den skapade sonen verkligen kan stå inför Guds faktiska väsen i Paradiset. Detta val innebär inte så mycket ett negerande av den skapades vilja — "Ske din vilja, icke min" — som det består av den skapades positiva försäkran: "Det är min vilja att din vilja sker." Om detta val görs så kommer den son som har valt Gud att förr eller senare erfara en inre förening (fusion) med det inre Gudsfragmentet, samtidigt som denne son, som går mot fulländning, kommer att finna en suprem personlighetstillfredsställelse i andaktsgemenskapen mellan människans personlighet och hans Skapares personlighet, två personligheter vilkas skapande attribut för evigt har förenats enligt deras egen vilja i ett uttryck av ömsesidighet — uppkomsten av ett nytt evigt

is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death, perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — "Not my will but yours be done" — as it consists in the creature's positive affirmation: "It is *my* will that *your* will be done." And if this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

kompanjonskap mellan människans vilja och Guds vilja.

6. MÄNNISKANS PARADOX

Många av den dödliga människans timliga svårigheter uppkommer av hennes tvåfaldiga förhållande till kosmos. Människan är en del av naturen — hon existerar i naturen — och dock kan hon transcendera naturen. Människan är finit, men inne i henne finns en gnista av infinitet. En sådan dubbelsidig situation utgör inte endast potentialen till det som är ont utan ger även upphov till många sociala och moraliska situationer fyllda av mycken osäkerhet och inte så liten ångslan.

Det mod som fordras för att erövra naturen och transcendera sitt eget jag är ett mod som kan tänkas duka under för självgodhetens och högmodets frestelser. Den dödliga som kan transcendera sitt jag kan falla för frestelsen att förgudliga sitt eget självmedvetande. Den dödliges dilemma utgörs av det dubbelsidiga faktum att människan är bunden till naturen samtidigt som hon besitter en enastående frihet — andlig val- och handlingsfrihet. På de materiella nivåerna finner sig människan fungera på naturens villkor, medan hon på andliga nivåer övervinner naturen och allt det timliga och finita. En sådan paradox medför av nödvång frestelser, potentiell ondska, felaktiga beslut, och när jaget blir högfärdigt och övermodigt kan det leda till synd.

Syndens problem existerar inte av sig självt i den finita världen. Det finita är inte ont eller syndigt. Den finita världen gjordes av en infinit Skapare — den är ett verk av hans gudomliga Söners händer — och därför måste den vara god. Det är missbruket, förvrängningen och fördärvandet av det finita som ger upphov till ondska och synd.

Anden kan dominera sinnet; så kan även sinnet behärska energin. Sinnet kan emellertid behärska energin endast genom sin egen intelligenta behandling av de omvandlingspotentialer som av naturen ingår i den matematiska nivån av orsak och verkan som kännetecknar de fysiska domänerna. Den skapades sinne har inte medfödd förmåga att behärska energin; det är ett gudomsprivilegium. Den skapades sinne kan behandla energi, och gör det, just i den mån som det blivit herre över energins hemligheter i det fysiska universum.

När människan önskar modifiera den fysiska verkligheten, det må gälla henne själv eller hennes omgivning, lyckas hon i den utsträckning som hon har upptäckt sätten och medlen att behärska materien och styra energin. Ett sinne utan hjälp är oförmöget att påverka något materiellt utom sin egen fysiska mekanism, som det är ofrånkomligt sammankopplat med. Genom att intelligent utnyttja kroppsmechanismen kan sinnet skapa andra mekanismer, rentav energiförhållanden och levande förhållanden, med vilkas utnyttjande sinnet allt mer kan kontrollera och även dominera sin fysiska nivå i universum.

Vetenskapen är källan till fakta, och sinnet kan inte operera utan fakta. De är de byggstenar i visdomskonstruktionen vilka sammanfogas av livserfarenheten. Människan kan finna Guds kärlek utan fakta, och människan kan upptäcka Guds lagar utan

6. THE HUMAN PARADOX

111:6.1 (1221.8) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:6.2 (1222.1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one's self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action. On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:6.3 (1222.2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be *good*. It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives origin to evil and sin.

111:6.4 (1222.3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

111:6.5 (1222.4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even dominate its physical level in the universe.

111:6.6 (1222.5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the

kärlek, men människan kan aldrig börja uppskatta den infinita symmetrin, den överjordiska harmonin, den utsökta fullödigheten i det Första Ursprungets och Centrets allomfattande väsen förrän hon har funnit den gudomliga lagen och den gudomliga kärleken och erfarenhetsmässigt förenat dessa i sin egen evolverande kosmiska filosofi.

Utvidgningen av den materiella kunskapen tillåter en större intellektuell uppskattning av de idéernas innebörd och idealens värden. En människa kan finna sanning i sin inre erfarenhet, men hon behöver en klar kunskap om fakta för att tillämpa sin personliga upptäckt av sanningen på de skoningslöst praktiska krav som det dagliga livet ställer.

Det är enbart naturligt att den dödliga människan plågas av känslor av otrygghet då hon ser sig själv upplöst till naturen samtidigt som hon besitter andliga krafter som helt överstiger allt det timliga och finita. Endast religiös tillförsikt — levande tro — kan stödja och stötta människan mitt bland sådana svåra och förbryllande problem.

Av alla de faror som ansätter människans dödliga väsen och äventyrar hennes andliga integritet är högmodet den största. Att vara modig är tappert, men självförhåvelsen är inbilsk och självfördärvande. Ett rimligt självförtroende är inte att beklaga. Människans förmåga att transcendera sig själv är det enda som skiljer henne från djurriket.

Högmodet är bedrägligt, berusande och leder till synd vare sig det förekommer hos en individ, en grupp, ras eller nation. Det är bokstavligen sant att "högmod går före fall".

7. RIKTARENS PROBLEM

Osäkerhet i förening med trygghet är vad Paradis-äventyret till sin innersta natur är — osäkerhet i tiden och i sinnet, osäkerhet beträffande de händelser som öppnar sig under uppstigningen till Paradiset. Trygghet i anden och i evigheten, trygghet i den skapade sonens ovillkorliga tilltro till den Universelle Faderns gudomliga medkänsla och oändliga kärlek. Osäkerhet som en oerfaren medborgare i universum; trygghet som en uppstigande son i en allsmäktig, allvis och allälskande Faderns boningar i universum.

Får jag uppmana dig att lyssna till det avlägsna ekot från Riktarens trofasta anrop till din själ? Den inre Riktaren kan inte hejda eller ens materiellt ändra den kamp som hör till din levnadsbana i tiden. Riktaren kan inte minska svårigheterna i livet på din färd genom denna värld av slit och släp. Den gudomliga inbyggaren kan endast tålmodigt uthärda medan du kämpar livets kamp så som det levs på din planet, men du kunde, om du blott ville — medan du arbetar och oroas, medan du kämpar och stretar — låta den tappra Riktaren kämpa med dig och för dig. Du kunde känna dig så tröstad, lättad och inspirerad, så fångslad och fascinerad, om du blott lät Riktaren ständigt föra fram bilderna av det verkliga motivet till, det slutliga målet för och det eviga syftet med all denna svåra, besvärliga kamp med de alldagliga problemen i din materiella värld av idag.

Varför hjälper du inte Riktaren med dess uppgift att visa dig de andliga motsvarigheterna till alla dessa

laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

111:6.7 (1222.6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

111:6.8 (1222.7) It is only natural that mortal man should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

111:6.9 (1223.1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

111:6.10 (1223.2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a group, a race, or a nation. It is literally true, "Pride goes before a fall."

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:7.1 (1223.3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223.4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace problems of your present material world.

111:7.3 (1223.5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these

oupphörliga materiella strävanden? Varför låter du inte Riktaren stärka dig med den kosmiska styrkans andliga sanningar medan du brottas med de timliga svårigheterna i de skapades tillvaro? Varför uppmuntrar du inte den himmelska medhjälparen att glädja dig med den klara visionen av det universella livets eviga utsikt, då du förbryllad stirrar på den flyende stundens problem? Varför vägrar du att bli upplyst och inspirerad av universums synsätt medan du stretar mitt bland svårigheterna i tiden och knogar på i virrvarret av de osäkerheter som är förenade med din färd som dödlig genom livet? Varför inte låta Riktaren förändliga ditt tänkande, även om dina fötter måste träda längs den jordiska strävans materiella stigar?

De högrestående människoraserna på Urantia är komplicerat uppblandade. De är en blandning av många raser och härstamningar med olika ursprung. Denna sammansatta natur gör det ytterst svårt för Ledsagarna att arbeta effektivt under människans livstid, och efter döden ökar det definitivt problemen för både Riktaren och serafväktaren. För inte länge sedan var jag närvarande i Salvington och hörde en ödesväktare framföra ett officiellt uttalande som en förklaring till svårigheterna i samband med omvårdnaden av hennes dödliga objekt. Denna seraf sade:

"Mycket av mina svårigheter berodde på den ändlösa konflikten mellan mitt objekts två naturer: ambitionens sporre motarbetad av djurisk slöhet; idealen hos ett högrestående folk korsade av instinkterna hos en lägstående ras; ett storartat sinnes höga syften motarbetade av impulserna från ett primitivt arv; den långtgående synen hos en framsynt Ledsagare motverkad av närsyntheten hos en varelse i tiden; en uppåtstigande varelses progressiva planer modifierade av en materiell naturs begär och längtan; blixarna av universumintelligens släckta av den kemiska energins krav i en ras under utveckling; änglarnas lockrop motarbetade av emotionerna hos ett djur; intellektets tränande ointetgjort av instinkternas tendenser; individens erfarenhet motarbetad av släktets samlade benägenheter; syftena till det bästa överskuggade av driften till det värsta; geniets flykt neutraliserad av medelmåttighetens tyngdkraft; det godas framåtskridande fördröjt av det dåligas tröghet; det skönas konst befädd av det ondas närvaro; hälsans friska mod neutraliserad av sjukdomens kraftlöshet; trons fontän förorenad av rädslans gifter; glädjens källa bittergjord av sorgens vatten; förväntans glädje förbytt i förverkligandets bitterhet; livets fröjder ständigt hotade av dödens sorger. Ett sådant liv på en sådan planet! Och dock, tack vare den ständigt närvarande hjälpen och sporen från Tankeriktaren fick denna själ faktiskt ett rimligt mått av lycka och framgång och har redan nu stigit upp till mansoniavärldens domshallar."

[Framfört av en Ensam Budbärare från Orvonton.]

strenuous material efforts? Why do you not allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

111:7.4 (1223.6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

111:7.5 (1223.7) "Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and success and has even now ascended to the judgment halls of mansonia."

111:7.6 (1224.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitel 112. Personlighetens överlevnad

⇨ 111

Urantiaboken

113 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 112 PERSONLIGHETENS ÖVERLEVAD

Sektioner

Introduktion

1. Personligheten och verkligheten
2. Jaget
3. Döden som företeelse
4. Riktarna efter döden
5. Människojagets överlevnad
6. Morontiajaget
7. Fusion med Riktaren

PAPER 112 PERSONALITY SURVIVAL

SECTIONS

Introduction

1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

Introduktion

DE evolutionära planeterna är de sfärer på vilka människan har sin uppkomst, begynnelsevärldarna i de dödligas uppstigande levnadsbana. Urantia är din utgångspunkt. Här är du och din gudomliga Tankeriktare förenade i ett temporärt förbund. Du har utrustats med en fullkomlig guide. Om du därför ärligt löper tidens lopp och ernår fram till trons slutliga mål, skall tidsåldramas belöning vara din. Du skall bli för evigt förenad med Riktaren som verkar i ditt inre. Då börjar ditt verkliga liv, det uppstigande livet, till vilket ditt nuvarande dödliga stadium endast är en vestibul. Sedan börjar er upphöjda och progressiva mission som finaliter i evigheten som öppnar sig framför er. Under alla dessa på varandra följande tidsåldrar och stadier av evolutionär tillväxt finns det hos er en del som förblir absolut oförändrad, nämligen personligheten — beständigheten mitt bland all förändring.

Fastän det vore förmätet att försöka sig på en definition av personlighet, kan det vara till hjälp att uppräknat något av det som är känt om personligheten:

1. Personlighet är den kvalitet i verkligheten som utges av den Universelle Fadern själv, eller å Faderns vägnar av Samverkaren.

2. Den kan utges till varje levande energisystem som har sinne eller ande.

3. Den är inte helt bunden till förutgående orsakssammanhang. Den är relativt skapande eller medskapande.

INTRODUCTION

112:0.1 (1225.1) THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finalizers in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

112:0.2 (1225.2) While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove helpful to recount some of the things which are known about personality:

112:0.3 (1225.3) 1. Personality is that quality in reality which is bestowed by the Universal Father himself or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

112:0.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living energy system which includes mind or spirit.

112:0.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of antecedent causation. It is relatively creative or cocreative.

4. När den utges till evolutionära materiella varelser får den anden att sträva efter att behärska energimaterialet genom förmedling av sinnet.

5. Personligheten kan, fastän den själv saknar identitet, förena identiteten hos varje levande energisystem.

6. Den uppvisar endast kvalitativ reaktion för personlighetsströmkretsen, till skillnad från de tre energier som reagerar både kvalitativt och kvantitativt för gravitationen.

7. Personligheten är oföränderlig inför all förändring.

8. Den kan ge Gud en gåva — helgandet av den fria viljan till att göra Guds vilja.

9. Den kännetecknas av moral — medvetenhet om relativitet i förhållande till andra personer. Den urskiljer beteendenivåer och gör ett särskiljande val mellan dem.

10. Personligheten är unik, absolut unik. Den är unik i tid och rymd; den är unik i evigheten och i Paradiset; den är unik när den utges — det finns inga dubletter; den är unik i varje stund av sin tillvaro; den är unik i förhållande till Gud — Han gör inte skillnad på person, men inte heller räknar han samman dem; ty de kan inte adderas — de kan associeras med varandra men inte sammanräknas.

11. Personligheten reagerar direkt för närvaron av en annan personlighet.

12. Den är något av det enda som kan läggas till anden och illustrerar sålunda Faderns överhöghet i förhållande till Sonen. (Sinnet behöver inte läggas till anden.)

13. Personligheten kan överleva den fysiska döden med identiteten i behåll i den överlevande själen. Riktaren och personligheten är oföränderliga. Förhållandet mellan dem (i själen) är enbart förändring, ständig utveckling. Om denna förändring (tillväxt) upphörde skulle själen upphöra att finnas till.

14. Personligheten är unikt medveten om tiden, och detta är någonting annat än sinnets eller andens tidsuppfattning.

1. PERSONLIGHETEN OCH VERKLIGHETEN

Personligheten utges av den Universelle Fadern till hans skapade varelser som en potentiellt evig förläning. En sådan gudomlig gåva är avsedd att fungera på talrika nivåer och i successiva universumsituationer, allt från de ringa finita till de högsta absonita, ända till gränserna för det absoluta. Personligheten verkar sålunda på tre kosmiska plan eller i tre universumfaser:

1. Lägstatus. Personligheten fungerar lika effektivt i lokaluniversumet, superuniversumet och i centraluniversumet.

2. Betydelsestatus. Personligheten fungerar effektivt på nivåerna för det finita, det absonita, och även på nivåer som snuddar vid det absoluta.

112:0.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary material creatures, it causes spirit to strive for the mastery of energy-matter through the mediation of mind.

112:0.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity, can unify the identity of any living energy system.

112:0.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response to the personality circuit in contradistinction to the three energies which show both qualitative and quantitative response to gravity.

112:0.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the presence of change.

112:0.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God — dedication of the free will to the doing of the will of God.

112:0.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality — awareness of relativity of relationship with other persons. It discerns conduct levels and choosingly discriminates between them.

112:0.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely unique: It is unique in time and space; it is unique in eternity and on Paradise; it is unique when bestowed — there are no duplicates; it is unique during every moment of existence; it is unique in relation to God — he is no respecter of persons, but neither does he add them together, for they are nonaddable — they are associable but nontotalable.

112:0.13 (1226.1) 11. Personality responds directly to other-personality presence.

112:0.14 (1226.2) 12. It is one thing which can be added to spirit, thus illustrating the primacy of the Father in relation to the Son. (Mind does not have to be added to spirit.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personality may survive mortal death with identity in the surviving soul. The Adjuster and the personality are changeless; the relationship between them (in the soul) is nothing but change, continuing evolution; and if this change (growth) ceased, the soul would cease.

112:0.16 (1226.4) 14. Personality is uniquely conscious of time, and this is something other than the time perception of mind or spirit.

1. PERSONALITY AND REALITY

112:1.1 (1226.5) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112:1.2 (1226.6) 1. *Position status.* Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112:1.3 (1226.7) 2. *Meaning status.* Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

3. Värdestatus. Personligheten kan erfarenhetsmässigt förverkligas i följden av materiella, morontieella och andliga områden.

Personligheten har en fullkomnad omfattning av kosmiskt dimensionellt framträdande. Den finita personlighetens dimensioner är tre, och de är grovt taget funktionella enligt följande:

1. Längden representerar framskridandets riktning och art — rörelse genom rymden och i enlighet med tiden — evolution.

2. Det vertikala djupet omfattar de tendenser och attityder som kännetecknar olika organismer, de varierande nivåerna av självförverkligande och allmänt taget reaktionen inför omgivningen.

3. Bredden omfattar området för koordinering, associering och jagets organisering.

Den typ av personlighet som utges till de dödliga på Urantia har en potentialitet om sju dimensioner för uttryckande av jaget eller förverkligande av personen. Av dessa dimensionella fenomen kan tre förverkligas på den finita nivån, tre på den absonita nivån och ett på den absoluta nivån. På subabsoluta nivåer kan denna sjunde eller totalitetens dimension upplevas som personlighetens faktum. Denna suprema dimension är ett associerbart absolut, och fastän den inte är infinit är den dimensionellt potentiell för subinfinit genomträngning av det absoluta.

Personlighetens finita dimensioner har att göra med kosmisk längd, djup och bredd. Längden anger betydelse, djupet betecknar värde, bredden omfattar insikt — förmågan att uppleva obestridligt medvetande om den kosmiska verkligheten.

På morontianivån storligen utvidgas alla dessa finita dimensioner från den materiella nivån, och vissa nya dimensionella värden kan förverkligas. Alla dessa vidgade dimensionella erfarenheter på morontianivån sammanbinds på ett storartat sätt med den suprema eller personlighetsdimensionen genom inverkan av måta och även på grund av bidraget från morontiamatematiken.

Många svårigheter som de dödliga upplever i sitt studium av människans personlighet kunde undvikas om den finita varelsen ville minnas att de dimensionella nivåerna och de andliga nivåerna inte är koordinerade i det erfarenhetsmässiga personlighetsförverkligandet.

Livet är i själva verket en process som försiggår mellan organismen (jaget) och dess omgivning. Personligheten skänker identitetens värde och kontinuitetens betydelser åt denna association mellan organism och omgivning. Sålunda inser man att den företeelse som utgörs av stimulus och reaktion inte är en rent mekanisk process, eftersom personligheten fungerar som en faktor i den totala situationen. Det är alltid sant att mekanismer är passiva till sin natur; organismerna är medfött aktiva.

Det fysiska livet är en process som inte så mycket sker inom organismen som mellan organismen och omgivningen. Varje sådan process tenderar att skapa och etablera för organismen typiska reaktionsmönster i förhållande till en sådan omgivning. Alla sådana styrande mönster har en stor inverkan vid valet av mål.

112:1.4 (1226.8) 3. *Value status.* Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112:1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112:1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112:1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the absonite level, and one on the absolute level. On subabsolute levels this seventh or totality dimension is experiential as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112:1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112:1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly enhanced, and certain new dimensional values are realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also because of the contribution of morontia mathematics.

112:1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112:1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112:1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are highly influential in goal choosing.

Det är genom sinnets förmedling som jaget och omgivningen etablerar en meningsfull kontakt. Förmågan och villigheten hos en organism att knyta sådana betydelsefulla kontakter med omgivningen (reaktion på en drift) representerar hela personlighetens inställning.

Personligheten kan inte fungera särskilt väl om den är isolerad. Människan är av naturen en social varelse; hon domineras av en längtan efter samhörighet, efter att höra hemma någonstans. Det är bokstavligen sant att "ingen av oss lever för sig själv".

Personlighetens uppfattande som betydelsen av hela den levande och fungerande varelsen innebär emellertid mycket mer än en integrering av förhållanden. Det betyder en förening av alla verklighetsfaktorer såväl som en koordinering av förhållanden. Förhållanden existerar mellan två objekt, men tre eller flera objekt resulterar i ett system, och ett sådant system är mycket mer än enbart ett utvidgat eller invecklat förhållande. Denna distinktion är väsentlig, ty i ett kosmiskt system är de enskilda medlemmarna inte lierade med varandra annat än i relation till helheten och genom helhetens individualitet.

I människoorganismen utgör summeringen av delarna jaget — individualiteten — men en sådan process har inget som helst med personligheten att göra; det är personligheten som förenar alla dessa faktorer så som de förhåller sig till kosmiska realiteter.

I anhopningar adderas delarna; i system är de arrangerade. System är betydelsefulla på grund av organisation — positionsvärden. I ett gott system intar alla faktorer en kosmisk position. I ett dåligt system antingen saknas något eller så är det rubbat — bragt i oordning. I människosystemet är det personligheten som förenar alla aktiviteter och i sin tur skänker kvaliteterna identitet och kreativitet.

2. JAGET

Vid studiet av jaget är det nyttigt att minnas:

1. Att fysiska system är underordnade.
2. Att intellektuella system är likställda.
3. Att personligheten är överordnad.
4. Att den inneboende andliga kraften är potentiellt vägledande.

I samband med alla uppfattningar om jaget bör man beakta att livet som ett faktum kommer först, dess utvärdering eller tolkning senare. Människobarnet lever först, och tänker först därefter på sitt liv. I den kosmiska ordningen går insikten före framsyntheten.

Det faktum i universum att Gud blev människa har för evigt ändrat alla betydelser och förändrat alla värden beträffande människans personlighet. Ordet kärlek betecknar i sin rätta betydelse, ömsesidig högaktning mellan hela personligheter, vare sig mänskliga eller gudomliga, eller mänskliga och gudomliga. Delar av jaget kan fungera på talrika sätt — tänka, känna, önska — men endast de samordnade attributen hos hela

^{112:1.15 (1227.5)} It is through the mediation of mind that the self and the environment establish meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

^{112:1.16 (1227.6)} Personality cannot very well perform in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, "No man lives unto himself."

^{112:1.17 (1227.7)} But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system*, and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

^{112:1.18 (1227.8)} In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

^{112:1.19 (1227.9)} In aggregations parts are added; in systems parts are *arranged*. Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced — deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. THE SELF

^{112:2.1 (1227.10)} It would be helpful in the study of selfhood to remember:

- ^{112:2.2 (1227.11)} 1. That physical systems are subordinate.
- ^{112:2.3 (1227.12)} 2. That intellectual systems are co-ordinate.
- ^{112:2.4 (1227.13)} 3. That personality is superordinate.
- ^{112:2.5 (1227.14)} 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

^{112:2.6 (1228.1)} In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

^{112:2.7 (1228.2)} The universe fact of God's becoming man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human *and* divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of the whole personality are focused in intelligent action;

personligheten fokuseras till intelligent verksamhet. Alla dessa resurser associeras med det dödliga sinnets andlighet när en människa uppriktigt och osjälviskt älskar en annan varelse, mänsklig eller gudomlig.

De dödliga alla uppfattningar om verkligheten är baserade på antagandet om den mänskliga personlighetens aktuala existens; alla begrepp om övermänskliga realiteter är baserade på människopersonlighetens erfarenhet av de kosmiska realiteter som vissa associerade andliga entiteter och gudomliga personligheter företräder. Allt icke-andligt i människans erfarenhet, förutom personligheten, är ett medel att nå ett mål. Varje verkligt förhållande som den dödliga har till andra personer — mänskliga eller gudomliga — är i sig självt ett mål. En sådan gemenskap med Gudomens personlighet är det eviga målet för uppstigningen i universum.

Att människan har personlighet identifierar henne som en andlig varelse, emedan jagets enhetlighet och personlighetens självmedvetande är den övermateriella världens förläningar. Själva det faktum att en dödlig materialist kan förneka existensen av övermateriella realiteter utvisar av sig självt närvaron och verkan av andesyntes och kosmiskt medvetande i hans människosinne.

Det finns en stor kosmisk klyfta mellan materia och tanke, och denna klyfta är omätligt större mellan det materiella sinnet och den andliga kärleken. Medvetandet, och än mindre självmedvetandet, kan inte förklaras med någon teori om mekanistiskt elektroniskt förenande eller materialistiska energifenomen.

Då sinnet analyserar och följer verkligheten till dess yttersta, försvinner materien för de materiella sinnena, men den kan fortfarande förbli verklig för sinnet. När den andliga insikten analyserar och följer till dess yttersta den verklighet som finns kvar efter materiens försvinnande, försvinner även den för sinnet, men andens insikt kan fortfarande uppfatta kosmiska realiteter och suprema värden av andlig natur. I enlighet härmed ger vetenskapen vika för filosofin, medan filosofin måste kapitulera inför de slutledningar som naturligt ingår i genuin andlig erfarenhet. Tänkandet ger sig inför visdomen, och visdomen försvinner i upplyst och reflekterande gudsdyrkan.

Inom vetenskapen observerar människojaget den materiella världen. Filosofi är observationen av denna observation av den materiella världen. Religion, sann andlig erfarenhet, är den erfarenhetsmässiga insikten om den kosmiska verklighet som av observeras i observationen av all denna relativa syntes av energimaterialen i tid och rymd. Att konstruera en filosofi om universum på en materialism som utesluter allt annat är att fränse det faktum att alla materiella ting till att börja med uppfattas som verkliga i erfandet i människans medvetande. Observatören kan inte vara det som observeras. Utvärdering fordrar någon grad av transcendens av det som utvärderas.

I tiden leder tänkandet till visdom, och visdomen leder till gudsdyrkan; i evigheten leder gudsdyrkan till visdom, och visdomen resulterar i tankens slutlighet.

Möjligheten till ett förenande av det evolverande jaget ingår i egenskaperna hos dess konstitutiva faktorer: basenergierna, basvävnaderna, den

and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

^{112:2.8 (1228.3)} All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

^{112:2.9 (1228.4)} The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

^{112:2.10 (1228.5)} There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

^{112:2.11 (1228.6)} As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

^{112:2.12 (1228.7)} In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

^{112:2.13 (1228.8)} In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

^{112:2.14 (1228.1)} The possibility of the unification of the evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the

grundläggande kemiska övervakningen, de suprema idéerna, de suprema motiven, de suprema målen, och den gudomliga anden som har utgivits från Paradiset — hemligheten med självmedvetandet i människans andliga natur.

Den kosmiska evolutionens ändamål är att åstadkomma personlighetens enande genom andens allt större dominans, ett viljemässigt bejakande av Tankeriktarens undervisning och ledning. Personligheten, både den mänskliga och den övermänskliga, kännetecknas av en inneboende kosmisk kvalitet som kan kallas "utvecklingen av dominans", ett utvidgat behärsande av både personligheten själv och dess omgivning.

Den uppstigande före detta människopersonligheten genomgår två stora faser av tilltagande viljemässig dominans över jaget och i universum:

1. Den för-finalitiska eller gudssökande erfarenheten av att öka självförverkligandet genom ett förfarande för identitetsexpansion och -aktualiserande samtidigt med kosmisk problemlösning och därav följande universumbehörande.

2. Den post-finalitiska eller gudsuppenbarande erfarenheten av skapande expansion av självförverkligandet genom uppenbarandet av erfarenhetens Suprema Varelse för de gudssökande intelligenser som ännu inte har nått de gudomliga nivåerna av gudalikheter.

Nedstigande personligheter får motsvarande erfarenheter genom sina olika universumäventyr, under vilka de eftersträvar större förmåga att utröna och utföra den Supremes, den Ultimates och den Absoluta Gudomens gudomliga vilja.

Det materiella jaget, människoidentitetens ego-entitet, är under det fysiska livet beroende av att den materiella livsmekanismen fortgående fungerar, av att den instabila jämvikt i energier och intellekt fortgående existerar, vilken på Urantia har givits namnet liv. Ett jag som har överlevnadsvärde, ett jag som kan transcendera erfarenheten av döden, utvecklas endast av att man åstadkommer en potentiell överflyttning av sätet för den evolverande personlighetens identitet från den tillfälliga livsbäraren — den materiella kroppen — till morontiasjälens odödliga och mer bestående väsen och vidare till de nivåer där själen bibringas andeverklighet och till slut når upp till ställningen därav. Denna faktiska överflyttning från materiell anknytning till morontiaidentifiering åstadkoms av uppriktigheten, uthålligheten och orubbligheten i människovarelsens gudssökande avgöranden.

3. DÖDEN SOM FÖRETEELSE

Urantiborna känner vanligen endast ett slag av död, livsenergiernas fysiska utsläckande, men när det gäller personlighetens överlevnad finns det i själva verket tre slag av död:

1. Andlig (själens) död. Om och när den dödliga människan slutligt har förkastat överlevnaden, när hon enligt Riktarens och den överlevande serafens gemensamma åsikt har förklarats andligen insolvent,

fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

112:2.15 (1229.2) The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster. Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called "the evolution of dominance," the expansion of the control of both itself and its environment.

112:2.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of increasing volitional dominance over the self and in the universe:

112:2.17 (1229.4) 1. The prefinaliter or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

112:2.18 (1229.5) 2. The postfinaliter or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

112:2.19 (1229.6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

112:2.20 (1229.7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life*. But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. THE PHENOMENON OF DEATH

112:3.1 (1229.8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

112:3.2 (1229.9) 1. *Spiritual (soul) death*. If and when mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the Adjuster and the surviving

morontieellt konkursfärdig, när ett sådant samordnat rådsutslag har registrerats i Uversa, och sedan Censorerna och deras återspeglade medarbetare har verifierat dessa observationer, då ger Orvontons härskare order om omedelbar frigivning av den inneboende Ledsagaren. Denna frigörelse av Riktaren påverkar emellertid på intet sätt den personliga eller gruppserafens skyldigheter vilken har hand om den individ som har övergivits av Riktaren. Detta slags död är slutlig till sin betydelse, trots att de levande energierna i kroppens och sinnets mekanismer tills vidare fortsätter sin verksamhet. I kosmisk bemärkelse är denna dödliga redan död; livets fortbestånd anger endast uthålligheten i de kosmiska energiernas materiella rörelsekraft.

2. Intellectuell (sinnets) död. När de vitala strömkretsarna för de högre biträdande sinnesandarnas omvårdnad bryts genom rubbningar i intellektet eller därför att hjärnmekanismen delvis har förstörts, och om dessa tillstånd passerar en viss kritisk punkt då de inte längre kan repareras, frigörs den inre Riktaren omedelbart för avfärd till Divinington. I universumets register anses en dödligs personlighet ha mött döden närhelst de strömkretsar som är väsentliga för människans viljeverksamhet har förstörts. Återigen betyder detta död, trots att den fysiska kroppens levande mekanismer fortsätter sin verksamhet. En kropp som saknar ett viljemässigt sinne är inte längre mänsklig, men beroende på hurdana val människans vilja tidigare har träffat kan en sådan individs själ ändå överleva.

3. Fysisk (kroppens och sinnets) död. När döden hinner upp en människa stannar Riktaren i sinnets fäste tills det upphör att fungera som en intelligent mekanism, ungefär vid den tid då det rytmiska vitala pulserandet av hjärnans mätbara energier upphör. Efter denna upplösning lämnar Riktaren det försvinnande sinnet alldeles lika informell som den gjorde sitt inträde många år tidigare och beger sig då till Divinington via Uversa.

Efter döden återgår den materiella kroppen till den värld av grundämnen från vilken den har uppkommit, men två icke-materiella faktorer består hos en överlevande personlighet: den förutexisterande Tankeriktaren, som beger sig till Divinington med minneskopier av den dödliges levnadsbana; kvar blir också, i ödesväktarens vård, den avlidna människans odödliga morontiasjäl. Dessa själens faser och former, dessa en gång kinetiska men nu statiska identitetsformler, är nödvändiga för återpersonaliseringen i morontiavärldarna. Det är återföreningen av Riktaren och själen som på nytt sammanför den överlevande personligheten, vilket återger dig medvetandet vid tiden för morontiauppvaknandet.

För dem som inte har personliga serafvaktare utför gruppvaktarna troget och effektivt samma tjänst när det gäller identitetens bevarande och personlighetens uppståndelse. Seraferna är oundgängliga för att på nytt sammanföra personligheten.

Efter döden förlorar Tankeriktaren temporärt personlighet, men inte identitet. Det mänskliga objektet förlorar temporärt identitet, men inte personlighet. I mansoniavärldarna förenas båda i en evig manifestation. En Tankeriktare som har lämnat jorden

seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

112:3.3 (1230.1) 2. Intellectual (mind) death. When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

112:3.4 (1230.2) 3. Physical (body and mind) death. When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

112:3.5 (1230.3) After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality, that reconstitutes you at the time of the morontia awakening.

112:3.6 (1230.4) For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity safekeeping and personality resurrection. The seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

112:3.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster

återvänder aldrig hit som den varelse i vars inre den tidigare har dvalts; aldrig manifesteras personligheten utan mänsklig vilja, och aldrig manifesterar en människa, som Riktaren har lämnat en aktiv identitet efter döden och etablerar inte på något sätt kommunikation med levande varelser på jorden. Dessa själar utan Riktare är helt och hållet medvetlösa under dödens långa eller korta sömn. Det kan inte förekomma någon som helst manifestation av personligheten eller förmåga att träda i kommunikation med andra personligheter förrän överlevnaden har fullföljts. De som går vidare till mansoniavärldarna tillåts inte sända meddelanden till sina efterlämnade kära. Det är en ledande princip överallt i universerna att förbjuda sådan kommunikation under perioden för en pågående domperiod.

4. RIKTARNA EFTER DÖDEN

När en död av materiell, intellektuell eller andlig art inträffar tar Riktaren farväl av sin dödlige värd och beger sig till Divinington. Från högkvarteren i lokaluniversumet och superuniversumet tas en återspeglingskontakt med övervakarna i de båda regeringarna, och Ledsagaren avregistreras med samma nummer som registrerade dess inträde i tidens domäner.

På något sätt, som inte helt förstås, kan de Universella Censorerna få i sin besittning en sammanfattning av människans liv så som det finns uttryckt i Riktarens utskriftsdubblett av de andliga värdena och morontie betydelserna i det bebodda sinnet. Censorerna kan tillägna sig Riktarens version av den avlidna människans överlevnadskaraktär och andliga kvaliteter, och all denna information tillsammans med serafernas uppteckningar finns tillgänglig för presentation vid tiden för domslutet över ifrågasvarande individ. Denna information används också för att bekräfta de mandat från superuniversumet vilka gör det möjligt för vissa uppstigande att omedelbart påbörja sitt morontialivsskede, dvs. att efter upplösningen i döden fortsätta till mansoniavärldarna före det formella avslutandet av en planetarisk domperiod.

Efter den fysiska döden, med undantag för individer som upptas till himlen direkt från de levande, beger sig den frigjorda Riktaren omedelbart till sin hemsfär Divinington. Detaljerna om vad som händer i den världen under den tid då man inväntar den överlevande dödliges faktiska återuppträdande beror främst på huruvida människan uppstiger till mansoniavärldarna enligt sin egen personliga rätt eller inväntar uppropandet av de sovande överlevande från en planetarisk tidsålder vid domperiodens slut.

Om den dödliga kompanjonen hör till en grupp som skall återpersonaliseras vid slutet av en domperiod återvänder Riktaren inte omedelbart till mansoniavärldarna i det system där den tidigare tjänade, utan den inträder enligt eget val i något av följande temporära uppdrag:

1. Den upptas i de försvunna Ledsagarnas led, för oavslöjad tjänst.
2. Den förordnas för någon tid att observera regimen i Paradiset.

return to earth as the being of former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjusted human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjusted souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

112:4.1 (1231.1) When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the domains of time.

112:4.2 (1231.2) In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the formal termination of a planetary dispensation.

112:4.3 (1231.3) Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

112:4.4 (1231.4) If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

112:4.5 (1231.5) 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.

112:4.6 (1231.6) 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.

3. Den inskrivs i en av de många övningsskolorna i Divinington.

4. Den stationeras för en tid som studerande observatör på en av de övriga sex heliga sfärer som bildar Faderns krets av paradisvärldar.

5. Den förordnas till de Personaliserade Riktarnas budbärartjänst.

6. Den blir biträdande instruktör i de skolor i Divinington som ägnar sig åt att träna Ledsagare som hör till den jungfruliga gruppen.

7. Den förordnas att välja ut en grupp av möjliga världar att tjäna i om det finns rimlig orsak att tro att den mänskliga partnern kan ha avvisat överlevnaden.

Om du, när du ljuter döden, har uppnått den tredje kretsen eller en högre nivå och därför har haft dig tillförordnad en personlig ödesväktare, och om den slutliga utskrift som Riktaren presenterar av sammandraget över överlevnadskaraktären utan förbehåll bekräftas av ödesväktaren — om både serafen och Riktaren väsentligen är överens på varje punkt i sina livsuppteckningar och rekommendationer — om de Universella Censornas och deras återspeglade medarbetare i Uversa bekräftar dessa uppgifter och gör det utan tvetydighet eller reservation, i det fallet skickar Dagarnas Forna ut mandatet om avancerad status längs kommunikationsströmkretsarna till Salvington, och sålunda överlåter ger domstolarna hos Härskaren i Nebadon order om att den överlevande själen omedelbart skall överföras till uppståndelsehallarna i mansoniavärldarna.

Om människoindividen överlever utan dröjsmål registrerar sig Riktaren i Divinington — så har jag blivit instruerad — fortsätter fram till den Universella Faderns närvaro i Paradiset, återvänder omedelbart och omfamnas av de Personaliserade Riktarna i superuniversumet och lokaluniversumet för sitt förordnande, erhåller erkännande av den ledande Personaliserade Ledsagaren i Divinington och befattar sig därefter genast med "förverkligandet av identitetsöverföringen", för att i den tredje perioden och i mansoniavärlden kallas fram i den verkliga personlighetsgestalt som har färdigställts för att ta emot den överlevande själen från den jordiske dödliga, så som denna gestalt har projicerats av ödesväktaren.

5. MÄNNISKOJAGETS ÖVERLEVAD

Jaget är en kosmisk realitet; vare sig materiellt, morontellt eller andligt. Det personligas verklighet utges av den Universella Fadern som handlar av sig själv eller genom sina många representanter i universum. Att säga att en varelse är personlig är att erkänna att en sådan varelse är relativt individualiserad inom den kosmiska organismen. Det levande kosmos är en nästan oändligt integrerad samling av verkliga enheter som alla är relativt beroende av helhetens öde. De som är personliga har getts den faktiska möjligheten att välja mellan att acceptera bestämmelsen eller att avvisa den.

Det som kommer från Fadern är likt Fadern evigt, och detta är precis lika sant beträffande personligheten,

^{112:4.7 (1231.7)} 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.

^{112:4.8 (1231.8)} 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise worlds.

^{112:4.9 (1231.9)} 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.

^{112:4.10 (1231.10)} 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.

^{112:4.11 (1231.11)} 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

^{112:4.12 (1231.12)} If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

^{112:4.13 (1232.1)} If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the "realization of identity transition," being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

5. SURVIVAL OF THE HUMAN SELF

^{112:5.1 (1232.2)} Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the *personal* is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

^{112:5.2 (1232.3)} That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality,

som Gud ger av sitt eget frivilliga val, som det är beträffande Tankeriktaren, ett faktiskt fragment av Gud. Människans personlighet är evig, men med hänsyn till identiteten en villkorlig evighetsrealitet. Sedan personligheten en gång har framträtt som svar på Faderns vilja, uppnår den sin bestämelse, Gudomen, men människan måste välja om hon vill vara närvarande eller inte när denna bestämelse uppnås. Om ett sådant val inte har gjorts när personligheten den erfarenhetsmässiga Gudomen direkt och blir en del av den Suprema Varelse. Kretsloppet är på förhand bestämt, men människans deltagande i det är frivilligt, personligt och erfarenhetsbaserat.

Den dödliges identitet är ett övergående tillstånd i det timliga livet i universum; den är verklig endast i den mån personligheten väljer att bli en fortgående företeelse i universum. Detta är den väsentliga skillnaden mellan människan och ett energisystem: energisystemet måste fortsätta, det har inget val; men det ligger helt i människans hand att avgöra sin egen bestämelse. Riktaren är i sanning stigen till Paradiset, men människan måste följa den stigen enligt sitt eget avgörande, enligt sitt frivilliga val.

Människovarelserna har en identitet endast i materiell bemärkelse. Dessa kvaliteter hos jaget uttrycks av det materiella sinnet då det verkar i intellektets energisystem. När man säger att människan har identitet erkänner man att hon är i besittning av en sinnesströmkrets som har underordnats de handlingar och val som bestäms av människopersonlighetens vilja. Detta är emellertid en materiell och rent temporär manifestation, just så som människans embryo utgör ett övergående, parasitiskt stadium i människolivet. Sett ur ett kosmiskt perspektiv föds, lever och dör människorna närapå i samma ögonblick; de är inte bestående. Den dödliges personlighet har genom sitt eget val makt att överflytta sätet för sin identitet från det förgängliga materiella intellektets system till morontiasjälens högre system, som i förening med Tankeriktaren skapas till en ny bärare av personlighetsmanifestationen.

Det är själva denna makt att välja, universums utmärkelsetecknet för ett varelseskap med fri vilja, vilket utgör människans största möjlighet och hennes suprema kosmiska ansvar. Av integriteten som karakteriserar människans vilja är den eviga bestämmelsen för den framtida finaliten beroende. Av uppriktigheten i den dödliges fria vilja är den gudomliga Riktaren beroende för att få evig personlighet. Av trofastheten i den dödligas val är den Universelle Fadern beroende för att en ny uppstigande son skall förverkligas. Av ståndaktigheten och visdomen i besluten och handlingarna är den Suprema Varelse beroende för att den erfarenhetsbaserade evolutionen skall bli aktual.

Fastän de kosmiska kretsarna för personlighetens tillväxt till slut måste uppnås, men om — utan din egen förskyllan — timliga olyckor och svårigheter i den materiella tillvaron hindrar dig från att behärska dessa nivåer på din födelseplanet, och om dina avsikter och strävanden har överlevnadsvärde, då utfärdas bestämmelserna om förlängd provotid. Du ges tillägsstid för att visa din duglighet.

Om det någonsin råder tvivel om huruvida det är rådligt att befordra någon människoidentitet till

which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

112:5.3 (1232.4) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

112:5.4 (1232.5) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

112:5.5 (1233.1) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

112:5.6 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if, through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

112:5.7 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the

mansioniavärldarna, avgör universumstyrelserna utan undantag ärendet till denna individs personliga fördel. Utan att tveka befordrar de en sådan själ till ställningen som övergångsstadieavelse, medan de fortsätter sina observationer av den uppkommande morontiaavsikten och det andliga syftet. Sålunda kan man vara säker på att gudomlig rättvisa uppnås, och den gudomliga nåden ges ytterligare tillfälle att utsträcka sin omvårdnadsverksamhet.

Styrelserna i Orvonton och Nebadon gör inte gällande att de är absolut fulländade i fråga om detaljförverkligandet av den universella planen för återpersonalisering av de dödliga, men de gör i själva verket gällande att de manifesterar tålmod, tolerans, förståelse och nåderik sympati. Vi tar hellre risken för ett systemuppror än att riskera att beröva en kämpande dödlig från någon evolutionär värld den eviga glädjen att fullfölja den uppstigande levnadsbanan.

Detta betyder inte att människovarelserna kommer att få ett andra tillfälle efter det att de har avisat det första, inte alls så. Det betyder emellertid att alla viljevarelser skall få erfara ett verkligt tillfälle att träffa ett otvivelaktigt, medvetet och slutligt val. Universernas suveräna Domare kommer inte att främta någon varelse personlighetsstatus, som inte slutligt och helt har gjort det eviga valet. Människans själ måste ges, och den ges, fullt och rikligt tillfälle att avslöja sin sanna avsikt och sitt verkliga syfte.

När de mer andligt och kosmiskt avancerade dödliga avlider fortsätter de omedelbart till mansioniavärldarna. Allmänt taget fungerar detta arrangemang för dem som har fått sig anvisade personliga serafväktare. Andra dödliga kan tänkas uppehållas till den tid då domstolsbehandlingen av deras angelägenheter har slutförts, varefter de kan fortsätta till mansioniavärldarna, eller kanske bli hänfödda till de sovande överlevandes led för att återpersonaliseras i grupp vid den aktuella planetariska domperiodens slut.

Det finns två svårigheter som hindrar mig i mina försök att förklara vad som närmare bestämt händer dig i döden, det överlevande du som är något annat än den lämnande Riktaren. Den ena av dessa svårigheter består i omöjligheten att till er uppfattningsnivå överföra en adekvat beskrivning av en händelse i gränslandet mellan det fysiska och det morontiella området. Den andra svårigheten kommer sig av restriktioner som det himmelska styrets myndigheter på Urantia har bundit till mitt uppdrag som sanningsuppenbarare. Det finns många intressanta detaljer som kunde framföras, men på uppmaning av era närmaste planetariska övervakare avstår jag från dem. Inom gränserna för mitt tillstånd kan jag i alla fall säga så här mycket:

Det finns något verkligt, något som är ett resultat av den mänskliga utvecklingen, någonting utöver Mysterieleadsagaren, som överlever döden. Denna nya framträdande entitet är själen, och den överlever både din fysiska kropps och ditt materiella sinnes död. Denna identitet är det gemensamma barnet från det liv och de strävanden som ditt människojag har genomlevt tillsammans med ditt gudomliga jag, Riktaren. Detta barn till en mänsklig och en gudomlig förälder är det överlevande element som är av jordiskt ursprung; det är morontiajaget, den odödliga själen.

universe governments invariably rule in the personal interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

112:5.8 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

112:5.9 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to reveal its true intent and real purpose.

112:5.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be repersonalized en masse at the end of the current planetary dispensation.

112:5.11 (1233.7) There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

112:5.12 (1234.1) There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

Detta barn av bestående mening och överlevnadsvärde är totalt medvetslöst under tidsperioden från döden till återpersonaliseringen och befinner sig under hela denna väntetid i förvar hos den serafiska ödesvaktaren. Du fungerar inte som en medveten varelse efter döden förrän du får det nya medvetandet, morontiamedvetandet, i Satantias mansoniavärldar.

Den funktionella identitet som ansluter sig till människans personlighet upplöses i döden genom att livsrörelsen upphör. Fastän människopersonligheten transcenderar sina grundläggande delar beroende av dem för sin funktionella identitet. Då livet upphör förstörs de fysiska hjärnmönstren för sinnesutrustning, och sinnets upplösning gör slut på det dödliga medvetandet. Denna varelses medvetande kan inte senare framträda på nytt förrän en sådan kosmisk situation har arrangerats som tillåter samma människopersonlighet att igen fungera i relation till levande energi.

Under den tid då de överlevande dödliga överförs från sin ursprungsvärld till mansoniavärldarna — vare sig de upplever ett nytt sammanfogande av personligheten i den tredje perioden eller uppstiger vid tiden för den gruppvisa uppståndelsen — förvaras uppgifterna om personlighetens struktur troget av ärkeänglarna i deras världar där det försiggår speciella aktiviteter. Dessa varelser är inte beskyddare av personligheten (så som väktarseraferna är beträffande själen), men det oaktat är det sant att varje identifierbar faktor av personligheten mycket effektivt förvaras under uppsikt av dessa pålitliga förvaltare av de dödligas överlevnad. Var exakt den dödligas personlighet befinner sig under tiden mellan döden och överlevnaden vet vi inte.

Den situation som gör återpersonaliseringen möjlig skapas i uppståndelsehallarna på de morontieiska mottagningsplaneterna i ett lokaluniversum. Här i dessa kamrar för hopfogning av livet tillhandahåller de övervakande myndigheterna det universumenergiförhållande — mellan morontieell, sinnesmässig och andlig energi — som gör det möjligt att återuppväcka den sovande överlevandes medvetande. Sammanförandet ånyo av beståndsdelarna hos en tidigare materiell personlighet innefattar:

1. Tillverkandet av en lämplig gestalt, ett morontiaenergimönster, i vilket den nya överlevande kan få kontakt med den icke-andliga verkligheten, och till vilket morontiavarianten av det kosmiska sinnet kan anslutas.

2. Riktarens återvändande till den väntande morontia varelsen. Riktaren är den eviga beskyddaren av din uppstigande identitet. Din Ledsagare är den absoluta garantin för att du själv och inte någon annan tar i besittning den morontiegestalt som har skapats för ditt personlighetsuppbyggande. Riktaren kommer att vara närvarande när din personlighet sammanförs på nytt för att igen en gång åtaga sig rollen som Paradisguide för ditt överlevande jag.

3. När dessa förutsättningar för återpersonaliseringen har samlats utgjuter serafbeskyddaren av potentialiteterna i den slumrande odödliga själen, med hjälp av talrika kosmiska

112:5.13 (1234.2) This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death, until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

112:5.14 (1234.3) At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity. The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with living energy.

112:5.15 (1234.4) During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

112:5.16 (1234.5) The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mindal, and spiritual — which makes possible the reconsciousing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

- 112:5.17 (1234.6) 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircuited.

- 112:5.18 (1234.7) 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

- 112:5.19 (1235.1) 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of numerous cosmic

personligheter, denna morontiaentitet på och i den väntande morontiella sinnes- och kroppsgestalten samtidigt som hon anförtror detta evolutionära barn av den Supreme till ett evigt förbund med den väntande Riktaren. Detta fullbordar återpersonaliseringen, hofogandet ånyo av minnet, insikten och medvetandet — identiteten.

Återpersonaliseringen innebär att det uppvaknande människo jaget får grepp om den strömkretsanslutna morontiafasen i den nyligen avskilda delen av det kosmiska sinnet. Personligheten som företeelse är beroende av att jagidentitetens reaktion i förhållande till universumogivningen fortgår. Detta kan åstadkommas endast genom sinnets förmedling. Det egna jaget består trots en fortgående förändring av alla de faktorer som jaget består av. I det fysiska livet sker förändringen gradvis; vid döden och efter återpersonaliseringen är förändringen plötslig. Den sanna realiteten hos all individualitet (personligheten) kan fungera reaktivt inför förhållandena i universum tack vare den oupphörliga förändringen av dess beståndsdelar; stagnation leder till oundviklig död. Människolivet är en ändlös förändring av de livsfaktorer som förenas av stabiliteten hos den oföränderliga personligheten.

När du sålunda vaknar upp i Jerusems mansoniavärldar kommer du att vara så förändrad, den andliga omvandlingen kommer att vara så stor, att vore det inte för din Tankeriktare och din ödesväktare som så helt kopplar samman ditt nya liv i de nya världarna med ditt gamla liv i den första världen, så skulle du först ha svårt att förena ditt nya morontiamedvetande med de uppvaknande minnena från din tidigare identitet. Trots det personliga jagets fortbestånd skulle mycket från livet som dödlig till en början kännas som en obestämd och dimmig dröm. Tiden kommer dock att klargöra många dödliga tankeassociationer.

Tankeriktaren uppväcker och återger för dig endast de minnen och erfarenheter som är en del av och väsentliga för din levnadsbana i universum. Om Riktaren har varit med om utvecklingen av något i människans sinne, då överlever dessa värdefulla erfarenheter i Riktarens eviga medvetande. Mycket av ditt forna liv och dess minnen, som varken har andlig betydelse eller morontiavärde, förstörs med den materiella hjärnan. Mycket av den materiella erfarenheten försvinner som en tidigare stödkonstruktion vilken, efter att ha hjälpt dig över bron till morontianivån, inte längre tjänar något ändamål i universum. Personligheten och förhållandena mellan personligheter är aldrig någon stödkonstruktion. De dödligas minnen av personlighetsrelationer har kosmiskt värde och blir bestående. I mansoniavärldarna igenkänner du och blir igenkänd, och vad mer, du kommer ihåg och koms ihåg av dina tidigare närstående i det korta men spännande livet på Urantia.

6. MORONTIAJAGET

Så som en fjäril framträder från sitt stadium som larv, så framträder människovarelsernas verkliga personlighet i mansoniavärldarna för första gången uppenbarad skilt från sitt tidigare materiella hölje, den köttliga gestalten. Morontialivsskedet i lokaluniversumet gäller det fortsatta höjandet av

personalities, bestows this morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

112:5.20 (1235.2) The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircuited morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

112:5.21 (1235.3) And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed, the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

112:5.22 (1235.4) The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the short but intriguing life on Urantia.

6. THE MORONTIA SELF

112:6.1 (1235.5) Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime enshrouding in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality

personlighetsmekanismen från självexistensens första morontianivå upp till den slutliga morontianivån av progressiv andlighet.

Det är svårt att instruera era om er morontiella personlighetsgestalter för livsskedet i lokaluniversumet. Ni kommer att förseas med morontiamönster som möjliggör manifesterandet av personligheten, och dessa är utrustningar som när allt kommer omkring övergår er fattningsförmåga. Fastän dessa gestalter är helt verkliga är de inte sådana energimönster av materiell art som ni nu förstår er på. De tjänar emellertid samma syfte i lokaluniversumets världar som era materiella kroppar på människornas födelseplaneter.

I viss utsträckning motsvarar utseendet av den materiella kroppsformen personlighetsidentitetens karaktär; den fysiska kroppen återspeglar i begränsad omfattning något av personlighetens inneboende natur. Morontiagestalten gör det ännu mer. I det fysiska livet kan dödliga vara vackra till det yttre fastän de är föga älskvärda i sitt inre. I morontialivet, och allt mer på dess högre nivåer, varierar personlighetsgestalten direkt i förhållande till den inre personens natur. På den andliga nivån börjar den yttre formen och den inre naturen närma sig en fullständig överensstämmelse, som blir allt mer fulländad ju högre andenivån är.

På morontiastadiet förseas den uppstigande dödlige med Nebadon-varianten av den orvontonska Härskarandens förläning av kosmiskt sinne. Det dödliga intellektet som sådant har förstörts, det har upphört att existera som en fokuserad universumentitet skilt från den Skapande Andens odifferentierade sinnesströmkretsar. De betydelser och värden som har funnits i det dödliga sinnet har inte gått förlorade. Vissa sinnesfaser fortlever i den överlevande själen; vissa av det före detta människosinnet erfarenhetsbaserade värden finns nu hos Riktaren, och kvar i lokaluniverset finns också uppteckningarna om hur människan levde sitt liv i köttslig gestalt, liksom även vissa levande registreringar i de talrika varelser som är involverade i den slutliga utvärderingen av den uppstigande dödlige, varelser som omfattar allt från serafer till Universella Censorer och antagligen ännu högre ända upp till själva den Supreme.

Den skapades vilja kan inte fungera utan sinne, men den består trots att det materiella intellektet går förlorat. Under tiderna genast efter överlevnaden vägleds den uppstigande personligheten i stor utsträckning av de karaktärsmönster som har ärvts från människolivet och av den nu framträdande inverkan av morontiamåta. Dessa guider till mansonivärldsbeteende fungerar acceptabelt under morontialivets tidigare skeden och innan morontiaviljan framträder som ett fullfjädrat viljemässigt uttryck för den uppstigande personligheten.

Det finns inga inflytelser under livsskedet i lokaluniversumet som kunde jämföras med de sju biträdande sinnesandarna i människans tillvaro. Morontiasinnet måste utvecklas genom direkt kontakt med det kosmiska sinnet, så som detta kosmiska sinne har modifierats och omvandlats av den skapande källan till intellekt i lokaluniversumet — den Gudomliga Omvårdaren.

Den dödliges sinne är före döden självmedvetet oberoende av Riktarens närvaro. Sinne som omvårdas

mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

112:6.2 (1235.6) It is difficult to instruct you regarding your morontia personality forms for the local universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

112:6.3 (1236.1) To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

112:6.4 (1236.2) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range from seraphim to Universal Censors and probably on beyond to the Supreme.

112:6.5 (1236.3) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mota. And these guides to mansonian conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

112:6.6 (1236.4) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

112:6.7 (1236.5) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence;

av biträdande sinnesandar behöver endast det därmed associerade mönstret av materia och energi för att kunna verka. Morontiasjälén, som står ovanför sinnesandarnas omvårdnad, bibehåller inte sitt självmedvetande utan Riktaren när den fråntas det materiella sinnets mekanism. Denna evolverande själ har emellertid en fortgående natur som härstammar från de beslut som har fattats av det sinne som har omvårdats av de biträdande sinnesandarna och som tidigare har varit associerat med själen, och denna natur blir aktivt minne när dess mönster förses med energi av den återvändande Riktaren.

Minnets fortbestånd är bevis för att det ursprungliga jagets identitet bevaras. Det är väsentligt för ett fullständigt medvetande om personlighetens fortbestånd och expansion. De dödliga som stiger upp utan Riktare är beroende av serafmedhjälparens undervisning för att rekonstruera människominnet. De med Anden fusionerade dödligas morontiasjälar är inte begränsade på annat vis. Minnesmönstret bevaras i själen, men detta mönster fordrar den tidigare Riktarens närvaro för att omedelbart kunna uppfattas som fortgående minne. Utan Riktaren åtgår en anseelig tid för den dödlige överlevande att på nytt utforska och lära sig, att återerövra, minnesmedvetandet om betydelse och värdena från en tidigare tillvaro.

Den själ som har överlevnadsvärde återspeglar troget både de kvalitativa och de kvantitativa handlingarna och motivationerna hos det materiella intellektet, det tidigare sätet för jagets identitet. Då det dödliga sinnet väljer det sanna, det sköna och det goda går det in i sitt för-morontiella universumlivsskede under beskydd av de sju biträdande sinnesandarna som är förenade under ledning av visdomens ande. Senare, när de sju kretsarna av för-morontieell resultatuppnåelse har avklarats, inleder utgivningen av morontiasinnesutrustningen ovanpå det sinne, som har omvårdats av de biträdande sinnesandarna, det för-andliga eller morontiella livsskedet av framåtskridande i lokaluniversumet.

När en skapad varelse lämnar sin födelseplanet lämnar han de biträdande sinnesandarnas omvårdnad bakom sig och blir beroende av enbart morontieintellektet. När en uppstigande lämnar lokaluniversumet har han nått den andliga nivån i tillvaron efter att ha gått vidare från morontianivån. Denna andeentitet som nu framträder blir då intonad till det orvontonska kosmiska sinnets direkta omvårdnad.

7. FUSION MED RIKTAREN

Fusion med Riktaren förlämnar personligheten eviga aktualiteter som tidigare endast var potentiella. Bland dessa nya förmögenheter kan nämnas: fixering av gudomlighetskvaliteten, erfarenhet och minne av den förgångna evigheten, odödlighet och en fas av bestämd potentiell absoluthet.

När ditt jordiska lopp i temporär gestalt är till ända är du bestämd att vakna upp vid stränderna av en bättre värld, och till slut skall du förenas i en evig omfamning med din trogna Riktare. Denna fusion är det mysterium som gör Gud och människa till ett, mysteriet med den finita varelsens evolution, men det är evigt sant. Fusionen är den heliga sfären Ascendingtons

adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being superadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does, however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

^{112:6.8 (1236.6)} The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a former existence.

^{112:6.9 (1237.1)} The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

^{112:6.10 (1237.2)} When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. ADJUSTER FUSION

^{112:7.1 (1237.3)} Thought Adjuster fusion imparts eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

^{112:7.2 (1237.4)} When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of

hemlighet, och ingen skapad utom de som har upplevt fusionen med Gudomens ande kan förstå den sanna betydelsen av de aktuella värden som förenas när en timlig varelses identitet för evigt blir ett med Paradisgudomens ande.

Fusion med Riktaren verkställs vanligen medan den uppstigande vistas i sitt lokala system. Den kan ske på födelseplanet som en transcendens av den naturliga döden. Den kan äga rum i vilken som helst av mansoniavärldarna eller i systemets högkvarter; den kan till och med fördröjas till tiden för vistelsen i konstellationen, eller i speciella fall fullbordas först när den uppstigande befinner sig i lokaluniversumets huvudstad.

När fusionen med Riktaren har förverkligats finns det inte längre någon fara för en sådan personlighets eviga levnadsbana. Himmelska varelser prövas under en lång tid av erfarenhet, men de dödliga genomgår en relativt kort och intensiv prövning i de evolutionära och morontiella världarna.

Fusion med Riktaren inträffar aldrig förrän superuniversumets mandat har kungjort att den mänskliga naturen har träffat ett slutligt och oåterkalleligt val till förmån för den eviga levnadsbanan. Det innebär då ett bemyndigande för de två att bli ett, vilket när det har utfärdats utgör klareringstillstånd för den fusionerade personligheten att till slut lämna lokaluniversumets område för att en gång fortsätta till superuniversumets högkvarter. Därifrån skall pilgrimen från tiden, i en avlägsen framtid, sekonafomslutas för den långa färden till centraluniversumet Havona och till äventyret hos Gudomen.

I de evolutionära världarna är jaget materiellt; det är ett ting i universum och som sådant underställt den materiella tillvarons lagar. Det är ett faktum i tiden, och det reagerar för tidens växlande öden. Överlevnadsbesluten måste formuleras här. I morontiadiet har jaget blivit en ny och mer bestående universumrealitet, och dess fortsatta tillväxt bygger på dess tilltagande anpassning till sinnes- och andeströmkretsarna i universerna. Överlevnadsbesluten bekräftas nu. När jaget når den andliga nivån har det blivit ett säkrat värde i universum, och detta nya värde bygger på det faktum att överlevnadsbesluten har fattats, vilket den eviga fusionen med Tankeriktaren vittnar om. Sedan den skapade varelsen har nått ställningen av ett verkligt universumvärde befrias den potentiellt till att söka efter det högsta universumvärdet — Gud.

Sådana fusionerade varelser är tvåfaldiga i sina universumreaktioner: De är fristående morontiaindivider, inte helt olika serafer, och de är också varelser som potentiellt hör till Paradisfinaliternas klass.

Den fusionerade individen är verkligen en enda personlighet, en enda varelse, vars enhet ingen intelligens i universum kan lyckas analysera isär. Sedan du så har passerat genom alla lokaluniversumets domstolar, från den lägsta till den högsta, utan att någon har kunnat identifiera människan eller Riktaren, den ena skilt från den andra, förs du slutligen inför Härskaren i Nebadon, din Fader i lokaluniversumet. Och där, inför själva den varelse vars skapande faderskap i detta universum i tiden har möjliggjort det att ditt liv är ett

Ascendington, and no creature, save those who have experienced fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

112:7.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take place on any one of the mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local universe capital.

112:7.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

112:7.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

112:7.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are now being confirmed.* When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made*, which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

112:7.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finaliters.

112:7.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life,

faktum, får du ta emot de kreditiv som berättigar dig att till slut påbörja livsskedet i superuniversumet i ditt sökande efter den Universelle Fadern.

Har den segerrika Riktaren vunnit personlighet genom sin storartade tjänst till förmån för det mänskliga, eller har den tappra människan förskaffat sig odödlighet genom uppriktiga strävanden att nå likhet med Riktaren? Ingendera, men tillsammans har de lyckats utveckla en medlem i en av den Supremes unika klasser av uppstigande personligheter, en som för alltid kommer att visa sig vara tjänstvillig, trogen och effektiv, en kandidat för fortsatt tillväxt och utveckling, en som ständigt strävar uppåt och som aldrig avbryter den himmelska uppstigningen förrän de sju kretsarna i Havona har genomkorsats och denna själ med sitt forna jordiska ursprung står i andaktsfullt erkännande inför Faderns faktiska personlighet i Paradiset.

Under hela denna storartade uppstigning är Tankeriktaren den gudomliga garantin för den framtida och fullständiga andliga stabiliseringen av den uppstigande dödliga. Samtidigt ges Riktaren genom närvaron av den dödliges fria vilja en evig kanal för frigörelse av den gudomliga och infinita naturen. Nu har dessa två identiteter blivit ett; ingen tilldragelse i tiden eller evigheten kan någonsin åtskilja människan och Riktaren. De är oskiljaktiga, evigt fusionerade.

I världar avsedda att leda till fusion med Riktaren är Mysterieledsagarens bestämmelse identisk med den uppstigande dödliges — Finalitkåren i Paradiset. Varken Riktaren eller den dödliga kan nå detta unika mål utan den andras fulla samverkan och trofasta hjälp. Detta mycket speciella partnerskap är ett av de mest fascinerande och förvånande av alla kosmiska fenomen under denna universumtidsålder.

Från tiden för fusionen med Riktaren är den uppstigandes status lika med den evolutionära varelsens. Människomedlemmen var den som först hade personlighet, och därför är den av högre rang än Riktaren i alla ärenden som gäller uppfattandet av personlighet. Högkvarteret för denna fusionerade varelse i Paradiset är Ascendington, inte Divinington, och denna unika kombination av Gud och människa räknas som en uppstigande dödlig hela vägen upp till Finalitkåren.

Så snart Riktaren fusioneras med en uppstigande dödlig stryks den Riktarens nummer från registren i superuniversumet. Vad som sker med registren i Divinington vet jag inte, men jag förmodar att registreringen av denna Riktare överflyttas till Grandfandas hemliga kretsar i de inre utrymmena; Grandfanda är den verkställande ledaren för Finalitkåren.

I och med att Riktaren har fusionerats har den Universelle Fadern fullföljt sitt löfte om att ge sig själv i gåva till sina materiella varelser; han har fullföljt sitt löfte och fullbordat planen om den eviga utgivningen av gudomligheten till mänskligheten. Nu börjar människans strävan att förverkliga och aktualera de gränslösa möjligheter som finns inneboende i det himmelska partnerskapet med Gud, vilket sålunda har blivit ett faktum.

Den nu kända ödesbestämmelsen för de överlevande dödliga är Finalitkåren i Paradiset. Detta är också målet för alla Tankeriktare som blir förenade i ett

you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

112:7.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

112:7.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

112:7.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

112:7.12 (1239.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

112:7.13 (1239.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse. What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

112:7.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

112:7.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who

evigt förbund med sina dödliga följeslagare. För närvarande arbetar paradysfinaliterna i många projekt överallt i storuniversum, men vi förmodar alla att de kommer att ha andra och än mer himmelska uppgifter att utföra i en avlägsen framtid efter det att de sju superuniverserna har etablerats i ljus och liv och när den finita Guden slutligen har framträtt från det mysterium som nu omger denna Suprema Gudom.

Ni har i viss utsträckning blivit undervisade om organisationen och personligheterna i centraluniversumet, i superuniverserna och i lokaluniverserna. Ni har fått veta något om karaktären och ursprunget gällande en del av de olikartade personligheter som nu härskar i dessa vittomfattande skapelser. Ni har också informerats om att det pågår en organisering av väldiga galaxer av universer långt utanför storuniversums periferi, på yttre rymdens första nivå. Det har också under dessa berättelsers förlopp antytts att den Suprema Varelse kommer att avslöja sin hittills ouppenbarade tredje stadiets funktion i dessa ännu inte kartlagda regionerna i yttre rymden. Ni har också fått veta att finaliterna i Paradiskären är erfarenhetsmässiga barn till den Supreme.

Vi tror att de dödliga som har fusionerat med Riktaren tillsammans med sina finalitföljeslagare är bestämda att på något sätt fungera inom administrationen av universerna på yttre rymdens första nivå. Vi hyser inte det minsta tvivel om att dessa enorma galaxer i sinom tid kommer att bli bebodda universer. Vi är lika övertygade om att det bland deras administratörer kommer att finnas paradysfinaliter, vilkas väsen är den kosmiska följden av att den skapade och Skaparen har förenats.

Vilket äventyr! Vilken hjältedikt! En jättelik skapelse som kommer att administreras av den Supremes barn, dessa personaliserade och humaniserade Riktare, dessa riktarförsedda och eviggjorda dödliga, dessa hemlighetsfulla kombinationer och eviga förbund av den högsta kända manifestationen av det Första Ursprungets och Centrets innersta väsen och den lägsta formen av intelligent liv med förmåga att förstå och nå upp till den Universella Fadern. Vi föreställer oss att sådana sammansmälta varelser, sådana partnerskap mellan Skapare och skapad, kommer att bli ypperliga härskare, enastående administratörer och förståelsefulla och empatiska ledare med tanke på alla de former av intelligent liv som kan tänkas kommer att existera överallt i dessa framtida universer på yttre rymdens första nivå.

Det är sant att ni dödliga är av jordiskt, djuriskt ursprung; er yttre ram är förvisso stoft. Om ni faktiskt vill, om ni verkligen önskar det, är tidsåldrarnas arv helt säkert ert, och en dag kommer ni att tjäna överallt i universerna i enlighet med er sanna karaktär — som barn till erfarenhetens Suprema Gud och gudomliga söner till alla personligheters Paradysfader.

[Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finaliters are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

^{112:7.16 (1239.5)} You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finaliters of the Paradise corps are the experiential children of the Supreme.

^{112:7.17 (1239.6)} We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finaliter associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finaliters whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

^{112:7.18 (1239.7)} What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

^{112:7.19 (1240.1)} True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

^{112:7.20 (1240.2)} [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitel 113. De serafiska ödesväktarna

⇨ 112

Urantiaboken

114 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 113 DE SERAFISKA ÖDESVÄKTARNA

Sektioner

Introduktion

1. Skyddsänglarna
2. Ödesväktarna
3. Förhållandet till andra andeinflytelser
4. Serafernas handlingsfärer
5. Serafisk omvårdnad av de dödliga
6. Skyddsänglarna efter döden
7. Seraferna och levnadsbanan som uppstigen

PAPER 113 SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction

1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

Introduktion

EFTER att ha framfört berättelserna om Tidens Omvårdande Andar och Rymdens Budbärarskaror kommer vi nu till betraktandet av skyddsänglarna, serafer som är hängivna åt omvårdnaden av enskilda dödliga, för vilkas upplyftande och fulländning hela den väldiga överlevnadsplanen för andligt framåtskridande har uppgjorts. I gångna tider på Urantia var dessa ödesväktare nästan den enda grupp av änglar som var känd. De planetariska seraferna är förvisso omvårdande andar som har sänts ut för att tjäna dem som skall överleva. Dessa betjänande serafer har fungerat som den dödliga människans andliga medhjälpare i samband med alla stora händelser i det förgångna och i nuet. Vid mången uppenbarelse "talades ordet av änglar"; många av himlens kungörelser har "erhållits genom änglars försorg".

Seraferna är de som traditionellt kallas himlens änglar. De är de omvårdande andar som lever så nära er och gör så mycket för er. De har verkat på Urantia allt sedan den mänskliga intelligensens första tider.

INTRODUCTION

113:0.1 (1241.1) HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation "the word was spoken by angels"; many of the mandates of heaven have been "received by the ministry of angels."

113:0.2 (1241.2) Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of human intelligence.

1. SKYDDSÄNGLARNA

Läran om skyddsänglar är inte en myt. Vissa människogrupper har faktiskt personliga änglar. Jesus konstaterade detta, då han talade om barnen i himmelriket: "Se till att ni inte föraktar någon av dessa små, ty jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min Faders ande inför sig."

1. THE GUARDIAN ANGELS

113:1.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: "Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father."

Ursprungligen förordnades seraferna klart och tydligt till Urantias skilda raser. Sedan Mikael's utgivning anvisas de emellertid i enlighet med människornas intelligens, andlighet och bestämmelse. Intellekтуellt indelas människosläktet i tre klasser:

1. De undernormalt sinnade — de som inte utövar normal viljestyrka, de som inte fattar vanliga beslut. Till denna klass hör de som inte kan förstå Gud; de saknar förmåga till intelligent dyrkan av Gudomen. De undernormala varelserna på Urantia har en serafkår, bestående av ett kompani samt en bataljon keruber, förordnade att ta vård om dem och att se till att de blir delaktiga av rättvisa och barmhärtighet i sin livskamp på sfären.

2. Den genomsnittliga, normala typen av människosinne. Med anseende på den serafiska verksamheten grupperas de flesta människor i sju klasser beroende på var de står angående avklarandet av de sju kretsarna för mänskligt framåtskridande och andlig utveckling.

3. De övernormalt sinnade — de som fattar betydelsefulla beslut och som har en otvivelaktig potential för andliga resultat; män och kvinnor som har mer eller mindre kontakt med sin inre Riktare. De är medlemmar i de olika grupperingar som kallas ödets reservkårer. Oberoende av på vilken krets en människa råkar befinna sig tillförordnas hon omedelbart personliga serafier om hon upptas i någon av de många ödets reservkårer, och från den stunden framåt tills det jordiska livsskedet avslutas åtnjuter denne dödlige en skyddsängels ständiga omvårdnad och oupphörliga omsorg. Även när en människa fattar det suprema beslutet, när det sker en verklig trolovning med Riktaren, förordnas en personlig beskyddare omedelbart till den själen.

Vid den omvårdnad som riktar sig till så kallade normala varelser sker förordnandet av serafier enligt de intellektualitets- och andlighetskretsar som människan har uppnått. Du påbörjar färdan i den dödliga utrustningens sinne på den sjunde kretsen och färdas inåt medan du arbetar med uppgiften att förstå dig själv, övervinna dig själv och behärska dig själv; och cirkel för cirkel avancerar du (om inte den naturliga döden avslutar ditt livsskede och överför dina mödor till mansoniavärldarna) tills du når den första eller inre kretsen av relativt fungerande kontakt och gemenskap med Riktaren i ditt inre.

Människorna på den inledande eller sjunde kretsen har tillförordnats en skyddsängel med ett kompani assisterande keruber för att hålla uppsikt över och för vårdnaden av ett tusen dödliga. På den sjätte kretsen förordnas ett serafpar med ett kompani keruber som vägleder dessa uppstigande dödliga i grupper om fem hundra. När den femte kretsen nås grupperas människorna i kompanier om ungefär ett hundra, och ett skyddsänglapar med en grupp keruber ges tillsyn över dem. När den fjärde kretsen har nåtts samlas människorna i grupper om tio, och igen ges ansvaret åt ett serafpar assisterat av ett kompani keruber.

När människosinnet bryter sig igenom den tröghet som är ett arv från djurriket och när den tredje kretsen av mänsklig intellektualitet och förvärvat andlighet, kommer en personlig ängel (i verkligheten två) härefter

113:1.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

113:1.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

113:1.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

113:1.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes the supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

113:1.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and transfer your struggles to the mansion worlds) you reach the first or inner circle of relative contact and communion with the indwelling Adjuster.

113:1.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

113:1.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal angel (in reality two) will henceforth be wholly and

helt och uteslutande att ägna sig åt denne uppstigande dödliga. Sålunda får dessa människosjäl, förutom att de har tillgång till den ständigt närvarande och allt effektivare Tankeriktaren i sitt inre, dessa personliga Ödesvåktares odelade bistånd i alla sina strävanden att fullborda den tredje kretsen, genomgå den andra och uppnå den första kretsen.

2. ÖDESVÅKTARNA

Seraferna är inte kända som ödesvåktare förrän de förordnas att förbinda sig till en människosjäl som har utfört en eller flera av tre bedrifter: har fattat det suprema beslutet att bli gudalik, har inträtt på den tredje kretsen eller har upptagits i en av ödets reservkårer.

Under människorasernas utveckling förordnas en ödesvåktare till den allra första varelse som når den erforderliga krets som bör erövrats. På Urantia var den förste dödliga som fick en personlig våktare Rantowoc, en vis man som hörde till den röda rasen för länge sedan.

Alla förordnanden av änglar görs utgående från en grupp av frivilliga serafer, och dessa utnämningar sker alltid i enlighet med människornas behov och med beaktande av änglaparets status — i ljuset av deras serafiska erfarenhet, skicklighet och visdom. Endast serafer med lång tjänstgöring, de mer erfarna och prövade typerna, förordnas som ödesvåktare. Många våktare har fått mycken värdefull erfarenhet i de världar som inte hör till serien för fusion med Riktare. Likt Riktarna betjänar seraferna dessa varelsor under en enda livstid och frigörs därefter för nya uppdrag. Många våktare på Urantia har haft denna tidigare praktiska erfarenhet i andra världar.

När människor inte överlever kan deras personliga eller gruppvåktare tjäna upprepade gånger i samma bemärkelse på samma planet. Seraferna utvecklar en känslomässig hänsyn till enskilda världar och hyser en speciell tillgivenhet för vissa raser och typer av dödliga varelsor med vilka de har varit så nära och intimt förbundna.

Änglarna utvecklar en bestående tillgivenhet för sina mänskliga medarbetare. Om ni blott kunde visualisera seraferna, så skulle ni utveckla en varm tillgivenhet för dem. Avklädda era materiella kroppar och iklädda andegestalter skulle ni stå änglarna mycket nära i fråga om många personlighetsattribut. De har de flesta av era emotioner och ytterligare några till. Den enda emotion som driver er och vilken de i någon mån har svårt att förstå, är ert arv av djurisk rädsla, som upptar en så stor del av en genomsnittlig urantians mentala liv. Änglarna finner det verkligen svårt att förstå varför ni så envist låter era högre intellektuella förmågor, till och med er religiösa tro, så domineras av rädsla, så grundligt demoraliseras av den tanklösa paniken förorsakad av frukten och ängslan.

Alla serafer har individuella namn, men i registren över uppdragen för tjänst i världarna betecknas de ofta med sina planetariska nummer. I universumets högkvarter registreras de enligt namn och nummer. Ödesvåktaren hos det mänskliga objekt som används vid denna överföringskontakt är nummer 3 av grupp 17,

exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. THE DESTINY GUARDIANS

113:2.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

113:2.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

113:2.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

113:2.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

113:2.5 (1243.2) The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

113:2.6 (1243.3) All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service they are frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of

av kompani 126, av bataljon 4, av regemente 384, av legion 6, av armékår 37 av den 182.314:de serafarmén i Nebadon. Det nuvarande planetariska uppdragsnumret för denna seraf på Urantia och hos detta mänskliga objekt är 3.641.852.

I samband med verksamheten som personliga väktare, vid förordnandet av änglar till ödesväktare, erbjuder seraferna alltid sina tjänster frivilligt. I den stad där detta besök sker upptogs nyligen en viss dödlig till ödets reservkår, och eftersom alla sådana människor personligen betjänas av skyddsänglar sökte mer än hundra kvalificerade serafier uppdraget. Den planetariska ledaren utvalde tolv av de mer erfarna individerna och utnämnde sedan den seraf som dessa hade valt som den mest lämpade att vägleda denna människa under hennes färd genom livet. Närmare bestämt valde de ett visst par av lika kvalificerade serafier; den ena av detta serafpar är alltid i tjänst.

Serafernas uppgifter kan vara ständigt pågående, men vardera serafen i änglaparet kan utföra alla ansvarsuppgifter i anslutning till omvårdnaden. Likt keruberna tjänar seraferna vanligen i par, men i avvikelse från sina mindre avancerade kollegor arbetar seraferna ibland ensamma. I praktiskt taget alla sina kontakter med människovarelser kan de fungera som individer. Bägge änglarna behövs endast vid kommunikation och tjänst på de högre strömkretsarna i universerna.

När ett serafpar tar emot ett uppdrag som väktare tjänar de under resten av denna människas liv. Varelsens komplement (den ena av de två änglarna) blir den som protokoll för projektet. Dessa komplementerande serafier är de änglar som för protokoll över de dödliga i de evolutionära världarna. Dessa register sköts av ett kerubpar (en kerub och en sanob) som alltid är knutet till serafväktarna, men den ena av seraferna är alltid ansvarig för dessa register.

För att väktaren skall få vila och ladda upp sig med livsenergi från universumets strömkretsar befrias hon för vissa perioder av sitt komplement, och under väktarens frånvaro fungerar de anknutna keruberna som upptecknare, vilket även är fallet när den komplementerande serafen på samma sätt är frånvarande.

3. FÖRHÅLLANDET TILL ANDRA

ANDEINFLYTelser

Något av det viktigaste som en ödesväktare gör för sitt dödliga objekt är att åstadkomma en personlig koordinering av de talrika opersonliga andeinflytelser som finns inne i, som omger och inverkar på den evolverande materiella varelsens sinne och själ. Människorna är personligheter, och det är ytterst svårt för icke-personliga andar och för-personliga entiteter att få direkt kontakt med sådana högradigt materiella och högst personliga sinnen. I skyddsängels omvårdnadsverksamhet förenas alla dessa inflytelser mer eller mindre och omformas så att de bättre kan uppfattas av den evolverande människopersonlighetens expanderande moraliska natur.

I synnerhet kan denna väktarseraf korrelera, och

group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

113:2.8 (1243.5) Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim, seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on the higher circuits of the universes.

113:2.9 (1243.6) When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complemental seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

113:2.10 (1244.1) For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as is also the case when the complemental seraphim is similarly absent.

3. RELATION TO OTHER SPIRIT INFLUENCES

113:3.1 (1244.2) One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

113:3.2 (1244.3) More especially can and does this seraphic

gör det också, den Oändlige Andens mångahanda representanter och inflytelser, allt från de fysiska övervakarna och de biträdande sinnesandarnas domäner upp till den Gudomliga Omvårdarens Heliga Ande och den Allstädes Närvarande Andenärvaron från det Tredje Ursprunget och Centret i Paradiset. Sedan serafen sålunda har förenat dessa vittomspännande omvårdnadsformer som utgår från den Oändlige Anden, och gjort dem mer personliga, påbörjar hon korrelerandet av detta integrerade inflytande från Samverkaren med Faderns och Sonens andenärvaro.

Riktaren är Faderns närvaro; Sanningens Ande är Sönernas närvaro. Väktarserafens omvårdnadsverksamhet förenar och koordinerar dessa gudomliga förmågor på de lägre nivåerna av den mänskliga andliga erfarenheten. Änglatjänarna är skickliga i att kombinera Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet i sin omvårdnad av de dödliga varelserna.

Häri uppenbaras orsaken till att serafväktaren till slut blir den som personligen beskyddar den dödliga överlevandes sinnesmönster, minnesformler och själsrealiteter under tiden mellan den fysiska döden och den morontia uppståndelsen. Inga andra än den Oändlige Andens omvårdande barn skulle kunna fungera på detta sätt till förmån för människovarelserna under detta skede av överföring från en nivå i universum till en annan och högre nivå. Även när du slumrar in i din sista övergångssömn, när du passerar från tiden till evigheten, delar likaså en hög supernaf överföringen med dig som varelseidentitetens beskyddare och garant för den personliga integriteten.

På den andliga nivån gör seraferna många annars opersonliga och för-personliga omvårdnadsformer i universum personliga; de är koordinerare. På den intellektuella nivån är de sammanjämkare av sinne och morontia; de är tolkar. På den fysiska nivån bearbetar de den jordiska omgivningen genom sin förbindelse med de Ledande Fysiska Övervakarna och genom mellanvarelsernas samverkande omvårdnad.

Detta är en berättelse om de mångahanda och invecklade funktioner som en tjänande seraf utför. Men hur kan en sådan underordnad änglapersonlighet, som har skapats endast en aning ovanför mänsklighetens universumnivå, utföra så svåra och invecklade uppgifter? Det vet vi i själva verket inte, men vi förmodar att denna fenomenala omvårdnad på något sätt underlättas av den Suprema Varelseidentitetens oidentifierade och ouppenbarade verksamhet, den Gudom som förverkligas i de evolverande universerna i tid och rymd. Överallt i hela den värld av progressiv överlevnad, i och genom den Suprema Varelseidentiteten, har seraferna en väsentlig del i de dödligas fortgående framtidskridande.

4. SERAFERNAS HANDLINGSSFÄRER

Väktarseraferna är inte en form av sinne, fastän de uppkommer från samma källa som också ger upphov till det dödliga sinnet, nämligen den Skapande Anden. Seraferna är stimulerare av sinnet. De försöker ständigt främja sådana beslut i människosinnet som leder till uppflyttning på kretsarna. De gör inte detta så som Riktaren, som arbetar inifrån och genom själen, utan snarare genom att arbeta utifrån inåt genom

guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

113:3.3 (1244.4) The Adjuster is the presence of the Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

113:3.4 (1244.5) And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernaphim likewise shares the transit with you as the custodian of creature identity and the surety of personal integrity.

113:3.5 (1244.6) On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

113:3.6 (1244.7) This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

113:4.1 (1245.1) The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside inward, working through the social, ethical, and moral

människornas sociala, etiska och moraliska omgivning. Seraferna är inte den Universelle Faderns gudomliga lockelse, såsom Riktaren, men de fungerar verkligen som personliga representanter för den Oändlige Andens omvårdnad.

Den dödliga människan, som är underställd Riktarens ledning, är även mottaglig för serafisk vägledning. Riktaren är det inre väsendet i människans eviga natur; serafen är läraren för människans evolverande natur — i detta liv för det dödliga sinnet, i nästa liv för morontiasjelen. I mansonivärldarna blir ni varse och medvetna om de serafiska instruktörerna, men under det första livet är människorna vanligen omedvetna om dem.

Seraferna verkar som människornas lärare genom att leda människopersonlighetens steg in på vägar av nya och progressiva erfarenheter. Att acceptera serafens vägledning betyder sällan ett bekvämt liv. Om du följer denna vägledning kan du vara säker på att möta — och om du har modet, att komma igenom — de moraliska valens och det andliga framåtskridandets svårforcerade bergstrakter.

Impulsen till gudsdyrkan uppkommer till största delen från de högre sinneshjälparnas andemaningar förstärkta av Riktarens ledning. Längtan att be, som så ofta upplevs av gudsmedvetna dödliga, uppstår mycket ofta som resultat av serafiskt inflytande. Den vaktande serafen bearbetar ständigt den dödliges omgivning i syfte att öka den kosmiska insikten hos den uppstigande människan, för att en sådan överlevnadskandidat måtte få en ökad insikt om den inneboende Riktarens närvaro och sålunda göra det möjligt att frambringa en större samverkan med det gudomliga väsendets andliga mission.

Fastän det uppenbarligen inte förekommer någon kommunikation mellan Riktaren i människans inre och seraferna i hennes omgivning, förefaller de alltid att verka i fulländad harmoni och utsökt samstämmighet. Väktarna är mest aktiva under de tider då Riktarna är minst aktiva, men deras omvårdnad är på något underligt sätt korrelerad. En sådan ypperlig samverkan kan knappast vara vare sig oavsiktlig eller tillfällig.

Väktarserafens omvårdande personlighet, Riktarens gudsväsende i människans inre, den Heliga Andens inkopplade verkan och Sanningens Andes Sonmedvetande är alla gudomligt korrelerade till en meningsfull helhet av andlig omvårdnad i och för en dödligs personlighet. Fastän de härstammar från olika källor och olika nivåer är alla dessa himmelska inflytelser integrerade i den Suprema Varelens omslutande och evolverande väsen.

5. SERAFISK OMVÅRDNAD AV DE DÖDLIGA

Änglarna inkräktar inte på människosinnets helgd. De manipulerar inte de dödligas vilja. De tar inte heller direkt kontakt med Riktaren i människornas inre. Ödesväktaren påverkar dig på alla möjliga sätt som är förenliga med din personlighets okränkbarhet; under inga omständigheter blandar sig dessa änglar i människoviljans handlingsfrihet. Varken änglar eller andra klasser av personligheter i universum har makt eller befogenhet att begränsa eller beskära människans rättigheter att träffa sina egna val.

environment of human beings. Seraphim are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

113:4.2 (1245.2) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia soul. On the mansion worlds you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually unaware of them.

113:4.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

113:4.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

113:4.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

113:4.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircuited action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

113:5.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

Änglarna är så nära er och håller så varmt av er att de bildligt "gråter för er medvetna intolerans och envishet". Seraferna utgjuter inte fysiska tårar; de har ingen fysisk kropp, inte heller har de vingar. De har förvisso andliga emotioner, och de upplever verkligen känslor och stämningar av andlig natur vilka i vissa avseenden kan jämföras med människors emotioner.

Seraferna verkar till förmån för er helt oberoende av era direkta vädjanden. De verkställer sina överordnades påbud, och sålunda fungerar de oberoende av era tillfälliga nycker och föränderliga sinnesstämmningar. Detta betyder inte att ni inte skulle kunna göra deras uppgifter antingen lättare eller svårare, utan snarare att änglarna inte direkt befattar sig med era vädjanden eller era böner.

De dödliga har inte under sitt liv i köttslig gestalt direkt tillgång till änglarnas intelligens. Änglarna är inte överherrar eller ledare; de är helt enkelt väktare. Seraferna vakar över er; de försöker inte direkt påverka er; ni måste kartlägga er egen kurs, men dessa änglar verkar sedan för att göra det bästa möjliga av den kurs ni har valt. De blandar sig (vanligen) inte godtyckligt i människolivets rutinangelägenheter. Men när de får instruktioner från sina överordnade att utföra någon ovanlig bedrift, kan ni vara säkra på att dessa väktare finner något sätt att verkställa dessa påbud. De tränger således inte in i det mänskliga dramas bild utom i nödsituationer, och då vanligen på direkta order från sina överordnade. De är varelser som kommer att följa med er under mången tidsålder, och de får på detta sätt en introduktion till sitt framtida arbete och till sin kontakt med personligheten.

Seraferna har förmågan att under vissa omständigheter fungera som materiella omvårdare av människovarelser, men det är mycket sällsynt att de verkar på detta sätt. De kan med bistånd av mellanvarelserna och de fysiska övervakarna fungera inom ett vidsträckt aktivitetsområde till förmån för människor och kan även ta kontakt med människans värld, men sådana händelser är mycket ovanliga. I de flesta fall utvecklas förhållandena i den materiella världen utan att beröras av serafernas verksamhet, fastän det har uppkommit tillfällen som har inneburit fara för livsviktiga länkar i människans evolutionskedja, varvid serafvaktarna har handlat, och rätt så, på eget initiativ.

6. SKYDDSÄNGLARNA EFTER DÖDEN

Efter att ha berättat något om serafernas omvårdnadsverksamhet under det fysiska livet, skall jag försöka informera er om ödesväktarnas arbete vid tiden för den dödliga upplösningen av deras mänskliga kompanjoner. Efter din död bevaras uppgifterna om dig, identitetsspecifikationerna och människosjälens morontiaentitet — gemensamt utvecklad genom det dödliga sinnets och den gudomliga Riktarens verksamhet — att troget bevaras av ödesväktaren tillsammans med alla andra värden som har anknytning till din framtida tillvaro, allting som utgör och bildar dig, ditt verkliga du, allt utom den fortsatta tillvarons identitet som representeras av Riktaren som avlägsnar sig och av personlighetens aktualitet.

113:5.2 (1246.1) Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively "weep because of your willful intolerance and stubbornness." Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

113:5.3 (1246.2) The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

113:5.4 (1246.3) In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

113:5.5 (1246.4) Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

113:6.1 (1246.5) Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records, identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality of personality.

I den stund då livslågan i människans sinne försvinner, det andens ljussken som seraferna förknippar med Riktarens närvaro, rapporterar den tjänande ängeln personligen till de befälhavande änglarna, först för gruppens och sedan i följd för kompaniets, bataljonens, regementets, legionens och armékårens befälhavare, och efter att denna ängel vederbörligen har registrerats för det sista äventyret i tid och rymd får hon av serafernas planetariska ledare ett intyg för att anmäla sig hos den Aftonstjärna (eller annan av Gabriels representanter) som för befälet över den serafarmé dit denna kandidat för uppstigning i universum hör. Efter att ha fått tillstånd av kommandören för denna högsta organisationsenhet fortsätter en sådan ödesvaktare till den första mansoniavärlden och väntar där tills hennes tidigare köttsliga skyddsling vaknar upp till medvetande.

I det fall att människosjelen inte överlever efter det att den har tillförordnats en personlig ängel, måste den betjänande ängeln bege sig till lokaluniversumets högkvarter för att där vittna om hennes komplements fullständiga uppteckningar så som tidigare framlagda. Därefter träder hon inför ärkeänglarnas domstolar för att fritas från klander för att hennes objekt inte överlevde. Sedan beger hon sig tillbaka till världarna för att igen förordnas till någon annan dödlig som har uppstigningspotential eller till något annat område av serafverksamhet.

Änglarna vårdar sig om de evolutionära varelserna emellertid på många andra sätt än genom tjänsten som personliga eller gruppväktare. Personliga väktare, vilkas objekt inte omedelbart förförs till mansoniavärldarna, dröjer inte kvar där i överksam väntan på namnuppropet till dom vid domperiodens slut; de omförordnas till talrika omvårdnadsuppgifter överallt i universum.

Väktarserafen är den beskyddande förvaltaren av överlevnadsvärdena i den dödliges slumrande själ, medan den frånvarande Riktaren är en sådan odödlig universumvarelse s identitet. När dessa två samarbetar i mansoniavärldarnas uppståndelsesalar tillsammans med den nyligen tillverkade morontigestalten, då sker ett återsammanförande av de faktorer som bildar den dödlige uppstigandes personlighet.

Riktaren identifierar dig, väktarserafen återpersonaliserar dig och återför sedan dig till den trogna Ledsagaren från dina jordiska dagar.

På samma sätt, när en planetarisk tidsålder är till ända, när de som befinner sig på de jordiska gärningarnas lägre kretsar samlas, är det deras gruppväktare som återsammanför dem i uppståndelsehallarna på mansoniasfärerna, såsom även er skrift berättar: "Och han skall sända sina änglar med ett starkt basunljud och församla sina utvalda från världens ena ände till den andra."

Rättsförfarandet kräver att personliga eller gruppväktare vid domperiodens slut svarar på namnuppropet för alla icke-överlevande personligheters del. Sådana icke-överlevandes Riktare återvänder inte, och när namnen ropas upp svarar seraferna, men från Riktarna hörs inget svar. Detta utgör "de orättfärdigas uppståndelse", i verkligheten det formella konstaterandet att varelsens tillvaro har upphört. Detta rättvisans namnupprop följer alltid omedelbart efter

113:6.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousness of her former ward in the flesh.

113:6.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

113:6.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

113:6.5 (1247.3) The guardian seraphim is the custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster is the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansonia in conjunction with the newly fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

113:6.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

113:6.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: "And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another."

113:6.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the "resurrection of the unjust," in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately follows the roll call of mercy, the resurrection of the

nådens namnupprop, uppståndelsen av de sovande överlevande. Dessa ärenden angår ingen annan än överlevnadsvärdenas suprema och allvisa Domare. Sådana domslutsproblem angår verkligen inte oss.

Gruppväktare kan tjäna på en planet tidsålder efter tidsålder och till slut bli beskyddare av tusende och åter tusende sovande överlevandes slumrande själar. De kan tjäna så i många olika världar i ett givet system, emedan uppståndelsebesvarandet sker i mansoniavärldarna.

Alla de personliga och gruppväktare i systemet Satania som gick vilse vid Lucifers uppror, trots att många uppriktigt ångrade sitt dårskap, är bestämda att hållas häktade i Jerusem tills den slutliga domen över upprорот avkunnas. De Universella Censorerna har redan efter eget gottfinnande fråntagit dessa olydiga och otrogna väktare alla aspekter i anslutning till deras ansvar för själar och överfört dessa morontiarealiteter i tryggt förvar och beskydd hos frivilliga sekonafer.

7. SERAFERNA OCH LEVNADSBANAN SOM UPPSTIGEN

Det är verkligen en epokgörande händelse i en uppstigande dödligs levnadsbana, detta att för första gången vakna upp på mansoniavärldens stränder, att där för första gången faktiskt se de länge älskade och ständigt närvarande änglaföljeslagarna från dagarna på jorden, att där också bli verkligt medveten om identiteten och närvaron av den gudomliga Ledsagaren som så länge bodde i ditt sinne på jorden. En sådan upplevelse innebär sannerligen ett strålande uppvaknande, en verklig uppståndelse.

På morontiasfärerna är de betjänande seraferna (det finns två av dem) dina öppet verkande följeslagare. Dessa änglar inte endast gör dig sällskap under ditt framåtskridande under livsskedet genom övergångsvärldarna, där de på alla möjliga sätt hjälper dig att uppnå morontia- och andestatus, utan de utnyttjar också möjligheten att själva avancera genom att studera i mansoniavärldarnas skolor för vidareutbildning av evolutionära serafer.

Människosläktet skapades endast litet lägre än de enklare typerna av änglaklasser. Därför blir ert första uppdrag i morontialivet att fungera som assistenter åt seraferna i det arbete som genast väntar er när ni återfår personlighetsmedvetandet efter er befrielse från köttets bojor.

Innan de dödliga lämnar mansoniavärldarna har alla fått stadigvarande serafiska medarbetare eller väktare. När ni stiger upp längs morontiasfärerna är det slutligen serafväktarna som bevitnar och bekräftar kungörelsen om er eviga förening med Tankeriktaren. Tillsammans har de etablerat er personlighetsidentitet som köttsliga barn från världarna i tiden. Sedan när ni har nått det mogna morontiastadiet följer de med er genom Jerusem och dess associerade världar för framsteg och kultur i systemet. Efter detta färdas de med er till Edentia och dess sjuttio världar för avancerad socialisering, och senare lotsar de er till Melkisedekarna och följer er genom det ypperliga livsskedet i universumets högkvarteretsvärldar. När ni har

sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

113:6.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

113:6.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusem until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

113:7.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

113:7.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are your open companions. These angels not only consort with you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

113:7.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

113:7.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentia and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe

inhämtat Melkisedekarnas visdom och kultur tar de er vidare till Salvington, där ni står ansikte mot ansikte med Härskaren över hela Nebadon. Alltjämt åtföljer dessa serafguider er genom de mindre och större sektorerna i superuniversumet och vidare till Uversas mottagningsvärldar, och stannar hos er tills ni slutligen sekonafofmsluts för den långa färden till Havona.

Vissa av de ödesväktare som har varit knutna till det dödliga livsskedet följer med på samma färd som de uppstigande pilgrimerna genom Havona. De andra tar ett tillfälligt avsked av sina långtida dödliga följeslagare, och medan dessa dödliga färdas genom kretsarna i det centrala universumet uppnår nämnda ödesväktare Serafingtons kretsar. De kommer att stå väntande på Paradisets stränder när deras dödliga följeslagare vaknar upp från den sista överföringssömn i tiden till de nya erfarenheterna i evigheten. Sådana uppstigande serafier tillträder senare skilda tjänster i finalitkåren och inom Fullbordans Serafår.

Människor och änglar kan återförenas eller ej i evig tjänst, men vart de serafiska uppdragen än må föra dem står seraferna alltid i förbindelse med sina forna skyddslingar från de evolutionära världarna, de dödliga som har stigit upp från tiden. De förtroliga förbindelser och kärleksfulla band som har knutits i människornas födelsevärldar glöms aldrig och brister aldrig helt. I evighetens tidsåldrar samarbetar människorna och änglarna i den gudomliga tjänsten så som de gjorde under levnadsbanan i tiden.

För seraferna är det säkraste sättet att nå upp till Paradisgudomarna att med framgång leda en själ av evolutionärt ursprung till Paradisets portar. Därför är uppdraget som ödesväktare den högst uppskattade ansvarsuppgiften för seraferna.

Endast ödesväktare upptas i första gradens eller de dödligas Finalitkår. Sådana par har valt det suprema äventyret att sammansmälta sin identitet. De två varelserna har uppnått andlig tvåförening i Serafington före sin upptagning i finalitkåren. I denna upplevelse uppnår de två änglaväsendena, som så kompletterar varandra i alla universumfunktioner, ett ultimt tillstånd där två andar är ett, vilket återverkar i en ny förmåga att erhålla och fusionera med ett icke-Riktarfragment av Paradisfadern. På så vis blir vissa av era serafkollegor i tiden också era finalitmedarbetare i evigheten, barn till den Supreme och fulländade söner till Paradisfadern.

[Framfört av Ledaren för serafier stationerade på Urantia.]

headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you until you finally enseconaphim for the long Havona flight.

113:7.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these guardians of destiny achieve the circles of Seraphington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the new experiences of eternity. Such ascending seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

113:7.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the career of time.

113:7.7 (1249.1) For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

113:7.8 (1249.2) Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Seraphington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complementary in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

113:7.9 (1249.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitel 114. Serafernas planetariska styre

⇨ 113

Urantiaboken

115 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 114

SERAERNAS PLANETARISKA STYRE

Sektioner

Introduktion

1. Den högsta makten över Urantia
2. De planetariska övervakarnas råd
3. Den residerande generalguvernören
4. Den Högste observatören
5. Det planetariska styret
6. Mästarseraferna för planetarisk övervakning
7. Ödets reservkår

PAPER 114

SERAPHIC PLANETARY GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

Introduktion

DE Högsta härskar i människornas riken med hjälp av många himmelska krafter och representanter men främst genom serafernas verksamhet.

Vid middagstiden idag visade namnuppropet av änglar, väktare och andra på Urantia 501.234.619 serafpar. Under mitt befäl hade förordnats två hundra serafiska armékåror — 597.196.800 serafpar, dvs. 1.194.393.600 enskilda änglar. Registret utvisar emellertid 1.002.469.238 individer; därav följer att 191.924.362 änglar var frånvarande från denna värld på transport-, budbärar- eller dödsupdrag. (På Urantia finns ungefär samma antal keruber som serafer, och de är organiserade på samma sätt.)

Seraferna och deras medarbetare keruberna har mycket att göra med detaljerna i det övermänskliga styret på en planet, i synnerhet i världar som har isolerats som följd av uppror. Änglarna fungerar på Urantia, skickligt assisterade av mellanvarelserna, som de egentliga övermateriella omvårdare som verkställer den residerande generalguvernörens och alla hans medarbetares och underordnades befallningar. Seraferna som klass är sysselsatta med många andra updrag än uppsikt över individer och grupper.

Urantia saknar inte vederbörlig och effektiv övervakning som utövas av härskarna i systemet, konstellationen och universumet. Det planetariska styret är emellertid olik det som finns i någon annan värld i systemet Satania, till och med i hela Nebadon. Det unika i er övervakningsplan beror på ett antal ovanliga

INTRODUCTION

114:0.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

114:0.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

114:0.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of worlds which have been isolated by rebellion. The angels, ably assisted by the midwayers, function on Urantia as the actual supermaterial ministers who execute the mandates of the resident governor general and all his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

114:0.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a number of unusual circumstances:

omständigheter:

1. Urantias ställning som livsmodifikationsplanet.
2. Svårigheter orsakade av Lucifers uppror.
3. Störningar orsakade av Adams försumlighet.
4. De oregelbundenheter som är en följd av att Urantia var en av Universumhärskarens utgivningsvärldar. Mikael av Nebadon är Urantias Planetprins.
5. De tjugofyra planetariska ledarnas speciella funktion.
6. Lokaliseringen av en av ärkeänglarnas strömkretsar på planeten.
7. Den relativt nyligen skedda utnämningen av den en gång inkarnerade Makiventa Melkisedek till ställföreträdande Planetprins.

- 114:0.5 (1250.5) 1. The life modification status of Urantia.
- 114:0.6 (1250.6) 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.
- 114:0.7 (1250.7) 3. The disruptions of the Adamic default.
- 114:0.8 (1250.8) 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.
- 114:0.9 (1250.9) 5. The special function of the twenty-four planetary directors.
- 114:0.10 (1250.10) 6. The location on the planet of an archangels' circuit.
- 114:0.11 (1250.11) 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. DEN HÖGSTA MAKTEN ÖVER URANTIA

Den högsta makten över Urantia förvaltades ursprungligen av härskaren över systemet Satania. Han delegerade den först till en gemensam kommission som hade bildats av Melkisedekar och Livsbärare, och denna grupp tjänstgjorde på Urantia tills en regelmässigt utsedd Planetprins anlände. Efter Prins Caligastias fall vid tiden för Lucifers uppror hade Urantia inget säkert och stadgat förhållande till lokaluniversumet och dess administrativa indelningar förrän Mikael's utgivning i köttslig gestalt var avslutad, då han av Dagarnas Förenande utropades till Urantias Planetprins. Denna kungörelse avgjorde med säkerhet och i princip för evigt er värld's ställning, men i praktiken gjorde den Suveräne Skaparsonen inga ansatser till att personligen administrera planeten, utom att han inrättade en kommission i Jerusem som består av tjugofyra tidigare urantiabor med behörighet att representera honom i styret för Urantia och alla andra planeter som befinner sig i karantän i detta system. En medlem av detta råd är nu alltid bosatt på Urantia som residerande generalguvernör.

Behörighet att som ställföreträdare för Mikael verka som Planetprins har nyligen givits åt Makiventa Melkisedek, men denne lokaluniversumets Son har inte vidtagit den minsta åtgärd i riktning mot att modifiera den nuvarande planetariska regimen med de successiva residerande generalguvernörernas administrationer.

Det är föga sannolikt att någon markant förändring kommer att göras i Urantias styre under den nuvarande domperioden, såvida inte den ställföreträdande Planetprinsen anländer för att ta itu med sina titulära ansvarsuppgifter. Det förefaller en del av våra medarbetare som om planen att sända en av de tjugofyra rådgivarna som generalguvernör till Urantia någon gång i en nära framtid kommer att åsidosättas av att Makiventa Melkisedek officiellt anländer med ställföreträdarmandatet för den högsta makten på Urantia. Som verkställande Planetprins skulle han otvivelaktigt fortsätta i ledningen av planeten tills den slutliga domen över Lucifers uppror avkunnas och antagligen vidare till den avlägsna framtid då planeten etableras i ljus och liv.

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

114:1.1 (1250.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as resident governor general.

114:1.2 (1251.1) Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

114:1.3 (1251.2) There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

En del tror att Makiventa Melkisedek inte kommer för att personligen åta sig ledningen av Urantias angelägenheter förrän vid slutet av innevarande domperiod. Andra är av den åsikten att den ställföreträdande Prinsen kanske inte kommer, i den bemärkelsen, förrän Mikael någon gång återvänder till Urantia, såsom han lovade då han ännu levde i köttlig gestalt. Ytterligare andra, inklusive denna berättare, väntar sig Melkisedeks ankomst vilken dag eller stund som helst.

2. DE PLANETARISKA ÖVERVAKARNAS RÅD

Sedan de tider då Mikael utgivning till er värld skedde har den allmänna förvaltningen av Urantia varit anförtrödd en speciell grupp i Jerusem, bestående av tjugofyra tidigare urantiabor. Vilka kvalifikationer som krävs för medlemskap i denna kommission känner vi inte till, men vi har observerat att de som på detta sätt har kommissionerats har alla varit sådana som har bidragit till den Supremes utvidgande suveränitet i systemet Satania. Till sin natur var de alla verkliga ledare när de fungerade på Urantia, och (med undantag av Makiventa Melkisedek) har dessa ledarskapskvaliteter ytterligare förbättrats av erfarenhet i mansonivärldarna och kompletterats av utbildning för medborgarskap i Jerusem. Medlemmarna av de tjugofyra nomineras av Lanaforgets kabinett, understöds av de Högsta i Edentia, godkänns av den Förordnade Vakten i Jerusem och utnämns av Gabriel i Salvington med Mikaelns mandat. De temporärt utnämnda fungerar precis lika fullödigt som de permanenta medlemmarna i denna kommission av speciella övervakare.

Detta råd av planetariska ledare befattar sig i synnerhet med övervakningen av de aktiviteter i denna värld vilka orsakas av att Mikael här upplevde sin sista utgivning. De hålls i nära och omedelbar kontakt med Mikael genom en Lysande Aftonstjärnas förbindelseaktiviteter, samma varelse som betjänade Jesus under hans utgivning som dödlig.

För närvarande är en viss Johannes, känd för er som "Döparen", ordförande för detta råd när det sammanträder i Jerusem. Överhuvudet ex officio för detta råd är emellertid den Förordnade Vakten i Satania, den direkta och personliga representanten för den Biträdande Inspektören i Salvington och för den Suprema Verkställaren i Orvonton.

Medlemmarna i denna samma kommission av tidigare urantiabor verkar också som rådgivande övervakare av de andra trettiosex världarna som har isolerats av upprорот i systemet. De utför en mycket värdefull tjänst då de håller Lanaforge, Systemhärskaren, i nära och välvillig kontakt med angelägenheterna på dessa planeter, som fortfarande står mer eller mindre under övervakning av Konstellationsfäderna i Norlatiadek. Dessa tjugofyra rådgivare gör ofta som enskilda individer resor till var och en av dessa planeter i karantän, i synnerhet till Urantia.

Var och en av de övriga isolerade världarna får också råd av liknande och till storleken varierande kommissioner bestående av vissa tidigare invånare, men dessa andra kommissioner är underställda

114:1.4 (1251.3) Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

114:2.1 (1251.4) Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia has been intrusted to a special group on Jerusem of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this commission of special supervisors.

114:2.2 (1251.5) This board of planetary directors is especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal. They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

114:2.3 (1252.1) At the present time one John, known to you as "the Baptist," is chairman of this council when it is in session on Jerusem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

114:2.4 (1252.2) The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

114:2.5 (1252.3) Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While

urantiagruppen om tjugofyra. Fastän medlemmarna av den sistnämnda kommissionen sålunda är aktivt intresserade av varje fas i det mänskliga framtidskridandet i varje värld som är i karantän i Satania, har de speciell och särskild omsorg om de dödliga Urantia-rasernas välfärd och framtidskridande, ty de övervakar inte omedelbart och direkt angelägenheterna på någon annan av planeterna än Urantia, och även här är deras befogenhet inte heltäckande förutom inom vissa områden som gäller de dödligas överlevnad.

Ingen vet hur länge dessa tjugofyra urantiarådgivare kommer att fortsätta i sin nuvarande ställning, avskilda från det reguljära programmet av universumaktiviteter. Utan tvivel kommer de att fortsätta att tjäna i nuvarande ställning tills någon förändring i planetens status inträffar, såsom att en domperiod når sitt slut, att Makiventa Melkisedek övertar hela sin maktbefogenhet, att den slutliga domen över Lucifers uppror avkunnas eller att Mikael åter framträder i världen där hans sista utgivning tog plats. Den nuvarande residerande generalguvernören på Urantia förefaller att luta åt den åsikten att alla utom Melkisedek kan frigöras för uppstigning till Paradiset i den stund då systemet Satania återkopplas till konstellationens strömkretsar. Det finns även andra åsikter.

3. DEN RESIDERANDE GENERALGUVERNÖREN

Vart hundra år enligt urantiatid utser de tjugofyra planetariska övervakarnas kår i Jerusem en av sina medlemmar att vistas i er värld för att tjäna som deras verkställande representant, som generalguvernör bosatt här. Under den tid då dessa berättelser förbereddes byttes denna verkställande tjänsteinnehavare, så att den nittonde som hade tjänat i denna bemärkelse efterträddes av den tjugonde. Den nuvarande planetariska övervakarens namn undanhålls er endast därför att den dödliga människan är så benägen att dyrka, rentav upphöja till gud, sina utomordentliga landsmän och övermänskliga överordnade.

Den residerande generalguvernören har ingen egentlig personlig maktbefogenhet vid skötseln av världsangelägenheterna, utom som representant för de tjugofyra rådgivarna i Jerusem. Han verkar som koordinator av den övermänskliga administrationen och är det respekterade överhuvudet och den universellt erkända ledaren för de himmelska varelser som verkar på Urantia. Alla klasser av änglaskar betraktar honom som sin koordinerande ledare, medan de förenade mellanvarelserna — sedan 1-2-3 den förste avreste för att bli en av de tjugofyra rådgivarna — faktiskt ser de successiva generalguvernörerna som sina planetariska fäder.

Fastän generalguvernören inte besitter en faktisk och personlig maktbefogenhet på planeten, fattar han dock varje dag tiotals avgöranden och beslut som accepteras som slutliga av alla berörda personligheter. Han är mycket mer en faderlig rådgivare än en regelrätt härskare. På vissa sätt fungerar han som en Planetprins skulle, men hans administration påminner mycket mer om de Materiella Sönernas förvaltning.

Urantias styre är representerat i råden i Jerusem enligt ett arrangemang som innebär att den

the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

114:2.6 (1252.4) No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other opinions are also current.

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

114:3.1 (1252.5) Every one hundred years of Urantia time, the Jerusem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

114:3.2 (1252.6) The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the twenty-four Jerusem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

114:3.3 (1253.1) Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

114:3.4 (1253.2) The Urantia government is represented in the councils of Jerusem in accordance with an

återvändande generalguvernören sitter som temporär medlem i Systemhärskarens kabinett, som består av Planetprinsarna. När Makiventa utsågs till ställföreträdande Prins väntade man sig att han omedelbart skulle inta sin plats i Planetprinsarnas råd i Satania, men hittills har han inte gjort någon ansats i den riktningen.

Det övermateriella styret på Urantia upprätthåller inte ett särskilt nära organiskt förhållande till de högre enheterna i lokaluniversumet. På sätt och vis representerar den residerande generalguvernören Salvington såväl som Jerusem, emedan han företräder de tjugofyra övervakarna vilka direkt representerar Mikael och Gabriel. Då generalguvernören är medborgare av Jerusem kan han fungera som talesman för Systemhärskaren. Konstellationsmyndigheterna representeras direkt av en Vorondadekson, observatören från Edentia.

4. DEN HÖGSTE OBSERVATÖREN

Den högsta makten över Urantia kompliceras ytterligare av att den planetariska maktbefogenheten en gång, kort efter upproret på planeten, på eget initiativ övertogs av Norlatiadeks styre. Det finns fortfarande på Urantia en här bosatt Vorondadekson, en observatör för Edentias Högsta och — då Mikael inte är direkt verksam här — förvaltare av den planetariska högsta makten. Den nuvarande Högste observatören (och förutvarande regenten) är den tjugotredje som på detta sätt tjänar på Urantia.

Det finns vissa grupper av planetariska problem som fortfarande står under övervakning av Edentias Högsta, sedan domsrätten över dem greps vid tiden för Lucifers uppror. Behörighet i dessa ärenden utövas av en Vorondadekson, Norlatiadeks observatör som upprätthåller mycket nära rådgivande relationer med de planetariska övervakarna. Raskommissionärerna är mycket aktiva på Urantia, och deras olika gruppleddare är informellt knutna till den bofasta Vorondadek-observatören, som fungerar som rådgivande ledare för dem.

I en krissituation skulle det faktiska och suveräna överhuvudet för styret — utom i vissa rent andliga frågor — vara denna Vorondadekson från Edentia nu på observationsuppdrag. (Beträffande dessa uteslutande andliga problem och i vissa rent personliga frågor ser den högsta behörigheten ut att ligga hos den befälhavande ärkeängel som är knuten till divisionshögkvarteret för denna klass. Detta högkvarter etablerades nyligen på Urantia.)

Den Högste observatören är bemyndigad att efter eget godtycke sätta sig i besittning av det planetariska styret i tider av en allvarlig planetarisk kris, och arkiven utvisar att så har skett trettiofyra gånger i Urantias historia. Vid sådana tillfällen fungerar den Högste observatören som den Högste regenten och utövar obestridd auktoritet över alla omvårdare och administratörer bosatta på planeten med undantag endast för ärkeänglarnas divisionsorganisation.

Vorondadek-regimer är inte något som förekommer endast på planeter som har isolerats till följd av uppror, ty de Högsta kan närsomhelst ingripa i de bebodda världarnas angelägenheter och införa

arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

^{114:3.5 (1253.3)} The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and Gabriel. And being a Jerusem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. THE MOST HIGH OBSERVER

^{114:4.1 (1253.4)} The sovereignty of Urantia is further complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the twenty-third thus to serve on Urantia.

^{114:4.2 (1253.5)} There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

^{114:4.3 (1253.6)} In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

^{114:4.4 (1253.7)} A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

^{114:4.5 (1253.8)} Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the

konstellationshärskarnas högrestående visdom i skötseln av människorikenas angelägenheter.

constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. DET PLANETARISKA STYRET

Urantias egentliga administration är verkligen svår att beskriva. Det finns ingen formell styrelse enligt riktlinjerna för universumets organisation med dess skilda lagstiftande, verkställande och dömande instanser. De tjugofyra rådgivarna kommer närmast till att utgöra den lagstiftande grenen av det planetariska styret. Generalguvernören är en tillfällig och rådgivande verkställande ledare, som är underställd den Högste observatörens vetorätt. Inga juridiska instanser med absolut behörighet verkar på planeten — endast de medlande kommissionerna.

De flesta problem som berör serafer och mellanvarelser avgörs enligt ömsesidig överenskommelse av generalguvernören. Med undantag av de fall då han framför påbud från de tjugofyra rådgivarna, är alla hans avgöranden underställda överklagan till medlande kommissioner, till lokala myndigheter som har inrättats för planetarisk verksamhet, eller rentav till Systemhärskaren i Satania.

Avsaknaden av en Planetprins kroppsliga stab en adamisk Sons och Dotters materiella regim kompenseras delvis av serafernas speciella omvårdnadsverksamhet och av mellanvarelsernas mer ovanliga tjänster. Avsaknaden av Planetprinsen kompenseras effektivt av ärkeänglarnas, den Högste observatörens och generalguvernörens trefaldiga närvaro.

Detta ganska löst organiserade och tämligen personligt administrerade planetariska styre är effektivare än väntat på grund av den tidsbesparande hjälpen från ärkeänglarna och deras ständigt tillgängliga strömkrets som så ofta används vid planetariska nödsituationer och administrativa svårigheter. I teknisk bemärkelse är planeten fortfarande andligen isolerad i Norlatiadeks strömkretsar, men i en nödsituation kan detta hinder nu kringgås genom att utnyttja ärkeänglarnas strömkrets. Den planetariska isoleringen har naturligtvis föga betydelse för de enskilda dödliga efter det att Sanningens Ande utgjöts över allt kött för nitton hundra år sedan.

Varje administrationsdag på Urantia börjar med en konsultativ konferens i vilken deltar generalguvernören, ärkeänglarnas planetariska ledare, den Högste observatören, den övervakande supernafen, ledaren för de här bosatta Livsbärarna samt inbjudna gäster som omfattar höga Söner från universumet eller vissa gäststuderande som händelsevis vistas på planeten.

Generalguvernörens direkta kabinett består av tolv serafer, de verkställande ledarna för de tolv grupperna av speciella änglar. Dessa ledare verkar som närmaste övermänskliga ledare för planetens framåtskridande och stabilitet.

6. MÄSTARSERAFERNA FÖR PLANETARISK ÖVERVAKNING

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

114:5.1 (1254.1) The actual administration of Urantia is indeed difficult to describe. There exists no formal government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government. The governor general is a provisional and advisory chief executive with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

114:5.2 (1254.2) A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

114:5.3 (1254.3) The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

114:5.4 (1254.4) This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

114:5.5 (1254.5) Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning on the planet.

114:5.6 (1254.6) The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

6. THE MASTER SERAPHIM OF PLANETARY SUPERVISION

När den första generalguvernören anlände till Urantia, samtidigt med att Sanningens Ande utgjöts, åtföljdes han av tolv kårer av speciella serafim, graderade från Serafington, vilka omedelbart förordnades till vissa speciella planetariska uppgifter. Dessa högt uppsatta änglar är kända som mästarserafimerna för planetarisk övervakning och står — frånsett den Högste observatörens överkontroll — under den direkta ledningen av den residerande generalguvernören.

Fastän dessa tolv grupper av änglar fungerar under allmän övervakning av den på Urantia bosatta generalguvernören, styrs de i första hand av det serafiska rådet om tolv medlemmar, de verkställande ledarna för varje grupp. Detta råd tjänar också som den residerande generalguvernörens frivilliga kabinett.

I egenskap av serafimernas planetariska ledare fungerar jag som ordförande i detta råd av serafledare. Jag är en frivillig supernaf av första gradens klass och tjänar på Urantia som efterträdare till den förre befälhavaren över planetens änglaskaror vilken avföll vid tiden för Caligastias utbrytning.

De tolv kårerna av mästarserafim för planetarisk övervakning fungerar på Urantia enligt följande:

1. De epokorienterade änglarna. Dessa är den löpande tidsålderns änglar, gruppen för respektive innevarande domperiod. Dessa himmelska omvårdare är anförtrödda tillsynen och styrningen av varje generations angelägenheter, så som dessa är avsedda att passa in i mosaiken för den tidsålder i vilken de uppträder. Den nuvarande kåren av epokorienterade änglar som tjänar på Urantia är den tredje gruppen som har förordnats till planeten under den pågående domperioden.

2. Framåtskridandets änglar. Dessa serafim är anförtrödda uppgiften att inleda det evolutionära framåtskridandet i de på varandra följande samhällsliga tidsåldrarna. De främjar utvecklingen av den inneboende progressiva trenden hos evolutionära varelser. De arbetar oupphörligt för att göra saker och ting till vad de borde vara. Den grupp som nu är i tjänst är den andra som har förordnats till planeten.

3. Religionsväktarna. Dessa är "kyrkornas änglar", de som enträget kämpar för det som är och som har varit. De strävar efter att upprätthålla idealen i det som har överlevt så att trygga överförandet av moraliska värden från en epok till en annan. De är motspelare till framåtskridandets änglar, emedan de hela tiden försöker överföra från en generation till en annan de oförgångliga värdena i de gamla och försvinnande formerna till de nya och därför mindre stabiliserade tanke- och beteendemönstren. Dessa änglar kämpar förvisso för andliga former, men de är inte upphovet till ultrasekterism och meningslösa kontroversiella splittringar mellan påstådda religionsutövare. Den kår som nu verkar på Urantia är den femte som tjänar i denna bemärkelse.

4. Det nationella livets änglar. Dessa är "basunernas änglar", ledarna för det nationella livets politiska uttryck på Urantia. Den grupp som nu tjänstgör vid övervakningen av de internationella relationerna är den fjärde kåren som verkar på planeten. Det är i synnerhet genom denna serafidivisions

114:6.1 (1254.7) When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Seraphington graduates, who were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

114:6.2 (1255.1) These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

114:6.3 (1255.2) As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

114:6.4 (1255.3) The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

114:6.5 (1255.4) 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

114:6.7 (1255.6) 3. *The religious guardians.* These are the "angels of the churches," the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less stabilized patterns of thought and conduct. These angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

114:6.8 (1255.7) 4. *The angels of nation life.* These are the "angels of the trumpets," directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that "the

omvårdnadsverksamhet som "de Högsta härskar i människornas riken".

5. Änglarna för de olika raserna. De som arbetar för bevarandet av tidens evolutionära raser, oberoende av deras politiska förvecklingar och religiösa grupperingar. På Urantia finns rester av nio människoraser som har blandats och förenats till folken i modern tid. Dessa serafer är nära förbundna med raskommissionärernas verksamhet, och den grupp som nu finns på Urantia är den ursprungliga kår som förordnades till planeten kort efter den första pingsten.

6. Framtidens änglar. Dessa är de projicerande änglar som frötur en framtida tidsålder och gör upp planer för förverkligandet av det som är bättre under en ny och framåtskridande domperiod; de är sålunda arkitekter för de successiva tidsskedena. Den nuvarande gruppen på planeten har fungerat på detta sätt sedan denna domperiod fick sin början.

7. Upplysningens änglar. Urantia får nu hjälp av den tredje serafkåren som ägnar sig åt att främja den planetariska undervisningen och utbildningen. Dessa änglar är sysselsatta med mental och moralisk utbildning när det gäller individer, familjer, grupper, skolor, samhällen, nationer och hela raser.

8. Hälsans änglar. Dessa är de serafomvårdare som har förordnats till hjälp för de dödlighets verksamhetsenheter som verkar för att främja hälsa och hindra sjukdom. Den nuvarande kåren är den sjätte gruppen som tjänar under denna domperiod.

9. Hemmets serafer. Urantia åtnjuter nu tjänsterna av den femte gruppen av änglaomvårdare som ägnar sig åt bevarandet och utvecklandet av hemmet, den grundläggande institutionen i människans civilisation.

10. Näringslivets änglar. Denna serafgrupp befattar sig med att främja näringslivets utveckling och förbättra de ekonomiska förhållandena bland folken på Urantia. Denna kår har utbytts sju gånger sedan Mikael's utgivning.

11. Avkopplingens änglar. Dessa är änglar som vårdar sig om de värden som sammanhänger med lek, humor och vila. De försöker ständigt höja människans avkopplande rekreationsformer och sålunda främja en mer givande användning av människans fritid. Den nuvarande kåren är den tredje av denna klass som verkar på Urantia.

12. Änglarna för övermännisklig omvårdnad. Dessa är änglamas änglar, de serafer som är förordnade till omvårdnaden av allt annat övermänniskligt liv på planeten, temporärt eller permanent. Denna kår har tjänat sedan början av den pågående domperioden.

När dessa grupper av mästarserafer är av olika åsikt i frågor som gäller planetariska verksamhetsprinciper eller förfaranden jämkas meningsskiljaktigheterna mellan dem vanligen av generalguvernören, men alla hans avgöranden kan ifrågasättas genom besvär till högre instans, beroende på arten och tyngden av de ärenden som oenigheten gäller.

Ingen av dessa änglagrupper utövar direkt eller godtycklig kontroll över områdena för sitt uppdrag. De

Most Highs rule in the kingdoms of men."

114:6.9 (1255.8) 5. *The angels of the races.* Those who work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

114:6.10 (1255.9) 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

114:6.11 (1256.1) 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

114:6.12 (1256.2) 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

114:6.14 (1256.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

114:6.15 (1256.5) 11. *The angels of diversion.* These are the seraphim who foster the values of play, humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

114:6.17 (1256.7) When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

114:6.18 (1256.8) None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their

kan inte helt kontrollera ärendena inom sina respektive verksamhetsområden, men de kan så manipulera de planetariska förhållandena, gör det också, samt så sammanlänka omständigheter att de gynnsamt kan inverka på de mänskliga aktivitetssfärer som de är knutna till.

Mästarseraferna för planetarisk övervakning utnyttjar många förmedlingar vid utförandet av sina uppdrag. De fungerar som sorteringscenter för idéer, som sinnesfokuserare och som projektfrämjare. Fastän de inte kan föra in nya och högre uppfattningar i människosinnet, verkar de ofta för att intensifiera något högre ideal som redan har framträtt i en människas intellekt.

Förutom dessa många möjligheter till positiv handling säkrar mästarseraferna det planetariska framåtskridandet mot ödesdigra faror genom att mobilisera, träna och upprätthålla ödets reservkår. Den främsta funktionen för dessa reservister är att vara ett skydd mot det evolutionära framåtskridandets sammanbrott. De ingår i de föranstaltningar som de himmelska makterna har vidtagit mot överraskningar. De är garantier mot katastrofer.

7. ÖDETS RESERVKÅR

Ödets reservkår består av män och kvinnor på jorden som har antagits till specialtjänst i den övermänskliga administrationen av världens angelägenheter. Denna kår omfattar de män och kvinnor som i varje generation har utvalts av världens andeledare till att assistera vid fördelningen av barmhärtighet och visdom till tidens barn i de evolutionära världarna. Det är allmänt bruk vid skötseln av de angelägenheter som hänför sig till uppstigningsplanen att påbörja denna användning av dödliga viljevarelser som förbindelselänkar så snart de är tillräckligt kompetenta och pålitliga att axla sådana ansvarsuppgifter. Så snart män och kvinnor med tillräcklig mental kapacitet, adekvat moralisk nivå och erforderlig andlighet således framträder på den världsliga handlingsscenen, förordnas de snabbt som mänskliga förbindelsepersoner, dödliga assistenter, till den passande himmelska gruppen av planetariska personligheter.

När människovarelser utväljs till beskyddare av det planetariska ödesmålet, när de blir nyckelindivider i de planer som världsadministratörerna söker genomföra då bekräftar serafernas planetariska ledare deras tidsmässiga anknytning till serafkåren och utnämner personliga ödesväktare att tjäna tillsammans med dessa dödliga reservister. Alla reservister har självmedvetna Riktare, och de flesta av dem fungerar i de högre kosmiska kretsarna av intellektuell förmåga och andlig uppnåelse.

Världens dödliga utväljs att tjäna i ödets reservkårer i de bebodda världarna enligt följande grunder:

1. De har en speciell förmåga att i hemlighet kunna övas upp för talrika möjliga nödfallsuppdrag vid utträttandet av olika aktiviteter i samband med världens angelägenheter.

2. De är helhjärtat hängivna någon speciell

assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

114:6.19 (1256.9) The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

114:6.20 (1256.10) But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

114:7.1 (1257.1) The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of the affairs of the ascension plans to begin this liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

114:7.2 (1257.2) When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual achievement and spiritual attainment.

114:7.3 (1257.3) Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

- 114:7.4 (1257.4) 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

- 114:7.5 (1257.5) 2. Wholehearted dedication to some

social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

3. De har en Tankeriktare som är ovanligt mångsidig och som antagligen har erfarenhet, före vistelsen på Urantia, av att handskas med planetariska svårigheter och kämpa med hotande nödsituationer i världen.

Varje avdelning i den planetariska himmelska tjänsten är berättigad till en förbindelsekår som består av dessa dödliga med ödesställning. En genomsnittlig bebodd värld har sjuttio olika ödeskåror, som är nära förbundna med den övermänniskliga rådande förvaltningen av världens angelägenheter. På Urantia finns det tolv av dessa ödets reservkåror, en för var och en av de planetariska grupperna för serafisk övervakning.

De tolv grupperna av ödesreservister på Urantia består av dödliga invånare på denna sfär vilka har tränats för talrika avgörande positioner på jorden och som hålls i beredskap för att agera vid eventuella planetariska nödsituationer. Denna kombinerade kår består nu av 962 personer. Den minsta kåren har 41 och den största 172 medlemmar. Med undantag av mindre än tjugo kontaktpersoner är medlemmarna av denna unika grupp helt omedvetna om sin förberedelse för eventuell verksamhet vid vissa planetariska kriser. Dessa dödliga reservister utväljs av den kår till vilken var och en knyts, och de tränas och övas på samma sätt i djupet av sitt sinne genom ett kombinerat förfarande av Tankeriktarens och serafväktarens omvårdnad. Många gånger deltar talrika andra himmelska personligheter i denna omedvetna träning, och vid all denna speciella förberedelse utför mellanvarselerna värdefulla och oersättliga tjänster.

I många världar kan andra gradens bättre anpassade mellanvarselser i varierande utsträckning få kontakt med vissa fördelaktigt konstituerade dödligas Tankeriktare genom att skickligt penetrera sinnet där Riktaren dväls. (Det var just genom en sådan lyckosam kombination av kosmiska arrangemang som dessa uppenbarelser förverkligades på engelska språket på Urantia.) Sådana potentiella dödliga kontaktpersoner i de evolutionära världarna mobiliseras i de talrika reservkåorna, och det är i viss utsträckning genom dessa små grupper av framsynta personligheter som den andliga civilisationen förs framåt och de Högsta kan härskas i människornas riken. Männen och kvinnorna i dessa ödets reservkåror har sålunda varierande grad av kontakt med sin Riktare genom mellanvarselernas förmedlande verksamhet, men dessa samma dödliga är föga kända bland sina medmänniskor utom vid de sällsynta samhälleliga nödsituationer och andliga krislägen då dessa reservpersonligheter fungerar för att hindra den evolutionära kulturen från sammanbrott eller den levande sanningens ljus från att slockna. På Urantia har dessa ödesreservister sällan blivit förhärjade på den mänskliga historiens blad.

Reservisterna fungerar omedvetet som bevarare av väsentlig planetarisk information. Mången gång då en reservist dör sker en överföring av vissa livsviktiga data från sinnet i den döende reservisten till en yngre efterträdare genom en förbindelse mellan de två Tankeriktarna. Riktarna fungerar utan tvivel på många

114:7.6 (1257.6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

114:7.7 (1257.7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257.8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midways perform valuable and indispensable services.

114:7.9 (1258.1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latters' indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

114:7.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function

andra sätt, som för oss är okända, i samband med dessa reservkårer.

Fastän ödets reservkår på Urantia inte har någon stadigvarande ledare, har den dock sina egna permanenta råd som bildar dess styrande organisation. Dessa omfattar rådet för juridiska ärenden, historicitetsrådet, rådet för den högsta politiska makten och många andra. Från tid till annan, i enlighet med kårens organisation, har dessa permanenta råd för någon speciell uppgift utsett titulära (dödliga) överhuvuden för hela reservkåren. Ämbetstiden för sådana reservistledare sträcker sig vanligen endast över några timmar och begränsar sig till utförandet av någon specifik förhandenvarande uppgift.

Urantias reservkår hade sitt största medlemsantal under adamiternas och anditernas dagar; det minskade stadigt då det violetta blodet uttunnades och nådde sin lägsta punkt kring tiden för den första pingsten, efter vilken tid medlemsantalet i reservkåren stadigt har ökat.

(Den kosmiska reservkåren av universummedvetna medborgare på Urantia uppgår nu till över ett tusen dödliga, vilkas insikt om kosmiskt medborgarskap vida överstiger sfären för deras jordiska boning, men jag är förbjuden att avslöja den verkliga arten av den funktion som denna unika grupp av nu levande människovarelser har.)

De dödliga på Urantia borde inte låta sin världs relativa andliga isolering från vissa strömkretsar i lokaluniversumet åstadkomma en känsla av kosmisk övergivenhet eller planetarisk föräldralöshet. På planeten verkar en mycket bestämd och effektiv övermännisklig övervakning av världens angelägenheter och människornas öden.

Det är sant att ni som mest kan ha endast en svag föreställning om ett idealiskt planetariskt styre. Allt sedan Planetprinsens forna tider har Urantia lidit av att den gudomliga planen för världens förkovran och rasliga utveckling slog fel. De lojala bebodda världarna i Satania styrs inte så som Urantia. Jämfört med de övriga isolerade världarna har era planetariska styren dock inte varit så dåliga; endast en eller två världar kan sägas vara sämre, och några få kan vara en aning bättre, men flertalet befinner sig på samma plan som ni.

Ingen i lokaluniversumet tycks veta när den planetariska administrationens ouppklarade ställning skall upphöra. Melkisedekarna i Nebadon lutar åt den åsikten att stora förändringar i den planetariska styrelsen och administrationen inte kommer att ske före Mikael's andra personliga ankomst till Urantia. Utan tvekel kommer då, om inte tidigare, omfattande förändringar att genomföras i den planetariska förvaltningen. Beträffande arten av dessa förändringar i världsadministrationen ser ingen ut att ens kunna framkasta antaganden. Det finns inget tidigare exempel på en sådan händelse i de bebodda världarnas hela historia i universumet Nebadon. Bland de många saker som är svåra att förstå beträffande den framtida förvaltningen av Urantia framstår särskilt lokaliseringen av en strömkrets och ett divisionshögkvarter för ärkeänglarna på planeten.

Er isolerade värld är inte bortglömd i universums rådsförsamlingar. Urantia är inte ett kosmiskt

in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

114:7.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From time to time, in accordance with the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

114:7.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

114:7.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

114:7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114:7.15 (1258.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114:7.16 (1259.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

114:7.17 (1259.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic

föräldralöst barn stigmatiserat av synd och avskuret från gudomlig omsorg på grund av uppror. Från Uversa till Salvington och vidare ned till Jerusem, ja till och med i Havona och Paradiset, vet de alla att vi finns här, och ni dödliga som nu vistas på Urantia omhuldas alldeles lika kärleksfullt och vakas över precis lika troget som om denna sfär aldrig hade förrått av den trolöse Planetprinsen, ja rentav mera. Det är evigt sant: "Fadern själv älskar er."

[Framfört av Ledaren för serafer stationerade på Urantia.]

orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Jerusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even more so. It is eternally true, "the Father himself loves you."

114:7.18 (1259.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitel 115. Den Suprema Varelsen

⇨ 114

Urantiaboken

116 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 115 DEN SUPREMA VARELSEN

Sektioner

Introduktion

1. Begreppsramarnas relativitet
2. Den absoluta basen för Suprematet
3. Ursprunglig, aktual och potential
4. Ursprungen till den suprema verkligheten
5. Den Supremes förhållande till Paradistreenigheten
6. Den Supremes förhållande till treoderna
7. Den Supremes väsen

PAPER 115 THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction

1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triodities
7. The Nature of the Supreme

Introduktion

MED Gud Fadern är sonskap den viktiga relationen. När det gäller Gud den Supreme är åstadkommande en förutsättning för status — man måste göra något såväl som vara något.

INTRODUCTION

115:0.1 (1260.1) WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. BEGREPPSRAMARNAS RELATIVITET

Partiella, ofullbordade och evolverande intellekt skulle vara hjälplösa i totaluniversum, de skulle inte kunna bilda ett första rationellt tankemönster, om det inte vore för den inneboende förmågan hos allt sinne, högt eller lågt, att bilda en universumram för tänkandet. Om sinnet inte kan komma fram till slutsatser, om det inte kan tränga fram till de verkliga orsakerna, då postulerar sinnet ofelbart slutsatser och hittar på ursprung för att kunna ha en möjlighet att tänka logiskt inom ramen för dessa av sinnet skapade antaganden. Fastän sådana universumramar för de skapades tänkande är oundgängliga för rationella intellektuella funktioner, är de utan undantag mer eller mindre felaktiga.

Begreppsmässiga ramar som gäller universum är endast relativt sanna. De är användbara stödkonstruktioner som till slut måste ge vika för de utvidgningar som den allt större kosmiska förståelsen medför. Uppfattningarna om sanning, skönhet och godhet, moral, etik, plikt, kärlek, gudomlighet, ursprung, existens, syfte, bestämmelse, tid, rymd och till och med om Gudomen är endast relativt sanna. Gud är mycket,

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

115:1.1 (1260.2) Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

115:1.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's

mycket mer än en Fader, men Fadern är människans högsta uppfattning om Gud. Beskrivningen av förhållandet mellan Skaparen och den skapade som ett förhållande mellan Fadern och Sonen kommer likväl att utvidgas av de överjordiska uppfattningar om Gudomen som uppnås i Orvonton, i Havona och i Paradiset. Människan måste tänka inom de dödligas universumram, men det betyder inte att hon inte kan föreställa sig andra och högre ramar inom vilka tanken kan fungera.

För att underlätta de dödligas förståelse av universernas universum har de olika nivåerna av kosmisk verklighet betecknats med orden finit, absonit och absolut. Av dessa är endast den absoluta oreserverat evig, sant existentiell. De absonita och finita företeelserna är härledningar, modifikationer, begränsningar och uttunnningar av infinitetens ursprungliga och urtida absoluta verklighet.

Det finitas världar existerar som en följd av Guds eviga syfte. Finita varelser, höga såväl som låga, kan framlägga teorier, och har gjort det, om det finitas nödvändighet i den kosmiska ordningen, men när allt kommer omkring existerar det därför att Gud så ville. Universum kan inte förklaras, och en finit varelse kan inte heller erbjuda en rationell orsak till sin egen individuella existens, utan att återropa tidigare handlingar och från förut-existerande vilja hos föregående varelser, Skapare eller fortplantare.

2. DEN ABSOLUTA BASEN FÖR SUPREMATET

Från existentiell synpunkt sett kan inget nytt inträffa någonstans i galaxerna, ty den infinitetens fullständighet som ingår i JAG ÄR är evigt närvarande i de sju Absoluten, är funktionellt associerad i trefaldigheterna och överföringsmässigt associerad i treoderna. Det faktum att infiniteten sålunda är existentiellt närvarande i dessa absoluta associationer gör det emellertid på intet sätt omöjligt att förverkliga nya kosmiska erfarenhetsmässigheter. Från en finit varelses synpunkt innehåller infiniteten mycket som är potentiellt, mycket som hör till klassen av framtida möjligheter snarare än nuvarande verkligheter.

Värde är ett unikt element i universums verklighet. Vi förstår inte hur värdet av något som är infinit och gudomligt på något sätt skulle kunna ökas. Vi observerar emellertid att betydelser kan modifieras, om inte ökas, även i den infinita Gudomens relationer. I de erfarenhetsmässiga universerna ökar även de gudomliga värdena som aktuella företeelser då förståelsen av verklighetens betydelser ökar.

Hela planen för universell skapelse och evolution på alla erfarenhetsnivåer är till synes en fråga om potentialiteters omvandling till aktuella företeelser; och denna förvandling gäller i samma mån på rymdpotensens, sinnespotensens och andepotensens områden.

Den synbara metod varmed möjligheterna i kosmos förs in i aktual tillvaro varierar från nivå till nivå, så att den i det finita är erfarenhetsmässig evolution och i det absonita erfarenhetsmässigt eventuerande. Den existentiella infiniteten är verkligen obegränsad i sin allomfattning, och denna allomfattning måste

highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

^{115:1.3 (1260.4)} In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

^{115:1.4 (1260.5)} The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

^{115:2.1 (1261.1)} From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transmutively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

^{115:2.2 (1261.2)} Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

^{115:2.3 (1261.3)} The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

^{115:2.4 (1261.4)} The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for

nödvändigtvis omfatta även möjligheten till evolutionär finit erfarenhet. Möjligheten till en sådan erfarenhetsbaserad tillväxt blir en aktual företeelse i universum genom treodförhållanden som verkar på och i den Supreme.

3. URSPRUNGLIG, AKTUAL OCH POTENTIAL

Det absoluta kosmos är begreppsmässigt gränslöst. Att definiera utsträckningen och naturen av denna ursprungliga verklighet är att inskränka infiniteten och utspåda den rena evighetens begrepp. Idén om det infinita-eviga, det eviga-infinita är till omfattningen obegränsad och som faktum absolut. Det finns inget språk i det förgångna, i nuet eller i framtiden på Urantia som på ett adekvat sätt kunde uttrycka infinitetens verklighet eller verklighetens infinitet. Människan, en finit varelse i ett infinit kosmos, måste nöja sig med förvrängda återspeglningar och uttunnade uppfattningar om den oändliga, gränslösa, aldrig börjande, aldrig upphörande existens, som hennes förmåga faktiskt inte räcker till för att förstå.

Sinnet kan aldrig hoppas på att förstå ett sådant begrepp som ett Absolut utan att först försöka bryta upp enheten i en sådan realitet. Sinnet förenar alla divergenser, men om sådana skillnader helt saknas finner sinnet ingen grund på vilken det kan försöka formulera begrepp för förståelsen.

Infinitetens ursprungsmässiga vilotillstånd kräver segmentering innan människan kan försöka förstå infiniteten. I infiniteten finns det en enhetlighet som i dessa kapitel uttryckts som JAG ÄR — det första postulatet i den skapades sinne. Aldrig kan en skapad varelse förstå hur det kommer sig att denna enhet blir tvåfaldighet, trefaldighet och mångfaldighet samtidigt som den även förblir en obegränsad enhet. Människan möter ett liknande problem när hon stannar upp för att begrunda Treenighetens odelade Gudom vid sidan av Guds plurala personifiering.

Det är endast människans avstånd från infiniteten som leder till att detta begrepp uttrycks med ett enda ord. Fastän infiniteten å ena sidan är ENHET, är den å andra sidan MÅNGFALD utan slut eller gräns. Infiniteten är, så som den uppfattas av finita intelligenser, den maximala paradoxen i de skapades filosofi och i den finita metafysiken. Fastän människans andliga natur vid dyrkan sträcker sig upp till Fadern, som är infinit, uttöms människans fattningsförmåga i och med den maximala uppfattningen av den Suprema Varelse. Bortom den Supreme blir begreppen allt mer enbart namn; allt mindre utgör de sanna beteckningar för verkligheten; mer och mer blir de en projektion emot det överfinita av den skapades finita förståelse.

En grunduppfattning om den absoluta nivån involverar ett postulat om tre faser:

1. Det Ursprungliga. Det okvalificerade begreppet om det Första Ursprunget och Centret, den källmanifestation av JAG ÄR från vilken all verklighet uppkommer.

2. Det Aktuala. Föreningen av aktualitetens tre Absolut, vilka är det Andra och det Tredje Ursprunget och Centret samt Paradiset som Ursprung och Centrum. Denna treod av den Evige Sonen, den

evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

115:3.1 (1261.5) The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

115:3.2 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

115:3.3 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM — the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

115:3.4 (1262.1) It is only man's distance from infinity that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

115:3.5 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

115:3.6 (1262.3) 1. *The Original*. The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

115:3.7 (1262.4) 2. *The Actual*. The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the

Oändlige Anden och Paradisön utgör den aktuala uppenbarelsen av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet.

3. Det Potentiella. Föreningen mellan potentialitetens tre Absolut, Gudomsabsolutet, det Okvalificerade och det Universella Absolutet. Denna treod av existentiell potentialitet utgör den potentiella uppenbarelsen av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet.

Det ömsesidiga sambandet mellan det Ursprungliga, det Aktuala och det Potentiella leder till de spänningar inom infiniteten som gör all universumtillväxt möjlig. Tillväxt är kännetecknande för den Sjufaldige, den Supreme och den Ultimate.

I associationen mellan Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet är potentialiteten absolut medan aktualiteten är uppkommande. I associationen mellan det Andra och Tredje Ursprungets och Centret samt Paradiset som Ursprung och Centrum är den aktualiteten absolut medan potentialiteten är uppkommande. I det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet kan vi inte säga att vare sig aktualiteten eller potentialiteten är vare sig existerande eller uppkommande — Fadern är.

Från tidens synpunkt är det Aktuala det som var och som är; det Potentiella är det tillblivande och som kommer att vara; det Ursprungliga är det som är. Från evighetssynpunkt är skillnaderna mellan det Ursprungliga, det Aktuala och det Potentiella inte på så sätt uppenbara. Dessa treeniga kvaliteter är inte så framträdande på paradisevighetens nivåer. Allt finns redan i evigheten — men allt har ännu inte uppenbarats i tid och rymd.

Från en skapad varelses synpunkt är aktualiteten substans, potentialiteten är kapacitet. Aktualiteten existerar i alltings mitt och expanderar därifrån till den perifera infiniteten; potentialiteten kommer inåt från infinitetsperiferin och sammanlöper i alltings mitt. Ursprungligheten är den som först orsakar och sedan balanserar de två rörelserna i verklighetsomvandlingens kretslopp från potentialer till aktualer och från existerande aktualer åter till potentialer.

Potentialitetens tre Absolut verkar på den rent eviga nivån i kosmos, och de fungerar således aldrig i den egenskapen på subabsoluta nivåer. På de nedstigande nivåerna av verkligheten framträder potentialitetens treoder med den Ultimate och ovan den Supreme. Det kan hända att det potentiella inte aktualeras i tiden när det gäller en del på någon subabsolut nivå, men aldrig när det gäller helheten. Guds vilja blir alltid till slut rådande, inte alltid när det gäller en enskild individ, men utan undantag när det gäller helheten.

Det är i aktualitetens treoder som det som existerar i kosmos har sitt centrum; det må vara ande, sinne eller energi, alla har de sitt centrum i denna association mellan Sonen, Anden och Paradiset. Andesonens personlighet är urmönstret för all personlighet överallt i universerna. Paradisöns substans är det urmönster från vilket Havona är en fullkomlig och superuniverserna en fulländande uppenbarelse. Samverkaren är på en och samma gång den kosmiska energins sinnesaktivering, det begreppsmässiga uttrycket för andesyftet och integreringen av de materiella nivåernas matematiska

actual revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.8 (1262.5) 3. *The Potential.* The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.9 (1262.6) The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

115:3.10 (1262.7) In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is.*

115:3.11 (1262.8) From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed in time and space.

115:3.12 (1262.9) From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

115:3.13 (1262.10) The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

115:3.14 (1263.1) It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the

orsaker och följder med den andliga nivåns viljebetonade syften och motiv. För ett finit universum fungerar Sonen, Anden och Paradiset i och ovan den Ultimate, så som denne är betingad och begränsad i den Supreme.

Gudomens aktualitet är det som människan söker under sin uppstigning till Paradiset. Den mänskliga gudomlighetens potentialitet är det som människan utvecklar under detta sökande. Det Ursprungliga är det som möjliggör samexistensen och integreringen av den aktuala människan, den potentiala människan och den eviga människan.

Den slutliga dynamiken i kosmos har att göra med det ständiga överförandet av verklighet från potentialitet till aktualitet. I teorin kan denna omvandling ha ett slut, men i verkligheten är något sådant omöjligt eftersom det Potentiala och det Aktuala båda är inkopplade i det Ursprungliga (i JAG ÄR), och denna identifikation gör det för evigt omöjligt att sätta en gräns för universums utvecklingsmässiga framåtskridande. Vad som än är identifierat med JAG ÄR kan aldrig upphöra med sitt framåtskridande, ty aktualiteten från potentialerna i JAG ÄR är absolut, och potentialiteten från aktualerna i JAG ÄR är också absolut. Alltid kommer aktualerna att öppna upp nya vägar för förverkligandet av hittills omöjliga potentialer — varje mänskligt beslut inte endast aktualerar en ny verklighet i människans erfarenhet utan öppnar upp även ny kapacitet för människans tillväxt. I varje barn lever en fullvuxen, och i den mogna människan, som känner Gud, bor en morontiaavancerare.

Stillestånd i tillväxten kan aldrig uppstå i det totala kosmos emedan grundförutsättningen för tillväxt — de absoluta aktualerna — är obegränsad, och emedan möjligheterna till tillväxt — de absoluta potentialerna — är gränslösa. Universums filosofer har kommit fram till att det från en praktisk synpunkt sett inte finns något sådant som ett slut.

Ur en begränsad synvinkel sett finns det visserligen många slut, många upphöranden av aktiviteter, men sett ur en vidare vinkel, på en högre universumnivå, finns det inga slut, endast övergångar från en utvecklingsfas till en annan. Den stora tidsindelningen i totaluniversum gäller de olika universumtidsåldrarna, dvs. havonatidsåldern, superuniversumtidsåldern och de yttre universernas tidsålder. Inte ens dessa grundindelningar av följdförhållanden kan vara mer än relativa landmärken på evighetens ändlösa huvudväg.

Endast det slutliga inträngandet i den Suprema Varelens sanning, skönhet och godhet skulle kunna öppna upp för den framåtskridande skapade varelsen de absonita kvaliteter i den ultimata gudomligheten vilka ligger bortom begreppsnivåerna för sanning, skönhet och godhet.

4. URSPRUNGEN TILL DEN SUPREMA VERKLIGHETEN

Varje betraktande av Gud den Supremes ursprung måste börja med Paradistreenigheten, ty Treenigheten är ursprunglig Gudom medan den Supreme är härledd Gudom. Varje betraktande av den Supremes tillväxt måste ta de existentiella treoderna i beaktande, ty de

volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

115:3.15 (1263.2) Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

115:3.16 (1263.3) The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircled in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

115:3.17 (1263.4) Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials — are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end*.

115:3.18 (1263.5) From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

115:3.19 (1263.6) The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

115:4.1 (1263.7) Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triadities, for

omfattar all absolut aktualitet och all infinit potentialitet (tillsammans med det Första Ursprunget och Centret.) Den evolutionära Supreme är det kulminerande och personligen viljebestämda fokuset för förvandlingen — omvandlingen — av potentialer till aktualer i och på den finita nivån i tillvaron. De två treoderna — den aktuala och den potentiella — omfattar totaliteten av de inbördes förhållanden som berör tillväxten i universum.

Ursprunget till den Supreme finns i Paradistreenigheten — i den eviga, aktuala och odelade Gudomen. Den Supreme är för det första en andeperson, och denna andeperson härstammar från Treenigheten. Den Supreme är för det andra en tillväxtens Gudom — den evolutionära tillväxten — och denna tillväxt härleds från de två treoderna, den aktuala och den potentiella.

Om det är svårt att förstå att de infinita treoderna kan verka på den finita nivån, betänk då att deras infinitet måste i sig innehålla potentialiteten till det finita; infiniteten omfattar allting, från den lägsta och mest begränsade finita existens till de högsta och okvalificerat absoluta realiteterna.

Det är inte lika svårt att förstå att det infinita innefattar det finita som det är att fatta exakt hur detta infinita faktiskt manifesterar sig för det finita. Tankeriktarna som bor i människornas inre är emellertid ett av de eviga bevisen för att till och med den absoluta Guden (som absolut) kan ta, och faktiskt tar, direkt kontakt med till och med de lägsta och ringaste av alla viljevarelser i universum.

Treoderna, som gemensamt omfattar det aktuala och det potentiala, manifesterar sig på den finita nivån tillsammans med den Suprema Varelse. Förfarandet vid en sådan manifestation är både direkt och indirekt: direkt i den mån som treodrelationerna återverkar direkt i den Supreme och indirekt i den mån de härleds genom det absonitas eventuerade nivå.

Suprem verklighet, som är den totala finita verkligheten, befinner sig i en dynamisk tillväxtprocess mellan de okvalificerade potentialerna i yttre rymden och de okvalificerade aktualerna i alltings centrum. Det finita området blir sålunda faktisk verklighet genom samverkan mellan Paradisets absonita påverkare och de Suprema Skaparpersonligheterna i tiden. Verksamheten med att föra de kvalificerade möjligheterna hos de tre stora potentiella Absoluten till mognad är den absonita funktionen för Totaluniversums Arkitekter och deras transcendental medarbetare. När dessa möjligheter har nått en viss mognadsgrad framträder de Suprema Skaparpersonligheterna från Paradiset för att ta sig an den tidsålderslånga uppgiften att ge de evolverande universerna en faktisk existens.

Suprematets tillväxt härleder sig från treoderna; den Supremes andeperson härstammar från Treenigheten, men den Allsmäktiges maktprivilegier bygger på Gud den Sjufaldiges gudomlighetsframgång. Förenandet av den Allsmäktige Supremes maktprivilegier med Gud den Supremes andeperson sker emellertid tack vare Samverkarens omvårdnadsverksamhet, Samverkaren, som till den Supreme utgav sinnet som den förenande faktorn hos denna evolutionära Gudom.

they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triodities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

115.4.2 (1264.1) The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives from the two triodities, actual and potential.

115.4.3 (1264.2) If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level, pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

115.4.4 (1264.3) It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

115.4.5 (1264.4) The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations re-percuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

115.4.6 (1264.5) Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the age-long task of bringing the evolving universes into factual being.

115.4.7 (1264.6) The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. DEN SUPREMES FÖRHÅLLANDE TILL PARADISTREENIGHETEN

Den Suprema Varelse är, när det gäller hans personliga och andliga naturs verklighet, absolut beroende av Paradistreenighetens existens och verksamhet. Medan den Supremes tillväxt är en fråga om treodrelationer är Gud den Supremes andepersonlighet beroende av, och härledd från, Paradistreenigheten, som alltid förblir det absoluta centrum för och ursprunget till den fullkomliga och infinita stabilitet kring vilken den Supremes evolutionära tillväxt efterhand förverkligas.

Treenighetens funktion är besläktad med den Supremes funktion, ty Treenigheten är verksam på alla (totala) nivåer, inklusive nivån för Suprematetens funktion. Så som Havonas tidsålder ger vika för superuniversernas tidsålder, så ger också den skönjbara verksamhet vilken utgår från Treenigheten som direkt skapare vika för de skapande handlingar som utförs av barnen till Paradisgudomarna.

6. DEN SUPREMES FÖRHÅLLANDE TILL TREODERNA

Aktualitetens treod fortsätter att verka direkt under de posthavonala epokerna. Paradisets gravitation håller grundenheterna i den materiella tillvaron i sitt grepp, den Evige Sonens andegravitation verkar direkt på de grundläggande värdena i andetillvaron och Samverkarens sinnesgravitation håller säkert fast vid alla väsentliga betydelser i den intellektuella tillvaron.

Då varje skede i skaparaktiviteten förflyttas utåt genom den icke-kartlagda rymden existerar och verkar det allt längre och längre bort från direkt påverkan av de skapande krafterna och gudomliga personligheterna i alltings mitt — den absoluta Paradisön där de infinita Gudomarna har sin boning. Dessa tre på varandra följande nivåer av kosmisk existens blir därför allt mer beroende av utvecklingen inom infinitetens tre Absoluta potentialiteter.

Den Suprema Varelse innesluter sådana möjligheter till kosmisk omvårdnad vilka inte synbart manifesteras i den Evige Sonen, den Oändlige Anden eller i Paradisöns icke-personliga realiteter. Detta konstaterande sker med vederbörlig hänsyn till dessa tre grundläggande aktualiteters absolutet, men den Supremes tillväxt bygger inte endast på dessa Gudomens och Paradisets aktualiteter utan anknyter även till utveckling inom Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet.

Den Supreme växer inte endast som följd av att Skaparna och de skapade i de evolverande universerna uppnår gudalikheter, utan denna finita Gudom upplever också tillväxt som resultat av att de skapade och Skaparna behärskar de finita möjligheterna i storuniversum. Rörelsen hos den Supreme är tvåfaldig: inåt mot Paradiset och Gudomen och utåt mot gränslösheten hos potentialens Absolut.

I den nuvarande tidsåldern i universum uppenbaras denna tvåfaldiga rörelse i de nedstigande och de uppstigande personligheterna i storuniversum. De

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

115:5.1 (1264.7) The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

115:5.2 (1265.1) The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

115:6.1 (1265.2) The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

115:6.2 (1265.3) But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

115:6.3 (1265.4) The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

115:6.4 (1265.5) The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

115:6.5 (1265.6) In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme

Suprema Skaparpersonligheterna och alla deras gudomliga medarbetare återspeglar den Supremes utåtgående divergerande rörelse, medan de uppstigande pilgrimerna från de sju superuniverserna anger Suprematetens inåtgående sammanlöpande trend.

Alltid strävar den finita Gudomen efter en tvåfaldig korrelation: inåt mot Paradiset och dess Gudomar och utåt mot infiniteten och dess Absolut. Den mäktiga eruptionen av Paradisets skapande gudomlighet som personaliseras i Skaparsönerna och styrkeuttrycks i styrkeövervakarna innebär ett väldigt utströmmande av Supremateten till potentialitetens områden, medan den ändlösa processionen av uppstigande varelser från storuniversum vittnar om Suprematetens mäktiga inströmmande mot enhet med Paradisgudomen.

Människorna har lärt sig att rörelse i det osynliga ibland kan skönjas genom att observera dess inverkan på det synliga; och vi i universum har för länge sedan lärt oss att upptäcka rörelser och trender i Supremateten genom att observera dessa utvecklingsformers återverkningar i storuniversums personligheter och mönster.

Fastän vi inte är säkra tror vi dock att den Supreme som en finit återspeglings av Paradisgudomen är engagerad i en evig utvidgning mot yttre rymden, men då han är en begränsning av yttre rymdens tre Absoluta potentialer strävar denna Suprema Varelse ständigt efter ett sammanhängande med Paradiset. Dessa tvåfaldiga rörelser förefaller att förklara de flesta grundläggande aktiviteter i de universer som för närvarande är organiserade.

7. DEN SUPREMES VÄSEN

I den Supremes Gudom har Fadern-JAG ÄR nått relativt fullständig befrielse från de begränsningar som naturligt ansluter sig till statusens infinitet, varelsens evighet och väsendets absoluthet. Gud den Supreme har emellertid frigjorts från alla existentiella begränsningar endast genom att ha blivit underställd erfarenhetsmässiga inskränkningar i sin universella verksamhet. Förmågan till erfarenhet medför även att den finita Guden blir underställd nödvändigheten av erfarenhet; frigörelsen från evigheten gör att den Allsmäktige möter tidens hinder; och den Supreme kunde känna till tillväxt och utveckling endast som en följd av att hans existens är partiell och hans natur är ofullbordad, dvs. att hans varelse inte är absolut.

Allt detta måste vara i enlighet med Faderns plan, som har baserat det finita framåtskridandet på ansträngningar, den skapades resultatuppnåelse på uthållighet och personlighetsutvecklingen på tro. Genom att sålunda bestämma den Supremes erfarenhetsevolution har Fadern gjort det möjligt för finita varelser att existera i universerna och att genom erfarenhetsbaserat framåtskridande en gång uppnå Suprematetens gudomlighet.

Inklusive den Supreme och till och med den Ultimate är all verklighet relativ, utom de sju Absolutens obegränsade värden. Supremateten som faktum baserar sig på Paradisets styrka, Sonens personlighet och Samverkarens handling, men den Supremes

Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

115:6.6 (1265.7) Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurge of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

115:6.7 (1265.8) Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

115:6.8 (1266.1) Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. THE NATURE OF THE SUPREME

115:7.1 (1266.2) In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity thereof; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

115:7.2 (1266.3) All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

115:7.3 (1266.4) Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute,

tillväxt är knuten till Gudomsabsolutet, det Okvalificerade Absolutet och det Universella Absolutet. Denna syntetiserande och förenande Gudom — Gud den Supreme — är personifieringen av den finita skugga som kastas tvärsöver storuniversum av den infinita enheten i det outgrundliga väsendet hos Paradisfadern, det Första Ursprunget och Centret.

Till den del treoderna är direkt verksamma på den finita nivån inverkar de på den Supreme, som är gudomsfokuseringen och den kosmiska summeringen av de finita inskränkningarna i det Absoluta Aktualas och det Absoluta Potentiellas naturer.

Paradistreenigheten anses vara den absoluta ofrånkomligheten; de Sju Härskarandarna är uppenbarligen Treenighetens ofrånkomligheter. Den Supremes aktualering i form av styrka-sinne-ande-personlighet måste vara den evolutionära ofrånkomligheten.

Gud den Supreme förefaller inte att ha varit oundviklig i den obegränsade infiniteten, men han ser ut att vara det på alla relativitetsnivåer. Han är den oundgängliga fokuseraren, summeraren och innefattaren av evolutionär erfarenhet och förenar i sitt Gudomsväsen effektivt resultaten av detta sätt att uppfatta verkligheten. Allt detta förefaller han att göra för att bidra till det ofrånkomliga eventuerandets uppkomst, Gud den Ultimates manifestation ovan erfarenheten och det finita.

Den Suprema Varelse kan inte fullt uppskattas utan att man tar i beaktande ursprunget, funktionen och bestämmelsen: förhållandet till den ursprungsgivande Treenigheten, till universum där aktiviteten sker, och till den Ultimata Treenigheten som är den närmaste ödesbestämmelsen.

Genom processen att summera den evolutionära erfarenheten sammanlänkar den Supreme det finita med det absonita, just så som Samverkarens sinne integrerar den personlige Sonens gudomliga andlighet med Paradis-mönstrets oföränderliga energier, och så som det Universella Absolutets väsen förenar Gudomens verkan med det Okvalificerades återverkan. Denna enhetlighet måste vara en uppenbarelse av den oupptäckta verkan av den ursprungliga enheten hos den Första Fader-Orsaken och det Första Ursprunget-Mönstret till alla ting och alla varelser.

[Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare som temporärt vistas på Urantia.]

and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

115:7.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

115:7.5 (1266.6) The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

115:7.6 (1266.7) God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation*, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

115:7.7 (1267.1) The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

115:7.8 (1267.2) By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

115:7.9 (1267.3) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitel 116. Den allsmäktige supreme

⇨ 115

Urantiaboken

117 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 116 DEN ALLSMÄKTIGE SUPREME

Sektioner

Introduktion

1. Det suprema sinnet
2. Den Allsmäktige och Gud den Sjufaldige
3. Den Allsmäktige och Paradisgudomen
4. Den Allsmäktige och de Suprema Skaparna
5. Den Allsmäktige och de Sjufaldiga Övervakarna
6. Andens dominans
7. Den levande organismen storuniversum

PAPER 116 THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

Introduktion

OM MÄNNISKAN insåg att hennes Skapare — hennes närmaste övervakare — samtidigt som de är gudomliga är de också finita, och att tidens och rymdens Gud är en evolverande och icke-absolut Gudom, då skulle de motsättningar som orsakas av de den timliga världens ojämlikheter upphöra att vara djupa religiösa paradoxer. Då skulle inte den religiösa tron längre missbrukas till att främja social trångsynthet och självbelåtenhet bland de lyckligt lottade, medan den endast tjänar till att uppmuntra till stoisk resignation bland de olyckliga offren för social utarmning.

Om man betraktar de utsökt fullkomliga sfärerna i Havona är det både förnuftigt och logiskt att tro att de gjordes av en fullkomlig, infinit och absolut Skapare. Samma förnuft och logik skulle dock tvinga varje ärlig varelse, som betraktar ordningen, ofullkomligheterna och orättvisorna på Urantia, att dra den slutsatsen att er värld hade gjorts och sköttes av Skapare som var subabsoluta, för-infinity och annat än fullkomliga.

Erfarenhetsbaserad tillväxt innebär kompanjonskap mellan den skapade och Skaparen — Gud och människa i förbund. Tillväxt är kännetecknet för den erfarenhetsmässiga Gudomen. Havona växte inte; Havona finns och har alltid funnits; det är existentiellt likt de eviga Gudar som är dess upphov. Det är tillväxt som kännetecknar storuniversum.

Den Allsmäktige Supreme är en levande och evolverande Gudom med styrka och personlighet. Hans

INTRODUCTION

116:0.1 (1268.1) IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

116:0.2 (1268.2) When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by, Creators who were subabsolute, preinfinite, and other than perfect.

116:0.3 (1268.3) Experiential growth implies creature-Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona did not grow; Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

116:0.4 (1268.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present

nuvarande verksamhetsområde, storuniversum, är också ett växande rike som kännetecknas av styrka och personlighet. Hans bestämmelse är fulländning, men hans nuvarande erfarenhet omfattar elementen tillväxt och ofullständig status.

Den Suprema Varelsen verkar i första hand i centraluniversumet som andepersonlighet. I andra hand fungerar han i storuniversum som Gud den Allsmäktige, en styrkans personlighet. Den Supremes funktion i tredje hand i totaluniversum är nu latent och existerar endast som en okänd sinnespotential. Ingen vet just vad den Suprema Varelens tredje utvecklingsskede kommer att avslöja. En del tror att när superuniverserna har etablerats i ljus och liv kommer den Supreme, utgående från Uversa, att börja fungera som den allsmäktige och erfarenhetsmässige härskaren över storuniversum, samtidigt som han expanderar i styrka som den överallsmäktige i de yttre universerna. Andra spekulerar att Suprematetens tredje skede kommer att medföra en tredje nivå av gudomsmanifestation. Ingen av oss vet med säkerhet.

1. DET SUPREMA SINNET

Varje evolverande varelsepersonlighets erfarenhet är en fas i den Allsmäktige Supremes erfarenhet. Det intelligenta underordnandet av varje fysiskt segment i superuniverserna är en del av den Allsmäktige Supremes växande kontroll. Den skapande syntesen av styrka och personlighet är en del av det Suprema Sinnets skapardrift och själva kärnan i den evolutionära tillväxten av enhetlighet i den Suprema Varelsen.

Förenandet av Suprematetens styrke- och personlighetsattribut är det Suprema Sinnets funktion, och den Allsmäktige Supremes fullbordade evolution kommer att resultera i en enda förenad och personlig Gudom — inte i någon löst koordinerad association av gudomliga attribut. Sett ur ett bredare perspektiv kommer det inte att finnas någon Allsmäktig skilt från den Supreme, ingen Suprem skilt från den Allsmäktige.

Under alla de evolutionära tidsåldrarna ligger den Supremes fysiska styrkepotential hos de Sju Suprema Styrkeledarna, och sinnespotentialen vilar hos de Sju Härskarandarna. Det Infinita Sinnet är den Oändlige Andens funktion; det kosmiska sinnet är de Sju Härskarandarnas omvårdnadsverksamhet; det Suprema Sinnet är på väg att framträda aktuellt vid koordineringen av storuniversum och i funktionell association med uppenbarelsen och uppnåendet av Gud den Sjufaldige.

Sinnet i tid och rymd, det kosmiska sinnet, fungerar olika i vart och ett av de sju superuniverserna, men det koordineras genom något okänt associativt förfarande i den Suprema Varelsen. Den Allsmäktiges överinsyn över storuniversum är inte uteslutande fysisk och andlig. I de sju superuniverserna är den i första hand materiell och andlig, men det förekommer även företeelser av den Supreme vilka är både intellektuella och andliga.

Vi vet verkligen mindre om Suprematetens sinne än om någon annan aspekt hos denna evolverande Gudom. Det är obestridligen aktivt överallt i storuniversum, och det tros ha en potentiell bestämmelse som innebär en vittomfattande funktion i

domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

116:0.5 (1268.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. THE SUPREME MIND

116:1.1 (1268.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

116:1.2 (1269.1) The union of the power and personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

116:1.3 (1269.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

116:1.4 (1269.3) The time-space mind, the cosmic mind, is differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

116:1.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But

totaluniversum. Detta vet vi emellertid: Medan det fysiska kan nå en avslutad tillväxt, och medan anden kan uppnå fulländning i sin utveckling, så upphör sinnet aldrig att göra framsteg — sinnet är det erfarenhetsmässiga medlet till ändlöst framtidskridande. Den Supreme är en erfarenhetsbaserad Gudom och når därför aldrig fram till en fullbordad och avslutad sinnesförmåga.

2. DEN ALLSMÄKTIGE OCH GUD DEN SJUFALDIGE

Den Allsmäktiges styrkenärvaro i universum framträder samtidigt med att de höga skaparna och övervakarna av de evolutionära superuniverserna framträder på den kosmiska handlingsscenen.

Gud den Supreme härleder sina ande- och personlighetsattribut från Paradistreenigheten, men till styrka aktualeras han i det som utförs av Skaparsönerna, Dagarnas Forna och Härskarandarna, vilkas gemensamma handlingar är källan till hans växande styrka som allsmäktig härskare över de sju superuniverserna.

En okvalificerad Paradisgudom är ofattbar för evolverande varelser i tid och rum. Evighet och infinitet anger en sådan nivå av gudomsverklighet som de tids- och rymdbundna varelserna inte kan förstå. Gudomens infinitet och överhöghetens absolutet är inneboende i Paradistreenigheten, och Treenigheten är en realitet som i någon mån ligger bortom den dödliga människans fattningsförmåga. Varelser i tid och rymd måste ha ursprung, relativiteter och bestämmelser för att kunna fatta universumrelationer och förstå gudomlighetens betydelsevärden. Därför tunnar Paradisgudomen ut och inskränker på annat sätt personifieringarna av gudomligheten utanför Paradiset och för sålunda in i tillvaron de Suprema Skaparna och deras medarbetare, som ständigt för livets ljus allt längre bort från dess källa i Paradiset, tills det finner sitt mest avlägsna och vackra uttryck i Gåvosönernas jordiska liv i de evolutionära världarna.

Detta är ursprunget till Gud den Sjufaldige, vars följd av nivåer den dödliga människan möter i följande ordning:

1. Skaparsönerna (och de Skapande Andarna).
2. Dagarnas Forna.
3. De Sju Härskarandarna.
4. Den Suprema Varelse.
5. Samverkaren.
6. Den Evige Sonen.
7. Den Universelle Fadern.

De första tre nivåerna är de Suprema Skaparna; de sista tre nivåerna är Paradisgudomarna. Den Supreme träder alltid emellan som den erfarenhetsbaserade andepersonifieringen av Paradistreenigheten och som det erfarenhetsmässiga fokuset för den evolutionära allsmäktiga styrkan som Paradisgudomarnas skaparbarn förfogar över. Den

this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

116:2.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the evolutionary superuniverses.

116:2.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign to and in the seven superuniverses.

116:2.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning values of divinity. Therefore does Paradise Deity attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

116:2.4 (1270.1) And this is the origin of God the Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

- 116:2.5 (1270.2)* 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).
- 116:2.6 (1270.3)* 2. The Ancients of Days.
- 116:2.7 (1270.4)* 3. The Seven Master Spirits.
- 116:2.8 (1270.5)* 4. The Supreme Being.
- 116:2.9 (1270.6)* 5. The Conjoint Actor.
- 116:2.10 (1270.7)* 6. The Eternal Son.
- 116:2.11 (1270.8)* 7. The Universal Father.

116:2.12 (1270.9) The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to

Suprema Varelser är den maximala uppenbarelsen av Gudomen till de sju superuniverserna och för den nuvarande universumtidsåldern.

I enlighet med de dödligas logik kunde man kanske dra den slutsatsen att det erfarenhetsmässiga återförenandet av de gemensamma handlingar som utgår från de första tre nivåerna av Gud den Sjufaldige skulle motsvara Paradisgudomens nivå, men så är inte fallet. Paradisgudomen är existentiell Gudom. De Suprema Skaparna i sin gudomliga förening av styrka och personlighet bildar och uttrycker en ny styrkepotential av erfarenhetsbaserad Gudom. Denna styrkepotential av erfarenhetsmässigt ursprung finner ofrånkomlig och oundviklig förening med den erfarenhetsbaserade Gudomen med ursprung i Treenigheten — den Suprema Varelser.

Gud den Supreme är inte Paradistreenigheten, inte heller är han en eller alla av de Skapare i superuniverserna vilkas funktionella aktiviteter faktiskt syntetiserar hans evolverande allsmåttiga styrka. Fastän Gud den Supreme har sitt ursprung i Treenigheten manifesterar han sig för de evolutionära varelserna som en styrkepersonlighet endast genom de koordinerade funktionerna i de tre första nivåerna av Gud den Sjufaldige. Den Allsmåttige Supreme förverkligas nu i tid och rymd genom de Suprema Skaparpersonligheternas aktiviteter, så som Samverkaren i evigheten fick sin tillvaro genom den Universelle Faderns och den Evige Sonens vilja. Dessa varelser som bildar de tre första nivåerna av Gud den Sjufaldige är själva naturen av och ursprunget till den Allsmåttige Supremes styrka; därför måste de alltid ta del i och upprätthålla hans administrativa åtgärder.

3. DEN ALLSMÅTTIGE OCH PARADISGUDOMEN

Paradisgudomarna verkar inte endast direkt i sina gravitationsströmkretsar över hela storuniversum, utan de fungerar också genom sina olika förmedlare och andra manifestationer, såsom:

1. Det Tredje Ursprungets och Centrets sinnesfokuseringar. Energins och andens finita domäner hålls bokstavligen ihop av Samverkarens sinnesnärvaro. Detta gäller för den Skapande Anden i ett lokaluniversum, vidare till de Återspeglande Andarna i ett superuniversum och ända till Härskarandarna i storuniversum. De sinnesströmkretsar som utgår från dessa olika intelligensfokus representerar den kosmiska arena där de skapade träffar sina val. Sinnet är den flexibla verklighet som skapade och Skapare så lätt kan bearbeta; det är den livsviktiga länk som binder samman materia och ande. Det Tredje Ursprungets och Centrets sinnesutgivning förenar Gud den Supremes andeperson med den evolutionära Allsmåttiges erfarenhetsmässiga styrka.

2. Det Andra Ursprungets och Centrets personlighetsuppenbarelsen. Samverkarens sinnesnärvaro förenar gudomlighetens ande med energins mönster. Den Evige Sonens och hans Paradissöners utgivningsinkarnationer förenar, faktiskt fusionerar, en Skapares gudomliga natur med en skapads evolverande natur. Den Supreme är både skapad och skapare; möjligheten för honom att vara

the seven superuniverses and for the present universe age.

^{116:2.13 (1270.10)} By the technique of mortal logic it might be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equvalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators, in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

^{116:2.14 (1270.11)} God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

^{116:3.1 (1270.12)} The Paradise Deities not only act directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

^{116:3.2 (1270.13)} 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

^{116:3.3 (1271.1)} 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal

detta uppenbaras i den Evige Sonens och hans jämställda och underordnade Söners utgivningsverksamhet. Sönernas utgivningsklasser — Mikaelerna och Avonalerna — utvidgar i själva verket sin gudomliga natur med en skapads äkta natur som har blivit deras av att de har levt ett verkligt liv som skapade varelser i evolutionära världar. När gudomligheten blir lik det mänskliga, då ineligger i detta förhållande möjligheten att det mänskliga kan bli gudomligt.

3. Det Första Ursprungets och Centrets närvaro i de skapades inre. Sinnet förenar andekausationer med energireaktioner. Utgivningsomvårdnaden förenar gudomlighetens nedstigningar med de skapade varelsernas uppstigningar, och den Universelle Faderns fragment i de skapades inre förenar faktiskt de evolverande varelserna med Gud i Paradiset. Det finns många sådana närvaron av Fadern vilka dväls i talrika klasser av personligheter, och hos de dödliga människorna är dessa gudomliga fragment av Gud Tankeriktarna. Mysterieledsagarna är för människorna vad Paradistreenigheten är för den Suprema Varelse. Riktarna är absoluta grundvalar, och på absoluta grundvalar kan ett val som sker av fri vilja åstadkomma en utveckling av den gudomliga realitet som utgörs av en evighetsvarelse natur, finalnatur i människans fall, gudomsnatur i Gud den Supreme.

De utgivningar i de skapades gestalt som dessa Söner av paradisklass företar gör det möjligt för dessa gudomliga Söner att berika sin personlighet genom att förvärva universumvarelse faktiska natur, samtidigt som dessa utgivningar ofelbart uppenbarar för varelserna själva Paradisets väg till uppnåendet av gudomlighet. Den Universelle Faderns utgivning av Riktare gör det möjligt för honom att dra till sig alla volitionella viljevarelse personlighet. Utigenom alla dessa förhållanden i de finita universerna är Samverkaren den ständigt närvarande källan till den sinnesomvårdnad som möjliggör dessa aktiviteter.

På dessa och många andra sätt deltar Paradisgudomarna i tidens evolutionsyttringar, så som de utvecklas på rymdens kretsande planeter, och så som de kulminerar i framträdandet av den Supreme personlighetskonsekvensen av all evolution.

4. DEN ALLSMÄKTIGE OCH DE SUPREMA SKAPARNA

Den Suprema Helhetens enhet är beroende av den tilltagande föreningen av de finita delarna; den Supremes aktualisering är resultatet av och orsaken till själva denna förening av suprematetens faktorer — skaparna, de skapade, intelligenserna och energierna i universerna.

Under de tidsåldrar då Suprematens överhöghet undergår utveckling i tiden är den Supremes allsmäktiga styrka beroende av Gud den Sjufaldiges gudomlighetshandlingar, samtidigt som det förefaller att finnas ett särskilt nära förhållande mellan den Suprema Varelse och Samverkaren samt dennes primära personligheter de Sju Härskarandarna. Den Oändlige Anden fungerar i egenskap av Samverkaren på många sådana sätt som kompenserar den evolutionära Gudomens ofullständighet och upprätthåller mycket

actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility that humanity can become divine.

116:3.4 (1271.2) 3. *The indwelling presences of the First Source and Center.* Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternaliter nature, finaliter nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

116:3.5 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

116:3.6 (1271.4) In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME CREATORS

116:4.1 (1271.5) The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

116:4.2 (1272.1) During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompleteness of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared

nära relationer till den Supreme. Denna närhet i förhållandet gäller i viss mån för alla Härskarandar, men i synnerhet för Härskarande Nummer Sju, som för den Supremes talan. Denna Härskarande känner — står i personlig kontakt med — den Supreme.

I ett tidigt skede av projekteringen av skapelseplanen för superuniverserna förenade sig Härskarandarna med den upphovsmässiga Treenigheten i en gemensam skapelse av de fyrtonio Återspeglande Andarna, och samtidigt fungerade den Suprema Varelse kreativt som en kulminerande faktor för de gemensamma gärningar som utgick från Paradistreenigheten och Paradisgudomarnas skapande barn. Majeston framträdde och har allt sedan dess fokuserat det Suprema Sinnets kosmiska närvaro, samtidigt som Härskarandarna fortsätter som ursprung och centra för det kosmiska sinnets vittomfattande omvårdnadsverksamhet.

Härskarandarna fortsätter dock övervakningen av de Återspeglande Andarna. Den Sjunde Härskaranden står (i samband med den allmänna övervakningen av Orvonton från centraluniversumet) i personlig kontakt med (och har överinsyn över) de sju Återspeglande Andar som är stationerade i Uversa. I sitt övervaknings- och administrationsarbete mellan och inom superuniverserna står han i återspeglingskontakt med de Återspeglande Andar av hans egen typ som finns stationerade i varje superuniversums huvudstad.

Dessa Härskarandar inte endast stödjer och vidgar Suprematetens överhöghet, utan de påverkas i sin tur av den Supremes skapande syften. Vanligen är Härskarandarnas gemensamma skapelser av halvt materiell art (styrkeledare osv.), medan deras individuella skapelser hör till den andliga klassen (supernafer osv.). När Härskarandarna gemensamt producerade Kretsarnas Sju Andar som svar på den Suprema Varelse vilja och syfte, bör det noteras att de efterkommande från denna skaparhandling är andliga, inte materiella eller halvmateriella.

Så som det förhåller sig med superuniversernas Härskarandar, så förhåller det sig också med de trefaldiga härskarna över dessa superskapelser — Dagarnas Forna. Dessa personifikationer av Treenighetens rättvisa och rättskipning i tid och rymd verkar som stödjepunkter på fältet för den Supremes mobiliserande allsmäktiga styrka och tjänar som den sjufaldiga fokuseringen för utveckling av treenighetens överhöghet i tidens och rymdens domäner. Från sitt fördelaktiga läge halvvägs mellan Paradiset och de evolverande världarna ser dessa härskare av treenighetsursprung i båda riktningarna, de har vetenskap i båda riktningarna och koordinerar i båda riktningarna.

Lokaluniverserna är emellertid de verkliga laboratorier i vilka utförs de sinnesexperiment, galaktiska äventyr, gudomlighetsutvecklingar och personlighetsframsteg som kosmiskt sammanräknade bildar den verkliga grundval på vilken den Supreme uppnår sin gudomsevolution i och genom erfarenhet.

I lokaluniverserna utvecklas även Skaparna: Samverkarens närvaro utvecklas från ett levande styrkefokus till ställningen som ett universums gudomliga Moderande-personlighet; Skaparsonens natur av existentiell paradisgudomlighet utvecklas till en

in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

^{116:4.3 (1272.2)} Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the conjoined acts of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

^{116:4.4 (1272.3)} But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

^{116:4.5 (1272.4)} These Master Spirits are not only the supporters and augmenters of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits *collectively* produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

^{116:4.6 (1272.5)} And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the triune rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

^{116:4.7 (1272.6)} But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

^{116:4.8 (1272.7)} In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to

erfarenhetsmässig natur med suprem överhöghet. Lokaluniverserna är startpunkterna för den sanna evolutionen, upphovsplatserna för ofullständiga äkta personligheter utrustade med valmöjligheten att enligt fri vilja vara med om att skapa sig själva till sådana som de är avsedda att bli.

Genom att utge sig till de evolutionära världarna förvärvar Administratörsonerna slutligen egenskaper som uttrycker Paradisets gudomlighet i erfarenhetsmässig förening med de högsta andliga värdena i människans materiella natur. Genom dessa och andra utgivningar förvärvar Mikael-Skaparna likaså den natur och det kosmiska synsätt som deras faktiska barn i lokaluniversumet har. Sådana Mästar-Skaparsöner närmar sig den subsuprema erfarenhetens fullbordan; och när deras överhöghet i lokaluniversumet utvidgas till att omfatta den associerade Skapande Anden kan man säga att den närmar sig suprematetens gränser inom det evolutionära storuniversums nuvarande potentialer.

När Gåvosönerna uppenbarar nya vägar för människan att finna Gud, skapar de inte dessa vägar till att uppnå gudomlighet; snarare lyser de upp dessa framåtskridandets eviga vägar som leder genom den Supremes närvaro till Paradisfaderns person.

Lokaluniversumet är startplatsen för de personligheter som är längst borta från Gud, och som därför kan uppleva den största graden av andlig uppstigning i universum, kan uppnå maximalt erfarenhetsmässigt deltagande i medskapandet av sig själva. Dessa samma lokaluniverser erbjuder likaså största möjliga erfarenhetsdjup för de nedstigande personligheterna, som därmed uppnår något som för dem är precis lika meningsfullt som uppstigningen till Paradiset är för en evolverande varelse.

Den dödliga människan förefaller att vara nödvändig för Gud den Sjufaldiges fullständiga fungerande då denna gudomlighetsgruppering kulminerar i den aktualerande Supreme. Det finns många andra klasser av universumpersonligheter som är lika nödvändiga för utvecklingen av den Supremes allsmäktiga styrka, men denna beskrivning framförs som upplysning för människovarelserna, därför begränsar den sig främst till de faktorer som är verksamma vid utvecklingen av Gud den Sjufaldige och som har anknytning till den dödliga människan.

5. DEN ALLSMÄKTIGE OCH DE SJUFALDIGA ÖVERVAKARNA

Ni har instruerats om Gud den Sjufaldiges förhållande till den Suprema Varelse, och ni borde nu känna till att den Sjufaldige omfattar såväl storuniversums övervakare som dess skapare. Dessa sjufaldiga övervakare av storuniversum utgörs av följande:

1. De Ledande Fysiska Övervakarna.
2. De Suprema Styrkecentren.
3. De Suprema Styrkeledarna.
4. Den Allsmäktige Supreme.

the experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

116:4.9 (1273.1) The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of subsupreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

116:4.10 (1273.2) When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

116:4.11 (1273.3) The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

116:4.12 (1273.4) Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

116:5.1 (1273.5) You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme Being, and you should now recognize that the Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

- 116:5.2 (1273.6)* 1. The Master Physical Controllers.
- 116:5.3 (1273.7)* 2. The Supreme Power Centers.
- 116:5.4 (1273.8)* 3. The Supreme Power Directors.
- 116:5.5 (1273.9)* 4. The Almighty Supreme.

5. Verksamhetens Gud — den Oändlige Anden.

6. Paradisön.

7. Paradisets Ursprung — den Universelle Fadern.

Dessa sju grupper kan funktionellt inte skiljas från Gud den Sjufaldige, och de bildar den fysiska kontrollnivån av detta gudomsförbund.

Tudelningen i energi och ande (som härstammar från samnärvaron av den Evige Sonen och Paradisön) symboliserades med tanke på superuniverserna när de Sju Härskarandarna förenat engagerade sig i sin första gemensamma skapargärning. Denna händelse innebar de Sju Suprema Styrkeledarnas framträdande. Samtidigt därmed differentierade sig Härskarandarnas andliga strömkretsar kontrastivt från de fysiska aktiviteterna i styrkeledarnas övervakning, och omedelbart framträdde det kosmiska sinnet som en ny faktor vid koordineringen av materia och ande.

Den Allsmäktige Supreme håller på att utvecklas som högste övervakare av den fysiska styrkan i storuniversum. Under nuvarande universumtidsålder förefaller denna potential av fysisk styrka att vara centrerad i de Sju Suprema Styrkeledarna, som verkar genom styrkecentrens fasta lokaliseringar och genom de fysiska övervakarnas rörliga närvaro.

Universerna i tiden är inte fulländade; fulländning är deras bestämmelse. Kampen för fulländning gäller inte endast de intellektuella och andliga nivåerna utan även energins och massans fysiska nivå. Etablerandet av de sju superuniverserna i ljus och liv förutsätter att de har uppnått fysisk stabilitet. Man förmodar att då det materiella jämviktsståndet slutligen uppnås innebär detta att utvecklingen av den Allsmäktiges fysiska övervakning är fullbordad.

Under de första tiderna av universernas uppbyggnad är till och med Skaparna i Paradiset främst sysselsatta med den materiella jämvikten. Mönstret för ett lokaluniversum tar form inte endast som resultat av styrkecentrens aktiviteter utan även på grund av den Skapande Andens rymdnärvaro. Under alla dessa tidiga epoker av ett lokaluniversums uppbyggande uppvisar Skaparsonen en föga förstådd egenskap som gäller den materiella övervakningen, och han lämnar inte sin huvudstadsplanet förrän en jämvikt i stora drag har etablerats i lokaluniversumet.

När allt kommer omkring reagerar all energi för sinnet, och de fysiska övervakarna är barn till sinnets Gud, som är den som aktiverar Paradisets mönster. Styrkeledarnas intelligens ägnas oupphörligt åt uppgiften att åstadkomma materiell kontroll. Deras kamp för fysiskt herravälde över energins relationer och massans rörelser upphör aldrig förrän de vinner slutlig seger över de energier och massor som utgör deras ständiga verksamhetsområde.

Andens kamp i tid och rymd gäller evolutionen av andens herravälde över materien genom förmedling av (det personliga) sinnet; den fysiska (icke-personliga) evolutionen av universerna gäller den kosmiska energins harmoniserande med jämviktsuppfattningarna hos sinnet, som är underställt andens överinsyn. Den totala evolutionen av hela storuniversum rör sig om

116:5.6 (1273.10) 5. The God of Action — the Infinite Spirit.

116:5.7 (1273.11) 6. The Isle of Paradise.

116:5.8 (1273.12) 7. The Source of Paradise — the Universal Father.

116:5.9 (1273.13) These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute the physical-control level of this Deity association.

116:5.10 (1273.14) The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

116:5.11 (1274.1) The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

116:5.12 (1274.2) The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

116:5.13 (1274.3) In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative Spirit. And throughout these early epochs of local universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been established.

116:5.14 (1274.4) In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittingly devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

116:5.15 (1274.5) The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand universe

personlighetens förenande av det energikontrollerande sinnet med det andekoordinerade intellektet och kommer att uppenbaras när den Supremes allsmåktiga styrka till fullo framträder.

Svårigheten att nå ett dynamiskt jämviktstillstånd ineligger i det faktum att kosmos växer. De etablerade strömkretsarna i den fysiska skapelsen råkar ständigt i fara av att ny energi och ny massa uppkommer. Ett växande universum är ett instabilt universum, därför kan ingen del av den kosmiska helheten finna verklig stabilitet förrän tidens fullbordan bevitnar de sju superuniversernas materiella fullständiga.

I ljusets och livets etablerade universer förekommer inga oväntade fysiska händelser av större betydelse. En relativt fullkomlig kontroll över den materiella skapelsen har uppnåtts, men fortsättningsvis innebär de problem, som de stadgade universernas förhållande till de evolverande universerna medför, en utmaning av skickligheten hos Universums Styrkeledare. Dessa problem kommer dock gradvis att minska när den nyskapande aktiviteten avtar då storuniversum närmar sig kulmineringen av den evolutionära utvecklingen.

6. ANDENS DOMINANS

I de evolutionära superuniverserna är energimaterien dominerande utom i personligheten, där anden genom sinnets förmedling kämpar för herraväldet. Målet för de evolutionära universerna är att underkua energimaterien med hjälp av sinnet, att koordinera sinnet med anden, och att göra allt detta i kraft av den skapande och förenande personlighetsnärvaron. Såunda blir, i förhållande till personligheten, de fysiska systemen underordnade, sinnessystemen jämställda och andesystemen ledande.

Denna förening av styrka och personlighet kommer på gudomsnivåerna till uttryck i och som den Supreme. Den egentliga utvecklingen av andens dominans är emellertid en tillväxt som bygger på de handlingar som storuniversums Skapare och skapade utför av fri vilja.

På absoluta nivåer är energi och ande ett. I samma ögonblick som avvikelse görs från sådana absoluta nivåer framträder emellertid en åtskillnad, och då energi och ande går ut från Paradiset mot rymden vidgas klyftan mellan dem tills de i lokaluniverserna har blivit helt divergerande. De är inte längre identiska, inte heller är de likartade, och sinnet måste träda emellan för att relatera med varandra.

Att energin kan styras av de kontrollerande övervakningspersonernas handlingar avslöjar att energin reagerar för sinnesinverkan. Att massan kan stabiliseras genom dessa samma övervakande entiteters agerande anger att massan reagerar för sinnets ordningsskapande närvaro. Att anden själv i den viljeutrustade personligheten genom sinnet kan sträva efter herravälde över energi-materien avslöjar den potentiella enheten i all finit skapelse.

Det finns ett ömsesidigt beroende mellan alla krafter och personligheter överallt i universernas universum. Skaparsönerna och de Skapande Andarna är beroende av styrkecentrens och de fysiska övervakarnas medverkan vid organiserandet av

is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-co-ordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

116:5.16 (1274.6) The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

116:5.17 (1274.7) In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. SPIRIT DOMINANCE

116:6.1 (1275.1) In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind with spirit, and all of this by virtue of the creative and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

116:6.2 (1275.2) This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

116:6.3 (1275.3) On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

116:6.4 (1275.4) That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

116:6.5 (1275.5) There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the

universer. De Suprema Styrkeledarna är ofullständiga utan Härskarandarnas överinsyn. Hos en människovarelse reagerar den fysiska livsmekanismen till en viss del på (det personliga) sinnets befallningar. Samma sinne kan i sin tur bli dominerat av den målinriktade andens ledning, och som resultat av en sådan evolutionär utveckling skapas ett nytt barn till den Supreme, en ny personlig helhet av flera slag av kosmisk verklighet.

Så som det förhåller sig med delarna, så förhåller det sig även med helheten. Suprematetens andeperson behöver den Allsmåktiges evolutionära styrka för att nå fullbordan av Gudomen och bestämmelsens uppnåelse, association med Treenigheten. Tidens och rymdens personligheter står för kraftansträngningen, men kulminationen och fullbordandet av denna kraftansträngning är den Allsmåktige Supremes verk. Samtidigt som helhetens tillväxt sålunda är summan av delarnas samfälliga tillväxt, följer därav likaså att delarnas utveckling är en segmenterad återspeglning av helhetens målinriktade tillväxt.

I Paradiset är monota och ande en helhet — omöjliga att särskilja annat än till namnet. I Havona är materien och anden, fastän de kan särskiljas, samtidigt naturligt harmoniska. I de sju superuniverserna förekommer dock en stor skillnad. Det finns en vid klyfta mellan kosmisk energi och gudomlig ande; därför finns det där en större erfarenhetsmässig potential för sinnet att med sin verksamhet harmonisera och till slut förena fysiskt mönster med andliga syften. I de i tiden evolverande universerna i rymden är uttunningen av gudomligheten större, problemen som skall lösas svårare och möjligheten att få erfarenhet i att lösa dem mera omfattande. Hela denna superuniversumsituation för med sig en vidare arena för evolutionär tillvaro där möjligheten till kosmisk erfarenhet görs tillgänglig likaväl för skapad som för Skapare — rentav för den Suprema Gudomen.

Andens dominans som är existentiell på absoluta nivåer blir en evolutionär erfarenhet på finita nivåer och i de sju superuniverserna. Denna erfarenhet delas lika av alla, från den dödliga människan till den Suprema Varelsen. Alla strävar, strävar personligen, efter detta uppnående. Alla deltar, deltar personligen, i ödesbestämmelsen.

7. DEN LEVANDE ORGANISMEN STORUNIVERSUM

Storuniversum är inte endast en materiell skapelse av fysisk storslagenhet, andens sublimitet och intellektuell omfattning, utan det är också en storartad och känsligt reagerande levande organism. Verkligt liv pulserar utigenom den mekanism som det vibrerande kosmos väldiga skapelse utgör. Universernas fysiska verklighet är symbolisk för den del av den Allsmåktige Supremes verklighet som kan uppfattas. Denna materiella och levande organism genomlöps av informationsströmkretsar precis så som människokroppen genomkorsas av ett nätverk av känselnerv. Detta fysiska universum är fyllt av energikanaler som effektivt aktiverar den materiella skapelsen, precis så som människokroppen får sin näring och energi genom blodomloppets distribution av

Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

^{116:6.6 (1275.6)} And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

^{116:6.7 (1275.7)} On Paradise, monota and spirit are as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses, however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit; therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

^{116:6.8 (1276.1)} The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate, in the destiny.

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

^{116:7.1 (1276.2)} The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not

de energiprodukter som kan upptas från födan. Det vidsträckta universum saknar inte heller sådana koordinerande centra för utomordentlig överinsyn vilka kunde jämföras med människomekanismens känsliga kemiska kontroll. Om ni blott visste något om ett styrkecentrums fysiska gestalt, kunde vi analogt berätta för er mycket mer om det fysiska universum.

I stort sett så som de dödliga litar till solenergin för livets upprätthållande, så är storuniversum beroende av de aldrig sinande energier, som strömmar ut från nedre Paradiset, för att upprätthålla de materiella aktiviteterna och kosmiska rörelserna i rymden.

De dödliga har givits sinne med vilket de kan bli medvetna om sin identitet och personlighet. Till det finitas helhet har utgivits sinne — rentav ett Supremt Sinne — med vilket anden i denna uppkommande personlighet i kosmos ständigt strävar efter herravälde över energi-materien.

Den dödliga människan reagerar för andens ledning, så som storuniversum reagerar för det vittomspännande greppet från den Evige Sonens andegravitation, den universella övermateriella kraft som håller samman de eviga andliga värdena i alla skapelser i tidens och rymdens finita kosmos.

Människovarelserna kan för evigt identifiera sig med den totala och oförstörbara universumverkligheten — fusion med sin inre Tankeriktare. På samma sätt är den Supreme för evigt avhängig av den absoluta stabiliteten hos den Ursprungliga Gudomen, Paradistreenigheten.

Människans dragning till Paradisets fulländning, hennes strävan efter gudsuppnåelse, skapar i det levande kosmos en genuin gudomlighetsspänning som kan lösas endast genom utvecklandet av en odödlig själ; detta är vad som händer i en enskild dödlig varelses erfarenhet. När alla skapade och alla Skapare i storuniversum likaledes strävar efter gudsuppnåelse och gudomlig fulländning uppkommer en djup kosmisk spänning som kan få sin utlösning endast i den sublimes syntesen av den allsmäktiga styrkan med andepersonen som är den evolverande Guden för alla skapade, den Suprema Varelse.

[Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare, som temporärt vistas på Urantia.]

without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

116:7.2 (1276.3) Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

116:7.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives for the mastery of energy-matter.

116:7.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

116:7.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

116:7.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of all creatures, the Supreme Being.

116:7.7 (1277.1) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitel 117. Gud den Supreme

⇨ 116

Urantiaboken

118 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 117 GUD DEN SUPREME

Sektioner

Introduktion

1. Den Suprema Varelsens natur
2. Källan till den evolutionära tillväxten
3. Den Supremes betydelse för universernas skapade varelser
4. Den finite Guden
5. Skapelsens översjäl
6. Sökandet efter den Supreme
7. Den Supremes framtid

PAPER 117 GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

Introduktion

I DEN utsträckning vi lever enligt Guds vilja, vilken ställning i universum vi än kan tänkas ha, i samma utsträckning blir den Supremes allsmåktiga potential ännu ett steg aktualare. Det Första Ursprungets och Centrets syfte är lika med Guds vilja, så som den är potentialiserad i de tre Absoluten, personifierad i den Evige Sonen, förenad för universumverksamhet i den Oändlige Anden och förevigad i Paradisets eviga mönster. Gud den Supreme utvecklas till att bli den högsta finita manifestationen av Guds totala vilja.

Om alla invånare i storuniversum någon gång skulle komma därefter att de lever relativt fullständigt i enlighet med Guds vilja, då skulle skapelserna i tid och rymd etableras i ljus och liv, och då skulle den Allsmåktige — Suprematets gudomspotential — bli faktisk i och med att Gud den Supremes gudomliga personlighet framträder.

När ett evolverande sinne tonar in till det kosmiska sinnets strömkretsar, när ett evolverande universum stabiliseras enligt centraluniversumets mönster, när en avancerande ande får kontakt med Härskarandarnas förenade omvårdnadsverksamhet, när en uppstigande dödlighets personlighet slutligen tonar in till den inneboende Riktarens gudomliga ledning, då har den Supremes aktualitet igen blivit en grad mer verklig i universerna. Då har Suprematets gudomlighet igen avancerat ett steg närmare kosmiskt förverkligande.

Delarna och individerna i storuniversum utvecklas som en återspeglings av den Supremes totala

INTRODUCTION

117:0.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

117:0.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

117:0.3 (1278.3) When an evolving mind becomes attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master Spirits, when an ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278.4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of

utveckling, medan den Supreme i sin tur är den sammanfogade kumulativa summan av all utveckling i storuniversum. Från de dödligas synpunkt är bägge evolutionära och erfarenhetsmässiga växelverkningar.

1. DEN SUPREMA VARELSENS NATUR

Den Supreme är skönheten i den fysiska harmonin, sanningen i den intellektuella betydelsen och godheten i det andliga värdet. Han är sötman i den sanna framgången och glädjen i den eviga uppnåelsen. Han är storuniversums översjäl, det finita kosmosets medvetande, den finita verklighetens fullbordan och personifieringen av Skaparens och den skapades erfarenhet. Under all framtida evighet kommer Gud den Supreme att ge uttryck åt den viljebaserade erfarenhetens verklighet i Gudomens treenighetsförhållanden.

I de Suprema Skaparnas personer har Gudarna nedstigit från Paradiset till tidens och rymdens domäner för att där skapa och utveckla varelser med förmåga att uppnå Paradiset och uppstiga dit i sitt sökande efter Fadern. Denna universumprocession av nedstigande Skapare som uppenbarar Gud och uppstigande skapade som söker Gud avslöjar den Supremes gudomsutveckling. I den Supreme uppnår både nedstigande och uppstigande en ömsesidig förståelse, finner det eviga och universella broderskapet. Den Suprema Varelsen blir sålunda den finita syntesen av den erfarenhet som består av de fullkomliga Skaparnas talan och de fullbordande skapades genmäle.

Storuniversum innehåller möjligheten till och strävar efter ett fullständigt förenande, vilket kommer sig av att denna kosmiska existens är en följd av de skapelsegärningar och styrkemandat som utgår från Paradistreenigheten, som är obegränsad enhet. Själva denna trinitariska enhet uttrycks i det finita kosmos i den Supreme, vars verklighet allt mer blir uppenbar då universerna når den maximala nivån av identifiering med Treenigheten.

Skaparens vilja och den skapades vilja är kvalitativt olika, men de är också erfarenhetsmässigt besläktade, ty den skapade och Skaparen kan samarbeta för att uppnå universumfulländning. Människan kan arbeta i förbindelse med Gud och därigenom vara med om att skapa en evig finalit. Gud kan arbeta även som människa i sina inkarnerade Söner, som därigenom uppnår skapade varelsers suprema erfarenhet.

I den Suprema Varelsen förenas Skaparen och den skapade till en enda Gudom, vars vilja uttrycker en enda gudomlig personlighet. Den Supremes vilja är någonting mer än vare sig den skapades eller Skaparens vilja, just så som Härskarsonens suveräna vilja i Nebadon nu är någonting mer än en kombination av gudomlighetens och mänsklighetens vilja. Föreningen mellan Paradisets fulländning och erfarenheten från tid och rymd resulterar i ett nytt betydelsevärde på verklighetens gudomsnivåer.

Den Supremes evolverande gudomliga natur håller på att bli en trogen återgivning av alla skapades och alla Skapares enastående erfarenhet i storuniversum. I den Supreme är skaparheten och varelseskapet ett; de är för evigt förenade av den erfarenhet som föddes av svårigheterna i anslutning till lösandet av de

the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278.5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descenders and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279.1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum level of Trinity identification.

117:1.4 (1279.2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons, who thereby achieve the supremacy of creature experience.

117:1.5 (1279.3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

117:1.6 (1279.4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant

mångahanda problem som ansätter all finit skapelse på dess eviga väg under sökandet efter fulländning och befrielse från ofullständighetens bojar.

Sanning, skönhet och godhet är korrelerade i Andens omvårdnad, Paradisets storslagenhet, Sonens barmhärtighet och den Supremes erfarenhet. Gud den Supreme är sanningen, skönheten och godheten, ty dessa gudomlighetsbegrepp representerar den idéskapande erfarenhetens finita maximum. De eviga källorna till dessa trefaldiga gudomlighetskvaliteter finns på överfinita nivåer, men en skapad varelse kunde förstå sådana ursprung endast som supersanning, superskönhet och supergodhet.

Mikael, som är en skapare, uppenbarade Skapar-Faderns gudomliga kärlek till sina jordiska barn. Sedan människorna har upptäckt och mottagit denna gudomliga tillgivenhet kan de sträva efter att uppenbara denna kärlek för sina jordiska bröder. En sådan tillgivenhet hos de skapade är en sann återspeglning av den Supremes kärlek.

Den Supreme omfattar allting symmetriskt. Det Första Ursprunget och Centret är potentiellt i de tre stora Absoluten, aktuellt i Paradiset, i Sonen och i Anden, men den Supreme är både aktual och potentiell, en varelse med personlig suprematet och allsmäktig styrka, en som reagerar lika för den skapades strävan som för Skaparens syfte; en som själv agerar och påverkar universum och som själv reagerar för universums totalsumma; och en som på samma gång är suprem skapare och suprem skapad. Suprematetens Gudom uttrycker sålunda totalsumman av allt det finita.

2. KÄLLAN TILL DEN EVOLUTIONÄRA

TILLVÄXTEN

Den Supreme är Gud-i-tiden. Han är hemligheten med de skapades tillväxt i tiden. Han är också segern över det ofullständiga nuet och fullbordandet av den framtid som går mot fulländning. De slutliga frukterna av all finit tillväxt är: styrka som anden, i kraft av personlighetens förenande och skapande närvaro, behärskar genom sinnet. Den kulminerande följden av all denna tillväxt är den Suprema Varelse.

För den dödliga människan är existens detsamma som tillväxt. Så ser det verkligen ut att vara även i vidare bemärkelse när det gäller hela universum, ty andeled tillvaro förefaller att resultera i erfarenhetsbaserad tillväxt — ökad status. Vi har emellertid länge ansett att den nuvarande tillväxten, som kännetecknar de skapades tillvaro under innevarande universumtidsålder, är en funktion av den Supreme. Vi anser så lika att denna sorts tillväxt är något speciellt för den Supremes tillväxttidsålder, och att den kommer att upphöra när den Supremes tillväxt är avslutad.

Betänk vilken status de söner har som har treenigats av de skapade: De föds och lever i den nuvarande universumtidsåldern. De har personlighet och är utrustade med sinne och ande. De har upplevelser och kommer ihåg dem, men de växer inte såsom de uppstigande. Det är vår tro och uppfattning att fastän dessa söner som har treenigats av de

upon the solution of the manifold problems which beset all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

117:1.7 (1279.5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme is truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

117:1.8 (1279.6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

117:1.9 (1279.7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

117:2.1 (1280.1) The Supreme is God-in-time; his is the secret of creature growth in time; his also is the conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:2.2 (1280.2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:2.3 (1280.3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not grow as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are in the present

skapade finns till i denna universumtidsålder, hör de i verkligheten till nästa universumtidsålder — den tidsålder som följer efter det att den Supremes tillväxt har fullbordats. Därför befinner de sig inte i den Supreme, som i sin nuvarande ställning kännetecknas av ofullständighet och därav följande tillväxt. Sålunda deltar de inte i den nuvarande universumtidsålderns erfarenhetsbaserade tillväxt utan hålls i reserv för nästa universumtidsålder.

Min egen klass av varelser, de Mäktiga Budbärarna, som har omfamnats av Treenigheten, deltar inte i tillväxten under nuvarande universumtidsålder. I viss mening är vi till vår ställning som om vi hörde till den föregående universumtidsåldern, vilket i själva verket Treenighetens Stationära Söner gör. En sak är säker: Vår status är fixerad genom treenighetsomfamningen, och erfarenhet resulterar inte längre i tillväxt.

Detta gäller inte för finaliterna eller någon annan av de evolutionära och erfarenhetsmässiga klasserna som deltar i den Supremes tillväxtprocess. Ni dödliga som nu lever på Urantia, och som kan sträva efter att uppnå Paradiset och finalitställning, borde förstå att en sådan bestämmelse kan förverkligas endast för att ni är en del av den Supreme och därför deltar i den Supremes tillväxtperiod.

En dag kommer den Supremes tillväxt att upphöra; hans ställning når sin fullbordan (ifråga om energi och ande). När den Supremes utveckling upphör ser vi även slutet på de skapades utveckling såsom en del av Supremateten. Vilket slags tillväxt som kan tänkas komma att känneteckna universerna i yttre rymden vet vi inte. Vi är emellertid mycket säkra på att det kommer att vara något som mycket skiljer sig från allt som man har sett under den nuvarande tidsåldern då de sju superuniverserna utvecklas. De evolutionära invånarna i storuniversum kommer utan tvivel att få som uppgift att kompensera yttre rymdens invånare för att deras avsaknad av delaktighet i den Supremes tillväxt.

Den Suprema Varelsen kommer, sådan han är då den nuvarande universumtidsåldern har fullbordats, att tjäna som en erfarenhetsmässig härskare i storuniversum. Yttre rymdens invånare — medborgarna under nästa universumtidsålder — kommer att ha en potential för den tillväxt som kommer efter superuniversumskedet, en kapacitet för evolutionär uppnåelse som förutsätter den Allsmäktige Supremes överhöghet och således utesluter de skapades deltagande i den syntes av styrka och personlighet som bildas under nuvarande universumtidsålder.

Sålunda kan den Supremes ofullständighet anses vara en fördel, emedan den möjliggör evolutionär tillväxt för de skapade och skapelsen i de nuvarande universerna. Tomheten har helt säkert sin betydelse, ty den kan erfarenhetsmässigt fyllas.

En av de mest fascinerande frågorna inom filosofin på den finita nivån är denna: Aktualeras den Suprema Varelsen som en reaktion på storuniversums utveckling, eller utvecklas detta finita kosmos steg för steg som en reaktion på den gradvisa aktualeringen av den Supreme? Eller är det möjligt att de är ömsesidigt beroende av varandra för sin utveckling, att de är evolutionära växelverkningar som vardera sätter igång den andras tillväxt? Detta är vi säkra på: Skapade

universe age, are really of the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

117:2.4 (1280.4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

117:2.5 (1280.5) This is not true of the finaliters nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finaliter status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

117:2.6 (1280.6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a part of Supremacy. What kind of growth may characterize the universes of outer space, we do not know. But we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

117:2.7 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of the present universe age.

117:2.8 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially filled.

117:2.9 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as

varelser och universer, både höga och låga, utvecklas inom den Supreme, och när de utvecklas framträder en förenad summering av hela den finita aktiviteten i denna universumtidsålder. Detta är den Suprema Varelens framträdande, för alla personligheter är det utvecklingen av den allsmåktiga makten som Gud den Supreme är i besittning av.

3. DEN SUPREMES BETYDELSE FÖR UNIVERSERNAS SKAPADE VARELSER

Den kosmiska verklighet som i olika sammanhang kallas den Suprema Varelse, Gud den Supreme och den Allsmåktige Supreme är en komplicerad och universell syntes av de faser som framträder i alla finita realiteter. Den vittomfattande diversifieringen av evig energi, gudomlig ande och universellt sinne når sin finita kulmen i utvecklingen av den Supreme, som är totalsumman av all finit tillväxt och som har förverkligat sig på gudomsnivåerna för det finitas maximala fullbordan.

Den Supreme är den gudomliga kanal som genomströmmas av treodernas skapande infinitet, som utkristalliseras i rymdens galaktiska panorama och mot bakgrunden av vilket det storartade personlighetsdramat i tiden utspelas: andens seger över energi-materien genom sinnets förmedling.

Jesus sade: "Jag är den levande vägen", och det är han, den levande vägen från jagmedvetandets materiella nivå till gudsmedvetandets andliga nivå. Så som han är denna levande uppstigningsväg från jaget till Gud, så är den Supreme den levande vägen från finit medvetande till transcendens av medvetandet, rentav till insikt i det absonita.

Er Skaparson kan faktiskt vara en sådan levande kanal från mänsklighet till gudomlighet eftersom han personligen till fullo har upplevt färden längs denna universumväg för framåtskridande, från den äkta mänsklighet som representerades av Josua ben Josef, Människosonen, till Mikael av Nebadons paradigudomlighet, den infinita Gudens Son. På liknande sätt kan den Suprema Varelse verka som universumkanal för transcendens av finita begränsningar, ty han är det aktuella förkroppsligandet och personliga koncentratet av de skapades hela evolution, framåtskridande och förändligande. Därtill kommer att de erfarenheter som de från Paradiset nedstigande personligheterna förvärvar i storuniversum utgör den del av hans erfarenhet som kompletterar hans summering av de från tiden kommande pilgrimernas uppstigningserfarenheter.

Den dödliga människan är mer än i bildlig betydelse gjord till Guds avbild. Från en fysisk synpunkt är detta uttalande knappast sant, men med hänsyn till vissa universumpotentialiteter är det ett verkligt faktum. I människosläktet framträder något av samma drama, som i en väldigt mycket större skala pågår i universernas universum, och som handlar om evolutionär uppnåelse. Människan, en viljemässig personlighet, blir i närvaro av den Supremes finita potentialiteter skapande i förbindelse med en Riktare, som är en icke-personlig entitet, och resultatet är att en odödlig själ slår ut i blom. Tidens och rymdens

they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO UNIVERSE CREATURES

117:3.1 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:3.2 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the triodities that crystallizes into the galactic panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of energy-matter through the mediation of mind.

117:3.3 (1281.5) Said Jesus: "I am the living way," and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:3.4 (1281.6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complementary to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:3.5 (1281.7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity

Skaparpersonligheter verkar i universerna i förbindelse med Paradistreenighetens icke-personliga ande och skapar därigenom en ny styrkepotential i gudomsverkligheten.

Den dödliga människan, som är en skapad varelse, är inte exakt lik den Suprema Varelse som är gudom, men människans utveckling påminner i en del avseenden om den Supremes tillväxt. Människan växer medvetet från det materiella mot det andliga genom kraften, styrkan och uthålligheten i sina egna beslut. Hon växer även när hennes Tankeriktare utvecklar nya sätt att nå ned från de andliga till de morontella själsnivåerna, och då själen en gång föds börjar den växa av sig själv.

Detta liknar i någon mån det sätt på vilket den Suprema Varelse expanderar. Hans överhöghet växer som följd av de Suprema Skaparpersonligheternas gärningar och bedrifter; det innebär utveckling av majestätet i hans makt som härskare över storuniversum. Hans gudomsnatur är likaså beroende av Treenighetens från tidigare existerande enhet. Det finns ytterligare en annan aspekt på utvecklingen av Gud den Supreme: Han är inte endast utvecklad av Skapare och härledd från Treenigheten; han är också självutvecklad och självhärledd. Gud den Supreme är själv en viljeförsedd skapande deltagare i sin egen gudomsaktualisering. Människans morontiasjäl är likaså en viljeförsedd medskapande partner i sitt eget odödlighetsförverkligande.

Fadern samarbetar med Samverkaren vid behandlingen av Paradisets energier för att göra dem mottagliga för den Supreme. Fadern samarbetar med den Evige Sonen vid frambringandet av de Skaparpersonligheter vilkas gärningar en gång skall kulminera i den Supremes överhöghet. Fadern samarbetar med både Sonen och Anden vid skapandet av Treenighetspersonligheter som fungerar som härskare i storuniversum fram till den tid då den Supremes fullbordade utveckling gör honom kvalificerad att axla denna överhöghet. Fadern samverkar med sina Gudoms- och icke-gudomsjämsställda på dessa och många andra sätt för att främja Suprematetets utveckling, men han verkar även ensam i dessa sammanhang. Hans solitära verksamhet kommer kanske bäst fram i Tankeriktarnas och deras associerade entiteters omvårdnadsverksamhet.

Gudom är enhet, existentiell i Treenigheten, erfarenhetsbaserad i den Supreme, och i de dödliga varelsförverkligad i fusion med Riktaren. Tankeriktarens närvaro i den dödliga människan avslöjar den grundläggande enheten i universum, ty människan, den lägsta möjliga typen av universumpersonlighet, innesluter i sig ett faktiskt fragment av den högsta och eviga verkligheten, av själva den ursprunglige Fadern till alla personligheter.

Den Suprema Varelse utvecklas på grund av sin förbindelse med Paradistreenigheten och som följd av den gudomlighetsframgång som skapar- och administratörbarnen till denna Treenighet har. Människans odödliga själ utvecklar sin egen eviga bestämmelse genom association med Paradisfaderns gudomliga närvaro och enligt de personlighetsbeslut som människans sinne fattar. Vad Treenigheten är för Gud den Supreme, det är Riktaren för den evolverande människan.

and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:3.6 (1282.1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and of itself.

117:3.7 (1282.2) This is somewhat like the way in which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

117:3.8 (1282.3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

117:3.9 (1282.4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

117:3.10 (1282.5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

Under nuvarande universumtidsålder är den Suprema Varelse uppenbarligen oförmögen att verka direkt som skapare, utom i de fall då de finita handlingsmöjligheterna har uttömts av de skapande förmedlarna i tid och rymd. Än så länge har detta inträffat endast en gång i universums historia. När möjligheterna till finit verksamhet i fråga om återspeglingsverksamheten i universum hade uttömts, då fungerade den Supreme som skapande kulminerare av alla föregående skapargärningar. Vi tror att han igen kommer att fungera som en kulminerare i framtida tidsåldrar då den föregående skaparverksamheten har fullbordat en ändamålsenlig cykel av skapande aktivitet.

Den Suprema Varelse skapade inte människan, men människan skapades bokstavligen av, och hennes liv härleddes från den Supremes potentialitet. Inte heller utvecklar den Suprema Varelse människan; även så är den Supreme själva evolutionens innersta väsen. Från finit synpunkt faktiskt lever vi, rör vi oss och har vår varelse i den Supremes immanens.

Den Supreme kan uppenbarligen inte inleda ursprungligt försakande men förefaller att vara katalysatorn för all universumtillväxt och är synbarligen bestämd att utgöra totalitetskulmen vad beträffar bestämmelsen för alla erfarenhetsbaserade evolutionära varelser. Fadern ger upphov till begreppet om ett finit kosmos. Skaparsönerna förverkligar denna idé i tid och rymd med de Skapande Andarnas samtycke och samverkan. Den Supreme kulminerar det totala finita och etablerar dess förhållande till det absonitas bestämmelse.

4. DEN FINITE GUDEN

När vi betraktar varelseskapelsens oupphörliga kamp för statusens fulländning och varelsens gudomlighet, kan vi inte annat än tro att dessa ändlösa strävanden är ett uttryck för den Supremes oupphörliga kamp för gudomligt självförverkligande. Gud den Supreme är den finita Gudomen, och han måste befatta sig med det finitas problem i detta ords fulla bemärkelse. Vår kamp med tidens skiftande öden i utvecklingsprocesserna i rymden är återspeglings av hans strävanden att själv bli verklig och att fullborda sin överhöghet inom den verksamhetssfär som hans evolverande natur håller på att utvidga till de yttersta gränserna för vad som är möjligt.

Överallt i storuniversum kämpar den Supreme för att komma till uttryck. Hans gudomliga utveckling bygger i viss mån på visdomen i det som varje befintlig personlighet gör. När en människovarelse väljer evig överlevnad blir hon bestämmelsemålet medskapare. I denna uppstigande dödlighas liv finner den finita Guden ett ökat förverkligande av sin personlighet och en utvidgning av sin erfarenhetsbaserade överhöghet. Om en skapad varelse förkastar den eviga levnadsbanan upplever den del av den Supreme, som var beroende av denna skapade varelses val, ett ofrånkomligt dröjsmål, en förlust som måste kompenseras av ersättande eller motsvarande erfarenhet; vad gäller den icke-överlevandes personlighet, absorberas den i skapelsens översjäl och blir en del av den Supremes Gudom.

Gud är så full av tillit, så kärleksfull, att han ger en

117:3.11 (1282.6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and space. Thus far in universe history this has transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

117:3.12 (1283.1) The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

117:3.13 (1283.2) The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. THE FINITE GOD

117:4.1 (1283.3) As we view the ceaseless struggles of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

117:4.2 (1283.4) Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

117:4.3 (1283.5) God is so trusting, so loving, that he gives a

del av sin gudomliga natur till och med i människovarelsernas hägn, att av dem förvaras och förverkligas. Fadernaturen, Riktarnärvaron, är oförstörbar oberoende av den dödliga varelsens val. Den Supremes barn, det evolverande jaget, kan tillintetgöras trots att ett sådant misslett jags potentiellt förenande personlighet fortlever som en faktor i Suprematetens Gudom.

Människopersonligheten kan verkligen tillintetgöra den individualitet som hör till människans ställning som skapad varelse, och fastän allt som var värdefullt i en sådan kosmisk självmördares liv bevaras, fortlever dessa kvaliteter inte som en enskild skapad varelse. Den Supreme finner igen uttryck i de skapade i universerna, men aldrig igen som just denna person. En icke-uppstigandes unika personlighet återvänder till den Supreme som en droppe vatten återvänder till havet.

Någon enskild handling av de personliga delarna av det finita är jämförelsevis betydelselös för den Suprema Helhetens slutliga framträdande, men helheten är dock beroende av de mångahanda delarnas totala handlande. Den enskilda dödligas personlighet är betydelselös med tanke på Suprematetens totala helhet, men varje människas personlighet företräder ett oersättligt betydelsevärde i det finita. Då personligheten en gång har kommit till uttryck finner den aldrig igen ett likadant uttryck utom i denna levande personlighets fortgående tillvaro.

När vi sålunda strävar efter att uttrycka jaget, strävar den Supreme i oss och med oss för att uttrycka gudomligheten. När vi finner Fadern, då har den Supreme igen funnit alltings Skapare i Paradiset. När vi får kontroll över och bemästrar problemen med att förverkliga oss själva, då uppnår erfarenhetens Gud allsmäktigt suprematet i tidens och rymdens universer.

Människosläktet stiger inte uppåt i universum utan ansträngningar, inte heller utvecklas den Supreme utan målinriktad och intelligent verksamhet. De skapade når inte fulländning genom att bara vara passiva, inte heller kan Suprematetens ande verkliggöra den Allsmäktiges styrka förutom genom sin omvårdnad oupphörligt tjäna den finita skapelsen.

Människans timliga förhållande till den Supreme är grunden för den kosmiska moral som innebär universell känslighet för och accepterande av plikten. Detta är en moral som överstiger den timliga känslan för relativt rätt och fel; det är en moraluppfattning som direkt bygger på den självmedvetna skapades värdesättning av sin erfarenhetsmässiga skyldighet gentemot den erfarenhetsbaserade Gudomen. Den dödliga människan och alla andra finita varelser skapas av den levande potentialen av energi, sinne och ande som finns i den Supreme. Det är till den Supreme som den uppstigande kombinationen av Riktare och dödlig tyr sig för att skapa den odödliga och gudomliga karaktären hos en finalit. Det är av själva den Supremes verklighet som Riktaren med samtycke av människans vilja väver den eviga naturens mönster hos en uppstigande son till Gud.

Utvecklingen av Riktarens framsteg vid förändligandet och förevigandet av en människopersonlighet leder direkt till en utvidgning av den Supremes överhöghet. Sådana resultat i

portion of his divine nature into the hands of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

117:4.4 (1283.6) The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature*. The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

117:4.5 (1284.1) Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

117:4.6 (1284.2) And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

117:4.7 (1284.3) Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

117:4.8 (1284.4) The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty*. This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with the consent of the human will, weaves the patterns of the eternal nature of an ascending son of God.

117:4.9 (1284.5) The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary

människans utveckling innebär samtidigt resultat i den evolutionära aktualeringen av den Supreme. Samtidigt som det är sant att de skapade inte kan utvecklas utan den Supreme är det antagligen också sant att den Supremes utveckling aldrig kan bli fullständig utan att utvecklingen av alla skapade varelser har fullbordats. Självmedvetna personligheters stora kosmiska ansvar ligger däri att den Suprema Gudomen i viss mening är beroende av det val som den dödliges vilja träffar. Det ömsesidiga framåtskridandet i de skapades och den Supremes utveckling rapporteras till Dagarnas Forna genom de outgrundliga mekanismerna för universums återspegling.

Den stora utmaning som har givits den dödliga människan är denna: Kommer du att besluta dig för att personalisera de värdebetydelser som kan erfaras i kosmos in i ditt eget evolverande jag? Eller kommer du genom att avvisa överlevnaden låta dessa Suprematetens hemligheter ligga överksamma i väntan på någon annan varelses verksamhet vid någon annan tid, någon som på sitt sätt vill försöka sig på en skapad varelses bidrag till den finite Gudens utveckling? Det blir då hans bidrag till den Supreme, inte ditt.

Den stora kampen i denna universumtidsålder står mellan det potentiella och det aktuala — allt det som ännu inte har kommit till uttryck söker sig ett aktualerande. Om den dödliga människan ger sig ut på äventyret till Paradiset följer hon tidens rörelser som rinner som strömningar inom evighetens flod. Om den dödliga människan avvisar den eviga levnadsbanan rör hon sig mot händelsernas ström i de finita universerna. Den mekaniska skapelsen går obönhörligt vidare så som Paradisfaderns utvecklande syfte, men den viljeförsedda skapelsen kan välja mellan att acceptera eller förkasta den roll som innebär personlighetens deltagande i evighetens äventyr. Den dödliga människan kan inte förintä de suprema värdena i människans tillvaro, men hon kan helt definitivt förhindra utvecklingen av dessa värden i sin egen personliga erfarenhet. I den utsträckning som människans jag sålunda vägrar att ta del i uppstigningen till Paradiset, i precis samma utsträckning fördröjs den Supreme med att ge uttryck åt sin gudomlighet i storuniversum.

I förvar hos den dödliga människan har givits inte endast Paradisfaderns Riktarnärvaro, utan även kontroll över ödesmålet för en ytterst liten bråkdel av den Supremes framtid. Ty så som människan uppnår sin mänskliga bestämmelse, så når den Supreme sin bestämmelse på gudomsnivåerna.

Så väntar beslutet för var och en av er så som det en gång väntade för var och en av oss: Kommer du att svika tidens Gud som är så beroende av det finita sinnets beslut? Kommer du att svika universernas Supreme personlighet genom lättjefullhet och slöhet som antyder en animalistisk tillbakagång? Skall du svika alla skapade varelsers storartade broder som är så beroende av varje varelse? Kan du låta dig drivas in i de oförverkligades rike när framför dig öppnar sig den förtrollande utsikten över en levnadsbana i universum — den gudomliga upptäckten av Paradisfadern och det gudomliga deltagandet i sökandet efter och utvecklingen av Suprematetens Gud?

Guds gåvor — hans utgivning av verklighet — är inte något som avskiljs från honom själv. Han avlägsnar inte skapelsen från sig själv, men han har byggt upp

actualization of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

117:4.10 (1284.6) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiential value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his contribution to the Supreme, not yours.

117:4.11 (1284.7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

117:4.12 (1285.1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

117:4.13 (1285.2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the God of time, who is so dependent upon the decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

117:4.14 (1285.3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the

spänningar i skapelserna som kretsar kring Paradiset. Gud älskar först människan och förlämnar henne potentialen till odödlighet — evig verklighet. Och då människan älskar Gud, så blir hon evig i den aktuala verkligheten. Här är ett mysterium: Ju närmare Gud människan kommer genom kärlek, desto mer verklig — aktual — blir den människan. Ju mer människan drar sig bort från Gud, desto mer närmar hon sig överkligheten — upphörandet av existensen. När människan helgar sin vilja till att göra Faderns vilja, när människan ger Gud allt hon har, då gör Gud den människan till mer än hon är.

5. SKAPELSENS ÖVERSJÄL

Den storslagne Supreme är storuniversums kosmiska översjäl. I honom finner kvaliteterna och kvantiteterna i kosmos sin gudomsåterspegling; hans gudomsnatur är en mosaikartad sammansättning av den totala väldigheten av alla skapades och Skapares natur överallt i de evolverande universerna. Den Supreme är även en aktualerande Gudom med en skapande vilja som omfattar ett evolverande universumsyfte.

De intellektuella, potentiellt personliga jagen i det finita uppkommer från det Tredje Ursprunget och Centret och når finit gudomssyntes i tid och rymd i den Supreme. När den skapade underställer sig Skaparens vilja undertrycker eller överlämnar han inte sin personlighet; de individuella personligheterna som deltar i aktualeringen av den finita Guden förlorar inte sitt viljeförsedda jag av att de verkar på detta sätt. Snarare växer sådana personligheter allteftersom de deltar i detta stora gudomsäventyr. Genom ett sådant förbund med gudomligheten förädlar, berikar, förändligar och förenar människan sitt evolverande jag ända fram till suprematets tröskel.

Människans evolverande odödliga själ, det materiella sinnets och Riktarens gemensamma skapelse, uppstiger som sådan till Paradiset, och senare när den har upptagits i Finalitkåren blir den på något nytt sätt förenad med den Evige Sonens strömkrets för andegravitation genom ett erfarenhetsförfarande känt som finalittranscendation. Dessa finaliter blir sålunda acceptabla kandidater för erfarenhetsmässigt erkännande som Gud den Supremes personligheter. När dessa dödliga intellekt i Finalitkårens öppnbara framtida uppdrag uppnår andeexistensens sjunde stadium blir dessa tvåfaldiga sinnen trefaldiga. Dessa två harmoniserade sinnen, det mänskliga och det gudomliga, kommer att förhållas i förbund med den då aktualerade Suprema Varelens erfarenhetsbaserade sinne.

I den eviga framtiden kommer Gud den Supreme att vara aktualerad — kreativt uttryckt och andligen åskådliggjord — i den uppstigna människans förändligade sinne, den odödliga själen, just så som den Universelle Fadern uppenbarades i det jordiska liv som Jesus levde.

Människan förenas inte med den Supreme och dränker sin personliga identitet, men universumföljderna av alla människors erfarenheter bildar på detta sätt en del av den Supremes gudomliga erfärande. "Handlingen är vår, följderna är Guds."

creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has*, then does God make that man more than he is.

5. THE OVERSOUL OF CREATION

117:5.1 (1285.4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

117:5.2 (1285.5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches, spiritualizes, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286.1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a technique of experience known as *finaliter transcendation*. Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence, such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

117:5.4 (1286.2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:5.5 (1286.3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. "The act is ours, the consequences God's."

Den framåtskridande personligheten lämnar efter sig en strimma av aktuerad verklighet på sin färd genom uppstigningsnivåerna i universerna. De växande skapelserna i tid och rymd, må de vara av sinne, ande eller energi, modifieras av personlighetens färd genom deras domäner. När människan agerar reagerar den Supreme, och denna transaktion utgör själva framåtskridandet.

De stora strömkretsarna för energi, sinne och ande är aldrig bestående ägodelar för de uppstigande personligheterna; dessa serviceformer förblir för alltid en del av Supremateten. I de dödligas erfarenhet finns människans intellekt i de biträdande sinnesandarnas rytmiska pulseringar, och det utför sina beslut inom den arena som åstadkoms av inkopplingen till strömkretsarna för denna omvårdnadsverksamhet. Vid människans död skiljs hennes människojag för alltid från sinnesandarnas strömkrets. Fastän dessa sinnesandar aldrig ser ut att överföra erfarenhet från en personlighet till en annan, kan de överföra, och gör det också, de icke-personliga återverkningarna av beslut och handlingar genom Gud den Sjufaldige till Gud den Supreme. (Åtminstone gäller detta för dyrkans och visdomens sinnesandar.)

Så förhåller det sig också med de andliga strömkretsarna. Människan använder dessa vid sin uppstigning genom universerna, men hon äger dem aldrig som en del av sin eviga personlighet. Dessa strömkretsar för andlig omvårdnad — vare sig det gäller Sanningens Ande, den Heliga Anden eller superuniversumets andenärvaror — är emellertid mottagliga för och reagerar på de värden som uppkommer i den uppstigande personligheten, och dessa värden överförs troget genom den Sjufaldige till den Supreme.

Emedan sådana andliga inflytelser som den Heliga Anden och Sanningens Ande är verksamhetsformer i lokaluniversumet, begränsas deras ledning inte helt till de geografiska avgränsningarna för en given lokal skapelse. När den uppstigande dödliga passerar bortom gränserna för lokaluniversumet för sin uppkomst, berövas han inte helt Sanningens Andes omvårdnad. Denna Ande har ständigt undervisat och lett honom genom de filosofiska irrgångarna i de materiella och morontiska världarna och vid varje kris under uppstigningen ofelbart väglett Paradis-pilgrimen med orden: "Detta är vägen." När du lämnar lokaluniversets domäner bakom dig, genom omvårdnaden av den uppkommande Suprema Varelens ande och genom de möjligheter som superuniversumets återspeglings erbjuder, kommer du i din uppstigning till Paradiset att vägledas av den tröstande och ledande anden som har utgivits av Guds Paradisgävosöner.

Hur registreras betydelser, värden och fakta gällande den evolutionära erfarenheten i den Supreme av dessa mångahanda strömkretsar för kosmisk omvårdnad? Vi är inte alldeles säkra, men vi tror att denna registrering sker genom de Suprema Skaparnas personer, vilka har sitt ursprung i Paradiset och som är direkta källor till nämnda strömkretsar i tid och rymd. De sju biträdande sinnesandarnas anhopningar av sinneserfarenhet i deras omvårdnad av intellektets fysiska nivå, är en del av den Gudomliga Omvårdarens erfarenhet i lokaluniversumet, och genom denna Skapande Ande registreras de antagligen i

117:5.6 (1286.4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:5.7 (1286.5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encirclement within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

117:5.8 (1286.6) And so it is with the spiritual circuits: Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

117:5.9 (1286.7) While such spiritual influences as the Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension unflinchingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

117:5.10 (1287.1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal

Suprematetens sinne. Likaså registreras de dödligas erfarenheter av Sanningens Ande och den Heliga Anden troligen på liknande sätt i Suprematetens person.

Även människans och Riktarens erfarenhet måste finna genklang i Gud den Supremes gudomlighet, ty när Riktarna erfar är de liksom den Supreme, och den dödliga människans evolverande själ skapas utifrån den från tidigare existerande möjligheten till en sådan erfarenhet inom den Supreme.

På detta sätt blir de mångahanda erfarenheterna i hela skapelsen en del av Suprematetens evolution. De skapade endast nyttjar det finitas kvaliteter och kvantiteter under sin uppstigning till Fadern; de icke-personliga konsekvenserna av detta nyttjande förblir för evigt en del av det levande kosmos, den Suprema personen.

Det som människan själv för med sig som en personlighetstillgång är karaktärskonsekvenserna av erfarenheten att ha använt sinnes- och andeströmkretsarna i storuniversum under sin uppstigning till Paradiset. När människan fattar beslut, och när hon omsätter sitt beslut i handling, då erfar hon, och betydelseerna och värdena av denna erfarenhet är för evigt en del av hennes eviga karaktär på alla nivåer, från den finita till den slutliga. Den kosmiskt moraliska och gudomligt andliga karaktären representerar den skapades kapitalansamling av personliga beslut som har illuminerats av uppriktig dyrkan, förhålligats av intelligent kärlek och fullföljts i broderligt tjänande.

Den evolverande Supreme kommer till slut att kompensera de finita varelserna för deras oförmåga att någonsin få mer än en begränsad erfarenhetskontakt med universernas universum. De skapade kan nå fram till Paradisfadern, men deras evolutionära sinne, som är finit, är oförmöget att verkligen förstå den infinite och absolute Fadern. Eftersom de skapades all erfarenhet registreras i den Supreme och samtidigt är en del av honom, sedan när alla skapade når den finita tillvarons slutliga nivå och sedan den totala universumutvecklingen gör det möjligt för dem att nå Gud den Supreme som ett aktuellt gudomsväsen, då inneligger i själva denna kontakt även kontakt med den totala erfarenheten. Tidens finita innehåller i sig fröna till evigheten; och vi har fått lära oss att när utvecklingens fullbordan vittnar om att kapaciteten för kosmisk tillväxt har uttömts, då går det totala finita in i det eviga livsskedets absonita faser i sökandet efter Fadern som den Ultimate.

6. SÖKANDET EFTER DEN SUPREME

Vi söker den Supreme i universerna, men vi finner honom inte. "Han är den som är inom och utom alla ting och varelser, rörliga och orörliga. Oigenkännlig i sitt mysterium, fastän avlägsen, är han dock nära." Den Allsmäktige Supreme är "formen för det ännu oformade, mönstret för det ännu oskapade." Den Supreme är ditt universumhem, och när du finner honom är det som att återvända hem. Han är din erfarenhetsmässiga förälder, och just som i människornas erfarenhet, så har han vuxit i erfarenheten som gudomlig förälder. Han känner er, ty han är både lik de skapade och skaparna.

experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287.2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287.3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287.4) What man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual character represents the creature's capital accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

117:5.14 (1287.5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest of the Father as Ultimate.

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1287.6) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. "He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near." The Almighty Supreme is "the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated." The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

Om ni verkligen vill finna Gud, kan ni inte undgå att i ert sinne föds medvetandet om den Supreme. Så som Gud är er gudomlige Fader, så är den Supreme er gudomliga Moder, i vilken ni fostras under hela ert liv som universumvarelser. "Hur universell är inte den Supreme — han finns på alla sidor! Skapelsens oräkneliga varelser är beroende av hans närvaro för sitt liv, och ingen förvägras tillträde."

Vad Mikael är för Nebadon, det är den Supreme för det finita kosmos; hans Gudom är den stora kanal genom vilken Faderns kärlek strömmar utåt till hela skapelsen, och han är den stora kanal genom vilken finita varelser färdas inåt i sitt sökande efter Fadern, som är kärlek. Även Tankeriktarna är besläktade med honom; till sin ursprungliga natur och gudomlighet är de lik Fadern, men när de upplever händelserna i tiden i universerna i rymden blir de lik den Supreme.

Den handling som innebär att den skapade väljer att göra Skaparens vilja är ett kosmiskt värde och har en universumbetydelse på vilken någon ouppenbarad men överallt verkande koordinerande kraft reagerar omedelbart, troligen fungerandet av ett uttryck för den Suprema Varelseens ständigt vidgande verksamhet.

En evolverande dödlighs morontiasjäl är i själva verket en son till den Universella Faderns riktarinverkan och ett barn till den Suprema Varelseens, den Universella Moderns, kosmiska reaktion. Moderns inverkan dominerar den växande själen under hela dess barndom i lokaluniversumet. Gudomsföräldrarnas inflytande blir mer jämbördigt efter fusionen med Riktaren och under livsskedet i superuniversumet, men när de skapade från tiden börjar sin färd genom evighetens centrala universum framträder Faderns natur allt mer och når höjdpunkten av sin finita manifestation vid igenkännandet av den Universella Fadern och upptagningen i Finalitkären.

I och med den erfarenhet som uppnåendet av finalitstatus innebär, påverkas de erfarenhetsmässiga moderkvaliteterna storligen av kontakt med och ingivelse från den Evige Sonens andenärvaro och den Oändlige Andens sinnesnärvaro. Därefter framträder, genom alla finalitverksamhets områden i storuniversum, ett nytt uppvaknande av den Supremes latent moderpotential, ett nytt förverkligande av erfarenhetsbaserade betydelser och en ny syntes av erfarenhetsmässiga värden från hela uppstigningsskedet. Det ser ut som om detta förverkligande av jaget kommer att fortgå under universumlivsskedet för sjätte stadiets finaliter ända tills modersarvet från den Supreme når finit synkronisering med riktalarvet från Fadern. Denna fascinerande period av verksamhet i storuniversum representerar den uppstigning och fulländade dödlighs fortsatta livsskede som vuxen.

Sedan det sjätte stadiet i tillvaron har fullbordats och inträde skett i andestatusens sjunde och slutliga stadium följer troligen avancerande tidsåldrar av berikande erfarenhet, mognande visdom och förverkligande av gudomligheten. För en finalitnatur innebär detta troligen att kampen för andens självförverkligande i sinnet är avslutad, att koordineringen av den uppstigna människonaturen med Riktarens gudomliga natur har fullbordats inom gränserna för de finita möjligheterna. Ett sådant storatart universumjag blir sålunda en evig finalitson till

117:6.2 (1288.1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. "How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things of creation depend on his presence for life, and none are refused."

117:6.3 (1288.2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original nature and divinity they are like the Father, but when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288.3) The act of the creature's choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288.4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal Mother. The mother influence dominates the human personality throughout the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

117:6.6 (1288.5) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliters until the mother inheritance of the Supreme attains to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

117:6.7 (1288.6) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father

Paradisfadern såväl som ett evigt universumbarn till den Suprema Modern, ett universumjag som är kvalificerat att företräda både Fadern och Modern till universer och personligheter i varje verksamhet eller företag som berör den finita administrationen av skapade, skapande eller evolverande ting och varelser.

Alla människor som utvecklar en själ är bokstavligen evolutionära söner till Gud Fadern och Gud Modern, den Suprema Varelse. Ända fram till den tid då den dödliga människan blir själsmedveten om sitt gudomliga arv måste dock denna visshet om släktskap med Gudomen inses genom tro. Människans livsupplevelse är den kosmiska kokong i vilken den Suprema Varelse universumgåvor och den Universelle Faderns universumnärvaro (av vilka ingendera är personligheter) utvecklar morontiasjelen i tiden och den mänskliga-gudomliga finalitkaraktären för universumbestämmelse och evig tjänst.

Människorna glömmar alltför ofta att Gud är den största och högsta erfarenheten i människans tillvaro. Andra erfarenheter är begränsade till sin natur och sitt innehåll, men upplevelsen av Gud har inga begränsningar utom de som den skapades fattningsförmåga ställer, och själva denna upplevelse i sig vidgar fattningsförmågan. När människorna söker Gud söker de allting. När de finner Gud har de funnit allting. Sökandet efter Gud är ett frikostigt spridande av kärlek åtföljt av förvånande upptäckter av ny och större kärlek färdig att skänkas.

All sann kärlek är från Gud, och människan får del av den gudomliga tillgivenheten i den mån hon själv ger denna kärlek till sina medvarelser. Kärleken är dynamisk. Den kan aldrig fångas; den är levande, fri, spännande och alltid i rörelse. Människan kan aldrig ta Faderns kärlek och stänga in den i sitt hjärta. Faderns kärlek kan bli verklig för den dödliga människan endast då den passerar genom den människans personlighet, när hon i sin tur sprider denna kärlek till sina medvarelser. Kärlekens stora strömkrets går från Fadern genom söner till bröder och från dem till den Supreme. Faderns kärlek framträder i den dödligas personlighet genom Riktarens omvårdnad i människans inre. En sådan son som känner Gud uppenbarar denna kärlek för sina universumbröder, och denna broderliga tillgivenhet är själva väsendet i den Supremes kärlek.

Det finns inga andra sätt att närma sig den Supreme än genom erfarenhet, och i de nuvarande skapelseepokerna finns endast tre vägar längs vilka de skapade kan närma sig Supremateten:

1. Paradisets Medborgare nedstiger från den eviga Ön genom Havona, där de förvärvar förmågan att förstå Supremateten genom observation av Paradis-Havonas verklighetsdifferential och genom utforskande upptäckter av de mångahanda aktiviteter som utförs av de Suprema Skaparpersonligheterna, allt från Härskarandar till Skaparsöner.

2. De uppstigande från tid och rymd som kommer upp från de Suprema Skaparnas evolutionära universer kommer den Supreme nära under sin färd genom Havona som ett förstadium till den tilltagande uppskattningen av enheten hos Paradistreenigheten.

3. De infödda i Havona skaffar sig en förståelse av den Supreme genom kontakter med nedstigande pilgrimer från Paradiset och uppstigande pilgrimer från

as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any activity or undertaking pertaining to the finite administration of created, creating, or evolving things and beings.

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content, but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three avenues of creature approach to Supremacy:

117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending

de sju superuniverserna. De infödda havoniterna är av naturen i en ställning att kunna harmonisera de väsentligt olika synsätten som förekommer hos den eviga Öns medborgare och de evolutionära universernas medborgare.

För evolutionära varelser finns det sju stora vägar att närma sig den Universelle Fadern, och var och en av dessa vägar för uppstigning till Paradiset går genom en av de Sju Härskarandarnas gudomlighet. Varje sådant närmande möjliggörs av att den skapades mottaglighet för erfarenhet har utvidgats som följd av att han har tjänat i det superuniversum som återspeglar naturen hos dess Härskarande. Totalsumman av dessa sju erfarenheter utgör de nu kända gränserna för en varelses medvetande om Gud den Supremes realitet och aktuella verklighet.

Det är inte endast människans egna begränsningar som hindrar henne att finna den finita Guden. Det kommer sig också av universums ofullständighet, även ofullständigheten hos alla varelser — tidigare, nuvarande och framtida — gör den Supreme otillgänglig. Gud Fadern står att finna för varje individ som har uppnått gudalikhetsens gudomliga nivå, men Gud den Supreme kommer aldrig att kunna upptäckas personligen av någon enskild varelse före den långt avlägsna tid då alla varelser kommer att finna honom samtidigt genom att fulländningen uppnås universellt.

Fastän ni inte i denna universumtidsålder personligen kan finna honom, så som ni kan och kommer att finna Fadern, Sonen och Anden, kommer dock uppstigningen till Paradiset och det efterföljande livsskedet i universum att gradvis i ert medvetande skapa ett igenkännande av universumnärvaron och den kosmiska verksamheten som karakteriserar all erfarenhets Gud. Andens frukter är substansen i den Supreme, så som han kan förstås i människans erfarenhet.

Människans framtida uppnåelse av den Supreme är en följd av hennes fusion med Paradisgudomens ande. Hos urantiaborna är denna ande den Universelle Faderns riktarnärvaro. Fastän Mysterieledsagaren är från Fadern och lik Fadern, betvivlar vi att ens en sådan gudomlig gåva kan utföra den omöjliga uppgiften att uppenbara den infinita Gudens natur för en finit varelse. Vi misstänker att det som Riktarna kommer att uppenbara för framtida sjunde stadiets finaliter kommer att vara Gud den Supremes gudomlighet och natur. Denna uppenbarelse kommer för en finit varelse att vara detsamma som en uppenbarelse av den Infinita skulle vara för en absolut varelse.

Den Supreme är inte infinit, men han omfattar troligen all infinitet som en finit varelse någonsin verkligen kan förstå. Att förstå mer än den Supreme är att vara mer än finit!

Alla erfarenhetsmässiga skapelser är ömsesidigt beroende av varandra i förverkligandet av sin bestämmelse. Endast den existentiella verkligheten bildar ett slutet helt och existerar självständigt. Havona och de sju superuniverserna behöver varandra för att nå högsta möjliga finita uppnåelse, likaså kommer de en gång att vara beroende av de framtida universerna i yttre rymden för transcendens av det finita.

En uppstigande människa kan finna Fadern. Gud är existentiell och därför verklig, oberoende av

pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompleteness of the universe; even the incompleteness of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the Supreme is consequent upon his fusion with the spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finalizers will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute being.

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the

erfarenhetsställningen i totaluniversum. Ingen enskild uppstigande kommer dock någonsin att finna den Supreme förrän alla uppstigande har nått den maximala universummognad som kvalificerar dem till att samtidigt ta del i denna upptäckt.

Fadern gör inte skillnad på person, utan relaterar till var och en av sina uppstigande söner som kosmiska individer. Den Supreme gör inte heller skillnad på person, utan relaterar till sina erfarenhetsmässiga barn som en enda kosmisk helhet.

Människan kan upptäcka Fadern i sitt hjärta, men hon måste söka den Supreme i hjärtana på alla andra människor; och när alla skapade fulländat uppenbarar den Supremes kärlek, då blir han en universell aktual verklighet för alla skapade. Detta är bara ett annat sätt att säga att universerna etableras i ljus och liv.

Då alla personligheter har nått ett fulländat självförverkligande och en fulländad jämvikt har åstadkommit överallt i universum är detta detsamma som uppnåelse av den Supreme och det anger att all finit verklighet har befriats från begränsningarna i den ofullständiga tillvaron. En sådan uttömning av alla finita potentialer betyder att uppnåelsen av den Supreme är fullbordad, vilket kan på annat sätt definieras som fullbordat evolutionärt aktualiserande av den Suprema Varelse själv.

Människorna finner inte den Supreme plötsligt och sensationellt så som en jordbävning river upp sprickor i berggrunden, utan de finner honom långsamt och tålmodigt så som en älv långsamt nöter bort jorden undertill.

När du finner Fadern finner du den stora orsaken till ditt andliga uppstigande i universerna; när du finner den Supreme finner du det stora resultatet av din livsfärd till Paradiset.

Men ingen dödlig som känner Gud kan någonsin känna sig ensam på sin färd genom kosmos, ty han vet att Fadern vandrar vid hans sida varje steg på vägen, medan själva vägen där han vandrar är den Supremes väsensnärvaro.

7. DEN SUPREMES FRAMTID

Det fullbordade förverkligandet av alla finita potentialer är detsamma som ett avslutat förverkligande av all evolutionär erfarenhet. Detta innebär att den Supreme slutligen framträder som en allsmäktig gudomsnärvaro i universerna. Vi tror att den Supreme i detta utvecklingsstadium kommer att vara lika fristående personifierad som den Evige Sonen, lika konkret styrkeförsedd som Paradisön, lika fullständigt enad som Samverkaren, och allt detta inom gränserna för Suprematetens finita möjligheter vid kulminationen av den nuvarande universumtidsåldern.

Fastän detta är ett helt sakligt begrepp av den Supremes framtid, önskar vi fästa er uppmärksamhet vid vissa problem som ineligger i detta begrepp:

1. De Okvalificerade Övervakarna av den Supreme skulle knappast kunna gudifieras i något skede förrän hans utveckling har avslutats, och dock utövar dessa samma övervakare redan nu i begränsat

status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to participate in this discovery.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river quietly wears away the soil beneath.

117:6.26 (1291.3) When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

117:6.27 (1291.4) But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he knows that the Father walks beside him each step of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

117:7.1 (1291.5) The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

117:7.2 (1291.6) While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

117:7.3 (1291.7) 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise the

avseende en suprematetens överhöghet i förhållande till de universer som har etablerats i ljus och liv.

2. Den Supreme skulle knappast kunna fungera i den Ultimata Treenigheten förrän han har nått en universumstatus som innebär fullbordad aktualitet, och dock är den Ultimata Treenigheten redan nu en kvalificerad verklighet, och ni har informerats om existensen av den Ultimates Kvalificerade Ställföreträdare.

3. Den Supreme är inte helt verklig för de skapade i universerna, men det finns många orsaker till att man kan sluta sig till att han är helt verklig för den Sjufaldiga Gudomen, allt från den Universelle Fadern i Paradiset till Skaparsönerna och de Skapande Andarna i lokaluniverserna.

Det kan hända att det vid det finitas övre gränser, där tid förenas med transcenderad tid, förekommer något slag av utsuddning och blandning av ordningsföljden. Det kan hända att den Supreme på förhand kan projicera sin universumnärvaro på dessa supertidens nivåer och sedan i begränsad omfattning förutse en framtida utveckling genom att återspegla denna framtidsprognos som den Projicerade Ofullständighetens Immanens tillbaka till de skapade nivåerna. Sådana fenomen kan iakttas överallt där det finita kommer i kontakt med det överfinita, såsom fallet är hos människovarelserna som innebos av Tankeriktare, vilka är verkliga förutsägelser om människans framtida universumuppnåenden i all evighet.

När de dödliga uppstigna upptas i Paradiset finalitkär avlägger de en ed till Paradistreenigheten, och då de svär denna trohetsed förbinder de sig därmed till evig trohet mot Gud den Supreme, som är Treenigheten så som den förstås av alla finita skapade personligheter. Senare när finalitkompanierna verkar överallt i de evolverande universerna är de endast underkastade de mandat som utgår från Paradiset, ända till de händelserika tider då lokaluniverserna etableras i ljus och liv. När de nya styresorganen i dessa fullbordade skapelser börjar återspegla den Supremes uppkommande överhöghet, observerar vi att de uteliggande finalitkompanierna då erkänner domsrätten hos dessa nya styresorgan. Det förefaller som om Gud den Supreme skulle utvecklas som förenaren av de evolutionära Finalitkärorna, men det är högst sannolikt att den eviga bestämmelsen för dessa sju käror kommer att ledas av den Supreme som en av medlemmarna i den Ultimata Treenigheten.

Den Suprema Varelsen har tre superfinita möjligheter till manifestation i universum:

1. Absonit samverkan i den första erfarenhetsmässiga Treenigheten.
2. Medabsolut förhållande i den andra erfarenhetsmässiga Treenigheten.
3. Medinfinit deltagande i Treenigheternas Treenighet, men vi har ingen tillfredsställande uppfattning om vad detta verkliga skulle betyda.

Detta är en av de allmänt accepterade hypoteserna om den Supremes framtid, men det finns också många spekulationer om hans relationer till det nuvarande storuniversum efter det att det har nått statusen av ljus och liv.

sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

^{117:7.4 (1291.8)} 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

^{117:7.5 (1291.9)} 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

^{117:7.6 (1291.10)} It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

^{117:7.7 (1292.1)} When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who is the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

^{117:7.8 (1292.2)} The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

^{117:7.9 (1292.3)} 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

^{117:7.10 (1292.4)} 2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

^{117:7.11 (1292.5)} 3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

^{117:7.12 (1292.6)} This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

Det nuvarande målet för superuniverserna är att bli, sådana de är och inom sina potentialer, fulländade så som Havona är fullkomligt. Denna fulländning gäller fysisk och andlig uppnåelse, men även förvaltningens, regeringsmaktens och broderskapets utveckling. Man tror att möjligheterna till disharmoni, obalans och missanpassning i superuniverserna under kommande tidsåldrar till slut kommer att uttömmas. Energiströmkretsarna kommer att vara i perfekt balans och helt underordnade sinnet, medan anden i anslutning till personligheten kommer att ha nått herraväldet över sinnet.

Man antar att den Supremes andeperson och den Allsmäktiges förvärvade styrka vid denna avlägsna framtida tidpunkt har uppnått en jämbördig utveckling och att båda, såsom förenade i det Suprema Sinnet, faktualiseras som den Suprema Varelse, en fullbordad aktualitet i universerna — en aktualitet som kan observeras av alla skapade intelligenser, för vilken alla skapade energier reagerar, som koordineras i alla andliga entiteter och som erfars av alla universumpersonligheter.

Detta begrepp inbegriper den Supremes aktuala överhöghet i storuniversum. Det är helt sannolikt att de nuvarande Treenighetsadministratörerna fortsätter som hans ställföreträdare, men vi tror att de nuvarande skiljelinjerna mellan de sju superuniverserna gradvis kommer att försvinna, och att hela storuniversum kommer att fungera som en fulländad helhet.

Det är möjligt att den Supreme då kommer att vara personligen bosatt i Uversa, högkvarteret i Orvonton, och därifrån leda administrationen av skapelserna i tiden, men detta är verkligen endast en gissning. Helt säkert kommer dock den Suprema Varelse personlighet att definitivt kunna kontaktas på någon specifik plats, fastän detta Gudomsväsens allestädesnärvaro troligen fortsättningsvis kommer att genomtränga universernas universum. Vad förhållandet mellan den tidsålders superuniversummedborgare och den Supreme kommer att vara vet vi inte, men det kan vara något som liknar det nuvarande förhållandet mellan de infödda havonaborna och Paradistreenigheten.

Det fullbordade storuniversum under dessa framtida dagar kommer att vara mycket annorlunda än för närvarande. Förbi är då de spännande äventyren med att organisera galaxer i rymden, att plantera liv i osäkra världar i tiden, att utveckla harmoni av kaos, skönhet av potentialer, sanning av betydelser och godhet av värden. Tidens universer har då fullbordat sin finita bestämelse! Kanske blir det då en stunds vila, avkoppling från den tidsålderslånga kampen för evolutionär fulländning. Men inte länge! Säkert, visst och obevekligt kommer den uppkommande Gudomens mysterium i form av Gud den Ultimate att utmana dessa fulländade medborgare i de etablerade universerna, just så som deras kämpande evolutionära föregångare en gång utmanades av sökandet efter Gud den Supreme. Ridån för det kosmiska ödesmålet går upp för att avslöja den transcendentastorslagenheten i det lockande absonita sökandet för att nå den Universella Fadern på dessa nya och högre nivåer som uppenbaras i de skapades ultimata erfaren.

[Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare, som temporärt vistas på Urantia.]

^{117.7.13 (1292.7)} The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental, and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

^{117.7.14 (1292.8)} It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

^{117.7.15 (1292.9)} This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

^{117.7.16 (1292.10)} It is possible that the Supreme may then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

^{117.7.17 (1293.1)} The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

^{117.7.18 (1293.2)} [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitel 118. Suprem och Ultimat — tid och rymd

⇨ 117

Urantiaboken

119 ⇨

DEL III. URANTIAS HISTORIA

KAPITEL 118

SUPREM OCH ULTIMAT — TID OCH RYMD

Sektioner

Introduktion

1. Tid och evighet
2. Allestädesnärvaro och ubikvitet
3. Förhållanden mellan tid och rymd
4. Primärt och sekundärt orsakande
5. Allpotens och möjlighetsinriktning
6. Allpotens och allverkan
7. Allvetande och förutbestämmelse
8. Övervakning och överinsyn
9. Universums mekanismer
10. Försynens funktioner

PAPER 118

SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction

1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

Introduktion

OM Gudomens olika naturer kan man säga att:

1. Fadern är ett självexisterande jag.
2. Sonen är ett samexisterande jag.
3. Anden är ett medexisterande jag.
4. Den Supreme är ett evolutionärt-erfarenhetsbaserat jag.
5. Den Sjufaldige är självfördelande gudomlighet.
6. Den Ultimate är transcendentalt-erfarenhetsbaserat jag.
7. Den Absolute är existentiellt-erfarenhetsbaserat jag.

Medan Gud den Sjufaldige är oundgänglig för den Supremes evolutionära uppnående, är den Supreme även oundgänglig för den Ultimates slutlig framträdande. Den Supremes och den Ultimates tvåfaldiga väsen utgör den grundläggande associationen mellan subabsolut och härledd Gudom, ty de kompletterar varandra på ett ömsesidigt beroende sätt vid uppnåendet av bestämmelsemålet. Tillsammans bildar de den erfarenhetsmässiga bro som förenar all skapande tillväxts begynnelse och

INTRODUCTION

118:0.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

- 118:0.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.
- 118:0.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.
- 118:0.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.
- 118:0.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.
- 118:0.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.
- 118:0.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.
- 118:0.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.

118:0.9 (1294.9) While God the Sevenfold is indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to the eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complemental in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative growth in the master universe.

fullbordan i totaluniversum.

Den skapande tillväxten är ändlös men alltid belönande, ändlös till sin utsträckning men alltid punkterad av stunder då en personlighet känner tillfredsställelse av att ha nått delmål. Dessa stunder tjänar mycket effektivt som upptakter till mobilisering av krafter för nya äventyr i kosmisk tillväxt, utforskande av universum och uppnående av Gudomen.

Fastän matematikens område belastas av kvalitativa begränsningar, förser det dock det finita sinnet med en begreppsmässig bas för att begrunda infiniteten. Siffrorna har ingen kvantitativ begränsning, inte heller för det finita sinnets fattningsförmåga. Oberoende av hur stort ett tal är kan man alltid tänka sig att addera ett till. Man kan också förstå att detta inte når upp till oändligheten, ty oberoende av hur många gånger man upprepar denna addition kan alltid ytterligare ett tal adderas.

Samtidigt kan de oändliga talserierna summeras i varje given punkt, och denna totalsumma (rättare sagt subtotalsumma) skänker en given person vid given tid och med given status den fulla sötma som måluppnåelsen medför. Förr eller senare börjar denna samma person hungra och längta efter nya och större mål, och sådana äventyr av tillväxt kommer ständigt att finnas tillgängliga i tidens fullbordan och evighetens cykler.

Varje successiv universumtidsålder är förnummet till följande skede av kosmisk tillväxt, och varje universumepok tillhandahåller det omedelbara bestämmelsemålet för alla föregående stadier. Havona är i sig självt av fullkomlig men av fullkomligheten begränsad skapelse. Havonas fullkomlighet finner, när den expanderar ut i de evolutionära superuniverserna, inte endast kosmiskt bestämmelsemål utan även befrielse från begränsningarna i den för-evolutionära tillvaron.

1. TID OCH EVIGHET

Det är hjälpsamt för människans kosmiska orientering att nå all möjlig förståelse av Gudomens förhållande till kosmos. Medan den absoluta Gudomen är evig till sitt väsen, är Gudarnas förhållande till tiden som en erfarenhet i evigheten. I de evolutionära universerna är evigheten timlig varaktighet — det beständiga nuet.

Den dödliga varelsens personlighet kan bli evig genom att identifiera sig med den inneboende anden, vilket sker genom beslutet att göra Faderns vilja. Ett sådant helgande av viljan är liktydigt med förverkligandet av syftets evighetsrealitet. Detta betyder att den skapades syfte har blivit fastställt med hänsyn till följden av stunder; med andra ord att följden av stunder inte medför någon förändring i den skapades syfte. En miljon eller en miljard stunder gör ingen skillnad. Antal har upphört att ha någon betydelse i förhållande till den skapades syfte. Sålunda resulterar den skapades val i förening med Guds val i de eviga realiteter som innebär en aldrig upphörande förening mellan Guds ande och människans natur i ett evigt tjänande av Guds barn och deras Paradisfader.

Det finns ett direkt förhållande mellan mognaden

118:0.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

118:0.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

118:0.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

118:0.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. TIME AND ETERNITY

118:1.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal everlastingness — the everlasting *now*.

118:1.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

118:1.3 (1295.3) There is a direct relationship between

och måttenheten för tidsmedvetandet i varje givet intellekt. Tidsenheten kan vara en dag, ett år eller en längre period, men den är ofrånkomligt den måttstock enligt vilken det medvetna jaget utvärderar omständigheterna i livet och enligt vilken det tänkande intellektet mäter och bedömer fakta i den timliga existensen.

Erfarenhet, visdom och omdöme medför att tidsenheten i den dödligas upplevelse förlängs. När människans sinne sträcker sig bakåt till det förgångna utvärderar det tidigare erfarenheter i syfte att tillämpa dem på en situation i nuet. När sinnet sträcker sig in i framtiden försöker det bedöma den framtida betydelsen av ett möjligt handlande. Efter att på detta sätt ha tagit med i beräkningen både erfarenhet och visdom, gör människoviljan ett bedömningsbeslut i nuet, och den handlingsplan som sålunda har fötts av det förgångna och det framtida blir verklig.

När det växande jaget mognar, förs det förflutna och det framtida samman för att belysa det nuvarandes sanna betydelse. När jaget mognar sträcker det sig allt längre bakåt in i det förgångna för att söka efter erfarenhet, medan dess visdomsprognoser försöker tränga allt djupare in i den okända framtiden. När det tänkande jaget utsträcker detta sökande allt längre in i både det förflutna och det framtida, då blir omdömet allt mindre beroende av det momentana nuet. På detta sätt börjar beslut och handling frigöra sig från det rörliga nuets bojor, samtidigt som de börjar uppvisa aspekter på betydelsen av det förgångna och det framtida.

Tålmod utövas av de dödliga vilkas tidsenhet är kort; sann mognad höjer sig över tålmodet genom den fördragsamhet som föds av verklig förståelse.

Att mogna är att leva mer intensivt i nuet och att samtidigt frigöra sig från nuets begränsningar. De planer som uttrycker mognad bygger på tidigare erfarenhet och uppgörs i nuet på ett sätt som höjer de framtida värdena.

Den tidsenhet som uttrycker omognad koncentrerar betydelse och värden till den nuvarande stunden på ett sätt som skiljer nuet från dess rätta förhållande till icke-nuet — det förgångna och det framtida. Den tidsenhet som anger mognad är utmätt för att uppenbara det jämsställda förhållandet mellan det förgångna, det nuvarande och det framtida på ett sådant sätt att jaget börjar få insikt i händelsernas helhet, börjar betrakta tidens landskap ur ett panoramiskt perspektiv av vidgade horisonter, börjar kanske ana en evig kontinuitet utan början och utan slut, en kontinuitet vars fragment kallas tid.

På det infinitas och det absolutas nivåer innehåller den nuvarande stunden allt det förgångna såväl som allt det framtida. JAG ÄR betyder också JAG VAR och JAG SKALL VARA. Detta representerar vår bästa uppfattning om evigheten och det eviga.

På den absoluta och eviga nivån är potentiell verklighet precis lika meningsfull som aktual verklighet. Endast på den finita nivån och för tidsbundna varelser förefaller det att finnas en stor skillnad mellan dem. För Gud — som absolut — är en uppstigande dödlig som har fattat det eviga beslutet redan en paradisfinalit. Den Universella Fadern är genom Tankeriktaren i människans inre inte på detta sätt begränsad i sin

maturity and the unit of time consciousness in any given intellect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

118:1.4 (1295.4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

118:1.5 (1295.5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper into the unknown future. And as the conceiving self extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

118:1.6 (1295.6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

118:1.7 (1295.7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The plans of maturity, founded on past experience, are coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

118:1.8 (1295.8) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

118:1.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

118:1.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also

uppfattning, utan han kan också vara medveten om och delta i varje timlig kamp i samband med problemen vid den skapades uppstigning från djurlika till gudalika nivåer i tillvaron.

2. ALLESTÄDESNÄRVARO OCH UBIKVITET

Gudomens ubikvitet bör inte förväxlas med den gudomliga allestädesnärvaros ursprunglighet. Det är i enlighet med Faderns vilja att den Supreme, den Ultimate och den Absolute kompenserar, koordinerar och förenar hans ubikvitet i tid och rymd och hans allestädesnärvaro, som transcenderar tid och rymd, med hans tidlösa och rymdlösa universella och absoluta närvaro. Ni bör komma ihåg att medan Gudomens ubikvitet så ofta må vara associerad med rymden är den inte nödvändigtvis betingad av tiden.

Som dödliga och morontiella uppstigande urskiljer ni gradvis Gud allt bättre genom Gud den Sjufaldiges omvårdnad. Under färden genom Havona upptäcker ni Gud den Supreme. I Paradiset finner ni honom som person, och sedan som finaliter försöker ni snart lära känna honom som den Ultimate. Som finaliter förefaller ni att ha endast en riktning att följa, sedan ni har uppnått den Ultimate, och det vore att påbörja sökandet efter den Absolute. Ingen finalit kommer att störas av osäkerhetsmomenten i anslutning till uppnåelsen av Gudomsabsolutet, eftersom var och en av dem vid slutet av den suprema och den ultimata uppstigningen mötte Gud Fadern. Dessa finaliter skulle utan tvivel tro att även om de lyckades finna Gud den Absolute, skulle de endast upptäcka samma Gud, Paradisfadern som manifesterar sig på än mer infinita och universella nivåer. Otvivelaktigt skulle uppnåendet av Gud i det absoluta uppenbara den Ursprunglige Förfadern till universerna såväl som den Slutlige Fadern till personligheterna.

Gud den Supreme är kanske inte ett uttryck för Gudomens allestädesnärvaro i tid och rymd, men han är faktiskt en manifestation av den gudomliga ubikviteten. Mellan Skaparens andliga närvaro och skapelsens materiella manifestationer existerar ett vidsträckt område av ubikvitetisk tillblivelse — den evolutionära Gudomens uppkomst i universum.

Om Gud den Supreme någonsin åtar sig en direkt övervakning av universerna i tid och rymd, är vi övertygade om att en sådan gudomsadministration kommer att fungera under överinsyn av den Ultimate. I ett sådant fall skulle Gud den Ultimate börja manifestera sig för universerna i tiden som den transcendentale Allsmäktige (den Allpotente), som i supertiden och den transcenderade rymden utövade överinsyn beträffande den Allsmäktige Supremes administrativa funktioner.

Det dödliga sinnet kan fråga sig, såsom även vi gör: Om Gud den Supremes utveckling till administrativ maktställning i storuniversum åtföljs av mer omfattande manifestationer av Gud den Ultimate, kommer då ett motsvarande framträdande av Gud den Ultimate i de postulerade universerna i yttre rymden att åtföljas av liknande och större uppenbarelser av Gud den Absolute? Det vet vi verkligen inte.

3. FÖRHÅLLANDEN MELLAN TID OCH RYMD

know of, and participate in, every temporal struggle with the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

118:2.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, coordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

118:2.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finalizers you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finalizers, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finalizer will be disturbed by the uncertainties of the attainment of the Deity Absolute since at the end of the supreme and ultimate ascensions he encountered God the Father. Such finalizers will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

118:2.3 (1296.5) God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

118:2.4 (1296.6) If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent) exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

118:2.5 (1297.1) The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

Endast genom ubikviteten kunde Gudomen förena manifestationerna av tid och rymd för en finit uppfattning, ty tiden är en följd av stunder medan rymden är ett system av associerade punkter. När allt kommer omkring uppfattar ni ju tiden genom analys och rymden genom syntes. Ni koordinerar och associerar dessa två olika uppfattningar genom den integrerande insikten hos personligheten. Inom hela djurriket är det endast människan som har denna förmåga att uppfatta tid och rymd. För ett djur har rörelse betydelse, men rörelse uttrycker värde endast för en varelse som har personlighetsstatus.

Ting är betingade av tiden, men sanningen är tidlös. Ju mer sanning du känner till, desto mer sanning är du; desto mer kan du förstå av det förgångna och desto mer kan du fatta av det framtida.

Sanningen är orubblig — ständigt fri från alla tillfälliga växlingar men aldrig död och formell, alltid vibrerande och anpassningsbar — strålade full av liv. När sanningen kopplas till fakta begränsar emellertid både tid och rymd dess betydelser och korrelerar dess värden. Sådana sanningsrealiteter kopplade till fakta blir uppfattningar och överförs följaktligen till området för relativa kosmiska realiteter.

Sammankopplandet av Skaparens absoluta och eviga sanning med den finita och tidsbundna varelsens faktiska erfarenhet resulterar i ett nytt och uppkommande värde hos den Supreme. Uppfattningen om den Supreme är väsentlig för koordineringen av den gudomliga och oföränderliga högre världen med den finita och ständigt föränderliga lägre världen.

Av alla icke-absoluta ting kommer rymden närmast till att vara absolut. Rymden är uppenbarligen absolut ultimat. Den verkliga svårighet som vi har att på den materiella nivån förstå rymden beror på det faktum att medan materiella kroppar existerar i rymden, existerar också rymden i dessa samma materiella kroppar. Fastän det finns mycket som gäller rymden som är absolut, betyder detta inte att rymden är absolut.

Det kan vara till hjälp för förståelsen av rymdens relationer om man antar att rymden, relativt taget, i sista hand är en egenskap hos alla materiella kroppar. När sålunda en kropp rör sig genom rymden för den också med sig alla sina egenskaper, även den rymd som finns i och är en del av en sådan kropp som befinner sig i rörelse.

Alla verklighetens strukturer upptar rymd på de materiella nivåerna, men andegestaltningar existerar endast i förhållande till rymden; de upptar eller undantränger inte rymd, inte heller innehåller de rymd. För oss gäller dock den stora gåtan i samband med rymdens gestaltningen av en idé. När vi kommer in på sinnets område möter vi mångt pussel. Upptar gestaltningen — verkligheten — av en idé rymd? Vi vet verkligen inte, men vi är säkra på att en idégestaltning inte innehåller rymd. Det vore dock knappast på sin plats att dra slutsatsen att det immateriella alltid är rymdlöst.

4. PRIMÄRT OCH SEKUNDÄRT ORSAKANDE

Många av den dödliga människans teologiska

118:3.1 (1297.2) Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

118:3.2 (1297.3) Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you are, the more of the past you can understand and of the future you can comprehend.

118:3.3 (1297.4) Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

118:3.4 (1297.5) The linking of the absolute and eternal truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

118:3.5 (1297.6) Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

118:3.6 (1297.7) It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

118:3.7 (1297.8) All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

118:4.1 (1298.1) Many of the theologic difficulties and the

svårigheter och metafysiska dilemman kommer sig av människans fellokalisering av Gudomens personlighet, och av att hon som följd därav tillskriver underordnad Gudomlighet och evolverande Gudom infinita och absoluta egenskaper. Ni bör inte glömma att fastän det förvisso finns en sann Första Orsak, finns det också en mängd jämställda och underordnade orsaker, både associerade och sekundära orsaker.

Den väsentliga skillnaden mellan förstahandsorsaker och andrahandsorsaker är att förstahandsorsakerna åstadkommer ursprungliga effekter som inte har ärvt någon faktor som härrör från förutgående kausation. Sekundära orsaker ger effekter som utan undantag uppvisar arv från annan och förutgående kausation.

De rent statiska potentialer som naturligt ingår i det Okvalificerade Absolutet reagerar för de kausationer som utgår från Gudomsabsolutet och som åstadkoms av Paradistreenighetens handlingar. I närvaron av det Universella Absolutet blir dessa kausationsimpregnerade statiska potentialer genast aktiva och reagerar för inverkan från vissa transcendentala verksamhetsenheter, vilkas åtgärder resulterar i omvandlingen av dessa aktiverade potentialer till en ställning av obestridliga universummöjligheter till utveckling, aktualerade tillväxtkapaciteter. Det är på grundvalen av sådana mognade potentialer som skaparna och övervakarna i storuniversum uppför den kosmiska evolutionens aldrig upphörande drama.

Kausationen, frånsett existentialerna, är trefaldig till sin grundläggande uppbyggnad. Så som den fungerar i denna universumtidsålder och när det gäller den finita nivån i de sju superuniverserna, kan den uppfattas som följer:

1. Aktivering av statiska potentialer. Etablerandet av bestämmelsemålet i det Universella Absolutet genom Gudomsabsolutets handlingar, vilka verkar i och på det Okvalificerade Absolutet och som en följd av de viljebestämda mandaten från Paradistreenigheten.

2. Eventuerande av universumkapaciteter. Detta innebär omvandlandet av odifferentierade potentialer till segregerade och avgränsade planer. Detta är verkan av Gudomens Ultimatet och av de många verksamhetsenheter på den transcendentala nivån. Sådana handlingar sker med fulländat beaktande av hela totaluniversums framtida behov. Det är i samband med potentialernas segregering som Totaluniversums Arkitekter existerar som egentliga personifieringar av gudomsbegreppet i universerna. Deras planer förefaller att i sista hand begränsas i sin rymdsträckning av totaluniversums begreppsmässiga periferi, men som planer är de inte i andra avseenden betingade av tid eller rymd.

3. Skapande och utveckling av universumaktualer. Det är i ett kosmos impregnerat med den kapacitetsskapande närvaron av Gudomens Ultimatet som de Suprema Skaparna verkar för att åstadkomma tidsomvandlingarna av mognade potentialer till erfarenhetsmässiga aktualer. Inom totaluniversum är all aktualering av potentiell verklighet begränsad av den ultimata kapaciteten för utveckling, och i de slutliga stadierna av sitt framträdande är betingad av tid och rymd. Skaparsönerna som beger sig ut från Paradiset

metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both associate and secondary causes.

118:4.2 (1298.2) The vital distinction between first causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding causation.

118:4.3 (1298.3) The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

118:4.4 (1298.4) Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but as *plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutions of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner invalidates man's

är egentligen i kosmisk mening formerande skapare. Detta förringar på intet sätt människans uppfattning om dem som skapare; från finit synpunkt sett kan de förvisso skapa och gör det också.

5. ALLPOTENS OCH MÖJLIGHETSINRIKTNING

Gudomens allpotens innefattar inte makten att göra det som inte kan göras. Inom ramen för tid och rymd och med de dödligas uppfattning som intellektuell referenspunkt kan inte ens den infinite Guden skapa fyrkantiga cirklar eller åstadkomma ont som av naturen är gott. Gud kan inte göra det som är ogudalikt. En sådan motsägelse i de filosofiska termerna är detsamma som icke-existens och anger att ingenting sålunda skapas. Ett personlighetsdrag kan inte samtidigt vara gudalikt och ogudalikt. Inriktning på det möjliga är en naturlig del av den gudomliga makten. Allt detta härleds från det faktum att allpotensen inte endast skapar ting med en viss natur utan även ger upphov till naturen hos alla ting och varelser.

I begynnelsen gör Fadern allt, men när evighetens panorama öppnar sig som en reaktion på den Infinitas vilja och mandat, blir det allt mer uppenbart att skapade varelser, till och med människorna, kommer att bli Guds partner vid förverkligandet av det slutliga bestämmelsemålet. Detta är sant redan under livet i köttlig gestalt; när människan och Gud ingår kompanjonskap kan inga begränsningar uppställas för de framtida möjligheterna i ett sådant kompanjonskap. När människan inser att den Universelle Fadern är hennes partner på den eviga färden, när hon fusionerar med den Fadernäro som bor i hennes inre, har hon, i anden, brutit tidens bojar och redan påbörjat evighetsfärden för att finna den Universelle Fadern.

De dödligas medvetande går från faktum till betydelse och därifrån till värde. Skaparnas medvetande går från tankevärdet genom ordbetydelsen till handlingens faktum. Alltid måste Gud genom handling bryta dödläget i den obegränsade enhet som tillhör den existentiella infiniteten. Alltid måste Gudomen tillhandahålla mönsteruniversumet, de perfekta personligheterna, den ursprungliga sanningen, skönheten och godheten som alla skapelser nedanför gudomen strävar efter. Alltid måste Gud först finna människan för att människan senare skall kunna finna Gud. Alltid måste det först finnas en Universell Fader innan det någonsin kan finnas ett universellt sonskap och därav följande universellt broderskap.

6. ALLPOTENS OCH ALLVERKAN

Gud är förvisso allpotent, men han är inte allverkande — han gör inte personligen allt det som görs. Allpotensen omfattar styrkepotentialen hos den Allsmåktige Supreme och den Suprema Varelser, men Gud den Supremes viljebestämda handlingar är inte Gud den Infinites personliga gärningar.

Att hävda den ursprungliga Gudomens allverkan är detsamma som att frånta Paradisets närpå en miljon Skaparsöner deras rättigheter, för att inte nämna de oräkneliga skarorna av andra klasser av medverkande skapande assistenter. Det finns endast en oförsakad

concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do create.

5. OMNIPOTENCE AND COMPOSSIBILITY

118:5.1 (1299.1) The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

118:5.2 (1299.2) In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

118:5.3 (1299.3) Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

118:6.1 (1299.4) God is truly omnipotent, but he is not omnificent — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being, but the volitional acts of God the Supreme are not the personal doings of God the Infinite.

118:6.2 (1299.5) To advocate the omnificence of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause

Orsak i hela universum. Alla andra orsaker är härledningar av detta Första Stora Ursprung och Centrum. Till ingen del gör denna filosofi våld mot den fria viljan hos myriaderna av Gudomens barn utspridda över ett vidsträckt universum.

Inom en lokal ram kan viljan förefalla att fungera som en oförorsakad orsakare, men den uppvisar ofelbart sådana nedärvda faktorer som etablerar förbindelsen till de unika, ursprungliga och absoluta Första Orsakarna.

All viljeverksamhet är relativ. I upphovsgivande bemärkelse har endast Fadern-JAG ÄR slutgiltig vilja; i absolut betydelse uppvisar endast Fadern, Sonen och Anden de viljeprivilegier som är obetingade av tid och obegränsade av rymd. Den dödliga människan är begåvad med fri vilja, förmågan att välja, och fastän ett sådant val inte är absolut är det dock relativt slutligt på den finita nivån och beträffande bestämmelsemålet för den väljande personligheten.

Viljeverksamheten på varje nivå under den absoluta stöter på begränsningar som ingår i uppbyggnaden av själva den personlighet som utövar viljeförmågan. Människan kan inte välja utanför gränsen för det valbara. Hon kan till exempel inte välja att vara något annat än människa, frånsett att hon kan välja att bli mer än en människa. Hon kan välja att ge sig av på den färd som innebär uppstigning i universum, men det beror på att människans val och den gudomliga viljan sammanfalla på den punkten. Vad en son önskar och Fadern vill, det sker helt säkert.

I de dödligas liv öppnas och stängs ständigt vägar till olikartat beteende, och vid de tider när det är möjligt att välja fattar människans personlighet ständigt beslut mellan dessa olika handlingsalternativ. Den timliga viljeverksamheten är kopplad till tiden, och den måste invänta tidens gång för att finna uttrycksmöjlighet. Den andliga viljeverksamheten har börjat få en försmak av befrielsen från tidens bojar, emedan den delvis har frigjort sig från tidsföljden, och det kommer sig av att den andliga viljeverksamheten identifierar sig själv med Guds vilja.

Viljeverksamheten, väljandet, måste fungera inom den universumram som har aktualiserats som en reaktion på högre och tidigare val. Hela utsträckningen av människans vilja är strikt begränsad till det finita, utom i ett speciellt avseende: När människan beslutar sig för att finna Gud och att vara lik honom är ett sådant val superfinitiskt; endast evigheten kan avslöja huruvida detta beslut även är superabsonitiskt.

Att inse Gudomens allpotens är att känna sig trygg i sin upplevelse av det kosmiska medborgarskapet, att äga förvisning om säkerheten under den långa resan till Paradiset. Att godta vanföreställningen om allverkan är emellertid att omfatta det kolossala fel som panteismen innebär.

7. ALLVETANDE OCH FÖRUTBESTÄMMELSE

Skaparens och den skapades viljefunktion verkar i storuniversum inom de gränser och enligt de möjligheter som har etablerats av Mästararkitekterna. Förutbestämmelsen av dessa maximigränser minskar emellertid inte på minsta sätt de skapades

in the whole universe. All other causes are derivatives of this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

118:6.3 (1299.6) Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

118:6.4 (1299.7) All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

118:6.5 (1300.1) Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

118:6.6 (1300.2) In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

118:6.7 (1300.3) Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

118:6.8 (1300.4) To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of pantheism.

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

118:7.1 (1300.5) The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge

viljesuveränitet inom dessa gränser. Inte heller innebär ultimata förkunskap — full möjlighet till alla finita val — en inskränkning av den finita viljeverksamheten. En mogen och framsynt människa kan tänkas förutse vilket beslut någon yngre medarbetare med största sannolikhet kommer att fatta, men denna förkunskap tar ingenting bort från friheten och äktheten i själva beslutet. Gudarna har vist begränsat aktionsraden för den omogna viljan, men det är ändå fråga om verklig vilja inom dessa bestämda gränser.

Inte heller upphäver den suprema korreleringen av alla tidigare, nuvarande och framtida val äktheten av dessa val. Den anger snarare den förutbestämda trenden i kosmos och antyder förkunskap om de viljeförsedda varelser som kan tänkas välja eller inte välja att bli bidragande delar i det erfarenhetsbaserade aktualerandet av all verklighet.

Misstagen i det finita väljandet är tidsbundna och tidsbegränsade. De kan existera endast i tiden och inom den Suprema Varelsens evolverande närvaro. Sådant felaktigt väljande är möjligt i tiden och vittnar om (utom den Supremes ofullständighet) den bestämda utsträckning av valfrihet som omogna varelser måste utrustas med för att kunna ta del av framskridandet i universum genom att av fri vilja ta kontakt med verkligheten.

Synden i den tidsbetingade rymden bevisar klart den finita viljans timliga frihet — rentav tygellöshet. Synden är uttryck för en omogenhet som har bländats av den relativt suveräna viljans frihet hos personligheten, samtidigt som denna inte inser det kosmiska medborgarskapets suprema skyldigheter och plikter.

Fördärlighet inom de finita områdena avslöjar att alla de jag är tillfälligt verkliga som inte har identifierat sig med Gud. Endast när en varelse blir identifierad med Gud blir den sant verklig i universum. Den finita personligheten har inte skapat sig själv, men på superuniversumets valarena bestämmer den själv sitt eget öde.

Begåvandet av liv till materiella energisystem gör det möjligt för dem att bibehålla sig, föröka sig och anpassa sig. Utgivandet av personlighet till levande organismer ger dem dessutom rätten att bestämma över sig, utveckla sig och identifiera sig med en fusionsande från Gudomen.

Levande ting under den personliga nivån antyder att sinnet aktiverar energimaterien, först som fysiska övervakare, senare i form av biträdande sinnesandar. Personligheten kommer som en gåva från Fadern och ger det levande systemet unika privilegier att välja. Om en personlighet har privilegiet att utöva ett viljebestämt val av identifiering med verkligheten, och om detta är ett verkligt och fritt val, då måste en evolverande personlighet också ha möjlighet till ett val som innebär förvirring, sönderslitning och förintelse av jaget. Möjligheten till kosmisk självförintelse kan inte undvikas om den evolverande personligheten skall vara verkligt fri att utöva sin finita vilja.

Därför blir följden ökad säkerhet när området för personlighetens valmöjligheter över lag begränsas på de lägre nivåerna av tillvaron. Valet blir allt friare under uppstigningen i universum; valfriheten närmar sig till slut den gudomliga friheten när den uppstigande

the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

118:7.2 (1300.6) Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

118:7.3 (1300.7) Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

118:7.4 (1301.1) Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

118:7.5 (1301.2) Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God identified, does he become truly real in the universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

118:7.6 (1301.3) The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution, and self-identification with a fusion spirit of Deity.

118:7.7 (1301.4) Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits. Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

118:7.8 (1301.5) Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the

personligheten når gudomlighet i fråga om status, suprematet när det gäller hängivelsen för universums syften, fullbordan av den kosmiska visdomens uppnående och slutgiltig identifiering med Guds vilja och väg.

8. ÖVERVAKNING OCH ÖVERINSYN

I skapelserna i tid och rymd är den fria viljan omgärdad av hinder, begränsningar. Det materiella livets evolution är först mekanisk, sedan sinnesaktiverad, och den kan (efter utgivandet av personlighet) bli andeledd. Den organiska evolutionen i de bebodda världarna begränsas fysiskt av potentialerna i Livsbärarnas ursprungliga inplanteringar av fysiskt liv.

Den dödliga människan är en maskin, en levande mekanism; hennes rötter är förvisso i energins fysiska värld. Många av människans reaktioner är mekaniska till sin natur; mycket av livet är maskinlikt. Människan, mekanismen, är emellertid mycket mer än en maskin. Hon är utrustad med sinne, och i hennes inre bor en ande, och fastän hon aldrig under sitt materiella liv kan undkomma den kemiska och elektriska mekaniken i sin tillvaro, kan hon allt mer lära sig att underställa denna fysiska livsmaskin den vägledande visdom som erfarenheten medför genom att helga människosinnet åt att utföra de andliga uppmaningarna från den inneboende Tankeriktaren.

Anden frigör och mekanismen begränsar viljans funktion. Ofulländat val, okontrollerat av en mekanism och oidentifierat med anden, är farligt och instabilt. Mekanisk dominans säkrar stabiliteten på bekostnad av framåtskridandet; allians med anden frigör valet från den fysiska nivån och säkrar samtidigt den gudomliga stabilitet som uppkommer av ökad universumsikt och vidgad kosmisk förståelse.

Den stora fara som ansätter den skapade ligger däri att han inte, sedan han har vunnit frigörelse från livsmekanismens fjätrar, kompenserar denna förlorade stabilitet genom att bygga upp ett harmoniskt samarbetsförhållande med anden. Då den skapades valmöjligheter är relativt frigjorda från den mekaniska stabiliteten, kan den skapade försöka att ytterligare frigöra sig oberoende av en större identifiering med anden.

Hela den biologiska evolutionens princip gör det omöjligt för den primitiva människan att framträda i de bebodda världarna utrustad med något större mått av självbehärskning. Samma skapande design, som syftade till evolution, ordnar likaledes med dessa yttre hinder i form av tid och rymd, hunger och rädsla, som effektivt begränsar valfriheten under den andliga nivån för sådana ociviliserade varelser. Då människans sinne med framgång tar sig över allt svårare hinder har denna samma skapande design också sett till att det långsamt samlas ett rasmässigt arv av smärtsamt insamlad erfarenhetsbaserad visdom — med andra ord ombesörjt bibehållandet av en balans mellan de avtagande yttre hindren och de tilltagande inre hindren.

Evolutionens långsamhet, människans långsamma kulturella framåtskridande, vittnar om effektiviteten av denna broms — den materiella trögheten — som så

ascending personality achieves divinity of status, supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROL AND OVERCONTROL

118:8.1 (1301.6) In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

118:8.2 (1301.7) Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt; and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

118:8.3 (1301.8) The spirit liberates, and the mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and increased cosmic comprehension.

118:8.4 (1302.1) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

118:8.5 (1302.2) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man's mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

118:8.6 (1302.3) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates

effektivt verkar för att hålla tillbaka farliga utvecklingshastigheter. Sålunda dämpar och utsprider tiden själv de annars dödliga följderna av en för tidig frigörelse från de hinder som närmast omger människans handling. Ty när kulturen alltför snabbt går framåt, när materiella resultat går förbi gudsdyrkans och visdomens utveckling, då bär civilisationen inom sig fröna till sin tillbakagång, och om den inte stöds av en snabb tillförsel av erfarenhetsbaserad visdom återgår sådana människosamhällen från höga men för tidigt uppnådda resultatnivåer, och de "mörka tidsåldrar" då visdomen är satt på undantag kommer att vittna om det ofrånkomliga återställandet av balansen mellan självfrigörelse och självbehärskning.

Caligastias fördärvlighet bestod i åsidosättandet av den tidsfaktor som reglerar människans gradvisa frigörelse — ett opåkallat nedrivande av återhållande hinder, hinder som den tidens dödliga sinnen inte erfarenhetsmässigt hade övervunnit.

Det sinne som kan åstadkomma ett partiellt överbryggande av tid och rymd visar sig med själva denna handling vara i besittning av de visdomsfrön som effektivt kan tjäna i stället för de återhållande hinder som har överskridits.

Lucifer försökte på samma sätt bryta ned den tidsfaktor som verkar för att tygla ett för tidigt uppnående av vissa friheter i lokalsystemet. Ett lokalsystem som etablerats i ljus och liv har erfarenhetsmässigt nått de synsätt och insikter som gör det möjligt att använda många förfaranden som vore upprivande och nedbrytande inom samma område under tiderna före etableringen.

När människan skakar av sig rädsans bojar, när hon binder samman kontinenter och oceaner med sina maskiner samt generationer och århundraden med sina uppteckningar, måste hon ersätta varje övervunnet hinder med en ny och frivilligt påtagen begränsning i enlighet med den expanderande människovisdomens moralföreskrifter. Dessa självpålagda begränsningar är på samma gång de mäktigaste och de sprödaste av alla faktorer i människans civilisation — rättsuppfattningarna och broderskapsidealen. Människan kvalificerar sig rentav för att bära barmhärtighetens återhållsamma klädnad när hon vågar älska sina medmänniskor, medan hon när början till det andliga broderskapet när hon väljer att behandla dem på samma sätt som hon själv ville bli behandlad, till och med så som hon föreställer sig att Gud skulle behandla dem.

En automatisk universumreaktion är stabil och fortgår i någon form i kosmos. En personlighet som känner Gud och önskar göra hans vilja, en personlighet som har andeinsikt, är gudomligt stabil och evigt existerande. Människans stora äventyr i universum består i överflyttningen av sitt dödliga sinne från den mekaniska statiskhetens stabilitet till den andliga dynamiskhetens gudomlighet. Hon åstadkommer denna omvandling genom kraften och ståndaktigheten i sina egna personlighetsbeslut, som i varje livssituation förkunnar: "Det är min vilja att Din vilja sker."

9. UNIVERSUMS MEKANISMER

to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the "dark ages" of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty and self-control.

118:8.7 (1302.4) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

118:8.8 (1302.5) That mind which can effect a partial abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

118:8.9 (1302.6) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

118:8.10 (1302.7) As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

118:8.11 (1303.1) An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man's great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life's situations declaring, "It is my will that your will be done."

9. UNIVERSE MECHANISMS

Tiden och rymden bildar en förenad mekanism i totaluniversum. De är medel med vilka det blir möjligt för finita varelser att samexistera i kosmos med den Infinite. De finita varelserna är effektivt isolerade av tid och rymd från de absoluta nivåerna. Dessa isolerande medel, utan vilka ingen dödlig kunde existera, inverkar direkt begränsande på omfattningen av den finita verksamheten. Utan dem kunde ingen varelse verka, men genom dem begränsas definitivt varje varelses handlingar.

Mekanismer som har frambragts av högre sinnen verkar att befria deras skapande källor men begränsar ofelbart i någon mån alla underordnade intelligensers verksamhet. För universernas varelser framträder denna begränsning som universernas mekanism. Människan har ingen obunden fri vilja; det finns gränser för hur långt hennes valfrihet sträcker sig, men inom området för denna valfrihet är hennes vilja relativt suverän.

Livsmekanismen för den dödliges personlighet, människokroppen, är en produkt av ett skapelsemönster ovanför de dödligas nivå, därför kan den aldrig fullständigt behärras av människan själv. Först när den uppstigande människan i förbindelse med den fusionerade Riktaren själv skapar den mekanism som uttrycker personligheten får hon fullständig kontroll över den.

Storuniversum är en mekanism såväl som en organism, mekanisk och levande — en levande mekanism som aktiveras av ett Supremt Sinne, koordineras med en Suprem Ande och kommer till uttryck som den Suprema Varelse på maximala nivåer för förenande av styrka och personlighet. Att förneka att den finita skapelsen är emellertid en mekanism är att förneka fakta och bortse från verkligheten.

Mekanismer är produkter av sinne, skapande sinne som verkar i kosmiska potentialer. Mekanismer är fixerade kristalliseringar av en Skapares tanke, och de fungerar alltid i överensstämmelse med det viljebestämda begrepp som gav upphov till dem. Men avsikten med varje mekanism bestäms av dess upphov, inte av dess funktion.

Man bör inte tänka sig att dessa mekanismer begränsar Gudomens verksamhet; snarare är det sant att Gudomen i själva denna mekanik har uppnått en fas av evigt uttryckande. De grundläggande universummekanismerna har kommit till som en reaktion på det Första Ursprungets och Centrets absoluta vilja, och de fungerar därför evigt i fulländad harmoni med den Infinites plan; de är i själva verket de icke-viljeförsedda mönstren av själva denna plan.

Vi förstår något om hur Paradisets mekanism är korrelerad med den Evige Sonens personlighet; det är Samverkans funktion. Vi har teorier om det Universella Absolutets verksamheter i förhållande till det Okvalificerade Absolutets teoretiska mekanismer och Gudomsabsolutets potentiella person. I den Supremes och den Ultimates evolverande Gudomar observerar vi att vissa icke-personliga faser faktiskt håller på att förenas med sina viljeförsedda motsvarigheter, och sålunda utvecklas ett nytt förhållande mellan mönster och person.

I den förgångna evigheten fann Fadern och Sonen förening i den enhet som uttryckandet av den Oändlige

118:9.1 (1303.2) Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

118:9.2 (1303.3) Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

118:9.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

118:9.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, co-ordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

118:9.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

118:9.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather is it true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

118:9.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

118:9.8 (1304.1) In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the

Anden innebar. Om Skaparsönerna och de Skapande Andarna i tidens och rymdens lokaluniverser i den framtida evigheten skulle nå en skapande förening i världarna i yttre rymden, vad skulle deras förening skapa som gemensamt uttryck för deras gudomliga väsen? Det är helt möjligt att vi får bevitna en hittills ouppenbarad manifestation av Ultimat Gudom, en ny typ av superadministratör. Sådana varelser skulle kännetecknas av unika personlighetsprivilegier, emedan de vore en förening av personlig Skapare, opersonlig Skapande Ande, en dödlig varelses erfarenhet och den Gudomliga Omvårdarens tilltagande personifiering. Sådana varelser kunde vara ultimata såtillvida att de omfattade personlig och icke-personlig verklighet, samtidigt som de kombinerade Skaparens och den skapades erfarenhet. Vilka egenskaper sådana tredje personer av dessa postulerade fungerande treenigheter i yttre rymdens skapelser än må ha, kommer de att upprätthålla något av samma relation till sina Skaparfäder och Skapande Mödrar som den Oändlige Anden har till den Universelle Fadern och den Evige Sonen.

Gud den Supreme är personifieringen av all universumerfarenhet, fokuseringen av all finit evolution, maximeringen av de skapades hela verklighet, fullföljelsen av den kosmiska visdomen, personifikationen av de harmoniska skönhetsvärdena i tidens galaxer, sanningen i de kosmiska sinnesbetydelserna och godheten i de suprema andevärdena. Gud den Supreme kommer i den eviga framtiden att syntetisera dessa mångahanda finita olikheter till en enda erfarenhetsbaserad meningsfull helhet, så som de även nu är existentiellt förenade på absoluta nivåer i Paradistreenigheten.

10. FÖRSYNS FUNKTIONER

Försynen betyder inte att Gud på förhand har bestämt allting för oss. Gud älskar oss för mycket för att göra så, ty det vore inget mindre än kosmiskt tyranni. Människan har förvisso en relativt stor valfrihet. Inte heller är den gudomliga kärleken en sådan kortsynt tillgivenhet som skulle klema och skämma bort människobarnen.

Fadern, Sonen och Anden — som Treenighet — är inte den Allsmäktige Supreme, men den Allsmäktiges suprematet kan aldrig manifesteras utan dem. Den Allsmäktiges tillväxt är centrerad i aktualitetens Absolut och baserar sig på potentialitetens Absolut. Den Allsmäktige Supremes funktioner är emellertid relaterade till Paradistreenighetens funktioner.

Det förefaller som om alla faser av universumaktivitet håller delvis på att återförenas i den Suprema Varelsen genom denna erfarenhetsbaserade Gudoms personlighet. Om vi sålunda önskar betrakta Treenigheten som en enda Gud, och om vi begränsar denna uppfattning till det nu kända och organiserade storuniversum, upptäcker vi att den evolverande Suprema Varelsen är en partiell avbildning av Paradistreenigheten. Vidare finner vi att denna Suprema Gudom utvecklas som en personlighetssyntes av finit materia, sinne och and i storuniversum.

Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the realms of outer space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

118:9.9 (1304.2) God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximization of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

118:10.1 (1304.3) Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

118:10.2 (1304.4) The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the *functions* of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

118:10.3 (1304.5) It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite matter, mind, and spirit in the grand universe.

Gudarna har attribut men Treenigheten har funktioner, och likt Treenigheten är försynen en funktion, sammanfattningen av annan-än-personlig överinsyn av universernas universum, och den sträcker sig från de evolutionära nivåerna för den Sjufaldige, som syntetiseras den Allsmäktiges styrka, vidare upp genom de transcendentala områdena för Gudomens Ultimatet.

Gud älskar varje skapad varelse som ett barn, och denna kärlek överskuggar varje skapad under all tid och evighet. Försynen fungerar i förhållande till helheten och berör varje skapads verksamhet till den del denna verksamhet är relaterad till helheten. Försynens ingripande med hänsyn till någon varelse anger vikten av denna varelses verksamhet vad beträffar den evolutionära tillväxten av någon helhet. En sådan helhet kan vara ett helt folkslag, en hel nation, en hel planet eller rentav en högre helhet. Det är betydelsen av den skapades verksamhet som föranleder ett ingripande från försynen, inte betydelsen av den skapade som person.

Icke desto mindre kan Fadern som person närsomhelst sträcka ned sin faderliga hand i strömmen av kosmiska händelser, allt i enlighet med Guds vilja, i överensstämmelse med Guds visdom och så som det motiveras av Guds kärlek.

Det som människan kallar försynen är dock alltför ofta en produkt av hennes egen fantasi, ett tillfälligt sammanfallande av slumpmässiga omständigheter. Det förekommer emellertid en verklig och framträdande försyn på universumexistensens finita område, en sann och aktualiserande korrelering av rymdens energier, tidens rörelser, intellektets tankar, karaktärens ideal, andliga naturens längtan och evolverande personligheters målinriktade viljebestämda handlingar. De materiella världarnas förhållanden finner slutlig finit integration i den Supremes och den Ultimates sammankopplande närvaron.

När storuniversums mekanismer genom sinnets överinsyn har fulländats till en nivå av slutlig precision, och när de skapades sinne genom fullbordad integration med anden höjer sig till gudomlighetsuppnåelsens fulländning, och när den Supreme till följd härav framträder som en aktual förenare av alla dessa universumfenomen, då blir försynen allt lättare att urskilja.

Vissa av de förvånansvärt slumpartade förhållanden som ibland råder i de evolutionära världarna kan bero på den Supremes efter hand framträdande närvaro, ett förebådande av hans framtida universumaktiviteter. Det mesta av det som en dödlig gärna tillskriver försynen, kommer sig inte därav; hans omdöme i sådana ärenden försvåras mycket av bristen på en långsiktig insyn i den sanna betydelsen av livets förhållanden. Mycket av vad en dödlig skulle kalla god tur kan faktiskt vara dålig tur. Lyckans smil som tilldelar oförtjänt fritid och oförskyld rikedom kan vara den största av människans bedrävelser; den synbara grymheten i ett vrängt öde som hopar prövningar på någon lidande dödlig kan i verkligheten vara den härdande eld som omvandlar den omogna personlighetens mjuka järn till den verkliga karaktärens härdade stål.

Det finns en försyn i de evolverande universerna, och den kan upptäckas av skapade varelser just i den

118:10.4 (1304.6) The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence is a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the transcendental realms of the Ultimacy of Deity.

118:10.5 (1304.7) God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the function of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

118:10.6 (1305.1) Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

118:10.7 (1305.2) But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

118:10.8 (1305.3) As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit, and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so does providence become increasingly discernible.

118:10.9 (1305.4) Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

118:10.10 (1305.5) There is a providence in the evolving universes, and it can be discovered by creatures to just

mån som de har nått förmågan att förstå de evolverande universernas ändamål. Fullständig förmåga att urskilja universumändamålen är detsamma som evolutionär fullbordning av den skapade och kan på annat sätt uttryckas som uppnåendet av den Supreme inom gränserna för de ofullständiga universernas nuvarande tillstånd.

Faderns kärlek verkar direkt i individens hjärta, oberoende av alla andra individers handlingar eller reaktioner; förhållandet är personligt — människan och Gud. Gudomens icke-personliga närvaro (den Allsmåktige Supreme och Paradistreenigheten) reagerar i förhållande till helheten, inte till den enskilda delen. Försynen i form av Suprematetens överinsyn blir allt mer uppenbar då olika delar av universum successivt framskrider i uppnåendet av sin finita bestämmelse. När systemen, konstellationerna, universerna och superuniverserna blir etablerade i ljus och liv framträder den Supreme allt mer som den meningsfulla korreleraren av allt som sker, medan den Ultimate gradvis stiger fram som alltings transcendentala förenare.

Under de första tiderna i en evolutionär värld förefaller de naturliga händelserna av materiell natur och människornas personliga önskningar ofta att stå i motverkande förhållande till varandra. Mycket av det som sker i en evolverande värld är ganska svårt för den dödliga människan att förstå — naturens lag är så ofta uppenbart grym, hjärtlös och likgiltig när det gäller allt som i människans uppfattning är sant, vackert och gott. När människosläktet framskrider i sin planetariska utveckling observerar vi emellertid att detta synsätt modifieras av följande faktorer:

1. Människans vidgande synkrets — hennes ökade förfatelse av den värld hon lever i; hennes vidgande förmåga att fatta tidens materiella fakta, tankens meningsfulla idéer och den andliga insiktens värdefulla ideal. Så länge människorna mäter endast med en måttstock som representerar de ting som är av fysisk natur kan de aldrig hoppas på att finna enhet i tid och rymd.

2. Människans tilltagande kontroll — det gradvisa ackumulerandet av kunskap om den materiella världens lagar, den andliga tillvarons syften och möjligheterna till en filosofisk koordinering av dessa två verkligheter. Som vilde var människan hjälplös inför angreppen från naturens krafter och slav under sina egna inre rädslors grymma herravälde. Den halvciviliserade människan har börjat öppna dörrarna till skattkammaren för naturens hemligheter, och hennes vetenskap, långsamt men effektivt, håller på att förrinta hennes vidskepligheter medan den samtidigt tillhandahåller en ny och utvidgad faktabas för förståelsen av filosofins betydelser och den äkta andliga erfarenhetens värden. Den civiliserade människan kommer en dag att få de fysiska krafterna på sin planet så gott som under kontroll. Guds kärlek i hennes hjärta kommer att effektivt utgjutats som kärlek till hennes medmänniskor, medan människotillvarons värden kommer att närma sig gränserna för de dödligas kapacitet.

3. Människans integrering i universum — människans ökade insikt samt hennes ökade erfarenhetsbaserade resultat för henne till en närmare harmoni med Suprematetens förenande närvaro — Paradistreenigheten och den Suprema Varelse. Det är

the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

118:10.11 (1305.6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

118:10.12 (1306.1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

118:10.13 (1306.2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

118:10.14 (1306.3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet; the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes

just detta som etablerar den Supremes överhöghet i världar som länge har varit stabiliserade i ljus och liv. Sådana avancerade planeter är verkligen poem av harmoni, bilder av skönheten i den uppnådda godhet som är ett resultat av strävan efter kosmisk sanning. Om sådant kan hända på en planet, då kan ännu större ting hända i ett system och de större enheterna i storuniversum när också de når den stabilitet som anger att potentialerna för finit tillväxt har uttömts.

På en planet av denna avancerade klass har försynen blivit en aktualitet, livsomständigheterna är korrelerade, men det beror inte enbart på att människan har fått herraväldet över de materiella problemen i sin värld, utan också för att hon har börjat leva enligt trenden i universerna; hon följer Suprematetens väg som för till uppnåendet av den Universelle Fadern.

Guds rike finns i människornas hjärtan, och när detta rike blir verkligt i varje individ i en värld, då har Guds välde blivit faktiskt på den planeten. Detta innebär uppnådd överhöghet för den Suprema Varelse.

För att inse försynen i tiden måste människan slutföra sin uppgift att nå fulländning. Människan kan dock redan nu få en försmak av denna försyn i dess evighetsbetydelser när hon begrundar det faktum att allting i universum, må det vara gott eller ont, verkar tillsammans för framåtskridandet bland de dödliga som känner Gud, i deras sökande efter allas Fader.

Försynen kan allt bättre urskiljas när människorna sträcker sig uppåt från det materiella till det andliga. Uppnåendet av fullbordad andlig insikt gör det möjligt för den uppstigande personligheten att upptäcka harmoni i det som dessförinnan var kaos. Även morontiamåten representerar ett verkligt framsteg i denna riktning.

Försynen är till en del den ofullständiga Supremes överinsyn manifesterad i de ofullständiga universerna, och den måste därför alltid vara:

1. Partiell — beroende på ofullständigheten i den Suprema Varelse's aktualerande, och

2. Oförutsägbar — beroende på fluktuationerna i de skapades attityd, som ständigt varierar från nivå till nivå och sålunda orsakar en synbarligen varierande motsvarande reaktion i den Supreme.

När människor ber om försynens ingripande i livets omständigheter är svaret på deras bön mången gång deras egen förändrade inställning till livet. Försynen är emellertid inte nyckfull, inte heller är den fantastisk eller magisk. Det som de evolverande varelserna ibland upptäcker under sitt framskridande i universerna är det sakta och säkra framträdandet av den majestätiska närvaron av den mäktiga härskaren över de finita universerna. Försynen är den stadiga och säkra marschen av galaxerna i rymden och personligheterna i tiden mot evighetens mål, först i den Supreme, sedan i den Ultimate, och måhända i den Absolute. Vi tror att samma försyn finns i infiniteten, och det är Paradistreenighetens vilja, handlingar och syfte som sålunda motiverar det kosmiska panoramat av universer på universer.

[Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare, som temporärt vistas på Urantia.]

the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection. But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

118:10.23 (1307.4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:10.24 (1307.5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitel 119. Kristus Mikael's utgivningar

⇨ 118

Urantiaboken

120 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 119

KRISTUS MIKAELS UTGIVNINGAR

Sektioner

Introduktion

1. Den första utgivningen
2. Den andra utgivningen
3. Den tredje utgivningen
4. Den fjärde utgivningen
5. Den femte utgivningen
6. Den sjätte utgivningen
7. Den sjunde och slutliga utgivningen
8. Mikael's ställning efter utgivningarna

PAPER 119

THE BESTOWALS OF CHRIST MICHAEL

SECTIONS

Introduction

1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

Introduktion

GABRIEL har givit mig, Gavalia, ledaren för Aftonstjärnorna i Nebadon, i uppdrag att presentera berättelsen om hur Universumhärskaren, Mikael i Nebadon, sju gånger har utgivit sig. Då jag framför denna presentation håller jag mig strikt till de begränsningar som mitt förordnande föreskriver.

Utgivningsegenskapen är ett naturligt kännetecken för den Universelle Faderns Paradissöner. I sin åstundan att komma nära sina underordnade levande varelsers livserfarenhet återspeglar Paradissönernas olika klasser den gudomliga naturen hos sina Paradisföräldrar. Den Evige Sonen, som är en del av Paradisreenigheten, inledde detta förfarande då han, vid tiden för uppstigningen av Grandfanda och de första pilgrimerna från tid och rymd, sju gånger utgav sig själv till de sju kretsarna i Havona. Den Evige Sonen fortfar att utge sig till lokaluniverserna i rymden i sina representanter, Mikael- och Avonalsönernas, person.

När den Evige Sonen utger en Skaparson till ett projekterat lokaluniversum tar denne Skaparson fullt ansvar för detta nya universums fullbordan, övervakning och lugna förhållanden, var till ansluter sig en högtidlig ed till den eviga Treenigheten att han inte övertar full suveränitet över den nya skapelsen förrän hans sju utgivningar som en skapad varelse har fullföljts med framgång och bekräftats av Dagarnas Forna för ifrågavarande superuniversum. Denna plikt påtar sig varje Mikaelson som erbjuder sig att bege sig ut från Paradiset för att organisera och skapa ett universum.

INTRODUCTION

119:0.1 (1308.1) CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

119:0.2 (1308.2) The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his representatives, the Michael and Avonal Sons.

119:0.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

Syftet med dessa inkarnationer i de skapades gestalt är att göra det möjligt för dessa Skapare att bli visa, medlidsamma, rättvisa och förståelsefulla härskare. Dessa gudomliga Söner är medfött rättvisa, men de blir förståelsefullt barmhärtiga som resultat av dessa efter varandra följande utgivningserfarenheter. De är av naturen barmhärtiga, men dessa erfarenheter gör dem barmhärtiga på nya och ytterligare andra sätt. Dessa utgivningar är de sista stegen i deras utbildning och träning för de ädla uppgifterna att med gudomlig rättfärdighet och rättvist omdöme härskas över lokaluniverserna.

Fastän talrika oväntade fördelar tillkommer de olika världarna, systemen och konstellationerna såväl som för de olika klasserna av universumintelligenser som påverkas och har nytta av dessa utgivningar, är de dock i första hand avsedda att fullborda den personliga träningen och universumutbildningen av en Skaperson själv. Dessa utgivningar är inte väsentliga för att klokt, rättvist och effektivt sköta ett lokaluniversum, men de är absolut nödvändiga för en opartisk, barmhärtig och förståelsefull administration av en sådan skapelse, som myllrar av olika former av liv och myriader av intelligenta men ofullständiga varelser.

När Mikaelsonerna börjar sitt arbete med att organisera ett universum har de en full och rättvis sympati för de olika klasserna av varelser som de har skapat. De har en uppsjö av barmhärtighet för alla dessa olikartade varelser, rentav medlidande med dem som går vilse och irrar omkring i det självskhetens trask som de själva har skapat. Enligt Dagarnas Fornas uppskattning är dock en sådan förmåga till rättvisa och rättfärdighet inte tillräcklig. Dessa treeniga härskare över superuniverserna godkänner aldrig en Skaperson som Universumhärskare förrän han verkligen har tillägnat sig sina egna skapade varelsers synsätt genom faktisk erfarenhet i den omgivning där dessa har sin tillvaro och som själva dessa varelser. På detta sätt blir dessa Söner intelligenta och förstående härskare; de lär känna de olika grupper över vilka de härskar och utövar universumets auktoritet. Genom livserfarenheten tillägnar de sig praktisk barmhärtighet, opartiskt omdöme och det tålmod som föds av erfarenhetsmässig tillvaro som skapad varelse.

Över lokaluniversumet Nebadon härskar nu en Skaperson som har fullbordat sin utgivningstjänst. Han härskar i rättvis och barmhärtig suprematet över alla de väldiga områdena i sitt evolverande och fulländande universum. Mikael av Nebadon är den Evige Sonens 611.121:sta utgivning till universerna i tid och rymd, och han påbörjade organiserandet av ert lokaluniversum för omkring fyra hundra miljarder år sedan. Mikael gjorde sig redo för sitt första utgivningsäventyr ungefär vid den tid då Urantia fick sin nuvarande form, för en miljard år sedan. Hans utgivningar har skett med omkring hundrafemtio miljoner års mellanrum, och den sista inträffade på Urantia för nitton hundra år sedan. Jag skall nu fortsätta att framlägga dessa utgivningars natur och karaktär så fullständigt som mitt förordnande tillåter.

1. DEN FÖRSTA UTGIVNINGEN

Det var ett högtidligt tillfälle i Salvington för nästan en miljard år sedan, när de församlade ledarna och

^{119:0.4 (1308.4)} The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

^{119:0.5 (1308.5)} Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

^{119:0.6 (1308.6)} The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to know the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential creature existence.

^{119:0.7 (1309.1)} The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. THE FIRST BESTOWAL

^{119:1.1 (1309.2)} It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled

cheferna i universumet Nebadon hörde Mikael meddela att hans äldre broder Immanuel snart skulle överta ledningen i Nebadon medan han (Mikael) skulle vara frånvarande på ett oförklarat uppdrag. Inget annat tillkännagivande gavs om denna händelse utom i utsändningen av avskedsmeddelandet till Konstellationsfäderna, vilket bland andra instruktioner lød: "Och för denna tidsperiod lämnar jag er i Immanuels händer och vård, medan jag ger mig av för att verkställa min Paradisfaders påbud."

Efter att ha utsänt sitt avskedsmeddelande uppenbarade sig Mikael på Salvingtons avfärdsfält, precis som vid många tidigare tillfällen då han förberedde sig för avfärd till Uversa eller Paradiset, förutom att han denna gång kom ensam. Han avslutade sitt avfärdsuttalande med dessa ord: "Jag lämnar er endast för en kort tid. Jag vet att många av er gärna skulle följa med mig, men dit jag far kan ni inte komma. Det som jag står i begrepp att göra, det kan ni inte göra. Jag far för att göra Paradisgudomarnas vilja, och när jag har avslutat mitt uppdrag och har förvärvat denna erfarenhet skall jag återvända till min plats bland er." Då Mikael från Nebadon hade sagt detta försvann han från alla församlades åsyn och uppenbarade sig inte på nytt förrän efter tjugo år enligt standardtid. I hela Salvington visste endast den Gudomliga Omvårdaren och Immanuel vad som försiggick, och Dagarnas Förenande delade denna hemlighet endast med universumets verkställande ledare Gabriel, den Klara Morgonstjärnan.

Alla invånare i Salvington och de som vistades i konstellationernas och systemens högkvartersvärldar samlades kring sina respektive mottagningsstationer för universuminformation i hopp om att få höra något om Skaparsonens uppdrag och vistelseort. Inte förrän på tredje dagen efter Mikael's avfärd fick man ett meddelande som möjligen kunde ha betydelse härvidlag. Den dagen registrerades i Salvington ett meddelande från Melkisedekarnas sfär, högkvarteret för denna klass i Nebadon, vilket helt enkelt återgav denna särskilda och från tidigare obekanta händelse: "Idag vid middagstid uppenbarade sig på mottagningsfältet i denna värld en främmande Melkisedekson, inte en av oss men helt enligt vår klass. Han åtföljdes av en ensam omniat som medförde kreditiv från Uversa och presenterade order riktade till vår ledare, utgivna av Dagarnas Forna och instämnda av Immanuel i Salvington, med anvisning om att uppta denna nya Melkisedekson i vår orden och förordna honom till den nödfallstjänst som sköts av Melkisedekarna i Nebadon. Det har så ordnats; orden har verkställts."

Detta är nära på allt som finns i Salvingtons register om Mikael's första utgivning. Inget mer finns registrerat förrän efter ett hundra år enligt Urantiatid, då det faktum upptecknades att Mikael hade återvänt och utan kungörelse återupptagit skötseln av universumets angelägenheter. Men en märklig uppteckning står att finna i Melkisedekarnas värld, en redogörelse för den tjänst som utfördes av denne unike Melkisedekson inom nödfallskåren under den tidsåldern. Denna uppteckning finns bevarad i ett enkelt tempel som nu upptar förgården i Fader-Melkisedeks hem, och den består av en berättelse om denne tillfällige Melkisedeksons tjänst i samband med hans förordnande till tjugofyra nödfallsuppdrag i universumet. Denna redogörelse, som jag helt nyligen har tagit del av igen, slutar med

directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: "And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father."

119:1.2 (1309:3) After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: "I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you." And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

119:1.3 (1309:4) All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael's departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: "At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done."

119:1.4 (1310:1) And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael's return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

följande ord:

"Vid middagstid denna dag, utan föregående meddelande och bevitnat endast av tre medlemmar av vårt brödraskap, tog denne besökande Son som hörde till vår orden farväl av vår värld, så som han kom, åtföljd endast av en ensam omniaf. Denna uppteckning avslutas nu med en bekräftelse av att denne besökare levde som en Melkisedek, arbetade som en Melkisedek i en Melkisedeks gestalt, och att han troget utförde alla sina uppdrag som en Nödfallsson av vår orden. Med allas samtycke har han blivit ledare för Melkisedekarna, emedan han har vunnit vår kärlek och tillgivenhet med sin ojämförliga visdom, suprema kärlek och enastående pliktmedvetenhet. Han älskade oss, förstod oss och tjänade tillsammans med oss, och för evigt är vi hans lojala och tillgivna Melkisedek-fränder, ty denna främling i vår värld har nu för evigt blivit en universumomvårdare enligt Melkisedekarnas natur."

Det är allt som jag har lov att berätta för er om Mikael's första utgivning. Vi förstår naturligtvis helt att denne främmande Melkisedek som så hemlighetsfullt tjänade tillsammans med Melkisedekarna för en miljard år sedan inte var någon annan än den inkarnerade Mikael på sin första utgivningsmission. Uppteckningarna anger inte uttryckligen att denne unike och effektive Melkisedek var Mikael, men man tror universellt att det var han. Antagligen står den egentliga framställningen av detta faktum inte att finna annat än i Sonaringtons arkiv, men denna hemliga värld's arkiv är inte öppna för oss. Endast i denna heliga värld som tillhör de gudomliga Sönerna är inkarnationens och utgivningens mysterier fullt kända. Vi känner alla till fakta i anslutning till Mikael's utgivningar, men vi förstår inte hur de utförs. Vi vet inte hur härskaren över ett universum, den som skapat Melkisedekarna, så plötsligt och hemlighetsfullt kan bli en av dem och som en av dem leva bland dem och arbeta som en Melkisedekson i ett hundra års tid. Men så hände det sig.

2. DEN ANDRA UTGIVNINGEN

Under närmare ett hundra femtio miljoner år efter Mikael's utgivning som en Melkisedek förlöpte allting väl i universumet Nebadon, tills problem började uppkomma i system nummer 11 i konstellation nummer 37. Detta problem gällde meningsskiljaktigheter med en Lanonandekson, en Systemhärskare. Fallet hade avgjorts genom domslut av Konstellationsfäderna och godkänts av en Dagarnas Trogna, Paradiset's rådgivare i den konstellationen, men den protesterande Systemhärskaren var inte helt tillfreds med domslutet. Efter mer än ett hundra års missnöje ledde han sina medarbetare i ett av de mest omfattande och förödande uppror som någonsin har anstiftats mot Skaparsonens överhöghet i universumet Nebadon. Upproret har för länge sedan domstolsbehandlats och avslutats på försorg av Dagarnas Forna i Uversa.

Denna upproriska systemhärskare, Lutentia, härskade supremt på sin högkvarter's planet i över tjugo år enligt Nebadon's standardtid, varefter de Högsta med godkännande från Uversa gav order om hans avskiljning och anhöll hos härskarna i Salvington om att en ny Systemhärskare måtte utses för att åtaga sig ledningen av detta av stridigheter splittrade och förvirrade system av bebodda världar.

119:1.5 (1310.2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

119:1.6 (1310.3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the incarnated Michael on the mission of his first bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

2. THE SECOND BESTOWAL

119:2.1 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

119:2.2 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

Då denna anhållan mottogs i Salvington utgav Mikael samtidigt den andra av dessa ovanliga kungörelser om hans avsikt att vara borta från universumets högkvarter i syfte att "lyda min Paradisfaderns påbud". Kungörelsen innehöll löftet om "återvändandet i sinom tid", och koncentrerandet av all maktbefogenhet i sin Paradisbroder Immanuels, Dagarnas Förenandes, händer.

Sedan begav Mikael sig igen av från sin högkvarterssfär med samma förfarande som hade iakttagits vid tiden för hans avfärd i samband med utgivningen som en Melkisedek. Tre dagar efter detta oförklarade avskedstagande framträdde bland reservkåren av första gradens Lanonandeksöner i Nebadon en ny och okänd medlem. Denne nye Son uppenbarade sig vid middagstid, oanmäld och åtföljd endast av en ensam tertiärf som medförde kreditiv utgivna av Dagarnas Forna i Uversa, bekräftade av Immanuel i Salvington och innehållande order om att denne nye Son skulle förordnas till system 11 i konstellation 37 som efterträdare till den avsatte Lutentia och med full befogenhet som tillförordnad Systemhärskare i väntan på utnämningen av en ny härskare.

I över sjutton år enligt universumtid administrerade denne främmande och okände temporäre härskare angelägenheterna och avgjorde med vishet de svåra frågorna i detta förvirrade och demoraliserade lokala system. Ingen Systemhärskare hade älskats någonsin varmare eller ärats och respekterats mer allmänt. Med rättvisa och barmhärtighet satte denne nye härskare ordning på detta oroliga system, medan han med största omsorg vårdade sig om alla sina undersåtar och rentav erbjöd sin upproriska föregångare privilegiet att dela tronen och makten i systemet med honom om denne blott ville be Immanuel om ursäkt för sina felsteg. Lutentia försmådde emellertid dessa erbjudanden om nåd, väl vetande att denne nye och främmande Systemhärskare inte var någon annan än Mikael, själva den universumhärskare som han så nyligen hade utmanat. Miljoner av hans vilseförda och bedragna anhängare tog dock emot förlåtelsen från denne nye härskare, som under denna tidsålder var känd som Frälsare-Härskaren över systemet Palonia.

Sedan kom den minnesrika dag då den nyttnämnde Systemhärskaren anlände, han som hade utsetts av universumets myndigheter till ordinarie efterträdare till den avsatte Lutentia, och hela Palonia sörjde över avfärden av den ädlaste och mest välvillige härskare som Nebadon någonsin hade haft. Han var älskad av alla i hela systemet och dyrkades av sina kollegor inom alla grupper av Lanonandeksöner. Hans avfärd skedde inte utan ceremonier. En stor fest arrangerades när han lämnade systemhögkvarteret. Till och med hans felande föregångare sände ett budskap som lydde: "Rättvis och rättfärdig är du i all din verksamhet. Fastän jag fortsätter mitt förkastande av Paradisets styre, måste jag erkänna att du är en rättvis och barmhärtig administratör."

Sedan tog denne tillfällige härskare över detta upproriska system farväl av planeten för sin korta administrativa vistelse, och på tredje dagen därefter uppenbarade sig Mikael i Salvington och återupptog ledningen av universumet Nebadon. Snart följde den tredje kungörelsen från Uversa om det utvidgade

119:2.3 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of "doing the bidding of my Paradise Father," promising to "return in due season" and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

119:2.4 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone tertiaphim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be assigned to system 11 of constellation 37 as the successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

119:2.5 (1311.4) For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widely honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

119:2.6 (1311.5) And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: "Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am compelled to confess that you are a just and merciful administrator."

119:2.7 (1312.1) And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing

området för Mikaelns överhöghet och auktoritet. Den första kungörelsen gavs vid tiden för hans ankomst till Nebadon, den andra utfärdades kort efter fullbordan av utgivningen som en Melkisedek, och nu följde den tredje efter avslutandet av den andra eller Lanonandek-missionen.

3. DEN TREDJE UTGIVNINGEN

Det suprema rådet i Salvington hade just avslutat behandlingen av en begäran från Livsbärarna på planet 217 av system 87 i konstellation 61 om att en Materiell Son måtte sändas för att bistå dem. Nu förhöll det sig så att denna planet fanns i ett sådant system av bebodda världar där en annan Systemhärskare hade kommit på avvägar, det andra dylika upproret dithills i hela Nebadon.

På anmodan av Mikael uppskötts ett verkställande i enlighet med begäran från Livsbärarna på denna planet tills Immanuel hade tagit ställning till frågan och avgett sin rapport däröver. Detta var ett irreguljärt förfarande, och jag kommer väl ihåg hur vi alla förväntade oss något ovanligt, och vi behövde inte vänta länge i spänning. Mikael tog itu med att överföra ledningen av universumet i Immannuels händer samtidigt som han anförtrorde befälet över de himmelska styrkorna till Gabriel. Sedan han sålunda hade frigjort sig från sina administrativa skyldigheter tog han farväl av Universumets Moderande och försvann från avfärdsfältet i Salvington precis så som han hade gjort vid två tidigare tillfällen.

Så som man hade kunnat vänta sig framträdde oanmäld på den tredje dagen därefter i högkvarteretsvärlden i system 87 i konstellation 61 en främmande Materiell Son, åtföljd av en ensam sekona, ackrediterad av Dagarnas Forna i Uversa och godkänd av Immanuel i Salvington. Omedelbart utnämnde den tjänstgörande Systemhärskaren denne nye och mystiske Materielle Son till tjänsteförrättande Planetprins i värld 217, och denna utnämning bekräftades genast av de Högsta i konstellation 61.

Sålunda började denne unike Materielle Son sitt svåra livsskede i denna värld, som utbrytning och uppror hade försatt i karantän och som befann sig i ett belägrat system utan någon direkt förbindelse med det omgivande universumet. Här arbetade han ensam under en hel generation enligt planetens tideräkning. Denne Materielle Nödfallsson bragte den försumlige Planetprinsen och hela hans stab till ånger och bättring samt bevitnade planetens återupprättande till lojal tjänst under Paradisetts styre så som etablerats i lokaluniverserna. I sinom tid anlände en Materiell Son och Dotter till denna återupplivade och återlösta värld, och när de vederbörligen hade blivit installerade som synliga planetariska härskare tog den tillfällige eller Nödfalls-Planetprinsen formellt avsked och försvann en dag vid middagstid. På den tredje dagen därefter uppenbarade sig Mikael på sin vanliga plats i Salvington, och mycket snart därefter innehöll superuniversumets informationsutsändning den fjärde kungörelsen från Dagarnas Forna med en proklamation om ytterligare utvidgning av Mikael i Nebadons överhöghet.

Jag beklagar att jag inte har tillstånd att berätta om

jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of the Melchizedek bestowal, and now the third follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. THE THIRD BESTOWAL

119:3.1 (1312.2) The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

119:3.2 (1312.3) Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

119:3.3 (1312.4) And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

119:3.4 (1312.5) Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the planet to the loyal service of the Paradise rule as established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

119:3.5 (1312.6) I regret that I do not have permission to

det tålmod, den uthållighet och den skicklighet med vilka denne Materiella Son mötte de prövande situationerna på denna förvirrade planet. Återupprättandet av denna isolerade värld är ett av de vackraste och mest rörande kapitel i frälsningsannalerna i hela Nebadon. Vid slutet av denna mission hade det blivit uppenbart för hela Nebadon varför deras älskade härskare valde att engagera sig i dessa upprepade utgivningar i gestalt av någon underordnad klass av intelligenta varelser.

Mikaels utgivningar, först som en Melkisedekson, sedan som en Lanonandekson och därefter som en Materiell Son är alla lika hemlighetsfulla och oförklarliga. Vid varje tillfälle uppenbarade han sig plötsligt och som en fullt utvecklad individ i den grupp som utgivningen omfattade. Mysteriet med dessa inkarnationer kommer aldrig att bli känt, utom för dem som har tillgång till den inre kretsen av urkunder på den heliga sfären Sonarington.

Aldrig sedan denna förunderliga utgivning som Planetprins till en värld i isolering och uppror har någon av de Materiella Sönerna eller Döttrarna i Nebadon känt sig frestade att klaga över sina utnämningar eller anmärka på svårigheterna i sina planetariska uppdrag. För all tid framöver vet de Materiella Sönerna att de i universumets Skaparson har en förstående härskare och deltagande vän, en som i "alla avseenden har prövats och testats", såsom även de måste prövas och testas.

Efter var och en av dessa missioner följde en tidsålder av tilltagande serviceinriktning och lojalitet bland alla himmelska intelligenser med ursprung i detta universum, medan varje ny utgivningstidsålder kännetecknades av framåtskridande och förbättringar i alla metoder för administration av universumet och i alla styresförfaranden. Efter denna utgivning har ingen Materiell Son eller Dotter avsiktligt anslutit sig till uppror mot Mikael; de älskar och ärar honom alltför tillgivet för att någonsin medvetet avvisa honom. Endast genom bedrägeri och sofisteri har Adamerna under senare tid förts vilse av högre typers upprorspersonligheter.

4. DEN FJÄRDE UTGIVNINGEN

Det hände sig vid slutet av ett av de periodiska tusenårsnamnuppropen i Uversa att Mikael ta itu med överlämnandet av Nebadons styre i Immanuels och Gabriels händer, och då vi drog oss till minnes vad som under tidigare tider hade hänt efter en sådan åtgärd, beredde vi oss naturligtvis alla på att få se Mikael försvinna på sin fjärde utgivningsmission. Vi behövde inte vänta länge, ty snart begav han sig till Salvingtons avfärdsfält och försvann från vår åsyn.

På den tredje dagen efter detta utgivningsförsvinnande observerade vi i universumets informationsutsändning till Uversa denna betydelsefulla nyhet från serafhögkvarteret i Nebadon: "Vi rapporterar den oanmälda ankomsten av en okänd seraf, åtföljd av en ensam supernaf och av Gabriel från Salvington. Denna oregistrerade seraf visar sig vara av nebadonklass och medför kreditiv utgivna av Dagarnas Forna i Uversa och vitsordade av Immanuel i Salvington. Testresultaten anger att denna seraf hör till den suprema änglaklassen i ett lokaluniversum, och

narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

119:3.6 (1313.1) The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in "all points been tried and tested," even as they must also be tried and tested.

119:3.8 (1313.3) Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. THE FOURTH BESTOWAL

119:4.1 (1313.4) It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael's disappearance on his fourth mission of bestowal, and we were not long kept waiting, for he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

119:4.2 (1313.5) On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: "Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of the angels of a local universe and has already been

serafen har redan förordnats till undervisningsrådgivarnas kår.”

Mikael var under denna utgivning som seraf bort från Salvington under en period av över fyrtio år enligt universets standardtid. Under denna tid var han anknuten som serafisk undervisningsrådgivare — vad ni kanske skulle kalla privatsekreterare — hos tjugosex olika huvudlärare, och han tjänade i tjugotvå olika världar. Hans sista eller avslutande uppdrag var som rådgivare och medhjälpare i anslutning till en utgivningsmission av en Treenighetens Undervisande Son i värld 462 av system 84 i konstellation 3 i Nebadons universum.

Aldrig under detta sju år långa uppdrag var denne Treenighetens Undervisande Son helt övertygad om denna serafmedhjälparens identitet. Förvisso betraktades alla seraf under denna tidsålder med speciellt intresse och forskande blick. Vi visste mycket väl att vår käre Härskare var ute i universumet, förklädd till seraf, men aldrig kunde vi vara säkra på hans identitet. Aldrig blev han med säkerhet identifierad innan tiden för hans anslutning till utgivningsmissionen av denne Treenighetens Undervisande Son. Alltid under hela detta tidsskede iakttog vi dock en speciell omsorg i förhållande till de suprema seraferna, för den händelse att någon av oss skulle finna att vi ovetande hade varit värd åt universumets Härskare på utgivningsmission som skapad varelse. Så har det beträffande änglarna blivit för evigt sant att deras Skapare och Härskare ”i alla avseenden har blivit prövad och testad i gestalten av en serafpersonlighet.”

När dessa successiva utgivningar blev allt mer delaktiga av naturen hos de lägre formerna av liv i universumet, blev Gabriel allt mer en medarbetare i samband med dessa inkarnationsäventyr och fungerade som universumets förbindelselänk mellan den utgivne Mikael och den tjänstgörande universumhärskaren Immanuel.

Nu har Mikael genomgått utgivningserfarenheten hos tre klasser av sina skapade Universumsöner: Melkisedekarna, Lanonandekarna och de Materiella Sönerna. Därefter sänkte han sig till en personifiering som suprem seraf i änglalivsgestalt innan han vände sin uppmärksamhet mot de olika faserna av uppstigande levnadsbanor hos de lägsta formerna av viljevarelser, de evolutionära dödliga i tid och rymd.

5. DEN FEMTE UTGIVNINGEN

För något över tre hundra miljoner år sedan, enligt tideräkningen på Urantia, bevittnade vi åter igen en av dessa överföringar av den laga makten i universum till Immanuel och iakttog Mikaelns förberedelser för avfärd. Detta tillfälle var olikt de tidigare i att han meddelade att hans destination var Uversa, högkvarteret i superuniversumet Orvonton. I sinom tid avreste vår Härskare, men superuniversumets informationsutsändningar omnämnde aldrig Mikaelns ankomst till Dagarnas Fornas hov. Kort efter hans avfärd från Salvington innehöll emellertid utsändningarna från Uversa följande betydelsefulla meddelande: ”Idag anlände en oanmäld och onummerad uppstigen pilgrim av dödligt ursprung från universumet

assigned to the corps of the teaching counselors.”

^{119:4.3 (1313.6)} Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

^{119:4.4 (1314.1)} Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been “in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality.”

^{119:4.5 (1314.2)} As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

^{119:4.6 (1314.3)} Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of angelic life as a supreme seraphim before turning his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. THE FIFTH BESTOWAL

^{119:5.1 (1314.4)} A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: “There arrived today an unannounced and unnumbered ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of

Nebadon, med vitsord från Immanuel i Salvington och åtföljd av Gabriel från Nebadon. Denna oidentifierade varelse uppvisar en obestridd andestatus och har upptagits i vår krets.”

Om du idag besökte Uversa skulle du få höra berättelsen om de tider då Eventod vistades där, denna speciella och okända pilgrim från tid och rymd, vilken i Uversa är känd under det namnet. Denne uppstigande dödlige, eller åtminstone en unik personlighet som exakt gestaltade de uppstigande dödligas andestadium, levde och verkade i Uversa under en period av elva år enligt Orvontons standardtid. Denna varelse fick de uppdrag och utförde de skyldigheter som ankommer på en andedödlig och utförde dem tillsammans med sina kolleger från de olika lokaluniverserna i Orvonton. I ”alla avseenden testades och prövades han, precis så som hans kolleger”, och vid alla tillfällen visade han sig värdig sina överordnades förtroende och tillit, samtidigt som han ofelbart vann sina andekollegers respekt och lojala uppskattning.

I Salvington följde vi denna andepilgrims livsskede med ytterst stort intresse, väl vetande, av att Gabriel var med, att denna anspråkslösa och onummerade pilgrimsande inte var någon annan än den utgivne härskaren över vårt lokaluniversum. Mikael's första framträdande inkarnerad i en roll som företrädde ett av stadierna i de dödligas evolution, var en händelse som hänförde och fångslade hela Nebadon. Vi hade hört om sådant, men nu kunde vi se det. Han framträdde i Uversa som en fullt utvecklad och fulländad tränad andedödlig och fortsatte som sådan sitt livsskede ända fram till det tillfälle då en grupp uppstigande dödliga uppflyttades till Havona; därefter hade han en diskussion med Dagarnas Forna och tog genast i sällskap av Gabriel ett snabbt och oceremoniellt farväl av Uversa samt framträdde kort därefter på sin sedvanliga plats i Salvington.

Inte förrän denna utgivning var fullbordad gick det slutligen upp för oss att Mikael troligen hade för avsikt att inkarnera i gestalt av sina olika klasser av universumpersonligheter, från de högsta Melkisedekarna rätt ned till de dödliga av kött och blod i de evolutionära världarna i tid och rymd. Ungefär vid denna tid började Melkisedekarnas högskolor undervisa om sannolikheten för att Mikael en gång skulle inkarnera som en köttslig dödlig, och det förekom mycken spekulation om det möjliga förfarandet vid en sådan oförklarlig utgivning. Att Mikael personligen hade uppträtt i rollen av en uppstigande dödlig väckte nytt och ökat intresse för hela arrangemanget med de dödligas framskridande hela vägen upp genom både lokaluniversumet och superuniversumet.

Förfarandet vid dessa successiva utgivningar förblev dock ett mysterium. Till och med Gabriel erkänner att han inte förstår den metod enligt vilken denne Paradisson och universumets Härskare, när han så ville, kunde iklä sig personligheten och leva livet som en av sina egna underordnade skapade varelser.

Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the status of a true spirit and has been received into our fellowship.”

119:5.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In “all points he was tested and tried, even as his fellows,” and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

119:5.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

119:5.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and there occurred much speculation as to the possible technique of such an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

119:5.5 (1315.3) Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. DEN SJÄTTE UTGIVNINGEN

Nu då hela Salvington redan kände till förberedelserna för en förestående utgivning sammankallade Mikael alla dem som vistades på

6. THE SIXTH BESTOWAL

119:6.1 (1315.4) Now that all Salvington was familiar with the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet

högkvartersplaneten och avslöjade för första gången resten av inkarnationsplanen samt meddelade att han snart skulle lämna Salvington för att uppta en morontiadödligs livsskede vid de Högsta Fädernas hov på högkvartersplaneten i den femte konstellationen. Sedan hörde vi för första gången tillkännagivandet att hans sjunde och slutliga utgivning skulle ske i en dödligs köttliga gestalt i någon evolutionär värld.

Innan Mikael lämnade Salvington för sin sjätte utgivning talade han till de församlade invånarna på sfären och arresterade i allas åsyn, åtföljd av en ensam seraf och Nebadons Klara Morgonstjärna. Medan ledningen för universumet åter igen hade anförtrots Immanuel förekom det en större spridning av administrativt ansvar.

Mikael uppenbarade sig i högkvarteret i konstellation nummer fem som en fullt utvecklad morontiadödlig med uppstigningsstatus. Jag beklagar att jag är förbjuden att avslöja detaljerna i denna onummerade morontiadödligs livsskede, ty det var en av de mest ovanliga och förbluffande epokerna i Mikael utgivningserfarenhet, inte ens hans dramatiska och tragiska vistelse på Urantia undantagen. Bland de många restriktioner som har ålagts mig vid mottagandet av detta uppdrag finns en som förbjuder mig att avslöja detaljerna i detta underbara livsskede som Mikael levde som morontiadödlig i Endantum.

När Mikael återvände från denna morontiautgivning var det uppenbart för oss alla att vår Skapare också hade blivit en skapad varelse lik oss själva, att Universumhärskaren också var en vän till även de lägsta formerna av skapad intelligens i sitt rike och som välvilligt hjälpte dem. Vi hade redan före detta märkt att Mikael allt mer hade tillägnat sig de skapades synsätt i administrationen av universumet, ty det hade framträtt gradvis men det blev mer uppenbart efter att utgivningen som morontiadödlig hade fullbordats, och ännu mer så efter hans återkomst från livsskedet som byggmästarens son på Urantia.

Vi informerades på förhand av Gabriel om tiden för Mikael frigörelse från morontiautgivningen, och följaktligen arrangerade vi en för tillfället lämpad mottagning i Salvington. Miljoner och åter miljoner varelser samlades från konstellationshögkvarterens världar i Nebadon, och en majoritet av dem som vistades i världar i närheten av Salvington samlades likaså för att hälsa honom välkommen tillbaka som härskare i sitt universum. Som svar på våra många välkomstanföranden och uttryck av uppskattning för en Härskare som så livfullt intresserade sig för sina skapade, svarade han endast: "Jag har helt enkelt varit ute i min Faders ärenden. Jag gör endast vad som är ett nöje för Paradissönerna som älskar och längtar efter att förstå sina skapade varelser."

Från den dagen fram till den stund då Mikael begav sig ut som Människoson på sitt äventyr till Urantia, fortfor hela Nebadon att diskutera sin Suveräne Härskares många bragder då han verkade i Endantum, som utgivningsinkarnationen av en morontiadödlig under evolutionär uppstigning, och i alla avseenden testades så som sina fränder församlade från de materiella världarna i hela den konstellation där han vistades.

together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

119:6.2 (1315.5) Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

119:6.3 (1315.6) Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was one of the most extraordinary and amazing epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

119:6.4 (1316.1) When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

119:6.5 (1316.2) We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

119:6.6 (1316.3) But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. DEN SJUNDE OCH SLUTLIGA UTGIVNINGEN

I tiotusentals år såg vi alla fram mot Mikael's sjunde och slutliga utgivning. Gabriel hade berättat för oss att denna avslutande utgivning skulle ske i en dödligs köttliga gestalt, men vi var helt okunniga om tiden, platsen och sättet för detta kulminerande äventyr.

Det offentliga tillkännagivandet att Mikael hade utvalt Urantia som skådeplats för sin slutliga utgivning gavs kort efter det att vi hade fått veta om Adams och Evas försumlighet. Sålunda hade er värld i mer än trettiofem tusen år en mycket framträdande plats vid rådsmötena i hela universumet. Det fanns inga hemligheter (frånsett inkarnationsmysteriet) i samband med något skede av utgivningen till Urantia. Från början till slut, fram till Mikael's slutliga och segerrika återkomst till Salvington som suprem Universumhärskare, var allt som tilldrog sig i er lilla men högt ärade värld i högsta grad offentligt i hela universumet.

Fastän vi trodde att detta skulle vara metoden, visste vi aldrig förrän vid tiden för själva händelsen att Mikael skulle födas på jorden som ett hjälplöst litet barn av denna värld. Hittills hade han alltid framträtt som en fullt utvecklad individ av den personlighetsgrupp som hade utvalts för utgivningen, och det var ett spännande meddelande i informationsutsändningen från Salvington som kungjorde att barnet i Betlehem hade fötts på Urantia.

Vi insåg då inte endast att vår Skapare och vän nu tog det farligaste steget i hela sitt liv och uppenbarligen riskerade sin ställning och makt med denna utgivning som ett hjälplöst litet barn, men vi förstod även att hans erfarenhet av denna slutliga utgivning som dödlig för evigt skulle kröna honom som den obestridda och supreme härskaren över universumet Nebadon. Under en tredjedels århundrade enligt tideräkningen på jorden var alla ögon i alla delar av detta lokaluniversum fästa på Urantia. Alla intelligenser insåg att den sista utgivningen var på gång, och då vi länge hade känt till Lucifers uppror i Satania och Caligastias avoghet på Urantia, förstod vi mycket väl vilken intensiv kamp skulle bli följden när vår härskare nedlät sig till att inkarnera i en köttlig dödligs anspråkslösa form och gestalt på Urantia.

Det judiska spädbarnet Josua ben Josef avlades och föddes till världen precis så som alla andra babyar före och efter detta, utom att just detta barn var inkarnationen av Mikael av Nebadon, en gudomlig Son från Paradiset och skaparen av hela detta lokaluniversum av ting och varelser. Detta mysterium om Gudomens inkarnation i Jesu människogestalt, som i övrigt var av naturligt ursprung i denna värld, förblir för evigt olöst. Inte ens i evigheten får ni någonsin veta förfarandet och metoden för Skaparens inkarnation i sina skapades form och gestalt. Det är Sonaringtons hemlighet, och sådana mysterier är öppna uteslutande för de gudomliga Söner som har genomgått utgivningserfarenheten.

Några visa män på jorden kände till Mikael's förestående ankomst. Genom de kontakter som finns från en värld till en annan fick dessa visa män med

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

119.7.1 (1316.4) For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

119.7.2 (1316.5) The public announcement that Michael had selected Urantia as the theater for his final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

119.7.3 (1316.6) While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Theretofore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

119.7.4 (1316.7) We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress, and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

119.7.5 (1317.1) Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who have passed through the bestowal experience.

119.7.6 (1317.2) Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual

andlig insikt veta om Mikael's förestående utgivning på Urantia. Seraferna gjorde förvisso, genom mellanvarelsernas förmedling, ett uttalande för en grupp kaldeiska präster, vilkas ledare var Ardnnon. Dessa gudsmän besökte det nyfödda barnet i krubban. Den enda övernaturliga händelsen i anslutning till Jesu födelse var detta budskap till Ardnnon och hans kompanjoner vilket gavs av de serafer som tidigare hade varit knutna till Adam och Eva i den första lustgården.

Jesu människoföräldrar var genomsnittliga människor av sin tid och generation, och denne inkarnerade Guds Son föddes sålunda av kvinna och uppfostrades på det sätt som var vanligt för barn av det släktet och vid den tiden.

Berättelsen om Mikael's vistelse på Urantia, redogörelsen för Skaparsonens utgivning i dödlig gestalt till er värld, är en sak som sträcker sig utöver denna berättelses omfattning och syfte.

8. MIKAEL'S STÄLLNING EFTER UTGIVNINGARNA

Efter Mikael's slutliga och framgångsrika utgivning till Urantia accepterades han inte endast av Dagarnas Forna som suverän härskare över Nebadon, utan han erkändes även av den Universelle Fadern som den etablerade ledaren för det lokaluniversum som han själv hade skapat. Efter Mikael's återkomst till Salvington proklamerades det att denne Mikael, Människoson och Gudsson, var etablerad härskare över Nebadon. Från Uversa kom den åttonde proklamationen om Mikael's överhöghet, medan från Paradiset kom den Universelle Faderns och den Evige Sonens gemensamma kungörelse som utnämnde denna förening av Gud och människa till enda överhuvud för universumet och anvisade den i Salvington stationerade Dagarnas Förenande att meddela om sin avsikt att dra sig tillbaka till Paradiset. Dagarnas Trogna i konstellationernas högkvarter fick likaså instruktioner om att dra sig tillbaka från de Högstas rådsförsamlingar. Mikael samtyckte dock inte till att de rådgivande och samarbetande Treenighetssönerna drog sig tillbaka. Han sammankallade dem till Salvington och anhöll personligen om att de för evigt skulle stanna i tjänst i Nebadon. De meddelade sina överordnade i Paradiset om sin önskan att samtycka till denna anhållan, och kort därefter utfärdades de mandat som skiljde dem från Paradiset och för evigt knöt dessa Söner från det centrala universumet till Mikael's hov i Nebadon.

Det tog nästan en miljard år enligt Urantiatid att fullborda Mikael's hela utgivningsskede och att slutligt etablera hans suprema makt i det universum som han själv hade skapat. Mikael föddes till skapare, utbildades till administratör och tränades till verkställare, men det fordrades av honom att han förtjänade sin överhöghet genom erfarenhet. Sålunda har er lilla värld blivit känd över hela Nebadon som den arena där Mikael avslutade den erfarenhet som krävs av varje Paradisson innan han ges obegränsad kontroll och ledning av det universum som han själv har gjort. När ni stiger uppåt i lokaluniversumet får ni veta mer om idealen hos de personligheter som Mikael's tidigare utgivningar omfattade.

Då Mikael fullbordade sina utgivningar i de

insight learned of the forthcoming bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

119:7.7 (1317.3) Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

119:7.8 (1317.4) The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

119:8.1 (1317.5) After Michael's final and successful bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

119:8.2 (1318.1) It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his sovereignty by experience. And thus has your little world become known throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

119:8.3 (1318.2) In completing his creature bestowals,

skapades gestalt etablerade han inte endast sin egen överhöghet utan ökade också Gud den Supremes evolverande suveränitet. Under loppet av dessa utgivningar ägnade sig Skaparsonen inte endast åt ett nedstigande utforskande av de skapade personligheternas olika natur, utan han kunde också uppenbara Paradisgudomarnas på olika sätt diversifierade vilja, vars syntetiska enhet, så som den uppenbaras av de Suprema Skaparna, är en uppenbarelse av den Suprema Varelseens vilja.

Dessa olika viljeaspekter hos Gudomarna är för evigt personifierade i de Sju Härskarandarnas olikartade naturer, och var och en av Mikael's utgivningar uppenbarade speciellt en av dessa manifestationer av gudomligheten. Under sin utgivning som en Melkisedek manifesterade han Faderns, Sonens och Andens förenade vilja, i sin Lanonandek-utgivning Faderns och Sonens vilja; under sin utgivning som en Adam uppenbarade han Faderns och Andens vilja, under serafutgivningen Sonens och Andens vilja; under utgivningen i gestalt av en dödlig i Uversa avspeglade han Samverkarens vilja, under utgivningen som morontiadödlig den Evige Sonens vilja; och under utgivningen i materiell form på Urantia förverkligade han i sitt liv den Universelle Faderns vilja, rentav som en dödlig av kött och blod.

Fullbordandet av dessa sju utgivningar ledde till frigörandet av Mikael's suprema överhöghet, och även till skapandet av möjligheten till den Supremes överhöghet i Nebadon. Under ingen av sina utgivningar uppenbarade Mikael Gud den Supreme, men totalsumman av alla sju utgivningar är en ny nebadonuppenbarelse av den Suprema Varelse.

Erfarenheten av att stiga ned från Gud till människa var för Mikael samtidigt en erfarenhet i att stiga upp från det partiella i det som kan manifesteras till det suprema i den finita verksamheten och till det slutliga i befriandet av hans potential för absonit funktion. Mikael Skaparsonen är en skapare i tid och rymd, men Mikael som sjufaldig Mästarson är medlem av en av de gudomliga kårer som bildar den Ultimata Treenigheten.

Då Skaparsonen har genomgått erfarenheten att uppenbara viljan hos Treenighetens Sju Härskarandar har han genomgått erfarenheten att uppenbara den Supremes vilja. Då han har verkat som en uppenbarare av Suprematens vilja har Mikael, tillsammans med alla andra Mästarsöner, för evigt identifierat sig med den Supreme. I denna universumtidsålder uppenbarar han den Supreme och deltar i aktualeringen av Suprematens överhöghet. Under nästa universumtidsålder tror vi att han kommer att arbeta tillsammans med den Suprema Varelse i den första erfarenhetsbaserade Treenigheten för och i universerna i yttre rymden.

Urantia är den känslofulla helgedomen för hela Nebadon, den främsta bland tio miljoner bebodda världar, det jordiska hemmet för Kristus Mikael, härskare över hela Nebadon, en omvårdande Melkisedek för världarna, en frälsare av ett system, en adamisk återlösare, en serafkamrat, en medarbetare till uppstigande andar, en morontiaframskridare, en Människoson i en dödligs köttsliga gestalt och därtill Urantias Planetprins. Era uppteckningar berättar sanningen när de säger att denne samme Jesus har lovat att en dag återvända till världen för sin sista

Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

119:8.4 (1318.3) These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

119:8.5 (1318.4) The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

119:8.6 (1318.5) In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

119:8.7 (1318.6) In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

119:8.8 (1319.1) Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

utgivning, till Korsets Värld.

Detta kapitel som beskriver Kristus Mikael's sju utgivningar är det sextiotredje i en serie presentationer som har avfattats under beskydd av talrika personligheter och som beskriver Urantias historia fram till Mikael's framträdande på jorden i en dödligs köttsliga gestalt. Tillstånd att framföra dessa kapitel gavs av en kommission om tolv medlemmar som verkade under ledning av Mantutia Melchizedek. Vi avfattade dessa berättelser och översatte dem till engelska språket, med ett förfarande som hade godkänts av våra överordnade, år 1935 e.Kr. enligt Urantia-tid.

^{119:8.9 (1319.2)} [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia time.]

URANTIABOKEN

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

Kapitel 120. Mikaels utgivning på Urantia

⇨ 119

Urantiaboken

121 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 120

MIKAELS UTGIVNING PÅ URANTIA

Sektioner

Introduktion

1. Det sjunde utgivningsuppdraget
2. Begränsningarna beträffande utgivningen
3. Ytterligare råd och anvisningar
4. Inkarnationen — två blir en

Introduktion

FÖRORDNAD av Gabriel att övervaka den reviderade framställningen av det liv som Mikael levde på Urantia i en dödligs lekamen, är jag, Melkisedek-ledaren för den uppenbarelsekommission som har anförtratts denna uppgift, befullmäktigad att framföra denna redogörelse för vissa händelser som inträffade omedelbart innan Skaparsonen anlände till Urantia för att träda in i den avslutande fasen i sin utgivningserfarenhet i universum. Att leva sådana identiska liv som han ålägger de intelligenta varelser som han själv har skapat, att sålunda utge sig i gestalt av sina olika klasser av skapade varelser, är en del av det pris som varje Skaparson måste betala för den fullständiga och suprema överhögheten i det universum av ting och varelser som han själv har gjort.

Före de händelser som jag inom kort skall beskriva hade Mikael av Nebadon sex gånger utgivit sig i gestalt av intelligenta varelser hörande till sex olika klasser i hans mångfaldiga skapelse. Sedan förberedde han sig för att nedstiga till Urantia i gestalt av en dödligs lekamen — den lägsta klassen av hans intelligenta viljevarelser — och att som en sådan människa i den materiella världen utföra den sista akten i dramat om att förvärva överhöghet i universumet i enlighet med de mandat som hade givits av de gudomliga Paradishärska över universernas universum.

Under loppet av var och en av dessa föregående utgivningar förvärvade Mikael inte endast finit erfarenhet av en av sina skapade varelsers grupper, utan han förskaffade sig också en väsentlig erfarenhet av samarbete med Paradiset, vilket i och för sig ytterligare bidrog till att bygga upp hans ställning som härskare i det universum han själv hade skapat. När som helst

PAPER 120

THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

INTRODUCTION

^{120:0.1 (1323.1)} ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

^{120:0.2 (1323.2)} Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings. Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

^{120:0.3 (1323.3)} In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made universe. At any moment throughout all past local

under lokaluniversumets hela förflutna kunde Mikael i egenhet av Skaparson ha hävdad personlig suveränitet och kunde som Skaparson ha styrt sitt universum efter eget gottfinnande. I så fall skulle Immanuel och de associerade Paradissöner ha tagit farväl av universumet. Mikael ville dock inte härska över Nebadon enbart i sin egen isolerade rätt, som en Skaparson. Han ville genom verklig erfarenhet av ett samarbetsförhållande underställt Paradistreenigheten stiga till den höga nivå av universumstatus som skulle göra honom kvalificerad att härska över sitt universum och administrera dess angelägenheter med den insiktens fulländning och den visdom i utförandet som en gång kommer att känneteckna den Suprema Varelse's ädla styre. Han strävade inte efter att som Skaparson bedriva ett fulländat styre, utan att som en personifikation av den Suprema Varelse's universumvisdom och gudomliga erfarenhet förverkliga en suprem administration.

Mikael hade därför ett tvåfaldigt syfte då han företog dessa sju utgivningar till de olika klasserna av sina universumvarelser. För det första fullbordade han den behövliga erfarenheten av att förstå de skapade varelserna vilken krävs av alla Skaparsöner innan de övertar den fullständiga överhögheten. En Skaparson kan närsomhelst härska i sitt universum enligt sin egen rätt, men han kan härska som Paradistreenighetens suprema representant först sedan han har genomgått de sju utgivningarna i gestalt av de skapade varelserna i universum. För det andra eftersträvade han rätten till den Paradistreenighetens maximala maktbefogenhet som kan utövas vid direkt och personlig administration av ett lokaluniversum. I enlighet därmed underordnade sig Mikael frivilligt vid var och en av sina universumutgivningar, med framgång och erkännande, den varierat beskaffade viljan hos de olika associationerna av Paradistreenighetens personer. Det betyder att han vid den första utgivningen var underställd Faderns, Sonens och Andens kombinerade vilja, vid den andra utgivningen Faderns och Sonens vilja, vid den tredje utgivningen Faderns och Andens vilja, vid den fjärde utgivningen Sonens och Andens vilja, vid den femte utgivningen den Oändlige Andens vilja, vid den sjätte utgivningen den Evige Sonens vilja, och under den sjunde och sista utgivningen på Urantia var han underställd den Universella Faderns vilja.

Mikael förenar således i sin personliga överhöghet den gudomliga viljan hos de universella Skaparnas sjufaldiga faser med den förståelsefulla erfarenheten av de skapade varelserna i hans lokaluniversum. Sålunda har hans administration kommit att representera största möjliga makt och auktoritet utan att vara förenad med någon egenmäktig maktutövning. Hans makt är obegränsad, ty den härleds från erfarenheten av samverkan med Paradisgudomarna; hans auktoritet är obestridlig emedan den förvärvades genom verklig erfarenhet i de skapade universumvarelsernas gestalt; hans suveränitet är suprem emedan den på en och samma gång är ett uttryck för det sjufaldiga synsättet hos Paradisgudomen och de skapades synsätt som återspeglar tid och rymd.

Sedan Mikael hade bestämt tiden för sin sista utgivning och utvalt den planet där denna ovanliga händelse skulle äga rum höll han tillsammans med Gabriel den vanliga konferensen före utgivningen och inställde sig sedan hos sin äldre broder och rådgivare,

universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

120:0.4 (1324.1) Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father, Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

120:0.5 (1324.2) Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe creatures. Thus has his administration become representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

120:0.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise

Immanuel från Paradiset. Alla de befogenheter som gällde universumets administration och som inte tidigare hade överförts till Gabriel anförtrorde Mikael nu i Immanuels händer. Kort före Mikael's avfärd för att inkarnera på Urantia, fortskred Immanuel vid acceptandet av universumets omvårdnad under tiden för Mikael's utgivning på Urantia, till att ge de råd för utgivningen vilka skulle tjäna som inkarnationsvägledning för Mikael när han snart skulle växa upp som dödlig på Urantia.

I detta sammanhang bör man dra sig till minnes att Mikael hade valt att verkställa denna utgivning i en dödligs lekamen och underställd Paradisfaderns vilja. Skaparsonen behövde inte instruktioner av någon för att genomföra denna inkarnation enbart i syfte att nå överhögheten i universumet, men han hade förbundit sig till ett program som avsåg att uppenbara den Supreme, vilket medförde ett fungerande i samverkan med Paradisgudomarnas olikartade vilja. Sålunda skulle hans suveränitet, efter att slutligen och personligen ha förvärvat den, komma att verkligen innefatta hela den sjufaldiga viljan hos Gudomen, så som denna vilja kulminerar i den Supreme. Han hade därför sex gånger tidigare blivit instruerad av de personliga representanterna för de olika Paradisgudomarna och föreningarna dem emellan. Nu instruerades han av Dagarnas Förenande, som var Paradisreenighetens ambassadör i lokaluniversumet Nebadon och som handlade på uppdrag av den Universelle Fadern.

Omedelbara fördelar och väldiga kompensationer blev resultatet av villigheten hos denne mäktige Skaparson att än en gång frivilligt underställa sig Paradisgudomarnas vilja, denna gång den Universelle Faderns vilja. Med detta beslut att åstadkomma ett sådant associativt underordnande skulle Mikael i denna inkarnation komma att erfara inte endast den dödliga människans natur utan även viljan hos Paradisfadern till alla. Vidare kunde han ge sig in i denna unika utgivning fullt förvissad om, inte endast att Immanuel utövade Paradisfaderns hela auktoritet vid administrationen av hans universum i hans frånvaro under utgivningen på Urantia, utan även med den lugnande vetskapen att Dagarnas Forna i superuniversumet hade utfärdat ett påbud som garanterade säkerheten för hans rike under hela utgivningsperioden.

Detta var bakgrunden till den betydelsefulla dagen då Immanuel presenterade det sjunde utgivningsförordnandet. Från detta Immanuels förordnande, som han före utgivningen gav universumets härskare som senare blev Jesus från Nasaret (Kristus Mikael) på Urantia, har jag tillåtelse att framföra följande utdrag:

1. DET SJUNDE UTGIVNINGSUPPDRAGET

"Min Skaparbroder, jag står i begrepp att bevitna din sjunde och sista universumutgivning. Högst troget och fulländat har du utfört de sex tidigare uppdragen, och jag hyser ingen annan tanke än att du kommer att vara lika segerrik vid denna sista utgivning för att förvärva suveränitet. Hittills har du framträtt på dina utgivningssfärer som en fullt utvecklad varelse av den klass du har utvalt. Nu står du i begrepp att framträda

counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

120:0.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

120:0.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:0.9 (1325.2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:1.1 (1325.3) "My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon

på Urantia, denna av dig utvalda förvirrade och störda planet, inte som en fullt utvecklad dödlig utan som ett hjälplöst litet barn. Detta, min broder, kommer att vara en ny och oprövad erfarenhet för dig. Du står inför betalningen av utgivningens fulla pris och erfarenheten av den fullständiga upplysningen om en Skapares inkarnation i en skapads gestalt.

"Under alla dina tidigare utgivningar har du frivilligt valt att underställa dig viljan hos de tre Paradisgudomarna och de gudomliga föreningarna dem emellan. Av de sju faserna i den Supremes vilja har du under dina tidigare utgivningar varit underställd alla andra än Paradisfaderns personliga vilja. När du nu har valt att helt underställa dig din Faders vilja under hela din sjunde utgivning övertar jag, som vår Faders personliga representant, den obegränsade jurisdiktionen över ditt universum under tiden för din inkarnation.

"Då du går in i din utgivning på Urantia har du frivilligt avstått från allt utomplanetariskt stöd och sådan speciell hjälp som vem som helst av dina skapade varelser vore redo att ge dig. Så som dina skapade söner i Nebadon är helt beroende av dig för att tryggt kunna genomleva sina livsskeden i universumet, så måste du nu helt och oreserverat bli beroende av din Paradisfader för att tryggt kunna genomleva de oavslöjade svårigheterna i ditt förestående livsskede som dödlig. Och när du har avslutat denna utgivningserfarenhet kommer du sannerligen att känna den fulla meningen med och den rika betydelsen av den trostillit som du så ofelbart fordrar att alla dina skapade varelser skall behärska som en del av sitt nära förhållande till dig, deras Skapare och Fader i lokaluniversumet.

"Under hela din utgivning på Urantia behöver du bekymra dig blott över en enda sak, nämligen att du har en obruten gemenskap med din Paradisfader. Genom fulländningen i ett sådant förhållande får världen för din utgivning, rentav hela det universum som du har skapat, se en ny och mer förståelig uppenbarelse av din Fader och min Fader, allas Universelle Fader. Du behöver således endast bekymra dig över ditt personliga liv på Urantia. Jag kommer att fullständigt och effektivt ansvara för ditt universums säkerhet och obrutna administration från den stund då du frivilligt avstår från din makt tills du återvänder till oss som Universumhärskare, bekräftad av Paradiset, och från min hand återfår, icke en ställföreträdarens maktbefogenhet som du nu överlåter till mig, utan den suprema makten och jurisdiktionen över ditt universum.

"Och för att du med säkerhet må veta att jag är bemyndigad att göra allt vad jag nu lovar (väl vetande att jag är hela Paradisets garanti för att mitt ord troget förverkligas), meddelar jag dig att en order, som förhindrar uppkomsten av all andlig fara under hela perioden för din frivilliga utgivning, har just kommit från Dagarnas Forna i Uversa. Från den stund då du ger upp medvetandet vid början av din inkarnation som dödlig tills du återvänder till oss som suprem och oinskränkt härskare över detta universum som du själv har skapat och organiserat kan ingenting av allvarlig betydelse inträffa i hela Nebadon. Under detta inkarnationens mellanskede har jag i min hand Dagarnas Fornas mandat, som ovillkorligen beordrar ögonblickligt och automatiskt utplånande av varje

Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

120:1.2 (1325.4) "Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father's will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

120:1.3 (1325.5) "In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance of that faith-trust which you so unvaryingly require all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

120:1.4 (1326.1) "Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

120:1.5 (1326.2) "And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and

varelse som gör sig skyldig till uppror eller dristar sig till att uppvisa till resning i universumet Nebadon medan du är frånvarande under denna utgivning. Min broder, med hänsyn till den från Paradiset givna myndighet, som naturligt hör till min närvaro och som vidgats av det juridiska mandatet från Uversa, kommer ditt universum och alla dess lojala varelser att vara trygga under din utgivning. Du kan gå in i ditt uppdrag med blott en enda tanke — att till de intelligenta varelserna i ditt universum ge en förhöjd uppenbarelse av vår Fader.

"Såsom vid alla dina tidigare utgivningar vill jag påminna dig om att jag tar emot dina maktbefogenheter i universumet i egenskap av din broder och förtrogne. Jag utövar all myndighet och brukar all makt i ditt namn. Jag fungerar så som vår Paradisfader skulle fungera och i enlighet med din uttryckliga anmodan att verka på detta sätt i ditt ställe. Och med beaktande av detta faktum är all denna delegerade myndighet din att utöva närhelst du finner det lämpligt att begära dess återställande. Din utgivning är från början till slut helt frivillig. Som dödlig inkarnerad i världen är du inte utrustad med himmelska förmågor, men all makt som du har avstått från kan du återta närhelst du vill återförse dig med universumets laga makt. Om du skulle besluta dig för att återinsätta dig själv till makt och myndighet, minns då att det sker enbart av personliga orsaker, ty jag är den levande och suprema säkerhet vars närvaro och löfte garanterar den trygga administrationen av ditt universum i enlighet med din Faders vilja. Något uppror, som tre gånger har förekommit i Nebadon, kan inte inträffa medan du är borta från Salvington under denna utgivning. Dagarnas Forna har gett order om att uppror i Nebadon under perioden för din utgivning på Urantia skall föras med ett automatiskt frö till sin egen förintelse.

"Under den tid du är borta på denna sista och ovanliga utgivning förbinder jag mig att (med Gabriels samarbete) troget administrera ditt universum. Då jag nu förordnar dig att utföra detta gudomliga uppenbarelseuppdrag och att genomgå denna erfarenhet av fulländad mänsklig förståelse, handlar jag för min Faders och din Faders del och erbjuder dig följande råd, som bör vägleda dig då du lever ditt jordiska liv och blir allt mer medveten om det gudomliga uppdrag som är förknippat med din fortsatta vistelse i köttlig gestalt.

2. BEGRÄNSNINGARNA BETRÄFFANDE

UTGIVNINGEN

"1. Enligt vedertaget bruk och i överensstämmelse med Sonaringtons teknik — i enlighet med de bestämmelser som den Evige Sonen i Paradiset har givit — har jag på alla sätt ordnat med ditt omedelbara inträde i denna utgivning som dödlig i harmoni med de planer som du själv har utarbetat och som Gabriel lämnat i min vård. Du kommer att växa upp på Urantia som ett barn av den världen, fullfölja din mänskliga utbildning — hela tiden underställd din Paradisfaders vilja — leva ditt liv på Urantia så som du har bestämt, avsluta din planetariska vistelse och förbereda dig för uppstigning till din Fader för att av honom ta emot den suprema överhögheten i ditt universum.

"2. Förutom ditt uppdrag på jorden och din

automatic extinction of any being guilty of rebellion or presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

120:1.6 (1326.3) "As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly voluntary. As a mortal incarnate in the realm you are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and authority, remember, it will be wholly for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father's will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

120:1.7 (1326.4) "As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel's co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commission you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327.1) "1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington — in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise — I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education — all the while subject to the will of your Paradise Father — live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327.2) "2. Apart from your earth mission and your

uppenbarelse för universum, men förbunden med bågge, råder jag att du åtar dig — efter det att du är tillräckligt medveten om din gudomliga identitet — den extra uppgiften att tekniskt avsluta Lucifers uppror i systemet Satania, och att du gör allt detta som Människoson; sålunda föreslår jag att du, som en världens dödlig varelse, som i svaghet har blivit mäktig genom trosunderkastelse till din Faders vilja, nådigt utför allt det som du vid upprepade tillfällen har avböjt att egenmäktigt åstadkomma med kraft och makt när du var i besittning därav vid tiden då det syndfulla och oberättigade upproret bröt ut. Jag skulle anse det vara passande kulmen för din utgivning som dödlig om du återvände till oss som Människoson, Urantias Planetprins, samt som Gudsson, ditt universums supreme härskare. Som en dödlig människa, den lägsta typen av intelligenta varelser i Nebadon, möt och döm Caligastias och Lucifers hädiska anspråksfullhet, och gör, i den ringa ställning som du påtagit dig, för evigt slut på de skamliga förvrängningar som dessa fallna ljusets barn företräder. Då du ståndaktigt vägrat att misskreditera dessa rebeller genom att utöva dina skaparrättigheter, vore det nu lämpligt att du i gestalten av din skapelses lägsta varelse skulle rycka herraväldet ur händerna på dessa fallna Söner; och så skulle hela ditt lokaluniversum med i all ärlighet klart och för evigt inse det rättvisa i att du i rollen som köttslig dödlig gjorde det som barmhärtigheten bjöd dig att inte göra med egenmäktig maktbefogenhet. Och sedan du sålunda genom din utgivning har öppnat möjligheten till den Supremes överhöghet i Nebadon, har du i själva verket slutfört de oavgjorda ärendena från alla föregående revolter trots det längre eller kortare dröjsmål som själva förverkligandet av denna bragd innebär. Med denna gärning undanröjs i huvudsak de överhängande meningsskiljaktigheterna i ditt universum. Och då du senare begåvas med suprem överhöghet i ditt universum kan sådana utmaningar av din behörighet aldrig på nytt uppkomma i någon del av din storartade personliga skapelse.

"3. När du har lyckats avsluta upproret på Urantia, vilket du utan tvivel kommer att göra, råder jag dig att av Gabriel ta emot förläningen av titeln 'Urantias Planetprins' som ditt universums eviga erkännande för din sista utgivningserfarenhet, och att du dessutom gör allt som är möjligt i överensstämmelse med meningen med din utgivning för att gottgöra den sorg och förvirring som Urantia har orsakats av Caligastias förräderi och senare av Adams försumlighet.

"4. I enlighet med din begäran kommer Gabriel och alla berörda parter att samarbeta med dig i din uttryckta önskan om att avsluta din utgivning på Urantia med avkunnandet av den rättskipande domen över världens domperiod, åtföljt av avslutandet av en tidsålder, de sovande överlevandes uppståndelse och etablerandet av domperioden för Sanningens Ande som då har utgivits.

"5. Beträffande din utgivningsvärld och den generation av människor som lever där vid tiden för din vistelse som dödlig, råder jag dig att främst fungera i en lärares roll. Rikta först din uppmärksamhet på att befria och inspirera människans andliga natur. Uppläs som följande människans förmörkade intellekt, hela människornas själar och frigör deras sinnen från urgamla rädslor. Och vårda dig sedan, enligt din visdom som dödlig, om dina köttsliga bröders fysiska

universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional task of technically terminating the Lucifer rebellion in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man*; thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal bestowal if you should return to us as the Son of Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

120:2.3 (1327.3) "3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of 'Planetary Prince of Urantia' as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

120:2.4 (1328.1) "4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

120:2.5 (1328.2) "5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man's spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being and material comfort

välbefinnande och materiella komfort. Lev det idealiska religiösa livet till inspiration och uppbyggelse för hela ditt universum.

"6. Sätt den av upproret isolerade människan andligen fri på din utgivningsplanet. På Urantia bidra vidare till den Supremes överhöghet och utvidga sålunda etablerandet av denna suveränitet överallt i de vida domänerna i din personliga skapelse. Under din materiella utgivning i köttslig gestalt står du i begrepp att uppleva den slutliga upplysningen som en Skapare i tid och rymd kan uppnå, den dubbla erfarenheten av att arbeta inom människans väsen och enligt din Paradisfaders vilja. Under ditt jordiska liv skall den finita varelsens vilja och den infinita Skaparens vilja bli en enda vilja, liksom de även förenas i den Suprema Varelsens evolverande Gudom. Utgjut Sanningens Ande på planeten för din utgivning och gör sålunda alla normala dödliga på denna isolerade sfär omedelbart och fullt mottagliga för omvårdnaden från vår Paradisfaders segregerade närvaro, Tankeriktarna i världarna.

"7. Kom alltid ihåg i samband med allt som du kan tänkas utföra i världen för din utgivning, att du lever ett liv till upplysning och uppbyggelse för hela ditt universum. Du utger detta inkarnationsliv som dödlig på Urantia, men du skall leva detta liv till andlig inspiration för varje mänsklig och övermänsklig intelligens som har levt, nu lever eller en gång kommer att leva i någon bebodd värld som har varit, nu är eller en gång skall vara en del av den vidsträckta galax som utgör ditt administrativa område. Ditt jordiska liv i en dödligs lekamen skall inte levas för att utgöra ett exempel för de dödliga på Urantia vid tiden för din vistelse på jorden och inte heller för någon senare generation av människor på Urantia eller i någon annan värld. Snarare skall ditt köttsliga liv på Urantia vara en inspiration för allas liv i alla Nebadons världar för alla generationer under kommande tider.

"8. Din stora mission som du skall förverkliga och uppleva i din inkarnation som dödlig innesluts i ditt beslut att leva ett liv som helhjärtat motiveras av att göra din Paradisfaders vilja, att sålunda uppenbara Gud, din Fader, i köttslig gestalt och i synnerhet för de köttsliga varelserna. Samtidigt tolkar du också på ett förhöjt sätt vår Fader för alla de varelser som står högre än de dödliga i hela Nebadon. Jämsides med denna omvårdnad i form av en ny uppenbarelse och en utvidgad tolkning av Paradisfadern för den mänskliga och den övermänskliga typen av sinne, kommer din verksamhet även att innebära en ny uppenbarelse av människan för Gud. Uppvisa i ditt enda korta köttsliga liv, så som det aldrig tidigare har skådats i hela Nebadon, de transcendenta möjligheter som under den dödliga tillvarons korta livsskede är uppnåeliga för en människa som känner Gud, och gör en ny och upplysande tolkning av människan och ödets växlingar under hennes planetariska liv för alla övermänskliga intelligenser i hela Nebadon och för all tid. Du står i begrepp att stiga ned till Urantia i en dödligs lekamen, och när du där lever som en människa av din tid och generation kommer du att verka på ett sätt som visar hela ditt universum idealet när det gäller det fulländade förfarandet vid det suprema åtagandet av ärendena i din vidsträckta skapelse: Den bedrift som består i att Gud söker människan och finner henne, och fenomenet med människan som söker Gud och finner honom; och att

of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

120:2.6 (1328.3) "6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

120:2.7 (1328.4) "7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

120:2.8 (1328.5) "8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God*, your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret*, with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating *interpretation* of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

göra allt detta till ömsesidig belåtenhet och göra det under en enda kort livstid i köttslig gestalt.

"9. Jag förmanar dig att alltid hålla i minnet att medan du faktiskt kommer att bli en vanlig människa i den världen, förblir du potentiellt en Skaparson till Paradisfadern. Fastän du under hela denna inkarnation kommer att leva och verka som Människoson, kommer de skapande attributen i din personliga gudomlighet att följa med dig från Salvington till Urantia. Det kommer ständigt att ligga inom förmågan för din vilja att avsluta inkarnationen närsomhelst efter det att din Tankeriktare har anlänt. Före Riktarens ankomst och mottagande svarar jag för din personliga okränkbarhet. Men efter det att din Tankeriktare har anlänt och samtidigt som du allt mer inser arten och betydelsen av ditt utgivningsuppdrag bör du avhålla dig från att formulera någon övermänsklig önskan och vilja att uppnå, utföra eller förmå något, med tanke på att dina skaparprivilegier kommer att förbli förbundna med din dödliga personlighet emedan dessa attribut inte kan skiljas från ditt personliga väsen. Men inga övermänniskliga återverkningar ansluter sig till ditt jordiska livsskede, fränsett Paradisfaderns vilja, såvida du inte genom en medveten och avsiktlig viljehandling fattar ett odelat beslut vilket skulle sluta i ett val som omfattas av hela personligheten.

3. YTTERLIGARE RÅD OCH ANVISNINGAR

"Och nu, min broder, då jag tar farväl av dig medan du förbereder dig för avfärd till Urantia och sedan jag har gett dig råd om det allmänna genomförandet av din utgivning, tillåt mig framföra vissa anvisningar som är ett resultat av konsultationer med Gabriel och som gäller några mindre frågor i anslutning till ditt liv som dödlig. Vi föreslår vidare:

"1. Att du, samtidigt som du eftersträvar idealet för ditt jordiska liv som dödlig, även fäster uppmärksamhet på att förverkliga och exemplifiera något sådant som har praktisk betydelse och som är till omedelbar nytta för dina medmänniskor.

"2. När det gäller familjerelationerna, giv företräde åt de vedertagna sederna för familjelivet, så som du finner dem etablerade vid tiden för din utgivning och i den generation som då lever. Lev ditt familje- och samhällsliv enligt sederna hos det folk bland vilket du har valt att framträda.

"3. När det gäller ditt förhållande till den sociala ordningen råder vi dig att begränsa dina strävanden främst till andlig förnyelse och intellektuell frigörelse. Undvik allt intrasslande med den ekonomiska strukturen och de politiska bindningarna under din egen tid. Ägna dig särskilt åt att leva det idealiska religiösa livet på Urantia.

"4. Under inga omständigheter och inte ens i minsta detalj bör du ingripa i människorasernas normala och metodiskt framskridande evolution på Urantia. Men detta förbud bör inte tolkas som en begränsning av dina strävanden att lämna efter dig på Urantia ett bestående och förbättrat system av positiv religiös etik. Som en rättskipande domperiodsmässig Son beviljas du vissa privilegier när det gäller att främja den andliga och religiösa statusen bland världens folk.

120:2.9 (1329.1) "9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:3.1 (1329.2) "And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:3.2 (1329.3) "1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

120:3.3 (1329.4) "2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:3.4 (1329.5) "3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments of your day. More especially devote yourself to living the ideal religious life on Urantia.

120:3.5 (1329.6) "4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system of *positive religious ethics*. As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the *spiritual* and *religious* status of the world peoples.

"5. Så som du finner det lämpligt, skall du identifiera dig med existerande religiösa och andliga rörelser, sådana de förekommer på Urantia, men försök på alla möjliga sätt att undvika ett formellt etablerande av en organiserad kult, en kristalliserad religion, eller en särskild etisk gruppering av dödliga varelser. Ditt liv och din förkunnelse skall bli det gemensamma arvet för alla religioner och alla folk.

"6. För att du inte onödigtvis måtte bidra till skapandet av senare framträdande stereotypa system av religiösa trosföreställningar eller andra typer av icke-progressiva religiösa lojaliteter på Urantia, råder vi dig ytterligare: Lämna inget skrivet efter dig på planeten. Avstå från att skriva på bestående material; ålägg dina medarbetare att inte göra några porträtt eller andra avbildningar av din lekamen. Se till att ingenting potentiellt avgudiskt blir kvar på planeten vid tiden för din avfärd.

"7. Fastän du lever ett planetariskt normalt och genomsnittligt socialt liv, och som en normal individ av manligt kön, kommer du antagligen inte att gå in i ett äktenskapligt förhållande, även om ett sådant förhållande vore helt hedervärt och förenligt med din utgivning, men jag måste påminna dig om att ett av Sonaringtons inkarnationsmandat förbjuder en Utgivningsson med ursprung i Paradiset att lämna människoefterkommande på någon planet.

"8. När det gäller alla andra detaljer i din förestående utgivning vill vi hänvisa dig till Tankeriktarens ledning i ditt inre, den ständigt närvarande gudomliga andens undervisning som vägleder människan, och till förnuftet och omdömet i ditt expanderande människosinne som du har fått i arv. En sådan förening av den skapades och Skaparens attribut gör det möjligt för dig att för oss leva det fulländade människolivet på en planetarisk sfär, inte nödvändigtvis fulländat när det betraktas av en enskild människa i en viss generation i en enskild värld (allra minst på Urantia), men helt och supremt fullödigt när det bedöms i de mer fulländade och mot fulländning gående världarna i ditt vidsträckta universum.

"Och nu, må din Fader och min Fader, som ständigt har bevarat oss i all tidigare verksamhet, vägleda och bevara dig och vara med dig från den stund du lämnar oss och ger upp ditt personlighetsmedvetande, under hela den tid då du gradvis igen börjar inse din gudomliga identitet inkarnerad i människogestalt, och sedan vidare under hela din utgivningserfarenhet på Urantia tills du befrias från kroppen och uppstiger till vår Faders högra sida, suveränitetens högra hand. När jag igen får se dig i Salvington skall vi välkomna dig tillbaka till oss som suprem och oinskränkt härskare över detta universum som du själv har skapat, tjänar och fått full förståelse för.

"I ditt ställe regerar jag nu. Jag övertar jurisdiktionen i hela Nebadon som tjänstgörande härskare under tiden för din sjunde utgivning, som sker i en dödligs gestalt på Urantia. Och till dig, Gabriel, anförtror jag omsorgen om den blivande Människosonen tills han snart återbördas i makt och härlighet till mig som Människoson och Gudsson. Och, Gabriel, jag är din härskare tills Mikael på detta sätt återvänder."

120:3.6 (1330.1) "5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements as they may be found on Urantia but in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

120:3.7 (1330.2) "6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

120:3.8 (1330.3) "7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

120:3.9 (1330.4) "8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an association of creature and Creator attributes will enable you to live for us the perfect life of man on the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

120:3.10 (1330.5) "And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father's right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

120:3.11 (1330.6) "In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns."

Sedan, i närvaro av hela det församlade Salvington, avlägsnade sig Mikael från oss och vi såg honom inte mer på hans vanliga plats förrän han återvände som universumets supreme och personlige härskare efter det att han hade fullföljt sitt livsskede som utgiven på Urantia.

4. INKARNATIONEN — TVÅ BLIR EN

Så skulle vissa av Mikael's ovärdiga barn, som hade beskyllt sin Skaparfader för att själviskt söka härskarmakten och tillåtit sig att insinuera att Skaparsonen egenmäktigt och enväldigt hölls vid makten p.g.a. den okritiska lojaliteten som fick fotfäste i ett vilselett universum av underdåniga varelser, komma att för evigt tystas och lämnas förbryllade och desillusionerade av det liv av osjälviskt tjänande som Gudssonen nu trädde in i som Människoson, hela tiden underställd "Paradisfaderns vilja".

Men missta er inte; fastän Kristus Mikael förvisso hade ett tvåfaldigt ursprung var han inte en tudelad personlighet. Han var inte Gud i förbund med en människa, utan istället Gud inkarnerad i en människa. Han var alltid just denna kombinerade varelse. Den enda tilltagande faktorn i ett sådant obegripligt förhållande, var (människosinnets) allt mer medvetna insikt om och erkännande av att han var Gud och människa.

Kristus Mikael blev inte så småningom Gud. Gud blev inte människa i någon avgörande stund i Jesu jordiska liv. Jesus var Gud och människa — alltid och för evigt. Denna Gud och denna människa var och är nu en, precis så som Paradistreenigheten bestående av tre varelser i verkligheten är en Gudom.

Förlora aldrig ur sikte det faktum att det suprema andliga syftet med Mikael's utgivning var att förhöja uppenbarelsen av Gud.

De dödliga på Urantia har varierande uppfattningar om vad som är mirakulöst, men för oss som lever som medborgare i lokaluniversumet finns det få mirakel, och av dessa är Paradißsönernas inkarnationsutgivningar de ojämförligt mest fascinerande. En gudomlig Sons framträdande i och på er värld, genom synbarligt naturliga processer, anser vi vara ett mirakel — verkan av universella lagar som övergår vårt förstånd. Jesus från Nasaret var en mirakulös person.

I och genom hela denna ovanliga erfarenhet valde Gud Fadern att manifestera sig så som han alltid gör — på det vanliga sättet — på det normala, naturliga och tillförlitliga sättet som kännetecknar den gudomliga verksamheten.

120:3.12 (1330.7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed place until his return as the supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

120:4.1 (1331.1) And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to "the will of the Paradise Father."

120:4.2 (1331.2) But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

120:4.3 (1331.3) Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God *and* man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one*, even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

120:4.4 (1331.4) Never lose sight of the fact that the supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God*.

120:4.5 (1331.5) Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

120:4.6 (1331.6) In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

Kapitel 121. Förhållandena vid tiden för Mikael's utgivning

⇨ 120

Urantiaboken

122 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 121 FÖRHÅLLANDENA VID TIDEN FÖR MIKAELS UTGIVNING

Sektioner

Introduktion

1. Västerlandet under det första århundradet efter Kristus
2. Det judiska folket
3. Förhållandena bland icke-judar
4. Den icke-judiska filosofin
5. De icke-judiska religionerna
6. Den hebreiska religionen
7. Judarna och icke-judarna
8. Tidigare skriftliga framställningar

Introduktion

JAG verkar under överinseende av en kommission om tolv medlemmar från det förenade brödraskapet bestående av mellanvarelser på Urantia. Denna kommission står under gemensamt beskydd av överhuvudet för vår orden och den Melchizedek som svarar för uppteckningarna, och jag är den andra gradens mellanvarsel som en gång var anknuten till aposteln Andreas. Jag är bemyndigad att nedteckna berättelsen om de händelser som inträffade under det liv som Jesus från Nasaret levde, sådana som de iaktogs av min klass av jordiska varelser och så som de senare delvis nedskrevs av denna människa som stod under mitt jordiska beskydd. Medveten om hur ytterst noggrant hans Mästare undvek att lämna något skrivet efter sig vägrade Andreas ihärdigt att ta avskrifter av sin nedtecknade berättelse. En liknande attityd hos de övriga apostlarna till Jesus fördröjde avsevärt nedskrivandet av evangelierna.

1. VÄSTERLANDET UNDER DET FÖRSTA ÅRHUNDRADET EFTER KRISTUS

Jesus kom inte till denna värld under en tid av andligt förfall. Vid tiden för hans födelse upplevde Urantia en sådan förnyelse av det andliga tänkandet och det religiösa livet att något liknande inte hade

PAPER 121 THE TIMES OF MICHAEL'S BESTOWAL SECTIONS

Introduction

1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

INTRODUCTION

^{121:0.1 (1332.1)} ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY AFTER CHRIST

^{121:1.1 (1332.2)} Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its

förekommit under hela dess föregående historia sedan Adam och inte heller upplevts under något tidsskede sedan dess. När Mikael inkarnerade på Urantia rådde de mest gynnsamma förhållanden för Skaparsonens utgivning vilka någonsin har existerat före eller efter den tiden. Under århundradena kort före dessa tider hade den grekiska kulturen och det grekiska språket spritt sig till västerlandet och Främre Orienten, och judarna som var en levantinsk ras, till sin natur delvis västerländska och delvis österländska, var synnerligen väl lämpade till att utnyttja dessa kulturella och språkliga förhållanden för att effektivt sprida en ny religion både till öst och till väst. Dessa högst gynnsamma omständigheter förstärktes ytterligare av romarnas toleranta politiska styre i Medelhavsvärlden.

Hela denna kombination av inflytelser i världen illustreras väl av den verksamhet som bedrevs av Paulus, som till sin religiösa kultur var den mest hebreiska bland hebréer och som förkunnade evangeliet om en judisk Messias på grekiska, medan han själv var romersk medborgare.

Ingenting likt den civilisation som fanns under Jesu tid har kunnat iakttas i västerlandet före eller efter den tiden. Den europeiska civilisationen förenades och koordinerades under ett mycket speciellt trefaldigt inflytande, som bestod av:

1. Det romerska politiska och sociala systemet.
2. Det grekiska språket och den grekiska kulturen — och i viss mån filosofin.
3. Det snabbt spridande inflytandet från de judiska religiösa och moraliska läroarna.

När Jesus föddes var hela Medelhavsvärlden ett sammanfogat imperium. För första gången i världens historia förenade goda vägar många större centra med varandra. Haven hade rensats från sjörövare, och en storartad tid av handel och samfärdsel ryckte snabbt fram. Europa upplevde inte en liknande period av samfärdsel och handel förrän under det nittonde århundradet efter Kristus.

Trots freden inom landet och den ytliga välfärden i den grekisk-romerska världen försmäktade majoriteten av imperiets invånare i elände och fattigdom. Den fåtaliga överklassen var rik; människoslåttets stora massa hörde till en bedrövlig och utarmad lägre klass. Det fanns ingen lycklig och framgångsrik medelklass på den tiden; den hade nyss börjat uppkomma i det romerska samhället.

De första striderna mellan de expanderande romerska och parthiska staterna hade då nyligen avslutats, varvid Syrien tillföll romarna. Under Jesu tid åtnjöt Palestina och Syrien en period av välfärd, relativ fred och omfattande handelsutbyte med länderna både i öst och i väst.

2. DET JUDISKA FOLKET

Judarna utgjorde en del av det äldre semitiska folkslaget, som även omfattade babylonierna, fenicierna och de mer sentida fienderna till Rom, kartagerna. I början av det första århundradet e.Kr. var judarna den mest inflytelserika gruppen bland de semitiska folken,

previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332.3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332.4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and coordinated under an extraordinary threefold influence:

- 121:1.4 (1332.5)* 1. The Roman political and social systems.
- 121:1.5 (1332.6)* 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.
- 121:1.6 (1332.7)* 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332.8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

121:1.8 (1333.1) Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

121:1.9 (1333.2) The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. THE JEWISH PEOPLE

121:2.1 (1333.3) The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential

och de råkade vara i besittning av en ovanligt strategisk geografisk position i världen med tanke på dess dåtida styre och handelsorganisation.

Många av de stora huvudvägar som förenade de forntida nationerna gick genom Palestina, som sålunda blev mötesplatsen för eller vägkorsningen till tre kontinenter. Resenärer, varutransporter och arméer från Babylonien, Assyrien, Egypten, Syrien, Grekland, Parthien och Rom drog i en följd fram över Palestina. Sedan urminnes tider gick mången karavanrutt från Orienten genom någon del av denna trakt till de få goda hamnar som fanns vid Medelhavets östra ända, varifrån fartyg fraktade varor till hela det havsbundna västerlandet. Mer än hälften av denna karavantrafik passerade genom eller nära den lilla staden Nasaret i Galiléen.

Fastän Palestina var den judiska religiösa kulturens hem och kristendomens födelseplats, var judarna spridda ute i världen. De bodde bland många nationer och drev handel i varje provins i de romerska och parthiska staterna.

Grekland tillhandahöll ett språk och en kultur, Rom byggde vägar och förenade ett imperium, men judarnas utbredning med deras mer än två hundra synagogor och välorganiserade religiösa samhällen utspridda här och var över hela den romerska världen, erbjöd de kulturcentra i vilka det nya evangeliet om himmelriket först togs emot och från vilka det senare spred sig till världens yttersta ändar.

Varje judisk synagoga tillät en yttre ring av icke-judiska troende, "fromma" eller "gudfruktande" människor, och det var bland denna yttre ring av proselyter som Paulus fann största delen av dem som först lät omvända sig till kristendomen. Även templet i Jerusalem hade sin utsmyckade gård för icke-judarna. Det fanns en mycket nära förbindelse mellan kulturen, kommersen och gudsdyrkan i Jerusalem och Antiochia. I Antiochia kallades Paulus lärjungar för första gången "kristna".

Centraliseringen av den judiska tempeldyrkan till Jerusalem utgjorde lika väl hemligheten med bevarandet av deras monotheism som löftet om att omhulda och till världen sprida ett nytt och utvidgat begrepp om denna Gud för alla nationer och Fader till alla dödliga. Tempeltjänsten i Jerusalem representerade fortlevnaden av en religiös kulturell uppfattning, samtidigt som en följd av icke-judiska nationella maktbärare och rasförhållare hade gått under.

Fastän det judiska folket vid denna tid stod under romersk överhöghet åtnjöt de dock en betydlig grad av självstyre, och eftersom de mindes de heroiska befrielsebragderna som Judas Mackabeus och hans omedelbara efterföljare då helt nyligen hade utfört sjöde av förväntan på det omedelbara framträdandet av en ännu större befriare, den länge efterlängtrade Messias.

Hemligheten med att Palestina, judarnas kungadöme, bestod som en halvt självständig stat låg i den romerska regeringens utrikespolitik, vars mål var att bibehålla kontrollen över den palestinska huvudvägen för färd mellan Syrien och Egypten samt kontrollen över de västra ändpunkterna för karavanvägarna mellan

group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

121:2.2 (1333.4) Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

121:2.3 (1333.5) Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every province of the Roman and Parthian states.

121:2.4 (1333.6) Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

121:2.5 (1333.7) Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, "devout" or "God-fearing" men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul's disciples were first called "Christians."

121:2.6 (1333.8) The centralization of the Jewish temple worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

121:2.7 (1334.1) The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

121:2.8 (1334.2) The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes

österlandet och västerlandet. Rom ville inte att det i Levanten skulle uppstå någon makt som kunde hejda dess framtida expansion i dessa trakter. Denna politik, som gick ut på intriger och som hade som målsättning att hetsa det seleukidiska Syrien och Ptoleméernas Egypten mot varandra, gjorde det nödvändigt att slå vakt om Palestina som en separat och självständig stat. Roms politik, Egyptens urartning och det seleukidiska rikets tilltagande försvagande inför Parthiens stigande makt förklarar varför en liten och militärt underlägsen judisk folkgrupp kunde bibehålla sin självständighet både mot Seleukider i norr och mot Ptoleméer i söder. Denna slumpartade frihet och självständighet i förhållande till de omgivande och starkare folkens politiska styre tillskrev judarna sin ställning som det "utvalda folket", Jahves direkta ingripande. En sådan attityd av raslig överlägsenhet gjorde det desto svårare för dem att utstå den romerska överhögheten, när den till slut föll över deras land. Till och med i den bedrövliga stunden vägrade judarna inse att deras mission i världen var andlig, inte politisk.

Judarna var ovanligt ängsliga och misstänksamma vid Jesu tid emedan de då styrdes av en utomstående, iduméen Herodes, som hade tillägnat sig makten över Judéen genom att slugt ställa sig in hos de romerska härskarna. Fastän Herodes gav sig ut för att vara lojal till hebréernas ceremoniella seder och bruk, började han bygga tempel för många främmande gudar.

Herodes vänskapliga förbindelser med de romerska härskarna gjorde världen trygg för judarnas resor och öppnade sålunda vägen för dem att med det nya evangeliet om himmelriket tränga allt längre in i även avlägsna delar av romarriket och i främmande länder som var bundsförvanter. Herodes regeringstid bidrog även mycket till att den hebreiska och den hellenistiska filosofin ytterligare blandades med varandra.

Herodes lät bygga hamnen i Caesarea, vilket ytterligare bidrog till att göra Palestina till en knutpunkt i den civiliserade världen. Han dog år 4 f. Kr., och hans son Herodes Antipas styrde Galiléen och Perea under Jesu ungdoms- och verksamhetstid, ända till år 39 e.Kr. Antipas var likt sin fader en som byggde mycket. Han återuppbyggde många av städerna i Galiléen, inklusive det viktiga handelscentret Seforis.

De religiösa ledarna och rabbinlärarna i Jerusalem förhöll sig inte särdeles gynnsamt till galiléerna. Galiléen var mer icke-judisk än judisk vid tiden för Jesu födelse.

3. FÖRHÅLLANDENA BLAND ICKE-JUDAR

Fastän de sociala och ekonomiska förhållandena i den romerska staten inte var av högsta klass, var den fred och framgång som rådde över så stora områden till fördel för Mikael's utgivning. Under det första århundradet efter Kristus bestod samhället i Medelhavsvärlden av fem välvägränsade skikt:

1. Aristokratin. De högre klasserna som hade pengar och offentlig makt, de privilegierade och härskande grupperna.

2. Affärsmannagrupperna. Handelsfurstarna och

between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each other necessitated fostering Palestine as a separate and independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

121:2.9 (1334.3) The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

121:2.10 (1334.4) The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

121:2.11 (1334.5) Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. AMONG THE GENTILES

121:3.1 (1334.7) Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-defined strata:

121:3.2 (1335.1) 1. *The aristocracy.* The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

121:3.3 (1335.2) 2. *The business groups.* The merchant

bankirerna, köpmännen — de stora importörerna och exportörerna — de internationella handelsmännen.

3. Den fåtaliga medelklassen. Fastän denna grupp verkligen var liten var den mycket inflytelserik och bildade den moraliska ryggraden i den tidiga kristna kyrkan, som uppmuntrade dessa grupper att fortsätta i sina olika hantverk och yrken. Bland judarna hörde många av fariséerna till denna klass av yrkesutövare.

4. Det fria proletariet. Denna grupp hade föga eller ingen social ställning. Fastän de som hörde till gruppen var stolta över sin frihet var de i ett högst ofördelaktigt läge, ty de var tvungna att tävla med slavarbetskraften. De högre klasserna ringaktade dem och ansåg dem odugliga för annat än "avelsändamål".

5. Slavarna. Hälften av befolkningen i den romerska staten var slavar. Många var högrestående individer som snabbt tog sig upp till det fria proletariet och även till kretsen av yrkesutövare. Majoriteten var medelmåttiga eller mycket lågtstående.

Slaveri, även av högrestående folk, var något som hörde till romarnas militära erövringar. Ågarens makt över sin slav var oinskränkt. Den tidiga kristna kyrkan bestod till stor del av de lägre klasserna och av dessa slavar.

Högrestående slavar fick ofta lön och kunde genom att spara sina förtjänster köpa sig sin frihet. Många sådana slavar som hade frigjort sig avancerade till höga poster i staten, kyrkan och affärsvärlden. Det var just dessa möjligheter som gjorde den tidiga kristna kyrkan så tolerant mot denna modifierade form av slaveri.

Det fanns inget omfattande socialt problem i det romerska riket under det första århundradet efter Kristus. Största delen av befolkningen ansåg sig höra till den grupp inom vilken de händelsevis hade blivit födda. Den dörr var alltid öppen genom vilken begåvade och duktiga individer kunde avancera från lägre till högre skikt i det romerska samhället, men människorna nöjde sig vanligen med sin ställning i samhället. De var inte klassmedvetna, och de betraktade inte dessa klasskillnader som orättvisa eller orätta. Kristendomen var inte i någon mening en ekonomisk samhällsrörelse med avsikt att förbättra de förtryckta klassernas misär.

Fastän kvinnan åtnjöt större frihet överallt i romarriket jämfört med den begränsade ställning som hon hade i Palestina, översteg judarnas kärlek för familjen och deras naturliga tillgivenhet vida vad som förekom i den icke-judiska världen.

4. DEN ICKE-JUDISKA FILOSOFIN

De som inte var judar stod ur moralisk synpunkt något lägre än judarna, men det fanns i hjärtana på de ädlare icke-judarna en riklig grogrund av naturlig godhet och potentiell mänsklig tillgivenhet där kristendomens frö kunde spira upp och frambringa en riklig skörd av moralisk karaktärsfasthet och andlig resultatuppnåelse. Den icke-judiska världen dominerades då av fyra stora filosofier, alla mer eller mindre härledda från den tidigare platonismen bland grekerna. Dessa filosofiska skolor var:

princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

121:3.4 (1335.3) 3. *The small middle class.* Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

121:3.5 (1335.4) 4. *The free proletariat.* This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

121:3.6 (1335.5) 5. *The slaves.* Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

121:3.7 (1335.6) Slavery, even of superior peoples, was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

121:3.8 (1335.7) Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

121:3.9 (1335.8) There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

121:3.10 (1335.9) Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. GENTILE PHILOSOPHY

121:4.1 (1335.10) The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

1. Den epikureiska. Denna tanke skola ägnade sig åt en strävan efter att bli lycklig, efter lycka. De högre stående epikureerna ägnade sig inte åt överdrivna sinnens njutningar. Ätminstone hjälpte denna lära till att befria romarna från en värre form av fatalism; den lärde att människan kunde göra något för att förbättra sin ställning på jorden. Den förde en effektiv kamp mot okunnighetsbaserad vidskeplighet.

2. Den stoiska. Stoicismen var de övre samhällsklassernas högre stående filosofi. Stoikerna trodde att ett övervakande Förnuft-Öde härskade över hela naturen. De lärde att människans själ var gudomlig och att den var fången i den onda kroppen av fysisk natur. Människans själ vann sin frihet av att leva i harmoni med naturen, med Gud; sålunda blev dygden sin egen belöning. Stoicismen uppnådde en storslagen moral, ideal som sedan dess aldrig har överskridits av något rent mänskligt filosofiskt system. Fastän stoikerna förklarade sig vara "Guds avkommor" lärde de inte känna honom och lyckades därför inte finna honom. Stoicismen förblev en filosofi; den blev aldrig en religion. Dess anhängare sökte anpassa sitt sinne till det Universella Sinnets harmoni, men de kunde inte se sig själva som barn till en kärleksfull Fader. Paulus lutade starkt mot stoicismen när han skrev: "Jag har lärt mig att vara nöjd med de omständigheter i vilka jag befinner mig."

3. Den cyniska. Fastän cynikerna spårade ursprunget till sin filosofi till Diogenes i Aten, härstammade mycket av deras läror från det som återstod av Makiventa Melkisedeks förkunnelse. Cynismen hade tidigare varit mer en religion än en filosofi. Ätminstone gjorde cynikerna sin religion-filosofi demokratisk. Ute på gator och torg predikade de ständigt sin lära att "människan kunde frälsa sig själv om hon så ville". De predikade enkelhet och dygd och uppmanade människorna att möta döden utan rädsla. Dessa vandrande cynikerpredikanter gjorde mycket för att förbereda det andligen hungrande folket för de senare kristna missionärerna. Deras sätt att predika för folket följde i stort sett samma mönster och samma stil som man finner i Paulus brev.

4. Den skeptiska. Skepticismen hävdade att kunskapen var bedräglig, och att övertygelse och förvisning var omöjligheter. Det var en rent negativ attityd, och skepticismen fick aldrig någon större spridning.

Dessa filosofier var halvreligiösa. De var ofta upplivande, etiska och förädlande, men i allmänhet rörde de sig ovanför det vanliga folkets nivå. Möjligen med undantag för cynismen var de filosofier för de starka och de visa, inte frälsningsreligioner även för de fattiga och svaga.

5. DE ICKE-JUDISKA RELIGIONERNA

Under alla föregående tidsåldrar hade religionen främst varit en stammens eller nationens angelägenhet. Den hade inte ofta varit något som individen befattade sig med. Gudarna var stam- eller nationsgudar, inte personliga gudar. Sådana religiösa system erbjöd föga tillfredsställelse för den enskilda andliga längtan som den genomsnittliga människan hade.

121:4.2 (1335.11) 1. *The Epicurean*. This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

121:4.3 (1336.1) 2. *The Stoic*. Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil body of physical nature. Man's soul achieved liberty by living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the "offspring of God," they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content."

121:4.4 (1336.2) 3. *The Cynic*. Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens, they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that "man could save himself if he would." They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul's Epistles.

121:4.5 (1336.3) 4. *The Skeptic*. Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:4.6 (1336.4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:5.1 (1336.5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it had not often been a matter of concern to the individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

Under Jesu tid räknades till västerlandets religioner:

1. De hedniska kulterna. Dessa var en kombination av hellensk och latinsk mytologi, patriotism och tradition.

2. Kejsardyrkan. Detta förgudligande av en människa som symbol för staten ogillades mycket starkt av judarna och de första kristna och ledde direkt till att den romerska regeringen bittert förföljde båda kyrkorna.

3. Astrologi. Denna pseudovetenskap från Babylon utvecklades till en religion över hela det grekisk-romerska riket. Inte ens i det tjugonde århundradet har människan blivit helt fri från denna vidskepliga tro.

4. Mysteriereligionerna. Över denna andligen hungrande värld hade en flod av mysteriekulter vält fram, nya och främmande från Levanten härstammande religioner som hade tjugat det vanliga folket och lovat dem individuell frälsning. Dessa religioner blev snart den tro som omfattades av de lägre samhällsklasserna i den grekisk-romerska världen. De hade stor betydelse för att bereda vägen för den snabba spridningen av de långt högrestående kristna läroren, som utvecklade en majestätisk uppfattning om Gudomen, i förening med en fascinerande teologi för de intelligenta och en omfattande erbjudan om frälsning för alla, inklusive dessa tiders okunniga men andligen hungrande genomsnittsmänniskor.

Mysteriereligionerna innebar slutet på de nationella trosuppfattningarna och ledde till uppkomsten av talrika personinriktade kulter. Mysterierna var många, men de kännetecknades alla av följande faktorer:

1. Någon mytisk legend, ett mysterium — därav deras namn. Som regel anknyt detta mysterium till berättelsen om någon guds liv och död samt återuppvaknande till liv, såsom illustreras av Mithraskultens läror vilka för en tid var samtida med och medtävlare till Paulus framväxande kult, kristendomen.

2. Mysterierna var inte bundna till nationer och de sträckte sig över rasgränserna. De var personliga och broderliga och gav upphov till religiösa brödraskap och talrika sekteristiska sammanslutningar.

3. Deras gudstjänster kännetecknades av omfattande invigningsceremonier och imponerande sakrament. Deras hemliga riter och ritualer var ibland hemska och motbjudande.

4. Oberoende av arten av deras ceremonier och graden av deras övergrepp lovade dock dessa mysterier utan undantag sina anhängare frälsning, "befrielse från det onda, överlevnad efter döden och ett fortgående liv i sålla riken bortom denna värld av sorg och slaveri".

Ni skall emellertid inte begå misstaget att förväxla Jesu förkunnelse med mysterierna. Mysteriernas popularitet avslöjar människans längtan efter överlevnad och är sålunda ett uttryck för en verklig hunger och törst efter personlig religion och individuell rättfärdighet. Fastän mysterierna inte i tillräcklig grad kunde tillfredsställa denna längtan, beredde de förvisso vägen för det senare framträdandet av Jesus, som sannerligen förde med sig livets bröd och livets vatten till denna värld.

121:5.2 (1336.6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

121:5.3 (1336.7) 1. *The pagan cults.* These were a combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

121:5.4 (1336.8) 2. *Emperor worship.* This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrology.* This pseudo science of Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:5.6 (1337.2) 4. *The mystery religions.* Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:5.7 (1337.3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:5.8 (1337.4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:5.9 (1337.5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

121:5.10 (1337.6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

121:5.11 (1337.7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses, these mysteries invariably promised their devotees *salvation*, "deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery."

121:5.12 (1337.8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

Paulus gjorde, i en strävan att utnyttja den omfattande anslutningen till de högrestående typerna av mysteriereligioner, vissa jämkningar av Jesu förkunnelse för att göra dem mer acceptabla för ett större antal tilltänkta proselyter. Men även Paulus kompromiss av Jesu förkunnelse (kristendomen) var överlägsen det bästa som mysterierna hade, såtillvida att:

1. Paulus undervisade om en moralisk återlösning, en etisk befrielse. Kristendomen visade på ett nytt liv och förkunnade ett nytt ideal. Paulus avstod från magiska riter och ceremoniella hänryckningar.

2. Kristendomen var en religion som brottades med slutliga lösningar på människans problem, ty den erbjöd inte endast frälsning från sorg och till och med från döden, utan den lovade också frigörelse från synd, följd av förlåningen av en rättfärdig karaktär med kvaliteter för evig överlevnad.

3. Mysterierna byggde på myter. Kristendomen, så som Paulus predikade den, grundade sig på ett historiskt faktum: Mikael, Gudssönens, utgivning till människosläktet.

Moralen bland icke-judarna hade inte nödvändigtvis någon anknytning till vare sig filosofi eller religion. Utanför Palestina föll det inte alltid människorna in att prästen, som företrädde en religion, bör förväntas leva ett moraliskt liv. Den judiska religionen och därefter Jesu förkunnelse samt senare Paulus evolverande kristendom var de första europeiska religioner som med ena handen grep tag i moralen och med den andra i etiken och krävde att religionsutövare ägnar en viss uppmärksamhet åt båda.

Bland en sådan generation av människor, dominerad av dylika bristfälliga filosofiska system och förvirrad av sådana invecklade religiösa kulturer, föddes Jesus i Palestina. Till denna samma generation gav han senare sitt evangelium om personlig religion — sonskap med Gud.

6. DEN HEBREISKA RELIGIONEN

Fram till slutet av det första århundradet före Kristus hade den grekiska kulturens läror och även den grekiska filosofin väldigt mycket påverkat och i viss mån modifierat det religiösa tänkandet i Jerusalem. I den långa kampen mellan det hebreiska tänkandets östra och västra skolors åsikter, antog Jerusalem och resten av västerlandet och Levanten i allmänhet det västra judiska eller modifierade hellenistiska synsättet.

Vid Jesu tid förekom tre språk i Palestina: de vanliga människorna talade någon arameisk dialekt; prästerna och rabbinerna talade hebreiska; de bildade klasserna och de övre skikten bland judarna talade i allmänhet grekiska. Den tidiga översättningen av de hebreiska skrifterna till grekiska i Alexandria, ledde i hög grad till att den grekiska grenen av den judiska kulturen och teologin senare blev förhärskande. De kristna lärarnas skrifter skulle även de snart stå att läsa på samma språk. Judendomens renässans daterar sig från översättningen av de hebreiska skrifterna till grekiska. Detta var ett väsentligt inflytande, vilket senare

^{121:5.13 (1337.9)} Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions, made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

^{121:5.14 (1337.10)} 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

^{121:5.15 (1337.11)} 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

^{121:5.16 (1338.1)} 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

^{121:5.17 (1138.2)} Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

^{121:5.18 (1338.3)} Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. THE HEBREW RELIGION

^{121:6.1 (1338.4)} By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

^{121:6.2 (1338.5)} In the days of Jesus three languages prevailed in Palestine: The common people spoke some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which

blev bestämmande för att Paulus kristna kult utbredde sig västerut och inte österut.

Fastän de helleniserade judiska trosföreställningarna mycket litet påverkades av epikuréernas läror, påverkades de i avsevärd grad av Platons filosofi och stoikernas läror om självförnekelse. Den stora inbrytningen från stoicismen exemplifieras av fjärde Mackabeerboken. Inflytandet från både Platons filosofi och stoikernas läror syns i Salomons visdomsbok. De helleniserade judarna förde in en sådan allegorisk tolkning i de hebreiska skrifterna att de inte hade några svårigheter med att få hebreernas teologi att överensstämma med Aristoteles filosofi, som de högtaktade. Allt detta ledde emellertid till en ödesdiger förvirring tills Filon från Alexandria tog hand om dessa problem och tog itu med att harmonisera och systematisera grekisk filosofi och hebreisk teologi till ett kompakt och ganska konsekvent system för religiös tro och tillämpning. Det var denna senare lära, som kombinerade grekisk filosofi och hebreisk teologi, vilken var rådande i Palestina när Jesus levde och undervisade, och vilken Paulus använde som grundval till att bygga upp sin mer avancerade och upplysande kristendoms kult.

Filon var en stor lärare. Inte sedan Moses hade någon levt som skulle ha utövat ett så djupgående inflytande på det etiska och religiösa tänkandet i den västerländska världen. När det har gällt att kombinera de mer avancerade elementen i samtida system av etiska och religiösa läror har det funnits sju framträdande mänskliga lärare: Sethard, Moses, Zarathustra, Lao-tse, Buddha, Filon och Paulus.

Många, men inte alla, av Filons inkonsekvenser som var ett resultat av strävan att kombinera den grekiska mystiska filosofin och de romerska stoikernas läror med hebreernas legalistiska teologi, observerade Paulus och vist eliminerade dem från sin förkristna grundteologi. Filon visade vägen för Paulus genom att mer fullständigt återställa begreppet om Paradistreenigheten, som länge hade legat slumrande i den judiska teologin. Endast i en fråga kunde Paulus inte hålla jämna steg med Filon eller överträffa de läror som denna förmögna och lärda jude från Alexandria företrädde, nämligen när det gällde läran om försoningen. Filon förkunnade frigörelse från den lära enligt vilken förlåtelse kunde erhållas endast genom utgjutandet av blod. Möjligen skyntade han också Tankeriktarnas existens och närvaro tydligare än Paulus. Paulus teori om arvssynden — doktrinerna om nedärvd skuld och medfödd ondska samt återlösens från dessa — hade delvis sitt ursprung i Mithraskulten och hade föga gemensamt med den hebreiska teologin, Filons filosofi eller Jesu förkunnelse. Vissa delar av Paulus läror om arvssynden och försoningen uppkom på basis av hans egna idéer.

Johannesevangeliet, den sista av berättelserna om Jesu jordiska liv, riktades till folken i väster och framför sitt budskap till stor del i ljuset av det synsätt som företrädades av de senare alexandriniska kristna, som också var anhängare av Filons läror.

Omkring Kristi tid inträffade i Alexandria en märklig känslomässig omvändning i inställningen till judarna, och från detta tidigare judiska fäste utgick en våldsam förföljelseväg som sträckte sig ända till Rom, varifrån många tusende fördrevs. Men en sådan förtalskampanj

later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

121:6.3 (1338.6) Though the Hellenized Jewish beliefs were very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

121:6.4 (1338.7) Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

121:6.5 (1339.1) Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

121:6.6 (1339.2) The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

121:6.7 (1339.3) At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands

var kortlivad; mycket snart återställde det kejserliga styret helt judarnas begränsade rättigheter över hela riket.

Överallt i hela den vida världen, var judarna än fann sig utspridda av handel eller förtryck, höll de alla enhälligt sitt hjärta fäst vid det heliga templet i Jerusalem. Den judiska teologin överlevde faktiskt, såsom den tolkades och utövades i Jerusalem, trots att den flera gånger räddades från att falla i glömska av vissa babyloniska lärares lägliga mellankomst.

Så många som två och en halv miljoner av dessa utspridda judar brukade komma till Jerusalem för att fira sina nationella religiösa högtider. Oberoende av vilka teologiska eller filosofiska skiljaktigheter som fanns mellan de östra (babyloniska) och de västra (helleniska) judarna, var de alla överens om att Jerusalem var centrum för deras gudskyndighet och om att de ständigt såg fram emot Messias ankomst.

7. JUDARNA OCH ICKE-JUDARNA

Vid Jesu tid hade judarna kommit fram till en bestämd uppfattning om sitt ursprung, sin historia och sin bestämmelse. De hade byggt upp en tät mur som skilde dem från den icke-judiska världen. De betraktade alla icke-judiska seder med yttersta förakt. De dyrkade lagens bokstav och hängav sig åt en form av egenrättfärdighet baserad på en falsk stolthet över sin härkomst. De hade bildat sig förhandsuppfattningar om den utlovade Messias, och de flesta av dessa förväntningar förutsåg en Messias som skulle komma som en del av deras nationella och rasliga historia. För dessa tiders hebréer var den judiska teologin oåterkalleligt stabiliserad, för evigt fixerad.

Jesu förkunnelse och verksamhet, när det gällde tolerans och vänlighet, gick emot judarnas sedan länge etablerade inställning till andra folk, som de ansåg vara hedningar. I generationers tid hade judarna närt en sådan attityd mot världen utanför att det blev omöjligt för dem att acceptera Mästarens förkunnelse om människornas andliga broderskap. De var ovilliga att dela Jahve på lika villkor med icke-judarna och likaså ovilliga att som Guds Son acceptera en som förkunnade sådana nya och främmande läror.

De skriftlärd, fariséerna och prästerskapet höll judarna i ett förfärligt slaveri under ritualism och legalism, ett slaveri som var mycket mer verkligt än det som det romerska politiska styret medförde. Judarna på Jesu tid hölls inte endast under lagens ok, utan de var lika bundna av traditionernas förslavande krav som involverade och invaderade varje område av det personliga och sociala livet. Dessa detaljerade beteendenormer förföljde och behärskade varje lojal jude, och det är därför inte märkligt att de omgående avvisade en som hörde till dem och som dristade sig till att förbigå deras heliga traditioner, och som vågade nonchalera deras länge högaktade normer för det sociala beteendet. De kunde knappast förhålla sig gynnsamt till förkunnelsen av en som inte tvekade att gå emot trossatser som de ansåg att själve Fader Abraham hade föreskrivit. Moses hade givit dem deras

were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

121:6.8 (1339.4) Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

121:6.9 (1339.5) As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. JEWS AND GENTILES

121:7.1 (1339.6) By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

121:7.2 (1339.7) The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

121:7.3 (1340.1) The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the law but were equally bound by the slavish demands of the traditions, which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions, and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

lag och de tänkte inte göra eftergifter.

Vid det första århundradet efter Kristus hade de erkända lärarnas, de skriftlärdas, muntliga tolkning av lagen blivit en högre auktoritet än själva den skrivna lagen. Allt detta gjorde det lättare för vissa av judarnas religiösa ledare att båda upp folket mot att acceptera ett nytt evangelium.

Dessa omständigheter gjorde det omöjligt för judarna att uppfylla sin gudomliga bestämmelse som judbärare för det nya evangeliet om religiös frigörelse och andlig frihet. De kunde inte spränga traditionens bojar. Jeremia hade berättat om "lagen som skall skrivas i människors hjärtan", Heseziel hade talat om en "ny ande, som skall leva i människans själ" och psalmisten hade bätt Gud "skapa ett rent hjärta i mitt inre och giva mig på nytt en frimodig ande". När den judiska religionen om goda gärningar och slaveri under lagen föll offer för den traditionalistiska tröghetens stagnation, flyttades den religiösa evolutionens rörelsemomentum västerut till de europeiska folken.

Så kallades ett annat folk att till världen sprida en framåtgående teologi, ett system av förkunnelse som omfattade grekernas filosofi, romarnas lag, hebréernas moral och det evangelium om personlighetens helgd och andlig frihet som hade formulerats av Paulus och som byggde på Jesu förkunnelse.

Moralen i Paulus kristendomskult var ett judiskt födelsemärke. Judarna såg historien som Guds försyn — Jahves verksamhet. Grekerna bidrog till den nya läran med klarare uppfattningar om det eviga livet. Paulus läror påverkades i sin teologi och filosofi inte endast av Jesu förkunnelse utan även av Platon och Filon. I sin etik inspirerades han inte endast av Kristus utan även av stoikerna.

Jesu evangelium, så som det kom till uttryck i Paulus kult grundad på antiochisk kristendom, blev uppblandat med följande läror:

1. De filosofiska resonemangen bland de grekiska proselyterna till judendomen, inklusive en del av deras uppfattningar om det eviga livet.

2. De läror som var tilltalande i de rådande mysteriekulterna, i synnerhet Mithraskultens doktriner om återlösning, försoning och frälsning genom en uppoffring som någon gud hade gjort.

3. Den handfasta moralen i den etablerade judiska religionen.

Medelhavets romarrike, det parthiska kungadömet och de angränsande folken under Jesu tid hade alla osofistikerade och primitiva idéer om världens geografi, astronomi, hälsa och sjukdom; och naturligtvis var de förvånade över de nya och häpnadsväckande uttalanden som timmermannen från Nasaret framförde. Idéerna om att vara besatt av andar, goda eller onda, gällde inte endast människor, men varje sten och träd ansågs av mången vara besatt av någon ande. Detta var en förtrollningens tidsålder, och alla trodde på under som vore de alldagliga företeelser.

8. TIDIGARE SKRIFTLIGA FRAMSTÄLLNINGAR

121:7.4 (1340.2) By the time of the first century after Christ the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

121:7.5 (1340.3) These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the "law to be written in men's hearts." Ezekiel had spoken of a "new spirit to live in man's soul," and the Psalmist had prayed that God would "create a clean heart within and renew a right spirit." But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

121:7.6 (1340.4) And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

121:7.7 (1340.5) Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

121:7.8 (1340.6) The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

121:7.9 (1340.7) 1. The philosophic reasoning of the Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.

121:7.10 (1340.8) 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.

121:7.11 (1340.9) 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

121:7.12 (1341.1) The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

Så långt som möjligt och i överensstämmelse med vårt mandat har vi försökt anlita och i någon mån koordinera de tidiga uppteckningar som berör Jesu liv på Urantia. Fastän vi har haft tillgång till aposteln Andreas försvunna anteckningar och har haft fördel av samarbetet med ett stort antal himmelska varelser som befann sig på jorden vid tiden för Mikael's utgivning (i synnerhet hans numera Personaliserade Riktare), har det varit vår avsikt att även utnyttja de så kallade evangelierna enligt Matteus, Markus Lukas och Johannes.

Dessa berättelser i Nya Testamentet uppkom under följande omständigheter:

1. Markusevangeliet. Johannes Markus skrev den tidigaste (med undantag för Andreas anteckningar), kortaste och enklaste berättelsen om Jesu liv. Han presenterade Mästaren som en omvårdare, en människa bland människor. Fastän Markus var en yngling som uppehöll sig i närheten av många av de scener som han beskriver, är hans berättelse i verkligheten evangeliet enligt Simon Petrus. Markus var tidigt i förbindelse med Petrus, senare med Paulus. Markus skrev denna berättelse på uppmaning av Petrus och på innerlig anmodan av församlingen i Rom. Väl medveten om hur konsekvent Mästaren vägrade att skriva ned sin förkunnelse när han var på jorden i köttslig gestalt, var Markus likt apostlarna och andra ledande lärjungar tveksam att ge förkunnelsen skriftlig form. Men Petrus tyckte att församlingen i Rom behövde stöd av en sådan skriftlig berättelse, och Markus samtyckte till att åta sig uppdraget. Han gjorde många anteckningar före Petrus död år 67 e.Kr., och i enlighet med det utkast som Petrus hade godkänt och med tanke på församlingen i Rom påbörjade han sin nedskrivning kort efter Petrus död. Evangeliet blev färdigt mot slutet av år 68 e.Kr. Markus skrev helt ur sitt eget minne och enligt det som Petrus kom ihåg. Denna skrift har sedan dess ändrats avsevärt, talrika stycken har utelämnats och en del senare material har lagts till i slutet för att ersätta den sista femte delen av det ursprungliga evangeliet. Denna del försvann från manuskriptet innan någon som helst avskrift hade gjorts. Berättelsen av Markus bildade tillsammans med Andreas och Matteus anteckningar den skriftliga basen för alla senare evangelieberättelser som avsåg att beskriva Jesu liv och förkunnelse.

2. Matteusevangeliet. Det så kallade Matteus evangelium är berättelsen om Mästarens liv skriven för de judiska kristnas uppbyggelse. Författaren till denna framställning försöker ständigt visa att mycket som Jesus gjorde i sitt liv var för att "profetens ord måtte gå i uppfyllelse". Matteus evangelium framställer Jesus som en son till David och beskriver honom såsom en som visade stor respekt för lagen och profeterna.

Aposteln Matteus skrev inte detta evangelium. Det skrevs av Isador, en av hans lärjungar, vilken hade som hjälp för sitt arbete inte endast Matteus personliga minnen av dessa händelser utan även en viss sammanställning som denne genast efter Jesu korsfästelse hade gjort över det som Jesus hade sagt. Denna uppteckning av Matteus var skriven på arameiska; Isador skrev på grekiska. Det fanns ingen avsikt att bedra, då framställningen tillskrevs Matteus. Det var sed på den tiden att elever på detta sätt

121:8.1 (1341.2) As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

121:8.2 (1341.3) These New Testament records had their origin in the following circumstances:

121:8.3 (1341.4) 1. *The Gospel by Mark.* John Mark wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

121:8.4 (1341.5) 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

121:8.5 (1341.6) The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

hedrade sina lärare.

Matteus ursprungliga uppteckning redigerades och utökades år 40 e.Kr. kort innan han lämnade Jerusalem för att ägna sig åt att predika evangeliet. Detta var en privat uppteckning, och det sista exemplaret förstördes vid branden i ett kloster i Syrien år 416 e.Kr.

Isador flydde från Jerusalem år 70 e.Kr. efter det att staden hade omringats av Titus arméer, och han tog med sig till Pella en kopia av Matteus anteckningar. År 71 medan Isador bodde i Pella skrev han Matteus evangelium. Han hade också med sig de första fyra femtedelarna av Markus berättelse.

3. Lukas evangelium. Lukas, en läkare från Antiochia i Pisidien, var en icke-jude som Paulus hade omvänt, och han skrev en ganska annorlunda berättelse om Mästarens liv. Han började följa med Paulus och fick lära sig om Jesu liv och förkunnelse år 47 e.Kr. Lukas bevarar i sin berättelse mycket av "älskvärdheten hos Herren Jesus Kristus", så som han samlade dessa fakta från Paulus och andra. Lukas presenterar Mästaren som "publikaners och syndares vän". Han sammanställde inte sina flertaliga anteckningar till ett evangelium förrän efter Paulus död. Lukas skrev sitt evangelium år 82 i Akaja. Han planerade tre böcker som skulle handla om Kristus och kristendomens historia, men han dog år 90 e.Kr. kort innan han skulle ha avslutat det andra av dessa arbeten, "Apostlagärningarna".

Som material för sammanställningen av sitt evangelium anlätade Lukas till en början berättelsen om Jesu liv, så som Paulus hade beskrivit det för honom. Lukas evangelium är därför i vissa avseenden evangelium enligt Paulus. Lukas hade emellertid också andra informationskällor. Inte endast intervjuade han totalt ögonvittnen till de talrika episoder i Jesu liv som han beskriver, utan han hade också en kopia av Markus evangelium, dvs. de första fyra femtedelarna, Isadors berättelse och en kort historia som en troende vid namn Cedes hade skrivit år 78 i Antiochia. Lukas hade också en stympad och mycket redigerad kopia av några anteckningar som det påstods att aposteln Andreas hade skrivit.

4. Johannes evangelium. Johannes evangelium beskriver mycket sådant om Jesu arbete i Judéen och kring Jerusalem som inte finns i de övriga framställningarna. Detta är det så kallade Johannes evangelium. Han var Sebedaios son, och fastän Johannes inte skrev evangeliet, inspirerade han det. Efter att det först skrevs har det flera gånger redigerats för att det skulle se ut som om Johannes själv hade skrivit det. När denna skrift nedtecknades hade Johannes de övriga evangelierna, och han såg att mycket hade utelämnats. Därför uppmuntrade han år 101 e.Kr. sin medarbetare Nathan, en grekisk jude från Caesarea, att påbörja skrivandet. Johannes tillhandahöll sitt material ur minnet och genom att använda sig av de tre framställningar som redan fanns. Han hade inga egna anteckningar. Den epistel som är känd som "Johannes första brev" skrev Johannes själv som ett följebrev till det verk som Nathan författade under hans ledning.

Alla dessa författare presenterade ärliga skildringar av Jesus så som de såg honom, mindes honom eller hade fått lära sig om honom, och så som deras

121:8.6 (1342.1) Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private record, the last copy having been destroyed in the burning of a Syrian monastery in A.D. 416.

121:8.7 (1342.2) Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

121:8.8 (1342.3) 3. *The Gospel by Luke.* Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8.9 (1342.4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Cedes. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been made by the Apostle Andrew.

121:8.10 (1342.5) 4. *The Gospel of John.* The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as "First John" was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

121:8.11 (1342.6) All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent espousal of Paul's

uppfattningar om dessa avlägsna händelser hade påverkats av deras senare omfattande av Paulus kristendoms teologi. Fastän dessa framställningar är ofullständiga har de dock varit tillräckliga för att förändra historiens gång på Urantia under närmare två tusen års tid.

[Erkännande: Vid utförandet av mitt uppdrag att ånyo presentera den förkunnelse som Jesus från Nasaret framförde och att ånyo redogöra för vad han gjorde har jag fritt utnyttjat alla uppteckningskällor som innehåller planetarisk information. Mitt ledande motiv har varit att åstadkomma en framställning som inte endast är upplysande för den människogeneration som nu lever, utan som också kan vara till nytta för alla framtida generationer. Från den väldiga informationsmängd som har gjorts tillgänglig för mig har jag valt det som bäst lämpar sig för upprättandet av detta ändamål. Så långt det har varit möjligt har jag erhållit min information från rent mänskliga källor. Endast när sådana källor saknas har jag anlitat de arkiv som är övermänskliga. När idéer och uppfattningar om Jesu liv och förkunnelse acceptabelt har uttryckts av ett människosinne har jag utan undantag föredragit sådana klart mänskliga tankemönster. Fastän jag har försökt anpassa det språkliga uttryckssättet till att bättre motsvara vår uppfattning om den verkliga meningen med och sanna betydelsen av Mästarens liv och förkunnelse, har jag i alla mina berättelser så långt som möjligt hållit mig till det egentliga mänskliga begreppet och tankemönstret. Jag vet mycket väl att de begrepp som har uppkommit i ett människosinne visar sig vara mer acceptabla och hjälpsamma för alla andra människosinnen. När jag inte har kunnat finna de nödvändiga begreppen i människors uppteckningar eller uttalanden, har jag därefter anlitat de minnesresurser som min egen klass av jordevarelser, mellanvarelserna, är i besittning av. När denna andrahands informationskälla visade sig otillräcklig har jag utan tvekan anlitat de överplanetariska informationskällorna.

De minnesanteckningar som jag samlat och från vilka jag har sammanställt denna berättelse om Jesu liv och förkunnelse innehåller — förutom det bevarade minnesmaterialet från aposteln Andreas — tankepärlor och högrestående begrepp om Jesu förkunnelse samlade från över två tusen människor som har levt på jorden från Jesu tid fram till tiden för avfattandet av dessa uppenbarelser, rättare sagt återframställningar. Uppenbarelsetillståndet har använts endast när människors uppteckningar och uppfattningar inte kunde tillhandahålla ett lämpligt tankemönster. Mitt uppenbarelseuppdrag förbjöd mig att anlita utommänskliga informations- såväl som uttryckskällor innan jag kunde betyga att jag hade misslyckats i mina strävanden att finna det begreppsmässiga uttrycket i rent mänskliga källor.

Fastän jag, i samarbete med mina elva associerade mellanvarelsefränder och under övervakning av den Melkisedek som ansvarar för framställningen, har skildrat denna berättelse enligt min uppfattning om dess effektiva disposition och som ett uttryck för mitt direkta ordval, har dock majoriteten av de idéer och en del av de effektiva uttryckssätt som jag har använt uppkommit bland de människor av många folkslag som har levt under de mellanliggande generationerna, ända fram till dem som fortfarande lever vid tiden för detta projekt. På många sätt har jag

theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

121:8.12 (1343.1) *[Acknowledgment:* In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus' life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master's life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.

121:8.13 (1343.2) The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

121:8.14 (1343.3) While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I

tjänat mer som en samlare och en redaktör än som en ursprunglig berättare. Jag har utan att tveka lagt beslag på de idéer och uppfattningar, företrädesvis av mänskligt ursprung, som skulle göra det möjligt för mig att åstadkomma den mest effektiva beskrivningen av Jesu liv och vilket skulle kvalificera mig att återge hans ojämförliga förkunnelse med det mest slående hjälpsamma och universellt upplyftande språkbruk. På Urantias Förenade Mellanvarelsers Broderskaps vägnar vill jag härmed uttrycka erkänsla för vår stora tacksamhetsskuld till alla upptecknings- och begreppskällor som i det följande har använts i den vidare utarbetningen av vår nya version av Jesu liv på jorden.]

have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

Kapitel 122. Jesu födelse och späda barndom

⇨ 121

Urantiaboken

123 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 122

JESU FÖDELSE OCH SPÄDA BARNDOM

Sektioner

Introduktion

1. Josef och Maria
2. Gabriel uppenbarar sig för Elisabet
3. Gabriels budskap till Maria
4. Josefs dröm
5. Jesu jordiska föräldrar
6. Hemmet i Nasaret
7. Resan till Betlehem
8. Jesu födelse
9. Frambärandet i templet
10. Herodes agerar

PAPER 122

BIRTH AND INFANCY OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

Introduktion

DET är knappast möjligt att fullständigt förklara de många orsaker som ledde till att Palestina valdes som land för Mikael's utgivning och i synnerhet varför just Josefs och Marias familj utvaldes till närmaste omgivning där denne Guds Son skulle framträda på Urantia.

Efter att ha studerat en specialrapport uppgjord av Melkisedekarna om läget i de isolerade världarna valde Mikael i samråd med Gabriel slutligen Urantia som den planet där han skulle utföra sin sista utgivning. Efter detta beslut gjorde Gabriel ett personligt besök på Urantia, och som resultat av sitt studium av olika människogrupper och sin granskning av de andliga, intellektuella, rasliga och geografiska särdragen i världen och hos dess folk, bestämde han sig för att hebréerna hade de relativa fördelar vilka rättfärdigade valet av dem som utgivningsras. Sedan Mikael hade godkänt detta beslut utnämnde Gabriel en familjekommission om tolv medlemmar, utvalda bland de högre klasserna av universumpersonligheter, och sände den till Urantia med uppgift att företa en undersökning av det judiska familjelivet. När denna kommission avslutade sitt arbete var Gabriel närvarande på Urantia och erhöll rapporten, som nominerade tre möjliga äktenskapsförbindelser vilka enligt kommissionens åsikt var lika gynnsamma som utgivningsfamiljer för Mikael's planerade inkärning.

INTRODUCTION

^{122:0.1 (1344.1)} IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

^{122:0.2 (1344.2)} After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples, he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and dispatched to Urantia the Family Commission of Twelve — selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

Av de tre nominerade paren utvalde Gabriel personligen Josef och Maria och uppenbarade sig själv senare för Maria, varvid han meddelade henne den glada nyheten att hon hade utvalts till att bli jordisk mor till utgivningsbarnet.

1. JOSEF OCH MARIA

Josef, människofadern till Jesu (Joshua ben Josefs), var en hebréernas hebré fastän han hade många icke-judiska släktdrag, som emellanåt hade tillförts hans stamträd från förfädernas kvinnliga linjer. Jesu fars anor gick tillbaka till Abrahams tider och genom denna ärevördiga patriark till tidigare släktlinjer som ledde till sumererna och noditerna samt genom den forntida blå människans södra stammar vidare till Andon och Fonta. David och Salomon fanns inte i direkt nedstigande led bland Josefs förfäder, inte heller ledde Josefs släktlinje direkt tillbaka till Adam. Josefs närmaste förfäder var hantverkare — byggmästare, timmermän, murare och smeder. Josef själv var timmerman och senare byggnadsentreprenör. Hans familj hörde till en gammal och berömd släkt bland det vanliga folkets adel, en släkt som allt emellan hade utmärkt sig genom uppkomsten av ovanliga individer vilka hade utmärkt sig i samband med religionens utveckling på Urantia.

Maria, Jesu jordiska mor, härstammade från en lång släktlinje av enastående förfäder som omfattade många av de mest anmärkningsvärda kvinnorna i Urantias släkthistoria. Fastän Maria var en genomsnittlig kvinna av sin tid och generation med ett ganska normalt temperament, räknade hon bland sina stammödrar sådana välkända kvinnor som Annon, Tamar, Rut, Bathsheba, Ansie, Kloa, Eva, Enta och Ratta. Ingen judisk kvinna på den tiden hade en mer lysande släktlinje av gemensamma förfäder eller rötter som sträckte sig bakåt till mer lovande ursprung. Marias härstamning kännetecknades likt Josefs av förekomsten av starka men genomsnittliga individer, varierad allt emellan av talrika personligheter med särskild betydelse för civilisationens gång och religionens progressiva utveckling. Rasligt sett är det knappast rätt att anse att Maria var judinna. Till sin kultur och tro var hon judisk, men till sin härstamning var hon närmast en blandning av syriska, hettitiska, feniciska, grekiska och egyptiska element; hennes rasliga härstamning var mångsidigare än Josefs.

Av alla par som levde i Palestina vid tiden för Mikael's planerade utgivning hade Josef och Maria den mest idealiska kombinationen av vittomspännande släktled och högrestående genomsnittliga personlighetsegenskaper. Det var Mikael's plan att framträda på jorden som en genomsnittlig människa, för att det vanliga folket skulle kunna förstå honom och ta emot honom, därför valde Gabriel just sådana personer som Josef och Maria till att bli utgivningsföräldrar.

2. GABRIEL UPPENBARAR SIG FÖR ELISABET

Jesu livsverk på Urantia påbörjades egentligen av Johannes Döparen. Johannes far, Sakarias, tillhörde

122:0.3 (1344.3) From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. JOSEPH AND MARY

122:1.1 (1344.4) Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

122:1.2 (1345.1) Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician, Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

122:1.3 (1345.2) Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

122:2.1 (1345.3) Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged

det judiska prästerskapet, medan hans mor, Elisabet, var medlem av den förmögnare grenen av samma stora familjegrupp till vilken även Jesu mor Maria hörde. Sakarias och Elisabet var barnlösa, fastän de hade varit gifta i många år.

Det var i slutet av juni år 8 f.Kr., omkring tre månader efter Josefs och Marias giftermål, som Gabriel en dag vid middagstid uppenbarade sig för Elisabet, precis så som han senare gjorde sin närvaro känd för Maria. Gabriel sade:

"Medan din man Sakarias står inför altaret i Jerusalem och det församlade folket ber för en frälsares ankomst, har jag, Gabriel, kommit för att meddela dig att du snart kommer att föda en son som skall vara en föregångare till denna gudomliga lärare, och du skall ge din son namnet Johannes. Han kommer att växa upp hängiven Herren, din Gud, och när han har nått vuxen ålder kommer han att glädja ditt hjärta, ty han kommer att vända många själar till Gud, och han skall även förkunna ankomsten av ditt folks själalutare och hela mänsklighetens andebefriare. Din släkting Maria skall vara mor till detta löftesbarn, och jag skall också uppenbara mig för henne."

Denna syn skrämdde storligen Elisabet. Sedan Gabriel hade avlägsnat sig övervägde hon länge denna upplevelse och begrundade den majestätiska besökarens ord, men hon berättade inte om uppenbarelsen för någon annan än sin man förrän hon senare, i början av februari nästa år, sammanträffade med Maria.

Under fem månader avslöjade emellertid Elisabet inte sin hemlighet ens för sin man. Då hon hade framfört berättelsen om Gabriels besök var Sakarias mycket skeptisk, och i veckor betvivlade han hela upplevelsen. Först då han inte längre kunde ifrågasätta att hans hustru väntade barn samtyckte han halvhjärtat till att tro på Gabriels besök hos henne. Sakarias var mycket förbryllad över Elisabets förestående moderskap, men han betvivlade inte sin hustrus hederlighet, trots sin egen framskridna ålder. Först omkring sex veckor före Johannes födelse blev Sakarias, som resultat av en imponerande dröm, helt övertygad om att Elisabet skulle bli mor till en ödesbestämmelsens son, till en som skulle bereda vägen för Messias ankomst.

Gabriel uppenbarade sig för Maria ungefär vid mitten av november år 8 f.Kr. medan hon arbetade i sitt hem i Nasaret. Senare, efter det att Maria med säkerhet visste att hon skulle bli mor, övertalade hon Josef att låta henne färdas till staden Juda, som låg i bergen drygt sex kilometer väster om Jerusalem, för att träffa Elisabet. Gabriel hade informerat vardera av dessa blivande mödrar om sin uppenbarelse för den andra. De var naturligtvis angelägna om att träffas, att jämföra sina upplevelser och samtala om sina söners sannolika framtid. Maria stannade hos sin avlägsna kusin i tre veckor. Elisabet gjorde sitt bästa för att stärka Marias tro på visionen av Gabriel, så att Maria återvände hem än mer hängiven kallelsen att bli mor till ett ödesbestämmelsens barn som hon snart skulle föda till världen som ett hjälplöst spädbarn, ett genomsnittligt och normalt litet barn av denna värld.

Johannes föddes i staden Juda den 25 mars år 7 f.Kr. Sakarias och Elisabet glädde sig storligen då de

to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

122:2.2 (1345.4) It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

122:2.3 (1345.5) "While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her."

122:2.4 (1345.6) This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

122:2.5 (1345.7) For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

122:2.6 (1346.1) Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

122:2.7 (1346.2) John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in the realization that a son had come to them as Gabriel

såg att de hade fått en son såsom Gabriel hade lovat, och när de på den åttonde dagen bar fram barnet för omskärelse gav de honom officiellt namnet Johannes, så som de tidigare hade blivit anmodade. Redan hade en brorson till Sakarias begett sig till Nasaret med Elisabets budskap till Maria om att hon hade fött en son och att han skulle få namnet Johannes.

Allt från Johannes tidigaste barndom ingav hans föräldrar honom på ett välbetänkt sätt idén att han skulle växa upp till att bli en andlig ledare och religiös lärare. Jordmånen i Johannes hjärta var ständigt mottaglig för sådden av sådana suggestiva frön. Redan som barn fann man honom ofta i templet under de tider då hans far tjänstgjorde där, och han blev väldigt påverkad av betydelsen i allt vad han såg.

3. GABRIELS BUDSKAP TILL MARIA

En kväll vid solnedgången, innan Josef hade återvänt hem, uppenbarade sig Gabriel för Maria invid ett lågt stenbord, och sedan hon hade återfått fattningen sade han: "Jag kommer på befallning av en som är min Herre och som du skall älska och fostra. Till dig, Maria, kommer jag med ett glatt budskap när jag förkunnar att befruktningen inom dig är bestämd i himlen och att när tiden är inne skall du bli mor till en son. Du skall kalla honom Joshua och han skall lägga grunden till himmelriket på jorden och bland människorna. Tala inte om detta annat än för Josef och Elisabet, din släkting, för vilken jag också har uppenbarat mig, och som snart likaså skall föda en son, vars namn kommer att bli Johannes, och som skall bereda vägen för det budskap om befrielse som din son med stor kraft och djup övertygelse skall förkunna för människorna. Och tvivla inte på mina ord, Maria, ty detta hem har valts till ödesbarnets jordiska bostad. Min välsignelse vilar över dig, de Högstes kraft skall stärka dig och hela jordens Herre skall beskydda dig."

Maria begrundade detta besök hemligt i sitt hjärta i många veckor, tills hon med säkerhet visste att hon väntade barn, innan hon vågade avslöja dessa ovanliga händelser för sin man. När Josef fick höra allt detta, och fastän han hade stort tillit till Maria, blev han mycket orolig och kunde inte sova på många nätter. Till en början gällde Josefs tvivel Gabriels besök. Sedan, när han blev nära nog övertygad om att Maria verkligen hade hört den gudomliga budbärarens röst och sett dennes gestalt, blev han uppriven i sinnet när han grubblade över hur sådant kunde ske. Hur kunde en efterkommande till människovarelser vara den gudomliga bestämmelsens barn? Josef kunde inte alls få dessa motstridiga idéer att harmonisera med varandra förrän både han och Maria efter flera veckors övervägande kom till den slutsatsen att de hade valts till föräldrar för Messias, fastän det ju inte hade varit den judiska uppfattningen att den förväntade befriaren skulle vara av gudomlig natur. När de hade kommit fram till denna betydelsefulla slutsats skyndade sig Maria att ge sig iväg för att besöka Elisabet.

Efter Marias återkomst för hon på besök till sina föräldrar, Joakim och Hanna. Hennes två bröder och två systrar var, liksom även hennes föräldrar, alltid mycket skeptiska till Jesu gudomliga mission, fastän vid denna

had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth, carrying the message of Elizabeth to Mary proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

122:2.8 (1346.3) From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

122:3.1 (1346.4) One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom you shall love and nurture. To you, Mary, I bring glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you."

122:3.2 (1346.5) Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

122:3.3 (1347.1) Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of

tid visste de naturligtvis ingenting om Gabriels besök. Maria anförtror dock sin syster Salome att hon trodde att hennes son var bestämd till att bli en stor lärare.

Gabriels budskap till Maria framfördes dagen efter befruktningen av Jesus och var den enda övernaturliga händelsen i samband med hela hennes erfarenhet av att bära och föda löftesbarnet.

4. JOSEFS DRÖM

Josef kunde inte förlika sig med tanken att Maria skulle bli mor till ett så speciellt barn förrän efter upplevelsen av en dröm som gjorde ett mycket starkt intryck på honom. I denna dröm uppenbarade sig en lysande himmelsk budbärare för honom och sade bland annat: "Jag framträder på befallning av Honom som nu härskar i höjden, och jag är anmodad att instruera dig beträffande den son som Maria skall föda och som skall bli ett stort ljus i världen. I honom kommer att vara liv, och hans liv skall bli människosläktets ljus. Han skall först komma till sitt eget folk, men de kommer knappast att ta emot honom, men till alla som tar emot honom skall han uppenbara att de är Guds barn." Efter denna upplevelse tvivlade Josef aldrig mer helt på Marias berättelse om Gabriels besök och om löftet att det ofödda barnet skulle bli en gudomlig budbärare till världen.

Vid inget av dessa besök sades något om Davids hus. Inget antydde någonsin om att Jesus skulle bli "judarnas befriare", inte ens att han skulle vara den länge efterlängtrade Messias. Jesus var inte en sådan Messias som judarna hade väntat sig, men han var världens befriare. Hans mission var till alla raser och folkslag, inte till någon enskild grupp.

Josefs släktlinje gick inte tillbaka till kung David. Maria hade mer härstamning från David än Josef. Det är sant att Josef begav sig till Davids stad, Betlehem, för att registreras för den romerska folkräkningen, men det skedde därför att sex generationer tidigare hade Josefs förfader på den manliga linjen i den generationen adopterats, då han var föräldralös, av en viss Sadok, som härstammade direkt från David; därav kom det sig att Josef också räknades som hörande till "Davids hus".

De flesta av de så kallade messiasprofetierna i Gamla Testamentet anpassades till att gälla Jesus långt efter det att han hade levt sitt liv på jorden. I århundraden hade hebreernas profeter förkunnat ankomsten av en befriare, och dessa löften hade av en följd av generationer tolkats så att de avsåg en ny judisk härskare, som skulle sitta på Davids tron och med Mose förmenta mirakulösa metoder skrida till att etablera judarna i Palestina som en stark nation, fri från allt främmande herravälde. Många figurativa avsnitt som ingår här och var i hebreernas skrifter misstolkades senare även till att avse Jesu livsuppgift. Många uttalanden i Gamla Testamentet förvrängdes så att de föreföll att passa in på någon episod i Mästarens liv på jorden. Jesus själv bestred en gång offentligt varje anknytning till Davids kungahus. Även ett sådant ställe i texten som "en ung kvinna skall föda en son" ändrades till att lyda "en jungfru skall föda en son". Detsamma gällde också de många släkttavlor över både Josef och

course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

^{122:3.4 (1347.2)} Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. JOSEPH'S DREAM

^{122:4.1 (1347.3)} Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of an extraordinary child until after he had experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: "Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God." After this experience Joseph never again wholly doubted Mary's story of Gabriel's visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

^{122:4.2 (1347.4)} In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus' becoming a "deliverer of the Jews," not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world's deliverer*. His mission was to all races and peoples, not to any one group.

^{122:4.3 (1347.5)} Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry than Joseph. True, Joseph did go to the City of David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph's paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the "house of David."

^{122:4.4 (1347.6)} Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master's earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, "a maiden shall bear a son," was made to read, "a virgin shall bear a son." This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were

Maria som konstruerades efter Mikael's liv på jorden. Många av dessa släktavlor innehåller mycket av Mästarens härstamning, men på det hela taget är de inte äkta och kan inte förlitas till som fakta. De tidiga anhängarna till Jesus föll alltför ofta för frestelsen att få alla gamla profetiska yttranden att tyckas framstå som om de fick sin uppfyllelse i deras Herres och Mästares liv.

5. JESU JORDISKA FÖRÄLDRAR

Josef var en mild man, ytterst samvetsgrann och på alla sätt trogen sitt folks religiösa seder och bruk. Han talade föga men tänkte mycket. Det judiska folkets sorgliga belägenhet orsakade Josef mycken bedrövelse. Som en yngling bland sina åtta bröder och systrar hade han varit mer gladlynt, men under de första åren som nygift (under Jesu barndom) led han av perioder av en mild andlig modlöshet. Dessa uttryck för hans sinnelag undergick en avsevärd förbättring kort före hans olägliga död och sedan den ekonomiska situationen för hans familj hade förbättrats genom hans avancemang från vanlig timmerman till välbärgad entreprenör.

Marias temperament var rakt motsatt hennes makes. Hon var vanligen gladlynt, mycket sällan nedslagen och hade en ständigt solig läggning. Maria lät sina emotionella känslor komma fritt och ofta till uttryck, och man såg henne aldrig sorgsen förrän efter Josefs plötsliga död. Hon hade knappt återhämtat sig från denna chock när hon fick över sig de bekymmer och tvivelsmål som föranleddes av hennes äldste sons säregna levnadsbana, som så snabbt utvecklades inför hennes förvånade åsyn. Under hela denna ovanliga erfarenhet var Maria ändå samlad, modig och ganska klok i sitt förhållande till sin märklige och föga förstodde förstfödde son och till hans överlevande bröder och systrar.

Jesus fick mycket av sin ovanliga mildhet och underbart medlidsamma förståelse av människonaturen från sin far. Från sin mor ärvde han gåvan att kunna verka som en stor lärare och sin väldiga förmåga till rättmätig indignation. I sina emotionella reaktioner inför omgivningen under sitt vuxenliv var Jesus ibland lik sin far, meditativ och andaktsfull, ibland kännetecknad av synbar sorgsenhet, men oftare ryckte han framåt på ett sätt som påminde om hans mors optimistiska och beslutsamma läggning. Allt som allt tenderade Marias temperament att dominera den gudomlige Sonens levnadsbana när han växte upp och började ta sitt vuxenlivs betydelsefulla steg. I vissa detaljer var Jesus en blandning av sina föräldrars karaktärsdrag; i andra avseenden uppvisade han karaktärsdrag hos den ena i kontrast till den andra förälderns drag.

Från Josef fick Jesus en noggrann undervisning i det judiska ceremonielet och en ovanlig förtrogenhet med hebreernas skrifter. Från Maria fick han en vidare synvinkel på det religiösa livet och en liberalare uppfattning om den personliga andliga friheten.

Både Josefs och Marias familjer var väl utbildade för sin tid. Josef och Maria hade en utbildning som långt över genomsnittet för deras tid och ställning i livet. Han var en tänkare; hon var en planerare, skicklig i att

constructed subsequent to Michael's career on earth. Many of these lineages contain much of the Master's ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as factual. The early followers of Jesus all too often succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

5. JESUS' EARTH PARENTS

^{122:5.1 (1348.1)} Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus' childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly improved just before his untimely death and after the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

^{122:5.2 (1348.2)} Mary's temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

^{122:5.3 (1348.3)} Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother's optimistic and determined disposition. All in all, Mary's temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents' traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

^{122:5.4 (1348.4)} From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonials and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a broader viewpoint of religious life and a more liberal concept of personal spiritual freedom.

^{122:5.5 (1349.1)} The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a planner, expert in

tillämpa och praktisk i att genast utföra. Josef hade svarta ögon och brunt hår; Maria var brunögd, nästan blond.

Om Josef hade fått leva, skull han utan tvivel ha blivit en som starkt trodde på sin äldste sons gudomliga mission. Maria vacklade mellan tro och tvivel, och hon påverkades mycket av den inställning som hennes övriga barn samt vänner och släktingar tog, men alltid stadgades hon i sin slutliga attityd av minnet av Gabriels uppenbarelse för henne genast efter det att barnet hade befruktats.

Maria var skicklig i att väva och mer än genomsnittligt kunnig i de flesta av den tidens hushållsgöromål. Hon var en god hushållerska och en utmärkt hemskapare. Både Josef och Maria var goda lärare, och de såg till att deras barn blev väl förtrogna med den tidens bildning.

När Josef var en ung man anställdes han av Marias far för att bygga en tilläggsdel till hans hus, och det var när Maria kom med en kopp vatten åt Josef, under en middagsmåltid, då sällskapet fick sin egentliga början för detta par som var bestämda till att bli Jesu föräldrar.

Josef och Maria vigdes enligt judisk sed i Marias hem i Nasarets omnejd när Josef var tjuogoett år gammal. Äktenskapet ingicks efter ett normalt sällskapande som hade pågått i närmare två år. Kort därefter flyttade de in i sitt nya hem i Nasaret, som Josef hade byggt med hjälp av två av sina bröder. Huset låg nära foten av ett närliggande högre beläget landområde som på ett förtjusande sätt höjde sig över den omgivande landsbygden. I detta hem, som de särskilt hade ställt i ordning, hade dessa unga och förväntansfulla föräldrar tänkt sig att välkomna löftesbarnet, föga anande att denna för ett helt universum betydelsefulla händelse skulle inträffa medan de var i Betlehem i Judéen, borta från hemmet.

Större delen av Josefs familj blev anhängare av Jesu läror, men mycket få i Marias släkt trodde någonsin på honom innan han lämnade denna värld. Josef lutade mer mot den andliga uppfattningen om den förväntade Messias, men Maria och hennes familj, i synnerhet hennes far, höll sig till uppfattningen om Messias som en världslig befriare och politisk härskare. Marias förfäder hade på ett framträdande sätt varit identifierade med de då ganska nyligen inträffade mackabeiska aktiviteterna.

Josef höll sig energiskt till den judiska religionens östra eller babyloniska uppfattningar; Maria lutade starkt mot den liberalare och mer omfattande västra eller hellenistiska tolkningen av lagen och profeterna.

6. HEMMET I NASARET

Jesu hem låg inte långt från den höga kullen i den norra delen av Nasaret, en bit från bybrunnen som låg i stadens östra del. Jesu familj bodde i stadens utkanter, och detta gjorde det lättare för honom att senare ofta få åtnjuta vandringar ute på landsbygden och att göra utfärder till toppen av detta närbelägna högland, den högsta av alla höjder i södra Galiléen med undantag för bergskedjan Tabor i öster och berget Nain, som var på

adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-high blond type.

^{122:5.6 (1349.2)} Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

^{122:5.7 (1349.3)} Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

^{122:5.8 (1349.4)} When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

^{122:5.9 (1349.5)} Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

^{122:5.10 (1349.6)} The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the Maccabean activities of the then but recent times.

^{122:5.11 (1349.7)} Joseph held vigorously to the Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic, interpretation of the law and the prophets.

6. THE HOME AT NAZARETH

^{122:6.1 (1349.8)} The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range

ungefär samma höjd. Deras hem låg något söder och öster om den södra bergsklippa, som sköt ut från denna kulle, och ungefär halvvägs mellan foten av denna höjd och vägen som från Nasaret ledde ut till Kanaan. Förutom att klättra i bergen tyckte Jesus mycket om att göra en vandring längs en smal stig som slingrade sig fram vid kullens fot i en nordöstlig riktning till en punkt där den förenade sig med vägen till Sephoris.

Josefs och Marias hem var en stenbyggnad; den bestod av ett enda rum med ett platt tak och en ansluten byggnad som inhyste djuren. Möbleringen bestod av ett lågt stenbord, lerkärl samt stenfat och -grytor, en vävstol, en lamphållare, flera små pallar och mattor att sova på, på golvet av sten. På bakgården nära byggnaden för djuren fanns ett skyddstak som täckte ugnen och mjölkvarnen. Det behövdes två personer för att använda denna typ av kvarn, en som malde och en som matade in säden. Som liten pojke matade Jesus ofta kvarnen med säd medan hans mamma drev kvarnstenen.

Under senare år, då familjen växte i storlek, brukade de alla sitta på huk runt det förstörade stenbordet vid måltiderna och servera sig själva från ett gemensamt matfat eller från en gryta. Under vintern belystes bordet vid kvällsmåltiden av en liten flat lerlampa fylld med olivolja. Efter Martas födelse byggde Josef ett tilläggsutrymme till huset, ett större rum som användes som snickarverkstad under dagen och som sovrum på natten.

7. RESAN TILL BETLEHEM

I mars år 8 f.Kr. (den månad då Josef och Maria gifte sig) befallde kejsaren Augustus att alla invånare i det romerska riket skulle räknas, att man skulle genomföra en folkräkning som kunde användas för att åstadkomma ett bättre beskattningssystem. Judarna hade alltid varit mycket fördomsfulla mot varje försök att "räkna folket", och detta i förening med de allvarliga privata problem som Judéens kung Herodes hade, samverkade till att med ett år framskjuta genomförandet av denna folkräkning i det judiska kungadömet. Över hela romarriket skedde denna folkräkning år 8 f.Kr. utom i Herodes kungadöme i Palestina där den genomfördes år 7 f.Kr., dvs. ett år senare.

Det var inte nödvändigt för Maria att bege sig till Betlehem för registrering — Josef var berättigad att registrera sig och sin familj — men Maria som var en äventyrslysten och energisk person insisterade på att få följa med honom. Hon var rädd för att lämnas ensam för den händelse att barnet skulle födas medan Josef var borta, och emedan Betlehem inte var långt från staden Juda förutsåg hon dessutom möjligheten till ett angenämt besök hos sin släkting Elisabet.

Josef förbjöd faktiskt Maria att följa med honom, men det var till ingen nytta. När maten packades för den tre eller fyra dagar långa resan lagade hon dubbla portioner och gjorde sig klar för färden. Innan de faktiskt gav sig iväg hade dock Josef funnit sig i att Maria följde med, och glada till sinnes lämnade de Nasaret när dagen grydde.

to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sephoris.

122:6.2 (1350.1) The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

122:6.3 (1350.2) In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

122:7.1 (1350.3) In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always been greatly prejudiced against any attempt to "number the people," and this, in connection with the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

122:7.2 (1350.4) It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

122:7.3 (1350.5) Joseph virtually forbade Mary to accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

Josef och Maria var fattiga, och då de hade endast ett lastdjur red Maria, som gick i väntans dagar, med provianterna på djuret medan Josef gick till fots och ledde det. Att bygga och utrusta hemmet hade tärt mycket på Josefs medel, eftersom han också måste bidra till att försörja sina föräldrar, då hans far nyligen hade blivit arbetsförmögen. Så gick detta judiska par iväg från sitt enkla hem tidigt om morgonen den 18 augusti år 7 f.Kr. på sin färd till Betlehem.

Deras första resdag förde dem runt kullarna vid foten av Gilboaberget, där de slog läger för natten vid Jordanfloden och funderade en hel del om vad för sorts son de skulle få. Josef höll fast vid uppfattningen om en andlig ledare, och Maria höll sig till tanken om en judisk Messias, som skulle befria den hebreiska nationen.

En klar och tidig morgon den 19 augusti var Josef och Maria igen på väg. De intog sin måltid vid middagstid vid foten av Sartababerget, som höjde sig över Jordandalen, och fortsatte sedan så att de kom till Jeriko mot natten. Där stannade de vid ett värdshus intill landsvägen i stadens utkanter. Efter kvällsmåltiden och efter mycken diskussion om förtrycket som det romerska styret utövade, om Herodes, om folkräkningsregistreringen samt om Jerusalems och Alexandrias relativa betydelse som centra för den judiska lärdomen och kulturen, drog sig de resande från Nasaret tillbaka till nattens vila. Tidigt om morgonen den 20 augusti återupptog de sin resa och nådde Jerusalem före middagen, besökte templet, fortsatte mot sitt slutmål och anlände till Betlehem under eftermiddagens lopp.

Värdshuset var överbelagt, och Josef sökte därför logi hos avlägsna släktingar, men varje rum i Betlehem var fyllt till brädden. Då han återvände till värdshusets gårdsplan fick han höra att karavanstallen, som hade huggits ut i bergets sida och som var belägna precis nedanför värdshuset, hade tömts på djur och städats upp för att ta emot resande. Josef lämnade åsnan på gårdsplanen, tog sina säckar med kläder och proviant på ryggen och steg tillsammans med Maria ned för stentrapporna till hårbärgen nedanför. De fann sig placerade i vad som hade varit ett lagerrum för säd framför stallen och krubborna. Tältförhängen hade hängts upp, och de skattade sig lyckliga då de hade fått ett så angenämt logi.

Josef hade tänkt sig att gå ut och registrera sig med detsamma, men Maria var uttröttad; hon var ganska ängslig och bad honom enträget att stanna hos henne, vilket han gjorde.

8. JESU FÖDELSE

Hela den natten var Maria rastlös, så att ingendera av dem sov särskilt mycket. När dagen grydde var födslovändorna tydliga, och vid tolvtiden den 21 augusti år 7 f. Kr., med hjälp och vänlig omvårdnad av kvinnliga medresenärer, födde Maria ett gossebarn. Nasarén Jesus föddes till världen, lindades i de kläder som Maria hade tagit med för en sådan eventuell händelse och lades i en krubba nära intill.

Precis på samma sätt som alla barn före den

^{122:7.4 (1350.6)} Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

^{122:7.5 (1351.1)} Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

^{122:7.6 (1351.2)} Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

^{122:7.7 (1351.3)} The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives, but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

^{122:7.8 (1351.4)} Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. THE BIRTH OF JESUS

^{122:8.1 (1351.5)} All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon, August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

^{122:8.2 (1351.6)} In just the same manner as all babies

dagen och sedan dess har kommit till världen föddes det utlovade barnet. Och på den åttonde dagen omskars han enligt judisk sed och gavs formellt namnet Joshua (Jesus).

Följande dag efter Jesu födelse utförde Josef sin registrering. Han träffade då på en man som de hade talat med två kvällar tidigare i Jeriko, och denne tog honom med till en förmögen vän som hade ett rum i värdshuset och som sade sig gärna byta logi med paret från Nasaret. Den eftermiddagen flyttade de upp till värdshuset, där de bodde i nästan tre veckor tills de fick husrum hos en avlägsen släkting till Josef.

Andra dagen efter Jesu födelse sände Maria bud till Elisabet att hennes barn hade fötts och fick som svar ett bud med inbjudan till Josef att komma upp till Jerusalem för att diskutera alla deras angelägenheter med Sakarias. Följande vecka gick Josef upp till Jerusalem för att överlägga med Sakarias. Både Sakarias och Elisabet hade blivit besatta av en uppriktig övertygelse om att Jesus förvisso skulle bli den judiska befriaren, Messias, och att deras son Johannes skulle bli hans främste assistent, bestämmelsens man vid hans högra sida. Eftersom Maria höll samma uppfattningar var det inte svårt att övertala Josef att stanna i Betlehem, Davids stad, så att Jesus skulle kunna växa upp till att bli Davids efterträdare på hela Israels tron. I enlighet därmed stannade de i Betlehem i över ett år, medan Josef allt emellan arbetade i sitt yrke som timmerman.

Vid Jesu födelse vid tolvtiden var Urantias serafer församlade under sina ledare och sjöng lovsånger ovanför krubban i Betlehem, men dessa uttryck för pris och lov hördes inte av människoöron. Inga herdar eller andra dödliga varelser kom för att hylla barnet i Betlehem före den dag då vissa präster från Ur anlände, vilka hade sänts ned från Jerusalem av Sakarias.

Dessa präster från Mesopotamien hade för någon tid sedan fått höra av en märklig religiös lärare i deras land att han hade haft en dröm i vilken han fick budskap om att "livets ljus" snart skulle uppenbara sig som ett nyfött barn, och att detta skulle ske bland judarna. Till dem drog dessa tre lärare iväg på sök efter detta "livets ljus". Efter många veckor av lönlöst sökande i Jerusalem var de redo att återvända till Ur, när Sakarias träffade dem och avslöjade att han trodde att Jesus var den som de sökte. Han sände dem vidare till Betlehem, där de fann barnet och lämnade sina gåvor till dess jordiska moder Maria. Barnet var nästan tre veckor gammalt vid tiden för deras besök.

Dessa vise män såg ingen stjärna som skulle ha väglett dem till Betlehem. Den vackra legenden om stjärnan över Betlehem uppkom på följande sätt: Jesus föddes den 21 augusti klockan 12 år 7 f.Kr. Den 29 maj år 7 f.Kr. inträffade en ovanlig konjunktion mellan Jupiter och Saturnus i Fiskarnas stjärnbild. Det är ett anmärkningsvärt astronomiskt faktum att liknande konjunktioner inträffade den 29 september och 5 december samma år. På basis av dessa ovanliga men helt naturliga händelser byggde följande generations välmenande trosivrare upp den tilltalande legenden om Betlehemsstjärnan och de tillbedjande vise männen vilka den ledde fram till krubban, där de såg och dyrkade det nyfödda barnet. Människosinnena i Östern och

before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

122:8.4 (1351.8) The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter's trade.

122:8.5 (1352.1) At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

122:8.6 (1352.2) These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that "the light of life" was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this "light of life." After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three weeks old at the time of their visit.

122:8.7 (1352.3) These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomic fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the newborn babe. Oriental and near-

Mellanöstern finner stor glädje i sagoberättelser, och de spinner ständigt sådana vackra myter om sina religiösa ledares och politiska hjältars liv. Så länge boktryckandet inte var känt, när det mesta av människans kunskap överfördes muntligt från en generation till en annan, blev myterna lätt traditioner och traditionerna godtogs till slut som fakta.

Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. FRAMBÄRANDET I TEMPLET

Mose hade lärt judarna att varje förstfödd son tillhörde Herren och att en sådan son — i stället för att han offrades, vilket var sed bland de hedna länderna — skulle få leva förutsatt att hans föräldrar återlöste honom genom att betala fem siklar till någon auktoriserad präst. Det fanns också en mosaik bestämmelse som föreskrev att en nybliven mor efter en viss tidsperiod skulle infinna sig för renande (eller ha någon annan som utförde det tillbörliga offret för henne) i templet. Det var brukligt att utföra båda dessa ceremonier samtidigt. Följaktligen gick Josef och Maria upp till templet i Jerusalem för att personligen frambära Jesus för prästerna och få honom återlöst samt också för att utföra det rätta offret som säkrade Marias ceremoniella renande från den påstådda orenheten från barnafödandet.

På templets förgårdar uppehöll sig ständigt två anmärkningsvärda personer, sångaren Simeon och poeten Hanna. Simeon var från Judéen men Hanna från Galiléen. Detta par var ofta tillsammans, och bägge var goda vänner med prästen Sakarias, som hade anförtrött dem hemligheten om Johannes och Jesus. Både Simeon och Hanna längtade efter Messias ankomst, och deras förtroende för Sakarias fick dem att tro att Jesus var den efterlängtda befriaren av det judiska folket.

Sakarias visste vilken dag Josef och Maria väntades komma till templet med Jesus, och han hade på förhand kommit överens med Simeon och Hanna att han, genom att höja handen till hälsning, skulle ange vem som i processionen av förstfödda barn var Jesus.

För detta tillfälle hade Hanna skrivit en dikt, som Simeon började sjunga — till stor förvåning för Josef, Maria och alla som hade samlats på förgårdarna till templet. Detta var deras hymn för återlösandet av den förstfödde sonen:

Välsignad vare Herren, Israels Gud,

Ty han har besökt oss och berett återlösen för sitt folk;

Han har upphöjt ett frälsningshorn för oss alla

I sin tjänare Davids hus.

Just som han talade genom sina heliga profeters mun —

Frälsning från våra fiender och från alla som hatar oss.

Att visa barmhärtighet mot våra fäder, och minnas sitt heliga förbund —

Den ed som han svor vår fader Abraham,

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

122:9.1 (1352.4) Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

122:9.2 (1353.1) There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias, who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

122:9.3 (1353.2) Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

122:9.4 (1353.3) For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

122:9.5 (1353.4) Blessed be the Lord, the God of Israel,

122:9.6 (1353.5) For he has visited us and wrought redemption for his people;

122:9.7 (1353.6) He has raised up a horn of salvation for all of us

122:9.8 (1353.7) In the house of his servant David.

122:9.9 (1353.8) Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

122:9.10 (1353.9) Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

122:9.11 (1353.10) To show mercy to our fathers, and remember his holy covenant —

122:9.12 (1353.11) The oath which he swore to Abraham our

Att ge oss tillfälle att då frigjorda från våra fienders hand,

Tjäna honom utan fruktan,

I helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra dagar.

Ja, och du, löftesbarn, skall kallas den Högstes profet,

Ty du skall gå inför Herrens åsyn och grunda hans rike;

För att ge hans folk kunskap om frälsning

Med förlåtelse för deras synder,

Fröjda er i vår Guds ömsinta barmhärtighet, ty gryningen från höjden har nu besökt oss

För att skina över dem som sitter i mörker och i dödens skugga,

För att styra våra steg in på fredens väg.

Och låt nu din tjänare fara i frid, O, Herre, enligt ditt ord,

Ty mina ögon har sett din frälsning,

Som du har berett alla folks åsyn,

Ett ljus som lyser även för andra än judar

Och till ditt folks, Israels, ära.

På vägen tillbaka till Betlehem var Josef och Maria tystlåtna — förvirrade och imponerade men skrämde. Maria var mycket upprörd av Hannas, den åldrade poetens, avskedshälsning, och Josef var inte införstådd med denna för tidiga strävan att göra Jesus till det judiska folkets efterlängtna Messias.

10. HERODES AGERAR

Herodes spioner var emellertid inte inaktiva. När de rapporterade till Herodes att prästerna från Ur hade besökt Betlehem kallade Herodes dessa kaldéer att inställa sig hos honom. Han utfrågade ihärdigt dessa vise män om den nye "judarnas konung", men de gav honom föga tillfredsställelse med förklaringen att barnet hade fötts av en kvinna som med sin man hade kommit ned till Betlehem för att registrera sig för folkräkningen. Herodes, som inte nöjde sig med detta svar, sände iväg dem med en penningpung och befallde dem att finna barnet så att även han kunde komma för att dyrka barnet, eftersom de hade förklarat att hans kungadöme skulle vara andligt, inte världsligt. När de vise männen inte återvände blev Herodes misstänksam. När han övervägde dessa frågor återvände hans angivare och avlade full rapport om de nyligen inträffade händelserna i templet. De gav honom en avskrift av delar av Simeons sång som hade sjungits vid återlösenceremonierna för Jesus. De hade inte följt efter Josef och Maria, och Herodes var rasande på dem då de inte kunde berätta för honom vart paret hade tagit barnet. Han sände då ut efterforskare för att ta reda på var Josef och Maria befann sig. Då Sakarias

father,

^{122:9.13 (1353.12)} To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

^{122:9.14 (1353.13)} Should serve him without fear,

^{122:9.15 (1353.14)} In holiness and righteousness before him all our days.

^{122:9.16 (1353.15)} Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

^{122:9.17 (1353.16)} For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

^{122:9.18 (1353.17)} To give knowledge of salvation to his people

^{122:9.19 (1353.18)} In the remission of their sins.

^{122:9.20 (1353.19)} Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

^{122:9.21 (1353.20)} To shine upon those who sit in darkness and the shadow of death;

^{122:9.22 (1353.21)} To guide our feet into ways of peace.

^{122:9.23 (1353.22)} And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

^{122:9.24 (1353.23)} For my eyes have seen your salvation,

^{122:9.25 (1353.24)} Which you have prepared before the face of all peoples;

^{122:9.26 (1353.25)} A light for even the unveiling of the gentiles

^{122:9.27 (1353.26)} And the glory of your people Israel.

^{122:9.28 (1353.27)} On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

10. HEROD ACTS

^{122:10.1 (1353.28)} But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He inquired diligently of these wise men about the new "king of the Jews," but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained

och Elisabet visste att Herodes förföljde familjen från Nasaret höll de sig borta från Betlehem. Gossebarnet var gömt hos Josefs släktingar.

Josef var rädd för att söka arbete, och deras små besparingar höll snabbt på att ta slut. Redan vid tiden för reningsceremonierna i templet ansåg sig Josef så fattig att det berättigade honom att för Marias del offra två unga duvor, såsom Moses hade föreskrivit för renandet av mödrarna bland de fattiga.

När Herodes spioner efter mer än ett år av sökande inte hade lyckats finna ut var Jesus fanns, och på grund av misstanken att barnet fortfarande fanns gömt i Betlehem, utfärdade han en befallning om att ett systematiskt genomsökande skulle ske av varje hus i Betlehem, och att alla gossebarn under två år skulle dödas. På detta sätt hoppades Herodes kunna förvissa sig om att detta barn som skulle bli "judarnas konung" skulle bli förintat. Sålunda miste på en enda dag sexton gossebarn livet i Betlehem i Judéen. Intriger och mord, till och med inom hans egen närmaste familj, var vanliga företeelser vid Herodes hov.

Massakern på dessa småbarn ägde rum omkring mitten av oktober år 6 f. Kr., när Jesus var något över ett år gammal. Det fanns emellertid de som trodde på Messias ankomst även bland Herodes hovfolk, och en av dem, som fick höra om befallningen att slakta gossebarnen i Betlehem, kontaktade Sakarias, som i sin tur sände en budbärare till Josef. Natten före massakern begav sig Josef och Maria iväg från Betlehem mot Alexandria i Egypten. För att inte väcka uppmärksamhet reste de ensamma med Jesus till Egypten. De tog sig till Alexandria med penningmedel som Sakarias hade försett dem med, och där arbetade Josef i sitt yrke medan Maria och Jesus bodde hos förmögna släktingar till Josefs familj. De vistades i Alexandria två hela år och återvände inte till Betlehem förrän Herodes var död.

away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph's relatives.

^{122:10.2 (1354.1)} Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification of mothers among the poor.

^{122:10.3 (1354.2)} When, after more than a year of searching, Herod's spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become "king of the Jews" would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

^{122:10.4 (1354.3)} The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod's court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years, not returning to Bethlehem until after the death of Herod.

Kapitel 123. Jesu tidiga barndom

⇨ 122

Urantiaboken

124 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 123 JESU TIDIGA BARNDOM

Sektioner

Introduktion

1. Tillbaka i Nasaret
2. Det femte året (2 f.Kr.)
3. Händelser under det sjätte året (1 f.Kr.)
4. Det sjunde året (1 e.Kr.)
5. Skolorn i Nasaret
6. Hans åttonde år (2 e.Kr.)

PAPER 123

THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Back in Nazareth
2. The Fifth Year (2 B.C.)
3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)
4. The Seventh Year (A.D. 1)
5. School Days in Nazareth
6. His Eighth Year (A.D. 2)

Introduktion

PÅ GRUND AV osäkerheten och oron under vistelsen i Betlehem avvände Maria inte sitt barn förrän de hade kommit tryggt fram till Alexandria, där familjen kunde slå sig ned till ett normalt liv. De bodde hos släktingar, och Josef kunde försörja familjen väl då han fick arbete kort efter deras ankomst. Han arbetade som timmerman i flera månader och upphöjdes sedan till förman för en större grupp arbetare som var anställda för det då pågående uppförandet av en offentlig byggnad. Denna nya erfarenhet gav honom idén att bli entreprenör och byggherre när de hade återvänt till Nasaret.

Under alla dessa år då Jesus var ett hjälplöst litet barn höll Maria en enda lång och ständig vaka över sitt barn så att ingenting skulle hända som kunde äventyra hans välfärd eller på något sätt störa hans framtida mission på jorden. Ingen moder var någonsin mer tillgiven sitt barn. I det hem där Jesus hade hamnat fanns två andra barn som var ungefär i hans ålder, och bland de närmaste grannarna fanns sex andra vilkas åldrar var tillräckligt nära hans egen för att göra dem till lämpliga lekkamrater. Till en början var Maria benägen att alltid hålla Jesus nära intill sig. Hon var rädd för att någonting skulle hända honom om han fick leka i trädgården med de andra barnen. Josef lyckades, med hjälp av sina släktingar, övertyga henne om att ett sådant tillvägagångssätt skulle beröva Jesus den nyttiga erfarenheten av att lära sig anpassning till barn i hans egen ålder. Då Maria insåg att ett omvårdande som innebar ett överdrivet skyddande och ett ovanligt beskydd kunde leda till att han blev självmedveten och i någon mån självcentrerad, samtyckte hon slutligen till

INTRODUCTION

^{123:0.1 (1355.1)} OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

^{123:0.2 (1355.2)} All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary was disposed to keep Jesus close by her side. She feared something might happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered, finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though

planen att låta löftesbarnet växa upp på samma sätt som alla andra barn. Även om hon höll fast vid detta beslut, såg hon det som sin uppgift att alltid hålla ett öga på de små när de lekte kring huset eller i trädgården. Endast en kärleksfull mor kan förstå den börda som Maria bar i sitt hjärta för sin sons trygghet under dessa hans spädbarns- och tidiga barndomsår.

Under hela den två års tid som de vistades i Alexandria var Jesus vid god hälsa och fortsatte att växa normalt. Med undantag för några få vänner och släktingar berättade man inte för någon att Jesus var ett "löftesbarn". En av Josefs släktingar avslöjade emellertid detta för några vänner i Memfis, efterkommande till den forntida Ikhnaton, och de samlades tillsammans med en liten grupp av troende från Alexandria i palatshemmet som ägdes av Josefs släkting och välgörare en kort tid innan familjen från Nasaret återvände till Palestina, för att önska dem välgång och betyga sin vördnad för barnet. Vid detta tillfälle gav de församlade vännerna som gåva till Jesus en fullständig kopia av den grekiska översättningen av hebréernas skrifter. Detta exemplar av judarnas heliga skrifter fick Josef inte i sin hand förrän både han och Maria slutligen hade avslagit inbjudan från deras vänner från Memfis och Alexandria att stanna i Egypten. Dessa troende hävdade bestämt att ödesbarnet skulle kunna utöva ett långt större världsinflytande som invånare i Alexandria än om han bodde på någon bestämd ort i Palestina. Dessa försök till övertalning fördröjde för en tid deras avfärd till Palestina, efter det att de hade fått höra nyheten om Herodes död.

Josef och Maria lämnade slutligen Alexandria ombord en båt som tillhörde deras vän Ezraeon och som var på väg till Joppa. De anlände till den hamnen i slutet av augusti år 4 f.Kr. och begav sig direkt till Betlehem, där de vistades hela september månad för att rådgöra med sina vänner och släktingar huruvida de skulle stanna där eller återvända till Nasaret.

Maria hade aldrig helt gett upp tanken på att Jesus borde växa upp i Betlehem, Davids stad. Josef trodde verkligen inte att deras son skulle bli en konung som befriade Israel. Dessutom visste han att han inte själv var en egentlig ättling till David, utan att han räknades till Davids efterkommande därför att en av hans förfäder hade adopterats in i en släkt som härstammade från David. Maria höll naturligtvis Davids stad för det lämpligaste stället att uppfostra en ny kandidat till Davids tron, men Josef föredrog att hellre pröva sin lycka med Herodes Antipas än med hans bror Arkelaos. Han var mycket orolig för barnets trygghet i Betlehem eller någon annan stad i Judéen, och han antog att Arkelaos med större sannolikhet än Antipas i Galiléen skulle föra sin far Herodes hotfulla politik. Förutom alla dessa orsaker höll Josef inte inne med att han tyckte att Galiléen var en bättre plats att fostra och undervisa barnet, men det tog tre veckor att övervinna Marias invändningar.

Framemot den första oktober hade Josef övertygat Maria och alla deras vänner om att det var bäst för dem att återvända till Nasaret. Följaktligen i början av oktober år 4 f.Kr. begav de sig iväg från Betlehem till Nasaret och färdades via Lydda och Skytopolis. De startade tidigt en söndagsmorgon. Maria och barnet red på deras nyligen anskaffade lastdjur, medan Josef och fem åtföljande manliga släktingar färdades till fots. Josefs

she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

123:0.3 (1355.3) Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus' being a "child of promise." One of Joseph's relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ikhnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph's relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph's hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod's death.

123:0.4 (1356.1) Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

123:0.5 (1356.2) Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic line of descent. Mary, of course, thought the City of David the most appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

123:0.6 (1356.3) By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden, while Joseph and five accompanying kinsmen

släktingar vägrade att låta dem företa färden till Nasaret ensamma. De vågade inte bege sig till Galiléen via Jerusalem och Jordandalen, och de västra vägarna var inte helt säkra för två ensamma resande med ett litet barn.

1. TILLBAKA I NASARET

På färdens fjärde dag nådde sällskapet lyckligt och väl fram till sin bestämelseort. De anlände oanmälda till sitt hem i Nasaret, vilket i över tre års tid hade bebotts av en av Josefs gifta bröder, som verkligen var överraskad av att se dem. Så lågmält hade de skött sina angelägenheter att varken Josefs eller Marias familj visste att de ens hade lämnat Alexandria. Nästa dag flyttade Josefs bror ut med sin familj, och för första gången sedan Jesu födelse slog Maria sig ned med sin lilla familj för att njuta av livet i deras eget hem. Inom mindre än en vecka fick Josef arbete som timmerman, och de var ytterst lyckliga.

Jesus var omkring tre år och två månader gammal vid tiden för deras återkomst till Nasaret. Han hade uthärdat alla dessa färder mycket väl, var vid utmärkt hälsa och full av barnets glädje och iver över att ha ett eget område att springa omkring på och fröjdas över. Men han saknade mycket sina alexandriska lekkamraters sällskap.

Under färden till Nasaret hade Josef övertalat Maria att det vore oklokt att sprida vetskaper bland deras vänner och släktingar i Galiléen om att Jesus var ett löftets barn. De kom överens om att inte säga något om dessa saker till någon. De höll båda mycket troget detta löfte.

Jesu hela fjärde levnadsår var en period av normal fysisk utveckling och en ovanlig mental aktivitet. Under tiden hade han blivit mycket fäst vid en grannpojke, som var ungefär i hans ålder och som hette Jakob. Jesus och Jakob lekte alltid gärna tillsammans, och de växte upp till att bli de bästa vänner och trognaste kamrater.

Nästa viktiga händelse i familjens liv var födseln av deras andra barn, Jakob, under de tidiga morgontimmarna den 2 april år 3 f.Kr. Jesus var fascinerad av och förtjust över tanken att han hade en liten bror, och han kunde i timmar hålla sig på plats bara för att iakttä barnets aktiviteter.

Vid midsommartiden samma år byggde Josef en liten verkstad borta vid bybrunnen och nära karavanernas viloställe. Efter detta gjorde han inte mycket daglönat arbete som timmerman. Han hade som medarbetare två av sina bröder och flera andra hantverkare, vilken han sände ut på arbeten medan han stannade i verkstaden för att tillverka ok och plogar samt göra annat träarbete. Han gjorde också en del läderarbeten samt rep- och tältduksarbeten. När Jesus växte upp och inte var i skolan delade han sin tid lika mellan att hjälpa sin mor med hemsysslorna och att ge akt på hur hans far arbetade i verkstaden, medan han samtidigt lyssnade på diskussioner och småprat bland karavanförarna och resenärerna från världens fyra hörn.

I juli detta år, en månad innan Jesus fyllde fyra år, spred sig en svårartad magåkomma över hela Nasaret,

proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. BACK IN NAZARETH

123:1.1 (1356.4) On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

123:1.2 (1356.5) Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

123:1.3 (1356.6) On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping this promise.

123:1.4 (1357.1) Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

123:1.5 (1357.2) The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

123:1.6 (1357.3) It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodworking. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

123:1.7 (1357.4) In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal

ett utbrott orsakat av smitta från karavanresande. Maria blev så alarmerad av faran för att Jesus kunde smittas av denna epidemiska sjukdom att hon buntade ihop båda sina barn och flydde till sin brors gård på landet, några åtta kilometer söder om Nasaret vid vägen till Megiddo nära Sarid. De återvände inte till Nasaret över två månader senare. Jesus storligen gladdes åt sin första upplevelse på en bondgård.

2. DET FEMTE ÅRET (2 F.KR.)

Något över ett år efter återkomsten till Nasaret nådde pojken Jesus åldern för sitt första personliga och helhjärtade moraliska beslut. Då kom en Tankeriktare för att stanna hos honom, en gudomlig gåva från Paradisfadern. Denna Riktare hade tidigare tjänat med Makiventa Melkisedek och sålunda fått erfarenhet av att verka i samband med inkarnationen av en övermänsklig varelse som levde i köttlig gestalt. Denna händelse inträffade den 11 februari år 2 f.Kr. Jesus var inte mer medveten om den gudomliga Ledsagarens ankomst än de miljoner och åter miljoner andra barn som före och efter den dagen likaså har fått en Tankeriktare för att bo i deras sinnen och där arbeta för det avgörande förändligandet av deras sinnen och för den eviga överlevnaden av deras evolverande odödliga själar.

Denna dag i februari upphörde Universumets Härskares direkta och personliga övervakning i anslutning till okränkbarheten av Mikael's inkarnation i barngestalt. Från den stunden vidare under hela den mänskliga utvecklingen av inkarnationen var beskyddet av Jesus bestämt att ligga hos denna Riktare i hans inre och hos hans serafväktare, kompletterade ibland med de mellanvarelser's omvårdnad vilka hade förordnats att utföra vissa bestämda uppgifter enligt sina planetariska överordnades instruktioner.

Jesus fyllde fem år i augusti detta år, och vi kallar därför detta år i hans liv det femte (kalender)året. Detta år, år 2 f.Kr., något mer än en månad före hans femte födelsedag, blev Jesus mycket glad över att få en syster, Mirjam, som föddes på natten den 11 juli. Under kvällen följande dag hade Jesus ett långt samtal med sin far om det sätt på vilket olika grupper av levande varelser kommer till världen som enskilda individer. Jesus fick den värdefullaste delen av sin tidiga undervisning av sina föräldrar som svar på sina tankfulla och forskande frågor. Josef gjorde alltid sin fulla plikt i att ta sig besväret och ge sig tiden att besvara pojkens talrika frågor. Från den tid Jesus var fem år gammal tills han blev tio var han ett ständigt frågetecken. Fastän Josef och Maria inte alltid kunde svara på hans frågor, var de alltid villiga att fullt ut diskutera hans frågeställningar och att på varje annat möjligt sätt hjälpa honom i hans strävan att nå en tillfredsställande lösning på det problem som hans vakna sinne hade tagit upp.

Sedan de hade återvänt till Nasaret hade deras hushåll haft fullt upp att göra, och Josef hade varit ovanligt upptagen av att bygga sin nya verkstad och få igång sin yrkesverksamhet igen. Så upptagen var han att han inte hade haft någon tid att snickra en vagga åt Jakob, men denna brist rättades till långt innan Mirjam

trouble spread over all Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

^{123:2.1 (1357.5)} In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforesaid served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the millions upon millions of other children who, before and since that day, have likewise received these Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their evolving immortal souls.

^{123:2.2 (1357.6)} On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

^{123:2.3 (1357.7)} Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

^{123:2.4 (1358.1)} Since returning to Nazareth, theirs had been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a

anlände, så att hon hade en mycket bekväm krubba där hon kunde hålla till medan familjen beundrade henne. Jesus-barnet deltog med hela sitt hjärta i dessa naturliga och normala upplevelser i hemmet. Han tyckte mycket om sin lille bror och sin babysyster och var till stor hjälp för Maria med att sköta dem.

Det fanns i den tidens icke-judiska värld inte många hem som kunde ge ett barn en bättre intellektuell, moralisk och religiös fostran än de judiska hemmen i Galiléen. Dessa judar hade ett systematiskt program för att fostra och undervisa sina barn. De indelade barnets liv i sju stadier:

1. Det nyfödda barnet, de första åtta dagarna.
2. Dibarnet.
3. Det avvanda barnet.
4. Den period då barnet var beroende av modern, vilket varade upp till slutet av det femte året.
5. Barnets begynnande självständighet, och när det gällde sönerna, faderns övertagande av ansvaret för deras undervisning.
6. Ungdomstidens pojkar och flickor.
7. De unga männen och unga kvinnorna.

Det var sed bland judarna i Galiléen att modern bar ansvaret för ett barns uppfostran tills barnet fyllde fem år och att sedan, om barnet var en pojke, hålla fadern ansvarig för gossens undervisning från den tiden framåt. I enlighet därmed trädde Jesus detta år in i det femte stadiet i ett judiskt barns liv i Galiléen, och följaktligen överförde Maria honom formellt till Josef den 21 augusti för fortsatt undervisning.

Fastän Josef nu övertog det direkta ansvaret för den intellektuella och religiösa undervisningen av Jesus, intresserade sig hans mor fortfarande för hans träning i hemmets sysslor. Hon lärde honom att känna till och sköta vinrankorna och blommorna som växte vid trädgårdsmuren, som helt omgav hemtomten. Hon satte också upp på husets tak (sovrummet om sommaren) låga lådor med sand, i vilka Jesus ritade kartor och gjorde många av sina första övningar i att skriva arameiska, grekiska och senare hebreiska, ty med tiden lärde han sig att läsa, skriva och tala flytande alla tre språk.

Jesus föreföll att fysiskt vara ett nära nog fulländat barn, och han fortfor att utvecklas normalt i mentalt och emotionellt avseende. Han led av lindriga matsmältningsbesvär, hans första mindre sjukdom, under den senare delen av detta hans femte (kalender)år.

Fastän Josef och Maria ofta talade om sin äldste sons framtid, skulle ni, om ni hade varit där, endast ha iakttagit uppväxten av ett normalt, friskt och sorgslöst men ytterst vetgirigt barn av denna tid och plats.

3. HÄNDELSER UNDER DET SJÄTTE ÅRET (1 F.KR.)

Med hjälp av sin mor hade Jesus redan lärt sig den

very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

^{123:2.5 (1358.2)} There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven stages:

- ^{123:2.6 (1358.3)} 1. The newborn child, the first to the eighth day.
- ^{123:2.7 (1358.4)} 2. The suckling child.
- ^{123:2.8 (1358.5)} 3. The weaned child.
- ^{123:2.9 (1358.6)} 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.
- ^{123:2.10 (1358.7)} 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.
- ^{123:2.11 (1358.8)} 6. The adolescent youths and maidens.
- ^{123:2.12 (1358.9)} 7. The young men and the young women.

^{123:2.13 (1358.10)} It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

^{123:2.14 (1358.11)} Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

^{123:2.15 (1358.12)} Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

^{123:2.16 (1359.1)} Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

^{123:3.1 (1359.2)} Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic tongue;

galileiska dialekten av det arameiska språket, och nu började hans far lära honom grekiska. Maria talade inte mycket grekiska, men Josef talade flytande både arameiska och grekiska. Läroboken vid studiet av det grekiska språket var en kopia av de hebreiska skrifterna — en fullständig version av lagen och profeterna, inklusive psaltaren — som de hade fått i gåva när de lämnade Egypten. Det fanns endast två fullständiga exemplar av skrifterna på grekiska i hela Nasaret, och då det ena fanns hos timmermannens familj blev Josefs hem en eftersökt plats och gjorde det möjligt för Jesus att när han växte upp träffa en nästan ändlös procession av innerliga studerande och ärliga sanningssökare. Innan året var slut hade Jesus fått åta sig förvaret av detta ovärderliga manuskript, efter att han på sin födelsedag då han fyllde sex år hade fått veta att denna heliga bok hade givits som gåva till honom av vänner och släktingar i Alexandria. Inom en mycket kort tid kunde han utan svårighet läsa i den.

Den första stora chocken i Jesu unga liv inträffade när han ännu inte var fullt sex år. Det hade förefallit pojken som om hans far — åtminstone hans far och mor tillsammans — visste allting. Föreställ er därför överraskningen som detta vetgiriga barn upplevde, när han frågade sin far om orsaken till en mindre jordbävning som just hade inträffat, och fick höra Josef säga: "Min son, det vet jag verkligen inte." Sålunda började den långa och förvirrande desillusionering, under vars förlopp Jesus fick lära sig att hans föräldrar inte var allvisa och allvetande.

Josefs första tanke var att säga till Jesus att jordbävningen hade orsakats av Gud, men en stunds eftertanke sade honom att ett sådant svar omedelbart skulle föranleda ytterligare och än mer besvärande frågor. Redan under Jesu tidigaste år var det svårt att besvara hans frågor om fysiska och sociala fenomen med att tanklöst säga till honom att ibland Gud, ibland djävulen, var ansvarig. I överensstämmelse med den rådande trosuppfattningen bland det judiska folket var Jesus länge benägen att acceptera läran om goda och onda andar som en möjlig förklaring till mentala och andliga fenomen, men han började mycket tidigt tvivla på att sådana osynliga inflytanden var ansvariga för de fysiska händelserna i naturens värld.

Innan Jesus hade fyllt sex år, i början av sommaren år 1 f.Kr., kom Sakarias, Elisabet och deras son Johannes på besök till familjen i Nasaret. Jesus och Johannes hade roligt tillsammans under denna visit som var den första som de mindes. Fastän besökarna kunde stanna endast i ett par dagar, diskuterade föräldrarna igenom mycket som berörde deras söners framtida planer. Medan de var sålunda sysselsatta lekte pojkarna med byggklossar i sanden på husets tak och hade roligt på många andra sätt så som pojkar brukar.

Sedan Jesus hade träffat Johannes, som kom från området nära Jerusalem, började han visa ett ovanligt intresse för Israels historia och ställa mycket detaljerade frågor om meningen med sabbatsriterna, predikningarna i synagogorna och de återkommande minnesfesterna. Hans far förklarade för honom alla dessa högtidliga fester. Den första var midvinterns ljusfest, som varade i åtta dagar, börjande med ett ljus första kvällen och ökande med ett ljus varje kväll därefter. Den firades till äminnelse av templets invigning efter det att Judas Mackabeos hade återupprättat den

and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest students and sincere truth seekers. Before this year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

123:3.2 (1359.3) The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, "My son, I really do not know." Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

123:3.3 (1359.4) Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

123:3.4 (1359.5) Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

123:3.5 (1359.6) Having met John, who came from near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the Sabbath rites, the synagogue sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination, lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after the restoration of the Mosaic services by Judas

mosaiska tempeltjänsten. Sedan kom den tidiga vårens firande av Purim, festen till minne av Ester och Israels befrielse genom henne. Därefter följde den högtidliga påsken, som de vuxna firade i Jerusalem närhelst det var möjligt, medan barnen hemma skulle komma ihåg att inget syrat bröd fick ätas under hela den veckan. Senare kom de första frukternas fest, skördefesten, och sist den högtidligaste av dem alla, nyårsfesten, försoningsdagen. Fastän en del av dessa festligheter och ceremonier var svåra för Jesu unga sinne att förstå, begrundade han dem allvarligt och gick sedan fullt upp i glädjen vid lövhuddohögtiden, den årliga semestertiden för hela det judiska folket, den tid då de bodde ute i lövhuddor och gav sig hän åt uppsluppenhet och nöjen.

Under detta år hade Josef och Maria besvär med Jesus när det gällde hans böner. Han höll bestämt fast vid att tala med sin himmelske Fader i stort sett så som han brukade tala med Josef, sin jordiske far. Denna avvikelse från det högtidligare och mer vördnadsfulla sättet att kommunicera med Gudomen var något förvirrande för hans föräldrar, i synnerhet för hans mor, men det gick inte att övertala honom till någon förändring. Han gick med på att säga sina böner precis så som han hade blivit lärd, varefter han insisterade på att ha "bara en liten pratstund med min Fader i himlen".

I juni detta år överlät Josef sin verkstad i Nasaret till sina bröder och började officiellt arbeta som byggnadsentreprenör. Innan året var slut hade familjens inkomst mer än tredubblats. Aldrig mer, förrän efter Josefs död, kände familjen i Nasaret av fattigdomens tryck. Familjen blev allt större, och de använde mycket pengar på extra undervisning och färder, men alltid höll Josefs ökande inkomster jämna steg med de växande utgifterna.

De närmast följande åren arbetade Josef mycket i Kana, Betlehem (i Galiléen), Magdala, Nain, Sepforis, Kafarnaum och Endor förutom mycket byggnadsarbete i och nära Nasaret. Då Jakob växte upp till att bli tillräckligt gammal för att hjälpa sin mor med hushållsarbetet och skötseln av de yngre barnen, företog Jesus ofta färder hemifrån tillsammans med sin far till dessa städer och byar i omgivningen. Jesus var en skarpsinnig iakttagare och skaffade sig mycken praktisk kunskap på dessa färder utanför hemmet. Han samlade ihärdigt kunskap om människan och hennes sätt att leva på jorden.

Detta år gjorde Jesus stora framsteg i att anpassa sina starka känslor och livliga impulser till de krav som samarbetet inom familjen och disciplinen i hemmet krävde. Maria var en kärleksfull mor, men hon höll en ganska sträng disciplin. På många sätt utövade emellertid Josef ett större inflytande över Jesus, då han brukade sätta sig ned med pojken och till fullo förklara de verkliga och underliggande orsakerna till att det var nödvändigt med disciplinära begränsningar av de personliga önskemålen av hänsyn till hela familjens välfärd och frid. När situationen hade förklarats för Jesus höll han sig alltid intelligent och villigt till föräldrarnas önsknings och familjens regler.

Mycket av sin lediga tid — när hans mor inte behövde hans hjälp i hushållet — använde han till att iakttä blommar och växter om dagen och stjärnorna om natten. Han visade en besvärlig förkärlek för att ligga på rygg och undrande stirra upp in i stjärnhimlen långt efter

Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel's deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus' young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

123:3.6 (1360.1) During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having "just a little talk with my Father in heaven."

123:3.7 (1360.2) In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph's death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph's increasing income kept pace with the growing expenses.

123:3.8 (1360.3) The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these surrounding towns and villages. Jesus was a keen observer and gained much practical knowledge from these trips away from home; he was assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

123:3.9 (1360.4) This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always intelligently and willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

123:3.10 (1360.5) Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the

sin vanliga tid att gå till sängs i detta välordnade nasarethem.

starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. DET SJUNDE ÅRET (1 E.KR.)

Detta var verkligen ett händelserikt år i Jesu liv. I början av januari fick Galiléen känna av en väldig snöstorm. Snön föll över en halv meter djup, det tyngsta snöfall Jesus upplevde under sin livstid och ett av de rikligaste i Nasaret på hundra år.

De lekar som de judiska barnen lekte på Jesu tid var ganska begränsade. Alltför ofta bestod deras lekar av de mer allvarliga sysslor som de såg äldre människor utföra. De lekte ofta bröllop och begravningar, ceremonier som de ofta såg och som var så spektakulära. De dansade och sjöng men hade få organiserade lekar och spel, sådana som senare tiders barn så mycket tycker om.

Jesus, tillsammans med en grannpojke och senare med sin bror Jakob, gillade att leka i borte vrån av familjens snickarverkstad, där de hade mycket roligt bland spånor och träklossar. Det var alltid svårt för Jesus att förstå det onda i vissa sorts lekar som var förbjudna på Sabbaten, men han rättade sig alltid efter sina föräldrars önskningsar. För humor och lek hade han en förmåga som fick föga möjlighet att komma till uttryck i hans tids och generations omgivning, men upp till fjorton års ålder var han för det mesta gladlynt och sorglös.

Maria hade ett duvslag på djurstallets tak i anslutning till hemmet, och de använde vinsten från försäljningen av duvor som en speciell välgörenhetsfond, som administrerades av Jesus efter att han först hade avdragit tiondet och överlämnat det till synagogans tjänsteman.

Den enda egentliga olycka som Jesus råkade ut för fram till denna tid var ett fall utför bakgårdens stentrappa, som ledde upp till sovrummet med tak av tältduk. Det skedde i juli under en oväntad sandstorm från öster. De heta vindarna, vilka förde med sig vindstötar med fin sand, blåste vanligen under regntiden, särskilt i mars och april. Det var ovanligt att få en sådan storm i juli. När stormen bröt ut lekte Jesus som vanligt uppe på hustaket, ty under en stor del av torr tiden var taket hans vanliga lekplats. Han förblindades av sanden på väg nedför trappan och föll. Efter denna olycka byggde Josef ett trapppricke längs bägge sidorna av trappan.

Det fanns inget sätt på vilket denna olycka kunde ha förhindrats. Den kunde inte skyllas på de tillfälliga mellanvarselvakternas försummelse — den ena en första gradens och den andra en andra gradens mellanvarsel — som hade förordnats till att vaka över gossen; inte heller kunde serafväktaren ställas till svars för olyckan. Den kunde helt enkelt inte ha undvikits. Men denna lilla olycka, som inträffade medan Josef var borta hemifrån i Endor, fick en så stor ångslan att utvecklas hos Maria att hon under några månader oklokt försökte hålla Jesus ständigt nära intill sig.

Himmelska personligheter ingriper inte godtyckligt i materiella olyckor, all dagliga händelser av fysisk natur. Under vanliga omständigheter kan endast

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

^{123:4.1 (1361.1)} This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

^{123:4.2 (1361.2)} The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

^{123:4.3 (1361.3)} Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

^{123:4.4 (1361.4)} Mary maintained a dove-cote on top of the animal house adjoining the home, and they used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the officer of the synagogue.

^{123:4.5 (1361.5)} The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

^{123:4.6 (1361.6)} There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

^{123:4.7 (1361.7)} Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary

mellanvarelser ingripa i materiella förhållanden för att skydda de personer som är ödesbestämmelsens män och kvinnor, och även i speciella fall kan dessa varelser handla så endast i lydnad mot sina överordnades uttryckliga order.

Detta var endast en av ett antal sådana mindre olyckor som senare hände denna vetgiriga och äventyrslystna yngling. Om ni tänker er den genomsnittliga barndom och ungdomstid som en energisk pojke har, får ni en ganska god uppfattning om Jesu liv i unga år, och ni kan något så när föreställa er hur mycket ångslan han orsakade sina föräldrar, i synnerhet sin mor.

Det fjärde barnet hos familjen i Nasaret, Josef, föddes onsdag morgon den 16 mars år 1 e.Kr.

5. SKOLÅREN I NASARET

Jesus var nu sju år gammal, den ålder då de judiska barnen förmodades börja sin officiella skolgång i synagogskolorna. Följaktligen påbörjade han i augusti detta år sin händelserika skolgång i Nasaret. Redan läste, skrev och talade denna pojke flytande två språk: arameiska och grekiska. Han skulle nu ta itu med uppgiften att lära sig att läsa, skriva och tala hebreiska. Med iver såg han verkligen fram emot det nya skollivet som väntade honom.

Under tre år — tills han var tio — gick han i elementärskolan vid synagogan i Nasaret. Under dessa tre år läste han grunddragen av lagboken, sådan den fanns upptecknad på hebreiska. Under de följande tre åren studerade han i den högre skolan och, genom att repetera högt, lärde sig utantill den heliga lagens djupare betydelser. Han avslutade sina studier vid synagogskolan under sitt trettonde år och överlämnades till sina föräldrar av synagogans styrande som en utbildad "son av budordet" — härfter en ansvarig medborgare i det israelitiska samfundet, vilket allt berättigade hans närvaro vid påskfirandet i Jerusalem. Följaktligen deltog han detta år tillsammans med sin far och mor i sin första påskhögtid.

I Nasaret satt eleverna i en halvcirkel på golvet, medan deras lärare, chasan, som innehade tjänst vid synagogan, satt mitt emot dem. De började med Tredje Moseboken, Leviticus, gick vidare till att lära sig de övriga av lagens böcker, varefter följde studiet av profeterna och psaltaren. Synagogan i Nasaret ägde en fullständig kopia av skrifterna på hebreiska. Inget annat än skrifterna studerades före det tolfte året. Under sommarmånaderna förkortades skoldagen avsevärt.

Jesus lärde sig tidigt att behärska hebreiska mycket väl, och när han var en ung man — om ingen prominent gäst råkade vistas i Nasaret — brukade man ofta be honom läsa från hebreernas skrifter för de trogna som hade samlats i synagogan vid de regelbundna sabbatsgudstjänsterna.

Synagogskolorna hade naturligtvis inga läroböcker. Vid undervisningen yttrade chasan en mening medan

circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

^{123:4.8 (1361.8)} And this was but one of a number of such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

^{123:4.9 (1362.1)} The fourth member of the Nazareth family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

^{123:5.1 (1362.2)} Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

^{123:5.2 (1362.3)} For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated "son of the commandment" — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

^{123:5.3 (1362.4)} At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

^{123:5.4 (1362.5)} Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

^{123:5.5 (1362.6)} These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a

eleverna alla samtidigt upprepade den efter honom. När eleven hade tillgång till lagens skrivna böcker lärde han sig sin läxa genom att läsa högt och ständigt upprepa det lästa.

Som tillägg till sin mer formella skolgång började Jesus sedan söka kontakt med människonaturen från världens fyra hörn, då människor från många länder passerade genom hans fars reparationsverkstad. När han blev något år äldre rörde han sig fritt bland karavanerna där de gjorde uppehåll nära brunnen för att vila och äta. Då han talade flytande grekiska hade han inga större svårigheter att diskutera med de flesta av karavanresenärerna och -förarna.

Nasaret var en hållplats vid karavanvägen och en träffpunkt för resande, till stor del icke-judisk till sin befolkning. Samtidigt var det vida känt som ett centrum för en liberal tolkning av den traditionella judiska lagen. I Galiléen umgicks judarna friare med icke-judar än vad som var brukligt i Judéen. Av alla städer i Galiléen kännetecknades Nasaret av att judarna där var mest liberala i sin tolkning av de sociala restriktioner som byggde på rädslan för smitta som följd av kontakt med icke-judar. Dessa förhållanden gav upphov till att man i Jerusalem sade: "Kan väl något gott komma från Nasaret?"

Jesus fick sin moralundervisning och sin andliga kultur främst i sitt eget hem. Han förvärvade mycket av sin intellektuella och teologiska utbildning av sin lärare, chasan. Sin egentliga utbildning — den utrustning till sinne och hjärta som behövs för det verkliga testet att brottas med livets svåra problem — fick han genom att umgås med sina medmänniskor. Det var denna nära samvaro med sina medmänniskor, unga och gamla, judar och icke-judar, som gav honom möjlighet att lära känna människosläktet. Jesus var högt utbildad såtillvida att han grundligt förstod människorna och tillgivet älskade dem.

Under alla sina år i synagogan var Jesus en lysande elev, som hade en stor fördel av att han behärskade tre språk. Chasan i Nasaret anmärkte också till Josef, vid det tillfälle då Jesus avslutade utbildningen vid hans skola, att han befarade att "han hade lärt sig mer av Jesu forskande frågor" än han hade "kunnat lära gossen".

Under hela sin utbildningstid lärde sig Jesus mycket och fick mycken inspiration av de regelbundna sabbatspredikningarna i synagogan. Det var brukligt att be betydande besökare, som stannade över sabbaten i Nasaret, att tala i synagogan. Under sin uppväxt hörde Jesus mängen stor tänkare från hela den judiska världen framföra sina synpunkter, och även många som knappast var ortodoxa judar, emedan synagogan i Nasaret var ett avancerat och liberalt centrum för hebréernas tänkande och kultur.

När eleverna började skolan vid sju års ålder (vid den tiden hade judarna nyligen infört en lag om obligatorisk undervisning), var det brukligt att de valde en "födelsedagstext", ett slags gyllene regel som skulle vägleda dem under hela studietiden och som de ofta tog fasta på om de höll tal vid avslutningen, när de var tretton år. Den text som Jesus valde var från profeten Jesaja: "Herren Guds ande är över mig, ty Herren har smört mig; han har sänt mig till att förkunna det goda budskapet för de ödmjuka, till att läka dem som har ett

statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

123:5.6 (1362.7) Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father's repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

123:5.7 (1362.8) Nazareth was a caravan way station and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, "Can any good thing come out of Nazareth?"

123:5.8 (1363.1) Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

123:5.9 (1363.2) Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus' finishing the course in his school, remarked to Joseph that he feared he "had learned more from Jesus' searching questions" than he had "been able to teach the lad."

123:5.10 (1363.3) Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

123:5.11 (1363.4) When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their "birthday text," a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expatiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual

brustet hjärta, till att förkunna frihet för de fångna och till att förlösa dem som är andligen bundna.”

Nasaret var ett av de tjugofyra prästcentra som fanns i den hebreiska nationen. Prästerskapet i Galiléen var emellertid mer frisinade i sin tolkning av de traditionella lagarna än de skriftlärdade och rabbinerna i Judéen. I Nasaret var de också liberalare när det gällde iakttagandet av sabbaten. Därför hade Josef som sed att ta Jesus ut på vandringar om sabbatseftermiddagarna, och ett av deras främsta nöjen var att klättra upp för den höga bergskullen nära deras hem, från vilken de hade en vidsträckt utsikt över hela Galiléen. I nordväst kunde de under klara dagar se Karmelbergets långa bergskedja löpa fram ända till havet. Mången gång hörde Jesus sin far framföra berättelsen om Elia, en av de första i den långa raden av hebreernas profeter, som tillrättavisade Ahab och avslöjade Baals präster. I norr lyfte Hermonberget sin snöhöljda topp i majestätisk glans och behärskade horisonten, medan nästan tusen meter av de övre sluttningarna gnistrade i vitt av den ständiga snön. Långt borta i öster kunde de urskilja Jordandalen, och ännu längre bort Moabs klippiga bergskullar. I söder och öster kunde de också se de grekisk-romerska städerna i Dekapolis, med deras amfiteatrar och anspråksfulla tempel, då solen sken på marmurväggarna. När de dröjde kvar emot solnedgången kunde de också skymta segelfarkosterna på det avlägsna Medelhavet i väster.

Jesus kunde observera karavantågen i fyra riktningar där deras rutter slingrade sig in och ut från Nasaret, och i söder kunde han få en överblick över Esdraelons breda och bördiga slättland som sträckte sig ut mot Gilboaberget och Samarien.

När de inte klättrade upp på höjderna för att se ut över landskapet i fjärran strövade de genom landsbygden och studerade hur naturens olika stämningar förändrades enligt årstiden. Den tidigaste undervisningen som Jesus fick, vid sidan av den som gavs i hemmets hägn, var en vörnadsfull och välvillig kontakt med naturen.

Innan Jesus var åtta år gammal var han bekant för alla mödrar och unga kvinnor i Nasaret, vilka hade träffat honom och talat med honom vid brunnen, som inte låg långt borta från hans hem och som var ett av hela stadens sociala centra för kontakt och allmänt prat. Detta år lärde sig Jesus att mjölka familjens ko och sköta de övriga djuren. Under detta och följande år lärde han sig också att göra ost och att väva. När han var tio år gammal var han expert på att använda vävstolen. Det var ungefär vid denna tid som Jesus och grannpojken Jakob blev goda vänner med krukmakaren som arbetade nära den rinnande källan. När de såg Natans skickliga fingrar bearbeta leran på drejskivan, bestämde de sig bögge två mången gång för att bli krukmakare när de växte upp. Natan tyckte mycket om pojkarna och gav dem ofta lera att leka med, medan han försökte stimulera deras skapande fantasi genom att föreslå tävlingsuppgifter på att forma olika föremål och djur.

6. HANS ÅTTONDE ÅR (2 E.KR.)

Detta var ett intressant skolor. Fastän Jesus inte var någon enastående elev var han flitig och hörde till

prisoners free.”

^{123:5.12 (1363.5)} Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline, almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheatres and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

^{123:5.13 (1364.1)} From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

^{123:5.14 (1364.2)} When they did not climb the heights to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

^{123:5.15 (1364.3)} Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

6. HIS EIGHTH YEAR (A.D. 2)

^{123:6.1 (1364.4)} This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a

den mer progressiva tredjedelen av klassen, och han gjorde sitt arbete så väl att han befriades från närvaro en vecka varje månad. Den vecka vistades han vanligen antingen hos sin farbror, som var fiskare, vid Galileiska sjön nära Magdala eller på en bondgård hos en morbror ca åtta kilometer söder om Nasaret.

Fastän hans mor hade blivit överdrivet ängslig för hans hälsa och trygghet, förlikade hon sig så småningom med dessa resor hemifrån. Jesu farbröder, morbröder, fastrar och mostrar tyckte alla så mycket om honom, och det uppkom en livlig tävlan mellan dem om att få ha honom hos sig på dessa månatliga besök under hela detta och de närmast följande åren. Hans första veckolånga besök på sin morbrors bondgård (sedan spädbarnstiden) skedde i januari detta år; den första veckolånga erfarenheten av att fiska på Galileiska sjön fick han i maj månad.

Vid denna tid träffade Jesus en matematiklärare från Damaskus, och sedan han hade lärt sig några nya räknesätt ägnade han i flera år mycket tid åt matematik. Han utvecklade ett skarpt sinne för siffror, avstånd och proportioner.

Jesus började trivas mycket bra i sin bror Jakobs sällskap, och vid slutet av året började han lära Jakob alfabetet.

Detta år kom Jesus överens om att få byta mjölkprodukter mot lektioner i harpa. Han hade ett ovanligt tycke för allt musikaliskt. Senare gjorde han mycket för att främja intresset för sång bland sina unga kamrater. Vid elva års ålder var han en skicklig harpist och tyckte mycket om att underhålla både familj och vänner med sina ovanliga tolkningar och skickliga improvisationer.

Medan Jesus fortsatte att göra avundsvärda framsteg i skolan, förlöpte allting inte lika lätt för vare sig föräldrarna eller lärarna. Han fortsatte att ihärdigt ställa många besvärliga frågor som gällde både vetenskap och religion, i synnerhet beträffande geografi och astronomi. Han var speciellt envis med att få reda på varför det fanns en torrtid och en regntid i Palestina. Upprepade gånger sökte han förklaringen till de stora temperaturskillnaderna mellan Nasaret och Jordandalen. Han upphörde helt enkelt aldrig med att ställa sådana intelligenta men förvirrande frågor.

Hans tredje bror, Simon, föddes fredag eftermiddag den 14 april detta år, 2 e.Kr.

I februari kom Nahor, en av lärarna vid rabbinernas akademi i Jerusalem, till Nasaret för att observera Jesus, sedan han hade varit på ett likadant uppdrag till Sakarias hem nära Jerusalem. Han kom till Nasaret på uppmaning av Johannes far. Fastän han i början var något chockerad av Jesu frispråkighet och okonventionella sätt att förhålla sig till religiösa frågor, ansåg han dock att det berodde på att Galileen var så avlägset från den hebreiska lärdomens och kulturens centra och rådde Josef och Maria att låta honom ta Jesus med sig tillbaka till Jerusalem, där denne skulle ha fördelen av undervisning och utbildning vid den judiska kulturens centrum. Maria lät sig nästan övertalas till att ge sitt samtycke. Hon var övertygad om att hennes äldste son skulle bli Messias, den judiske befriaren. Josef tvekade. Han var lika övertygad om att Jesus skulle växa upp till att bli en ödesbestämmelsens

diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother) five miles south of Nazareth.

123:6.2 (1364.5) Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

123:6.3 (1364.6) About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

123:6.4 (1364.7) Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

123:6.5 (1364.8) This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

123:6.6 (1365.1) While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

123:6.7 (1365.2) His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

123:6.8 (1365.3) In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny would

man, men vad det ödet skulle visa sig vara, det var han djupt osäker om. Han tvivlade dock aldrig på att hans son skulle komma att utföra någon stor mission på jorden. Ju mer han funderade över Nahors råd, desto mer ifrågasatte han visdomen i den föreslagna vistelsen i Jerusalem.

På grund av denna meningsskiljaktighet mellan Josef och Maria bad Nahor om lov att presentera hela ärendet för Jesus. Jesus lyssnade uppmärksam, talade med Josef, Maria, och med en granne, stenhuggaren Jakob, vars son var hans bästa lekkamrat, och meddelade sedan två dagar senare att eftersom det fanns så delade åsikter bland hans föräldrar och rådgivare, och då han inte själv kände sig kompetent att ta ansvaret för ett sådant beslut, eftersom han inte kände starkt för det ena eller det andra, hade han med beaktande av hela situationen till slut beslutat sig för att "tala med sin himmelske Fader". Fastän han inte var fullkomligt säker på svaret, kändes det närmast som om han borde stanna hemma "med sin far och mor". Han tillade att "de som älskar mig så mycket borde kunna göra mer för mig och vägleda mig tryggare än främlingar som endast kan se min kropp och observera mitt sinne, men som knappast verkligen kan känna mig". De förundrade sig alla, och Nahor gick sin väg tillbaka till Jerusalem. Det tog många år innan frågan om att Jesus skulle fara bort hemifrån igen kom upp för övervägande.

prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

123:6.9 (1365:4) Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to "talk with my Father who is in heaven"; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home "with my father and mother," adding, "they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me." They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

Kapitel 124. Jesu senare barndom

⇨ 123

Urantiaboken

125 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 124 JESU SENARE BARNDOM

Sektioner

Introduktion

1. Jesu nionde år (3 e.Kr.)
2. Det tionde året (4 e.Kr.)
3. Det elfte året (5 e.Kr.)
4. Det tolfte året (6 e.Kr.)
5. Hans trettonde år (7 e.Kr.)
6. Resan till Jerusalem

PAPER 124

THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

Introduktion

FASTÄN Jesus kanske kunde ha haft en bättre möjlighet till skolundervisning i Alexandria än i Galiléen, skulle han inte där ha haft en sådan utomordentlig omgivning för att reda ut sina egna livsproblem med minsta möjliga undervisningsmässiga vägledning, samtidigt som han hade den stora fördelen av ständig kontakt med ett så stort antal av alla samhällsklassers män och kvinnor från alla delar av den civiliserade världen. Om han hade stannat i Alexandria hade hans utbildning styrts av judarna och enligt uteslutande judiska linjer. I Nasaret fick han en undervisning och utbildning som gjorde honom bättre skickad att förstå icke-judar och som gav honom en bättre och mer balanserad uppfattning om de relativa värdena inom de östra eller babyloniska och de västra eller hellenistiska synsätten i den hebreiska teologin.

INTRODUCTION

^{124:0.1 (1366.1)} ALTHOUGH Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

1. JESU NIONDE ÅR (3 E.KR.)

Fastän man knappast kan säga att Jesus någonsin skulle ha varit allvarligt sjuk, hade han detta år liksom sina bröder och sin babysyster en del av de mindre krämpor som hör till barndomen.

Skolan fortsatte och han var fortfarande en gynnad elev, som varje månad hade en vecka ledigt. Han fortsatte att dela denna tid ungefär lika mellan resor till städer i omgivningen tillsammans med sin far, vistelser på sin morbrors bondgård söder om Nasaret och fiskeutfärder från Magdala.

Den allvarligaste de besvärligheter som hittills hade

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

^{124:1.1 (1366.2)} Though it could hardly be said that Jesus was ever seriously ill, he did have some of the minor ailments of childhood this year, along with his brothers and baby sister.

^{124:1.2 (1366.3)} School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

^{124:1.3 (1366.4)} The most serious trouble as yet to come

uppstått i skolan inträffade mot vinterns slut, då Jesus vågade ifrågasätta chasan beträffande läran att alla skulpturer, bilder och teckningar var avgudadyrkande till sin natur. Jesus fann mycket nöje i att teckna landskap samt i att modellera många olika föremål av lera. Allt sådant var strängt förbjudet i den judiska lagen, men hittills hade han lyckats vederlägga sina föräldrars invändningar i så stor utsträckning att de hade låtit honom fortsätta med dessa aktiviteter.

Besvärligheter uppstod igen i skolan när en av de mer efterblivna eleverna upptäckte att Jesus höll på att göra en kolteckning av läraren på klassrummets golv. Där fanns den, klart som dagen, och många av de äldste hade sett den innan en kommitté gick för att besöka Josef och kräva att något måste göras för att stävja laglösheten hos hans äldste son. Fastän det inte var första gången klagomål hade framförts till Josef och Maria om vad deras mångsidige och energiske son hade haft för sig, var detta den allvarligaste av alla de anklagelser som hittills hade riktats mot honom. Jesus, som satt på en stor sten precis utanför bakhörsen, lyssnade en tid på den anklagelse som gällde hans konstnärliga strävanden. Han kände sig förnärad över att de anklagade hans far för hans påstådda missdåd. Så han marscherade in, och orädd som han var trädde han fram inför sina anklagare. De äldste blev rent förvirrade. En del var benägna att betrakta episoden med humor, medan en eller två såg ut att tänka att pojkens uppträdande var vanhelgande om inte rentav hädande. Josef var rådvill, Maria förnärad, men Jesus insisterade på att bli hörd. Han sade vad han hade att säga, försvarade modigt sin åsikt, och förklarade med bibehållen självbehärskning att han skulle foga sig i sin fars avgörande i denna såsom i alla andra tvistefrågor. De äldstes kommitté avlägsnade sig under tystnad.

Maria försökte påverka Josef att låta Jesus forma i lera hemma, förutsatt att han lovade att inte hålla på med någon av dessa problematiska aktiviteter i skolan, men Josef kände sig tvungen att besluta att rabbinernas tolkning av det andra budet skulle gälla. Sålunda tecknade eller modellerade Jesus inte från den dagen så länge han bodde i sin fars hus sådant som föreställde någonting. Men han var inte övertygad om att det var något fel med det han hade gjort, och att avstå från en sådan kär sysselsättning var en av de stora prövningarna i hans unga liv.

Under senare delen av juni klättrade Jesus upp till toppen av Taborberget i sällskap med sin far. Det var en klar dag och utsikten var storartad. För denne nio år gamle gosse kändes det som om han verkligen hade sett ut över hela världen, utom Indien, Afrika och Rom.

Jesu andra syster, Marta, föddes torsdag natt den 13 september. Tre veckor efter det att Marta hade fötts började Josef, som var hemma för en tid, bygga ett tilläggsutrymme till deras hus, en kombination av verkstad och sovrum. Jesus fick en liten hyvelbänk, och för första gången hade han egna verktyg. Under många år arbetade han då och då vid denna bänk och blev mycket skicklig i att tillverka ok.

Denna och följande vinter i Nasaret var de kallaste på många tiotals år. Jesus hade sett snö på bergen. I Nasaret hade det mången gång fallit snö som blev kvar på marken endast en kort tid; men inte före denna vinter

up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

124:1.4 (1366.5) But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

124:1.5 (1367.1) Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials of his young life.

124:1.6 (1367.2) In the latter part of June, Jesus, in company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

124:1.7 (1367.3) Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

124:1.8 (1367.4) This winter and the next were the coldest in Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but

hade han sett is. Det faktum att vatten kunde finnas i fast form, som vätska och som ånga — han hade redan länge funderat över ångan som steg upp från de kokande kärlen — fick gossen att tänka en hel del på den fysiska världen och dess uppbyggnad, och dock var den personlighet som var förkroppsligad i denne växande yngling hela tiden den faktiska skaparen och organiseraren av alla dessa fenomen överallt i ett vidsträckt universum.

Klimatet i Nasaret var inte strängt. Januari var den kallaste månaden, då temperaturen i medeltal låg kring 10°C. Under de hetaste månaderna, juli och augusti, brukade temperaturen variera mellan 24 och 32°C. Från bergen till dalen vid Jordanfloden och Döda havet förändrades klimatet i Palestina från kyligt till hett. Sålunda hade judarna på sätt och vis beredskap att leva i nästan alla av världens klimat.

Även under de varmaste sommarmånaderna blåste vanligen en sval havsbris ifrån väster från klockan tio på förmiddagen till klockan tio på kvällen. Men allt emellanåt brukade förfärliga heta vindar från öken i öster blåsa in över hela Palestina. Dessa heta vindstötter kom vanligen i februari och mars, nära regntidens slut. På den tiden föll regnet i uppfriskande skurar från november till april, men det regnade inte ständigt. Det fanns endast två årstider i Palestina, sommar och vinter, torrtiden och regntiden. I januari började blommorna slå ut, och vid slutet av april var hela landet en enda väldig blomsterträdgård.

I maj detta år hjälpte Jesus för första gången till med sädesskördens på sin morbrors bondgård. Innan han var tretton hade han lyckats lära sig något av praktiskt taget allt som män och kvinnor arbetade med i trakten av Nasaret, förutom metallarbete, och senare när han var äldre, efter sin fars död, arbetade han flera månader i en smedja.

När det fanns ont om arbete och karavantrafik tog Jesus många korta nöjes- eller arbetsturer med sin far till de närläggna Kana, Endor och Nain. Redan som gosse besökte han ofta Sepforis, som låg endast omkring fem kilometer från Nasaret mot nordväst och från år 4 f.Kr. till omkring år 25 e.Kr. var Galiléens huvudstad och en av Herodes Antipas residensstäder.

Jesus fortfor att växa fysiskt, intellektuellt, socialt och andligt. Hans turer hemifrån bidrog mycket till att ge honom en bättre och mer generös förståelse för hans egen familj, och vid denna tid hade även hans föräldrar börjat lära sig av honom såväl som de själva lärde honom. Jesus var en självständig tänkare och en skicklig lärare, redan i sin ungdom. Han råkade ständigt i kollision med den så kallade "muntliga lagen", men han försökte alltid anpassa sig till familjens seder och bruk. Han kom ganska väl överens med barn i sin ålder, men han blev ofta nedslagen av deras tröga sinnen. Innan han var tio år gammal hade han blivit ledare för en grupp av sju gossar, som formade sig till ett sällskap för främjandet av fysiska, intellektuella och religiösa mandomfärdigheter. Bland dessa pojkar lyckades Jesus lansera många nya spel och olika förbättrade metoder för fysisk rekreation.

not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

124:1.9 (1367.5) The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

124:1.10 (1367.6) Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

124:1.11 (1367.7) In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

124:1.12 (1368.1) When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

124:1.13 (1368.2) Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical, intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. DET TIONDE ÅRET (4 E.KR.)

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

124:1.14 (1368.3)

Det var den femte juli, den första sabbaten i månaden, då Jesus, medan han strövade omkring på landsbygden med sin far, för första gången gav uttryck för känslor och tankar som antydde att han började bli medveten om sin livsuppgifts ovanliga natur. Josef lyssnade uppmärksam till de betydelsefulla ord som hans son yttrade, men kommenterade dem inte nämnvärt. Han sade inget om vad han visste. Nästa dag hade Jesus ett liknande men längre samtal med sin mor. Maria lyssnade likaså till gossens uttalanden, men inte heller hon erbjöd någon information. Det dröjde nästan två år innan Jesus igen talade med sina föräldrar om denna tilltagande uppenbarelse inom sitt eget medvetande beträffande hans personlighets natur och arten av sin mission på jorden.

Han började i synagogans högre skola i augusti. I skolan skapade han ständigt besvärligheter med de frågor han envisades med att ställa. Allt mer höll han hela Nasaret mer eller mindre i ett tillstånd av förvirring. Hans föräldrar var ovilliga att förbjuda honom att ställa dessa oroväckande frågor, och hans huvudlärare var mycket fascinerad av gossens nyfikenhet, insikt och kunskapsförst.

Jesu lekkamrater såg inget övernaturligt i hans beteende. I de flesta avseenden var han helt lik dem. Hans intresse för studierna var något större än genomsnittet, men inte helt ovanligt. Han ställde mer frågor i skolan än andra i hans klass.

Hans kanske mest ovanliga och iögonenfallande drag var hans ovillighet att kämpa för sina rättigheter. Då han var en för sin ålder så välutvecklad gosse, tyckte hans lekkamrater att det var märkligt att han var ovillig att försvara sig till och med mot orättvisa eller när han utsattes för personliga otidigheter. Det föll sig dock så, att detta drag inte orsakade honom mycket lidande då han var god vän med Jakob, grannpojken som var ett år äldre. Han var sonen till stenhuggaren, som var en av Josefs medarbetare. Jakob var en stor beundrare av Jesus och tog sig an uppgiften att se till att ingen fick dra fördel av Jesu motvilja mot fysiskt våld. Flera gånger anföll äldre och ohyfsade ungdomar Jesus, i förlitan på den foglighet som han var känd för, men det ledde alltid till en snabb och säker vedergällning i händerna på hans självutnämnde förkämpe och ständigt beredda försvarare, Jakob stenhuggarens son.

Jesus var den allmänt accepterade ledaren för de nasaretgossar som företrädde sin tids och generations högre ideal. Han var verkligen älskad av sina unga kamrater, inte endast för att han var rättvis, utan även för att det hos honom fanns en ovanlig sympati som vittnade om kärlek och gränsade till ett försynt medlidande.

Detta år började han visa en påtaglig förkärlek för äldre personers sällskap. Det var ett nöje för honom att diskutera kulturella, utbildningsrelaterade, sociala, ekonomiska, politiska och religiösa frågor med äldre människor, och djupet i hans resonemang och skärpan i hans iakttagelser så charmerade hans vuxna vänner att de alltid var mer än villiga att umgås med honom. Ända tills han blev ansvarig för hemmets uppehälle, försökte hans föräldrar ständigt förmå honom att hellre umgås med dem som var i hans egen ålder eller närmare hans ålder, än med äldre och bättre informerade individer, för vilka han visade en sådan förkärlek.

^{124:2.1 (1368.3)} It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

^{124:2.2 (1368.4)} He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

^{124:2.3 (1368.5)} Jesus' playmates saw nothing supernatural in his conduct; in most ways he was altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

^{124:2.4 (1368.6)} Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender, Jacob the stone mason's son.

^{124:2.5 (1369.1)} Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

^{124:2.6 (1369.2)} This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational, social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

Mot slutet av detta år fick han uppleva en två månaders fisketur med sin farbror på Galileiska sjön, och han hade stor framgång. Han hade blivit en skicklig fiskare innan han ännu hade uppnått mandomsåldern.

Hans fysiska utveckling fortgick. Han var en avancerad och privilegierad elev i skolan. Han kom ganska bra överens hemma med sina yngre bröder och systrar, då han hade fördelen av att vara tre och ett halvt år äldre än det äldsta av de övriga barnen. Han var uppskattad i Nasaret utom av en del av de mindre begåvade barnens föräldrar, som ofta talade om att Jesus var alltför näsvis och att han saknade tillbörlig ödmjukhet och ungdomens tillbakadragenhet. Han uppvisade en växande tendens att styra sina unga kamraters lekar till mer allvarliga och tankeväckande kanaler. Han var född en lärare och kunde helt enkelt inte avhålla sig från att fungera så, även när han egentligen lekte.

Josef började tidigt instruera Jesus i de olika sätten att förtjäna sitt uppehälle, och han förklarade jordbrukets fördelar jämfört med hantverk och handel. Galiléen var ett vackrare och mer välbärgat distrikt än Judéen, och att leva i Galiléen kostade endast ungefär en fjärdedel av vad det kostade i Jerusalem och Judéen. Galiléen var en provins med jordbruksbyar och blomstrande hantverksstäder och bestod av mer än två hundra småstäder med över fem tusen invånare och trettio med över femton tusen.

När Jesus var på sin första resa med sin far för att göra sig förtrogen med fiskerinäringen vid stranden av Galileiska sjön, hade han nästan bestämt sig för att bli fiskare, men en nära kontakt med sin fars yrke påverkade honom senare så att han blev timmerman, medan ännu senare en kombination av inflytelser ledde honom till det slutliga beslutet att bli en ny typ av religionslärare.

3. DET ELFTE ÅRET (5 E.KR.)

Under hela detta år fortsatte gossen att företa färder hemifrån med sin far, men han besökte också ofta sin morbrors bondgård och for ibland över till Magdala för att fiska tillsammans med sin farbror som hade sin stödjepunkt nära den staden.

Josef och Maria var ofta frestade att på något speciellt sätt gynna Jesus eller annars avslöja sin vetskap om att han var ett löftesbarn, en ödets son. Men bägge hans föräldrar var utomordentligt kloka och skarpsinniga i samband med alla dessa situationer. De få gånger de på något sätt favoriserade honom, ens i minsta mån, var gossen kvick att avvisa all sådan speciell hänsyn.

Jesus vistades en stor del av tiden vid verkstaden som betjänade karavanerna, och genom att samtala med resande från alla delar av världen skaffade han sig information om internationella angelägenheter i en omfattning som var förvånande för hans ålder. Detta var det sista året då han kunde njuta av så mycken lek och ungdomlig fröjd. Från denna tid framåt mångdubblades svårigheterna och skyldigheterna snabbt i ynglingens liv.

Onsdag kväll den 24 juni år 5 e.Kr. föddes Juda. Komplikationer åtföljde födseln av det sjunde barnet. Maria var så allvarligt sjuk i flera veckor att Josef

124:2.7 (1369.3) Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

124:2.8 (1369.4) His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school; he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly engaged in play.

124:2.9 (1369.5) Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

124:2.10 (1369.6) When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

124:3.1 (1369.7) Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

124:3.2 (1369.8) Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

124:3.3 (1370.1) Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

124:3.4 (1370.2) On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended the birth of this, the seventh child. Mary was so very ill for several weeks

stannade hemma. Jesus var mycket upptagen av att uträtta ärenden för sin far och av många skyldigheter som hans mors allvarliga sjukdom medförde. Aldrig mer fann denne yngling det möjligt att återvända till den barnsliga attityden från hans tidigare år. Från den tid då hans mor insjuknade — just innan han fyllde elva år — var han tvungen att ta över den förstfödde sonens skyldigheter och att göra allt detta ett eller två hela år innan dessa bördor normalt skulle ha fallit på hans axlar.

Chasan tillbringade en kväll varje vecka med Jesus och hjälpte honom att lära sig behärska de hebreiska skrifterna. Han var mycket intresserad av sin lovande elevs framsteg, och därför var han villig att hjälpa honom på många sätt. Denne judiske pedagog utövade ett stort inflytande på det växande sinnet, men han kunde aldrig förstå varför Jesus var så likgiltig inför alla hans förslag beträffande möjligheten för honom att fara till Jerusalem för att fortsätta sin utbildning under de lärda rabbinerna.

Omkring mitten av maj följde gossen med sin far på en affärsresa till Skytopolis, den främsta grekiska staden i Dekapolis, den forntida hebreiska staden Beth-shean. Under färden förtäljde Josef mycket av forntidens historia om kung Saul, filistéerna och de senare händelserna i Israels stormiga historia. Jesus var djupt imponerad av det rena utseendet och de välordnade arrangemangen i denna så kallade hedniska stad. Han förundrade sig över friluftsteatern och beundrade det vackra marmortemplet som var tillägnat dyrkan av de "hedniska" gudarna. Josef blev mycket oroad över gossens entusiasm och försökte motverka dessa fördelaktiga intryck genom att prisa den skönhet och storslagenhet som utmärkte det judiska templet i Jerusalem. Jesus hade ofta från bergskullen i Nasaret nyfiket kastat sina blickar på denna storslagna grekiska stad och hade många gånger ställt frågor om dess omfattande offentliga inrättningar och utsmyckade byggnader, men hans far hade alltid försökt undvika att svara på dessa frågor. Nu stod de ansikte mot ansikte med det vackra i denna icke-judiska stad, och Josef kunde inte på ett taktfullt sätt ignorera de frågor som Jesus ställde.

Det råkade sig så, att just vid denna tid pågick de årliga tävlingarna och offentliga uppvisningarna i fysiskt mannamod mellan de grekiska städerna i Dekapolis här på amfiteaterns arena i Skytopolis, och Jesus insisterade på att hans far skulle ta honom att se på spelen, och han var så enträgen att Josef drog sig för att neka honom. Pojken fascinerades av spelen och gick med hela sitt hjärta upp i den rådande stämningen vid uppvisningarna av fysisk utveckling och atletisk skicklighet. Josef var ytterst chockerad över att se sin sons entusiasm då denne beskådade dessa uppvisningar av "hednisk" fåfänga. När spelen var över fick Josef sitt livs överraskning när han hörde Jesus uttrycka sitt gillande av dem och förklara att det vore bra för de unga männen i Nasaret om de på detta sätt kunde ha möjlighet till nytta av hälsosamma fysiska aktiviteter utomhus. Josef talade allvarligt och länge med Jesus om det onda i sådana aktiviteter, men han visste mycket väl att gossen inte lät sig övertygas.

Den enda gången Jesus såg sin far arg på honom var den kvällen på deras rum i värdshuset, när pojken under loppet av deras samtal till den grad glömde de

that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

124:3.5 (1370.3) The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbis.

124:3.6 (1370.4) About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the "heathen" gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

124:3.7 (1370.5) It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son's enthusiasm as he beheld these exhibitions of "heathen" vaingloriousness. After the games were finished, Joseph received the surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he well knew that the lad was unconvinced.

124:3.8 (1371.1) The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far

judiska tankeinriktningarna att han föreslog att de skulle fara tillbaka hem och arbeta för att bygga en amfiteater i Nasaret. När Josef hörde sin förstfödde son ge uttryck åt sådana ojudiska åsikter glömde han sin vanliga lugna hållning och, medan han grep tag i Jesus skuldror, utropade ilsket: "Min son, låt mig aldrig mer få höra dig ge uttryck för en sådan ond tanke så länge du lever." Jesus blev bestört över sin fars känsloutbrott. Han hade aldrig tidigare fått känna av det personliga stinget från sin fars indignation, och han var uteslutande förvånad och chockerad. Han svarade endast: "Ja då, min far, det skall bli så." Aldrig mer hänsyftade pojken ens på minsta sätt på grekernas spel eller andra idrottsaktiviteter så länge hans far levde.

Senare såg Jesus den grekiska amfiteatern i Jerusalem och fick lära sig hur förhatligt allt sådant var för det judiska synsättet. Icke desto mindre strävade han under hela sitt liv efter att föra in tanken om hälsosam rekreation i sina personliga planer och, så långt de judiska sederna tillät det, i det senare regelbundna aktivitetsprogrammet för sina tolv apostlar.

Vid slutet av sitt elfte år var Jesus en livfull, välutvecklad, måttligt humoristisk och ganska sorglös pojke, men från detta år framåt hängav han sig allt mer åt säregna perioder av djupsinnig meditation och allvarlig kontemplation. Han funderade mycket över hur han skulle kunna fullfölja sina skyldigheter mot sin familj och samtidigt vara lydig sin kallelse som gällde hans mission för hela världen. Han hade redan tänkt ut att hans verksamhet inte skulle begränsa sig till att reformera det judiska folket.

4. DET TOLFTE ÅRET (6 E.KR.)

Detta var ett händelserikt år i Jesu liv. Han fortsatte att göra framsteg i skolan och var outtröttlig i sitt studium av naturen, samtidigt som han i allt större utsträckning sökte slutföra sitt studerande av människors metoder att förtjäna sitt uppehälle. Han började arbeta regelbundet i snickarverkstaden hemma och tilläts sköta sina tjänster, en högst ovanligt ordning att råda i en judisk familj. Detta år lärde han sig också det kloka i att hålla sådana saker hemliga inom familjen. Han började bli medveten om varför han hade orsakat störningar i byn, och hädanefter blev han allt mer diskret med att dölja allt som kunde leda till att han ansågs avvika bland sina kamrater.

Under hela detta år upplevde han många perioder av osäkerhet, om inte rentav tvivel, beträffande arten av sin mission. Hans människosinne, som utvecklades på ett naturligt sätt, fattade ännu inte helt verkligheten av hans duala natur. Det faktum att han hade en enda personlighet gjorde det svårt för hans medvetande att inse det dubbla ursprunget av de faktorer som formade naturen hos denna samma personlighet.

Från denna tid framöver blev han mer framgångsrik i att komma överens med sina bröder och systrar. Han var allt mer taktfull, alltid deltagande och omtänksam om deras välfärd och lycka, och han hade ett gott förhållande till dem fram tills han började sin offentliga verksamhet. För att uttrycka det tydligare: Han

forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, "My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live." Jesus was startled by his father's display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father's indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, "Very well, my father, it shall be so." And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

^{124:3.9 (1371.2)} Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

^{124:3.10 (1371.3)} At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

^{124:4.1 (1371.4)} This was an eventful year in Jesus' life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop and was permitted to manage his own earnings, a very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

^{124:4.2 (1371.5)} Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt, regarding the nature of his mission. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

^{124:4.3 (1371.6)} From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with

kom utomordentligt väl överens med Jakob, Mirjam och de två yngre (ännu ofödda) barnen Amos och Rut. Med Marta kom han alltid ganska bra överens. De besvärligheter han överhuvudtaget hade hemma uppkom till stor del av motsättningar med Josef och Juda, i synnerhet den senare.

Det var en prövande erfarenhet för Josef och Maria att genomföra fostrandet av denna exempellösa kombination av gudomlighet och mänsklighet, och de är värda all heder för att så troget och framgångsrikt ha utfört sina skyldigheter som föräldrar. Allt mer insåg Jesu föräldrar att det fanns något övermänskligt i deras äldste son. Aldrig kunde de ens i minsta mån drömma om att denne löfesson i själva verket och i sanning var den som faktiskt hade skapat detta lokaluniversum av ting och varelser. Josef och Maria levde och dog utan att någonsin få veta att deras son Jesus verkligen var Universumets Skapare inkarnerad i köttslig gestalt.

Detta år ägnade Jesus mer än någonsin sin uppmärksamhet åt musiken, och han fortsatte att undervisa sina bröder och systrar i sin skola i hemmet. Ungefär vid denna tid blev han starkt medveten om åsiktsskillnaderna mellan Josef och Maria angående naturen av hans mission. Han funderade mycket över sina föräldrars olika åsikter och hörde ofta deras diskussioner när de trodde att han sov tungt. Allt mer lutade han åt sin fars synsätt, så att det inte kunde undvikas att hans mor blev sårad när hon insåg att hennes son så småningom avvisade hennes vägledning i frågor som berörde hans livsuppgift. Med årens gång vidgades denna spricka i samförståndet. Maria förstod allt mindre innebörden av Jesu mission, och allt mer sårad blev denna goda mor av att hennes favoritson inte uppfyllde hennes innerliga förväntningar.

Josef hyste en växande tro på att Jesu mission var av andlig natur. Bortsett från andra och viktigare orsaker förefaller det olyckligt att han inte fick leva för att se sin uppfattning om Jesu utgivning på jorden gå i uppfyllelse.

Under det sista skolåret, när Jesus var tolv år, protesterade han mot sin far beträffande den judiska seden att röra vid en bit pergament, som var fastspikad vid dörrposten, varje gång man gick in i huset eller kom ut, och att sedan kyssa det finger som hade rört vid pergamentet. Som en del av denna ritual var det brukligt att säga: "Herren skall bevara vår utgång och vår ingång hädanefter och i evighet." Josef och Maria hade upprepade gånger undervisat Jesus om orsakerna till att man inte fick göra avbilder eller teckna bilder och förklarat att sådana skapelser kunde användas för avgudadyrkande syften. Fastän Jesus inte helt kunde förstå deras förbud mot avbilder och bilder hade han ett gott begrepp om vad som var konsekvent och påpekade därför för sin far att denna vanemässiga vördnad inför pergamentet på dörrposten i grunden var av avgudadyrkande natur. Josef avlägsnade pergamentet efter det att Jesus sålunda hade protesterat hos honom.

Med tiden gjorde Jesus mycket för att modifiera deras iakttagande av religiösa formaliteter, liksom familjens böner och andra bruk. Det gick faktiskt för sig att göra mycket sådant i Nasaret, ty dess synagoga stod under inflytande av en liberal rabbinskola, exemplifierad av den berömde nasareiske läraren Jose.

James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

^{124:4.4 (1372.1)} It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so faithfully and successfully discharging their parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

^{124:4.5 (1372.2)} This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less did Mary comprehend the significance of Jesus' mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

^{124:4.6 (1372.3)} Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

^{124:4.7 (1372.4)} During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes. Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the parchment after Jesus had thus remonstrated with him.

^{124:4.8 (1372.5)} As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

Under hela detta år och de två följande led Jesus av en svår mental vånda som följde av sina ständiga strävanden att anpassa sina personliga åsikter om religiösa bruk och sociala umgängesformer till sina föräldrars etablerade trosföreställningar. Han var mycket upprörd över konflikten mellan impulsen att vara trogen sina egna övertygelser och den samvetsgranna förmaningen att plikttroget underkasta sig sina föräldrar. Denna hans värsta konflikt stod mellan två stora bud som främst upptog hans ungdomliga sinne. Det ena lydde: "Följ troget den inre rösten som utgår från din högsta övertygelse om sanning och rättfärdighet." Det andra lydde: "Hedra din far och mor, ty de har gett dig liv och dess fostran." Han drog sig emellertid aldrig undan för ansvaret att göra de nödvändiga dagliga anpassningarna mellan dessa världar av trohet mot ens egna personliga övertygelser och av skyldighet mot ens familj, och han fick tillfredsställelse av att allt mer kunna forma en harmonisk blandning av personliga övertygelser och familjeförpliktelser till ett måsterligt begrepp om en gruppsolidaritet som byggde på lojalitet, uppriktighet, tolerans och kärlek.

5. HANS TRETTONDE ÅR (7 E.KR.)

Detta år innebar för den nasareiske gossen att hans barndom övergick i tidig mandom. Hans röst började förändras, och andra sinnes- och kroppsdrag vittnade om den annalkande mandomen.

Söndagsnatten den 9 januari år 7 e.Kr. föddes hans bror Amos. Juda var ännu inte två år gammal, och system Rut var ännu inte född; så vi kan se att Jesus fick en anseelig familj med många små barn att ta hand om när hans far mötte döden vid ett olycksfall följande år.

Det var i mitten av februari som Jesus blev mänskligt förvissad om att han var bestämd att utföra en mission på jorden för att upplysa människan och uppenbara Gud. Betydelsefulla avgöranden i förening med vittomfattande planer höll på att formuleras hos denne yngling, som till sitt yttre var en helt vanlig judisk gosse i Nasaret. Hela Nebadons intelligenta liv såg på med fascinerad och förvåning då allt detta började utveckla sig i ord och handling hos timmermannens son, som nu var en yngling.

På veckans första dag den 20 mars år 7 e.Kr. utexaminerades Jesus från lärokursen i den lokala skolan som var ansluten till synagogan i Nasaret. Detta var en stor dag i varje ambitiös judisk familjs liv, den dag då den förstfödde sonen förkunnades vara en "bar mitzva", vara Herrens, Israels Guds, återlöste förstfödde, ett "barn av den Högste" och vara en tjänare till hela jordens Herre.

På fredagen föregående vecka hade Josef kommit hem från Sepforis, där han hade ansvaret för uppförandet av en ny offentlig byggnad, för att vara närvarande vid denna glada fest. Jesus lärare var övertygad om att hans uppmärksamme och flitige elev var bestämd till någon framstående karriär, någon betydelsefull livsuppgift. De äldste var mycket stolta över gossen, trots allt det besvär de hade haft med Jesu nonkonformistiska tendenser, och de hade redan börjat göra upp planer som skulle göra det möjligt för

^{124:4.9 (137:2.0)} Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: "Be loyal to the dictates of your highest convictions of truth and righteousness." The other was: "Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof." However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one's personal convictions and duty toward one's family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful concept of group solidarity based upon loyalty, fairness, tolerance, and love.

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

^{124:5.1 (1373.1)} In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

^{124:5.2 (1373.2)} On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus had a sizable family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

^{124:5.3 (1373.3)} It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nebadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter's son.

^{124:5.4 (1373.4)} On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a "son of the commandment" and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a "child of the Most High" and servant of the Lord of all the earth.

^{124:5.5 (1373.5)} Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable him to go to Jerusalem to continue his education in the

honom att fortsätta sin utbildning i Jerusalem, på de ryktbara hebreiska akademierna.

När Jesus då och då hörde dessa planer diskuterats, blev han allt mer övertygad om att han aldrig skulle bege sig till Jerusalem för att studera under rabbinerna. Han kunde ju inte ana den tragedi, som snart skulle utspelas och som skulle garantera att alla sådana planer måste överges med påföljden att han måste överta ansvaret för försörjningen och ledningen av en stor familj som inom kort kom att omfatta fem bröder och tre systrar samt hans mor och han själv. Jesus fick en större och längre erfarenhet av att fostra denna familj än vad Josef, hans far, fick; och han fyllde det mått som han senare satte för sig, nämligen att bli en klok, tålmodig, förståelsefull och effektiv lärare och äldste bror för denna familj — hans familj — som så plötsligt slogs av sorg och så oväntat lämnades ensam.

6. RESAN TILL JERUSALEM

Då Jesus nu hade nått tröskeln till den begynnande mandomen och officiellt hade utexaminerats från synagogskolan var han behörig att bege sig till Jerusalem med sina föräldrar för att med dem delta i firandet av sin första påsk. Påskhögtiden inföll detta år lördagen den 9 april år 7 e.Kr. Ett ansevärt sällskap (103 personer) gjorde sig redo för avfärd från Nasaret till Jerusalem tidigt på måndagsmorgonen den 4 april. De färdades söderut mot Samarien, men när de nådde Jisreel vände de österut och gick runt Gilboaberget till Jordandalen för att undvika att passera igenom Samarien. Josef och hans familj skulle gärna ha tagit vägen genom Samarien via Jakobs brunn och Betel, men emedan judarna inte ville ha att göra med samarierna, beslöt de att fortsätta med sina grannar via Jordandalen.

Den mycket fruktade Arkelaos hade avsatts, och de hade föga att frukta då de tog Jesus till Jerusalem. Tolv år hade gått sedan den förste Herodes hade försökt döda barnet i Betlehem, och ingen kunde nu tänkas associera den händelsen med denne obemärkte gosse från Nasaret.

Innan de nådde vägkorsningen vid Jisreel passerade de under färden, mycket snart till vänster, den forntida byn Sunem, och Jesus fick igen höra om Israels vackraste mö, som en gång bodde där, och även om de förunderliga gärningar som Elisa där utförde. När de passerade Jisreel berättade Jesu föräldrar om vad Ahab och Jesebel hade gjort och om Jehus bragder. Under färden runt Gilboaberget talade de mycket om Saul, som tog sitt liv på sluttningarna av detta berg, samt om kung David och de associationer som denna historiska plats väckte.

När de gick runt foten av Gilboa kunde pilgrimerna se den grekiska staden Skytopolis till höger. De beskådade på avstånd byggnadsverken av marmor men kom inte nära den icke-judiska staden för att inte så orena sig att de inte skulle kunna delta i de förestående högtidliga och heliga ceremonierna vid påskhögtiden i Jerusalem. Maria kunde inte förstå varför varken Josef eller Jesus ville prata om Skytopolis. Hon visste inte om deras kontrovers föregående år, ty de hade inte avslöjat denna episod för henne.

renowned Hebrew academies.

^{124:5.6 (1373.6)} As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the support and direction of a large family, presently to consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly bereaved.

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

^{124:6.1 (1374.1)} Jesus, having now reached the threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

^{124:6.2 (1374.2)} The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

^{124:6.3 (1374.3)} Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

^{124:6.4 (1374.4)} As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover at Jerusalem. Mary could not understand why neither Joseph nor Jesus would speak of Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

Vägen ledde nu rakt ned i den tropiska Jordandalen, och snart öppnade sig för Jesu förundrande blick den krokiga och ständigt ringlande Jordanfloden med dess glittrande och sorlande vatten som flöt ned mot Döda havet. De tog av sig de yttre klädesplaggen medan de färdades söderut i denna tropiska dalsänka och gladdes åt de praktfulla sädesfälten och de vackra oleanderna dignande av sina ljusröda blommor, medan det väldiga Hermonberget med snöig topp stod där långt borta i norr och majestätiskt såg ned på den historiska dalen. Efter något mer än tre timmars färd från Skytopolis på andra sidan dalen kom de fram till en porlande källa, och här slog de läger för natten, ute under den stjärnbeströdda himlen.

På deras andra dags färd passerade de det ställe där Jabbok från öster flyter in i Jordanfloden, och när de såg mot öster upp längs denna floddal drog de sig till minnes Gideons dagar, när midianerna strömmade in i denna trakt för att erövra landet. Mot slutet av den andra dagens färd slog de läger nära foten av det högsta berget med utsikt över Jordandalen, Sartababerget, på vars topp låg den fästning som Alexander hade byggt och där Herodes höll en av sina hustrur fångslad och hade begravt sina två strypta söner.

Den tredje dagen gick de förbi två byar, som Herodes nyligen hade låtit bygga, och lade märke till byarnas fina arkitektur och vackra palmträdgårdar. Vid kvällsskymningen kom de fram till Jeriko där de stannade till morgonen. Den kvällen vandrade Josef, Maria och Jesus två och en halv kilometer till det ställe där det forna Jeriko låg, där enligt den judiska traditionen Josua, efter vilken Jesus hade fått sitt namn, hade utfört sina berömda bragder.

Den fjärde och sista dagen var vägen fylld av ett oavbrutet tåg av pilgrimer. De började nu kliva upp för kullarna som ledde till Jerusalem. När de närmade sig toppen kunde de se ut över Jordanfloden till bergen långt borta och se söderut över Döda havets stillastående vatten. Ungefär halvvägs upp till Jerusalem fick Jesus för första gången se Olivberget (den trakt som i så mycket skulle bli en del av hans senare liv), och Josef påpekade för honom att den Heliga staden låg just bortom denna bergsrygg. Gossens hjärta bultade av glädjefylld förväntan över att snart få se sin himmelske Faders stad och hus.

På Olivbergets östra sluttningar stannade de för att vila i utkanten av en liten by som hette Betania. De gästvänliga byborna strömmade fram för att ta hand om pilgrimerna, och det råkade sig så att Josef och hans familj hade stannat nära ett hus som tillhörde en viss Simon, som hade tre barn ungefär i Jesu ålder — Maria, Marta och Lasaros. De bjöd in nasaretfamiljen för att återhämta sig, och en livslång vänskap uppstod mellan dessa två familjer. Mången gång senare tog Jesus under sitt händelserika liv in i detta hem.

De skyndade vidare och stod snart på kammen av Olivberget. Jesus såg för första gången (i sitt minne) den Heliga staden, de pretentiösa palatsen och sin Faders inspirerande tempel. Aldrig någonsin under sitt liv genomlades Jesus av en sådan rent mänsklig spänning som den som denna gång så fullkomligt betog honom när han stod där denna eftermiddag i april på Olivberget och insöp sin första utsikt över Jerusalem.

^{124:6.5 (1374.5)} The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

^{124:6.6 (1374.6)} On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

^{124:6.7 (1375.1)} The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

^{124:6.8 (1375.2)} By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

^{124:6.9 (1375.3)} On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the house of one Simon, who had three children about the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

^{124:6.10 (1375.4)} They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in

Många år senare stod han på detta samma ställe och grät över staden som igen stod i begrepp att tillbakavisa en profet, den siste och störste av sina himmelska lärare.

De skyndade vidare till Jerusalem. Det var nu torsdagseftermiddag. När de kom fram till staden fortsatte de förbi templet, och aldrig hade Jesus sett sådana människomassor. Han funderade djupsinnigt över att dessa människor hade samlats där från de yttersta delarna av den kända världen.

Snart nådde de den på förhand överenskomna platsen för sin inkvartering under påskveckan. Det var ett stort hus som tillhörde en förmögen släkting till Maria, en som genom Sakarias visste något om både Johannes och Jesu tidiga levnadshistoria. Följande dag, förberedelsedagen, gjorde de sig redo för att tillbörligt fira påsksabbaten.

Fastän hela Jerusalem var i rörelse med förberedelserna för påsken, fann Josef tid att ta sin son med sig för att besöka den akademi där det hade anordnats för honom att återuppta sin utbildning två år senare, så snart han hade uppnått den ålder om femton år som krävdes. Josef var verkligen förbryllad när han såg hur litet intresse Jesus visade för alla dessa noggrant uppgjorda planer.

Templet med alla dess anslutna tjänster och aktiviteter gjorde ett verkligt djupt intryck på Jesus. För första gången sedan han var fyra år gammal var han alltför upptagen av sina egna funderingar för att ställa många frågor. Han ställde emellertid sin far flera besvärande frågor (såsom han hade gjort vid tidigare tillfällen) om varför den himmelske Fadern fordrade att så många oskyldiga och hjälplösa djur måste slaktas. Hans far visste dock mycket väl från uttrycket i gossens ansikte att hans svar och försök till förklaring var otillfredsställande för hans djupt tänkande och klart resonerande son.

Dagen före påsksabbaten svepte flodvågor av andlig upplysning genom Jesu människosinne och fyllde hans människohjärta intill överflödande av kärleksfullt medlidande med de andligen blinda och moraliskt ovetande människomassor som hade samlats för att fira påskens uråldriga minneshögtid. Detta var en av de mest säregna dagar som Guds Son tillbringade i köttlig gestalt. Under natten uppenbarade sig för honom för första gången under hans jordiska livsskede en från Salvington förordnad, av Immanuel kommissionerad, budbärare, som sade: "Stunden är inne. Det är dags för dig att börja sköta din Faders angelägenheter".

Sålunda, redan innan det tunga ansvaret för Nasaretfamiljen lades på hans unga skuldror, kom nu den himmelska budbäraren för att påminna denne, inte ännu tretton år fyllda gosse, att stunden var inne för honom att igen börja ta sig an ett universums ansvarsuppgifter. Detta var första akten i en lång följd av händelser som slutligen kulminerade i fullbordandet av Sonens utgivning på Urantia och till återförandet av "administrationen av ett universum på hans mänskliga och samtidigt gudomliga skuldror."

Med tiden blev inkarnationens mysterium allt mer ofattbart för oss alla. Vi kunde knappast förstå att denne gosse från Nasaret var hela Nebadons skapare. Inte heller förstår vi ännu hur denne samme Skaparsons

after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

124:6.11 (1375.5) But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

124:6.12 (1375.6) Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

124:6.13 (1375.7) While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

124:6.14 (1375.8) Jesus was profoundly impressed by the temple and all the associated services and other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

124:6.15 (1376.1) On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: "The hour has come. It is time that you began to be about your Father's business."

124:6.16 (1376.2) And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of "the government of a universe on his human-divine shoulders."

124:6.17 (1376.3) As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither

ande och hans Paradisfaders ande är förbundna med människosläktets själar. När tiden framskred kunde vi se att detta människosinne allt mer insåg, medan han levde sitt liv i köttslig gestalt, att i anden på hans skuldror vilade ansvaret för ett universum.

Sålunda slutar nasaretgossens livsskede och börjar berättelsen om den yngling — den gudomliga människan som allt mer blir medveten om sig själv — som nu börjar begrunda sin levnadsbana i världen, medan han strävar efter att integrera sitt livs allt vidare syfte med sina föräldrars önskemål samt med sina skyldigheter mot sin familj och sin tids och tidsålders samhälle.

do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

124:6.18 (1376.4) Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his family and the society of his day and age.

Kapitel 125. Jesus i Jerusalem

⇨ 124

Urantiaboken

126 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 125 JESUS I JERUSALEM

Sektioner

Introduktion

1. Jesus beskådar templet
2. Jesus och påskan
3. Josefs och Marias avresa
4. Första och andra dagen i templet
5. Tredje dagen i templet
6. Fjärde dagen i templet

PAPER 125 JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

Introduktion

INGEN tilldragelse i Jesu hela händelserika livsskede på jorden var mer fängslande, mer mänskligt fascinerande, än detta hans första besök i Jerusalem som han kunde erinra sig. Det var en speciellt stimulerande upplevelse för honom att ensam få vara närvarande vid tempeldiskussionerna, och den upplevelsen bevarade han länge i sitt minne som den stora händelsen under hans senare barndom och tidiga ungdomstid. Detta var hans första tillfälle att under några dagar få njuta av ett självständigt liv, av glädjen att få komma och gå utan hinder och begränsningar. Denna korta period av odirigerat liv under veckan efter påskan var för honom det första tillfället till fullständig frihet från alla förpliktelser. Efter detta gick det många år innan han igen fick en liknande period, ens för en kort tid då han kunde känna sig fri från alla förpliktelser.

Kvinnorna deltog sällan i påskfirandet i Jerusalem; det fordrades inte att de var närvarande. Jesus vägrade dock praktiskt taget att gå om inte hans mor följde med dem. När hans mor beslöt sig för att komma med ledde det många andra kvinnor i Nasaret att också företa färden, så att det i påskföljet fanns ett större antal kvinnor i förhållande till män än vad som någonsin hade vandrat upp till påskhögtiden från Nasaret. Under vandringen till Jerusalem sjöng de allt emellanåt den hundra-trettionde psalmen.

Från den stund de lämnade Nasaret tills de nådde toppen av Olivberget upplevde Jesus en enda lång tid av spänning fylld av hoppfull förväntan. Under hela den glädjefyllda barndomen hade han vörnadsfullt lyssnat till vad som berättades om Jerusalem och dess tempel. Nu skulle han snart få se dem i verkligheten. Sett från

INTRODUCTION

^{125:0.1 (1377.1)} NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

^{125:0.2 (1377.2)} Women seldom went to the Passover feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one hundred and thirtieth Psalm.

^{125:0.3 (1377.3)} From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold them in reality. From the Mount of Olives and from the

Olivberget och granskat på närmare håll fån utsidan hade templet motsvarat allt vad Jesus hade väntat sig, och mer än så, men när han väl trädde innanför dess heliga portar började den stora besvikelsen.

I sällskap med sina föräldrar gick Jesus genom templets förgårdar på sin väg för att förena sig med den grupp av nya lagens söner som skulle invigas till israelitiska medborgare. Han blev något besviken över folkmassornas uppförande i templet, men dagens första stora chock kom när hans mor tog farväl av dem på väg till kvinnornas läktare. Det hade aldrig fallit Jesus in att hans mor inte skulle följa med honom till invigningsceremonin, och han var grundligt förnärmad över att hon fick lida för en sådan orättvis diskriminering. Fastän han var mycket förnärmad över detta sade han ingenting — utom några ord av protest till sin far. Men han tänkte, tänkte djupt, vilket visades av hans frågor till de skriftlärdar och lärarna en vecka senare.

Han gick igenom invigningsritualerna men var besviken över att de var så ytliga och rutinmässiga. Han saknade det personliga engagemang som kännetecknade ceremonierna i Nasarets synagoga. Han återvände sedan för att hälsa på sin mor och gjorde sig redo att följa med sin far på sin första tur runt i templet och dess olika förgårdar, läktare och korridorer. Tempelområdet rymde över tvåhundra tusen gudstjänstdeltagare samtidigt, och fastän dessa byggnaders omfattning — i jämförelse med vad han någonsin hade sett — storligen imponerade hans sinne, var han mer fascinerad av att begrunda den andliga betydelsen i tempelceremonierna och gudsdyrkan i anslutning till dem.

Fastän många av tempelritualerna djupt rörde hans sinne för det sköna och det symboliska, blev han alltid besviken över den förklaring av dessa ceremoniers verkliga betydelse som hans föräldrar brukade ge som svar på hans många ingående frågor. Jesus accepterade helt enkelt inte sådana förklaringar av gudsdyrkan och religiösa andaktsövningar som innebar en tro på Guds vrede eller den Allsmåktiges ilska och raseri. Vid vidare diskussioner om dessa frågor, efter att besöket i templet var överständet, då hans far mildt började insistera på att hans son bekänner sig till ett accepterande av de ortodoxa judiska trosuppfattningarna, vände sig Jesus plötsligt mot sina föräldrar och sade, medan han vädjande såg in i sin fars ögon: "Far, det kan inte vara sant — Fadern i himlen kan inte förhålla sig så till sina felande barn på jorden. Den himmelske Fadern kan inte älska sina barn mindre än du älskar mig. Och jag vet mycket väl att vad oklokt jag än gjorde, så skulle du aldrig utgjuta din vrede över mig eller ösa ut din ilska över mig. Om det hos dig min jordiske far finns sådana mänskliga återspeglings av det Gudomliga, hur mycket mer måste inte den himmelske Fadern vara fylld av godhet och överflödande barmhärtighet. Jag vägrar att tro att min Fader i himlen älskar mig mindre än min far på jorden."

När Josef och Maria hörde sin förstfödde son uttala dessa ord var de tysta. Aldrig mer försökte de ändra hans åsikt beträffande Guds kärlek och den himmelske Faderns barmhärtighet.

outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

^{125:0.4 (1377.4)} In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

^{125:0.5 (1377.5)} He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshipers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

^{125:0.6 (1378.1)} Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that he acknowledge acceptance of the orthodox Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: "My father, it cannot be true — the Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth."

^{125:0.7 (1378.2)} When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. JESUS BESKÅDAR TEMPLET

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

Vart Jesus än gick på tempelgårdarna, blev han överallt chockerad och illa till mods av den anda av vanvördnad som han observerade. Han ansåg att folkmassornas uppförande i templet var oförenligt med deras närvaro i "hans Faders hus". Han fick dock sitt unga livs verkliga chock när hans far tog honom till icke-judarnas förgård med dess bullrande rotvälsla, högljudda prat och svordomar, allt blandat utan åtskillnad med fårens bråkande och sorlet av oväsen som förrådde närvaron av penningväxlare och försäljare av offerdjur och allehanda andra kommersiella förmödenheter.

Mest av allt sårades hans anständighetskänsla av att se de lättsinniga kurtisanerna vandra omkring för att visa upp sig innanför tempelområdet — just sådana målade kvinnor som han så nyligen hade sett under ett besök i Sephoris. Detta vanhelgande av templet väckte hela hans ungdomliga förtrytelse, och han tvekade inte att till Josef klart uttrycka vad han tyckte.

Jesus beundrade stämningen och gudstjänsten i templet, men han chockerades av den andliga fulhet som han såg i ansiktet hos så många tanklösa deltagare i gudstjänsten.

De kom sedan ned till prästernas gård under klippusprånget framför templet, till det ställe där altaret stod, och där de såg hur djur i stora hopar dödades och hur de tjänstgörande slaktarpräster sköljde av blodet från sina händer vid bronsfontänen. Den blodbestänkta stenläggningen, prästernas blodbesudlade händer och de döende djurens läten var mer än denna naturälskande gosse kunde uthärda. Denna förfärliga syn gjorde nasaretpojken illamående. Han grep om sin fars arm och bad att bli bortförd. De vandrade tillbaka genom icke-judarnas förgård, och till och med det råa skrattet och grova skämtandet som han där hörde var en lättnad efter vad han nyss hade sett.

Josef såg hur hans son hade känt vämjelse inför åsynen av tempelriterna och tog klokt nog honom iväg för att beskåda "Sköna porten", den konstnärligt utformade porten av korintisk brons. Jesus hade emellertid fått nog av sitt första besök i templet. De återvände till den övre förgården för att möta Maria och vandrade omkring tillsammans i en timme ute i friska luften, bort från folkträngseln. De besåg hasmonéerpalatset, Herodes ståtliga bostad, och de romerska vakternas torn. Under denna promenad förklarade Josef för Jesus att endast invånarna i Jerusalem hade tillåtelse att bevittna de dagliga offren i templet, och att de som bodde i Galiléen kom upp endast tre gånger om året för att delta i tempeldyrkan, nämligen till påsken, pingsten (sju veckor efter påsken) och vid lövhyddefesten i oktober. Dessa högtider hade etablerats av Moses. Därefter samtalade de om de två senare etablerade högtiderna, invigningen av templet och purim. Efteråt gick de till sitt härbärge och gjorde sig redo att fira påsk.

2. JESUS OCH PÅSKEN

Fem familjer från Nasaret var gäster hos eller deltog i påskfirandet med Simon från Betanias familj. Simon hade köpt påsklammet för sällskapet. Slaktandet av dessa lamm i sådana enorma mängder var det som så hade upprört Jesus vid hans besök i templet. De

^{125:1.1 (1378.3)} Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in "his Father's house." But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

^{125:1.2 (1378.4)} But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to express himself freely to Joseph.

^{125:1.3 (1378.5)} Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshippers.

^{125:1.4 (1378.6)} They now passed down to the priests' court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his father's arm and begged to be taken away. They walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights he had just beheld.

^{125:1.5 (1379.1)} Joseph saw how his son had sickened at the sight of the temple rites and wisely led him around to view the "gate beautiful," the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. JESUS AND THE PASSOVER

^{125:2.1 (1379.2)} Five Nazareth families were guests of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter of these lambs in such enormous numbers that had so

hade planerat att inta påskmåltiden med Marias släktingar, men Jesus övertalade sina föräldrar att acceptera inbjudan till Betania.

Den kvällen samlades de för påskriterna och åt det rostade köttet med osyrat bröd och bittra örter. Jesus, som var en av förbundets nya söner, ombads att berätta om påskens uppkomst, vilket han gjorde väl, men han gjorde sina föräldrar något förlägna genom att inflika talrika anmärkningar som mildt återspeglade intrycken som hade gjorts på hans unga men tankfulla sinne av det som han så nyligen hade sett och hört. Detta var början på påskhögtidens ceremonier som varade i sju dagar.

Redan i detta tidiga skede började Jesus överväga lämpligheten av att fira påskan utan ett slaktat lamm, fast han inte sade något om sådant till sina föräldrar. I sitt eget sinne kände han sig övertygad om att Fadern i himlen inte var belåten med åsynen av dessa offerceremonier, och med åren blev han allt mer övertygad om sitt beslut att en dag etablera firandet av en påsk utan blod.

Jesus sov inte mycket den natten. Hans sömn stördes betydligt av hemska drömmar om slakt och lidande. Hans sinne var upprört och hans hjärta var upprivet av de teologiska inkonsekvenserna och absurditeterna i hela det judiska ceremoniella systemet. Inte heller hans föräldrar sov mycket. De var mycket förvirrade av händelserna under den dag som nyss hade gått till ända. De var helt upprörda i sina hjärtan av gossens attityd, som för dem verkade främmande och överlagd. Maria blev nervöst uppviglad under början av natten, men Josef förblev lugn fastän han var lika förbryllad. De var båda rädda för att tala öppet med gossen om dessa problem, trots att Jesus gärna skulle ha samtalat med sina föräldrar om de hade vågat uppmuntra honom till det.

Nästa dags gudstjänstceremonier i templet var mer acceptabla för Jesus och gjorde mycket till för att mildra de obehagliga minnena från föregående dag. Följande morgon tog den unge Lasaros Jesus vid handen och de började ett systematiskt utforskande av Jerusalem och dess omgivningar. Innan dagen var till ända upptäckte Jesus de olika platserna kring templet där undervisnings- och frågemöten pågick. Förutom några besök till det allra heligaste, för att undrande se vad som verkligen fanns bakom förhänget, tillbringade han det mesta av sin tid vid templet på dessa undervisningsmöten.

Under hela påskveckan höll sig Jesus bland budens nya söner, och det betydde att han var tvungen att inta sin plats utanför det räckes som avskiljde alla personer, som inte hade fullt medborgarskap i Israel, från de övriga. Då han på detta sätt gjordes medveten om att han fortfarande var en yngling, avhöll han sig från att ställa de många frågor som välldes fram och tillbaka i hans sinne; åtminstone avhöll han sig tills påskfirandet var överständet och dessa begränsningar för de nyligen invigda ynglingarna avlyftes.

På onsdagen i påskveckan fick Jesus lov att fara hem med Lasaros för att övernatta i Betania. Den kvällen hörde Lasaros, Marta och Maria Jesus tala om timliga och eviga, mänskliga och gudomliga ting, och från den kvällen höll de alla tre av honom som om han

affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

125:2.2 (1379.3) That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

125:2.3 (1379.4) Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

125:2.4 (1379.5) Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

125:2.5 (1379.6) The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

125:2.6 (1380.1) Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

125:2.7 (1380.2) On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha, and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all

hade varit deras egen bror.

Mot slutet av veckan såg Jesus mindre av Lasaros, då denne inte hade tillträdde ens till den yttre kretsen av tempeldiskussioner, fastän han hörde en del av de offentliga framföranden som gavs på de yttre förgårdarna. Lasaros var i samma ålder som Jesus, men i Jerusalem fick ynglingarna sällan delta i invigningen till lagens söner innan de hade fyllt tretton år.

Gång på gång under påskveckan fann Jesu föräldrar honom sittande för sig själv med sitt unga huvud lutat i sina händer, djupt försjunken i tankar. De hade aldrig sett honom bete sig på detta sätt, och då de inte visste till vilken grad han var förvirrad i sinnet och plågad i anden av erfarenheten som han gick igenom var de ytterst förbryllade; de visste inte vad de skulle göra. De var glada över att påskveckans dagar gick och längtade efter att ha sin son, som betedde sig besynnerligt, tryggt hemma i Nasaret igen.

Dag efter dag tänkte Jesus igenom sina problem. Mot slutet av veckan hade han gjort många anpassningar, men när tiden att återvända till Nasaret var inne svärmade hans unga sinne fortfarande av förvirrande svårigheter och ansattes av en mängd obesvarade frågor och olösta problem.

Innan Josef och Maria lämnade Jerusalem gjorde de tillsammans med Jesu lärare från Nasaret upp slutliga arrangemang för Jesus att återvända efter det att han hade nått femton års ålder. Då skulle han påbörja sina långa studier vid en av rabbinernas mest kända akademier. Jesus följde med sina föräldrar och sin lärare på deras upprepade besök till denna skola, men de var alla olyckliga då de såg hur likgiltigt han föreföll för allt vad de sade och gjorde. Maria plågades djupt av hans sätt att reagera för besöket i Jerusalem, och Josef var grundligt förbryllad över gossens konstiga kommentarer och ovanliga uppförande.

I varje fall hade påskveckan varit en stor händelse i Jesu liv. Han hade haft tillfälle att träffa tjugotals med pojkar i sin egen ålder, medkandidater för invigningen, och han tydde sig till dessa kontakter för att lära sig hur folk levde i Mesopotamien, Turkestan och Parthien samt i de romerska provinserna långt borta i väster. Han kände redan ganska väl till hur de unga i Egypten och övriga områden nära Palestina växte upp. Det fanns tusentals unga människor i Jerusalem vid den här tiden, och nasaretgossen träffade personligen och intervjuade i större eller mindre omfattning mer än hundrafemtio av dem. Han var särskilt intresserad av dem som kom från länderna Fjärran Östern och de avlägsna Västerländerna. Som ett resultat av dessa kontakter började gossen nära en önskan att resa omkring i världen för att lära sig hur de olika grupperna av hans medmänniskor arbetade för att skaffa sig sitt uppehälle.

3. JOSEFS OCH MARIAS AVRESA

Det hade kommits överens om att sällskapet från Nasaret skulle samlas i närheten av templet mitt på förmiddagen första dagen i veckan efter det att påskhögtiden var till ända. Så gjorde de och gav sig iväg på återfärden till Nasaret. Jesus hade gått in i templet för att lyssna på diskussionerna medan hans föräldrar

three loved him as if he had been their own brother.

^{125:2.8 (1380.3)} By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen years of age.

^{125:2.9 (1380.4)} Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands, profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

^{125:2.10 (1380.5)} Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

^{125:2.11 (1380.6)} Before Joseph and Mary left Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

^{125:2.12 (1380.7)} After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

^{125:3.1 (1381.1)} It had been arranged that the Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his

väntade på att deras medresenärer skulle samlas. Snart var sällskapet redo för avfärd. Männen gick i en grupp och kvinnorna i en annan, så som deras sed var när de färdades till och från högtiderna i Jerusalem. Jesus hade gått upp till Jerusalem i sällskap med sin mor och de övriga kvinnorna. Då han nu var en ung man som hade genomgått invigningen förväntades han färdas tillbaka till Nasaret i sällskap med sin far och de andra männen. Men när nasaretsällskapet begav sig mot Betania var Jesus så fullständigt upptagen i templet av diskussionen om änglar, att han var helt omedveten om att tiden var inne för föräldrarnas avfärd. Han insåg inte att han hade blivit efterlämnad förrän tempelmötena avslutades vid middagstiden.

Vandrarna till Nasaret saknade inte Jesus därför att Maria antog att han färdades med männen, medan Josef trodde att han var med kvinnorna eftersom han hade gått upp till Jerusalem med dem och hade då lett Marias åsna. De upptäckte inte att han saknades förrän de nådde Jeriko och beredde sig för att övernatta. Efter att ha gjort förfrågningar hos de sista i sällskapet som kom fram till Jeriko och fått veta att ingen av dem hade sett deras son, tillbringade de en sömnlös natt och grubblade över vad som kunde ha hänt honom, medan de drog sig till minnes många av hans ovanliga reaktioner inför påskveckans händelser, och mildt bannade varandra för att inte ha sett efter att han fanns med i gruppen innan de lämnade Jerusalem.

4. FÖRSTA OCH ANDRA DAGEN I TEMPLET

Under tiden hade Jesus stannat kvar i templet under hela eftermiddagen, lyssnat på diskussionerna och åtnjutit den lugnare och värdigare stämningen efter att påskveckans stora folkmassor så gott som helt hade försvunnit. Då eftermiddagens diskussioner hade avslutats, i vilka Jesus inte deltog, begav han sig till Betania och kom fram just som Simons familj gjorde sig redo att inta sin kvällsmåltid. De tre ungdomarna var överförtjusta att få se Jesus, och han stannade i Simons hus för natten. Han umgicks mycket litet under kvällen och vistades en stor del av tiden mediterande för sig själv i trädgården.

Tidigt nästa dag var Jesus uppe och på väg till templet. På Olivbergets bryn stannade han och grät över den syn han såg — ett andligen utarmat folk, bundet av traditioner och som levde under de romerska legionernas uppsikt. Tidigt på förmiddagen var han i templet och hade bestämt sig att ta del i diskussionerna. Under tiden hade också Josef och Maria stigit upp tidigt i gryningen med avsikt att följa samma väg tillbaka till Jerusalem. Först skyndade de till sina släktingars hus, där familjen hade logerat under påskveckan, men en förfrågan gav som svar endast det faktum att ingen hade sett Jesus. Efter att ha letat hela dagen och inte funnit något spår av honom återvände de till sina släktingar för natten.

Under det andra mötet hade Jesus vågat sig på att ställa frågor, och på ett mycket förvånande sätt deltog han i tempeldiskussionerna, men alltid på ett sätt som var förenligt med hans unga år. Ibland var hans tillspetsade frågor något besvärande för de belästa lärarna i den judiska lagen, men han visade en sådan uppriktig ärlighet i förening med en uppenbar

parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

^{125:3.2 (1381.2)} The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE TEMPLE

^{125:4.1 (1381.3)} In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

^{125:4.2 (1381.4)} Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld — a spiritually impoverished people, tradition bound and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no trace of him, they returned to their relatives for the night.

^{125:4.3 (1382.1)} At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he participated in the temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat embarrassing to the learned teachers of the Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident

kunskapshunger att flertalet av tempellärarna var benägna att bemöta honom med all hänsyn. När han dristade sig till att ifrågasätta det rättvisa i att döda en drucken icke-jude som hade vandrat utanför icke-judarnas förgård och oavsiktligt kommit in på de förbjudna och som heliga ansedda tempelområdena, blev emellertid en av de mer intoleranta lärarna otålig över gossens insinuerade kritik och frågade, medan han stirrande ilsket ner på honom, hur gammal han var. Jesus svarade: "Tretton år minskat med en aning över fyra månader." "Så", svarade den nu rasande läraren, "varför är du då här eftersom du inte har nått åldern för en lagens son?" När Jesus förklarade att han hade erhållit invigning under påskan, och att han hade slutfört sina studier vid skolorna i Nasaret, svarade lärarna stänfullt med en mun: "Det kunde vi väl ha förstått, han är från Nasaret." Den ledande läraren höll fast vid att Jesus inte skulle klandras om ledarna för synagogan i Nasaret hade låtit honom utexamineras fastän han tekniskt sett var tolv i stället för tretton år; och trots att flera av hans förtalare stod upp och avlägsnade sig bestämdes det att gossen ostört skulle få fortsätta som elev vid tempeldiskussionerna.

När hans andra dag i templet var över gick han igen till Betania för natten. Igen gick han ut i trädgården för att meditera och be. Det var uppenbart att hans sinne var upptaget med att begrunda tyngande problem.

5. TREDJE DAGEN I TEMPLET

Under Jesu tredje dag i templet tillsammans med de skriftlärda och lärarna samlades många åskådare, som hade fått höra om denne yngling från Galiléen, för att åtnjuta upplevelsen av att få se en gosse förvirra lagens visa män. Simon kom också ned från Betania för att se vad pojken höll på med. Under hela denna dag fortsatte Josef och Maria sitt ängsliga letande efter Jesus, och de gick även flera gånger in i templet men kom aldrig att tänka på att granska de olika diskussionsgrupperna fastän de en gång närapå kom inom hörhåll för hans fascinerande röst.

Innan dagen var till ända hade hela uppmärksamheten i den främsta diskussionsgruppen i templet fokuserats på de frågor som Jesus ställde. Bland hans många frågor fanns följande:

1. Vad finns egentligen i det allra heligaste, bakom förhänget?
2. Varför måste mödrarna i Israel avskiljas från de manliga tempeldyrkarna?
3. Om Gud är en fader som älskar sina barn, varför då allt detta slaktande av djur för att vinna gudomlig ynnest — har Mose förkunnelse missförstått?
4. Eftersom templet är helgat till dyrkan av den himmelske Fadern, är det då konsekvent att tillåta närvaron av dem som där ägnar sig åt världsligt varu-byte och handel?
5. Skall den efterlängtnade Messias komma för att bli en världslig furste som sitter på Davids tron, eller skall han verka som livets ljus vid etablerandet av ett andligt rike?

hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

125:4.4 (1382.2) When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

125:5.1 (1382.3) Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating voice.

125:5.2 (1382.4) Before the day had ended, the entire attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

- 125:5.3 (1382.5) 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?
- 125:5.4 (1382.6) 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshippers?
- 125:5.5 (1382.7) 3. If God is a father who loves his children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?
- 125:5.6 (1382.8) 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to permit the presence of those who engage in secular barter and trade?
- 125:5.7 (1382.9) 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

Hela dagen lång fick de som lyssnade förundra sig över dessa frågor, och ingen var mer förvånad än Simon. I över fyra timmar överhopade denne yngling från Nasaret dessa judiska lärare med tankeväckande och självvrannsakande frågor. Han kommenterade mycket litet sina äldres yttranden. Han förmedlade sin undervisning genom de frågor han ställde. Genom att skickligt och spetsfundigt formulera en fråga utmanade han deras undervisning samtidigt som han antydde sin egen. I det sätt på vilket han formulerade sina frågor fanns en tilltalande kombination av klokhet och humor som gjorde honom omtyckt även av dem som var mer eller mindre förnärmade över hans ungdom. Han var alltid utomordentligt just och hänsynsfull när han ställde dessa inträngande frågor. Denna händelserika eftermiddag i templet visade han samma motvilja, som senare under hela sin offentliga verksamhet, mot att skaffa sig ett fördelar på en motståndares bekostnad. Som yngling och senare som vuxen, tycktes han vara totalt fri från all egoistisk önskan att vinna en diskussion endast för att uppleva en logisk triumf över sina medmänniskor, ty han var framför allt intresserad av en enda sak: att förkunna evig sanning och sålunda åstadkomma en utförligare uppenbarelse av den eviga Guden.

När dagen var över styrde Simon och Jesus sina steg tillbaka till Betania. Under största delen av färden var både mannen och pojken tysta. Igen stannade Jesus upp på Olivbergets krön, men när han såg ut över staden och dess tempel grät han inte; han bara böjde sitt huvud i stilla andakt.

Efter kvällsmåltiden i Betania avböjde han igen att delta i det glada sällskapet och gick istället ut i trädgården, där han dröjde kvar till långt in på natten och förgäves försökte tänka ut någon definitiv plan att närma sig problemet med sin livsuppgift och avgöra hur han bäst skulle kunna arbeta för att för sina andligen förblindade landsmän uppenbara en vackrare uppfattning om den himmelske Fadern och sålunda frigöra dem från deras förfärliga trældom under lag, ritual, ceremoniell och unken tradition. Men det klara ljusets insikt kom inte till den sanningssökande gossen.

6. FJÄRDE DAGEN I TEMPLET

Jesus var märkligt ouppmärksam om hans föräldrar. Inte ens när Lasaros mor vid frukosten anmärkte att Jesu föräldrar redan måste vara så gott som hemma, föreföll han inte att förstå att de skulle vara något oroad över att han hade dröjt sig kvar.

Igen gick han till templet, men han stannade inte för att meditera på Olivbergets krön. Under loppet av morgonens diskussioner ägnades mycket tid åt lagen och profeterna, och lärarna var förvånade över att Jesus var så väl förtrogen med skrifterna, på hebreiska såväl som på grekiska. De var emellertid inte så förvånade över hans sanningkunskap som över hans unga ålder.

Vid eftermiddagsmötet hade de knappt hunnit börja besvara hans fråga om bönsens syfte, då diskussionsledaren bjöd gossen komma fram och, sättande sig bredvid honom, bad honom framföra sina egna åsikter om bön och gudsdyrkan.

^{125:5.8 (1383.1)} And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

^{125:5.9 (1383.2)} When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent devotion.

^{125:5.10 (1383.3)} After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

^{125:6.1 (1383.4)} Jesus was strangely unmindful of his earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

^{125:6.2 (1383.5)} Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

^{125:6.3 (1383.6)} At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

Kvällen innan hade Jesu föräldrar hört talas om denne märklige yngling som så skickligt tvistade med lagens uttydare, men det hade inte fallit dem in att denne gosse kunde vara deras son. De hade så gott som bestämt sig för att bege sig ut till Sakarias hus, då de tänkte att Jesus kanske hade gått dit för att träffa Elisabet och Johannes. Då de trodde att Sakarias kanske kunde vara vid templet, stannade de där på väg till staden Juda. Föreställ er deras förvåning och överraskning då de under sin vandring genom tempelgårdarna kände igen den saknade gossens röst och såg honom sitta bland tempellärarna.

Josef var mållös, men Maria gav utlopp för sin länge återhållna rädsla och oro när hon rusade fram till gossen, som nu hade rest sig för att hälsa på sina förvånade föräldrar, och sade: "Barnet mitt, varför har du behandlat oss på detta sätt? I över tre dagar har din far och jag bedrövade sökt efter dig. Hur i all världen kunde du överge oss?" Det var ett spänt ögonblick. Allas ögon vändes mot Jesus för att höra vad han skulle säga. Hans far såg förebrående på honom men sade ingenting.

Man bör komma ihåg att Jesus nu antogs vara en ung man. Han hade fullföljt den regelrätta skolutbildning som ankom på ett barn, hade erkänts som en lagens son och invigts till medborgare i Israel. Trots detta förebrådde och klandrade hans mor honom inte på ett särskilt mildt sätt och inför allt folk som hade samlats, och mitt i hans unga livs allvarligaste och ädlaste insats. Sålunda satte hon på ett föga ärofullt sätt stopp för ett av de största och bästa tillfällen som Jesus någonsin fick att fungera som sanningslärare, rättfärdighetspredikare och uppenbarare av sin himmelske Faders kärleksfulla karaktär.

Men gossen var situationen vuxen. När ni opartiskt beaktar alla de faktorer som tillsammans utgjorde och ledde fram till denna situation, har ni bättre förutsättningar att fatta visdomen i pojken svar på den oavsiktligt skarpa tillrättavisningen från hans mor. Efter en stunds övervägande svarade Jesus sin mor och sade: "Hur kommer det sig att ni har sökt mig så länge? Antog ni inte att ni kunde finna mig i min Faders hus, eftersom den tid har kommit då jag borde bry mig om min Faders angelägenheter?"

Alla förvånades över gossens sätt att tala. Under tystnad drog de sig alla tillbaka och lämnade honom ensam med sina föräldrar. Inom kort bröt den unge mannen förlägenheten hos dem alla tre när han lugnt sade: "Kom, mina föräldrar, ingen har gjort annat än vad man trodde var bäst. Vår Fader i himlen har bestämt dessa saker; låt oss fara hem."

Under tystnad begav de sig iväg och anlände till Jeriko för natten. Endast en gång stannade de upp, på krönet av Olivberget, när gossen höjde sin stav och skälvande från huvud till fot under ett intensivt känslösvall sade: "O Jerusalem, Jerusalem, och folket där, vilka slavar ni är — underkastade det romerska oket och offer för era egna traditioner — men jag skall komma tillbaka för att rensa templet där borta och befria mitt folk från detta slaveri!"

Under den tre dagar långa färden till Nasaret sade Jesus inte mycket; inte heller hans föräldrar sade mycket i hans närvaro. De kunde verkligen inte förstå

^{125:6.4 (1383.7)} The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

^{125:6.5 (1384.1)} Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety when, rushing up to the lad, now standing to greet his astonished parents, she said: "My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?" It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

^{125:6.6 (1384.2)} It should be remembered that Jesus was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

^{125:6.7 (1384.3)} But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the boy's reply to his mother's unintended rebuke. After a moment's thought, Jesus answered his mother, saying: "Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father's house since the time has come when I should be about my Father's business?"

^{125:6.8 (1384.4)} Everyone was astonished at the lad's manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: "Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home."

^{125:6.9 (1384.5)} In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: "O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!"

^{125:6.10 (1384.6)} On the three days' journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the

sin förstfödde sons beteende, men de bevarade hans ord i djupet av sina hjärtan fastän de inte helt kunde fatta deras betydelse.

Då de hade kommit hem gjorde Jesus ett kort uttalande till sina föräldrar, varvid han försäkrade dem om sin tillgivenhet och antydde att de inte behövde vara rädda för att han igen skulle ge dem anledning att oroa sig för hans beteende. Han avslutade detta betydelsefulla uttalande med att säga: "Fastän jag måste följa min himmelske Faders vilja, skall jag också lyda min far på jorden. Jag skall invänta min tid."

Fastän Jesus i sitt sinne mången gång vägrade att samtycka till sina föräldrars välmenande men vilseförda försök att diktera hans sätt att tänka eller fastlägga planen för hans arbete på jorden, fogade han sig dock, i allt som var förenligt med hans hängivelse att göra sin Paradisfaders vilja, högst godvilligt efter sin jordiske fars önskingar och till sin köttsliga familjs seder och bruk. Även när han inte kunde ge sitt samtycke, gjorde han allt som var möjligt för att foga sig. Han var en mästare i att anpassa sin hängivelse för plikten till familjeloyalitetens och det sociala tjänandets skyldigheter.

Josef var förbryllad, men när Maria reflekterade över dessa upplevelser fick hon tröst och omsider då hon började se dessa uttalanden på Olivberget som förebådande sin sons messianska mission som Israels befriare. Med förnyade krafter begynte hon att forma hans tankar längs patriotiska och nationalistiska banor och försäkrade sig om bistånd från sin bror, den morbror som Jesus särskilt gillade; och på många andra sätt tog Jesu mor sig an uppgiften att förbereda sin förstfödde son att bli ledare för dem som skulle återupprätta Davids tron och för evigt kasta av det icke-judiska ok som det politiska slaveriet innebar.

conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully comprehend their meanings.

^{125:6.11 (1384.7)} Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: "While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour."

^{125:6.12 (1384.8)} Though Jesus, in his mind, would many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father's will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

^{125:6.13 (1385.1)} Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel's deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus' favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

Kapitel 126. De två avgörande åren

⇨ 125

Urantiaboken

127 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 126 DE TVÅ AVGÖRANDE ÅREN

Sektioner

Introduktion

1. Hans fjortonde år (8 e.Kr.)
2. Josefs död
3. Det femtonde året (9. e.Kr.)
4. Den första predikan i synagogan
5. Ekonomiska bekymmer

PAPER 126 THE TWO CRUCIAL YEARS

SECTIONS

Introduction

1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

Introduktion

AV ALLA erfarenheter under Jesu liv på jorden var hans fjortonde och femtonde år de svåraste. Dessa två år, efter att han började bli medveten om sin gudomlighet och sin bestämelse och innan han i större utsträckning kunde kommunicera med sin Riktare, var de mest prövande i hans händelserika liv på Urantia. Det är denna period om två år som borde kallas den stora prövningen, den verkliga frestelsen. Ingen människa har under den tidiga ungdomstidens förvirringar och anpassningsproblem upplevt en svårare prövning än den som Jesus genomlevde under sin övergång från barndom till tidig mandom.

Denna viktiga period i Jesu utveckling under ungdomstiden började med avslutningen av besöket i Jerusalem och hans återkomst till Nasaret. Till en början var Maria lycklig över tanken att hon hade sin pojke tillbaka igen, att Jesus hade återvänt hem för att vara en pliktrogen son — inte för att han någonsin var något annat — och att han hädanefter skulle vara mer mottaglig för hennes planer beträffande hans framtida liv. Men hon fick inte länge sola sig i skenet från denna modersillusion och omedvetna familjestolthet. Mycket snart skulle hon bli mer fullständigt desillusionerad. Allt mer var pojken i sällskap med sin far; allt mer sällan kom han till henne med sina problem, medan båda föräldrarna allt mindre förstod hans ofta förekommande växlingar mellan denna världs uppgifter och hans begründande av sitt förhållande till sin Faders angelägenheter. Uppriktigt sagt förstod de honom inte, men de älskade honom sannerligen.

När Jesus blev äldre fördjupades hans medlidande med och kärlek till det judiska folket, men med åren utvecklades hos honom en växande rättfärdig

INTRODUCTION

^{126:0.1 (1386.1)} OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

^{126:0.2 (1386.2)} This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more completely disillusioned. More and more the boy was in the company of his father; less and less did he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

^{126:0.3 (1386.3)} As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing years, there developed in his mind a growing righteous

indignation över att det fanns politiskt utnämnda präster i hans Faders tempel. Jesus hade stor respekt för de uppriktiga fariséerna och ärliga skriftlärda, men han hyste stort förakt för de skenheliga fariséerna och oärliga teologerna. Han såg med ringaktning på alla de religiösa ledare som inte var ärliga. När han närmare granskade Israels ledare frestades han ibland att ställa sig gynnsam till möjligheten att bli den Messias som judarna väntade på, men han gav aldrig efter för en sådan frestelse.

Berättelsen om hans bragder bland de visa männen i templet i Jerusalem var glädjande att höra för hela Nasaret, i synnerhet för hans tidigare lärare i synagogskolan. En tid var hans prisande på allas läppar. Hela byn drog sig till minnes hans visdom och berömvärda uppförande under barndomen och förutspådde att han skulle bli en stor ledare i Israel; till slut skulle det komma en verkligt stor lärare från Nasaret i Galiléen. De såg alla fram emot den tid då hans skulle bli femton år, så att han regelbundet skulle kunna få läsa högt från de heliga skrifterna i synagogan på sabbatsdagen.

1. HANS FJORTONDE ÅR (8 E.KR.)

Detta är det kalenderår då han fyller fjorton år. Han hade blivit en god oktillverkare och arbetade bra med både tältduk och läder. Han höll också på att snabbt utvecklas till en skicklig timmerman och snickare. Denna sommar gjorde han ofta utfärder till toppen av bergskullen nordväst om Nasaret för att be och meditera. Han höll gradvis på att bli mer medveten om hans utgivning på jorden.

På denna bergskulle hade något över hundra år tidigare funnits "Baalshöjden", och nu fanns Simeons gravplats där. Han var ansedd som en helig man i Israel. Från toppen av denna Simons kulle såg Jesus ut över Nasaret och det omgivande landskapet. Han brukade vända sin blick mot Megiddo och minnas berättelsen om den egyptiska armé som vann sin första stora seger i Asien, och hur senare en annan sådan armé besegrade Judas kung Josia. Inte långt därifrån kunde han se Tanak, där Debora och Barak besegrade Sisera. I fjärran kunde han skönja Dotans höjder, om vilka han hade fått lära sig att Josefs bröder där sålde Josef som slav till Egypten. Sedan brukade han flytta över blicken till Ebal och Gerissim och dra sig till minnes traditionerna om Abraham, Jakob och Abimelek. På detta sätt återkallade och begrundade han de historiska och traditionsbaserade händelser som hans far Josefs folk hade genomgått.

Han fortsatte med sina avancerade studiekurser under ledning av synagoglärarna, och han fortsatte likaså med hemundervisningen av sina bröder och systrar allteftersom de växte upp till lämplig ålder.

I början av detta år ordnade Josef så att inkomsten från hans egendom i Nasaret och Kafarnaum sattes åt sidan för att betala för Jesu långa studiekurs i Jerusalem, då det var planerat att han skulle fara till Jerusalem i augusti följande år när han fyllde femton år.

När detta år började hyste både Josef och Maria ofta tvivel om sin förstfödde sons bestämmelse. Han var verkligen ett begåvat och älskvärt barn, men han var

resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

^{126:0.4 (1386.4)} The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

^{126:1.1 (1387.1)} This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

^{126:1.2 (1387.2)} This hill, a little more than one hundred years previously, had been the "high place of Baal," and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the distance he could view the hills of Dothan, where he had been taught Joseph's brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph's people.

^{126:1.3 (1387.3)} He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

^{126:1.4 (1387.4)} Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus' long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

^{126:1.5 (1387.5)} By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and

så svår att förstå sig på, så svår att fatta, och dessutom inträffade aldrig något ovanligt eller mirakulöst. Tjugotals gånger hade hans stolta mor hållit andan i förväntan, väntat sig att få se sin son utföra något övermänskligt eller övernaturligt, men alltid krossades hennes hopp i en grym besvikelse. Allt detta var nedslående, rentav modfällande. Den tidens fromma människor trodde uppriktigt att profeter och löftets män alltid manifesterade sitt kall och etablerade sin gudomliga auktoritet genom att utföra mirakel och göra under. Jesus gjorde inget av detta, och därför tilltog förvirringen hos hans föräldrar stadigt när de överlade om hans framtid.

Nasaretfamiljens förbättrade ekonomiska situation återspeglades på många sätt i hemmet och i synnerhet i det ökade antalet släta vita tavlor som användes för att skriva på med träkol. Jesus fick också återuppta sina musiklektioner. Han var mycket förtjust i att spela harpa.

Under hela detta år kan man verkligen säga att Jesus "växte i ynnest inför människor och inför Gud." Familjens utsikter föreföll goda; framtiden var ljus.

lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

126:1.6 (1387.6) The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

126:1.7 (1387.7) Throughout this year it can truly be said that Jesus "grew in favor with man and with God." The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. JOSEFS DÖD

Allt gick väl fram till den ödesdigra tisdagen den 25 september när ett bud från Sepforis kom till hemmet i Nasaret med det tragiska budskapet att Josef hade skadats svårt av en fallande lastbom under sitt arbete på guvernörens residens. Budbäraren från Sepforis hade stannat vid verkstaden på väg till Josefs hem och informerat Jesus om hans fars olyckshändelse. De gick tillsammans hem till Jesus för att meddela den sorgliga nyheten för Maria. Jesus ville genast bege sig till sin far, men Maria ville inte höra talas om något annat än att hon måste skynda sig till sin mans sida. Hon bestämde att Jakob, som då var tio år, skulle följa med henne till Sepforis medan Jesus skulle stanna hemma med de yngre barnen tills hon återvände, då hon inte visste hur allvarligt Josef hade skadats. Josef dog av sina skador innan Maria hann fram. De tog honom till Nasaret, och följande dag lades han till vila hos sina fäder.

Just vid denna tid då utsikterna var goda och framtiden såg ljus ut, då slog en till synes grym hand ned familjeförsörjaren för detta nasarethushåll. Hemmets ärenden råkade i oordning och alla planer för Jesus och hans framtida utbildning gick i stöpet. Timmermanspojken, som nyss hade fyllt fjorton år, vaknade till insikten om att hans uppgift inte endast var att fullgöra sin himmelske Faders uppdrag på att i köttlig gestalt uppenbara den gudomliga naturen på jorden, utan att hans unga människonatur även måste axla ansvaret att ta hand om sin mor som hade blivit änka och om sina sju bröder och systrar — och en som var på väg. Denna nasaretgosse blev nu enda stöd och tröst för familjen som så plötsligt hade lämnats sörjande. Sålunda tilläts de händelser ske som hör till naturens gilla gång på Urantia och vilka kom att tvinga denne unge ödets man att så tidigt överta dessa tunga men högst utvecklande och disciplinerande ansvarsuppgifter som följde av att han blev huvudman

2. THE DEATH OF JOSEPH

126:2.1 (1388.1) All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the tragic news that Joseph had been severely injured by the falling of a derrick while at work on the governor's residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

126:2.2 (1388.2) Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own

för en människofamilj, blev far för sina egna bröder och systrar, av att han måste stödja och skydda sin mor, måste fungera som väktare av sin fars hem, det enda hem som han kom att ha under sitt liv i denna värld.

Jesus tog gladeligen på sig det ansvar och de plikter som så plötsligt tvingades på honom, och han bar dem troget ända till slutet. Åtminstone ett stort problem och en förutsedd svårighet i hans liv hade på ett tragiskt sätt lösts — han skulle inte nu förväntas fara till Jerusalem för att studera under rabbinerna. Det förblev alltid sant att Jesus inte "satt vid någon människas fötter". Han var alltid villig att lära sig av även det anspråkslösaste av de små barnen, men han erhöi aldrig sin auktoritet att lära ut sanning från mänskliga källor.

Ännu visste han inget om att Gabriel hade besökt hans mor före hans födsel. Det fick han veta av Johannes först den dag han döptes, då hans offentliga verksamhet inleddes.

Med åren mätte denne unge timmerman från Nasaret allt mer varje institution i samhället och varje vedertaget bruk inom religionen med samma oföränderliga mått: Vad gör det för människans själ? För det Gud till människan? För det människan till Gud? Fastän ynglingen inte helt försummade de aspekter som gällde rekreation och socialt umgänge i livet, ägnade han allt mer sin tid och sina krafter åt endast två ändamål: omsorg om sin familj och förberedelse för att göra sin Faders himmelska vilja på jorden.

Detta år blev det sed hos grannarna att komma förbi under vinterkvällarna för att höra Jesus spela harpa, lyssna till hans berättelser (ty pojken var en mästertlig historieberättare), och för att höra honom läsa högt i de grekiska skrifterna.

Familjens ekonomi fortsatte att löpa ganska smidigt, då de hade en inte obetydlig summa pengar till hands vid tiden för Josefs dödsfall. Jesus visade tidigt att han hade ett gott omdöme i affärer och ett skarpt sinne för finanser. Han var givmild men måttlig; han var sparsam men storsint. Han visade sig vara en klok och effektiv förvaltare av sin fars dödsbo.

Men trots allt som Jesus och grannarna i Nasaret gjorde för att bereda lite glädje i hemmet, var Maria och även barnen överkomna av sorg. Josef var borta. Josef var en ovanlig äkta man och far, och alla saknade de honom. Det tycktes så mycket mer tragiskt att tänka sig, att han hade dött innan de kunde få tala med honom eller få höra hans välsignelse till avsked.

3. DET FEMTONDE ÅRET (9. E.KR.)

I mitten av detta femtonde år — och vi räknar tiden enligt det tjugonde århundradets kalender och inte enligt det judiska året — hade Jesus fått ett gott grepp om skötseln av sin familj. Innan året var till ända hade deras besparingar så gott som försvunnit, och de stod inför nödvändigheten att avyttra ett av husen i Nasaret som Josef och hans granne Jakob ägde tillsammans.

Onsdagskvällen den 17 april år 9 e.Kr. föddes Rut,

brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his father's home, the only home he was to know while on this world.

^{126:2.3 (1388.3)} Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus "sat at no man's feet." He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

^{126:2.4 (1388.4)} Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

^{126:2.5 (1388.5)} As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured every institution of society and every usage of religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father's heavenly will on earth.

^{126:2.6 (1389.1)} This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

^{126:2.7 (1389.2)} The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph's death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father's estate.

^{126:2.8 (1389.3)} But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

^{126:3.1 (1389.4)} By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

^{126:3.2 (1389.5)} On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of

familjens minsting, och enligt bästa förmåga försökte Jesus inta sin fars plats i att trösta och vårda sig om sin mor under denna provande och särskilt sorgliga pärs. Ingen far kunde ha älskat och fostrat sin dotter mer tillgivet och troget än vad Jesus i nästan tjugo års tid (tills han inledde sin offentliga verksamhet) gjorde då han hade vård om lilla Rut. Han var en lika god far för alla de övriga medlemmarna av sin familj.

Under detta år formulerade Jesus för första gången den bön som han senare lärde sina apostlar och som för många har blivit känd som "Fader vår". På sätt och vis var den en utveckling av familjens altarandakt; de hade många former av lovprisande och flera formella böner. Efter sin fars död försökte Jesus lära de äldre barnen att uttrycka sig individuellt i bön — ungefär så som han själv tyckte om att göra — men de kunde inte begripa hans tanke och förr ofelbart tillbaka på de böneformer som de hade lärt sig och kom ihåg. Det var under denna strävan att stimulera de äldre bröderna och systrarna att be individuella böner som Jesus försökte leda dem framåt med fraser han föreslog, och inom kort — och utan att det hade varit hans avsikt — visade det sig att de alla använde en form av bön som till stor del bestod av dessa föreslagna fraser som Jesus hade lärt dem.

Till sist gav Jesus upp tanken på att få varje familjemedlem att formulera spontana böner, och en kväll i oktober satte han sig ned vid den lilla runda lampan som stod på det låga stenbordet, och på en slät brädbit av cederträ, närmare femtio centimeter bred, skrev han ned med en bit träkol ned den bön som sedan blev familjens standardbön.

Detta år besvärades Jesus mycket av förvirring i sitt tänkande. Familjeansvaret hade mycket effektivt avlägsnat all tanke på att omedelbart förverkliga någon plan som svar på det gudomliga besöket i Jerusalem som uppmanade honom att "sköta sin Faders angelägenheter". Jesus resonerade alldeles riktigt att omsorgen om hans jordiska fars familj måste gå före alla andra plikter, att underhållet av hans familj måste bli hans främsta skyldighet.

Under loppet av detta år fann Jesus i den så kallade Hanoks bok ett ställe som influerade honom att senare ta i bruk termen "Människosonen" som beteckning för sin utgivningsmission på Urantia. Han hade grundligt begrundat idén om den judiske Messias och var fast övertygad om att han inte skulle bli den Messias. Han längtade efter att få hjälpa sin fars folk, men han kunde aldrig föreställa sig att leda judiska arméer för att krossa det främmande herraväldet i Palestina. Han visste att han aldrig skulle sitta på Davids tron i Jerusalem. Inte heller trodde han att hans mission var att bli en andlig befriare eller morallärare enbart för det judiska folket. Därför kunde hans livsuppgift inte på något sätt vara att uppfylla den intensiva längtan och de förment messianska profetiorna i de hebreiska skrifterna, åtminstone inte så som judarna förstod profeternas förutsägelser. Likaså var han säker på att han aldrig skulle framträda som den Människoson som profeten David hade beskrivit.

När tiden var inne för honom att framträda som en världslärare, vad skulle han kalla sig? Vilket anspråk skulle han framföra beträffande sin mission? Vad skulle de människor som började tro på hans förkunne kalla honom?

his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all the other members of his family.

^{126:3.3 (1389.6)} During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has become known as "The Lord's Prayer." In a way it was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father's death Jesus tried to teach the older children to express themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

^{126:3.4 (1389.7)} At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

^{126:3.5 (1389.8)} This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to "be about his Father's business." Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father's family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

^{126:3.6 (1390.1)} In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term "Son of Man" as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father's people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

^{126:3.7 (1390.2)} But when the time came for him to go forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

Medan han begrundade alla dessa problem fann han i synagogans bibliotek i Nasaret, bland de apokalyptiska böckerna som han hade studerat, en handskrift som kallades "Hanoks bok", och fastän han var säker på att den inte var skriven av forntidens Hanok, fann han den mycket fascinerande, läste den och läste den på nytt flera gånger. Det fanns ett ställe som gjorde ett särskilt intryck på honom, ett stycke där en term "Människoson" förekom. Författaren till denna så kallade Hanoks bok hade mer att säga om Människosonen, beskrev hans arbete på jorden och förklarade att Människosonen, innan han kom ned till jorden med frälsningen till människosläktet, hade vandrat genom den himmelska praktens gårdar med sin Fader, allas Fader, och att han hade vänt ryggen åt all denna storslagenhet och stått för att komma ned till jorden och förkunna frälsning för de nödställda dödliga. Alltid när Jesus läste dessa ställen (och han förstod mycket väl att en stor del av Österns mystik vilken var uppblandad med dessa läror, var felaktig) kände han i sitt hjärta och insåg i sitt sinne att ingen av alla de messianska förutsägelserna i de hebreiska skrifterna och ingen av alla teorier om den judiske befriaren var så nära sanningen som denna berättelse, undångömd i denna endast delvis godtagna Hanoks bok. Han bestämde sig där och då att när han inledde sitt framträdande skulle han kalla sig "Människosonen", vilket han gjorde när han senare påbörjade sin offentliga verksamhet. Jesus hade en ofelbar förmåga att känna igen sanningen, och han tvekade aldrig att tillägna sig sanning från vilken källa den än föreföll att komma.

Vid denna tid hade han redan mycket grundligt utrett mångt och mycket beträffande sitt framtida arbete för världen, men han sade inget om detta till sin mor, som alljämt stadigt höll fast vid tanken att han var judarnas Messias.

Nu uppkom den stora förvirringen under Jesu ungdomstid. Sedan han hade kommit till någon sorts klarhet om arten av sin mission på jorden, om vad det innebar att "ta hand om sin Faders angelägenheter" — att uppvisa sin Faders kärleksfulla natur för hela mänskligheten — började han på nytt fundera över skrifternas många påståenden om ankomsten av en nationell befriare, en judisk lärare eller konung. Vilken händelse syftade dessa profetior på? Var inte han en jude? Eller var han det inte? Var han av Davids hus eller inte? Hans mor försäkrade att han var det. Hans far hade kommit till den slutsatsen att han inte var det. Han avgjorde själv att han inte hörde till Davids hus. Men hade profeterna misstagit sig beträffande Messias natur och mission?

Kunde det ändå vara möjligt att hans mor hade rätt? I de flesta fall när tidigare meningsskiljaktigheter hade uppkommit hade hon haft rätt. Om han var en ny lärare och inte Messias, hur skulle han då känna igen judarnas Messias om en sådan skulle framträda i Jerusalem under den tid då han utförde sin mission på jorden? Och vidare, vad skulle hans förhållande till denne judiske Messias vara? Och vad skulle vara hans förhållande till sin familj efter det att han hade inlett sin livsmission? Till det judiska samhället och den judiska religionen, till romarriket, till icke-judarna och till deras religioner? Var och en av dessa betydelsefulla frågor övervägde och begrundade denne unge galilé allvarligt medan han fortfor att arbeta vid hyvelbänken för att mödosamt försörja sig själv, sin mor och åtta andra

126:3.8 (1390.3) While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called "The Book of Enoch"; and though he was certain that it had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term "Son of Man" appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title "the Son of Man." And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

126:3.9 (1390.4) By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

126:3.10 (1390.5) The great confusion of Jesus' younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, "to be about his Father's business" — to show forth his Father's loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

126:3.11 (1391.1) After all, could it be possible that his mother was right? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission; and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family? to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his mind and seriously pondered while he continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other

hungry mouths.

Innan året var till ända såg Maria familjens penningmedel förminska. Hon överlät försäljningen av duvorna till Jakob. Snart köpte de en andra ko, och med Mirjams hjälp började de sälja mjölk till sina grannar i Nasaret.

Hans djupsinniga meditationsperioder, hans ofta förekommande färder till bergstoppen för att be och de många märkliga idéer som Jesus emellanåt framförde oroade hans mor väldigt mycket. Ibland tänkte hon att den unge mannen var utom sig, men sedan stillade hon sina farhågor då hon mindes att han var ju ett löftesbarn och på något sätt olik andra ungdomar.

Men Jesus lärde sig så småningom att inte uttrycka alla sina tankar, att inte presentera alla sina idéer för världen, inte ens för sin egen mor. Från detta år framåt avslöjade Jesus allt mindre vad som försiggick i hans sinne, dvs. han talade mindre om sådant som en genomsnittsmänniska inte kunde fatta och som endast ledde till att han ansågs besynnerlig och avvikande från vanligt folk. Till synes blev han alldaglig och konventionell, fast han längtade efter någon som kunde förstå hans problem. Han saknade en tillitsfull och trofast vän, men hans problem var alltför invecklade för hans medmänniskor att förstå. Det unika i den ovanliga situationen tvingade honom att ensam bära sina bördor.

4. DEN FÖRSTA PREDIKAN I SYNAGOGAN

Efter att ha fyllt femton år kunde Jesus officiellt inta synagogans talarstol på sabbatsdagen. Många gånger tidigare, när talare inte fanns till hands, hade Jesus blivit ombedd att läsa högt från skrifterna, men nu hade den dagen kommit då han enligt lagen kunde leda gudstjänsten. Därför ordnade chasan så att Jesus på den första sabbaten efter att han hade fyllt femton år fick leda morgongudstjänsten i synagogan. När alla de trogna i Nasaret hade församlats stod den unge mannen upp, förberedd med sitt urval bland skrifterna, och började läsa:

"Herrens, Guds ande är över mig, ty Herren har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka, till att läka dem som har ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och till att förlossa de andligen bundna; till att predika ett nådens år från Herren och en domens dag från vår Gud; till att trösta alla sörjande, till att ge dem skönhet i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, en lovsång i stället för en bedrövad ande, så att de må kallas rättfärdighetens träd, Herrens plantering, som han må förhärligas med.

"Sök vad gott är, och inte vad ont är, så att ni må leva, och då skall Herren, härskarornas Gud, vara med er. Hata vad ont är, och älska vad gott är; håll rätten vid makt i porten. Kanhända skall då Herren Gud vara nådig mot Josefs kvarleva.

"Tvätta er då, och rena er; tag bort ert onda leverne från mina ögon; upphör att göra vad ont är och lär er att göra vad gott är; sök det som är rätt, hjälp de förtryckta. Försvara den faderlösa och för änkans talan.

hungry mouths.

126:3.12 (1391.2) Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

126:3.13 (1391.3) His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

126:3.14 (1391.4) But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

126:4.1 (1391.5) With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

126:4.2 (1391.6) "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith he may be glorified.

126:4.3 (1392.1) "Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

126:4.4 (1392.2) "Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

"Med vad skall jag träda fram inför Herren, för att buga mig inför hela jordens Herre? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Är Herren tillfredsställd med vädurar i tusental, får i tiotusental eller floder av olja? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ? Nej, ty Herren har visat oss, O människor, vad gott är. Vad annat begär väl Herren av dig än att du handlar rättvist, älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?

"Vid vem vill ni då likna Gud, som tronar över jordens krets? Lyft upp era ögon mot höjden och se vem som har skapat alla dessa världar, vem som för fram härskaran däruppe enligt nummer och som kallar dem alla vid namn. Han gör allt detta, ty så stor är hans makt, så väldig hans kraft, att inte en enda uteblir. Han ger den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. Frukta inte, ty jag är med dig. Var ej modfärdig, ty jag är din Gud. Jag styrker dig och jag hjälper dig. Ja, jag skall upprätthålla dig med min rättfärdighets högra hand, ty jag är Herren din Gud. Jag skall hålla din högra hand och säga till dig: Var inte rädd, ty jag hjälper dig.

"Och ni är mitt vittne, säger Herren, och min tjänare som jag har utvalt för att alla må känna mig och tro mig och förstå att jag är den Evige. Jag, endast jag är Herren, och förutom mig finns ingen frälsare."

När han hade läst detta satte han sig ned, och människorna gick hem till sig funderande över de ord som han så behagfullt hade läst för dem. Aldrig hade byborna sett honom så magnifikt allvarlig. Aldrig hade de hört hans röst så uppriktig och innerlig; aldrig hade de sett honom så manlig och beslutsam, så auktoritativ.

Denna sabbatseftermiddag klättrade Jesus tillsammans med Jakob upp för Nasarets bergskulle, och när de återvände hem skrev han ned de tio buden på grekiska med träkol på två släta trätavlor. Senare färgade och dekorerade Marta dessa tavlor, och länge hängde de på väggen ovanför Jakobs lilla hyvelbänk.

5. EKONOMISKA BEKYMMER

Så småningom återgick Jesus och hans familj till det enkla liv som de hade levt under sina tidigare år. Deras kläder och även deras mat blev enklare. De hade gott om mjölk, smör och ost. När det var säsong hade de tillgång till de olika produkterna från sin trädgård, men för var månad som gick var det nödvändigt att iakttä större sparsamhet. Deras frukostar var mycket enkla; de sparade den bästa maten för sitt kvällsmål. Bland dessa judar betydde avsaknad av förmögenhet emellertid inte underlägsenhet i socialt avseende.

Denne yngling hade redan fått en ganska bra uppfattning om hur människorna levde under hans tid. Hur väl han förstod arbetet i hemmet, ute på fälten och i verkstaden framgår av hans senare förkunelse, som så ymnigt visar hans nära förtrogenhet med alla faser i människans erfarenhet.

Chasan i Nasaret fortfor att hålla fast vid tron på att Jesus skulle bli en stor lärare, troligen efterträdare till den vida berömda Gamaliel i Jerusalem.

126:4.5 (1392.3) "Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?

126:4.6 (1392.4) "To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:4.7 (1392.5) "And you are my witness, says the Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior."

126:4.8 (1392.6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly and decisive, so authoritative.

126:4.9 (1392.7) This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James's small workbench.

5. THE FINANCIAL STRUGGLE

126:5.1 (1392.8) Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

126:5.2 (1392.9) Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

126:5.3 (1392.10) The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

Det såg ut som om alla Jesu planer för det framtida levnadsloppet hade gått om intet. Så som saker och ting nu utvecklade sig såg framtiden inte ljus ut. Men han vacklade inte och blev inte nedslagen. Han levde vidare en dag i sänder, gjorde väl sin plikt för stunden och utförde troget de omedelbara förpliktelser som hans ställning i livet medförde. Jesu liv är den eviga trösten för alla besvikna idealister.

Lönen för en vanlig daglönad timmerman höll sakta på att sjunka. Vid slutet av detta år kunde Jesus, när han arbetade från tidigt till sent, förtjäna endast motsvarigheten till omkring två kronor per dag. Under nästa år hade de svårt att betala skatterna till samhället, för att inte nämna utskylderna till synagogan och tempelskatten om en halv sikel. Under detta år försökte skatteindrivaren få ut en extra skatt från Jesus och hotade till och med att ta hans harpa.

Då Jesus var rädd för att skatteindrivarna kunde finna och konfiskera hans exemplar av skrifterna på grekiska gav han det på sin femtonde födelsedag till synagogans bibliotek i Nasaret som myndighetsgåva till Herren.

Den stora chocken under Jesu femtonde år kom när han begav sig till Sepforis för att höra Herodes beslut i det besvär som hade anförts hos honom angående tvisten om den penningssumma som Josef hade inestående vid tiden för olyckshändelsen som ledde till hans död. Jesus och Maria hade hoppats få en anseelig summa, medan skattnästaren i Sepforis hade erbjudit dem ett futtigt belopp. Josefs bröder hade besvärat sig hos Herodes själv, och nu stod Jesus i palatset och hörde Herodes förkunna att hans far inte hade någonting inestående när han dog. För detta orättvisa besluts skull litade Jesus aldrig mer på Herodes Antipas. Det är därför inte förvånande att han en gång kallade Herodes för "den räven".

Det ständiga arbetet vid hyvelbänken under detta och efterföljande år berövade Jesus möjligheten att umgås med karavanresenärerna. Familjens serviceverkstad hade redan tagits över av hans farbror, och Jesus arbetade enbart i hemverkstaden där han var nära till hands för att hjälpa Maria med familjen. Vid denna tid började han sända Jakob upp till kamelplatsen för att inhämta information om händelserna i världen, och på så sätt försökte han hålla sig underrättad om de aktuella nyheterna.

Då han växte upp till man genomgick han alla de konflikter och orostillstånd som de genomsnittliga unga under tidigare och efterföljande tidsåldrar har genomgått. Den rigorösa erfarenheten att försörja sin familj var en säker garanti mot att inte ha alltför mycket tid för fåfäng meditation eller att hänge sig åt mystiska tendenser.

Detta år arrenderade Jesus ett anseeligt jordområde genast norr om deras hem, och det delades upp som trädgårdsland för familjen. Vart och ett av de äldre barnen hade sin egen trädgård, och de började ivrigt tävla sinsemellan med sina odlingsprojekt. Deras äldste bror tillbringade någon tid tillsammans med dem i trädgården varje dag under grönsakernas odlingsstid. När Jesus arbetade i trädgården med sina yngre bröder och systrar önskade han många gånger att de alla bodde på en bondgård ute på landet där de kunde njuta av friheten och obundenheten i ett obehindrat liv.

126:5.4 (1393.1) Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

126:5.5 (1393.2) The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

126:5.6 (1393.3) Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

126:5.7 (1393.4) The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph's brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It is not surprising that he once alluded to Herod as "that fox."

126:5.8 (1393.5) The close work at the carpenter's bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

126:5.9 (1393.6) As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

126:5.10 (1393.7) This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom

Faktum var att de inte växte upp på landet, och Jesus som var en alltigenom praktisk yngling och idealist tog intelligent och energiskt itu med sitt problem, sådant han fann det, och gjorde allt som stod i hans makt för att anpassa sig själv och sin familj till realiteterna i deras situation och för att använda deras omständigheter till att på bästa möjliga sätt tillfredsställa deras enskilda och gemensamma önskningar.

En tid hyste Jesus ett svagt hopp om att han skulle kunna samla ihop tillräckligt med medel för att göra det möjligt att köpa en liten bondgård — under förutsättning att de kunde inkassera den ansevärda penningssumma som hans far hade inestående från sitt arbete på Herodes palatsbygge. Han hade verkligen allvarligt övervägt denna plan att flytta sin familj ut till landet. Men när Herodes vägrade att betala dem något av de pengar som Josef hade att få, gav de upp planerna på att äga ett hem på landet. Som det var lyckades de uppleva mycket av livet på en bondgård, då de nu hade tre kor, fyra får, en flock höns, en åsna och en hund förutom duvorna. Även de små telningarna hade sina regelbundna uppgifter att utföra i det välordnade dagsprogram som var utmärkande för hemlivet i denna nasaretfamilj.

Då detta femtonde år var till ända hade Jesus också avslutat den farliga och svåra perioden i människans tillvaro, den tid som innebär en övergång från barndomens mer sorglösa år till medvetandet om den annalkande mandomstiden med dess tilltagande ansvar och större möjligheter att förvärva avancerad erfarenhet i utvecklingen av en ädel karaktär. Sinnets och kroppens växtperiod var avslutad, och nu började den verkliga livskarriären för denne unge man från Nasaret.

of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

126:5.11 (1393.8) At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

126:5.12 (1394.1) With the close of this fifteenth year Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

Kapitel 127. Ungdomsåren

⇨ 126

Urantiaboken

128 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 127 UNGDOMSÅREN

Sektioner

Introduktion

1. Det sextonde året (10 e.Kr.)
2. Det sjuttonde året (11 e.Kr.)
3. Det adertonde året (12 e.Kr.)
4. Det nittonde året (13 e.Kr.)
5. Rebecka, Esras dotter
6. Hans tjugonde år (14 e.Kr.)

PAPER 127 THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

Introduktion

DÅ JESUS kom in i ungdomsåren fann han sig vara huvudman för och enda försörjare av en stor familj. Inom några år efter hans fars död hade hela deras förmögenhet försvunnit. Med tidens gång blev han allt mer medveten om sin preexistens. Samtidigt började han allt tydligare inse att han befann sig på jorden och i köttslig gestalt i det uttryckliga syftet att uppenbara sin Paradisfader för människobarnen.

Ingen människa som i denna värld eller någon annan värld har genomlevt sin ungdomstid eller någonsin kommer att göra det, har haft eller kommer någonsin att ha mer tyngande problem att lösa eller mer förbryllande svårigheter att utreda. Av inga ungdomar på Urantia kommer det någonsin att krävas att de genomgår svårare konflikter eller besvärligare situationer än vad Jesus själv fick uthärda under dessa påfrestande levnadsår från femton till tjugo.

Sedan Människosonen sålunda hade upplevt vad det faktiskt var att leva dessa ungdomsår i en värld ansatt av ondska och förvirrad av synd, fick han full kännedom om hur livet upplevs av ungdomen i alla Nebadons världar, och sålunda blev han för evigt den förståelsefulla tillflykten för de bekymrade och förbryllade ungdomarna under alla tidsåldrar och i alla världar i hela lokaluniversumet.

Långsamt men säkert och genom faktisk erfarenhet förtjänar den gudomlige Sonen rätten att bli härskare i sitt universum, den obestridda och supreme härskaren över alla skapade intelligenser i lokaluniversumets alla världar, den förståelsefulla tillflykten för varelser i alla tidsåldrar och av alla grader

INTRODUCTION

^{127:0.1 (1395.1)} AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

^{127:0.2 (1395.2)} No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

^{127:0.3 (1395.3)} Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about the life experience of the youth of all the realms of Nebadon, and thus forever he became the understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

^{127:0.4 (1395.4)} Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings of all ages and of all degrees of personal endowment

av personlig tillvaro och erfarenhet.

and experience.

1. DET SEXTONDE ÅRET (10 E.KR.)

Den inkarnerade Sonen genomlevde spädbarnsåldern och upplevde en barndom utan särskilda händelser. Sedan trädde han fram från det prövande och svåra övergångsstadiet mellan barndomen och den gryende mandomen — han blev ynglingen Jesus.

Detta år blev han fysiskt fullvuxen. Han var en kraftfull och attraktiv yngling. Han blev allt mer sansad och allvarlig, men han var vänlig och sympatisk. Hans ögon var vänliga men forskande; hans leende var alltid vinnande och lugnande. Hans röst var melodisk men auktoritativ, hans hälsning hjärtlig men okonstlad. Till och med vid de mest alldagliga kontakter syntes hos honom alltid skymta fram en tvåfaldig natur, den mänskliga och den gudomliga. Alltid kom denna kombination av en förståelsefull vän och en auktoritativ lärare fram hos honom. Dessa personlighetsdrag började framträda tidigt, redan under dessa ungdomsår.

Denna fysiskt starka och robusta yngling var också till sitt mänskliga intellekt fullt utvecklad; han hade inte hela erfarenheten från det mänskliga tänkandet, men hela kapaciteten för en sådan utveckling. Han hade en frisk och välproportionerad kropp, ett skarpt och analytiskt sinne, en vänlig och förstående läggning, ett något skiftande men energiskt temperament, vilka alla höll på att samordnas till en stark, imponerande och attraktiv personlighet.

Med tidens gång blev det allt svårare för hans mor och hans bröder och systrar att förstå honom. De tog anstöt av vad han sade och misstolkade vad han gjorde. De var alla oförmögna att förstå sig på sin äldste brors liv, emedan deras mor hade låtit dem förstå att han var bestämd till att bli det judiska folkets befriare. Efter att från Maria ha erhållit sådana tillkännagivanden som familjehemligheter, föreställ er deras förvirring då Jesus rättfram förnekade alla sådana idéer och avsikter.

Detta år började Simon i skolan och de var tvungna att sälja ett annat hus. Jakob tog nu hand om undervisningen av sina tre systrar, av vilka två var tillräckligt gamla för att börja studera på allvar. Så snart Rut blev något äldre tog Mirjam och Marta hand om henne. Vanligtvis fick flickorna i de judiska familjerna föga undervisning, men Jesus höll fast vid (och hans mor samtyckte) att flickorna bör gå i skola på samma sätt som pojkarna, och eftersom synagogskolan inte ville ta emot dem kunde man inte göra annat än hålla skola i hemmet speciellt för dem.

Under hela detta år var Jesus strängt upptagen vid hyvelbänken. Lyckligtvis hade han mycket arbete; hans arbete var av så överlägsen kvalitet att han aldrig var sysslös oberoende av hur ont om arbete det kunde vara i den trakten. Ibland hade han så mycket arbete att Jakob fick lov att hjälpa honom.

Vid slutet av detta år hade han så gott som bestämt sig för att efter han hade fostrat sin familj och hjälpt dem att gifta sig skulle han påbörja sin offentliga

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

^{127:1.1 (1395.5)} The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

^{127:1.2 (1395.6)} This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

^{127:1.3 (1395.7)} This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

^{127:1.4 (1396.1)} As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all unfitted to comprehend their eldest brother's life because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

^{127:1.5 (1396.2)} This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house. James now took charge of the teaching of his three sisters, two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

^{127:1.6 (1396.3)} Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

^{127:1.7 (1396.4)} By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work

verksamhet som sanningslärare och uppenbarare av den himmelske Fadern för världen. Han visste att det inte var meningen att han skulle bli judarnas efterlängtnade Messias, och han drog den slutsatsen att det var så gott som lönlöst att diskutera dessa frågor med sin mor. Han beslöt att låta henne ha sina idéer, vilka de än var, eftersom allt vad han tidigare hade sagt hade gjort föga eller inget intryck på henne, och han kom ihåg att hans far inte heller hade kunnat säga något som hade fått henne att ändra sig. Från detta år framåt talade han allt mindre om dessa problem med sin mor eller med någon annan. Hans mission var så säregen att ingen som levde på jorden kunde ge honom råd om hur den skulle utföras.

Han var en riktig om ock ung far för familjen. Han tillbringade varje möjlig stund tillsammans med sina yngre syskon, och de älskade honom sannerligen. Hans mor sörjde över att se honom arbeta så hårt. Hon sörjde över att han dag efter dag var tvungen att slita vid hyvelbänken för att tjäna familjens uppehälle i stället för att vara i Jerusalem och studera under rabbinernas ledning, vilket de så tillgivet hade planerat. Fast det fanns mycket som Maria inte kunde förstå hos sin son älskade hon honom förvisso, och hon värdesatte i allra högsta grad det villiga sätt på vilket han axlade ansvaret för hemmet.

2. DET SJUTTONDE ÅRET (11 E.KR.)

Ungefär vid den här tiden förekom, i synnerhet i Jerusalem och Judéen, en omfattande agitation för uppror mot skattebetalningen till Rom. Ett starkt nationalistiskt parti höll på att uppstå, och anhängarna kallades snart för seloter. Seloterna var, i motsats till fariséerna, inte villiga att invänta Messias ankomst. Deras avsikt var att få ett avgörande till stånd genom en politisk revolt.

En grupp organisatörer från Jerusalem anlände till Galiléen, och de hade god framgång innan de kom fram till Nasaret. När de kom för att träffa Jesus lyssnade han uppmärksam på dem och ställde många frågor men vägrade att ansluta sig till partiet. Han avböjde att helt avslöja sina orsaker till att inte gå med i rörelsen, och hans vägran medförde att många av hans unga kamrater i Nasaret också avstod.

Maria gjorde sitt bästa för att få honom att ansluta sig, men hon kunde inte rubba honom ur fläcken. Hon gick så långt som till att antyda att hans vägran på hennes befallning att ta sig an denna nationalistiska sak var olydnad och bröt mot det löfte han hade gett efter deras återkomst från Jerusalem att vara underkastad sina föräldrar, men som svar på denna antydan lade han endast en vänlig hand på hennes axel och sade, medan han såg henne i ögonen: "Mor, hur kunde du?" Och Maria tog tillbaka sina ord.

En av Jesu morbröder (Marias bror Simon) hade redan anslutit sig till denna grupp, och han blev senare en funktionär inom avdelningen i Galiléen. Under flera år rådde något av ett främlingskap mellan Jesus och hans morbror.

Det började emellertid dra ihop sig till problem i Nasaret. Jesu inställning till dessa frågor hade lett till att det hade uppstått en klyfta bland de judiska ungdomarna i staden. Omkring hälften hade anslutit sig

as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

^{127:1.8 (1396.5)} He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

^{127:2.1 (1396.6)} At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

^{127:2.2 (1396.7)} A group of organizers from Jerusalem arrived in Galilee and were making good headway until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

^{127:2.3 (1397.1)} Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: "My mother, how could you?" And Mary withdrew her statement.

^{127:2.4 (1397.2)} One of Jesus' uncles (Mary's brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

^{127:2.5 (1397.3)} But trouble began to brew in Nazareth. Jesus' attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other

till den nationalistiska organisationen, och den andra hälften började bilda en motgrupp av mer moderata patrioter, som väntade sig att Jesus skulle överta ledarskapet. De var förvånade då Jesus avböjde den ära som erbjöds honom. Han angav som orsak sitt tunga familjeansvar, vilket de accepterade. Men situationen komplicerades mer då en förmögen jude, Isak, som lånade pengar åt icke-judar, dök upp och erbjöd sig att underhålla Jesus familj om han lade ifrån sig sina verktyg och övertog ledarskapet för dessa nasaretpatrioter.

Jesus, som då var knappt sjutton år, stod nu inför en av de mest delikata och svåraste situationer under den tidigare delen av sitt liv. Det är alltid svårt för andliga ledare att ta ställning till patriotiska frågor, i synnerhet när de kompliceras av främmande förtryckare som uppbär skatt, och i detta fall var det dubbelt så svårt emedan den judiska religionen var så inblandad i hela denna agitation mot Rom.

Jesu ställning försvårades av att hans mor och morbror, och till och med hans yngre bror Jakob, alla manade honom att ansluta sig till den nationalistiska rörelsen. Alla de förnämaste judarna i Nasaret hade gått med, och de unga män som inte hade anslutit sig till rörelsen skulle alla göra det den stund Jesus ändrade sig. Han hade en enda vis rådgivare i hela Nasaret, nämligen sin gamle lärare, chasan, som gav honom råd om vad han skulle svara medborgarkommittén i Nasaret när de kom för att be om hans svar på den offentliga vädjan som hade framförts. Under hela sitt unga liv var detta första gången Jesus medvetet tillgrip en social strategi. Hittills hade han alltid förlitat sig på en öppenhet framställning av sanningen för att klargöra situationen, men nu kunde han inte tillkännage hela sanningen. Han kunde inte antyda att han var mer än en människa; han kunde inte avslöja sin uppfattning om den mission som väntade honom då han hade nått en mognare mansålder. Trots dessa begränsningar var hans religiösa trohet och nationella lojalitet nu direkt ifrågasatta. I hans familj rådde villervalla, hans unga vänner var splittrade och hela stadens judiska grupp var i tumult. Och att tänka sig att han var skulden till allt detta! Hur oskyldig han var till att avsiktligt vålla någon som helst svårighet, än en mindre störning av denna art.

Någonting måste göras. Han måste framföra sin inställning, och det gjorde han modigt och diplomatiskt till mångas, men inte allas, tillfredsställelse. Han höll fast vid de orsaker som han ursprungligen hade anfört och hävdade att hans första skyldighet gällde hans familj, att en mor som hade blivit änka och åtta bröder och systrar behövde något mer än vad man kunde få för enbart pengar — livets fysiska nödvändigheter — att de var berättigade till en fars beskydd, omvårdnad och vägledning och att han inte med rent samvete kunde frigöra sig från de förpliktelser som en grym olycka hade ålagt honom. Han tackade hövligt sin mor och sin äldste bror för att de var villiga att frigöra honom men upprepade att lojaliteten mot den avlidne fadern hindrade honom från att lämna familjen oberoende av hur mycket pengar som skulle finnas tillgängligt för deras materiella uppehälle, och han fällde det oförglömliga yttrandet att "pengar inte kan älska". Under loppet av sitt uttalande gjorde Jesus flera beslöjade hänvisningar på sin "livsuppgift" men förklarade att oberoende av om den var förenlig med den militära

half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the leadership. They were amazed when he refused the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

^{127:2.6 (1397.4)} Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

^{127:2.7 (1397.5)} Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a ripper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

^{127:2.8 (1397.6)} Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-to-be-forgotten statement that "money cannot love." In the course of this address Jesus made several veiled references to his "life mission" but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to

motståndsidéer eller ej, hade han tillsammans med allt annat i sitt liv gett upp den för att troget kunna fullgöra sin skyldighet mot sin familj. Alla i Nasaret visste mycket väl att han var en god far för sin familj, och det var något som låg så nära hjärtat hos varje ädel jude att Jesu värdjan fick ett uppskattande gensvar i hjärtat hos många av hans åhörare. En del av dem som inte var så sinnade avväpnades av ett tal som Jakob nu höll, fastän det inte hörde till programmet. Chasan hade samma dag övat in talet med Jakob, men det var deras hemlighet.

Jakob sade att han var säker på att Jesus skulle hjälpa till att befria sitt folk om blott han (Jakob) vore tillräckligt gammal för att överta ansvaret för familjen och att om de blott samtyckte till att låta Jesus stanna "hos oss för att vara vår far och lärare, då får ni inte endast en ledare från Josefs familj utan snart har ni fem trogna nationalister, ty finns det inte fem av oss pojkar som växer upp och träder fram från vår broder-faders vägledning för att tjäna vår nation?" Sålunda fick gossen en spänd och hotfull situation till att få ett ganska lyckligt slut.

Krisen var tills vidare över, men aldrig glömdes denna händelse i Nasaret. Agitationen fortgick. Jesus hade inte längre allas gillande; de delade åsikterna kunde aldrig helt överbryggas. Detta, tillsammans med andra och senare tilldragelser, var en av de främsta orsakerna till att han under senare år flyttade till Kafarnaum. Hädanefter hade man i Nasaret delade meningar om Människosonen.

Jakob gick ut skolan detta år och började arbeta på heltid hemma i snickarverkstaden. Han hade blivit skicklig i att arbeta med verktyg och tog nu över tillverkningen av ok och plogar medan Jesus började göra mer inredningsarbeten och svårare snickararbeten.

Detta år gjorde Jesus stora framsteg i att organisera sitt sinne. Så småningom hade han jämkat samman sin gudomliga och sin mänskliga natur, och han åstadkom hela denna organisation av intellektet i kraft av sina egna beslut och endast med bistånd av Ledsagaren i sitt inre, just en sådan Ledsagare som alla normala dödliga i alla världar har i sitt sinne efter utgivningen av en Son. Ännu hade inget övernaturligt inträffat i den unge mannens liv, förutom en budbärarens besök, vilken hans äldre bror Immanuel hade sänt ut och som en gång uppenbarade sig för honom under natten i Jerusalem.

3. DET ADERTONDE ÅRET (12 E.KR.)

Under detta år avyttrades allt vad familjen ägde utom hemhuset och trädgården. Den sista fastigheten i Kafarnaum (utom en andel i en annan) såldes, och den var redan intecknad. Intäkterna användes för att betala skatter, för att köpa en del nya verktyg till Jakob och för att göra en avbetalning på familjens tidigare proviant- och reparationsbod nära karavanplatsen och som Jesus nu ämnade köpa tillbaka eftersom Jakob var tillräckligt gammal för att arbeta i hemverkstaden och hjälpa Maria med hemsysslorna. Då det ekonomiska trycket sålunda hade lättats för en tid beslöt Jesus att ta med Jakob till påskfirandet. De gav sig iväg till

discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus' plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

127:2.9 (1398.1) James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain "with us, to be our father and teacher, then you will have not just one leader from Joseph's family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us boys to grow up and come forth from our brother-father's guidance to serve our nation?" And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

127:2.10 (1398.2) The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth. The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

127:2.11 (1398.3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:2.12 (1398.4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man's career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:3.1 (1398.5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity in one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be

Jerusalem en dag i förtid, för att få vara ensamma, och färdades via Samarien. De gick till fots och Jesus berättade för Jakob om de historiska platserna längs vägen, så som hans far hade lärt honom under en liknande färd fem år tidigare.

Under färden genom Samarien såg de mycket och mycket främmande. På denna färd pratade de igenom många av sina problem, personliga, familjens och nationens. Jakob var en mycket religiös gosse, och fastän han inte var helt överens med sin mor beträffande det lilla han visste om planerna för Jesu livsverk, såg han ivrigt fram mot den tid då han skulle kunna överta ansvaret för familjen så att Jesus kunde påbörja sin mission. Han uppskattade mycket att Jesus tog honom upp till påskfesten, och de talade om framtiden mer ingående än någonsin tidigare.

Jesus tänkte mycket medan de färdades genom Samarien, i synnerhet i Betel och när de drack från Jakobs brunn. Han och hans bror diskuterade traditionerna om Abraham, Isak och Jakob. Han gjorde mycket för att förbereda Jakob för vad han skulle få bevittna i Jerusalem, för att på detta sätt minska den chock som åtminstone han själv hade upplevt vid sitt första besök i templet. Jakob var emellertid inte lika känslig för allt detta som de såg. Han kommenterade det mekaniska och hjärtlösa sätt på vilket en del av prästerna utförde sina uppgifter, men på det hela taget gillade han storligen sin vistelse i Jerusalem.

Jesus tog Jakob med till Betania för påskmältiden. Simon hade lagts till vila hos sina fäder, och Jesus skötte värdskapet i huset som huvudman för påskfamiljen då han hade fört med sig påsklammet från templet.

Efter påskmältiden satte sig Maria ned för att tala med Jakob, medan Marta, Lasaros och Jesus samtalade med varandra till långt in på natten. Nästa dag deltog de i tempelgudstjänsterna, och Jakob upptogs som medlem i det israelitiska samväldet. När de den morgonen stannade upp Olivbergets krön för att se ut över templet utropade Jakob av förundran, men Jesus såg på Jerusalem under tystnad. Jakob kunde inte förstå sin brors beteende. Den kvällen återvände de igen till Betania och skulle ha vandrat hem följande dag, men Jakob insisterade på att de skulle gå tillbaka för att besöka templet och förklarade att han ville lyssna till lärarna. Fastän detta var sant hade han i sitt hjärta en hemlig önskan att få höra Jesus delta i diskussionerna, vilket hans mor hade berättat om. Följaktligen gick de till templet och hörde på diskussionerna, men Jesus ställde inga frågor. Det föreföll allt så barnsligt och betydelselöst för hans uppvaknande människo- och gudssinne — han kunde endast tycka synd om dem. Jakob var besviken över att Jesus inte sade något. Då han frågade om det svarade Jesus endast: "Min tid har inte kommit än."

Nästa dag vandrade de hem via Jeriko och Jordandalen, och Jesus berättade under färden om mycket och mycket, även om sin tidigare färd längs denna väg när han var tretton år.

Efter att de hade återvänt till Nasaret började Jesus arbeta i familjens gamla reparationsbod, och han var mycket glad över att varje dag kunna träffa så många människor från alla delar av landet och de omgivande provinserna. Jesus älskade verkligen

alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:3.2 (1399.1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility for the family so that Jesus could begin his mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully than ever before.

127:3.3 (1399.2) Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

127:3.5 (1399.4) After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made reply, "My hour has not yet come."

127:3.6 (1399.5) The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his former trip over this road when he was thirteen years old.

127:3.7 (1399.6) Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and,

människor — helt vanligt folk. Varje månad gjorde han sina avbetalningar på boden, och med Jakobs hjälp fortsatte han att försörja familjen.

Flera gånger om året, då besökare inte fanns närvarande att läsa sabbatstexterna i synagogan, fortsatte Jesus med det, och många gånger kommenterade han även det lästa, men vanligen valde han texterna så att det var onödigt att kommentera. Han var skicklig i att arrangera de olika avsnitten som lästes så att ett ställe belyste ett annat. Om vädret blott tillät det försummade han aldrig att om sabbatseftermiddagarna ta med sina bröder och systrar ut på vandringer i naturen.

Ungefär vid denna tid startade chasan en filosofisk diskussionsklubb för unga män vilken träffades i hemmen hos olika medlemmar, ofta i hans eget hem. Jesus blev en framstående medlem av denna grupp, och på detta sätt kunde han återvinna en del av den lokala prestige som han hade förlorat något tidigare i samband med de nationalistiska motsättningarna.

Fastän hans umgängesliv var begränsat var det inte helt försummat. Han hade många goda vänner och trofasta beundrare både bland de unga männen och bland de unga kvinnorna i Nasaret.

I september kom Elisabet och Johannes på besök till familjen i Nasaret. Johannes, som hade förlorat sin far, ämnade återvända till kullarna i Judéen för att ägna sig åt jordbruk och fåravel, om inte Jesus rådde honom att stanna i Nasaret för att börja med snickararbete eller någon annan form av yrkesarbete. De visste inte att nasaretfamiljen praktiskt taget var medellös. Ju mer Maria och Elisabet talade om sina söner desto mer övertygade blev de att det vore bra för de två unga männen att arbeta tillsammans och ha mer kontakt med varandra.

Jesus och Johannes diskuterade mycket med varandra. De talade om en del mycket förtroliga och personliga angelägenheter. När besöket var över beslöt de att inte träffas igen förrän de skulle mötas i sin offentliga verksamhet efter det att "den himmelske Fadern hade kallat" dem till deras arbete. Johannes var så imponerad av vad han såg i Nasaret att han beslöt att återvända hem och arbeta för sin mors uppehälle. Han blev övertygad om att han hade del i Jesu livsuppgift, men han såg att Jesus under många år skulle vara upptagen med att fostra sin familj, så han var mycket nöjdare med att återvända hem och slå sig ner för att sköta om deras lilla bondgård samt besörja för sin mors behov. Och Johannes och Jesus såg aldrig varandra igen förrän den dag vid Jordanfloden då Jesus infann sig för att döpas.

Lördagseftermiddagen den 3 december detta år slog döden för andra gången till i Nasaretfamiljen. Den lille Amos, deras babybror, dog efter en veckas sjukdom med hög feber. Efter att Maria hade genomlevt denna sorgetid med sin förstfödde son som enda stöd, erkände hon till sist och i fullaste bemärkelse Jesus som familjens verkliga huvudman, och han var sannerligen en förträfflig huvudman.

I fyra års tid hade deras levnadsstandard stadigt sjunkit. År efter år kände de trycket som den tilltagande fattigdomen förorsakade. Vid slutet av detta år stod de inför en av sina svåraste erfarenheter under sin mödosamma kamp. Jakob tjänade inte ännu särskilt

with James's help, continued to provide for the family.

127:3.8 (1399.7) Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

127:3.9 (1400.1) About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

127:3.10 (1400.2) His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and stanch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

127:3.11 (1400.3) In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

127:3.12 (1400.4) Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after "the heavenly Father should call" them to their work. John was tremendously impressed by what he saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

127:3.13 (1400.5) On Saturday afternoon, December 3, of this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

127:3.14 (1400.6) For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and

mycket, och utgifterna för en begravning ovanpå allt annat fick dem att vackla. Jesus brukade endast säga till sin ängsliga och sörjande mor: "Mor Maria, sorgen hjälper oss inte; vi gör alla vårt bästa, och mors leende kunde kanske rentav inspirera oss att överträffa oss själva. Dag för dag får vi styrka för dessa uppgifter av vårt hopp om att bättre tider väntar oss." Hans orubbliga och praktiska optimism smittade verkligen av sig. Alla barnen levde i en atmosfär av förväntan på bättre tider och bättre förhållanden. Detta förhoppningsfulla mod bidrog mäktigt till att hos dem utveckla en stark och ädel karaktär, trots att deras fattigdom var deprimerande.

Jesus hade förmågan att effektivt kunna mobilisera alla sina sinnes-, själs- och kroppskrafter för den uppgift som omedelbart var förestående. Han kunde koncentrera sitt djuptänkande sinne just på det problem som han då önskade lösa, och detta i förening med hans outröttliga tålamod gjorde det möjligt för honom att lugnt uthärda de prövningar som hör till en svår dödlig tillvaro — att leva som om han "såg Honom som är osynlig".

4. DET NITTONDE ÅRET (13 E.KR.)

Vid den här tiden kom Jesus och Maria mycket bättre överens. Hon såg honom mindre som en son; han hade för henne blivit mer av en far för hennes barn. Livet myllrade varje dag av praktiska och direkta svårigheter. Allt mer sällan talade de om hans livsmission, ty med tiden var alla tankar hos dem bägge upptagna av uppehållet för och uppfostran av deras familj om fyra pojkar och tre flickor.

Vid början av detta år hade Jesus redan fått sin mor att helt acceptera hans metoder för barnuppfostran — den positiva uppmaningen att göra gott i stället för den äldre judiska metoden om förbud mot att göra det som är ont. I sitt hem och under hela sin tid som lärare till allmänheten använde Jesus alltid den positiva formen av förmaning. Alltid och allestans sade han: "Gör så här — ni borde göra så." Aldrig använde han det negativa sättet att lära som härstammade från forntidens tabun. Han undvek att med förbud betona det onda, medan han upphöjde det goda genom att påbjuda dess utövande. Bönestunden var i detta hushåll ett tillfälle att diskutera allt som gällde familjens välfärd.

Jesus började på ett klokt sätt disciplinera sina bröder och systrar vid en så tidig ålder att föga eller inget straff någonsin behövdes för att få dem att genast och helhjärtat lyda. Enda undantaget var Juda, som Jesus vid några tillfällen fann det nödvändigt att ålägga ett straff för att han hade brutit mot reglerna i hemmet. Vid tre tillfällen då det ansågs klokt att straffa Juda för av honom själv erkända och avsiktliga brott mot familjens beteendenorner, fastställdes hans straff genom ett enhälligt avgörande som fattades av de äldre barnen, och Juda själv godkände straffet innan det utmättes.

Fastän Jesus var högst metodisk och systematisk i allt vad han gjorde, fanns det också i alla hans administrativa avgöranden en uppfriskande elasticitet i tolkningen och en individualitet i tillämpningen som storligen präglade barnen med den anda av rättvisa som motiverade deras fader-bröder. Han disciplinerade

the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: "Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother's smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead." His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

127:3.15 (1400.7) Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience*, enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were "seeing Him who is invisible."

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

127:4.1 (1401.1) By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

127:4.2 (1401.2) By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, "You shall do this — you ought to do that." Never did he employ the negative mode of teaching derived from the ancient taboos. He refrained from placing emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

127:4.3 (1401.3) Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

127:4.4 (1401.4) While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily

aldrig godtyckligt sina bröder och systrar, och en sådan oföränderlig rättvishet och personlig hänsyn gjorde Jesus mycket kär för hela familjen.

Jakob och Simon försökte när de växte upp följa Jesu sätt att avvärja sina stridslystna och ibland ilska lekkamrater genom att övertala dem och genom att inte göra motstånd, och de var ganska framgångsrika; men fast Josef och Juda samtyckte till dessa läror hemma, var de snabba att försvara sig när deras kamrater flög på dem. I synnerhet gjorde sig Juda skyldig till brott mot andan i denna undervisning. Att avhålla sig från att göra motstånd var inte en regel i familjen. Inget straff följde av brott mot den undervisning som var personlig.

I allmänhet brukade alla barnen, och i synnerhet flickorna, rådgöra med Jesus om sina barndomsproblem och anförtro sig åt honom just så som de skulle ha gjort åt en tillgiven far.

Jakob höll på att växa upp till en välbalanserad yngling med jämnt humör, men han var inte lika andligt lagd som Jesus. Han var mycket bättre i skolan än Josef som, fastän han var en trågen arbetare, hade ännu mindre sinne för det andliga. Josef var en som knogade på, och han kom inte upp till de övriga barnens intellektuella nivå. Simon var en välmående pojke, men alltför mycket drömmare. Det tog lång tid för honom att hitta sin plats i livet, och han orsakade Jesus och Maria en hel del bekymmer. Han var alltid en snäll gosse med goda avsikter. Juda var en orostiftare. Han hade de högsta ideal, men han var instabil till sitt temperament. Han hade fått allt och mer än så av sin mors beslutsamhet och gåpåaranda, men han saknade mycket av hennes sinne för proportioner och hänsyn.

Mirjam var en balanserad och förnuftig dotter som passionerat uppskattade allt ädelt och andligt. Marta var långsam i tanke och handling men ett mycket pålitligt och duktigt barn. Lilla Rut var hemmets solstråle, tanklös i sitt tal men ytterst ärlig i sitt hjärta. Hon nästan dyrkade sin storebror och fader. Men de skämde inte bort henne. Hon var ett näpet barn, men inte så vacker som Mirjam, som var familjens — om inte rentav hela stadens — skönhet.

Med tiden gjorde Jesus mycket för att liberalisera och modifiera familjens uppfattningar och seder i anslutning till sabbatsfirandet och många andra faser av religionen, och till alla dessa förändringar gav Maria sitt hjärtliga samtycke. Vid denna tid hade Jesus blivit den obestridda huvudmannen i huset.

Detta år började Juda i skolan, och det var nödvändigt för Jesus att sälja sin harpa för att bekosta dessa utgifter. Därmed var det sista av hans rekreationsnöjen borta. Han tyckte väldigt mycket om att spela harpa när han var matt i sinnet och trött i kroppen, men han tröstade sig med tanken att harpan åtminstone inte kunde konfiskeras av skatteindrivaren.

5. REBECCA, ESRAS DOTTER

Fastän Jesus var fattig hade hans sociala ställning i Nasaret inte på något sätt försämrats. Han var en av stadens främsta unga män och högt ansedd av de flesta unga kvinnor. Då Jesus var ett så ståtligt exemplar av kraftfull och intellektuell manlighet, och

disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

127:4.5 (1401.5) James and Simon grew up trying to follow Jesus' plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

127:4.6 (1401.6) In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

127:4.7 (1401.7) James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her sense of proportion and discretion.

127:4.8 (1402.1) Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

127:4.9 (1402.2) As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the house.

127:4.10 (1402.3) This year Jude started to school, and it was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

127:5.1 (1402.4) Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and

med beaktande av hans rykte som en andlig ledare, var det inte märkligt att Rebecka, den äldsta dottern till Esra, en förmögen grossist och affärsman i Nasaret, skulle upptäcka att hon långsamt höll på att förälska sig i denne Josefs son. Hon anförtrodde sin kärlek först åt Mirjam, Jesu syster, och Mirjam i sin tur diskuterade allt detta med sin mor. Maria blev ytterst upprörd. Höll hon på att förlora sin son, som nu hade blivit en oersättlig huvudman för familjen? Skulle svårigheterna aldrig ta slut? Vad skulle hända här näst? Sedan stannade hon upp för att begrunda vilken effekt ett äktenskap skulle ha för Jesu framtida levnadsbana. Inte ofta, men åtminstone ibland, drog hon sig till minnes att Jesus var ett "löftesbarn". Sedan hon och Mirjam hade diskuterat denna sak beslöt de att försöka sätta stopp för alltsammans, innan Jesus fick veta om det, genom att gå direkt till Rebecka, framlägga hela historien för henne och uppriktigt berätta för henne om sin tro på att Jesus var en bestämmelsens son, att han skulle bli en stor religiös ledare, kanske Messias.

Rebecka lyssnade med spänd uppmärksamhet; hon fascinerades av berättelsen och var mer än någonsin fast besluten att förena sitt öde med denne man som hon hade utvalt och att dela hans ledarskapskarriär. Hon resonerade (för sig själv) att en sådan man skulle desto mer behöva en trogen och effektiv hustru. Hon tolkade Marias försök att avråda henne som en naturlig reaktion inför rädslan att förlora sin familjs huvudman och enda försörjare, men då hon visste att hennes far godkände hennes dragning till timmermannens son räknade hon helt riktigt med att han gärna skulle förse familjen med en tillräcklig inkomst för att fullt kompensera förlusten av det som Jesus hade tjänat. När hennes far samtyckte till denna plan höll Rebecka nya överläggningar med Maria och Mirjam, och när hon inte lyckades vinna deras stöd dristade hon sig till att vända sig direkt till Jesus. Det gjorde hon i samverkan med sin far, som inbjöd Jesus till deras hem för att fira Rebeckas födelsedag då hon fylde sjutton år.

Jesus lyssnade uppmärksam och förståelsefullt till de förslag som först fadern och sedan Rebecka själv gjorde. Jesus gav ett vänligt svar som gick ut på att ingen mängd pengar kunde ersätta hans skyldighet att personligen fostra sin fars familj, att "fullfölja den heligaste av människans alla ansvarsuppgifter — lojaliteten mot ens eget kött och blod." Rebeckas far blev djupt rörd av Jesu ord om tillgivenheten för familjen och drog sig tillbaka från samtalet. Till sin hustru Maria sade han blott: "Vi kan inte få honom till son; han är för ädel för oss."

Sedan började det minnesvärda samtalet med Rebecka. Hittills i sitt liv hade Jesus gjort föga skillnad i sitt umgänge med pojkar och flickor, med unga män och unga kvinnor. Han hade varit alltigenom alltför upptagen av de pressande problem som de praktiska jordiska angelägenheterna medförde och av det fängslande begrundandet av hans senare levnadsbana "att sköta sin Faders angelägenheter" för att någonsin allvarligt ha övervägt den personliga kärlekens fullbordande i ett mänskligt äktenskap. Nu stod han emellertid inför ytterligare ett av dessa problem som varje genomsnittsmänniska måste möta och ta ställning till. Han var sannerligen "prövad i allting på samma sätt som vi".

Sedan han hade lyssnat uppmärksam tackade

intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

127:5.2 (1402.5) Rebecca listened intently; she was thrilled with the recital and more than ever determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support, she made bold to go directly to Jesus. This she did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

127:5.3 (1403.1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

127:5.4 (1403.2) Then began that eventful talk with Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career "about his Father's business" ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and decide. Indeed was he "tested in all points like as you are."

127:5.5 (1403.3) After listening attentively, he sincerely

han Rebecka uppriktigt för den beundran hon hade uttryckt och tillade: "Det skall uppmuntra och trösta mig under alla mina levnadsdagar." Han förklarade att han inte var fri att knyta förbindelser med någon kvinna förutom sådana som gällde ett vanligt broderligt förhållande och ren vänskap. Han gjorde det klart att hans första och förnämsta skyldighet var att fostra sin fars familj, att han inte kunde tänka på äktenskap förrän den uppgiften var slutförd; och sedan tillade han: "Om jag är en ödets son, får jag inte åta mig livslånga förpliktelser förrän den tid har kommit då min ödesbestämmelse skall uppenbaras."

Rebeckas hjärta var krossat. Hon vägrade att låta sig tröstas och ansatte sin far med böner om att de skulle lämna Nasaret, tills han slutligen samtyckte till att flytta till Sepforis. Under åren därefter hade Rebecka endast ett svar till de många män som sökte vinna henne för äktenskap. Hon levde för ett enda syfte — för att invänta den tid då denne i hennes ögon störste av alla män som någonsin levtt skulle inleda sitt livsskede som den levande sanningen lärare. Hon följde honom hängivet under hans offentliga verksamhets händelserika år och fanns på plats (oobserverad av Jesus) den dag då han i segertåg red in i Jerusalem; och hon stod "bland de andra kvinnorna" vid Marias sida den ödesdigra och tragiska eftermiddag då Människosonen hängde på korset, för henne och för oräkneliga världar i höjden "den ende alltigenom älskvärde och den störste bland tiotusen".

6. HANS TJUGONDE ÅR (14 E.KR.)

Det viskades i Nasaret och senare i Kafarnaum om Rebeckas kärlek till Jesus, så att medan många kvinnor under de kommande åren älskade Jesus såsom även män älskade honom, behövde han inte längre tillbakavisa någon annan uppriktig kvinnas personliga erbjudande om sin tillgivenhet. Från denna tid framåt fick människornas tillgivenhet för Jesus mer karaktären av en andäktig och dyrkande uppskattning. Både män och kvinnor älskade honom innerligt och för vad han var, utan någon antydning av tillfredsställelse för det egna jaget eller önskan om kärleksfullt ägande. Men under många år, alltid när Jesu människopersonlighet kom på tal, berättades det även om Rebeckas hängivenhet.

Mirjam som helt kände till det inträffade med Rebecka och som visste hur hennes bror hade avstått från till och med en vacker jungfrus kärlek (utan att inse att hans framtida ödesbestämmelse hade betydelse i sammanhanget), började idealisera Jesus och älska honom med en rörande och djup tillgivenhet som för en far såväl som för en bror.

Fastän de knappast hade råd med någon färd upp till Jerusalem till påsken, hade Jesus en underlig längtan att bege sig dit. Hans mor, som kände till vad han nyligen hade gått igenom med Rebecka, vist uppmunade honom att gå upp dit. Han var inte märkbart medveten om det, men vad han mest behövde var ett tillfälle att tala med Lasaros och att få träffa Marta och Maria. Näst efter sin egen familj älskade han dessa tre mest av alla.

På sin färd till Jerusalem gick han via Megiddo, Antipatris och Lydda, delvis längs samma väg som

thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, "it shall cheer and comfort me all the days of my life." He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father's family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: "If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest."

^{127:5.6 (1403.4)} Rebecca was heartbroken. She refused to be comforted and importuned her father to leave Nazareth until he finally consented to move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood "among the other women" by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, "the one altogether lovely and the greatest among ten thousand."

6. HIS TWENTIETH YEAR (A.D. 14)

^{127:6.1 (1403.5)} The story of Rebecca's love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman's devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus' human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

^{127:6.2 (1404.1)} Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

^{127:6.3 (1404.2)} Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved these three most of all.

^{127:6.4 (1404.3)} In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in part covering

hade använts då han togs tillbaka till Nasaret vid återkomsten från Egypten. Han tillbringade fyra dagar med att vandra upp till påskhögtiden och tänkte mycket på de tidigare händelser som hade inträffat i och omkring Megiddo, det internationella slagfältet i Palestina.

Jesus fortsatte färden genom Jerusalem och stannade upp endast för att se ut över templet och skarorna av besökare som höll på att samla. Han hade en märklig och tilltagande motvilja mot detta av Herodes byggda tempel med dess politiskt utnämnda prästerskap. Han ville framför allt träffa Lasaros, Marta och Maria. Lasaros var lika gammal som Jesus och nu husets herre. Vid tiden för det här besöket hade Lasaros mor också lagts till ro i graven. Marta var något över ett år äldre än Jesus, medan Maria var två år yngre. Jesus var det ideal som de alla tre dyrkade.

Under detta besök inträffade ett av de periodiska utbrotten av uppror mot traditionen — ett uttryck av förnärmelse över de ceremoniella seder som Jesus ansåg gav en felaktig bild av hans Fader i himlen. Då de inte visste att Jesus skulle komma hade Lasaros ordnat det så att påsken skulle firas med vänner i en grannby längs vägen ned till Jeriko. Jesus föreslog nu att de skulle fira festen där de befann sig, i Lasaros hus. "Men" sade Lasaros, "vi har inget påsklamm." Då inledde Jesus en lång och övertygande föreläsning om att Fadern i himlen sannerligen inte var intresserad av sådana barnsliga och meningslösa ritualer. Efter en högtidlig och innerlig bön steg de upp och Jesus sade: "Låt dem som bland mitt folk har ett barnsligt och förmörkat sinne tjäna sin Gud så som Moses bestämde; det är bäst för dem att göra så, men låt oss som har sett livets ljus inte längre närma oss vår Fader genom dödens mörker. Låt oss vara fria i vetenskapen om sanningen om vår Faders eviga kärlek."

Den kvällen i skymningen satte sig dessa fyra ned för att fira den första påskhögtid som fromma judar någonsin hade firat utan påsklamm. Det osyrade brödet och vinet hade gjorts i ordning för denna påsk, och dessa symboler som Jesus kallade "livets bröd" och "livets vatten" gav han nu till sina kamrater, och de åt i högtidlig överensstämmelse med den förkunnelse som de nyss hade tagit del av. Han hade för sed att alltid utföra denna sakramentsritual under sina senare besök i Betania. När han kom hem berättade han allt detta för sin mor. Hon var först chockerad men började så småningom förstå hans synsätt. Trots det var hon mycket lättad när Jesus försäkrade henne att han inte ämnade introducera detta nya sätt att fira påsk i deras familj. Hemma med barnen fortfor han år efter år att äta påskmåltiden "i enlighet med Mose lag".

Det var under detta år som Maria hade ett långt samtal med Jesus om äktenskap. Hon frågade honom rakt på sak om han skulle gifta sig om han vore fri från sina ansvar för familjen. Jesus förklarade för henne att eftersom de omedelbara plikterna inte tillät honom att gifta sig hade han inte nämnvärt tänkt på saken. Han uttryckte sitt tvivel om att han någonsin skulle ingå äktenskap; han sade att allt sådant måste invänta "hans stund", den tid då "hans Faders arbete måste börja". Då han redan hade beslutat att inte bli far till köttliga barn ägnade han inte frågan om mänskligt äktenskap någon nämnvärd tanke.

the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

127:6.5 (1404.4) Jesus passed on through Jerusalem, only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus's mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

127:6.6 (1404.5) On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition — the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus's house. "But," said Lazarus, "we have no paschal lamb." And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: "Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father's eternal love."

127:6.7 (1404.6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these emblems, which Jesus termed "the bread of life" and "the water of life," he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover "according to the law of Moses."

127:6.8 (1404.7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such things must await "my hour," the time when "my Father's work must begin." Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

Detta år tog han på nytt itu med uppgiften att väva samman sin dödliga och sin gudomliga natur till en enkel och effektiv människoindividualitet. Hans tillväxt fortgick när det gällde moralisk status och andlig insikt.

Fastän all deras egendom i Nasaret (utom deras hem) hade avyttrats hade de detta år en viss ekonomisk hjälp då de sålde sin andel av en fastighet i Kafarnaum. Det var det sista som återstod av Josefs kvarlåtenskap. Denna fastighetsaffär i Kafarnaum gjordes med en båtbyggare som hette Sebedaios.

Josef gick ut synagogans skola detta år och gjorde sig redo att börja arbeta vid den lilla hyvelbänken i hemmets snickarverkstad. Fastän dödsboet efter deras far var tomt, fanns det utsikter till att de skulle kunna hålla fattigdomen på avstånd då tre av dem nu arbetade regelbundet.

Jesus utvecklas nu snabbt till en man, inte endast en ung man utan en vuxen man. Han har lärt sig väl att bära ansvar. Han vet hur man går vidare trots besvikelser. Han håller tappert när hans planer kullkastats och hans avsikter tillfälligt omintetgjorts. Han har lärt sig att vara redbar och rättvis även när han möts av orättvisa. Han lär sig att anpassa sina ideal om ett andligt levnadssätt till den jordiska tillvarons praktiska krav. Han lär sig att planera för uppnåendet av idealismens högre och avlägsna mål medan han idogt arbetar för uppnåendet av nödvändighetens närmare och omedelbara mål. Stadigt förvärvar han skicklighet i att anpassa sina strävanden efter de alldagliga krav som människans situation ställer. Han har nästan helt lärt sig att behärska tekniken med vilken energin i den andliga drivkraften används för att driva den materiella resultatuppnåelsens mekanism. Han håller sakta på att lära sig att leva det himmelska livet samtidigt som han fortsätter med sin jordiska tillvaro. Allt mer förlitar han sig på att hans himmelske Fader i sista hand vägleder honom samtidigt som han antar faderns roll i att leda och instruera barnen i sin jordiska familj. Han håller på att bli erfaren i att skickligt rycka till sig segern från själva gapet i det nederlag som hotar. Han lär sig att omforma svårigheterna i tiden till segrar i evigheten.

Så under årens gång fortsätter denne unge man i Nasaret att uppleva livet så som det levs i de dödligas köttsliga gestalt i tidens och rymdens världar. Han lever ett fullt, representativt och ymnigt liv på Urantia. Han lämnade denna värld med mogen erfarenhet av det som hans skapade varelser upplever under de korta och strävsamma åren i sitt första liv, det köttsliga livet. All denna mänskliga erfarenhet är något som Universumets Härskare för evigt äger. Han är vår förstående broder, deltagande vän, erfarne härskare och barmhärtige fader.

Som barn inhämtade han en omfattande kunskapsmängd, som yngling sorterade, klassificerade och korrelerade han denna information, och nu som man i denna värld börjar han som förberedande åtgärd organisera dessa mentala tillgångar för att kunna användas i hans senare undervisning, omvårdnadsverksamhet och tjänande till förmån för hans dödliga medmänniskor i denna värld och på alla andra bebodda sfärer överallt i hela Nebadons universum.

Född till världen som ett spädbarn i denna värld har han levt sin barndoms liv och upplevt ungdomens och

127:6.9 (1405.1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality*. And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

127:6.10 (1405.2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph's entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

127:6.11 (1405.3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

127:6.12 (1405.4) Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wresting of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

127:6.13 (1405.5) And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first life, the life in the flesh. And all this human experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

127:6.14 (1405.6) As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

127:6.15 (1405.7) Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the

den tidiga mandomens efter varandra följande skeden. Han står nu på tröskeln till den mogna mandomsåldern, rik på erfarenhet av människolivet, fylld av förståelse för den mänskliga naturen och full av sympati för svagheter i människans natur. Han håller på att bli skicklig i den gudomliga förmågan att uppenbara sin Paradisfader för dödliga varelser i alla tidsåldrar och alla utvecklingsstadier.

Nu som fullvuxen man, som en världens vuxen människa, gör han sig beredd att fortsätta sin suprema mission att uppenbara Gud för människorna och att leda människorna till Gud.

successive stages of youth and young manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal creatures.

127:6.16 (1406.1) And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and leading men to God.

Kapitel 128. Jesu tidiga mandomstid

⇨ 127

Urantiaboken

129 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 128 JESU TIDIGA MANDOMSTID

Sektioner

Introduktion

1. Det tjugoförsta året (15 e.Kr.)
2. Det tjugoandra året (16 e.Kr.)
3. Det tjugotredje året (17 e.Kr.)
4. Damaskusepisoden
5. Det tjugoffjärde året (18 e.Kr.)
6. Det tjugofemte året (19 e.Kr.)
7. Det tjugosjätte året (20 e.Kr.)

PAPER 128 JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

Introduktion

DÅ JESUS från Nasaret trädde in i de tidiga åren av sitt vuxenliv, hade han levt och levde fortsättningsvis så som en normal och genomsnittlig människa lever på jorden. Jesus kom till denna värld precis så som alla andra barn; han hade inget att göra med valet av sina föräldrar. Han valde emellertid just denna värld som den planet där han skulle företa sin sjunde och sista utgivning, sin inkarnering i de dödligas köttsliga gestalt, men i övrigt kom han till världen på ett naturligt sätt, växte upp som ett barn av denna värld och brottades med växlingarna i sin omgivning precis så som andra dödliga i denna och i liknande världar.

Var alltid uppmärksam på det tvåfaldiga ändamålet med Mikael's utgivning på Urantia:

1. Att bemästra erfarenheten att leva en människovarelses fullvärdiga liv i köttslig gestalt, att fullborda sin suveränitet i Nebadon.

2. Att uppenbara den Universelle Fadern för de dödliga invånarna i tidens och rymdens världar och att effektivare leda dessa samma dödliga till en bättre förståelse av den Universelle Fadern.

Alla andra förmåner för de skapade varelserna och fördelar för universumet var underordnade och sekundära i förhållande till dessa huvudsyften med utgivningen i dödlig gestalt.

1. DET TJUGOFÖRSTA ÅRET (15 E.KR.)

INTRODUCTION

128:0.1 (1407.1) AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

128:0.2 (1407.2) Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. The mastering of the experience of living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal Father.

128:0.5 (1407.5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

I och med att Jesus hade uppnått vuxen ålder tog han på allvar och fullt medvetet itu med uppgiften att fullborda den erfarenhet som skulle göra det möjligt för honom att veta hur hans lägsta intelligenta varelser lever, och att därmed slutligt och fullständigt förtjäna rätten till obegränsad härskarmakt i det universum som han själv hade skapat. Han gick in i denna väldiga uppgift med full insikt om sin duala natur. Han hade emellertid redan effektivt kombinerat dessa två naturer till en enda — till Jesus från Nasaret.

Joshua ben Josef visste mycket väl att han var en människa, en dödlig människa född av kvinna. Detta framgår av den första titel som han valde sig, Människoson. Han var sannerligen av kött och blod, och även nu då han med suverän auktoritet leder ett universums öden bär han fortfarande bland sina talrika välförtjänta titlar benämningen Människosonen. Det är bokstavligen sant att den Universelle Faderns skapande Ord — Skaparsonen — "blev kött och levde på Urantia som en människa av den världen". Han arbetade, tröttnades, vilade och sov. Han hungrade och tillfredsställde hungern med föda; han törstade och släckte sin törst med vatten. Han upplevde hela skalan av människans känslor och emotioner; han var "prövad i allting på samma sätt som ni är", och han led och dog.

Han skaffade sig kunskap, fick erfarenhet och kombinerade dessa till visdom, precis som världens andra dödliga. Före sitt dop brukade han inte någon övernaturlig kraft. Han använde inte någon makt eller något medel som inte var en del av hans mänskliga förmåga som en son till Josef och Maria.

Beträffande de egenskaper han hade före sin tillvaro som människa, tömde han sig på dem. Innan han började sin offentliga verksamhet var hans kunskap om människor och händelser helt begränsad till det han själv hade lärt sig. Han var en sann människa bland människor.

Det är för evigt och verkligen sant: "Vi har en sådan hög regent som kan ha medlidande med våra svagheter. Vi har en Härskare som var prövad och frestad i allting, liksom vi, dock utan synd." Emedan han själv har lidit, då han prövades och frestades, har han en överflödande förmåga att förstå och vårda sig om dem som är förvirrade och betryckta.

Timmermannen i Nasaret förstod nu till fullo det arbete som väntade honom, men han valde att leva sitt människoliv så som det flödade fram i sin naturliga fåra. Och i vissa av dessa saker är han för visso ett exempel för sina dödliga varelser, så som det även är skrivet: "Var så till sinnes som Jesus Kristus var, han som, emedan han var av Guds väsen, inte fann det märkligt att vara likställd med Gud. Men han gjorde sig själv obetydlig, iklädde sig en skapad varelses gestalt och föddes i människoskepnad. Då han sålunda tagit form som människa, ödmjukade han sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset."

Han levde sitt liv som dödlig precis så som alla andra medlemmar av människosläktet kan leva sina liv, "han som under sitt liv på jorden så ofta frambar böner och åkallan, även med starka känslor och med tårar, till Honom som kan frälsa från allt ont, och han blev bönhörd för sin tros skull". Därför hövdes det honom att i varje avseende bli lik sina bröder, för att han skulle kunna bli en barmhärtig och förståelsefull suverän

128:1.1 (1407.4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407.5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man*. He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was "made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia." He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was "in all things tested, even as you are," and he suffered and died.

128:1.3 (1407.6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

128:1.4 (1408.1) As to the attributes of his prehuman existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

128:1.5 (1408.2) It is forever and gloriously true: "We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin." And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are confused and distressed.

128:1.6 (1408.3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed an example to his mortal creatures, even as it is recorded: "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross."

128:1.7 (1408.4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, "who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed." Wherefore it behooved him *in every respect* to be made like his brethren that he might become a merciful and understanding sovereign ruler

härskare över dem.

Sin mänskliga natur tvivlade han aldrig på; den var självklar och alltid närvarande i hans medvetande. Beträffande hans gudomliga natur fanns det alltid rum för tvivel och gissningar, åtminstone var det så fram till hans dop. Hans insikt om sin gudomlighet kom långsamt och var — från människans synpunkt — en naturlig evolutionär uppenbarelse. Denna uppenbarelse av hans gudomlighet och hans egen insikt om den började i Jerusalem, då han ännu inte hade fyllt tretton år, med den första övernaturliga händelsen i hans tillvaro som människa. Denna erfarenhet som gjorde att han blev medveten om sin gudomliga natur fullbordades vid tiden för hans andra övernaturliga upplevelse under hans liv i köttslig gestalt, nämligen den händelse som anslöt sig till att Johannes döpte honom i Jordanfloden och som markerade början av hans offentliga livsskede präglad av omvårdnad och förkunnelse.

Mellan dessa två himmelska besök, den ena under hans trettonde år och den andra vid hans dop, inträffade ingenting övernaturligt eller övermänskligt i denne inkarnerade Skaparsons liv. Trots det var denna baby i Betlehem, denne gosse, yngling och man i Nasaret, i verkligheten den inkarnerade Skaparen av ett universum; men han använde aldrig det minsta av denna makt, och inte heller vägledning från andra himmelska personligheter än sin skyddsängel, i det liv han levde som människa fram till den dag då Johannes döpte honom. Vi som vittnar om detta vet vad vi talar om.

Dock var han under alla dessa år av sitt liv i köttslig gestalt verkligen gudomlig. Han var faktiskt en av Paradisfaderns Skaparsöner. När han väl en gång hade tagit sig an sitt offentliga livsskede, efter att tekniskt ha fullbordat sin rent mänskliga erfarenhet av att förvärva suveränitet, tvekade han inte att offentligt medge att han var Guds Son. Han tvekade inte att förkunna: "Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och slutet, den förste och den siste." Han protesterade inte under senare år när han kallades Härlighetens Herre, Härskaren över ett universum, hela skapelsens Herre Gud, Israels Helige, Herren till alla, vår Herre och vår Gud, Gud hos oss som har ett namn över alla namn och i alla världar, Allsmäktigheten i ett universum, denna skapelses Universumsinne, Den hos vilken alla visdomens och kunskapens skatter finns fördolda, Han vars fullhet fyller allt i alla, den evige Gudens eviga Ord, Han som var till före allt annat och i vilken allting består, himlarnas och jordens Skapare, Upprätthållaren av ett universum, Domaren över hela jorden, Givaren av det eviga livet, den Sanne Herden, världarnas Befriare och vår frälsnings Hövding.

Han invände aldrig mot någon av dessa titlar när de användes om honom efter det att han hade övergått från sitt rent mänskliga liv till de senare åren då han var medveten om gudomlighetens omvårdnad i människogestalt för mänsklighetens del och till fromma för mänskligheten i denna värld och för alla andra världar. Jesus invände endast mot en enda titel som användes om honom: När han en gång kallades Immanuel svarade han endast: "Det är inte jag, det är min äldre broder."

Även efter det att Jesus hade övergått till större sammanhang i livet på jorden underordnade han sig alltid ödmjukt den himmelske Faderns vilja.

over them.

128:1.8 (1408.5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

128:1.9 (1408.6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

128:1.10 (1408.7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career, subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, "I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last." He made no protest in later years when he was called Lord of Glory, Ruler of a Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

128:1.11 (1409.1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, "Not I, that is my elder brother."

128:1.12 (1409.2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in heaven.

Efter sitt dop tillät han dem som uppriktigt trodde på honom och tacksamt följde honom att dyrka honom. Redan medan han brottades med fattigdomen och arbetade med sina händer för att skaffa livets nödortf åt sin familj växte hans medvetande om att han var en Son till Gud. Han visste att han hade skapat himlarna och själva den jord där han nu levde sitt liv i människogestalt. Och skarorna av himmelska varelser i hela det stora universum som följde med händelserna visste likaså att denne man i Nasaret var deras älskade Härskare och Skaparfader. Utigenom universumet Nebadon förhärskade en djup, spänd förväntan under alla dessa år; alla himmelska ögon var ständigt riktade mot Urantia — mot Palestina.

Detta år vandrade Jesus upp till Jerusalem med Josef för att fira påsken. Eftersom han hade tagit Jakob med sig till templet för hans invigning, såg han det som sin plikt att också ta Josef dit. Jesus visade aldrig någon som helst partiskhet i sitt förhållande till familjen. Han gick med Josef till Jerusalem den vanliga vägen genom Jordandalen men återvände till Nasaret längs den väg öster om Jordan som ledde genom Amathus. Medan de vandrade ned längs Jordanfloden berättade Jesus om judisk historia för Josef, och på återvägen berättade han om Rubens, Gads och Gileads ansedda stammar som enligt traditionen hade bott i dessa trakter öster om floden.

Josef ställde många ledande frågor till Jesus om hans livsmission, men till de flesta av dessa förfrågningar svarade Jesus endast: "Min stund har inte kommit än." Under dessa intima diskussioner fällde han emellertid mångt ord som Josef mindes under de påföljande årens upprörande händelser. Jesus firade denna påsk tillsammans med Josef hos sina tre vänner i Betania, så som hans sed var när han befann sig i Jerusalem för att delta i dessa minneshögtider.

2. DET TJUGOANDRA ÅRET (16 E.KR.)

Detta år var ett av de många då Jesu bröder och systrar upplevde de svårigheter och prövningar som hör ihop med ungdomstidens problem och återanpassningar. Jesus hade nu bröder och systrar i åldrar mellan sju och aderton år, och han hade fullt upp med att hjälpa dem att anpassa sig till det nya uppvaknandet i deras intellektuella och emotionella liv. Han fick sålunda brottas med ungdomstidens problem allteftersom de framträdde i hans yngre bröders och systrars liv.

Detta år slutade Simon skolan och började arbeta tillsammans med Jesu gamle lekkamrat och ständigt beredd försvarare från pojåkåren, stenhuggaren Jakob. Som resultat av flera överläggningar inom familjen beslöts det att det var oklokt att alla pojkar blev snickare. Man tänkte att om de diversifierade sina yrken skulle de kunna åta sig uppförandet av hela hus på entreprenad. Dessutom hade inte alla haft tillräckligt med arbete, då tre av dem hade arbetat som snickare på heltid.

Jesus fortsatte detta år med inredningsarbeten i olika hus och med finare snickeriarbeten men vistades största delen av tiden i reparationsboden för karavanerna. Jakob började alternera tjänstgörandet med honom i boden. Under senare delen av detta år, när det var ont om snickararbete i Nasaretrakten,

128:1.13 (1409.3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were continuously focused on Urantia — on Palestine.

128:1.14 (1409.4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

128:1.15 (1409.5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most of these inquiries Jesus would only reply, "My hour has not yet come." However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

128:2.1 (1409.6) This was one of several years during which Jesus' brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

128:2.2 (1410.1) This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

128:2.3 (1410.2) Jesus continued this year at house finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop

lämnade Jesus Jakob att sköta reparationsboden och Josef hemma vid hyvelbänken medan han begav sig till Sepforis för att arbeta med en smed. Han arbetade i sex månader med metaller och skaffade sig en anseelig skicklighet vid städet.

Innan Jesus började med sitt nya arbete i Sepforis höll han ett av sina periodiska familjemöten och installerade högtidligt Jakob, som nyss hade fyllt aderton år, som ansvarig huvudman för familjen. Han lovade sin bror sitt hjärtliga stöd och allt sitt bistånd samt tog av varje familjemedlem formellt löfte om att lyda Jakob. Från denna dag tog Jakob fullt ekonomiskt ansvar för familjen, och Jesus överlämnade veckovis lönen till sin bror. Aldrig mer tog Jesus tyglarna från Jakobs hand. Medan han arbetade i Sepforis kunde han ha gått hem varje kväll om det hade varit nödvändigt, men han stannade avsiktligt borta och angav värdet eller något annat som orsak, men hans verkliga motiv var att träna Jakob och Josef i att bära ansvaret för familjen. Han hade påbörjat en långsam process med att avvänja sin familj. Varje sabbat återvände Jesus till Nasaret, och ibland under veckan när situationen så krävde, för att se hur det nya arrangemanget fungerade, för att ge råd och för att komma med nyttiga förslag.

Då Jesus i sex månader bodde en stor del av tiden i Sepforis hade han ett nytt tillfälle att bättre göra sig förtrogen med den icke-judiska synen på livet. Han arbetade hos icke-judar, bodde hos icke-judar, och på alla möjliga sätt studerade han ingående och noggrant deras levnadsvanor och det icke-judiska sinnet.

Moralnormerna i Herodes Antipas hemstad stod så långt under till och med karavanstaden Nasarets normer att Jesus efter sex månaders vistelse i Sepforis inte hade någonting emot att finna en orsak till att återvända till Nasaret. Den grupp han arbetade åt skulle till att bli engagerad i offentliga arbeten både i Sepforis och i den nya staden Tiberias, och Jesus ville inte ha något att göra med något slags av arbete som stod under Herodes Antipas övervakning. Det fanns ytterligare andra orsaker som gjorde att Jesus tyckte att det var klokt att återvända till Nasaret. När han återvände till reparationsboden övertog han inte på nytt den personliga ledningen av familjens angelägenheter. Han arbetade tillsammans med Jakob i verkstaden och lät honom så långt som möjligt fortsätta med tillsynen av hemmet. Jakobs skötsel av familjens utgifter och hans handhavande av hemmets budget fortgick ostört.

Just genom en sådan klok och väl uttänkt planering beredde Jesus vägen för att så småningom dra sig tillbaka från att aktivt ta del i sin familjs ärenden. När Jakob hade fått två års erfarenhet som ansvarig huvudman för familjen — och två hela år innan han (Jakob) skulle gifta sig — fick Josef ta över ansvaret för hushållskassan och den allmänna omsorgen om hemmet anförtroddes honom.

3. DET TJUGOTREDJE ÅRET (17 E.KR.)

Detta år lättade det ekonomiska trycket något då fyra arbetade. Mirjam tjänade anseeligt genom att sälja mjölk och smör. Marta hade blivit skicklig i att väva. Av inköpspriset för reparationsboden hade över en tredjedel betalats. Situationen medgav att Jesus

and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

^{128:2.4 (1410.3)} Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to give advice and offer helpful suggestions.

^{128:2.5 (1410.4)} Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

^{128:2.6 (1410.5)} The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

^{128:2.7 (1410.6)} It was by just such wise and thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

3. THE TWENTY-THIRD YEAR (A.D. 17)

^{128:3.1 (1411.1)} This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter; Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was

upphörde med sitt arbete i tre veckor för att ta Simon till Jerusalem till påsken, och det var den längsta period han var fri från det dagliga slitet sedan sin fars död.

De färdades till Jerusalem via Dekapolis och genom Pella, Gerasa, Filadelfia, Heshbon och Jeriko. De återvände till Nasaret längs kustvägen som gick förbi Lydda, Joppa och Caesarea och därifrån gick runt Karmelberget till Ptolemais och Nasaret. Denna tur gjorde Jesus ganska väl förtrogen med hela Palestina norr om Jerusalemområdet.

I Filadelfia blev Jesus och Simon bekanta med en köpman från Damaskus som visade ett så stort tycke för dessa två från Nasaret att han insisterade på att de skulle stanna hos honom i hans hem i Jerusalem. Medan Simon deltog i tempelritualerna tillbringade Jesus mycket av sin tid i samtal med denne bildade och bereste världsman. Denne köpman ägde över fyra tusen karavankameler. Han hade intressen över hela den romerska världen och var nu på väg till Rom. Han föreslog att Jesus skulle komma till Damaskus för att börja arbeta med hans orientaliska importverksamhet, men Jesus förklarade att han inte tyckte det var rätt att just då bege sig så långt bort från sin familj. På vägen tillbaka hem tänkte han emellertid mycket på dessa avlägsna städer och ännu mer avlägsna länder långt i väster och långt i öster, länder som han så ofta hade hört karavanpassagerarna och -ledarna tala om.

Simon njöt mycket av sitt besök i Jerusalem. Han upptogs vederbörligen som medborgare i det israelitiska samhället vid den invigning av förbundets nya söner vilken skedde på påsken. Medan Simon deltog i påskceremonierna blandade sig Jesus med skarorna av besökare och hade många intressanta personliga samtal med talrika icke-judiska proselyter.

Kanske den mest betydande av alla dessa kontakter var den som han hade med en ung hellenist som hette Stefanos. Denne unge man var på sitt första besök i Jerusalem och råkade träffa Jesus torsdag eftermiddag under påskveckan. Medan de båda vandrade omkring och tittade på Hasmonéerpalatset inledde Jesus en alldaglig konversation som resulterade i att de blev intresserade av varandra och som ledde till en fyra timmars diskussion om livets väg, den sanna Guden och dyrkandet av honom. Det som Jesus sade gjorde ett djupt intryck på Stefanos som aldrig glömde hans ord.

Detta var samme Stefanos som senare blev en som trodde på Jesu förkunnelse och vars djärvhet vid predikandet av detta tidiga evangelium ledde till att han stenades till döds av rasande judar. En del av Stefanos djärvhet, när han predikade sin ovanliga uppfattning om det nya evangeliet, var ett direkt resultat av hans tidigare samtal med Jesus. Men Stefanos hade aldrig ens den minsta tanke på att den galilé som han ungefär femton år tidigare hade talat med var samma person som han senare förkunnade som världens Frälsare och för vilken han så snart skulle dö och sålunda bli den första martyren i den kristendom som då nyligen hade börjat utvecklas. När Stefanos gav upp sitt liv, priset för att han angrep det judiska templet och dess traditionella bruk, stod där intill en som hette Saulus, en medborgare från Tarsus. När Saulus såg hur denna grek kunde dö för sin tro föddes i hans hjärta de känslor

such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

128:3.2 (1411.2) They journeyed to Jerusalem by way of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

128:3.3 (1411.3) At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

128:3.4 (1411.4) Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

128:3.5 (1411.5) Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

128:3.6 (1411.6) And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this early gospel resulted in his being stoned to death by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those

som till slut ledde honom till att omfatta den sak för vilken Stefanos dog. Senare blev han den energiske och outröttlige Paulus, den kristna religionens filosof, om inte rentav dess ende grundare.

På söndagen efter påskveckan började Simon och Jesus sin färd tillbaka till Nasaret. Simon glömde aldrig det som Jesus lärde honom på denna resa. Han hade alltid älskat Jesus, men nu tyckte han att han hade börjat lära känna sin fader-broder. De hade många förtroliga samtal medan de färdades genom landet och tillredde sina måltider vid vägkanten. De kom hem på torsdagen vid middagen, och Simon höll familjen vaken sent den kvällen med att förtälja om sina upplevelser.

Maria blev mycket upprörd när Simon berättade att Jesus hade tillbringat största delen av tiden i Jerusalem "med att umgås med främlingar, i synnerhet med sådana som kom från avlägsna länder". Jesu familj kunde aldrig förstå hans stora intresse för människor, hans lust att umgås med dem, att lära sig om deras sätt att leva och att ta reda på vad de tänkte.

Allt mer blev nasaretfamiljen upptagen av sina omedelbara och mänskliga problem; Jesu framtida mission nämndes inte ofta, och mycket sällan talade han själv om sitt framtida livsskede. Hans mor tänkte sällan på att han var ett löftesbarn. Hon höll långsamt på att ge upp tanken om att Jesus hade en gudomlig mission att uppfylla på jorden. Men ibland fick hennes tro nytt liv igen när hon stannade upp och mindes Gabriels besök innan barnet föddes.

4. DAMASKUSEPISODEN

De sista fyra månaderna detta år vistades Jesus i Damaskus som gäst hos den köpman som han först hade träffat i Filadelfia då han var på väg till Jerusalem. En representant för denne köpman hade på sin färd genom Nasaret sökt upp Jesus och följt med honom till Damaskus. Denne till en del judiske köpman avsåg att anslå en ovanligt stor summa pengar för att etablera en skola för religionsfilosofi i Damaskus. Han planerade att skapa ett lärocenter som skulle överträffa Alexandria. Han föreslog att Jesus omedelbart skulle ge sig iväg på en lång rundresa till världens undervisningscentra som förberedelse för att överta ledningen för detta nya projekt. Detta var en av de största frestelser som Jesus någonsin mötte under loppet av sitt rent mänskliga livsskede.

Inom kort presenterade köpmannen för Jesus en grupp om tolv köpmän och bankirer som samtyckte till att stödja denna skola som nyligen hade börjat planeras. Jesus visade ett djupt intresse för den föreslagna skolan och hjälpte dem med planerna för dess organisation, men han uttryckte alltid sin rädsla för att hans andra och ospecifierade men tidigare förpliktelser skulle hindra honom från att ta emot ledningen för ett så anspråksfullt projekt. Hans eventuella välgörare var ihärdig, och han anställde Jesus i ett välbetalt översättningsarbete hemma hos sig medan han, hans hustru och söner och döttrar försökte påverka Jesus att ta emot den ära som stod till buds. Det gick inte att få Jesus att samtycka. Han visste mycket väl att det inte var meningen att hans mission på jorden skulle stödjas av utbildningsinstitutioner. Han visste att han inte fick förbinda sig att på minsta sätt

emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

128:3.7 (1412.1) On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

128:3.8 (1412.2) Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

128:3.9 (1412.3) More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. THE DAMASCUS EPISODE

128:4.1 (1412.4) The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

128:4.2 (1412.5) Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the "councils of men," no matter how well-intentioned.

ledas av "människors rådsförsamlingar", hur goda deras avsikter än var.

Han som avvisades av de religiösa ledarna i Jerusalem, även efter att ha visat prov på sitt ledarskap, erkändes och hyllades som en mästerlig lärare av affärsmännen och bankirerna i Damaskus, och allt detta medan han ännu var en obemärkt och okänd timmerman i Nasaret.

Han nämnde aldrig detta erbjudande för sin familj, och vid slutet av året var han igen tillbaka i Nasaret och skötte sina dagliga plikter alldeles som om han aldrig hade frestats av de smickrande förslagen från sina vänner i Damaskus. Inte heller associerade dessa män i Damaskus någonsin den senare medborgaren i Kafarnaum som vände upp och ned på hela judesamfundet med den tidigare timmermannen från Nasaret som hade dristat sig att avstå från den ära som deras kombinerade rikedom kunde ha gett honom.

Jesus lyckades mycket skickligt och avsiktligt att avskilja olika händelser i sitt liv så att de aldrig i världens ögon blev associerade med varandra som något som en och samma individ hade gjort. Mången gång fick han under senare år höra berättelsen om den underliga galilé som avböjde ett tillfälle att i Damaskus grunda en skola som kunde tävla med Alexandria.

Ett av de syften som Jesus hade i sinnet, när han sökte skilja åt vissa särdrag i sin jordiska erfarenhet, var att förhindra uppbyggandet av ett sådant mångsidigt och spektakulärt levnadslöpp som skulle få senare generationer att vörda läraren i stället för att följa den sanning som han hade levt och lärt. Jesus ville inte bygga upp en sådan mänsklig meritlista som skulle dra uppmärksamheten från hans förkunnelse. Mycket tidigt insåg han att hans anhängare skulle vara frestade att formulera en religion om honom som skulle kunna bli en konkurrent till evangeliet om himmelriket vilket han ämnade förkunna för världen. Följaktligen försökte han under sitt händelserika liv att konsekvent hemlighålla allt sådant som han misstänkte kunde fås att tjäna denna naturliga tendens hos människan att upphöja läraren i stället för att förkunna hans lära.

Detta samma motiv förklarar också varför han lät sig bli känd under olika titlar eller benämningar under olika skeden av sitt mångskiftande liv på jorden. Dessutom ville han inte utöva något otillbörligt inflytande på sin familj eller andra, vilket kunde leda dem till att tro på honom mot deras uppriktiga övertygelse. Han vägrade alltså att otillbörligt eller orättvist utnyttja människans sinne. Han ville inte att människor skulle tro på honom om inte deras hjärtan var mottagliga för de andliga realiteter som han uppenbarade i sin förkunnelse.

Vid slutet av detta år löpte allting ganska väl i hemmet i Nasaret. Barnen växte upp, och Maria började vänja sig vid att Jesus var borta hemifrån. Han fortfor att överlämna sina förtjänster till Jakob för familjens underhåll och behöll endast en liten del för sina direkta personliga utgifter.

Under årens gång blev det svårare att inse att denne man var en Guds Son på jorden. Han föreföll att bli helt som en av denna världs individer, bara en människa bland människor. Det var bestämt av Fadern

128:4.3 (1412.6) He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

128:4.4 (1412.7) He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their combined wealth might have procured.

128:4.5 (1413.1) Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

128:4.6 (1413.2) One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

128:4.7 (1413.3) This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their hearts were responsive to the spiritual realities revealed in his teachings.

128:4.8 (1413.4) By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

128:4.9 (1413.5) As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was

i himlen att utgivningen skulle förlöpa just på detta sätt.

ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. DET TJUGOFJÄRDE ÅRET (18 E.KR.)

Detta år var det första då Jesus var jämförelsevis fri från familjeansvar. Jakob var mycket framgångsrik i att ha hand om hemmet, och Jesus hjälpte med råd och med penningbidrag.

Veckan efter påsken detta år kom en ung man från Alexandria ned till Nasaret för att arrangera ett möte senare under året mellan Jesus och en grupp alexandrinska judar någonstans längs den palestinska kusten. De kom överens om att hålla mötet i mitten av juni, och Jesus gav sig iväg till Caesarea för att sammanträffa med fem prominenta judar från Alexandria, vilka enträget bad honom etablera sig som religionslärare i deras stad, och som en lockelse erbjöd de till att börja med en tjänst som assistent till chasan i deras främsta synagoga.

Ombuden för denna kommitté förklarade för Jesus att Alexandria var på väg att bli den judiska kulturens huvudsäte för hela världen, att den hellenistiska inriktningen inom judendomen i själva verket hade lämnat den babyloniska tankeskolan långt bakom sig. De påminde Jesus om det olycksbådande mullret av uppror från Jerusalem och hela Palestina och försäkrade honom att något som helst uppror av de palestinska judarna skulle anstifta skulle var detsamma som nationellt självmord, att Roms järnhand skulle krossa upproret inom tre månader, att Jerusalem skulle förstöras och templet skulle jämnas med marken så att inte en enda sten på sten skulle bli kvar.

Jesus lyssnade till allt vad de hade att säga och tackade dem för deras förtroende, och när han avböjde att bege sig till Alexandria sade han, sammanfattat: "Min tid är inte inne än." De blev förbryllade över hans uppenbara likgiltighet över den ära de hade försökt förläna honom. Innan de tog avsked av Jesus ville de ge honom en pung med pengar för att visa den uppskattning han åtnjöt hos sina alexandrinska vänner och som ersättning för tiden och kostnaderna att komma över till Caesarea för mötet med dem. Han avböjde också penninggåvan med orden: "Josefs hus har aldrig tagit emot allmosor, och vi kan inte äta en annans bröd så länge jag har starka armar och mina bröder kan arbeta."

Hans egyptiska vänner seglade hem, och under senare år när de hörde rykten om båtbyggaren från Kafarnaum som åstadkom sådan uppståndelse i Palestina var det få av dem som anade att han var babyn i Betlehem som hade vuxit upp och samma underligt uppträdande galilé som så otvunget hade avböjt inbjudan att bli en stor lärare i Alexandria.

Jesus återvände till Nasaret. Återstoden av detta år var de mest händelselösa sex månaderna under hela hans liv. Han glädde sig åt detta tillfälliga uppehåll från den vanliga dagordningen av problem att lösa och svårigheter att övervinna. Han umgicks mycket med sin Fader i himlen och gjorde väldiga framsteg i att behärska sitt människosinne.

Människors angelägenheter förlöper dock inte

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

128:5.1 (1413.6) This was Jesus' first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus' help in counsel and finances.

128:5.2 (1413.7) The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

128:5.3 (1414.1) The spokesmen for this committee explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months, and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

128:5.4 (1414.2) Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, "My hour has not yet come." They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he likewise refused the money, saying: "The house of Joseph has never received alms, and we cannot eat another's bread as long as I have strong arms and my brothers can labor."

128:5.5 (1414.3) His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Jesus returned to Nazareth. The remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

128:5.7 (1414.5) But human affairs on the worlds of time

länge friktionsfritt i tidens och rymdens världar. I december hade Jakob ett enskilt samtal med Jesus och förklarade att han var mycket förälskad i Esta, en ung kvinna i Nasaret, och att de framdeles ville gifta sig om det kunde ordnas. Jakob framhöll att Josef snart var aderton år och att det vore en bra erfarenhet för denne att få en chans att tjäna som ansvarig huvudman för familjen. Jesus samtyckte till att Jakob skulle gifta sig två år senare, förutsatt att han under den mellanliggande tiden ordentligt tränade Josef för att överta ledningen av hemmet.

Nu började det röra på sig — äktenskap låg i luften. Jakobs framgång i att vinna Jesu samtycke till sitt äktenskap gav Mirjam mod att närma sig sin broderfader med sina planer. Jakob, den yngre stenhuggaren som en gång hade varit självutnämnd förkämpe för Jesus och nu var affärskompanjon till Jakob och Josef, hade länge sökt vinna Mirjam för äktenskap. Sedan Mirjam hade framlagt sina planer för Jesus bestämde han att Jakob skulle komma till honom för att formellt be om henne till hustru, och han lovade sin välsignelse för giftermålet så snart hon tyckte att Marta var kompetent att överta hennes plikter som äldsta dotter.

När Jesus var hemma fortsatte han att hålla kvällsskola tre gånger i veckan, läste ofta högt skrifterna i synagogan på sabbaten, umgicks med sin mor, undervisade barnen och uppträdde överhuvudtaget som en värdig och respekterad medborgare i Nasaret i det israelitiska samhället.

6. DET TJUGOFEMTE ÅRET (19 E.KR.)

När detta år började var hela familjen i Nasaret vid god hälsa, och under året avslutade alla barnen den regelbundna skolgången med undantag för vissa uppgifter som Marta måste göra tillsammans med Rut.

Jesus var en av de mest kraftfulla och förfinade mandomsrepresentanter som sedan Adams dagar hade framträtt på jorden. Hans fysiska utveckling var enastående utmärkt. Hans sinne var aktivt, skarpt och genomträngande — jämfört med den genomsnittliga mentaliteten hos hans samtida hade det utvecklats till jättelika proportioner — och hans ande var verkligen mänskligt gudomlig.

Familjens finanser var i bättre skick än någonsin efter att Josefs kvarlåtenskap hade tagit slut. De sista avbetalningarna på reparationsboden för karavanerna hade gjorts. De var inte skyldiga någon människa något, och för första gången på många år hade de lite pengar över. Då det förhöll sig så, och eftersom Jesus också hade tagit de övriga bröderna till Jerusalem för deras första påskceremonier, beslöt han att följa med Juda (som nyss hade gått ut synagogskolan) på dennes första besök i templet.

De färdades upp till Jerusalem och återvände samma väg genom Jordandalen, då Jesus var rädd för tråkigheter om han tog sin unge bror genom Samarien. Redan i Nasaret hade Juda flera gånger råkat ut för smärre svårigheter på grund av sin häftiga läggning i förening med sina starka patriotiska känslor.

De anlände i sinom tid till Jerusalem och var på väg till ett första besök i templet, vars själva åsyn hade upptänt och fascinerat Juda ända in i djupet av hans

and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James's marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

128:5.8 (1414.6) And now things began to happen — marriage was in the air. James's success in gaining Jesus' assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam's hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was competent to assume her duties as eldest daughter.

128:5.9 (1414.7) When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath, visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

6. THE TWENTY-FIFTH YEAR (A.D. 19)

128:6.1 (1415.1) This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

128:6.2 (1415.2) Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

128:6.3 (1415.3) The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

128:6.4 (1415.4) They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

128:6.5 (1415.5) They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very

själ, när de råkade träffa på Lasaros från Betania. Medan Jesus samtalade med Lasaros och sökte arrangera ett gemensamt påskfirande för dem, lyckades Juda försätta dem alla i verkliga svårigheter. Nära intill stod en romersk vaktssoldat som gjorde några opassande anmärkningar om en judisk flicka som gick förbi. Juda blossade upp av glödande indignation och var inte sen att direkt till soldaten och inom hörhåll för honom uttrycka sin förtrytelse över en sådan oanständighet. Nu var det så att de romerska legionärerna var mycket känsliga för allt som gränsade till judisk vanvördnad; därför arresterade vakten Juda omedelbart. Detta var för mycket för den unge patrioten, och innan Jesus kunde förmana honom med en varnande blick, hade han hävt ur sig en mångordig utgjutelse av uppdämda antiromerska känslor, vilket allt endast gjorde ont värre. Juda med Jesus vid sin sida togs omedelbart till militärfängelset.

Jesus försökte få antingen ett omedelbart förhör av Juda eller också hans frigivning före påskfirandet den kvällen, men han lyckades inte med detta. Eftersom följande dag var en "helig synod" i Jerusalem dristade sig inte ens romarna att handlägga anklagelser mot en jude. Följaktligen förblev Juda inspärrad till morgonen den andra dagen efter sin arrestering, och Jesus stannade hos honom i fängelset. De var inte närvarande vid tempelceremonin då lagens söner upptogs till fullvärdiga medborgare i Israel. Juda genomgick inte denna officiella ceremoni förrän flera år, då han nästa gång var i Jerusalem under en påsk i samband med sitt propagandaarbete till förmån för seloterna, en patriotisk organisation som han tillhörde och inom vilken han var mycket aktiv.

På morgonen efter deras andra dag i fängelset inställde sig Jesus inför militärdomaren för Judas räkning. Genom att vädja till sin brors unga år som en ursäkt och genom en ytterligare förklarande men välbetäckt framställning med hänsyn till den provocativa naturen av den episod som hade lett till att hans bror arresterades, handskades Jesus så med fallet att domaren gav uttryck för åsikten att den unge juden möjligen kunde ha haft någon anledning till sitt våldsamma utbrott. Sedan han hade varnat Juda att inte göra sig skyldig till en sådan överilning igen sade han till Jesus när han lät dem gå: "Det är bäst att du håller ett öga på pojken. Han är en som lätt kan ställa till med många tråkigheter för er alla." Det var sant som den romerske domaren sade. Juda orsakade ansenligt med besvär för Jesus, och alltid var dessa tråkigheter av samma slag — konflikter med civilmyndigheterna som följde av hans tanklösa och okloka patriotiska utbrott.

Jesus och Juda vandrade över till Betania för natten och förklarade varför de inte hade kunnat komma till den avtalade påskmåltiden. Dagen därpå begav de sig iväg mot Nasaret. Jesus berättade inte för familjen om sin unge brors arrestering i Jerusalem, men han hade ett långt samtal med Juda om denna episod ungefär tre veckor efter deras återkomst. Efter detta samtal med Jesus berättade Juda själv om händelsen för familjen. Han glömde aldrig det tålamod och den fördragsamhet som hans broder-fader visade under hela denna prövande upplevelse.

Detta var den sista påsken som Jesus firade med någon medlem av sin egen familj. Allt mer skulle

depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

128:6.6 (1415.6) Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a "holy convocation" in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which he belonged and in which he was very active.

128:6.7 (1415.7) The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother's youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: "You had better keep your eye on the lad; he's liable to make a lot of trouble for all of you." And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

128:6.8 (1416.1) Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother's arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus Jude himself told the family. He never forgot the patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

128:6.9 (1416.2) This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son

Människosonen komma att lösgöra sig från nära förbindelse med dem som var liksom hans eget kött och blod.

Detta år avbröt Rut och hennes lekkamrater ofta hans långa perioder av djupt eftersinnande. Alltid var Jesus redo att uppskjuta begrundandet av sitt framtida arbete för världen och universumet för att kunna delta i den barnsliga glädjen och ungdomliga fröjden hos dessa ungar, som aldrig tröttnade på att lyssna då Jesus berättade om sina upplevelser under sina olika färder till Jerusalem. De var också mycket förtjusta i hans berättelser om djur och om naturen.

Barnen var alltid välkomna till reparationsboden. Jesus hade ordnat med sand, träcklossar och stenar vid sidan av boden, och klungor av barn samlades där för att ha roligt tillsammans. När de tröttnade på sin lek brukade de mer modiga titta in i boden, och om dess innehavare inte var upptagen tog de mod till sig och gick in och sade: "Farbror Josua, kom ut och berätta en riktigt stor historia för oss." Sedan förde de ut honom genom att dra i hans händer tills han hade satt sig på sin favoritsten vid hörnet av boden, med barnen på marken i en halvcirkel framför sig. Hur mycket tyckte inte de små om sin farbror Josua! De lärde sig att skratta, att skratta innerligt och hjärtligt. Det var vanligt att en eller två av de minsta barnen klev upp i hans knä och satt där och med förundran tittade på hans uttrycksfulla ansikte när han berättade sina historier. Barnen älskade Jesus, och Jesus älskade barnen.

Det var svårt för hans vänner att förstå vidden av hans intellektuella aktiviteter, hur han så plötsligt och så fullständigt kunde svänga om från en djupsinnig diskussion om politik, filosofi eller religion till den sorglösa och glada lekfullheten hos dessa småttingar mellan fem och tio år. Då hans egna bröder och systrar växte upp, då han fick mer fritid och innan syskonbarnen kom, ägnade han en hel del uppmärksamhet åt dessa småttingar. Han levde inte på jorden tillräckligt länge för att särskilt mycket kunna glädjas över syskonbarnen.

7. DET TJUGOSJÄTTE ÅRET (20 E.KR.)

När detta år började blev Jesus starkt medveten om att han hade en vittomfattande potentiell makt. Men han var likaså fullt övertygad om att denna makt inte skulle användas av hans personlighet som Människoson, åtminstone inte förrän hans stund hade kommit.

Vid denna tid tänkte han mycket på sitt förhållande till sin Fader i himlen, men talade föga om det. Resultatet av allt detta tänkande uttryckte han en gång i sin bön på en bergskulle när han sade: "Oberoende av vem jag är och vilken makt jag kan tänkas utöva eller inte utöva, har jag alltid varit och skall alltid förbli underställd min Paradisfaders vilja." Dock, när denne man vandrade till och från sitt arbete i Nasaret var det bokstavligen sant — med tanke på ett vidsträckt universum — att "i honom fanns visdomens och kunskapens alla skatter fördolda".

Hela detta år förlöpte familjs angelägenheter friktionsfritt utom för Judas del. I årtal hade Jakob problem med sin yngste bror, som inte ville ägna sig åt regelbundet arbete och inte kunde litas på att svara för

of Man was to become separated from close association with his own flesh and blood.

^{128:6.10 (1416.3)} This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

^{128:6.11 (1416.4)} The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and beves of youngsters flocked there to amuse themselves. When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, "Uncle Joshua, come out and tell us a big story." Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

^{128:6.12 (1416.5)} It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

^{128:7.1 (1416.6)} As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

^{128:7.2 (1417.1)} At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in his prayer on the hilltop, when he said: "Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise Father." And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that "in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge."

^{128:7.3 (1417.2)} All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of

sin del av hemmets utgifter. Fastän han ville bo hemma var han inte pliktrogen med att tjäna sin del av familjens uppehälle.

Jesus var en fridens man, och allt emellanåt besvärades han av Judas stridslystna bedrifter och talrika patriotiska utbrott. Jakob och Josef ansåg att han borde kastas ut hemifrån, men Jesus ville inte gå med på det. När deras tålmod blev hårt prövat brukade Jesus endast säga som sitt råd: "Var tålmodiga. Var kloka i era råd och exemplariska i ert liv, så att er unge bror först må lära känna den bättre vägen och därefter känna sig tvungen att följa er på den." Jesu visa och kärleksfulla råd förhindrade en brytning inom familjen; de förblev tillsammans. Juda kunde inte förmås att ta sitt förnuft till fånga förrän efter sitt giftermål.

Maria talade sällan om Jesu framtida mission. När detta samtalsämne än kom på tal svarade Jesus endast: "Min tid är inte inne." Jesus hade så gott som slutfört den svåra uppgiften att avvänja sin familj från beroendet av den omedelbara närvaron av hans personlighet. Han höll snabbt på att bereda sig för den dag då han ständigt kunde lämna hemmet i Nasaret för att påbörja den aktivare inledningen till sin verkliga omvårdnadsverksamhet människorna till fromma.

Förlora aldrig ur sikte det faktum att Jesu primära livsuppgift under sin sjunde utgivning var att förvärva erfarenhet av livet som skapad varelse, att vinna suveräniteten över Nebadon. Då han samlade själva denna erfarenhet medförde detta samtidigt en suprem uppenbarelse av Paradisfadern för Urantia och för hela hans lokaluniversum. Förutom dessa ändamål åtog han sig också att reda ut denna planets komplicerade angelägenheter i den mån de hade anknytning till Lucifers uppror.

Detta år hade Jesus mer fritid än vanligt, och han ägnade mycket tid åt att träna Jakob i att sköta reparationsboden och Josef i att handha hemmets ärenden. Maria kände på sig att han gjorde sig redo att lämna dem. Lämna dem för att fara vart? För att göra vad? Hon hade så gott som gett upp tanken på att Jesus var Messias. Hon kunde inte förstå honom. Hon kunde helt enkelt inte komma underfund med sin förstfödde son.

Jesus tillbringade en hel del tid detta år med de enskilda medlemmarna av sin familj. Han brukade ofta ta dem med på långa vandringar upp till bergskullen och ut på landsbygden. Före skördetiden tog han Juda med sig till morbroderns bondgård söder om Nasaret, men Juda stannade inte länge efter skörden. Han rymde, och Simon fann honom senare hos fiskare vid sjön. När Simon tog honom tillbaka hem hade Jesus ett samtal med den förrymde gossen, och eftersom Juda ville nu bli fiskare tog han honom med sig till Magdala och anförtrorde honom åt en släkting, en fiskare. Juda arbetade ganska bra och regelbundet från den tiden fram tills han gifte sig, och han fortsatte som fiskare efter sitt giftermål.

Till sist hade den dag kommit då Jesu alla bröder hade valt sin yrkesinriktning i livet och etablerat sig i detta arbete. Scenen höll på att färdigställas för Jesus att lämna hemmet.

I november firade man dubbelbröllop. Såväl Jakob och Esta som Mirjam och Jakob gifte sig. Det var verkligen en innerligt glad fest. Även Maria var igen en

the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

128:7.4 (1417.3) Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience would be severely tried, Jesus would only counsel: "Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it." The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

128:7.5 (1417.4) Mary seldom spoke of Jesus' future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, "My hour has not yet come." Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

128:7.6 (1417.5) Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

128:7.7 (1417.6) This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

128:7.8 (1417.7) Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

128:7.9 (1418.1) At last the day had come when all Jesus' brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus' departure from home.

128:7.10 (1418.2) In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even Mary was once

gång lycklig, utom då och då när hon insåg att Jesus beredde sig för att ge sig iväg. Hon led under tyngden av en stor osäkerhet: Om Jesus blott ville sitta ned och tala om allting öppet med henne så som han gjort när han var pojke, men han var genomgående föga meddelsam. Han var helt tyst om framtiden.

Jakob och hans brud Esta flyttade in i ett vackert litet hem i stadens västra del, en gåva från hennes far. Fastän Jakob fortsatte att understödja sin mors hem, halverades hans andel på grund av hans äktenskap, och Josef installerades officiellt av Jesus som familjens huvudman. Juda sände numera mycket troget varje månad sin andel hem till familjens kassa. Både Jakobs och Mirjams bröllop hade ett mycket välgörande inflytande på Juda, och när han dagen efter dubbelbröllopet begav sig iväg till fiskebankarna försäkrade han Josef att denne kunde lita på att han "gör sin fulla plikt, och mer om så behövs". Och han höll sitt löfte.

Mirjam bodde granne med Maria i Jakobs hem, då Jakob den äldre hade lagts till vila med sina fäder. Marta tog Mirjams plats i hemmet, och den nya ordningen fungerade smidigt innan året var till ända.

Dagen efter detta dubbelbröllop hade Jesus ett viktigt samtal med Jakob. Han berättade i förtroende för Jakob att han gjorde sig redo att lämna hemmet. Han överförde den fulla äganderätten till reparationsboden på Jakob, avgick officiellt och högtidligt som huvudman för Josefs hus och insatte högst rörande sin bror Jakob som "överhuvud och beskyddare av sin fars hus". Han gjorde upp en hemlig överenskommelse som de båda undertecknade. Den stipulerade att Jakob som ersättning för att han i gåva hade fått reparationsboden härefter skulle överta hela det ekonomiska ansvaret för familjen och sålunda befria Jesus från alla vidare skyldigheter därvidlag. Efter det att kontraktet hade undertecknats och budgeten hade så arrangerats att familjens faktiska utgifter skulle bli täckta utan något bidrag från Jesus, sade han till Jakob: "Men, min son, jag skall fortsättningsvis sända dig någonting varje månad, ända tills min tid är inne, men det jag sänder skall du använda så som situationen fordrar. Använd mina bidrag för familjens nödvändigheter eller nöjen, så som du finner bäst. Använd dem vid sjukdom eller för oväntade nödsituationer som kan drabba någon enskild familjemedlem."

Sålunda gjorde sig Jesus redo att gå in i den andra och från hemmet avskilda fasen i sitt vuxenliv innan han offentligt påbörjade skötseln av sin Faders angelägenheter.

more happy except every now and then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about the future.

128:7.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

128:7.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

128:7.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters. After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

128:7.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father's business.

Kapitel 129. Jesu senare vuxenliv

⇨ 128

Urantiaboken

130 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 129
JESU SENARE VUXENLIV

Sektioner

Introduktion

1. Det tjugosjunde året (21 e.Kr.)
2. Det tjuugoåttende året (22 e.Kr.)
3. Det tjugonionde året (23 e.Kr.)
4. Människan Jesus

Introduktion

JESUS hade helt och hållet lösgjort sig från skötseln av nasaretfamiliens hushållsangelägenheter och från den direkta vägledningen av dess medlemmar. Han fortsatte ända fram till sitt dop att bidra till familjens ekonomi, och han hyste ett levande personligt intresse för alla sina bröders och systrars andliga välfärd. Alltid var han redo att göra allt som var mänskligt möjligt för hans änkeblivna mors välbefinnande och glädje.

Människosonen hade nu noggrant förberett sig för att permanent lösgöra sig från nasarethemmet. Det var inte lätt att göra för honom. Jesus hyste en naturlig kärlek till de sina. Han älskade sin familj, och hans naturliga ömhet hade i hög grad stärkts av hans utomordentliga tillgivenhet för dem. Ju mer vi utger oss till våra medmänniskor desto mer kommer vi att älska dem, och eftersom Jesus hade gett sig så helt till sin familj, älskade han dem med en stor och innerlig kärlek.

Hela familjen hade så småningom vaknat upp till insikten om att Jesus höll på att lämna dem. Det förestående avskedets vemod mildrades endast av hans metod att successivt förbereda dem för den dag han skulle meddela dem om sin avsikt att ge sig av. I mer än fyra års tid märkte de att han planerade för detta slutliga avskedstagande.

1. DET TJUGOSJUNDE ÅRET (21 E.KR.)

I januari detta år, 21 e.Kr., tog Jesus en regnig söndagsmorgon ett enkelt farväl av sin familj och förklarade endast att han var på väg till Tiberias och att han sedan skulle besöka andra städer kring Galileiska

PAPER 129

THE LATER ADULT LIFE OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

INTRODUCTION

129:0.1 (1419.1) JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

129:0.2 (1419.2) The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

129:0.3 (1419.3) All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to leave them. The sadness of the anticipated separation was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

129:1.1 (1419.4) In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea

sjön. Så lämnade han dem för att aldrig mer vara en stadigvarande medlem av detta hushåll.

Han tillbringade en vecka i Tiberias, den nya staden som snart skulle efterträda Sepforis som Galiléens huvudstad. Då han där fann så litet att intressera honom gick han vidare till Magdala, därefter till Betsaida och sedan till Kafarnaum, där han gjorde ett uppehåll för att hälsa på sin fars vän Sebedaios. Sebedaios söner var fiskare, han själv var båtbyggare. Jesus från Nasaret var expert både på att formge och att bygga. Han var mästare i att arbeta i trä. Sebedaios hade länge känt till skickligheten hos yrkesmannen från Nasaret. Under en lång tid hade Sebedaios funderat på att göra förbättringar i de båtar som han byggde. Han lade nu fram sina planer för Jesus och erbjöd den besökande byggnadssnickaren att komma med i hans företag, och Jesus accepterade gärna.

Jesus arbetade tillsammans med Sebedaios endast något över ett år, men under den tiden skapade han en ny båttyp och införde helt nya båtbyggnadsmetoder. Med en ny överlägsen teknik och väsentligt förbättrade metoder att ånga båtbräderna började Jesus och Sebedaios bygga båtar av en mycket bättre typ, farkoster som var avsevärt säkrare att segla med på sjön än de äldre typerna. Under flera år hade Sebedaios mer arbete med att producera dessa båtar av ny typ än vad hans lilla företag kunde klara av. Inom mindre än fem år var praktiskt taget alla farkoster på sjön byggda på Sebedaios varv i Kafarnaum. Jesus blev välkänd för fiskarfolket i Galileen som den som hade konstruerat de nya båtarna.

Sebedaios var en måttligt förmögen man. Hans båtvarv låg vid sjön söder om Kafarnaum, och hans hem var beläget längre ner längs kusten nära fiskhamnen i Betsaida. Jesus bodde i Sebedaios hem under det år och litet mer som han stannade i Kafarnaum. Han hade länge arbetat ensam i världen, dvs. utan en far, och han gillade storligen denna period då han arbetade tillsammans med en far och partner.

Sebedaios hustru, Salome, var en släkting till Hannas, tidigare överstepräst i Jerusalem och fortfarande den mest inflytelserika inom sadducéernas grupp. Han hade beviljats avsked endast åtta år tidigare. Salome blev en stor beundrare av Jesus. Hon älskade honom så som hon älskade sina egna söner Jakob, Johannes och David, medan hennes fyra döttrar såg på Jesus som sin äldre bror. Jesus for ofta ut och fiskade med Jakob, Johannes och David, och de märkte att han var en erfaren fiskare likaväl som en skicklig båtbyggare.

Hela detta år sände Jesus pengar till Jakob varje månad. Han återvände till Nasaret i oktober för att närvara på Martas bröllop. Därefter var han inte i Nasaret på över två år, då han återvände kort före Simons och Judas dubbelbröllop.

Under hela detta år byggde Jesus båtar och fortsatte att observera hur människorna levde på jorden. Ofta gick han ned för att besöka karavanstationen, då Kafarnaum låg vid den direkta färdstråten från Damaskus söderut. Kafarnaum var en stark romersk militärpost, och garnisonskommendanten var en icke-jude som trodde på Jahve, en "from man", så som judarna brukade beteckna dessa proselyter. Denne officer hörde till en förmögen romersk familj, och han

of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

129:1.2 (1419.5) He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Betsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

129:1.3 (1419.6) Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

129:1.4 (1420.1) Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Betsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-partner.

129:1.5 (1420.2) Zebedee's wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome became a great admirer of Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

129:1.6 (1420.3) All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha's wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

129:1.7 (1420.4) Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison's commanding officer was a gentile believer in Yahweh, "a devout man," as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he took it upon himself to build a beautiful synagogue in

tog till sin uppgift att låta bygga en vacker synagoga i Kafarnaum. Den hade överlämnats till judarna kort innan Jesus kom för att bo hos Sebedaios. Jesus ledde gudstjänsterna i denna nya synagoga under mer än hälften av tiden detta år, och en del av karavanfolket som råkade närvara mindes honom som timmermannen från Nasaret.

För skattebetalningen registrerade sig Jesus som en "hantverksutövare i Kafarnaum". Från denna dag till slutet av sitt liv var han känd som kafarnaumbo. Han uppgav aldrig någon annan lagenlig bostadsort, fastän han av olika orsaker tillät andra att ange Damaskus, Betania, Nasaret och rentav Alexandria som hans hemort.

I synagogan i Kafarnaum fann han många nya böcker i bibliotekets kistor, och han tillbringade minst fem kvällar i veckan med intensiva studier. En kväll ägnade han åt umgänge med äldre människor, och en kväll tillbringade han med unga människor. Det fanns i Jesu personlighet något behagligt och inspirerande som ofelbart attraherade unga människor. Han fick dem alltid att känna sig väl till mods i hans sällskap. Kanske låg den stora hemligheten varför han kom så väl överens med dem i det tvåfaldiga faktum att han alltid var intresserad av vad de höll på med samtidigt som han sällan gav dem råd om de inte bad om det.

Sebedaios familj nästan dyrkade Jesus, och de uteblev aldrig från mötena med frågor och svar som han höll varje kväll efter kvällsmåltiden innan han gick över till synagogan för att studera. Också ungdomar i grannskapet kom ofta in för att vara med om dessa möten efter kvällsmaten. Vid dessa små samlingar meddelade Jesus en mångsidig och avancerad undervisning, just så avancerad som de kunde förstå. Han talade helt fritt med dem och uttryckte sina idéer och ideal i fråga om politik, sociologi, naturvetenskap och filosofi, men han tog sig aldrig för att ge uttryck åt en slutgiltig auktoritet, utom när han diskuterade religion — förhållandet mellan människa och Gud.

En gång i veckan höll Jesus ett möte med alla som arbetade i hushållet, på varven och vid stranden, ty Sebedaios hade många anställda. Det var bland dessa arbetare som Jesus först kallades "Mästare". Alla älskade de honom. Han tyckte om sitt arbete hos Sebedaios i Kafarnaum, men han saknade barnen som brukade leka ute vid sidan av snickarboden i Nasaret.

Av Sebedaios söner var Jakob mest intresserad av Jesus som lärare, som filosof. Johannes gillade mest hans religiösa undervisning och synsätt. David respekterade honom som yrkesman men brydde sig inte mycket om hans religiösa åsikter och filosofiska läror.

Ofta kom Juda över på sabbaten för att höra Jesus tala i synagogan, och han brukade dröja kvar en stund för att umgås med honom. Ju mer Juda såg sin äldste bror desto mer övertygad blev han om att Jesus var en verkligt stor man.

Detta år gjorde Jesus stora framsteg i ett allt mer avancerat behärskande av sitt människosinne och nådde nya och höga nivåer av medveten kontakt med Tankeriktaren i sitt inre.

Detta år var det sista som Jesus bodde på ett och

Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

129:1.8 (1420.5) When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a "skilled craftsman of Capernaum." From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

129:1.9 (1420.6) At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered them advice unless they asked for it.

129:1.10 (1420.7) The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

129:1.11 (1421.1) Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called "the Master." They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

129:1.12 (1421.2) Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

129:1.13 (1421.3) Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

129:1.14 (1421.4) This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

129:1.15 (1421.5) This was the last year of his settled life.

samma ställe. Aldrig mer tillbringade Jesus ett helt år på en enda plats eller med ett enda åtagande. Tiden för hans jordiska pilgrimsresor närmade sig snabbt. Perioder av intensiv aktivitet låg inte långt framöver, men nu höll några år med omfattande resor och högst mångsidig personlig aktivitet på att träda emellan hans enkla men intensivt aktiva tidigare liv och hans ännu mer intensiva och ansträngande offentliga verksamhet. Hans träning som människa i denna värld måste fullbordas innan han kunde inleda sin levnadsbana av undervisande och predikande i egenskap av den fulländade Gud-människa som han var under de gudomliga och posthumana faserna av sin utgivning på Urantia.

2. DET TJUGOÅTTONDE ÅRET (22 E.KR.)

I mars år 22 e.Kr. tog Jesus avsked av Sebedaios och Kafarnaum. Han bad om en mindre penningssumma för att täcka sina utgifter för färden till Jerusalem. Medan han arbetade hos Sebedaios hade han endast lyft små belopp som han varje månad sände till familjen i Nasaret. Någon månad kom Josef ned till Kafarnaum för att hämta pengarna. En annan månad kunde Juda komma över till Kafarnaum för att få pengarna av Jesus och ta dem med sig till Nasaret. Judas fiskeläger låg endast några kilometer söder om Kafarnaum.

När Jesus tog avsked av Sebedaios familj kom han överens om att stanna i Jerusalem till påsken, och de lovade alla att infinna sig för den tilldragelsen. De kom även överens om att äta påskmåltiden tillsammans. De var alla sorgsna när Jesus lämnade dem, i synnerhet Sebedaios döttrar.

Innan Jesus lämnade Kafarnaum hade han ett långt samtal med sin nyvunne vän och nära kamrat Johannes Sebedaios. Han berättade för Johannes att han tänkte företa omfattande resor tills "hans stund skulle komma" och bad Johannes att för sin räkning varje månad sända litet pengar till familjen i Nasaret så länge som de medel han hade innestående räckte till. Johannes gav honom detta löfte: "Min lärare, sköt dina ärenden, gör ditt arbete i världen. Jag skall företräda dig i denna eller vilken angelägenhet som helst, och jag skall se till din familj så som jag skulle ta hand om min egen mor och sköta om mina egna bröder och systrar. Jag skall fördela dina penningmedel, som min far har hand om, så som du har anvisat och enligt de behov som kan uppkomma. Om jag inte får mer av dig när dina pengar tar slut, och om din mor behöver, då skall jag ge henne av mina egna inkomster. Gå din väg i frid. Jag skall handla i ditt ställe i alla dessa ärenden."

Efter det att Jesus hade gett sig av till Jerusalem rådgjorde Johannes följaktligen med sin far Sebedaios om de pengar som Jesus hade innestående, och han blev förvånad över att det var en så stor summa. Då Jesus hade lämnat ärendet helt i deras händer kom de överens om att det vore bäst att investera dessa medel i någon fastighet och använda inkomsten av den till att bistå familjen i Nasaret. Eftersom Sebedaios kände till ett litet hus i Kafarnaum som var intecknat och var till salu, föreslog han att Johannes skulle köpa huset med Jesus pengar och förvalta äganderätten åt Jesus. Johannes gjorde så som hans far rådde honom. I två års tid användes hyresinkomsten från huset till

Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

^{129:2.1 (1421.6)} In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth. One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a few miles south of Capernaum.

^{129:2.2 (1421.7)} When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

^{129:2.3 (1421.8)} Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him should be exhausted. And John made him this promise: "My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters."

^{129:2.4 (1422.1)} Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus' money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was applied on the mortgage, and this, augmented by a

avbetalning på lånet, och detta tillsammans med en viss större summa som Jesus inom kort sände upp till Johannes att användas enligt familjens behov, täckte nästan hela skulden. Sebedaios tillsköt skillnaden, så att Johannes betalade återstoden av inteckningslånet när det förföll och därmed fick ograverad äganderätt till detta två-rums hus. På detta sätt blev Jesus ägare till ett hus i Kafarnaum, men själv visste han ännu inte om det.

När familjen i Nasaret fick höra att Jesus hade lämnat Kafarnaum trodde de, då de inte visste om hans finansiella arrangemang med Johannes, att tiden hade kommit för dem att klara sig utan vidare hjälp från Jesus. Jakob mindes sin överenskommelse med Jesus och tog med sina bröders hjälp genast över det fulla ansvaret för familjens försörjning.

Låt oss emellertid gå tillbaka för att se vad Jesus gjorde i Jerusalem. I nästan två månader tillbringade han större delen av sin tid med att lyssna till tempeldiskussionerna och besökte då och då de olika rabbiniskolorna. De flesta sabbatsdagar firade han i Betania.

Jesus hade tagit med sig ett brev till Jerusalem från Salome, Sebedaios hustru, vilket introducerade honom för den tidigare översteprästen Hannas som "en som för mig är som min egen son." Hannas tillbringade mycket tid tillsammans med honom och tog honom personligen med på besök till de många akademier som de religiösa lärarna i Jerusalem ledde. Fastän Jesus ingående granskade dessa skolor och noggrant observerade deras undervisningsmetoder, ställde han aldrig ens en enda fråga offentligt. Trots att Hannas betraktade Jesus som en stor man, var han förbryllad över hur han skulle råda honom. Han insåg att det vore löjligt att föreslå att Jesus skulle börja som studerande i någon av skolorna i Jerusalem, och samtidigt visste han mycket väl att Jesus aldrig skulle ges ställningen som stadigvarande lärare, eftersom han aldrig hade fått undervisning i dessa skolor.

Nu närmade sig påsktiden, och tillsammans med skarorna av folk från alla håll anlände från Kafarnaum Sebedaios och hela hans familj till Jerusalem. De tog alla in i Hannas rymliga hem där de firade påsk som en enda lycklig familj.

Innan denna påskvecka var till ända mötte Jesus, som av en händelse, en förmögen resenär och hans son, en ung man omkring sjutton år gammal. Dessa resande kom från Indien, och då de var på väg till Rom och andra ställen vid Medelhavet hade de ställt det så att de kom till Jerusalem under påsken i hopp om att kunna finna någon som de kunde anställa som tolk för båda och som privatlärare för sonen. Fadern insisterade på att Jesus skulle samtycka till att följa med dem på resan. Jesus berättade för honom om sin familj och sade att det knappast var rätt att ge sig iväg på nästan två år, under vilken tid familjen kunde råka i nöd. Då föreslog denna resande från Orienten att Jesus skulle få ett års lön i förskott, så att han kunde anförtro dessa medel åt sina vänner för att trygga familjens eventuella behov. Då samtyckte Jesus till att företa resan.

Jesus överlät denna stora penningssumma till Johannes, Sebedaios son. Ni har fått veta hur Johannes använde dessa pengar till att betala

certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

129:2.5 (1422.2) When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

129:2.6 (1422.3) But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

129:2.7 (1422.4) Jesus had carried with him to Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

129:2.8 (1422.5) Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

129:2.9 (1422.6) Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

129:2.10 (1423.1) Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation of the

inteckningslånet på fastigheten i Kafarnaum. Jesus gjorde Sebedaios till sin fullt förtrogne angående denna medelhavsresa, men han ålade honom att inte berätta om det för någon människa, inte ens för Sebedaios närstående. Han avslöjade aldrig att han visste var Jesus fanns under dessa två långa år. Innan Jesus återvände från denna resa hade familjen i Nasaret redan så gott som gett upp hoppet om att få återse honom levande. Endast Sebedaios försäkringar, då han vid flera tillfällen gick upp till Nasaret tillsammans med sin son Johannes, höll hoppet vid liv i Marias hjärta.

Under denna tid klarade sig nasaretfamiljen mycket väl. Juda hade ansevärt ökat sin betalningsandel och fortsatte att ge detta extra bidrag fram tills han gifte sig. Trots att Maria och Rut inte behövde nämnvärd hjälp hade Johannes Sebedaios för sed att varje månad ta med sig någon gåva till dem, så som Jesus hade instruerat honom.

3. DET TJUGONIONDE ÅRET (23 E.KR.)

Hela sitt tjugonionde år tillbringade Jesus med att fullborda resan i Medelhavsvärlden. De främsta händelserna, i den mån vi har tillåtelse att avslöja dessa erfarenheter, utgör ämnet för de berättelser som följer genast efter detta kapitel.

Under hela denna färd genom den romerska världen var Jesus, av många orsaker, känd som den skriftlärde från Damaskus. I Korinth och på andra ställen under återresan var han emellertid känd som den judiske privatläraren.

Detta var en händelserik period i Jesu liv. Under denna resa knöt han många kontakter med sina medmänniskor, men dessa erfarenheter utgör en sådan fas i hans liv som han aldrig avslöjade för någon medlem av sin familj eller för någon av apostlarna. Jesus levde sitt jordiska liv och lämnade denna värld utan att någon (utom Sebedaios i Betsaida) fick veta att han hade gjort denna omfattande resa. En del av hans vänner trodde att han hade återvänt till Damaskus, andra trodde att han hade farit till Indien. Hans egen familj var benägen att tro att han var i Alexandria, då de visste att han en gång hade fått inbjudan att bege sig dit för att bli biträdande chasan.

När Jesus återvände till Palestina gjorde han inget för att förändra sin familjs åsikt att han hade rest från Jerusalem till Alexandria. Han lät dem hållas i sin tro att han hade tillbringat hela den tid han hade varit borta från Palestina i denna lärdomens och kulturens stad. Endast båtbyggaren Sebedaios i Betsaida kände till fakta härvidlag, och Sebedaios sade inget åt någon.

I alla era försök att uttyda meningen med Jesu liv på Urantia, måste ni hålla i minnet anledningen till Mikael's utgivning. Om ni vill förstå meningen med många av hans till synes märkliga förhållanden måste ni inse avsikten med hans vistelse i er värld. Han aktade sig konsekvent för att bygga upp en alltför lysande och uppmärksammas personlig karriär. Han ville inte vädja till sina medmänniskor med några ovanliga eller överväldigande medel. Han var hängiven sitt arbete att uppenbara den himmelske Fadern för sina medmänniskor och hade samtidigt vigtt sitt liv åt den sublima uppgiften att leva som dödlig på jorden hela

mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return from this trip the family at Nazareth had just about given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

^{129:2.11 (1423.2)} During this time the Nazareth family got along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

^{129:3.1 (1423.3)} The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

^{129:3.2 (1423.4)} Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe*. At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor*.

^{129:3.3 (1423.5)} This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an assistant chazan.

^{129:3.4 (1423.6)} When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no one.

^{129:3.5 (1423.7)} In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal. If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth

tiden underställd viljan hos samme Fader i Paradiset.

Det är också alltid till hjälp för förståelsen av Jesu liv på jorden om alla dödliga som studerar denna gudomliga utgivning kommer ihåg att fastän han levde detta inkarnerade liv på Urantia, levde han det för hela sitt universum. Det fanns någonting speciellt och inspirerande associerat med det liv som han i köttslig dödlig gestalt levde för varje enskild bebodd sfär i hela universumet Nebadon. Detsamma gäller också för alla de världar som har blivit beboeliga efter de händelserika tiderna för hans vistelse på Urantia. Det kommer likaså att vara lika sant för alla världar som kan tänkas bli bebodda av viljevarelser under detta lokaluniversums hela framtida historia.

Under tiden för denna rundresa i den romerska världen, och genom de erfarenheter den gav, fullbordade Människosonen praktiskt taget sin utbildning i att bekanta sig med världens mångahanda folk som levde under hans tid och i hans generation. Vid den tid då han återvände till Nasaret hade han genom den träning som denna resa gav tämligen väl lärt sig hur människan levde och ordnade sin tillvaro på Urantia.

Det verkliga syftet med hans resa runt Medelhavssänkan var att lära känna människor. Han kom på denna resa i mycket nära kontakt med hundratals representanter för människosläktet. Han mötte och älskade alla slags människor: rika och fattiga, förnäma och enkla, svarta och vita, lärda och olärda, bildade och obildade, kultiverade och okultiverade, djuriska och andliga, religiösa och irreligiösa, moraliska och omoraliska.

Under denna Medelhavsresa gjorde Jesus stora framsteg i sin mänskliga uppgift att behärska sitt materiella och dödliga sinne, och Tankeriktaren i hans inre hade stor framgång i upplyftandet och det andliga erövrandet av detta samma människointellekt. Vid slutet av denna resa visste Jesus i själva verket — så säkert som en människa kan veta — att han var Guds Son, en Skaparson till den Universelle Fadern. Riktaren kunde allt mer hämta upp i Människosonens sinne dimmiga minnen från hans liv i Paradiset tillsammans med sin gudomliga Fader innan han ens hade kommit för att organisera och administrera detta lokaluniversum Nebadon. Sålunda uppenbarade Riktaren så småningom i Jesu människomedvetande dessa nödvändiga minnen från hans tidigare och gudomliga existens under de olika epokerna i det nära nog eviga förångna. Den sista episod som Riktaren förde fram från hans förmänskliga tillvaro var hans avskedskonferens med Immanuel i Salvington strax innan han gav upp sin medvetna personlighet för att inkarnera på Urantia. Denna sista minnesbild från den förmänskliga tillvaron klarnade i Jesu medvetande samma dag som han döptes av Johannes i Jordanfloden.

4. MÄNNISKAN JESUS

För lokaluniversumets himmelska intelligenser som följde med händelserna var denna Medelhavsresa den mest fascinerande av alla Jesu jordiska erfarenheter, åtminstone av allt i hans livsskede ända fram till hans korsfästelse och jordiska död. Detta var

life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

129:3.6 (1424.1) It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation on Urantia, he lived it for his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

129:3.7 (1424.2) The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

129:3.8 (1424.3) The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men*. He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

129:3.9 (1424.4) On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

4. THE HUMAN JESUS

129:4.1 (1424.5) To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his

den fascinerande period då han utförde personlig omvårdnad i motsats till den epok av offentlig omvårdnad som snart följde. Denna unika tidsperiod var så mycket mer fängslande emedan han då fortfarande var timmermannen från Nasaret, båtbyggaren från Kafarnaum, skrivaren från Damaskus; han var fortfarande Människosonen. Han hade inte ännu fått fullständig kontroll över sitt människosinne. Riktaren hade ännu inte fått full kontroll över den dödliga identiteten och inte helt byggt upp en motsvarighet till den. Han var fortfarande en människa bland människor.

Den rent mänskliga religiösa erfarenheten — den personliga andliga tillväxten — hos Människosonen nådde närapå sin höjdpunkt under detta tjugonionde år. Denna upplevelse av andlig utveckling var en följdriktigt gradvis skeende tillväxt från den stund hans Tankeriktare anlände fram till dagen för fullbordandet och bekräftandet av det naturliga och normala mänskliga förhållandet mellan människans materiella sinne och andens sinnesbegåvning — den företeelse som innebär att dessa två sinnen blir ett, den erfarenhet som Människosonen, som en inkarnerad dödlig på jorden, fullständigt och slutgiltigt uppnådde den dag han blev döpt i Jordanfloden.

Fastän han under dessa år föreföll att inte engagera sig i så många perioder av formell kontakt med sin Fader i himlen, finslipade han allt effektivare metoder för personlig kommunikation med Paradisfaderns andenärvaro i sitt inre. Han levde ett verkligt liv, ett fullt liv och ett helt normalt, naturligt och genomsnittligt jordiskt liv. Han vet av personlig erfarenhet vad det faktiskt och totalt sett betyder att leva det liv som människorna lever i tidens och rymdens materiella världar.

Människosonen upplevde hela skalan av människans emotioner, allt från yttersta glädje till djupaste sorg. Han var ett glädjens barn och en varelse med en sällsynt god humor. Likaså var han en "sorgernas man och förtrogen med bedrövelsen". I andligt avseende genomlevde han verkligen den dödligas liv nerifrån ända upp, från början till slut. Från materiell synpunkt sett kan det tyckas att han inte behövde genomleva någondera av de sociala ytterligheterna i den mänskliga tillvaron, men intellektuellt blev han alltigenom förtrogen med människosläktets hela och fullständiga erfarenhet av livet.

Jesus känner till tankarna och känslorna, drifterna och impulserna, hos de evolutionära och uppåtgående dödliga i världarna, från födelsen till döden. Han har levit människolivet från det fysiska, intellektuella och andliga jagets början genom spädbarnstiden, barndomen, ungdomen och vuxentiden — och även genomgått människans erfarenhet av döden. Han genomlevde inte endast dessa vanliga och bekanta perioder i människans intellektuella och andliga framåtskridande, utan han erfor också till fullo de högre och mer avancerade faser av sammanjämkning mellan människa och Riktare som så få dödliga på Urantia någonsin uppnår. Sålunda upplevde han den dödliga människans fullständiga liv, inte endast så som det levs i er värld, utan också så som det levs i alla andra evolutionära världar i tid och rymd, även i de högsta och mest avancerade av alla de världar som har etablerats i ljus och liv.

personal ministry in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

129:4.2 (1425.1) The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in the Jordan.

129:4.3 (1425.2) Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

129:4.4 (1425.3) The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was he a "man of sorrows and acquainted with grief." In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

129:4.5 (1425.4) Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he also fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

Fastän detta fulländade liv som Jesus levde i de dödligas köttliga gestalt kanske inte obetingat och allmänt godkändes av hans dödliga medmänniskor, av dem som råkade vara hans samtida på jorden, fick dock det liv som Jesus från Nasaret levde i köttlig gestalt och på Urantia den Universelle Faderns fullständiga och obetingade godkännande, ty det utgjorde på en och samma gång och under ett och samma personlighetsliv en fullständig uppenbarelse av den eviga Guden för den dödliga människan och en presentation av den fulländade mänskliga personligheten till den Infinita Skaparens tillfredsställelse.

Detta var hans sanna och suprema syfte. Han kom inte ned till Urantia för att leva som ett fulländat och detaljerat exempel för något barn eller någon vuxen, någon man eller någon kvinna, under den tidsåldern eller under någon annan. Det är förvisst sant att vi alla i hans fullvärdiga, rika, vackra och ädla liv kan finna mycket som är ytterst exemplariskt, gudomligt inspirerande, men det är därför att han levde ett äkta och genuint mänskligt liv. Jesus levde inte på jorden för att sätta ett exempel avsett att kopieras av alla andra människor. Han levde detta jordiska liv med samma nådetilldelning med vilken ni alla må leva era liv på jorden. Så som han levde sitt jordiska liv på sin tid och sådan han var, så satte han därmed ett exempel för oss alla att sålunda leva vårt liv i vår tid och sådana vi är. Ni bör inte sträva efter att leva hans liv, men ni kan besluta att leva ert liv just så som han levde sitt och med samma hjälpmedel som han levde sitt liv. Jesus är måhända inte det formella och detaljerade exemplet för alla dödliga i alla tidsåldrar i alla världar i detta lokaluniversum, men han är för evigt inspirationskällan och vägledaren för alla pilgrimer på väg till Paradiset från deras ursprungliga uppstigningsvärldar upp genom universernas universum och vidare genom Havona till Paradiset. Jesus är den nya och levande vägen från människan till Gud, från det partiella till det fullkomliga, från det jordiska till det himmelska, från tiden till evigheten.

Mot slutet av det tjugonionde året hade Jesus praktiskt taget levt färdigt det liv som fordras av de dödliga under deras jordiska liv. Han kom till jorden representerande Guds fullkomlighet som skulle manifesteras för människan. Han hade nu blivit närapå människans fulländning som inväntade sitt tillfälle att manifesteras för Gud. Han gjorde allt detta innan han hade fyllt trettio år.

129:4.6 (1425.5) Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite Creator.

129:4.7 (1425.6) And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and as *he was*, so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and as *we are*. You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living way* from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

129:4.8 (1426.1) By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty years of age.

Kapitel 130. På väg till Rom

⇨ 129

Urantiaboken

131 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 130 PÅ VÄG TILL ROM

Sektioner

Introduktion

1. I Joppe — diskussion om Jona
2. I Caesarea
3. I Alexandria
4. Samtal om verkligheten
5. På ön Kreta
6. Den unge mannen som var rädd
7. I Karthago — samtal om tid och rymd
8. På väg till Neapel och Rom

PAPER 130 ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction

1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

Introduktion

RUNDRESAN i den romerska världen upptog största delen av det tjugioåttende och hela det tjugonionde året av Jesu liv på jorden. Jesus och de två indierna — Gonod och hans son Ganid — lämnade Jerusalem en söndagsmorgon den 26 april år 22 e.Kr. De genomförde sin resa planenligt, och Jesus sade farväl till fadern och sonen i staden Charax vid Persiska viken den 10 december följande år, dvs. år 23 e.Kr.

Från Jerusalem begav de sig till Caesarea via Joppe. I Caesarea gick de ombord på en båt till Alexandria. Från Alexandria seglade de till Lasaia på Kreta. Från Kreta seglade de till Karthago, med ett kortare uppehåll i Kyrene. I Karthago tog de en båt till Neapel, med uppehåll vid Malta, Syrakusa och Messina. Från Neapel for de till Capua, varifrån de färdades längs via Appia till Rom.

Efter sin vistelse i Rom tog de landvägen till Tarentum, där de satte segel till Aten i Grekland, med uppehåll vid Nikopolis och Korint. Från Aten for de till Efesos via Troas. Från Efesos seglade de till Cypern med uppehåll på Rodos. De tillbringade en ansevärd tid med att besöka Cypern och att vila upp sig där och seglade sedan till Antiochia i Syrien. Från Antiochia begav de sig söderut till Sidon och sedan över till Damaskus. Därifrån färdades de med karavan till Mesopotamien, passerande genom Thapsakos och Larissa. De tillbringade någon tid i Babylon, besökte Ur och andra platser och for sedan till Susa. Från Susa färdades de till Charax, och härifrån tog Gonod och

INTRODUCTION

^{130:0.1 (1427.1)} THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

^{130:0.2 (1427.2)} From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

^{130:0.3 (1427.3)} After their stay in Rome they went overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and

Ganid sjövägen till Indien.

Det var medan Jesus arbetade fyra månader i Damaskus som han hade lärt sig grunderna till det språk som Gonod och Ganid talade. Under den tiden hade han arbetat mycket med översättningar från grekiska till ett av Indiens språk, och han assisterades av en indier som härstammade från Gonods hembygd.

Under denna Medelhavsresa tillbringade Jesus ungefär hälften av varje dag med att undervisa Ganid och fungera som tolk vid Gonods affärsunderhandlingar och sociala kontakter. Resten av varje dag, som han fritt kunde förfoga över, ägnade han åt att ha dessa nära kontakter med sina medmänniskor, dessa förtroliga förbindelser med världens dödliga, som så kännetecknade hans verksamhet under dessa år som närmast föregick hans offentliga verksamhet.

Jesus lärde känna den högre materiella och intellektuella civilisationen i västerlandet och Levanten genom första hands observationer och direkt kontakt med den. Av Gonod och hans begåvade son fick han veta en hel del om civilisationen och kulturen i Indien och Kina, ty Gonod som själv var indisk medborgare hade företagit tre omfattande resor till den gula rasens kejsardöme.

Den unge Ganid lärde sig mycket av Jesus under denna långa och nära samvaro. De utvecklade en stor tillgivenhet för varandra, och gossens far försökte många gånger övertala Jesus att återvända med dem till Indien, men Jesus avböjde alltid, med hänvisning till att det var nödvändigt för honom att återvända till sin familj i Palestina.

1. I JOPPE — DISKUSSION OM JONA

Under vistelsen i Joppe träffade Jesus Gadijah, en filisteisk tolk som arbetade åt en viss Simon, som var garvare. Gonods representanter i Mesopotamien hade gjort många affärer med denne Simon, därför ville Gonod och hans son besöka honom under sin resa till Caesarea. Medan de uppehöll sig i Joppe blev Jesus och Gadijah goda vänner. Denne unge filisté var en sanningssökare. Jesus var en sanningsgivare; han var sanningen för den generationen på Urantia. När en stor sanningssökare och en stor sanningsgivare träffas blir följden en storartad och befriande upplysning, som föds av upplevelsen av ny sanning.

En dag efter kvällsmåltiden strövade Jesus och den unge filistén omkring nere vid havet, och Gadijah som inte visste att denne "skriftlärde från Damaskus" var så väl förtrogen med de hebreiska traditionerna, pekade ut för Jesus skeppskajen varifrån det sades att Jona hade gått ombord på sin olyckliga färd till Tarsis. Efter sina yttranden ställde han denna fråga till Jesus: "Men tror du att den stora fisken verkligen svalde Jona?" Jesus såg att denne unge mans liv hade påverkats väldigt av denna tradition och att dess begrundande hade fått honom att inse dåraktigheten i att försöka rymma från plikten; Jesus sade därför inget som plötsligt skulle radera grunderna för Gadijahs nuvarande motivation för det praktiska livet. Då Jesus svarade på frågan sade han: "Min vän, vi är alla som Jona med ett liv avsett att levas enligt Guds vilja, och varje gång vi försöker undvika den nuvarande plikten i livet genom att

Ganid embarked for India.

^{130:0.4 (1427.4)} It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

^{130:0.5 (1427.5)} On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

^{130:0.6 (1427.6)} From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

^{130:0.7 (1427.7)} Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

^{130:1.1 (1428.1)} During their stay in Joppa, Jesus met Gadijah, a Philistine interpreter who worked for one Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadijah became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he was the truth for that generation on Urantia. When a great truth seeker and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

^{130:1.2 (1428.2)} One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadijah, not knowing that this "scribe of Damascus" was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: "But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?" Jesus perceived that this young man's life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadijah's present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: "My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off

smita iväg till avlägsna lockelser, försätter vi oss därmed under direkt inverkan av de inflytelser som inte styrs av sanningens makter och rättfärdighetens krafter. Att fly från plikten är att offra sanningen. Flykten från ljusets och livets tjänst kan endast resultera i de smärtsamma konflikter med självskhetens svåra valar som till slut leder till mörker och död, om inte sådana gudssvikande personer som Jona ens i sin djupaste förtvivlan vänder sina hjärtan till att söka Gud och hans godhet. När dessa besvikna själar uppriktigt söker Gud — hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet — finns det inget som längre kan hålla dem i fångenskap. Oberoende av hur djupt de än har fallit, när de av hela sitt hjärta söker ljuset befriar Herrens, Gud i himlens, ande dem från deras fångenskap. Livets olyckliga och onda omständigheter spyr ut dem på de nya möjligheternas torra land till förnyad tjänst och till ett klokare liv.

Gadiah berördes djupt av Jesu undervisning, de talade till långt in på natten nere vid stranden och innan de gick till sitt nattkvarter bad de tillsammans och för varandra. Detta var samma Gadiah som senare lyssnade till Petrus predikningar, blev en som djupt trodde på Jesus från Nasaret och den som hade en minnesvärd dispyt med Petrus en kväll hemma hos Dorcas. Gadiah hade också en avgörande inverkan på Simons, den förmögna läderhandlarens, slutliga beslut att bekänna sig till kristendomen.

(I denna berättelse om Jesu personliga arbete bland sina medmänniskor under denna Medelhavsresa kommer vi, enligt det tillstånd vi har fått, att fritt översätta hans ord till ett modernt uttryckssätt som är gångbart på Urantia vid tiden för denna framställning.)

Vid Jesu sista sammanträffande med Gadiah utspann sig en diskussion om gott och ont. Denne unge filisté var mycket besvärad av en känsla av orättvisa därför att det onda fanns i världen jämsides med det goda. Han sade: "Hur kan Gud, om han är oändligt god, låta oss lida det ondas bedrövelser; vem är det egentligen som skapar det onda?" På den tiden trodde många fortfarande att Gud skapar både gott och ont, men Jesus lärde aldrig ut en sådan felaktighet. Då Jesus besvarade frågan sade han: "Min broder, Gud är kärleken; därför måste han vara god, och hans godhet är så stor och verklig att det inte ryms någonting så smått och överkligt som det onda. Gud är så positivt god att det finns absolut ingen plats för det negativa onda i honom. Det onda är ett omoget val och obetänksamt felsteg hos dem som motsätter sig godheten, avvisar skönheten och som inte förhåller sig lojalt till sanningen. Det onda är endast missanpassning orsakad av omogenhet eller en förstörande och förvrängande inverkan av okunskap. Det onda är det oundvikliga mörker som följer i härlarna på ett oklokt avvisande av ljuset. Det onda är det som är mörkt och osant, och som när det medvetet omfattas och avsiktligt bejakas blir synd.

"Genom att ge dig förmågan att välja mellan sanning och villfarelse skapade din Fader i himlen den potentiellt negativa aspekten av ljusets och livets positiva väg, men sådana ondskans villfarelser existerar verkligen inte förrän en intelligent varelse genom att välja fel levnadssätt med sin vilja får dem att existera. Sedan upphöjs sådant ont senare till synd genom

enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living."

130:1.3 (1428.3) Gadiah was mightily moved by Jesus' teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadiah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadiah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

130:1.4 (1428.4) (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern phraseology current on Urantia at the time of this presentation.)

130:1.5 (1429.1) Jesus' last visit with Gadiah had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: "How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?" It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: "My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin.

130:1.6 (1429.2) "Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent creature wills their existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and

sådana egensinniga och upproriska varelsers medvetna och avsiktliga val. Det är därför som vår Fader i himlen låter det goda och det onda finnas jämsides till livets slut, just så som naturen låter vetet och ogräset växa sida vid sida fram till skörden." Gadiab var fullt nöjd med Jesu svar på hans fråga efter att deras senare diskussion hade klargjort för hans sinne den verkliga innebörden av dessa betydelsefulla framföranden.

2. I CAESAREA

Jesu och hans vänner stannade i Caesarea längre än planerat, emedan en av de väldiga styråorna på det fartyg som de ämnade gå ombord på upptäcktes vara i fara att klyvas. Kaptenen beslöt att stanna i hamn medan en ny styråra tillverkades. Det rādde brist på yrkeskunniga träarbetare för denna uppgift, varför Jesu erbjöd sig att hjälpa till. Under kvällarna vandrade Jesu och hans vänner omkring på den vackra muren som tjänade som promenadväg runt hamnen. Ganid hörde med intresse på när Jesu förklarade stadens vattenledningssystem och det förfarande med vilket tidvattnet utnyttjades för att skölja stadens gator och avlopp. Denne indiske yngling var mycket imponerad av Augustus tempel, beläget på en kulle och krönt av en kolossal staty av den romerska kejsaren. Den andra eftermiddagen av deras vistelse såg de alla tre en föreställning i den enorma amfiteatern som hade sittplatser för tjugo tusen personer, och samma kväll gick de på teatern för att se ett grekiskt skådespel. Dessa var de första föreställningar av detta slag som Ganid någonsin hade beskådat, och han ställde många frågor om dem till Jesu. På morgonen den tredje dagen avlade de ett officiellt besök på guvernörens palats, ty Caesarea var Palestinas huvudstad och den romerske prokurators residensort.

I deras värdshus hade också en köpman från Mongoliet tagit in, och eftersom denne man från Fjärran östern talade grekiska rätt bra, hade Jesu flera långa samtal med honom. Denne man var mycket imponerad av Jesu livsfilosofi och glömde aldrig hans visdomsord om att "leva det himmelska livet, medan man befinner sig på jorden, genom att dagligen underkasta sig den himmelske Faderns vilja". Denne köpman var en anhängare av Tao, och han hade därigenom blivit en som hade en stark tro på läran om en universell Gudom. Vid återkomsten till Mongoliet började han lära sina grannar och affärskompanjoner dessa avancerade sanningar, och som ett direkt resultat av dessa aktiviteter beslöt hans äldste son att bli taopräst. Denne unge man utövade under hela sin livstid ett stort inflytande till förmån för en avancerad sanning, och hans arbete fortsattes av hans son och sonson som likaså var hängivet trogna läran om den Ende Guden — Himlens Suprema Härskare.

Medan den tidiga kristna kyrkans östra gren, som hade sitt främsta högkvarter i Filadelfia, höll sig mer troget till Jesu förkunnelse än bröderna i Jerusalem, var det beklagligt att det inte fanns någon lik Peter att bege sig till Kina, eller lik Paulus att färdas till Indien, ty i dessa länder var den andliga jordmånen då mycket gynnsam för att så fröna till det nya evangeliet om himmelriket. Just denna Jesu förkunnelse, så som den omfattades av filadelfiaborna, skulle precis lika omedelbart och effektivt ha tilltalat sinnena hos de

deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest." Gadiab was fully satisfied with Jesus' answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429.3) Jesu and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesu volunteered to assist. During the evenings Jesu and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesu's explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush the city's streets and sewers. This youth of India was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesu many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor's palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

130:2.2 (1429.4) At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesu had several long visits with him. This man was much impressed with Jesu's philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding "the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father." This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

130:2.3 (1430.1) While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesu than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new gospel of the kingdom. These very teachings of Jesu, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did

andligen hungrande asiatiska folken som Petrus och Paulus predikande gjorde i väst.

En av de unga männen som en dag arbetade med styråran tillsammans med Jesus blev intresserad av de ord som Jesus fällde under timmarnas gång medan de arbetade på skeppsvarvet. När Jesus antydde att Fadern i himlen var intresserad av sina barns välfärd på jorden, sade denne unge grek som hette Anaxand: "Om Gudarna är intresserade av mig, varför avlägsnar de då inte denne grymme och orättvise förman från denna verkstad?" Han blev häpen när Jesus svarade: "Då du känner till vänlighetens väg och uppskattar rättvisan, kanske Gudarna har fört denne felande man nära dig så att du må leda honom in på denna bättre väg. Kanske du är det salt som skall göra denne broder angenämare för alla andra människor, dvs. om du inte har förlorat din sälta. Som det nu är, råder denne man dig över så till vida att hans onda sätt påverkar dig ogynnsamt. Varför inte sätta dig över ondskan med kraft av godhetens makt och sålunda komma att behärska alla relationer mellan er två? Jag förutspår att det goda i dig kunde övervinna det onda i honom om du gav det en uppriktig och levande chans. Det finns under loppet av de dödligas tillvaro inget mer spännande äventyr än att känna upprymdheten av att bli materiell livspartner för andlig energi och gudomlig sanning i en av deras segerrika strider mot villfarelse och ondskan. Det är en underbar och transformerande erfarenhet att bli en levande kanal för andligt ljus till en dödlig som sitter i andligt mörker. Om du har blivit välsignad med mer sanning än denne man, borde hans behov vara en utmaning för dig. Förvisso är du inte den fega stackare som skulle kunna stå på stranden och se på när en medmänniska som inte kan simma drunknar! Hur mycket värdefullare är inte denne mans själ som famlar i mörkret jämfört med hans kropp som kunde drunkna i vattnet!"

Anaxand var mäktigt berörd av Jesu ord. Inom kort berättade han för sin överordnade vad Jesus hade sagt, och samma kväll sökte de båda råd av Jesus för sina själars välfärd. Senare, efter att det kristna budskapet hade förkunnats i Caesarea, trodde båda dessa män, den ene grek, den andre romare, på Filippos predikan och blev framstående medlemmar i den kyrka som han grundade. Senare förordnades denne unge grek till förvaltare åt en romersk kapten, Cornelius, som blev troende som resultat av Petrus verksamhet. Anaxand fortsatte att sprida ljus till dem som satt i mörk, fram till den tid då Paulus fängslades i Caesarea. Han omkom då av misstag vid den stora massakern på tjugotusen judar medan han vårdade sig om de lidande och döende.

Ganid började vid den här tiden få klart för sig att hans privatlärare använde sin fritid till denna ovanliga personliga omvårdnad av sina medmänniskor, och den unge indiern ville ta reda på motivet till dessa ständiga aktiviteter. Han frågade: "Varför håller du så ständigt på med dessa samtal med främlingar?" Jesus svarade: "Ganid, ingen människa är en främling för den som känner Gud. I upplevelsen av att finna den himmelske Fadern upptäcker man att alla människor är ens bröder, och förefaller det så underligt att man skulle känna glädje över att träffa en nyss upptäckt broder? Att bli bekant med sina bröder och systrar, att lära känna deras problem och lära sig att älska dem är den suprema erfarenheten i livet."

the preaching of Peter and Paul in the West.

130:2.4 (1430.2) One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: "If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?" He was startled when Jesus replied, "Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this erring man near that you may lead him into this better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man's soul floundering in darkness compared to his body drowning in water!"

130:2.5 (1430.3) Anaxand was mightily moved by Jesus' words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus' advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip's preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter's ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul's imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

130:2.6 (1431.1) Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, "Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?" And Jesus answered: "Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one's brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of living."

Detta var en diskussion som varade ända in på natten, och inom loppet av vilken den unge mannen bad Jesus berätta för honom vad som är skillnaden mellan Guds vilja och det val som människosinnet gör och som också kallas vilja. Sammanfattat sade Jesus: Guds vilja är Guds sätt att verka, delaktighet i Guds val inför varje potentiellt alternativ. Att göra Guds vilja är därför en progressiv erfarenhet av att bli allt mer lik Gud, och Gud är källan till och bestämmelsen för allt som är gott, vackert och sant. Människans vilja är människans sätt att verka, summan och substansen av allt vad den dödliga väljer att vara och göra. Vilja är det avsiktliga valet hos en jagmedveten varelse, vilket leder till beslut och handlande baserade på intelligent överbärande.

Den eftermiddagen hade Jesus och Ganid båda förstrött sig med att leka med en mycket intelligent vallhund, och Ganid ville veta om hunden hade en själ, om den hade en egen vilja, och som svar på hans fråga sade Jesus: "Hunden har ett sinne som kan lära känna den materiella människan, dess herre, men inte Gud, som är ande, därför har hunden ingen andlig natur och den kan inte ha någon andlig upplevelse. Hunden må ha en vilja som härstammar från naturen och som har förstärkts genom träning, men en sådan sinnesförmåga är inte en andlig kraft, inte heller är den jämförbar med människans vilja, då den inte är reflekterande — den är inte resultatet av ett urskiljande av högre och moraliska betydelser eller ett val av andliga och eviga värden. Det är denna förmåga att urskilja det andliga och att välja sanningen som gör den dödliga människan till en moralisk varelse, en skapad varelse försedd med attributen för andligt ansvar och potentialen till evig överlevnad." Jesus fortsatte med att förklara att det är djurens avsaknad av sådana mentala förmågor som gör det för evigt omöjligt för djurvärlden att utveckla ett verkligt språk i tiden eller att erfara något som skulle motsvara personlighetens överlevnad i evigheten. Som resultat av denna dags undervisning trodde Ganid aldrig mer att människans själ kunde födas på nytt i ett djurs kropp.

Nästa dag talade Ganid med sin far om allt detta, och det var som svar på Gonods fråga som Jesus förklarade att "de människoviljor som är helt upptagna av att fatta endast timliga beslut som gäller den animala tillvarons materiella problem är dömda till undergång i tiden. De som gör helhjärtade moraliska beslut och oförbehållsamma andliga val identifieras på detta vis allt mer med den gudomliga anden i sitt inre och omvandlas därigenom i allt högre grad till de värden som är förenade med evig överlevnad — fortgående gudomlig tjänst utan slut.

Det var denna samma dag vi för första gången hörde den högst betydelsefulla sanning, som uttryckt enligt nuvarande språkbruk skulle lyda: "Viljan är den manifestation av människosinnet som gör det möjligt för det subjektiva medvetandet att uttrycka sig objektivt och att uppleva en strävan att vara gudalik." Det är i denna samma bemärkelse som varje reflekterande och andligt sinnad människa kan bli skapande.

3. I ALEXANDRIA

Det hade varit ett händelserikt besök i Caesarea, och när båten var färdig begav sig Jesus och hans två

130:2.7 (1431.2) This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young man requested Jesus to tell him the difference between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God, therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

130:2.8 (1431.3) That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: "The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival." Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day's instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

130:2.9 (1431.4) The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod's question that Jesus explained that "human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service."

130:2.10 (1431.5) It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: "Will is that manifestation of the human mind which enables the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the phenomenon of aspiring to be Godlike." And it is in this same sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative*.

3. AT ALEXANDRIA

130:3.1 (1432.1) It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two friends

vänner en dag vid tolvtiden iväg mot Alexandria i Egypten.

De tre hade en högst angenäm resa till Alexandria. Ganid gladdes åt sjöresan och höll Jesus sysselsatt med att svara på frågor. När de närmade sig stadens hamn fascinerades den unge mannen av Faros stora fyrtorn, beläget på den ö som Alexander hade förenat med en pir till fastlandet och sålunda skapat två utomordentliga hamnar samt därmed gjort Alexandria till centrum för handelssjöfarten mellan Afrika, Asien och Europa. Detta storartade fyrtorn var ett av världens sju under och föregångare till alla senare fyrar. De steg upp tidigt på morgonen för att beskåda denna människans strålande anordning för att rädda liv, och mitt bland Ganids utrop av förtjusning sade Jesus: "Och du min son skall vara som detta fyrtorn när du återvänder till Indien, även efter det att din far har lagts till gravens ro. Du skall bli som livets ljus för dem som sitter i mörker i din omgärd, det ljus som visar alla som så önskar den väg som tryggt leder in i frälsningens hamn." Medan Ganid tryckte Jesu hand sade han: "Det skall jag."

Igen framhåller vi att kristendomens första lärare gjorde ett stort misstag när de så uteslutande riktade sin uppmärksamhet mot den romerska världens västerländska civilisation. Jesu förkunnelse, så som den omfattades av de troende i Mesopotamien under det första århundradet, skulle gärna ha tagits emot av de olika grupperna av asiatiska religionsutövare.

Fyra timmar efter det att de hade gått i land hade de funnit husrum nära östra ändan av den långa och breda huvudgata, som över trettio meter bred och åtta kilometer lång sträckte sig ända till de västra utkanterna av denna stad med en miljon invånare. Efter en första överblick av stadens främsta sevärdheter — universitetet (museet), biblioteket, Alexanders kungliga mausoleum, palatset, Neptunus tempel, teatern och idrottshallen — ägnade sig Gonod åt sina affärer medan Jesus och Ganid gick till biblioteket, det främsta i världen. Här fanns närmare en miljon manuskript samlade från hela den civiliserade världen: Grekland, Rom, Palestina, Parthien, Indien, Kina och till och med från Japan. I detta bibliotek såg Ganid den största samlingen av indisk litteratur i hela världen. De tillbringade någon tid här varje dag under sin vistelse i Alexandria. Jesus berättade för Ganid om översättningen av de hebreiska skrifterna till grekiska, vilket hade skett här. Om och om diskuterade de alla världens religioner, varvid Jesus för detta unga sinne försökte påvisa sanningen i var och en, alltid med tillägget: "Men Jahve är den Gud som har utvecklats från Melkisedeks uppenbarelser och förbundet med Abraham. Judarna var Abrahams efterkommande och tog senare i besittning själva det land där Melkisedek hade levtt och undervisat och varifrån han sände ut lärare till hela världen. Till slut beskrev deras religion en klarare insikt om Herren, Israels Gud, som den Universelle Fadern i himlen än någon annan världsreligion."

Under Jesu ledning gjorde Ganid en sammanställning av alla de religioner i världen som erkände en Universell Gudom, även om de dessutom mer eller mindre dyrkade underställda gudomar. Efter mycken diskussion beslöt sig Jesus och Ganid för att romarna inte hade någon verklig Gud i sin religion, att deras religion var föga mer än kejsardyrkan.

departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

130:3.2 (1432.2) The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: "And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety." And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, "I will."

130:3.3 (1432.3) And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

130:3.4 (1432.4) By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were assembled nearly a million manuscripts from all the civilized world: Greece, Rome, Palestine, Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of the world, Jesus endeavoring to point out to this young mind the truth in each, always adding: "But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the Universal Father in heaven than any other world religion."

130:3.5 (1432.5) Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor

Beträffande grekerna drog de den slutsatsen att de hade en filosofi men knappast en religion med en personlig Gud. Mysteriekuilterna avfärdade de på grund av förvirringen i deras mångfaldighet och för att deras olika uppfattningar om Gudomen föreföll att härstamma från andra och äldre religioner.

Fastän dessa översättningar gjordes i Alexandria ordnade Ganid dessa urval och lade till sina egna personliga kommentarer först nära slutet av deras vistelse i Rom. Han blev mycket överraskad av att upptäcka att de bästa författarna till världens religiösa litteratur alla mer eller mindre klart erkände existensen av en evig Gud och i mycket var överens beträffande hans karaktär och hans förhållande till den dödliga människan.

Jesus och Ganid tillbringade mycket tid i museet under sin vistelse i Alexandria. Detta museum var ingen samling av sällsynta föremål utan var snarast ett universitet för konst, vetenskap och litteratur. Lärda professorer höll här dagligen föreläsningar, och på den tiden var detta den västerländska världens intellektuella centrum. Dag för dag tolkade Jesus föreläsningarna för Ganid. En dag under andra veckan utropade den unge mannen: "Lärare Josua, du vet mer än dessa professorer. Du borde stiga upp och berätta för dem allt det storartade du har berättat för mig; de är omtöcknade av det myckna tänkandet. Jag skall tala med min far och be honom ordna saken." Jesus log och sade: "Du är en beundrande elev, men dessa lärare är inte intresserade av att du och jag skulle undervisa dem. Den stolthet som den oförändligade lärdomen medför är en förrädisk sak i människans erfarenhet. Den sanne läraren bibehåller sin intellektuella integritet genom att alltid förbli en lärjunge."

Alexandria var en stad som kännetecknades av västerlandets blandade kultur och näst efter Rom den största och mest storslagna staden i världen. Här fanns världens största judiska synagoga, säte för den styrande alexandrinska sanhedrinen, de sjuttio ledande äldste.

Bland Gonods många affärsbekanta fanns en viss judisk bankir, Alexander, vars bror Filon var en av den tidens berömda religionsfilosofer. Filon var sysselsatt med den lovvärda men ytterst svåra uppgiften att harmonisera den grekiska filosofin och den hebreiska teologin. Ganid och Jesus talade mycket om Filons läror och såg fram mot att närvara vid någon av hans föreläsningar, men under hela deras vistelse i Alexandria låg denne berömde hellenistjude till sängs då han var sjuk.

Jesus rekommenderade mycket i den grekiska filosofin och i stoikernas läror för Ganid, men han betonade för pojken den sanning att dessa trossystem, likt de obestämda läroren bland en del av hans eget folk, var religioner endast i den bemärkelsen att de ledde människor till att finna Gud och få en levande erfarenhet av att känna den Evige.

4. SAMTAL OM VERKLIGHETEN

Kvällen innan de lämnade Alexandria hade Ganid och Jesus ett långt samtal med en av de regeringsutnämnda professorerna vid universitetet vilken föreläste om Platons läror. Jesus tolkade för den

worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

^{130:3.6 (1433.1)} Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

^{130:3.7 (1433.2)} Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one day during the second week the young man exclaimed: "Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it." Jesus smiled, saying: "You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner."

^{130:3.8 (1433.3)} Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria Sanhedrin, the seventy ruling elders.

^{130:3.9 (1433.4)} Among the many men with whom Gonod transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

^{130:3.10 (1433.5)} Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. DISCOURSE ON REALITY

^{130:4.1 (1433.6)} The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned

grekiska läraren men anförde inget av sin egen förkunnelse för att vederlägga den grekiska filosofin. Gonod var borta den kvällen för att sköta sina affärer; så efter att professorn hade avlägsnat sig hade läraren och hans elev därför ett långt och öppenlyst samtal om Platons doktriner. Samtidigt Jesus som gav villkorligt samtycke till en del av de grekiska läror som gällde teorin att de materiella ting i världen är skugglika återspeglningar av osynliga men mer verkliga andliga realiteter, sökte han lägga en mer tillförlitlig grund för den unge mannens tänkande. Därför höll han en längre utläggning om verklighetens natur i universum. Sammanfattat och enligt nuvarande språkbruk sade Jesus till Ganid:

Ursprunget till universumverkligheten är den Infinite. Den finita skapelsens materiella ting är följdverkningar i tid och rymd av den evige Gudens Paradis-mönster och Universella Sinne. Kausaliteten i den fysiska världen, självmedvetandet i den intellektuella världen och en framtidskridande självhet i andens värld — dessa realiteter, projicerade på en universell skala, kombinerade i ett evigt ömsesidigt förhållande och upplevda som fulländade till sin kvalitet och gudomliga till sitt värde — bildar den Supremes verklighet. I det ständigt föränderliga universum är kausalitetens, intelligensens och andeerfarenhetens Ursprungliga Personlighet oföränderlig, absolut. Även i ett evigt universum som kännetecknas av gränslösa värden och gudomliga kvaliteter kan allting förändras, och gör det ofta, utom Absoluten och det som har nått den fysiska status, intellektuella omfattning eller andliga identitet som är absolut.

Den högsta nivå till vilken en finit varelse kan utvecklas är till erkännande av den Universella Fadern och medvetenhet om den Supreme. Även då fortsätter dessa varelser med finalitbestämmelse att uppleva fortsättningsvis förändring i den fysiska världens rörelser och i dess materiella fenomen. Likaså förblir de under sin fortgående uppstigning i det andliga universumet medvetna om självhetens framtidskridande och i sin allt djupare uppskattning av och reaktion inför det intellektuella kosmos medvetna om hur deras medvetande vidgas. Endast när det gäller viljans fulländning, harmoni och enstämmighet kan den skapade bli ett med Skaparen. Ett sådant gudomlighetsstillstånd uppnås och bibehålls endast då och om den skapade fortfar att leva i tiden och evigheten genom att konsekvent anpassa sin finita personliga vilja till Skaparens gudomliga vilja. Alltid måste önskan att göra Faderns vilja trona högst i själen och dominera sinnet hos en uppstigande son till Gud.

En enögd person kan aldrig hoppas på att se det djup som perspektivet ger. Inte heller kan enögd materialister eller enögd andliga mystiker eller allegorister rätt se och tillräckligt förstå universumverklighetens sanna djup. Alla sanna värden i den skapades erfarenhet finns dolda i erkännandets djup.

En kausalitet utan sinne kan inte utveckla det förfinade och komplexa från det grova och enkla, inte heller kan en erfarenhet utan ande utveckla den gudomliga karaktären för evig överlevnad från det materiella sinnet hos de dödliga i tiden. Det enda attribut i universum som så exklusivt kännetecknar den infinita Gudomen är denna ändlösa, skapande utgivning av personlighet, vilken kan överleva i en tilltagande

Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

130:4.2 (1434.1) The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities, may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

130:4.3 (1434.2) The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

130:4.4 (1434.3) A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of recognition.

130:4.5 (1434.4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

uppnåelse av Gudomen.

Personlighet är den kosmiska utrustning, den fas i den universella verkligheten, som kan samexistera med en obegränsad förändring och samtidigt bibehålla sin identitet bland alla dessa förändringar och för evigt därefter.

Livet är en anpassning av den ursprungliga kosmiska kausaliteten till de krav som universumsituationerna ställer och de möjligheter som de ger, och det uppkommer genom det Universella Sinnets inverkan och aktivering av andegnistån från Gud som är ande. Livets betydelse ligger i dess anpassningsbarhet. Livets värde ligger i dess förmåga till framtidskridande — rentav ända till gudsmedvetandets höjder.

Det medvetna livets missanpassning till universum leder till kosmisk disharmoni. Personlighetsviljans slutliga avvikelse från trenden i universerna slutar i intellektuell isolering, personlighetsavskiljande. Förlust av andelotsen i människans inre betyder att den andliga existensen upphör. Det intelligenta och framtidskridande livet blir då, i och av sig självt, ett obestridligt bevis för existensen av ett målinriktat universum som uttrycker en gudomlig Skapares vilja. Detta liv, som helhet taget kämpar, i riktning mot högre värden och har som slutligt mål den Universella Fadern.

Det är endast en gradskillnad mellan människans och djurens sinnesnivå, med undantag för intellektets högre och halvt andliga verksamhetsformer. Därför kan djuren (som inte känner till dyrkan och visdom) inte uppleva övermedvetande, medvetandet om medvetande. Djurens sinne är medvetet endast om det objektiva universum.

Kunskapen hör till sfären för det materiella eller faktaurskiljande sinnet. Sanningen är området för det andligt utrustade intellekt som är medvetet om att det känner Gud. Kunskapen kan demonstreras; sanningen upplevs. Kunskapen är en sinnets ägodel, sanningen en erfarenhet i själen, i det jag som utvecklas vidare. Kunskapen är en funktion av den icke-andliga nivån. Sanningen är en fas inom sinnets och andens nivå i universerna. Det materiella sinnets öga ser en värld av faktakunskap; det förändrigade intellektets öga urskiljer en värld av sanna värden. När dessa två synsätt synkroniseras och harmoniseras avslöjar de verklighetens värld, där visdomen tolkar företeelserna i universum utgående från den progressiva personliga erfarenheten.

Vilfarelse (det onda) är ofullständighetens straff. Ofullständighetens kvaliteter eller missanpassningens fakta avslöjas på den materiella nivån genom kritisk observation och vetenskaplig analys, på den moraliska nivån genom den mänskliga erfarenheten. Närvaron av det som är ont är ett bevis för sinnets bristande noggrannhet och den evolverande själens omognad. Det onda är därför också ett mått på ofullständigheten i tolkningen av universum. Möjligheten att begå misstag hör naturligt till förvärvandet av visdom, till den ordning enligt vilken framtidskridandet sker från det partiella och timliga till det fullständiga och eviga, från det relativa och ofulländade till det slutliga och fulländade. Vilfarelsen är den skugga av relativ ofullständighet som av nödvändighet måste falla tvärs över människans uppåtstående universumväg till fulländningen i

130:4.6 (1434.5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

130:4.7 (1434.6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is its progressability — even to the heights of God-consciousness.

130:4.8 (1434.7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

130:4.9 (1435.1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

130:4.10 (1435.2) Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

130:4.11 (1435.3) Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness

Paradiset. Villfarelsen (det onda) är inte en aktualitetsomkvalitet, utan helt enkelt en observation av att det råder en relativitet i hur ofullständigheten i det ofulländade finita förhåller sig till den Supremes och den Ultimates stigande nivåer.

Fastän Jesus sade allt detta till den unge mannen på ett språk bäst lämpat för dennes fattningsförmåga, var Ganids ögonlock tunga mot slutet av diskussionen, och snart hade han somnat in. De steg tidigt upp följande morgon för att gå ombord på den båt som var destinerad till Lasaia på ön Kreta. Innan de gick ombord hade pojken ytterligare andra frågor att ställa om det onda, till vilket Jesus svarade:

Ondska är ett relativitetsbegrepp. Den uppkommer av observationen av ofullkomligheterna som framträder i den skugga som kastas av ett finit universum av ting och varelser då detta kosmos skymmer det levande ljus som universellt uttrycker den Ende Infinites eviga realiteter.

Potentiell ondska ingår i den ofrånkomliga ofullständigheten i uppenbarelse av Gud som ett av tid och rymd begränsat uttryck för oändlighet och evighet. Det partiella existens vid sidan av det fullständiga ger upphov till verklighetens relativitet, gör det nödvändigt att träffa intellektuella val och etablerar värdenivåer för insikt om anden och reaktion inför den. Den ofullständiga och finita uppfattning som den timliga och begränsade varelsens sinne har om den Infinite är, i och av sig självt, potentiell ondska. Att öka denna villfarelse genom en oförsvärlig bristfällighet när det gäller att göra en rimlig andlig korrigering av dessa ursprungligen medfödda intellektuella disharmonier och andliga otillräckligheter är detsamma som att förverkliga aktual ondska.

Alla statiska, döda uppfattningar är potentiellt onda. Den finita skuggan från den relativa och levande sanningen rör sig ständigt. Statika uppfattningar hämmar alltid vetenskap, politik, samhälle och religion. Statiska uppfattningar kan representera en viss kunskap, men de brister i visdom och saknar sanning. Låt dock inte relativitetsbegreppet vilseleda dig så att du inte inser hur universum koordineras under ledning av det kosmiska sinnet och hur den Supremes energi och ande stabiliserande övervakar det.

5. PÅ ÖN KRETA

Resenärerna hade endast ett ändamål med att bege sig till Kreta, nämligen att vederkvicka sig, att vandra omkring på ön och klättra i bergen. Den tidens kretabor hade inget avundsvärt rykte bland de omgivande folken. Trots det vann Jesus och Ganid många själar för högre nivåer av tänkande och leverne och lade sålunda grunden till att den senare förkunnelsen av evangeliet snabbt mottogs då de första predikanterna från Jerusalem anlände. Jesus älskade dessa kretabor, även om Paulus använde hårda ord om dem när han senare sände Titus till ön för att omorganisera deras församlingar.

På en bergssluttning på Kreta hade Jesus sitt första långa samtal med Gonod om religion. Fadern var mycket imponerad och sade: "Inte att undra på att pojken tror allt vad du berättar för honom, men jag

of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

130:4.12 (1435.4) Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask about evil, to which Jesus replied:

130:4.13 (1435.5) Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

130:4.14 (1435.6) Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil*. But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil*.

130:4.15 (1436.1) All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. ON THE ISLAND OF CRETE

130:5.1 (1436.2) The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to the island to reorganize their churches.

130:5.2 (1436.3) On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: "No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew

visste aldrig att de hade en sådan religion ens i Jerusalem, än mindre i Damaskus." Det var under vistelsen på ön som Gonod först föreslog för Jesus att följa med dem tillbaka till Indien, och Ganid gladdes åt tanken att Jesus kanske skulle samtycka till ett sådant arrangemang.

En dag när Ganid frågade Jesus varför han inte hade ägnat sig åt ett arbete som offentlig lärare, sade Jesus: "Min son, allting måste vänta på sin tid. Man föds till världen, men hur man än ängslas och hur otålig man än är hjälper det en inte att växa upp. Man måste i alla sådana sammanhang invänta tiden. Endast tiden får de gröna frukterna på trädet att mogna. Årstid följer på årstid och solnedgång följer på soluppgång endast i takt med tidens gång. Jag är nu på väg till Rom med dig och din far, och det är tillräckligt för idag. Min morgondag är helt i min himmelske Faders hand." Sedan berättade han för Ganid historien om Moses och de fyrtio åren av vaksam väntan och fortsatt förberedelse.

Under deras besök i Kali Limenes hände något som Ganid aldrig glömde; minnet av denna episod fick honom alltid att önska att han kunde göra något för att förändra kastväsendet i sitt hemland Indien. En berusad odåga anföll en slavflicka på den allmänna landsvägen. När Jesus såg flickans belägenhet rusade han fram och drog henne bort från galningens övergrepp. Medan den skrämde flickan klängde sig fast vid Jesus höll han den rasande mannen på tryggt avstånd med sin kraftfulla utsträckta högra arm tills den stackaren hade tröttnat ut sig av att piska luften med sina ilska slag. Ganid kände en stark impuls till att hjälpa Jesus med situationen, men hans far förbjöd honom. Fastän de inte kunde tala flickans språk, kunde hon förstå deras barmhärtiga handling och gav uttryck för sin helhjärtade uppskattning när de alla tre följde henne hem. Detta var troligen så nära som Jesus någonsin kom till en personlig sammandrabbning med sina medmänniskor under hela sitt liv på jorden. Han hade en svår uppgift den kvällen att försöka förklara för Ganid varför han inte slog den berusade mannen. Ganid tyckte att denne man borde ha blivit slagen åtminstone lika många gånger som han hade slagit flickan.

6. DEN UNGE MANNEN SOM VAR RÄDD

När de var uppe i bergen hade Jesus ett långt samtal med en ung man som var räddhågad och nedslagen. Då ynglingen inte hade funnit tröst och mod i umgänget med sina kamrater hade han sökt ensamheten i bergen. Han hade vuxit upp med en känsla av hjälplöshet och underlägsenhet. Dessa naturliga tendenser hade förstärkts av talrika svåra omständigheter som han hade råkat ut för när han växte upp, i synnerhet förlusten av fadern när han var tolv år gammal. När de möttes sade Jesus: "Hej min vän! Varför så nedslagen en så vacker dag? Om det har hänt något som har gjort dig betryckt, kanske jag på något sätt kan hjälpa dig. I varje fall bereder det mig ett verkligt nöje att få erbjuda mina tjänster."

Den unge mannen var ovillig att samtala, och Jesus gjorde då ett andra närmande till hans själ och sade: "Jag förstår att du kommer upp till dessa bergskullar för att komma undan folk, så därför vill du naturligtvis inte tala med mig, men jag skulle vilja veta

they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus." It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

130:5.3 (1436.4) One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: "My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today. My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven." And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

130:5.4 (1436.5) One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl's language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

130:6.1 (1437.1) While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up, notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: "Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any rate it affords me real pleasure to proffer my services."

130:6.2 (1437.2) The young man was disinclined to talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: "I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar

om du känner väl till dessa bergskullar. Vet du vart stigarna leder, och kan du kanske visa mig den bästa vägen till Fenix?" Nu var det så, att denne yngling kände mycket väl till dessa berg, och han blev verkligen mycket intresserad av att berätta för Jesus om vägen till Fenix, så mycket så att han på marken ritade ut alla stigar och grundligt förklarade varje detalj. Han blev överraskad och nyfiken när Jesus, efter att ha sagt farväl syntes ge sig i väg, plötsligt vände sig till honom och sade: "Jag vet mycket väl att du vill bli lämnad ensam med din otröstlighet, men det vore varken vänligt eller rättvist av mig att ta emot så generös hjälp av dig om det bästa sättet att ta mig till Fenix och sedan tanklöst lämna dig utan att göra det minsta försök att besvara din vädjande anhöllan om hjälp och vägledning beträffande den bästa vägen till det bestämmelse mål som du söker i ditt hjärta medan du vistas här på bergsslutningen. Så som du så väl känner stigarna till Fenix, då du många gånger har färdats längs dem, så känner jag vägen väl till staden för dina ointetgjorda förhoppningar och svikna ambitioner. Och eftersom du har bett mig om hjälp skall jag inte göra dig besviken." Ynglingen blev nästan överväldigad, men han lyckades stamma fram: "Men — jag bad dig inte om något." Och Jesus, som lade en varsam hand på hans skuldra, sade: "Nej, min son, inte med ord men med längtansfulla blickar vädjade du till mitt hjärta. Min vän, för en som älskar sina medmänniskor ligger det en talande vädjan om hjälp i din uppsyn som uttrycker missmod och förtvivlan. Sitt ned tillsammans med mig medan jag berättar för dig om tjänandets stigar och lyckans allfartsvägar, som leder från det egna jagets bedrövelser till glädjen i de kärleksfulla aktiviteterna inom människornas broderskap och i tjänsten hos Gud i himlen."

Nu ville den unge mannen redan mycket gärna tala med Jesus, och han knäböjde vid Jesu fötter och bönföll honom om hjälp, att Jesus måtte visa honom vägen att undfly hans värld av personliga bedrövelser och nederlag. Jesus sade: "Min vän, stig upp! Stå upp som en man! Du må vara omgiven av små fiender och hämmad av många hinder, men de stora tingen och de verkliga tingen i denna värld och i universum är på din sida. Solen stiger varje morgon upp och hälsar dig precis så som den hälsar den mäktigaste och mest framgångsrike mannen på jorden. Se — du har en stark kropp och kraftiga muskler — din fysiska utrustning är bättre än genomsnittet. Den är naturligtvis inte just till någon nytta när du sitter här ute på bergsslutningen och sörjer över dina motgångar, verkliga och inbillade. Men du kunde med din kropp utföra stora ting om du skyndade iväg dit där stora ting väntar på att bli utförda. Du försöker fly från ditt olyckliga jag, men det låter sig inte göras. Du och dina problem i livet är verkliga. Du kan inte undfly dem så länge du lever. Men ta en ny titt, ditt sinne är klart och dugligt. Din starka kropp har ett intelligent sinne som kan styra den. Sätt ditt sinne i arbete i att lösa dina problem. Lär ditt intellekt att arbeta för dig. Vägra att längre domineras av rädsla som ett tanklöst djur. Ditt sinne borde vara din modiga bundsförvant för att lösa dina problem i livet, i stället för att du är, såsom du har varit, dess usla och räddhågade slav och en träl under bedrövelsen och misslyckandet. Men det värdefullaste av allt, din potential för att nå verkliga resultat, är den ande som lever inom dig och som skall stimulera och inspirera ditt sinne att behärska sig självt och att aktivera din kropp, om du löser det från rädslans bojor och sålunda gör det möjligt för din

with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?" Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: "I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you." The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, "But — I did not ask you for anything — " And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: "No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven."

130:6.3 (1437:3) By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal sorrow and defeat. Said Jesus: "My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the

andliga natur att med den levande trons makt och närvaro påbörja din frigörelse från det onda som sysslolösheten medför. Och sedan besegrar denna tro inom kort rädslan för människor med den tvingande närvaron av den nya och allt dominerande kärleken till dina medmänniskor, som snart fyller din själ till överflöd, därför att medvetandet har fötts i ditt hjärta att du är ett Guds barn.

"Denna dag, min son, skall du födas på nytt, återupprättas som en människa med tro, mod och tillgivet tjänande av människorna, för Guds skull. Och när du sålunda blir återanpassad till livet inom dig blir du likaså återanpassad till universum. Du har blivit född på nytt — född av anden — och hädanefter kommer hela ditt liv att kännetecknas av segerrika resultat. Besvärligheter upplivar dig, besvikelser sporrar dig vidare, svårigheter blir en utmaning för dig och hinder stimulerar dig. Stig upp, unge man! Säg farväl till ditt liv av skyggande rädsla och undflyende feghet. Skynda dig tillbaka till plikten och lev ditt jordiska liv som en son till Gud, som en dödlig hängiven det förädlande tjänandet av människan på jorden och destinerad till det enastående och eviga tjänandet av Gud i evigheten."

Denne yngling, som hette Fortune, blev senare ledare för de kristna på Kreta och nära medarbetare till Titus i dennes arbete med att förbättra situationen bland troende på Kreta.

Resenärerna var verkligen utvilade och uppgjagade när de en dag vid tolvtiden gjorde sig redo att sätta segel till Karthago i Nordafrika. De gjorde ett två dagars uppehåll i Kyrene. Det var här Jesus och Ganid gav första hjälp åt en gosse som hette Rufus, som hade skadats när en lastad oxkärra gick sönder. De bar honom hem till hans mor. Hans far Simon kunde inte drömma om att den man vars kors han senare bar på order av en romersk soldat var den främling som en gång hjälpte hans son.

7. I KARTHAGO — SAMTAL OM TID OCH RYMD

Under resan till Karthago talade Jesus största delen av tiden med sina medresenärer om samhälleliga, politiska och kommersiella saker; knappt ett ord sades om religion. För första gången upptäckte Gonod och Ganid att Jesus var en bra historieberättare, och de bad honom ofta berätta historier om sitt liv som ung i Galiléen. De fick också veta att han hade vuxit upp i Galiléen och inte i vare sig Jerusalem eller Damaskus.

När Ganid frågade vad man kunde göra för att få vänner, efter att ha lagt märke till att de flesta personer som de råkade träffa kände sig dragna till Jesus, sade hans lärare: "Visa intresse för dina medmänniskor. Lär dig att älska dem och försök finna tillfälle att göra sådant för dem som du är säker på att de vill få gjort", och sedan citerade han ett gammalt judiskt ordspråk: "Om någon vill ha vänner måste han visa sig vänlig."

I Karthago hade Jesus ett långt och minnesvärt samtal med en mithraspräst om odödlighet, tid och evighet. Denne perser hade fått sin utbildning i Alexandria, och han önskade verkligen lära sig av Jesus. Uttryckt med dagens ord sade Jesus i

power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

130:6.4 (1438.1) "This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage, and devoted service to man, for God's sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to the superb and eternal service of God in eternity."

130:6.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the uplift of the Cretan believers.

130:6.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND SPACE

130:7.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

130:7.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: "Become interested in your fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you are sure they want done," and then he quoted the olden Jewish proverb — "A man who would have friends must show himself friendly."

130:7.3 (1439.1) At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance

sammanfattning som svar på hans många frågor:

Tiden är en ström av framflytande timliga händelser som uppfattas av den skapades medvetande. Tid är ett namn som har getts åt det följdarrangemang som gör det möjligt att uppfatta händelserna och åtskilja dem från varandra. Rymdens universum är en tidsrelaterad företeelse när det betraktas från någon plats inom rymden, utanför Paradisets orörliga boning. Rörelse i tiden uppfattas endast i relation till något som inte rör sig som ett tidsfenomen i rymden. I universernas universum transcenderar Paradiset och dess Gudomar både tid och rymd. I de bebodda världarna är människans personlighet (bebodd och vägledad av Paradisfaderns ande) den enda fysiskt relaterade realitet som kan transcendera de timliga händelsernas materiella följd.

Djuren uppfattar inte tid så som människan, och även för människan förefaller tiden, på grund av hennes uppdelade och begränsade synkrets, att vara en följd av händelser, men när människan stiger uppåt, när hon framskrider inåt, är den vidgade utsikten över denna händelseprocession sådan att den allt mer urskiljs i sin helhet. Det som tidigare sågs som en följd av händelser ses då som ett helt och fullkomligt sammanbundet kretslopp. På detta sätt ersätter den kretsformade samtidigheten allt mer den tidigare uppfattningen om händelsernas lineära förlopp.

Det finns sju olika begreppsbildningar om rymden så som den är betingad av tiden. Rymden mäts med hjälp av tid, inte tiden med hjälp av rymd. Vetenskapsmannens förvirring kommer sig av att han inte inser rymdens verklighet. Rymd är inte enbart en intellektuell uppfattning om variationen i hur olika objekt i universum förhåller sig till varandra. Rymden är inte tom, och det enda som människan känner till och som ens delvis kan transcendera rymden är sinnet. Sinnet kan fungera oberoende av uppfattningen om materiella objekts förhållande till rymden. Rymden är relativt och jämförelsevis finit för alla varelser som har de skapades status. Ju närmare medvetandet kommer medvetenheten om de sju kosmiska dimensionerna desto mer närmar sig uppfattningen om den potentiella rymden ultimaten. Men rymdpotentialen är verkligen ultimata först på den absoluta nivån.

Det måste vara uppenbart att den universella verkligheten har en expanderande och alltid relativ betydelse på de stigande och allt mer perfekta nivåerna av kosmos. Till slut får de överlevande dödliga sin identitet i ett sjuddimensionellt universum.

Uppfattningen om tid och rymd hos ett sinne av materiellt ursprung kommer nödvändigtvis att successivt vidgas då den medvetna och uppfattande personligheten stiger uppåt i universernas nivåer. När människan når upp till det sinne som ligger mellan den materiella och den andliga existensnivån, vidgas hennes idéer om tid och rymd enormt både i fråga om insiktens kvalitet och om erfarenhetens mängd. De allt vidare kosmiska uppfattningarna hos en avancerande andepersonlighet kommer sig av att både insiktens djup och medvetandets omfång ökar. Då personligheten går vidare, uppåt och inåt, till de transcendentala nivåerna av gudomslighet närmar sig uppfattningen om tid och rymd allt mer de tidlösa och rymdlösa uppfattningarna om Absoluten. Relativt och i enlighet med sin transcendentala uppnåelse kommer den ultimata

Jesus said in answer to his many questions:

130:7.4 (1439.2) Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father's spirit) is the only physically related reality which can transcend the material sequence of temporal events.

130:7.5 (1439.3) Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

130:7.6 (1439.4) There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

130:7.7 (1439.5) It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

130:7.8 (1439.6) The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the

bestämmelsens barn att kunna bilda sig en föreställning om dessa den absoluta nivåns begrepp.

absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. PÅ VÄG TILL NEAPEL OCH ROM

Den första anhalten på resan till Italien var på ön Malta. Här hade Jesus ett långt samtal med en misshandlad och nedstämd ung man som hette Claudus. Denne man hade funderat på att beröva sig livet, men efter att ha talat ut med den skriftlärde från Damaskus sade han: "Jag vill möta livet som en man. Jag är färdig med att uppträda som en feg stackare. Jag skall gå tillbaka till mitt folk och börja allt på nytt." Inom kort blev han en entusiastisk cynikerpredikant, och senare slog han sig samman med Petrus och förkunnade kristendom i Rom och Neapel. Efter Petrus död begav han sig till Spanien för att predika evangeliet där. Han visste dock aldrig att den man som inspirerade honom på Malta var den Jesus som han senare förkunnade som världens Frälsare.

I Syrakusa tillbringade de en hel vecka. Den mest anmärkningsvärda händelsen under deras uppehåll där var rehabiliteringen av Esra, den avfallne juden som drev värdshuset där Jesus och hans kompanjoner tog in. Esra fängslades av att Jesus närmade sig honom och bad Jesus om hjälp för att komma tillbaka till Israels tro. Han uttryckte sin hopplöshet med att säga: "Jag vill vara en sann son till Abraham, men jag kan inte finna Gud." Jesus sade: "Om du verkligen vill finna Gud, är denna önskan i sig själv ett bevis för att du redan har funnit honom. Din svårighet är inte, att du inte kan finna Gud, ty Fadern har redan funnit dig. Din svårighet är helt enkelt att du inte känner Gud. Har du inte läst i profeten Jeremias bok: 'Du skall söka mig, och du skall också finna mig, om du söker mig av hela ditt hjärta'? Och vidare, säger inte denne samme profet: 'Och jag skall ge dig ett hjärta till att känna mig, att jag är Herren, och du skall höra till mitt folk, och jag skall vara din Gud'? Och har du inte också läst i skrifterna det ställe som lyder: 'Han ser ned till människorna, och om någon då säger: Jag har syndat och kränkt det som var rätt, och jag hade ingen förtjänst därav, då skall Gud befria den människans själ från mörkret, och han skall skåda ljuset'? Esra fann Gud, och det tillfredsställde hans själ. Senare lät denne jude tillsammans med en förmögen grekisk proselyt bygga den första kristna kyrkan i Syrakusa.

I Messina stannade de endast en dag, men det var tillräckligt länge för att förändra livet för en liten pojke, en fruktförsäljare som Jesus köpte frukt av och i sin tur försåg med livets bröd. Gossen glömde aldrig Jesu ord och hans vänliga blick som åtföljde dem när Jesus lade sin hand på pojken axel och sade: "Farewell min gosse, var vid gott mod när du växer upp till mandom, och när du har närt din kropp lär dig också att nära din själ. Och min Fader i himlen skall vara med dig och gå framför dig." Gossen blev anhängare av mithrasreligionen och omvände sig senare till kristendomen.

Till sist nådde de Neapel och kände att de inte var långt från sin destination, Rom. Gonod hade mycket affärer att uträtta i Neapel, och alltid när Jesus inte behövdes som tolk tillbringade han och Ganid sin fritid med att bekanta sig med och utforska staden. Ganid blev så småningom skicklig i att upptäcka dem som

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

^{130:8.1 (1440.1)} The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudus. This fellow had contemplated taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: "I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again." Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world's Deliverer.

^{130:8.2 (1440.2)} At Syracuse they spent a full week. The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus' approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, "I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God." Said Jesus: "If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, 'You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart'? And again, does not this same prophet say: 'And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God'? And have you not also read in the Scriptures where it says: 'He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not, then will God deliver that man's soul from darkness, and he shall see the light'?" And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

^{130:8.3 (1440.3)} At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy's shoulder, he said: "Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you." The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

^{130:8.4 (1440.4)} At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples, and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who

föreföll att vara nödställda. De fann mycket fattigdom i denna stad och utdelade många allmosor. Ganid förstod dock aldrig betydelsen av Jesu ord, när denne efter att ha gett ett mynt åt en tiggare på gatan vägrade att stanna och säga några tröstens ord till mannen. Jesus sade: "Varför ödsla ord på en som inte kan uppfatta betydelsen av vad man säger? Faderns ande kan inte undervisa och frälsa en som inte har kapacitet till sonskap." Vad Jesus menade var att mannen inte var normal till sitt sinne, att han saknade förmågan att reagera för andens vägledning.

I Neapel inträffade ingen betydande händelse. Jesus och den unge mannen granskade staden ingående och spred med många leenden gott humör till hundratals män, kvinnor och barn.

Härifrån färdades de via Capua till Rom och stannade tre dagar i Capua. Längs Via Appia gick de sedan vidare bredvid sina lastdjur i riktning mot Rom, och alla tre var ivriga att få se denna imperiets härskarinna och världens mest storartade stad.

appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: "Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and save one who has no capacity for sonship." What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

130:8.5 (1441.1) There was no outstanding experience in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

130:8.6 (1441.2) From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

Kapitel 131. Världens religioner

⇨ 130

Urantiaboken

132 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 131 VÄRLDENS RELIGIONER

Sektioner

Introduktion

1. Cynikerna
2. Judendomen
3. Buddhismen
4. Hinduismen
5. Zarathustras lära
6. Suduanismen (Jainismen)
7. Shintoreligionen
8. Taoismen
9. Konfutses lära
10. "Vår religion"

PAPER 131 THE WORLD'S RELIGIONS

SECTIONS

Introduction

1. Cynicism
2. Judaism
3. Buddhism
4. Hinduism
5. Zoroastrianism
6. Suduanism (Jainism)
7. Shinto
8. Taoism
9. Confucianism
10. "Our Religion"

Introduktion

UNDER den tid Jesus, Gonod och Ganid vistades i Alexandria använde den unge mannen mycket av sin tid och ingen liten summa av sin fars pengar för att göra en sammanställning av de läror som världens religioner innehöll om Gud och hans relationer till den dödliga människan. Ganid anställde över sextio lärda översättare för att göra detta sammandrag av de religiösa doktrinerna i världen beträffande Gudomarna. Det bör göras klart i denna framställning att alla dessa läror som var ett uttryck för monoteismen härstammade till stor del, direkt eller indirekt, från de förkunnelser som utgick från Makiventa Melkisedeks missionärer, som drog ut från sitt centrum i Salem för att sprida läran om en ende Gud — den Högste — till världens alla hörn.

Vi presenterar i det följande ett sammandrag av Ganids manuskript, som han utarbetade i Alexandria och Rom och som bevarades i Indien i hundratals år efter hans död. Han samlade detta material under tio rubriker, enligt följande:

1. CYNIKERNA

Om man undantar det som ingick i den judiska religionen var det, som fanns kvar av den undervisning som Melkisedeks lärjungar hade förmedlat, bäst bevarat i cynikernas lärosatser. Ganids urval omfattade följande:

INTRODUCTION

^{131:0.1 (1442.1)} DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father's money making a collection of the teachings of the world's religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

^{131:0.2 (1442.2)} There is presented herewith an abstract of Ganid's manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was preserved in India for hundreds of years after his death. He collected this material under ten heads, as follows:

1. CYNICISM

^{131:1.1 (1442.3)} The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of the Cynics. Ganid's selection embraced the following:

^{131:1.2 (1442.4)}

"Gud är suprem; han är den Högste i himlen och på jorden. Gud är den fulländade evighetskretsen, och han härskar över universernas universum. Han är himlarnas och jordens ende skapare. När han påbjuder något, då finns detta något till. Vår Gud är den ende Guden, och han är deltagande och barmhärtig. Allt som är högt, heligt, sant och vackert är likt vår Gud. Den Högste är himlens och jordens ljus; han är Gud över öster, väster, norr och söder.

"Även om jorden skulle förgås, skulle den Supremes lysande ansikte bestå i majestät och härlighet. Den Högste är den förste och den siste, alltings begynnelse och slut. Det finns endast denne ende Gud, och hans namn är Sanning. Gud finns till av sig själv, och i honom finns ingen vrede och fiendskap. Han är odödlig och oändlig. Vår Gud är allsmäktig och frikostig. Fastän han har många manifestationer, dyrkar vi endast Gud själv. Gud vet allt — våra hemligheter och våra uttalanden. Han vet också vad var och en av oss är förtjänt av. Inget är förmer än hans makt.

"Gud är en fredsstiftare och en trogen beskyddare av alla som fruktar honom och förlitar sig på honom. Han ger frälsning åt alla som tjänar honom. Hela skapelsen existerar i den Högstes styrka. Hans gudomliga kärlek flödar fram från heligheten i hans styrka, och tillgivenheten föds av makten i hans storhet. Den Högste har påbjudit föreningen mellan kropp och själ och har försett människan med sin egen ande. Vad människan gör måste ha ett slut, men vad Skaparen gör fortgår för evigt. Vi vinner kunskap av människans erfarenhet, men visdom får vi av att begrunda den Högste.

"Gud sänder regnet över jorden, han får solen att skina på säden som spirar, och han ger oss riklig skörd av det goda i detta liv och evig frälsning i den kommande världen. Vår Guds makt är stor, hans namn är Ypperlig och hans väsen ofattbart. När du är sjuk är det den Högste som helar dig. Gud är full av godhet gentemot alla människor. Vi har ingen vän lik den Högste. Hans barmhärtighet tränger in överallt och hans godhet innesluter alla själar. Den Högste är oföränderlig, och han är vår hjälpare i varje stund av nöd. Vårt du än vänder dig när du ber, där är den Högstes ansikte och vår Guds öppna öra. Du kan gömma dig för människor, men inte för Gud. Gud är inte långt från oss; han är allestädes närvarande. Gud tränger in överallt och bor i hjärtat på den människa som fruktar hans heliga namn. Skapelsen är i Skaparen och Skaparen i sin skapelse. Vi söker efter den Högste och finner honom sedan i vårt hjärta. Du söker en kär vän och sedan finner du honom inom din själ.

"Den människa som känner Gud betraktar alla människor som sina jämlikar; de är hans bröder. De som är själviska, de som inte bryr sig om sina jordiska bröder, har endast ledan som sin belöning. De som älskar sina medmänniskor och som har ett rent hjärta skall se Gud. Gud glömmmer aldrig uppriktighet. Han leder dem som har ett ärligt hjärta till sanning, ty Gud är sanningen.

"Kullkasta villfarelsen och övervinn det onda i ert liv med den levande sanningens kärlek. Löna ont med gott i alla era mellanhavanden med människor. Herren Gud är barmhärtig och kärleksfull, han är den som förlåter. Låt oss älska Gud, ty han har först älskat oss. Med

131:1.2 (1442.4) "God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.

131:1.3 (1442.5) "Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.

131:1.4 (1442.6) "God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.

131:1.5 (1443.1) "God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable. When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us; he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

131:1.6 (1443.2) "The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

131:1.7 (1443.3) "In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God's love and through his mercy we shall be

hjälp av Guds kärlek och genom hans nåd blir vi frälsta. Fattiga och rika är bröder. Gud är deras Fader. Gör inte mot andra det onda du inte vill att man gjorde mot dig.

"Åkalla alltid hans namn, och så som ni tror på hans namn, så skall era böner bli hörda. Vilken stor ära det är att dyrka den Högste! Alla världar och universer dyrkar den Högste. Giv tack med alla era böner — höj er till dyrkan. Andäktig dyrkan skyr det onda och förbjuder synden. Låt oss alltid prisa den Högstes namn. Den människa som söker skydd hos den Högste döljer sina brister för universum. När du står inför Gud med rent hjärta blir du orädd inför hela skapelsen. Den Högste är lik en Kärleksfull far och mor, han verkligen älskar oss, sina barn på jorden. Vår Gud förlåter oss och leder våra steg till frälsningens väg. Han tar oss vid handen och leder oss till sig. Gud frälser dem som litar på honom. Han tvingar inte människan att tjäna sitt namn.

"Om den Högstes tro har kommit in i ditt hjärta, då förblir du fri från fruktan under alla dagar i ditt liv. Förarga dig inte över de ogudaktigas välgång. Frukta inte dem som smider onda planer. Låt själen vända sig från synden och sätt hela din förtröstan på frälsningens Gud. Den vandrande dödliges trötta själ finner evig vila i den Högstes armar. Den visa människan hungrar efter den gudomliga omfamningen. Jordens barn längtar efter tryggheten i den Universelle Faderns armar. Den ädla människan söker efter det höga tillstånd där den dödligas själ blandas med den Supremes ande. Gud är rättvis: de frukter vi inte får från våra planteringar i denna värld, dem skall vi få i nästa värld."

2. JUDENDOMEN

Keniterna i Palestina räddade mycket av Melkisedeks läror från att falla i glömska, och från dessa uppteckningar — så som de har bevarats och modifierats av judarna — gjorde Jesus och Ganid följande urval:

"I begynnelsen skapade Gud himlarna och jorden och allt som finns i och på dem. Och se, allt han hade skapat var mycket gott. Herren, han är Gud. Det finns ingen annan än han uppe i himlen eller nere på jorden. Därför skall du älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft. Jorden skall vara full av Herrens kunskap, liksom havsdjupet är fyllt av vattnet. Himlarna förtäljer Guds ära, och fåstet förkunnar hans händers verk. Dag efter dag yttrar tal, natt efter natt kungör kunskap. Det finns inget tal eller språk där deras röst inte hörs. Herrens verk är stort, och med vishet har han gjort allting. Herrens storhet är outrännsaklig. Han vet stjärnornas mängd, och han nämner dem alla vid namn.

"Stor är vår Herres kraft, och hans förstånd har ingen gräns. Så säger Herren: 'Så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket är också mina vägar högre än era vägar, och mina tankar högre än era tankar.' Gud uppenbarar det som är djupt och förborgat, ty hos honom bor ljuset. Barmhärtig och älskvärd är Herren, tålmodig och stor i godhet och sanning. Herren är god och rättträdig. Han leder de ödmjuka med

saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

131:1.8 (1443.4) "At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

131:1.9 (1443.5) "If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next."

2. JUDAISM

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

131:2.2 (1444.2) "In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord's work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the stars; he calls them all by their names.

131:2.3 (1444.3) "The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: 'As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.' God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed

omdöme. Smaka och se att Herren är god! Välsignad är den som litar på Herren. Gud är vår tillflykt och vår styrka, en ständig hjälp i nöden.

"Herrens nåd varar från evighet till evighet över dem som fruktar honom, och hans rättfärdighet även till våra barnbarn. Nådig och barmhärtig är Herren. Herren är god mot alla, och han förbarmar sig över hela sin skapelse. Han helar dem som har förkrossade hjärtan, och deras sår förbinder han. Vart skall jag gå från Guds ande? Varthän skall jag fly från den gudomliga närvaron? Ty så säger den Høge och Upphöjde, han som bebor evigheten och som heter den Helige: 'Jag bor i helighet uppe i höjden, men också hos den med ett ångerfullt hjärta och en ödmjuk ande!' Ingen kan gömma sig för vår Gud, ty han uppfyller himmel och jord. Må himmelen vara glad och jorden fröjda sig. Må alla folk säga: Herren är nu den som regerar! Tacka Herren, ty hans nåd varar evinnerligen.

"Himlarna förkunnar Guds rättfärdighet, och alla folk har sett hans ära. Det är Gud som har gjort oss, och inte vi själva. Vi är hans folk, fåren på hans betesäng. Hans nåd varar evinnerligen, och hans sanning från släkte till släkte. Vår Gud är den som styr bland folken. Må jorden uppfyllas av hans ära! O, att människorna måtte prisa Herren för hans godhet och för hans underbara gåvor till människornas barn!

"Gud har gjort människan litet mindre än gudomlig och krönt henne med kärlek och barmhärtighet. Herren känner de rättfärdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås. Herrens fruktan är vishetens begynnelse, att känna den Supreme är att förstå. Så säger Gud den Allsmäktige: 'Vandra inför mig och var fullkomlig.' Glöm inte att stolthet går före undergång och högmod före fall. Bättre den som styr sitt sinne än den som intar en stad. Så säger Herren Gud, den Helige: 'Om ni vänder om och är andligen stilla, skall ni bli frälsta; i stillhet och förtröstan blir ni starka.' De som tjänar Herren hämtar ny kraft. De stiger i höjden med vingar likt örnars. De springer utan möda, de går utan att bli trötta. Herren låter dig få ro från din fruktan. Så säger Herren: 'Frukta inte, ty jag är med dig. Var ej modfärdig, ty jag är din Gud. Jag styrker dig och jag hjälper dig, jag håller dig uppe med min rättfärdighets högra hand.'

"Gud är vår Fader, Herren är vår frälsare. Gud har skapat universums härskaror, och han håller dem alla vid liv. Hans rättfärdighet är som väldiga berg och hans dom som det stora havsdjupet. Han ger oss att dricka från sin livjuvighets ström, och i hans ljus ser vi ljus. Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga den Högste, att visa kärleksfullhet om morgonen och gudomlig trohet varje kväll. Guds rike är ett evinnerligt rike, och hans herradöme varar från släkte till släkte. Herren är min herde, mig skall inget fattas. Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till rofyllda vatten. Han vederkvicker min själ. Hans leder mig på rättfärdighetens vägar. Om jag än vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag inget ont, ty Gud är med mig. Förvisso skall godhet och nåd följa mig under mitt livs alla dagar, och jag skall få bo i Herrens hus evinnerligen.

"Jahve är min frälsnings Gud, därför vill jag

is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:2.4 (1444.4) "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him and his righteousness even to our children's children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God's spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: 'I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!' None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:2.5 (1444.5) "The heavens declare God's righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:2.6 (1444.6) "God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: 'Walk before me and be perfect.' Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: 'In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.' They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: 'Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.'

131:2.7 (1445.1) "God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God's kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

131:2.8 (1445.2) "Yahweh is the God of my salvation;

förtrösta på det gudomliga namnet. Jag litar på Herren med hela mitt hjärta. Jag förlitar mig inte på mitt eget förstånd. På alla mina vägar skall jag tänka på honom, och han skall styra mina färder. Herren är trofast. Han håller sitt ord till dem som tjänar honom. Den rättfärdige skall leva av hans tro. Om det inte går dig väl, är det för att synden lurar vid dörren. Människorna skördar det onda de plöjer ned och den synd de sår. Harmas inte över de onda. Om du hyser fördärv i ditt hjärta, hör Herren dig inte. Om du syndar mot Gud skadar du också din egen själ. Gud skall dra varje människas gärningar till doms med allt vad hemligt är, vare sig det är gott eller ont. Så som människan tänker i sitt hjärta, sådan är hon.

"Herren är nära alla dem som åkallar honom uppriktigt och sant. Gråten kan vara för en natt, men om morgonen kommer jubel. Ett glatt hjärta är som en god medicin. Herren vägrar inte dem något gott som vandrar rättfärdigt och hederligt. Frukta Gud och håll hans bud, ty det är människans hela plikt. Så säger Herren som skapade himlarna och som danade jorden: 'Förutom mig finns ingen Gud, en rättvis Gud och en frälsare. Vänd er till mig så blir ni frälsta, ni i jordens alla änder. Om du söker mig skall du finna mig, om du söker mig av hela ditt hjärta.' De ödmjuka skall ärva jorden och skall glädja sig åt en stor frid. Den som sår vad orätt är, han får skörda fördärv. De som sår vind skall skörda storm.

"Kom, låt oss överlägga tillsammans", säger Herren. 'Om era synder än är blodröda, skall de bli vita som snö. Om de än är röda som scharlakana, skall de bli som ull.' Men de ogudaktiga får ingen frid. Det är era egna synder som har undanhållit från er det goda. Gud är hälsan i mitt anlete och glädjen i min själ. Urtidens Gud är min styrka. Han är vår tillflykt, och undertill är hans eviga armar. Herren är nära dem som har ett förkrossat hjärta. Han frälser alla som har barnets ande. Den rättfärdige måste lida mycket, men Herren räddar honom ur allt. Anförtro din sak åt Herren — förtrösta på honom — han skall åstadkomma det. Den som vistas på den Högstes hemliga plats, han skall förbli under den Allsmäktiges skugga.

"Älska din nästa som dig själv; hys inte agg mot någon människa. Gör inte mot någon människa sådant som du hatar. Älska din broder, ty Herren har sagt: 'Jag vill älska mina barn oförbehållsamt.' De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet tills dagen når sin höjd. De visa skall lysa så ljus som himlafästet lyser, och de som för många till rättfärdighet skall skina som stjärnorna i evighet. Må den ogudaktige överge ondskans väg och den orättfärdige sina upproriska tankar. Herren säger: 'Må de vända om till mig, och jag skall förbarma mig över dem. Jag skall skänka mycken förlåtelse.

"Så säger Gud, himlens och jordens skapare: 'Stor frid har de som har min lag kär. Mina bud är: Du skall älska mig av hela ditt hjärta. Du skall inga andra gudar ha vid sidan av mig. Du skall inte missbruka mitt namn. Kom ihåg att hålla sabbatsdagen helig. Hedra din fader och din moder. Du skall inte dräpa. Du skall inte begå äktenskapsbrott. Du skall inte stjäla. Du skall inte bära falskt vittnesbörd. Du skall inte vara lysten.

"Och till alla som älskar Herren över allting och sin nästa som sig själva, säger himlens Gud: 'Jag skall

therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths. The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

131:2.9 (1445.3) "The Lord is near all who call upon him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: 'There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.' The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:2.10 (1445.4) "'Come now, let us reason together,' says the Lord, 'Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.' But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

131:2.11 (1445.5) "Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: 'I will love my children freely.' The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: 'Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.'

131:2.12 (1446.1) "Says God, the creator of heaven and earth: 'Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.'

131:2.13 (1446.1) "And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven

återlösa dig från graven. Jag skall köpa dig fri från döden. Jag skall vara barmhärtig mot era barn, och rättvis. Har jag inte sagt om mina varelser på jorden, ni är den levande Gudens söner? Och har jag inte älskat er med evig kärlek? Har jag inte kallat er att bli som jag är och att bo hos mig i Paradiset, evinnerligen?"

3. BUDDHISMEN

Ganid var chockerad när han upptäckte hur nära buddhismen kom till att vara en storslagen och vacker religion utan Gud, utan en personlig och universell Gudom. Han fann emellertid en viss uppteckning om några äldre trosuppfattningar vilka återspeglade något av inflytandet från Melkisedeks missionärer, som fortsatte sitt arbete i Indien ända fram till Buddhas tid. Jesus och Ganid samlade följande framställningar från den buddhistiska litteraturen:

"Från ett rent hjärta skall glädje välla fram till den Öndlige. Hela min varelse skall ha frid i denna överjordiska fröjd. Min själ är fylld av tillfredsställelse, och mitt hjärta överflödar av den lugna förtröstans lycksalighet. Jag har ingen rädsla, jag är fri från ångest. Jag är i säkerhet, och mina fiender kan inte oroa mig. Jag är tillfreds med frukten av min tillförsikt. Jag har funnit att det är lätt att närma sig den Odödlige. Jag ber om tro för att bevara mig på den långa resan. Jag vet att tron från andra sidan inte skall svika mig. Jag vet att det går väl för mina bröder om de uppfylls av tron på den Odödlige, samma tro som ger anspråkslöshet, redbarhet, visdom, mod, kunskap och uthållighet. Låt oss avstå från bedrövelsen och överge rädsan. Låt oss med trons hjälp hålla fast vid sann rättfärdighet och äkta manlighet. Må vi lära oss att meditera över rättvisa och nåd. Tron är människans verkliga rikedom; den ger henne dygd och ära.

"Orättfärdigheten är föraktlig, synden är usel. Det onda är förnedrande, vare sig odlat i tanken eller utfört i handling. Smärta och sorg följer i det ondas väg som dammet följer vinden. Lycka och frid i sinnet följer den rena tanken och det dygdiga livet så som skuggan följer de materiella tingens kropp. Det onda är frukten av felriktat tänkande. Det är ondska att se synd där ingen synd finns, att inte se någon synd där synd finns. Ondskan är de falska lärorens väg. De som undviker det onda genom att se saker sådana de är vinner glädje av att sålunda omfatta sanningen. Gör slut på ditt elände genom att avsky synden. När du ser upp mot den Ädle, vänd dig av hela ditt hjärta bort från synden. Försvara inte ondskan, urskulda inte synden. När du strävar efter att gottgöra dina tidigare synder skaffar du dig styrka att motstå framtida lockelser till synd. Behärskning föds av ånger. Lämna inget fel obekänt för den Ädle.

"Munterhet och glädje är belöningen för gärningar väl gjorda och till den Odödliges ära. Ingen människa kan beröva dig friheten i ditt eget sinne. När din religiösa tro har frigjort ditt hjärta, när sinnet är stabilt och orörligt som ett berg, då skall själens frid flyta fram lugnt som vattnen i en flod. De som är säkra på sin frälsning är för evigt fria från åtrå, avund, hat och rikedomens illusioner. Fastän tron är energin till ett bättre liv, måste du dock uthålligt arbeta för din egen frälsning. Om du vill vara säker på din slutliga frälsning, se då till att du uppriktigt

says: 'I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?'"

3. BUDDHISM

131:3.1 (1446.3) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

131:3.2 (1446.4) "Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man's true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

131:3.3 (1446.5) "Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

131:3.4 (1447.1) "Cheerfulness and gladness are the rewards of deeds well done and to the glory of the Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own

försöker uppfylla all rättfärdighet. Odlar hjärtats förvisning som kommer inifrån och kom sålunda i åtnjutande av den eviga frälsningens hänryckning.

"Ingen religionsutövare som framhårdar i att vara lat, slö, halvhjärtad, sysslös, skamlös och självisk kan hoppas på att bli upplyst av den odödliga visdomen. Men den som är omtänksam, förständig, begrundande, innerlig och uppriktig kan redan under det jordiska livet nå den högsta upplysning som den gudomliga visdomens frid och frihet skänker. Minns att varje handling skall få sin belöning. Ondska resulterar i bedrövelse och synden slutar i smärta. Glädje och lycka följer av ett gott liv. Till och med illgärningsmannen får en nådetid innan frukterna av hans illgärningar mognar, men ofelbart kommer tiden för hela skörden från de onda gärningarna. Må ingen människa ta lätt på synden och i sitt hjärta säga: 'Straffet för felgärningarna berör inte mig.' Det du gör skall göras åt dig, enligt vishetens dom. Orättvisan mot dina medmänniskor skall vända tillbaka mot dig. Den skapade kan inte undfly sina gärningars öde.

"Dåren har sagt i sitt hjärta: 'Det onda når mig inte', men säkerhet finner man endast när själen längtar efter tillrättavisning och sinnet söker visdom. Den visa människan är en ädel själ som är vänlig även bland sina fiender, lugn bland de upprörda och generös bland de giriga. Egenkärlek är som ogräs på en god åker. Själviskhet leder till sorg, ständig ängslan dödar. Det tärnjda sinnet medför lycka. Den största krigaren är den som övervinner och underkuvar sig själv. Behärskning i allting är bra. Endast den är en högrestående person som värderar dygden och fyller sin plikt. Låt inte ilska och hat behärska dig. Tala inte hårt om någon. Belåtenhet är den största rikedom. Det som vist ges är väl sparat. Gör inte mot andra det du inte vill att man skulle göra dig. Låna ont med gott, övervinn det onda med det goda.

"En rättfärdig själ är mer önskvärd än överhögheten över hela jorden. Odödligheten är uppriktighetens mål; döden är slutet för ett tanklöst liv. De som är uppriktiga dör inte, de tanklösa är redan döda. Välsignade är de som har insikt i det tillstånd där döden inte finns. De som pinar de levande finner knappast lycka efter döden. De osjälviska far till himlen, där de fröjdas i den oändliga frikostighetens salighet och fortsätter att växa till sig i ädel generositet. Varje dödlig som tänker rättfärdigt, talar ädelt och handlar osjälviskt skall inte endast njuta dygden därav under det korta livet här, utan han skall även, sedan kroppen har upplösts, fortsätta att njuta av himlens fröjder."

4. HINDUISMEN

Melkisedeks missionärer förde läran om en ende Gud med sig vart de än färdades. Mycket av denna monoteistiska lära blev, tillsammans med andra och tidigare uppfattningar, en del av den senare hinduismens förkunnelse. Jesus och Ganid sammanställde följande utdrag:

"Han är den store Guden, i varje avseende överträfflig. Han är Herren som omfattar allting. Han är skaparen och övervakaren av universernas universum.

salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the assurance of the heart which springs from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

131:3.5 (1447.2) "No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless, and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: 'The penalty of wrongdoing shall not come near me.' What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

131:3.6 (1447.3) "The fool has said in his heart, 'Evil shall not overtake me'; but safety is found only when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

131:3.7 (1447.4) "A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the delights of heaven."

4. HINDUISM

131:4.1 (1448.5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:4.2 (1448.1) "He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of

Gud är en ende Gud, han är ensam och av sig själv, han är den ende. Och denne ende Gud är vår Skapare och vår själs slutliga bestämmelse. Den Högste Ende är lysande bortom all beskrivning, han är Ljusens Ljus. Detta gudomliga ljus upplyser varje hjärta och varje värld. Gud är vår beskyddare — han står vid sina skapade varelsers sida — och de som lär känna honom blir odödliga. Gud är energins stora källa. Han är den Stora Själén. Han utövar universellt herravälde över allt. Denne ende Gud är kärleksfull, ärofull och dyrkansvärd. Vår Gud är överlägsen i styrka och hans boning är ojämförlig. Denna sanna Person är evig och gudomlig, han är himlens ursprunglige Herre. Alla profeter har hyllat honom, och han har uppenbarat sig för oss. Vi dyrkar honom. O, Högsta Person, varelsernas ursprung, skapelsens Herre och universums härskare, uppenbara för oss, dina skapade varelser, den kraft som gör att du är ständigt närvarande! Gud har gjort solen och stjärnorna. Han är glänsande, äkta och självexisterande. Hans eviga kunskap är gudomligt vis. Den Evige är ogenomträngd av det onda. Eftersom universum uppkom från Gud, styr han det i enlighet därmed. Han är skapelsens upphov, och därför har allting sin grund i honom.

"Gud är varje god människas säkra tillflykt i nöden. Den Odödlige Ende har omsorg om hela människosläktet. Guds frälsning är stark och hans vänlighet älskvärd. Han är en kärleksfull beskyddare, en välsignad försvarare. Herren säger: 'Jag bor i deras egen själ som en visdomens lykta. Jag är de ståtligas ståtlighet och de godas godhet. Där två eller tre kommer samman, där är även jag.' Den skapade kan inte undfly Skaparens närvaro. Hur många gånger en dödligs öga blinkar, även det räknar Herren, och vi dyrkar denna gudomliga Varelse som vår oskiljaktige följeslagare. Han råder överallt, han är frikostig, allestädes närvarande och oändligt god. Herren är vår härskare, vårt beskydd och vår högste övervakare, och hans urtida ande bor i den dödliges själ. Lastens och dygdens Evige Vittne bor i människans hjärta. Låt oss länge meditera över den dyrkansvärda och gudomliga Livgivaren. Må hans ande helt styra våra tankar. Led oss från denna överkliga värld till den verkliga! Led oss från mörker till ljuset! Led oss från död till odödlighet!

"Med våra hjärtan renade från allt hat, låt oss dyrka den Evige. Vår Gud är bönen Herre. Han hör sina barns rop. Må alla människor underställa sin vilja honom, den Bestämde. Låt oss glädja oss åt frikostigheten hos bönen Herre. Gör bönen till din innersta vän och dyrkan till stöd för din själ. 'Om du blott ville dyrka mig i kärlek', säger den Evige, 'så skall jag ge dig visdomen att nå mig, ty min dyrkan är alla varelsers gemensamma dygd.' Gud är den som lyser upp de dystra, och han är styrkan för dem som är svaga. Eftersom Gud är vår starka vän har vi ingen rädsla längre. Vi prisar den aldrig besegrade Erövrarens namn. Vi dyrkar honom emedan han är den som trofast och evigt bistår människan. Gud är vår säkra ledare och osvikliga guide. Han är den storartade föräldern till himlen och jorden, och han besitter obegränsad energi och oändlig visdom. Hans ståtlighet är sublim och hans skönhet gudomlig. Han är den högsta tillflykten i universum och den oföränderlige väktaren av den eviga lagen. Vår Gud är livets Herre och alla människors Tröstare. Han älskar människosläktet och hjälper dem som är betryckta. Han är vår livgivare och människoflockarnas Gode Herde. Gud är vår fader,

universes. God is one God; he is alone and by himself, he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven. All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:4.3 (1448.2) "God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God's salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: 'I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.' The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal's eyes; and we worship this divine Being as our inseparable companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our ruler, shelter, and supreme controller, and his primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man's heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide us to immortality!

131:4.4 (1448.3) "With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul's support. 'If you will but worship me in love,' says the Eternal, 'I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.' God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man's faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

broder och vän. Och vi längtar efter att lära känna denne Gud i vårt inre.

"Vi har lärt oss att vinna tro med vårt hjärtas längtan. Vi har nått visdom med att behärska våra sinnen, och med visdom har vi upplevt frid i den Supreme. Den som är full av tro dyrkar sant när hans inre jag är helt inriktat på Gud. Vår Gud bär himlarna som en mantel. Han bebor också de sex övriga vittomfattande universerna. Han är högst över alla och i alla. Vi ber om förlåtelse av Herren för alla våra förbrytelser mot våra medmänniskor, och vi vill lösa vår vän från det onda han har gjort oss. Vår ande avskyr allt ont, därför, O Herre, befria oss från alla spår av synd. Vi ber till Gud som är en tröstare, beskyddare och frälsare — en som älskar oss.

"Universumvaktarens ande träder in i den enkla varelsens själ. Den människa är vis som dyrkar den Ende Guden. De som strävar efter fulländning måste förvisso lära känna Herren den Supreme. Den som känner den Supremes saliga trygghet fruktar aldrig, ty den Supreme säger till dem som tjänar honom: 'Frukta ej, ty jag är med dig.' Forsynens Gud är vår Fader. Gud är sanningen. Och det är Guds önskan att hans varelser skulle förstå honom — att de helt skulle komma att känna sanningen. Sanningen är evig, den upprätthåller universum. Vår högsta önskan skall vara förening med den Supreme. Den Store Övervakaren är den som åstadkommer allting — allt utvecklas från honom. Och detta är hela plikten: Må ingen göra mot en annan det som vore motbjudande för honom själv. Hys ingen illvilja, slå ej den som slår dig, besegra ilska med barmhärtighet och övervinn hat med välvilja. Och allt detta bör vi göra för att Gud är en god vän och en nådig fader som förlåter alla våra jordiska överträdelser.

"Gud är vår Fader, jorden vår moder och universum vår födelseplats. Utan Gud är själen en fånge; att lära känna Gud gör själen fri. Genom meditation över Gud, genom förening med honom, kommer befrielse från onskans illusioner och slutlig frälsning från alla materiella bojor. När människan skall rulla upp rymden som en bit läder, då får onskan sitt slut, ty människan har funnit Gud. O Gud, fräls oss från helvetets trefaldiga fördärvelse — åtrå, vrede och girighet! O själ, omgjorda dig för odödlighetens andekamp! När det jordiska livets slut kommer, tveka inte att överge denna kropp för en mer passande och vackrare form och att vakna upp i den Supremes och Odödliges världar, där det ingen fruktan, sorg, hunger, törst eller död finnes. Att lära känna Gud är att bryta dödens band. Den själ som känner Gud stiger i universum som grädden till mjölkens yta. Vi dyrkar Gud, allgöraren, den Stora Själén, som alltid har sitt säte i sina varelsers hjärtan. Och de som vet att Gud tronar i människohjärtat är bestämda till att bli som han — odödliga. Det onda måste lämnas kvar i denna värld, men dygden följer själen till himlen.

"Det är endast de orättfärdiga som säger: I universum finns varken sanning eller någon härskare, det var avsett endast för våra lustar. Sådana själar vilseleds av sina små intellekt. Så utlämnar de sig själva till att njuta av sina lustar och berövar sin själ dygdens fröjder och rättfärdighetens nöjen. Vad kan väl vara större än att uppleva frälsning från synden? Den som har sett den Supreme är odödlig. Människans köttsliga vänner kan inte överleva döden; endast dygden vandrar vid människans sida när hon färdas ständigt

131:4.5 (1448.4) "We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

131:4.6 (1449.1) "The spirit of the Universe Keeper enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, 'Fear not, for I am with you.' The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

131:4.7 (1449.2) "God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear, sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

131:4.8 (1449.3) "It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be greater than to experience salvation from sin? The man who has seen the Supreme is immortal. Man's friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man's side as he journeys ever onward

vidare mot de fröjdefulla och solbelysta ängderna i Paradiset.”

toward the gladsome and sunlit fields of Paradise.”

5. ZARATHUSTRAS LÄRA

Zarathustra själv hade direkt kontakt med de efterkommande till Melkisedeks tidigare missionärer, och deras trossats om den ende Guden blev en central lära i den religion som han grundade i Persien. Frånsett judendomen innehöll ingen av de dåtida religionerna mer av denna förkunneelse från Salem. Från denna religions skrifter tog Ganid följande utdrag:

”Allting kommer från och tillhör den Ende Guden — allvis, god, rättfärdig, helig, glänsande och ärofull. Denna vår Gud är källan till allt ljus. Han är Skaparen, alla goda syftens Gud och beskyddaren av rättvisan i universum. Det är vist att inrikta sitt liv så att man handlar i överensstämmelse med sanningens ande. Gud är allseende, och han ser både de orättfärdigas onda dåd och de rättfärdigas goda gärningar. Vår Gud observerar allting med ett ljungande öga. Hans beröring är en helande beröring. Herren är en allsmäktig välgörare. Gud sträcker ut sin hjälpande hand till både rättfärdiga och orättfärdiga. Gud grundlade världen och bestämde belöningen för gott och för ont. Den allvise Guden har lovat odödlighet åt de fromma själar som tänker rent och handlar rättfärdigt. Vad du allra högst önskar, sådan skall du bli. Solens ljus är som visdom för dem som urskiljer Gud i universum.

”Prisa Gud med att söka det som är till välbehag för Den Vise. Dyrka ljusets Gud med att glatt vandra på de stigar som har bestämts i den religion han har uppenbarat. Det finns endast en Suprem Gud, Ljusets Herre. Vi dyrkar honom som skapade vattnen, växterna, djuren, jorden och himlarna. Vår Gud är Herren, den mest välgörande. Vi dyrkar den skönaste, den mest givmilde Odödlige, som har det eviga ljuset. Gud är mest avlägsen från oss och samtidigt närmast oss, ty han bor i vår själ. Vår Gud är Paradiset gudomliga och heligaste Ande, och dock är han vänligare mot människan än den vänligaste bland alla skapade. Gud är högst hjälpsam mot oss i denna största av alla uppgifter: att lära känna honom. Gud är vår mest beundransvärda och rättfärdiga vän. Han är vår visdom, vårt liv och livskraften i vår själ och kropp. Genom att vi tänker gott gör den vise Skaparen det möjligt för oss att göra hans vilja och därmed nå förverkligande av allt som är gudomligt fulländat.

”Herre, lär oss att leva detta köttsliga liv samtidigt som vi bereder oss för nästa liv i anden. Tala till oss Herre, och vi skall lyda dig. Lär oss de goda stigarna så att vi må vandra rätt. Förkunna oss att nå förening med dig. Vi vet att den religion är den rätta som för till förbund med rättfärdigheten. Gud är vårt visa väsen, vår bästa tanke och vår rättfärdiga handling. Må Gud förkunna oss förening med den gudomliga anden och odödlighet hos honom själv!

”Den Vises religion renar den troende från varje ond tanke och syndfull gärning. Jag bugar mig i ånger inför himlens Gud om jag har förbrutit mig i tanke, ord eller handling — avsiktligt eller oavsiktligt — och jag ber för nåd och prisar för förlåtelse. Jag vet att när jag

5. ZOROASTRIANISM

131:5.1 (1449.4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion Ganid made the following excerpts:

131:5.2 (1450.1) “All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

131:5.3 (1449.6) “Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beauteous, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body. Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:5.4 (1449.7) “Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:5.5 (1449.8) “This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and

bekänner synden tas den bort från min själ, om min avsikt är att inte göra det onda igen. Jag vet att förlåtelsen löser syndens band. De som gör vad ont är skall få sitt straff, men de som följer sanningen skall få njuta saligheten i en evig frälsning. Tag genom din barmhärtighet ett grepp om oss och förse vår själ med frälsande kraft. Vi gör anspråk på nåd för att vi strävar efter att nå fulländning; vi skulle vilja vara lik Gud.”

6. SUDUANISMEN (JAINISMEN)

Den tredje gruppen av religiösa troende som i Indien bevarade doktrinen om en ende Gud — vad som fanns kvar av Melkisedeks undervisning — kallades på den tiden suduanister. Senare har dessa troende blivit kända som jainismens anhängare. De lärde:

”Himlens Herre är den högste. De som syndar stiger inte upp i höjden, men de som vandrar längs rättfärdighetens stigar skall få en plats i himlen. Vi har visshet om livet efter detta om vi känner sanningen. Människans själ kan stiga upp till den högsta himlen för att där utveckla sin sanna andliga natur, för att nå fulländning. Det himmelska tillståndet befriar människan från syndens slaveri och gör henne bekant med de slutliga saligheterna. Den rättfärdiga människan har redan upplevt ett slut på synden och alla därmed förbundna lidanden. Jaget är människans oöverbinnerliga fiende, och jaget framträder som människans fyra största passioner: vrede, högmod, bedräglighet och girighet. Människans största seger är att övervinna sig själv. När människan vänder sig till Gud för förlåtelse, och när hon sedan vågar åtnjuta denna frihet, befrias hon från rädslan. Människan bör under färdan genom livet behandla sina medvarelser så som hon själv skulle vilja bli behandlad.”

7. SHINTORELIGIONEN

Först nyligen hade de handsskrifter som gällde denna religion från Fjärran Östern införlivats med biblioteket i Alexandria. Det var den enda världsreligion som Ganid inte hade hört om. Även denna tro innehöll rester av Melkisedeks tidigare läror, såsom framgår av följande utdrag:

”Så säger Herren: 'Ni är alla mottagare av min gudomliga kraft. Alla människor har tillgång till min nåd. Jag får stor glädje av att de rättfärdigas antal mångfaldigas över hela jorden. Både i naturens skönhet och i människans dygder söker Himlens Prins uppenbara sig och visa fram sitt rättfärdiga väsen. Eftersom forntidens människor inte kände mitt namn framträdde jag genom att födas till världen som en synlig varelse och utstod en sådan förnedring för att människan inte skulle glömma mitt namn. Jag är den som har gjort himmel och jord. Solen, månen, och alla stjärnor lyder min vilja. Jag är härskaren över alla varelser på land och i de fyra haven. Fastän jag är stor och högst hyser jag aktning för den fattigaste människans bön. Om någon skapad vill dyrka mig, vill jag höra hans bön och uppfylla hans hjärtas önskan.’

”Varje gång människan ger efter för ängslan tar

praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed from my soul. I know that forgiveness takes away the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God.”

6. SUDUANISM (JAINISM)

^{131:6.1 (1450.5)} The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

^{131:6.2 (1450.6)} “The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who walk in the paths of righteousness shall find a place in heaven. We are assured of the life hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man’s invincible foe, and self is manifested as man’s four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man’s greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated.”

7. SHINTO

^{131:7.1 (1451.1)} Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

^{131:7.2 (1451.2)} “Says the Lord: ‘You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.’

^{131:7.3 (1451.3)} “Every time man yields to anxiety, he takes

hon ett steg bort från den väg som hjärtats ande vill leda henne på.' Högmöd skymmer Gud. Om du vill ha himmelsk hjälp, lägg då bort ditt högmöd. Varje dyft av högmöd skymmer det frälsande ljuset likt ett stort moln. Om inte allt är rätt i ditt inre, är det lönlöst att be om det som finns i det yttre. 'Om jag hör dina böner är det för att du kommer inför mig med ett rent hjärta, fritt från falskhet och skenhelighet, med en själ som reflekterar sanningen som en spegel. Om du vill vinna odödlighet, överge världen och kom till mig.'"

8. TAOISMEN

Melkisedeks budbärare trängde långt in i Kina, och läran om en ende Gud blev en del av den tidiga förkunnelsen inom flera kinesiska religioner. Den som bevarades längst och innehöll mest av den monoteistiska sanningen var taoismen, och Ganid samlade följande från dess grundläggares skrifter:

"Vad ren och lugn den Supreme är, och ändå så kraftfull och mäktig, så djup och omätbar! Denne himlens Gud är alltings vördade förfader. Om du känner den Evige är du upplyst och vis. Om du icke känner den Evige, då framträder okunskapen som ondska, och sålunda uppkommer syndens passioner. Denna underbara Varelse existerade innan himlarna och jorden fanns. Han är sannerligen andlig, han står ensam och förändras icke. Han är förvisso världens moder, och hela skapelsen rör sig runt honom. Den Store ger sig till människorna och gör det därmed möjligt för dem att utmärka sig och att överleva. Även om man endast har lite kunskap kan man dock vandra på den Supremes vägar; man kan rätta sig efter himlens vilja.

"Alla goda gärningar som är till verklig nytta kommer från den Supreme. Allting är för sitt liv beroende av den Stora Källan. Den Store Supreme söker ingen heder för sina utgivningar. Hans makt är suprem, dock förblir han gömd för vår blick. Ständigt förvandlar han sina egenskaper medan han fulländar sina skapade. Det himmelska Förnuftet är långsamt och tålmodigt i sina planer men säkert på sina slutresultat. Den Supreme sprider sig utöver universum och upprätthåller alltsammans. Hur stor och mäktig är inte hans överflödande inverkan och hans dragningskraft! Sann godhet är som vatten, i att det välsignar allt och skadar inget. Och likt vattnet söker sig den sanna godheten till de lägsta ställena, även till de nivåer som andra undviker, och det är därför att det är besläktat med den Högste. Den Supreme skapar allting, när den i naturen och fullbordar den i anden. Och det är ett mysterium hur den Supreme fostrar, skyddar och fulländar den skapade utan att tvinga honom. Han vägleder och styr, men utan att hävda sig själv. Han ombesörjer framåtskridandet, men utan att dominera.

"Den vise mannen gör sitt hjärta universellt. Det är farligt att ha endast lite kunskap. De som eftersträvar storhet måste lära sig att bli ödmjuka. Vid skapelsen blev den Supreme världens moder. Att veta vem ens mor är, är att inse sitt sonskap. Vis är den som ser alla delar ur helhetens synpunkt. Förhåll dig till varje människa som vore du i hennes ställe. Lön oförrätt med vänlighet. Om du älskar människorna dras de till dig — du har ingen svårighet att vinna deras förtroende.

one step away from the leading of the spirit of his heart.' Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. 'If I hear your prayers, it is because you come before me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.'"

8. TAOISM

131:8.1 (1451.4) The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:8.2 (1451.5) "How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world's mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:8.3 (1452.1) "All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

131:8.4 (1452.2) "The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world's mother. To know one's mother is to recognize one's sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will have

"Den Store Supreme genomtränger allt; han är till vänster och till höger. Han upprätthåller hela skapelsen och dväls i alla verkliga varelser. Du kan inte finna den Supreme, inte heller kan du bege dig till en plats där han inte finns. Om människan inser sina vägars ondska och i hjärtat ångrar synden, då kan hon söka förlåtelse. Hon kan undgå straffet, hon kan ändra olyckan till välsignelse. Den Högste är den trygga tillflykten för hela skapelsen, han är människoslåktets väktare och frälsare. Söker du honom dagligen skall du finna honom. Eftersom han kan förlåta synder är han verkligen högst värdefull för alla människor. Minns alltid att Gud belönar människan inte för vad hon gör utan för vad hon är. Därför borde du sträcka din hjälpande hand till dina medmänniskor utan tanke på belöning. Gör gott utan tanke på egen fördel.

"De som känner den Eviges lagar är visa. Okunskap om den gudomliga lagen betyder elände och olycka. De som känner Guds lagar är frisinnade. Om du känner den Evige, så skall, även om din kropp förgås, din själ överleva i andens tjänst. Du är verkligt vis när du inser din obetydlighet. Om du förblir i den Eviges ljus, skall du bli upplyst av den Supreme. De som viger sin person till den Supremes tjänst är fyllda av glädje under denna strävan efter den Evige. När människan dör börjar anden sin långa färd på den storartade resan hem."

9. KONFUTESES LÄRA

Till och med den av de stora världsreligionerna, som hade den minsta kännedomen om Gud, kände till melkisedekmissionärens och deras uthålliga efterföljares monoteism. Ganids sammandrag av Konfuteses lära var följande:

"Det som Himlen bestämmer är utan fel. Sanningen är verklig och gudomlig. Allt får sin början i Himlen, och den Stora Himlen gör inga misstag. Himlen har förordnat många underordnade att hjälpa till vid undervisningen och upplyftandet av de lägre varelserna. Stor, mycket stor, är den Ende Guden som från höjden härskar över människan. Gud är majestätisk i sin styrka och fruktansvärd i sin dom. Men denne Store Gud har förlänat ett moraliskt sinne även åt många lägstående människor. Himlens frikostighet upphör aldrig. Vålligheten är Himlens dyrbaraste gåva till människorna. Himlen har utgivit sin ädelhet till människans själ; människans dygder är frukten av denna utrustning med Himlens ädelhet. Den Stora Himlen är allseende och följer människan i allt vad hon gör. Och vi gör väl i att kalla den Stora Himlen vår Fader och vår Moder. Om vi sålunda är våra gudomliga förfäders tjänare, då kan vi med tillförsikt be till Himlen. Låt oss alltid och i allt stå i vördnad inför Himlens majestät. Vi erkänner, o Gud, Högste och suveräne Potentat, att domen är din och att all nåd utgår från det gudomliga hjärtat.

"Gud är med oss, därför har vi ingen rädsla i våra hjärtan. Om det finns någon dygd hos mig, är den ett uttryck för Himlen som dväls i mig. Men denna Himmel inom mig ställer ofta hårda krav på min tro. Om Gud är med mig har jag beslutat att inte hysa något tvivel i mitt hjärta. Tron måste vara mycket nära sanningen i allt,

no difficulty in winning them.

131:8.5 (1452.3) "The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

131:8.6 (1452.4) "They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey."

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world's great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid's summary of Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) "What Heaven appoints is without error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this endowment of Heaven's nobility. The Great Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) "God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of

och jag förstår inte hur människan kan leva utan denna goda tro. Gott och ont händer inte människan utan orsak. Himlen behandlar människans själ enligt dess syfte. När du finner att du har fel, tveka inte att bekänna din villfarelse och skynda dig att rätta till saken.

"En vis man är sysselsatt med att söka sanningen, inte endast med att söka sitt uppehålle. Att nå Himlens fulländning är människans mål. Den högrestående människan försöker anpassa sig, och hon är fri från ångslan och rädsla. Gud är med dig; hys inget tvivel i ditt hjärta. Varje god gärning får sin belöning. Den högrestående människan muttrar inte klagande mot Himlen och hyser inget agg mot människorna. Det du inte tycker om när det görs mot dig, gör inte det mot andra. Låt medlidandet ha del i varje straff. Försök på allt sätt göra straffet till en välsignelse, för så gör den Stora Himlen. Fastän alla skapade måste dö och bli till stoft igen, går den ädla människans ande vidare för att lysa i höjden och stiga upp till den slutliga klarhetens härliga ljus."

10. "VÅR RELIGION"

Efter det mödosamma arbetet med att få till stånd sammanställningen av världsreligionernas undervisning om Paradisfadern tog sig Ganid an uppgiften att formulera vad han ansåg vara ett sammandrag av den tro beträffande Gud som han hade kommit till som resultat av Jesu undervisning. Den unge mannen hade för vana att tala om dessa trosföreställningar som "vår religion". Detta var hans sammandrag:

"Herren vår Gud är den ende Herren, och du bör älska honom med hela ditt sinne och av hela ditt hjärta, samtidigt som du gör ditt bästa för att älska alla hans barn som dig själv. Denne ende Gud är vår himmelske Fader, i vilken allting finns och som genom sin ande dväljs i varje uppriktig människosjäl. Och vi som är Guds barn bör lära oss att lämna omsorgen om vår själ till honom som är en trogen Skapare. För vår himmelske Fader är allting möjligt. Eftersom han är Skaparen, som har gjort allt och alla, kan det inte vara annorlunda. Fastän vi inte kan se Gud, kan vi lära känna honom. Och genom att dagligen leva enligt den himmelske Faderns vilja kan vi uppenbara honom för våra medmänniskor.

"De gudomliga rikedomarna i Guds karaktär måste vara oändligt djupa och evigt visa. Vi kan inte komma till klarhet om Gud på kunskapens väg, men vi kan lära känna honom i våra hjärtan genom personlig erfarenhet. Fastän vi kanske inte kan förstå hans rättvisa, kan den ringaste varelsen på jorden ta emot hans nåd. Samtidigt som Fadern fyller universum bor han också i våra hjärtan. Människans sinne är mänskligt, dödligt, men människans ande är gudomlig, odödlig. Gud är inte endast allsmäktig utan även allvis. Om våra jordiska föräldrar, med benägenhet till det onda kan älska sina barn och ge dem goda gåvor, hur mycket mer måste inte den gode Fadern i himlen med vishet kunna älska sina barn på jorden och ge lämpliga välsignelser till dem.

"Fadern i himlen låter inte ett enda barn på jorden gå under om detta barn har en önskan att finna Fadern och uppriktigt önskar att vara lik honom. Vår Fader

things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) "A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious light of final brightness."

10. "OUR RELIGION"

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus' teaching. This young man was in the habit of referring to such beliefs as "our religion." This was his record:

131:10.2 (1453.4) "The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) "The divine riches of God's character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) "The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father

älskar även de orättfärdiga och är alltid vänlig mot de otacksamma. Om blott flera människor kunde känna till Guds godhet skulle det säkert leda till att de ångrade sina onda sätt och övergav all medveten synd. Allt gott kommer ned från ljusets Fader, som inte uppvisar någon föränderlighet eller skuggan av förändring. Den sanne Gudens ande finns i människans hjärta. Han menar att alla människor bör vara som bröder. När människorna börjar längta och känna efter Gud är det bevis för att Gud har funnit dem och att de söker kunskap om honom. Vi lever i Gud och Gud dväls i oss.

"Jag tänker inte längre nöja mig med att tro att Gud är hela mitt folks Fader. Härefter tror jag att han också är min Fader. Alltid skall jag försöka dyrka Gud med hjälp av Sanningens Ande, som är min hjälpare när jag verkligen har lärt känna Gud. Men framförallt skall jag öva mig att dyrka Gud genom att lära mig att göra Guds vilja på jorden, dvs. jag skall göra mitt bästa för att behandla var och en av mina medmänniskor exakt så som jag tror att Gud vill att han skall behandlas. Och när vi lever ett sådant jordiskt liv kan vi be Gud om mycket och mycket, och han uppfyller våra hjärtans önskan så att vi må vara bättre skickade att tjäna våra medmänniskor. Och allt detta kärleksfulla tjänande av Guds barn vidgar vår förmåga att ta emot och uppleva himlens fröjder, de höga nöjelser som den himmelska andens omvårdnad skänker.

"Jag vill varje dag tacka Gud för hans ousägliga gåvor. Jag vill prisa honom för hans underbara verk för människobarnens bästa. För mig är han den Allsmäktige, Skaparen, Styrkan och Nåden, men bäst av allt, han är min ande-Fader, och som hans barn på jorden skall jag en gång stiga fram för att skåda honom. Och min lärare har sagt att jag genom att söka efter honom skall bli lik honom. Genom att tro på Gud har jag fått fred med honom. Denna nya religion är full av glädje, och den åstadkommer en bestående lycka. Jag är förvissad om att jag förblir trogen intill döden och att jag utan tvivel skall få det eviga livets krona.

"Jag lär mig att pröva allt och att behålla det som är gott. Vadhelst jag vill att människorna skulle göra för mig, det skall jag göra för mina medmänniskor. Genom denna nya tro vet jag att människan kan bli en Guds son, men ibland förfäras jag av tanken att alla människor är mina bröder, men det måste vara sant. Jag kan inte se hur jag kan glädjas åt att Gud är min Fader om jag samtidigt vägrar att acceptera människan som min broder. Vem som än åkallar Herrens namn skall räddas. Om det är sant, då måste alla människor vara mina bröder.

"Hädanefter skall jag göra mina goda gärningar i hemlighet; jag skall också be främst när jag är ensam. Jag skall inte döma så att jag inte må vara orättvis mot mina medmänniskor. Jag skall lära mig att älska mina fiender; jag har inte riktigt lärt mig detta sätt att vara gudalik. Fastän jag ser Gud i dessa andra religioner, finner jag honom i 'vår religion' vara mer skön, kärleksfull, barmhärtig, personlig och positiv. Men framförallt är denna storartade och lysande Varelse min andlige Fader; jag är hans barn. Och endast genom att uppriktigt vilja vara lik honom skall jag till slut finna honom och evigt tjäna honom. Äntligen har jag en religion som har en Gud, en underbar Gud, och han är den eviga frälsningens Gud."

even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man's heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

131:10.5 (1454.2) "I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshiping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) "I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) "I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

131:10.8 (1454.5) "Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in 'our religion' as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation."

Kapitel 132. Vistelsen i Rom

⇨ 131

Urantiaboken

133 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 132 VISTELSEN I ROM

Sektioner

Introduktion

1. Sanna värden
2. Gott och ont
3. Sanning och tro
4. Personlig omvårdnad
5. Råd till den rike mannen
6. Social hjälpverksamhet
7. Resor till Roms omnejd

PAPER 132 THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction

1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

Introduktion

EFTERSOM Gonod hade hälsningar från furstarna i Indien till Tiberius, den romerska härskaren, så trädde de två indierna och Jesus fram inför honom på den tredje dagen efter sin ankomst till Rom. Den surmulne kejsaren var på ovanligt gott humör denna dag och pratade länge med de tre. När de hade avlägsnat sig från honom anmärkte kejsaren, med avseende på Jesus, till en adjutant som stod vid hans högra sida: "Om jag hade den där unge mannens kungliga hållning och behagliga sätt, då vore jag en riktig kejsare, eller hur?"

När de befann sig i Rom hade Ganid regelbundna tider för att studera och för att bese sevärdheter på olika håll i staden. Hans far hade många affärer att sköta, och då han önskade att hans son skulle växa upp till en värdig efterträdare vid skötseln av hans omfattande kommersiella intressen, tyckte han att tiden var inne att introducera pojken för affärsvärlden. Det fanns många indiska medborgare i Rom, och ofta följde en av Gonods egna anställda med honom som tolk så att Jesus hade hela dagar för sig själv; detta gav honom tid att grundligt bekanta sig med denna stad med två miljoner invånare. Han fanns ofta på forum, som var centrum för det politiska, juridiska och kommersiella livet. Han gick ofta upp till Capitolium, och när han skådade det magnifika templet helgat åt Jupiter, Juno och Minerva funderade över det okunskapens slaveri som dessa romare hölls i. Han tillbringade också mycket tid på Palatinska kullen, där kejsarens residens, Apollos tempel och de grekiska och latinska biblioteken var belägna.

INTRODUCTION

^{132:0.1 (1455.1)} SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, "If I had that fellow's kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?"

^{132:0.2 (1455.2)} While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod's own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly acquainted with this city of two million inhabitants. He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business life. He often went up to the Capitolium and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor's residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

^{132:0.3 (1455.3)}

Vid denna tid omfattade det romerska imperiet hela Sydeuropa, Mindre Asien, Syrien, Egypten och nordvästra Afrika; och till dess invånare hörde medborgare från varje land på östra halvklotet. Jesu önskan att studera och blanda sig med denna kosmopolitiska samling av dödliga på Urantia var den främsta orsaken till att han samtyckte till att göra denna resa.

Jesus lärde sig mycket om människorna medan han var i Rom, men den mest värdefulla av alla de mångahanda erfarenheterna under hans sex månaders vistelse i denna stad var hans kontakt med och inflytande på de religiösa ledarna i imperiets huvudstad. Innan den första veckan i Rom var till ända hade Jesus sökt upp och bekantat sig med de värderade ledarna för cynikerna, stoikerna och mysteriekulterna, i synnerhet mithrasgruppen. Vare sig det var uppenbart eller inte för Jesus att judarna skulle komma att tillbakavisa hans mission, förutsåg han helt säkert att hans budbärare inom kort skulle komma till Rom för att förkunna himmelriket, och därför satte han igång med att på det mest häpnadsväckande sätt bereda vägen för ett bättre och säkrare mottagande av deras budskap. Han utvalde fem av de ledande stoikerna, elva av cynikerna och sexton av mysteriekulternas ledare och tillbringade under närmare sex månader mycket av sin lediga tid i nära samvaro med dessa religiösa lärare. Detta var hans undervisningsmetod: Aldrig någonsin angrep han deras fel eller ens nämnde bristerna i deras undervisning. I varje enskilt fall valde han ut sanningen i det som de lärde och fortsatte sedan diskussionen med att så brodera ut och belysa denna sanning i deras sinnen att denna förhöjda sanning inom en mycket kort tid effektivt trängde undan den villfarelse som var förbunden med den. Sålunda förbereddes dessa män och kvinnor, som Jesus undervisade, att senare inse ytterligare och liknande sanningar i de första kristna missionärernas läror. Det var detta tidiga accepterande av evangeliepredikanternas förkunnelse som gav den väldiga kraften till kristendomens snabba spridning i Rom och därifrån ut över hela imperiet.

Denna anmärkningsvärda verksamhets stora betydelse kan bättre förstås när vi anmärker att endast två av denna grupp om trettio religiösa ledare som Jesus undervisade i Rom var fruktlösa; de trettio blev väsentliga individer vid etablerandet av kristendomen i Rom, och vissa av dem bistod också vid omvandlingen av det främsta mithrastemplet till den första kristna kyrkan i denna stad. Vi som ser människornas aktiviteter från andra sidan av scenen och i ljuset av en tid om nitton århundraden observerar endast tre faktorer av avgörande betydelse vid det första uppbyggandet av scenen för kristendomens snabba spridning ut över Europa, nämligen:

1. Valet och behållandet av Simon Petrus som apostel.
2. Samtalet i Jerusalem med Stefanos, vars död ledde till att Saul från Tarsos vanns för kristendomen.
3. Den inledande förberedelsen av dessa trettio romare till senare ledare för den nya religionen i Rom och i hela riket.

Under hela sina liv insåg aldrig varken Stefanos eller de trettio utvalda att de någonsin hade talat med den man vars namn blev ämnet för deras religiösa

^{132:0.3 (1400.3)} At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

^{132:0.4 (1455.4)} Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worth-while leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

^{132:0.5 (1456.1)} The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

- ^{132:0.6 (1456.2)} 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.
- ^{132:0.7 (1456.3)} 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.

^{132:0.8 (1456.4)} 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

^{132:0.9 (1456.5)} Through all their experiences, neither Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus'

förkunnelse. Jesu arbete till förmån för de ursprungliga trettiotvå var helt personligt. I sina bemödanden för dessa individer träffade den skriftlärde från Damaskus aldrig mer än tre av dem samtidigt, sällan mer än två, och oftast undervisade han dem enskilt. Han kunde utföra detta storartade religiösa undervisningsarbete därför att dessa män och kvinnor inte var traditionsbundna. De var inte offer för en bestämd förhandsuppfattning om alla framtida religiösa utvecklingsskeden.

Många var de gånger under de år som snart följde då Petrus, Paulus och de övriga kristna lärarna i Rom hörde om denna skrivare från Damaskus som hade föregått dem och som så uppenbart (och som de antog, oavsiktligt) hade berett vägen för deras ankomst med det nya evangeliet. Fastän Paulus riktigt aldrig anade identiteten hos denne skriftlärde från Damaskus, kom han på grund av likheten i personbeskrivningarna en kort tid före sin död till den slutsatsen att "tältmakaren i Antiochia" var densamma som "den skriftlärde från Damaskus". Vid ett tillfälle då Simon Petrus predikade i Rom anade han, då han hörde en beskrivning av den skriftlärde från Damaskus, att denna individ kunde ha varit Jesus, men han slog snabbt bort tanken då han mycket väl visste (så trodde han) att Mästaren aldrig hade varit i Rom.

1. SANNA VÄRDEN

Med stoikernas ledare Angamon hade Jesus i början av sin vistelse i Rom ett samtal som varade hela natten. Denne man blev senare en mycket god vän till Paulus och visade sig vara en av de stora understödjarna av den kristna kyrkan i Rom. I huvudsak och uttryckt enligt nutida språkbruk gick Jesu undervisning av Angamon ut på följande:

Normen för de sanna värdena måste sökas i den andliga världen och på den eviga verklighetens gudomliga nivåer. För en uppstigande dödlighs del måste alla lägre och materiella normer ses som övergående, partiella och underlägsna. Vetenskapsmannen begränsar sig som sådan till att upptäcka sambandet mellan materiella fakta. Sakligt sett har han ingen rätt att påstå sig vara vare sig materialist eller idealist, ty om han gör det har han tagit sig friheten att frångå attityden hos en sann vetenskapsman eftersom allt sådant hävdande av en inställning är själva kärnan i filosofin.

Om inte mänsklighetens moraliska insikt och andliga framåtskridande proportionellt sett tilltar kan den obegränsade utvecklingen av en rent materialistisk kultur till slut bli ett hot mot civilisationen. En rent materialistisk vetenskap gömmer inom sig det potentiella fröet till förintelsen av all vetenskaplig strävan, ty själva denna inställning förebådar det slutliga sammanbrottet av en civilisation som har övergivit sin känsla för moraliska värden och förkastat sitt andliga utvecklingsmål.

Den materialistiske vetenskapsmannens och den extreme idealistens öde är att alltid vara osams. Detta gäller inte för de vetenskapsmän och idealister som har en gemensam norm av höga moraliska värden och andliga testnivåer. I varje tidsålder måste vetenskapsmännen och religionsutövarna inse att deras öde avgörs inför det mänskliga behovets domstol. De

work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

^{132:0.10 (1456.6)} Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe, surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. TRUE VALUES

^{132:1.1 (1456.7)} It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

^{132:1.2 (1457.1)} The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

^{132:1.3 (1457.2)} Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

^{132:1.4 (1457.3)} The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists and idealists who are in possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare

måste undvika all inbördes krigföring och samtidigt tappert försöka berättiga sin fortsatta existens genom att öka sinhängivelse att tjäna det mänskliga framåtskridandet. Om den så kallade vetenskapen eller religionen under någon tidsålder är falsk, då måste den antingen rena sina aktiviteter eller försvinna inför uppkomsten av en materiell vetenskap eller andlig religion av sannare och värdigare art.

2. GOTT OCH ONT

Mardus var cynikernas erkände ledare i Rom, och han blev en mycket god vän till den skriftlärde från Damaskus. Dag efter dag samtalade han med Jesus, och kväll efter kväll lyssnade han till dennes överjordiska läror. Till de viktigare samtalen med Mardus hörde det som avsåg att ge svar på denne uppriktige cynikers fråga om gott och ont. I huvudsak och enligt det tjugonde århundradets språkbruk sade Jesus:

Min broder, gott och ont är endast ord som symboliserar relativa nivåer i människans förståelse av det universum som kan observeras. Om man är etiskt lat och socialt likgiltig kan man som sin norm för det goda ta gällande seder och bruk i samhället. Om man är andligen slö och moraliskt stagnerad kan man ta som sina normer för det goda sina samtidas religiösa seder och traditioner. Men den själ som överlever tiden och framträder i evigheten måste göra ett levande och personligt val mellan gott och ont så som de bestäms av de sanna värdena i de andliga normer som har inrättats av den gudomliga anden, som den himmelske Fadern har sänt till att dväjas i människans hjärta. Denna inneboende ande är normen för personlighetens överlevnad.

Godhet är likt sanning alltid relativ och står ofelbart i kontrast till ondska. Det är insikten om dessa godhetens och sanningens kvaliteter som gör det möjligt för människornas evolverande själar att fatta de personliga valbeslut som är väsentliga för den eviga överlevnaden.

Den andligen blinda individ som konsekvent följer vetenskapens diktat, samhällets konventioner och religionens dogmer utsätter sig för den allvarliga faran att offra sin moraliska frihet och att mista sin andliga självständighet. En sådan själs öde är att bli en intellektuell papegoja, en social robot och en slav under religiösa auktoriteter.

Godheten växer alltid mot nya nivåer av ökad frihet som moraliskt självförverkligande och andlig personlighetserövring — upptäckten av och identifieringen med den inre Riktaren — medför. En erfarenhet är god när den höjer uppskattningen av skönhet, stärker den moraliska viljan, förbättrar urskiljandet av sanning, ökar förmågan att älska och tjäna ens medmänniskor, upphöjer de andliga idealen och förenar människans högsta timliga motiv med Riktarens eviga planer, vilket allt leder direkt till en ökad önskan att göra Faderns vilja och därmed omhuldar den gudomliga passionen att finna Gud och att vara mer lik honom.

När du stiger högre upp på skalan för de skapades utveckling i universum, finner du tilltagande godhet och avtagande ondska i fullständig överensstämmelse med

between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

2. GOOD AND EVIL

^{132:2.1 (1457.4)} Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

^{132:2.2 (1457.5)} My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

^{132:2.3 (1457.6)} Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

^{132:2.4 (1458.1)} The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage, and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

^{132:2.5 (1458.2)} Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to be more like him.

^{132:2.6 (1458.3)} As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your

din egen förmåga att uppleva godhet och urskilja sanning. Förmågan att omfatta villfarelse eller uppleva ondska försvinner inte helt förrän den uppstigande människosjelen når de slutliga andenivåerna.

Godheten är levande, relativ, alltid framåtskridande, ofelbart en personlig erfarenhet och för evigt korrelerad med urskiljandet av sanning och skönhet. Godheten står att finna i insikten om den andliga nivåns positiva sanningsvärden, som i människans erfarenhet måste kontrasteras med den negativa motsvarigheten — den potentiella ondskans skuggor.

Tills du når Paradisets nivåer är godheten alltid mer det man strävar efter än det man har, mer ett mål än en uppnådd erfarenhet. Men redan medan du hungrar och törstar efter rättfärdighet upplever du allt mer tillfredsställelse i det partiella uppnåendet av godhet. Godhetens och ondskans närvaro i världen är i sig ett positivt bevis för existensen och verkligheten av människans moraliska vilja, personligheten, som sålunda identifierar dessa värden och som också kan välja mellan dem.

Vid tiden för uppnåendet av Paradiset har den uppstigande dödliges förmåga att identifiera det egna jaget med sanna andevärden blivit så utvidgad att den resulterar i uppnåendet av fullkomlighet i innehavandet av livets ljus. En sådan fulländad andepersonlighet blir så helt, gudomligt och andligt förenad med godhetens, skönhetens och sanningens positiva och högsta kvaliteter att det inte längre finns någon möjlighet att en sådan rättfärdig ande skulle kasta någon negativ skugga av potentiell ondska när den utsätts för det forskande skenet från de infinita Paradishärsarnas gudomliga ljus. Hos alla sådana andepersonligheter är godheten inte längre partiell, kontrastiv och komparativ; den har blivit gudomligt fullständig och andligen komplett, den närmar sig den Supremes renhet och fulländning.

Möjligheten till det onda är nödvändig för moraliskt väljande, men inte dess förverkligande. En skugga är endast relativt verklig. Verklig ondska är inte nödvändig som en personlig erfarenhet. Potentiell ondska fungerar lika bra som en beslutsstimulus inom områdena för det moraliska framåtskridandet på de lägre nivåerna av den andliga utvecklingen. Det onda blir inte verklighet för den personliga erfarenheten förrän ett moraliskt sinne väljer det onda.

3. SANNING OCH TRO

Nabon var en grekisk jude och den främste ledaren för den viktigaste mysteriekulten i Rom, mithrasdyrkan. Fastän denne överstepräst inom Mithraismen hade många diskussioner med den skriftlärde från Damaskus, påverkades han mest bestående av deras diskussion en kväll om sanning och tro. Nabon hade tänkt sig att omvända Jesus och hade rentav föreslagit att Jesus skulle återvända till Palestina som mithraslärare. Föga anade han att Jesus förberedde honom till att bli en av de första som omvände sig till himmelrikets evangelium. Uttryckt enligt nutida språkbruk bestod Jesu undervisning i huvudsak av följande:

Sanningen kan inte definieras med ord, endast genom att den levs ut i livet. Sanningen är alltid mer än

capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

132:2.7 (1458.4) Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

132:2.8 (1458.5) Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

132:2.9 (1458.6) By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

132:2.10 (1458.7) The possibility of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. TRUTH AND FAITH

132:3.1 (1459.1) Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

132:3.2 (1459.2) Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge

kunskap. Kunskapen hänför sig till ting som observeras, men sanningen överstiger sådana rent materiella nivåer genom att den umgås med visdomen och omfattar sådana obestämbara faktorer som mänsklig erfarenhet och även andliga och levande realiteter. Kunskapen uppkommer från vetenskap, visdomen från sann filosofi, sanningen från det andliga livets religiösa erfarenhet. Kunskapen gäller fakta, visdomen relationer, sanningen verklighetsvärden.

Människan tenderar att kristallisera vetenskapen, klä filosofin i formler och dogmatisera sanningen därför att hon är mentalt lat i att anpassa sig till den fortgående kampen i livet, samtidigt som hon också är förfärligt rädd för det okända. Naturens människa är långsam i att förändra sina tankevanor och sitt levnadssätt.

Uppenbarad sanning, personligen upptäckt sanning, är människosjälens högsta fröjd; det är det materiella sinnets och den inneboende andens gemensamma skapelse. Den eviga frålsningen av denna själ, som urskiljer sanningen och älskar skönheten, säkras av den hunger och törst efter godhet som får denna människa att utveckla en klar målmedvetenhet i att göra Faderns vilja, att finna Gud och att bli lik honom. Det finns aldrig någon konflikt mellan sann kunskap och sanning. Det kan finnas en konflikt mellan kunskapen och människans trosföreställningar, trosföreställningar färgade av fördomar, förvrängda av rädsla och dominerade av fasan för att möta nya fakta som resultat av materiella upptäckter eller andligt framåtskridande.

Sanningen kan ehuru aldrig bli människans ägodel utan utövande av tro. Detta är sant därför att människans tankar, visdom, etik och ideal aldrig stiger högre än hennes tro, hennes sublimes hopp. All sådan sann tro bygger på djupsinnigt begrundande, uppriktig självkritik och kompromisslöst moraliskt medvetande. Tron är inspirationen till den förändriga skapande föreställningsförmågan.

Tron har den verkan att den frigör de övermänskliga aktiviteterna i den gudomliga gnistan, det odödliga fröet som lever i människans sinne och som är potentialen till evig överlevnad. Växter och djur överlever i tiden genom det sätt på vilket de från en generation till följande överför identiska partiklar av sig själva. Människans själ (personlighet) överlever den jordiska döden genom identitetsförbindelse med den inre gudomlighetsgnistan, som är odödlig och som verkar för att föra vidare människans personlighet till en fortgående och högre nivå av framåtskridande tillvaro i universum. Det dolda fröet i människans själ är en odödlig ande. Den andra generationen av själen är den första i en följd av personlighetsmanifestationer av andlig och framåtskridande tillvaro, och den följden upphör först när denna gudomliga entitet når ursprunget för sin existens, den personliga källan till all existens, Gud, den Universella Fadern.

Människans liv fortgår — överlever — emedan det har en universumfunktion, uppgiften att finna Gud. Den av tro aktiverade själen kan inte stanna förrän den har uppnått detta sin bestämmelses mål. När den en gång har nått detta gudomliga mål kan den aldrig upphöra emedan den har blivit som Gud — evig.

Andlig utveckling är en erfarenhet som innebär att allt mer och frivilligt välja godheten, förenat med en

pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities. Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality values.

132:3.3 (1459.3) Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes in his habits of thinking and in his techniques of living.

132:3.4 (1459.4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

132:3.5 (1459.5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

132:3.6 (1459.6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

132:3.7 (1459.7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding God. The faith-activated soul of man cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine goal, it can never end because it has become like God — eternal.

132:3.8 (1460.1) Spiritual evolution is an experience of the increasing and voluntary choice of goodness attended by an equal and progressive diminution of the possibility

motsvarande och tilltagande minskning av möjligheten till ondska. När den slutliga gränsen vid valet av godhet och den fullbordade förmågan att värdesätta sanningen uppnås, framträder en sådan fulländning av skönhet och helighet att den åtföljande rättfärdigheten evigt förhindrar möjligheten till att ens tanken på potentiell ondska skulle uppkomma. En sådan gudsmedveten själ kastar ingen skugga av tvivlande ondska när den fungerar på en sådan hög andenivå av gudomlig godhet.

Paradis-andens närvaro i människans sinne utgör uppenbarelselöftet och trosutfästelsen för en evig tillvaro av gudomligt framåtskridande för varje själ som strävar efter att identifiera sig med detta odödliga och inre andefragment av den Universelle Fadern.

Framåtskridandet i universum kännetecknas av allt större frihet för personligheten emedan det är förenat med ett tilltagande uppnående av allt högre nivåer av självförståelse och därav följande frivillig självbehärsknning. Uppnåendet av en fulländad andlig självbehärsknning innebär detsamma som fullbordad universumfrihet och personlig obundenhet. Tron främjar och bevarar människans själ mitt bland den förvirring som hennes orientering i ett sådant väldigt universum till en början medför, medan bönen blir den storartade förenaren av den skapande föreställningsförmågas olika ingivelser och av trosimpulserna i en själ som försöker identifiera sig med andeidealen som den associerade gudomliga närvaron i människans inre representerar.

Dessa ord gjorde ett stort intryck på Nabon, liksom varje samtal som han hade med Jesus. Dessa sanningar forfor att brinna i hans hjärta, och han var till stor hjälp för dem som senare kom för att predika Jesu evangelium.

4. PERSONLIG OMVÅRDNAD

Jesus ägnade inte all sin fritid under sin vistelse i Rom åt detta arbete med att förbereda män och kvinnor att bli framtida lärjungar i det annalkande himmelriket. Han tillbringade mycken tid med att skaffa sig en ingående kunskap om alla raser och klasser av människor som bodde i denna största och mest kosmopolitiska stad i världen. Med var och en av dessa talrika människokontakter hade Jesus ett dubbelt syfte: han ville veta hur människorna förhöll sig till sitt liv i köttslig gestalt, och han ville också säga eller göra något som skulle göra detta liv rikare och mer värt att leva. Hans religiösa undervisning under dessa veckor var inte annorlunda än den som kännetecknade hans senare liv som de tolv apostlarnas lärare och predikare för folkmassorna.

Tyngdpunkten i hans budskap låg alltid i att betona den himmelske Faderns kärlek som ett faktum och hans barmhärtighet som en sanning, i förening med det glada budskapet att människan är en trosson till denne samme kärlekens Gud. Det sätt som Jesus vanligen använde för att skapa sociala kontakter var att genom att ställa frågor få människorna att öppna sig och prata med honom. Samtalet började vanligen med att han ställde frågor till dem och slutade med att de frågade honom. Han var lika skicklig i att undervisa både genom att ställa frågor och att besvara frågor. Som regel sade

of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

132:3.9 (1460.2) The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

132:3.10 (1460.3) Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

132:3.11 (1460.4) Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. PERSONAL MINISTRY

132:4.1 (1460.5) Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

132:4.2 (1460.6) Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the truth of his mercy, coupled with the good news that man is a faith-son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal

han minst till dem som han lärde mest. De som hade den största nyttan av hans personliga omvårdnad var nedtyngda, ängsliga och modfärliga dödliga som kände sig mycket lättade av denna möjlighet att uttömma sin själ för en välvillig och förstående lyssnare, och det var Jesus i högsta grad och mer än så. När dessa missanpassade människovarelser hade berättat för Jesus om sina problem kunde han alltid erbjuda praktiska och genast hjälpsamma förslag avsedda att rätta till deras verkliga svårigheter, även fast han inte försummade att säga de ord som just då gav en känsla av ro och en omedelbar tröst. Utan undantag brukade han berätta för dessa betryckta dödliga om Guds kärlek och på många olika sätt göra dem medvetna om att de var denne kärleksfulle himmelske Faders barn.

På detta sätt kom Jesus under sin vistelse i Rom i kärleksfull och upplyftande kontakt med över fem hundra av denna världs dödliga. Han fick sålunda en sådan kunskap om människosläktets olika raser som han aldrig kunde ha fått i Jerusalem och knappast ens i Alexandria. Han höll alltid dessa sex månader för en av de rikaste och mest informativa bland alla liknande perioder i sitt liv på jorden.

Som väntat var kunde inte en sådan mångsidig och energisk man verka på detta sätt i sex månader i världens metropol utan att bli uppsökt av talrika personer som önskade försäkra sig om hans tjänster i samband med någon affärsangelägenhet, eller oftare för något projekt som gällde undervisning, samhällsreformer eller någon religiös rörelse. Över ett dussin sådana erbjudanden gjordes, och han använde vart och ett som ett tillfälle att med välvalda ord eller någon tillmötesgående tjänst framföra någon andligt förädlade tanke. Jesus gjorde mycket gärna alla slags människor tjänster — även små tjänster.

Han samtalade med en romersk senator om politik och statskonst, och denna enda kontakt med Jesus gjorde ett sådant intryck på denne lagstiftare att han använde resten av sitt liv till att förgäves försöka förmå sina kolleger att ändra regeringspolitikens inriktning från idén om att regeringen understödjer och föder folket till att folket understödjer regeringen. Jesus tillbringade en kväll med en förmögen slavägare, talade om människan som en Guds son, och nästa dag frigav denne man, Claudius, hundrasjutton slavar. Han åt middag hos en grekisk läkare och berättade för honom att hans patienter hade sinne och själ såväl som kropp och ledde sålunda denne duglige doktor till att söka ge sina medmänniskor en mer omfattande vård. Han talade med alla slags människor inom alla befolkningsskikt. Den enda plats i Rom som han inte besökte var den offentliga badinrättningen. Han vägrade att följa med sina vänner till badinrättningen på grund av den sexuella promiskuiteten som där rådde.

Till en romersk soldat sade han medan de vandrade längs Tibern: "Var modig i hjärtat såväl som med handen. Våga vara rättvis och var tillräckligt stor för att visa barmhärtighet. Tvinga din lägre natur att lyda din högre natur så som du lyder dina överordnade. Ära godheten och upplyft sanningen. Välj det vackra i stället för det fula. Älska dina medmänniskor och sträck dig av hela ditt hjärta efter Gud, ty Gud är din Fader i himlen."

Till en talare som uppträdde på Forum sade han: "Din vältalighet är tilltalande, din logik beundransvärd, din röst behaglig, men det du lär ut är knappast sant.

ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

132:4.3 (1461.1) In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

132:4.4 (1461.2) As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

132:4.5 (1461.3) He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him that his patients had minds and souls as well as bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

132:4.6 (1461.4) To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: "Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven."

132:4.7 (1461.5) To the speaker at the forum he said: "Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you

Om du blott kunde få åtnjuta den inspirerande tillfredsställelsen av att känna Gud som din andlige Fader, då skulle du kunna använda din våltalighet till att befria dina medmänniskor från mörkrets fängelse och okunskapens slaveri." Detta var den Markus som hörde Petrus predika i Rom och som blev hans efterträdare. När Simon Petrus korsfästes var det denne man som trotsade de romerska förföljarna och djärvt fortsatte att predika det nya evangeliet.

Då Jesus mötte en fattig man som hade blivit falskt anklagad gick han med honom inför domaren, och efter att ha erhållit speciellt tillstånd att uppträda till mannens försvar höll han ett storartat tal under vilket han sade: "Rättvisan gör en nation stor, och ju större nation desto angelägnare är det att se till att orättvisa inte drabbar ens dess ringaste medborgare. Ve den nation där endast de som har pengar och inflytande lätt kan få rättvisa inför dess domstolar! Det är domarens heliga plikt att frikänna den oskyldige såväl som att straffa den skyldige. På domstolarnas opartiskhet, redbarhet och okränkbarhet beror en nations fortbestånd. Civilstyrelsen grundar sig på rättvisa, just såsom sann religion bygger på barmhärtighet." Domaren tog fallet till ny behandling, och när bevismaterialet hade sållats frikände han fången. Av alla Jesu aktiviteter under dessa dagar då han bedrev personlig omvårdnad, kom denna händelse närmast till att vara ett offentligt framträdande.

5. RÅD TILL DEN RIKE MANNEN

En viss rik man, en romersk medborgare och stoiker, blev mycket intresserad av Jesu undervisning efter det att Angamon hade presenterat honom för Jesus. Efter många enskilda samtal med Jesus frågade denne förmögne medborgare Jesus vad denne skulle göra med förmögenhet om han hade en, och Jesus svarade honom: "Jag skulle använda materiell rikedom till att förbättra det materiella livet, så som jag skulle begåva med kunskap, visdom och andlig tjänst för att berika det intellektuella livet, förädla det sociala livet och befrämja det andliga livet. Jag skulle förvalta materiell rikedom som en vis och effektiv förvaltare av en generations resurser till förmån för och förädling av nästa och efterföljande generationer."

Men den rike mannen var inte helt tillfreds med Jesu svar. Han vågade sig på att fråga på nytt: "Men vad tycker du att en man i min ställning borde göra med sin förmögenhet? Borde jag behålla den eller ge bort den?" Då Jesus såg att han verkligen önskade få veta mer om sanningen om sin trohet mot Gud och skyldighet mot människorna, svarade Jesus ytterligare: "Min gode vän, jag ser att du uppriktigt söker visdom och ärligt älskar sanningen; därför vill jag framlägga min syn på vad som är lösningen på dina problem beträffande det ansvar som rikedom medför. Jag gör det därför att du har bitt om mitt råd, och då jag ger dig dessa råd avser jag inte någon annan rik mans förmögenhet; mina råd gäller endast dig och ges för din personliga vägledning. Om du uppriktigt önskar betrakta din förmögenhet som en förvaltning, om du verkligen vill bli en vis och effektiv förvaltare av din samlade förmögenhet, då ville jag råda dig att göra följande analys av källorna till dina rikedomar: Fråga dig själv, och gör ditt bästa att finna det ärliga svaret, varifrån kom denna förmögenhet? Och som hjälp vid utforskningen

could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance." This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

^{132:4.8 (1462.1)} Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: "Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy." The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus' activities during these days of personal ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. COUNSELING THE RICH MAN

^{132:5.1 (1462.2)} A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus' teaching, having been introduced by Angamon. After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth if he had it, and Jesus answered him: "I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations."

^{132:5.2 (1462.3)} But the rich man was not fully satisfied with Jesus' answer. He made bold to ask again: "But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?" And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: "My good friend, I discern that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of

av källorna till din stora förmögenhet ville jag föreslå att du håller i minnet följande tio olika metoder att samla materiell rikedom:

"1. Ärvt förmögenhet — rikedomar som härstammar från föräldrar och andra förfäder.

"2. Förmögenhet av upptäckter — rikedomar som härstammar från moder jords oförädlade naturtillgångar.

"3. Handelsförmögenhet — rikedomar erhållna som skälig vinst från försäljning och byte av materiella varor.

"4. Ohederlig förmögenhet — rikedomar som härstammar från ett ojust utnyttjande eller ett förslavande av ens medmänniskor.

"5. Ränteförmögenhet — inkomster som härstammar från de berättigade och hederliga förtjänstmöjligheter som investerat kapital erbjuder.

"6. Förmögenhet av genom genialitet — rikedomar som uppkommer som belöning för människosinnets skapar- och uppfinningsförmåga.

"7. Förmögenhet som resultat av tillfälligheter — rikedomar som härstammar från ens medmänniskors generositet eller som uppkommer av omständigheterna i livet.

"8. Stulen förmögenhet — rikedomar som har lagts beslag på genom orättvisa, oärlighet, stöld eller bedrägeri.

"9. Anförtrodda medel — förmögenhet som medmänniskor har placerat i dina händer att användas för något speciellt ändamål, nu eller i framtiden.

"10. Intjänad förmögenhet — rikedomar som härstammar direkt från ditt eget personliga arbete, den berättigade och rättvisa belöningen för dina dagliga sinnes- och kroppsanssträngningar.

"Och därför, min vän, om du vill vara en trogen och rättvis förvaltare av din stora förmögenhet inför Gud och människorna till tjänst, måste du i stort sett dela in din förmögenhet i dessa tio stora grupper och sedan börja administrera varje del enligt en klok och ärlig tolkning av vad som är berättigat, rättvist, rimligt och verkligt effektivt; även om himlens Gud inte skulle döma dig om du ibland i oklara situationer misstog dig till förmån för en barmhärtig och osjälvisk hänsyn till nöden bland de lidande offren för olyckliga omständigheter i de dödligas liv. När du hyser ärligt tvivel om vad som i materiella situationer är berättigat och rättvist, låt dina avgöranden gynna de behövande, gynna dem som har råkat ut för missödet att lida av oförtjänta svårigheter."

Sedan de hade diskuterat dessa frågor i flera timmar och som svar på den rike mannens anhöllan om ytterligare och mer detaljerade instruktioner fortsatte Jesus med att utvidga sina råd och sade i sammandrag: "När jag framlägger ytterligare förslag beträffande din inställning till rikedom uppmanar jag dig att ta emot mina råd såsom givna endast till dig och för din personliga vägledning. Jag talar endast för mig själv och till dig som en frågande vän. Jag ålägger dig att inte bli en som vill diktera hur andra rika män skall förhålla sig till sin förmögenhet. Jag skulle vilja råda dig enligt följande:

your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

132:5.3 (1462.4) "1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

132:5.4 (1462.5) "2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

132:5.5 (1462.6) "3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

132:5.6 (1462.7) "4. Unfair wealth — riches derived from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:5.7 (1463.1) "5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:5.8 (1463.2) "6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:5.9 (1463.3) "7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or taking origin in the circumstances of life.

132:5.10 (1463.4) "8. Stolen wealth — riches secured by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:5.11 (1463.5) "9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or in the future.

132:5.12 (1463.6) "10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

132:5.13 (1463.7) "And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune, before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships."

132:5.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: "While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

"1. Som förvaltare av ärvd förmögenhet bör du beakta hur den har uppkommit. Du har en moralisk skyldighet att företräda den tidigare generationen vid ett ärligt överförande av legitim förmögenhet till följande generationer, sedan du avdragit en skälig andel för den nuvarande generationen. Men du har ingen skyldighet att föra vidare någon oärlighet eller orättvisa som har förekommit då dina förfäder med orätta medel har samlat sin förmögenhet. Varje sådan del av din ärvda förmögenhet som visar sig ha uppkommit genom bedrägeri eller orättvisa kan du fördela enligt din övertygelse om rättvisa, generositet och återlämnande. Återstoden av din lagligt ärvda förmögenhet kan du använda enligt vad som är rättfärdigt och, som en generations förvaltare till förmån för en annan, föra vidare i säkerhet. Vis urskiljning och gott omdöme bör vägleda dina beslut beträffande testamenterandet av rikedomar till dina efterkommande.

"2. Var och en som åtnjuter förmögenhet som resultat av upptäckter borde komma ihåg att en individ lever på jorden endast en kort tid, och därför bör han vidta lämpliga åtgärder för att på ett hjälpsamt sätt dela med sig av dessa upptäckter till möjligast många bland sina medmänniskor. Fastän upptäckaren inte bör förvägras all belöning för sina bemödanden som har lett till upptäckten, bör han inte heller drista sig till att själviskt lägga beslag på alla de fördelar och välsignelser som står att få från upptäckten av de tillgångar som naturen har samlat.

"3. Så länge människorna väljer att förrätta affärsverksamheten i världen genom köp och byte är de berättigade till en skälig och laglig vinst. Varje handelsman är värd ersättning för sina tjänster; köpmannen är berättigad till sin lön. En redbar handel och en ärlig behandling av ens medmänniskor inom den organiserade affärsverksamheten i världen skapar förmögenhet i form av många olika slags vinster, och alla dessa förmögenhetskällor måste bedömas enligt de högsta principerna för vad som är rättmätigt, hederligt och rättvist. Den ärlige handelsmannen bör inte tveka att ta samma vinst som han med glädje skulle unna en annan handelsman vid en liknande transaktion. Fastän detta slags förmögenhet inte är identisk med individuellt förtjänad inkomst när affärstransaktioner sker i stor skala, ger dock en sådan ärligt samlad förmögenhet samtidigt dess ägare en ansenlig beslutanderätt beträffande dess senare fördelning.

"4. Ingen dödlig som känner Gud och som vill följa den gudomliga viljan kan nedlåta sig till att ägna sig åt förtryck som grundar sig på förmögenhet. Ingen ädel människa strävar efter att samla sig rikedomar och penningmakt genom att förslava eller orättvist utnyttja sina jordiska bröder. Rikedomar är en moralisk förbannelse och en andlig skamfläck när de härstammar från den förtryckta dödlighas svett och möda. All sådan förmögenhet borde återlämnas till dem som på detta sätt har blivit rånade eller till deras barn och barnbarn. En bestående civilisation kan inte byggas på ett förfarande som svekligt berövar arbetaren hans lön.

"5. Hederligt uppkommen förmögenhet är berättigad till ränta. Så länge människorna tar och ger lån kan skälig ränta uppbäras förutsatt att det utlånade kapitalet är laglig förmögenhet. Rena först ditt kapital innan du gör anspråk på räntan. Bliv inte så liten och

132:5.15 (1463.9) "1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

132:5.16 (1463.10) "2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

132:5.17 (1464.1) "3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

132:5.18 (1464.2) "4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that

sniken att du nedlåter dig till att bedriva ocker. Tillåt dig aldrig att vara så självisk att du utnyttjar penningmakten till att vinna ett oskäligt övertag över dina kämpande medmänniskor. Fall inte för frestelsen att ta ockerränta från din broder som befinner sig i ekonomiskt nödläge.

"6. Om du råkar förvärva rikedom som följd av geniets flykt, om dina rikedomar härstammar från belöningar för uppfinningsförmåga, lägg inte beslag på en oskälighet del av sådana belöningar. Geniet är skyldigt både sina förfäder och sina efterkommande något. Likaså står han i tacksamhetsskuld till det folk, den nation och de omständigheter som hans uppfinningar berör. Han borde också minnas att det var som en människa bland människor han arbetade och utvecklade sina uppfinningar. Det vore lika orättvist att beröva geniet hela hans förmögenhetstillskott. Och det kommer alltid att vara omöjligt för människorna att utarbeta stadgar och regler som vore lika tillämpliga på alla dessa problem beträffande rikedomens rättvisa fördelning. Du måste först erkänna människan som din broder, och om du uppriktigt önskar behandla honom så som du vill att han skulle behandla dig, kommer de allmänna känslorna för vad som är rättvist, ärligt och rimligt att leda dig i att just och opartiskt lösa varje uppkommande problem beträffande ekonomiska ersättningar och social rättvisa.

"7. Med undantag för rättvisa och legitima arvoden för administrationen borde ingen människa lägga personligt beslag på den förmögenhet som tiden och slumpen råkar föra i hennes händer. Slumpmässigt erhållna rikedomar borde i viss mån ses som anförtrödda att användas till förmån för ens sociala eller ekonomiska grupp. Ägarna till sådan förmögenhet bör ges den huvudsakliga rätten att bestämma om den kloka och effektiva fördelningen av sådana oförtjänta tillgångar. Den civiliserade människan kommer inte alltid att betrakta allt som hon kontrollerar som sin personliga och privata egendom.

"8. Om du vet att någon del av dina tillgångar har uppkommit genom bedrägeri, om någon del av din förmögenhet har samlats med oärliga förfaranden eller orättvisa metoder, om dina rikedomar är resultatet av oärliga mellanhavanden med dina medmänniskor, skynda dig att återbörda alla dessa orättmätigt erhållna delar till de rätta ägarna. Fullt ersätt och gottgör så att din förmögenhet på detta vis renas från alla oärligt anskaffade rikedomar.

"9. Förvaltandet av förmögenhet som godmanskap till förmån för andra är ett allvarligt och heligt ansvar. Utsätt inte en sådan anförtrödd förmögenhet för risk eller fara. Tag för dig själv från sådan anförtrödd egendom endast det som alla hederliga människor skulle godkänna.

"10. Den del av din förmögenhet som representerar inkomsterna från dina egna mentala och fysiska bemödanden — om ditt arbete utförts ärligt och rättvist — är verkligen din egen. Ingen människa kan motsäga din rätt att äga och använda sådan förmögenhet på det sätt du finner lämpligt, förutsatt att ditt utövande av denna rätt inte leder till men för dina medmänniskor.

När Jesus hade avslutat sina råd till honom steg denne rike romare upp från sin soffa och avgav följande löfte då han önskade god natt: "Min gode vän, jag ser att

you would stoop to the practice of usury. Never permit yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

132:5.20 (1464.4) "6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

132:5.21 (1464.5) "7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one's social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

132:5.22 (1465.1) "8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

132:5.23 (1465.2) "9. The trusteeship of the wealth of one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

132:5.24 (1465.3) "10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows."

132:5.25 (1465.4) When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: "My good friend, I perceive you are a man of great

du är en man med stor visdom och godhet, och i morgon skall jag börja förvalta all min förmögenhet enligt dina råd.”

wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel.”

6. SOCIAL HJÄLPVERKSAMHET

Här i Rom inträffade också en rörande händelse då Skaparen av ett universum tillbringade flera timmar med att återföra ett barn, som hade tappat bort sig, till dess ängsliga mor. Denne lille pojke hade vandrat iväg hemifrån, och Jesus fann honom gråtande i förtvivlan. Han och Ganid var på väg till biblioteken, men de tog till uppgift att få pojken tillbaka hem. Ganid glömde aldrig Jesu kommentar: ”Vet du Ganid, de flesta människor är som detta vilsegångna barn. De tillbringar mycket av sin tid med att gråta i sin rädsla och lida i sin sorg när sanningen är att de endast är ett kort stycke från säkerhet och trygghet, precis så som detta barn endast var en liten bit från hemmet. Och alla de som känner sanningens väg och har förvisningen om att de känner Gud borde hålla det för ett privilegium, inte en skyldighet, att erbjuda vägledning åt sina medmänniskor i dessas strävan att finna källorna till tillfredsställelsen i livet. Var det inte för oss en storartad glädje att återbörda detta barn till dess mor? Så upplever också de som leder människor till Gud det mänskliga tjänandets högsta tillfredsställelse.” Från den dagen framåt höll Ganid för resten av sitt liv utkik efter vilsegångna barn som han kunde återbörda till deras hem.

Här fanns också en änka med fem barn vars man hade omkommit i en olycka. Jesus berättade för Ganid att han själv hade förlorat sin far i en olycka, och de gick upprepade gånger för att trösta denna mor och hennes barn samtidigt som Ganid bad om pengar av sin far för att förse dem med mat och kläder. De gav inte upp i sina bemödanden förrän de hade funnit en arbetsplats för den äldste pojken så att han kunde hjälpa till med familjens försörjning.

Den kvällen när Gonod lyssnade till berättelsen om deras upplevelser sade han välvilligt till Jesus: ”Jag avser att göra en lärd man eller en affärsman av min son, och nu börjar du göra honom till en filosof eller filantrop.” Jesus svarade leende: ”Kanske vi kan göra honom till alla fyra. Då kan han få en fyrfaldig tillfredsställelse i livet när hans öra för människans melodi kan känna igen fyra toner i stället för en.” Då sade Gonod: ”Jag ser att du verkligen är en filosof. Du måste skriva en bok för kommande generationer.” Jesus svarade: ”Inte en bok — min mission är att leva ett liv i denna generation och för alla generationer. Jag —”, men han stannade upp och sade i stället till Ganid: ”Min son, det är tid att gå till vila.”

7. RESOR TILL ROMS OMNEJD

Med Rom som utgångspunkt gjorde Jesus, Gonod och Ganid fem resor till intressanta platser i det omgivande landet. Under deras färd till sjöarna i norra Italien hade Jesus ett långt samtal med Ganid om det omöjliga i att undervisa en människa om Gud om människan inte vill lära känna Gud. På sin resa till sjöarna hade de i förbigående mött en tanklös hedning, och Ganid var överraskad att Jesus inte följde sitt

6. SOCIAL MINISTRY

^{132:6.1 (1465.5)} Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: "You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God experience the supreme satisfaction of human service." And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

^{132:6.2 (1465.6)} There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

^{132:6.3 (1465.7)} That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: "I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him." And Jesus smilingly replied: "Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one." Then said Gonod: "I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations." And Jesus replied: "Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I —" but he stopped, saying to Ganid, "My son, it is time to retire."

7. TRIPS ABOUT ROME

^{132:7.1 (1466.1)} Jesus, Gonod, and Ganid made five trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual

vanliga förfarande att engagera mannen i ett samtal som naturligt skulle ha lett fram till en diskussion om andliga frågor. När Ganid frågade varför han visade så litet intresse för denna hedning svarade Jesus:

"Ganid, mannen hungrade inte efter sanning. Han var inte missnöjd med sig själv. Han var inte färdig att be om hjälp, och ögonen i hans sinne var inte öppna för att ta emot ljus för själen. Den mannen var inte mogen för frälsningens skörd. Han måste ges mer tid så att livets prövningar och svårigheter bereder honom för att ta emot visdom och högre lärdom. Eller, om han kunde leva tillsammans med oss, kunde vi med vårt liv visa honom den himmelske Fadern, och då skulle han bli så fångslad av vårt liv som söner till Gud att han skulle känna sig tvungen att ställa frågor om vår Fader. Man kan inte uppenbara Gud för dem som inte söker honom. Man kan inte leda ovilliga själar till frälsningens fröjder. Människan måste börja hungra efter sanning som resultat av erfarenheterna i livet, eller så måste hon önska lära känna Gud som resultat av kontakt med livet hos dem som känner den gudomlige Fadern innan en annan människa kan fungera som den som leder en sådan dödlig medmänniska till Fadern i himlen. Om vi känner Gud är vår verkliga uppgift på jorden att leva så att vi låter Fadern uppenbara sig i våra liv, och sålunda kommer alla personer som söker Gud att se Fadern och be om vår hjälp för att finna ut mer om den Gud som på detta sätt kommer till uttryck i våra liv."

Under deras besök i Schweiz, uppe i bergen, hade Jesus ett dagslångt samtal med både far och son om buddhismen. Ganid hade många gånger ställt direkta frågor om Buddha till Jesus men hade alltid fått mer eller mindre undvikande svar. Nu ställde fadern i sonens närvaro en direkt fråga om Buddha till Jesus, och han fick ett direkt svar. Gonod sade: "Jag skulle verkligen vilja veta vad du anser om Buddha." Jesus svarade:

"Er Buddha var mycket bättre än er buddhism. Buddha var en stor man, rentav en profet för sitt folk, men han var en föräldralös profet. Med det avser jag att han tidigt förlorade sin andlige Fader, Fadern i himlen, ur sikte. Hans erfarenhet var tragisk. Han försökte leva och undervisa som en Guds budbärare, men utan Gud. Buddha styrde sitt frälsningsskepp ända fram till den trygga hamnen, ända fram till inloppet till hamnen för de dödligas frälsning och där, till följd av bristfälliga sjökort, körde det fina fartyget på grund. Där har det legat alla dessa generationer, orörligt och nästan hopplöst strandat. Och där har många av ert folk stannat ombord alla dessa år. De lever inom hörhåll från vilans trygga vatten, men de vägrar att gå in i den emedan den gode Buddhas ädla farkost råkade ut för olyckan att stöta på grund just utanför hamnen. Och de buddhistiska folken kommer aldrig att segla in i denna hamn om de inte överger sin profets filosofiska farkost och tar vara på hans ädla ande. Om ert folk hade förblivit troget Buddhas ande skulle ni för länge sedan ha seglat in i er hamn för andefrid, självila och frälsningens förvissning."

"Ser du Gonod, Buddha kände Gud i anden men lyckades inte klart finna honom i sinnet. Judarna fann Gud i sinnet men till stor del lyckades inte lära känna honom i anden. Idag traskar buddisterna omkring i en filosofi utan Gud, medan mitt folk är ömkligt förslavat under gudsfruktan utan en livets och frihetens frälsande filosofi. Ni har en filosofi utan Gud. Judarna har en Gud

practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

132:7.2 (1466.2) "Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who in this manner finds expression in our lives."

132:7.3 (1466.3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: "I would really like to know what you think of Buddha." And Jesus answered:

132:7.4 (1466.4) "Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground. There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing distance of the safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation."

132:7.5 (1467.1) "You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy

men saknar till större delen en därtill relaterad livsfilosofi. Då Buddha inte lyckades se Gud som en ande och en Fader kunde han inte i sin undervisning tillhandahålla den moraliska energi och andliga drivkraft som en religion måste ha om den skall förändra ett folk och upphöja en nation."

Då utropade Ganid: "Läraren, låt oss du och jag skapa en ny religion, en som är tillräckligt bra för Indien och tillräckligt stor för Rom, och kanske kan vi få judarna att byta ut Jahve mot den." Jesus svarade: "Ganid, religioner skapas inte. Människornas religioner växer fram under långa tidsperioder, medan uppenbarelserna av Gud lyser fram på jorden i de människors liv som uppenbarar Gud för sina medmänniskor." Men de förstod inte betydelsen av dessa profetiska ord.

Den kvällen efter det att de hade lagt sig kunde Ganid inte sova. Han pratade en lång stund med sin far och sade slutligen: "Vet du far, ibland tror jag att Joshua är profet." Hans far svarade blott, sömnigt: "Min son, det finns andra —"

Från den dagen och under resten av sitt jordeliv fortsatte Ganid att utveckla sin egen religion. Han påverkades mäktigt i sitt sinne av Jesu vidsynhet, opartiskhet och tolerans. Under alla deras samtal om filosofi och religion upplevde denne yngling aldrig känslor av förnärmelse eller antagonism.

Vilken syn var det inte för de himmelska intelligenserna att skåda, denna scen då den indiske pojken föreslår för Skaparen av ett universum att de skulle skapa en ny religion! Fastän den unge mannen inte visste det, skapade de då och där en ny och evig religion — denna nya frälsningsväg, Guds uppenbarelse för människan genom och i Jesus. Det som pojken mest ville göra, det gjorde han faktiskt omedvetet. Så var det och förblir det alltid. Det som människans upplysta och eftersinnande fantasi, stödd av andlig undervisning och ledning helhjärtat och osjälviskt vill göra och vara, blir mätbart skapande i samma mån som den dödlige hänger sig åt att gudomligt följa Faderns vilja. När människan ingår i partnerskap med Gud kan stora ting ske, och sker verkligen.

without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation."

132:7.6 (1467.2) Then exclaimed Ganid: "Teacher, let's you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh." And Jesus replied: "Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows." But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

132:7.7 (1467.3) That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, "You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet." And his father only sleepily replied, "My son, there are others —"

132:7.8 (1467.4) From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus' broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

132:7.9 (1467.5) What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted most to do he was unconsciously actually doing. And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father's will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

Kapitel 133. Återkomst från Rom

⇨ 132

Urantiaboken

134 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 133 ÅTERKOMST FRÅN ROM

Sektioner

Introduktion

1. Barmhärtighet och rättvisa
2. Embarkering i Tarentum
3. I Korinth
4. Personligt arbete i Korinth
5. I Aten — föreläsning om vetenskapen
6. I Efesos — föreläsning om själen
7. Vistelsen på Cypren — föreläsning om sinnet
8. I Antiochia
9. I Mesopotamien

PAPER 133 THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction

1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

Introduktion

NÄR JESUS gjorde sig klar för avresan från Rom tog han inte farväl av någon av sina vänner. Den skriftlärd från Damaskus anlände till Rom utan uppteend och avlägsnade sig på samma sätt. Det gick ett helt år innan de som kände och älskade honom gav upp hoppet om att få återse honom. Före slutet av det andra året fann sig små grupper av dem som hade känt honom draga till varandra av sitt gemensamma intresse för hans undervisning och på grund av de gemensamma minnena av de goda stunderna tillsammans med honom. Dessa små grupper av stoiker, cyniker och anhängare av mysteriekulter fortsatte att hålla oregelbundna och informella möten ända fram till den tid då kristendomens första predikare framträdde i Rom.

Gonod och Ganid hade gjort så mycket uppköp i Alexandria och Rom att de sände alla sina saker i förväg med lastkaravanen till Tarentum, medan de tre resenärerna i lugn takt vandrade tvärs över Italien längs den storartade via Appia. På denna resa mötte de alla slags människor. Många ädla romerska medborgare och grekiska kolonister bodde vid denna väg, men också de efterkommande till det stora antalet lägrestående slavar började redan synas till.

En dag när de vilade vid lunchtid ungefär halvvägs till Tarentum ställde Ganid en direkt fråga till Jesus om vad denne tyckte om kastväsendet i Indien. Jesus sade: "Fastän människorna skiljer sig från varandra i många

INTRODUCTION

133:0.1 (1468.1) WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

133:0.2 (1468.2) Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way. On this journey they encountered all sorts of human beings. Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

133:0.3 (1468.3) One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: "Though human beings differ in many

avseenden är alla dödliga jämställda inför Gud och i den andliga världen. I Guds ögon finns det endast två grupper av dödliga: de som vill göra hans vilja, och de som inte vill göra det. När universum betraktar en bebodd värld urskiljer det likaså två stora klasser: de som känner Gud och de som inte känner honom. De som inte har förmågan att känna Gud räknas till djuren i den världen. Mänskligheten kan lämpligen indelas i många klasser enligt olika kvalifikationer, då de kan betraktas fysiskt, mentalt, socialt, yrkesmässigt eller moraliskt, men när dessa olika klasser av dödliga framträder inför Guds domstol är de jämställda. Gud ser verkligen inte till person. Fastän man inte kan undgå att observera människornas skillnader i fråga om intellektuella, sociala och moraliska förmågor och begåvningar bör man inte göra några sådana distinktioner när människornas andliga brödraskap samlas inför Gud för att dyrka honom.”

1. BARMHÄRTIGHET OCH RÄTTVISA

En mycket intressant händelse inträffade en eftermiddag vid sidan av vägen när de närmade sig Tarentum. De såg hur en rå och våldsam yngling brutalt mobbade en mindre pojke. Jesus skyndade till den angripne ynglingens hjälp, och när han hade undsatt honom höll han stadigt fast angriparen tills den mindre pojken hade hunnit fly. Så snart Jesus släppte lös den lille tyrannen kastade sig Ganid över pojken och började ge honom ett ordentligt kok stryk, men till Ganids förvåning grep Jesus genast in. Efter det att Jesus hade fått Ganid att lugna ned sig och låtit den skrämde pojken undkomma utropade den unge mannen upprörd, så snart han kunde dra andan: ”Jag förstår mig inte på dig, läraren. Om barmhärtheten fordrar att du undsätter den mindre pojken, kräver inte rättvisan att du straffar den större och angripande ynglingen?” Jesus svarade:

”Ganid, det är sant att du inte förstår. Att visa barmhärthighet ankommer alltid på individen, men att utmäta ett rättvist straff är alltid en funktion för de sociala, statliga eller de för universums administration svarande grupperna. Som individ är jag skyldig att visa barmhärthighet; jag måste gå till den angripne gossens undsättning, och det är helt följdriktigt att jag får använda tillräckligt med kraft för att hålla angriparen tillbaka. Och det är just så jag gjorde. Jag lyckades befria den angripne gossen; därmed hade jag visat honom barmhärthighet. Därefter höll jag med våld angriparen tillbaka tillräckligt länge för den svagare parten i dispyten att undkomma, varefter jag drog mig tillbaka från fallet. Jag började inte sitta till doms över angriparen och sålunda pröva hans motiv — att rättsligt behandla allt som hade anknytning till hans överfall på sin kamrat — för att sedan ta mig till att verkställa det straff som mitt sinne kanske skulle föreskriva som en rättvis vedergällning för hans illgärning. Ganid, barmhärtheten kan vara ymnig, men rättvisan är exakt. Kan du inte se att det är svårt att finna två personer som kan vara överens om det straff som skulle tillfredsställa rättvisans krav? En ville utmäta fyrtio piskrapp, en annan tjugor, medan ytterligare en annan ville föreslå inspärrande i ensamcell som rättvist straff. Kan du inte se att det är bäst att sådana skyldigheter i denna värld åvilar gruppen eller administreras av valda

ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God.”

1. MERCY AND JUSTICE

^{133:1.1 (1468.4)} A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: "I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?" In answering, Jesus said:

^{133:1.2 (1469.1)} "Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may employ sufficient force to restrain the aggressor. And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe, judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation.

representanter för gruppen? I universum ligger domsrätten hos dem som i grunden känner till de bakomliggande omständigheterna i samband med alla överträdelse såväl som motiven till dessa. I ett civiliserat samhälle och i ett organiserat universum förutsätter rättskipningen ett avkunnande av rättvis dom som följer på ärlig och rättvis bedömning, och sådana befogenheter har endast de rättsansvariga grupperna i världarna och de allvetande administratörerna av de högre universerna i hela skapelsen.”

I flera dagar talade de om detta problem med att visa barmhärtighet och att skipa rättvisa. Ganid förstod åtminstone i någon mån varför Jesus inte ville engagera sig i en personlig kraftmätning. Men Ganid ställde en sista fråga, på vilken han aldrig fick ett helt tillfredsställande svar, och den frågan lydde: ”Men läraren, om en starkare och illasinnad varelse skulle överfalla dig och hota att döda dig, vad skulle du göra? Skulle du inte försöka försvara dig?” Fastän Jesus inte fullt och tillfredsställande kunde besvara pojken fråga, då han inte var villig att avslöja för denne att han levde på jorden för att exemplifiera Paradisfaderns kärlek för ett universum som såg på, sade han dock så här mycket:

”Ganid, jag kan väl förstå hur en del av dessa problem förvirrar dig, och jag skall försöka besvara din fråga. Vid alla angrepp som kunde tänkas ske mot min person skulle jag först avgöra huruvida angriparen var en son till Gud — min broder i köttlig gestalt — och om jag drog den slutsatsen att denna varelse saknade moraliskt omdöme och andligt förnuft, skulle jag utan tvekan försvara mig fullt ut med alla mina krafter att göra motstånd, oberoende av konsekvenserna för angriparen. Men jag skulle inte på detta sätt angripa en medmänniska som har en ställning av sonskap, inte ens i självförsvar. Det vill säga, jag skulle inte på förhand och utan dom straffa honom för hans angrepp på mig. Jag skulle på alla tänkbare sätt försöka förhindra ett sådant angrepp och få honom att avstå från det, och om jag inte lyckades avstyra det skulle jag försöka mildra det. Ganid, jag har absolut förtroende för min himmelske Faders omsorg; jag är ägnad till att göra min himmelske Faders vilja. Jag tror inte att någon verklig skada kan drabba mig. Jag tror inte att mitt livsverk verkligen kan råka i fara av något som mina fiender ville låta gå ut över mig, och av våra vänner behöver vi ju inte befara något våld. Jag är absolut förvissad om att hela universum är vänligt inställt mot mig — på denna allt övervinnande sanning insisterar jag att tro med hela mitt hjärtas förtröstan även om alla yttre omständigheter kan tyckas tala för det motsatta.

Men Ganid var inte helt tillfreds. Många gånger talade de om dessa frågor, och Jesus berättade för honom om några av sina erfarenheter från pojkkåren och också om stenhuggarens son Jakob. Då Ganid fick höra hur Jakob tog till sin uppgift att försvara Jesus sade han: ”Ja, jag börjar förstå! Först och främst skulle mycket sällan någon normal människa vilja angripa en så vänlig person som du, och även om någon vore så tanklös att göra det, är det ganska säkert att det nära till hands skulle finnas någon annan dödlig som skyndade till din hjälp, precis så som du alltid går för att undsätta var och en som du ser befinna sig i nöd. I mitt hjärta, läraren, är jag överens med dig, men mitt förnuft säger fortfarande att hade jag varit Jakob skulle jag med nöje ha straffat dessa oförskämda odågor som tog sig för att

In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation.”

133:1.3 (1469.2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: “But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?” Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad’s question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father’s love to an onlooking universe, he did say this much:

133:1.4 (1469.3) “Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon me. I would by every possible artifice seek to prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father’s overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary.”

133:1.5 (1470.1) But Ganid was not fully satisfied. Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason’s son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: “Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they

angripa dig bara för att de tänkte att du inte skulle försvara dig. Jag antar att du är ganska trygg på din färd genom livet emedan du tillbringar så mycket av din tid med att hjälpa andra och ta vård om dina nödställda medmänniskor — ja, högst troligt kommer det alltid att finnas någon till hands för att försvara dig.” Jesus svarade: ”Det testet har ännu inte kommit, Ganid, och när det kommer måste vi stå fast vid Faderns vilja.” Det var ungefär allt som pojken kunde få sin lärare att säga om detta svåra ämne som gällde självförsvar och icke-motstånd. Vid ett annat tillfälle lyckades han få Jesus att framföra åsikten att det organiserade samhället hade all rätt att använda våld vid verkställandet av sina rättmätiga beslut.

2. EMBARKERING I TARENTUM

Medan resenärerna väntade i hamnen på att fartyget skulle lossa sin last såg de en man som misshandlade sin hustru. Som hans sed var ingrep Jesus till förmån för personen utsatt för angrepp. Han gick fram och ställde sig bakom den ilske mannen, vidrörde honom lätt på axeln och sade: ”Min vän, får jag tala med dig enskilt en stund?” Den arge mannen blev förvirrad av ett sådant närmande, och efter en stund av förlägen tvekan stammade han fram: ”Hm — varför — ja, vad vill du med mig?” När Jesus hade fört honom åt sidan sade han: ”Min vän, jag ser att något förfärligt måste ha hänt dig. Jag vill väldigt gärna att du berättar för mig vad som kan hända en sådan stark man att det får honom till angripa sin hustru, sina barns mor, och till och med här ute inför allas ögon. Jag är säker på att du tycker dig ha någon bra orsak till denna våldshandling. Vad har kvinnan gjort för att förtjäna en sådan behandling från sin man? När jag ser på dig tycker jag mig urskilja kärlek till rättvisan i dit ansikte, om inte rentav en önskan att visa barmhärtighet. Jag vill påstå att om du fann mig vid vägkanten attackerad av rövare, skulle du utan att tveka rusa till min undsättning. Jag vågar säga att du har gjort många sådana modiga gärningar i ditt liv. Nu, min vän, berätta för mig vad som är på tok. Gjorde kvinnan något orätt, eller tappade du dumt besinningen och började tanklöst misshandla henne?” Det var inte så mycket vad Jesus sade som rörde denne mans hjärta utan den vänliga blick och det deltagande leende som Jesus gav honom när han avslutade sina kommentarer. Mannen sade: ”Jag ser att du är en av cynikerprästerna och jag är tacksam för att du lugnade ned mig. Min hustru har inte gjort sig skyldig till någon stor förseelse. Hon är en bra hustru, men hon irriterar mig med sitt sätt att kritisera mig offentligt och då förlorar jag behärsknigen. Jag är ledsen för min brist på självbehärskning, och jag lovar att försöka hålla fast vid mitt tidigare löfte till en av dina bröder som för många år sedan lärde mig den bättre vägen. Det lovar jag dig.”

Sedan sade Jesus när han tog farväl av honom: ”Min broder, minns alltid att mannen inte har någon rättmätig bestämmanderätt över kvinnan om inte kvinnan villigt och självmant har gett honom den rätten. Din hustru har förbundit sig att gå genom livet med dig, att bistå dig i livets strider och att åta sig den mycket större delen av bördan att föda och fostra dina barn. I gengäld för denna speciella tjänst är det endast rättvist att hon av dig får det särskilda skydd som mannen kan ge kvinnan, som är den part som måste bära, föda och

thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you.” And Jesus replied: ”That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to abide by the Father's will.” And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. EMBARKING AT TARENTUM

^{133:2.1 (1470.2)} While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: ”My friend, may I speak with you in private for a moment?” The angry man was nonplused by such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — ”er — why — yes, what do you want with me?” When Jesus had led him to one side, he said: ”My friend, I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault. What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?” It was not so much what he said that touched this man's heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: ”I perceive you are a priest of the Cynics, and I am thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you.”

^{133:2.2 (1471.1)} And then, in bidding him farewell, Jesus said: ”My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can give to woman as the partner who must carry, bear, and

nära barnen. Den kärleksfulla omvårdnad och omtänksamhet som en man är villig att skänka sin hustru och deras barn är måttet på den mannens uppnående av det skapande och andliga självmedvetandets högre nivåer. Vet du inte att män och kvinnor är kompanjoner till Gud däri att de samverkar till att skapa varelser som växer upp till att i sin ägo ha potentialen till en odödlig själ? Fadern i himlen betraktar och behandlar Andemodern till barnen i universum som jämställd med sig. Det är gudalikt att dela ditt liv och allt som hör därtill på lika villkor med moderkompanjonen som så till fullo med dig delar den gudomliga erfarenheten av att fortplanta er i era barns liv. Om du blott kan älska dina barn så som Gud älskar dig, kommer du att älska och omhulda din hustru så som Fadern i himlen högaktar och ärar den Oändlige Anden, modern till alla andebarn i hela det vidsträckta universum."

När de gick ombord på båten och såg tillbaka fick de bevittna det tårögda paret som stod där och tyst omfamnade varandra. Gonod, som hade hört den senare delen av Jesu budskap till mannen, mediterade hela dagen över vad han hade hört, och han beslöt att omorganisera sitt hem då han väl var tillbaka i Indien.

Resan till Nikopolis var angenäm men långsam då vinden inte var gynnsam. De tre tillbringade många timmar med att tala om sina erfarenheter i Rom och minnas allt som hade hänt dem sedan de träffades i Jerusalem. Ganid höll på att bli helt uppfylld av det personliga tjänandets anda. Han började bearbeta fartygets uppassare, men på andra dagen då han kom in på djupa religiösa vatten måste han kalla på Joshuas hjälp.

De vistades flera dagar i Nikopolis, den stad som Augustus hade grundlagt ungefär femtio år tidigare som "segerstad" till minne av slaget vid Aktium, då denna plats var det ställe där han hade slagit läger med sin armé före striden. De logerade i hemmet hos en Jeramy, en grek som hade omvänt sig till judendomen och som de hade träffat ombord på båten. Aposteln Paulus tillbringade en hel vinter hos Jeramys son i samma hus under sin tredje missionsresa. Från Nikopolis seglade de med samma båt till Korinth, huvudstad i den romerska provinsen Achaia.

3. I KORINTH

Vid den tid då de nådde fram till Korinth hade Ganid blivit mycket intresserad av den judiska religionen, och därför var det inget märkligt med att han en dag, när de gick förbi en synagoga och såg människor gå in, bad Jesus ta med honom till gudstjänsten. Den dagen hörde de en lärd rabbin föreläsa om "Israels ödesbestämmelse", och efter gudstjänsten träffade de en viss Krispos som var huvudföreståndare för synagogan. De återvände många gånger till gudstjänsterna i synagogan, men främst för att träffa Krispos. Ganid fattade stort tycke för Krispos, hans hustru och deras familj om fem barn. Han tyckte mycket om att observera hur en jude ledde familjelivet.

Medan Ganid studerade familjelivet undervisade Jesus Krispos om hur man levde ett bättre religiöst liv. Jesus hade mer än tjugo samtal med denne framsynte jude. Det är inte överraskande att när Paulus många år

nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man's attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe."

133:2.3 (1471.2) As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus' message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

133:2.4 (1471.3) The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable. The three spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

133:2.5 (1471.4) They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the "city of victory" in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. AT CORINTH

133:3.1 (1471.5) By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the "Destiny of Israel," and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

133:3.2 (1472.1) While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew; and it is not surprising, years

senare predikade i denna samma synagoga och när judarna hade förkastat hans budskap och röstat för att förbjuda honom att längre predika i synagogan, och då han sedan begav sig iväg till icke-judarna, så anslöt sig Krispos och hela hans familj till den nya religionen och blev en av de främsta stöttepelarna för den kristna församling som Paulus senare organiserade i Korinth.

Under de aderton månader som Paulus predikade i Korinth — under det senare skedet tillsammans med Silas och Timoteus — mötte han många andra som hade fått undervisning av den "judiske privatläraren till en indisk köpmans son".

I Korinth mötte de människor av varje folkslag från tre världsdelar. Näst efter Alexandria och Rom var det den mest kosmopolitiska staden i Medelhavsriket. Det fanns mycket som tilldrog sig uppmärksamheten i denna stad, och Ganid tröttnade aldrig på att besöka fästningen som låg nästan sex hundra meter ovanför havsytan. Han tillbringade också en hel del av sin fritid i synagogan och i Krispos hem. Han var först chockerad och senare charmerad av den ställning som kvinnan hade i det judiska hemmet; det var en uppenbarelse för denne unge indier.

Jesus och Ganid var ofta gäster i ett annat judiskt hem, nämligen hos Justus, en from köpman som bodde intill synagogan. Mången gång senare när aposteln Paulus vistades i detta hem fick han höra berättas om dessa diskussioner mellan den indiske pojken och hans judiske lärare, medan både Paulus och Justus undrade vad det blev av en så vis och lysande hebreisk lärare.

När de var i Rom märkte Ganid att Jesus vägrade att följa med dem när de gick till den allmänna badinrättningen. Flera gånger efteråt försökte den unge mannen förmå Jesus att mer omfattande säga vad han tänkte om förhållandet mellan könen. Fastän Jesus besvarade pojkens frågor föreföll han aldrig villig att i större utsträckning diskutera dessa ämnen. En kväll när de vandrade runt i Korinth nära det ställe där fästningens mur löpte ned till havet, kom två prostituerade kvinnor fram och tilltalade dem. Ganid hade insupit tanken, och rätt så, att Jesus var en man med höga ideal och att han avskydde allt som hade en anstrykning av orenhet eller en bismak av ondska. Följaktligen talade han i skarpa ordalag till dessa kvinnor och visade ohövlighet bort dem. När Jesus såg detta sade han till Ganid: "Du menar väl, men du borde inta ta dig friheten att tala till Guds barn på detta sätt, även om de råkar vara hans felande barn. Vem är vi att sitta till doms över dessa kvinnor? Råkar du känna till alla de omständigheter som ledde dem till att ty sig till sådana metoder för att skaffa sig sitt uppehälle? Stanna upp här med mig medan vi talar om dessa saker." Kurtisanerna var ännu mer förvånade än Ganid över vad han sade.

När de stod där i månskenet fortsatte Jesus med att säga: "I varje människosinne bor en gudomlig ande, en gåva från Fadern i himlen. Denna goda ande strävar ständigt efter att leda oss till Gud, att hjälpa oss att finna Gud och att lära känna Gud. Men de dödliga har också många naturliga fysiska benägenheter som Skaparen har försett dem med och som är avsedda att tjäna individens och släktets välbefinnande. Nu är det så, att män och kvinnor ofta blir förvirrade när de försöker

afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at Corinth.

133:3.3 (1472.2) During the eighteen months Paul preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the "Jewish tutor of the son of an Indian merchant."

133:3.4 (1472.3) At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one's attention in this city, and Ganid never grew weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

133:3.5 (1472.4) Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

133:3.6 (1472.5) When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad's questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: "You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters." The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

133:3.7 (1472.6) As they stood there in the moonlight, Jesus went on to say: "There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are many natural physical tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now, oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and

förstå sig själva och när de brottas med de mångahanda svårigheterna i att skaffa sig sitt uppehälle i en värld som till så stor del domineras av själviskhet och synd. Jag ser Ganid, att ingendera av dessa kvinnor är avsiktligt orättfärdig. Jag kan läsa i deras ansikten att de har upplevt mycken sorg. De har lidit mycket i händerna på ett synbarligen grymt öde. De har inte avsiktligt valt detta slags liv, de har i en modlöshet som gränsar till förtvivlan gett efter för stundens nöd och accepterat detta motbudande sätt att förtjäna sitt levebröd som det bästa sättet ut ur en situation som för dem föreföll hopplös. Ganid, en del människor är verkligen onda i sitt hjärta; de gör avsiktligt, med vett och vilja, sådant som är tarvligt, men säg mig när du ser in i dessa nu av tårar fläckade ansikten, ser du något ont eller orättfärdigt? När Jesus gjorde paus för Ganid att svara, kvävdes dennes röst när han stammade fram sitt svar: "Nej, läraren, det ser jag inte. Och jag ber om ursäkt för min ohövlighet mot dem — jag ber om deras förlåtelse." Då sade Jesus: "Och jag säger för deras del att de har förlåtit dig, så som jag säger för min himmelske Faders del att han har förlåtit dem. Kom nu alla med mig till en väns hus, där vi skall be om något att styrka oss med och planera för ett nytt och bättre liv framöver." Fram till denna stund hade de två förvånade kvinnorna inte yttrat ett ord. De såg på varandra och följde tysta efter medan männen gick före.

Föreställ er Justus hustrus förvåning när Jesus vid denna sena timme anlände i sällskap med Ganid och dessa två främlingar och sade: "Förlåt oss att vi kommer så här sent, men Ganid och jag skulle vilja ha något näring, och vi skulle vilja dela det med dessa våra nyvunna vänner, som också är i behov av att äta. Dessutom kommer vi till dig med den tanken att du kunde vara intresserad av att ge oss råd om bästa sättet att hjälpa dessa kvinnor att få en ny början i livet. De kan berätta sin historia för dig, men jag antar att de har haft många svårigheter, och själva deras närvaro här i ditt hus visar hur uppriktigt de längtar efter att lära känna goda människor och hur villigt de vill ta fasta på tillfället att visa för hela världen — och rentav för änglarna i himlen — vilka tappra och ädla kvinnor de kan bli."

När Marta, Justus hustru, hade dukat fram maten på bordet tog Jesus oväntat farväl av dem och sade: "Då det håller på att bli sent och eftersom den unge mannens far väntar på oss, ber vi att bli ursäktade medan vi lämnar er här tillsammans — tre kvinnor — älskade barn till den Högste. Och jag skall be om andlig ledning för er medan ni gör upp planer för ett nytt och bättre liv på jorden och för evigt liv i det storartade livet härefter."

Så tog Jesus och Ganid avsked av kvinnorna. Hittills hade de två kurtisanerna ingenting sagt; likaså var Ganid mållös. För några ögonblick var Marta det också, men inom kort blev hon situationen vuxen och gjorde för dessa främlingar allt det som Jesus hade hoppats på. Den äldre av dessa två kvinnor dog en kort tid därefter med ett klart hopp om evig överlevnad, och den yngre kvinnan arbetade på Justus affärsställe och blev senare en livslång medlem av den första kristna kyrkan i Korinth.

I Krispos hem träffade Jesus och Ganid flera gånger en viss Gaius, som senare blev en lojal anhängare till Paulus. Under dessa två månader i Korinth hade de personliga samtal med väldigt många

to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?" And as Jesus paused for his reply, Ganid's voice choked up as he stammered out his answer: "No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness." Then said Jesus: "And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend's house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead." Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

133:3.8 (1473.1) Imagine the surprise of Justus' wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: "You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become."

133:3.9 (1473.2) When Martha, Justus' wife, had spread the food on the table, Jesus, taking unexpected leave of them, said: "As it is getting late, and since the young man's father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond."

133:3.10 (1473.3) Thus did Jesus and Ganid take leave of the women. So far the two courtesans had said nothing; likewise was Ganid speechless. And for a few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus' place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

133:3.11 (1473.4) Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with

betydelsefulla individer, och som resultat av alla dessa till synes slumpmässiga kontakter blev mer än hälften av de på detta sätt påverkade individerna medlemmar av det kristna samfund som senare uppkom.

När Paulus först begav sig till Korinth hade han inte för avsikt att göra ett långvarigt besök. Men han visste inte hur väl den judiske läraren hade berett vägen för hans bemödanden. Därtill upptäckte han hur stort intresse redan hade väckts av Aquila och Priscilla. Aquila var en av de cyniker som Jesus hade kommit i kontakt med när han var i Rom. Detta äkta par var judiska flyktingar från Rom, och de tillägnade sig snabbt Paulus undervisning. Han bodde hos dem och arbetade tillsammans med dem, ty de var också tältmakare. Det var dessa omständigheter som gjorde att Paulus förlängde sin vistelse i Korinth.

4. PERSONLIGT ARBETE I KORINTH

Jesus och Ganid hade många andra intressanta upplevelser i Korinth. De förde ingående samtal med ett stort antal personer som hade stor nytta av den undervisning de fick av Jesus.

En mjölnare lärde han att mala sanningens säd i den levande erfarenhetens kvarn för att göra det som är svårt i det gudomliga livet lätt att ta emot även för de svaga och spröda bland ens dödliga medmänniskor. Jesus sade: "Giv sanningens mjölk åt dem som är småbarn i fråga om andligt uppfattande. I din levande och kärleksfulla omvårdnadsverksamhet sök servera andlig föda i attraktiv form och anpassad efter mottagningsförmågan hos var och en som hör sig för hos dig."

Till en romersk centurion sade han: "Giv åt kejsaren det som tillhör kejsaren och åt Gud det som tillhör Gud. Ett uppriktigt tjänande av Gud och ett troget tjänande av kejsaren står inte i strid med varandra, såvida inte kejsaren skulle ta sig friheten att övermodigt göra anspråk på den hyllning som endast Gudomen kan göra anspråk på. Lojalitet gentemot Gud, om du lärde känna honom, skulle göra dig desto mer lojal och trofast i din tillgivenhet för en värdig kejsare."

Till en uppriktig ledare för Mithraskulten sade han: "Du gör rätt i att söka efter en religion som ger evig frälsning, men du felar när du söker en sådan lysande sanning bland mysterier som människor har skapat och bland människans filosofier. Vet du inte att den eviga frälsningens mysterium dväljs inom din egen själ? Vet du inte att himlens Gud har sänt sin ande att leva inom dig, och att denna ande leder alla dödliga som älskar sanningen och tjänar Gud ut från detta liv och genom dödens portar upp till ljusets eviga höjder, där Gud väntar för att ta emot sina barn? Och glöm aldrig att ni som känner Gud är Guds söner om ni verkligen längtar efter att vara lik honom."

Till en epikureisk lärare sade han: "Du gör rätt i att välja det bästa och uppskatta det goda, men är du vis när du inte i de dödligas liv urskiljer de större ting som kommer till uttryck i andens världar och som uppkommer av insikten om Guds närvaro i människans hjärta? Det som i människans erfarenhet är verkligt stort är att komma till insikten om att man känner den Gud vars ande bor inom en och försöker leda en framåt på den långa och nästan ändlösa färden till att uppnå

scores of worth-while individuals, and as a result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

133:3.12 (1473.5) When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul's teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

133:4.1 (1474.1) Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

133:4.2 (1474.2) The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one's fellow mortals. Said Jesus: "Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers."

133:4.3 (1474.3) To the Roman centurion he said: "Render unto Caesar the things which are Caesar's and unto God the things which are God's. The sincere service of God and the loyal service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in your devotion to a worthy emperor."

133:4.4 (1474.4) To the earnest leader of the Mithraic cult he said: "You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him."

133:4.5 (1474.5) To the Epicurean teacher he said: "You do well to choose the best and esteem the good, but are you wise when you fail to discern the greater things of mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the

den personliga närvaron av vår gemensamme Fader, hela skapelsens Gud, universernas Herre.”

Till en grekisk entreprenör och byggmästare sade han: ”Min vän, när du uppför människornas materiella strukturer, låt även en andlig karaktär som är lik den gudomliga anden i din själ växa upp. Låt inte din framgång som en världslig byggmästare bli större än din uppnåelse som en andlig son i himmelriket. Medan du bygger tidens boningar åt andra, försumma inte att säkra rätten till evighetens boningar för dig själv. Minns alltid att det finns en stad vars grundvalar är rättfärdighet och sanning och vars byggmästare och skapare är Gud.”

Till en romersk domare sade han: ”När du dömer människor, kom ihåg att du också själv en dag skall gå till doms inför Universumhärskarnas domstol. Döm rättvist, rentav barmhärtigt, ty du skall även själv en dag på samma sätt önska dig en barmhärtig behandling i den Supreme Domarens hand. Döm så som du själv vid liknande omständigheter skulle vilja bli dömd, så att du låter dig ledas av lagens anda såväl som dess bokstav. Och även så som du beviljar rättvisa dominerad av vad som är skäligt i ljuset av nöden hos dem som förs inför dig, så skall du ha rätt att förvänta dig rättvisa mildrad av nåd när du en gång står inför hela jordens Domare.”

Till en värdinna på ett grekiskt värdshus sade han: ”Visa din gästfrihet liksom en som förplägar den Högstes barn. Upphöj slitet i ditt dagliga arbete till konstens höga nivåer genom att du allt mer inser att du tjänar Gud i de personer som han bebor med sin ande, som har stigit ned för att leva i människornas hjärtan och därigenom söka omvandla deras sinne och leda deras själar till att lära känna Paradisfadern till alla dessa utgivna gåvor av gudomlig ande.”

Jesus hade många samtal med en kinesisk köpman. När han tog farväl av honom sade han följande ord av uppmaning: ”Dyrka endast Gud som är din sanna andliga förfader. Minns att Faderns ande ständigt lever inom dig och alltid visar din själsriktning mot himlen. Om du följer den omedvetna vägledningen av denna odödliga ande kan du vara viss om att fortsätta vidare på den upplyftande vägen till att finna Gud. Och när du sedan når fram till Fadern i himlen, är det därför att du genom att söka honom har blivit allt mer lik honom. Farväl således, Chang, men endast för en tid, ty vi skall mötas igen i ljusets världar där andesjälarnas Fader har ombesörjt många förtjusande uppehållsplatser för dem som är på väg till Paradiset.”

Till en resenär från Britannien sade han: ”Min broder, jag ser att du söker sanningen och jag vill antyda att anden som kommer från Fadern till all sanning kan tänkas bo inom dig. Har du någonsin på allvar försökt samtala med anden i din egen själ? Det är något som förvisso är svårt och som sällan leder till medvetande om framgång, men varje ärligt försök som det materiella sinnet gör för att kommunicera med sin inre ande leder ofelbart till framgång, trots att flertalet av människans alla sådana storartade erfarenheter länge måste stanna som övermedvetna registreringar i sådana gudsmedvetna dödliga själar.”

Till en ung man som hade rymt hemifrån sade Jesus: ”Kom ihåg att det finns två ting som du inte kan

personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes.”

133:4.6 (1474.6) To the Greek contractor and builder he said: “My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God.”

133:4.7 (1474.7) To the Roman judge he said: “As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth.”

133:4.8 (1475.1) To the mistress of the Greek inn he said: “Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells by his spirit which has descended to live within the hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit.”

133:4.9 (1475.2) Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: “Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father’s spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are Paradise-bound.”

133:4.10 (1475.3) To the traveler from Britain he said: “My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals.”

133:4.11 (1475.4) To the runaway lad Jesus said: “Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you

rymma ifrån: Gud och dig själv. Vårt du än far tar du med dig dig själv och den himmelske Faderns ande som bor i ditt hjärta. Min son, sluta upp med att försöka bedra dig själv. Slå dig till ro med vanan att modigt möta livets fakta. Ta ett fast grepp om försäkringarna att du är en son till Gud och vissheten om det eviga livet, så som jag har lärt dig. Besluta dig för att från denna dag framöver vara en riktig man, en man som är fast besluten att möta livet modigt och intelligent.”

Till en dömd brottsling sade han under den sista stunden: ”Min broder, du har råkat ut för onda tider. Du gick vilse; du blev insnärjd i brottets nät. Av vårt samtal vet jag väl att du inte planerade att göra det som inom kort kostar dig ditt jordiska liv. Men du gjorde förvisso detta onda, och dina medmänniskor har dömt dig som skyldig. De har bestämt att du skall dö. Du eller jag kan inte neka staten denna rätt till självförsvar på det sätt som den själv har valt. Mänskligt sett ser det inte ut att finnas något sätt att undgå straffet för din förbrytelse. Dina medmänniskor måste döma dig enligt vad du gjorde, men det finns en Domare som du kan vädja till om förlåtelse och som skall döma dig enligt dina verkliga motiv och bättre avsikter. Du behöver inte vara rädd för att möta Guds dom om din ånger är äkta och din tro uppriktig. Det faktum att ett av människor ålagt dödsstraff ansluter sig till din villfarelse inverkar inte menligt på möjligheten för din själ att erhålla rättvisa och åtnjuta barmhärtighet inför de himmelska domstolarna.”

Jesus hade många förtroendefulla samtal med ett stort antal hungriga själar, alltför många för att få plats i denna redogörelse. De tre resenärerna glädde sig åt sin vistelse i Korinth. Med undantag för Aten, som var mer berömt som utbildningscentrum, var Korinth den mest betydelsefulla staden i Grekland under dessa romerska tider. Deras två månader långa uppehåll i detta blomstrande kommersiella centrum gav dem alla tre tillfälle att skaffa sig mycken värdefull erfarenhet. Deras vistelse i denna stad utgjorde ett av de mest intressanta av alla deras uppehåll på tillbakavägen från Rom.

Gonod hade många intressen i Korinth, men till slut var han klar med sina affärer och de gjorde sig redo att segla till Aten. De färdades med en liten båt som kunde föras landvägen längs en bana från en av hamnarna i Korinth till en annan, ett avstånd om cirka sexton kilometer.

5. I ATEN — FÖRELÄSNING OM VETENSKAPEN

De anlände snart till det gamla centret för grekisk vetenskap och lärdom, och det gick en rysning genom Ganid vid tanken på att han var i Aten, i Grekland, det kulturella centret för det som en gång var Alexander den Stores imperium, vars gränser hade sträckt sig ända till hans eget land Indien. Det fanns inte så mycket affärer att sköta, varför Gonod tillbringade största delen av sin tid med att i sällskap med Jesus och Ganid besöka de många intressanta platserna och med att lyssna till de många intressanta diskussioner som gossen och hans mångsidige lärare förde.

Ett storartat universitet blomstrade fortfarande i Aten, och de tre besökte ofta dess lärosalar. Jesus och Ganid hade grundligt diskuterat Platons läror när de bevistade föreläsningarna i museet i Alexandria. De tyckte alla om den grekiska konsten, som det

take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently.”

133:4.12 (1475.5) To the condemned criminal he said at the last hour: “My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may appeal for forgiveness, and who will judge you by your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts.”

133:4.13 (1476.1) Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months’ stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

133:4.14 (1476.2) Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth’s harbors to the other, a distance of ten miles.

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

133:5.1 (1476.3) They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

133:5.2 (1476.4) A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria. They all enjoyed the art of

fortfarande fanns exempel på här och var i staden.

Både fadern och sonen gillade mycket den diskussion om vetenskap som Jesus hade en kväll i deras vårdshus med en grekisk filosof. Efter det att denne pedant hade talat i nästan tre timmar och kommit till slutet av sin föreläsning sade Jesus, uttryckt i termer enligt ett nutida tänkesätt:

Vetenskapsmännen kan en dag tänkas mäta gravitationens, ljusets och elektricitetens energi eller kraftmanifestationer, men dessa samma vetenskapsmän kan aldrig (vetenskapligt) berätta vad dessa universumfenomen är. Vetenskapen har att göra med företeelser som berör fysik och energi; religionen behandlar eviga värden. Sann filosofi växer fram av den visdom som gör sitt bästa för att korrelera dessa kvantitativa och kvalitativa iakttagelser. Det föreligger alltid en fara att den rent fysiska vetenskapsmannen kan drabbas av matematiskt högmod och statistiskt egotism, för att inte nämna andlig blindhet.

Logiken är giltig i den materiella världen och matematiken är tillförlitlig när dess tillämpningar begränsas till fysiska företeelser, men ingendera bör anses helt tillförlitlig eller ofelbar då tillämpad på livsproblem. Till livet hör fenomen som inte är helt materiella. Aritmetiken säger att om en man kan klippa ett får på tio minuter, så kan tio män klippa det på en minut. Det är sund matematik, men det är inte sant, ty de tio männen skulle inte kunna göra det. De skulle vara i vägen för varandra så illa att arbetet skulle ta mycket längre tid.

Matematiken hävdar att om en person representerar en viss enhet av intellektuellt och moraliskt värde, så skulle tio personer företräda tio gånger detta värde. Men när det gäller människopersonligheter vore det närmare sanningen att säga att en sådan sammanslutning av personligheter snarare representerar en summa som är kvadraten på antalet personligheter som ingår i ekvationen, än den enkla aritmetiska summan av dem. En social grupp av människor i koordinerad verksamhetsharmoni företräder en kraft som är mycket större än den enkla summan av dess delar.

Kvantitet kan identifieras som ett faktum och sålunda bli en vetenskaplig enhetlighet. Kvalitet, som är avhängig av sinnets tolkning, representerar en uppskattning av värden, och den måste därför förbli en erfarenhet hos individen. När både vetenskapen och religionen blir mindre dogmatiska och mer mottagliga för kritik, då kommer filosofin att börja uppnå enhet i den intelligentia uppfattningen av universum.

Det finns en enhet i det kosmiska världsalltet om ni blott kunde observera dess verksamhet i den aktuella verkligheten. Det verkliga världsalltet är vänligt mot varje barn till den evige Guden. Det verkliga problemet är följande: hur kan människans finita sinne nå en logisk, sann och överensstämmande enhet i tanken? Detta sinnestillstånd som kännetecknas av verklig kunskap om universum kan nås endast genom insikten om att de kvantitativa fakta och kvalitativa värdena har ett gemensamt upphov i Paradisfadern. En sådan uppfattning av verkligheten ger en bredare insikt om universumföreteelsernas målbestämda enhet; den rentav uppenbarar det framåtskridande

Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

133:5.3 (1476.5) Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

133:5.4 (1476.6) Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can never (scientifically) tell you what these universe phenomena are. Science deals with physical-energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

133:5.5 (1476.7) Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the work would be greatly delayed.

133:5.6 (1477.1) Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in co-ordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

133:5.7 (1477.2) Quantity may be identified as a *fact*, thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values*, and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

133:5.8 (1477.3) There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving

personlighetsuppnåendets andliga mål. Och detta är en uppfattning om enhet som kan ana den oföränderliga bakgrunden till ett levande universum där de opersonliga förhållandena ständigt förändras och de personliga relationerna utvecklas.

Materie och ande samt det tillstånd som finns mellan dem är de tre inbördes relaterade och associerade nivåerna av den sanna enheten i det verkliga världssalltet. Oavsett hur divergerande universumföreteelserna av fakta och värden i universum kan förefalla är de dock, när allt kommer omkring, förenade i den Supreme.

Verklighet i form av materiell existens omfattar observerad energi såväl som synlig materia. När hastigheten hos energierna i universum minskas så att de får den erforderliga rörelsegraden blir dessa samma energier under gynnsamma förhållanden massa. Och glöm inte att det sinne som ensamt kan uppfatta närvaron av märkbara realiteter är självt också reellt. Och den grundläggande orsaken till detta universum av energi-massa, sinne och ande är evig — den existerar och består i den Universelle Faderns och hans absoluta jämställdas väsen och reaktioner.

De var alla mer än häpnad över Jesu ord, och när greken tog farväl av dem sade han: "Till slut har mina ögon sett en jude som tänker på något annat än sitt folks överlägsenhet och har ord för något annat än religion." De gick till vila för natten.

Vistelsen i Aten var angenäm och givande, men den var inte särskilt fruktbar i fråga om människokontakter. Alltför många av den tidens atenare var antingen intellektuellt högmodiga över sitt rykte från en annan tid eller mentalt dumma och okunniga då de härstammade från de lägst stående slaverna under de tidigare perioder då det fanns glans i Grekland och visdom bland dess folk. Men fortfarande kunde man ändå finna många skarpsinnade medborgare i Aten.

6. I EFESOS — FÖRELÄSNING OM SJÄLEN

När de lämnade Aten begav sig resenärerna via Troas till Efesos, huvudstaden i den romerska provinsen Asien. De gjorde många utfärder till efesernas berömda Artemis tempel drygt tre kilometer utanför staden. Artemis var den mest berömda gudinnan i hela Mindre Asien och ett beständigt av forna tiders ännu äldre modergudinna i Anatolien. Den grovhuggna avgudabilden som fanns utställd i ett enormt tempel påstods ha fallit från himlen. All Ganids tidiga undervisning i att högakta bildstoder som symboler för gudomligheten hade inte utrotats, och han tyckte att det var bäst att köpa ett litet silverskrin för att hedra denna mindreasiatiska fruktbarehetsgudinna. Den kvällen hade de ett långt samtal om dyrkan av föremål framställda av människohand.

Under tredje dagen på sitt besök vandrade de ned längs floden för att iakta hur hamnmynningen muddrades. Vid tolvtiden talade de med en ung fenicier som hade hemlängtan och var mycket nedslagen, men mest av allt var han avundsjuk på en viss ung man som hade avancerat med förbigående av honom själv. Jesus talade tröstande ord till honom och citerade ett gammalt hebreiskt ordspråk: "En mans gåvor ger plats åt honom

personal relationships.

^{133:5.9 (1477.4)} Matter and spirit and the state intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

^{133:5.10 (1477.5)} Reality of material existence attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute co-ordinates.

^{133:5.11 (1477.6)} They were all more than astounded at the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: "At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion." And they retired for the night.

^{133:5.12 (1477.7)} The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. AT EPHESUS — DISCOURSE ON THE SOUL

^{133:6.1 (1477.8)} On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the Roman province of Asia. They made many trips out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at great length about the worship of things made with human hands.

^{133:6.2 (1478.1)} On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a young Phoenician who was homesick and much discouraged; but most of all he was envious of a certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: "A man's gift makes room for him and brings

och tar honom inför stormän.”

Av alla de stora städer som de besökte under medelhavsresan åstadkom de här minst av värde för de kristna missionärernas senare arbete. Kristendomen fick sin början i Efesos till stor del genom Paulus strävanden. Han bodde där i över två år, tillverkade tält för sitt uppehälle och höll varje kväll föreläsningar om religion och filosofi i en stor samlingssal i Tyrannos skola.

Det fanns en framstegsvänlig tänkare som var knuten till denna lokala skola för filosofi, och Jesus hade flera givande sammanträffanden med honom. Under samtalen hade Jesus upprepade gånger använt ordet ”själ”. Denne lärde grek frågade till slut vad han menade med ”själ”, och Jesus svarade:

”Själen är den del av människan som reflekterar över jaget, urskiljer sanningen och uppfattar anden, och den höjer för evigt människan över nivån för djurens värld. Självmedvetandet är inte i och av sig självt själen. Moraliskt självmedvetande är äkta mänskligt självförverkligande och utgör grunden för människans själ, och själen är den del av människan som representerar det potentiella överlevnadsvärdet av människans erfarenhet. Moraliskt val och andlig uppnåelse, förmågan att lära känna Gud och längtan att vara lik honom är själens kännetecken. Människans själ kan inte existera åtskild från moraliskt tänkande och andlig aktivitet. En stagnerad själ är en döende själ. Men människans själ är inte detsamma som den gudomliga anden vilken dväls i sinnet. Den gudomliga anden anländer samtidigt som den första moraliska aktiviteten sker i människosinnet, och vid det tillfället föds själen.

”En själs frälsning eller undergång har att göra med huruvida det moraliska medvetandet uppnår överlevnadsstatus genom evigt förbund med dess associerade odödliga andegåva. Frälsningen är förändligandet av det moraliska medvetandets självförverkling. Detta moraliska medvetande får därmed överlevnadsvärde. Alla former av själskonflikt uppkommer av bristande harmoni mellan det moraliska eller andliga självmedvetandet och det rent intellektuella självmedvetandet.

”När människosjälen har mognat, förädlats och förändligats närmar den sig himmelsk status däri att den kommer nära till att vara en entitet som befinner sig mellan det materiella och det andliga, mellan det materiella jaget och den gudomliga anden. En människas evolverande själ är svår att beskriva och ännu svårare att bevisa, ty den kan inte upptäckas vare sig med materiella undersökningsmetoder eller med andlig bevisföring. Den materiella vetenskapen kan inte demonstrera att en själ existerar, inte heller kan ett rent andetestande göra det. Fastän varken materiell vetenskap eller andliga måttstockar kan upptäcka den mänskliga själens existens, vet varje moraliskt medveten dödlig att hans själ finns till som en verklig och aktual personlig erfarenhet.”

7. VISTELSEN PÅ CYPERN — FÖRELÄSNING OM SINNET

him before great men.”

133:6.3 (1478.2) Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word “soul.” This learned Greek finally asked him what he meant by “soul,” and he replied:

133:6.5 (1478.4) “The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

133:6.6 (1478.5) “The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

133:6.7 (1478.6) “The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration because it is not discoverable by the methods of either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing. Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience.”

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE ON MIND

Snart satte resenärerna segel mot Cypern och gjorde ett uppehåll på Rodos. De njöt av den långa sjöresan och nådde ön, som var deras destination, mycket utvilade i kroppen och uppgjorde i anden.

Det var deras plan att ha en period av verklig vila och vederkvickelse under detta besök på Cypern, då deras Medelhavsresa led mot sitt slut. De landade i Pafos och började genast samla förnödenheter för en flera veckors vistelse i de närbelägna bergen. På tredje dagen efter sin ankomst gav de sig iväg mot bergskullarna med sina vällastade packåsnor.

I två veckors tid njöt de tre mycket av tillvaron, och sedan, utan förvarning, blev den unge Ganid allvarligt sjuk. Under två veckor led han av en hög feber och yrade ofta. Både Jesus och Gonod hölls sysselsatta med att sköta den sjuke pojken. Jesus vårdade pojken skickligt och ömt, och fadern förvånade sig över både den mildhet och den skicklighet som kom i dagen i all Jesu omvårdnad av den lidande ynglingen. De var långt från människoboningar och pojken var alltför sjuk för att flyttas, så de beredde sig på att så gott de kunde vårda honom där de befann sig uppe i bergen tills han blev frisk.

Under Ganids tre veckor långa konvalescens berättade Jesus för honom många intressanta saker om naturen och dess varierande stämningar. Vad roligt de hade när de vandrade över bergen, pojken ställde frågor, Jesus besvarade dem och fadern förundrade sig över hela skådespelet.

Under den sista veckan av deras vistelse i bergen hade Jesus och Ganid ett långt samtal om människosinnet funktioner. Efter flera timmars diskussion ställde pojken denna fråga: "Men, läraren, vad menar du när du säger att människan upplever en högre form av självmedvetande än de högre stående djuren?" Uttryckt på nytt med nutida termer svarade Jesus:

Min son, jag har redan berättat för dig mycket om människans sinne och den gudomliga anden som lever i det, men låt mig nu understryka att självmedvetandet är en realitet. När något djur blir självmedvetet blir det en primitiv människa. Ett sådant uppnående är ett resultat av en koordinering av verksamheten mellan opersonlig energi och andeuppfattande sinne, och det är detta fenomen som berättigar till utgivningen av ett absolut fokus för människans personlighet, nämligen den himmelske Faderns ande.

Idéer är inte endast registrerade sinnesförmimmelser. Idéer är förmimmelser plus det personliga jagets reflekterande tolkningar, och jaget är mer än summan av ens förmimmelser. Det börjar finnas något som närmar sig enhet i ett evolverande jag, och denna enhet härstammar från den i människan inneboende närvaron av en del av den absoluta enheten vilken andligen aktiverar ett sådant självmedvetet sinne som har sitt ursprung i djurriket.

Ingen varelse som endast är ett djur kan ha ett timligt självmedvetande. Djuren har en fysiologisk koordinering av med varandra associerade förmimmelser och iakttagelser samt minne därav, men inget djur upplever ett meningsfullt uppfattande av förmimmelser eller uppvisar ett målmedvetet associerande av dessa kombinerade fysiska

133:7.1 (1479.1) Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

133:7.2 (1479.2) It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

133:7.3 (1479.3) For two weeks the trio greatly enjoyed themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

133:7.4 (1479.4) During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

133:7.5 (1479.5) The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

133:7.6 (1479.6) My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that lives therein, but now let me emphasize that self-consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

133:7.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

133:7.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of

erfarenheter, så som kommer till synes i de slutledningar som bygger på människans intelligenta och reflekterande tolkningar. Och detta faktum att människan existerar som en varelse medveten om sig själv associerad med realiteten av hennes senare andliga erfarenhet, gör människan till en potentiell universumson och förebådar att hon en gång kommer att uppnå den Suprema Enheten i universum.

Människans jag är inte heller endast summan av de successiva medvetandetilstånd. Om det inte fanns en effektivt fungerande sorterare och associerare av medvetandet skulle det inte finnas en tillräcklig enhet för att berättiga benämningen ett jag. Ett sådant oförenat sinne kunde knappast nå de medvetna nivåer som kännetecknar människostatus. Om medvetandets associationer endast vore en tillfällighet skulle alla människors sinnen uppvisa de okontrollerade och slumpmässiga associationer som är typiska för vissa stadier av vansinne.

Ett människosinne uppbyggt enbart av medvetandet om fysiska förmåelser kunde aldrig nå andliga nivåer. Detta slags materiella sinne skulle helt sakna en uppfattning om moraliska värden och skulle inte ha en vägledande känsla av andlig dominans vilken är så väsentlig för uppnåendet av en harmonisk personlighetsenhet i tiden och är oundgänglig för personlighetens överlevnad i evigheten.

Människosinnet börjar tidigt uppvisa kvaliteter som är övermateriella. Det genuint reflekterande människointellektet är inte helt bundet av tidens begränsningar. De stora skillnaderna mellan individerna beträffande deras livsprestationer beror inte endast på varierande nedärvda gåvor och olika inverkan från omgivningen, utan även på den grad av enande med Faderns inreboende ande som jaget har uppnått, på den utsträckning i vilken de har identifierat sig med varandra.

Människosinnet har svårt att stå ut med eller klara av den konflikt som en dubbel lojalitet medför. Det är en allvarlig påfrestning för själen att genomgå erfarenheten av att försöka tjäna både det goda och det onda. Det supremt lyckliga och effektivt enade sinnet är det som helt är hängivet att göra den himmelske Faderns vilja. Olösta konflikter förstör enheten och kan leda till att sinnet splittras. Men en själs överlevnadskaraktär främjas inte av att man försöker vinna sinnesfrid till vilket pris som helst: genom att ge upp ädla strävanden och genom att sänka de andliga idealen. Snarare står en sådan frid att vinna genom att man ståndaktigt hävdar segern för det som är sant, och den segern nås genom att det onda övervinns med det godas mäktiga kraft.

Nästa dag begav de sig till Salamis, där de gick ombord för en färd till Antiochia vid den syriska kusten.

8. I ANTIOCHIA

Antiochia var den romerska provinsen Syriens huvudstad, och här hade kejsarens guvernör sitt residens. Antiochia hade en halv miljon invånare. Det var imperiets tredje största stad och den första i fråga om orättfärdighet och flagrant omoraliskhet. Gonod hade åtskilliga affärer att uträtta, och Jesus och Ganid var därför mycket på tu man hand. De besökte allt som

self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

133:7.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

133:7.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

133:7.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also the degree of unification with the indwelling spirit of the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

133:7.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

133:7.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

8. AT ANTIOCH

133:8.1 (1480.6) Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything

fanns att se i denna mångspråkiga stad utom Dafnes lund. Gonod och Ganid besökte denna beryktade skammens helgedom, men Jesus avböjde att följa med dem. Sådana scener var inte så chockerande för indier, men de var fränstötande för en idealistisk hebré.

Jesus blev allvarlig och fundersam när de kom närmare Palestina och slutet på sin resa. Han umgicks med få människor i Antiochia, han vandrade sällan omkring i staden. Efter det att Ganid många gånger hade frågat varför hans lärare visade så litet intresse för Antiochia, fick hans slutligen Jesus att säga: "Denna stad är inte långt från Palestina, kanske jag kommer tillbaka hit någon gång."

Ganid hade en mycket intressant upplevelse i Antiochia. Den unge mannen hade visat sig vara en duktig och läraktig elev och hade redan börjat omsätta en del av Jesu undervisning i praktiken. Det fanns en viss indier som var knuten till hans fars affärer i Antiochia och som hade blivit så otrevlig och missnöjd att hans avskedande hade övervägts. När Ganid hörde detta begav han sig till sin fars affärsställe och hade ett långt samtal med sin landsman. Denne man tyckte att han hade satts till att sköta fel arbete. Ganid berättade för honom om Fadern i himlen och vidgade på många sätt hans syn på religionen. Men av allt vad Ganid sade gjorde ett citat av ett hebreiskt ordspråk mest gott, och detta visdomsord lydde: "Vad dina händer än finner att uträtta, gör det med all din kraft."

Sedan de hade ställt i ordning sitt bagage för kamelkaravanen fortsatte de färden ned till Sidon och därifrån över till Damaskus. Tre dagar senare gjorde de sig klara för den långa och mödosamma färden genom sandöknen.

9. I MESOPOTAMIEN

Karavanfärden genom öknen var ingen ny erfarenhet för dessa beresta män. Efter det att Ganid hade sett hur hans lärare hjälpte till med att lasta deras tjugo kameler och sett honom erbjuda sig att föra deras eget djur, utropade han: "Läraren, finns det något som du inte kan göra?" Jesus endast log och sade: "Läraren är förvisso inte utan förtjänst i en flitig elevs ögon." Så gav de sig iväg mot den forntida staden Ur.

Jesus var mycket intresserad av Urs tidiga historia. Ur var Abrahams födelseplats, och han var lika fascinerad av Susas ruiner och traditioner, rentav till den grad att Gonod och Ganid förlängde sin vistelse med tre veckor i dessa trakter för att ge Jesus mer tid att utföra sina undersökningar och även för att få längre tillfälle att övertala honom att följa med dem till Indien.

I Ur hade Ganid ett långt samtal med Jesus om skillnaden mellan kunskap, visdom och sanning. Han var mycket fascinerad av den hebreiske vise mannens uttalande: "Vishet är viktigast; förvärva därför vishet. I allt ditt sökande efter kunskap, försök förvärva förståelse. Värdera visdomen högt, så skall hon upphöja dig. Hon skall göra dig ärad, om du bara sluter henne i din famn."

Till slut kom avskedets dag. De var alla tappra, i synnerhet pojken, men det var en påkostande prövning.

about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

^{133:8.2 (1480.7)} Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: "This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime."

^{133:8.3 (1481.1)} Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus' teachings. There was a certain Indian connected with his father's business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father's place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the wrong job. Ganid told him about the Father in heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: "Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might."

^{133:8.4 (1481.2)} After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. IN MESOPOTAMIA

^{133:9.1 (1481.3)} The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, "Teacher, is there anything that you cannot do?" Jesus only smiled, saying, "The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil." And so they set forth for the ancient city of Ur.

^{133:9.2 (1481.4)} Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

^{133:9.3 (1481.5)} It was at Ur that Ganid had a long talk with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: "Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her."

^{133:9.4 (1481.6)} At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a

De hade tårar i ögonen, men mod i hjärtat. Då Ganid tog farväl av sin lärare sade han: "Farväl, läraren, men inte för evigt. När jag igen kommer till Damaskus skall jag söka upp dig. Jag har dig kär, ty jag tror att Fadern i himlen måste vara ungefär som du. Åtminstone vet jag att du är mycket lik det som du har berättat för mig om honom. Jag skall minnas din undervisning, men framförallt skall jag aldrig glömma dig." Fadern sade: "Farväl till en stor lärare, en som har gjort oss bättre och som har hjälpt oss att lära känna Gud." Jesus svarade: "Frid vare med er, och må välsignelsen från Fadern i himlen alltid vila över er." Jesus stod på stranden och såg hur den lilla båten förde dem ut till fartyget som låg för ankar. Sålunda skiljdes Mästaren från sina indiska vänner i Charax, för att aldrig återse dem i denna värld. Inte heller fick de i denna värld någonsin veta att den man som senare framträdde som Jesus från Nasaret var den samme vän som de nyss hade tagit avsked av — Joshua deras lärare.

I Indien växte Ganid upp till en inflytelserik man, en värdig efterträdare till sin framstående far, och han gav spridning åt många av de ädla sanningar som han hade fått lära sig av Jesus, sin älskade lärare. När Ganid senare i livet hörde om den märklige läraren i Palestina som slutade sitt liv på ett kors, så föll det honom aldrig in — fastän han insåg likheten mellan det evangelium som denne Människoson förkunnade och den undervisning han hade fått av sin judiske privatlärare — att dessa två faktiskt var samma person.

Sålunda slutade det kapitel i Människosonens liv som kunde kallas: Joshuas mission som lärare.

trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: "Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you." Said the father, "Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God." And Jesus replied, "Peace be upon you, and may the blessing of the Father in heaven ever abide with you." And Jesus stood on the shore and watched as the small boat carried them out to their anchored ship. Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

^{133:9.5 (1481.7)} In India, Ganid grew up to become an influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

^{133:9.6 (1482.1)} Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher.*

Kapitel 134. Mellanåren

⇨ 133

Urantiaboken

135 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 134 MELLANÅREN

Sektioner

Introduktion

1. Det trettionde året (24 e.Kr.)
2. Karavanfärden till Kaspiska havet
3. Föreläsningarna i Urmia
4. Suveränitet — gudomlig och mänsklig
5. Politisk suveränitet
6. Lag, frihet och suveränitet
7. Det trettioförsta året (25 e.Kr.)
8. Vistelsen på Hermonberget
9. Väntans tid

PAPER 134 THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

Introduktion

UNDER medelhavsresan hade Jesus noggrant studerat de människor som han mötte och de länder genom vilka han färdades, och ungefär vid denna tid fattade han sitt slutliga beslut beträffande resten av sitt liv på jorden. Han hade fullständigt övervägt och nu slutligt godkänt den plan vilken föreskrev att han skulle födas av judiska föräldrar i Palestina, och han återvände därför avsiktligt till Galiléen för att invänta begynnelsen av sitt livsverk som sanningslärare bland allmänheten. Han började göra upp planer för ett offentligt livsskede i det land som tillhörde hans far Josefs folk, och han gjorde detta av egen fri vilja.

Jesus hade genom personlig och mänsklig erfarenhet kommit fram till att Palestina var den bästa platsen i hela den romerska världen för att framlägga de avslutande kapitlen och framföra de slutliga scenerna i hans liv på jorden. För första gången kände han sig fullt nöjd med programmet att öppet manifestera sitt verkliga väsen och uppenbara sin gudomliga identitet bland judar och icke-judar i sitt fädernesland Palestina. Han bestämde sig definitivt för att avsluta sitt liv på jorden och fullborda sitt livsskede i dödlig gestalt i samma land där han som hjälplös baby hade gjort sitt inträde i livet som människa. Hans livsskede på Urantia började bland judarna i Palestina, och han valde att avsluta sitt liv i Palestina och bland judarna.

1. DET TRETTIONDE ÅRET (24 E.KR.)

INTRODUCTION

^{134:0.1 (1483.1)} DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

^{134:0.2 (1483.2)} Jesus had found out through personal and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his native Palestine. He definitely decided to finish his life on earth and to complete his career of mortal existence in the same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

Sedan Jesus hade tagit farväl av Gonod och Ganid i Charax (i december år 23 e.Kr.) återvände han via Ur till Babylon, där han anslöt sig till en ökenkaravan som var på väg till Damaskus. Från Damaskus begav han sig till Nasaret och gjorde endast ett några timmars uppehåll i Kafarnaum för att besöka Sebedaios familj. Där mötte han sin bror Jakob, som för någon tid sedan hade kommit över för att arbeta i hans ställe på Sebedaios båtvarv. Sedan Jesus hade samtalat med Jakob och Juda (som också råkade vara i Kafarnaum) och överfört till Jakob det lilla hus som Johannes Sebedaios hade lyckats köpa, fortsatte han till Nasaret.

Vid slutet av sin Medelhavsresa hade Jesus erhållit tillräckligt med pengar för att täcka hans levnadskostnader nästan ända fram till tiden då han inledde sin offentliga verksamhet. Men förutom Sebedaios i Kafarnaum och de människor som han mötte under denna speciella resa fick världen aldrig veta att han hade gjort denna färd. Hans familj trodde alltid att han hade tillbringat denna tid med studier i Alexandria. Jesus bekräftade aldrig dessa uppfattningar, inte heller förnekade han öppet sådana missförstånd.

Under sin några veckor långa vistelse i Nasaret umgicks Jesus med sin familj och sina vänner, tillbringade någon tid i reparationboden hos sin bror Josef, men ägnade det mesta av sin uppmärksamhet åt Maria och Rut. Rut var då nästan femton år gammal, och detta var Jesu första tillfälle att föra långa samtal med henne sedan hon hade blivit en ung kvinna.

Både Simon och Juda hade redan under någon tid velat gifta sig, men de tyckte inte om att göra det utan Jesu samtycke, och hade således uppskjutit dessa händelser i hopp om att deras äldste bror skulle återvända. Fastän de alla betraktade Jakob som familjens överhuvud i det mesta, när de skulle gifta sig ville de emellertid ha Jesu välsignelse. Så Simon och Juda vigdes nu vid ett dubbelbröllop i mars detta år, 24 e.Kr. Alla de äldre barnen var nu gifta, endast Rut, den yngsta, var kvar hemma hos Maria.

Jesus umgicks helt normalt och naturligt med de enskilda medlemmarna av sin familj, men när de alla var samlade hade han så litet att säga, att de kommenterade det sinsemellan. I synnerhet Maria var förbryllad över detta ovanligt säregna uppträdande hos sin förstfödde son.

Vid tiden då Jesus beredde sig för att lämna Nasaret insjuknade ledaren för en stor karavan som passerade genom staden allvarligt, och Jesus som var en språkkunnig man erbjöd sig att träda i hans ställe. Eftersom denna resa skulle göra det nödvändigt för honom att vara borta i ett års tid, och med beaktande av att alla hans bröder var gifta och hans mor bodde hemma med Rut, kallade Jesus familjen till ett möte där han föreslog att hans mor och Rut skulle flytta till Kafarnaum och bo i det hus som han så nyligen hade gett åt Jakob. Således flyttade Maria och Rut, några dagar efter det att Jesus hade gett sig av med karavanen, till Kafarnaum där de bodde under återstoden av Marias liv i det hem som Jesus hade försett dem med. Josef och hans familj flyttade in i det tidigare hemmet i Nasaret.

Detta år var ett av de mer ovanliga i

^{134:1.1 (1483.3)} After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

^{134:1.2 (1483.4)} At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

^{134:1.3 (1483.5)} During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

^{134:1.4 (1484.1)} Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

^{134:1.5 (1484.2)} Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

^{134:1.6 (1484.3)} About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

^{134:1.7 (1484.4)} This was one of the more unusual years in

Människosonens inre liv. Han gjorde stora framsteg i att åstadkomma en fungerande harmoni mellan sitt människosinne och Riktaren i sitt inre. Riktaren hade varit aktivt engagerad i att omorganisera tänkandet och träna sinnet för de stora händelser som då inte låg så långt framöver. Jesu personlighet förberedde sig för den stora förändringen i inställningen till världen. Detta var tiden mellan två perioder, övergångsstadiet för den varelse som började livet som Gud, vilken framträdde som människa, och som nu gjorde sig redo att fullborda sitt jordiska livsskede som människa, vilken framträdde som Gud.

2. KARAVANFÄRDEN TILL KASPISKA HAVET

Det var den 1 april år 24 e.Kr. då Jesus lämnade Nasaret på karavanfärden till trakterna vid Kaspiska havet. Den karavan som Jesus anslöt sig till som dess ledare gick från Jerusalem via Damaskus och Urmiasjön genom Assyrien, Medien och Parthien till det sydöstra hörnet av Kaspiska havet. Det dröjde ett helt år innan han återvände från denna resa.

För Jesus var karavanfärden ett nytt äventyr av utforskande och personlig omvårdnad. Han hade en intressant erfarenhet tillsammans med sin karavanfamilj — passagerare, vakter och kamelförare. Tiotals män, kvinnor och barn som bodde längs den väg där karavanen drog fram levde rikare liv som resultat av sin kontakt med Jesus, som för dem var en ovanlig ledare för en alldaglig karavan. Inte alla som kom i åtnjutande av dessa tillfällen till hans personliga omvårdnad hade någon nytta därav, men den överväldigande majoriteten av dem som träffade och talade med honom blev bättre för resten av sina jordiska liv.

Av alla Jesu resor i världen förde denna färd till Kaspiska havet honom närmast Orienten och gjorde det möjligt för honom att få en bättre förståelse av folken i Fjärran Östern. Han kom i nära och personlig kontakt med var och en av de överlevande raserna på Urantia, förutom den röda rasen. Han utförde med lika stor glädje sin personliga omvårdnad av var och en av dessa olika raser och uppblandade folk, och de var alla mottagliga för den levande sanning som han försåg dem med. Européerna från längst i väster och asiaterna från längst i öster fäste samma uppmärksamhet på hans ord om hopp och evigt liv och påverkades på samma sätt av det liv av kärleksfullt tjänande och andlig omvårdnad som han så nådigt levde bland dem.

Karavanfärden var på alla sätt lyckad. Det var en högst intressant episod i Jesu liv som människa, ty han fungerade under detta år i en ledande ställning med ansvar för det material som hade anförtratts honom och för det trygga ledsagandet av de resenärer som karavanföljet bestod av. Han utförde sina mångahanda uppgifter högst troget, effektivt och vist.

Vid återkomsten från trakterna vid Kaspiska havet lämnade Jesus ledningen för karavanen vid Urmiasjön, där han dröjde något över två veckor. Han återvände som passagerare med en senare karavan till Damaskus, där kamelägarna enträget bad honom att stanna i deras tjänst. Han avböjde detta erbjudande och färdades vidare med karavantåget till Kafarnaum, dit han anlände den 1 april år 25 e.Kr. Han betraktade inte

the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

^{134:2.1 (1484.5)} It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

^{134:2.2 (1484.6)} For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby, but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of their natural lives.

^{134:2.3 (1484.7)} Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

^{134:2.4 (1485.1)} The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material intrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

^{134:2.5 (1485.2)} On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard

längre Nasaret som sin hemort. Kafarnaum hade blivit hemstaden för Jesus, Jakob, Maria och Rut. Men Jesus bodde aldrig mer hos sin familj; när han var i Kafarnaum var hans hem hos familjen Sebedaios.

Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

3. FÖRELÄSNINGARNA I URMIA

På färden till Kaspiska havet hade Jesus gjort ett flera dagars uppehåll för vila och vederkvickelse i den gamla persiska staden Urmia på den västra stranden av Urmiasjön. På den största av en grupp öar som låg en bit från stranden nära Urmia fanns en stor byggnad — en amfiteater för föreläsningar — tillägnad "religionens ande". Detta byggnadsverk var i själva verket ett tempel för religionsfilosofi.

Detta religionstempel hade byggts av en förmögen urmisk köpman och hans tre söner. Denne man hette Cymboyton, och hans förfäder kom från många olika folk.

Föreläsningarna och diskussionerna i denna religionsskola började klockan tio varje dag i veckan. Sammankomsterna på eftermiddagen började klockan femton och kvällsdebatterna klockan tjugo. Cymboyton eller någon av hans tre söner fungerade alltid som ordförande vid dessa sammankomster för undervisning, diskussion och debatt. Grundaren av denna unika skola för olika religioner levde och dog utan att någonsin avslöja sina personliga religiösa uppfattningar.

Jesus deltog vid flera tillfällen i dessa diskussioner, och innan han lämnade Urmia kom Cymboyton överens med Jesus att denne skulle vistas hos dem i två veckors tid under sin återresa och hålla tjugofyra föreläsningar om "Människornas broderskap" samt leda tolv kvällssammankomster för frågor, diskussioner och debatter särskilt om hans föreläsningar och allmänt om människornas broderskap.

I enlighet med denna uppgörelse stannade Jesus där på sin återresa och höll dessa föreläsningar. Detta var det mest systematiska och formella av all Mästarens undervisning på Urantia. Aldrig förr eller senare sade han så mycket om ett och samma ämne som det som ingick i dessa föreläsningar och diskussioner om människornas broderskap. I själva verket gällde dessa föreläsningar "Guds rike" och "Människornas riken".

Över trettio religioner och religiösa kulturer var representerade i lärarkåren vid detta tempel för religiös filosofi. Dessa lärare valdes, underhölls och auktoriserades helt av sina respektive religiösa grupper. Vid denna tid bestod lärarkåren av omkring sjuttiofem lärare, och de bodde i stugor som var och en inkvarterade omkring tolv personer. Varje nymåne ändrades sammansättningen av dessa grupper genom lottdragning. Intolerans, stridslysten läggning eller vilken som helst annan benägenhet att störa samfundets friktionsfria dagliga verksamhet ledde till ett omedelbart och summariskt avskedande av den störande läraren. Han blev avskedad utan vidare ceremonier, och hans ersättare i kön insattes genast i hans ställe.

Dessa olika religioners lärare gjorde sig stor möda för att visa hur liknande deras religioner var när det gällde de grundläggande faktorerna i detta liv och i nästa. Det fanns endast en doktrin som måste

3. THE URMIA LECTURES

134:3.1 (1485.3) On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the "spirit of religion." This structure was really a temple of the philosophy of religions.

134:3.2 (1485.4) This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse peoples.

134:3.3 (1485.5) The lectures and discussions in this school of religion began at ten o'clock every morning in the week. The afternoon sessions started at three o'clock, and the evening debates opened at eight o'clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

134:3.4 (1485.6) On several occasions Jesus participated in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on "The Brotherhood of Men," and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

134:3.5 (1485.7) In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master's teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the "Kingdom of God" and the "Kingdoms of Men."

134:3.6 (1486.1) More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

134:3.7 (1486.2) These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be

accepteras för att man skulle få en plats i denna lärarkår: varje lärare måste representera en religion som erkände Gud — någon slags högsta Gudom. Till lärarkåren hörde fem fristående lärare som inte representerade någon organiserad religion, och det var som en sådan fristående lärare som Jesus framträdde inför dem.

(När vi, mellanvarselerna, först gjorde ett sammandrag av Jesu undervisning i Urmia uppstod en meningsskiljaktighet mellan kyrkornas serafer och framstegsseraferna om det visa i att ta med denna undervisning i Urantia-uppenbarelsen. De förhållanden som i det tjugonde århundradet råder både inom religion och inom människornas statsförvaltning är så annorlunda än de som rådde på Jesu tid, att det verkligen var svårt att anpassa Mästarens förkunnelse i Urmia till de problem som gäller Guds rike och människornas riken, så som dessa världsfunktioner existerar i det tjugonde århundradet. Vi kunde aldrig presentera en sådan framställning av Mästarens undervisning att den var acceptabel för båda dessa serafgrupper inom det planetariska styret. Slutligen utnämnde Melkisedek-ordföranden för uppenbarelsekommissionen en grupp om tre av oss för att vi skulle utarbeta vår uppfattning om Mästarens undervisning i Urmia anpassad till det tjugonde århundradets religiösa och politiska förhållanden på Urantia. Följaktligen uppgjorde vi, tre mellanvarsel av andra graden, en sådan sammanställning av Jesu undervisning och förnyade hans uttalanden så som vi skulle tillämpa dem på nutida förhållanden i världen, och vi presenterar nu dessa uppfattningar i den form de har efter att ha redigerats av Melkisedek-ordföranden för uppenbarelsekommissionen.)

4. SUVERÄNITET — GUDOMLIG OCH MÄNSKLIG

Människornas broderskap bygger på att Gud är allas fader. Guds familj uppkommer av Guds kärlek — Gud är kärlek. Gud Fadern älskar gudomligt sina barn, alla sina barn.

Himmelriket, det gudomliga styret, bygger på att den gudomliga suveräniteten är ett faktum — Gud är ande. Eftersom Gud är ande är riket andligt. Himmelriket är varken materiellt eller endast intellektuellt; det är ett andligt förhållande mellan Gud och människan.

Om olika religioner erkänner Gud Faderns andesuveränitet, då råder det fred mellan alla dessa religioner. Endast då en religion tror sig i något avseende vara överlägsen alla andra och tror sig ensam inneha auktoritet över andra religioner, tar sig en sådan religion friheten att förhålla sig intolerant mot andra religioner och våga sig på att förfölja andra religioners troende.

Religionsfred — broderskap — kan aldrig existera om inte alla religioner är villiga att fullständigt avsäga sig all kyrklig auktoritet och helt ge upp all tanke på andlig överhöghet. Gud ensam är andligen suverän.

Man kan inte ha jämlikhet mellan religionerna (religiös frihet) utan religionskrig om inte alla religioner samtycker till att överföra all religiös överhöghet till en övermännisklig nivå, till Gud själv.

accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

134:3.8 (1486.3) [When we, the midwayers, first prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government. Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. SOVEREIGNTY — DIVINE AND HUMAN

134:4.1 (1486.4) The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

134:4.2 (1486.5) The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

134:4.3 (1486.6) If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

134:4.4 (1487.1) Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

134:4.5 (1487.2) You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

Himmelriket i människornas hjärtan kommer att skapa religiös sammanhållning (inte nödvändigtvis likformighet) emedan alla religiösa grupper som består av sådana religiösa troende kommer att vara fria från alla uppfattningar om kyrklig auktoritet, om religiös överhöghet.

Gud är ande, och Gud ger ett fragment av sitt andejag att leva i människans hjärta. Andligen är alla människor jämlika. Himmelriket är fritt från kaster, klasser, sociala nivåer och ekonomiska grupper. Ni är alla bröder.

Men i den stund man förlorar Gud Faderns andesuveränitet ur sikte börjar någon religion hävda sin överlägsenhet över andra religioner; och i stället för frid på jorden och god vilja bland människorna får man då meningsskiljaktigheter, ömsesidiga beskyllningar, rentav religionskrig, åtminstone krig mellan religionsutövarna.

Varelser som är utrustade med fri vilja och som anser sig jämlika, om de inte ömsesidigt erkänner sig underställda någon högre maktutövare, någon auktoritet ovanför och högre än de själva, frestas förr eller senare att pröva sin förmåga att skaffa sig makt och auktoritet över andra personer och grupper. Jämlikhetsbegreppet leder aldrig till fred annat än vid ömsesidigt erkännande av någon högsta maktutövares slutliga övervakande inflytande.

Religionsutövarna i Urmia levde sinsemellan relativt fredligt och fridfullt emedan de helt hade avstått från alla sina uppfattningar om religiös överhöghet. Andligen trodde de alla på en suverän Gud. I socialt hänseende låg den fullständiga och obestridda auktoriteten hos deras presiderande ledare, Cymboyton. De visste mycket väl vad som skulle hända med varje lärare som tog sig till att spela herre över sina lärarkolleger. Det kan inte finnas någon bestående religionsfred på Urantia förrän alla religiösa grupper frivilligt avstår från sina idéer om att vara gudomligt gynnade, vara ett utvalt folk eller ha religiös överhöghet. Först när Gud Fadern blir suverän blir människorna religionsbröder som lever i religionsfred tillsammans på jorden.

5. POLITISK SUVERÄNITET

(Fastän Mästarens undervisning om Guds suveränitet är en sanning — endast komplicerad av att det senare bland världens religioner uppkom en religion om honom — kompliceras emellertid hans framställningar om den politiska suveräniteten avsevärt av den politiska utveckling som under de senaste drygt nittonhundra åren har skett i nationernas liv. På Jesu tid fanns endast två stora världsmakter — det romerska imperiet i väst och Han-imperiet i öst — och de var vitt åtskilda av det parthiska kungadömet och av andra mellanliggande länder i trakterna av Kaspiska havet och Turkestan. Vi har därför i det följande i ganska stor utsträckning avvikit från innehållet i Mästarens undervisning i Urmia beträffande den politiska suveräniteten, samtidigt som vi försöker framhålla betydelsen av sådana lärur till den del de är tillämpliga på det speciellt kritiska stadium som utvecklingen av den politiska suveräniteten befinner sig i under det tjugonde århundradet efter Kristus.)

^{134:4.6 (1487.3)} The kingdom of heaven in the hearts of men will create religious unity (not necessarily uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority — religious sovereignty.

^{134:4.7 (1487.4)} God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

^{134:4.8 (1487.5)} But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

^{134:4.9 (1487.6)} Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

^{134:4.10 (1487.7)} The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

^{134:5.1 (1487.8)} [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated by the political evolution of nation life during the last nineteen hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have, therefore, in the following presentation departed more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

Krigen på Urantia upphör aldrig så länge nationerna håller fast vid sina illusoriska uppfattningar om en obegränsad nationell suveränitet. Det finns endast två nivåer av relativ suveränitet i en bebodd värld: den andliga fria viljan hos den enskilda dödliga och den kollektiva suveräniteten hos människosläktet som helhet. Mellan den enskilda människans nivå och hela mänsklighetens nivå är alla grupperingar och sammanslutningar relativa, övergående och av värde endast i den mån de ökar välfärden, välmågan och framåtskridandet för individen och för den planetariska helheten — för människan och mänskligheten.

Religionslärarna måste alltid minnas att Guds andliga suveränitet åsidosätter alla lägre och mellanliggande andliga lojaliteter. En dag får makthavarna i samhället lära sig att de Högsta styr i människornas riken.

De Högstas styre i människornas riken sker inte för att ge någon speciellt gynnad grupp av dödliga någon särskild fördel. Det finns inget sådant som ett "utvalt folk". Herraväldet hos de Högsta, den politiska utvecklingens högsta övervakare, är ett styre som är avsett att medföra största möjliga nytta för det största antalet av alla människor och för längsta möjliga tid.

Suveränitet är makt och den växer genom organisering. Denna tillväxt i organiseringen av den politiska makten är bra och ändamålsenlig, ty den tenderar att omfatta allt vidare segment av hela människosläktet. Men denna samma tillväxt i den politiska organiseringen skapar problem vid varje skede som ligger mellan den ursprungliga och naturliga organisationen för politisk makt — familjen — och den politiska tillväxtens fullbordande — hela mänsklighetens styre, representerat av hela mänskligheten och för hela mänskligheten.

Börjande med föräldrarnas makt inom familjegruppen utvecklas den politiska suveräniteten genom organisering då familjerna sväller ut till klaner som kännetecknas av blodsband och som av olika orsaker förenas till stammar — politiska grupperingar som sträcker sig utöver blodsbanden. Sedan förenas stammarna genom varuutbyte, handel och erövringar till en nation, medan nationerna själva ibland förenas till ett imperium.

När suveräniteten förflyttas från mindre till större grupper avtar krigen, dvs. de mindre krigen mellan de mindre nationerna avtar, men möjligheten till storkrig ökar när de nationer som utövar sin suveränitet blir allt större. Inom kort, när hela världen har utforskats och tagits i besittning, när nationerna är få, starka och mäktiga, när dessa stora och förment suveräna nationer gränsar till varandra, när endast oceaner skiljer dem åt, då är scenen färdig för storkrig, världsomfattande konflikter. Så kallade suveräna nationer kan inte umgås med varandra utan att utveckla konflikter och åstadkomma krig.

Svårigheten för den politiska suveräniteten att utvecklas från familjen till att omfatta hela mänskligheten ligger i det tröghetsmotstånd som förekommer på alla mellanliggande nivåer. Familjer har ibland trotsat sin klan, medan klaner och stammar ofta har undergrävt en territorialstats suveränitet. Varje nytt steg framåt i den politiska suveränitetens utveckling är (och har alltid varit) besvärad och hindrad av de

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole. Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

134:5.3 (1488.1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

134:5.4 (1488.2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a "chosen people." The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of *all* men and for the greatest length of time.

134:5.5 (1488.3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for all mankind.

134:5.6 (1488.4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

134:5.7 (1488.5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty become larger and larger. Presently, when all the world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

134:5.8 (1488.6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the

"stöttande stadier" som den politiska organiseringens tidigare utvecklingar utgör. Det förhåller sig så därför att människans lojaliteter är svåra att ändra på, efter det att de en gång har uppväckts. Samma lojalitet som gör det möjligt för stammen att utvecklas försvårar utvecklingen av superstammen — territorialstaten. Samma lojalitet (patriotism) som gör utvecklingen av territorialstaten möjlig komplicerar enormt den evolutionära utvecklingen av ett styre för hela mänskligheten.

Den politiska suveräniteten uppkommer av att självbestämmanderätten överläts, först av individen inom familjen och sedan av familjerna och klanerna i förhållande till stammen och till större grupperingar. Detta progressiva överförande av självbestämmanderätten från mindre till allt större politiska sammanslutningar har i allmänhet i Österlandet framskridit med oförminskad kraft allt sedan Ming- och Moguldynastierna grundades. I Västerlandet fortgick denna utveckling i mer än tusen år ända fram till slutet av världskriget, då en bekäglig bakåtsträvande rörelse temporärt kastade om denna normala utvecklingstrend genom att återupprätta den underordnade politiska suveräniteten för talrika små grupper i Europa.

Urantia kommer inte att få åtnjuta en bestående fred förrän de så kallade suveräna staterna intelligent och helt överläter sina suveräna maktbefogenheter till människornas brödraskap — till ett styre för hela mänskligheten. Internationalism — olika nationförbund — kan aldrig ge mänskligheten en bestående fred. Världsomfattande förbund mellan nationer förhindrar effektivt mindre krig och håller mindre nationer någotsånär under kontroll, men de förhindrar inte världskrig och håller inte tillbaka de tre, fyra eller fem mäktigaste staterna. Inför allvarliga konflikter kommer någon av dessa världsmakter att dra sig ur förbundet och förklarar krig. Man kan inte hindra nationer från att börja krig så länge de är infekterade av den nationella suveränitetens bedrägliga virus. Internationalism är ett steg i rätt riktning. En internationell polisstyrka förhindrar många mindre krig, men den kommer inte att kunna hindra storkrig, konflikter mellan de stora militärmakterna på jorden.

Då antalet verkligt suveräna nationer (stormakter) minskar, ökar både möjligheten till och behovet av ett styre som omfattar hela mänskligheten. När det endast finns några få verkligt suveräna (stor)makter måste de antingen ge sig in i kampen på liv och död för nationell (imperisk) överhöghet eller också måste de, genom att frivilligt avstå från vissa av de privilegier som suveräniteten medför, skapa den nödvändiga kärnan till övernationell makt som tjänar som grund för den verkliga suveräniteten vilken utövas av hela mänskligheten.

Urantia får inte fred förrän varje så kallad suverän nation överläter sin makt att gå i krig till en regering som representerar hela mänskligheten. Den politiska suveräniteten är medfödd bland världens folk. När alla folk på Urantia skapar en världsregering har de rätt och makt att göra en sådan regering SUVERÄN, och när en sådan representativ och demokratisk världsmakt kontrollerar världens land-, luft- och sjöstridskrafter kan fred på jorden och god vilja bland människorna råda — men inte dessförinnan.

"scaffolding stages" of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

134:5.9 (1488.7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5.10 (1489.1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent many minor wars, but it will not be effective in preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5.11 (1489.2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supernational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all mankind.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government SOVEREIGN; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval forces, peace on earth and good will among men can prevail — but not until then.

För att använda en viktig illustration från det nittonde och tjugonde århundradet: De fyrtioåttastaterna i den amerikanska federala unionen har länge åtnjutit fred. De krigar inte längre sinsemellan. De har överlåtit sin suveränitet till den federala regeringen, och genom att godkänna ett förlikningsförfarande vid krigshot har de avstått från alla krav enligt de falska föreställningarna om självbestämmanderätt. Fastän varje delstat reglerar sina interna angelägenheter befattar den sig inte med utrikesrelationer, tulltariffer, immigrationsfrågor, militära angelägenheter eller handeln mellan olika delstater. Inte heller befattar sig de enskilda delstaterna med frågor om medborgarskap. De fyrtioåttastaterna utsätts för krigets fasor endast när den federala regeringens suveränitet på något sätt är i fara.

Sedan dessa fyrtioåttastater har avstått från suveränitetens och självbestämmandets dubbla sofistrier råder fred och lugn mellan dem. Så kommer också Urantias nationer att få leva i fred när de frivilligt överlåter sin suveränitet i händerna på ett globalt styre, det mänskliga brödraskapets suveränitet. I denna världsstat är de små staterna lika mäktiga som de stora, precis så som den lilla delstaten Rhode Island har sina två senatorer i den amerikanska kongressen såsom även den folkrika delstaten New York eller den stora delstaten Texas.

Den begränsade (delstatliga) suveränitet som dessa fyrtioåttastater har skapades av människor och för människor. Den överstatliga (nationella) suveränitet som den amerikanska förbundsstaten har skapades av de ursprungliga tretton av dessa delstater till deras egen nytta och till nytta för människorna. En dag kommer den övernationella suveränitet som mänsklighetens planetariska styre har att på samma sätt skapas av nationerna till deras egen nytta och till nytta för alla människor.

Medborgarna föds inte till nytta för de statliga styresorganen. De statliga styresorganen är organisationer som har skapats och planerats för att vara till nytta för människorna. Den politiska suveränitetens utveckling kan inte upphöra förrän det styre framträder som representerar alla människors suveränitet. Alla andra former av suveränitet är relativa till sitt värde, mellanliggande till sin betydelse och underordnade till sin ställning.

Den vetenskapliga utvecklingen gör att krigen blir allt mer förödande tills de till slut nästan utplånar hela mänskligheten. Hur många världskrig måste utkämpas och hur många nationförbund måste misslyckas innan människorna är villiga att etablera ett styre för hela mänskligheten och börja njuta välsignelserna av bestående fred och frodas av den frid som den goda viljan — den världsvida goda viljan — bland människorna för med sig?

6. LAG, FRIHET OCH SUVERÄNITET

Om en människa längtar efter frihet — libertet — måste hon minnas att alla andra människor också längtar efter samma frihet. Grupper av sådana frihetsälskande dödliga kan inte leva tillsammans i fred utan att underkasta sig sådana lagar, förordningar och bestämmelser som ger varje person samma grad av

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the original thirteen of these states for their own benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

134:5.17 (1490.3) With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

134:6.1 (1490.4) If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same

frihet och samtidigt säkrar samma mån av frihet för alla hennes meddödliga. Om någon människa vill vara absolut fri, då måste någon annan bli en absolut slav. Det faktum att friheten är relativ till sin natur gäller likväl socialt, ekonomiskt och politiskt. Frihet är civilisationens gåva som har möjliggjorts genom upprätthållandet och tillämpningen av LAG.

Religionen gör det andligen möjligt att förverkliga broderskapet mellan människorna, men det krävs ett styre som omfattar hela mänskligheten för att reglera de sociala, ekonomiska och politiska problem som ansluter sig till ett sådant mål av mänsklig lycka och effektivitet.

Det kommer att finnas krig och rykten om krig — folk kommer att resa sig mot folk och rike mot rike — och det så länge som världens politiska suveränitet är uppdelad och orättmätigt hålls av en grupp nationalstater. England, Skottland och Wales kämpade ständigt mot varandra tills de gav upp sin respektive suveränitet och överförde den till det Förenade Kungadömet.

Ett nytt världskrig kommer att lära de så kallade suveräna nationerna att bilda något slags federation och därmed skapa ett maskineri för att hindra smärre krig, krig mellan mindre nationer. Men de globala krigen kommer att fortsätta tills det skapas ett styre som omfattar hela mänskligheten. Global suveränitet förhindrar globala krig — inget annat kan göra det.

De fyrtioåtta amerikanska fria delstaterna lever tillsammans i fred. Medborgarna i dessa fyrtioåtta delstater företräder alla de olika nationaliteter och raser som bor de ständigt krigförande nationerna i Europa. Dessa amerikaner representerar nästan alla de religioner och religiösa sekter och kulter som finns i hela den vida världen, men här i Nordamerika lever de tillsammans i fred. Allt detta har blivit möjligt därför att dessa fyrtioåtta delstater har gett upp sin suveränitet och övergett alla föreställningar om den förmodade rätten till självbestämmande.

Det är inte en fråga om upprustning eller nedrustning. Inte heller har frågan om värnplikt eller frivillig militärtjänst betydelse för dessa problem med att upprätthålla en världsomfattande fred. Om man från starka nationer tar bort varje form av den nutida mekaniserade krigsutrustningen och alla typer av sprängämnen, strider och kämpar de med knytnävar, stenar och klubbor så länge som de klänger sig fast vid sina falska föreställningar om den gudomliga rätten till nationell suveränitet.

Krig är inte människans allvarliga och förfärliga sjukdom, kriget är ett symptom, ett resultat. Den verkliga sjukdomen är den nationella suveränitetens virus.

Urantias nationer har inte någonsin haft en verklig suveränitet. De har aldrig haft en suveränitet som kunde skydda dem från världskrigens härjningar och förödelser. När mänsklighetens globala styre skapas ger nationerna inte så mycket upp sin suveränitet som de faktiskt skapar en verklig, äkta och bestående världssuveränitet, som därefter kan skydda dem till fullo för alla krig. Lokala angelägenheter sköts då av lokala styresorgan, nationella angelägenheter av nationella styren, och internationella angelägenheter handhas av det globala styret.

time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

134:6.2 (1490.5) Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

134:6.3 (1490.6) There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

134:6.4 (1490.7) Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser nations. But global wars will go on until the government of mankind is created. Global sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

134:6.5 (1490.8) The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of self-determination.

134:6.6 (1490.9) It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

134:6.7 (1491.1) War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

134:6.8 (1491.2) Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

Världsfreden kan inte upprätthållas med fördrag, diplomati, utrikespolitik, allianser, maktbalanser eller med någon annan typ av provisoriskt jonglerande med nationalismens suveräniteter. Världslag måste stiftas och den måste upprätthållas av världsregering — hela mänsklighetens suveränitet.

Individen kommer att åtnjuta en mycket större frihet under världsregeringen. Idag beskattas, regleras och kontrolleras stormakernas medborgare nästan på ett förtryckande sätt, och mycket av den nuvarande inblandningen i de individuella friheterna och rättigheterna försvinner när de nationella styresorganen är villiga att anförtro sin suveränitet beträffande internationella angelägenheter i det globala styrets händer.

Under det globala styret får de nationella grupperna ett verkligt tillfälle att förverkliga och åtnjuta de personliga friheter och rättigheter som hör till en äkta demokrati. Självbestämmandets villfarelse avslutas. Med en global reglering av penningväsen och handel kommer en ny tid av världsomfattande fred. Snart kanske ett globalt språk utvecklas, och det finns åtminstone något hopp om att det en gång skall finnas en global religion — eller religioner med ett globalt synsätt.

Kollektiv säkerhet medför aldrig fred förrän det kollektiva omfattar hela mänskligheten.

Den politiska suveränitet, som en regering som representerar hela mänskligheten har, för med sig bestående fred på jorden, och det andliga broderskapet mellan människorna säkrar för evigt den goda viljan bland alla människor. Det finns inget annat sätt att förverkliga fred på jorden och god vilja bland människorna.

Efter Cymboytons död stötte hans söner på stora svårigheter när det gällde att upprätthålla friden inom lärarkåren. Följdverkningarna av Jesu förkunnelse hade varit mycket större om de senare kristna lärare som anslöt sig till lärarkåren i Urmia hade utövat mer visdom och visat större tolerans.

Cymboytons äldste son hade väddat till Abner i Filadelfia om hjälp, men Abners val av lärare var högst olyckligt såtillvida att de visade sig vara obevekliga och envisa. Dessa lärare försökte göra sin religion dominerande över alla andra trosuppfattningar. De misstänkte aldrig att karavanförarens föreläsningar, som ofta hänvisades till, hade hållits av Jesus själv.

När förvirringen i lärarkåren tilltog drog de tre bröderna bort sitt finansiella stöd, och efter fem år stängdes skolan. Senare öppnades den på nytt som ett mithrastempel och brann till slut ned i samband med en av deras orgiastiska festligheter.

7. DET TRETTIOFÖRSTA ÅRET (25 E.KR.)

När Jesus återvände från resan till Kaspiska havet visste han att hans världsresor nästan var till ända. Han företog därefter endast en resa utanför Palestina, nämligen till Syrien. Efter ett kort besök i Kafarnaum fortsatte han till Nasaret och stannade där på besök i några dagar. I mitten av april gav han sig iväg från

134:6.9 (1491.3) World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

134:6.10 (1491.4) The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

134:6.11 (1491.5) Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

134:6.12 (1491.6) Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

134:6.13 (1491.7) The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby peace on earth and good will among men can be realized.

134:6.14 (1491.8) After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

134:6.15 (1491.9) Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

134:6.16 (1491.10) As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

134:7.1 (1492.1) When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for

Nasaret till Tyros. Därifrån färdades han norrut och stannade några dagar i Sidon, men hans destination var Antiochia.

Detta är det år då Jesus företog ensamma vandringar genom Palestina och Syrien. Under hela detta år av färdande var han känd under olika namn i olika delar av landet: timmermannen från Nasaret, båtbyggaren från Kafarnaum, den skriftlärde från Damaskus och läraren från Alexandria.

I Antiochia bodde Människosonen över två månader, arbetade, iakttog livet, studerade, gjorde besök och vårdade människor medan han hela tiden lärde sig hur människan lever, hur hon tänker, känner och reagerar för den omgivning där hon har sin tillvaro. Under tre veckor av denna period arbetade han som tältmakare. Han stannade längre i Antiochia än på någon annan plats som han besökte under denna färd. Tio år senare när aposteln Paulus predikade i Antiochia och hörde sina anhängare tala om de läror som den skriftlärde från Damaskus hade förkunnat, anade han inte att den röst hans elever hade hört och den undervisning de hade lyssnat till härrörde från Mästaren själv.

Från Antiochia reste Jesus söderut längs kusten till Caesarea, där han stannade i några veckor och fortsatte sedan ner längs kusten till Joppe. Från Joppe begav han sig inåt landet till Jamnia, Ashdod och Gaza. Från Gaza tog han vägen inåt landet till Beer-seba där han stannade en vecka.

Jesus inledde sedan sin sista färd som privatperson genom hjärtat av Palestina och gick från Beer-seba i söder till Dan i norr. Under färden norrut gjorde han uppehåll i Hebron, Betlehem (där han såg sin födelseplats), Jerusalem (han besökte inte Betania), Beerot, Lebona, Sykar, Sikem, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor och Madon. Genom Magdala och Kafarnaum färdades han vidare norrut och gick öster om vattendraget vid Merom via Karahta till Dan eller Caesarea Filippi.

Tankeriktaren i Jesu inre ledde honom nu till att överge människors boplatser och bege sig upp till Hermonberget för att han skulle kunna avsluta sitt arbete med att få full kontroll över sitt mänskliga sinne och fullborda uppgiften att fullständigt helga sig åt återstoden av sitt livsverk på jorden.

Detta var en av de ovanliga och speciella epokerna i Mästarens jordiska liv på Urantia. En annan och mycket liknande var den erfarenhet han genomgick när han var ensam i bergen nära Pella genast efter sitt dop. Denna period av avskildhet på Hermonberget angav att hans rent mänskliga livsskede var avslutat, dvs. att hans utgivning som dödlig var formellt avslutad, medan den senare avskildheten angav början till den mer gudomliga fasen i utgivningen. I sex veckor levde Jesus ensam med Gud på slutningarna av Hermonberget.

8. VISTELSEN PÅ HERMONBERGET

Efter det att Jesus hade vistats en tid i trakterna kring Caesarea Filippi gjorde han i ordning sina förmödenheter, och sedan han hade skaffat sig ett

Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

^{134:7.2 (1492.2)} This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

^{134:7.3 (1492.3)} At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe*, he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

^{134:7.4 (1492.4)} From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

^{134:7.5 (1492.5)} Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

^{134:7.6 (1492.6)} The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on earth.

^{134:7.7 (1492.7)} This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

^{134:8.1 (1492.8)} After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a lad named Tiglath, he

lastdjur och funnit en pojke, som hette Tiglath, fortsatte han längs Damaskusvägen till en by som en gång kallades Beit-Jenn i kullarna vid foten av Hermonberget. Här upprättade han i mitten av augusti år 25 e.Kr. sin operationsbas. Sedan han hade lämnat sina förmodenheter i Tiglaths vård vandrade han uppåt längs bergets ensliga sluttningar. Den första dagen följde Tiglath med Jesus upp för berget till en bestämd punkt ca 1.800 meter över havsytan. Där byggde de av sten ett förvaringsställe dit Tiglath hade i uppdrag att föra mat två gånger i veckan.

Sedan Jesus hade skiljts från Tiglath den första dagen hade han vandrat endast en kort väg upp för berget när han stannade för att be. Bland annat bad han sin Fader sända skyddsängeln tillbaka för att "vara hos Tiglath". Han anhöll om att ensam få gå upp till sin sista kamp med de realiteter som hör till de dödligas tillvaro. Hans anhållan beviljades. Han gick in i det stora testet med endast sin inre Riktare att vägleda och stödja honom.

Jesus åt sparsamt medan han var uppe på berget; han avstod från all föda endast för en eller två dagar åt gången. De övermänskliga varelser som konfronterade honom på detta berg och med vilka han brottades i anden, och som han besegrade i styrka, var verkliga; de var hans ärkefiender i systemet Satania. De var inte några fantasifoster som hade utvecklats av intellektuella infall hos en försvagad och hungrande dödlig som inte kunde skilja verkligheten från ett rubbat sinnes visioner.

Jesus tillbringade de tre sista veckorna i augusti och de tre första i september på Hermonberget. Under dessa veckor slutförde han de dödligas uppgift att uppnå kretsarna för sinnesförståelse och personlighetskontroll. Under hela denna period då Jesus stod i intim kontakt med sin himmelske Fader, slutförde också Riktaren i hans inre sina föreskrivna uppgifter. Det som är målet för de dödliga uppnåddes där av denna jordiska varelse. Endast den slutliga fasen av harmonieringen mellan sinnet och Riktaren återstod att fullbordas.

Efter mer än fem veckor av obruten gemenskap med sin Paradisfader blev Jesus absolut förvissad om sin natur och om att hans seger över de materiella nivåerna av personlighetsmanifestationen i tid och rymd var säker. Han trodde fullt på sitt gudomliga väsens makt över hans människoväsen och tvekade inte att hävda det.

Nära slutet av sin vistelse i bergen frågade Jesus sin Fader om han kunde få lov att som Människoson, som Joshua ben Josef, hålla en konferens med sina fiender i Satania. Denna anhållan beviljades. Under den sista veckan på Hermonberget inträffade den stora frestelsen, universumprövningen. Satan (som representerade Lucifer) och den upproriske Planetprinsen, Caligastia, var närvarande hos Jesus och gjordes fullt synliga för honom. Denna "frestelse", denna slutliga prövning av den mänskliga trofastheten inför rebellpersonligheternas förvrängningar hade inget att göra med föda, tempeltorn eller övermodiga handlingar. Den gällde inte denna världens kungadömen utan överhögheten i ett mäktigt och ärofullt universum. Symboliken i era uppteckningar var avsedd för de efterblivna tidsåldrar som präglades av världens barnsliga tänkande. Senare generationer borde inse

proceeded along the Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

134:8.2 (1493.1) The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to "be with Tiglath." He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

134:8.3 (1493.2) Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real*; they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

134:8.4 (1493.3) Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:8.5 (1493.4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:8.6 (1493.5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to him. And this "temptation," this final trial of human loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world's childlike thought. And subsequent generations should understand what a great

vilken storartad kamp Människosonen utkämpade denna händelserika dag på Hermonberget.

Till de många förslag och motförslag som Lucifers emissarier framförde svarade Jesus endast: "Må min Paradisfaders vilja råda, och du, min upproriske son, må Dagarnas Forna döma dig gudomligt. Jag är din Skaparfader; jag kan knappast döma dig rättvist, och min nåd har du redan försmått. Jag överlämnar dig till att dömas av ett större universums Domare."

Till alla Lucifers föreslagna kompromisser och provisorier, till alla sådana bestickande förslag angående inkarnationsutgivningen, svarade Jesus endast: "Ske min Paradisfaders vilja." När den ansträngande prövningen var över återvände den avskilda skyddsängeln till Jesu sida och vårdade sig om honom.

En eftermiddag under sensommaren, ute bland träden i naturens stillhet vann Mikael av Nebadon den obestridda överhögheten i sitt universum. Den dagen fullföljde han den uppgift som Skaparsönerna föreläggs, att leva ett fullvärdigt inkarnerat liv i de dödligas köttsliga gestalt i tidens och rymdens evolutionära världar. För universumet kungjordes inte denna betydelsefulla bedrift förrän på dagen då han döptes, månader senare, men alltsammans hände redan den dagen uppe på berget. När Jesus kom ned från Hermonberget var Lucifers uppror i Satania och Caligastias utbrytning på Urantia praktiskt taget till ända. Jesus hade betalat det sista pris som krävdes av honom för att han skulle vinna överhögheten i sitt universum, vilket i och för sig reglerar alla rebellers status och medför att alla sådana framtida uppror (om de någonsin inträffar) kan behandlas summariskt och effektivt. Således kan det ses att Jesu så kallade "stora frestelse" inträffade någon tid före hans dop och inte genast efter den händelsen.

När Jesus gjorde sin nedstigning vid slutet av denna vistelse uppe på berget mötte han Tiglath som var på väg upp med mat till mötesplatsen. Han vände gossen tillbaka och sade endast: "Vloperioden är till ända, jag måste återvända till att sköta min Faders angelägenheter." Han var en tystlåten och mycket förändrad man under deras färd tillbaka till Dan, där han tog farväl av pojken och skänkte honom åsnan. Han fortsatte sedan söderut till Kafarnaum, samma väg som han hade kommit.

9. VÄNTANS TID

Sommaren gick nu mot sitt slut, och tiden var nästan inne för försoningsdagen och lövhyydefesten. Jesus hade ett familjemöte i Kafarnaum under sabbaten och begav sig nästa dag tillsammans med Johannes, Sebedaios son, på väg mot Jerusalem. De gick öster om sjön via Gerasa och fortsatte ned längs Jordandalen. Under de sparsamma samtal som Jesus förde med sin följeslagare på färden märkte Johannes en stor förändring i Jesus.

Jesus och Johannes övernattade i Betania hos Lasaros och hans systrar, och tidigt följande morgon vandrade de till Jerusalem. De tillbringade nästan tre veckor i Jerusalem och dess omgivning, åtminstone gjorde Johannes det. Många dagar gick Johannes

struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

^{134:8.7 (1493.6)} To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: "May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe."

^{134:8.8 (1494.1)} To all the Lucifer-suggested compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, "The will of my Father in Paradise be done." And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus' side and ministered to him.

^{134:8.9 (1494.2)} On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called "great temptation" of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

^{134:8.10 (1494.3)} At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglath coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: "The period of rest is over; I must return to my Father's business." He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had come, to Capernaum.

9. THE TIME OF WAITING

^{134:9.1 (1494.4)} It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley. While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

^{134:9.2 (1494.5)} Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus

ensam in i Jerusalem, medan Jesus vandrade omkring på de närbelägna bergskullarna och hängav sig åt många stunder av andligt umgänge med sin Fader i himlen.

De var båda närvarande vid de högtidliga gudstjänsterna under försoningsdagen. I jämförelse med alla andra dagar i den judiska religiösa ritualen var Johannes särskilt imponerad av de ceremonier som hörde till denna dag, men Jesus förblev en tankfull och tyst åskådare. För Människosonen var denna föreställning ynkelig och patetisk. Han såg allt detta som en förvrängning av sin himmelske Faders karaktär och egenskaper. Han såg denna dags förehavanden som en ren parodi av den gudomliga rättvisans fakta och den oändliga barmhärtighetens sanningar. Han brann av iver att få förkunna den verkliga sanningen om sin Faders kärleksfulla natur och barmhärtiga verksamhet i universum, men hans trogna Ledsagare påminde honom om att hans tid ännu inte var inne. Men den kvällen i Betania fällde Jesus talrika yttringar som mycket störde Johannes; och Johannes förstod aldrig den verkliga betydelsen av vad Jesus sade den kvällen medan de lyssnade.

Jesus tänkte stanna hela veckan under lövhyddfesten i sällskap med Johannes. Denna fest var en årlig högtid i hela Palestina, det var judarnas semesterperiod. Fastän Jesus inte tog del i den uppsluppenhet som hörde till festligheterna, var det uppenbart att han hade nöje och kände tillfredsställelse av att se den sorglösa och glada frigidheten hos gammal såväl som ung.

Vid mitten av högtidsveckan, innan festligheterna var till ända, tog Jesus farväl av Johannes och sade att han önskade dra sig tillbaka till bergskullarna där han bättre kunde kommunicera med sin Paradisfader. Johannes hade gärna gjort honom sällskap, men Jesus insisterade på att han skulle stanna ända till festligheternas slut och sade: "Det fordras inte att du bär Människosonens börd; endast vaktmannen måste vaka medan staden sover i lugn och ro." Jesus återvände inte till Jerusalem. Efter närmare en veckas ensamhet i bergskullarna nära Betania styrde han kosan mot Kafarnaum. På vägen hem tillbringade han ett dygn ensam på Gilboas sluttningar, nära det ställe där kung Saul hade tagit sitt liv. När han anlände till Kafarnaum föreföll han gladare än när han hade tagit farväl av Johannes i Jerusalem.

Nästa morgon gick Jesus till kistan som innehöll hans personliga tillhörigheter och som var kvar i Sebedaios verkstad. Han tog på sig sitt förkläde, anmälde sig för arbete och sade: "Det tillkommer mig att vara sysselsatt medan jag väntar på att min stund skall komma." Han arbetade i flera månader, ända till januari följande år, på båtvarvet sida vid sida med sin bror Jakob. Efter denna tid av arbete tillsammans med Jesus gav Jakob aldrig mer faktiskt och helt upp sin tro på Jesu mission, oberoende av vilka tvivel som uppstod för att skymma hans förståelse av Människosonens livsverk.

Under denna sin sista arbetsperiod vid båtvarvet tillbringade Jesus största delen av tiden med att färdigställa de inre utrymmena på några större farkoster. Han var mycket omsorgsfull i allt sitt hantverk och tycktes erfara den tillfredsställelse som mänsklig framgång ger när han hade slutfört något lovvärt arbete.

walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

^{134:9.3 (1494.6)} Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

^{134:9.4 (1495.1)} Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

^{134:9.5 (1495.2)} In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took leave of John, saying that he desired to retire to the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace." Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

^{134:9.6 (1495.3)} The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

^{134:9.7 (1495.4)} During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to experience the satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he

Fastän han inte slösade just någon tid på obetydligheter var han en mycket noggrann arbetare när det gällde det väsentliga i varje arbetsuppgift.

Då tiden gick nåddes Kafarnaum så småningom av rykten om en Johannes som predikade och samtidigt döpte de botfärdiga i Jordanfloden, och Johannes förkunnade: "Himmelriket är nära; ångra er och låt döpa er." Jesus lyssnade till dessa rapporter medan Johannes långsamt arbetade sig upp längs Jordandalen från vadstället närmast Jerusalem. Men Jesus fortsatte med sitt arbete att bygga båtar tills Johannes i januari följande år, dvs. år 26 e.Kr., hade färdats upp längs floden till en plats nära Pella. Då lade Jesus ifrån sig sina verktyg och tillkännagav: "Min stund har kommit", och inom kort inställde han sig hos Johannes för att bli döpt.

Men en stor förändring hade kommit över Jesus. Få av de människor som hade haft förmånen av hans besök och tjänster när han hade vandrat kors och tvärs över landet kände någonsin senare igen den offentligt framträdande läraren som samma privatperson som de under tidigare år hade känt och haft kär. Det fanns en orsak till att de som en gång hade haft förmånen av hans välvilja inte kände igen honom i hans senare roll som offentlig och auktoritativ lärare. I många års tid hade denna omvandling av sinnet och anden fortgått, och den avslutades under den händelserika vistelsen på Hermonberget.

wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

134:9.8 (1495.5) As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John preached: "The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized." Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, "My hour has come," and presently presented himself to John for baptism.

134:9.9 (1495.6) But a great change had been coming over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

Kapitel 135. Johannes Döparen

⇨ 134

Urantiaboken

136 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 135 JOHANNES DÖPAREN

Sektioner

Introduktion

1. Johannes blir nasir
2. Sakarias död
3. En herdes liv
4. Elisabets död
5. Guds rike
6. Johannes börjar predika
7. Johannes vandrar norrut
8. Mötet mellan Jesus och Johannes
9. Fyrtio dagar av förkunnelse
10. Johannes vandrar söderut
11. Johannes i fängelset
12. Johannes Döparens död

PAPER 135 JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction

1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

Introduktion

JOHANNES Döparen föddes den 25 mars år 7 f.Kr. i enlighet med det löfte som Gabriel hade gett Elisabet i juni föregående år. I fem månader höll Elisabet Gabriels besök hemligt, och när hon berättade om det för sin man Sakarias blev han mycket bekymrad och trodde inte helt på hennes berättelse förrän han hade haft en ovanlig dröm omkring sex veckor före Johannes födelse. Med undantag för Gabriels besök hos Elisabet och Sakarias dröm fanns inget ovanligt eller övernaturligt förknippat med Johannes Döparens födelse.

På den åttonde dagen blev Johannes omskuren i enlighet med judarnas sed. Han växte upp som ett vanligt barn dag för dag och år för år i den lilla by som dåför tiden kallades staden Juda, drygt sex kilometer väster om Jerusalem.

Den mest betydelsefulla händelsen i Johannes tidiga barndom var det besök som han tillsammans med sina föräldrar gjorde hos Jesus och familjen i Nasaret. Detta besök inträffade i juni år 1 f.Kr. när han var något över sex år gammal.

Sedan de hade återvänt från Nasaret började Johannes föräldrar systematiskt undervisa gossen. Det fanns ingen synagogskola i den lilla byn, men då

INTRODUCTION

^{135:0.1 (1496.1)} JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

^{135:0.2 (1496.2)} On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of Jerusalem.

^{135:0.3 (1496.3)} The most eventful occurrence in John's early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

^{135:0.4 (1496.4)} After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village;

Sakarias var präst var han ganska väl utbildad, och Elisabet hade också fått en långt bättre utbildning än kvinnorna i genomsnitt i Judéen. Hon var också av prästsläkt, ty hon härstammade från "Arons döttrar". Då Johannes var deras enda barn lade de ned en hel del tid på hans mentala och andliga träning. Sakarias hade endast korta tjänstgöringsperioder vid templet i Jerusalem och därför ägnade han mycket av sin tid åt att undervisa sin son.

Sakarias och Elisabet hade en liten lantgård där de födde upp får. De kunde knappast försörja sig på denna jordbit, men Sakarias fick en regelbunden ersättning från den tempelfond som var avsedd för prästerskapet.

1. JOHANNES BLIR NASIR

Johannes hade ingen skola från vilken han kunde ha utexaminerats vid fjorton års ålder, men hans föräldrar hade utvalt just detta år som bäst lämpat för honom att avlägga det officiella nasirlöftet. Följaktligen tog Sakarias och Elisabet sin son med sig till Engedi, nere vid Döda havet. Detta var nasirbrödraskapets södra högkvarter, och där upptogs gossen vederbörligen och högtidligen till livstida medlem i denna orden. Efter dessa ceremonier, och sedan Johannes hade avgett löftena om att avstå från alla berusande drycker, att låta håret växa och att avhålla sig från att vidröra de döda, fortsatte familjen till Jerusalem, där Johannes framför templet gav de offer som fordrades av dem som avgav nasirlöftet.

Johannes gav samma löften för livet som hans lysande föregångare, Simson och profeten Samuel, hade gett. Den som var nasir för livet betraktades som en helgad och helig person. Judarna såg på en nasir med nästan samma respekt och vördnad som på en överstepräst, vilket inte var så märkligt då de som var nasirer för livet var de enda, utom översteprästerna, som någonsin tilläts att gå in i det allra heligaste i templet.

Johannes återvände hem från Jerusalem för att valla sin fars får och växte upp till en kraftfull och ädelsinnad man.

När Johannes var sexton år var han, efter att ha läst om Elia, djupt imponerad av Karmelbergets profet och beslöt att anlägga dennes sätt att klä sig. Från den dagen framåt bar Johannes alltid en hårig skinnklädnad med ett läderbälte. Som sextonåring var han över hundraåttio centimeter lång och nästan fullvuxen. Med sitt böljande hår och sin säregna klädestil utgjorde denne yngling förvisso en målerisk syn. Hans föräldrar väntade sig stora ting av sin ende son, ett löftesbarn och en nasir för livet.

2. SAKARIAS DÖD

Efter att Sakarias hade varit sjuk i flera månader dog han i juli år 12 e.Kr., när Johannes nyss hade fyllt aderton år. Det var en mycket pinsam tid för Johannes emedan nasirlöftet förbjöd beröring av de döda, även inom den egna familjen. Fastän Johannes hade försökt följa de begränsningar som löftet ålade honom beträffande besmittelse från de döda, tvivlade han på att han helt hade följt nasirordens krav. Därför begav han

however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the "daughters of Aaron." Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

^{135:0.5 (1496.5)} Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

^{135:1.1 (1496.6)} John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

^{135:1.2 (1496.7)} John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

^{135:1.3 (1497.1)} John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a strong man with a noble character.

^{135:1.4 (1497.2)} When sixteen years old, John, as a result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

^{135:2.1 (1497.3)} After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to

sig efter sin fars begravning till Jerusalem och gjorde de offer som krävdes för hans renande i nasirernas hörna av kvinnornas tempelgård.

I september detta år företog Elisabet och Johannes en resa till Nasaret för att besöka Maria och Jesus. Johannes hade så gott som beslutat sig för att sätta igång med sitt livsverk, men han förmanades, inte endast av Jesu ord utan också av dennes exempel, att återvända hem, ta vård om sin mor och invänta "ankomsten av Faderns stund". Efter att ha sagt farväl till Jesus och Maria, när detta angenäma besök var till ända, träffade Johannes inte Jesus igen förrän vid det tillfälle då han döpte honom i Jordanfloden.

Johannes och Elisabet återvände till sitt hem och började göra upp planer för framtiden. Emedan Johannes vägrade att ta emot den prästlön som han hade rätt att få från tempelfonderna hade de efter två år så gott som förlorat sitt hem. Därför beslöt de att dra söderut med fårskocken, och följaktligen flyttade de till Hebron den sommar då Johannes var tjugo år. I den så kallade "Judéens öken" vallade Johannes sina får längs en bäck som var en sidofåra till en större å som vid Engedi mynnade ut i Döda havet. Till kolonin vid Engedi hörde inte endast nasirer som hade vikt sig för livet eller för en viss tid, utan även talrika andra asketiska boskapsherder som samlades i dessa trakter med sina hjordar och som umgicks med nasirernas brödraskap. De fick sitt uppehåll av fårskötsel och av gåvor som förmögna judar skänkte till orden.

När tiden gick återvände Johannes mer sällan till Hebron medan han oftare besökte Engedi. Han var så helt annorlunda än flertalet av nasirerna att han fann det mycket svårt att helt broderligt umgås med brödraskapet. Men han tyckte mycket om Abner, den erkände ledaren och huvudmannen för kolonin vid Engedi.

3. EN HERDES LIV

Längs dalen där denna lilla bäck flöt fram byggde Johannes av stenar staplade på varandra inte mindre än ett dussin stenskjul och inhägnader för natten, vari han kunde vakta och skydda sina får- och getflockar. Johannes liv som herde gav honom en hel del tid för tankar. Han samtalade mycket med Ezda, en föräldralös gosse från Bet-Sur, som han på sätt och vis hade adopterat och som skötte flockarna när han gjorde turer till Hebron för att träffa sin mor och för att sälja får samt då han begav sig ned till sabbatsgudstjänsterna i Engedi. Johannes och gossen levde mycket enkelt och livnärde sig på fårkött, getmjölk, vildhonung och de ätbara gräshoppor som fanns i den trakten. Denna deras vanliga kost utfylldes med förnödenheter som tidvis hämtades från Hebron och Engedi.

Elisabet höll Johannes underrättad om händelserna i Palestina och i den övriga världen, och Johannes blev allt mer övertygad om att den tid snabbt närmade sig då den gamla tiden skulle vara till ända, och att han skulle bli den härold som förkunnade ankomsten av en ny tidsålder, "himmelriket". Denne robuste herde hade en speciell förkärlek för profeten Daniels skrifter. Han läste ett tusental gånger Davids beskrivning av den stora bildstoden, som Sakarias hade

the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

135:2.2 (1497.4) In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

135:2.3 (1497.5) John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsmen who congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

135:2.4 (1497.6) As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But he was very fond of Abner, the acknowledged leader and head of the Engedi colony.

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

135:3.1 (1497.7) Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

135:3.2 (1498.1) Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the

berättat för honom representerade de stora världsrikenas historia, först Babylons, sedan Persiens, Greklands och slutligen Roms historia. Johannes insåg att Rom redan då bestod av folk och raser med så många olika språk att det aldrig kunde bli ett starkt sammanfogat och fast konsoliderat rike. Han trodde att Rom redan då var uppdelat i Syrien, Egypten, Palestina och andra provinser. Sedan läste han vidare: "I dessa konungars dagar skall himlens Gud upprätta ett rike som aldrig skall förintas. Och detta rike skall inte lämnas till andra folk, men skall krossa och göra slut på alla dessa andra riken, och självt skall det bestå för evigt." "Och åt honom gavs välde och ära och ett rike, för att alla folk, nationer och språk skulle tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, vilket inte skall förgås, och hans rike skall aldrig förstöras." "Och riket och väldet och storheten i riket under hela himlen skall ges till det folk som består av den Högstes heliga; och hans rike är ett evigt rike, och alla välden skall tjäna och lyda honom."

Johannes kunde aldrig helt övervinna den förvirring som uppkom av vad han hade hört av sina föräldrar om Jesus och av vad han läste i dessa ställen i skrifterna. I Daniels bok läste han: "Jag såg i syner om natten, och se, en som liknade Människosonen kom med himlens skyar, och åt honom gavs välde och ära och ett rike." Men dessa profetens ord harmoniserade inte med det hans föräldrar hade lärt honom. Inte heller motsvarade hans samtal med Jesus, då han besökte honom vid aderton års ålder, dessa uttalanden i skrifterna. Trots denna förvirring försäkrade hans mor honom ständigt när han kände sig förbryllad, att hans avlägsna kusin, Jesus från Nasaret, var den sanne Messias, att han hade kommit för att sitta på Davids tron och att Johannes skulle bli den härold som gick framför honom och som var hans främsta stöd.

Av allt som Johannes hörde om det syndiga levet och fördärligheten i Rom och tygellösheten och den moraliska andefattigheten i riket, av allt han visste om de onda gärningar som Herodes Antipas och landshövdingarna över Judéen hade gjort sig skyldiga till, fick han den uppfattningen att tidsålderns slut var förestående. Det föreföll detta kärva och ädla naturbarn att världen var mogen för slutet av människans tidsålder och för gryningen av en ny och gudomlig tidsålder — himmelriket. I Johannes hjärta växte den känslan att han var den sista av de gamla profeterna och den första av de nya. Han riktigt skälvde av den tilltagande impulsen att gå ut och förkunna för alla människor: Omvänd er! Ställ allt till rätta med Gud! Gör er redo för slutet; bered er för ankomsten av den nya och eviga ordningen för jorden — himmelriket."

4. ELISABETS DÖD

Den 17 augusti år 22 e.Kr. när Johannes var tjugooåttio år gick hans mor plötsligt bort. Elisabets vänner som kände till de begränsningar som gällde för nasirerna beträffande beröringen med de döda, till och med inom den egna familjen, vidtog alla arrangemang för Elisabets begravning innan de sände efter Johannes. När han fick budet om sin mors död gav han Ezra i uppdrag att driva sina flockar till Engedi och styrde själv färden mot Hebron.

great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read "in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever." "And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed." "And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him."

^{135:3.3 (1498.2)} John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures. In Daniel he read: "I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom." But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

^{135:3.4 (1498.3)} From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John's heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: "Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven."

4. THE DEATH OF ELIZABETH

^{135:4.1 (1499.1)} On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazarite restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezra to drive his herds to Engedi and started for Hebron.

När han återvände från sin mors begravning till Engedi skänkte han sina flockar till brödraskapet och drog sig för någon tid bort från yttrevärlden medan han fastade och bad. Johannes kände endast till de gamla metoderna att närma sig gudomligheten. Han kände endast till uppteckningarna från sådana som Elia, Samuel och Daniel. Elia var hans profetideal. Elia var den förste av Israels lärare som betraktades om profet, och Johannes trodde uppriktigt att han skulle bli den siste i denna långa och lysande rad av himmelska budbärare.

I två och ett halvt års tid bodde Johannes i Engedi, och han övertygade de flesta inom brödraskapet om att "tidsålderns slut var förestående", att "himmelriket var i antågande". All hans tidiga undervisning byggde på den rådande judiska tanken och uppfattningen om Messias som den utlovade befriaren av det judiska folket från deras icke-judiska härskares väld.

Under hela denna period läste Johannes mycket i de heliga skrifter som han fann i nasirernas hemvist i Engedi. Han var särskilt imponerad av Jesaja och av Malaki, de sista profeterna fram till den tiden. Han läste om och om igen de fem sista kapitlen i Jesajas bok, och han trodde på dessa profetior. Sedan läste han ofta ur Malaki: "Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte skall komma och slå jorden med en förbannelse." Det var endast detta Malakis löfte om att Elia skulle återvända som höll honom tillbaka från att gå ut och predika om det kommande riket och uppmana sina judiska medmänniskor att fly från den kommande vreden. Johannes var färdig att förkunna budskapet om det kommande riket, men hans väntan på att Elia skulle återkomma höll honom tillbaka i över två års tid. Han visste att han inte var Elia. Vad menade Malaki? Skulle profetian förstås bokstavigt eller symboliskt? Hur skulle han få veta sanningen? Han vågade slutligen tänka att eftersom den förste av profeterna hette Elia, så skulle även den sista till slut bli känd under samma namn. Det oaktat hyste han tvivel, tillräckligt tvivel för att hindra honom från att någonsin kalla sig Elia.

Det var inflytandet från Elia som fick Johannes att ta i bruk sina metoder att direkt och rakt på sak angripa sina samtidas synder och laster. Han försökte klä sig som Elia, och han försökte tala som Elia. I varje yttre aspekt var han lik den forne profeten. Han var just ett sådant stort och starkt och pittoreskt naturbarn, just en sådan orädd och modig rättfärdighetens predikare. Johannes var inte olärd — han var väl förtrogen med de judiska heliga skrifterna — men han var knappast kultiverad. Han var en klar tänkare, en kraftfull talare och en eldig fördomare. Han var knappast ett exempel för sin tidsålder, men han var en värtalig tillrättavisning.

Till slut tänkte han ut det sätt på vilket han skulle förkunna den nya tidsåldern, Guds rike. Han bestämde sig för att bli Messias härold. Han sopade undan alla tvivel och gav sig av från Engedi en dag i mars år 25 e.Kr. för att inleda sitt korta men lysande livsskede som offentlig predikare.

^{135:4.2 (1499.2)} On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

^{135:4.3 (1499.3)} For two and a half years John lived at Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that "the end of the age was at hand"; that "the kingdom of heaven was about to appear." And all his early teaching was based upon the current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

^{135:4.4 (1499.4)} Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread the last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: "Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse." And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

^{135:4.5 (1499.5)} It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

^{135:4.6 (1499.6)} At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. GUDS RIKE

5. THE KINGDOM OF GOD

För att förstå Johannes budskap bör man ta i beaktande det judiska folkets ställning vid den tid då han trädde fram på handlingsscenen. I närmare hundra år hade hela Israel befunnit sig i en brydsam situation. Israelema kunde inte förklara varför de ständigt levde underkuvade av icke-judiska makthavare. Hade inte Moses lärt dem att rättfärdighet alltid belönades med välgång och makt? Var de inte Guds utvalda folk? Vår för stod Davids tron öde och tom? I ljust av Moses doktriner och profeternas föreskrifter fann judarna det svårt att förklara sin nationella övergivenhet som hade fortgått så länge.

Ungefär hundra år före Jesu och Johannes tid uppkom en ny skola av religionslärare i Palestina, apokalyptikerna. Dessa nya lärare utvecklade ett trossystem enligt som förklarade att judarnas lidanden och förödmjukelse var på grund av att de betalade straffet för nationens synder. De gick tillbaka till de välkända orsaker som hade angetts för att förklara den babyloniska fångenskapen och andra forna tiders fångenskap. Men enligt apokalyptikernas lärar skulle Israel ta mod till sig, deras olycksdagar var nästan förbi, tuktan av Guds utvalda folk var nästan avslutad, Guds tålmod med de icke-judiska främlingarna höll på att ta slut. Det romerska våldets slut var detsamma som tidsålderns slut, i viss mening världens ände. Dessa nya lärare stödde sig kraftigt på Daniels profetior, och i enlighet därmed lärde de att skapelsen höll på att gå in i sitt sista stadium: världens riken skulle bli till Guds rike. För den tidens judiska sinnen var det just detta som avsågs med uttrycket himmelriket, ett uttryck som både Johannes och Jesus genomgående använde i sin förkunnelse. För judarna i Palestina hade uttrycket "himmelriket" blott en betydelse: en absolut rättfärdig stat där Gud (Messias) härskade över jordens nationer med fulländad makt, så som han härskade i himlen — "Ske din vilja på jorden, så som i himmelen."

Under Johannes dagar frågade alla judar förväntansfullt: "Hur snart skall riket komma?" Det fanns en allmän känsla av att slutet för de icke-judiska nationernas vælde närmade sig. Det fanns överallt bland judarna ett livfullt hopp och en ivrig förväntan att fullbordandet av det som de under tidsåldrar hade åstundat skulle inträffa under den dåtida generationens livstid.

Fastän det bland judarna fanns stora skillnader när det gällde uppskattningen av det kommande rikets natur, hade de alla samma tro på att händelsen var i antågande, nära förestående, rentav att den stod inför dörren. Många som läste Gamla testamentet bokstavligen såg med förväntan fram mot en ny konung över Palestina, mot en återupprättad judisk nation som hade befriats från sina fiender och som styrdes av kung Davids efterträdare, Messias, som snart skulle bli erkänd som den rättmätige och rättfärdige härskaren över hela världen. En annan, fastän mindre, grupp av fromma judar hade en mycket annorlunda syn på detta Guds rike. De lärde att det kommande riket inte var av denna värld, att världen gick mot sin säkra undergång och att "en ny himmel och en ny jord" skulle föra med sig upprättandet av Guds rike, att detta rike skulle vara ett vælde för evigt, att det skulle göras slut på synden och att medborgarna i det nya riket skulle bli odödliga och få njuta denna salighet utan slut.

^{135:5.1 (1500.1)} In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon the stage of action. For almost one hundred years all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-continued national desolation.

^{135:5.2 (1500.2)} About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalypticists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the Babylonian and other captivities of former times. But, so taught the apocalypticists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase "kingdom of heaven" had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — "Your will be done on earth as in heaven."

^{135:5.3 (1500.3)} In the days of John all Jews were expectantly asking, "How soon will the kingdom come?" There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

^{135:5.4 (1500.4)} While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of devout Jews held a vastly different view of this kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that "a new heaven and a new earth" were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

Alla var överens om att någon drastisk upprepning eller renande tuktan nödvändigtvis skulle föregå det nya rikets etablerande på jorden. De bokstavstroga lärde att ett världsomfattande krig skulle uppstå som förintade alla icke-troende, medan de trofasta skulle rycka fram till en världsvid och evig seger. Spiritisterna lärde att riket skulle inledas med Guds stora dom som skulle förpassa de orättfärdiga till deras välförtjänta straffdom och slutliga förintelse, samtidigt som det utvalda folkets troende heliga skulle upphöjas till årens och maktens höga säten tillsammans med Människosonen som i Guds namn skulle härskas över de återlösta nationerna. Denna senare grupp trodde rentav att många fromma icke-judar kunde få tillträde till gemenskapen i det nya riket.

En del av judarna var av den åsikten att Gud möjligen kunde tänkas upprätta det nya riket genom ett direkt och gudomligt ingripande, men det allra största flertalet trodde att han skulle använda någon mellanhand, Messias, som sin representant. Detta var den enda möjliga betydelse som ordet Messias kunde ha för de judar som hörde till samma generation som Johannes och Jesus. Messias kunde omöjligen avse en som endast undervisade om Guds vilja eller förkunnade nödvändigheten av ett rättfärdigt liv. Om alla sådana heliga personer använde judarna titeln profet. Messias skulle vara mer än en profet; Messias skulle införa etablerandet av det nya riket, Guds rike. Ingen som underlät att göra detta kunde vara Messias i traditionell judisk bemärkelse.

Vem skulle denna Messias vara? Igen var de judiska lärarna av olika mening. De äldre höll fast vid läran att han skulle vara en son till David. De nyare lärde att eftersom riket var ett himmelskt rike kunde den nye härskaren också tänkas vara en gudomlig personlighet, en som länge hade suttit vid Guds högra sida i himlen. Fast det kan förefalla underligt, så såg de, som på detta sätt uppfattade det nya rikets härskare, honom inte som en mänsklig Messias, inte som enbart en människa, utan som "Människoson" — en Guds Son — en himmelsk Prins som länge hade hållits i beredskap för att sålunda ta över härskandet över den jord som hade gjorts ny. Sådan var den religiösa bakgrunden i den judiska världen när Johannes gick ut och förkunnade: "Omvänd er, ty himmelriket är nära!"

Det framgår sålunda att Johannes kungörelse om det kommande riket fick inte mindre än ett halvt dussin olika betydelser för dem som lyssnade till hans lidelsefulla förkunnelse. Men oberoende av vilken betydelse de fogade till de uttryck som Johannes använde, fångslades var och en av dessa grupper som väntade på ett judiskt rike av uppropan från denne uppriktige, entusiastiske, oslipade förkunnare av rättfärdighet och ånger som så allvarligt uppmånade sina åhörare att "fly från den kommande vreden."

6. JOHANNES BÖRJAR PREDIKA

Tidigt i mars månad år 25 e.Kr. tog sig Johannes längs västra stranden av Döda havet och upp längs Jordanfloden till Jerikos motsatta strand, till det urgamla vadsättet där Josua och Israels barn gick över när de först kom till det utlovade landet. Sedan han hade gått

^{135:5.5 (1500.5)} All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on earth. The literalists taught that a world-wide war would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

^{135:5.6 (1501.1)} Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet*. The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

^{135:5.7 (1500.7)} Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man*, but as "the Son of Man" — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious background of the Jewish world when John went forth proclaiming: "Repent, for the kingdom of heaven is at hand!"

^{135:5.8 (1500.8)} It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what significance they attached to the phrases which John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to "flee from the wrath to come."

6. JOHN BEGINS TO PREACH

^{135:6.1 (1501.4)} Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel passed when they first entered the promised land; and

över floden till andra sidan etablerade han sig nära tillträdet till vadstället och började predika för de människor som passerade förbi i vardera riktningen över floden. Detta var den mest använda av alla korsningsställen över Jordanfloden.

Det var uppenbart för alla som hörde Johannes att han var mer än en predikant. Det stora flertalet av dem som lyssnade till denne märklige man som hade kommit upp från vildmarken i Judéen gick därifrån i tron att de hade hört rösten av en profet. Det var inget under att en sådan företeelse djupt rörde dessa trötta och förväntansfulla judars själar. Aldrig tidigare under judarnas hela historia hade Abrahams fromma barn så längtat efter "Israels tröst" eller mer brinnande inväntat "återupprättandet av kungariket". Aldrig tidigare under judarnas hela historia kunde Johannes budskap om att "himmelriket är nära" ha väckt en så djup och allomfattande genklang som just vid denna tid, då han så gåtfullt framträdde på flodbanken vid detta södra korsningsställe över Jordanfloden.

Han kom från kretsen av herdar, likt Amos. Han klädde sig på samma sätt som forna tiders Elia, och han dundrade fram sina uppmaningar och vällde ut sina varningar i "Elias anda och styrka". Det är inte förvånande att denne märklige predikare åstadkom en sådan enorm uppståndelse över hela Palestina när de vandrande människorna spred nyheten om hans förkunnelse vid Jordanfloden.

Det fanns dessutom ett nytt inslag i denne nasirpredikares arbete: Var och en som trodde honom döpte han i Jordanfloden "till syndernas förlåtelse". Fastän dopet inte var en ny ceremoni bland judarna hade de aldrig sett det tillämpas så som Johannes nu gjorde. Det hade länge varit sed att på detta sätt döpa de icke-judiska proselyterna till medlemmar i den yttre tempelgårdens gemenskap, men aldrig förr hade judarna själva ombetts underkasta sig dopet som uttryck för sin ånger. Endast femton månader förlöt från den tid då Johannes började predika och döpa tills han arresterades och fängslades på anstiftan av Herodes Antipas, men under denna korta tid döpte han betydligt över hundratusen botfärdiga.

Johannes predikade i fyra månader vid Betanias vadställe innan han förflyttade sig norröver upp längs Jordanfloden. Tiotusentals åhörare, en del nyfikna men många uppriktiga och allvarliga, kom från alla delar av Judéen, Perea och Samarien för att lyssna till honom. Till och med från Galiléen kom några.

I maj detta år medan han ännu dröjde kvar vid Betanias vadställe sände prästerna och leviterna ut en delegation för att fråga Johannes om han påstod sig vara Messias och med vems behörighet han predikade. Johannes svarade dessa frågeställare med att säga: "Gå och berätta för era herrar att ni har hört 'rösten av en som ropar i öknen', så som profeten talade när han sade: 'Bana väg för Herren, gör huvudvägen rak för vår Gud. Varje dalsänka skall fyllas, varje berg och höjd skall sänkas; den ojämna marken skall bli en slätt, och stenbrotten skall bli en jämn dal; och allt kött skall se Guds frälsning.'"

Johannes var en heroisk men taktlös förkunnare. En dag när han predikade och döpte på västra stranden av Jordanfloden kom en grupp fariséer och ett antal sadducéer fram och anmälde sig för dop. Innan

crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

135:6.2 (1501.5) It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the "consolation of Israel" or more ardently anticipated "the restoration of the kingdom." Never in all Jewish history could John's message, "the kingdom of heaven is at hand," have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

135:6.3 (1502.1) He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the "spirit and power of Elijah." It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

135:6.4 (1502.2) There was still another and a *new* feature about the work of this Nazarite preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan "for the remission of sins." Although baptism was not a new ceremony among the Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice thus to baptize the gentile proselytes into the fellowship of the outer court of the temple, but never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

135:6.5 (1502.3) John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few came from Galilee.

135:6.6 (1502.4) In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: "Go tell your masters that you have heard 'the voice of one crying in the wilderness,' as spoken by the prophet, saying, 'make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.'"

135:6.7 (1502.5) John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented

Johannes förde dem ned till vattnet talade han till dem som grupp och sade: "Vem varnade er att fly, såsom huggormar undan elden, från den kommande vreden? Jag skall döpa er, men jag manar er att bära sådan frukt som är värdig en uppriktig ånger, om ni vill få förlåtelse för era synder. Och säg mig inte att ni har Abraham till fader. Jag säger er att Gud av dessa tolv stenar här framför er kan uppväcka värdiga barn åt Abraham. Och redan är yxan satt till roten på träden. Varje träd som inte bär god frukt skall huggas bort och kastas i elden." (De tolv stenar som han nämnde var de ryktbara minnesstenar som Josua hade låtit resa till åminnelse av de "tolv stammarna" som gick över just på detta ställe när de först kom till det utlovade landet.)

Johannes höll lektioner för sina lärjungar, varvid han instruerade dem om enskildheterna i deras nya liv och försökte besvara deras många frågor. Han rådde lärarna att undervisa såväl i lagens anda som i dess bokstav. Han uppmanade de rika att ge mat åt de fattiga. Till skatteindrivarna sade han: "Driv inte in mer än vad som är fastställt." Till soldaterna sade han: "Gör inga våldsdåd och pressa inte ut något med orätt — nöj er med er sold." Till alla gav han rådet: "Bered er för tidsålderns slut — himmelriket är nära."

7. JOHANNES VANDRAR NORRUT

Johannes hade fortfarande förvirrade tankar om det kommande riket och dess konung. Ju längre han predikade desto mer förvirrad blev han, men aldrig minskade denna intellektuella osäkerhet om det kommande rikets art i minsta grad hans övertygelse om att rikets framträdande förvisso var omedelbart förestående. I sinnet kunde Johannes vara förvirrad, men aldrig i anden. Han hyste inga tvivel om att riket skulle komma, men han var långt ifrån säker på om Jesus skulle vara härskare över det riket eller inte. Så länge som Johannes höll sig till tanken om återupprättandet av Davids tron föreföll hans föräldrars läror riktiga om att Jesus, som var född i Davids stad, skulle vara den länge efterlängtrade befriaren. Men vid de stunder då han lutade mer mot läran om ett andligt rike och den världsliga tidsålderns slut på jorden var han ytterst osäker om Jesu roll i samband med dessa händelser. Ibland ifrågasatte han allting, men inte länge. Han önskade verkligen att han hade fått diskutera allt detta med sin kusin, men det var emot deras uttryckliga överenskommelse.

När Johannes vandrade norrut tänkte han mycket på Jesus. Han gjorde uppehåll på mer än ett dussintal platser under sin färd upp längs Jordanfloden. Det var vid Adam som han för första gången hänvisade till "en annan som skall komma efter mig" som svar på den direkta fråga som hans lärjungar ställde honom: "Är du Messias?" Han fortsatte och sade: "Efter mig kommer en som är större än jag, och vars sandalremmar jag inte ens är värdig att böja mig ner och snöra upp. Jag döper er med vatten, men han skall döpa er med den Heliga Anden. Och han har kastskoveln i sin hand för att grundligt rensa den tröskade säden; han skall samla vetet i sin lada, men agnarna skall han bränna upp i domedagens eld."

Då Johannes svarade på sina lärjungars frågor

themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: "Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire." (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua at this very point when they first entered the promised land.)

^{135:6.8 (1502.6)} John conducted classes for his disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor; to the tax gatherers he said: "Extort no more than that which is assigned you." To the soldiers he said: "Do no violence and exact nothing wrongfully — be content with your wages." While he counseled all: "Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand."

7. JOHN JOURNEYS NORTH

^{135:7.1 (1503.1)} John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

^{135:7.2 (1503.2)} As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to "another one who is to come after me" in answer to the direct question which his disciples asked him, "Are you the Messiah?" And he went on to say: "There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will he burn up with the judgment fire."

^{135:7.3 (1503.3)} In response to the questions of his

utvidgade han hela tiden sina läror och lade från dag till dag till mer som var nyttigt och tröstande jämfört med hans tidiga och kryptiska budskap: "Omvänd er och låt döpa er." Vid den här tiden anlände folkskaror från Galiléen och Dekapolis. Tjugotals allvarligt troende stannade kvar hos sin beundrade lärare dag efter dag.

8. MÖTET MELLAN JESUS OCH JOHANNES

I december år 25 e.Kr. när Johannes nådde trakterna kring Pella på sin väg upp längs Jordanfloden hade ryktet om honom spritt sig över hela Palestina, och hans arbete hade blivit det främsta samtalsämnet i alla städer runt Galileiska sjön. Jesus hade uttalat sig fördelaktigt om Johannes budskap, och detta hade fått mången från Kafarnaum att ansluta sig till Johannes bot- och dopkult. Sebedaios fiskarsöner Jakob och Johannes hade gått ned i december, kort efter det att Johannes hade installerat sig på sitt predikoställe nära Pella, och anmält sig för dop. De besökte Johannes en gång i veckan och försåg Jesus med färska förstahandsrapporter om evangelistens arbete.

Jesu bröder Jakob och Juda hade talat om att gå ned till Johannes för att låta döpa sig. Nu när Juda hade kommit över till Kafarnaum för sabbatsgudstjänsten beslöt både han och Jakob, efter att ha lyssnat till Jesu föreläsning i synagogan, att rådgöra med honom om sina planer. Detta hände lördag kväll den 12 januari år 26 e.Kr. och Jesus bad att de skulle uppskjuta diskussionen till nästa dag, då han skulle ge dem sitt svar. Han sov mycket lite den natten och stod i nära kontakt med Fadern i himlen. Han hade kommit överens om att ha lunch klockan tolv tillsammans med sina bröder och att då rådgöra dem angående det dop som Johannes gav. Denna söndagsmorgon arbetade Jesus som vanligt på båtvarvet. Jakob och Johannes hade anlänt med matsäcken och väntade på honom i timmerlagret, då det ännu inte var tid för middagspausen, och de visste att Jesus var mycket punktlig när det gällde sådant.

Kort före middagspausen lade Jesus ifrån sig sina verktyg, tog av sig sitt arbetsförkläde och kungjorde för de tre arbetare som fanns i samma rum endast: "Min stund har kommit." Han gick ut till sina bröder Jakob och Juda och sade på nytt: "Min stund har kommit — låt oss gå till Johannes." De gav sig genast iväg till Pella och åt sin lunch under färden. Detta hände söndagen den 13 januari. De tillbringade natten i Jordandalen och anlände nästa dag vid tolvtiden till det ställe där Johannes döpte.

Johannes hade just börjat döpa den dagens kandidater. Tjugotals botfärdiga stod i kö och väntade på sin tur när Jesus och hans två bröder tog sin plats i denna kö av allvarliga män och kvinnor som hade börjat tro på Johannes förkunnelse om det kommande riket. Johannes hade hört sig för om Jesus av Sebedaios söner. Han hade fått höra vad Jesus hade sagt om hans förkunnelse, och han väntade dag för dag att få se Jesus framträda på scenen, men han hade inte väntat sig att välkomna honom i kön av dopkandidater.

Då Johannes var upptagen av enskildheterna med

disciples John continued to expand his teachings, from day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: "Repent and be baptized." By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

^{135:8.1 (1503.4)} By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John's message, and this had caused many from Capernaum to join John's cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist's work.

^{135:8.2 (1503.5)} Jesus' brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus' discourse in the synagogue, decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

^{135:8.3 (1504.1)} Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, "My hour has come." He went out to his brothers James and Jude, repeating, "My hour has come — let us go to John." And they started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

^{135:8.4 (1504.2)} John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

^{135:8.5 (1504.3)} Being engrossed with the details of rapidly

att snabbt döpa ett sådant stort antal proselyter, tittade han inte upp för att få syn på Jesus innan Människosonen stod direkt framför honom. När Johannes kände igen Jesus avbröts ceremonierna för en stund medan han välkomnade sin köttsliga kusin och frågade: "Men varför kommer du ned i vattnet för att hälsa på mig?" Jesus svarade: "För att underkasta mig ditt dop." Johannes svarade: "Men det är jag som behöver döpas av dig. Varför kommer du till mig?" Jesus viskade till Johannes: "Ha tålamod med mig nu, ty det anstår oss att sätta detta exempel för mina bröder som står här med mig, och för att folket skall veta att min stund har kommit."

Det fanns en ton av slutgiltighet och auktoritet i Jesu röst. Johannes skälvde av känslorörelse när han beredde sig att döpa Jesus från Nasaret vid tolvtiden måndagen den 14 januari år 26 e.Kr. i Jordanfloden. Så döpte Johannes Jesus och hans två bröder Jakob och Juda. När Johannes hade döpt dessa tre sände han iväg de andra för resten av dagen och meddelade att han skulle återuppta döpadet vid tolvtiden nästa dag. När folket höll på att avlägsna sig hörde de fyra männen, som fortfarande stod där i vattnet, ett främmande ljud och inom kort framträdde för ett ögonblick en syn direkt ovanför huvudet på Jesus, och de hörde en röst som sade: "Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag." En stor förändring kom över Jesu ansikte, och då han kom upp från vattnet tog han under tystnad avsked av dem och vandrade i riktning mot bergskullarna i öster. Ingen människa såg Jesus igen under fyrtio dagar.

Johannes följde Jesus tillräckligt långt för att delge honom berättelsen om Gabriels besök hos hans mor innan någondera av dem var född, så som han så många gånger hade hört den från sin mors läppar. Han lät Jesus fortsätta på sin väg sedan han hade sagt: "Nu vet jag med säkerhet att du är Befriaren." Men Jesus svarade ingenting.

9. FYRTIO DAGAR AV FÖRKUNNELSE

När Johannes återvände till sina lärjungar (han hade nu omkring tjugofem till trettio som ständigt följde honom), fann han dem samlade till en allvarlig diskussion om vad som nyss hade hänt i samband med Jesu dop. De blev än mer förvånade när Johannes nu avslöjade för dem berättelsen om Gabriels besök hos Maria innan Jesus var född och även att Jesus inte sade ett enda ord till honom efter att han hade berättat det för Jesus. Det föll inget regn den kvällen, och denna grupp om drygt trettio personer samtalade länge in på den stjärnklara natten. De undrade vart Jesus hade gått, och när de skulle få se honom igen.

Efter denna dags upplevelser kom det nya och säkra toner av förkunnelse in i Johannes predikan om det kommande riket och den väntade Messias. Det var en spänd tid, dessa fyrtio dagar av väntan, väntan på att Jesus skulle återvända. Men Johannes fortsatte att predika med stor kraft, och hans lärjungar började ungefär vid denna tid predika för de väldiga folkmassor som samlades kring Johannes vid Jordanfloden.

Under dessa fyrtio dagar av väntan spred sig många rykten ut över den omgivande landsbygden och ända till Tiberias och Jerusalem. Tusentals människor

baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for a moment while he greeted his cousin in the flesh and asked, "But why do you come down into the water to greet me?" And Jesus answered, "To be subject to your baptism." John replied: "But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?" And Jesus whispered to John: "Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come."

^{135:8.6 (1504.4)} There was a tone of finality and authority in Jesus' voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

^{135:8.7 (1504.5)} John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel's visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother's lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, "Now I know of a certainty that you are the Deliverer." But Jesus made no reply.

9. FORTY DAYS OF PREACHING

^{135:9.1 (1505.1)} When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus' baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and when they would see him again.

^{135:9.2 (1505.2)} After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

^{135:9.3 (1505.3)} In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see

kom för att se den nya attraktionen — som enligt ryktet var Messias — i Johannes läger, men man såg inte skynten av Jesus. När Johannes lärjungar påstod att denne märklige gudsman hade gått upp i bergen tvivlade mången på hela berättelsen.

Omkring tre veckor efter det att Jesus hade lämnat dem dök en ny deputation från prästerna och fariséerna i Jerusalem upp på scenen i Pella. De frågade Johannes direkt om han var Elia eller den profet som Moses hade utlovat, och när Johannes sade "Nej, det är jag inte", dristade de sig till att fråga: "Är du Messias?" Johannes svarade: "Nej, det är jag inte." Då sade dessa män från Jerusalem: "Om du inte är Elia, inte profeten och inte Messias, varför döper du då folket och åstadkommer all denna uppståndelse?" Johannes svarade: "Det vore bättre om de som har hört mig och tagit emot dopet av mig skulle säga vem jag är, men jag säger er att medan jag döper med vatten, har det bland oss funnits en som skall återvända för att döpa er med den Heliga Anden."

Dessa fyrtio dagar var en svår tid för Johannes och hans lärjungar. Vad skulle Johannes förhållande till Jesus bli? Ett hundratal frågor kom upp till diskussion. Politik och självisk strävan efter förmåner började framträda. Intensiva diskussioner uppstod kring de olika idéerna och uppfattningarna om Messias. Skulle han bli en militär ledare och en konung som David? Skulle han slå de romerska arméerna såsom Josua hade slagit kananéerna? Eller skulle han komma för att etablera ett andligt rike? Johannes var likt minoriteten närmast av den åsikten att Jesus hade kommit för att grunda himmelriket, fastän han inte i sitt sinne hade helt klart för sig vad denna mission att etablera himmelriket skulle omfatta.

Dessa var ansträngande dagar i Johannes liv, och han bad för att Jesus skulle återvända. Några av Johannes lärjungar organiserade rekognosceringspatruller för att leta efter Jesus, men Johannes förbjöd dem och sade: "Vår tid är i den himmelske Gudens händer; han kommer att vägleda sin utvalde Son."

Det var tidigt på sabbatsmorgonen den 23 februari då de som hade samlats kring Johannes, medan de åt sitt morgonmål, kastade en blick mot norr och såg Jesus komma emot dem. När han kom närmare stod Johannes upp på en stor sten höjde sin melodiska röst och sade: "Se Guds Son, världens befriare! Det var om honom jag sade: 'Efter mig kommer en som har företräde framför mig, därför att han fanns före mig.' Av denna orsak kom jag ut från vildmarken för att predika omvändelse, döpa med vatten och förkunna att himmelriket är nära. Och nu kommer den som skall döpa er med Helig Ande. Och jag såg den gudomliga anden sänka sig över denne man, och jag hörde Guds röst förkunna: 'Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.'"

Jesus bad dem återgå till sin måltid samtidigt som han satte sig ned för att äta tillsammans med Johannes, ty hans bröder Jakob och Juda hade återvänt till Kafarnaum.

Tidigt nästa morgon sade han farväl till Johannes och hans lärjungar och återvände till Galiléen. Han gav dem inget löfte om när de igen skulle få se honom. Till Johannes som frågade om sin egen förkunnelse och

the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

135:9.4 (1505.4) About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah, then why do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

135:9.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

135:9.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

135:9.7 (1505.7) It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: "Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, 'After me there will come one who is preferred before me because he was before me.' For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, 'This is my beloved Son in whom I am well pleased.'"

135:9.8 (1506.1) Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

135:9.9 (1506.2) Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John's inquiries about his own preaching and

uppgift sade Jesus endast: "Min Fader skall vägleda dig nu och i framtiden liksom han har gjort i det förgångna." Dessa två stormän skildes den morgonen på strandslutningen vid Jordanfloden för att aldrig mer träffas i köttslig gestalt.

10. JOHANNES VANDRAR SÖDERUT

Eftersom Jesus hade gått mot norr in i Galiléen kände sig Johannes manad att återvända söderut den väg han hade kommit. Följaktligen på söndagsmorgonen den 3 mars påbörjade Johannes och återstoden av hans lärjungar vandringen mot söder. Omkring en fjärdedel av Johannes närmaste anhängare hade under tiden gett sig av till Galiléen för att söka upp Jesus. Det låg en förvirringens sorgsenhet över Johannes. Han predikade aldrig mer så som han hade gjort innan han döpte Jesus. På något sätt kände han att ansvaret för det kommande riket inte längre vilade på hans skuldror. Han kände att hans arbete nästan var till ända; han var tröstlös och ensam. Men han predikade, döpte och vandrade vidare söderut.

Johannes stannade i flera veckor nära byn Adam, och det var här han gjorde sitt minnesvärda angrepp på Herodes Antipas för att denne lagvidrigt hade tagit till sig en annan mans hustru. I juni detta år (26 e.Kr.) var Johannes tillbaka vid Jordanflodens vadställe vid Betania, där han hade börjat sin förkunnelse om det kommande riket över ett år tidigare. Under veckorna efter det att han hade döpt Jesus förändrades Johannes predikningar undan för undan till en förkunnelse om barmhärtighet för det vanliga folket samtidigt som han med förnyad häftighet fördömde de fördärvade politiska och religiösa ledarna.

Herodes Antipas, inom vars territorium Johannes hade hållit sina predikningar, började oro sig för att Johannes och hans lärjungar skulle starta ett uppror. Herodes var också förnärmat över Johannes offentliga kritik av hans familjeangelägenheter. Med beaktande av allt detta beslöt Herodes att sätta Johannes i fängelse. Följaktligen arresterades Johannes av Herodes ombud tidigt på morgonen den 12 juni innan folkmassorna hade kommit för att höra honom predika och se honom döpa. Då veckorna gick och han inte frigavs skingrades hans lärjungar över hela Palestina, och många av dem begav sig till Galiléen för att ansluta sig till Jesu anhängare.

11. JOHANNES I FÄNGELSET

Johannes tid i fängelset var en ensam och något av en bitter erfarenhet för honom. Få av hans anhängare fick tillstånd att besöka honom. Han längtade efter att få träffa Jesus men måste nöja sig med att få höra om hans arbete av dem bland hans anhängare som hade blivit efterföljare till Människosonen. Han frestades ofta att tvivla på Jesus och dennes gudomliga mission. Om Jesus var Messias, varför gjorde han inget för att befria honom från denna outhärdliga fångenskap? I över ett och ett halvt års tid försmäktade denne härdade man, som hörde hemma i Guds fria natur, i detta usla fängelse. Denna erfarenhet var en stor prövning för hans tro på och lojalitet gentemot Jesus. I själva verket var hela denna erfarenhet en stor prövning till och med för hans tro på Gud. Många

mission Jesus only said, "My Father will guide you now and in the future as he has in the past." And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

^{135:10.1 (1506.3)} Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John's immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

^{135:10.2 (1506.4)} Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John's preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

^{135:10.3 (1506.5)} Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As weeks passed and he was not released, his disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

11. JOHN IN PRISON

^{135:11.1 (1506.6)} John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of his own mission and experience.

gångar frestades han att betvivla även äktheten av sin egen mission och erfarenhet.

Efter det att Johannes hade varit i fängelse flera månader kom en grupp av hans lärjungar till honom, och sedan de hade berättat om Jesu offentliga verksamhet sade de: "Så du ser, Lärare, att den som var hos dig vid övre loppet av Jordanfloden, för honom går det väl och han tar emot alla som kommer till honom. Han till och med sitter till bords med publikaner och syndare. Du vittnade modigt om honom, och dock gör han inget för att få dig frigiven." Men Johannes svarade sina vänner: "Denne man kan inget göra om det inte givits honom av hans Fader i himlen. Ni minns väl att jag sade: 'Jag är inte Messias, men jag är den som har blivit utsänd för att bereda vägen för honom.' Och det gjorde jag. Brudgummen är den som har bruden, men brudgummens vän som står nära intill och hör på honom gläder sig storligen åt brudgummens röst. Den glädjen har nu blivit min helt och hållet. Han måste bli större och jag bli mindre. Jag kommer från denna värld och jag har förkunnat mitt budskap. Jesus från Nasaret kommer ned till jorden från himlen och står över oss alla. Människosonen har stigit ned från Gud, och Guds ord förkunnar han för er. Ty Fadern i himlen mäter inte ut anden med mått åt sin egen Son. Fadern älskar sin Son och skall snart sätta allting i denne Sons händer. Den som tror på Sonen har evigt liv. Och dessa ord som jag talar är sanna och bestående."

Dessa lärjungar var förvånade över Johannes uttalande, så pass mycket att de avlägsnade sig utan ett ord. Johannes var också mycket upprörd, ty han insåg att han hade uttalat en profetia. Aldrig mer tvivlade han helt på Jesu mission och gudomlighet. Men det var en svår besvikelse för Johannes att Jesus inte sände något bud till honom, att han inte kom för att träffa honom, att han inte använde något av sin stora makt för att befria honom från fängelset. Men Jesus visste om allt detta. Han hyste en stor kärlek till Johannes, men då han nu var fullt medveten om sin gudomliga natur och väl kände till de stora ting som förbereddes för Johannes när denne hade lämnat denna värld, och då han också visste att Johannes arbete på jorden var avslutat tvingade han sig till att inte ingripa i den naturliga utvecklingen av den store förkunnarens och profetens livsskede.

Denna långa ovisshet i fängelset var mänskligt outhärdlig. Endast några få dagar före sin död sände Johannes igen betrodda budbärare till Jesus för att fråga: "Är mitt arbete till ända? Varför försmäktar jag i fängelse? Är du verkligen Messias, eller skall vi vänta på någon annan?" När dessa två lärjungar framförde detta budskap till Jesus svarade Människosonen: "Gå tillbaka till Johannes och berätta för honom att jag inte har glömt honom, men att han må lida även detta för mig, ty det anstår oss att uppfylla all rättfärdighet. Berätta för Johannes vad ni har sett och hört — att för de fattiga förkunnas glädjens budskap — och till slut, säg till den älskade härorden för min jordiska mission att han skall bli rikligt välsignad i den kommande tidsåldern blott han inte vid något tillfälle tvivlar och snubblar över mig." Detta var det sista ord som Johannes fick från Jesus. Budskapet tröstade honom storligen och gjorde mycket till för att stärka hans tro och bereda honom för hans köttliga livs tragiska slut som inträffade kort efter denna minnesvärda händelse.

135:11.2 (1507.1) After he had been in prison several months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: "So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance." But John answered his friends: "This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, 'I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.' And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom's voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding."

135:11.3 (1507.2) These disciples were amazed at John's pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he came not to see him, and that he exercised none of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John's work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet's career.

135:11.4 (1507.3) This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: "Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?" And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: "Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me." And this was the last word John received from Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. JOHANNES DÖPARENS DÖD

Emedan Johannes verkade i södra Perea när han arresterades fördes han omedelbart till fängelset i fästningen vid Machaerus, där han hölls inspärrad ända till sin avrättning. Herodes härskade över såväl Perea som över Galiléen, och vid denna tid höll han residens i Perea både i Julias och i Machaerus. I Galiléen hade det officiella residenset flyttats från Sepforis till den nya huvudstaden Tiberias.

Herodes vågade inte frige Johannes av rädsla för att denne kunde anstifta uppror. Han vågade inte låta döda honom av rädsla för att folkmassorna i huvudstaden kunde revoltera, ty tusentals pereabor trodde att Johannes var en helig man, en profet. Därför höll Herodes nasirförmannen i fängelse, då han inte visste vad han annars skulle göra med honom. Flera gånger hade Johannes varit inför Herodes, men aldrig gick han med på att antingen avlägsna sig från Herodes domäner eller att avstå från all offentlig verksamhet om han släpptes fri. Denna nya oro, som gällde Jesus från Nasaret och som ständigt tilltog, påminde Herodes om att det inte nu var rätt tid att frige Johannes. Dessutom var Johannes också offer för Herodias, Herodes olagliga hustrus, våldsamma och brinnande hat.

Vid talrika tillfällen förde Herodes samtal med Johannes om himmelriket, men fastän dennes budskap ibland gjorde ett djupt intryck på Herodes vågade han inte frige honom från fängelset.

Eftersom mycket byggnadsarbete fortfarande pågick i Tiberias vistades Herodes en betydande del av tiden i sina residens i Perea, och han hade en viss förkärlek för fästningen vid Machaerus. Det tog flera år innan alla de offentliga byggnaderna och det officiella residenset i Tiberias var helt färdiga.

För att fira sin födelsedag arrangerade Herodes en storslagen fest för sina främsta officerare och andra högt uppsatta styresmän i Galiléen och Perea på palatset i Machaerus. Då Herodias inte hade lyckats få Johannes avrättad genom en direkt vädjan till Herodes tog hon nu till sin uppgift att få Johannes dödad med hjälp av en slug plan.

Under loppet av kvällens festligheter och underhållning förde Herodias fram sin dotter som dansade för bankettgästerna. Herodes var mycket förtjust över den unga damens uppträdande, kallade henne inför sig och sade: "Du är förtjusande. Jag är mycket nöjd med dig. Be mig på denna min födelsedag om vad du än önskar, och du skall få det, ända till hälften av mitt rike." Herodes gjorde allt detta medan han var kraftigt påverkad av de många vinbägare han tömt. Den unga damen drog sig åt sidan och frågade sin mor vad hon skulle be av Herodes. Herodias sade: "Gå till Herodes och be om Johannes Döparens huvud." Den unga kvinnan återvände till bankettbordet och sade till Herodes: "Jag ber om att du genast ger mig Johannes Döparens huvud på ett fat."

Herodes fylldes av rädsla och sorg, men på grund av sin ed och alla som satt till bords med honom, ville han inte vägra begäran. Herodes Antipas sände en soldat, som han befallde att föra in Johannes huvud. Så blev Johannes den natten halshuggen i fängelset, och soldaten kom med profetens huvud på ett fat och överlämnade det till den unga kvinnan i bankettsalens

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

^{135:12.1 (1508.1)} As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the new capital at Tiberias.

^{135:12.2 (1508.2)} Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarite preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

^{135:12.3 (1508.3)} On numerous occasions Herod talked with John about the kingdom of heaven, and while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

^{135:12.4 (1508.4)} Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perea residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

^{135:12.5 (1508.5)} In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

^{135:12.6 (1508.6)} In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom." And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

^{135:12.7 (1508.7)} Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the

bortre ände. Den unga damen gav fatet till sin mor. När Johannes lärjungar fick höra om detta kom de till fängelset för att få Johannes kropp, och efter att de hade lagt den i en gravkammare gav de sig av för att underrätta Jesus.

rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told Jesus.

Kapitel 136. Dopet och de fyrtio dagarna

⇨ 135

Urantiaboken

137 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 136

DOPET OCH DE FYRTIO DAGARNA

Sektioner

Introduktion

1. Uppfattningarna om den väntade Messias
2. Jesu dop
3. De fyrtio dagarna
4. Planer för den offentliga verksamheten
5. Det första stora beslutet
6. Det andra beslutet
7. Det tredje beslutet
8. Det fjärde beslutet
9. Det femte beslutet
10. Det sjätte beslutet

PAPER 136

BAPTISM AND THE FORTY DAYS

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

Introduktion

JESUS började sin offentliga verksamhet när folkets intresse för Johannes förkunnelse var som störst och vid en tid då det judiska folket i Palestina befann sig i spänd förväntan på att Messias skulle framträda. Det fanns en stor kontrast mellan Johannes och Jesus. Johannes arbetade otåligt och allvarligt, men Jesus var en lugn och glad arbetare. Endast några få gånger i hela sitt liv hade han bråttom. Jesus var en vederkvickande tröst för världen och något av ett exempel. Johannes var knappast en tröst eller ett exempel. Han förkunnade himmelriket men trädde knappast in i dess glädje. Fastän Jesus talade om Johannes som den störste av den gamla ordningens profeter, sade han också att den minsta av dem som såg den nya vägens stora ljussken och med hjälp därav gick in i himmelriket sannerligen var större än Johannes.

När Johannes förkunnade det kommande riket var huvudtemat i hans budskap: Omvänd er! Fly från den kommande vreden. När Jesus började predika kvarstod uppmaningen till omvändelse, men detta budskap följdes alltid av evangeliet, det glädjebudskapet om fröjden och friheten i det nya riket.

1. UPPFATTNINGARNA OM DEN VÄNTADE

MESSIAS

INTRODUCTION

^{136:0.1 (1509.1)} JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

^{136:0.2 (1509.2)} When John preached the coming kingdom, the burden of his message was: Repent! flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

Judarna hade många uppfattningar om den väntade befriaren, och var och en av dessa olika messianiska meningsinriktningar kunde som bevis för sina påståenden hänvisa till uttalanden i hebréernas skrifter. Allmänt taget ansåg judarna att deras nationella historia började med Abraham och att den skulle kulminera med Messias och den nya tidsåldern i Guds rike. Under tidigare tider hade de tänkt sig denna befriare som "Herrens tjänare", sedan som "Människosonen", och under senare tider hade en del rentav gått så långt som till att tala om Messias som "Guds Son". Men oberoende av om han kallades "Abrahams säd" eller "Davids son" var alla överens om att han skulle vara Messias, "den smorde". På detta sätt utvecklades uppfattningen från "Herrens tjänare" till "Davids son", "Människosonen" och "Guds Son".

Under Johannes och Jesu tid hade de mer lärda judarna utvecklat en uppfattning om den kommande Messias som en fulländad och representativ israelit som i sig, i egenskap av "Herrens tjänare", skulle förena profetens, prästens och konungens trefaldiga ämbete.

Judarna trodde innerligt att så som Mose med sina mirakulösa bragder hade befriat deras fäder från fångenskapen i Egypten, så skulle den kommande Messias befria det judiska folket från det romerska överväldet genom ännu större och mäktiga mirakel och underverk för judarnas rasliga triumf. Rabbinerna hade från skrifterna samlat ihop nästan femhundra ställen som, trots att de var uppenbart motstridiga, av dem försäkrades profetera om den kommande Messias. Bland alla dessa detaljer beträffande tidpunkt, förfarande och funktion förlorade de nästan fullständigt ur sikte den utlovade Messias personlighet. De sökte snarare ett upprättande av den judiska nationella äran — Israels världsliga upphöjelse — än frälsandet av världen. Det är därför uppenbart att Jesus från Nasaret aldrig kunde tillfredsställa denna materialistiska messiasuppfattning i det judiska sinnet. Om de blott hade betraktat dessa profetiska uttalanden i ett annat ljus, så skulle många av de förmodade messianska profetiorna helt naturligt ha berett deras sinnen att ta emot Jesus som avslutare av en bestämd tidsålder och instiftare av en ny och bättre domperiod med barmhärtighet och frälsning för alla nationer.

Judarna hade uppfostrats till att tro på läran om Shekinah. Men denna allmänt vedertagna symbol för den Gudomliga Närvaron stod inte att se i templet. De trodde att Messias ankomst skulle medföra dess återställande. De hade förvirrande uppfattningar om arvssynd och människans förment onda natur. En del lärde att Adams synd hade förbannat människosläktet, och att Messias skulle avlägsna denna förbannelse och återföra människan till gudomlig gunst. Andra lärde att när Gud skapade människan hade han försett hennes varelse med både en god och en ond natur, att han blev mycket besviken när han såg vad detta arrangemang ledde till och att "han ångrade att han hade gjort människan på detta sätt". De som lärde detta trodde att Messias skulle komma för att återlösa människan från hennes medfödda onda natur.

Majoriteten av judarna trodde att de fortsatte att försmäkta under romarnas valde på grund av sina nationella synder och på grund av de halvhjärtade icke-judiska proselyterna. Den judiska nationen hade inte helhjärtat gjort bot och bättring, därför framsköt Messias

^{136:1.1 (1509.3)} The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as "the servant of the Lord," then as "the Son of Man," while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the "Son of God." But no matter whether he was called the "seed of Abraham" or "the son of David," all were agreed that he was to be the Messiah, the "anointed one." Thus did the concept evolve from the "servant of the Lord" to the "son of David," "Son of Man," and "Son of God."

^{136:1.2 (1509.4)} In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the "servant of the Lord" the threefold office of prophet, priest, and king.

^{136:1.3 (1509.5)} The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel's temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

^{136:1.4 (1510.1)} The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah*. But this reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the coming of the Messiah would effect its restoration. They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam's sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that "He repented that he had thus made man." And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

^{136:1.5 (1510.2)} The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly *repented*; therefore did the Messiah

sin ankomst. Det talades mycket om ånger och bot; därför fick Johannes förkunnelse "Omvänd er och tag emot dopet, ty himmelriket är nära" en mäktig och omedelbar genklang. För en from jude kunde himmelriket betyda endast en enda sak: Messias ankomst.

Det fanns ett särdrag i Mikael's utgivning som var helt främmande för den judiska uppfattningen om Messias, nämligen föreningen av de två naturerna: den mänskliga och den gudomliga. Judarna hade i olika sammanhang tänkt sig Messias som en fulländad människa, som en övermänniska eller rentav som en gudomlig varelse, men de hade aldrig tänkt sig en förening av det mänskliga och det gudomliga. Detta var den stora stötestenen för Jesu första lärjungar. De förstod den mänskliga uppfattningen om Messias som Davids son, så som de tidigare profeterna hade framfört den. De förstod också uppfattningen om Messias som Människosonen, den övermänskliga uppfattningen hos Daniel och en del av de senare profeterna, och rentav som Guds Son, så som Messias beskrevs av författaren till Enoks bok och av en del av hans samtida. Men aldrig hade de för ett ögonblick övervägt den riktiga uppfattningen om föreningen av de två naturerna, den mänskliga och den gudomliga, i en och samma jordiska person. Skaparens inkarnering i den skapades gestalt hade inte på förhand uppenbarats. Den uppenbarades först i Jesus. Världen visste inget om sådana ting förrän Skaparsonen tog köttslig gestalt och levde bland de dödliga i världen.

2. JESU DOP

Jesus döptes när Johannes förkunnelse stod som högst, när hela Palestina var i eld och lågor av förväntan på hans budskap — "Guds rike är nära" — när hela det judiska samfundet ägnade sig åt en allvarlig och högtidlig självprövning. Judarnas sinne för solidaritet inom folkgruppen var mycket djupgående. Judarna trodde inte endast att en fars synder kunde drabba hans barn, utan de hade också en fast tro på att en enskild individs synd kunde kasta en förbannelse över hela nationen. Följaktligen ansåg sig inte alla som underkastade sig Johannes dop vara skyldiga till de uttryckliga synder som Johannes fördömde. Många fromma själar döptes av Johannes för Israels välgång. De fruktade att någon omedveten synd som de hade begått kunde fördröja Messias ankomst. De kände sig att de tillhörde en skuldbelastad och syndastraffad nation, och de kom för att ta emot dopet för att därigenom kunna visa fram frukter av hela folkets botfärdighet. Det är därför uppenbart att inte Jesus i något avseende tog emot Johannes dop som en omvändelserit eller för syndernas förlåtelse. Då Jesus tog emot dopet av Johannes följde han endast många fromma israeliters exempel.

När Jesus från Nasaret steg ned i Jordanfloden för att låta sig döpas var han en dödlig av denna värld och som hade nått höjdpunkten i människans evolutionära utveckling i allt som hade samband med seger över sinnet och identifiering med anden. Han stod i Jordanfloden den dagen som en fulländad dödlig från tidens och rymdens evolutionära världar. Fulländad synkronisering och fullständig kommunikation hade etablerats mellan Jesu dödliga sinne och hans

delay his coming. There was much talk about repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, "Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand." And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

^{136:1.6 (1510.3)} There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh and dwelt among the mortals of the realm.

2. THE BAPTISM OF JESUS

^{136:2.1 (1510.4)} Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — "the kingdom of God is at hand" — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination. The Jewish sense of racial solidarity was very profound. The Jews not only believed that the sins of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation. Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race penitence. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

^{136:2.2 (1511.1)} When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an

inneboende ande-Riktare, den gudomliga gåvan från hans Paradisfader. Just en sådan Riktare finns i det inre hos alla normala varelser som lever på Urantia efter Mikael's uppstigning till ledarskapet för sitt universum, utom att Jesu Riktare på förhand hade förberetts för denna speciella mission genom att på ett liknande sätt vistas i det inre hos en annan övermännisklig varelse som var inkarnerad i köttslig gestalt, nämligen Makiventa Melkisedek.

I vanliga fall, när en dödlig i en värld når dessa höga nivåer av personlighetsfulländning, inträffar sådana förberedande företeelser i fråga om andlig upphöjelse vilka slutligen leder till att den dödlighas mognade själ fusioneras med dess associerade gudomliga Riktare. Man kunde vänta sig att en sådan förändring skulle ske i personlighetserfarenheten hos Jesus från Nasaret just denna dag då han steg ned i Jordanfloden för att tillsammans med sina två bröder döpas av Johannes. Denna ceremoni var slutscenen i hans rent mänskliga liv på Urantia, och många övermänniskliga observatörer väntade sig att få bevittna Riktarens fusion med det sinne där den hade haft sin boning, men de fick alla se sig besvikna. Något nytt och ännu större inträffade. När Johannes lade sina händer på Jesus för att döpa honom tog Riktaren i Jesu inre slutligt farväl av Joshua ben Josefs fulländade människosjäl. Efter någon stund återvände denna gudomliga entitet från Divinington som en Personaliserad Riktare och ledare för sina gelikar över hela lokaluniversumet Nebadon. Sålunda såg Jesus sin egen tidigare gudomliga ande sänka sig ned när den återvände till honom i personaliserad form. Denna samma ande, som härstammade från Paradiset, hörde han nu säga: "Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag." Johannes samt Jesu två bröder hörde också dessa ord. Johannes lärjungar som stod vid vattenbrynet hörde inte dessa ord, inte heller såg de synen av den Personaliserade Riktaren. Endast Jesu ögon såg den Personaliserade Riktaren.

När den återvända och nu förhärligade Personaliserade Riktaren hade sålunda uttalat sig, var allting tyst. Medan de alla fyra dröjde kvar i vattnet såg Jesus upp till Riktaren, som fanns nära intill, och bad: "Min Fader, du som härskar i himlen, helgat vare ditt namn. Låt ditt rike komma! Låt din vilja ske på jorden, så som i himlen." Då han hade bätt "öppnade sig himlarna" och Människosonen såg den syn som den nu Personaliserade Riktaren visade av honom själv som en Guds Son, sådan han var innan han kom till jorden i de dödlighas köttsliga gestalt och sådan han skulle vara när inkarnationslivet var avslutat. Denna himmelska syn sågs endast av Jesus.

Det var den Personaliserade Riktarens röst som Johannes och Jesus hörde, och den talade för den Universella Fadern, ty Riktaren är av, och som, Paradisfadern. Under hela återstoden av Jesu jordiska liv var denna Personaliserade Riktare associerad med honom i alla hans bemödanden. Jesus stod i ständig förbindelse med denna förhärligade Riktare.

När Jesus döptes ångrade han inte några missgärningar. Han bekände inte någon synd. Hans dop var ett helgande till att göra den himmelske Faderns vilja. Vid sitt dop hörde han sin Faders omissskännliga kallelse, den slutliga maningen att sköta sin Faders angelägenheter, och han drog sig tillbaka till ensamheten i fyrtio dagar för att tänka över de

Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

136:2.3 (1511.2) Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection, there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." And John, with Jesus' two brothers, also heard these words. John's disciples, standing by the water's edge, did not hear these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

136:2.4 (1511.3) When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: "My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven." When he had prayed, the "heavens were opened," and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

136:2.5 (1512.1) It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus' earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

136:2.6 (1512.2) When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father's business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these

mångahanda problemen. Då Jesus sålunda för en tid drog sig tillbaka från aktiv personlighetskontakt med sina jordiska medmänniskor, följde han — sådan han var och på Urantia — precis samma förfarande som är i bruk i morontivärldarna närhelst en uppstigande dödlig fusioneras med den Universelle Faderns närvaro i sitt inre.

Denna dag då dopet skedde avslutades det rent mänskliga liv som Jesus levde. Den gudomlige Sonen har funnit sin Fader, den Universelle Fadern har funnit sin inkarnerade Son, och de talar med varandra.

(Jesus var nästan trettioett och ett halvt år gammal när han döptes. När Lukas säger att Jesus döptes under det femtonde året av kejsare Tiberius regeringstid, vilket vore år 29 e.Kr. emedan Augustus dog år 14 e.Kr., bör man minnas att Tiberius var medkejsare till Augustus i två och ett halvt år före Augustus död och att han hade låtit prägla mynt till sin ära i oktober år 11 e.Kr. Det femtonde året av hans faktiska regeringstid var därför just detta år 26 e.Kr., det år då Jesus döptes. Detta var också det år då Pontius Pilatus inledde sitt styre som landshövding över Judéen.)

3. DE FYRTIO DAGARNA

Jesus hade uthärdat den stora frestelsen under sin utgivning som dödlig före sitt dop när han hade vättas av daggen på Hermonberget i sex veckors tid. Där på Hermonberget hade han som en världens dödlig, utan hjälp, mött och besegrat Urantias pretendent, Caligastia, denna världs prins. Denna händelserika dag hade Jesus från Nasaret införts i universums register som Urantias Planetprins. Och denne Prins av Urantia, som snart skulle utropas till suprem Härskare över Nebadon, drog sig nu tillbaka till fyrtio dagar av avskildhet för att göra upp planer och bestämma om tillvägagångssättet vid förkunnandet av det nya gudsriket i människornas hjärtan.

Efter sitt dop tillbringade Jesus fyrtio dagar med att anpassa sig till de förändrade relationer i världen och universum som hade orsakats av personaliseringen av hans Riktare. Under denna sin isolering i Pereens bergskullar bestämde han sig för de principer som han skulle följa och de metoder som han skulle tillämpa i sitt jordiska livs nya och förändrade skede som han stod i begrepp att inleda.

Jesus drog sig inte tillbaka till avskildhet för att fasta och för att plåga sin själ. Han var inte en asket, och han kom för att för evigt göra slut på alla sådana föreställningar beträffande sättet att närma sig Gud. Hans orsaker till att söka sig till denna enskildhet var helt andra än de som hade motiverat Mose och Elia, och även Johannes Döparen. Jesus var då fullt medveten om sitt förhållande till det universum som han själv hade skapat och även till universernas universum, övervakat av Paradisfadern, hans Fader i himlen. Han mindes nu fullständigt utgivningsuppdraget och de instruktioner som hans äldre broder Immanuel hade gett innan han inlät sig på sin inkarnation på Urantia. Han förstod nu klart och fullt alla dessa vittomfattande relationer, och han ville vara för sig själv för en tid av stilla meditation, så att han kunde tänka ut planerna och besluta om sätten att genomföra sin offentliga

manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of the Universal Father.

136:2.7 (1512.3) This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

136:2.8 (1512.4) (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of A.D. 26, that of Jesus' baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as governor of Judea.)

3. THE FORTY DAYS

136:3.1 (1512.5) Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender, Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

136:3.2 (1512.6) After his baptism he entered upon the forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perean hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

136:3.3 (1512.7) Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the

verksamhet till förmån för denna värld och alla andra världar i hans lokaluniversum.

När Jesus vandrade omkring i bergen och sökte efter ett lämpligt skyddat ställe mötte han universumets ledande verkställare, Gabriel, den Klara Morgonstjärnan i Nebadon. Gabriel återupprättade nu den personliga förbindelsen med universumets Skaparson. Det var deras första direkta möte efter det att Mikael tog farväl av sina medarbetare i Salvington när han begav sig till Edentia som förberedelse för sin utgivning på Urantia. Enligt uppdrag av Immanuel och med fullmakt av Dagarnas Forna i Uversa framförde Gabriel nu information till Jesus som angav att hans utgivningserfarenhet på Urantia var praktiskt taget avslutad vad beträffar intjänandet av en fulländad överhöghet i hans universum och avslutandet av Lucifers uppror. Det föregående uppnåddes den dag då han döptes, när personaliseringen av hans Riktare utvisade fulländningen och fullbordandet av hans utgivning i de dödligas köttsliga gestalt, och det senare var ett historiskt faktum den dag då han kom ned från Hermonberget för att göra sällskap med den väntande gossen Tiglath. Jesus informerades nu från högsta instans i lokaluniversumet och i superuniversumet om att hans utgivningsarbete var avslutat i mån som det påverkade hans personliga ställning i förhållande till överhögheten och uppröret. Han hade redan fått denna försäkran direkt från Paradiset i den syn han såg vid dopet och i den företeelse som personaliseringen av Tankeriktaren i hans inre innebar.

Medan Jesus dröjde kvar på berget och talade med Gabriel framträdde Konstellationsfadern från Edentia personligen för Jesus och Gabriel och sade: "Registreringarna har fullbordats. Mikael, nummer 611.121, överhöghet i sitt universum Nebadon vilar fullbordad vid den Universelle Faderns högra sida. Jag för med mig från din stödjare och broder Immanuel din utgivningsbefrielse från inkarnationen på Urantia. Det står dig fritt att nu eller närsomhelst senare på det sätt du själv finner bäst avsluta din inkarnationsutgivning, uppstiga till din Faders högra sida, inta ditt härskarämbete i och erhålla din välförtjänta ovillkorliga överhöghet över Nebadon. Jag intygar också att enligt bemyndigande från Dagarnas Forna har registreringarna i superuniversumet fullbordats när det gäller avslutandet av hela syndupproret i ditt universum och beviljandet av fullständig och obegränsad befogenhet för dig att behandla alla sådana eventuella omvälvningar i framtiden. I tekniskt avseende är ditt arbete på Urantia och i en dödlig varelses köttsliga gestalt avslutat. Det står dig fritt att hädanefter välja din egen kurs."

När Edentias Högste Fader hade tagit avsked höll Jesus en lång konferens med Gabriel om universumets välfärd, och samtidigt med sina hälsningar till Immanuel framförde han sin försäkran om att han, i det arbete som han stod i beråd att inleda på Urantia, alltid skulle hålla i minnet de råd han hade fått i samband med uppdraget som han hade givits i Salvington före sin utgivning.

Under alla dessa fyrtio dagar av isolering var Jakob och Johannes, Sebedaios söner, sysselsatta med att söka efter Jesus. Många gånger var de helt nära det ställe där han vistades, men de fann honom aldrig.

prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

136:3.4 (1513.1) While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentia preparatory to entering upon the Urantia bestowal. Gabriel, by direction of Immanuel and on authority of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglath. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his indwelling Thought Adjuster.

136:3.5 (1513.2) While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: "The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing."

136:3.6 (1513.3) When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be ever mindful of the counsel he had received in connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

136:3.7 (1514.1) Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never did they find him.

4. PLANER FÖR DEN OFFENTLIGA

VERKSAMHETEN

Dag efter dag uppe i bergen formulerade Jesus planerna för återstoden av sin utgivning på Urantia. Det första han beslöt var att inte undervisa samtidigt med Johannes. Han tänkte hålla sig relativt tillbakadragen tills Johannes arbete nådde sitt ändamål eller fick ett plötsligt slut av att han fängslades. Jesus visste mycket väl att Johannes orädda och taktlösa predikande förr eller senare skulle väcka rädslor och fiendskap hos myndigheterna. Med beaktande av Johannes ovissa situation började Jesus definitivt göra upp sitt program för den offentliga verksamheten till förmån för sitt folk och hela världen, till förmån för varje bebodd värld i hela hans vidsträckta universum. Mikael's utgivning i dödlig gestalt skedde på Urantia men för alla världar i Neadon.

Det första Jesus gjorde sedan han hade tänkt igenom den allmänna planen för koordinering av sitt program med Johannes rörelse var att i sitt sinne gå igenom Immanuel's instruktioner. Noggrant tänkte han över de råd han hade fått beträffande sina arbetsmetoder och om att han inte skulle lämna någon bestående skrift på planeten. Aldrig mer skrev Jesus på något annat än sand. Under sitt nästa besök i Nasaret förstörde Jesus, till stor sorg för sin bror Josef, allt vad han hade skrivit på brädstumpar som fanns i snickarverkstaden och som hängde på väggarna i det gamla hemmet. Jesus begrundade ingående Immanuel's råd beträffande hans ekonomiska, sociala och politiska inställning till världen sådan han fann den.

Jesus fastade inte under sin fyrtio dagars isolering. Den längsta tid han gick utan att äta var hans två första dagar i bergen, när han var så försunken i sina tankar att han glömde allt ätande. Men på tredje dagen gick han redan för att hämta mat. Inte heller frestades han under denna tid av några onda andar eller upproriska personligheter stationerade i denna värld eller som kom från någon annan värld.

Dessa fyrtio dagar var det tillfälle då det mänskliga och det gudomliga sinnet höll den slutliga överläggningen med varandra, eller snarare det första tillfälle då dessa två sinnen verkligen fungerade som det enda sinne de nu hade blivit. Resultaten från denna avgörande meditationsperiod utvisade slutgiltigt att det gudomliga sinnet hade segnat och andligen fått herraväldet över det mänskliga intellektet. Människans sinne har från denna stund blivit Guds sinne, och fastän människosinnets jag alltid är närvarande säger detta förändrigade människosinne alltid: "Ske inte min vilja, utan din."

Tilldragelserna under denna händelserika tid var inte ett uthungrat och försvagat sinnes fantastiska visioner, inte heller var de de förvirrade och barnliga symbolismer som senare infördes i skrifterna som "Jesu frestelser i öknen". Snarare var detta en period för Jesus att tänka igenom hela sitt händelserika och varierande livsskede under utgivningen på Urantia och att noggrant göra upp sådana planer för den fortsatta verksamheten vilka bäst skulle tjäna denna värld samtidigt som de också bidrog något till en förbättring för alla andra sfärer som var isolerade som följd av upproret. Jesus tänkte igenom hela tidsrymden för

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

^{136:4.1 (1514.2)} Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was on Urantia but for all worlds of Neadon.

^{136:4.2 (1514.3)} The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

^{136:4.3 (1514.4)} Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

^{136:4.4 (1514.5)} These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, "Not my will but yours be done."

^{136:4.5 (1514.6)} The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused and puerile symbolisms which afterward gained record as the "temptations of Jesus in the wilderness." Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down

mänskligt liv på Urantia, från Andon och Fontas dagar fram till Adams försummelse och vidare till den verksamhet som Melkisedek i Salem hade bedrivit.

Gabriel hade påmint Jesus om att det fanns två vägar enligt vilka han kunde manifestera sig för världen i det fall att han valde att stanna en tid på Urantia. Det gjordes klart för Jesus att hans val härvidlag inte på något sätt påverkade vare sig hans överhöghet i universumet eller avslutandet av Lucifers uppror. Dessa två vägar för världsmision var:

1. Hans egen väg — den väg som kunde förefalla mest angenäm och resultatrik med tanke på de omedelbara behoven i denna värld och den nuvarande uppbyggelsen av hans eget universum.

2. Faderns väg — som innebar att exemplifiera ett framsynt ideal för de skapades liv, sådant de höga personligheterna i Paradisets administration av universernas universum såg framför sig detta ideal.

Det gjordes sålunda klart för Jesus att det fanns två sätt enligt vilka han kunde ordna återstoden av sitt jordiska liv. Vartdera sättet hade något som talade för det, sett i ljuset av den situation som var omedelbart förstående. Människosonen såg klart att hans val mellan dessa två tillvägagångssätt inte påverkade hans mottagande av överhögheten i universumet. Den saken var redan avgjord och förseglad i universernas universums arkiv och väntade endast på att han personligen gjorde anspråk på denna överhöghet. Men det antyddes för Jesus att hans Paradisbroder, Immanuel, skulle känna stor tillfredsställelse om han, Jesus, skulle finna det lämpligt att avsluta sitt jordiska livsskede som inkarnerad på samma ädla sätt som han hade börjat det, alltid underställt Faderns vilja. Under tredje dagen av sin isolering lovade Jesus sig själv att gå tillbaka till världen för att avsluta sitt jordiska livsskede och att i de situationer som medförde ett val mellan två vägar alltid välja Faderns vilja. Han levde sitt återstående jordiska liv alltid trogen detta beslut. Ända till det bittra slutet underställde han ofelbart sin egen suveräna vilja den himmelske Faderns vilja.

De fyrtio dagarna i vildmarksbergen var inte en tid av stor frestelse, utan snarare en tid då Mästaren fattade stora beslut. Under dessa dagar av enskild gemenskap med sig själv och sin Faders direkta närvaro — den Personaliserade Riktaren (han hade inte längre någon personlig serafväktare) — kom han ett efter ett fram till de stora beslut som skulle styra hans verksamhetsprinciper och beteende under resten av hans jordiska livsskede. Senare blev traditionen om en stor frestelse knuten till denna period av isolering genom en förväxling med de fragmentariska berättelserna om kampen på Hermonberget och dessutom på grund av att det var sed att låta alla stora profeter och mänskliga ledare inleda sitt offentliga livsskede med att genomgå dessa förmodade perioder av fasta och bön. Jesus hade alltid haft för sed, när han stod inför nya och allvariga beslut, att dra sig tillbaka till gemenskap med sin egen ande för att kunna få veta Guds vilja.

I allt sitt planerande för återstoden av sitt jordiska liv kände Jesus alltid en slitning i sitt människohjärta mellan två motsatta verksamhetslinjer:

1. Han hade en stark önskan att vinna sitt folk —

through Adam's default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

^{136:4.6 (1514.7)} Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

^{136:4.7 (1515.1)} 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

^{136:4.8 (1515.2)} 2. The Father's way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

^{136:4.9 (1515.3)} It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

^{136:4.10 (1515.4)} The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions*. During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

^{136:4.11 (1515.5)} In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his human heart by two opposing courses of conduct:

^{136:4.12 (1515.6)} 1. He entertained a strong desire to win his

och hela världen — till att tro på honom och att acceptera det nya andliga riket. Han kände väl till folkets idéer om den kommande Messias.

2. Att leva och arbeta så som han visste att hans Fader skulle godkänna, att utföra sitt arbete också till förmån för andra behövande världar, och att under rikets etablerande fortsättningsvis uppenbara Fadern och visa upp hans gudomliga kärleksnatur.

Under alla dessa händelserika dagar bodde Jesus i en uråldrig bergsgrotta, ett skydd inne i sidan av bergskullarna nära en by som en gång kallades Bet Adis. Han drack från en liten källa som sprang fram från sidan av bergskullen nära detta bergsskydd.

5. DET FÖRSTA STORA BESLUTET

På tredje dagen efter det att Jesus hade inlett denna dialog mellan sig själv och sin Personaliserade Riktare visades för Jesus i en syn Nebadons församlade himmelska härskaror, som av sina kommandörer hade sänts för att tjäna deras älskade Härskares vilja. Denna mäktiga härskara omfattade tolv legioner serafer och proportionella antal av varje annan klass av universumets intelligenser. Det första stora beslutet för Jesus när han befann sig i avskildhet gällde frågan om han skulle eller inte skulle kalla på dessa mäktiga personligheter i samband med det förestående programmet för hans offentliga verksamhet på Urantia.

Jesus beslöt att inte använda sig av en enda personlighet i denna väldiga ansamling, såvida det inte blev uppenbart att detta var Faderns vilja. Trots detta generella beslut stannade denna väldiga härskara hos honom under resten av hans jordiska liv, ständigt beredd att lyda minsta uttryck för deras Härskares vilja. Fastän Jesus inte med sina människoögon ständigt såg dessa närvarande personligheter, såg den med honom associerade Personaliserade Riktaren dem ständigt och kunde kommunicera med dem alla.

Innan Jesus kom ned från dessa fyrtio dagars avskildhet i bergen gav han det direkta befälet över denna närvarande härskara av universumpersonligheter till sin nyligen Personaliserade Riktare, och i över fyra år enligt Urantiatid fungerade dessa utvalda personligheter från varje klass av universumintelligenser lydigt och respektfullt under den visa vägledningen av denna förhålligade och erfarna Personaliserade Mysterieleadsagare. När Riktaren, som en gång var en del av Paradisfadern och hans väsen, övertog befälet över denna mäktiga församling försäkrades Jesus om att i ingen händelse skulle dessa övermänskliga representanter tillåtas tjäna eller manifestera sig i samband med eller till förmån för hans jordiska livsskede, såvida det inte visade sig att Fadern ville ett sådant ingripande. Med ett enda stort beslut avsåg Jesus sålunda frivilligt allt övermänskligt samarbete i alla ärenden som gällde återstoden av hans dödliga livsskede, såvida inte Fadern av sig själv valde att ta del i någon viss händelse eller episod under Sonens jordiska verksamhet.

Vid accepterandet av detta befäl över universumets härskaror som stod beredda att tjäna Kristus Mikael, var den Personaliserade Riktaren mycket noggrann med att påpeka för Jesus att även då en sådan samling

people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

^{136:4.13 (1515.7)} 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

^{136:4.14 (1515.8)} Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. THE FIRST GREAT DECISION

^{136:5.1 (1516.1)} On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

^{136:5.2 (1516.2)} Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will*. Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his human eyes, his associated Personalized Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

^{136:5.3 (1516.3)} Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

^{136:5.4 (1516.4)} In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe

universumvarelser, genom deras Skapares delegerade befogenhet, kunde begränsas till sina rymdaktiviteter, verkade dessa begränsningar emellertid inte i samband med deras funktion i tiden. Denna inskränkning kom sig av att Riktarna inte längre är tidsvarelser när de väl har blivit personifierade. Följaktligen påmindes Jesus om att fastän Riktarens kontroll över de levande intelligenser som hade underställt hans befäl var fullständig och perfekt i allt som rörde rymd, kunde sådana perfekta begränsningar inte påföras när det gällde tid. Riktaren sade: "Jag skall i enlighet med dina anvisningar hindra användningen av denna närvarande härskare av universumets intelligenser på varje sätt i anslutning till ditt jordiska livsskede, utom i de fall då Paradisfadern befäller mig att frigöra sådana representanter för att den gudomliga vilja som du har valt måtte ske, och i de fall då du enligt din förenade gudomliga och mänskliga vilja väljer eller gör något som endast när det gäller tiden innebär en avvikelse från den naturliga ordningen på jorden. I alla sådana fall är jag maktlös, och dina skapade varelser som har församlats här fulländade och förenade i sin kraft är likaså maktlösa. Om ditt förenade väsen någon gång hyser sådana önskningar, kommer de påbud som dessa val ger upphov till att genast verkställas. Din önskan i alla sådana fall medför en förkortning av tiden, så att tankeskapelsen omedelbart förverkligas. Under mitt befäl utgör detta den största möjliga begränsning som kan anläggas på din potentiella suveränitet. I mitt eget medvetande existerar inte tiden, och därför kan jag inte begränsa dina varelser i något som ansluter sig till den."

Sålunda blev Jesus underrättad om de praktiska följderna av sitt beslut att fortsätta att leva som en människa bland människor. Han hade med ett enda beslut uteslutit alla sina närvarande universumhärskaror av olikartade intelligenser från att ta del i hans förestående offentliga verksamhet förutom i sådana fall som endast gällde tiden. Det blir därför uppenbart att varje eventuellt övernaturligt eller förment övermänskligt bidrag till Jesu verksamhet enbart gällde eliminerandet av tiden, såvida inte Fadern i himlen uttryckligen bestämde annorlunda. Det var inte möjligt att något mirakel, någon barmhärtighetsgärning eller annan möjlig händelse som inträffade i samband med Jesu återstående jordiska bemödanden till sin art eller karaktär kunde vara en handling som överskred de naturlagar som har etablerats och som regelmässigt fungerar i samband med människans angelägenheter under hennes liv på Urantia utom vid dessa särskilt nämnda fall som gällde tiden. Naturligtvis kunde inga begränsningar åläggas manifestationerna av "Faderns vilja". Eliminierandet av tiden i samband med en uttryckt önskan hos denne potentielle Härskare över ett universum kunde endast undvikas genom en direkt och uttrycklig vilje akt hos denna Gud-människa för att tiden, så som den anslöt sig till ifrågavarande handling eller händelse, inte skulle förkortas eller elimineras. För att hindra uppkomsten av uppenbara tidsmirakel var det nödvändigt för Jesus att ständigt förbli tidsmedveten. Varje avbrott i tidsmedvetandet för hans del, i förening med att han hyste en definitiv önskan, betydde att det som föddes i Skaparsonens sinne förverkligades, och utan någon som helst tidsfaktor.

Genom den övervakande kontroll som Mikael associerade Personaliserade Riktare utövade var det möjligt för honom att fulländat begränsa sina personliga jordiska aktiviteter med hänsyn till rymd, men det var

creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time*. And this limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that, while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space*, there could be no such perfect limitations imposed regarding *time*. Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time*. In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected is existent. Under my command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness time is nonexistent, and therefore I cannot limit your creatures in anything related thereto."

136:5.5 (1517.1) Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus' ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus' remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time*. No limits, of course, could be placed upon the manifestations of "the Father's will." The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated*. In order to prevent the appearance of apparent *time miracles*, it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

136:5.6 (1517.2) Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the

inte möjligt för Människosonen att på detta sätt begränsa sin nya jordiska ställning som potentiell Härskare över Nebadon med hänsyn till tid. Detta var den faktiska status som Jesus från Nasaret hade när han gav sig ut för att påbörja sin offentliga verksamhet på Urantia.

6. DET ANDRA BESLUTET

Sedan Jesus hade bestämt sig för sina principer i förhållande till alla personligheter av alla klasser bland sina skapade intelligenser, så långt detta kunde bestämmas med beaktande av den naturliga potential som hans nya gudomlighetsstatus medförde, vände han sig nu till att tänka på sig själv. Vad skulle han, som nu var fullt medveten om att han var skaparen av alla ting och varelser som fanns i detta universum, göra med dessa skaparprivilegier i de återkommande livssituationer som han omedelbart stod inför när han återvände till Galiléen för att återuppta sitt arbete bland människorna? I själva verket hade detta problem redan med kraft gjort sig gällande i fråga om inskaffandet av mat där han befann sig i dessa ensliga bergskullar. På tredje dagen av hans ensamma meditationer blev hans människokropp hungrig. Skulle han gå för att söka sig mat, så som varje vanlig människa, eller skulle han endast utöva sina normala skapande krafter och producera lämplig näring tillgänglig för kroppen? Detta stora beslut som Mästaren fattade har för er framställts som en frestelse — en utmaning av förmenta fiender att han "befaller dessa stenar att bli brödlimpor".

Jesus bestämde sig sålunda för en andra och konsekvent verksamhetsprincip för återstoden av sina jordiska bemödanden. När det gällde hans personliga behov, och i allmänhet även hans relationer till andra personligheter, valde han nu avsiktligt att följa den normala jordiska tillvarons väg. Han bestämde sig definitivt mot ett förfarande som skulle överskrida, bryta mot eller göra våld på hans egna etablerade naturlagar. Men han kunde inte lova sig själv, så som han redan hade blivit varnad av sin Personaliserade Riktare, att dessa naturlagar under vissa tänkbara förhållanden inte storligen skulle kunna accelereras. Jesus beslöt att hans livsverk i princip skulle organiseras och utföras i enlighet med naturlagarna och i harmoni med den existerande samhällsordningen. Mästaren valde därmed ett livsprogram som betydde ett avståndstagande från mirakel och under. Igen beslöt han sig till förmån för "Faderns vilja", igen överlämnade han allt i sin Paradisfaders hand.

Jesu människonatur dikterade att hans första plikt var självbevarandet. Det är den naturliga människans normala inställning i tidens och rymdens världar och är därför en dödlig legitima reaktion på Urantia. Men Jesus var inte intresserad endast av denna värld och dess varelser. Han levde ett liv avsett att instruera och inspirera de mångahanda varelserna i ett vittomfattande universum.

Före sin illumination vid dopet hade han levt fullt underställd sin himmelske Faderns vilja och ledning. Han gjorde ett bestämt beslut att fortsätta i just ett sådant obetingat jordiskt beroende av Faderns vilja. Han hade för avsikt att följa den onaturliga riktningen — han beslöt att inte söka självbevarandet. Han valde att fortsättningsvis hålla fast vid principen om att vägra

Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time*. And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

6. THE SECOND DECISION

^{136:6.1 (1517.3)} Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he "command that these stones become loaves of bread."

^{136:6.2 (1518.1)} Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated*. In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of "the Father's will"; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

^{136:6.3 (1518.2)} Jesus' human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

^{136:6.4 (1518.3)} Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father's will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend

försvara sig själv. Han formulerade sina slutledningar med skriftens ord som hans människosinne kände till: "Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun." Då Människosonen nådde fram till denna slutsats beträffande sin fysiska naturs aptit, så som den kom till uttryck i hunger efter föda, tillkännagav han därmed sin slutliga inställning till alla andra köttsliga behov och naturliga impulser i människonaturen.

Sin övermänskliga makt kunde han möjligen använda till förmån för andra, men aldrig till förmån för sig själv. Han följde denna princip ända till slutet, då man hänfullt sade om honom: "Han räddade andra, men han kan inte rädda sig själv" — därför att han inte ville det.

Judarna drömde om en Messias som skulle göra ännu större underverk än Mose, om vilken det berättades att han fått vatten att rinna fram från klippan i öknen och närt deras förfäder med manna i öknen. Jesus visste vilket slags Messias hans landsmän väntade på, och han hade all makt och rätt att infria deras djärvaste förväntningar, men han beslöt sig för att inte följa ett sådant storslaget program av makt och ära. Jesus betraktade en sådan inriktning på förväntade underverk som en återgång till forna tiders vettlösa magi och de barbariska medicinmännens urartade seder och bruk. Möjligen kunde han försnabba naturlagarna om det gällde frälsning för hans skapade varelser, men att överskrida sina egna lagar antingen till egen nytta eller för att imponera på sina medmänniskor, det tänkte han inte göra. Mästarens beslut var slutgiltigt.

Jesus oroade sig för sitt folk. Han förstod helt hur de hade letts fram till att invänta den kommande Messias, den tid då "jorden bär frukt tiotusenfalt och en enda vinranka har tusen kvistar, och varje gren bär tusen klasar och varje klase innehåller tusen druvor, och varje druva ger en kanna vin." Judarna trodde att Messias skulle föra med sig ett tidsskede av mirakulöst överflöd. Hebreerna hade länge matats med traditioner om mirakel och legenden om under.

Han var inte en Messias som kom för att mångfaldiga brödet och vinet. Han kom inte för att vårda sig om enbart de jordiska behoven. Han kom för att uppenbara sin Fader i himlen för sina barn på jorden, samtidigt som han försökte leda sina jordiska barn att förena sig med honom i en uppriktig strävan att leva så att den himmelske Faderns vilja förverkligades.

Med detta beslut visade Jesus för ett universum av åskådare det dåraktiga och syndiga i att prostituera gudomliga talanger och gudagivna förmågor för personlig uppförstoring eller för rent självisk vinning och upphöjelse. Just detta var Lucifers och Caligastias synd.

Detta stora beslut som Jesus fattade illustrerar på ett dramatiskt sätt den sanning att självisk tillfredsställelse och sinnlig njutning inte ensamma och i och för sig kan skänka de evolverande människovarelserna lycka. Det finns högre värden i de dödligas tillvaro — intellektuellt behärskande och andlig uppnåelse — som är långt förmer än den nödvändiga tillfredsställelsen av människans rent fysiska behov och drifter. Människans naturliga begävnin i form av talang

himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: "Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God." In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of human nature.

^{136:6.5 (1518.4)} His superhuman power he might possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: "He saved others; himself he cannot save" — because he would not.

^{136:6.6 (1518.5)} The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master's decision was final.

^{136:6.7 (1518.6)} Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when "the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine." The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

^{136:6.8 (1519.1)} He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

^{136:6.9 (1519.2)} In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

^{136:6.10 (1519.3)} This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of talent and ability should be chiefly devoted to the

och förmåga borde främst användas för att utveckla och förädla hennes högre sinnes- och andeförmögenheter.

Jesus uppenbarade sålunda för varelserna i sitt universum den nya och bättre vägens förfarande, de högre moraliska värdena i livet och den djupare andliga tillfredsställelsen i den evolutionära människotillvaron i världarna i rymden.

7. DET TREDJE BESLUTET

Sedan Jesus hade fattat sina beslut beträffande sådant som föda och fysiskt tillgodoseende av den materiella kroppens behov, omvårdnaden om sin egen och sina medarbetares hälsa, återstod ytterligare andra problem att lösa. Vad skulle hans inställning vara när han ställdes inför personlig fara? Han beslöt att på normalt sätt slå vakt om sin mänskliga säkerhet och att vidta rimliga åtgärder för att förhindra ett förtida avslutande av sitt livsskede i köttlig gestalt, men att avstå från allt övermänskligt ingripande när krisen i hans köttliga liv infann sig. När Jesus formulerade detta beslut satt han i skuggan under ett träd på en utskjutande bergsklippa, med ett bråddjup rakt framför sig. Han insåg till fullo att han kunde ha kastat sig utför klippan, ut i tomma intet, och att inget kunde hända honom om han återtog sitt första stora beslut att inte åkalla ett ingripande från sina himmelska intelligenser vid utförandet av sitt livsverk på Urantia, och förutsatt att han upphävede sitt andra beslut beträffande sin inställning till självbevarandet.

Jesus visste att hans landsmän väntade på en Messias som stod ovanför naturlagarna. Grundligt hade han fått lära sig vad skriften sade: "Inget ont skall drabba dig, och ingen plåga skall hemsöka dig. Ty han skall ge sina änglar tillsynen över dig, för att vaka över dig på alla dina vägar. De skall lyfta dig på sina händer så att du inte stöter din fot mot någon sten." Skulle detta slags övermod, ett sådant trotsande av Faderns gravitationslagar, vara berättigat för att skydda honom själv från möjlig skada eller kanske för att vinna hans felinstruerade och förvirrade folks förtroende? Men hur tillfredsställande en sådan inriktning än vore för de teckensökande judarna, så vore det inte en uppenbarelse av Fadern, utan ett tvivelaktigt gyckel med de lagar som gäller i universernas universum.

Då ni förstår allt detta och vet att Mästaren vägrade att verka i trots av sina etablerade naturlagar när det gällde hans personliga uppträdande, vet ni också med säkerhet att han aldrig gick på vattnet eller gjorde något annat som våldförde sig på hans materiella ordning för världens administration. Det gäller dock alltid att hålla i minnet att man tills vidare inte hade funnit något sätt enligt vilket han helt kunde frigöras från bristen på kontroll över tidsfaktorn i samband med de ärenden som hade överförts till området för den Personaliserade Riktarens behörighet.

Under hela sitt jordiska liv höll Jesus konsekvent och troget fast vid detta beslut. Oberoende av om fariséerna smädade honom för att få ett tecken eller om askådarna på Golgata utmanade honom att stiga ned från korset, så höll han ståndaktigt fast vid beslutet som han då fattade på bergssluttningen.

development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

^{136:6.11 (1519.4)} Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. THE THIRD DECISION

^{136:7.1 (1519.5)} Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministrations to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there remained yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

^{136:7.2 (1519.6)} Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: "There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone." Would this sort of presumption, this defiance of his Father's laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of universes.

^{136:7.3 (1519.7)} Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

^{136:7.4 (1520.1)} Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

8. DET FJÄRDE BESLUTET

Nästa stora problem som denna Gud-människa brottades med och som han snart avgjorde i enlighet med den himmelske Faderns vilja gällde frågan huruvida han skulle använda någon av sina övermänniskliga förmågor i syfte att attrahera sina medmänniskors uppmärksamhet och vinna deras trohet. Borde han på något sätt låna sina universumbefogenheter till att tillfredsställa judarnas längtan efter det spektakulära och övernaturliga? Han beslöt att inte göra det. Han stannade för ett principförfarande som uteslöt alla sådana tillvägagångssätt som metod för att bringa sin mission till människornas kännedom. Han levde konsekvent i enlighet med detta stora beslut. Även när han tillät manifestationen av talrika tidsförkortande barmhärtighetsgärningar uppmanade han nästan utan undantag mottagarna av hans helande omvårdnad att inte berätta för någon människa om den förmån de hade fått. Alltid avisade han den spefulla utmaningen från sina fiender att "ge oss ett tecken" som bevis för och demonstration av hans gudomlighet.

Jesus förutsåg mycket klokt att utförandet av mirakel och underverk endast skulle åstadkomma en yttre trohet genom att imponera på det materiella sinnet. Sådana uppvisningar skulle inte uppenbara Gud eller frälsa människor. Han vägrade att bli enbart en undergörare. Han beslöt att ägna sig åt en enda uppgift — att etablera himmelriket.

Under hela denna betydelsefulla dialog då Jesus kommunicerade med sig själv fanns det ifrågasättande och närapå tvivlande mänskliga elementet närvarande, ty Jesus var människa såväl som Gud. Det var uppenbart att han aldrig skulle tas emot av judarna som Messias om han inte gjorde under. Om han dessutom samtyckte till att företa blott en enda icke-naturlig handling, så skulle hans människosinne med säkerhet veta att det var underställt ett sant gudomligt sinne. Vore det förenligt med "Faderns vilja" att det gudomliga sinnet gjorde denna eftergift för människosinnets tvivlande natur? Jesus bestämde sig för att så inte var fallet, och han återopade den Personaliserade Riktarens närvaro som tillräckligt bevis för det gudomligas kompanjonskap med det mänskliga.

Jesus hade rest mycket; han återkallade i minnet Rom, Alexandria och Damaskus. Han kände till världens metoder — hur människorna i politiken och handeln nådde sina ändamål med kompromisser och diplomati. Skulle han utnyttja denna kunskap för att främja sin mission på jorden? Nej! Likaså beslöt han att avstå från allt kompromissande med världens visdom och från allt penningainflytande vid etablerandet av riket. Han valde igen att uteslutande lita till Faderns vilja.

Jesus var fullt medveten om de genvägar som stod öppna för en med hans förmågor. Han visste om många sätt med vilka nationens och hela världens uppmärksamhet omedelbart kunde fokuseras på honom själv. Snart skulle påsken firas i Jerusalem; staden skulle vara överfylld av besökare. Han kunde stiga upp på templets tornspira och promenera rakt ut i luften inför den förbryllade och häpnadslösa folksamlingen. Då skulle han vara det slags Messias som de väntade.

8. THE FOURTH DECISION

^{136:8.1 (1520.2)} The next great problem with which this God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to "show us a sign" in proof and demonstration of his divinity.

^{136:8.2 (1520.3)} Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

^{136:8.3 (1520.4)} Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with "the Father's will" for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

^{136:8.4 (1520.5)} Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

^{136:8.5 (1520.6)} Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would

Men han skulle senare göra dem besvikna eftersom han inte hade kommit för att återupprätta Davids tron. Han kände väl till det fåfänga i Caligastias metod att försöka överträffa det naturliga, långsamma och säkra sättet att nå det gudomliga ändamålet. Igen böjde sig Människosonen hörsamt för Faderns sätt, Faderns vilja.

Jesus valde att etablera himmelriket i människosläktets hjärta med naturliga, vanliga, svåra och prövande metoder, med just sådana förfaranden som hans barn på jorden senare måste följa i sitt arbete med att utbreda och utvidga himmelriket. Ty väl visste Människosonen att det skulle bli "genom många lidanden som många barn under alla tidsåldrar måste gå för att komma in i Guds rike." Jesus genomgick nu den civiliserade människans stora test, att ha makt och ståndaktigt vägra att använda den för rent själviska eller personliga ändamål.

När ni betraktar Människosonens liv och erfarenhet bör ni alltid hålla i minne att Gudssonen var inkarnerad i sinnet hos en människa som levde på det första århundradet, inte i en dödlighets sinne under det tjugonde eller något annat århundrade. Härmed avser vi att förmedla tanken att Jesu mänskliga färdigheter och anlag hade ett naturligt ursprung. Han var ett resultat av sin tids arvs- och miljöfaktorer ökade med den fostran och utbildning som han hade fått. Hans mänsklighet var genuin, naturlig, och den härstammade helt från de föregående stadierna till den tidens och generationens faktiska intellektuella status och sociala och ekonomiska förhållanden och hade formats av dessa. Fastän det i denna Gud-människas erfarenhet alltid fanns den möjligheten att det gudomliga sinnet transcenderade det mänskliga intellektet, det oaktat, när och så som hans människosinne fungerade, fungerade det just så som ett egentligt dödligt sinne skulle under de förhållanden som den tidens mänskliga miljö erbjöd.

Jesus illustrerade för alla världar i sitt vidsträckt universum det dåraktiga i att skapa konstgjorda situationer i syfte att demonstrera en egenmäktig befogenhet eller att ge fritt utlopp åt en exceptionell makt i syfte att höja de moraliska värdena eller påskynda det andliga framskridandet. Jesus beslöt att inte låna sin mission på jorden till en upprepning av besvikelsen över mackabéernas regim. Han vägrade att prostituera sina gudomliga attribut för att skaffa sig en oförtjänt popularitet eller vinna politiskt inflytande. Han tänkte inte sanktionera omvandlingen av gudomlig och skapande energi till nationell styrka eller internationellt inflytande. Jesus från Nasaret vägrade att kompromissa med det onda, än mindre att sällskapa med synden. Mästaren satte triumferande troheten mot Faderns vilja framför varje annan jordisk och timlig hänsyn.

9. DET FEMTE BESLUTET

Sedan han hade avgjort sådana principfrågor som gällde hans individuella förhållande till naturlagarna och den andliga makten, vände han nu uppmärksamheten mot valet av de metoder han skulle använda vid förkunnandet och etablerandet av Guds rike. Johannes hade redan påbörjat detta arbete. Vilken fortsättning skulle han ge detta budskap? Hur skulle han ta över Johannes mission? Hur skulle han organisera sina anhängare för effektiv verksamhet och intelligenta

subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

^{136:8.6 (1521.1)} Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be "through much tribulation that many of the children of all ages would enter into the kingdom." Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

^{136:8.7 (1521.2)} In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the human intellect, nonetheless, when, and as, his human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the human environment of that day.

^{136:8.8 (1521.3)} Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with evil, much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. THE FIFTH DECISION

^{136:9.1 (1521.4)} Having settled such questions of policy as pertained to his individual relations to natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John's mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the

samverkan? Jesus nådde nu det slutliga beslut som skulle hindra honom från att längre anse sig vara judarnas Messias, åtminstone så som man på den tiden allmänt föreställde sig Messias.

Judarna såg fram emot en befriare som skulle komma med mirakulös makt för att slå ned Israels fiender och etablera judarna som världshärskare, fria från nöd och förtryck. Jesus visste att denna förhoppning aldrig skulle infrias. Han visste att himmelriket handlade om att tillintetgöra det onda i människornas hjärtan, och att det var något som enbart gällde det andliga området. Han övervägde tillrädligheten av att inleda det andliga rikets etablerande med en lysande och bländande maktdemonstration — och ett sådant tillvägagångssätt hade varit tillåtligt och helt inom ramen för Mikaelns behörighet — men han avvisade totalt en sådan plan. Han tänkte inte ge efter för Caligastias revolutionära metoder. Han hade potentiellt vunnit världen genom att underkasta sig Faderns vilja, och han föresatte sig att avsluta sitt arbete så som han hade börjat det, och som Människosonen.

Ni kan knappast föreställa er vad som skulle ha hänt på Urantia om denne Gud-människa, som nu potentiellt innehade all makt i himlen och på jorden, en gång hade beslutat sig för att veckla ut överhöghetens banér och ställa upp sina undergörande bataljoner till stridsordning! Men han ville inte kompromissa. Han tänkte inte tjäna det onda för att dyrkan av Gud måhända skulle kunna härledas därav. Han tänkte hålla fast vid Faderns vilja. Han skulle förkunna för ett universum som såg på: "Du skall dyrka Herren din Gud, och honom endast skall du tjäna."

Allteftersom dagarna gick blev Jesus med allt större klarhet varse om vilket slags sanningsuppenbarare han skulle bli. Han urskiljde att Guds väg inte skulle bli den lätta vägen. Han började inse att bågaren med hans återstående erfarenhet som människa möjligen kunde vara bitter, men han beslöt att tötma den.

Även hans människosinne säger nu farväl till Davids tron. Steg för steg följer detta människosinne det gudomliga sinnets väg. Människosinnet ställer fortfarande frågor men godtar ofelbart de gudomliga svaren som slutliga avgöranden i detta kombinerade liv, vilket han lever som en människa i världen samtidigt som han ovillkorligt underställer sig Faderns eviga och gudomliga vilja.

Rom var härskarinnan över den västerländska världen. Människosonen, som nu befann sig i avskildhet och sysselsatt med att fatta dessa viktiga beslut och som hade himlens härskaror under sitt befäl, representerade judarnas sista chans att nå världsherravälde; men denne man, som på jorden hade fötts som jude och som hade en sådan oerhörd visdom och makt, avböjde att använda sina universumrättigheter och förmågor vare sig för att förstora sig själv eller för att sätta sitt folk på tronen. Han såg så att säga "denna världens riken", och han hade makten att ta dem. De Högsta i Edentia hade överlämnat alla dessa befogenheter i hans händer, men han ville inte ha dem. Jordens riken var alltför obetydliga för att intressera ett universums Skapare och Härskare. Han hade endast en målsättning, nämligen att ytterligare uppenbara Gud för människan och att

final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

^{136:9.2 (1522.1)} The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel's enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father's will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

^{136:9.3 (1522.2)} You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father's will. He would proclaim to an onlooking universe, "You shall worship the Lord your God and him only shall you serve."

^{136:9.4 (1522.3)} As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God's way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

^{136:9.5 (1522.4)} Even his human mind is saying good-bye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

^{136:9.6 (1522.5)} Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, "the kingdoms of this world," and he possessed the power to take them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

etablera himmelriket, den himmelske Faderns styre i människornas hjärtan.

Tanken på vapenstrid, kraftmätning och slaktande var motbjudande för Jesus. Han ville inte vara med om något sådant. Han ville framträda på jorden som en Fridsfurste som uppenbarar en kärlekens Gud. Före sitt dop hade han igen avslagit seloternas erbjudande att leda dem i ett uppror mot de romerska förtryckarna. Nu fattade han sitt slutliga beslut beträffande de skrifter som hans mor hade lärt honom, såsom: "Herren sade till mig: 'Du är min Son; jag har idag fött dig. Begär av mig, så skall jag ge dig hedningarna till arvedel och jordens ändrar till egendom. Du skall sönder slå dem med järnspira; som lerkärl skall du krossa dem.'"

Jesus från Nasaret nådde den slutsatsen att sådana uttalanden inte gällde honom. Till sist gjorde Människosonens mänskliga sinne rent hus för gott med alla dessa messianska svårigheter och motstridigheter — hebreiska skrifter, vad hans föräldrar hade lärt honom, chasans undervisning, judarnas förväntningar och mänsklig äregirig längtan. Han bestämde sig en gång för alla för sitt tillvägagångssätt. Han skulle återvända till Galiléen och lugnt börja förkunna himmelriket samt lita till sin Fader (den Personaliserade Riktaren) att dag för dag utarbeta detaljerna för verksamheten.

Med dessa beslut satte Jesus ett värdigt exempel för varje person i varje värld överallt i ett vidsträckt universum när han vägrade att tillämpa materiella tester för att pröva andliga problem, när han vägrade att övermodigt sätta sig över naturlagarna. Han visade ett inspirerande exempel på universumtrohet och moralisk ädelhet när han vägrade att gripa den världsliga makten som en inledning till den andliga härligheten.

Om Människosonen hade några tvivel om sin mission och dess art när han vandrade upp i bergen efter sitt dop, hade han inga sådana när han kom tillbaka till sina medmänniskor efter de fyrtio dagarna av avskildhet och beslut.

Jesus hade formulerat ett program för att etablera Faderns rike. Han tänkte inte se till de fysiska behoven hos sitt folk. Han tänkte inte dela ut bröd till folkmassorna, så som han så nyligen hade sett göras i Rom. Han tänkte inte dra till sig uppmärksamheten genom att göra under, även om judarna förväntar sig just det slags befriare. Inte heller tänkte han försöka vinna accepterande av ett andligt budskap genom demonstrationer av politisk auktoritet eller världslig makt.

När han förkastade dessa metoder att förhöja det kommande riket i de förväntansfulla judarnas ögon, gjorde Jesus det samtidigt säkert att dessa samma judar definitivt och slutligt skulle komma att tillbakavisa alla hans anspråk på auktoritet och gudomlighet. Då Jesus visste allt detta försökte han länge förhindra att hans första anhängare talade om honom som Messias.

Under hela sin offentliga verksamhet möttes han av nödvändigheten att handskas med tre ständigt återkommande situationer: skriket efter föda, insisterandet på mirakel och den slutliga begäran om att tillåta sina anhängare att göra honom till konung. Men Jesus avvek aldrig från de beslut som han fattade under dessa dagar då han var ensam i Pereas bergskullar.

136:9.7 (1522.6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: "The Lord has said to me, 'You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter's vessel.'"

136:9.8 (1522.7) Jesus of Nazareth reached the conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

136:9.9 (1523.1) By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

136:9.10 (1523.2) If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

136:9.11 (1523.3) Jesus has formulated a program for the establishment of the Father's kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of political authority or temporal power.

136:9.12 (1523.4) In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

136:9.13 (1523.5) Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perean hills.

10. DET SJÄTTE BESLUTET

Under den sista dagen av denna minnesvärda avskildhet, innan Människosonen gav sig iväg nedför berget för att förena sig med Johannes och hans lärjungar, fattade han sitt sista beslut. Detta beslut kommunicerade han till den Personaliserade Riktaren med dessa ord: "Och i alla andra ärenden, så som vid dessa nu registrerade beslut, lovar jag dig att underkasta mig min Faders vilja." Och när han hade sagt detta begav han sig nedför berget. Och hans ansikte lyste med den andliga segerns och den moraliska vinningens härlighet.

10. THE SIXTH DECISION

^{136:10.1 (1523.6)} On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, "And in all other matters, as in these now of decision-record, I pledge you I will be subject to the will of my Father." And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

Kapitel 137. Väntetid i Galiléen

⇨ 136

Urantiaboken

138 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 137 VÄNTETID I GALILÉEN

Sektioner

Introduktion

1. Valet av de första fyra apostlarna
2. Valet av Filippos och Natanael
3. Besöket i Kafarnaum
4. Bröllopet i Kana
5. Tillbaka i Kafarnaum
6. Händelserna en sabbatsdag
7. Fyra månader av förberedelse
8. Predikan om riket

PAPER 137 TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

Introduktion

TIDIGT på lördagsmorgonen den 23 februari år 26 e.Kr. kom Jesus ned från bergen för att återföre sig med Johannes sällskap, som hade slagit läger vid Pella. Hela den dagen rörde sig Jesus bland folkmassorna. Han gav vård åt en gosse som hade skadat sig vid ett fall och färdades till den närbelägna byn Pella för att överlämna pojken tryggt i hans föräldrars händer.

1. VALET AV DE FÖRSTA FYRA APOSTLARNÄ

Under denna sabbat tillbringade två av Johannes ledande lärjungar mycket av sin tid tillsammans med Jesus. Av alla Johannes anhängare var en som hette Andreas djupast imponerad av Jesus. Han följde med Jesus på färden till Pella med den skadade pojken. På vägen tillbaka till Johannes mötesplats ställde han många frågor till Jesus, och just innan de nådde fram stannade de två för ett kort samtal under vilket Andreas sade: "Jag har iakttagit dig allt sedan du kom till Kafarnaum, och jag tror att du är den nye Läraren, och fastän jag inte förstår all din undervisning har jag fast beslutit mig för att följa dig. Jag vill sitta vid dina fötter och lära mig hela sanningen om det nya riket." Och med en hjärtlig försäkran välkomnade Jesus Andreas som den förste av de tolv apostlarna som tillsammans med honom skulle arbeta för att etablera det nya gudsriket i människornas hjärtan.

INTRODUCTION

137:0.1 (1524.1) EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

137:1.1 (1524.2) During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two paused for a short talk, during which Andrew said: "I have observed you ever since you came to Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your teaching, I have fully made up my mind to follow you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom." And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

Andreas var den som tyst observerade och uppriktigt trodde på Johannes arbete, och han hade en mycket duglig och entusiastisk bror som hette Simon, som var en av Johannes främsta lärjungar. Det vore inte fel att säga att Simon var en av Johannes' ledande understödjare.

Kort efter det att Jesus och Andreas hade återvänt till lägret sökte Andreas upp sin bror Simon, tog honom åt sidan och berättade för honom att han i sitt eget sinne hade kommit fram till att Jesus var den store Läraren, och att han hade lovat bli lärjunge. Han fortsatte med att säga att Jesus hade accepterat hans tjänsteanbud och föreslog att Simon likaså skulle gå till Jesus och erbjuda sig som medarbetare i det nya riket. Simon sade: "Allt sedan denne man kom för att arbeta i Sebedaios verkstad har jag trott att han var sänd av Gud, men hur blir det med Johannes? Skall vi överge honom? Är det rätt att göra så?" De kom överens om att genast gå till Johannes för att rådgöra med honom. Johannes blev sorgsen av tanken på att förlora två av sina kunniga rådgivare och mest lovande lärjungar, men han svarade tappert på deras frågor och sade: "Detta är endast början, mitt arbete är snart till ända, och vi skall alla bli hans lärjungar." Sedan gav Andreas tecken åt Jesus att komma åt sidan medan han meddelade att hans bror önskade inträda i det nya rikets tjänst. Då Jesus välkomnade Simon som sin andre apostel sade han: "Simon, din entusiasm är lovvärd, men den är farlig för rikets arbete. Jag uppmanar dig att bli mer eftersinnande i ditt tal. Jag skulle vilja ändra ditt namn till Petrus."

Föräldrarna till den skadade gossen som bodde i Pella hade enträget bett Jesus tillbringa natten hos dem, bett honom att göra deras hus till sitt hem, och han hade lovat. Innan Jesus lämnade Andreas och hans bror sade han: "I morgon bittida bege vi oss till Galiléen."

Efter att Jesus hade återvänt till Pella för natten, och medan Andreas och Simon fortfarande diskuterade arten av sin tjänst vid etablerandet av det kommande riket, anlände Sebedaios söner Jakob och Johannes till platsen efter att just ha återvänt från sitt långvariga och fåfänga sökande efter Jesus i bergskullarna. När de hörde Simon Petrus berätta hur han och hans bror Andreas hade blivit de första accepterade rådgivarna i det nya riket, och att de på morgonen skulle ge sig av med sin nye Mästare till Galiléen, blev både Jakob och Johannes sorgsna. De hade redan känt Jesus någon tid och hade honom kär. De hade sökt efter honom många dagar i bergen, och nu återvände de för att få höra att andra hade getts företräde framför dem. De frågade vart Jesus hade gått och skyndade iväg för att finna honom.

Jesus sov när de kom fram till hans härbärge, men de väckte upp honom och sade: "Hur kommer det sig att medan vi, som så länge har levt med dig, söker efter dig i bergen ger du andra företräde framför oss och väljer Andreas och Simon till dina första medarbetare i det nya riket?" Jesus svarade dem: "Var lugna i era hjärtan och fråga er själva: 'Vem gav order om att ni skulle söka efter Människosonen när han var sysselsatt med att sköta sin Faders angelägenheter?'" Sedan de hade berättat detaljerna om sitt långvariga sökande i bergen sade Jesus ytterligare: "Ni borde lära er att söka efter det nya rikets hemligheter i era hjärtan och inte i bergen. Det som ni sökte fanns redan där i er själ. Ni är

137:1.2 (1524.3) Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John's work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John's foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John's chief supporters.

137:1.3 (1524.4) Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: "Ever since this man came to work in Zebedee's shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?" Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: "This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples." Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: "Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter."

137:1.4 (1525.1) The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, "Early on the morrow we go into Galilee."

137:1.5 (1525.2) After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved him. They had searched for him many days in the hills, and now they returned to learn that others had been preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

137:1.6 (1525.3) Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: "How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?" Jesus answered them, "Be calm in your hearts and ask yourselves, 'who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father's business?'" After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: "You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your

för visso mina bröder — ni behövde inte upptas som medlemmar av mig — ni hörde redan till riket, och ni borde vara på gott humör och göra er redo att i morgon också gå med oss till Galiléén.” Johannes vågade sig då på att fråga: ”Men Mästare, skall Jakob och jag vara dina medarbetare i det nya riket precis så som Andreas och Simon?” Jesus sade, i det han lade en hand på varderas axel: ”Mina bröder, ni var ju med mig i rikets ande redan innan dessa andra anhöll om att bli upptagna. Ni, mina bröder, har inget behov av att anhänga om inträde i riket. Ni har varit med mig i riket ända från början. I människors ögon kan andra vara former än ni, men i mitt hjärta räknade jag också in er i rikets råd redan innan ni tänkte på att be mig om det. Likväl kunde ni i människors ögon ha varit de första om ni inte hade varit frånvarande, sysselsatta med en välmänsnad men självpåtagen uppgift att söka efter en som inte gått vilse. I det kommande riket skall ni inte bry er hjärna med sådant som får er att ängslas, utan hellre hela tiden ha omsorg om att göra den himmelske Faderns vilja.”

Jakob och Johannes tog godvilligt emot tillrättavisningen. Aldrig mer var de avundsjuka på Andreas och Simon. De gjorde sig färdiga att nästa morgon tillsammans med sina två medapostlar bege sig till Galiléén. Från denna dag framåt användes beteckningen apostel för att skilja mellan Jesu utvalda familj av rådgivare och den väldiga folkmassa av troende lärjungar som senare följde honom.

Sent den kvällen hade Jakob, Johannes, Andreas och Simon ett samtal med Johannes Döparen, och med tårfyllda ögon men stadig röst överlämnade den ständaktige profeten från Judéen två av sina ledande lärjungar till att bli apostlar hos det kommande rikets Prins från Galiléén.

2. VALET AV FILIPPOS OCH NATANAEL

Söndagsmorgonen den 24 februari år 26 e.Kr. tog Jesus avsked av Johannes Döparen vid floden nära Pella, och han träffade honom aldrig mer här på jorden.

Denna dag då Jesus och hans fyra lärjungar-apostlar gav sig iväg till Galiléén uppstod en stor oro i Johannes anhängares läger. Den första stora splittringen höll på att ske. Dagen innan hade Johannes definitivt förklarat för Andreas och Esra att Jesus var Befriaren. Andreas bestämde sig för att följa Jesus, men Esra avisade den milt sinnade snickaren från Nasaret och kungjorde för sina medarbetare: ”Profeten Daniel förkunnar att Människosonen kommer med himlens skyar, med makt och stor härlighet. Denne snickare från Galiléén, denne båtbyggare från Kafarnaum, kan inte vara Befriaren. Kan en sådan Guds gåva komma från Nasaret? Denne Jesus är en släkting till Johannes, och då vår lärare är så godhjärtad har han blivit lurad. Låt oss ta avstånd från denne falske Messias.” När Johannes tillrättavisade Esra för dessa uttalanden drog denne tillsammans med många lärjungar hastigt iväg söderut. Denna grupp fortsatte att döpa i Johannes namn och grundade till slut en sekt som trodde på Johannes men vägrade att acceptera Jesus. I Mesopotamien finns ännu i denna dag en kvarleva av denna grupp.

souls. You are indeed my brethren — you needed not to be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee.” John then made bold to ask, “But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?” And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: “My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves only with doing the will of the Father who is in heaven.”

137:1.7 (1525.4) James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus' advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

137:1.8 (1525.5) Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

137:2.1 (1526.1) Sunday morning, February 24, A.D. 26, Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

137:2.2 (1526.2) That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Esra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Esra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: “The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah.” When John rebuked Esra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

Medan detta bråk pågick bland Johannes anhängare var Jesus och hans fyra lärjungar-apostlar på god väg mot Galiléen. Innan de gick över Jordanfloden för att via Nain vandra till Nasaret såg Jesus, när han kastade en blick uppåt vägen, en viss Filippos från Betsaida komma emot dem tillsammans med en vän. Jesus kände Filippos från tidigare, och denne var också välbekant för alla de fyra nya apostlarna. Filippos var med sin vän Natanael på väg att besöka Johannes vid Pella för att få veta mer om det omtalade kommande gudsriket, och han var glad att få träffa Jesus. Filippos hade varit en beundrare av Jesus allt sedan denne kom till Kafarnaum. Men Natanael som bodde i Kana i Galiléen kände inte Jesus. Filippos gick vidare för att hälsa på sina vänner medan Natanael vilade sig i skuggan av ett träd vid vägkanten.

Petrus tog Filippos åt sidan och började förklara att de alla, dvs. han själv, Andreas, Jakob och Johannes, hade blivit medarbetare till Jesus i det nya riket, och han uppmanade ivrigt Filippos att anmäla sig till tjänst. Filippos råkade i bryderi. Vad borde han göra? Här, utan ett ögonblicks varning — vid vägkanten nära Jordanfloden — hade hans livstids mest betydelsefulla fråga dykt upp för omedelbart avgörande. Han befann sig nu i ett allvarligt samtal med Petrus, Andreas och Johannes, medan Jesus förklarade för Jakob huvuddragen av färden genom Galiléen och vidare till Kafarnaum. Till slut föreslog Andreas för Filippos: "Varför inte fråga Läraren?"

Det gick plötsligt upp för Filippos att Jesus var en verkligt stor man, möjligen Messias, och han beslöt att göra så som Jesus avgjorde detta ärende. Han gick rakt fram till Jesus och frågade: "Lärare, skall jag gå ned till Johannes eller skall jag ansluta mig till mina vänner som följer dig?" Jesus svarade: "Följ mig." Filippos skälvd av förvissningen om att han hade funnit Befriaren.

Filippos gjorde nu tecken åt gruppen att stanna där den var medan han skyndade tillbaks för att berätta nyheten om sitt beslut för sin vän Natanael, som fortfarande väntade under ett mulbärsträd och funderade på allt vad han hade hört om Johannes Döparen, det kommande riket och den förväntade Messias. Filippos avbröt dessa meditationer då han utropade: "Jag har funnit Befriaren, honom som Mose och profeterna skrev om och som Johannes har förkunnat." Natanael såg upp och frågade: "Varifrån kommer denne lärare?" Filippos svarade: "Han är Jesus från Nasaret, timmermannen Josefs son, som på senare tid har bott i Kafarnaum." Då frågade Natanael, i någon mån chockerad: "Kan något så gott komma från Nasaret?" Men Filippos tog honom i armen och sade: "Kom och se."

Filippos förde Natanael till Jesus, som såg den uppriktige tivilaren välvilligt i ögonen och sade: "Se, en sann israelit, en som är utan svek. Följ mig." Natanael vände sig till Filippos och sade: "Du har rätt, han är verkligen en människornas mästare. Jag vill också följa honom, om jag är värdig." Jesus nickade mot Natanael och sade igen: "Följ mig."

Jesus hade nu samlat hälften av sin framtida kår av nära medarbetare, fem som hade känt honom någon tid och en främling, Natanael. Utan ytterligare uppehåll gick de över Jordanfloden och via byn Nain nådde de fram till Nasaret sent den kvällen.

137:2.3 (1526.3) While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Betsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforetime, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

137:2.4 (1526.4) Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while Jesus was outlining to James the trip through Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, "Why not ask the Teacher?"

137:2.5 (1526.5) It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and he decided to abide by Jesus' decision in this matter; and he went straight to him, asking, "Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?" And Jesus answered, "Follow me." Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

137:2.6 (1526.6) Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, "I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed." Nathaniel, looking up, inquired, "Whence comes this teacher?" And Philip replied, "He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum." And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, "Can any such good thing come out of Nazareth?" But Philip, taking him by the arm, said, "Come and see."

137:2.7 (1527.1) Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: "Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me." And Nathaniel, turning to Philip, said: "You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy." And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, "Follow me."

137:2.8 (1527.2) Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel. Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that

De stannade alla över natten hos Josef i Jesu hem från pojkhåren. Jesu medarbetare hade svårt att förstå varför deras nyvunne lärare var så noggrann med att fullständigt förstöra varje spår av det som han hade skrivit och som fanns kvar i hemmet på olika ställen i form av de tio buden samt andra valspråk och uttryck. Men detta förfarande, i förening med att de aldrig senare såg honom skriva något — utom i damm eller sand — gjorde ett djupt intryck på deras sinnen.

3. BESÖKET I KAFARNAUM

Nästa dag sände Jesus sina apostlar i förväg till Kana, då de allesammans var inbjudna till ett bröllop som firades av en ung kvinna med en framträdande ställning i staden, medan han själv gjorde sig redo för ett snabbt besök hos sin mor i Kafarnaum, med uppehåll i Magdala för att träffa sin bror Juda.

Innan de lämnade Nasaret berättade Jesu nya medarbetare för Josef och de andra medlemmarna av Jesu familj om de förunderliga händelser som då nyligen hade inträffat och gav fritt uttryck för sin tro att Jesus var den länge efterlängtrade befriaren. Dessa medlemmar av Jesu familj diskuterade allt detta, och Josef sade: "Kanske mor hade rätt när allt kommer omkring — kanske vår egendomlige bror är den blivande konungen."

Juda var närvarande vid Jesu dop och hade, tillsammans med sin bror Jakob en stark tro på Jesu mission på jorden. Fastän både Jakob och Juda var mycket förbryllade beträffande arten av deras brors mission, hade deras mor återuppväckt alla sina tidigare förhoppningar om Jesus som Messias, Davids son, och hon uppmuntrade sina söner att tro på deras bror som Israels befriare.

Jesus anlände till Kafarnaum måndag kväll, men han gick inte till sitt eget hem där Jakob och hans mor bodde, utan han gick direkt till Sebedaios hem. Alla hans vänner i Kafarnaum såg att det hade kommit en stor och angenäm förändring över honom. Nu föreföll han igen relativt gladlynt och mer lik sig själv sådan han var under de tidigare åren i Nasaret. I årtal före sitt dop och perioderna av avskildhet kort före och kort efter dopet hade han blivit alltmer allvarlig och sluten. Nu tyckte de alla att han igen hade fått tillbaka sitt gamla jag. Det fanns något av en majestätisk vikt och upphöjdhet över honom, men han var igen lätt om hjärtat och gladlynt.

Maria skälvde av förväntan. Hon förutsåg att Gabriels löfte var nära att gå i uppfyllelse. Hon väntade sig att hela Palestina snart skulle överraskas och överväldigas när det på ett mirakulöst sätt uppenbarades att hennes son var judarnas övernaturlige konung. Men på alla de många frågor som hans mor, Jakob, Juda och Sebedaierna ställde svarade Jesus endast med ett leende: "Det är bättre att jag dröjer här en tid, jag måste göra min himmelske Faders vilja."

Nästa dag, på tisdagen, begav de sig alla över till Kana för Naomis bröllop, som skulle äga rum följande dag. Trots Jesu upprepade varningar att de inte skulle

evening.

^{137:2.9 (1527.3)} They all remained overnight with Joseph in Jesus' boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write — except upon the dust or in the sand — made a deep impression upon their minds.

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

^{137:3.1 (1527.4)} The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

^{137:3.2 (1527.5)} Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our strange brother is the coming king."

^{137:3.3 (1527.6)} Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

^{137:3.4 (1527.7)} Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

^{137:3.5 (1528.1)} Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

^{137:3.6 (1527.9)} On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And in spite of

berätta om honom för någon människa "innan Faderns stund var inne", ville de nödvändigtvis i det tysta sprida ut nyheten att de hade funnit Befriaren. De väntade alla med tillförsikt på att Jesus skulle inleda sitt messianska välde vid det förestående bröllopet i Kana, och att han skulle göra det med stor kraft och sublim storslagenhet. De kom ihåg vad som hade berättats om företeelserna i anslutning till hans dop, och de trodde att hans framtida levnad på jorden skulle kännetecknas av allt fler manifestationer av övernaturliga under och mirakulösa demonstrationer. Följaktligen beredde sig hela trakten på att samlas till bröllopfesten i Kana vid giftermålet mellan Naomi och Johab, Natans son.

Maria hade inte på många år varit så glad. Hon gjorde resan till Kana som om hon hade varit en drottningmoder på väg att bevittna sin sons kröning. Inte sedan Jesus var tretton år hade hans familj och vänner sett honom så sorglös och lycklig, så omtänksam och förståelsefull för önsknings och önskemål hos hans närmaste, så rörande medlidsam. De viskade alla till varandra i små grupper och undrade vad som skulle hända. Vad skulle denna märkliga person göra här näst? Hur skulle han inleda det kommande rikets härlighet? De hänfördes alla över tanken att de skulle vara närvarande för att bevittna uppenbarelsen av Israels Guds makt och styrka.

4. BRÖLLOPET I KANA

Vid tolvtiden på onsdag hade nästan tusen gäster anlänt till Kana, mer än fyra gånger det antal som bjudits till bröllopfesten. Det var en judisk sed att fira bröllop på onsdagar, och inbjudningarna till bröllopet hade sänts ut en månad tidigare. Under förmiddagen och den tidiga eftermiddagen liknade det hela mer en offentlig mottagning för Jesus än ett bröllop. Alla ville hälsa på denne nästan berömda galilé, och han var högst hjärtlig mot alla, unga och gamla, judar och icke-judar. Alla jublade när Jesus samtyckte till att leda bröllopståget före vigseln.

Jesus var nu fullständigt medveten om sin människotillvaro, sin gudomliga pre-existens och hans mänskliga och gudomliga naturers kombinerade eller fusionerade tillstånd. Med fullkomlig kontroll kunde han i ena ögonblicket uppträda i människorollen för att i nästa stund anlägga den gudomliga naturens personlighetsprivilegier.

När dagen framskred blev Jesus allt mer medveten om att människorna förväntade sig att han skulle göra något under. Alldeles särskilt märkte han att hans familj och hans sex lärjungar-apostlar väntade sig att han på lämpligt sätt skulle kungöra sitt kommande rike med någon häpnadsväckande och övernaturlig manifestation.

Tidigt på eftermiddagen kallade Maria Jakob till sig, och tillsammans vågade de närma sig Jesus för att fråga om han kunde utsträcka sitt förtroende till dem så långt att han ville meddela dem vid vilken tid och i vilket skede av bröllopsceremonierna han tänkte manifestera sig som "den övernaturlige". De hade knappt sagt detta till Jesus förrän de märkte att de hade väckt den karakteristiska indignationen hos honom. Han sade

Jesus' repeated warnings that they tell no man about him "until the Father's hour shall come," they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority at the forthcoming wedding at Cana, and that he would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at Cana for the wedding feast of Naomi and Johab the son of Nathan.

^{137:3.7 (1527.10)} Mary had not been so joyous in years. She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. THE WEDDING AT CANA

^{137:4.1 (1528.4)} By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

^{137:4.2 (1528.5)} Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

^{137:4.3 (1528.6)} As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

^{137:4.4 (1529.1)} Early in the afternoon Mary summoned James, and together they made bold to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to manifest himself as the "supernatural one." No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic

endast: "Om ni har mig kär, var då villiga att vänta här tillsammans med mig medan jag avvaktar min himmelske Faders vilja." Men vältaligheten i hans tillrättavisning låg i hans ansiktsuttryck.

Detta drag från hans mors sida var en stor besvikelse för Jesus som människa, och han blev mycket allvarlig av sin reaktion på hennes suggestiva förslag att han skulle tillåta sig någon yttre demonstration av sin gudomlighet. Det var just en av de saker som han hade beslutat att inte göra, när han helt nyligen befann sig i avskildhet i bergen. Maria var mycket deprimerad i flera timmar. Hon sade till Jakob: "Jag kan inte förstå honom, vad betyder allt detta? Finns det inget slut på hans märkliga beteende?" Jakob och Juda försökte trösta sin mor, medan Jesus drog sig tillbaka för en timmes ensamhet. Men han återvände till festen och var igen sorglös och glad.

Bröllopet fortskred medan en tyst förväntan rådde, men hela ceremonin avslutades utan ett drag, utan ett ord, från den ärade gästen. Sedan viskades det att denne snickare och båtbyggare, som Johannes hade kungjort som "Befriaren", skulle visa sin makt i samband med kvällsfestligheterna, kanske under bröllopsmåltiden. Men all förväntan om en sådan demonstration avlägsnades effektivt från de sex lärjungeapostlarnas sinne när Jesus kallade dem samman kort före bröllopssupén och med djupt allvar sade: "Tro inte att jag har kommit till detta ställe för att göra något under som skulle tillfredsställa de nyfikna eller övertyga dem som tivlar, utan vi är här för att följa vår himmelske Faders vilja." Men när Maria och de andra såg honom rådgöra med sina medarbetare blev de helt övertygade om att något ovanligt snart skulle hända. De satte sig alla ned för att njuta av bröllopsmåltiden och en kväll av festlig god samvaro.

Brudgummens far hade reserverat rikligt med vin för alla gäster som var bjudna till bröllopfesten, men hur kunde han veta att hans sons giftermål skulle bli en händelse så nära förknippad med förväntningarna på att Jesus skulle manifestera sig som den messianske befriaren? Han var glad över äran att få räkna den berömde gallén bland sina gäster, men innan bröllopsmåltiden var till ända kom tjänarna med det pinsamma beskedet att vinet höll på att ta slut. När den officiella måltiden var avslutad och gästerna vandrade omkring i trädgården anförtrorde brudgummens mor åt Maria att förrådet av vin hade tagit slut. Maria sade med tillförsikt: "Var inte orolig — jag skall tala med min son. Han skall hjälpa oss." Så dristade hon sig till att tala trots tillrättavisningen endast några timmar tidigare.

Under många års tid hade Maria alltid vänt sig till Jesus för hjälp vid varje kris i deras hemliv i Nasaret, och det var därför endast naturligt att hon kom att tänka på honom i denna situation. Men denna ärelystna mor hade även andra motiv till att vädja till sin äldste son vid detta tillfälle. Medan Jesus stod ensam i en vrå av trädgården kom hans mor fram till honom och sade: "Min son, de har inget vin." Jesus svarade: "Min goda kvinna, vad har jag med det att göra?" Maria sade: "Men jag tror att din stund har kommit, kan du inte hjälpa oss?" Jesus svarade: "Igen måste jag förklara för dig att jag inte har kommit för att göra saker och ting på detta sätt. Varför besvärar du mig igen med sådana saker?"

indignation. He said only: "If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven." But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

137:4.5 (1529.2) This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: "I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?" James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour's solitude. But he returned to the gathering and was once more lighthearted and joyous.

137:4.6 (1529.3) The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as "the Deliverer," would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: "Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven." But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

137:4.7 (1529.4) The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper had ended and the guests were strolling about in the garden, the mother of the bridegroom confided to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: "Have no worry — I will speak to my son. He will help us." And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

137:4.8 (1529.5) Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, "My son, they have no wine." And Jesus answered, "My good woman, what have I to do with that?" Said Mary, "But I believe your hour has come; cannot you help us?" Jesus replied: "Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these matters?" And then,

Då brast Maria ut i tårar och bönföll honom: "Men min son, jag lovade dem att du skulle hjälpa oss, jag ber dig, kan du inte göra något för mig? Då sade Jesus: "Kvinna, är det din sak att ge sådana löften? Se till att du inte gör det en gång till. Vi måste i allting följa den himmelske Faderns vilja."

Maria, Jesu mor, var tillintetgjord. Hon var förstummad! När hon stod där, med tårarna strömmande nedför ansiktet, orörlig framför Jesus översvallades hans mänskliga hjärta av medlidande med denna kvinna som hade fött hans köttliga kropp, och han böjde sig framåt, lade ömt sin hand på hennes huvud och sade: "Så, så, mor Maria, sörj inte över mina till synes hårda ord, ty har jag inte många gånger sagt dig att jag har kommit endast för att göra min himmelske Faders vilja? Med största glädje skulle jag göra det du ber mig, om det vore en del av Faderns vilja — " och plötsligt tystnade Jesus, han tvekade. Maria tycktes ana att något höll på att hända. Hon hoppade upp, slog armarna om Jesu hals, kysste honom, rusade iväg till tjänarnas område och sade: "Vad min son än säger, gör så." Men Jesus sade ingenting. Han insåg nu att han redan hade sagt — eller snarare önskefullt tänkt — för mycket.

Maria dansade runt av glädje. Hon visste inte hur vinet skulle åstadkommas, men hon trodde fullt och fast att hon slutligen hade övertalat sin förstfödde son att göra anspråk på sin auktoritet, att våga stiga fram för att hävda sin ställning och att visa upp sin messianska makt. På grund av närvaron och föreningen av vissa universumkrafter och universumpersonligheter, om vilka alla de närvarande var helt ovetande, skulle hon inte bli besviken. Vinet, som Maria ville ha och som Jesus, Gud och människan, som människa och av medlidande önskade, var på väg.

Nära till hands stod sex vattenkrus av sten, fyllda med vatten; varje krus rymde drygt sjuttio liter. Detta vatten var avsett att användas senare för reningsceremonierna vid bröllopsfestens slut. Tjänarnas uppståndelse kring dessa väldiga stenkärl och hans mors ivriga ordergivning drog till sig Jesu uppmärksamhet, och när han gick över dit märkte han att de hämtade upp vin, kanna efter kanna ur dem.

Det gick så småningom upp för Jesus vad som hade hänt. Av alla personer som var närvarande vid bröllopsfesten i Kana var Jesus den som var mest överraskad. Andra hade väntat sig att han skulle göra underverk, men det var just vad han inte hade ämnat göra. Då kom Människosonen ihåg sin Personaliserade Riktarens varning uppe i bergen. Han drog sig till minnes hur Riktaren hade varnat honom att det var omöjligt för någon makt eller personlighet att beröva honom de skaparprivilegier som gällde oberoendet av tiden. Vid detta tillfälle var styrketransformerare, mellanvarer och alla andra behövliga personligheter samlade nära vattnet och andra nödvändiga element, och när Universumets Skapare och Härskare hade uttryckt sin önskan kunde ingenting hindra den ögonblickliga uppkomsten av vin. Det blev dubbelt så säkert att denna händelse skulle inträffa emedan den Personaliserade Riktaren hade tillkännagett att uppfyllandet av Sonens önskan på intet sätt var emot Faderns vilja.

Men detta var inte i någon mening ett mirakel. Ingen naturlag modifierades, upphävdes eller ens

breaking down in tears, Mary entreated him, "But, my son, I promised them that you would help us; won't you please do something for me?" And then spoke Jesus: "Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven."

^{137:4.9 (1530.1)} Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: "Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father's will — " and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus' neck, kissed him, and rushed off to the servants' quarters, saying, "Whatever my son says, that do." But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirefully thought — too much.

^{137:4.10 (1530.2)} Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

^{137:4.11 (1530.3)} Near at hand stood six waterpots of stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

^{137:4.12 (1530.4)} It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of *wine*. And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

^{137:4.13 (1530.5)} But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even

transcenderades. Inget annat hände än att tiden upphävdes i anslutning till det himmelska hopsättandet av de kemiska grundämnen som fordrades för att tillverka vinet. Vid detta tillfälle i Kana gjorde Skaparens agenter vin precis så som det görs vid de vanliga naturliga processerna förutom att de gjorde det oberoende av tiden och med ingripande från övermänniskliga representanter vad beträffar sammanställningen i rymden av de nödvändiga kemiska beståndsdelarna.

Därtill kom att det var uppenbart att förverkligandet av detta så kallade mirakel inte stod i strid med Paradisfaderns vilja. Annars hade det inte inträffat emedan Jesus redan i allting hade underställt sig Faderns vilja.

När tjänarna öste upp detta nya vin bar de fram det till brudgummens marskalk, "ceremonimästaren", och när han hade smakat på det ropade han till brudgummen och sade: "Det är sed att först bjuda på det goda vinet och att sedan när gästerna börjar bli berusade föra fram det sämre, men du har sparat det bästa vinet till slutet av festen."

Maria och Jesu lärjungar fröjdade sig storligen över det förmodade miraklet, som de trodde att Jesus med avsikt hade utfört, men Jesus drog sig tillbaka till en skyddad vrå i trädgården och försjönk för några korta stunder i allvarliga tankar. Han drog till sist den slutsatsen att händelsen under rådande omständigheter hade legat utanför hans personliga kontroll, och att den var ofrånkomlig då den inte stod i strid med hans Faderns vilja. När han återvände till folket betraktade de honom med vördnad. De trodde alla på honom som Messias. Men Jesus var mycket förbryllad då han visste att de trodde på honom bara på grund av den ovanliga händelse som de nyss oavsiktligt hade bevittnat. Igen drog sig Jesus för en stund tillbaka för att tänka över alltsammans på hustaket.

Jesus förstod nu helt att han ständigt måste vara på sin vakt, så att han inte av att hänge sig åt medkänsla och medlidande åstadkom upprepade episoder av detta slag. Det oaktat inträffade många liknande händelser innan Människosonen slutligt skildes från sitt liv som dödlig i köttslig gestalt.

5. TILLBAKA I KAFARNAUM

Fastän många av gästerna stannade hela den vecka som bröllopsfestligheterna pågick, begav sig Jesus med sina nyligen valda lärjungeapostlar — Jakob, Johannes, Andreas, Petrus, Filippus och Natanael — mycket tidigt följande morgon iväg till Kafarnaum utan att ta avsked av någon. Jesu familj och alla hans vänner i Kana var mycket bedrövade för att han så plötsligt hade lämnat dem, och Juda, Jesu yngste bror, gav sig i väg för att söka efter honom. Jesus och hans apostlar gick direkt till Sebedaios hem i Betsaida. Under denna färd talade Jesus med sina nyss valda medarbetare om mycket som var av betydelse för det kommande riket och i synnerhet varnade dem att inte nämna om vattnets förvandling till vin. Han gav dem också rådet att undvika städerna Sepforis och Tiberias i sitt framtida arbete.

Efter måltiden den kvällen hölls här i Sebedaios och Salomes hem en av de viktigaste

transcended. Nothing happened but the abrogation of *time* in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes *except* that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

^{137:4.14 (1531.1)} Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had already subjected himself in all things to the Father's will.

^{137:4.15 (1531.2)} When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the "ruler of the feast," and when he had tasted it, he called to the bridegroom, saying: "It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast."

^{137:4.16 (1531.3)} Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed, but Jesus withdrew to a sheltered nook of the garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his Father's will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

^{137:4.17 (1531.4)} Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

5. BACK IN CAPERNAUM

^{137:5.1 (1531.5)} Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus' family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus' youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Betsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

^{137:5.2 (1531.6)} After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most

sammankomsterna under Jesu hela jordiska livsskede. Endast de sex apostlarna var närvarande vid detta möte; Juda anlände när de höll på att bryta upp. Dessa sex utvalda män hade färdats från Kana till Betsaida med Jesus och vandrat som på luft. De var fulla av förväntan och hänförda vid tanken på att de hade utvalts till nära medarbetare till Människosonen. Men när Jesus började göra klart för dem vem han var och vad hans mission på jorden skulle bli och hur den möjligen kunde sluta, blev de överväldigade. De kunde inte fatta det han berättade för dem. De var mållösa; även Petrus kände sig obeskrivligt tillintetgjord. Endast den djupt tänkande Andreas vågade svara på de ord av råd som Jesus gav. Då Jesus insåg att de inte förstod hans budskap, då han såg att deras idéer om judarnas Messias var så fullständigt utkristalliserade, sände han dem till vila för natten medan han vandrade och samtalade med sin bror Juda. Innan Juda tog avsked av Jesus sade han med mycken känsla i orden: "Min fader och broder, jag har aldrig förstått mig på dig. Jag vet inte med säkerhet om du är det som min mor har lärt oss, och jag förstår inte helt det kommande riket, men jag vet förvisso att du är en mäktig Gudsman. Jag hörde rösten vid Jordanfloden, och jag tror på dig, vem du än är." När han hade sagt detta avlägsnade han sig och gick till sitt eget hem i Magdala.

Den natten sov Jesus inte. Insvept i sina kvällskläder satt han ute vid sjöstranden och tänkte — tänkte ända till gryningen nästa dag. Under den nattens långa timmar av mediterande kom Jesus till en klar uppfattning om att han aldrig skulle kunna få sina anhängare att se honom i något annat ljus än som den länge efterlängtda Messias. Han insåg slutligen att det inte fanns något annat sätt att sprida budskapet om himmelriket än genom att uppfylla Johannes förutsägelse och som den som judarna förväntade sig. När allt kommer omkring, fastän han inte var Davids typ av Messias, var han sannerligen uppfyllelsen av de profetiska yttranden som de mer andligt sinnade av de forna siarna hade fällt. Aldrig mer förnekade han helt att han var Messias. Han beslöt att lämna det slutliga utredandet av denna komplicerade situation till att utarbetas enligt Faderns vilja.

Nästa morgon anslöt sig Jesus till sina vänner vid frukosten, men de var en dyster grupp. Han samtalade med dem och vid måltidens slut samlade han dem kring sig och sade: "Det är min Faders vilja att vi stannar här i trakten tills vidare. Ni har hört Johannes säga att han kom för att bereda väg för himmelriket; därför anstår det oss att vänta på att Johannes fullbordar sin förkunnelse. När Människosonens föregångare har avslutat sitt arbete, då börjar vi förkunna rikets goda budskap." Han anvisade sina apostlar att återvända till sina nät samtidigt som han själv gjorde sig redo att tillsammans med Sebedaios bege sig till båtvarvet. Han lovade träffa dem nästa dag i synagogan, där han skulle tala, och han bestämde ett möte med dem på eftermiddagen den sabbaten.

6. HÄNDELSENA EN SABBATSDAG

Jesu första offentliga framträdande efter hans dop skedde på sabbaten den 2 mars år 26 e.Kr. i synagogan i Kafarnaum. Synagogan var fylld till trängsel. Berättelsen om dopet i Jordanfloden hade nu

important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Betsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their ideas of the Jewish Messiah were so completely crystallized, he sent them to their rest while he walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: "My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are." And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

137:5.3 (1532.1) That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

137:5.4 (1532.2) The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the meal gathered them about him, saying: "It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom." He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

137:6.1 (1532.3) Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was

fått tillskott av de färiska nyheterna från Kana om vattnet och vinet. Jesus gav hedersplatser åt sina sex apostlar, och tillsammans med dem satt hans två köttsliga bröder Jakob och Juda. Hans mor, som hade återvänt till Kafarnaum tillsammans med Jakob föregående kväll, var också närvarande och satt i kvinnornas del av synagogan. Hela församlingen var i spänning. De väntade sig att få se någon utomordentlig manifestation av en övernaturlig makt, vilket vore ett passande bevis för naturen och makten hos honom som idag skulle tala till dem. Men deras lott var att bli besvikna.

När Jesus steg upp räckte synagogans föreståndare honom skriftrullen och Jesus läste från profeten Jesaja: "Så säger Herren: 'Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall. Var är det hus som ni byggde åt mig? Och var är den plats som är min boning? Allt detta har min hand gjort', säger Herren. 'Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord.' Hör Herrens ord, ni som skälver och fruktar: 'Era bröder hatade er och stötte bort er för mitt namns skull.' Men förhärliagd vare Herren. Han skall framträda för er i glädje, och alla andra skall komma på skam. En röst från staden, en röst från templet, en röst från Herren säger: 'Innan hon kände någon födslovända, födde hon; innan kval kom över henne, blev hon förlöst med ett gossebarn.' Vem har hört något sådant? Skall jorden sättas till att frambringa på en enda dag? Eller kan ett folk födas på ett ögonblick? Men så säger Herren: 'Se, jag vill låta friden breda ut sig som en ström, och även främlingarnas lov och pris skall vara som en översvämmande flod. Så som en mor tröstar sitt barn, så skall jag trösta er. Och även i Jerusalem skall ni få tröst. Och när ni får se detta, skall era hjärtan glädja sig.'"

När Jesus hade avslutat denna läsning räckte han rullen tillbaka till dess väktare. Innan han satte sig sade han endast: "Var tålmodiga och ni skall få se Guds härlighet; även så skall det vara med alla dem som stannar hos mig och sålunda lär sig att göra min himmelske Faders vilja." Folket gick till sina hem i förundran över vad allt detta betydde.

Den eftermiddagen steg Jesus och hans apostlar jämte Jakob och Juda ombord på en båt och for en bit ned längs kusten, där de ankrade medan han talade till dem om det kommande riket. Och de förstod mer än de hade under torsdagskvällen.

Jesus rådde dem att fortsätta med sina vanliga uppgifter tills "rikets stund skulle komma". För att uppmuntra dem föregick han med gott exempel genom att återgå till sitt regelbundna arbete vid båtvarvet. Han förklarade för dem att de varje kväll skulle tillbringa tre timmar med studier och förberedelse för sitt framtida arbete och sade vidare: "Vi stannar alla här i trakten tills Fadern ber mig kalla på er. Var och en av er måste nu återvända till sitt sedvanliga arbete som om ingenting hade hänt. Berätta inte för någon människa om mig och kom ihåg att mitt rike inte kommer med väsen och glamour, utan snarare måste det komma genom den stora förändring som min Fader då har åstadkommit i era hjärtan och i deras hjärtan som skall kallas att ansluta sig till er i rikets råd. Ni är nu mina vänner, jag litar på er och jag älskar er, ni skall snart bli mina personliga medarbetare. Var tålmodiga, var lågmälda. Var alltid hörsamma för Faderns vilja. Gör er färdiga för

now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having returned to Capernaum with James the evening before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

137:6.2 (1532.4) When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'"

137:6.3 (1533.1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

137:6.4 (1533.2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

137:6.5 (1533.3) Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man about me and remember that my kingdom is not to come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom. You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom.

kallelse från riket. Fastän ni kommer att uppleva stor glädje i min Faders tjänst, bör ni också vara beredda på svårigheter, ty jag varnar er att många skall gå in i riket först efter mycken vedermöda. Men de som har funnit riket, deras glädje skall vara ymnig, och de skall kallas hela jordens välsignade. Men hys inga falska förhoppningar; världen kommer att snubbla över mina ord. Inte ens ni, mina vänner, fattar helt vad jag som bäst lägger fram för era förvirrade sinnen. Misstag er inte; vi går ut för att arbeta för en generation som väntar sig tecken. De kommer att kräva undergörande som bevis för att jag är sänd av min Fader, och endast långsamt kommer de att inse att det är uppenbarelsen av min Faders kärlek som utgör rekommendationsbrevet för min mission."

Den kvällen när de hade gått i land och innan de var och en vandrade iväg, bad Jesus, där han stod vid vattenbrynet: "Min Fader, jag tackar dig för dessa små, som trots sina tvivel redan nu tror. Och för deras skull har jag stannat här för att göra din vilja. Och må de nu lära sig att vara ett, såsom även vi är ett."

7. FYRA MÅNADER AV FÖRBEREDELSE

I fyra långa månader — mars, april, maj och juni — fortgick denna väntetid. Jesus höll över hundra långa och allvarliga, fastän muntra och glada, sammankomster med dessa sex medarbetare och sin egen bror Jakob. På grund av sjukdom i familjen kunde Juda sällan delta i dessa lektioner. Jakob, Jesu bror, förlorade inte tron på honom, men under dessa månader av dröjsmål och overksamhet blev Maria närapå förtvivlad över sin son. Hennes tro som i Kana hade stigit till sådana höjder sjönk nu till nya djup. Hon kunde endast ty sig till sitt så ofta upprepade utrop: "Jag kan inte förstå honom. Jag kan inte komma på vad allt detta betyder." Men Jakobs hustru gjorde mycket för att hålla Marias mod uppe.

Under dessa fyra månader blev dessa sju troende, av vilka en var Jesu köttsliga bror, bekanta med honom. De höll på att vänja sig vid tanken att leva med denna Gud och människa. Fastän de kallade honom Rabbi lärde de sig att inte vara rädda för honom. Jesu personlighet kännetecknades av denna ojämförliga älskvärdhet som gjorde det möjligt för honom att så leva bland dem att de inte förskräcktes av hans gudomlighet. De fann det verkligen lätt att vara "vänner med Gud", Gud inkarnerad i en dödligs köttsliga gestalt. Denna väntetid var en hård test för hela gruppen av troende. Ingenting, absolut ingenting, mirakulöst inträffade. Dag efter dag ägnade de sig åt sitt vanliga arbete, kväll efter kväll satt de vid Jesu fötter. De hölls samman av hans makalösa personlighet och av de vänliga ord som han kväll efter kväll talade till dem.

Denna tid av väntan och undervisning var särskilt svår för Simon Petrus. Han försökte upprepade gånger övertala Jesus att ta itu med att predika himmelriket i Galiléen medan Johannes fortsatte att predika i Judéen. Men Jesus svarade alltid Petrus: "Var tålmodig, Simon. Gör framsteg. Det finns ingen risk för att vi är för mycket förberedda när Fadern kallar oss." Andreas brukade emellanåt lugna ned Petrus med sina mogna och filosofiska råd. Jesu mänskliga naturlighet gjorde ett väldigt intryck på Andreas. Han tröttnade aldrig på att

While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's love the credentials of my mission."

137:6.6 (1533.4) That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: "My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one."

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

137:7.1 (1533.5) For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana, now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: "I cannot understand him. I cannot figure out what it all means." But James's wife did much to bolster Mary's courage.

137:7.2 (1534.1) Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be "friends with God," God incarnate in the likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

137:7.3 (1534.2) This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of

fundera över hur någon som kunde leva så nära Gud kunde vara så vänlig och hänsynsfull mot människor.

Under hela denna tid talade Jesus endast två gånger i synagogan. Mot slutet av dessa många veckor av väntan hade berättelsen om hans dop och vinet i Kana börjat lugna ned sig. Jesus såg till att inga fler skenbara mirakel inträffade under denna tid. Men fastän de levde så obemärkt i Betsaida hade rapporter om Jesu märkliga utföranden förts fram till Herodes Antipas, som i sin tur sände spioner för att ta reda på vad Jesus höll på med. Men Herodes var mer bekymrad över Johannes predikande. Han beslöt att inte antasta Jesus vars arbete löpte så lugnt i Kafarnaum.

Under denna väntetid strävade Jesus efter att lära sina medarbetare vilken deras attityd borde vara gentemot de olika religiösa grupperna och politiska partierna i Palestina. Jesu ord var alltid: "Vi försöker vinna dem alla, men vi hör inte till någon av dem."

De skriftlärdar och rabbinerna kallades med ett gemensamt namn fariseer. Själva använde de om sig beteckningen "ämbetsbröderna". På många sätt var de en progressiv grupp bland judarna, och de hade upptagit många läror som inte framgick klart och tydligt från de hebreiska skrifterna, såsom tron på de dödas uppståndelse, en lära som endast nämndes av en av de senare profeterna, Daniel.

Sadduceerna bestod av prästerskapet och vissa förmögna judar. De var inga pedanter när det gällde tillämpningen av lagens enskildheter. Fariseerna och sadduceerna var egentligen religiösa partier snarare än sekter.

Esséerna var en genuin religiös sekt som hade uppkommit under mackabéerupproret och som i vissa avseenden ställde strängare krav än fariseerna. De hade upptagit många persiska trosföreställningar och övningar, levde som ett brödraskap i kloster, avhöll sig från äktenskap och hade allting gemensamt. Deras specialitet var att undervisa om änglarna.

Seloterna var en grupp av lidelsefulla judiska patrioter. De talade för att det var berättigat att använda vilka metoder som helst i kampen för befrielse från det romerska oket.

Herodianerna var ett rent politiskt parti som talade för frigörelse från Roms direkta styre genom ett återupprättande av den herodianska dynastin.

Precis mitt i Palestina bodde samariterna, med vilka "judarna inte ville ha något att göra" trots att de höll många uppfattningar som överensstämde med judarnas läror.

Alla dessa partier och sekter, inklusive nasireernas relativt fåtaliga brödraskap, trodde att Messias en gång skulle komma. De väntade alla på en nationell befriare. Men Jesus var mycket bestämd med att göra det klart att han och hans lärjungar inte skulle liera sig med någon av dessa menings- eller verksamhetsriktningar. Människosonen skulle vara varken nasir eller essé.

När Jesus senare beordrade apostlarna att likt Johannes gå ut för att förkunna evangeliet och undervisa de troende betonade han förkunnandet av "det goda budskapet om himmelriket". Han inpräntade

contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

137:7.4 (1534.3) Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Betsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

137:7.5 (1534.4) In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

137:7.6 (1534.5) The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

137:7.7 (1534.6) The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

137:7.8 (1534.7) The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

137:7.9 (1535.1) The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

137:7.10 (1535.2) The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

137:7.11 (1535.3) In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom "the Jews had no dealings," notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

137:7.12 (1535.4) All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any of these schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a Nazarite nor an Essene.

137:7.13 (1535.5) While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the "good tidings of the kingdom of

ofelbart hos sina medarbetare att de måste "visa kärlek, medkänsla och sympati". Han lärde tidigt sina anhängare att himmelriket var en andlig erfarenhet som gäller Guds upphöjande på tronen i människornas hjärtan.

Medan de på detta sätt väntade innan de påbörjade sin aktiva offentliga förkunnelse tillbringade Jesus och dessa sju två kvällar i veckan i synagogan med att studera de hebreiska skrifterna. Under senare år, efter perioder av intensiv offentlig verksamhet, såg apostlarna tillbaka på dessa fyra månader som de mest värdefulla och givande under hela deras samvaro med Mästaren. Jesus lärde dessa män allt vad de kunde tillgodogöra sig. Han begick inte misstaget att lära dem för mycket. Han gjorde dem inte förvirrade genom att föra fram sådan sanning som låg ovanför deras fattningsförmåga.

8. PREDIKAN OM RIKET

På sabbaten den 22 juni, kort innan de gav sig ut på sin första predikotour och omkring tio dagar efter att Johannes hade fångslats, intog Jesus för andra gången synagogans predikstol sedan han hade fört sina apostlar till Kafarnaum.

Några dagar före denna predikan om "Himmelriket", då Jesus var sysselsatt med sitt arbete vid båtvarvet, kom Petrus till honom med nyheten om att Johannes hade arresterats. Ännu en gång lade Jesus ifrån sig sina verktyg, tog av sig sitt arbetsförkläde och sade till Petrus: "Faderns stund har kommit. Låt oss göra oss redo att förkunna himmelrikets evangelium."

Jesus utförde sitt sista arbete vid snickarbänken denna tisdag den 18 juni år 26 e.Kr. Petrus rusade ut från verkstaden och vid mitten på eftermiddagen hade han samlat alla sina medarbetare. Sedan han hade lämnat dem i en lund vid stranden gick han för att söka upp Jesus. Men han kunde inte finna honom, ty Mästaren hade gått till en annan lund för att be. De såg honom först sent den kvällen när han återvände till Sebedaios hus och bad om mat. Nästa dag sände han sin bror Jakob för att be om förmånen att få tala i synagogan den kommande sabbatsdagen. Föreståndaren för synagogan var mycket glad över att Jesus igen ville leda gudstjänsten.

Innan Jesus höll denna minnesvärda predikan om Guds rike, hans första anspråksfulla framträdande under sitt offentliga livsskede, läste han från skrifterna dessa ställen: "Ni skall vara mig ett rike av präster, ett heligt folk. Jahve är vår domare, Jahve är vår lagstiftare, Jahve är vår konung; han skall frälsa oss. Jahve är min konung och min Gud. Han är den store konungen över hela jorden. Kärleksfull godhet vilar över Israel i detta rike. Välsignad vare Herrens härlighet, ty han är vår Konung."

När Jesus hade slutat läsa sade han:

"Jag har kommit för att förkunna upprättandet av Faderns rike. Och till detta rike skall höra de gudsdyrkande själarna bland judar och icke-judar, rika och fattiga, fria och slavar, ty min Fader tar inte hänsyn till person; hans kärlek och hans barmhärtighet vilar över alla.

heaven." He unfailingly impressed upon his associates that they must "show forth love, compassion, and sympathy." He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

^{137:7.14 (1535.6)} As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

8. SERMON ON THE KINGDOM

^{137:8.1 (1535.7)} On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John's imprisonment, Jesus occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

^{137:8.2 (1535.8)} A few days before the preaching of this sermon on "The Kingdom," as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John's arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: "The Father's hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom."

^{137:8.3 (1535.9)} Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee's house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

^{137:8.4 (1536.1)} Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: "You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King."

^{137:8.5 (1536.2)} When he had finished reading, Jesus said:

^{137:8.6 (1536.3)} "I have come to proclaim the establishment of the Father's kingdom. And this kingdom shall include the worshiping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

"Fadern i himlen sänder sin ande att bo i människornas sinnen, och när jag har avslutat mitt arbete på jorden skall likaså Sanningens Ande utgjutas över alla människor. Och min Faders ande och Sanningens Ande skall trygga er i den andliga förståelsens och den gudomliga rättfärdighetens kommande rike. Mitt rike är inte av denna värld. Människosonen kommer inte att leda arméer i strid för att upprätta en maktens tron eller ett rike av världslig prakt. När mitt rike har kommit skall ni känna Människosonen som Fridsfurste, uppenbarelsen av den evige Fadern. Denna världs barn kämpar för att upprätta och förstöra denna världs riken, men mina lärjungar skall träda in i himmelriket genom sina moraliska beslut och sina andliga segrar; och när de väl har inträtt däri skall de finna glädje, rättfärdighet och evigt liv.

"De som först söker inträde till riket och sålunda strävar efter en karaktärens ädelhet, lik min Faders, skall inom kort ha även allt annat som är behövt. Men jag säger er i all ärlighet: Om ni inte söker inträde i riket genom tron och den förtröstansfulla tilliten hos ett litet barn kommer ni på intet vis att vinna inträde.

"Låt er inte bedras av dem som kommer och säger att riket är här eller riket är där, ty min Faders rike gäller inte det synliga och materiella. Och detta rike finns redan nu hos er, ty där Guds ande lär och leder människans själ, där finns i själva verket himmelriket. Och detta Guds rike är rättfärdighet, frid och glädje i den Heliga Anden.

"Johannes döpte er förvisso som tecken på er omvändelse och för era synders förlåtelse, men när ni träder in i det himmelska riket skall ni bli döpta med den Heliga Anden.

"I min Faders rike kommer det inte att finnas judar eller icke-judar, utan endast sådana som söker fulländning genom tjänande; ty jag tillkännager att den som vill vara stor i min Faders rike måste först bli allas tjänare. Om ni är villiga att tjäna era medmänniskor skall ni sitta ned med mig i mitt rike, just så som jag genom att tjäna i de skapades gestalt snart skall sitta ned hos min Fader i hans rike.

"Detta nya rike är likt ett frö som växer i den goda jorden på en åker. Det ger inte genast skörd. Det finns en tidsintervall mellan upprättandet av riket i människans själ och den stund då riket mognar till full skörd i form av evinnerlig rättfärdighet och evig frälsning.

"Och detta rike som jag förkunnar för er är inte ett maktens och överflödets styre. Himmelriket är inte en fråga om mat och dryck utan om ett liv av ökad rättfärdighet och växande glädje i min himmelske Faders förädlade tjänst. Ty har inte Fadern sagt om sina barn i världen: 'Det är min vilja att de till slut skulle vara fullkomliga, just så som jag är fullkomlig.'

"Jag har kommit för att förkunna rikets glada budskap. Jag har inte kommit för att öka de tunga bördorna för dem som vill komma in i detta rike. Jag förkunnar en ny och bättre väg, och de som kan träda in i det kommande riket skall få åtnjuta den gudomliga vilan. Och vad det än kostar er av världens ting, vilket

137:8.7 (1536.4) "The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

137:8.8 (1536.5) "Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) "Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father's kingdom concerns not things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) "John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) "In my Father's kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father's kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his kingdom.

137:8.12 (1536.9) "This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) "And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, 'It is my will that they should eventually be perfect, even as I am perfect.'

137:8.14 (1537.1) "I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the

pris ni än må betala för att komma in i himmelriket, skall ni få mångfalt mer av glädje och andligt framåtskridande i denna värld och evigt liv under den kommande tidsåldern.

"Inträdet i Faderns rike väntar inte på att arméer skall marschera, att denna världs riken störtas eller att fjättrande ok skall krossas. Himmelriket står för dörren, och alla som stiger in skall finna överflödande frihet och fröjdefull frälsning.

"Detta rike är ett evigt välde. De som kommer in i riket skall uppstiga till min Fader; de skall förvisso nå fram till den högra sidan av hans härlighet i Paradiset. Och alla som inträder i himmelriket skall bli Guds söner, och i den kommande tidsåldern skall de så stiga upp till Fadern. Och jag har inte kommit för att kalla dem som tror sig vara rättfärdiga utan syndare och alla som hungrar och törstar efter rättfärdighet och gudomlig fulländning.

"Johannes kom och predikade omvändelse för att göra er redo för riket. Nu har jag kommit för att förkunna att tro, gåvan från Gud, är priset för inträde i himmelriket. Om ni blott ville tro att min Fader älskar er med en oändlig kärlek, då är ni inne i Guds rike."

När han hade sagt detta satte han sig ned. Alla som hörde honom förvånade sig över hans ord. Hans lärjungar förundrade sig. Men folket var inte redo att ta emot de goda nyheterna från denna Gud och människas läppar. Omkring en tredjedel av åhörarna trodde på budskapet även om de inte helt kunde förstå det, omkring en tredjedel beredde sig i sina hjärtan på att förkasta en sådan rent andlig uppfattning om det förväntade riket, medan den återstående tredjedelen inte kunde begripa hans undervisning och många av dem trodde uppriktigt att han "var utom sig".

world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manifold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) "Entrance into the Father's kingdom waits not upon marching armies, upon overturned kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) "This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) "John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God."

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he "was beside himself."

Kapitel 138. Utbildningen av rikets budbärare

⇨ 137

Urantiaboken

139 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 138 UTBILDNINGEN AV RIKETS BUDBÄRARE

Sektioner

Introduktion

1. Slutliga instruktioner
2. Valet av de sex apostlarna
3. Matteus och Simon kallas
4. Tvillingarna kallas
5. Tomas och Judas kallas
6. En vecka av intensiv utbildning
7. En ny besvikelse
8. De tolv första arbete
9. Fem prövande månader
10. De tolv organisation

PAPER 138 TRAINING THE KINGDOM'S MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

Introduktion

EFTER att ha hållit sin predikan om "Riket" sammankallade Jesus de sex apostlarna den eftermiddagen och började framlägga sina planer om att de skulle besöka städerna kring och i närheten av Galileiska sjön. Hans bröder Jakob och Juda blev mycket sårade av att de inte kallades till detta möte. Hittills hade de ansett sig höra till Jesu inre krets av medarbetare. Men Jesus ämnade inte ha några nära släktingar som medlemmar i denna rikets kår av apostoliska ledare. Detta utelämnande av Jakob och Juda från de få utvalda, i förening med hans uppenbart reserverade hållning gentemot sin mor allt sedan händelsen i Kana, var början till en ständigt vidgande klyfta mellan Jesus och hans familj. Denna situation bestod under hela hans offentliga verksamhet — de närapå avvisade honom — och dessa meningsskiljaktigheter försvann först efter hans död och uppståndelse. Hans mor vacklade ständigt mellan attityder av skiftande tro och hopp och tilltagande känslor av besvikelse, förödmjukelse och förtvivlan. Endast Rut, den yngsta, förblev orubbligt lojal mot sin fader-bröder.

Fram till tiden efter uppståndelsen hade hela Jesu familj mycket litet att göra med hans verksamhet. Om en profet inte är utan ära annat än i sitt eget land, är han inte heller utan förståelsefull uppskattning annat än i sin

INTRODUCTION

138:0.1 (1538.1) AFTER preaching the sermon on "The Kingdom," Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus' inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection. His mother constantly wavered between attitudes of fluctuating faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unwaveringly loyal to her father-brother.

138:0.2 (1538.2) Until after the resurrection, Jesus' entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own

egen familj.

family.

1. SLUTLIGA INSTRUKTIONER

Nästa dag, söndagen den 23 juni år 26 e.Kr. gav Jesus sina slutliga instruktioner till de sex. Han instruerade dem att gå ut två och två för att lära ut rikets glada budskap. Han förbjöd dem att döpa och gav dem rådet att avstå från offentligt predikande. Han förklarade att han senare skulle tillåta dem att predika offentligt, men att han ville att de för en tid, och av många orsaker, skaffade sig praktisk erfarenhet av att personligen ha att göra med sina medmänniskor. Jesus avsåg att deras första tur skulle omfatta endast personligt arbete. Fastän detta beslut var något av en besvikelse för apostlarna, insåg de åtminstone delvis, vilka orsaker Jesus hade till att påbörja rikets förkunnande på detta sätt, och de drog ut på gott humör och med tillitsfull entusiasm. Jesus sände dem ut i par, så att Jakob och Johannes gick till Heresa, Andreas och Petrus till Kafarnaum, medan Filippus och Natanael begav sig till Tarikea.

Innan de började dessa två första veckor av tjänst meddelade Jesus dem att han ville ordinera tolv apostlar till att fortsätta rikets arbete efter hans avfärd, och han bemyndigade var och en av dem att bland sina första proselyter välja ut en man till medlem i den planerade apostlakåren. Johannes yttrade sig då och frågade: "Men Mästare, skall dessa sex män komma in i vår krets och dela allting jämnt med oss som har varit med dig allt sedan Jordanfloden och som har hört all din undervisning som förberedelse för detta vårt första arbete till förmån för riket?" Jesus svarade: "Ja, Johannes, de män ni väljer skall bli ett med oss och ni får lära dem allt som berör riket, just så som jag har lärt er." Sedan Jesus hade sagt detta lämnade han dem.

De sex skildes inte åt för att gå till sina uppdrag förrän de mångordigt hade diskuterat Jesu anvisning att de var och en skulle välja en ny apostel. Andreas åsikt blev till slut rådande, och de begav sig alla till sina arbeten. I allt väsentligt sade Andreas: "Mästaren har rätt; vi är alltför få för att klara av detta arbete. Det behövs fler lärare, och Mästaren har visat oss stort förtroende då han har anförtrott åt oss att välja dessa sex nya apostlar." Då de denna morgon skildes åt för att gå till sitt arbete fanns det en aning dold nedstämdhet i var och ens hjärta. De visste att de skulle sakna Jesus, och förutom att de kände sig rädda och blyga, var detta inte det sätt på vilket de hade föreställt sig att himmelriket skulle införas.

Man hade kommit överens om att de sex skulle arbeta i två veckor och därefter återvända till Sebedaios hem för ett sammanträde. Under tiden gick Jesus över till Nasaret för att besöka Josef, Simon och andra familjemedlemmar som bodde i den trakten. Jesus gjorde allt som var mänskligt möjligt, och som var förenligt med hans hängivenhet för att göra Faderns vilja, för att bevara sin familjs förtroende och tillgivenhet. Härvidlag gjorde han sin fulla plikt och mer.

Medan apostlarna var ute på detta uppdrag tänkte Jesus mycket på Johannes, som nu var i fängelse. Det var en stor frestelse för honom att använda sina potentiella befogenheter till att befria Johannes, men om

1. FINAL INSTRUCTIONS

^{138:1.1 (1538.3)} The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work*. Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

^{138:1.2 (1538.4)} Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

^{138:1.3 (1539.1)} The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

^{138:1.4 (1539.2)} It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

^{138:1.5 (1539.3)} While the apostles were out on this mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned

igen fogade han sig i att "invänta Faderns vilja".

himself to "wait upon the Father's will."

2. VALET AV DE SEX APOSTLARNÄ

Denna första missionärstur som de sex gjorde var utomordentligt lyckad. De upptäckte alla det stora värdet av direkt och personlig kontakt med människorna. De återvände till Jesus med en fullständig insikt om att religionen i sista hand enbart är en fråga om personlig erfarenhet. De började förnimma hur det vanliga folket hungrade efter att få höra ord av religiös tröst och andlig uppmuntran. När de samlades kring Jesus ville de alla tala samtidigt, men Andreas tog ledningen och när han kallade på dem i tur och ordning gav de sina formella rapporter till Mästaren och framförde sina förslag till sex nya apostlar.

Efter det att varje man hade presenterat sitt val av en ny apostel bad Jesus alla de övriga att rösta om förslaget. Sålunda accepterades de sex nya apostlarna formellt av de sex äldre apostlarna. Därefter meddelade Jesus att de alla skulle besöka dessa kandidater och kalla dem till tjänst.

De nyss valda apostlarna var:

1. Matteus Levi, tullindrivaren från Kafarnaum som hade sitt kontor just öster om staden, nära gränsen till Batanea. Han valdes av Andreas.

2. Tomas Didymos, en fiskare från Tarikea och tidigare timmerman och stenhuggare från Gadara. Han valdes av Filippus.

3. Jakob Alfaios, en fiskare och jordbrukare från Heresa; han valdes av Jakob Sebedaios.

4. Judas Alfaios, Jakob Alfaios tvillingbror, också han fiskare; han valdes av Johannes Sebedaios.

5. Simon Seloten hade en hög ställning inom seloternas patriotiska organisation, en ställning som han gav upp för att förena sig med Jesu apostlar. Före sin anslutning till seloterna hade Simon varit köpman. Han valdes av Petrus.

6. Judas Iskariot var ende sonen till förmögna judiska föräldrar som bodde i Jeriko. Han hade blivit knuten till Johannes Döparen, och hans föräldrar som hörde till sadducéerna hade förskjutit honom. Han höll på att söka anställning i dessa trakter när Jesu apostlar fann honom, och främst på grund av hans erfarenhet av penningtransaktioner inbjöd Natanael honom att ansluta sig till dem. Judas Iskariot var den enda från Judéen bland apostlarna.

Jesus tillbringade en hel dag tillsammans med de sex apostlarna, svarade på deras frågor och lyssnade till detaljerna i deras rapporter, ty de hade många intressanta och nyttiga erfarenheter att berätta om. De såg nu visheten i Mästarens plan att sända ut dem för att arbeta på ett lugnt och personligt sätt innan de inledde sina mer anspråksfulla offentliga framträdanden.

3. MATTEUS OCH SIMON KALLAS

Nästa dag gick Jesus och de sex för att besöka

2. CHOOSING THE SIX

138:2.1 (1539.4) This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience*. They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

138:2.2 (1539.5) Jesus, after each man had presented his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

138:2.3 (1539.6) The newly selected apostles were:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matthew Levi*, the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

138:2.5 (1539.8) 2. *Thomas Didymus*, a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

138:2.6 (1539.9) 3. *James Alpheus*, a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

138:2.7 (1539.10) 4. *Judas Alpheus*, the twin brother of James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus' apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

138:2.9 (1540.2) 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus' apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

138:2.10 (1540.3) Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master's plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

138:3.1 (1540.4) The next day Jesus and the six went to call

Matteus, tullindrivaren. Matteus väntade på dem. Han hade avslutat sin redovisning och var färdig att överlämna skötseln av sitt kontor till sin bror. När de närmade sig tullhuset gick Andreas fram tillsammans med Jesus, som såg Matteus i ögonen och sade: "Följ mig". Matteus reste sig och gick med Jesus och apostlarna till sitt hus.

Matteus berättade för Jesus om banketten som han hade arrangerat för den kvällen, att han åtminstone ville ge en sådan middag för sin familj och sina vänner om Jesus skulle acceptera och samtycka till att vara hedersgäst. Jesus nickade sitt medgivande. Petrus tog då Matteus åt sidan och förklarade att han hade bitt en viss Simon ansluta sig till apostlarna och fick Matteus bifall till att Simon också skulle bjudas till festen.

Efter en lunch mitt på dagen i Matteus hus gick de alla med Petrus för att söka upp Simon Seloten, som de fann på dennes tidigare affärsställe som nu sköttes av hans brorson. När Petrus förde Jesus fram till Simon hälsade Mästaren på den eldige patriot och sade endast: "Följ mig".

De återvände alla till Matteus hem där de före kvällsmåltiden talade mycket om politik och religion. Familjen Levi hade länge varit engagerad i affärer och skatteindrivning. Därför skulle fariséerna ha betecknat många av de gäster som Matteus hade bjudit till denna bankett som "publikaner och syndare".

Dåförtiden, när det arrangerades en mottagning och bankett av detta slag till ära för någon framstående individ var det brukligt för alla intresserade personer att uppehålla sig runt om i bankettsalen för att iakttä gästerna under måltiden och lyssna till de hedervärda männens konversation och tal. Följaktligen var de flesta av Kafarnaums fariséer närvarande vid detta tillfälle för att observera Jesu uppförande vid denna ovanliga sociala tillställning.

När middagen framskred steg middagsgästernas glädje till sådana höjder av gott humör, och alla trivdes så utmärkt, att fariséerna som såg på, i sina hjärtan började kritisera Jesus för att han deltog i en sådan lättsinnig och sorglös tillställning. Senare under kvällen när gästerna började hålla tal gick en av de mer ondskefulla fariséerna så långt som till att för Petrus kritisera Jesu uppträdande och sade: "Hur vågar ni lära ut att denne man är rättfärdig när han äter med publikaner och syndare och sålunda med sin närvaro stöder sådana scener av sorglös nöje." Petrus viskade denna kritik för Jesus innan denne gav avskedsvälsignelsen över alla de församlade. När Jesus inledde sitt tal sade han: "Då jag kom hit ikväll för att välkomna Matteus och Simon till vår krets är jag glad att se er sorglöshet och ert goda umgängeshumör, men ni borde glädja er än mer över att mången av er kommer att finna tillträde till det kommande andens rike, där ni rikligt mer skall få åtnjuta allt det goda i himmelriket. Och till er som står här omkring och kritiserar mig i era hjärtan för att jag har kommit hit för att ha roligt med dessa vänner, låt mig säga att jag har kommit för att förkunna glädje för de socialt nedtrampade och andlig frihet för de moraliskt fångna. Behöver jag påminna er om att de som är friska inte behöver någon läkare utan snarare de som är sjuka? Jag har inte kommit för att kalla de rättfärdiga utan syndare."

upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew's face, said, "Follow me." And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

138:3.2 (1540.5) Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

138:3.3 (1540.6) After a noontide luncheon at Matthew's house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, "Follow me."

138:3.4 (1540.7) They all returned to Matthew's home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to this banquet by Matthew would have been denominated "publicans and sinners" by the Pharisees.

138:3.5 (1540.8) In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus' conduct at this unusual social gathering.

138:3.6 (1540.9) As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus' conduct to Peter, saying: "How dare you to teach that this man is righteous when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making." Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: "In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners."

Sannerligen var detta en ovanlig syn hos hela det judiska folket: att se en man med rättfärdig karaktär och ädla känslor blanda sig otvunget och glädjefullt med det vanliga folket, rentav med en irreligiös och njutningslysten skara publikaner och förmenta syndare. Simon Seloten ville hålla tal vid denna tillställning i Matteus hus, men Andreas som visste att Jesus inte ville att det kommande riket skulle sammanblandas med seloternas rörelse, övertalade honom att avstå från att göra några offentliga yttranden.

Jesus och apostlarna stannade kvar den natten i Matteus hus, och när människorna gick hem talade de endast om en sak: hur god och vänskaplig Jesus var.

4. TVILLINGARNA KALLAS

Nästa morgon for de alla nio med båt över till Heresa för att formellt kalla de följande två apostlarna, Jakob och Judas, Alfaios tvillingsöner, som hade nominerats av Jakob och Johannes Sebedaios. Fiskartvillingarna väntade sig Jesus och hans apostlar och inväntade dem därför nere vid stranden. Jakob Sebedaios presenterade Mästaren för dessa fiskare från Heresa, och Jesus spände blicken i dem nickade och sade: "Följ mig."

Denna eftermiddag, som de tillbringade tillsammans, instruerade Jesus dem noggrant om deltagandet i festliga sammankomster, och han avslutade sina kommentarer med att säga: "Alla människor är mina bröder. Min Fader i himlen ringaktar ingen skapad varelse som vi har gjort. Himmelriket är öppet för alla män och kvinnor. Ingen människa får stänga nådens dörr i ansiktet på någon hungrig själ som kan tänkas söka vinna inträde därtill. Vi skall sitta till bords med alla som önskar höra om riket. När vår Fader i himlen ser ned till människorna är de alla lika. Vägra därför inte att bryta bröd med fariséer eller syndare, sadducéer eller publikaner, romare eller judar, rika eller fattiga, fria eller slavar. Dörren till riket är vidöppen för alla som vill lära känna sanningen och finna Gud."

Den kvällen vid en enkel måltid i Alfaios hem upptogs tvillingbröderna i den apostoliska familjen. Senare under kvällen gav Jesus sina apostlar deras första lektion om de orena andarnas ursprung, natur och bestämmelse, men de kunde inte fatta vikten av det han berättade för dem. De fann det mycket lätt att älska och beundra Jesus men mycket svårt att förstå många av hans läror.

Efter en natts vila tog hela sällskapet på elva personer en båt över till Tarikea.

5. TOMAS OCH JUDAS KALLAS

Fiskaren Tomas och vandraren Judas mötte Jesus och apostlarna vid fiskebåtarnas landningsställe i Tarikea, och Tomas förde sällskapet till sitt närbelägna hem. Filippos presenterade nu Tomas som sin kandidat till apostel och Natanael presenterade Judas Iskariot från Judéen för en likadan utmärkelse. Jesus såg på Tomas och sade: "Tomas, du saknar tro; det oaktat tar jag emot dig. Följ mig." Till Judas Iskariot sade

138:3.7 (1541.1) And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

138:3.8 (1541.2) Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went to their homes, they spoke of but one thing: the goodness and friendliness of Jesus.

4. THE CALL OF THE TWINS

138:4.1 (1541.3) On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, "Follow me."

138:4.2 (1541.4) That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: "All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men, they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God."

138:4.3 (1541.5) That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

138:4.4 (1542.1) After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

138:5.1 (1542.2) Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: "Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me." To Judas

Mästaren: "Judas, vi är alla av samma kött, och då jag nu mottar dig i vår krets ber jag en bön om att du alltid skall vara lojal mot dina bröder från Galiléen. Följ mig."

När de hade friskat upp sig tog Jesus de tolv avskilt för en tid för att be med dem och undervisa om den Heliga Andens natur och arbete, men återigen var det till stor del omöjligt för dem att förstå betydelsen av de underbara sanningar som han försökte lära dem. En förstod en punkt, och en annan en annan punkt, men ingen av dem kunde tillägna sig hela hans undervisning. Alltid gjorde de misstaget att försöka passa in Jesu nya evangelium i sina gamla former av religiös trosföreställning. De kunde inte fatta tanken att Jesus hade kommit för att förkunna ett nytt evangelium om frälsning och för att etablera en ny väg till att finna Gud. De insåg inte att han var en ny uppenbarelse av Fadern i himlen.

Nästa dag lämnade Jesus sina tolv apostlar helt ensamma. Han ville att de skulle bekanta sig med varandra och önskade att de var ensamma för att samtala om det som han hade lärt dem. Mästaren återvände till kvällsvarden, och under timmarna efter måltiden berättade han för dem om serafernas verksamhet, och några av apostlarna förstod hans undervisning. De vilade en natt och begav sig nästa dag med båt till Kafarnaum.

Sebedaios och Salome hade flyttat för att bo hos sin son David, så att deras stora hem kunde överlämnas till Jesus och hans tolv apostlar. Här tillbringade Jesus en lugn sabbat med sina utvalda budbärare. Han skisserade noggrant huvuddragen i planerna för att förkunna riket, förklarade detaljerat vikten av att undvika varje sammanstötning med de civila myndigheterna och sade: "Om de civila makthavarna skall tillrättavisas, lämna den uppgiften åt mig. Se till att ni inte offentligt fördömer kejsaren eller hans tjänstemän." Det var denna samma kväll som Judas Iskariot tog Jesus åt sidan för att fråga varför ingenting gjordes för att få ut Johannes ur fängelset. Judas var inte helt tillfreds med den inställning som Jesus hade.

6. EN VECKA AV INTENSIV UTBILDNING

Nästa vecka ägnades åt ett program av intensiv utbildning. Varje dag sattes de sex nya apostlarna i händerna på sin respektive uppsökare för en grundlig genomgång av allt som apostlarna hade lärt och upplevt som förberedelse för rikets arbete. Till uppbyggelse för de nya apostlarna gick de äldre apostlarna noggrant igenom det som Jesus dittills hade lärt dem. Om kvällarna samlades de alla i Sebedaios trädgård för att få instruktioner av Jesus.

Det var vid denna tid som Jesus införde en ledig dag mitt i veckan för vila och rekreation. De följde denna plan för avkoppling en dag varje vecka under återstoden av Jesu materiella liv. Som allmän regel sysslade de aldrig med sina vanliga verksamhetsformer på onsdagar. Under denna lediga dag i veckan brukade Jesus vanligen avlägsna sig från dem och säga: "Mina barn, gå för att friska upp er för en dag. Vila er från rikets mödosamma arbete och njut av den vederkvickelse som ni får av att återvända till era tidigare yrken eller av att finna nya rekreatiionsformer."

Iskariot the Master said: "Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me."

^{138:5.2 (1542.3)} When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he was a new revelation of the Father in heaven.

^{138:5.3 (1542.4)} The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

^{138:5.4 (1542.5)} Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: "If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants." It was this same evening that Judas Iskariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

^{138:6.1 (1542.6)} The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

^{138:6.2 (1542.7)} It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: "My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational

Fastän Jesus under denna period i sitt jordeliv faktiskt inte behövde denna vilodag, följde han denna plan emedan han visste att det var bäst för hans mänskliga medarbetare. Jesus var läraren — Mästaren. Hans medarbetare var hans elever — lärjungar.

Jesus strävade efter att göra klart för sina apostlar skillnaden mellan hans läror och hans liv bland dem och de läror som senare kunde tänkas uppkomma om honom. Jesus sade: "Mitt rike och evangeliet i anslutning därtill skall vara huvudinnehållet i ert budskap. Förirra er inte in på sidospår med att predika om mig och om min förkunnelse. Förkunna rikets evangelium och framför min uppenbarelse av Fadern i himlen, men låt er inte vilseledas in på bivägar vilket innebär att skapa legender och bygga upp en kult som gäller trosuppfattningar och läror om mina trosuppfattningar och läror." Men återigen förstod de inte varför han talade så, och ingen vågade fråga varför han undervisade dem om detta.

Under denna tidiga undervisning försökte Jesus så långt som möjligt undvika motsättningar med sina apostlar, utom när det gällde oriktiga uppfattningar om hans Fader i himlen. I alla sådana fall tvekade han aldrig att rätta felaktiga trosföreställningar. Det fanns endast ett motiv i Jesu liv på Urantia efter dopet, nämligen en bättre och sannare uppenbarelse av sin Paradisfader. Han var pionjären för den nya och bättre vägen till Gud, trons och kärlekens väg. Ständigt uppmanade han apostlarna: "Gå ut och sök efter syndare, finn de modlösa och trösta de ängsliga."

Jesus hade ett perfekt grepp om situationen. Han hade obegränsad makt som han kunde ha brukat för att främja sin mission, men han nöjde sig helt med medel och personligheter som de flesta människor skulle ha ansett vara otillräckliga och betraktat som oansenliga. Han var engagerad i en mission med enorma dramatiska möjligheter, men han insisterade på att sköta sin Faders angelägenheter på det lugnaste och mest odramatiska sättet. Han undvek omsorgsfullt all uppvisning av makt. Hans plan var nu att åtminstone under flera månader arbeta lugnt och stilla tillsammans med sina apostlar i trakterna kring Galileiska sjön.

7. EN NY BESVIKELSE

Jesus hade gjort upp planer för en lågmäld missionskampanj omfattande fem månader av personligt arbete. Han hade inte berättat för apostlarna hur länge detta arbete skulle pågå, utan de arbetade en vecka åt gången. Tidigt under denna första dag i veckan, just då han skulle meddela sina tolv apostlar detta, kom Simon Petrus, Jakob Sebedaios och Judas Iskariot för att diskutera privat med honom. Petrus förde Jesus åt sidan och dristade sig till att säga: "Mästare, vi kommer på uppmaning av våra medarbetare för att fråga om inte tiden nu är mogen för att träda in i riket. Och tänker du kungöra riket i Kafarnaum, eller skall vi förflytta oss till Jerusalem? Och när skall vi få veta vilken ställning var och en av oss skall inta med dig vid rikets grundläggande —" och Petrus skulle ha fortsatt med att ställa fler frågor, men Jesus höjde en förmanande hand och avbröt honom. Och då han vinkade åt de andra apostlarna som stod i närheten att förena sig med dem sade han: "Mina små barn, hur länge skall jag ha overseende mer er! Har jag inte gjort

activity." While Jesus, at this period of his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

138:6.3 (1543.1) Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about* him. Said Jesus: "My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings." But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

138:6.4 (1543.2) In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus' postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: "Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious."

138:6.5 (1543.3) Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father's business in the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

138:7.1 (1543.4) Jesus had planned for a quiet missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iskariot came to have private converse with him. Taking Jesus aside, Peter made bold to say: "Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom —" and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: "My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not

det klart för er att mitt rike inte är av denna värld? Jag har sagt er många gånger att jag inte har kommit för att sitta på Davids tron, och hur kommer det sig nu att ni frågar om vilken plats var och en av er skall inneha i Faderns rike? Kan ni inte inse att jag har kallat er till ambassadörer för ett andligt rike? Förstår ni inte att ni snart, mycket snart, skall representera mig i världen och vid förkunnandet av riket, just så som jag nu representerar min Fader som är i himlen? Är det möjligt att jag har valt er och instruerat er som rikets budbärare och att ni trots det inte förstår naturen och betydelsen av detta kommande rike om det gudomligas företrädare i människornas hjärtan? Mina vänner, lyssna till mig än en gång. Förvisa från era sinnen denna idé att mitt rike är ett maktens styre eller en härlighetens regim. Visserligen kommer inom kort all makt i himlen och på jorden att sättas i mina händer, men det är inte Faderns vilja att vi använder denna gudomliga gåva till att under denna tidsålder förhållas oss själva. I en annan tidsålder skall ni sannerligen sitta hos mig i makt och härlighet, men det anstår oss nu att underkasta oss Faderns vilja och att gå ut i ödmjuk lydnad för att utföra hans påbud på jorden."

Ännu en gång blev hans medarbetare chockerade, förstummade. Jesus sände iväg dem två och två för att be och bad dem återvända till honom vid middagstid. Denna avgörande förmiddag sökte var och en finna Gud, och var och en försökte uppmuntra och stärka den andre, och de återvände till Jesus så som han hade bitt dem.

Jesus berättade nu utförligt för dem om Johannes ankomst, dopet i Jordanfloden, bröllopsfesten i Kana, det nyligen skedda valet av de sex och hans egna köttsliga bröders avståndstagande från dem samt varnade dem att rikets fiende också skulle försöka dra bort dem. Efter detta korta men allvarliga tal steg alla apostlar upp under Petrus ledning för att tillkännage sin oförgångliga tillgivenhet för sin Mästare och för att högtidligt lova orubblig trohet till riket — så som Tomas uttryckte det: "Till detta kommande rike, vad det än är och fastän jag inte helt förstår det." De trodde alla uppriktigt på Jesus även om de inte helt förstod hans undervisning.

Jesus frågade dem nu hur mycket pengar de hade sinsemellan. Han hörde sig också för om hur försörjningen av deras familjer hade ordnats. När det visade sig att de knappt hade tillräckligt med medel att underhålla sig i två veckors tid sade Jesus: "Det är inte Faderns vilja att vi börjar vårt arbete på detta sätt. Vi stannar här vid sjön i två veckor för att fiska eller vadhelst våra händer finner att göra. Under tiden skall ni under ledning av Andreas, den först utvalde aposteln, organisera er så att ni kan skaffa er allt vad ni behöver i ert framtida arbete, både för er nuvarande personliga omvårdnadsverksamhet och även för den senare tid då jag ordinerar er till att predika evangeliet och instruera troende." De blev alla mycket uppmuntrade av dessa ord; detta var för dem den första klara och uttryckliga antydning om att Jesus avsåg att senare påbörja en mer aggressiv och anspråksfull offentlig verksamhet.

Apostlarna tillbringade resten av dagen med att förbättra sin organisation och ordna med båtar och nät för att nästa morgon kunna ge sig ut och fiska, då de alla hade beslutat att ägna sig åt fisket. De flesta av dem hade varit fiskare, och även Jesus var en erfaren båtsman och fiskare. Många av de båtar som de kom

come to sit on David's throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father's kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father's will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth."

138:7.2 (1544.1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to Jesus as he had bidden them.

138:7.3 (1544.2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the apostles all arose, under Peter's leadership, to declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, "To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it." They all truly *believed in Jesus*, even though they did not fully comprehend his teaching.

138:7.4 (1544.3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: "It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for everything needful in your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers." They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

138:7.5 (1544.4) The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an experienced boatman

att använda under de närmaste åren hade Jesus egenhändigt byggt. De var goda och sjösäkra båtar.

Jesus ålade dem att ägna sig åt fisket i två veckor och tillade: "Och sedan skall ni gå ut för att bli människofiskare." De fiskade i tre grupper, och Jesus för varje kväll ut med olika grupper. Hur mycket de all uppskattade Jesus! Han var en skicklig fiskare, en glad kamrat och en inspirerande vän. Ju mer de arbetade tillsammans med honom desto mer höll de av honom. Matteus sade en dag: "Ju mer man förstår vissa människor desto mindre uppskattar man dem, men då det gäller denne man, ju mindre jag förstår honom desto mer älskar jag honom."

Detta program, att fiska i två veckors tid och att gå ut för att göra personligt arbete till förmån för riket i två veckor, följdes under mer än fem månader ända till slutet av detta år, år 26 e.Kr., tills efter de särskilda förföljelser upphörde som hade riktats mot Johannes lärjungar efter hans fängslande.

8. DE TOLVS FÖRSTA ARBETE

Efter att ha avyttrat två veckors fiskfångst tog Judas Iskariot, som hade valts till skattmästare för de tolv, och delade upp apostlarnas penningmedel i sex lika stora delar, efter det att medel för försörjningen av familjer som var beroende av dem redan hade ombesörjts. Sedan, nära mitten av augusti år 26 e.Kr. gick de ut två och två till de arbetsområden som Andreas hade anvisat dem. De första två veckorna gick Jesus ut med Andreas och Petrus, nästa två veckor med Jakob och Johannes och så vidare med de övriga paren i den ordning de hade blivit utvalda. På detta sätt kunde han gå ut åtminstone en gång med varje par innan han kallade dem samman för att påbörja sin offentliga verksamhet.

Jesus lärde dem att förkunna syndernas förlåtelse genom tron på Gud utan botövningar eller offer, och att Fadern i himlen älskar alla sina barn med samma eviga kärlek. Han ålade sina apostlar att avstå från att diskutera följande:

1. Johannes Döparens arbete och fängslande.

2. Rösten vid dopet. Jesus sade: "Endast de som hörde rösten får nämna det. Tala endast om det som ni har hört av mig, inte hörsägen."

3. Vattnets förvandling till vin i Kana. Jesus instruerade dem allvarligt med orden: "Berätta inte för någon människa om vattnet och vinet."

Det var en härlig tid för dem dessa fem eller sex månader då de arbetade som fiskare varannan tvåveckorsperiod och därvid förtjänade tillräckligt med pengar för att försörja sig på arbetsfältet under varje följande tvåveckorsperiod av missionsarbete för riket.

Det vanliga folket förundrade sig över den undervisning och omvårdnad som Jesus och hans apostlar bedrev. Rabbier hade länge lärt judarna att de okunniga inte kunde vara fromma eller rättfärdiga.

and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

^{138:7.6 (1544.5)} Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, "And then will you go forth to become fishers of men." They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: "The more you understand some people, the less you admire them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him."

^{138:7.7 (1545.1)} This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John's disciples subsequent to his imprisonment.

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

^{138:8.1 (1545.2)} After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

^{138:8.2 (1545.3)} Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

^{138:8.3 (1545.4)} 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

^{138:8.4 (1545.5)} 2. The voice at the baptism. Said Jesus: "Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay."

^{138:8.5 (1545.6)} 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, "Tell no man about the water and the wine."

^{138:8.6 (1545.7)} They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

^{138:8.7 (1545.8)} The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both

Men Jesu apostlar var både fromma och rättfärdiga, och ändå var de glädlynt okunniga om mycket av rabbinernas lärdom och världens visdom.

Jesus gjorde klart för apostlarna skillnaden mellan botgöring genom så kallade goda gärningar, vilket judarna lärde, och sinnesförändringen genom tro — pånyttfödelsen — vilket Jesus krävde som priset för inträde i riket. Han lärde sina apostlar att tron var den enda förutsättningen för att komma in i Faderns rike. Johannes hade lärt dem "omvändelse — att fly från den kommande vreden". Jesus lärde: "Tron är den öppna dörren för inträde till Guds närvarande, fullkomliga och eviga kärlek." Jesus talade inte som en profet, som en som kommer för att förkunna Guds ord. Han föreföll att tala av sig själv som en som har makt. Jesus sökte vända deras sinnen från mirakelsökande till att finna en verklig och personlig erfarenhet i tillfredsställelsen av och förvissningen om att Guds ande av kärlek och frälsande nåd bor i människan.

Lärjungarna lärde sig tidigt att Mästaren hade en djup respekt och förstående aktning för varje människa som han mötte, och de var enormt imponerade av denna ensartade och oföränderliga hänsyn som han så konsekvent visade alla slags män, kvinnor och barn. Han kunde stanna upp mitt i en djupsinnig diskussion för att gå ut på vägen och säga några uppmuntrande ord till en förbipasserande kvinna som till kropp och själ tyngdes av sin börda. Han kunde avbryta en allvarlig konferens med sina apostlar för att umgås med ett barn som trängt sig på. Ingenting syntes någonsin för Jesus lika viktigt som den enskilda människan som råkade befinna sig i hans omedelbara närhet. Han var mästare och lärare, men han var mer än så — han var också en vän och närstående, en förstående kamrat.

Fastän Jesu offentliga undervisning främst bestod av liknelser och korta föreläsningar, undervisade han alltid sina apostlar genom frågor och svar. Under sina senare offentliga föreläsningar stannade han alltid upp för att besvara uppriktiga frågor.

Apostlarna var först chockerade över hur Jesus behandlade kvinnorna, men de vände sig tidigt vid det. Han gjorde det mycket klart för dem att kvinnorna i riket skulle ha samma rättigheter som männen.

9. FEM PRÖVANDE MÅNADER

Den något enformiga perioden då fiskande omväxlade med personligt arbete visade sig vara en ansträngande erfarenhet för de tolv apostlarna, men de höll ut under denna prövning. Trots att de knotade, tvivlade och tillfälligt uttryckte sitt missnöje förblev de trogna sina löften om tillgivenhet och lojalitet gentemot Mästaren. Det var deras personliga förbindelse med Jesus under dessa provande månader som gjorde honom så avhållen för dem att de alla (utom Judas Iskariot) förblev lojala och trogna mot honom även under den rättsliga prövningens och korsfästelsens mörka timmar. Verkliga män kunde helt enkelt inte överge en vördad lärare som hade levt så nära dem och varit dem så tillgiven som Jesus hade varit. Under de mörka stunderna vid Mästarens död försköts i hjärtana hos dessa apostlar allt förnuft, allt omdöme och all logik till förmån för en enda alldeles särskild mänsklig känsla — vänskapslojalitetens suprema känsla. Dessa fem

pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

138:8.8 (1545.9) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by faith — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them "repentance — to flee from the wrath to come." Jesus taught, "Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God." Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

138:8.9 (1545.10) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for every human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

138:8.10 (1546.1) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

138:8.11 (1546.2) The apostles were at first shocked by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. FIVE MONTHS OF TESTING

138:9.1 (1546.3) This somewhat monotonous period of alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumblings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iskariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one

månader av arbete med Jesus fick var och en av apostlarna att betrakta Jesus som den bästa vän de hade i hela världen. Det var denna mänskliga känsla, inte hans förträffliga läror eller förundransvärda gärningar, som höll dem samman till tiden efter uppståndelsen och återupplivandet av förkunnelsen om rikets evangelium.

Dessa månader av lågmälat arbete var inte endast ett stort prov för apostlarna, ett prov som de bestod, utan denna period då de inte uppträdde offentligt, var en stor prövning även för Jesu familj. Vid den tid då Jesus var färdig att påbörja sitt offentliga arbete, hade hela hans familj (utom Rut) praktiskt taget övergett honom. Endast vid några få tillfällen försökte de senare ta kontakt med honom, och då för att övertala honom att återvända hem med dem, ty de kom nära att tro att han inte var vid fullt förstånd. De kunde helt enkelt inte fatta hans filosofi eller förstå hans undervisning. Det var alldeles för mycket för dem som var av samma kött och blod.

Apostlarna utförde sitt arbete i Kafarnaum, Betsaida-Julias, Horasin, Gerasa, Hippos, Magdala, Kana, Betlehem i Galiléen, Jotapata, Rama, Safed, Gishala, Gadara och Abila. Utom i dessa städer arbetade de i många byar samt ute på landsbygden. Vid slutet av denna period hade de tolv apostlarna utarbetat ganska tillfredsställande planer för omsorgen om sina respektive familjer. De flesta apostlar var gifta, en del hade flera barn, men de hade vidtagit sådana arrangemang för försörjningen av sitt hemfolk med någon liten hjälp från apostlarnas kassa kunde de ägna hela sin energi åt Mästarens arbete utan att behöva bekymra sig för sina familjers ekonomiska välfärd.

10. DE TOLVS ORGANISATION

Apostlarna organiserade sig tidigt på följande sätt:

1. Andreas, den först utvalde aposteln, utsågs till ordförande och verksamhetsledare för de tolv.

2. Petrus, Jakob och Johannes utnämndes till Jesu personliga följeslagare. De skulle tjäna honom dag och natt, sörja för hans fysiska och andra behov och följa med honom på hans nattliga andaktsstunder av bön och hemlighetsfull gemenskap med Fadern i himlen.

3. Filippos gjordes till proviantmästare för gruppen. Det var hans skyldighet att ordna med mat och att se till att besökare, och ibland även stora åhörarskaror, fick något att äta.

4. Natanael hade uppsikt över behoven hos de tolv familjer. Han fick regelbundna rapporter om vad varje apostels familj behövde, anhöll om pengar av Judas, som var kassör, och sände varje vecka pengar till dem som var i behov.

5. Matteus skaffade fram medel för apostlakåren. Det var hans plikt att se till att budgeten hölls i balans, att kassan fick påfyllnad. Om medel inte inflöt för den gemensamma försörjningen, om inte tillräckligt med donationer för sällskapets uppehälle erhöles, hade Matteus befogenhet att beordra de tolv tillbaka till deras

of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the kingdom.

138:9.2 (1546.4) Not only were these months of quiet work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

138:9.3 (1546.5) The apostles carried on their personal work in Capernaum, Bethsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

138:10.1 (1547.1) The apostles early organized themselves in the following manner:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

138:10.3 (1547.3) 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

138:10.4 (1547.4) 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

138:10.5 (1547.5) 4. Nathaniel watched over the needs of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

138:10.6 (1547.6) 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the budget was balanced, the treasury replenished. If the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary

nät för en tid. Men detta var aldrig nödvändigt efter att de började sitt offentliga arbete; han hade alltid tillräckligt med medel till hands för kassören att kunna finansiera deras aktiviteter.

6. Tomas skötte färdplanerna. Det tillföll honom att ordna med logi och ungefärligt välja ut platsen för undervisning och predikning, och därigenom försäkra dem om ett smidigt och tidsbesparande färdprogram.

7. Jakob och Judas, Alfaios tvillingsöner, anvisades att tygla folkskarorna. Det var deras uppgift att utse ett tillräckligt stort antal ordningsmän så att de kunde hålla ordning bland folkmassorna under predikan.

8. Simon Seloten fick ansvaret för rekreation och avkoppling. Han arrangerade onsdagsprogrammen och försökte också reservera någon timme för avkoppling och omväxling varje dag.

9. Judas Iskariot utnämndes till kassör. Han bar penningpungen. Han betalade alla utgifter och skötte bokföringen. Han gjorde en budgetkalkyl för Matteus varje vecka och rapporterade också veckovis till Andreas. Judas betalade ut pengar enligt auktorisation av Andreas.

På detta sätt fungerade de tolv från då de först organiserade sig fram till tiden för den omorganisation som blev nödvändig för att förrädaren Judas deserterade. Mästaren och hans lärjungar och apostlar fortsatte på detta enkla sätt till söndagen den 12 januari år 27 e.Kr., då han sammankallade dem och officiellt ordinerade dem till rikets ambassadörer och förkunnare av dess glada budskap. Snart därefter gjorde de sig redo att bege sig till Jerusalem och Judéen på sin första offentliga predikotur.

after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

^{138:10.7 (1547.7)} 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

^{138:10.8 (1547.8)} 7. James and Judas the twin sons of Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

^{138:10.9 (1547.9)} 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

^{138:10.10 (1547.10)} 9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

^{138:10.11 (1547.11)} In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

Kapitel 139. De tolv apostlarna

⇨ 138

Urantiaboken

140 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 139 DE TOLV APOSTLARNÄ

Sektioner

Introduktion

1. Andreas, den först utvalde
2. Simon Petrus
3. Jakob Sebedaios
4. Johannes Sebedaios
5. Filippos den nyfikne
6. Den hederlige Natanael
7. Matteus Levi
8. Tomas Didymos
9. och 10. Jakob och Judas Alfaios
11. Simon Seloten
12. Judas Iskariot

PAPER 139 THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction

1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
- 9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

Introduktion

DET ÄR ett talande vittnesbörd om den charm och rättfärdighet som kännetecknade Jesu jordeliv — fastän han upprepade gånger slog i spillror hoppet hos sina apostlar och rev sönder alla deras ambitioner till personlig upphöjelse — att endast en övergav honom.

Apostlarna fick av Jesus lära sig om himmelriket, och Jesus lärde sig mycket av dem om människoriket, om människonaturen så som den framträder på Urantia och andra evolutionära världar i tid och rymd. Dessa tolv män företrädde många olika typer av mänskligt temperament och de hade inte genom skolning gjorts likadana. Många av dessa galileiska fiskare bar ett starkt inslag av icke-judiskt blod som följde av den tvångsmässiga omvändelsen av den icke-judiska befolkningen i Galiléen hundra år tidigare.

Gör inte misstaget att anse apostlarna för helt okunniga och olärda. De hade alla utom Alfaios tvillingar genomgått synagogskolor och hade fått en ingående undervisning i de hebreiska skrifterna och i mycket av den tidens allmänna vetande. Sju av dem hade genomgått synagogskolorna i Kafarnaum, och det fanns inga bättre judiska skolor i hela Galiléen.

När era skrifter nämner dessa rikets budbärare som "enkla och olärda" var avsikten att förmedla tanken

INTRODUCTION

139:0.1 (1548.1) IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

139:0.2 (1548.2) The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

139:0.3 (1548.3) Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and unlearned. All of them, except the Alpheus twins, were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

139:0.4 (1548.4) When your records refer to these messengers of the kingdom as being "ignorant and unlearned," it was intended to convey the idea that they

att de var lekmän, olärda i rabbinernas kunskap och utbildade i rabbinernas metoder att tolka skrifterna. De saknade så kallad högre bildning. I modern tid skulle de säkert anses utbildade och i en del samhällskretsar även okultiverade. En sak är säker: de hade inte alla körts igenom samma stela och stereotypa utbildningsprogram. Från ungdomsåren framåt hade de haft olikartade erfarenheter av att lära sig att leva.

1. ANDREAS, DEN FÖRST UTVALDE

Andreas, ordförande för rikets apostlakår, föddes i Kafarnaum. Han var äldsta barnet i en familj om fem barn — han själv, hans bror Simon och tre systrar. Hans far, som då redan var död, hade varit kompanjon till Sebedaios i fisktorkningsföretaget i Betsaida, Kafarnaums fiskehamn. Andreas var ogift när han blev apostel men bodde hos sin gifta bror Simon Petrus. Båda var fiskare och kompanjoner till Sebedaios söner Jakob och Johannes.

År 26 e.Kr., det år Andreas blev vald till apostel, var han 33 år, ett helt år äldre än Jesus och den äldste av apostlarna. Han hade en härstamning bestående av utomordentliga förfäder och var den dugligaste mannen bland de tolv. Med undantag för vältalighet kunde han mäta sig med sina medarbetare när det gällde nästan varje tänkbar förmåga. Jesus gav aldrig Andreas något smeknamn, någon broderlig beteckning. Men så som apostlarna snart började kalla Jesus för Mästare använde de även om Andreas en benämning som motsvarade ordet chef.

Andreas var en god organisatör, men en ännu bättre administratör. Han var en av den inre kretsen om fyra apostlar, men då Jesus utnämnde honom till ledare för apostlagruppen blev det nödvändigt för honom att förbli i tjänst med sina bröder medan de övriga tre fick åtnjuta en mycken nära samvaro med Mästaren. Andreas förblev ledare för apostlakåren ända till slutet.

Fastän Andreas aldrig blev en framgångsrik förkunnare var han effektiv i det personliga arbetet, och som missionär för riket var han en pionjär såtillvida att han, som den först utvalde aposteln, genast kom till Jesus med sin bror Simon, som senare blev en av rikets största förkunnare. Andreas var den främste understödjaren av Jesu förfaringssätt att använda det personliga arbetet som ett sätt att utbilda de tolv till rikets budbärare.

Vare sig Jesus undervisade apostlarna privat eller predikade för folkmassorna var Andreas vanligtvis förtrogen med vad som försiggick. Han var en insiktsfull verkställare och en effektiv förvaltare. Han fattade ett snabbt beslut i varje ärende som fördes fram till honom, såvida han inte ansåg problemet ligga utanför området för hans befogenhet, i vilket fall han då tog ärendet direkt till Jesus.

Andreas och Petrus var mycket olika till sin karaktär och sitt temperament, men det måste för evigt räknas dem till godo att de kom utomordentligt väl överens. Andreas var aldrig avundsjuk över Petrus vältalighet. Det är inte ofta man får se en äldre man av Andreas typ utöva ett så djupt inflytande över en yngre och begåvad bror. Andreas och Petrus föreföll aldrig att

were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

139:1.1 (1548.5) Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Betsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

139:1.2 (1548.6) In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

139:1.3 (1549.1) Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as the head of the apostolic group made it necessary for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

139:1.4 (1549.2) Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the kingdom in that, as the first chosen apostle, he immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus' policy of utilizing the program of personal work as a means of training the twelve as messengers of the kingdom.

139:1.5 (1549.3) Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter's oratorical ability. Not often will an older man of Andrew's type be observed exerting such a profound influence over a younger and talented brother. Andrew and Peter

vara det minsta avundsjuka över den andres förmågor eller framgångar. Sent på kvällen den första pingstdagen, då riket till stor del tack vare Petrus energiska och inspirerande förkunnelse utökades med två tusen själar, sade Andreas till Petrus: "Jag skulle inte ha kunnat göra detta, men jag är glad att jag har en bror som kunde." Petrus svarade: "Och om det inte hade varit för att du förde mig till Mästaren och med din beslutsamhet höll mig kvar hos honom, så skulle jag inte ha varit här för att göra detta." Andreas och Petrus var undantag från regeln, ty de visade att även bröder kan leva i fred med varandra och effektivt arbeta tillsammans.

Efter den första pingsten var Petrus berömd, men det irriterade aldrig den äldre Andreas att tillbringa resten av livet med att bli presenterad som "Simon Petrus bror".

Av alla apostlar var Andreas den bäste människokännaren. Han visste att det jätte i Judas Iskariots hjärta, även då ingen av de andra misstänkte att något var fel hos deras kassör, men han berättade inte för någon av dem om sina farhågor. Andreas stora tjänst till förmån för riket bestod i att ge råd åt Petrus, Jakob och Johannes beträffande valet av de första missionärerna som sändes ut för att förkunna evangeliet samt även i att ge råd åt dessa första ledare om organiserandet av rikets administrativa angelägenheter. Andreas hade en särskild begåvning för att upptäcka dolda resurser och latenta talanger hos unga människor.

Mycket snart efter det att Jesus hade stigit upp i höjden, började Andreas skriva ned personliga anteckningar om mycket av det som hans bortgångne Mästare hade sagt och gjort. Efter Andreas död gjordes kopior av denna privata skrift och de cirkulerade fritt bland de första lärarna i den kristna kyrkan. Dessa informella anteckningar som Andreas hade gjort redigerades, modifierades, ändrades och utökades senare tills de utgjorde en ganska följdriktig redogörelse för Mästarens liv på jorden. Det sista av dessa ändrade och modifierade exemplar förstördes vid en eldsvåda i Alexandria omkring hundra år efter det att originalet skrevs av den först utvalde bland de tolv apostlarna.

Andreas var en man med klar insikt, logisk tanke och förmåga till fasta beslut. Styrkan i hans karaktär låg i hans utomordentliga stabilitet. Handikappet i hans temperament bestod i hans brist på entusiasm. Mången gång kom han sig inte för att uppmuntra sina medarbetare med något välbetänkt lovord. Hans förtrogenhet med att berömma sina vänners prisvärda åstadkommanden kom sig av hans avsky för smicker och oärlighet. Andreas var en av dessa anspråkslösa människor som är mångsidiga, stabila till sin läggning, som själva har arbetat sig upp och är framgångsrika.

Alla apostlar älskade Jesus, men det förblir sant att var och en drog till honom på grund av något visst personlighetsdrag som särskilt tilltalade den enskilde aposteln. Andreas beundrade Jesus på grund av dennes konsekventa uppriktighet, hans okonstlade värdighet. När människorna väl lärde känna Jesus greps de av en tvingande önskan att dela honom med sina vänner. De ville verkligen att hela världen skulle få lära känna honom.

När de senare förföljelserna slutligen skingrade

never seemed to be in the least jealous of each other's abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: "I could not do that, but I am glad I have a brother who could." To which Peter replied: "And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this." Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

139:1.7 (1549.5) After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as "Simon Peter's brother."

139:1.8 (1549.6) Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

139:1.9 (1549.7) Very soon after Jesus' ascension on high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

139:1.10 (1550.1) Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

139:1.11 (1550.2) Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

139:1.12 (1550.3) When the later persecutions finally

apostlarna från Jerusalem färdades Andreas genom Armenien, Mindre Asien och Makedonien, och efter att ha infört flera tusen människor i himmelriket blev han slutligen fångslad och korsfäst i Patras i Akaïen. Det gick två hela dygn innan denne kraftfulle man gav upp andan på korset, och under alla dessa tragiska timmar fortsatte han att effektivt förkunna himmelrikets glada budskap om frälsningen.

2. SIMON PETRUS

Simon var trettio år när han anslöt sig till apostlarna. Han var gift, hade tre barn och bodde i Betsaida nära Kafarnaum. Hans bror Andreas och hans svärmor bodde hos honom. Både Andreas och Petrus var fiskarkompanjoner till Sebedaios söner.

Mästaren hade redan känt Simon någon tid då Andreas förde fram honom som den andre av apostlarna. När Jesus gav Simon namnet Petrus gjorde han det med ett leende; det var menat som ett slags smeknamn. Simon var väl känd bland all sina vänner som en oberäknelig och impulsiv kamrat. Det är sant att Jesus senare gav en ny och viktig betydelse åt detta oallvarligt tilldelade smeknamn.

Simon Petrus var en impulsiv man, en optimist. Han hade under sin uppväxt gett sig friheten att hänge sig åt starka känslor. Han råkade ständigt i svårigheter emedan han envisades med att tala utan att tänka. Detta slags tanklöshet ledde också till ständiga svårigheter för alla hans vänner och medarbetare och var orsaken till att han fick mången mild tillrättavisning av sin Mästare. Det enda som hindrade Petrus från att råka ut för mer problem på grund av sitt tanklösa tal var att han mycket tidigt lärde sig att diskutera igenom sina planer och projekt med sin bror Andreas, innan han dristade sig till att offentligt föra fram sina förslag.

Petrus var en ledig talare, vältalig och dramatisk. Han var också den som naturligt och inspirerande kunde leda människor, en som tänkte snabbt men inte resonerade djupsinnigt. Han ställde många frågor, mer än alla andra apostlar sammanlagt, och fastän flertalet av dessa frågor var bra och relevanta var många av dem tanklösa och löjliga. Petrus hade inget djupt sinne, men han kände sitt sinne tämligen väl. Han var därför en man av snabba beslut och raska tag. Medan de övriga i ord uttryckte sin förvåning över att se Jesus på stranden, hoppade Petrus i vattnet och simmade iland för att möta Mästaren.

Det drag som Petrus mest beundrade hos Jesus var dennes himmelska ömhet. Petrus blev aldrig trött på att begrunda Jesu fördragsamhet. Han glömde aldrig läxan om att missdådaren skall ges förlåtelse inte endast sju utan sjuttio och sju gånger. Under de mörka och tröstlösa dagarna genast efter det att han tanklöst och oavsiktligt hade förnekat Jesus på översteprästens gårdsplan tänkte han mycket på dessa intryck som han hade fått av Mästarens förlåtande karaktär.

Simon Petrus var pinsamt vankelmödig. Han kunde plötsligt svänga från den ena ytterligheten till den andra. Först vägrade han att låta Jesus tvätta sina fötter, och sedan när han hörde Mästarens svar bad han om att bli tvättad över hela kroppen. Men Jesus visste ändå att Petrus brister utgick från huvudet och

scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

2. SIMON PETER

139:2.1 (1550.4) When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Bethsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

139:2.2 (1550.5) The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

139:2.3 (1550.6) Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

139:2.4 (1550.7) Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

139:2.5 (1551.1) The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most

inte från hjärtat. Petrus var en av de mest oförklarliga kombinationer av mod och feghet som någonsin har levt på jorden. Den starkaste sidan av hans karaktär var lojalitet, vänskap. Petrus älskade verkligen och sannerligen Jesus. Men trots denna väldigt starka tillgivenhet var han så instabil och vacklande att han lät en tjänsteflicka reta honom till att förneka sin Herre och Mästare. Petrus kunde uthärda förföljelse och varje annan form av direkt angrepp, men han sjönk ihop och krympte inför åttlöje. Han var en tapper soldat när han mötte ett angrepp framifrån, men han var en räddhågad stackare när han överraskades av ett angrepp bakifrån.

Petrus var den förste av Jesu apostlar som trädde fram för att försvara Filippus arbete bland samarierna och Paulus arbete bland icke-judarna. I Antiochia gjorde han dock senare en helomvändning när han förlöjligades av dem som försvarade de judiska sederna, varpå han drog sig tillfälligt tillbaka från icke-judarna bara för att dra på sig Paulus orädda fördömande.

Han var den förste bland apostlarna att helhjärtat bekänna Jesu kombinerade mänsklighet och gudomlighet och den förste — utom Judas — att förneka honom. Petrus var inte så mycket en drömmare, men han tyckte inte om att nedstiga från hänryckningens moln och entusiasmen i dramatisk njutning till verklighetens vardagliga och prosaiska värld.

Då han följde Jesus — bokstavligen och bildligt — var han antingen den som ledde processionen eller den som kom sist — "följde långt efter". Men han var den mest framstående förkunnaren bland de tolv. Han gjorde under en generation mer än någon annan enstaka person, förutom Paulus, för att etablera riket och sända dess budbärare till jordens fyra hörn.

Efter sitt obetänksamma förnekande av Mästaren fann han sig på nytt, och med Andreas välvilliga och förstående vägledning ledde han igen återgången till fisknäten medan apostlarna väntade på att finna ut vad som skulle hända efter korsfästelsen. När han var helt övertygad om att Jesus hade förlåtit honom och visste att han hade fått komma tillbaka till Mästarens flock, brann rikets lågor så klara i hans själ att han blev ett stort och frälsande ljus för tusentals som satt i mörkret.

Sedan han hade lämnat Jerusalem och innan Paulus blev den ledande anden inom de icke-judiska kristna församlingarna företog Petrus omfattande resor och besökte alla församlingar från Babylon till Korint. Han besökte och vårdade sig även om många av de församlingar som Paulus hade byggt upp. Fastän Petrus och Paulus var mycket olika till sitt temperament och sin utbildning, och även i sin teologi, arbetade de under senare år harmoniskt tillsammans för församlingarnas uppbyggnad.

Något av Petrus stil och undervisning framgår av de predikningar som Lukas till vissa delar upptecknade, och likaså i Markus-evangeliet. Hans kraftfulla stil kom bättre fram i hans brev känt som Petrus första brev; åtminstone var det så innan det senare ändrades av en lärjunge till Paulus.

Men Petrus höll fast vid misstaget att försöka övertyga judarna om att Jesus var, trots allt, verkligen och sannerligen judarnas Messias. Ända fram till sin död fortsatte Petrus att lida av förvirring i sitt sinne

inexplicable combinations of courage and cowardice that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

139:2.7 (1551.3) Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

139:2.8 (1551.4) He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer, but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

139:2.9 (1551.5) In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — "following afar off." But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

139:2.10 (1551.6) After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew's sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master's fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

139:2.11 (1551.7) After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

139:2.12 (1552.1) Something of Peter's style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of Paul.

139:2.13 (1552.2) But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion

mellan uppfattningarna om Jesus som judarnas Messias, Kristus som världens återlösare och Människosonen som uppenbarelse av Gud, hela mänsklighetens kärleksfulle Fader.

Petrus hustru var en mycket duglig kvinna. I årtal arbetade hon acceptabelt som medlem av kvinnornas kår, och när Petrus drevs ut från Jerusalem följde hon med honom på alla hans resor till församlingarna såväl som på alla hans missionsutfärder. Samma dag som hennes lysande man slutade sitt liv kastades hon till vildjuren på arenan i Rom.

Så begav sig denne man, Petrus, en nära vän till Jesus, en av den inre kretsen, iväg från Jerusalem och förkunnade rikets glada budskap med kraft och glans tills hans uppgift i sin helhet var slutförd. Han ansåg att en stor ära hade kommit honom till del när hans tillfångatagare underrättade honom om att han måste dö så som hans Mästare hade dött — på korset. Sålunda korsfästes Simon Petrus i Rom.

3. JAKOB SEBEDAIOS

Jakob, den äldre av Sebedaios två apostlasöner, vilka Jesus gav smeknamnet "äskans söner", var trettio år när han blev en apostel. Han var gift, hade fyra barn och bodde nära sina föräldrar i Betsaida i utkanten av Kafarnaum. Han var fiskare och utövade sitt yrke tillsammans med sin yngre bror Johannes och i kompanjonskap med Andreas och Simon. Jakob och hans bror Johannes hade fördelen att de hade känt Jesus längre än någon annan av apostlarna.

Denne duglige apostel hade ett motstridigt temperament. Det såg ut som om han verkligen hade två naturer som båda drevs av starka känslor. Han var särskilt häftig när hans indignation väl hade väckts ordentligt. Han hade ett eldigt temperament när det väl hade provocerats fram tillräckligt, och när stormen var förbi var han alltid benägen att försvara och urskulda sin ilska under förevändning att den enbart var ett uttryck för en rättmätig förtrytelse. Med undantag av dessa periodiska utbrott av vrede var Jakobs personlighet mycket lik Andreas. Han hade inte Andreas finkänslighet eller förståelse av människans natur, men han var en mycket bättre offentlig talare. Näst efter Petrus, och eventuellt Matteus, var Jakob den bäste offentliga talaren bland de tolv.

Fastän Jakob på intet sätt var lynnig kunde han den ena dagen vara tyst och fåordig och nästa dag tala mycket livligt och berätta historier. Han talade vanligen obehindrat med Jesus, men bland de tolv kunde han flera dagar i sträck vara en tystlåten man. Hans enda stora svaghet var dessa oförklarliga perioder av tystnad.

Det mest framstående draget i Jakobs personlighet var hans förmåga att se alla sidor av ett förslag. Av alla de tolv var han den som kom närmast till att fatta den verkliga vikten och betydelsen av Jesu förkunnelse. Också han var först långsam i att fatta vad Mästaren menade, men innan deras utbildning var till ända hade han förskaffat sig en högrestående uppfattning om Jesu budskap. Jakob kunde förstå ett brett urval av den mänskliga naturen. Han kom väl överens med den mångkunnige Andreas, den impulsive

in his mind between the concepts of Jesus as the Jewish Messiah, Christ as the world's redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

139:2.14 (1552.3) Peter's wife was a very able woman. For years she labored acceptably as a member of the women's corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his missionary excursions. And the day her illustrious husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

139:2.15 (1552.4) And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

3. JAMES ZEBEDEE

139:3.1 (1552.5) James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed "sons of thunder," was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

139:3.2 (1552.6) This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James's personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew's discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

139:3.3 (1552.7) Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

139:3.4 (1552.8) The outstanding feature of James's personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of Jesus' teaching. He, too, was slow at first to comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained

Petrus och med sin slutne bror Johannes.

Fastän Jakob och Johannes hade sina svårigheter när de försökte arbeta tillsammans, var det inspirerande att se hur väl de kom överens. De lyckades inte riktigt lika bra som Andreas och Petrus, men mycket bättre än vad man vanligen kunde vänta sig av två bröder, i synnerhet sådana envisa och beslutsamma bröder. Men märkligt som det kan tyckas var dessa Sebedaios' två söner mycket mer toleranta gentemot varandra än mot främlingar. De hyste en stor tillgivenhet för varandra; de hade alltid varit goda lekkamrater. Det var dessa "äskans söner" som ville kalla ned eld från himlen för att förinta samariterna som dristade sig till att visa respektlöshet för deras Mästare. Men Jakobs för tidiga död förändrade i hög grad det häftiga temperamentet hos hans yngre bror Johannes.

Det drag som Jakob mest beundrade hos Jesus var Mästarens deltagande ömhet. Jesu förståelsefulla intresse för små och stora, rika och fattiga, tilltalade honom mycket.

Jakob Sebedaios var en välbalanserad tänkare och planerare. Jämte Andreas var han en av de mest välbalanserade i apostlagruppen. Han var en energisk individ men hade aldrig bråttom. Han var en utmärkt motvikt till Petrus.

Han var försynt och odramatisk, stod dagligen till tjänst, en anspråkslös arbetare, som inte sökte någon speciell belöning sedan han en gång hade fattat något av rikets sanna betydelse. Även i berättelsen om Jakobs och Johannes mor, som bad att hennes söner skulle ges platserna till höger och till vänster om Jesus, bör man komma ihåg att det var modern som framförde denna anhållan. När de antydde att de var redo att åta sig sådana ansvarsuppgifter bör man minnas att de var medvetna om farorna i anslutning till Mästarens förmenta uppror mot det romerska väldet, och att de även var redo att betala priset. När Jesus frågade om de var redo att tömma den bägaren, svarade de att de var det. Och vad Jakob beträffar var det bokstavligen sant — han tömde bägaren med Mästaren, då man beaktar att han var den förste aposteln som led martyrdöden. Han dödades i ett tidigt skede med svärd på Herodes Agrippas order. Jakob var sålunda den förste av de tolv som offrade sitt liv i rikets nya frontlinje. Herodes Agrippa fruktade Jakob mer än alla andra apostlar. Han var förvisst ofta lugn och tyst, men han var modig och beslutsam när hans övertygelser väcktes och utmanades.

Jakob levde sitt liv till fullo, och när slutet kom förde han sig med en sådan värdighet och styrka att till och med hans anklagare och angivare, som var närvarande vid rättegången och avrättningen, blev så berörd att han rusade iväg från Jakobs dödsscen för att förena sig med Jesu lärjungar.

4. JOHANNES SEBEDAIOS

När Johannes blev apostel var han tjugofyra år och den yngste av de tolv. Han var ogift och bodde hos sina föräldrar i Betsaida. Han var fiskare och arbetade tillsammans med sin bror Jakob och i kompanjonskap med Andreas och Petrus. Både före och efter det att han blev apostel verkade Johannes som Jesu personliga representant i ärenden som gällde

brother John.

139:3.5 (1553.1) Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these "sons of thunder" who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

139:3.6 (1553.2) That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

139:3.7 (1553.3) James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

139:3.8 (1553.4) He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be recognized that they were cognizant of the dangers accompanying the Master's supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it was literally true — he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He was indeed often quiet and silent, but he was brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

139:3.9 (1553.5) James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James's death to join himself to the disciples of Jesus.

4. JOHN ZEBEDEE

139:4.1 (1553.6) When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the twelve. He was unmarried and lived with his parents at Betsaida; he was a fisherman and worked with his brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing

Mästarens familj, och han fortsatte att bära detta ansvar så länge Jesu mor Maria levde.

Emedan Johannes var den yngste av de tolv och så nära förbunden med Jesus i dennes familjeangelägenheter, var han mycket kär för Mästaren, men det kan inte sanningsenligt sägas att han var "den lärjunge som Jesus älskade". Man kunde knappast tänka sig att en sådan storsint personlighet som Jesus skulle göra sig skyldig till att visa favorisering, att älska en av sina apostlar mer än de andra. Det faktum att Johannes var en av Jesu tre personliga medhjälpare gav ytterligare färg åt denna felaktiga uppfattning, för att inte nämna att Johannes jämte sin bror Jakob hade känt Jesus längre än de andra.

Petrus, Jakob och Johannes utsågs till personliga medhjälpare åt Jesus snart efter de blev apostlar. Kort efter att de tolv hade utvalts och samtidigt som Jesus utnämnde Andreas till att fungera som ledare för gruppen sade han till honom: "Och nu önskar jag att du utser två eller tre av dina medarbetare till att vara hos mig och att förbli vid min sida, att se till mitt välbefinnande och ta hand om mina dagliga behov." Andreas tyckte det var bäst att för denna speciella uppgift välja de följande tre förstutvalda apostlarna. Han hade gärna erbjudit sig själv för denna välsignade tjänst, men Mästaren hade redan givit honom hans förordnande. Därför beordrade han omedelbart Petrus, Jakob och Johannes att ansluta sig till Jesus.

Johannes Sebedaios hade många förtjusande karaktärsdrag, men ett drag som inte var så vackert var hans överdrivna men vanligen väl dolda egenkärlek. Hans långa samvaro med Jesus förde med sig många och stora förändringar i hans karaktär. Denna egenkärlek avtog betydligt, men då han blev gammal och mer eller mindre barnslig återkom denna självöverskattnings i viss mån, så att när han höll på att vägleda Natan i att skriva det evangelium som nu bär hans namn, tvekade inte den åldrade aposteln att upprepade gånger hänvisa till sig själv som "den lärjunge som Jesus älskade". Med hänsyn till faktumet att Johannes kom närmare än någon annan dödlig på jorden till att vara Jesu gode vän, att han var dennes utvalde personlige representant i så många ärenden, är det inte märkligt att han började anse sig vara "den lärjunge som Jesus älskade", då han ju visste att han var den lärjunge som Jesus så ofta visade förtroende för.

Det starkaste draget i Johannes karaktär var hans pålitlighet; han var rask och modig, trofast och tillgiven. Hans största svaghet var hans karakteristiska egenkärlek. Han var den yngsta medlemmen i sin fars familj och den yngste bland apostlarna. Kanske var han bara lite bortskämd; kanske hade han litet för ofta fått sin vilja fram. Men de senare årens Johannes var till sin typ en mycket annorlunda person än den självbeundrande och nyckfulle unge man som slöt sig till ledet av Jesu apostlar när han var tjugofyra.

De karaktäristika som Johannes mest uppskattade hos Jesus var Mästarens kärlek och osjälviskhet. Dessa drag gjorde ett sådant intryck på honom att hela hans senare liv blev genomsyrat av kärlek och broderlig tillgivenhet. Han talade om kärlek och skrev om kärlek. Denne "äskans son" blev "kärlekens apostel"; och i Efesos när den åldrade biskopen, som inte längre kunde stå i predikstolen och predika utan måste bäras

with the Master's family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

139:4.2 (1553.7) Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was "the disciple whom Jesus loved." You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

139:4.3 (1554.1) Peter, James, and John were assigned as personal aides to Jesus soon after they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: "And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister to my daily needs." And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

139:4.4 (1554.2) John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem reappeared to a certain extent, so that, when engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the "disciple whom Jesus loved." In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the "disciple whom Jesus loved" since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

139:4.5 (1554.3) The strongest trait in John's character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father's family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus' apostles when he was twenty-four.

139:4.6 (1554.4) Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master's love and unselfishness; these traits made such an impression on him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This "son of thunder" became the "apostle of love"; and at Ephesus, when the aged bishop was no longer able to stand in the

in till kyrkan i en stol, vid gudstjänstens slut ombads säga några ord till de troende, sade han i årtal endast: "Mina små barn, älska varandra."

Johannes var en fåordig man, utom när hans häftighet väcktes. Han tänkte mycket men sade föga. Då han åldrades blev hans temperament lugnare, mer under kontroll, men han övervann aldrig sin obenägenhet för att tala; han kom aldrig helt ifrån sin tystlåtenhet. Men han hade begåvats med en anmärkningsvärd och skapande föreställningsförmåga.

Det fanns hos Johannes en annan sida som man inte skulle ha väntat sig att finna hos denna tystlåtna och inåtvända typ. Han var något trångsynt och överdrivet ofördragsam. I detta avseende var han och Jakob mycket lika — de ville båda kalla ned eld från himlen i nacken på de vanvördiga samariterna. När Johannes träffade på några främlingar som undervisade i Jesu namn, förbjöd han dem omgående. Men han var inte den ende bland de tolv som var behäftad med detta slags självöverskattning och överlägsenhetsmedvetande.

Johannes liv påverkades ofantligt av att han såg Jesus vandra omkring hemlös, då han visste hur troget Jesus hade dragit försorg om utkomsten för sin mor och sin familj. Johannes kände också djup sympati med Jesus för att dennes familj inte förstod honom, och han var medveten om att de så småningom drog sig bort från honom. Hela denna situation, i förening med att Jesus ständigt gjorde sin minsta önskan beroende av den himmelske Faderns vilja och hans dagliga liv av obetingad förtröstan, gjorde ett så djupt intryck på Johannes att det ledde till betydande och bestående förändringar i hans karaktär, förändringar som kom till uttryck i hela hans senare liv.

Johannes hade ett kallblodigt och oförskräckt mod som fanns hos få av de andra apostlarna. Han var den apostel som följde med Jesus hela vägen under natten för dennes arrestering och vågade hålla honom sällskap ända in i själva dödens käftar. Han var närvarande och nära till hands fram till Jesu sista timme på jorden, visade sig trofast utföra sitt förtroendeuppdrag angående Jesu mor och var redo att ta emot sådana ytterligare instruktioner som kanske kunde ges under de sista stunderna av Mästarens jordiska tillvaro. En sak är säker, Johannes var alltigenom pålitlig. Johannes satt vanligen till höger om Jesus när de tolv intog sina måltider. Han var den förste av de tolv som verkligen och fullt trodde på uppståndelsen, och han var den förste som kände igen Mästaren när denne kom till dem på stranden efter sin uppståndelse.

Denne son till Sebedaios var mycket nära associerad med Petrus vid den första tidens aktiviteter inom den kristna rörelsen, och han blev en av de främsta stöttepelarna för församlingen i Jerusalem. Han stödde Petrus som dennes högra hand under den första pingsten.

Flera år efter Jakobs martyrdöd gifte sig Johannes med sin brors änka. Under de sista tjugo åren av hans liv skötte en kärleksfull dotter i andra led om honom.

Johannes var flera gånger i fängelse och förvisades för en tid av fyra år till ön Patmos, tills en annan kejsare kom till makten i Rom. Hade Johannes

pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, "My little children, love one another."

139:4.7 (1554.5) John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

139:4.8 (1555.1) There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike — they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus' name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

139:4.9 (1555.2) John's life was tremendously influenced by the sight of Jesus' going about without a home as he knew how faithfully he had made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family's failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus' ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

139:4.10 (1555.3) John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus' mother and ready to receive such additional instructions as might be given during the last moments of the Master's mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus' right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

139:4.11 (1555.4) This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

139:4.12 (1555.5) Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

139:4.13 (1555.6) John was in prison several times and was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not

inte varit taktfull och skarpsinnig skulle han utan tvivel ha blivit dödad så som hans mer frispråkiga bror Jakob. Med årens gång lärde sig Johannes, liksom även Herrens bror Jakob, att inför myndigheterna visa en klok försonlighet. De fann att "ett mjukt svar stillar vreden". De lärde sig också att framställa kyrkan som "ett andligt brödraskap hängivet ett socialt tjänande av människosläktet" hellre än som "himmelriket". De lärde ut kärleksfullt tjänande hellre än härskande makt — rike och härskare.

När Johannes befann sig i tillfällig landsflykt på ön Patmos skrev han Uppenbarelseboken, som ni nu har i en mycket förkortad och förvrängd form. Denna Uppenbarelsebok innehåller de återstående fragmenten av en storartad uppenbarelse, av vilken stora delar gick förlorade och andra delar avlägsnades efter det att Johannes hade skrivit ned den. Den har bevarats endast i fragmentarisk och förvanskad form.

Johannes reste mycket, arbetade ständigt och sedan han hade blivit biskop för församlingarna i Asien slog han sig ned i Efesos. Han vägledde sin medarbetare Natan i att skriva det så kallade "Evangeliet enligt Johannes" i Efesos, när han var nittionio år gammal. Av alla tolv apostlarna blev Johannes till slut en framstående teolog. Han dog en naturlig död i Efesos år 103 e.Kr. då han var etthundraett år gammal.

5. FILIPPOS DEN NYFIKNE

Filippos var den femte aposteln som valdes, och han kallades när Jesus och hans fyra första apostlar var på väg från Johannes mötesplats vid Jordanfloden till Kana i Galiléen. Eftersom han bodde i Betsaida hade han redan någon tid känt till Jesus, men det hade inte fallit honom in att Jesus var en verklig storman förrän den dagen i Jordandalen då Jesus sade: "Följ mig". Filippos påverkades även något av att Andreas, Petrus, Jakob och Johannes hade godtagit Jesus som Befriaren.

Filippos var tjugosju år när han anslöt sig till apostlarna. Han hade nyligen gift sig men hade inga barn vid denna tid. Det smeknamn som apostlarna gav honom antydde "nyfikenhet". Filippos ville alltid bli visad. Han tycktes aldrig se särskilt långt in i något förslag. Han var inte nödvändigtvis dum, men han saknade föreställningsförmåga. Denna brist på fantasi var den stora svagheten i hans karaktär. Han var en alldaglig och saklig individ.

När apostlarna organiserades till tjänst gjordes Filippos till proviantmästare. Det var hans plikt att se till att de alltid var försedda med förnödenheter. Han var en bra proviantmästare. Hans starkaste sida var hans metodiska grundlighet; han var både matematisk och systematisk.

Filippos kom från en familj med sju barn: tre pojkar och fyra flickor. Han var den näst äldste, och efter uppståndelsen döpte han hela sin familj till medlemmar i riket. Filippos folk var fiskare. Hans far var en mycket duktig man, en djup tänkare, men hans mor kom från en mycket medelmåttig familj. Filippos var inte en man som kunde förväntas göra stora ting, men han var den som kunde göra små saker på ett stort sätt, göra dem

John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a "soft answer turns away wrath." They also learned to represent the church as a "spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind" rather than as "the kingdom of heaven." They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

139:4.14 (1555.7) When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of which were lost, other portions of which were removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

139:4.15 (1555.8) John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called "Gospel according to John," at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

5. PHILIP THE CURIOUS

139:5.1 (1556.1) Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee. Since he lived at Betsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, "Follow me." Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

139:5.2 (1556.2) Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified "curiosity." Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

139:5.3 (1556.3) When the apostles were organized for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

139:5.4 (1556.4) Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip's people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and

väl och acceptabelt. Endast några få gånger under fyra års tid hände det sig att han inte hade tillräckligt med mat till hands för att fylla allas behov. Han var sällan oförberedd ens för de många plötsliga behov som kom sig av det liv som de levde. Den apostoliska familjens intendentur var intelligent och effektivt skött.

Den starka sidan hos Filippus var hans metodiska tillförlitlighet. Den svaga sidan i hans anlagsbegävnin var hans totala brist på fantasi, avsaknaden av förmåga att sätta ihop två och två för att få fyra. Han var i abstrakt mening matematisk men inte konstruktiv i sin föreställningsförmåga. Han saknade nästan helt vissa typer av föreställningsförmåga. Han var en typisk alldaglig och vanlig genomsnittsmänniska. Det fanns en stor mängd sådana män och kvinnor bland folkmassorna som kom för att höra Jesus undervisa och predika, och det var en stor tröst för dem att se att en som var lik dem hade upphöjts till en värderad ställning i Mästarens råd. De kände sig uppmuntrade av att en som var lik dem redan hade fått en hög ställning vid skötseln av rikets angelägenheter. Jesus lärde sig mycket om hur en del människosinnen fungerar då han så tålmodigt lyssnade på Filippus dumma frågor och så många gånger gick med på sin proviantmästares anhållan om att "bli visad".

Den egenskap som Filippus ständigt beundrade hos Jesus var Mästarens ofelbara generositet. Aldrig kunde Filippus finna något hos Jesus som var smått, snålt eller girigt, och han dyrkade denna ständigt synliga och ofelbara frikostighet.

Det fanns inte hos Filippus personlighet mycket som imponerade. Han nämndes ofta som "Filippus från Betsaida, den stad där Andreas och Petrus bor". Han saknade nästan helt ett urskiljande omdöme, han var oförmögen att fatta de dramatiska möjligheterna i en given situation. Han var inte pessimistisk, han var helt enkelt prosaisk. Han saknade också i stor utsträckning andlig insikt. Han tvekade inte att avbryta Jesus mitt i en av Mästarens mest djupsinniga föreläsningar för att ställa en uppenbart dum fråga. Men Jesus tillrättavisade honom aldrig för en sådan tanklöshet. Han hade tålmod med honom och tog hänsyn till hans oförmåga att fatta de djupare betydelserna av förkunnelsen. Jesus visste mycket väl att om han en gång tillrättavisade Filippus för att han ställde dessa irriterande frågor så skulle han inte endast skada hans uppriktiga själ, utan en sådan tillrättavisning skulle så såra Filippus att han aldrig igen skulle känna sig fri att ställa frågor. Jesus visste att det i hans världar i rymden fanns otaliga miljarder likadana trögtänkande dödliga, och han ville uppmuntra dem alla till att se till honom och alltid känna sig fria att komma till honom med sina frågor och problem. När allt kommer omkring var Jesus faktiskt mer intresserad av Filippus enfaldiga frågor än av den predikan han kanske var mitt inne i. Jesus var supremt intresserad av människor, alla slags människor.

Apostlarnas proviantmästare var inte en god offentlig talare, men han var mycket övertygande och framgångsrik i sitt personliga arbete. Han blev inte lätt modfärdad Han var en knegare och mycket ihärdig i allt vad han företog sig. Han hade den storartade och sällsynta gåvan att kunna säga: "Kom!" När hans första proselyt, Natanael, ville diskutera vilka meriter och brister Jesus från Nasaret hade, var Filippus verksamma svar: "Kom och se." Han var ingen dogmatisk förkunnare som uppmanade sina åhörare:

acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him unprepared. The commissary department of the apostolic family was intelligently and efficiently managed.

139:5.5 (1556.5) The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's request to "be shown."

139:5.6 (1556.6) The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

139:5.7 (1557.1) There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Bethsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men*, all kinds of men.

139:5.8 (1557.2) The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not easily discouraged; he was a plodder and very tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, "Come." When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip's effective reply was, "Come and see." He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to "Go" — do this and do that. He met all

"Gå" — gör si och gör så. Han mötte alla situationer så som de uppkom i hans arbete med: "Kom — kom med mig; jag skall visa dig vägen." Det är alltid ett effektivt sätt i alla former och faser av undervisning. Även föräldrar kan lära sig av Filippas att det är bättre att inte säga åt sina barn "gå och gör si och gör så" utan hellre "kom med oss, så visar och delger vi er vad bättre är".

Filippas oförmåga att anpassa sig till en ny situation kom väl till synes när grekerna kom till honom i Jerusalem och sade: "Min herre, vi önskar träffa Jesus." Åt vilken som helst jude skulle Filippas på en sådan fråga ha svarat: "Kom." Men dessa män var främlingar, och Filippas kunde inte minnas några instruktioner från sina förmän för sådana fall; så det enda han kunde komma på att göra var att konsultera chefen, Andreas, och sedan eskorterade de båda de spörjande grekerna till Jesus. Likaså, när han begav sig till Samarien för att predika och döpa troende, såsom hans Mästare hade instruerat honom, avhöll han sig från att lägga händerna på sina proselyter som tecken på att de hade fått Sanningens Ande. Detta gjorde Petrus och Johannes, som inom kort kom ned från Jerusalem för att observera hans arbete som ombud för moderkyrkan.

Filippas höll ut under de prövande tiderna vid Mästarens död, deltog i omorganisationen av de tolv och var den förste att gå ut för att vinna själar för riket utanför de närmaste judiska leden, och han var högst framgångsrik i sitt arbete för samariterna och i alla sina senare bemödanden till förmån för evangeliet.

Filippas hustru, som var en effektiv medlem av kvinnornas kår, blev aktivt associerad med sin man i hans evangelisationsarbete efter deras flykt undan förföljelserna i Jerusalem. Hans hustru var en orädd kvinna. Hon stod vi foten av Filippas kors och uppmuntrade honom att förkunna det glada budskapet även för hans mördare, och när hans krafter sinade påbörjade hon framförandet av berättelsen om frälsning genom tro på Jesus och tystades först när de rasande judarna rusade på henne och stenade henne till döds. Deras äldsta dotter, Lea, fortsatte deras arbete och blev senare en vida berömd kvinnlig profet i Hierapolis.

Filippas, som en gång var proviantmästare för de tolv, var en mäktig man i riket, en som vann själar vart han än for. Han blev till sist korsfäst för sin tro och begravdes i Hierapolis.

6. DEN HEDERLIGE NATANAEL

Natanael, den sjätte och sista av de apostlar som Mästaren själv utvalde, fördes till Jesus av hans vän Filippas. Han hade varit associerad med Filippas i flera affärsprojekt och var tillsammans med denne på väg ned för att träffa Johannes Döparen när de mötte Jesus.

När Natanael anslöt sig till apostlarna var han tjugofem år och den näst yngste i gruppen. Han var den yngste i en familj om sju barn, ogift och det enda stödet för sina åldrade och sjukliga föräldrar, hos vilka han bodde i Kana. Hans bröder och syster var antingen gifta eller avlidna och ingen av dem bodde där. Natanael och Judas Iskariot var de två bäst utbildade männen bland de tolv. Natanael hade tänkt att han skulle bli köpman.

situations as they arose in his work with "Come" — "come with me; I will show you the way." And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* "Go do this and go do that," but rather, "Come with us while we show and share with you the better way."

139:5.9 (1557.3) The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: "Sir, we desire to see Jesus." Now Philip would have said to any Jew asking such a question, "Come." But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

139:5.10 (1557.4) Philip went on through the trying times of the Master's death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

139:5.11 (1557.5) Philip's wife, who was an efficient member of the women's corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip's cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

6. HONEST NATHANIEL

139:6.1 (1558.2) Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

139:6.2 (1558.3) When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iskariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

Jesus gav inte själv Natanael ett smeknamn, men de tolv började snart tala om honom med ord som antydde ärlighet, uppriktighet. Han var "utan svek". Detta var hans stora dygd; han var både ärlig och uppriktig. Svagheten i hans karaktär var hans stolthet. Han var mycket stolt över sin familj, sin stad, sitt rykte och sitt folk, vilket allt är vällovligt om det inte går för långt. Men Natanael var benägen att gå till ytterligheter i sina personliga fördomar. Han var lagd för att bilda sig förhandsuppfattningar om individer enligt sina personliga åsikter. Han var snabb med att fråga, redan innan han hade träffat Jesus: "Kan något gott komma från Nasaret?" Men Natanael var inte egensinnig, även om han var stolt. Han var snabb att ändra sig när han väl hade sett Jesus i ögonen.

I många avseenden var Natanael det udda geniet bland de tolv. Han var apostlafilosofen och -drömmaren, men han var en mycket praktiskt lagd drömmare. Han alternerade mellan perioder av djupsinnig filosofi och tider av sällsam och tokrolig humor; när han var på det rätta humöret var han troligen den bästa historieberättaren bland de tolv. Jesus tyckte mycket om att höra Natanael utbreda sig över både allvarliga och obetydliga saker. Natanael tog så småningom Jesus och riket allt mer allvarligt, men aldrig tog han sig själv på allvar.

Alla apostlarna älskade och respekterade Natanael, och han kom utmärkt överens med dem, utom med Judas Iskariot. Judas tyckte att Natanael inte tog sitt apostlaskap tillräckligt på allvar, och en gång var han dumdristig nog att i hemlighet gå till Jesus och anförda klagomål mot Natanael. Jesus sade: "Judas, se dig noga för, uppförstora inte din funktion. Vem av oss är kompetent att döma sin broder? Det är inte Faderns vilja att hans barn skall ta del endast av livets allvar. Låt mig säga på nytt: Jag har kommit för att mina bröder i köttslig gestalt måtte ha mer fröjd, glädje och liv. Gå därför, Judas, och gör väl det som har anförtröts dig, men låt Natanael, din broder, redogöra för sig själv inför Gud." Minnet av detta, tillsammans med många andra liknande erfarenheter, levde länge i Judas Iskariots bedrägliga hjärta.

Mången gång när Jesus var borta uppe på berget med Petrus, Jakob och Johannes och förhållandet blev spänt och trassligt mellan apostlarna, när t.o.m. Andreas var osäker om vad han skulle säga till sina otröstliga bröder, brukade Natanael lätta på spänningen med en smula filosofi eller en glimt av humor, fin humor dessutom.

Natanaels skyldighet var att se till de tolv familjer. Han var ofta borta från apostlarnas rådplägingar, ty när han fick höra att sjukdom eller något ovanligt hade drabbat någon av hans anförtrödda gav han sig genast iväg till det hemmet. De tolv kände sig trygga i vetskapen om att omsorgen om deras familjer låg i Natanaels trygga händer.

Natanael högsaktade Jesus mest för dennes tolerans. Han blev aldrig trött på att begrunda Människosönens vidsynhet och generösa sympati.

Natanaels far (Bartolomaos) dog kort efter den första pingsten, varefter denne apostel begav sig till Mesopotamien och Indien för att förkunna rikets glada budskap och döpa troende. Hans bröder fick aldrig veta

^{139:6.3 (1558.4)} Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was "without guile." And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudge individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the question, even before he had met Jesus, "Can any good thing come out of Nazareth?" But Nathaniel was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus' face.

^{139:6.4 (1558.5)} In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

^{139:6.5 (1558.6)} The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: "Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father's will that his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God." And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

^{139:6.6 (1559.1)} Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good humor, too.

^{139:6.7 (1559.2)} Nathaniel's duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families' welfare was safe in the hands of Nathaniel.

^{139:6.8 (1559.3)} Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

^{139:6.9 (1559.4)} Nathaniel's father (Bartholomew) died shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren

vad det blev av deras före detta filosof, poet och humorist. Men han var också en stor man i riket och gjorde mycket för att sprida Mästarens förkunnelse, även om han inte deltog i organiserandet av den så småningom uppkommande kristna kyrkan. Natanael dog i Indien.

7. MATTEUS LEVI

Matteus, den sjunde aposteln, valdes av Andreas. Matteus hörde till en familj av skatteindrivare eller publikaner, men han var själv en tulluppbärare i Kafarnaum där han bodde. Han var trettioett år, gift och hade fyra barn. Han var en måttligt välbärgad man och den ende inom apostlakåren med någon förmögenhet. Han var en bra affärsman, en god umgängespersion, och begåvad med förmågan att lätt få vänner och att smidigt komma överens med mycket olika sorters människor.

Andreas utnämnde Matteus till medelsanskaffare för apostlarna. På sätt och vis var han finansförvaltare och den som skötte relationerna till offentligheten för apostlaorganisationen. Han var en god människokännare och en mycket effektiv propagandist. Det är svårt att få ett grepp om hans personlighet, men han var en mycket uppriktig lärjunge och en som allt mer trodde på Jesu mission och på att riket med säkerhet skulle komma. Jesus gav aldrig Levi något smeknamn, men hans medapostlar kallade honom allmänt "penningmakaren".

Levis starka sida var hans helhjärtade hängivenhet för saken. Att Jesus och hans apostlar i sin krets hade upptagit honom, en publikan, var orsak till en översvallande tacksamhet hos den tidigare tullindrivaren. Det fordrades emellertid någon tid innan de övriga apostlarna, i synnerhet Simon Seloten och Judas Iskariot, kunde förlika sig med publikanens närvaro bland dem. Matteus svaghet var hans kortsynta och materialistiska syn på livet. Men under månadernas förlopp gjorde han stora framsteg i alla dessa sammanhang. Han var givetvis tvungen att vara frånvarande från många av de mest värdefulla undervisningstillfällena, då det var hans skyldighet att skaffa påfyllning till kassan.

Mästarens förlåtande inställning var det som Matteus mest uppskattade. Han upphörde aldrig att betona att tron var det enda som fordrades i företaget att finna Gud. Han föredrog alltid att tala om riket som "detta företag att finna Gud."

Fastän Matteus var en man med ett förflutet utmärkte han sig på ett förträffligt sätt, och med tiden blev hans medarbetare stolta över publikanens insatser. Han var en av de apostlar som gjorde omfattande anteckningar om vad Jesus sade, och dessa anteckningar användes som grund för Isadors senare berättelse om vad Jesus hade sagt och gjort; denna berättelse har blivit känd som Evangeliet enligt Matteus.

Det storartade och nyttiga liv som Matteus, affärsmannen och tullindrivaren från Kafarnaum, levde, har varit ett hjälpmedel att leda tusende och åter tusende andra affärsmän, tjänstemän och politiker under alla senare tidsåldrar till att också höra Mästarens engagerande röst säga: "Följ mig." Matteus var i själva verket en slug politiker, men han var ytterst lojal mot

never knew what became of their onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

7. MATTHEW LEVI

^{139:7.1 (1559.5)} Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

^{139:7.2 (1559.6)} Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the "money-getter."

^{139:7.3 (1559.7)} Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

^{139:7.4 (1559.8)} It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the kingdom as "this business of finding God."

^{139:7.5 (1560.1)} Though Matthew was a man with a past, he gave an excellent account of himself, and as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

^{139:7.6 (1560.2)} The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, "Follow me." Matthew really was a shrewd politician, but he was

Jesus och supremt hängiven sin uppgift att se till att det kommande rikets budbärare hade tillräckligt med pengar.

Matteus närvaro bland de tolv var ett sätt att hålla dörrarna till riket vidöppna för skaror av nedslagna och utstötta själar som redan länge hade ansett sig stå utanför hoppet om att finna tröst i religionen. Övergivna och förtvivlade män och kvinnor samlades för att lyssna på Jesus, och han vände aldrig bort en enda.

Matteus fick frivilligt erbjudna donationer från troende lärjungar och från dem som på ort och ställe lyssnade till Mästarens förkunnelse, men han samlade aldrig öppet in medel från folkmassorna. Han gjorde allt sitt finansiella arbete på ett diskret och personligt sätt och samlade in största delen av pengarna bland den mer välbeställda delen av intresserade troende. Han gav praktiskt taget hela sin anspråkslösa förmögenhet till Mästarens och hans apostlars arbete, men de visste aldrig om denna frikostighet, utom Jesus som visst allt om det. Matteus tvekade att öppet bidra till apostlarnas kassa av rädsla för att Jesus och hans medarbetare kunde anse hans pengar vara besudlade; därför gav han mycket i andra troendes namn. Under de första månaderna, när Matteus visste att hans närvaro bland dem mer eller mindre var på prov, var han starkt frestad att låta dem veta att hans pengar ofta försåg dem med deras dagliga bröd, men han gav inte efter för frestelsen. När det visade sig att föraktet för publiken visade sig brann Levi av att få avslöja sin frikostighet för dem, men alltid lyckades han hålla sig tyst.

När veckokassan inte räckte till för de uppskattade behoven tillsköt Levi ofta betydande summor av sina egna medel. Dessutom, när han ibland blev särskilt intresserad av Jesu undervisning föredrog han att stanna för att lyssna till förkunnelsen, även om han visste att han personligen måste kompensera för att han lät bli att samla in behövliga medel. Men Levi önskade så att Jesus skulle få veta att mycket av pengarna kom från hans ficka! Han kunde inte ana att Mästaren visste allt om det. Apostlarna dog alla utan att veta att Matteus var deras välgörare i så stor utsträckning att han var praktiskt taget utblottad när han gick ut för att förkunna rikets evangelium efter det att förföljelserna hade börjat.

När dessa förföljelser fick de troende att överge Jerusalem drog sig Matteus norrut, predikade rikets evangelium och döpte troende. Hans före detta apostlakamrater hade ingen vetskap om honom, men han fortsatte sin färd predikande och döpande genom Syrien, Kappadokien, Galatien, Bitynien och Trakien. I Lysimachia i Trakien konspirerade vissa icke-troende judar med de romerska soldaterna för att försöka hans död. Denne pånyttfödde publiken dog segerstolt i tron på en frälsning som han hade blivit så övertygad om av Mästarens förkunnelse under dennes nyligen timade vistelse på jorden.

8. TOMAS DIDYMOS

Tomas var den åttonde aposteln, och Filippos valde honom. Under senare tider har han blivit känd som "tvivlaren Tomas", men hans medapostlar betraktade honom knappast som en kronisk tvivlare.

intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

139:7.7 (1560.3) The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

139:7.8 (1560.4) Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

139:7.9 (1560.5) When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that, when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

139:7.10 (1560.6) When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

8. THOMAS DIDYMOS

139:8.1 (1561.1) Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as "doubting Thomas," but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his

Det är sant att han hade ett logiskt, skeptiskt lagt sinne, men hos honom fanns en form av modig lojalitet som hindrade dem som kände honom ingående från att se på honom som en ringaktande skeptiker.

När Tomas anslöt sig till apostlarna var han tjugonio år, gift och hade fyra barn. Tidigare hade han varit timmerman och stenhuggare, men senare hade han blivit fiskare. Han bodde i Tarikea, som låg på västra sidan av Jordanfloden där den flyter ut från Galileiska sjön. Han ansågs vara ledare i denna lilla by. Tomas hade inte fått mycket utbildning, men han hade ett skarpt, resonerande sinne och var son till förträffliga föräldrar som bodde i Tiberias. Tomas var den ende som hade ett verkligt analytiskt sinne bland de tolv. Han var den verkliga vetenskapsmannen i apostlagruppen.

Livet i Tomas barndomshem hade varit olyckligt. Hans föräldrar var inte helt lyckliga i sitt äktenskap, och detta återspeglades i Tomas vuxenliv. Då han växte upp visade det sig att han hade en mycket otrevlig och grälsjuk läggning. T.o.m. hans hustru var glad att se honom ansluta sig till apostlarna. Hon kände sig lättad av tanken att hennes pessimistiske äkte man skulle vara borta hemifrån största delen av tiden. Tomas hade också ett drag av misstänksamhet, vilket gjorde det svårt att fridsamt komma överens med honom. Petrus var till en början mycket upprörd över Tomas, och han klagade hos sin bror Andreas att Tomas var "elak, otäck och alltid misstänksam". Men ju bättre Tomas medarbetare lärde känna honom desto mer gillade de honom. De fann att han var ytterst ärlig och orubbligt lojal. Han var fullständigt uppriktig och obetingat sannfärdig, men han var en medfödd felfinnare och hade vuxit upp till en verklig pessimist. Misstänksamheten hade som en förbannelse lagt sig över hans analytiska sinne. Han höll snabbt på att förlora tron på sina medmänniskor när han blev associerad med de tolv och sålunda kom i kontakt med Jesu ädla karaktär. Denna förbindelse med Mästaren började genast omforma hela Tomas' läggning och åstadkomma stora förändringar i hans mentala reaktioner inför sina medmänniskor.

Tomas stora styrka var hans ypperliga analytiska sinne i förening med hans orubbliga mod — när han väl hade beslutat sig. Hans stora svaghet var hans misstänksamma tvivlande, som han under hela sin jordiska livstid aldrig helt övervann.

Vid organiserandet av de tolv gavs Tomas i uppdrag att arrangera och sköta färdplanerna, och han var en duktig ledare för apostlagruppens arbete och förflyttningar. Han var en bra verkställare, en utmärkt affärsman, men han var handikappad av sina skiftande sinnesstämningar; han var en sorts människa en dag, och en annan nästa dag. Han var benägen för melankoliskt grubblande när han anslöt sig till apostlarna, men kontakten med Jesus och apostlarna botade honom till stor del från denna sjukliga inåtvändhet.

Jesus tyckte mycket om Tomas och hade många långa personliga samtal med honom. Hans närvaro bland apostlarna var en stor tröst för alla uppriktiga tvivlare och uppmuntrade många bedrövade sinnen att söka sig in i riket, även om de inte helt kunde förstå allt av det andliga och filosofiska i Jesu förkunnelse. Tomas' medlemskap bland de tolv var ett ständigt bevis på att

was a logical, skeptical type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

139:8.2 (1561.2) When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

139:8.3 (1561.3) The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was "mean, ugly, and always suspicious." But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

139:8.4 (1561.4) Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

139:8.5 (1561.5) In the organization of the twelve Thomas was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the apostles largely cured him of this morbid introspection.

139:8.6 (1561.6) Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus.

Jesus älskade även ärliga tvivlare.

De övriga apostlarna högaktade Jesus på grund av något speciellt och framträdande drag i hans fullödiga personlighet, men Tomas vördade sin Mästare för hans superbt balanserade karaktär. Allt mer beundrade och högaktade Tomas den som var så kärleksfullt barmhärtig och dock så oeftergivligt rättvis och opartisk, så bestämd men aldrig egensinnig, så lugn men aldrig likgiltig, så hjälpsam och medkännande men aldrig beställsam eller diktatorisk, så kraftfull men samtidigt så varsam, så direkt men aldrig grov eller ohövlig, så öm men aldrig vacklande, så ren och oskyldig men samtidigt så manlig, energisk och kraftfull, så verkligt modig men aldrig överilad eller dumdristig, en sådan naturälskare men så fri från all benägenhet att dyrka naturen, så humoristisk och lekfull men så fri från ytlighet och lättsinne. Det var denna personlighetens makalösa symmetri som så tilltalade Tomas. Han var troligen den av de tolv som hade den högsta intellektuella förståelsen av Jesus och den högsta uppskattningen av hans personlighet.

Vid de tolv möten var Tomas alltid försiktig och talade för principen att sätta tryggheten först, men om hans konservatism röstades ned eller förkastades var han alltid den förste som oförskräckt satte igång med att genomföra det program man hade beslutat sig för. Gång på gång kunde Tomas sätta sig emot något projekt som han tyckte att var dumdristigt eller övermodigt; han brukade argumentera ända till det bittra slutet, men när Andreas tog förslaget till omröstning och efter att de tolv hade valt att göra vad han så ihärdigt hade motarbetat, var han den förste som sade: "Låt oss gå!" Han var en god förlorare. Han hyste inte agg och ältade inte sårade känslor. Gång på gång opponerade han sig mot att låta Jesus utsätta sig för fara, men när Mästaren beslöt att ta sådana risker var det alltid Tomas som samlade apostlarna med sina beslutsamma ord: "Kom kamrater, låt oss gå och dö med honom."

I vissa avseenden liknade Tomas Filippos; han ville också "bli visad", men hans yttre uttryck för tvivel baserade sig på helt andra intellektuella överväganden. Tomas var analytisk, inte bara skeptisk. När det gällde personligt fysiskt mod var han en av de modigaste bland de tolv.

Tomas hade en del mycket dåliga dagar, han var dyster och nedstämd ibland. Att han hade förlorat sin tvillingsyster vid nio års ålder hade förorsakat honom mycket sorg i ungdomsåren och senare i livet ökat problemen med hans temperament. När Tomas blev nedslagen var det ibland Natanael som hjälpte honom att återhämta sig, ibland Petrus, och inte sällan en av tvillingarna Alfaios. När han var som mest deprimerad försökte han olyckligtvis alltid undvika att komma i direkt kontakt med Jesus. Men Mästaren visste allt om detta och kände en förståelsefull sympati för sin apostel när denne på detta sätt pinades av depression och ansattes av tvivel.

Ibland fick Tomas tillstånd av Andreas att gå iväg och vara för sig själv en dag eller två. Men han lärde sig snart att ett sådant tillvägagångssätt inte var vist. Han märkte tidigt att det var bäst, när han var nedslagen, att hålla sig strängt till sitt arbete och förbli nära sina kamrater. Men oberoende av hur det stod till med hans

Thomas's membership in the twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

139:8.7 (1562.1) The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddling or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

139:8.8 (1562.2) In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, "Let's go!" He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, "Come on, comrades, let's go and die with him."

139:8.9 (1562.3) Thomas was in some respects like Philip; he also wanted "to be shown," but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the twelve.

139:8.10 (1562.4) Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

139:8.11 (1562.5) Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his

känsloliv fortsatte han med att vara apostel. När tiden faktiskt var inne att gå vidare, var det alltid Tomas som sade: "Låt oss gå!"

Tomas är ett utmärkt exempel på en människa som har tvivel, som möter dem och som vinner. Han hade ett storartat sinne; han var ingen gnatande kritiker. Han var en som tänkte logiskt; för Jesus och hans apostlar var han som en provosten. Om Jesus och hans arbete inte hade varit äkta skulle en man som Tomas inte kunnat ha hållits med från början till slut. Han hade en stark och säker känsla för fakta. Vid första tecken på villfarelse eller svek skulle Tomas ha övergett dem alla. Vetenskapsmän kan kanske inte helt förstå allt om Jesus och hans arbete på jorden, men med Mästaren och hans mänskliga medarbetare levde och arbetade en människa som hade en sann vetenskapsmans sinne — Tomas Didymos — och han trodde på Jesus från Nasaret.

Tomas hade en provande tid under dagarna för rättegången och korsfästelsen. För en period sjönk han ned i förtvivlans djup, men han samlade sitt mod, höll sig till apostlarna och var med dem och välkomnade Jesus vid Galileiska sjön. För en tid föll han offer för sin tvivelsfyllda depression men samlade till sist sin tro och sitt mod. Han gav apostlarna visa råd efter den första pingsten, och när förföljelsen skingrade de troende begav han sig till Cypern, Kreta, Nordafrikas kust och Sicilien. Han förkunnade rikets glada budskap och döpte troende. Tomas fortsatte att predika och döpa tills han arresterades av den romerska regeringens agenter och döddes på Malta. Endast några få veckor före sin död hade han börjat skriva om Jesu liv och förkunnelse.

9. OCH 10. JAKOB OCH JUDAS ALFAIOS

Alfaios söner Jakob och Judas, fiskartvillingarna som bodde nära Heresa, var de nionde och tionde apostlarna, och de valdes av Jakob och Johannes Sebedaios. De var tjugosex år och gifta; Jakob hade tre barn, Judas två.

Det finns inte mycket att säga om dessa två alldagliga fiskare. De älskade sin Mästare och Jesus älskade dem, men de avbröt aldrig hans föreläsningar med frågor. De förstod mycket litet av sina medapostlars filosofiska diskussioner eller teologiska debatter, men de gladdes åt att finna sig räknade bland en sådan grupp av mäktiga män. Dessa två män var närapå identiska till sitt utseende, sina mentala egenskaper och sin förmåga till andlig uppfattning. Det som kan sägas om den ena bör noteras även för den andra.

Andreas gav dem till uppgift att hålla ordning på folkmassorna. De var ansvariga ordningsmän vid förkunsemötena och i själva verket allmänna uppassare och springpojkar för de tolv. De hjälpte Filippus med förnödenheterna, de bar pengar till familjerna för Natanaels räkning, och de var alltid redo att ge en hjälpende hand åt vemsomhelst av apostlarna.

Folkskarorna av vanliga människor uppmuntrades mycket av att finna att två sådana som de själva hade förärats plats bland apostlarna. Redan det faktum att dessa medelmåttiga tvillingar hade accepterats som

emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, "Let's go!"

139:8.12 (1562.6) Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact*. At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on earth, but there lived and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

139:8.13 (1563.1) Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

9 AND 10. JAMES AND JUDAS ALPHEUS

139:9.1 (1563.2) James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa, were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

139:9.2 (1563.3) There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

139:9.3 (1563.4) Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve. They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

139:9.4 (1563.5) The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the

apostlar var ett sätt att föra en hel skara försagda troende in i riket. Det vanliga folket förhöll sig dessutom mer gynnsamt till att ledas och styras av officiella ordningsmän som var mycket lika dem själva.

Jakob och Judas, som också kallades Taddeus och Lebbeus, hade varken starka eller svaga sidor. De smeknamn som apostlarna gav dem var godmodiga beteckningar för medelmåttighet. De var "de minsta bland alla apostlar"; de visste det och kände sig glada över det.

Jakob Alfaios älskade Jesus framförallt därför att Mästaren var så anspråkslös. Dessa tvillingar kunde inte förstå Jesu sinne, men de förstod bandet av medkänsla mellan dem själva och deras Mästares hjärta. Deras sinne var inte av hög klass. De kunde även med all högaktning betecknas som enfaldiga, men de hade en äkta erfarenhet i den andliga delen av sin natur. De trodde på Jesus; de var söner till Gud och medlemmar i riket.

Judas Alfaios drogs till Jesus på grund av Mästarens flärdfria ödmjukhet. En sådan ödmjukhet i förening med en sådan personlig värdighet tilltalade storligen Judas. Det faktum att Jesus alltid begärde att de höll tyst om sina ovanliga gärningar gjorde ett stort intryck på detta enkla naturbarn.

Tvillingarna var godmodiga, naiva medhjälpare, och alla tyckte om dem. Jesus välkomnade dessa unga män, som hade en enda talent, till hedersuppsdrag inom sin personliga stab i riket då det i världarna i rymden finns otaliga miljoner andra sådana enkla och räddhågade själar som han likaså vill välkomna till aktiv och troende gemenskap med sig och sin utgjutna Sanningens Ande. Jesus ser inte ned på enkelhet, endast på ondska och synd. Jakob och Judas var enkla, men de var också trofasta. De var enkla och ovetande, men de var också storsinta, vänliga och generösa.

Hur tacksamt stolta var inte dessa enkla män den dag då Mästaren vägrade att acceptera en viss ung man som evangelist om denne inte sålde sina ägodelar och hjälpte de fattiga. När folket hörde om detta och såg tvillingarna bland Jesu rådgivare visste de med säkerhet att Jesus inte såg till person. Men endast en gudomlig institution — himmelriket — kunde någonsin ha byggt upp på en så medelmåttig mänsklig grundvall!

Endast en eller två gånger under hela sin samvaro med Jesus dristade sig tvillingarna att offentligt ställa frågor till Jesus. Judas kände sig en gång manad att ställa en fråga till Jesus när Mästaren hade talat om att avslöja sig öppet inför världen. Han kände sig litet besviken över att det inte längre skulle finnas några hemligheter endast för de tolv, och han tog mod till sig och frågade: "Men Mästare, när du på detta sätt kungör dig för världen, hur skall du då gynna oss med särskilda uttryck för din godhet?"

Tvillingarna tjänade troget ända till slutet, till rättegångens, korsfästelsens och förtvivlans dystra dagar. De förlorade aldrig sin hjärtetro på Jesus, och de var de första (efter Johannes) som trodde på hans uppståndelse. Men de kunde inte förstå sig på etablerandet av riket. Kort efter att deras Mästare korsfästes återvände de till sina familjer och sina nät; deras arbete var gjort. De hade inte förmågan att ta del i

means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were very much like themselves.

139:9.5 (1563.6) James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were "the least of all the apostles"; they knew it and felt cheerful about it.

139:9.6 (1563.7) James Alpheus especially loved Jesus because of the Master's simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

139:9.7 (1564.1) Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master's unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

139:9.8 (1564.2) The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little*, but they were also *faithful*. They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

139:9.9 (1564.3) And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his counselors, they knew of a certainty that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution — the kingdom of heaven — could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

139:9.10 (1564.4) Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: "But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?"

139:9.11 (1564.5) The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex

rikets mer komplicerade bataljer. Men de levde och dog medvetna om att de hade haft äran och välsignelsen av fyra års nära och personlig förbindelse med en Guds Son, den suveräne skaparen av ett universum.

11. SIMON SELOTEN

Simon Seloten, den elfte aposteln, valdes av Simon Petrus. Han var en duglig man av god härkomst och han bodde med sin familj i Kafarnaum. Han var tjugooåta år när han anslöt sig till apostlarna. Han var en eldig agitator och även en man som talade mycket utan att tänka. Han hade varit köpman i Kafarnaum innan han inriktade hela sin uppmärksamhet på seloternas patriotiska organisation.

Simon Seloten gavs ansvaret för apostlagruppens förströelse och avkoppling, och han var en mycket effektiv organisator av förströelse- och rekreationsverksamheten för de tolv.

Simons styrka var hans inspirerande lojalitet. När apostlarna fann en man eller kvinna som inte kunde bestämma sig för att träda in i riket brukade de sända efter Simon. Det behövdes vanligen endast omkring femton minuter för denne entusiastiske förkämpe för frälsning genom tron på Gud för att skingra alla tvivel och uttradera all obeslutsamhet, till att se en ny själ födas till "trons frihet och frälsningens glädje".

Simons stora svaghet var hans materiella sinnesläggning. Han kunde inte snabbt förändra sig från en judisk nationalist till en andligt sinnad internationalist. Fyra år var en för kort tid för att åstadkomma en sådan intellektuell och emotionell omvandling, men Jesus hade alltid tålamod med honom.

Det som Simon så mycket beundrade hos Jesus var Mästarens lugn, hans självsäkerhet, jämvikt och oförklarliga sinneslugn.

Fastän Simon var en fanatisk revolutionär, en orädd orosstiftare, underkuvade han så småningom sin eldiga natur tills han blev en kraftfull och effektiv förkunnare av "frid på jorden och god vilja bland människorna". Simon var en ypperlig debattör; han tyckte verkligen om att argumentera. När det gällde att ta sig an lärda judars legalistiska sinne eller grekers intellektuella spetsfundigheter, gavs uppgiften alltid åt Simon.

Han var en rebell av naturen och en bildstormare som följde av sin utbildning, men Jesus vann honom för himmelrikets högre stående uppfattningar. Han hade alltid identifierat sig med protestpartiet, men nu anslöt han sig till partiet för framsteg, obegränsat och evigt framåtskridande i ande och sanning. Simon var en man med intensiva lojalitetskänslor och varma personliga hängivenhetsyttringar, och han älskade verkligen Jesus djupt.

Jesus var inte rädd för att identifiera sig med affärsmän, kroppsarbetare, optimister, pessimister, filosofer, skeptiker, publikaner, politiker och patrioter.

Mästaren hade många samtal med Simon, men han lyckades aldrig helt med att göra en internationalist av denne brinnande judiske nationalist. Jesus sade ofta åt Simon att det var riktigt att vilja se de sociala,

battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

11. SIMON THE ZEALOT

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

139:11.3 (1564.8) Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the "liberty of faith and the joy of salvation."

139:11.4 (1565.1) Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

139:11.5 (1565.2) The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

139:11.6 (1565.3) Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became a powerful and effective preacher of "Peace on earth and good will among men." Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

139:11.7 (1565.4) He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

139:11.8 (1565.5) Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

139:11.9 (1565.6) The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see

ekonomiska och politiska förhållandena förbättrade, men han tillade alltid: "Det är inte himmelrikets sak. Vi måste ägna oss åt att göra Faderns vilja. Vår uppgift är att vara ambassadörer för ett andligt styre i höjden, och vi bör inte direkt befatta oss med något annat än att representera den gudomliga Faderns vilja och karaktär, Fadern som står i spetsen för det styre vars kreditivbrev vi bär." Allt detta var svårt för Simon att förstå, men så småningom började han fatta något av innebörden i Mästarens lära.

Efter förskingringen som följde av förföljelserna i Jerusalem drog sig Simon tillfälligt tillbaka. Han var bokstavligen krossad. Han hade avstått från att vara en nationalistisk patriot till förmån för Jesu förkunnelse, och nu var allt förlorat. Han var förtvivlad, men inom några år samlade han sitt hopp och gick ut för att förkunna rikets evangelium.

Han begav sig till Alexandria, och sedan han hade arbetat sig upp för Nilen trängde han in i hjärtat av Afrika, där han överallt predikade Jesu evangelium och döpte troende. Så arbetade han tills han var gammal och svag. Han dog och blev begravd i hjärtat av Afrika.

12. JUDAS ISKARIOT

Judas Iskariot, den tolfte aposteln, valdes av Natanael. Han föddes i Keriot, en liten stad i södra Judéen. När han var en yngling flyttade hans föräldrar till Jeriko, där han bodde och hade arbetat i sin fars olika affärsföretag tills han blev intresserad av Johannes Döparens förkunnelse och arbete. Judas föräldrar var sadduceer, och när deras son anslöt sig till Johannes lärjungar försköt de honom.

När Natanael träffade Judas i Tarikea höll han på att söka arbete i ett fisktorkeri i södra ändan av Galileiska sjön. Han var trettio år och ogift när han anslöt sig till apostlarna. Han var troligen den bäst utbildade bland de tolv och den ende från Judéen i Mästarens apostlafamilj. Judas hade inget framträdande starkt personlighetsdrag, fastän han hade många utåt synliga drag av kultur och vanor som följde av uppfostran och utbildning. Han kunde tänka klart men tänkte inte alltid ärligt. Judas förstod egentligen inte sig själv; han förhöll sig inte verkligt ärligt till sig själv.

Andreas utnämnde Judas till kassör för de tolv, en uppgift som han var utomordentligt lämpad för, och fram till den tid då han förrådade sin Mästare utförde han ärligt, troget och högst effektivt de skyldigheter som hörde till hans tjänst.

Det fanns hos Jesus inget speciellt drag som Judas beundrade utöver Mästarens allmänt attraktiva och utsökt charmerande personlighet. Judas kunde aldrig höja sig över sina judeiska fördomar gentemot sina galileiska medarbetare. I sitt sinne kritiserade han till och med mycket hos Jesus. Honom, som elva av apostlarna betraktade som den fullkomliga människan, som "den alltigenom förtjusande och den främste bland tiotusen", honom vågade denne självbelätne judée ofta kritisera i sitt eget hjärta. Han hade faktiskt den föreställningen att Jesus var försagd och i någon mån rädd för att hävda sin makt och auktoritet.

the social, economic, and political orders improved, but he would always add: "That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father's will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear." It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master's teaching.

139:11.10 (1565.7) After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus' teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

139:11.11 (1565.8) He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

12. JUDAS ISCARIOT

139:12.1 (1565.9) Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerioth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father's various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas's parents were Sadducees, and when their son joined John's disciples, they disowned him.

139:12.2 (1566.1) When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He was thirty years of age and unmarried when he joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master's apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:12.3 (1566.2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

139:12.4 (1566.3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the "one altogether lovely and the chiefest among ten thousand," this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

Judas var en bra affärsman. Det fordrades takt, förmåga och tålmod samt oförtruten hängivenhet för att sköta finanserna åt en sådan idealist som Jesus, för att inte tala om att brottas med de virriga affärsmetoder som vissa av hans apostlar tillämpade. Judas var verkligen en storartad verkställare, en framsynt och duktig finansman. Han höll strängt på organisationen. Ingen av de tolv kritiserade någonsin Judas. Så vitt de kunde se var Judas Iskariot en ojämförlig kassör, en bildad man, en lojal (fast ibland kritisk) apostel och i ordets alla betydelser var hans medverkan en stor succé. Apostlarna älskade Judas; han var verkligen en av dem. Han måste ha trott på Jesus, men vi tvivlar på att han verkligen av hela sitt hjärta älskade Jesus. Judas fall illustrerar sanningen i uttrycket: "Det finns en väg som för människan förefaller riktig, men i slutet av den väntar döden." Det är fullt möjligt att falla offer för den fredliga villfarelsen att behagligt anpassa sig till syndens och dödens väg. Ni kan vara förvissade om att när det gällde finanserna var Judas alltid lojal mot sin Mästare och sina medapostlar. Pengar kunde aldrig ha varit motivet till att han förrådade Mästaren.

Judas var ende sonen till okloka föräldrar. När han var liten klemade och kelade man med honom; han var ett bortskämt barn. När han växte upp hade han överdrivna uppfattningar om sin egen betydelse. Han var en dålig förlorare. Han hade lösa och förvrängda idéer om vad som var rättvist. Han var benägen att hemfalla åt hat och misstänksamhet. Han var expert på att missförstå sina vänners ord och handlingar. Under hela sitt liv hade Judas kultiverat vanan att hämnas på dem som han inbillade sig att hade behandlat honom illa. Hans känsla för värden och lojaliteter var bristfälligt.

För Jesus var Judas ett äventyr i fråga om tro. Ända från början förstod Mästaren helt denne apostels svaghet och visste väl farorna med att uppta honom i gemenskapen. Men det hör till Guds Söners natur att varje skapad varelse får samma och lika stora möjligheter till frälsning och överlevnad. Jesus ville att inte endast de dödliga i denna värld utan även de som följde med situationen i otaliga andra världar skulle få veta att när det finns tvivel om hur uppriktig och helhjärtad en varelses hängivenhet för riket är, så är det utan undantag sed hos människornas Domare att till fullo ta emot den tveksamma kandidaten. Dörren till det eviga livet är vidöppen för alla; "den som vill får komma". Det finns inga andra begränsningar eller kvalifikationer utom tron hos den som kommer.

Just detta är orsaken till att Jesus lät Judas fortsätta ända till slutet, samtidigt som han alltid gjorde allt som var möjligt för att förändra och rädda denne svage och förvirrade apostel. Men när ljuset inte tas emot ärligt och inte levs upp till tenderar det att omvandlas till mörker inne i själen. Judas intellektuella förståelse av Jesu förkunnelse om riket växte, men han gjorde inte framsteg i förvärvandet av en andlig karaktär, liksom de övriga apostlarna. Han lyckades inte åstadkomma ett tillfredsställande personligt fortskridande i sin andliga erfarenhet.

Judas grubblade allt mer över sina personliga besvikelser, och till slut föll han offer för förbittring. Hans känslor hade många gånger sårats, och han blev onormalt misstänksam mot sina bästa vänner, till och med mot Mästaren. Snart blev han besatt av tanken att

139:12.5 (1566.4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iskariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: "There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death." It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:12.6 (1566.5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

139:12.7 (1566.6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; "whosoever will may come"; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

139:12.8 (1567.1) This is just the reason why Jesus permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

139:12.9 (1567.2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with

ge tillbaka, att göra vad som helst för att hämnas, ja till och med att förråda sina medarbetare och sin Mästare.

Men dessa onda och farliga tankar tog inte slutlig form förrän den dag då en djupt tacksam kvinna bröt upp ett dyrbart kärl med rökelse vid Jesu fötter. Detta tycktes slösaktigt för Judas, och när hans högt uttalade protest genast blev så totalt tillbakavisad av Jesus medan alla hörde på, blev det för mycket. Denna händelse blev avgörande för uppbådandet av alla de känslor av hat, förolämpning, illvilja, fördomsfullhet, avund och hämnd som hade samlats under hela livstiden, och han bestämde sig för att ge tillbaka med samma mynt åt vem det än var. Men han koncentrerade allt det onda i sin natur på den enda oskyldiga personen i hela det eländiga dramat om hans olyckliga liv bara för att Jesus råkade vara huvudpersonen i den episod som innebar att Judas gick över från det progressiva ljusets rike till denna självvalda mörkrets domän.

Mästaren hade många gånger varnat Judas, både privat och offentligt, att han höll på att förlora greppet, men gudomliga varningar är vanligen till ingen nytta för en förbittrad människonatur. Jesus gjorde allt som var möjligt, och som var förenligt med människans moraliska frihet, för att hindra Judas från att välja fel väg. Den stora prövningen kom till slut. Förtrytelsens son misslyckades; han gav efter för de bittra och eländiga diktaten från ett stolt och hämndlystet sinnes överdrivna självtillräcklighet och störtade sig sedan snabbt ned i förvirring, förtvivlan och fördärv.

Judas började sedan spinna en lågsint och skamlig intrig för att förråda sin Herre och Mästare och satte snabbt sin skändliga plan i verket. Medan han förverkligade sina planer som hade fötts av hat och betydde ett förrädiskt svek, upplevde han stunder av ånger och skam, och i dessa ljusa stunder kom han klenmodigt, som ett försvar i sitt eget sinne, på idén att Jesus möjligen kunde tänkas använda sin makt och i sista stund befria sig själv.

När det lumpna och syndfulla företaget väl var genomfört tog denne dödlige avfälling ut, som var så oberörd då han sålde sin vän för trettio silvermynt för att tillfredsställa sin länge närda längtan efter hämnd, och rusade ut och begick sista akten i dramat om att fly undan den materiella tillvarons realiteter — självmord.

De elva apostlarna var förskräckta, överväldigade. Jesus betraktade förrädaren endast med medlidande. Världarna har funnit det svårt att förlåta Judas, och hans namn har blivit avskytt utigenom ett vidsträckt universum.

the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

139:12.10 (1567.3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the *one* innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen domain of darkness.

139:12.11 (1567.4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

139:12.12 (1567.5) Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself at the last moment.

139:12.13 (1567.6) When the sordid and sinful business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

139:12.14 (1567.7) The eleven apostles were horrified, stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

Kapitel 140. Ordinationen av de tolv

⇨ 139

Urantiaboken

141 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 140 ORDINATIONEN AV DE TOLV

Sektioner

Introduktion

1. Förberedande instruktioner
2. Ordinationen
3. Ordinationspredikan
4. Ni är jordens salt
5. Faderlig och broderlig kärlek
6. Ordinationskvällen
7. Veckan efter ordinationen
8. Torsdagseftermiddagen på sjön
9. Invigningsdagen
10. Kvällen efter invigningen

PAPER 140 THE ORDINATION OF THE TWELVE

SECTIONS

Introduction

1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

Introduktion

STRAX före middagstid söndagen den 12 januari år 27 e.Kr. sammankallade Jesus apostlarna för att ordinera dem till offentliga förkunnare av rikets evangelium. De tolv väntade sig att bli kallade nästan vilken dag som helst, så denna morgon hade de inte begett sig särskilt långt ut från stranden för att fiska. Flera av dem dröjde kvar nära stranden och höll på med att laga sina nät och knäpa med sina fiskedon.

När Jesus begav sig iväg utefter stranden för att kalla på apostlarna, ropade han först till sig Andreas och Petrus som fiskade nära stranden. Därefter signalerade han till Jakob och Johannes som befann sig i en båt nära intill där de samtalade med sin far Sebedaios och lagade sina nät. Han samlade likaså ihop de andra apostlarna, två och två, och när han hade fått alla tolv samlade vandrade han upp med dem till högslätten norr om Kafarnaum där han började undervisa dem i förberedelse för deras högtidliga ordination.

För en gångs skull var alla tolv apostlarna tysta. Även Petrus var i eftertänksam sinnesstämning. Till slut hade den länge efterlängtade stunden kommit! De var på väg avskilt med Mästaren för att vara med om någon sorts högtidlig ceremoni av personligt helgande och gemensam invigning till det heliga uppdraget att representera sin Mästare vid förkunnandet av att hans Faders rike är nära.

INTRODUCTION

140:0.1 (1568.1) JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

140:0.2 (1568.2) As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to instruct them in preparation for their formal ordination.

140:0.3 (1568.3) For once all twelve of the apostles were silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-awaited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. FÖRBEREDANDE INSTRUKTIONER

Före den högtidliga ordinationsförrättningen sade Jesus till de tolv som hade satt sig omkring honom: "Mina bröder, denna stund i riket är nu inne. Jag har tagit er avsides med mig hit för att presentera er för Fadern som rikets ambassadörer. Några av er hörde mig tala om detta rike i synagogan när ni först blev kallade. Var och en av er har lärt sig mer om Faderns rike sedan ni har varit med mig och arbetat i städerna kring Galileiska sjön. Men just nu har jag något mer att berätta för er om detta rike.

"Det nya rike, som min Fader snart skall inrätta i hjärtana hos sina jordiska barn, kommer att vara ett evigt välde. Det finns inget slut på min Faders styre i hjärtana hos dem som önskar göra hans gudomliga vilja. Jag säger er att min Fader inte är judarnas eller hedningarnas Gud. Många skall komma från öst och från väst för att sätta sig med oss i Faderns rike, medan många av Abrahams barn kommer att vägra att träda in i detta nya brödraskap där Faderns ande härskar i människobarnens hjärtan.

"Makten i detta rike kommer att bestå, inte i arméers styrka eller rikedomarnas makt, utan i glansen och härligheten hos den gudomliga ande som skall komma för att undervisa sinnena och styra hjärtana hos detta himmelska rikets pånyttfödda medborgare, Guds söner. Detta är kärlekens brödraskap där rättfärdighet råder och vars stridsrop skall vara: Frid på jorden och god vilja gentemot alla människor. Detta rike, som ni så snart skall gå ut och förkunna, är det som goda människor i alla tider har längtat efter, det som hela jorden hoppas på, och som är uppfyllelsen av alla profeters visa löften.

"Men för er mina barn, och för alla andra som vill följa er in i detta rike, finns en svår prövning. Endast tron tar er in genom dess portar, men ni måste bära min Faders andes frukt om ni vill fortsätta er uppstigning i den gudomliga gemenskapens progressiva liv. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Inte alla som säger 'Herre, Herre' skall komma in i himmelriket, utan de som gör min himmelske Faders vilja.

"Ert budskap till världen skall vara: Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, och när ni finner dessa kommer allt annat som är väsentligt för evig överlevnad att säkerställas därigenom. Och nu vill jag göra det klart för er att min Faders rike inte kommer med någon yttre styrkeuppvisning eller någon otillbörlig demonstration. Ni skall inte gå härifrån och kungöra riket med orden 'det är här' eller 'det är där', ty detta rike som ni förkunnar är Gud inom er.

"Den som vill vara stor i min Faders rike skall bli allas tjänare och omvårdare, och låt den som vill vara den förste bland er bli sina bröders tjänare. Men så snart ni väl har upptagits som medborgare i det himmelska riket är ni inte längre tjänare utan söner, söner till den levande Guden. Och så skall detta rike gå framåt i världen tills det bryter ned varje hinder och gör alla människor medvetna om min Fader och får dem att tro på den frälsande sanning som jag har kommit för att förkunna. Redan nu är riket nära förestående, och

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568.4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: "My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father's kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568.5) "The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father's kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father's spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568.6) "The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

140:1.4 (1569.1) "But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom, there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father's spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, 'Lord, Lord,' shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

140:1.5 (1569.2) "Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his righteousness, and in finding these, all other things essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, 'it is here' or 'it is there,' for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569.3) "Whosoever would become great in my Father's kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some

några av er skall inte möta döden förrän ni har sett Guds välde komma med stor styrka.

"Och detta som era ögon nu ser, denna ringa början som består av tolv vanliga män, skall mångfaldigas och växa tills så småningom hela jorden fylls av lovet till min Fader. Och inte så mycket genom de ord som ni talar, som genom det liv som ni lever, kommer människorna att veta att ni har varit tillsammans med mig och fått lära er om rikets realiteter. Och fastän jag inte vill lägga några tunga bördor på era sinnen, står jag i beråd att på era själar lägga det allvarliga ansvaret att, när jag snart lämnar er, representera mig i världen liksom jag nu representerar min Fader i detta liv som jag lever i köttslig gestalt." När han hade slutat tala stod han upp.

2. ORDINATIONEN

Jesus instruerade nu de tolv dödliga, som nyss hade lyssnat till hans förkunnelse om riket, att knäböja i en cirkel runt honom. Sedan lade Mästaren sina händer på varje apostels huvud börjande med Judas Iskariot och slutande med Andreas. När han hade välsignat dem sträckte han ut sina händer och bad:

"Min Fader, jag för nu dessa män, mina budbärare, inför dig. Bland våra barn på jorden har jag valt dessa tolv att gå ut för att representera mig, så som jag kom ut för att representera dig. Älska dem och var med dem, så som du har älskat mig och varit med mig. Och nu, min Fader, giv dessa män visdom, när jag sätter det kommande rikets ärenden i deras händer. Och jag ville, om det är din vilja, stanna en tid på jorden för att hjälpa dem i deras bemödanden för riket. Och igen, min Fader, tackar jag dig för dessa män, och jag överlämnar dem i din vård när jag går för att fullborda det arbete som du har gett mig att utföra."

När Jesus hade slutat att be förblev var och en av apostlarna knäböjande på sin plats. Det tog många minuter innan ens Petrus vågade lyfta sin blick för att se på Mästaren. En efter annan omfamnade de Jesus, men ingen sade något. En stor stillhet uppfyllde platsen medan en stor skara himmelska varelser beskådade denna högtidliga och heliga scen — ett universums Skapare lämnar människans gudomliga brödraskaps ärenden att ledas av människosinnen.

3. ORDINATIONSPREDIKAN

Sedan talade Jesus och sade: "Nu när ni är ambassadörer för min Faders rike har ni därmed blivit en särskild och från alla andra jordiska människor avvikande människoklass. Ni är inte längre som alla andra människor utan upplysta medborgare i ett annat, himmelskt land bland de ovetande varelserna i denna mörka värld. Det är inte tillräckligt att ni lever som dem ni var före denna stund, utan hädanefter måste ni leva som dem som har smakat på härligheterna i ett bättre liv och som har sänts tillbaka till jorden som ambassadörer för Härskaren över denna nya och bättre värld. Av läraren väntas mer än av eleven; av husbonden krävs mer än av tjänaren. Av medborgarna i

of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569.4) "And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh." And when he had finished speaking, he stood up.

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569.5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about him. Then the Master placed his hands upon the head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569.6) "My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I thank you for these men, and I commit them to your keeping while I go on to finish the work you have given me to do."

140:2.3 (1570.1) When Jesus had finished praying, the apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. THE ORDINATION SERMON

140:3.1 (1570.2) Then Jesus spoke, saying: "Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens

det himmelska riket fordras mer än av det jordiska herraväldets medborgare. Något av det som jag står i begrepp att säga er kan tyckas svårt, men ni har valt att representera mig i världen just så som jag nu representerar Fadern, och som mina representanter på jorden är ni skyldiga att följa den förkunnelse och de förfaranden som återspeglar mina ideal för de dödligas liv i rymdens världar och som jag exemplifierar i mitt jordeliv som uppenbarar den himmelske Fadern.

"Jag sänder er ut för att förkunna frihet för dem som andligen är fångna, glädje för dem som är slavar under rädslan, och till att bota de sjuka i enlighet med min himmelske Faders vilja. När ni finner mina barn i nöd, tala uppmuntrande till dem och säg:

"Lyckliga är de som är fattiga i anden, de anspråkslösa, ty dem tillhör himmelrikets skatter.

"Lyckliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade.

"Lyckliga är de ödmjuka, ty de skall ärva jorden.

"Lyckliga är de renhjärtade, ty de skall se Gud.

"Och tala ytterligare dessa ord av andlig tröst och andligt löfte till mina barn:

"Lyckliga är de som sörjer, ty de skall bli tröstade. Lyckliga är de som gråter, ty de skall få glädjens ande.

"Lyckliga är de barmhärtiga, ty de skall möta barmhärtighet.

"Lyckliga är fredsstiftare, ty de skall kallas Guds söner.

"Lyckliga är de som förföljs för rättfärdighetens skull, ty dem tillhör himmelriket. Lyckliga är ni när människorna kommer att skymfa och förfölja er och falskt anklaga er för allt möjligt ont. Gläd er och jubla, ty stor är er belöning i himlen.

"Mina bröder, när jag sänder er ut är ni jordens salt, salt med en frälsande smak. Men om detta salt mister sin smak, hur skall man få det salt igen? Det duger inte till annat än att kastas bort och trampas på av människorna.

"Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas. Och inte heller tänder man ett ljus och sätter det under en skäppa utan på en ljusstake, så att det ger ljus åt alla som är i huset. Låt ert ljus lysa på samma sätt för människorna, så att de må se era goda gärningar och ledas till att prisa er Fader som är i himlen.

"Jag sänder er ut i världen för att representera mig och att verka som ambassadörer för min Faders rike, och när ni går ut för att förkunna det glada budskapet, förlita er på Fadern vars sändebud ni är. Värj er inte med våld mot en oförrätt, lita inte till den köttsliga armen. Om din granne slår dig på högra kinden, så vänd också den andra mot honom. Var villiga att lida oförrätt hellre än att processa sinsemellan. Vänligt och barmhärtigt vårda er om alla som är betryckta och i nöd.

"Jag säger er: Älska era fiender, gör gott mot dem

of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father who is in heaven.

140:3.2 (1570.3) "I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

140:3.3 (1570.4) "Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

140:3.4 (1570.5) "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

140:3.5 (1570.6) "Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

140:3.6 (1570.7) "Happy are the pure in heart, for they shall see God.

140:3.7 (1570.8) "And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

140:3.8 (1570.9) "Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

140:3.9 (1570.10) "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.

140:3.10 (1570.11) "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

140:3.11 (1570.12) "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

140:3.12 (1570.13) "My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

140:3.13 (1570.14) "You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

140:3.14 (1571.1) "I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father's kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn to him the other also. Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

140:3.15 (1571.2) "I say to you: Love your enemies, do good

som hatar er, välsigna dem som förbannar er, och be för dem som ondskefullt utnyttjar er. Och vadhelst ni tror att jag skulle göra för människorna, det skall ni också göra för dem.

"Er Fader i himlen låter solen skina över såväl de onda som goda; likaså låter han det regna över både de rättvisa och orättvisa. Ni är Guds söner, och mer än så, ni är nu ambassadörer för min Faders rike. Var barmhärtiga, såsom Gud är barmhärtig, och i rikets eviga framtid kommer ni att vara fullkomliga, så som er himmelske Fader är fullkomlig.

"Ni är förordnade till att frälsa människor, inte till att döma dem. Vid slutet av ert jordiska liv väntar ni er alla barmhärtighet och därför fordrar jag att ni under ert liv som dödliga visar barmhärtighet mot alla era jordiska bröder. Gör inte misstaget att försöka ta bort flisan ur din broders öga, när det finns en bjälke i ditt eget öga. Sedan du först har kastat ut bjälken ur ditt eget öga kan du bättre se att ta bort flisan ur din broders öga.

"Urskilj klart sanningen, lev det rättfärdiga livet utan fruktan, och så skall ni vara mina apostlar och min Faders ambassadörer. Ni har hört sägas: 'Om en blind leder en blind, ramlar de båda i gropen.' Om ni vill leda in andra i riket måste ni själva vandra i den levande sanningens klara ljus. I allt vad ni gör som gäller riket uppmanar jag er till rättvist omdöme och skarpsinnig visdom. Ge inte det som är heligt åt hundarna, och kasta inte era pärlor åt svinen så att de trampar på era skatter vänder sig om och sliter sönder er.

"Jag varnar er för falska profeter, som kommer till er förklädda till får men i sitt inre är som rovlystna vargar. På deras frukt skall ni känna igen dem. Plockar man kanske druvor på törnen eller fikon på tistlar? Så bär varje gott träd bra frukt, men ett uselt träd bär dålig frukt. Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett uselt träd bära bra frukt. Varje träd som inte bär bra frukt huggs snart ned och kastas i elden. När det gäller tillträdet till himmelriket är det motivet som räknas. Min Fader ser in i människornas hjärtan och bedömer dem enligt deras inre längtan och uppriktiga avsikter.

"På den stora domens dag i riket skall mången säga till mig: 'Profeterade vi inte i ditt namn och gjorde vi inte många underverk i ditt namn?' Men jag är tvungen att säga till dem: 'Jag kände er aldrig; gå bort från mig, ni som är falska lärare.' Men var och en som hör denna maning och ärligt utför sitt uppdrag och representerar mig inför människorna, så som jag har representerat min Fader inför er, skall finna tillträdet vidöppet till tjänst hos mig och till den himmelske Faderns rike."

Aldrig tidigare hade apostlarna hört Jesus tala på detta sätt, ty han hade talat till dem som en som har suprem auktoritet. De kom ned från berget vid solnedgången, men ingen ställde någon fråga till Jesus.

4. NI ÄR JORDENS SALT

Den så kallade "bergspredikan" är inte Jesu

to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

140:3.16 (1571.3) "Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father's kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect, even as your heavenly Father is perfect.

140:3.17 (1571.4) "You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother's eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother's eye.

140:3.18 (1571.5) "Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my apostles and my Father's ambassadors. You have heard it said: 'If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.' If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

140:3.19 (1571.6) "I warn you against false prophets who will come to you in sheep's clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit. Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

140:3.20 (1571.7) "In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, 'Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?' But I will be compelled to say to them, 'I never knew you; depart from me you who are false teachers.' But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father."

140:3.21 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no man asked Jesus a question.

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

140:4.1 (1572.1) The so-called "Sermon on the Mount" is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful

evangelium. Den innehåller förvisso mycken nyttig undervisning, men det var Jesu ordinationsinstruktion till de tolv apostlarna. Det var Mästarens personliga förordnande för dem som skulle gå ut för att predika evangeliet och sträva efter att representera honom i människornas värld, på samma sätt som han så uttrycksfullt och fulländat företrädde sin Fader.

"Ni är jordens salt, salt med en frälsande smak. Men om saltet mister sin smak, hur skall man få det salt igen? Det duger inte till annat än att kastas bort och ned trampas av människorna."

På Jesu tid var saltet dyrbart. Det användes rentav som pengar. Det nuvarande engelska ordet för lön, 'salary', är härlett från ordet salt. Saltet inte endast kryddar maten utan är även ett konserveringsmedel. Det gör andra ämnen mer smakliga och tjänar sålunda genom att det förbrukas.

"Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas. Och inte heller tänder man ett ljus och sätter det under en skäppa utan på en ljusstake, så att det lyser för alla i huset. Låt ert ljus lysa på samma sätt för människorna, så att de kan se era goda gärningar och ledas till att prisa er Fader som är i himlen."

Fastän ljuset skingrar mörkret kan det också vara så "bländande" att det förvirrar och frustrerar. Vi manas att låta vårt ljus så skina att våra medmänniskor leds in på nya och gudliga vägar i ett bättre liv. Vårt ljus borde skina på ett sådant sätt att det inte drar uppmärksamheten till en själv. Även ens yrke kan användas som en effektiv "återspeglare" för att sprida detta livets ljus.

Starka karaktärer uppkommer inte av att inte göra fel utan snarare av att faktiskt göra rätt. Osjälviskhet är den mänskliga storhetens kännetecken. De högsta nivåerna av självförverkligande nås genom gudsdyrkan och tjänande. Den lyckliga och effektiva personen motiveras inte av rädsla för att göra fel utan av kärlek till att göra rätt.

"På deras frukt skall ni känna igen dem." Personligheten är i grunden oföränderlig; det som förändras — växer — är den moraliska karaktären. De moderna religionernas största fel är negativismen. Det träd som inte bär någon frukt "huggs ned och kastas i elden". Moraliskt värde kan inte erhållas från endast undertryckande — från att lyda befallningen "du skall inte". Rädsla och skam är ovärdiga motivationer för ett religiöst liv. Religionen är berättigad endast när den uppenbarar Guds faderskap och ökar människornas broderskap.

En effektiv levnadsfilosofi formas av en kombination av kosmisk insikt och ens sammanlagda emotionella reaktioner inför den sociala och ekonomiska omgivningen. Minns att medan medfödda drifter inte fundamentalt kan modifieras, kan de emotionella reaktionerna inför sådana drifter ändras. Därför kan den moraliska naturen modifieras, karaktären kan förbättras. I den starka karaktären är de emotionella reaktionerna integrerade och koordinerade, och på så sätt skapas en enad personlighet. Bristande förening försvagar den moraliska naturen och skapar olycklighet.

Utan ett värdigt mål blir livet planlöst och onyttigt, med mycken olycka som följd. Jesu anförande vid ordinationen av de tolv utgör en mästerlig

instruction, but it was Jesus' ordination charge to the twelve apostles. It was the Master's personal commission to those who were to go on preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

140:4.2 (1572.2) "You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men."

140:4.3 (1572.3) In Jesus' time salt was precious. It was even used for money. The modern word "salary" is derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

140:4.4 (1572.4) "You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven."

140:4.5 (1572.5) While light dispels darkness, it can also be so "blinding" as to confuse and frustrate. We are admonished to let our light so shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one's vocation can be utilized as an effective "reflector" for the dissemination of this light of life.

140:4.6 (1572.6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:4.7 (1572.7) "By their fruits you shall know them." Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is "hewn down and cast into the fire." Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction "Thou shalt not." Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and enhances the brotherhood of men.

140:4.8 (1572.8) An effective philosophy of living is formed by a combination of cosmic insight and the total of one's emotional reactions to the social and economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:4.9 (1572.9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus' discourse at the ordination of the twelve

levnadsfilosofi. Jesus uppmanade sina efterföljare att utöva en erfarenhetsbaserad tro. Han varnade dem för att enbart lita till intellektuellt instämmande, godtrogenhet och etablerad auktoritet.

Uppfostran och undervisning borde vara ett sätt att lära sig (att upptäcka) bättre metoder att tillfredsställa våra naturliga och medfödda drifter, och lyckan är då totalresultatet av dessa förhöjda metoder för emotionell tillfredsställelse. Lyckan är föga beroende av omgivningen, även om angenäma förhållanden storligen kan bidra till den.

Varje dödlig längtar verkligen efter att vara en fulländad person, att vara fullkomlig så som Fadern i himlen är fullkomlig, och ett sådant uppnående är möjligt, ty i sista hand "är universum verkligen faderligt".

5. FADERLIG OCH BRODERLIG KÄRLEK

Allt från bergspredikan till sitt tal vid den sista måltiden lärde Jesus sina efterföljare att visa faderlig kärlek hellre än broderlig kärlek. Broderlig kärlek anger att du älskar din nästa så som du älskar dig själv, och mer än så behövs inte för att följa den "gyllene regeln". Men faderlig tillgivenhet kräver att du älskar dina meddödliga så som Jesus älskar dig.

Jesus älskar mänskligheten med en dubbel tillgivenhet. Han levde på jorden som en tvåfaldig personlighet — mänsklig och gudomlig. Som Guds Son älskar han människan med faderlig kärlek — det är han som har skapat människan, han är människans Universumfader. Som Människosonen älskar Jesus de dödliga som en broder — han var definitivt en människa bland människor.

Jesus förväntade sig inte att hans efterföljare skulle nå upp till någon orimlig manifestation av broderlig kärlek, men han väntade sig faktiskt att de skulle sträva efter att vara lik Gud — att vara fullkomliga liksom Fadern i himlen är fullkomlig — för att de skulle kunna börja se på människan så som Gud ser på sina skapade varelser och därför skulle kunna börja älska människorna så som Gud älskar dem — att förete de första tecknena på faderlig tillgivenhet. Under loppet av dessa uppmaningar till sina tolv apostlar sökte Jesus uppenbara detta nya begrepp om faderlig kärlek så som den förhåller sig till vissa emotionella attityder i anslutning till talrika anpassningar i ens sociala omgivning.

Mästaren började detta betydelsefulla tal med att fästa uppmärksamheten vid fyra trosattityder som en inledning till den efterföljande beskrivningen av hans fyra transcendenta och suprema reaktioner av faderlig kärlek i motsats till begränsningarna i den endast broderliga kärleken.

Han talade först om dem som var fattiga i anden, som hungrade efter rättfärdighet, som var uthålliga i sin ödmjukhet och som var renhjärtade. Sådana andeurskijande dödliga kunde förväntas nå sådana nivåer av gudomlig osjälviskhet att de kunde försöka sig på ett häpnadsväckande utövande av faderlig tillgivenhet; att de även som sörjande skulle kunna visa barmhärtighet, främja fridsamhet och utstå förföljelser, och under alla dessa prövande situationer med faderlig

constitutes a master philosophy of life. Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

140:4.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

140:4.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the "universe is truly fatherly."

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

140:5.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the "golden rule." But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

140:5.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man's Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

140:5.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

140:5.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four *faith* attitudes as the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

140:5.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly* affection; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even

kärlek älska även det föga älskvärda människosläktet. En faders tillgivenhet kan nå sådana nivåer som omätligt överstiger tillgivenheten hos en broder.

Tron och kärleken i dessa saligheter stärker den moraliska karaktären och skapar lycka. Frukten och vrede försvagar karaktären och förstör lyckan. Denna betydelsefulla predikan utgick från lyckans ton.

1. "Lyckliga är de som är fattiga i anden — de anspråkslösa." För ett barn betyder lyckan att få tillfredsställa det omedelbara njutningsbehovet. Den vuxne är villig att så självförsakelsens frön för att senare kunna skörda en större lycka. Under Jesu tid och senare har lyckan allt för ofta associerats med tanken att äga rikedomar. I berättelsen om farisén och publiken som bad i templet, kände sig den ene rik i anden — självupptagen; den andre kände sig "fattig i anden" — anspråkslös. Den ene var självtillräcklig, den andre läroaktig och sanningssökande. De som är fattiga i anden söker den andliga rikedomens mål — Gud. Sådana sanningssökare behöver inte vänta på att få sin belöning i en avlägsen framtid; de belönas redan nu. De finner himmelriket i sitt eget hjärta och upplever denna lycka nu.

2. "Lyckliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade." Endast de som känner sig fattiga i anden hungrar någonsin efter rättfärdighet. Endast de ödmjuka söker gudomlig kraft och längtar efter andlig styrka. Men det är ytterst farligt att avsiktligt ägna sig åt andlig fasta för att öka sin aptit för andliga gåvor. Fysisk fasta blir farlig efter fyra eller fem dagar; man förlorar lätt all matlust. Utdragen fasta, antingen fysisk eller andlig, tenderar att helt göra slut på hungerkänslan.

Erfarenhetsbaserad rättfärdighet är ett nöje, inte en plikt. Jesu rättfärdighet är en dynamisk kärlek — faderlig-broderlig tillgivenhet. Det är inte den negativa eller du-skall-inte-typen av rättfärdighet. Hur skulle man någonsin kunna hungra efter något negativt — efter något "du skall inte"?

Det är inte lätt att lära ett barnasinne dessa två första saligheter, men det mogna sinnet borde fatta deras betydelse.

3. "Lyckliga är de ödmjuka, ty de skall ärva jorden. Äkta ödmjukhet har inget gemensamt med rädsla. Det är snarare frågan om en inställning enligt vilken människan samarbetar med Gud — "Ske din vilja". Den omfattar tålmod och fördragsamhet, och den motiveras av en orubblig tro på ett lagbundet och vänskapligt universum. Den står emot alla frestelser att göra uppror mot den gudomliga ledningen. Jesus var den idealiska ödmjuka människan på Urantia, och han ärvede ett vidsträckt universum.

4. "Lyckliga är de renhjärtade, ty de skall se Gud." Andlig renhet är inte en negativ kvalitet, bortsett från att det inte finns någon misstänksamhet och hämndlystnad i den. När Jesus talade om renhet avsåg han inte enbart människans sexuella attityder. Han syftade mer på den tillit som människan borde ha till sin nästa, den tillit som en förälder har till sitt barn och som gör det möjligt för henne att älska sina medmänniskor så som en far skulle älska dem. En fars kärlek behöver inte klema, och den överser inte med det som är ont, men den är alltid anticynisk. Faderlig kärlek har ett odelat och

unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

140:5.6 (1573.8) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

140:5.7 (1573.9) 1. "Happy are the poor in spirit — the humble." To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt "poor in spirit" — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now*. They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now*.

140:5.8 (1574.1) 2. "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled." Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

140:5.9 (1574.2) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus' righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something "not to do"?

140:5.10 (1574.3) It is not so easy to teach a child mind these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

140:5.11 (1574.4) 3. "Happy are the meek, for they shall inherit the earth." Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — "Your will be done." It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

140:5.12 (1574.5) 4. "Happy are the pure in heart, for they shall see God." Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father's love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for

enhetligt syfte, och den söker alltid det bästa i människan; detta är en sann förälders inställning.

Att se Gud — genom tron — betyder att förvärva äkta andlig insikt. Andlig insikt förbättrar Riktarens vägledning, och dessa förhöjer till slut gudsmedvetenheten. När du känner Fadern stärks du i förvisningen om ditt gudomliga sonskap, och du kan allt mer älska var och en av dina jordiska bröder, inte endast som en bror — med broderlig kärlek — utan även som en far — med faderlig tillgivenhet.

Det är lätt att lära t.o.m. ett barn denna maning. Barn är av naturen tillitsfulla, och föräldrarna borde se till att barnen inte förlorar denna enkla tro. När det gäller barn, undvik allt svek och ge inte anledning till misstro och misstanke. Visst hjälp dem att välja sina hjältar och att finna sin livsuppgift.

Sedan fortsatte Jesus med att instruera sina efterföljare om förverkligandet av huvudsyftet med all mänsklig strävan — fulländning — rentav gudomlig uppnåelse. Alltid uppmanade han dem: "Var fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig." Han manade inte de tolv att älska sin nästa så som de älskade sig själva. Det hade varit ett värdigt uppnående; det hade angett en bedrift av broderlig kärlek. Han uppmanade sina apostlar att älska människorna så som han hade älskat dem — att älska med faderlig såväl som broderlig tillgivenhet. Han illustrerade detta med att hänvisa till fyra suprema uttryck för faderlig kärlek:

1. "Lyckliga är de som sörjer, ty de skall bli tröstade." Så kallat sunt förnuft eller den bästa logik skulle aldrig antyda att lycka kunde härledas från sörjande. Men Jesus avsåg inte ett yttre eller uppseendeväckande sörjande. Han syftade på ömsinhet som en känslomässig attityd. Det är ett stort misstag att lära pojkar och unga män att det är omanligt att visa ömhet eller på annat sätt låta känslomshet eller fysiskt lidande komma till uttryck. Medkänsla är en värdig egenskap hos män såväl som hos kvinnor. Det är inte nödvändigt att vara okänslig för att vara manlig. Det är fel sätt att åstadkomma modiga män. Stormännen i världen har inte varit rädda för att sörja. Mose, sörjaren, var en större man än Simson eller Goljat. Mose var en förträfflig ledare, men han var också en beskedlig man. Att vara känslig och förstående för mänskliga behov medför äkta och bestående lycka, samtidigt som sådana godhjärtade attityder skyddar själen från nedbrytande inflytanden i form av vrede, hat och misstänksamhet.

2. "Lyckliga är de barmhärtiga, ty de skall möta barmhärtighet." Barmhärtighet betyder i detta sammanhang den mest äkta vänskap i hela dess höjd, djup och bredd — kärleksfull vänlighet. Barmhärtigheten kan ibland vara passiv, men här är den aktiv och dynamisk — suprem faderlighet. För en kärleksfull förälder är det inte svårt att förlåta sitt barn, även många gånger. Och hos ett barn som inte är bortskämt är den starka längtan att lindra lidande naturlig. Barn är normalt vänliga och medkännande när de är tillräckligt gamla för att kunna uppskatta de faktiska förhållandena.

3. "Lyckliga är fredsstiftare, ty de skall kallas Guds söner." De som lyssnade till Jesus längtade efter befrielse med militära medel, inte efter fredsstiftare. Men Jesu frid är inte av det pacifistiska och negativa slaget. Inför prövningarna och förföljelserna sade han:

the best in man; that is the attitude of a true parent.

140:5.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

140:5.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

140:5.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: "Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect." He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather admonished his apostles to love men as he had loved them — to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

140:5.16 (1575.1) 1. "Happy are they who mourn, for they shall be comforted." So-called common sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world's great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and suspicion.

140:5.17 (1575.2) 2. "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy." Mercy here denotes the height and depth and breadth of the truest friendship — loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic — supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

140:5.18 (1575.3) 3. "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God." Jesus' hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus' peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, "My peace

"Min frid ger jag er." "Känn ingen oro och tappa inte modet." Detta är den frid som förhindrar ruinerande konflikter. Personlig fred integrerar personligheten. Social fred förhindrar fruktan, girighet och vrede. Politisk fred förhindrar rasmotsättningar, nationella misstankar och krig. Fredsstiftande är botet mot misstroende och misstänksamhet.

Barn kan lätt läras att fungera som fredsstiftare. De har stort nöje av gruppaktiviteter; de tycker om att leka tillsammans. Vid ett annat tillfälle sade Mästaren: "Den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som är villig att förlora sitt liv skall finna det."

4. "Lyckliga är de som förföljs för rättfärdighetens skull, ty dem tillhör himmelriket. Lyckliga är ni när människorna skymfar och förföljer er och på alla möjliga sätt falskeligen förtalar er. Gläd er och jubla, ty stor är er belöning i himlen."

Så ofta följs faktiskt freden av förföljelse. Men unga människor och modiga vuxna skyr aldrig svårigheter eller faror. "Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner." Den faderliga kärleken är fri att göra allt detta — sådant som den broderliga kärleken knappast kan omfatta. Framåtskridande har alltid varit den slutliga frukten av förföljelse.

Barn reagerar alltid för en utmaning som kräver djärvhet. Ungdomen är alltid villig att "anta en utmaning". Varje barn borde tidigt lära sig att göra uppoffringar.

Sålunda framgår det att saligheterna i bergspredikan bygger på tro och kärlek, inte på lag — etik och plikt.

Faderlig kärlek lönar ont med gott och den gör det med glädje — den gör gott som vedergällning för en orättvisa.

6. ORDINATIONSKVÄLEN

Sedan Jesus och de tolv apostlarna på söndagskvällen hade kommit ned från högsätterna norr om Kafarnaum och nått fram till Sebedaios hem intog de en enkel måltid. Efteråt, medan Jesus tog en promenad längs stranden, diskuterade de tolv sinsemellan. Efter ett kort möte, medan tvillingarna gjorde upp en liten eld för att ge dem värme och mer ljus, gick Andreas ut för att söka efter Jesus, och när han hade hunnit ifatt honom sade han: "Mästare, mina bröder kan inte förstå vad du har sagt om riket. Vi känner att vi inte kan börja detta arbete förrän du har gett oss ytterligare instruktioner. Jag har kommit för att be dig ansluta dig till oss i trädgården och hjälpa oss att förstå meningen med dina ord." Och Jesus återvände med Andreas till apostlarna.

När han hade kommit in i trädgården samlade han apostlarna kring sig och undervisade dem ytterligare, varvid han sade: "Ni finner det svårt att ta emot mitt budskap emedan ni försöker bygga den nya undervisningen direkt på den gamla, men jag säger er att ni måste födas på nytt. Ni måste börja från början som små barn och vara villiga att lita på min undervisning och att tro på Gud. Rikets nya evangelium kan inte anpassas till det som är. Ni har oriktiga uppfattningar om Människosonen och hans mission på

I leave with you." "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid." This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

140:5.19 (1575.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: "Whosoever will save his life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it."

140:5.20 (1575.5) 4. "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven."

140:5.21 (1575.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never shun difficulty or danger. "Greater love has no man than to lay down his life for his friends." And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

140:5.22 (1575.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to "take a dare." And every child should early learn to sacrifice.

140:5.23 (1575.8) And so it is revealed that the beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140:5.24 (1575.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

140:6.1 (1576.1) Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he had overtaken him, he said: "Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words." And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

140:6.2 (1576.2) When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: "You find it difficult to receive my message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the

jorden. Men gör inte det misstaget att tro att jag har kommit för att åsidosätta lagen och profeterna. Jag har inte kommit för att riva ned utan för att uppfylla, utvidga och belysa. Jag kommer inte för att bryta mot lagen utan snarare för att skriva dessa nya budord på tavlorna i era hjärtan.

"Jag fordrar av er en rättfärdighet som är större än rättfärdigheten hos dem som försöker vinna Faderns gunst med allmosor, bön och fasta. För att komma in i riket måste ni ha en rättfärdighet som innefattar kärlek, barmhärtighet och sanning — en uppriktig önskan att göra min himmelske Faders vilja."

Då sade Simon Petrus: "Mästare, om du har ett nytt budord, så vill vi höra det. Uppenbara den nya vägen för oss." Jesus svarade Petrus: "Ni har hört det sägas av dem som undervisar om lagen: 'Du skall inte dräpa; den som dräper undgår inte sin dom.' Men jag ser bortom handlingen för att finna motivet. Jag säger er att var och en som är vred på sin broder hotas av fördörelse. Den som i sitt hjärta hyser hat och i sitt sinne planerar hämnd hotas av domen. Ni är tvungna att bedöma era medmänniskor enligt deras gärningar. Fadern i himlen dömer enligt avsikten."

"Ni har hört dem som undervisar om lagen säga: 'Du skall inte begå äktenskapsbrott.' men jag säger er att den man som ser på en kvinna i avsikt att åtrå henne har redan i sitt hjärta begått äktenskapsbrott. Ni kan bedöma människor endast enligt deras gärningar, men min Fader ser in i hjärtat hos sina barn och dömer dem i nåd enligt deras avsikter och verkliga önskningar."

Jesu avsikt var att fortsätta med att diskutera de andra buden när Jakob Sebedaios avbröt honom och frågade: "Mästare, vad skall vi lära folket beträffande skilsmässa? Skall vi tillåta en man att skilja sig från sin hustru så som Mose har föreskrivit?" När Jesus hörde denna fråga sade han: "Jag har inte kommit för att lagstifta utan för att upplysa. Jag har inte kommit för att reformera denna världs riken utan för att etablera himmelriket. Det är inte Faderns vilja att jag ger efter för frestelsen att lära er regler för förvaltning, handel eller socialt beteende, vilka må vara bra idag, men vore långt ifrån lämpliga för samhället i en annan tidsålder. Jag är på jorden uteslutande för att trösta människornas sinne, befria deras ande och frälsa deras själ. Men beträffande denna fråga om skilsmässa vill jag säga att fastän Mose såg med gillande på sådant, så var det inte så under Adams dagar och i Lustgården."

Efter att apostlarna hade talat en stund sinsemellan fortsatte Jesus med att säga: "Ni måste alltid observera de två sätten att se på de dödliga uppträdande — det mänskliga och det gudomliga synsättet, köttets vägar och andens väg, den timliga bedömningen och evighetens synpunkt." Fastän de tolv inte kunde förstå allt vad han lärde dem, var denna instruktion verkligen till stor hjälp för dem.

Sedan sade Jesus: "Men ni snubblar över min förkunne emedan ni vant er vid att tolka mitt budskap bokstavigt. Ni är långsamma i att urskilja anden i min undervisning. Ni måste dessutom komma ihåg att ni är mina budbärare. Ni är skyldiga att leva ert liv så som jag i anden har levt mitt. Ni är mina personliga representanter, men gör inte det misstaget att ni väntar

mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts.

140:6.3 (1576.3) "I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father's favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will of my Father in heaven."

140:6.4 (1576.4) Then said Simon Peter: "Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us." Jesus answered Peter: "You have heard it said by those who teach the law: 'You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.' But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent."

140:6.5 (1576.5) "You have heard the teachers of the law say, 'You shall not commit adultery.' But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance with their intents and real desires."

140:6.6 (1576.6) Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: "Master, what shall we teach the people regarding divorce? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?" And when Jesus heard this question, he said: "I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorce, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the Garden."

140:6.7 (1577.1) After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: "Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity." And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

140:6.8 (1577.2) And then said Jesus: "But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to

er att alla människor skulle leva som ni i varje detalj. Också måste ni minnas att jag även har får som inte hör till denna flock, och att jag har skyldigheter även mot dem, såtillvida att jag måste förse dem med ett mönster för hur man gör Guds vilja medan man lever de dödliga liv.”

Sedan frågade Natanael: ”Mästare, skall vi inte ge någon plats åt rättvisan? Moses lag säger: ‘Öga för öga, och tand för tand.’ Vad skall vi säga?” Jesus svarade: ”Ni skall löna ont med gott. Mina budbärare får inte strida med människorna, utan måste vara vänliga mot alla. Att mäta med samma mått skall inte vara er regel. Människornas härskare må ha sådana lagar, men så är det inte i riket; låt barmhärtigheten alltid vara bestämmande för era bedömningar och kärleken för ert beteende. Och om dessa ord verkar hårda kan ni fortfarande vända om. Om ni finner de krav som ställs på en apostel alltför svåra, kan ni återvända till lärjungens mindre krävande väg.”

Då apostlarna hörde dessa häpnadsväckande ord drog de sig för en stund tillbaka för sig själva, men de återvände snart och Petrus sade: ”Mästare, vi vill gå vidare med dig; inte en enda av oss vill vända om. Vi är fullt beredda att betala det extra priset, vi vill tömma bägaren. Vi vill vara apostlar, inte endast lärjungar.”

När Jesus hörde detta sade han: ”Var då villiga att ta på er era skyldigheter och följa mig. Gör era goda gärningar i det fördolda. När ni ger allmosor, låt då inte den vänstra handen veta vad den högra gör. Och när ni ber, gå då avsides för er själva och rabbla inte fåfänga och meningslösa fraser. Minns alltid att Fadern vet vad ni behöver redan innan ni har bett honom om det. Och när ni fastar, se då inte dystra ut för att människorna skall se att ni fastar. Som mina utvalda apostlar som nu har avskits för rikets tjänst, samlar er inte skatter på jorden, utan samlar er med ert osjälviska tjänande skatter i himlen, ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.

”Ögat är kroppens lampa; om därför ditt öga är givmilt fylls hela din kropp av ljus. Men om ditt öga är själviskt fylls hela kroppen av mörker. Om nu själva ljuset inom dig blir mörker, hur djupt är då inte detta mörker!”

Sedan frågade Tomas Jesus om de skulle ”fortsätta att ha allting gemensamt”. Mästaren sade: ”Ja, mina bröder, jag skulle vilja att vi lever tillsammans som en enda förståelsefull familj. Ni har anförtröts ett stort arbete, och jag erfordrar er odelade tjänst. Ni känner det träffande uttrycket: ‘Ingen kan tjäna två herrar.’ Ni kan inte uppriktigt dyrka Gud och samtidigt helhjärtat tjäna mammon. Sedan ni nu utan förbehåll har engagerat er i rikets arbete, var inte ängsliga för ert liv, och bekymra er än mindre för vad ni skall äta och dricka, eller för kläder att sätta på kroppen. Redan har ni lärt er att villiga händer och uppriktiga hjärtan inte skall gå hungriga. Och nu när ni bereder er för att ägna all er energi åt rikets arbete, var förvissade om att Fadern inte glömmar era behov. Sök först Guds rike, och när ni har kommit in i det skall ni få allt det andra som behövs. Var därför inte onödigt ängsliga för morgondagen. Var dag har nog av sina egna bekymmer.”

live as you do in every particular. Also must you remember that I have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature.”

140:6.9 (1577.3) Then asked Nathaniel: “Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, ‘An eye for an eye, and a tooth for a tooth.’ What shall we say?” And Jesus answered: “You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship.”

140:6.10 (1577.4) On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: “Master, we would go on with you; not one of us would turn back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples.”

140:6.11 (1577.5) When Jesus heard this, he said: “Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also.

140:6.12 (1577.6) “The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!”

140:6.13 (1577.7) And then Thomas asked Jesus if they should “continue having everything in common.” Said the Master: “Yes, my brethren, I would that we should live together as one understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: ‘No man can serve two masters.’ You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof.”

140:6.14 (1577.8)

När Jesus såg att de var redo att stanna uppe hela natten för att ställa frågor, sade han: "Mina bröder, ni är bräckliga kärl; det är bäst för er att gå till vila för att vara beredda för morgondagens arbete." Men sömnen hade försvunnit från deras ögon. Petrus dristade sig till att be sin Mästare att "få ha ett litet enskilt samtal med dig. Inte för att jag skulle ha några hemligheter för mina bröder, men jag har oro i mitt sinne, och om jag kanske skulle förtjäna en tillrättavisning från min Mästare kunde jag lättare stå ut med den ensam med dig." Jesus sade: "Kom med mig, Petrus" — och han gick före in i huset. När Petrus mycket upplivad och storligen uppmuntrad återvände från samvaron med sin Mästare, beslöt Jakob att gå in för att tala med Jesus. Och så vidare genom de tidiga morgontimmarna gick de andra apostlarna in, den ene efter den andre, för att tala med Mästaren. När de alla utom tvillingarna, som hade somnat, hade haft personliga samtal med honom gick Andreas in till Jesus och sade: "Mästare, tvillingarna har somnat vid elden i trädgården; skall jag väcka dem och fråga om de också ville tala med dig?" Jesus sade leende till Andreas: "De har det bra — stör dem inte." Nu var natten nära förbi; en ny dag grydde.

7. VECKAN EFTER ORDINATIONEN

När de tolv efter några timmars sömn var församlade till en sen frukost med Jesus, sade han: "Nu måste ni börja ert arbete med att predika det glada budskapet och undervisa troende. Gör er klara att bege er till Jerusalem." Då Jesus hade talat tog Tomas mod till sig och sade: "Mästare, jag vet att vi nu borde vara redo att inleda arbetet, men jag befärar att vi ännu inte är kapabla att genomföra detta stora projekt. Kunde du samtycka till att vi stannade här i trakten bara några dagar till innan vi tar itu med rikets arbete?" Då Jesus såg att alla hans apostlar var besatta av samma rädsla sade han: "Det skall ske enligt er begäran, vi stannar här över sabbatsdagen."

Vecka efter vecka hade små grupper av allvarliga sanningssökare samt nyfikna åskådare kommit till Betsaida för att få se Jesus. Redan hade ryktet om honom spritt sig ut över landsbygden. Vetgiriga grupper hade kommit från så avlägsna städer som Tyros, Sidon, Damaskus, Caesarea och Jerusalem. Hittills hade Jesus tagit emot dessa människor och undervisat dem om riket, men Mästaren överlät nu detta arbete till de tolv. Andreas brukade välja ut en av apostlarna och anvisa honom till en grupp av besökare, och ibland var de alla tolv engagerade på detta sätt.

I två dagar arbetade de med att undervisa på dagen och hålla enskilda möten långt in på natten. På tredje dagen besökte Jesus Sebedaios och Salome och sände samtidigt iväg sina apostlar för att "fiska, söka sorglös omväxling eller kanske besöka era familjer." På torsdagen återvände de för ytterligare tre dagar av undervisning.

Under denna övningsvecka upprepade Jesus många gånger för sina apostlar de två viktiga motiven till sin mission på jorden efter sitt dop:

1. Att uppenbara Fadern för människorna.
2. Att leda människorna till att bli medvetna om sitt

^{140:6.14 (1578.7)} When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: "My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow's work." But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that "I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you." And Jesus said, "Come with me, Peter" — leading the way into the house. When Peter returned from the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: "Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?" And Jesus smilingly said to Andrew, "They do well — trouble them not." And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. THE WEEK FOLLOWING THE ORDINATION

^{140:7.1 (1578.2)} After a few hours' sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: "Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem." After Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: "I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for just a few days more before we begin the work of the kingdom?" And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: "It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day."

^{140:7.2 (1578.3)} For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Betsaida to see Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

^{140:7.3 (1578.4)} For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to "go fishing, seek carefree change, or perchance visit your families." On Thursday they returned for three more days of teaching.

^{140:7.4 (1578.5)} During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

- ^{140:7.5 (1578.6)} 1. To reveal the Father to man.
- ^{140:7.6 (1578.7)} 2. To lead men to become son-conscious

sonskap — att genom tron inse och verkliggöra att de är den Högstes barn.

En vecka av dessa olika erfarenheter betydde mycket för de tolv; några blev rentav överdrivet självsäkra. Vid det sista sammanträdet på kvällen efter sabbaten kom Petrus och Jakob till Jesus och sade: "Vi är redo — låt oss nu gå ut och ta riket i besittning." Till detta svarade Jesus: "Må er visdom motsvara er iver och er djärvhet gottgöra er okunskap."

Fastän det i Jesu förkunnelse fanns mycket som apostlarna inte kunde förstå, insåg de förvisso betydelsen av det charmfullt vackra liv som han levde tillsammans med dem.

8. TORSDAGSEFTERMIDDAGEN PÅ SJÖN

Jesus visste mycket väl att hans apostlar inte helt uppfattade hans läror. Han beslöt att ge Petrus, Jakob och Johannes en del specialundervisning i hopp om att de skulle kunna klargöra uppfattningarna hos sina medarbetare. Han såg att fastän de tolv förstod vissa delar av begreppet om ett andligt rike, fortsatte de envist att knyta denna nya andliga undervisning direkt samman med sina gamla och invanda konkreta uppfattningar om himmelriket som ett återupprättande av Davids tron och en förnyad etablering av Israel som en timlig maktfaktor på jorden. Följaktligen begav sig Jesus på torsdagseftermiddagen ut från stranden i en båt med Petrus, Jakob och Johannes för att samtala om rikets angelägenheter. Detta var en fyra timmars undervisningskonferens som omfattade tiotals frågor och svar och som kanske bäst kan tas med i denna redogörelse genom att omdisponera sammandraget av denna betydelsefulla eftermiddag så som Simon Petrus följande morgon gav det till sin bror Andreas:

1. Att göra Faderns vilja. Jesu undervisning om att ha förtroende för den himmelske Faderns över-omsorg var inte en blind och passiv fatalism. Han citerade denna eftermiddag med gillande ett gammalt hebreiskt ordstäv: "Den som inte arbetar skall heller inte äta." Han visade på sin egen erfarenhet som en tillräcklig förklaring till sin förkunnelse. Hans anvisningar om att lita på Fadern får inte bedömas enligt de sociala eller ekonomiska förhållandena i modern tid eller någon annan tid. Hans instruktioner omfattar de ideala principerna för att leva nära Gud under alla tidsåldrar och i alla världar.

Jesus gjorde klart för de tre skillnaden mellan kraven på en apostel och på en lärjunge. Inte ens då förbjöd han de tolv att utöva försiktighet och framsynthet. Det han predikade emot var inte förutseende utan ängslan, oro. Han förkunnade en aktiv och vaken underkastelse under Guds vilja. Som svar på deras många frågor om sparsamhet och hushållande riktade han endast deras uppmärksamhet på sitt liv som timmerman, båtbyggare och fiskare och på sitt omsorgsfulla organiserande av de tolv. Han sökte göra det klart att världen inte bör betraktas som fiende, att omständigheterna i livet utgör en gudomlig ordning som fungerar i samverkan med Guds barn.

Jesus hade stora svårigheter att få dem att förstå hans personliga vana icke-våld, att inte sätta sig till motvärn. Han totalt vägrade att försvara sig själv, och

— to faith-realize that they are the children of the Most High.

140:7.7 (1579.1) One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, "We are ready — let us now go forth to take the kingdom." To which Jesus replied, "May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance."

140:7.8 (1579.2) Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly beautiful life he lived with them.

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

140:8.1 (1579.3) Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of heaven as a restoration of David's throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours' teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

140:8.2 (1579.4) 1. *Doing the Father's will.* Jesus' teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: "He who will not work shall not eat." He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140:8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God's will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

140:8.4 (1579.6) Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to

det föreföll apostlarna att han skulle vara nöjd om de följde samma princip. Han lärde dem att inte göra motstånd mot det onda, att inte strida eller kämpa mot orättvisa, oförrätt eller skada, men han lärde dem inte att passivt tolerera missgärningar. Han gjorde det klart denna eftermiddag att han samtyckte till att samhället straffade missdådare och brottslingar och att myndigheterna ibland måste ta till våld för att upprätthålla ordningen i samhället och för att rättvisan måtte ha sin gång.

Han upphörde aldrig att varna sina lärjungar för den onda vanan att återgälda; han tog ingen hänsyn till hämnden, idén att ge igen. Han djupt beklagade bruket att hysa agg. Han förkastade idén om öga för öga och tand för tand. Han ogillade hela begreppet om enskild och personlig hämnd och hänförde sådana ärenden å ena sidan till att skötas av civilmyndigheterna och å andra sidan till att dömas av Gud. Han gjorde klart för de tre att hans undervisning gällde individen, inte staten. Beträffande dessa frågor gjorde han följande sammanfattning av sina instruktioner dittills:

Älska era fiender — kom ihåg de krav som det mänskliga broderskapet ställer.

Det ondas meningslöshet: En orätt kan inte rättas till genom hämnd. Gör inte misstaget att bekämpa det onda med dess egna vapen.

Ha tro — förtröstan på att den gudomliga rättvisan och eviga godheten till slut segrar.

2. Politisk inställning. Jesus uppmanade sina apostlar att vara diskreta med sina anmärkningar när det gällde de spända relationer som då rådde mellan det judiska folket och den romerska regeringen. Han förbjöd dem att på något sätt bli inblandade i dessa svårigheter. Han var alltid noggrann med att undvika sina fienders politiska snaror och svarade alltid: "Ge kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud." Han vägrade att låta sin uppmärksamhet avledas från sin mission att etablera en ny frälsningsväg; han lät sig inte bekymras av något annat. I sitt personliga liv följde han alltid, som sig bör, alla lagar och bestämmelser. I all sin offentliga förkunnelse förbigick han de medborgerliga, sociala och ekonomiska områdena. Han sade till de tre apostlarna att han befattade sig endast med principerna för människans inre och personliga andliga liv.

Jesus var därför inte en politisk reformator. Han kom inte för att omorganisera världen. Även om han hade gjort det skulle det endast ha varit tillämpligt på den tiden och i den generationen. Det oaktat visade han förvisso människan det bästa sättet att leva, och ingen generation är fri från mödan att finna ut hur den bäst kan tillämpa Jesu liv på sina egna problem. Men gör aldrig det misstaget att ni identifierar Jesu förkunnelse med någon politisk eller ekonomisk teori, med något socialt eller industriellt system.

3. Social inställning. De judiska rabbinerna hade länge debatterat frågan om vem som är ens nästa. Jesus kom med idén om en aktiv och spontan vänlighet, en så äkta kärlek till ens medmänniskor att den utvidgade grannskapet till att omfatta hela världen och därmed gjorde alla människor till ens nästa. Men i hela detta sammanhang var Jesus endast intresserad av individen, inte av massorna. Jesus var ingen

the apostles that he would be pleased if they would pursue the same policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

140:8.5 (1579.7) He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge, assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual*, not the state. He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

140:8.6 (1580.1) Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

140:8.7 (1580.2) The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

140:8.8 (1580.3) Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

140:8.9 (1580.4) 2. *Political attitude*. He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, "Render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's." He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man's inner and personal spiritual life.

140:8.10 (1580.5) Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation. Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus' life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus' teachings with any political or economic theory, with any social or industrial system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social attitude*. The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one's fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one's neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to

sociolog, men han bemödade sig förvisso om att bryta ned alla former av självisk isolering. Han lärde ut ren sympati, medkänsla. Mikael av Nebadon är en Son som domineras av barmhärtighet; medkänsla är själva hans natur.

Mästaren sade inte att människorna aldrig skulle bjuda sina vänner på middag, men han sade faktiskt att hans efterföljare skulle ställa till fester för de fattiga och vanlottade. Jesus hade en stark för rättvisa, men rättvisan mildrades alltid av barmhärtighet. Han lärde inte sina apostlar att de skulle låta samhällets parasiter eller professionella allmosetiggare utnyttja dem. Det närmaste han kom till att göra sociologiska uttalanden var att säga: "Döm inte, för att inte själva bli dömda."

Han gjorde det klart att vänlighet utan åtskillnad kan klandras för många sociala missbruk. Följande dag gav Jesus klara anvisningar åt Judas om att inga av apostlarnas gemensamma penningmedel fick ges ut som allmosor utom på hans egen eller två av apostlarnas gemensamma anhållan. I alla dessa sammanhang brukade Jesus alltid säga: "Var kloka som ormar men ofarliga som duvor." Det föreföll att vara hans avsikt att i alla sociala situationer lära ut tålmod, tolerans och förlåtelse.

Familjen stod i centrum för Jesu livsfilosofi — i livet här och i livet härefter. Han baserade sin undervisning om Gud på familjen, samtidigt som han försökte rätta till judarnas tendens att överdrivet vörda sina förfäder. Han prisade familjelivet som människans högsta plikt men gjorde det klart att familjeförhållandena inte får vara ett hinder för religiösa förpliktelserna. Han riktade uppmärksamheten på att familjen är en timlig institution, att den inte består efter döden. Jesus tvekade inte att avstå från sin familj när familjen gick emot Faderns vilja. Han undervisade om människornas nya och större brödraskap — Guds söner. På Jesu tid var skilsmässosederna slappa i Palestina och över hela romarriket. Han vägrade upprepade gånger att komma med föreskrifter om äktenskap och skilsmässa, men många av Jesu tidiga efterföljare hade starka åsikter om skilsmässa och tvekade inte att tillskriva honom dessa åsikter. Alla Nya testamentets författare höll sig till dessa strängare och mer avancerade uppfattningar om skilsmässa utom Johannes Markus.

4. Ekonomisk inställning. Jesus arbetade, levde, köpte och sålde i världen sådan han fann den. Jesus var inte här för att reformera ekonomin, fastän han ofta fäste uppmärksamhet vid den orättvisa och ojämna fördelningen av rikedom. Men han kom inte med några förslag till hur situationen kunde upphjälpas. Han gjorde det klart för de tre att fastän hans apostlar inte skulle inneha egendom predikade han inte emot rikedom och egendom, endast mot dess ojämna och orättvisa fördelning. Han såg behovet av rättvisa inom samhället och näringslivet, men han erbjöd inga regler för att nå dessa mål.

Han lärde aldrig sina efterföljare att undvika jordiska ägodelar; det gällde endast för hans tolv apostlar. Lukas, som var läkare, var en stor anhängare av social jämlikhet, och han tolkade gärna Jesu uttalanden i samklang med sina personliga uppfattningar. Jesus instruerade aldrig personligen sina efterföljare att lägga sig till med ett levnadssätt som innebär samliv inom en grupp. Han gjorde inga som helst uttalanden om sådana angelägenheter.

break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

140:8.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, "Judge not, that you be not judged."

140:8.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, "Be as wise as serpents but as harmless as doves." It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

140:8.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except John Mark.

140:8.15 (1581.2) 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

140:8.16 (1581.3) He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he made no pronouncement of any sort regarding such matters.

Jesus varnade ofta sina åhörare för allt habegär och sade att "en människas lycka består inte i överflöd på ägodelar." Han upprepade ständigt: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen och förlorar sin egen själ?" Han angrep aldrig direkt innehav av egendom, men han insisterade förvisso på att det alltid och för evigt är väsentligt att de andliga värdena kommer först. Under sin senare förkunnelse försökte han korrigera många av de felaktiga livsuppfattningarna på Urantia genom att berätta talrika liknelser, som han framförde under loppet av sin offentliga verksamhet. Jesus hade aldrig för avsikt att formulera ekonomiska teorier. Han visste mycket väl att varje tidsålder måste utveckla sina egna botemedel för befintliga svårigheter. Om Jesus fanns på jorden idag och levde sitt liv som dödlig, skulle han för majoriteten av goda män och kvinnor vara en stor besvikelse av den enkla orsaken att han inte skulle ta ställning till nutida politiska, sociala eller ekonomiska tvister. Han skulle hålla sig värdigt på avstånd från dem medan han skulle lära er att fullända ert inre andliga liv för att göra er mångfaldigt mer kompetenta att finna lösningen till era rent mänskliga problem.

Jesus skulle vilja göra alla människor gudalika och sedan empatiskt följa med när dessa Guds söner löser sina egna politiska, sociala och ekonomiska problem. Det var inte rikedom han fördömde, utan det som rikedomen gör med de flesta av dess dyrkare. Denna torsdagseftermiddag sade Jesus för första gången till sina medarbetare att "det är saligare att ge än att få."

5. Personlig religion. Ni borde likt apostlarna bättre kunna förstå Jesu förkunnelse genom hans liv. Han levde ett fulländat liv på Urantia, och hans enastående förkunnelse kan förstås endast när detta liv ses mot sin omedelbara bakgrund. Det är hans liv — och inte hans undervisning för de tolv eller hans predikningar för folkmassorna — som är till största hjälp för att uppenbara Faderns gudomliga karaktär och kärleksfulla personlighet.

Jesus angrep inte de hebreiska profeternas eller de grekiska moralisternas läror. Mästaren erkände allt det goda som dessa lärare stod för, men han hade kommit ned till jorden för att förkunna någonting därtill, "människans frivilliga anpassande av sin vilja till Guds vilja." Jesus ville inte endast åstadkomma en religiös människa, en dödlig som helt upptas av religiösa känslor och bara drivs av andliga impulser. Om ni blott hade fått kasta en enda blick på honom skulle ni ha vetat att Jesus var en verklig man med stor erfarenhet av denna världs angelägenheter. Jesu undervisning har i detta avseende grovt förvrängt och i hög grad vanställt under alla århundraden i det kristna tidsskedet. Ni har också haft förvrängda uppfattningar om Mästarens beskedlighet och ödmjukhet. Vad han syftade till i sitt liv tycks ha varit en enastående självrespekt. Han gav endast människan rådet att ödmjuka sig så att hon skulle kunna bli verkligt upphöjd. Vad han verkligen syftade till var sann ödmjukhet i förhållande till Gud. Han satte stort värde på uppriktighet — ett rent hjärta. Trohet var en av de främsta dygderna vid hans bedömning av karaktären, medan mod var själva hjärtat i hans förkunnelse. "Frukta inte" var hans paroll och tålmodig uthållighet hans ideal i fråga om karaktärsstyrka. Jesu förkunnelse utgör en religion av dristighet, mod och heroism. Det är just därför som han till sina personliga representanter valde tolv vanliga

140:8.17 (1581.4) Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that "a man's happiness consists not in the abundance of his material possessions." He constantly reiterated, "What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?" He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manyfold more competent to attack the solution of your purely human problems.

140:8.18 (1581.5) Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that "it is more blessed to give than to receive."

140:8.19 (1581.6) 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus' teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the multitudes, that will assist most in revealing the Father's divine character and loving personality.

140:8.20 (1582.1) Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional*, "the voluntary conformity of man's will to God's will." Jesus did not want simply to produce a *religious man*, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the Master's meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect*. He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character, while *courage* was the very heart of his teachings. "Fear not" was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly

män, av vilka de flesta var härdade, manliga och virila fiskare.

Jesus sade inte mycket om lasterna i samhället vid hans tid; sällan yttrade han sig om moraliska förseelser. Han undervisade positivt om sann dygd. Han undvek omsorgsfullt det negativa sättet att undervisa; han vägrade att vara ett språkrör för det onda. Han var inte heller en moralens reformator. Han visste mycket väl, och så lärde han även sina apostlar, att varken religionsbaserade tillrättavisningar eller lagstadgade förbud kunde förtränga de sinnliga begären hos människosläktet. Hans få fördömanden riktade sig främst mot högmot, grymhet, förtryck och skenhelighet.

Jesus fördömde inte ens fariséerna våldsamt, vilket Johannes gjorde. Han visste att många bland de skriftlärdade och fariséerna var uppriktiga i sina hjärtan. Han förstod deras förslavande bundenhet till de religiösa traditionerna. Jesus lade stor vikt vid att först "göra trädet bra". Han inpräntade hos de tre att han satte värde på hela livet, inte endast på några få speciella dygder.

Det speciella som Johannes lärde sig av denna dags undervisning var att kärnan i Jesu religion var förvärvandet av en medkännande karaktär i förening med en personlighet som var motiverad att göra den himmelske Faderns vilja.

Petrus fattade tanken att evangeliet, som de stod i begrepp att förkunna, i själva verket innebar en ny början för hela människosläktet. Han förmedlade senare denna uppfattning till Paulus, som därav formulerade sin lära om Kristus som "den andre Adam".

Jakob fattade den spännande sanningen att Jesus ville att hans barn på jorden skulle leva som om de redan vore medborgare i det fullbordade himmelska riket.

Jesus visste att människor är olika, och det lärde han sina apostlar. Han uppmanade dem ständigt att inte försöka forma lärjungar och troende enligt något färdigt mönster. Han försökte låta varje själ utvecklas på sitt eget sätt, som en särskild individ på väg mot fulländning inför Gud. Som svar på en av Petrus många frågor sade Jesus: "Jag vill göra människorna fria, så att de likt små barn kan börja ett nytt och bättre liv." Jesus betonade alltid att sann godhet måste vara omedveten, att när man utövar välgörenhet inte låta den vänstra handen veta vad den högra gör.

De tre apostlarna blev chockerade denna eftermiddag när de insåg att det i deras Mästares religion inte fanns någon plats för andlig självrannsakan. Alla religioner före och efter Jesu tid, även kristendomen, omsorgsfullt föreskriver en samvetsgrann självrannsakan. Men så förhåller det sig inte med Jesu religion. Jesu livsfilosofi innehåller ingen religiös introspektion. Timmermannens son föreskrev aldrig karaktärsbyggande, endast karaktärstillväxt, och förklarade att himmelriket är likt ett senapskorn. Men Jesus sade heller inget som skulle fördöma självanalys som ett sätt att förhindra en inbilsk egenkärlek.

Rätten att träda in i riket är betingad av tro, personlig tro. Priset för att stanna och vara med i den progressiva uppstigningen i riket är den dyrbara pärla som får människan att sälja allt hon har för att äga den.

fishermen.

140:8.21 (1582.2) Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

140:8.22 (1582.3) Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on "first making the tree good." He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

140:8.23 (1582.4) The one thing which John gained from this day's teaching was that the heart of Jesus' religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

140:8.24 (1582.5) Peter grasped the idea that the gospel they were about to proclaim was really a fresh beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as "the second Adam."

140:8.25 (1582.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

140:8.26 (1582.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter's many questions, the Master said: "I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life." Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

140:8.27 (1583.1) The three apostles were shocked this afternoon when they realized that their Master's religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus' philosophy of life is without religious introspection. The carpenter's son never taught character *building*; he taught character *growth*, declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

140:8.28 (1583.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a

Jesu förkunnelse är en religion för alla och envar, inte endast för veklingar och slavar. Hans religion kristalliserades aldrig (under hans tid) till trossatser och teologiska lagar; han lämnade inte en skriven rad efter sig. Hans liv och förkunnelse lämnades i arv till universumet som en inspirerande och idealistisk gåva, lämpad för andlig vägledning och moralisk instruktion under alla tidsåldrar i alla världar. Även idag står Jesu förkunnelse som sådan skild från alla religioner, fastän den är det levande hoppet hos var och en av dem.

Jesus lärde inte sina apostlar att religionen är människans enda jordiska sysselsättning; det var judarnas idé om att tjäna Gud. Men han betonade förvisso att religionen var det enda som de tolv skulle befatta sig med. Jesus lärde inget sådant som skulle ha avhållit hans troende från att ägna sig åt genuin kultur; han nedvärderade endast de traditionsbundna religiösa skolorna i Jerusalem. Han var frisinnad, godhjärtad, lärd och tolerant. Självmedveten fromhet hade ingen plats i hans filosofi för ett rättfärdigt liv.

Mästaren erbjöd inga lösningar för de icke-religiösa problemen under hans tid eller någon senare tid. Jesus önskade utveckla den andliga insikten om eviga realiteter och stimulera initiativet till att leva originellt; han befattade sig uteslutande med de underliggande och bestående andliga behoven hos människosläktet. Han uppenbarade en godhet som var jämbördig med Gud. Han upphöjde kärleken — sanningen, skönheten och godheten — till gudomligt ideal och evig verklighet.

Mästaren kom för att hos människan skapa en ny ande, en ny vilja — för att ge en ny förmåga till att känna sanningen, uppleva medlidsamhet och välja godheten — viljan att befinna sig i samklang med Guds vilja, i förening med den eviga trängtan att bli fulländad, även som Fadern i himlen är fulländad.

9. INVIGNINGSDAGEN

Nästa sabbatsdag ägnade Jesus åt sina apostlar. De färdades tillbaka till högslätten där han hade ordinerat dem. Efter ett långt och djupt rörande personligt och uppmuntrande anförande förrättade han där den högtidliga akten att inviga de tolv. Denna sabbatseftermiddag samlade Jesus apostlarna kring sig på bergsslutningen och gav dem i sin himmelske Faders hand som en förberedelse för den dag då han skulle bli tvungen att lämna dem ensamma i världen. Det förekom ingen ny undervisning vid detta tillfälle, endast samvaro och andlig gemenskap.

Jesus gick på nytt igenom många delar av ordinationspredikan, som han hade hållit på detta samma ställe, och sedan kallade han dem till sig en åt gången och förordnade dem till att gå ut i världen som hans representanter. Mästarens invigningsåläggande var: "Gå ut till hela världen och förkunna rikets glada budskap. Befria dem som är andligt fångna, trösta de förtryckta och ge vård åt dem som lider. Frikostigt har ni fått, ge frikostigt vidare."

Jesus gav dem rådet att inte ta med sig vare sig pengar eller extra kläder, och han sade: "Arbetaren är värd sin lön." Till slut sade han: "Se, jag skickar er som får in bland vargar. Var därför kloka som ormar och

man sells all that he has.

140:8.29 (1583.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

140:8.30 (1583.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant. Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

140:8.31 (1583.5) The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

140:8.32 (1583.6) The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing the truth, experiencing compassion, and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in heaven is perfect.

9. THE DAY OF CONSECRATION

140:9.1 (1583.7) The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

140:9.2 (1584.1) Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

140:9.3 (1584.2) Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise

ofarliga som duvor. Men akta er, ty era fiender kommer att föra er inför sina rådsmöten, och i sina synagogor kommer de att ta er i upptuktelse. De tar er inför ståthållare och härskare därför att ni tror detta evangelium, och själva ert vittnesmål skall för dem vittna om mig. Och när de sätter sig till doms över er, bekymra er då inte för vad ni kommer att säga, ty min Faders ande bor i ert inre och kommer att tala genom er vid ett sådant tillfälle. En del av er kommer att dödas, och innan ni etablerar riket på jorden kommer ni att bli hatade av många folk på grund av detta evangelium. Men var inte rädda; jag skall vara med er, och min ande skall gå före er ut till hela världen. Och min Faders närvaro kommer att förbli hos er när ni först går till judarna och sedan till främlingarna.”

När de kom ned från berget gick de tillbaka till sitt hem i Sebedaios hus.

10. KVÄLLEN EFTER INVIGNINGEN

Den kvällen när Jesus undervisade inne i huset — ty det hade börjat regna — talade han länge och försökte visa de tolv vad de måste vara, inte vad de måste göra. De kände endast till en religion som föreskrev utförandet av vissa uppgifter som ett sätt att vinna rättfärdighet — frälsning. Men Jesus upprepade gång på gång: ”I riket måste ni vara rättfärdiga för att utföra arbetet.” Många gånger upprepade han: ”Var därför fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig.” Allt emellan måste Mästaren förklara för sina förvirrade apostlar att den frälsning som han hade kommit med till världen kunde tas emot endast genom tro, genom en enkel och uppriktig tro. Jesus sade: ”Johannes predikade ett omvändelsesdop, sorg över det tidigare levnadssättet. Ni skall förkunna ett dop som innebär gemenskap med Gud. Predika omvändelse för dem som har behov av en sådan förkunnelse, men öppna dörrarna på vid gavel för dem som redan uppriktigt söker inträde i riket och be dem stiga in i den glada gemenskapen bland Guds söner.” Men det var en svår uppgift att övertyga dessa galileiska fiskare att det att man är rättfärdig genom tro måste föregå det att man gör det som är rättfärdigt i de dödligas dagliga liv på jorden.

Ett annat svårt hinder för detta arbete med att undervisa de tolv var deras tendens att ta fasta på i hög grad idealistiska och andliga principer av religiös sanning och omvandla dem till konkreta regler för personligt uppförande. Jesus kunde framhålla för dem den underbart vackra anda som uttryckte själens attityd, men de envisades med att omforma en sådan förkunnelse till regler för personligt beteende. Mången gång när de verkligen satte sig i sinnet att komma ihåg vad Mästaren sade, var det så gott som säkert att de glömde vad han inte sade. Men de tillgodogjorde sig så småningom hans undervisning emedan Jesus var allt det som han lärde dem. Det som de inte kunde få ut av den undervisning som han meddelade i ord, det fick de så småningom genom att leva tillsammans med honom.

Det var inte uppenbart för apostlarna att deras Mästare levde ett liv som var avsett som andlig inspiration för varje person i varje tidsålder i varje värld i ett vittomfattande universum. Trots det som Jesus

as serpents and as harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles.”

140:9.4 (1584.3) And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

10. THE EVENING AFTER THE CONSECRATION

140:10.1 (1584.4) That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be*, not what they must *do*. They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, “In the kingdom you must be righteous in order to do the work.” Many times did he repeat, “Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect.” All the while was the Master explaining to his bewildered apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing*, by simple and sincere faith. Said Jesus: “John preached a baptism of repentance, sorrow for the old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God.” But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

140:10.2 (1584.5) Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul's attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not* say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus was all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

140:10.3 (1585.1) It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told

emellanåt berättade för apostlarna kunde de inte fatta att han utförde ett verk i denna värld men för alla andra världar i sin vidsträckt skapelse. Jesus levde sitt liv på Urantia, inte för att ge ett personligt exempel för män och kvinnor i denna värld att leva sitt liv som dödliga, utan snarast för att skapa ett högt andligt och inspirerande ideal för alla dödliga varelser i alla världar.

Tomas frågade samma kväll Jesus: "Mästare, du säger att vi måste bli som små barn innan vi kan få komma in i Faderns rike, och trots det har du varnat oss för att inte låta oss förledas av falska profeter och göra oss skyldiga till att kasta våra pärlor åt svinen. Nu är jag uppriktigt sagt förvirrad. Jag kan inte förstå din undervisning." Jesus svarade Tomas: "Hur länge skall jag stå ut mer er! Ständigt envisas ni med att ta allt vad jag lär bokstavligen. När jag som pris för att komma in i riket bad er bli som små barn, syftade jag inte på benägenheten att vara lättlurad, på enbart villigheten att tro, och inte heller på lättrogenheten inför insmickrande främlingar. Vad jag verkligen önskade att ni skulle förstå av denna illustration var förhållandet mellan barnet och dess far. Du är barnet, och det är din Faders rike du söker komma in i. Mellan varje normalt barn och dess far finns denna naturliga tillgivenhet som garanterar ett förståelsefullt och kärleksfyllt förhållande och som för alltid utesluter all tendens att köpslå om Faderns kärlek och barmhärtighet. Och det evangelium som ni går ut för att predika handlar om en frälsning som växer fram ur trosinsikten om detta samma och eviga förhållande mellan barn och far."

Det enastående draget i Jesu förkunnelse var att moralen i hans filosofi utgick från individens personliga förhållande till Gud — just från detta förhållande mellan barn och far. Jesus betonade individen, inte rasen eller nationen. När de intog sin kvällsmåltid hade Jesus ett samtal med Matteus och förklarade att det moraliska i en handling bestäms av individens motiv. Jesu moral var alltid positiv. Den gyllene regeln, så som den formulerades på nytt av Jesus, kräver aktiv social kontakt; den äldre negativa regeln kunde åtydas även i avskildhet. Jesus avklädde moralen alla regler och ceremonier och upphöjde den till det andliga tänkandets och det sant rättfärdiga livets majestätiska nivåer.

Jesu nya religion var inte utan praktiska följder, men vad som än står att finna av praktiskt politiskt, socialt eller ekonomiskt värde i hans förkunnelse, är den naturliga följden av denna inre erfarenhet hos själen när den frambär andens frukter i det spontana dagliga tjänandet som uttryck för äkta personlig religiös erfarenhet.

Efter det att Jesus och Matteus hade slutat samtala frågade Simon Seloten: "Men Mästare, är alla människor Guds söner?" Jesus svarade: "Ja Simon, alla människor är Guds söner, och det är den goda nyheten som ni skall förkunna." Men apostlarna kunde inte fatta en sådan lära, det var ett nytt, främmande och överraskande uttalande. Just på grund av sin önskan att inpränta denna sanning hos sina efterföljare lärde han dem att behandla alla människor som sina bröder.

Som svar på en fråga av Andreas gjorde Mästaren det klart att moralen i hans förkunnelse var oskiljaktig från religionen i hans liv. Han lärde ut moral, inte utgående från människans natur, utan från människans relation till Gud.

them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work on this world but for all other worlds in his vast creation. Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world, but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

140:10.4 (1585.2) This same evening Thomas asked Jesus: "Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father's kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching." Jesus replied to Thomas: "How long shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you should gather from the illustration was the child-father relationship. You are the child, and it is your Father's kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father's love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship."

140:10.5 (1185.3) The one characteristic of Jesus' teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the *individual*, not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual's motive. Jesus' morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

140:10.6 (1585.4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

140:10.7 (1585.5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, "But, Master, are *all* men the sons of God?" And Jesus answered: "Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim." But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

140:10.8 (1585.6) In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

Johannes frågade Jesus: "Mästare, vad är himmelriket?" Jesus svarade: "Himmelriket består av dessa tre väsentligheter: för det första att man inser och erkänner Guds överhöghet som ett faktum, för det andra att man tror på sanningen om att man är son till Gud, och för det tredje att man tror på verkningsfullheten av människans suprema önskan att göra Guds vilja — att vara lik Gud. Och detta är den goda nyheten i evangeliet: att varje dödlig genom tro kan få allt detta som är väsentligt för hans frälsning."

Nu var veckan av väntan förbi, och de gjorde sig redo för att nästa morgon bege sig till Jerusalem.

140:10.9 (1585.7) John asked Jesus, "Master, what is the kingdom of heaven?" And Jesus answered: "The kingdom of heaven consists in these three essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation."

140:10.10 (1586.1) And now the week of waiting was over, and they prepared to depart on the morrow for Jerusalem.

Kapitel 141. Den offentliga verksamheten inleds

⇨ 140

Urantiaboken

142 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 141

DEN OFFENTLIGA VERKSAMHETEN

INLEDS

Sektioner

Introduktion

1. Avfärden från Galiléen
2. Guds lag och Faderns vilja
3. Vistelsen i Amathus
4. Undervisning om Fadern
5. Andlig enighet
6. Sista veckan i Amathus
7. I Betania bortom Jordan
8. Arbetet i Jeriko
9. Avfärden till Jerusalem

Introduktion

PÅ VECKANS första dag, den 19 januari år 27 e.Kr., gjorde sig Jesus och de tolv apostlarna redo att ge sig av från sin operationsbas i Betsaida. De tolv visste inget om Mästarens planer utom att de var på väg till Jerusalem för att fira påsken i april och att avsikten var att färdas via Jordandalen. De kom inte iväg från Sebedaios hus förrän nära middagen emedan apostlarnas familjer och andra lärjungar hade kommit för att ta farväl och önska dem lycka till i det nya arbete som de snart skulle påbörja.

Just innan de skulle ge sig på väg märkte apostlarna att Mästaren saknades, och Andreas gick ut för att söka efter honom. Efter ett kort sökande fann han Jesus i en båt nere vid stranden där han satt och grät. De tolv hade ofta sett sin Mästare när han såg ut att sörja, och de hade iakttagit de korta perioder då han var allvarligt försjunken i sina tankar, men ingen av dem hade någonsin sett honom gråta. Andreas var något överraskad av att se Mästaren på detta sätt upprörd kort före deras avfärd till Jerusalem, och han dristade sig till att närma sig Jesus och frågade: "Mästare, varför gråter du på denna stora dag då vi skall bege oss till Jerusalem för att förkunna Faderns rike? Vem av oss har sårat dig?" Jesus svarade Andreas medan han gick tillbaka med honom för att förena sig med de tolv: "Ingen av er har gjort mig sorgsen. Jag är bedrövd endast därför att ingen av min far Josefs familj har

PAPER 141

BEGINNING THE PUBLIC WORK

SECTIONS

Introduction

1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

INTRODUCTION

141:0.1 (1587.1) ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Bethsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

141:0.2 (1587.2) Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew was somewhat startled to see the Master thus affected on the eve of their departure for Jerusalem, and he ventured to approach Jesus and ask: "On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father's kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?" And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: "No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph's family have remembered to come over to bid us Godspeed." At this time Ruth was

kommit ihåg att komma över hit för att önska oss lycka på färden." Vid denna tid var Rut på besök hos sin bror Josef i Nasaret. De övriga medlemmarna av hans familj hölls borta av stolthet, besvikelse, missförstånd och småsint harm som följd av sårade känslor.

1. AVFÄRDEN FRÅN GALILÉEN

Kafarnaum låg inte långt från Tiberias, och ryktet om Jesus hade redan börjat sprida sig över hela Galiléen och även till områden längre bort. Jesus visste att Herodes snart skulle börja lägga märke till hans arbete. Därför tyckte han att det var bäst att färdas söderut och in i Judéen med sina apostlar. Ett sällskap om över hundra troende ville färdas med dem, men Jesus talade till dem och bad dem enträget att inte följa med apostlagruppen på dess väg ned längs Jordanfloden. Fastän de gick med på att stanna kvar följde många av dem inom några dagar efter Mästaren.

Den första dagen färdades Jesus och apostlarna endast så långt som till Tarikea, där de vilade över natten. Nästa dag vandrade de till det ställe vid Jordanfloden nära Pella, där Johannes hade predikat ungefär ett år tidigare och där Jesus hade blivit döpt. Här stannade de i mer än två veckor, medan de undervisade och predikade. Vid slutet av den första veckan hade flera hundra människor samlats i ett läger nära intill där Jesus och de tolv vistades, och de hade kommit från Galiléen, Fenicien, Syrien, Dekapolis, Perea och Judéen.

Jesus höll inga offentliga predikningar. Andreas delade upp folkmassorna och förordnade predikare till förmiddags- och eftermiddagsmötena. Efter kvällsmåltiden samtalade Jesus med de tolv. Han lärde dem inget nytt men gick på nytt igenom sin tidigare undervisning och besvarade deras många frågor. Under en av dessa kvällar berättade han för de tolv något om de fyrtio dagar som han tillbringade på bergskullarna nära denna plats.

Många av dem som kom från Perea och Judéen hade blivit döpta av Johannes, och de var intresserade av att få reda på mer om Jesu förkunnelse. Apostlarna hade mycken framgång i sin undervisning av Johannes lärjungar emedan de inte på något sätt förringade Johannes predikande och eftersom de vid denna tid inte ens döpte sina nya lärjungar. Men det var alltid en stötesten för anhängarna till Johannes att Jesus, om han var allt det som Johannes hade förkunnat, inte gjorde något för att få ut honom från fängelset. Johannes lärjungar kunde aldrig förstå varför Jesus inte förhindrade deras älskade ledares grymma död.

Kväll efter kväll instruerade Andreas sina medapostlar i den delikata och svåra uppgiften att smidigt komma överens med anhängarna till Johannes Döparen. Under detta första år av Jesu offentliga verksamhet hade mer än tre fjärdedelar av hans anhängare tidigare följt Johannes och tagit emot hans dop. Hela detta år 27 e.Kr. tillbringades med att lugnt ta över Johannes arbete i Perea och Judéen.

2. GUDS LAG OCH FADERNS VILJA

on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. LEAVING GALILEE

141:1.1 (1587.3) Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

141:1.2 (1587.4) The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phoenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

141:1.3 (1588.1) Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

141:1.4 (1588.2) Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus' teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John's preaching, and since they did not at this time even baptize their new disciples. But it was always a stumbling stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

141:1.5 (1588.3) From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

Kvällen innan de lämnade Pereen gav Jesus apostlarna en del ytterligare undervisning beträffande det nya riket. Mästaren sade: "Ni har blivit lärda att vänta på ankomsten av Guds rike, och nu kommer jag för att meddela att detta länge efterlängtrade rike är nära till hands, rentav att det redan är här och mitt ibland oss. I varje rike måste det finnas en konung som sitter på sin tron och kungör rikets lagar. Och i enlighet därmed har ni utvecklat en föreställning om himmelriket som det judiska folkets förhålligade styre över alla jordens folk, med Messias sittande på Davids tron och från denna plats med mirakulös makt stiftande lagar för hela världen. Men mina barn, ni ser inte med trons ögon och hör inte med andens förståelse. Jag förkunnar att himmelriket är insikten om och erkännandet av Guds styre i människornas hjärtan. Det är sant att det finns en Konung i detta rike, och denna Konung är min Fader och er Fader. Vi är förvisso hans trogna undersåtar, men detta faktum överskrider vida av den transformerande sanningen att vi är hans söner. I mitt liv skall denna sanning uppenbaras för alla. Vår Fader sitter också på en tron, men inte på en tron som händer har gjort. Den Infinites tron är Faderns eviga boning i himlarnas himmel. Han fyller allting och kungör sina lagar till universum efter universum. Och Fadern härskar också i hjärtat hos sina barn på jorden genom den ande som han har sänt att leva i de dödliga människornas själar.

"När ni är undersåtar i detta rike får ni förvisso lov att lyssna till denna Universumhärskares lag. Men när ni tack vare rikets evangelium, som jag har kommit för att förkunna, i tro inser att ni är söner, betraktar ni er inte längre som en allsmäktig konungs lagbundna varelser utan som en kärleksfull och gudomlig Faderns privilegierade söner. Sannerligen, sannerligen säger jag er att när Faderns vilja är er lag, är ni knappast inne i riket. Men när Faderns vilja verkligen blir er vilja, då är ni i sanning inne i riket, ty riket har därmed blivit en etablerad erfarenhet hos er. När Guds vilja är er lag är ni ädla slavundersåtar; men när ni tror detta nya evangelium om gudomligt sonskap blir min Faderns vilja er vilja, och ni upphöjs till den höga ställningen som Guds fria barn, rikets befriade söner."

Några av apostlarna fattade något av denna förkunnelse, men ingen av dem förstod den fulla betydelsen av denna oerhörda kungörelse, om inte möjligen Jakob Sebedaios. Men dessa ord sjönk in i deras hjärtan och steg därifrån upp till fröjd för deras verksamhet under senare år av tjänande.

3. VISTELSEN I AMATHUS

Mästaren och hans apostlar stannade nära Amathus i nära tre veckor. Apostlarna fortsatte att predika två gånger om dagen för folkmassorna, och Jesus predikade varje sabbatseftermiddag. Det blev omöjligt att fortsätta med att ha ledigt på onsdagen, varför Andreas arrangerade så att två av apostlarna i tur och ordning hade ledigt en av veckans sex dagar, medan alla var i tjänst under sabbatsgudstjänsterna.

Petrus, Jakob och Johannes höll de flesta av de offentliga predikningarna. Filippos, Natanael, Tomas

141:2.1 (1588.4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: "You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David's throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God's rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes. And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

141:2.2 (1588.5) "When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father's will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the Father's will becomes truly your will, then are you in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God's will is your law, you are noble slave subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father's will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom."

141:2.3 (1589.1) Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

141:3.1 (1589.2) The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

141:3.2 (1589.3) Peter, James, and John did most of the public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon

och Simon gjorde mycket av det personliga arbetet och höll lektioner för speciella grupper av sökare. Tvillingarna fortsatte med att svara för den allmänna ordningen, medan Andreas, Matteus och Judas kom att utvecklas till en tremannakommitté för den allmänna förvaltningen, fastän var och en av dem också i betydande grad utförde religiöst arbete.

Andreas var mycket upptagen av att jämka de ständigt återkommande missförstånden och meningsskiljaktigheterna mellan Johannes lärjungar och Jesu nyare lärjungar. Allvarliga situationer uppstod nästan varje dag, men Andreas lyckades med hjälp av sina apostlamedarbetare förmå de tvistande parterna att, åtminstone tillfälligt, komma till någon sorts överenskommelse. Jesus vägrade delta i någon av dessa sammankomster. Inte heller ville han ge något råd om hur dessa svårigheter lämpligen kunde övervinnas. Inte en enda gång kom han med förslag till hur apostlarna borde lösa dessa förvirrande problem. När Andreas kom till Jesus med dessa frågor svarade han alltid: "Det är inte klokt för värden att ta del i sina gästers familjebekymmer. En vis förälder tar aldrig sida i sina egna barns obetydliga gräl."

Mästaren lade i dagen stor visdom och manifesterade en fullkomlig opartiskhet i alla sina mellanhavanden med sina apostlar och alla sina lärjungar. Jesus var sannerligen en mästare i att handskas med människor. Han utövade ett stort inflytande på sina medmänniskor på grund av den kombinerade charmen och kraften i sin personlighet. Hans kärva, nomadiska och hemlösa liv hade en subtilt vördnadsbjudande inverkan. Det fanns en intellektuell lockelse och en andlig dragningskraft i hans auktoritativa sätt att undervisa, i hans klara logik, styrkan i hans resonemang, hans skarpsinniga förståelse, vakna sinne, ojämförliga hållning och storslagna tolerans. Han var enkel, manlig, ärlig och orädd. Samtidigt med alla dessa fysiska och intellektuella inflytelser som manifesterade sig i Mästarens hållning fanns också i hans varelse alla dessa andliga behag som har blivit förbundna med hans personlighet: tålmod, ömhet, saktmod, vänlighet och ödmjukhet.

Jesus från Nasaret var verkligen en stark och kraftfull personlighet. Han var en intellektuell styrka och ett andligt fäste. Hans personlighet tilltalade inte endast de andligt sinnade kvinnorna bland hans efterföljare, utan även den bildade och intellektuelle Nikodemos och den härdade romerska soldaten, kaptenen som var stationerad på vakt vid korset, och som, när han hade sett hur Mästaren dog, sade: "Sannerligen, detta var en Guds Son." Och härdade, kärva galileiska fiskare kallade honom Mästare.

Bilderna av Jesus har varit högst beklagliga. Dessa målningar som föreställer Kristus har utövat ett fördärligt inflytande på ungdomen; försäljarna i templet skulle knappast ha flytt för Jesus om han hade varit sådan som era konstnärer vanligen har avbildat honom. Hans var en vördnadsbjudande mandom, han var god men naturlig. Jesus gav sig inte ut för att vara en mild, rar, mjuk och vänlig mystiker. Hans förkunnelse var spännande dynamisk. Han inte endast menade väl, utan han gick omkring och faktiskt gjorde gott.

Mästaren sade aldrig: "Kom till mig alla ni som är oföretagsamma, och alla ni som är drömmare." Men han sade många gånger: "Kom till mig alla ni som

did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

141:3.3 (1589.4) Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: "It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children."

141:3.4 (1589.5) The Master displayed great wisdom and manifested perfect fairness in all of his dealings with his apostles and with all of his disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:3.5 (1589.6) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, "Truly, this was a Son of God." And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:3.6 (1590.1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well*, but he went about actually *doing good*.

141:3.7 (1590.2) The Master never said, "Come to me all you who are indolent and all who are dreamers." But he did many times say, "Come to me all you who labor, and

arbetar, och jag skall ge er vila — andlig styrka." Mästarens ok är förvisso lätt, men även så, tvingar han det aldrig på någon. Varje individ måste av egen fri vilja ta på sig detta ok.

Jesus visade på seger genom uppoffring, offrandet av stolthet och själviskhet. Genom att visa barmhärtighet ville han åskådliggöra andlig frigörelse från all anledning till illvilja, missnöje, vrede och självisk makt- och hämndlystnad. När han sade: "Värj er ej mot det onda", förklarade han senare att han inte menade att ha överseende med synden eller föreslå umgänge med fördärvet. Han avsåg desto mer att lära ut förlåtelse, att "inte värja sig mot ondsint behandling av ens personlighet, ondsint sårande av ens känslor av personlig värdighet."

4. UNDERVISNING OM FADERN

Medan de vistades i Amathus tillbringade Jesus mycket tid med apostlarna för att instruera dem om den nya uppfattningen om Gud. Om och om igen betonade han för dem att Gud är en Fader, inte en stor och väldig bokförare som främst ägnar sig åt att införa skadegörande noteringar om sina felande barn på jorden, anteckningar om synd och ondska att användas mot dem när han senare som hela skapelsens rättvise Domare sitter till doms över dem. Judarna hade redan länge föreställt sig Gud som en konung över alla, rentav som en Fader för nationen, men aldrig tidigare hade ett stort antal människor uppfattat Gud som en kärleksfull Fader till individen.

Som svar på Tomas fråga "Vem är denne rikets Gud?" svarade Jesus: "Gud är din Fader, och religion — mitt evangelium — är varken mer eller mindre än den trobaserade insikten om sanningen att du är hans son. Och jag är här bland er i köttslig gestalt för att i mitt liv och min förkunneelse klargöra båda dessa uppfattningar."

Jesus försökte också befria sina apostlars sinnen från tanken att djuroffer var en religiös plikt. Men dessa män, fostrade i det dagliga offrets religion, var långsamma med att fatta vad han menade. Trots det förtrottades Mästaren inte i sin undervisning. När han inte lyckades nå alla apostlars sinnen med hjälp av en viss illustration, omformulerade han sitt budskap och använde en annan typ av liknelse för att belysa saken.

Vid denna samma tid började Jesus mer ingående undervisa de tolv om deras uppgift "att trösta de lidande och vårda de sjuka." Mästaren lärde dem mycket om hela människan — föreningen av kropp, sinne och ande, som tillsammans utgör den individuella mannen eller kvinnan. Jesus beskrev för sina medarbetare de tre former av lidande som de skulle komma att möta och fortsatte med att förklara hur de skulle sköta om alla som lider av de bedrävelser som sjukdom för med sig för människan. Han lärde dem att känna igen:

1. Kroppsliga sjukdomar — de lidanden som allmänt anses vara fysiska sjukdomar.

2. Plågade sinnen — de icke-fysiska lidanden som senare började betraktas som emotionella och mentala svårigheter och störningar.

I will give you rest — spiritual strength." The Master's yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

^{141:3.8 (1590.3)} Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, "Resist not evil," he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to "resist not evil treatment of one's personality, evil injury to one's feelings of personal dignity."

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

^{141:4.1 (1590.4)} While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father*, not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual*.

^{141:4.2 (1590.5)} In answer to Thomas's question, "Who is this God of the kingdom?" Jesus replied: "God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings."

^{141:4.3 (1590.6)} Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

^{141:4.4 (1590.7)} At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission "to comfort the afflicted and minister to the sick." The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

^{141:4.5 (1591.1)} 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

^{141:4.6 (1591.2)} 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as emotional and mental difficulties and disturbances.

3. Besatthet av onda andar.

Vid flera tillfällen förklarade Jesus för sina apostlar hur dessa onda andar, som ofta på den tiden också kallades orena andar, var till sin natur och även något om deras uppkomst. Mästaren visste mycket väl skillnaden mellan att vara besatt av onda andar och att vara sinnessjuk, men hans apostlar visste det inte. Inte heller var det möjligt för Jesus, med tanke på deras begränsade kunskap om Urantias tidiga historia, att företa sig att göra denna sak helt förståelig. Men med hänsyftning på dessa onda andar sade han mången gång till dem: "De skall inte längre ofreda människorna när jag har stigit upp till min Fader i himlen, och efter att jag har utgjutit min ande över allt kött, vid den tid då riket skall komma med stor kraft och andlig härlighet."

Vecka efter vecka och månad efter månad under hela detta år fäste apostlarna allt mer uppmärksamhet på den helande vården av de sjuka.

141:4.7 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

141:4.8 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not. Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: "They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory."

141:4.9 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. ANDLIG ENIGHET

En av de mest betydelsefulla kvällssammankomsterna i Amathus var det möte som gällde diskussionen om andlig enighet. Jakob Sebedaios hade frågat: "Mästare, hur skall vi lära oss att se på samma sätt och därigenom kunna åtnjuta en större harmoni bland oss?" När Jesus hörde denna fråga blev han rörd inom sin ande, till den grad att han svarade: "Jakob, Jakob, när har jag lärt er att ni alla borde se på samma sätt? Jag har kommit till världen i avsikt att förkunna andlig frihet för att göra det möjligt för de dödliga att leva ett ursprungligt och fritt individuellt liv inför Gud. Jag önskar inte att social harmoni och brödrafrid skall köpas genom att man offerar den fria personligheten och den andliga originaliteten. Det jag kräver av er, mina apostlar, är andens enighet — och den kan ni uppleva i glädjen över er förenade hängivenhet för att helhjärtat göra min himmelske Faders vilja. Ni behöver inte se på samma sätt, känna på samma sätt eller ens tänka på samma sätt för att andligen vara ensartade. Andlig enighet uppkommer av medvetandet om att i det inre hos var och en av er finns den andegåva som kommer från den himmelske Fadern och som allt mer dominerar er. Er apostoliska harmoni måste växa fram av det faktum att andens hopp hos var och en av er är identiskt till sitt ursprung, sin natur och sin bestämelse.

"På detta sätt kan ni uppleva hur en fulländad enighet i fråga om andesyfte och andeförståelse växer fram av ert ömsesidiga medvetande om att Paradisandarna som bor i var och en av er är ensartade; och ni kan alla glädja er åt denna djupgående andliga enighet trots den största olikhet mellan era individuella attityder i fråga om intellektuellt tänkande, temperamentskänsla och socialt beteende. Era personligheter kan vara sinsemellan vederkvickande olikartade och avsevärt olika samtidigt som era andliga naturer och andefrukter i form av gudsdyrkan och broderskärlek kan vara så enade och enhetliga att alla som betraktar ert liv med säkerhet kommer att lägga märke till denna andelighet och själsenighet; de kommer att inse att ni har varit tillsammans med mig och därvid lärt er — och lärt er väl — att göra den himmelske Faderns vilja. Ni kan nå

5. SPIRITUAL UNITY

141:5.1 (1591.6) One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, "Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?" When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: "James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

141:5.2 (1591.7) "In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the service of God even while you render such service in accordance with the technique of your own original

enigheten i tjänandet av Gud även om ni utför denna tjänst i överensstämmelse med det sätt som bestäms av er egen ursprungliga utrustning i form av sinne, kropp och själ.

"Er andeenighet innebär två saker, som man upptäcker att alltid är i samklang i enskilde troendes liv: För det första har ni ett gemensamt motiv för tjänandet i livet: ni önskar alla att framför allt göra den himmelske Faderns vilja. För det andra har ni alla ett gemensamt mål i tillvaron: ni har alla för avsikt att finna Fadern i himlen för att därmed bevisa för universum att ni har blivit sådana som han."

Många gånger under utbildningen av de tolv återkom Jesus till detta tema. Upprepade gånger sade han till dem att han inte ville att de som trodde på honom skulle bli dogmatiserade och standardiserade enligt ens goda människors religiösa tolkningar. Gång på gång varnade han sina apostlar för att formulera trossatser och etablera traditioner som ett sätt att leda och utöva kontroll över dem som trodde på rikets evangelium.

6. SISTA VECKAN I AMATHUS

Mot slutet av den sista veckan i Amathus förde Simon Seloten en viss Teherma, en perser som drev affärer i Damaskus, till Jesus. Teherma hade fått höra om Jesus och hade kommit till Kafarnaum för att träffa honom, och då han där hade fått veta att Jesus tillsammans med sina apostlar hade gett sig av ned längs Jordanfloden på väg till Jerusalem, gav han sig på väg för att finna dem. Andreas hade fört Teherma till Simon för att få undervisning. Simon såg persern som en "elddyrkare" fastän Teherma ingående förklarade att elden endast var den synliga symbolen för den Rena och Heliga Enda. Sedan persern hade talat med Jesus gav han uttryck för sin avsikt att stanna i flera dagar för att ta del av undervisningen och lyssna till förkunnelsen.

När Simon Seloten och Jesus var ensamma frågade Simon Mästaren: "Hur kommer det sig att jag inte kunde övertyga honom? Varför stod han så emot mig och var så redo att lyssna till dig?" Jesus svarade: "Simon, Simon, hur många gånger har jag inte instruerat dig att avstå från alla försök att ta något ut ur hjärtat hos dem som söker frälsning? Hur ofta har jag inte sagt dig att arbeta endast för att sätta något in i dessa hungriga själar? Led människorna in i riket, och rikets stora och levande sanningar driver snart ut alla allvarliga feluppfattningar. När du för den dödlige har framfört den goda nyheten att Gud är hans Fader kan du desto lättare övertyga honom om att han i verkligheten är en son till Gud. Och när du har gjort det har du fört frälsningens ljus till den som sitter i mörkret. Simon, när Människosonen först kom till dig, kom han då fördömande Mose och profeterna och förkunnande en ny och bättre väg i livet? Nej. Jag kom inte för att ta bort det som ni hade från era förfäder utan för att visa er den fulländade visionen av det som era fäder endast delvis såg. Gå därför, Simon, för att undervisa om riket och förkunna det, och när du har fått en människa tryggt och säkert in i riket, då är tiden inne, när hon kommer till dig med sina frågor, att undervisa om själens progressiva framåtskridande i det gudomliga riket."

endowments of mind, body, and soul.

141:5.3 (1592.1) "Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have become like him."

141:5.4 (1592.2) Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. LAST WEEK AT AMATHUS

141:6.1 (1592.3) Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a "fire worshiper," although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

141:6.2 (1592.4) When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: "Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?" Jesus answered: "Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you have brought the light of salvation to the one who sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses and the prophets and proclaiming a new and better way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom."

Simon var förvånad över dessa ord, men han gjorde så som Jesus hade instruerat honom, och persern Teherma räknades till dem som trädde in i riket.

Den kvällen talade Jesus till apostlarna om det nya livet i riket. Han sade bland annat: "När ni träder in i riket föds ni på nytt. Ni kan inte lära ut andens djupsinnigheter till dem som endast har fötts av kött. Se först till att människorna föds av anden innan ni försöker undervisa dem om andens avancerade vägar. Försök inte visa människorna templets härligheter förrän ni först har fört in dem i templet. Presentera människorna för Gud och som Guds söner innan ni diskuterar lärorna om Guds faderskap och människornas sonskap. Strid inte med människorna — var alltid tålmodiga. Det är inte ert rike; ni är endast sändebud. Gå endast ut och förkunna: Detta är himmelriket — Gud är er Fader och ni är hans söner, och denna goda nyhet, om ni helhjärtat tror den, är er eviga frälsning."

Apostlarna gjorde stora framsteg under vistelsen i Amathus. Men de var mycket besvikna över att Jesus inte gav dem några råd om hur de skulle handskas med Johannes lärjungar. T.o.m. i den viktiga dopfrågan var allt vad Jesus sade: "Johannes döpte förvisso med vatten, men när ni träder in i himmelriket skall ni bli döpta med Anden."

7. I BETANIA BORTOM JORDAN

Den 26 februari färdades Jesus, hans apostlar och en stor grupp efterföljare ned längs Jordanfloden till vadstället nära Betania i Perea, den plats där Johannes först hade förkunnat det kommande riket. Jesus stannade här tillsammans med sina apostlar och undervisade och predikade i fyra veckor innan de gick vidare upp till Jerusalem.

Under den andra veckan då de vistades i Betania vid Jordan tog Jesus Petrus, Jakob och Johannes med sig för en tre dagars vila upp i bergen på andra sidan floden och söder om Jeriko. Mästaren lärde dessa tre många nya och avancerade sanningar om himmelriket. För syftet med denna redogörelse omorganiserar och klassificerar vi denna undervisning enligt följande:

Jesus försökte göra klart för dem att han ville att hans lärjungar, som hade fått smaka på rikets goda anderealiteter, så skulle leva i världen att människorna när de såg hur de levde skulle bli medvetna om riket och sålunda ledas till att hos de troende förfråga sig om riket. Alla sådana uppriktiga sanningssökare är alltid glada att få höra det glada budskapet om trons gåva, som säkrar tillträdet till riket med dess eviga och gudomliga anderealiteter.

Mästaren försökte inpränta hos alla som undervisade i rikets evangelium att deras enda uppgift var att för den enskilda människan uppenbara Gud som hennes Fader — att leda denna individ till att bli medveten om sitt sonskap, och att sedan presentera denna samma människa för Gud som hans trosson. Båda dessa väsentliga uppenbarelser förverkligas i Jesus. Han blev sannerligen "vägen, sanningen och livet". Jesu religion byggde helt på att han levde sitt

141:6.3 (1592.5) Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:6.4 (1592.6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: "When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation."

141:6.5 (1593.1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John's disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: "John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit."

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7.1 (1593.2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four weeks before they went on up to Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days' rest. The Master taught these three many new and advanced truths about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

141:7.3 (1593.4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by *seeing* their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad to *hear* the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

141:7.4 (1593.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, "the way, the truth, and the life." The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books,

utgivningsliv på jorden. När Jesus begav sig bort från denna värld lämnade han inte efter sig några böcker, lagar eller andra former av mänsklig organisation som skulle påverka individens religiösa liv.

Jesus gjorde det klart att han hade kommit för att etablera personliga och eviga relationer med människorna, och att dessa relationer alltid borde gå före alla andra människorelationer. Han betonade att denna intima andliga gemenskap var avsedd för alla människor i alla tider och från alla sociala förhållanden bland alla folk. Den enda belöning som han utlovade sina barn var: i denna värld — andlig glädje och gudomlig gemenskap, i nästa värld — evigt liv som innebär att man allt mer uppnår Paradisfaderns gudomliga anderealiteter.

Jesus lade stor vikt vid vad han kallade de två sanningar som är av avgörande betydelse i undervisningen om riket, nämligen: uppnåendet av frälsning genom tro, och genom tro allena, i förening med den revolutionerande förkunnelsen om uppnåendet av mänsklig frigörelse genom ett uppriktigt erkännande av sanningen, "Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria". Jesus var sanningen uppenbarad i köttslig gestalt, och han lovade sända sin Ande, Sanningens Ande, för att bo i hjärtana hos alla sina barn sedan han hade återvänt till Fadern i himlen.

Mästaren undervisade dessa apostlar i sanningens väsentligheter vilka var avsedda för en hel tidsålder på jorden. De lyssnade ofta till hans förkunnelse när det som han sade faktiskt var avsett för inspiration och uppbyggelse av andra världar. Han exemplifierade en ny och originell livsplan. Sett från människans synpunkt var han förvisso en jude, men han levde sitt liv som en dödlig i denna värld till förmån för hela världen.

För att säkra att hans Fader blev känd och accepterad under utvecklingen av rikets plan, förklarade Jesus att han avsiktligt hade ignorerat "jordens mäktiga". Han började sitt arbete hos de fattiga, just den samhällsklass som hade blivit så försummad av de flesta utvecklingsreligioner under gångna tider. Han ringaktade inte någon människa. Hans plan var världsomfattande, rentav universell. Han var så djärv och bestämd i dessa uttalanden att till och med Petrus, Jakob och Johannes frestades att tänka att han möjligen kunde vara från sina sinnen.

Han sökte försiktigt bibringa dessa apostlar den sanning att han inte hade kommit i detta utgivningsuppdrag för att föregå några få jordevarelser med gott exempel, utan för att etablera och demonstrera en norm för människolivet för alla folk i alla världar i hela hans universum. Denna norm närmade sig den högsta fulländningen, rentav den slutliga godheten hos den Universella Fadern. Men apostlarna kunde inte fatta betydelsen av hans ord.

Han tillkännagav att han hade kommit för att fungera som lärare, en lärare sänd från himlen för att framföra andlig sanning till det materiella sinnet, och det är exakt vad han gjorde. Han var en lärare, inte en predikare. Ur mänsklig synpunkt var Petrus en mycket effektivare predikare än Jesus. Jesu predikande var så effektivt tack vare hans unika personlighet, inte så mycket på grund av hans oemotståndliga vältalighet eller emotionella dragningskraft. Jesus talade direkt till människornas själar. Han undervisade människans

laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1593.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1593.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone, associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere recognition of truth, "You shall know the truth, and the truth shall make you free." Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1594.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

141:7.8 (1594.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the "great men of earth." He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1594.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher. From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

ande, men genom sinnet. Han levde med människorna.

Det var vid detta tillfälle som Jesus antydde för Petrus, Jakob och Johannes att hans arbete på jorden i vissa avseenden begränsades av förordnandet från hans "kompanjon i höjden", varvid han syftade på sin Paradisbroder Immanuel's instruktioner före utgivningen. Han berättade för dem att han hade kommit för att göra sin Faders vilja, och endast sin Faders vilja. Då han sålunda var helhjärtat motiverad av ett enda syfte, var han inte ängsligt bekymrad över det onda i världen.

Apostlarna började inse den okonstlade vänligheten hos Jesus. Fastän det var lätt att närma sig Mästaren, levde han alltid oberoende av och ovanför alla människor. Inte för ett ögonblick dominerades han någonsin av något rent mänskligt inflytande, eller var underkastad bristande mänskligt omdöme. Han fäste inget avseende vid den allmänna opinionen, och han påverkades inte av att han prisades. Sällan stannade han upp för att rätta till missförstånd eller bli förnärmad över en förvrängning. Han bad aldrig någon människa om råd. Han bad aldrig att någon skulle be för honom.

Jakob var förvånad över hur Jesus föreföll att se slutet redan för början. Det var sällan Mästaren verkade vara överraskad. Han var aldrig upphetsad, uppretad eller förvirrad. Han bad aldrig någon människa om ursäkt. Han var ibland sorgsen, men aldrig modlös.

Johannes insåg klarast att Jesus trots alla sina gudomliga egenskaper i alla fall var en människa. Jesus levde som en människa bland människor och förstod, älskade och kunde behandla människor. I sitt personliga liv var han så mänsklig, men ändå så felfri, och han var alltid osjälvisk.

Fastän Petrus, Jakob och Johannes inte kunde förstå särskilt mycket av vad Jesus sade vid detta tillfälle, dröjde hans älskvärda ord kvar i deras hjärtan, och efter korsfästelsen och uppståndelsen dök de upp för att storligen berika och glädja deras senare verksamhet. Inget under att dessa apostlar inte helt förstod Mästarens ord, ty han projicerade för dem planen för en ny tidsålder.

8. ARBETET I JERIKO

Under hela den fyra veckor långa vistelsen i Betania vid Jordan gav Andreas apostlar flera gånger i veckan i uppdrag att gå upp till Jeriko på en dag eller två. Johannes hade många troende i Jeriko, och flertalet av dem välkomnade Jesu och hans apostlars mer avancerade undervisning. Vid dessa besök i Jeriko började apostlarna mer speciellt att utföra Jesu instruktioner om att de skulle ta hand om de sjuka. De besökte varje hus i staden och försökte trösta varje lidande person.

Apostlarna gjorde en del offentligt arbete i Jeriko, men deras bemödanden var huvudsakligen av en lugnare och personligare natur. De gjorde nu upptäckten att rikets goda nyhet var till stor tröst för de sjuka, att deras budskap förde med sig helande för de bedrövade. Det var i Jeriko som Jesu förordnande till de tolv att predika rikets glada budskap och att vårda sig om de lidande för första gången helt sattes i verket.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the commission of his "associate on high," referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father's will and only his Father's will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master's words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. WORKING IN JERICO

141:8.1 (1595.2) Throughout the four weeks' sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

141:8.2 (1595.3) The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

De stannade i Jeriko på vägen upp till Jerusalem och upphanns där av en delegation från Mesopotamien som hade kommit för att konferera med Jesus. Apostlarna hade planerat att stanna endast en dag här, men när dessa sanningssökare från öster anlände tillbringade Jesus tre dagar med dem, och de återvände till sina hem längs Euftrat lyckliga i vetskapen om himmelrikets nya sanningar.

9. AVFÄRDEN TILL JERUSALEM

Måndagen den sista mars började Jesus och apostlarna sin färd upp för kullarna mot Jerusalem. Lasaros från Betania hade två gånger varit nere vid Jordanfloden för att träffa Jesus, och allt hade arrangerats färdigt för Mästaren och hans apostlar att ha sitt högkvarter hos Lasaros och hans systrar i Betania så länge de önskade stanna i Jerusalem.

Johannes lärjungar stannade i Betania vid Jordan, där de undervisade och döpte folkmassorna, så att Jesus åtföljdes endast av de tolv när han anlände till Lasaros hem. Här vistades Jesus och apostlarna i fem dagar med att vila och återhämta sig innan de gick vidare till Jerusalem för att fira påsk. Det var en stor händelse i Martas och Marias liv att ha Mästaren och hans apostlar i deras brors hem där de kunde sörja för deras behov.

Söndagsmorgonen den 6 april gick Jesus och apostlarna ned till Jerusalem, och det var första gången Mästaren och alla tolv var där tillsammans.

141:8.3 (1595.4) They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

141:9.1 (1595.5) On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

141:9.2 (1595.6) The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

141:9.3 (1595.7) On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

Kapitel 142. Påskén i Jerusalem

⇨ 141

Urantiaboken

143 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 142 PÅSKÉN I JERUSALEM

Sektioner

Introduktion

1. Undervisning i templet
2. Guds vrede
3. Uppfattningen om Gud
4. Flavius och den grekiska kulturen
5. Föreläsningen om förvisning
6. Samtalet med Nikodemos
7. Lektionen om familjen
8. I södra Judeen

PAPER 142 THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Teaching in the Temple
2. God's Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

Introduktion

HELA april månad arbetade Jesus och apostlarna i Jerusalem, och varje kväll gick de ut från staden för att tillbringa natten i Betania. Jesus själv vistades varje vecka en eller två nätter i Jerusalem i Flavius, en grekisk judes hem, dit många prominenta judar kom i hemlighet för att samtala med honom.

Den första dagen i Jerusalem besökte Jesus sin vän från tidigare år, Hannas, som var en före detta överstepräst och en släkting till Salome, Sebedaios hustru. Hannas hade hört talas om Jesus och hans förkunnelse, och när Jesus besökte översteprästens hem mottogs han med mycken reservation. När Jesus såg Hannas kallsinnighet tog han genast avsked och sade när han gick: "Rädslan är människans främsta förslavare och stoltheten hennes största svaghet. Skall du förläda dig själv till slaveri under båda dessa som förstör glädjen och friheten?" Men Hannas svarade ingenting. Mästaren träffade inte Hannas igen förrän tiden då denne tillsammans med sin svärson satt till doms över Människosonen.

1. UNDERVISNING I TEMPLET

Under hela denna månad undervisade Jesus eller någon av apostlarna dagligen i templet. När de påskfirande folkmassorna blev för stora för att få plats på undervisningen i templet, ledde apostlarna många undervisningsgrupper utanför de heliga inhägnade områdena. Huvudtemat i deras budskap var:

INTRODUCTION

^{142:0.1 (1596.1)} THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

^{142:0.2 (1596.2)} The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee's wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest's home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas's coldness, he took immediate leave, saying as he departed: "Fear is man's chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?" But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. TEACHING IN THE TEMPLE

^{142:1.1 (1596.3)} Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

1. Himmelriket är nära.

2. Genom att tro på Guds faderskap kan ni träda in i himmelriket och sålunda bli söner till Gud.

3. Kärleken är levnadsregeln i riket — suprem hängivenhet för Gud, samtidigt som man älskar sin nästa som sig själv.

4. Lydnad mot Faderns vilja, att bära andens frukt i ens personliga liv, är rikets lag.

Folkmassorna som kom för att fira påsken hörde Jesu förkunnelse, och hundratals glädde sig åt den goda nyheten. De främsta prästerna och styresmännen bland judarna blev mycket oroad över Jesus och hans apostlar och debatterade sinsemellan vad man borde göra med dem.

Förutom att apostlarna och andra troende undervisade i och omkring templet utförde de mycket personligt arbete bland påskfirarna. Dessa intresserade män och kvinnor tog med sig nyheten om Jesu budskap från detta påskfirande till de yttersta delarna av romarriket och även till Östern. Detta var början till spridningen av rikets evangelium till världen utanför. Jesu arbete skulle inte längre vara begränsat till Palestina.

2. GUDS VREDE

Under påskfestligheterna i Jerusalem deltog en viss Jakob, en förmögen judisk köpman från Kreta, och han kom till Andreas och bad om att privat få träffa Jesus. Följande kväll arrangerade Andreas ett hemligt möte med Jesus hemma hos Flavius. Denne man kunde inte förstå Mästarens förkunnelse, och han kom för att han önskade få mer ingående information om Guds rike. Jakob sade till Jesus: "Men Rabbi, Mose och de forna profeterna säger oss att Jahve är en svartsjuk och ängsligt vaksam Gud, en Gud vars vrede är stor och ilska fruktansvärd. Profeterna säger att han hatar missdådare och hämnas på dem som inte åttlyder hans lag. Du och dina lärjungar lär oss att Gud är en vänlig och medlidsam Fader, som så älskar alla människor att han välkomnar dem in i detta nya himmelrike, som ni förkunnar att är så nära.

När Jakob slutade tala svarade Jesus: "Jakob, du har rätt uttryckt vad de forna profeterna förkunnade. De undervisade sin generations barn enligt det ljus som fanns på deras tid. Vår Fader i Paradiset är oföränderlig. Men uppfattningen om hans natur har utvidgats och vuxit från Mose dagar fram till Amos tid och vidare till profeten Jesajas generation. Och nu har jag kommit i köttslig gestalt för att uppenbara Fadern i ny härlighet och visa hans kärlek och barmhärtighet för alla människor i alla världar. När detta rikes evangelium med sitt budskap om gott humör och god vilja gentemot alla människor sprider sig ut över världen, kommer det att växa fram förädlade och bättre relationer inom och bland alla nationers familjer. Med tiden kommer fäder och deras barn att älska varandra mer, och sålunda åstadkoms en bättre förståelse av den himmelske Faderns kärlek till sina barn på jorden. Kom ihåg, Jakob, att en god och riktig far inte endast älskar sin

142:1.2 (1596.4) 1. The kingdom of heaven is at hand.

142:1.3 (1596.5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.

142:1.4 (1596.6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.

142:1.5 (1596.7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596.8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596.9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597.1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: "But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new kingdom of heaven, which you proclaim is so near at hand."

142:2.2 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: "Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his

familj som en helhet — som en familj — utan han sant älskar och ömt sörjer för varje enskild familjemedlem.”

Efter en ganska omfattande diskussion om den himmelske Faderns karaktär, gjorde Jesus ett uppehåll och sade: ”Du Jakob, som är far till många barn, inser lätt sanningen i mina ord.” Jakob sade: ”Men Mästare, vem har berättat för dig att jag är far till sex barn? Hur visste du detta om mig?” Mästaren svarade: ”Må det vara nog sagt att Fadern och Sonen vet allting, ty de ser sannerligen allt. Då du älskar dina barn som en far på jorden, måste du nu acceptera som verklighet den himmelske Faderns kärlek till dig — inte endast till alla Abrahams barn, utan till dig, till din individuella själ.”

Sedan fortsatte Jesus med att säga: ”När dina barn är mycket unga och omogna, och när du måste tukta dem, kan de tycka att deras far är arg och fylld av förtryttsam vrede. I sin omognad kan de inte se bortom straffet för att urskilja faderns framsynta och uppfostrande tillgivenhet. Men vore det inte dumt av dessa samma barn att när de har blivit fullvuxna män och kvinnor hänga fast vid dessa tidigare och felaktiga föreställningar om sin far? Som män och kvinnor borde de nu inse sin fars kärlek i alla dessa former av tuktan som de fick när de var unga. Och borde inte människosläktet under århundradenas lopp bättre börja förstå den himmelske Faderns verkliga natur och kärleksfulla karaktär? Vilken nytta har ni av efter varandra följande andligen upplysta generationer om ni envisas med att se Gud så som Mose och profeterna såg honom? Jag säger dig Jakob, att du under denna stunds klara ljus borde se Fadern så som ingen av dem som har gått före någonsin har sett honom. Och då du sålunda ser honom borde du med jubel träda in i det rike där en sådan barmhärtig Fader härskar, och du borde försöka få hans kärleksfulla vilja att dominera ditt liv hädanefter.”

Jakob svarade: ”Rabbi jag tror; jag önskar att du leder mig in i Faderns rike.”

3. UPPFATTNINGEN OM GUD

De tolv apostlarna, av vilka de flesta hade lyssnat till denna diskussion om hurdan Gud är, ställde den kvällen många frågor om Fadern i himlen till Jesus. Mästarens svar på dessa frågor kan bäst framföras med följande sammandrag uttryckt enligt nutida språkbruk:

Jesus milt tillrättavisade de tolv och sade i huvudsak: Känner ni inte till Israels traditioner om Jahve-idéns utveckling, och är ni okunniga om vad skrifterna säger beträffande lärosatserna om Gud? Därefter började Mästaren undervisa sina apostlar om utvecklingen av gudomsuppfattningen under loppet av det judiska folkets hela utveckling. Han fäste uppmärksamheten på följande skeden i gudsbegreppets tillväxt:

1. Jahve — Sinaiklanernas gud. Detta var den primitiva gudomsuppfattning som Mose lyfte upp till en högre nivå, till Israels Herre och Gud. Fadern i himlen avvisar aldrig en uppriktig dyrkan hos sina barn på jorden, oberoende av hur primitiv deras uppfattning om Gudomen är eller vilket namn de använder som symbol

family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member.”

142:2.3 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father's character, Jesus paused to say: "You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words." And Jacob said: "But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?" And the Master replied: "Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul."

142:2.4 (1597.4) Then Jesus went on to say: "When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father's farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their father? As men and women they should now discern their father's love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules, and you should seek to have his will of love dominate your life henceforth."

142:2.5 (1598.1) And Jacob answered: "Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father's kingdom."

3. THE CONCEPT OF GOD

142:3.1 (1598.2) The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master's answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

142:3.2 (1598.3) Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

142:3.3 (1598.4) 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses exalted to the higher level of the Lord God of Israel. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize

för hans gudomliga natur.

2. Den Högste. Denna uppfattning om Fadern i himlen förkunnades av Melkisedek för Abraham och fördes av dem, som senare trodde på detta större och vidgade gudomsbegrepp, långt ut från Salem. Abraham och hans bror lämnade Ur för att man där hade etablerat dyrkan av solen, och de började tro på Melkisedeks förkunnelse om El Eljon — den Högste Guden. De hade en sammansatt uppfattning om Gud som bestod av en blandning av deras äldre mesopotamiska idéer och läran om den Högste.

3. El Shaddai. Under dessa forna tider dyrkade många hebréer El Shaddai, den egyptiska föreställningen om himlens Gud, som de hade fått vetskap om under sin fångenskap i landet vid Nilen. Längre efter Melkisedeks tider blev dessa tre gudsbegrepp sammanfogade och bildade läran om Skapargudomen, Israels Herre och Gud.

4. Elohim. Allt från Adams tider har läran om Paradistreenigheten funnits. Kommer ni inte ihåg hur skrifterna börjar med att hävda: "I begynnelsen skapade Gudarna himlarna och jorden"? Detta utvisar att när denna uppteckning gjordes hade uppfattningen om tre Gudar i en Gud vunnit fotfäste i våra förfäders religion.

5. Den Supreme Jahve. Vid Jesajas tid hade dessa trosföreställningar om Gud utvidgats till uppfattningen om en Universell Skapare, som samtidigt var allsmäktig och allsbarmhärtighet. Detta framväxande och vidgande gudsbegrepp undanträngde praktiskt taget alla tidigare gudsuppfattningar från våra fäders religion.

6. Fadern i himlen. Nu känner vi Gud som vår Fader i himlen. Vår undervisning erbjuder en religion där den troende är en son till Gud. Det är den goda nyheten i himmelrikets evangelium. Sonen och Anden är samexisterande med Fadern, och uppenbarelserna om dessa Paradisgudomars natur och verksamhet kommer fortsättningsvis att vidgas och klarna under de ändlösa tidsåldrarna av evigt andligt framåtskridande för Guds uppstigande söner. När det gäller individuellt andligt framåtskridande uppfattar anden i människans inre under alla tider och alla tidsåldrar varje människas sanna dyrkan som en vördnadsbetygelse visad till Fadern i himlen.

Aldrig förr hade apostlarna varit lika chockerade som de var efter att ha hört denna redogörelse om gudsbegreppets utveckling i hos tidigare generationers judar. De var alltför förvirrade för att ställa frågor. Då de satt i tystnad inför Jesus, fortsatte Mästaren: "Ni skulle ha känt till dessa sanningar om ni hade läst skrifterna. Har ni inte läst det ställe i Samuels bok där det står: 'Och Herrns vrede upptändes mot Israel, så att han eggade upp David mot dem och sade: Gå och räkna Israel och Juda.'? Detta var inget märkvärdigt, ty under Samuels dagar trodde Abrahams barn verkligen att Jahve hade skapat både det goda och det onda. Men när en senare författare redogjorde för dessa samma händelser, efter det att den judiska uppfattningen om Guds karaktär hade utvecklats, vågade han inte tillskriva Jahve ondska. Därför sade han: 'Och Satan trädde upp mot Israel och eggade upp David till att räkna Israel.' Kan ni inte se att sådana uppteckningar i skrifterna klart visar hur uppfattningen om Guds väsen fortfor att växa från en generation till en annan?

his divine nature.

^{142:3.4 (1598.5)} 2. *The Most High.* This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek's teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

^{142:3.5 (1598.6)} 3. *El Shaddai.* During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai, the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

^{142:3.6 (1598.7)} 4. *Elohim.* From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that "In the beginning the Gods created the heavens and the earth"? This indicates that when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the religion of our forebears.

^{142:3.7 (1598.8)} 5. *The Supreme Yahweh.* By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers' religion.

^{142:3.8 (1598.9)} 6. *The Father in heaven.* And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer *is* a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

^{142:3.9 (1599.1)} Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: "And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel where it says: 'And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah'? And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: 'And Satan stood up against Israel and provoked David to number Israel.' Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to

"Dessutom borde ni ha observerat hur förståelsen av den gudomliga lagen växte helt i takt med dessa vidgande uppfattningar om gudomligheten. När Israels barn kom ut ur Egypten, under tiden före den utvidgade uppenbarelse om Jahve, hade de tio bud som tjänade som deras lag ända fram till de tider då de levde i läger vid foten av Sinai. Dessa tio bud var:

"1. Du skall inte tillbe någon annan gud, ty Herren är en svartsjuk Gud.

"2. Du skall inte göra gjutna gudar åt dig.

"3. Du skall inte försumma att hålla det osyrade brödets högtid.

"4. De förstfödda av allt mankön bland människor eller boskap är mina, säger Herren.

"5. Sex dagar får du arbeta, men på den sjunde skall du vila.

"6. Du skall inte försumma att hålla förstlingsfrukternas högtid och bärgningshögtiden vid årets utgång.

"7. Du skall inte offra blodet av något slaktoffer tillsammans med syrat bröd.

"8. Påskhögtidens slaktoffer skall inte lämnas kvar över natten till morgonen.

"9. Det första av din marks förstlingsfrukter skall du föra till Herrens, din Guds, hus.

"10. Du skall inte koka en killing i dess moders mjölk.

"Och sedan, mitt bland Sinais dunder och blixtrar, gav Mose dem tio nya bud, som ni alla torde tillstå att är värdigare yttranden att åtfölja de vidgande Jahve-uppfattningarna om Gudomen. Och märkte ni aldrig att i dessa bud, som finns två gånger upptecknade i skrifterna, anges i det första fallet befrielsen från Egypten som orsak till att hålla sabbaten, medan våra förfäders avancerande religiösa trosföreställningar krävde att detta i den senare uppteckningen ändrades till ett erkännande av skapelsens faktum som orsak till att iakttä sabbaten?

"Och sedan torde ni minnas att dessa tio negativa bud, under Jesajas tids större andliga upplysning, igen ändrades till den storartade och positiva kärlekens lag, uppmaningen att älska Gud över allt och sin nästa som sig själv. Och det är just denna suprema lag om kärlek till Gud och till människan som jag även förkunnar för er utgör människans hela plikt."

När han hade slutat tala ställde ingen någon fråga till honom. De gick var och en till sin vila.

4. FLAVIUS OCH DEN GREKISKA KULTUREN

Flavius, en grekisk jude, var en proselyt vid porten och hade varken blivit omskuren eller döpt. Då han mycket älskade det vackra inom bildkonst och skulptur

another?

142:3.10 (1599.2) "Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

142:3.11 (1599.3) "1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.

142:3.12 (1599.4) "2. You shall not make molten gods.

142:3.13 (1599.5) "3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.

142:3.14 (1599.6) "4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.

142:3.15 (1599.7) "5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

142:3.16 (1599.8) "6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599.9) "7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599.10) "8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599.11) "9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599.12) "10. You shall not seethe a kid in its mother's milk.

142:3.21 (1599.13) "And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

142:3.22 (1599.14) "And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah's day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man."

142:3.23 (1600.1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

142:4.1 (1600.2) Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and

var även det hus där han bodde under sin vistelse i Jerusalem en vacker byggnad. Detta hem var utsökt utsmyckat med kostbara skatter som han hade samlat sig här och var på sina resor i världen. När han först tänkte på att bjuda Jesus till sitt hem var han rädd för att Mästaren kunde ta illa upp vid åsynen av dessa så kallade bildstoder. Men Flavius blev angenämt överraskad när Jesus steg in i hemmet och, istället för att tillrättavisa honom för att ha dessa föremål som ansågs avgudiska utspridda över hela huset, visade ett stort intresse för hela samlingen och ställde många uppskattande frågor om varje föremål medan Flavius eskorterade honom från rum till rum och visade honom alla sina favoritstatyer.

Mästaren såg att hans värd var förbryllad över hans vänliga inställning till konsten. Därför sade Jesus när de hade gått igenom hela samlingen: "Varför skulle du vänta dig att bli tillrättavisd för att du uppskattar det vackra hos sådant som har skapats av min Fader och formats av människans konstnärliga händer? Varför borde alla människor ogilla återgivningen av behaglighet och skönhet bara för att Mose på sin tid försökte bekämpa avguderi och dyrkan av falska gudar? Jag säger dig Flavius, att Moses barn har missförstått honom, och nu gör de falska gudar även av hans förbud mot bildstoder och saker som liknar sådant som finns i himlen och på jorden. Men även om Mose föreskrev sådana begränsningar för den tidens förmörkade sinnen, vad har det att göra med denna dag då Fadern i himlen uppenbaras som den universella Andehärskaren över alla? Och Flavius, jag säger dig att man i det kommande riket inte längre skall undervisa: 'Dyrka inte det här, och dyrka inte det där'. De skall inte längre bekymra sig om bud om att avstå från det här och undvika det där, utan snarare skall alla befatta sig med en enda suprem skyldighet. Och denna människans skyldighet uttrycker sig i två stora privilegier: uppriktig dyrkan av den infinite Skaparen, Paradisfadern, och kärleksfull tjänst till förmån för ens medmänniskor. Om du älskar din nästa så som du älskar dig själv, då vet du verkligen att du är en av Guds söner.

"Under en tidsålder då man endast bristfälligt förstod min Fader var det rätt av Mose att försöka bekämpa avguderi, men i den kommande tidsåldern har Fadern blivit uppenbarad i Sonens liv. Denna nya uppenbarelse av Gud kommer att göra det för evigt obehövligt att förväxla Skaparfadern med avgudar av sten eller bildstoder av guld och silver. Hädanefter får intelligenta människor njuta av konstskatterna utan att förväxla sådan materiell uppskattning av skönhet med dyrkan och tjänandet av Fadern i Paradiset, alltings Gud och alla varelsers Gud."

Flavius trodde allt det som Jesus lärde honom. Nästa dag begav han sig till Betania vid Jordan och döptes av Johannes lärjungar. Detta gjorde han därför att Jesu apostlar ännu inte döpte troende. När Flavius återvände till Jerusalem ordnade han en stor fest för Jesus och bjöd in sextio av sina vänner. Många av dessa gäster började också tro på budskapet om det kommande riket.

5. FÖRELÄSNINGEN OM FÖRVISSNING

En av de storartade predikningar som Jesus höll i templet denna påskvecka var svar på en fråga som

sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite statues.

142:4.2 (1600.3) The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: "Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses' children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, 'Do not worship this and do not worship that'; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one's fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

142:4.3 (1600.4) "In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings."

142:4.4 (1600.5) Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his friends. And many of these guests also became believers in the message of the coming kingdom.

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

142:5.1 (1601.1) One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in

hade ställts av en av hans åhörare, en man från Damaskus. Denne man frågade Jesus: "Men Rabbi, hur skall vi kunna veta med säkerhet att du har sänts av Gud och att vi faktiskt får träda in i detta rike som du och dina lärjungar förklarar att är nära?" Jesus svarade:

"Beträffande mitt budskap och mina lärjungars undervisning, bör ni döma dem enligt deras frukter. Om vi förkunnar för er andens sanningar, kommer anden att vittna i era hjärtan om att vårt budskap är äkta. När det gäller riket och er förvissning om att den himmelske Fadern tar emot er, låt mig fråga er vilken värdig och godhjärtad far hos er skulle hålla sin son i ångslan eller ovisshet om sin ställning i familjen eller om att han har en tillflyktsort i sin fars kärleksfulla hjärta? Är det för er, som är jordiska fäder, ett nöje att tortera era barn med osäkerhet om huruvida de har en plats av bestående kärlek i era människohjärtan? Inte heller lämnar Fadern i himlen sina andetrosbarn i tvivlande osäkerhet om deras ställning i riket. Om ni tar emot Gud som er Fader, då är ni verkligen och sannerligen Guds söner. Och om ni är söner då är ni trygga till er plats och ställning i allt som gäller ert eviga och gudomliga sonskap. Om ni tror mina ord, tror ni därmed på Honom som har sänt mig, och då ni sålunda tror på Fadern har ni säkrat er ställning som himmelska medborgare. Om ni gör den himmelske Faderns vilja kommer ni aldrig att misslyckas med att uppnå det eviga livet av framåtskridande i det gudomliga riket.

"Den Suprema Anden skall vittna med er egen ande att ni sannerligen är Guds barn. Och om ni är Guds söner, då har ni blivit födda av Guds ande; och den som har fötts av anden har inom sig styrkan att övervinna allt tvivel, och detta är den seger som övervinner all osäkerhet, själva er tro.

"Profeten Jesaja sade, när han talade om dessa tider: 'När anden från höjden blir utgjuten över oss, då skall rättfärdighetens verk bli frid, ro och förvissning till evig tid.' Och för alla som verkligen tror detta evangelium går jag i borgen för att de tas emot till de eviga härligheterna och det evinnerliga livet i min Faders rike. Därför är ni som hör detta budskap och tror detta rikets evangelium Guds söner, ni har evigt liv, och beviset för hela världen att ni har fötts av anden är att ni uppriktigt älskar varandra."

Mängden av åhörare stannade i många timmar kvar hos Jesus, ställde honom frågor och lyssnade uppmärksamt till hans trösterika svar. Jesu undervisning gjorde även apostlarna djärvare i att predika rikets evangelium med större kraft och övertygelse. Denna erfarenhet i Jerusalem var en stor inspiration för de tolv. Det var deras första kontakt med så enorma folkmassor, och de lärde sig många värdefulla läxor som visade sig vara till stor hjälp i deras senare arbete.

6. SAMTALET MED NIKODEMOS

En kväll kom en viss Nikodemus, en förmögen och ålderstigen medlem av judarnas Sanhedrin-råd, till Flavius hem för att träffa Jesus. Han hade hört mycket

answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: "But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this kingdom which you and your disciples declare is near at hand?" And Jesus answered:

142:5.2 (1601.2) "As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father's heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

142:5.3 (1601.3) "The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

142:5.4 (1601.4) "Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: 'When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.' And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal mercies and the everlasting life of my Father's kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born of the spirit is that you sincerely love one another."

142:5.5 (1601.5) The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus' teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at Jerusalem was a great inspiration to the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

142:6.1 (1601.6) One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he

om denne galilés förkunnelse, och därför gick han en eftermiddag för att lyssna på honom när han undervisade på tempelgårdarna. Han skulle ha gått oftare för att höra Jesus undervisa, men han var rädd för att bli sedd av folket som följde med Jesu undervisning, ty redan var judarnas styresmän så oense med Jesus att ingen medlem av judarnas råd öppet ville bli identifierad med honom. Följaktligen hade Nikodemos kommit överens med Andreas att just denna kväll efter mörkrets infall få träffa Jesus privat. Petrus, Jakob och Johannes var i Flavius trädgård när samtalet inleddes, men senare gick de alla in i huset där diskussionen fortsatte.

När Jesus tog emot Nikodemos visade han ingen speciell hänsynsfullhet. I samtalet med honom förekom inget kompromissande eller otillbörligt övertalande. Mästaren gjorde inga försök att tillbakavisa sin förtegne besökare, inte heller var han sarkastisk. I hela sin samvaro med den framstående besökaren var Jesus lugn, allvarlig och värdig. Nikodemos var inte en officiell delegat från judarnas råd. Han kom för att träffa Jesus enbart på grund av sitt personliga och uppriktiga intresse för Mästarens förkunnelse.

Då Flavius hade presenterat honom sade Nikodemos: "Rabbi, vi vet att du är en lärare sänd av Gud, ty ingen som enbart är människa skulle kunna undervisa så utan att Gud är med honom, och jag skulle vilja veta mer om din förkunnelse om det kommande riket."

Jesus svarade Nikodemos: "Sannerligen, sannerligen, säger jag dig Nikodemos: den som inte är född från ovan kan inte se Guds rike." Då svarade Nikodemos: "Men hur kan en människa födas igen när hon är gammal? Hon kan ju inte igen komma in i moderlivet för att födas."

Jesus sade: "Trots det säger jag dig att den som inte blir född av anden kan inte komma in i Guds rike. Det som har fötts av kött är kött, och det som har fötts av ande är ande. Men var inte förvånad över att jag sade att du måste födas ovanifrån. När vinden blåser hör du löven prassla, men du ser inte vinden — varifrån den kommer och vart den far — och så är det med alla födda av anden. Med kroppens ögon kan du se andens manifestationer, men själva anden kan du faktiskt inte urskilja."

Nikodemos svarade: "Men jag förstår inte — hur är detta möjligt?" Jesus sade: "Är det möjligt att du är lärare i Israel och dock ovetande om allt detta? Det blir då en plikt för dem som känner till andens realiteter att uppenbara dessa ting för dem som endast urskiljer den materiella världens manifestationer. Men tror du oss om vi berättar för dig om de himmelska sanningarna? Är du modig nog, Nikodemos, att tro på en som har nedstigit från himlen, nämligen Människosonen?"

Och Nikodemos sade: "Men hur kan jag börja få grepp om denna ande som skall göra om mig i förberedelse för att träda in i riket?" Jesus svarade: "Redan nu bor den himmelske Faderns ande i ditt inre. Om du låter dig ledas av denna ande från ovan börjar du mycket snart se med andens ögon, och genom ett helhjärtat val av andens ledning föds du sedan av anden, eftersom ditt enda syfte i livet är att göra din himmelske Faders vilja. Och när du så finner dig född

went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius's garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

142:6.2 (1602.1) In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master's teachings.

142:6.3 (1602.2) Upon being presented by Flavius, Nicodemus said: "Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom."

142:6.4 (1602.3) Jesus answered Nicodemus: "Verily, verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God." Then replied Nicodemus: "But how can a man be born again when he is old? He cannot enter a second time into his mother's womb to be born."

142:6.5 (1602.4) Jesus said: "Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind — whence it comes or whither it goes — and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit."

142:6.6 (1602.5) Nicodemus replied: "But I do not understand — how can that be?" Said Jesus: "Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?"

142:6.7 (1602.6) And Nicodemus said: "But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?" Jesus answered: "Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your

av anden och lyckligt i Guds rike börjar du i ditt dagliga liv bära rikligt med andens frukt."

Nikodemos var alltigenom uppriktig. Han var djupt imponerad men gick sin väg förvirrad. Nikodemos hade nått långt i självutveckling, i självbehärskning, och hade även höga moraliska kvaliteter. Han var förfinad, självupptagen, och altruistisk; men han förstod inte hur han skulle underställa sin vilja den gudomliga Faderns vilja, likt ett litet barn som är villigt att underställa sig en klok och kärleksfull jordisk fars styrning och ledning, för att på detta sätt i verkligheten bli en Guds son, en framtidskridande arvinge i det eviga riket.

Nikodemos lyckade ändå uppbåda tillräckligt med tro för att få grepp om riket. Han protesterade svagt när hans kolleger i judarnas råd försökte döma Jesus utan att denne hördes; och tillsammans med Josef från Arimathea erkände han senare djärvt sin tro och gjorde anspråk på Jesu kropp, även då när de flesta av lärjungarna hade flytt i rädsla från scenerna för deras Mästares slutliga lidande och död.

7. LEKTIONEN OM FAMILJEN

Efter den arbetsamma perioden av undervisning och personligt arbete under påskveckan i Jerusalem, tillbringade Jesus följande onsdag tillsammans med sina apostlar i Betania för att vila. Den eftermiddagen ställde Tomas en fråga som framlockade ett långt och lärorikt svar. Tomas sade: "Mästare, den dag vi utsågs till rikets ambassadörer hade du mycket att säga oss. Du instruerade oss om vårt personliga levnadssätt, men vad skall vi lära folkmassorna? Hur skall dessa människor leva, då riket kommer på allvar? Skall dina lärjungar äga slavar? Skall de som tror på dig eftersträva fattigdom och sky egendom? Skall barmhärtigheten vara ensamrådande, så att vi inte längre skall ha någon lag och rätt? Jesus och de tolv tillbringade hela eftermiddagen och hela den kvällen efter kvällsmåltiden med att diskutera Tomas frågor. För ändamålen med denna redogörelse presenterar vi följande sammandrag av Mästarens undervisning:

Jesus försökte först göra det klart för sina apostlar att han själv levde ett unikt liv i köttlig gestalt på jorden och att de, dessa tolv, hade kallats att ta del i denna Människosonens utgivningserfarenhet; och som sådana medarbetare måste de också dela många av de speciella begränsningar och skyldigheter som gällde utgivningserfarenheten i sin helhet. Det fanns en beslöjad antydning om att Människosonen var den enda person som någonsin hade levt på jorden vilken samtidigt kunde se direkt in i själva Guds hjärta och in i själva djupen av människans själ.

Jesus förklarade mycket klart och tydligt att himmelriket är en evolutionär erfarenhet, som börjar här på jorden och fortsätter upp genom successiva livsstationer till Paradiset. Under kvällens lopp angav han definitivt att han under något senare skede i rikets utveckling på nytt skulle besöka denna värld, och då i andlig styrka och gudomlig härlighet.

Han förklarade därefter att "idéen om riket" inte var det bästa sättet att illustrera människans förhållande till Gud, att han använde sådana bildliga uttryck emedan

Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit."

142:6.8 (1602.7) Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the eternal kingdom.

142:6.9 (1603.1) But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and with Joseph of Arimathea, he later boldly acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master's final suffering and death.

7. THE LESSON ON THE FAMILY

142:7.1 (1603.2) After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: "Master, on the day we were set apart as ambassadors of the kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?" Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas's questions. For the purposes of this record we present the following summary of the Master's instruction:

142:7.2 (1603.3) Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see into the very heart of God and into the very depths of man's soul.

142:7.3 (1603.4) Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

142:7.4 (1603.5) He next explained that the "kingdom idea" was not the best way to illustrate man's relation to God; that he employed such figures of speech because the

det judiska folket väntade på riket och emedan Johannes hade predikat i det kommande rikets termer. Jesus sade: "Människorna i en annan tidsålder kommer bättre att förstå rikets evangelium när det framförs i termer som uttrycker relationer inom familjen — när människan förstår religionen som läran om Guds faderskap och människans broderskap, sonskap med Gud." Sedan föreläste Mästaren rätt detaljerat om den jordiska familjen som en illustration av den himmelska familjen och framförde igen livets två grundläggande lagar: det första budet om kärlek till fadern, familjens överhuvud, och det andra budet om ömsesidig kärlek mellan barnen, att älska din broder som dig själv. Sedan förklarade han att en sådan broderlig tillgivenhet ofelbart manifesterar sig i osjälviskt och kärleksfullt socialt tjänande.

Efter detta följde den minnesvärda diskussionen om familjelivets grundläggande kännetecken och deras tillämpning på det förhållande som råder mellan Gud och människan. Jesus förklarade att en riktig familj grundar sig på följande sju fakta:

1. Tillvaron som ett faktum. De relationer som finns i naturen och fenomenet med de dödligas likhet är nära förbundna i familjen: Barnen ärver vissa av sina föräldrars drag. Barnen har sitt ursprung i föräldrarna; personlighetstillvaron är beroende av en föräldrahandling. Förhållandet mellan far och barn finns inbyggt i hela naturen och genomsyrar alla levande existenser.

2. Trygghet och nöje. För riktiga fäder är det ett stort nöje att sörja för sina barns behov. Många fäder nöjer sig inte med att endast tillgodose sina barns behov utan ombesörjer även gärna nöjen och njutning för dem.

3. Utbildning och träning. Visa fäder planerar omsorgsfullt för utbildning och tillräcklig träning av sina söner och döttrar. När dessa är unga förbereds de för de större skyldigheterna senare i livet.

4. Disciplin och tyglade. Framsynta fäder ombesörjer även nödvändig disciplin, vägledning, tillrättavisning och ibland tyglade av sina unga och omogna avkomlingar.

5. Kamratskap och lojalitet. Den tillgivne fadern har ett nära och kärleksfullt förhållande till sina barn. Hans öra är alltid öppet för deras önskaner. Han är alltid redo att dela deras mödor och hjälpa dem över deras svårigheter. En far är supremt intresserad av sin avkomlings progressiva välfärd.

6. Kärlek och nåd. En medlidsam far är färdig att förlåta. Fäder hyser inte hämndlystna minnestankar mot sina barn. Fäder är inte som domare, fiender eller fordringsägare. Verkliga familjer är uppbyggda på tolerans, tålamod och förlåtelse.

7. Omsorg om framtiden. Jordiska fäder önskar lämna något i arv till sina söner. Familjen fortsätter från generation till generation. Döden endast avslutar en generation och anger början av en annan. Döden avslutar ett individuellt liv men inte nödvändigtvis familjen.

I timmar diskuterade Mästaren hur man tillämpar dessa familjelivets grunddrag till människans, jordebarnets, relationer till Gud, Paradisfadern. Detta

Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus said: "The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God." Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving social service.

142:7.5 (1603.6) Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

142:7.6 (1604.1) 1. *The fact of existence.* The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

142:7.7 (1604.2) 2. *Security and pleasure.* True fathers take great pleasure in providing for the needs of their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

142:7.8 (1604.3) 3. *Education and training.* Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

142:7.9 (1604.4) 4. *Discipline and restraint.* Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

142:7.10 (1604.5) 5. *Companionship and loyalty.* The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

142:7.11 (1604.6) 6. *Love and mercy.* A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and forgiveness.

142:7.12 (1604.7) 7. *Provision for the future.* Temporal fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

142:7.13 (1604.8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father.

var hans avslutning: "Hela detta sonens förhållande till Fadern känner jag till fulländning, ty allt det som ni i den eviga framtiden måste uppnå av sonskap har jag nu redan uppnått. Människosonen är beredd att stiga upp till Faderns högra sida, så att vägen i mig nu är ännu bredare för er alla att se Gud och, innan ni har avslutat ert ärorika framtidskridande, bli fullkomliga, liksom er Fader i himlen är fullkomlig."

När apostlarna hörde dessa häpnadsväckande ord kom de ihåg de uttalanden som Johannes hade gjort vid Jesu dop, och de kom också livligt ihåg denna upplevelse i samband med sin förkunnelse och undervisning efter Mästarens död och uppståndelse.

Jesus är en gudomlig Son, en son som den Universella Fadern har fullt förtroende för. Han hade varit hos Fadern och förstod honom helt. Han hade nu levat sitt jordiska liv till Faderns fulla tillfredsställelse, och denna inkarnation i köttlig gestalt hade gjort det möjligt för honom att helt förstå människan. Jesus var en människa som hade uppnått fullkomning i mänskligt avseende. Han hade nått just en sådan fulländning som alla sanna troende är bestämda att uppnå i honom och genom honom. Jesus uppenbarade en fullkomlighetens Gud för människan och presenterade i sig själv en världarnas fulländade son för Gud.

Men fastän Jesus hade föreläst i flera timmar, var Tomas ännu inte nöjd, ty han sade: "Men Mästare, vi tycker att Fadern i himlen inte alltid handskas vänligt och barmhärtigt med oss. Mången gång lider vi svårt på jorden, och inte alltid får vi svar på våra böner. Vår brister vår förmåga att förstå betydelsen av din undervisning?"

Jesus svarade: "Tomas, Tomas, hur länge tar det innan du förvärvar förmågan att lyssna med andens öra? Hur länge dröjer det innan du inser att detta rike är ett andligt rike och att också min Fader är en andlig varelse? Förstår du inte att jag undervisar er som andliga barn i himlens andefamilj, vars fadersöverhuvud är en infinit och evig ande? Varför tillåter du mig inte att använda den jordiska familjen som en illustration för gudomliga relationer utan att så bokstavligt tillämpa min undervisning på materiella förhållanden? Kan ni inte i era sinnen särskilja rikets andliga realiteter från denna tidsålders materiella, sociala, ekonomiska och politiska problem? När jag talar andens språk, varför envisas ni med att översätta det jag menar till köttets språk bara för att jag dristar mig till att som illustrationer använda all dagliga och konkreta relationer? Mina barn, jag ber er innerligt sluta med att tillämpa undervisningen om andens rike på sådana eländiga situationer som slaveri, fattigdom, hus och jordområden eller på de materiella problem som gäller mänsklig jämlikhet och rättvisa. Dessa jordiska förhållanden angår denna världs människor, och medan de på ett sätt berör alla människor, har ni däremot kallats till att företräda mig i världen, precis som jag företräder min Fader. Ni är andliga ambassadörer för ett andligt rike, speciella representanter för Andefadern. Vid denna tid borde det vara möjligt för mig att instruera er som fullvuxna män i anderiket. Måste jag alltid tala till er som barn? Skall ni aldrig växa upp i andeuppfattning? Likväl, älskar jag er och skall ha tålmod med er ända till slutet av vår samvaro i köttlig gestalt. Och även därefter skall min ande gå före er ut till hela världen."

And this was his conclusion: "This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect."

142:7.14 (1604.9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus' baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master's death and resurrection.

142:7.15 (1604.10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father's full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

142:7.16 (1605.1) Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: "But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?"

142:7.17 (1605.2) Jesus replied: "Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world."

8. I SÖDRA JUDEEN

I slutet av april hade oppositionen mot Jesus bland fariséerna och sadducéerna blivit så uttalad att Mästaren och hans apostlar beslöt att för en tid lämna Jerusalem och bege sig söderut för att arbeta i Betlehem och Hebron. Hela maj månad användes för personligt arbete i dessa städer och bland folket i de omgivande byarna. Inga offentliga predikningar hölls under denna tur, utan de gjorde endast besök från hus till hus. En del av denna tid, medan apostlarna undervisade i evangeliet och vårdade de sjuka, tillbringade Jesus och Abner i Engedi, där de besökte nasirkolonin. Johannes Döparen hade gått ut från denna plats, och Abner hade varit ledare för denna grupp. Många medlemmar av nasirbrödrskapet började tro på Jesus, men flertalet av dessa asketiska och excentriska män vägrade att acceptera honom som en lärare sänd från himlen emedan han inte förkunnade fasta och andra former av självförsakelse.

Folket som levde i denna trakt visste inte att Jesus var född i Betlehem. De antog alltid att Mästaren var född i Nasaret, vilket även det stora flertalet av hans lärjungar gjorde, men de tolv kände till det verkliga förhållandet.

Denna vistelse i södra Judéen var en vilsam och fruktbar period av arbete; många själar anslöts till riket. I början av juni hade agitationen mot Jesus i Jerusalem lugnat ned sig så pass att Mästaren och apostlarna återvände dit för att undervisa och trösta de troende.

Fastän Jesus och apostlarna tillbringade hela juni månad i eller nära Jerusalem undervisade de inte offentligt under denna period. De bodde mestadels i tält, som de satte upp i en skuggig park, eller trädgård, som på den tiden kallades Getsemane. Denna park låg på Olivbergets västra sluttning, inte långt från bäcken Kidron. Sabbatsveckosluten tillbringade de vanligen tillsammans med Lasaros och hans systrar i Betania. Endast vid ett fåtal tillfällen trädde Jesus innanför Jerusalems murar, men ett stort antal intresserade sökare kom ut till Getsemane för att besöka honom. En fredagskväll vågade sig Nikodemos och en viss Josef från Arimathea ut för att träffa Jesus, men av rädsla vände de om fastän de redan stod framför ingången till Mästarens tält. Naturligtvis insåg de inte att Jesus visste allt om deras förehavanden.

När judarnas styresmän hörde att Jesus hade återvänt till Jerusalem gjorde de sig redo att arrestera honom. När de emellertid märkte att han inte predikade offentligt, slöt de sig till att han hade blivit skrämmd av deras tidigare agitation och beslöt att låta honom fortsätta att undervisa på detta privata sätt utan att vidare antasta honom. Sålunda fortsatte allt lugnt till de sista dagarna i juni, då en viss Simon som var medlem av judarnas råd, offentligt anslöt sig till Jesu förkunnelse efter att ha så förklarat sig inför judarnas styresmän. Omedelbart kom en ny agitation igång för att arrestera Jesus, och den blev så stark att Mästaren beslöt att dra sig tillbaka till städerna i Samarien och Dekapolis.

8. IN SOUTHERN JUDEA

142:8.1 (1605.3) By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the sick, Jesus and Abner spent at Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

142:8.2 (1605.4) The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his disciples, but the twelve knew the facts.

142:8.3 (1605.5) This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort believers.

142:8.4 (1605.6) Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

142:8.5 (1605.7) When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire into the cities of Samaria and the Decapolis.

Kapitel 143. På väg genom Samarien

⇨ 142

Urantiaboken

144 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 143 PÅ VÄG GENOM SAMARIEN

Sektioner

Introduktion

1. Förkunnelsen i Arkelais
2. Lektion om självkontroll
3. Avkoppling och omväxling
4. Judarna och samarierna
5. Kvinnan från Sykar
6. Den samariska väckelsen
7. Lärdomar om bön och gudsdyrkan

PAPER 143 GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

Introduktion

PÅ GRUND AV den tilltagande motsättningen från judarnas religiösa styresmän gav sig Jesus och de tolv iväg från Jerusalem i slutet av juni år 27 e.Kr., sedan de först hade sänt sina tält och sina få personliga tillhörigheter att förvaras i Lasaros hem i Betania. På vägen norrut mot Samarien stannade de över sabbaten i Betel. Här predikade de i flera dagar för människor som kom från Gofna och Efraim. En grupp invånare från Arimathea och Tamna kom över för att be Jesus besöka deras byar. Mästaren och hans apostlar tillbringade över två veckor med att undervisa judarna och samarierna i denna trakt, och många kom ända från Antipatris för att höra den goda nyheten om Guds rike.

Folket i södra Samarien lyssnade gärna till Jesus, och apostlarna lyckades, med undantag för Judas Iskariot, övervinna mycket av sina fördomar mot samarierna. Det var mycket svårt för Judas att älska dessa samarier. Sista veckan i juli gjorde sig Jesus och hans medarbetare redo för avfärd till de nya grekiska städerna Fasaelis och Arkelais nära Jordanfloden.

1. FÖRKUNNELSEN I ARKELAIS

Den första hälften av augusti månad hade apostlasällskapet sitt högkvarter i de grekiska städerna Arkelais och Fasaelis, där de fick sin första erfarenhet av att predika för samlingar av nästan uteslutande icke-judar — greker, romare och syrier — ty få judar bodde i

INTRODUCTION

143:0.1 (1607.1) AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimathea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

143:0.2 (1607.2) The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near the Jordan.

1. PREACHING AT ARCHELAIS

143:1.1 (1607.3) The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians

dessa två grekiska städer. Vid kontakten med dess romerska medborgare stötte apostlarna på nya svårigheter med att förkunna budskapet om det kommande riket, och de mötte nya invändningar mot Jesu förkunnelse. Vid ett av de många kvällsmöten som Jesus höll med sina apostlar, lyssnade han uppmärksamt till dessa invändningar mot rikets evangelium när de tolv berättade vad de hade erfärut i sina personliga kontakter med människor.

En fråga som Filippus ställde var typisk för deras svårigheter. Filippus sade: "Mästare, dessa greker och romare tar lätt på vårt budskap och säger att sådana läror lämpar sig endast för veklingar och slavar. De hävdar att hedningarnas religion är överlägsen vår förkunnelse, emedan den inspirerar människan att skaffa sig en stark, fast och energisk karaktär. De påstår att vi vill omvända alla människor till svaga oduglingar som passivt underkastar sig allt och som snart skulle försvinna från jordens yta. De gillar dig, Mästare, och de medger gärna att din förkunnelse är himmelsk och idealisk, men de tar oss inte på allvar. De hävdar att din religion inte är för denna värld, att människor inte kan leva så som du lär. Och Mästare, vad skall vi nu säga till dessa hedningar?"

Efter det att Jesus hade hört liknande invändningar mot rikets evangelium framföras av Tomas, Natanael, Simon Seloten och Matteus sade han till de tolv:

"Jag har kommit till denna värld för att göra min Faders vilja och för hela människosläktet uppenbara hans kärleksfulla karaktär. Det, mina bröder, är min mission. Och just det tänker jag göra, oberoende av hur judar eller icke-judar i denna generation eller någon annan generation missförstår min undervisning. Men förbise inte det faktum att även i gudomlig kärlek förekommer sträng disciplin. En fars kärlek till sin son tvingar honom ofta att begränsa sin tanklösa avkomlings okloka handlingar. Barnet begriper inte alltid de kloka och kärleksfulla motiven till faderns tyglade disciplin. Men jag säger er att min Fader i Paradiset förvisst styr ett universum av universer med den fängslande kraften av sin kärlek. Kärleken är den största av alla anderealiteter. Sanningen är en befriande uppenbarelse, men kärleken är den suprema relationen. Och oberoende av vilka tabbar era medmänniskor gör vid förvaltningen av dagens värld, i en kommande tidsålder skall evangeliet jag förkunnar för er styra själva denna värld. Det slutliga målet för det mänskliga framskridandet är vördnadsfullt erkännande av Guds faderskap och kärleksfullt förverkligande av människornas broderskap.

"Men vem sade er att mitt evangelium var avsett endast för slavar och veklingar? Liknar ni, mina utvalda apostlar, veklingar? Såg Johannes ut som en vekling? Tycker ni att jag ser ut att vara förslavad av rädsla? Det är sant att evangeliet predikas för denna generations fattiga och förtryckta. Religionerna i denna värld har försummat de fattiga, men min Fader ser inte till person. Dessutom är dagens fattiga de första som hörsammar maningen till omvändelse och till att acceptera sonskapet. Rikets evangelium skall förkunnas för alla människor — judar och icke-judar, greker och romare, rika och fattiga, fria och slavar — och likvärdigt för ung och gammal, man och kvinna.

"Fastän min Fader är kärlekens Gud och finner

— for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

143:1.2 (1607.4) A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: "Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?"

143:1.3 (1607.5) After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

143:1.4 (1608.1) "I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father's love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving motives of the father's restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

143:1.5 (1608.2) "But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old, male and female.

143:1.6 (1608.3) "Because my Father is a God of love and

behag i att visa barmhärtighet, skall ni inte tillägna er uppfattningen att rikets tjänande kommer att vara enformigt och lätt. Uppstigningen till Paradiset är ett supremt äventyr under all tid, ett strävsamt uppnående av evigheten. Tjänandet av riket på jorden kommer att kräva all den modiga manlighet som ni och era medarbetare kan uppbåda. Många av er kommer att dödas för er lojalitet till detta rikes evangelium. Det är lätt att dö i stridslinjen vid en fysisk drabbning när modet stärks av närvaron av ens kämpande kamrater, men det kräver en högre och djupare form av mänskligt mod och hängivelse att lugnt och helt ensam lägga ned sitt liv för kärleken till en sanning innesluten i ens dödliga hjärta.

"Idag kan de klenfogna häna er för att ni predikar ett evangelium om att inte göra motstånd och att ni lever ett liv utan våld, men ni är de första frivilliga i den långa raden av dem som uppriktigt tror på detta rikes evangelium och som kommer att förvärva hela mänskligheten med sin heroiska hängivelse för denna förkunnelse. Inga av denna världs arméer har någonsin visat större mod och tapperhet än vad ni och era trogna efterföljare kommer att visa när ni går ut till hela världen för att förkunna den goda nyheten — Guds faderskap och människornas broderskap. Köttets mod är den lägsta formen av tapperhet. Sinnets mod är en högre form av mänskligt mod, men det högsta och suprema modet utgörs av en orubblig lojalitet till de upplysta övertygelserna om djupgående andliga realiteter. Och ett sådant mod är hjältemodet hos den människa som känner Gud. Och ni är alla män som känner Gud; ni är sannerligen personliga medarbetare till Människosonen."

Det här var inte allt vad Jesus sade vid detta tillfälle, men det är inledningen till hans anförande, och han fortsatte ännu länge med att utvidga och belysa detta uttalande. Det här var ett av de mest lidelsefulla anföranden som Jesus någonsin höll för de tolv. Sällan talade Mästaren med uppenbart starkt känslöengagemang till sina apostlar, men det här var ett av dessa få tillfällen då han talade med manifesterat allvar i förening med märkbar känsla.

Inverkan på apostlarnas offentliga förkunnelse och personliga verksamhet blev omedelbar. Från den dagen fick deras budskap en ny ton av mod över sig. De tolv fortfor att förvärva en säker och energisk framåtanda i det nya evangeliet om riket. Från denna dag framåt höll de inte längre så mycket på med att predika de negativa dygder och passiva föreskrifter som ingick i deras Mästares mångsidiga förkunnelse.

2. LEKTION OM SJÄLVKONTROLL

Mästaren var ett fulländat exemplar av mänsklig självkontroll. När han skymfades, skymfades han inte, när han led uttalade han inga hot mot sina plågoandar, när han fördömdes av sina fiender svarade han endast med att överlämna sig till den himmelske Faderns rättfärdiga dom.

Vid ett av kvällsmötena frågade Andreas Jesus: "Mästare, skall vi ägna oss åt självförsakelse såsom Johannes lärde, eller borde vi eftersträva självkontroll i enlighet med din undervisning? I vilket avseende skiljer sig din undervisning från det som Johannes lärde?"

delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

143:1.7 (1608.4) "Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these teachings. No armies of the world have ever displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man."

143:1.8 (1608.5) This was not all that Jesus said on that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

143:1.9 (1608.1) The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master's many-sided teaching.

2. LESSON ON SELF-MASTERY

143:2.1 (1608.2) The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

143:2.2 (1608.3) At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: "Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?" Jesus answered: "John indeed taught you

Jesus svarade: "Johannes lärde er förvisso rättfärdighetens väg enligt sina fäders upplysning och lagar, och det var självprövningens och självförsakelsens religion. Men jag kommer med ett nytt budskap om osjälviskhet och självbehärskning. Jag visar er livets väg så som min Fader i himlen har uppenbarat den för mig.

"Sannerligen, sannerligen säger jag er: den som härskar över sitt eget jag är större än den som intar en stad. Självbehärskning är måttet på människans moraliska väsen och indikatorn på hennes andliga utveckling. Enligt den gamla ordningen fastade ni och bad böner. Som en av anden pånyttfödd ny varelse får ni lära er att tro och fröjdas. I Faderns rike skall ni bli nya varelser; allt det gamla skall dö bort. Se, jag visar er hur allting skall bli nytt. Och med er kärlek till varandra skall ni övertyga världen om att ni har gått från slaveri till frihet, från död till evigt liv.

"På den gamla vägen försöker ni undertrycka, lyda och foga er efter levnadsreglerna. På den nya vägen omvandlas ni först av Sanningens Ande och stärks därmed i själen i ert inre av det ständiga andliga förnyandet av ert sinne, och så begåvas ni med förmågan att säkert och glädjefullt utföra Guds goda, välkomna och fullkomliga vilja. Glöm inte att det är er personliga tro på Guds oerhört storartade och värdefulla löften som garanterar er delaktighet i den gudomliga naturen. Sålunda blir ni, genom er tro och genom andens omvandling, i verkligheten Guds tempel, och hans ande bor verkligen inom er. Om anden således bor inom er är ni inte längre köttets slavar utan andens fria och frigiorda söner. Andens nya lag skänker er friheten att behärska er själva i stället för den gamla lagen som byggde på den rädsla som träldomen under den egna naturen medför och på det slaveri som självförsakelsen innebär.

"Mången gång när ni har gjort något som är ont har ni velat tillskriva era handlingar den ondes inflytande, när ni i verkligheten endast har vilselett av era egna naturliga benägenheter. Berättade inte profeten Jeremia redan för länge sedan för er att människohjärtat är falskt framför allt annat och ibland rentav förtvivlat ondskefullt? Hur lätt är det inte för er att råka ut för självbedrägeri och därmed falla offer för dumma och enfaldiga farhågor, mångahanda lustar, förslavande nöjen och njutningar, illvilja, avund och rentav hämndlystet hat!

"Frälsningen sker genom andens nyskapelse och inte genom köttets egenrättfärdiga gärningar. Ni rättfärdigas genom tro och upptas i gemenskapen genom nåd, inte genom rädsla och självförsakelse av köttet, även om de Faderns barn som har fötts av anden ständigt och alltid behärskar sitt jag och allt som ansluter sig till de köttliga begären. När ni vet att tron har frälst er har ni verklig frid med Gud. Och alla som följer denna väg av himmelsk frid är bestämda att helgas åt den evinnerliga tjänst som den evige Gudens ständigt avancerande söner utför. Hädanefter är det inte en plikt utan snarare ert höga privilegium att rena ert sinne och er kropp från allt ont, samtidigt som ni söker fulländning i kärlek till Gud.

"Ert sonskap har sin grund i tron, och ni skall förbli oberörda av rädsla. Er glädje föds av er tillit till det gudomliga ordet, och ni skall därför inte förledas till att tvivla på att Faderns kärlek och barmhärtighet är

the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a new message of self-forgiveness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

143:2.3 (1609.4) "Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man's moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father's kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

143:2.4 (1609.5) "By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God. Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit's transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

143:2.5 (1609.6) "Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

143:2.6 (1610.1) "Salvation is by the regeneration of the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshipped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father's children who have been born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you seek for perfection in the love of God.

143:2.7 (1610.2) "Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father's love and mercy. It is the

verkliga. Det som leder människor till sann och äkta omvändelse är själva godheten hos Gud. Hemligheten med att ni har kontroll över er själva hänger samman med att ni tror på er inneboende ande, som alltid verkar genom kärlek. Inte ens denna frälsande tro har ni av er själva; också den är en gåva från Gud. Och om ni är barn av denna levande tro är ni inte längre jagets fjättrade slavar utan segerrika mästare över er själva, befriade söner till Gud.

"Om ni således, mina barn, är födda av anden är ni för evigt befriade från den självmedvetna bundenheten i ett liv av självförsakelse och bevakning av köttets begär, och ni överförs till andens glädjefulla rike, varifrån ni spontant bär fram andens frukter i ert dagliga liv; och andens frukter är det väsentliga i den högsta typen av angenäm och förädlade självkontroll, rentav det högsta som de dödliga kan uppnå på jorden — sann självbehärskning."

3. AVKOPPLING OCH OMVÄXLING

Vid denna tid utvecklades en väldig nerv- och känslospänning bland apostlarna och de lärjungar som var deras närmaste medarbetare. De hade knappast hunnit vänja sig vid att leva och arbeta tillsammans. De upplevde allt större svårigheter i att upprätthålla harmoniska relationer med Johannes lärjungar. Kontakten med icke-judarna och samarierna var en stor prövning för dessa judar. Förutom allt detta hade de yttranden som Jesus nyss fällt försvårat deras störda sinnestillstånd. Andreas var nästan utom sig. Han visste inte vad han skulle ta sig till, och därför gick han till Mästaren med sina problem och bryderier. Då Jesus hade hört apostlarnas ledare redogöra för sina svårigheter sade han: "Andreas, man kan inte tala människor fria från deras bryderier när de blir så pass invecklade och när de berör så många personer med starka känslor. Jag kan inte göra det du ber mig om — jag vill inte ta del i dessa personliga svårigheter i umgänget mellan människor — men jag vill förena mig med er för att njuta av en tre dagars period av vila och omväxling. Gå till dina bröder och meddela dem att ni alla skall vandra upp tillsammans med mig på Sartababerget, där jag önskar vila i ett par dagar.

"Gå nu till var och en av dina elva bröder och tala enskilt med dem och säg: 'Mästaren vill att vi går iväg för oss själva med honom för att vila och koppla av en tid. Eftersom vi alla nyligen har upplevt mycken oro i anden och stress i sinnet föreslår jag att ingenting nämns om våra prövningar och svårigheter under vår ledighet. Kan jag lita på att du samverkar med mig i denna sak?' Närma dig på detta sätt enskilt och personligt var och en av dina bröder." Andreas gjorde så som Mästaren hade instruerat honom.

Detta var en storartad händelse för var och en av dem att uppleva. De glömde aldrig den dag de vandrade upp för berget. Under hela färden sades knappt ett ord om deras svårigheter. När de hade nått bergstoppen bad Jesus dem sätta sig kring honom och sade: "Mina bröder, ni måste alla lära er vilket värde vilan har och vilken effektivitet omväxlingen medför. Ni måste inse att den bästa metoden att lösa vissa invecklade problem är att för en tid glömma dem. När ni sedan återvänder uppfriskade från er vila eller andakt kan ni angripa era svårigheter med klarare huvud och stadigare hand, för

very goodness of God that leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

143:2.8 (1610.3) "If, then, my children, you are born of the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery."

3. DIVERSION AND RELAXATION

143:3.1 (1610.4) About this time a state of great nervous and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John's disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: "Andrew, you cannot talk men out of their perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two.

143:3.2 (1610.5) "Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: 'The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?' In this way privately and personally approach each of your brethren." And Andrew did as the Master had instructed him.

143:3.3 (1611.1) This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: "My brethren, you must all learn the value of rest and the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand,

att inte nämna ett mer beslutsamt hjärta. Dessutom finner ni många gånger att ert problem har minskat i sitt omfång och sina proportioner medan ni har vilat ert sinne och er kropp.”

Nästa dag gav Jesus var och en av de tolv ett diskussionsämne. Hela dagen ägnades åt ihågkomster och åt att tala om saker som inte hade anknytning till deras religiösa arbete. För ett ögonblick blev de chockerade när Jesus underlät att — med ord — tacka när han bröt brödet för deras måltid vid middagstiden. Detta var första gången de någonsin hade sett honom försumma sådana formaliteter.

När de gick upp för berget hade Andreas fullt av problem i sitt huvud. Johannes var grundligt förvirrad i sitt hjärta. Jakob var djupt bekymrad i sin själ. Matteus var hårt ansatt av penningbekymmer emedan de hade vistats bland icke-judar. Petrus var överansträngd och hade på sistone varit mer temperamentsfull än vanligt. Judas led av ett periodiskt anfall av överkänslighet och självishet. Simon hade ovanligt svårt i sina bemödanden med att göra sin patriotism förenlig med kärleken enligt människornas broderskap. Filippos var allt mer förbryllad över hur saker och ting utvecklade sig. Natanael hade varit mindre skämtsam sedan de hade kommit i kontakt med de icke-judiska befolkningsgrupperna, och Tomas var mitt inne i en svår depressionsperiod. Endast tvillingarna var normala och obekymrade. Alla var de ytterst förbryllade över hur de skulle komma fredligt överens med Johannes lärjungar.

Den tredje dagen på väg ned från berget tillbaka till sitt läger hade en stor förändring kommit över dem. De hade gjort den viktiga upptäckten att många mänskliga bryderier i verkligheten inte existerar, att många pressande svårigheter skapas av överdriven rädsla och uppkommer av uppförstörade farhågor. De hade lärt sig att alla sådana bryderier bäst hanteras genom att de ges upp. Genom att bege sig bort hade de lämnat sådana problem att lösa sig själva.

Deras återkomst från denna ledighet markerade början till en tid av mycket förbättrade relationer med efterföljarna till Johannes. Många av de tolv blev verkligen uppslupna när de såg hur allas sinnesstämning hade förändrats och märkte hur de hade befriats från den nervösa retligheten som följt av sina tre semesterdagar borta från livets rutinuppgifter. Det finns alltid en fara för att enformighet i kontakten mellan människor avsevärt mångfaldigar bryderier och förstör svårigheter.

Det var inte många som trodde på evangeliet bland icke-judarna i de två grekiska städerna Arkelais och Fasaelis, men de tolv apostlarna fick en värdefull erfarenhet i detta deras första omfattande arbete bland uteslutande icke-judiska befolkningsgrupper. En måndagsmorgon vid mitten av månaden sade Jesus till Andreas: ”Vi beger oss till Samarien.” De gav sig genast på väg mot staden Sykar, nära Jakobs brunn.

4. JUDARNA OCH SAMARIERNA

I över sex hundra år hade judarna i Judéen och senare också judarna i Galiléen levt i fiendskap med samarierna. Denna illvilja mellan judarna och samarierna uppkom på följande sätt: Omkring sju

not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body.”

143:3.4 (1611.2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

143:3.5 (1611.3) When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

143:3.6 (1611.4) The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

143:3.7 (1611.5) Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

143:3.8 (1611.6) Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phasaelis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: “We go into Samaria.” And they set out at once for the city of Sychar, near Jacob's well.

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

143:4.1 (1612.1) For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way:

hundra år f.Kr. hade Assyriens kung Sargon, då han kuvade en revolt i mellersta Palestina, fört bort i fångenskap över tjugofem tusen judar från det norra kungariket Israel och i deras ställe installerat nästan samma antal avkomlingar till kutiter, sefarviter och hamatiter. Senare sände Assurbanipal ytterligare andra grupper av kolonisatörer att bosätta sig i Samarien.

Den religiösa fiendskapen mellan judarna och samarierna daterade sig från den tid då de förra återvände från den babyloniska fångenskapen och samarierna försökte förhindra återuppbyggandet av Jerusalem. Senare förtörnade de judarna genom att ge vänskaplig hjälp åt Alexanders arméer. För att återgälda samariernas vänskap gav Alexander dem tillåtelse att uppföra ett tempel på Gerissimberget, där de dyrkade Jahve och sina stamgudar samt förrättade offer i stort sett enligt den ordning som gällde för tempeltjänsten i Jerusalem. De fortsatte denna dyrkan åtminstone fram till mackabéertiden, då Johannes Hyrcanos förstörde deras tempel på Gerissimberget. När aposteln Filippus efter Jesu död verkade bland samarierna höll han många möten på denna plats för samariernas forna tempel.

Motsättningarna mellan judarna och samarierna hade långa och historiska anor. Sedan Alexanders dagar hade de haft allt mindre att göra med varandra. De tolv apostlarna hade inget emot att predika i de grekiska och andra icke-judiska städerna i Dekapolis och Syrien, men det var en svår prövning av deras trohet mot Mästaren när han sade: "Låt oss bege oss till Samarien." Men under det år och mer som de hade tillbringat tillsammans med Jesus hade de utvecklat en form av personlig lojalitet, som översteg till och med deras tro på hans förkunnelse och deras fördomar mot samarierna.

5. KVINNAN FRÅN SYKAR

När Mästaren och de tolv anlände till Jakobs brunn stannade Jesus vid brunnen, trött efter färdan, medan Filippus tog med sig apostlarna för att hjälpa till med att skaffa mat och tält från Sykar, ty de hade för avsikt att för en tid stanna i denna trakt. Petrus och Sebedaios söner skulle ha stannat hos Jesus, men han bad dem gå med deras bröder och sade: "Var inte rädda för min skull. Dessa samarier är vänskapliga, endast våra bröder, judarna, söker skada oss." Klockan var närmare sex denna sommarkväll då Jesus satte sig ned vid brunnen för att invänta apostlarnas återkomst.

Vattnet i Jakobs brunn var inte lika mineralhaltigt som vattnet i de andra brunnarna i Sykar och värderades därför högt som dricksvatten. Jesus var törstig, men det fanns inget att hämta upp vatten med från brunnen. Därför när en kvinna från Sykar kom upp med sin vattenkruka och skulle till att hämta upp vatten från brunnen sade Jesus till henne: "Ge mig något att dricka." Denna samarierkvinna visste av Jesu utseende och klädsel att han var jude, och av hans accent slöt hon sig till att han var en galileisk jude. Hon hette Nalda, och hon var en vacker varelse. Hon var mycket förvånad över att en jude på detta sätt tilltalade henne vid brunnen och bad om vatten, ty det ansågs på den tiden inte passande för en man med självrespekt att

About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

^{143:4.2 (1612.2)} The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

^{143:4.3 (1612.3)} The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, "Let us go into Samaria." But in the year and more they had been with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. THE WOMAN OF SYCHAR

^{143:5.1 (1612.4)} When the Master and the twelve arrived at Jacob's well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and tents from Sychar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: "Have no fear for me; these Samaritans will be friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us." And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

^{143:5.2 (1612.5)} The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sychar and was therefore much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, "Give me a drink." This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much

tilltala en kvinna offentligt, än mindre för en jude att samtala med en samarier. Nalda frågade därför Jesus: "Hur kan du, som är jude, be mig, en samarierkvinna, om vatten?" Jesus svarade: "Jag har förvisso bett dig om något att dricka, men om du blott kunde förstå skulle du be mig om en dryck av det levande vattnet." Då sade Nalda: "Men, herre, du har inget att hämta upp det med och brunnen är djup; varifrån får du då detta levande vatten? Är du större än vår fader Jakob som gav oss brunnen och själv drack ur den, liksom hans söner och hans boskap?"

Jesus svarade: "Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen, men den som dricker av den levande andens vatten skall aldrig mer törsta. Och detta levande vatten blir en uppfriskande källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv." Nalda sade då: "Ge mig det vattnet, så att jag aldrig blir törstig och behöver gå hela vägen hit efter vatten. Dessutom, vadhelst en samarierkvinna kunde få av en så lovvärd jude vore ett nöje."

Nalda visste inte hur hon skulle ta Jesu villighet att tala med henne. Hon såg i Mästarens ansikte dragen hos en oförvittlig och helig man, men hon misstog vänligheten för alldaglig förtrolighet och missförstod hans bildiga uttryck för ett sätt att göra närmanden till henne. Hon var en kvinna med slapp moral och därför redo för ett öppet flörtande, då Jesus såg henne rakt i ögonen och med befallande röst sade: "Kvinna, gå och hämta hit din äkta man." Denna befallning fick Nalda att besinna sig. Hon såg att hon hade felbedömt Mästarens vänlighet. Hon insåg att hon hade misstolkat hans sätt att tala. Hon blev skrämmd. Hon började inse att hon stod inför en ovanlig person, och famlande i sitt sinne efter ett lämpligt svar sade hon mycket förvirrad: "Men, herre, jag kan inte hämta min äkta man, ty jag har ingen äkta man." Då sade Jesus: "Det är sant som du säger, ty fastän du en gång må ha haft en äkta man är den som du nu lever med inte din äkta man. Det vore bättre om du slutade att leka med mina ord och sökte det levande vatten som jag denna dag har erbjudit dig."

Nalda var nu igen sansad och hennes bättre jag hade vaknat. Hon var inte en omoralisk kvinna helt av eget val. Hon hade obarmhärtigt och orättvist kastats ut av sin äkta man och svårt trängd samtyckt till att leva med en viss grek som hans hustru men utan äktenskap. Nalda kände sig nu mycket skamsen för att hon hade talat så tanklöst till Jesus, och hon vände sig högst ångerfullt till Mästaren och sade: "Min Herre, jag ångrar mitt sätt att tala till dig, ty jag inser att du är en helig man eller måhända en profet." Hon stod just i beråd att söka direkt och personlig hjälp av Mästaren, då hon gjorde vad så många före och efter henne har gjort — undvek frågan om personlig frälsning genom att övergå till en diskussion om teologi och filosofi. Hon vände snabbt samtalet från sina egna behov till en teologisk tvistefråga. Pekande mot Gerissimberget fortsatte hon: "Våra fäder har tillbett Gud på det här berget, men ni säger att platsen där man skall tillbe honom är i Jerusalem. Vilken är då den rätta platsen att tillbe Gud?"

Jesus insåg att kvinnans själ försökte undvika direkt och utforskande kontakt med sin Skapare, men han såg också att det i hennes själ fanns en längtan att

less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, "How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?" Jesus answered: "I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water." Then said Nalda: "But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?"

143:5.3 (1613.1) Jesus replied: "Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life." Nalda then said: "Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure."

143:5.4 (1613.2) Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was minded openly to become flirtatious, when Jesus, looking straight into her eyes, with a commanding voice said, "Woman, go get your husband and bring him hither." This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master's kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, "But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband." Then said Jesus: "You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you."

143:5.5 (1613.3) By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: "My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy man or maybe a prophet." And she was just about to seek direct and personal help from the Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: "Our fathers worshiped on this mountain, and yet you would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?"

143:5.6 (1613.4) Jesus perceived the attempt of the woman's soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her

lära känna en bättre väg i livet. När allt kommer omkring fanns det i Naldas hjärta en verklig törst efter det levande vattnet. Därför behandlade han henne med tålmod och sade: "Kvinna, låt mig säga dig att den dag snart kommer då det varken är på det här berget eller i Jerusalem som ni skall tillbe Fadern. Men nu tillber ni vad ni inte vet eller känner, en blandning av många hedniska gudars religion och främlingars filosofier. Judarna vet åtminstone vem de tillber. De har avlägsnat all förvirring genom att koncentrera all sin dyrkan till en enda Gud, Jahve. Men du borde tro mig när jag säger att den tid snart är inne — ja den är redan här — då alla sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning, ty det är just sådana tillbedjare som Fadern söker. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning. Din frälsning kommer inte av att du vet hur eller var andra borde tillbe, utan av att du i ditt eget hjärta tar emot detta levande vatten som jag även nu erbjuder dig."

Men Nalda ville göra ytterligare ett försök att undvika en diskussion om den pinsamma fråga som gällde hennes personliga liv på jorden och hennes själs ställning inför Gud. Ån en gång tog hon sin tillflykt till frågor om religion i allmänhet och sade: "Ja jag vet, herre, att Johannes har predikat om att Omvändaren skall komma, han som skall kallas Befriaren, och att när han kommer skall han förklara allt för oss" — och Jesus avbröt Nalda och sade med överraskande förvissning: "Jag som talar till dig är han."

Detta var det första direkta, uttryckliga och ohöljda uttalande om sin gudomliga natur och sitt gudomliga sonskap som Jesus gjorde på jorden, och det riktades till en kvinna, en samaritkvinna, och en kvinna som i människornas ögon fram till denna stund hade haft ett tivelaktigt anseende, men en kvinna som det gudomliga ögat såg att det hade syndats mot mer än vad hon hade syndat av egen önskan, och som nu var en människosjäl som önskade frälsning, önskade det uppriktigt och helhjärtat, och det var tillräckligt.

Just då Nalda skulle ge uttryck åt sin verkliga och personliga längtan efter något bättre och efter ett ädlare levnadssätt, just då hon var redo att uttrycka sitt hjärtas verkliga önskan, återvände de tolv apostlarna från Sykar, och då de stötte på denna scen där Jesus talade så förtroligt med denna kvinna — denna samaritkvinna, och ensam — blev de mer än förvånade. De ställde snabbt ifrån sig sina förnödenheter och drog sig tillbaka utan att någon vågade förebrå honom, medan Jesus sade till Nalda: "Kvinna, gå din väg, Gud har förlåtit dig. Hädanefter skall du leva ett nytt liv. Du har fått det levande vattnet, och en ny glädje skall flöda fram i din själ och du skall bli en dotter till den Högste." Kvinnan som såg apostlarnas ogillande, lämnade sitt vattenkrus och flydde in till staden.

När hon kom in i staden kungjorde hon för alla som hon mötte: "Gå ut till Jakobs brunn, och gå snabbt, ty där får ni se en man som har sagt mig allt som jag har gjort. Kan han vara Omvändaren?" Innan solen gick ned hade en stor folkmassa samlats vid Jakobs brunn för att höra Jesus. Mästaren talade till dem mer om livets vatten, gåvan från anden i människans inre.

Apostlarna upphörde aldrig att chockeras av att Jesus var villig att tala med kvinnor, kvinnor med tivelaktig karaktär, rentav omoraliska kvinnor. Det var mycket svårt för Jesus att lära sina apostlar att kvinnor,

soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda's heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: "Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one God, Yahweh. But you should believe me when I say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such worshipers the Father seeks. God is spirit, and they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now."

143:5.7 (1614.1) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: "Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things" — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, "I who speak to you am he."

143:5.8 (1614.2) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

143:5.9 (1614.3) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus' talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: "Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High." And the woman, perceiving the disapproval of the apostles, left her waterpot and fled to the city.

143:5.10 (1614.4) As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: "Go out to Jacob's well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?" And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob's well to hear Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

143:5.11 (1614.5) The apostles never ceased to be shocked by Jesus' willingness to talk with women, women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women,

även så kallade omoraliska kvinnor, har en själ som kan välja Gud till sin Fader och därmed bli Guds döttrar och kandidater för det eviga livet. Ännu nitton århundraden senare visar mången samma ovillighet att fatta Mästarens förkunnelse. Även den kristna religionen har ihärdigt byggt upp kring sakförhållandet om Kristi död istället för sanningen om hans liv. Världen borde befatta sig mer med hans lyckliga och gudsuppenbarande liv än med hans tragiska och sorgliga död.

Nästa dag berättade Nalda hela denna historia för aposteln Johannes, men han avslöjade den aldrig helt för de andra apostlarna, och Jesus beskrev den aldrig i detalj för de tolv.

Nalda berättade för Johannes att Jesus hade sagt henne "allt som hon hade gjort". Johannes ville mången gång fråga Jesus om detta samtal med Nalda, men han gjorde det aldrig. Jesus hade sagt henne endast en sak om henne själv, men hans blick in i hennes ögon och det sätt på vilket han behandlade henne hade fört upp i hennes sinne för ett ögonblick hela hennes brokiga liv som en panoramaöverblick, så att hon associerade hela denna självuppenbarelse av sitt gångna liv med Mästarens blick och ord. Jesus sade henne aldrig att hon hade haft fem män. Hon hade levt med fyra olika män efter det att hennes äkta man hade kastat ut henne, och detta, tillsammans med hela hennes förflutna kom så livfullt upp i hennes sinne den stund då hon insåg att Jesus var en gudsmän, att hon senare upprepade för Johannes att Jesus verkligen hade sagt henne allt om henne själv.

6. DEN SAMARISKA VÄCKELSEN

På kvällen, då Nalda drog ut folkmassan från Sykar för att se Jesus, hade de tolv nyss återvänt med mat och enträget bad Jesus att äta med dem i stället för att tala till folket, ty de hade varit utan mat hela dagen och var hungriga. Men Jesus visste att mörkret snart skulle falla över dem. Därför framhärade han i sin beslutsamhet att tala till människorna innan han sände iväg dem. När Andreas försökte övertala honom att äta en bit innan han talade till folksamlingen sade Jesus: "Jag har mat att äta som ni inte känner till." När apostlarna hörde detta sade de till varandra: "Har någon kommit med mat till honom? Kan det vara så att kvinnan gav honom mat såväl som dryck?" När Jesus hörde dem tala med varandra, innan han talade till folket, steg han åt sidan och sade till de tolv: "Min mat är att göra Hans vilja som har sänt mig och att fullborda Hans verk. Ni borde inte längre säga att det är så och så lång tid till skörden. Se dessa människor som kommer ut från en samarisk stad för att höra oss; jag säger er att fälten redan har vitnat till skörd. Den som skördar får sin lön och bärar denna gröda till evigt liv. Därför kan de som har sått och de som skördar glädja sig tillsammans. För häri är ordstävets sant: 'En sår och en annan skördar'. Jag sänder er nu att skörda där ni inte har behövt arbeta; andra har arbetat, och ni skall snart ta upp deras arbete." Detta sade han med avseende på Johannes Döparens förkunnelse.

Jesus och apostlarna gick in till Sykar och predikade i två dagar innan de slog upp sitt läger på Gerissimberget. Många av dem som bodde i Sykar

even so-called immoral women, have souls which can choose God as their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master's teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

^{143:5.12 (1614.6)} Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

^{143:5.13 (1615.1)} Nalda told John that Jesus had told her "all I ever did." John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

6. THE SAMARITAN REVIVAL

^{143:6.1 (1615.2)} On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus said, "I have meat to eat that you do not know about." When the apostles heard this, they said among themselves: "Has any man brought him ought to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?" When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: "My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For herein is the saying true: 'One sows and another reaps.' I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor." This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

^{143:6.2 (1615.3)} Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in

trodde på evangeliet och bad om att bli döpta, men Jesu apostlar döpte ännu inte.

Den första kvällen i lägret på Gerissimberget väntade sig apostlarna att Jesus skulle tillrättavisa dem för deras inställning till kvinnan vid Jakobs brunn, men han sade inget om den saken. I stället höll han för dem det minnesvärda talet om "De realiteter som är centrala i Guds rike." I varje religion är det mycket lätt att låta värden bli illa avvägda och att låta fakta inta sanningens plats i den egna teologin. Korsets faktum blev själva centrum i den senare uppkomna kristendomen; men det är inte den centrala sanningen i den religion som kan härledas från Jesu liv och förkunnelse.

Temat för Jesu undervisning på Gerissimberget var att han vill att alla människor skall se Gud som sin Fader och vän precis som han (Jesus) är en broder och vän. Om och om igen inpräntade han hos dem att kärleken är den förmämsta relationen i världen — i universum — precis så som sanningen är det förmämsta uttrycket för iakttagelsen av dessa gudomliga relationer.

Jesus tillkännagav sig så fullständigt för samarierna, därför att han tryggt kunde göra det och därför att han visste att han inte på nytt skulle besöka hjärtat av Samarien för att förkunna rikets evangelium.

Jesus och de tolv slog läger på Gerissimberget till slutet av augusti. Under dagarna predikade de om rikets goda nyhet — Guds faderskap — för samarierna i städerna och tillbringade kvällarna i lägret. Det arbete som Jesus och de tolv utförde i dessa samariska städer vann många själar för riket och gjorde mycket för att bereda vägen för det storartade arbete som Filippus utförde i dessa trakter efter Jesu död och uppståndelse, efter att apostlarna hade skingrats till jordens alla hörn av den bittra förföljelsen av de troende i Jerusalem.

7. LÄRDOMAR OM BÖN OCH GUDSDYRKAN

Under kvällsmötena på Gerissimberget lärde Jesus ut många stora sanningar, och i synnerhet betonade han följande:

Sann religion är en enskild själs aktivitet i dess medvetna relationer med Skaparen. Organiserad religion är människans försök att socialt anpassa de enskilda religionsutövarnas gudsdyrkan.

Gudsdyrkan — kontemplation av det andliga — måste alternera med tjänande, kontakt med den materiella verkligheten. Arbete borde alternera med avkoppling. Religion borde balanseras av humor. Djupsinnig filosofi borde avlösas av rytmisk poesi. Livets påfrestning — den spänning som personligheten utsätts för i tiden — borde lösas av vilsamheten i gudsdyrkan. De känslor av osäkerhet som uppkommer av rädslan för personlighetens isolering i universum borde motverkas av att man i tro begrundar Fadern och försöker förstå den Supreme.

Bönen är avsedd att göra människan mindre tänkande men mer inseende. Den är inte avsedd att öka kunskapen utan snarare att vidga insikten.

Gudsdyrkan är avsedd att ge en föraning om det

Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

^{143:6.3 (1615.4)} The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob's well, but he made no reference to the matter. Instead he gave them that memorable talk on "The realities which are central in the kingdom of God." In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one's theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

^{143:6.4 (1615.5)} The theme of Jesus' teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

^{143:6.5 (1616.1)} Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

^{143:6.6 (1616.2)} Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus' death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

^{143:7.1 (1616.3)} At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in particular he laid emphasis on the following:

^{143:7.2 (1616.4)} True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man's attempt to *socialize* the worship of individual religionists.

^{143:7.3 (1616.5)} Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted realization of the Supreme.

^{143:7.4 (1616.6)} Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing*; it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

^{143:7.5 (1616.7)} Worship is intended to anticipate the better

bättre framtida livet och att sedan återspegla dessa nya andliga betydelser tillbaka till det nuvarande livet. Bön är andligen upprätthållande, men dyrkan är gudomligt skapande.

Gudsdyrkan är det förfarande med vilket man ser till den Ende för inspiration att tjäna de många. Gudsdyrkan är den måttstock som mäter omfattningen av själens lösgörelse från det materiella universumet och dess samtidiga och trygga anknytning till de andliga realiteterna i hela skapelsen.

Bön är självpåminnande — sublimt tänkande. Dyrkan är självförglömmande — supertänkande. Dyrkan är uppmärksamhet utan ansträngning, sann och idealisk vila för själen, en form av vilsam andlig motion.

Gudsdyrkan är den verksamhet där en del identifierar sig med Helheten, den finite med den Infinite, sonen med Fadern, tiden på väg mot samklang med evigheten. Dyrkan är den verksamhet där sonen personligen kommunicerar med den gudomlige Fadern, där människans själ-ande intar uppfriskande, skapande, broderliga och romantiska inställningar.

Fastän apostlarna förstod endast några få av hans lärdomar i lägret, fanns det andra världar som förstod, och andra generationer på jorden kommer att förstå.

life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

143:7.6 (1616.8) Worship is the technique of looking to the *One* for the inspiration of service to the *many*. Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure attachment to the spiritual realities of all creation.

143:7.7 (1616.9) Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul rest, a form of restful spiritual exertion.

143:7.8 (1616.10) Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

143:7.9 (1616.11) Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

Kapitel 144. I Gilboa och Dekapolis

⇨ 143

Urantiaboken

145 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 144 I GILBOA OCH DEKAPOLIS

Sektioner

Introduktion

1. Lägret vid Gilboa
2. Föreläsningen om bön
3. Den troendes bön
4. Mer om bön
5. Andra typer av böner
6. Konferens med Johannes apostlar
7. I städerna i Dekapolis
8. I läger nära Pella
9. Johannes Döparens död

PAPER 144 AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction

1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

Introduktion

SEPTEMBER och oktober tillbringades i tillbakadragenhet i ett avskilt läger på sluttningarna av Gilboaberget. September månad vistades Jesus här ensam med sina apostlar, undervisande och instruerande dem i rikets sanningar.

Det fanns ett antal orsaker till att Jesus och apostlarna vid denna tid befann sig i avskildhet i gränslandet mellan Samarien och Dekapolis. De religiösa styresmännen i Jerusalem var mycket fientligt inställda. Herodes Antipas höll fortfarande Johannes i fängelse och vågade varken frige eller avrätta honom, samtidigt som han alltjämt misstänkte att Johannes och Jesus på något sätt var förbundna med varandra. Dessa förhållanden gjorde det oklokt att göra upp planer för ett mycket synligt arbete vare sig i Judéen eller i Galiléen. Det fanns också en tredje orsak: den långsamt tilltagande spänningen mellan ledarna för Johannes lärjungar och Jesu apostlar, en spänning som blev värre med det ökande antalet troende.

Jesus visste att tiden för det förberedande arbetet med att undervisa och predika var så gott som över, att nästa skede innebar början till hans allomfattande och avgörande bemödande under jordelivet, och han ville inte att lanserandet av detta åtagande på något sätt skulle vara vare sig prövande eller pinsamt för Johannes Döparen. Jesus hade därför beslutat tillbringa någon tid i tillbakadragenhet med att öva sina apostlar och att sedan utföra något lågmält arbete i

INTRODUCTION

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

144:0.2 (1617.2) There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

144:0.3 (1617.3) Jesus knew that the days of the preliminary work of teaching and preaching were about over, that the next move involved the beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either

städerna i Dekapolis tills Johannes antingen blev avrättad eller frigiven, i vilket fall han kunde förena sig med dem i en gemensam strävan.

1. LÄGRET VID GILBOA

Med tiden blev de tolv mer tillgivna Jesus och allt mer hängivna rikets arbete. Deras tillgivenhet var till stor del en fråga om personlig lojalitet. De fattade inte hans mångsidiga undervisning. De förstod inte helt Jesu natur eller vikten av hans utgivning på jorden.

Jesus gjorde klart för sina apostlar att de befann sig i avskildhet av tre orsaker:

1. För att stärka deras förståelse av och tro på rikets evangelium.
2. För att låta motståndet mot deras arbete både i Judéen och i Galiléen lugna ned sig.
3. För att invänta Johannes Döparens öde.

Medan de vistades på Gilboa berättade Jesus för de tolv mycket om sitt liv i unga år och om sina upplevelser på Hermonberget. Han avslöjade också något om vad som hände i bergskullarna under de fyrtio dagarna genast efter hans dop, och han ålade dem direkt att inte berätta för någon människa om dessa upplevelser förrän efter det att han hade återvänt till Fadern.

Under dessa veckor i september vilade de, umgicks och berättade om sina erfarenheter sedan Jesus först kallade dem till tjänst, och försökte allvarligt koordinera det som Mästaren dithills hade lärt dem. I någon mån anade de alla att detta var deras sista möjlighet till en längre vila. De insåg att deras nästa offentliga framträdande i antingen Judéen eller Galiléen skulle markera början till den slutliga kungörelsen av det kommande riket, men de hade föga eller ingen definitiv uppfattning om vad detta rike skulle vara när det kom. Johannes och Andreas trodde att riket redan hade kommit; Petrus och Jakob trodde att det ännu var på väg. Natanael och Tomas ärligt erkände att de var förbryllade. Matteus, Filippos och Simon Seloten var osäkra och förvirrade. Tvillingarna var saligen omedvetna om kontroversen, och Judas Iskariot var tystlåten och tog ingen ställning.

En stor del av denna tid var Jesus för sig själv på berget nära lägret. Ibland tog han Petrus, Jakob eller Johannes med sig, men oftare gick han iväg ensam för att be eller kommunicera. Efter Jesu dop och de fyrtio dagarna på kullarna i Pereen är det knappast riktigt att kalla dessa perioder för bön då Jesus kommunicerade med sin Fader, inte heller stämmer det att säga att Jesus dyrkade, men det är helt korrekt att kalla dessa tillfällen för Jesu personliga gemenskap med sin Fader.

Det centrala temat för diskussionerna under hela september månad var bön och gudsdyrkan. Efter att de hade diskuterat andakt och gudsdyrkan under några dagar höll Jesus slutligen sin minnesvärda föreläsning om bön som svar på Tomas begäran: "Mästare, lär oss hur vi skall be."

Johannes hade lärt sina lärjungar en bön, en bön

executed or released to join them in a united effort.

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

^{144:1.1 (1617.4)} As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

^{144:1.2 (1617.5)} Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

- ^{144:1.3 (1617.6)} 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.
- ^{144:1.4 (1617.7)} 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.
- ^{144:1.5 (1617.8)} 3. To await the fate of John the Baptist.

^{144:1.6 (1617.9)} While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

^{144:1.7 (1618.1)} During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

^{144:1.8 (1618.2)} Much of this time Jesus was alone on the mountain near the camp. Occasionally he took with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the baptism of Jesus and the forty days in the Perean hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshipping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

^{144:1.9 (1618.3)} The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: "Master, teach us how to pray."

^{144:1.10 (1618.4)} John had taught his disciples a prayer, a

om frälsning i det kommande riket. Fastän Jesus aldrig förbjöd sina efterföljare att använda Johannes bön, insåg apostlarna mycket tidigt att deras Mästare inte helt gillade bruket att yttra färdiga och formella böner. Det oaktat bad de troende ständigt om att bli undervisade i hur de skulle be. De tolv hade ett behov av att få veta vilken böneform Jesus kunde godkänna. Främst på grund av detta behov av någon enkel bön för det vanliga folket, samtyckte Jesus denna gång till att som svar på Tomas begäran lära dem en tankeväckande form av bön. Jesus höll denna lektion en eftermiddag under den tredje veckan då de vistades på Gilboaberget.

2. FÖRELÄSNINGEN OM BÖN

"Johannes lärde er visserligen en enkel form av bön: 'O Fader, rena oss från synd, visa oss din härlighet, uppenbara din kärlek och låt din ande helga våra hjärtan evinnerligen, amen.' Han lärde er denna bön för att ni skulle ha något att lära folkskarn. Han menade inte att ni skulle använda en sådan färdig och formell anhållan för att uttrycka er egen själ i bön.

"Bönen är helt ett personligt och spontant uttryck för själens inställning till anden. Bönen borde vara sonskapets gemenskap och uttrycka samhörighet. När bönen inges av anden leder den till samverkande andligt framåtskridande. Den idealiska bönen är en form av andlig gemenskap som leder till intelligent gudsdyrkan, andakt. Ett sant bedjande är en uppriktig inställning av att söka sig mot himlen för att uppnå upp sina ideal.

"Bönen är själens andning, och den bör leda er till att vara ihärdiga i era försök att komma underfund med Faderns vilja. Om någon av er har en granne och går till honom mitt i natten och säger: 'Käre vän, låna mig tre bröd, ty en god vän som är på resa har kommit hem till mig och jag har ingenting att bjuda på', och om grannen svarar: 'Lämna mig i fred; dörren är redan låst och jag och barnen har redan lagt oss. Därför kan jag inte stiga upp och ge dig bröd', så framhårdar du och förklarar att din vän hungrar och att du inte har någon mat att bjuda på. Men jag säger er att även om din granne inte stiger upp och ger dig bröd för vänskaps skull, så gör han det därför att du är så enträgen, och han ger dig så många bröd som du behöver. Om således ihärdighet ger utdelning till och med då det gäller den dödliga människan, hur mycket mer skall inte er ihärdighet i anden ge er livets bröd från den himmelske Faderns givmilda händer. Därför säger jag er: Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall frälsningens dörr öppnas.

"Finns det någon far bland er som, om hans son i sitt oförstånd ber om något, skulle tveka att ge honom det som föräldravisheten föreskriver hellre än att uppfylla hans felaktiga begäran? Om barnet har behov av ett bröd, ger du honom en sten bara för att han i sitt oförstånd ber om det? Om din son har behov av en fisk, ger du honom en vattenorm bara för att den råkar komma upp i nätet med fisken och barnet i sin enfald ber om ormen? Om därför ni, som är dödliga och finita, kan besvara böner och förstår att ge goda och lämpliga gåvor åt era barn, hur mycket mer skall inte er

prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

144:2.1 (1618.5) "John indeed taught you a simple form of prayer: 'O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!' He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer.

144:2.2 (1618.6) "Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals.

144:2.3 (1619.1) "Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say: 'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine on a journey has come to see me, and I have nothing to set before him'; and if your neighbor answers, 'Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,' you will persist, explaining that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

144:2.4 (1619.2) "Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly Father give the spirit

himmelske Fader ge ande och därtill många andra välsignelser åt dem som ber honom? Människorna borde alltid be och inte bli modfälda.

"Låt mig berätta för er en historia om en viss domare som bodde i en gudlös stad. Denne domare varken fruktade Gud eller tog hänsyn till om människor. I samma stad fanns en nödställd änka, och hon kom gång på gång till den orättvise domaren och sade: 'Skydda mig från min fiende.' Till en början ville han inte lyssna till henne, men efter en tid tänkte han: 'Inte för att jag fruktar Gud eller tar hänsyn till människor, men då den där änkan inte slutar besvära mig skall jag försvara henne, så att hon inte pinar livet ur mig med sitt ideliga springande.' Dessa historier berättar jag för att uppmuntra er att vara uthålliga i bönen, inte för att antyda att era böner skulle få den rättvise och rättfärdige Fadern i höjden att ändra sig. Ty er uthållighet är inte avsedd att vinna fördelar hos Gud utan att ändra er jordiska inställning och utvidga er själs förmåga till mottaglighet för anden.

"Men när ni ber har ni så lite tro. Genuin tro förflyttar berg av materiella svårigheter, som kan tänkas stå i vägen för själens expansion och det andliga framåtskridandet."

3. DEN TROENDES BÖN

Apostlarna var fortfarande inte nöjda; de ville att Jesus skulle ge dem en modellbön som de kunde lära de nya lärjungarna. Efter det att Jakob Sebedaios hade lyssnat till denna föreläsning om bön sade han: "Bra så, Mästare, men vi önskar inte en böneformel så mycket för oss själva som för de nyare troende som så ofta ber oss: 'Lär oss hur vi på ett acceptabelt sätt skall be till Fadern i himlen.'"

När Jakob hade slutat tala sade Jesus: "Om ni således fortfarande önskar en sådan bön, vill jag ge er en som jag lärde mina bröder och systrar i Nasaret":

Fader vår som är in himmelen,
Helgat vare ditt namn,
Må ditt rike komma, må din vilja ske,
på jorden så som i himmelen.
Ge oss idag vårt bröd för morgondagen.
Uppfriska våra själar med livets vatten.
Och förlåt oss alla våra skulder,
liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss.
Fräls oss från frestelsen, rädda oss från det onda.
Och gör oss allt mer lika fullkomliga som du är.

Det är inget märkligt med att apostlarna önskade att Jesus skulle lära dem en modellbön för de troende. Johannes Döparen hade lärt sina anhängare flera böner; alla stora lärare hade formulerat böner för sina elever. Judarnas religiösa lärare hade tjugofem eller trettio färdiga böner som de rabblade upp i synagogorna och även på gathörnen. Jesus tyckte särskilt illa om offentligt bedjande. Fram till denna tid hade apostlarna

and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

144:2.5 (1619.3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:2.6 (1619.4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the path of soul expansion and spiritual progress."

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:3.1 (1619.5) But the apostles were not yet satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: "Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, 'Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.'"

144:3.2 (1619.6) When James had finished speaking, Jesus said: "If, then, you still desire such a prayer, I would present the one which I taught my brothers and sisters in Nazareth":

144:3.3 (1620.1) Our Father who is in heaven,
144:3.4 (1620.2) Hallowed be your name.
144:3.5 (1620.3) Your kingdom come; your will be done
144:3.6 (1620.4) On earth as it is in heaven.
144:3.7 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;
144:3.8 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.
144:3.9 (1620.7) And forgive us every one our debts
144:3.10 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.
144:3.11 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from evil,
144:3.12 (1620.10) And increasingly make us perfect like yourself.

144:3.13 (1620.11) It is not strange that the apostles desired Jesus to teach them a model prayer for believers. John the Baptist had taught his followers several prayers; all great teachers had formulated prayers for their pupils. The religious teachers of the Jews had some twenty-five or thirty set prayers which they recited in the synagogues and even on the street corners. Jesus was particularly averse to praying in public. Up to this time

endast några få gånger hört honom be. De såg honom tillbringa hela nätter i bön eller andakt, och de var mycket nyfikna på att få veta sättet eller formen för hans böner. De yrkade faktiskt på att få veta vad de skulle svara folkmassorna när dessa bad om att bli undervisade om hur de skulle be, liksom Johannes hade undervisat sina lärjungar.

Jesus lärde de tolv att alltid be i hemlighet; att gå avsidet för sig själva till naturens lugna omgivelser eller att gå in i sina rum och stänga dörren när de ägnade sig åt bön.

Efter Jesu död och uppstigning till Fadern blev det sed hos många troende att avsluta denna så kallade Herrens bön med tillägget "I Herrens, Jesu Kristi namn." Ännu senare gick två rader förlorade vid kopiering och bönen försågs med en extra mening som lydde: "Ty riket är ditt, och makten och härligheten, i evighet."

Jesus gav apostlarna bönen i kollektiv form, så som de hade bett den i hemmet i Nasaret. Han lärde aldrig ut någon formell personlig bön, endast böner för grupper, familjer eller större samlingar. Och han erbjöd sig aldrig frivilligt att göra det.

Jesus lärde att en effektiv bön måste vara:

1. Osjälvisk — inte enbart för en själv.
2. Troende — i enlighet med tron.
3. Uppriktig — med ärligt hjärta.
4. Intelligent — i enlighet med förståndet.
5. Förtröstansfull — underställd Faderns allvisa vilja.

När Jesus tillbringade hela nätter på berget med att be var det främst för hans lärjungar, i synnerhet för de tolv. Mästaren bad mycket litet för sig själv, fastän han ägnade sig åt mycken gudsdyrkan i form av insiktsfull gemenskap med sin Paradisfader.

4. MER OM BÖN

I flera dagar efter föreläsningen om bön fortsatte apostlarna att ställa frågor till Mästaren om denna ytterst viktiga och andäktiga sed. Jesu undervisning för apostlarna under dessa dagar, beträffande bön och gudsdyrkan, kan sammanfattas och uttryckas enligt nutida språkbruk på följande sätt:

Det allvarliga och längtansfulla upprepandet av en anhållan, när en sådan bön är ett uppriktigt uttryck hos ett gudsbarn och framförs i tro — oberoende av hur oklok eller hur omöjlig att direkt besvara den än är — undgår aldrig att vidga själens förmåga till andlig mottaglighet.

Kom ihåg vid all bön att sonskapet är en gåva. Inget barn har något att göra med förtjänandet av ställningen som son eller dotter. Det jordiska barnet blir till enligt sina föräldrars vilja. Så kommer ock gudsbarnet in i nådens värld och andens nya liv enligt den himmelske Faderns vilja. Därför måste himmelriket — det gudomliga sonskapet — tas emot som av ett litet

the twelve had heard him pray only a few times. They observed him spending entire nights at prayer or worship, and they were very curious to know the manner or form of his petitions. They were really hard pressed to know what to answer the multitudes when they asked to be taught how to pray as John had taught his disciples.

^{144:3.14 (1620.12)} Jesus taught the twelve always to pray in secret; to go off by themselves amidst the quiet surroundings of nature or to go in their rooms and shut the doors when they engaged in prayer.

^{144:3.15 (1620.13)} After Jesus' death and ascension to the Father it became the practice of many believers to finish this so-called Lord's prayer by the addition of — "In the name of the Lord Jesus Christ." Still later on, two lines were lost in copying, and there was added to this prayer an extra clause, reading: "For yours is the kingdom and the power and the glory, forevermore."

^{144:3.16 (1620.14)} Jesus gave the apostles the prayer in collective form as they had prayed it in the Nazareth home. He never taught a formal personal prayer, only group, family, or social petitions. And he never volunteered to do that.

^{144:3.17 (1620.15)} Jesus taught that effective prayer must be:

^{144:3.18 (1620.16)} 1. Unselfish — not alone for oneself.

^{144:3.19 (1620.17)} 2. Believing — according to faith.

^{144:3.20 (1620.18)} 3. Sincere — honest of heart.

^{144:3.21 (1620.19)} 4. Intelligent — according to light.

^{144:3.22 (1620.20)} 5. Trustful — in submission to the Father's all-wise will.

^{144:3.23 (1620.21)} When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. MORE ABOUT PRAYER

^{144:4.1 (1620.22)} For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus' instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

^{144:4.2 (1621.1)} The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul's capacity for spiritual receptivity.

^{144:4.3 (1620.10)} In all praying, remember that sonship is a gift. No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little

barn. Ni förtjänar rättfärdigheten — progressiv karaktärsutveckling — men ni tar emot sonskapet av nåd och genom tro.

Bönen förde Jesus upp till hans själs supergemenskap med de Suprema Härskarna över universernas universum. Bönen leder jordens dödliga upp till den sanna gudsdyrkans gemenskap. Själens andliga förmåga till mottaglighet bestämmer mängden av de himmelska välsignelser vilka personligen kan tillägnas och medvetet inses som bönesvar.

Bönen och den därmed förbundna gudsdyrkan är ett sätt att lösgöra sig från livets dagliga rutin, från den materiella tillvarons enformiga slit. Det är en väg att närma sig ett andligt självförverkligande och en individualitet i den intellektuella och religiösa uppnåelsen.

Bönen är ett motgift mot skadlig introspektion. Åtminstone är bönen, så som Mästaren undervisade om den, en sådan välgörande omvårdnad av själen. Jesus använde sig konsekvent av det välgörande inflytandet av att be för sina medmänniskor. Jesus bad vanligen i pluralis, inte i singularis. Endast vid de stora kriserna i sitt jordiska liv bad Jesus någonsin för sig själv.

Bönen är andelivets andning mitt i människorasernas materiella civilisation. Gudsdyrkan är frälsning för de dödligas nöjes- och njutningslystna generationer.

Liksom bönen kan liknas vid en uppladdning av själens andliga batterier, så kan gudsdyrkan jämföras med att tona in själen till att fånga upp universumsändningarna från den Universelle Faderns infinita ande.

Bönen är barnets uppriktiga och längtansfulla blick mot sin ande-Fader; det är en psykologisk process för att byta ut människans vilja mot den gudomliga viljan. Bönen är en del av den gudomliga planen för att omforma det som är till det som borde vara.

En av orsakerna till varför Petrus, Jakob och Johannes, som så ofta åtföljde Jesus under hans långa nattliga andaktsstunder, aldrig hörde honom be, var därför att Mästaren så sällan uttryckte sina böner i talade ord. Praktiskt taget allt Jesu bedjande skedde i anden och i hjärtat — tyst.

Av alla apostlarna kom Petrus och Jakob närmast till att förstå Mästarens undervisning om bön och gudsdyrkan.

5. ANDRA TYPER AV BÖNER

Då och då under återstoden av Jesu vistelse på jorden gav han apostlarna kännedom om flera andra typer av böner, men han gjorde det endast för att illustrera andra saker, och han instruerade dem att inte lära ut dessa "liknelseböner" till folkmassorna. Många av dessa böner härstammade från andra bebodda planeter, men detta faktum avslöjade Jesus inte för de tolv. Bland dessa böner fanns följande:

Vår Fader, i vilken världarna i universum består,

child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul's spiritual capacity for receptivity determines the quantity of heavenly blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. OTHER FORMS OF PRAYER

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these "parable prayers" should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve. Among these prayers were the following:

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

OUR FATHER

Upphöjt vare ditt namn och ditt anseende höjt i all ära.

Din närvaro innesluter oss, och din härlighet manifesteras genom oss

Lika ofullkomligt som den i fullkomlighet framträder i höjden.

Giv oss denna dag ljusets livgivande krafter,

Och låt oss inte förirra oss in på vår fantasys onda avvägar,

Ty din är härligheten i vårt inre, den evinnerliga styrkan,

Och för oss, den eviga gåvan av din Sons infinita kärlek.

Sålunda, och för evigt sant.

Vår skapande Förälder som är i universums centrum,

Skänk oss ditt väsen och giv oss din karaktär.

Gör oss genom din nåd till dina söner och döttrar,

Och förhärliga ditt namn genom vår eviga uppnåelse.

Giv din riktande och övervakande ande att leva och bo inom oss,

Att vi må göra din vilja på denna sfär, så som änglarna följer dina bud i ljuset.

Stöd oss denna dag på vår färd längs sanningens väg.

Befria oss från tröghet, ondska och all syndig överträdelse.

Ha tålmod med oss, så som vi visar vänlighet mot våra medmänniskor.

Utgjut din barmhärtighets ande i våra varelsehjärtan.

Led oss vid din egen hand, steg för steg, genom livets osäkra labyrint.

Och när vår tid är ute, tag våra trogna andar i din egen famn.

Dock, ske icke vår åstundan utan din vilja.

Vår fullkomlige och rättfärdige himmelske Fader,

Led och styr vår färd denna dag.

Helga våra steg och koordinera våra tankar.

Led oss alltid på de eviga framstegens vägar.

Fyll oss med visdom till full styrka

Och vitalisera oss med din oändliga energi.

Inspirera oss med det gudomliga medvetandet om

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,

144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.

144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.

144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,

144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.

144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace

144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.

144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us

144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.

144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.

144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.

144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.

144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.

144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,

144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.

144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.

144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly Father,

144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.

144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate our thoughts.

144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.

144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power

144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.

144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of

De serafiska härskarornas närvaro och ledning.	144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.
Led oss alltid uppåt längs ljusets stig;	144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;
Rättfärdiga oss helt på den stora domens dag.	144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.
Gör oss lika dig själv i evig härlighet	144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory
Och tag emot oss till din ändlösa tjänst i höjden.	144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.
Vår Fader som är i det fördolda,	144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,
Uppenbara för oss din heliga karaktär.	144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.
Låt dina barn på jorden denna dag	144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day
Se vägen, ljuset och sanningen.	144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.
Visa oss det eviga framåtskridandets väg	144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress
Och giv oss viljan att vandra längs den.	144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.
Etablera inom oss ditt gudomliga kungadöme	144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship
Och skänk oss därmed fullt herravälde över oss själva.	144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.
Låt oss inte förirra oss in på mörkrets och dödens stigar;	144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;
Led oss evinnerligen vid livets vatten.	144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.
Hör dessa våra böner för din egen skull;	144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;
Finn nöje i att göra oss allt mer lik dig själv.	144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.
När slutet kommer, för den gudomlige Sonens skull,	144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,
Tag emot oss i de eviga armarna	144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.
Dock, ske icke vår vilja utan din.	144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.
Strålände Fader och Moder, i en enda förälder förenade,	144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one parent combined,
Trogna vill vi vara din gudomliga natur.	144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.
Leve ditt eget jag på nytt i oss och genom oss	144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us
Genom gåvan och utgivningen av din gudomliga ande,	144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,
Som sålunda återskapar dig ofullkomligt i denna sfär	144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere
Medan du fullkomligt och majestätiskt framträder i höjden.	144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.
Giv oss från dig dag för dag av broderskapets ljuva omvårdnad	144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood
Och led oss stund för stund på det kärleksfulla tjänandets väg.	144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.
Ha ständigt och troget tålmod med oss,	144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us
Såsom även vi har tålmod med våra barn.	144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.
Giv oss den gudomliga visdom som gör allting väl	144:5.61 (1623.14) Give us the divine wisdom that does all things well

Och den oändliga kärlek som är nådig mot varje varelse.

Skänk oss ditt tålamod och din barmhärtighet,

Så att vår omsorg må omfatta de svaga i denna värld.

Och när vår levnadsbana är till ända, gör det till en ära för ditt namn,

En glädje för din goda ande och en tillfredsställelse för dem som har bistått vår själ.

Inte så som vi önskar, vår kärleksfulle Fader, men så som du vill det evigt goda för dina dödliga barn.

Så må det vara.

Vårt all-trogna Ursprung och allsmåttiga Centrum,

Vördat och heligt vare din allnådige Sons namn.

Dina rikliga gåvor och dina välsignelser har kommit oss till del,

Och så gett oss kraften att göra din vilja och följa dina påbud.

Giv oss från stund till stund näringen från livets träd;

Uppfriska oss varje dag med det levande vattnet från livets flod.

Steg för steg led oss ut från mörkret och in i det gudomliga ljuset.

Förnya vårt sinne genom omvandlingen från anden i vårt inre,

Och när den dödliges slut till sist når oss,

Tag oss till dig och sänd oss in i evigheten.

Krön oss med himmelska diadem av fruktbart tjänande,

Och vi skall förhärliga Fadern, Sonen och det Heliga Inflytandet.

Sålunda, ut över ett universum utan ände.

Vår Fader som bor på universums fördolda ställen,

Ärat vare ditt namn, vördat din nåd och högaktad din dom.

Låt rättfärdighetens sol lysa över oss vid middagshöjd,

Medan vi ber dig leda våra irrande steg i skymningen.

Led oss vid handen längs de vägar du själv bestämmer

Och överge oss inte när stigen är svår och stunderna mörka.

Glöm oss inte, såsom vi så ofta försummar och

144:5.62 (1623.15) And the infinite love that is gracious to every creature.

144:5.63 (1623.16) Bestow upon us your patience and loving-kindness

144:5.64 (1623.17) That our charity may enfold the weak of the realm.

144:5.65 (1623.18) And when our career is finished, make it an honor to your name,

144:5.66 (1623.19) A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.

144:5.67 (1623.20) Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,

144:5.68 (1623.21) Even so may it be.

144:5.69 (1623.22) Our all-faithful Source and all-powerful Center,

144:5.70 (1623.23) Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.

144:5.71 (1623.24) Your bounties and your blessings have descended upon us,

144:5.72 (1623.25) Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.

144:5.73 (1623.26) Give us moment by moment the sustenance of the tree of life;

144:5.74 (1623.27) Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.

144:5.75 (1623.28) Step by step lead us out of darkness and into the divine light.

144:5.76 (1623.29) Renew our minds by the transformations of the indwelling spirit,

144:5.77 (1623.30) And when the mortal end shall finally come upon us,

144:5.78 (1623.31) Receive us to yourself and send us forth in eternity.

144:5.79 (1623.32) Crown us with celestial diadems of fruitful service,

144:5.80 (1623.33) And we shall glorify the Father, the Son, and the Holy Influence.

144:5.81 (1623.34) Even so, throughout a universe without end.

144:5.82 (1623.35) Our Father who dwells in the secret places of the universe,

144:5.83 (1623.36) Honored be your name, revered your mercy, and respected your judgment.

144:5.84 (1623.37) Let the sun of righteousness shine upon us at noontime,

144:5.85 (1623.38) While we beseech you to guide our wayward steps in the twilight.

144:5.86 (1623.39) Lead us by the hand in the ways of your own choosing

144:5.87 (1623.40) And forsake us not when the path is hard and the hours are dark.

144:5.88 (1623.41) Forget us not as we so often neglect and

glömmer dig.

Utan var barmhärtig och älska oss, såsom vi vill älska dig.

Se ned till oss i vänlighet och förlåt oss i din nåd

Så som vi rätteligen förlåter dem som ansätter och förorättar oss.

Må den majestätiske Sonens kärlek, tillgivenhet och utgivning

Förlåna oss evigt liv med din ändlösa barmhärtighet och kärlek.

Må universernas Gud begåva oss med sin ande i fullt mått;

Giv oss nåden att följa denna andes ledning.

Genom de tillgivna serafiska skarornas kärleksfulla omvårdnad

Må Sonen föra och leda oss till tidsålderns slut.

Gör oss allt mer lik dig själv

Och när vårt slut kommer tag emot oss i Paradisets eviga omfamning.

Sålunda, i den utgivne Sonens namn

Och till den Supreme Faderns ära och vördnad.

Fastän apostlarna inte hade lov att framföra dessa böneexempel i sin offentliga förkunnelse var alla dessa uppenbarelser till nytta för dem i deras personliga religiösa liv. Jesus använde dessa och andra bönemodeller som illustrationer i samband med den förtroliga undervisningen av de tolv, och speciellt tillstånd har getts för att kopiera dessa sju modellböner för denna framställning.

6. KONFERENS MED JOHANNES APOSTLAR

Omkring den första oktober var Filippos och några av hans medapostlar i en närbelägen by för att köpa mat när de mötte några av Johannes Döparens apostlar. Resultatet av detta tillfälliga möte på marknadsplatsen blev en tre veckors konferens i lägret vid Gilboa mellan Jesu apostlar och Johannes apostlar, ty Johannes hade i enlighet med Jesu förebild nyligen utnämnt tolv av sina ledare till att bli apostlar. Johannes hade gjort detta på uppmaning av Abner, ledaren för hans trogna anhängare. Jesus fanns på plats i lägret vid Gilboa under hela den första veckan av denna gemensamma konferens men höll sig borta de sista två veckorna.

Vid början av den andra veckan i denna månad hade Abner samlat alla sina medarbetare till lägret vid Gilboa och var färdig att börja överläggningarna med Jesu apostlar. I tre veckors tid höll dessa tjugofyra män möten tre gånger om dagen sex dagar i veckan. Under den första veckan umgicks Jesus med dem mellan deras förmiddags-, eftermiddags- och kvällsmöten. De ville att Mästaren skulle delta i deras möten och leda deras gemensamma överläggningar, men han vägrade

forget you.

^{144:5.89 (1623.42)} But be you merciful and love us as we desire to love you.

^{144:5.90 (1623.43)} Look down upon us in kindness and forgive us in mercy

^{144:5.91 (1623.44)} As we in justice forgive those who distress and injure us.

^{144:5.92 (1624.1)} May the love, devotion, and bestowal of the majestic Son

^{144:5.93 (1624.2)} Make available life everlasting with your endless mercy and love.

^{144:5.94 (1624.3)} May the God of universes bestow upon us the full measure of his spirit;

^{144:5.95 (1624.4)} Give us grace to yield to the leading of this spirit.

^{144:5.96 (1624.5)} By the loving ministry of devoted seraphic hosts

^{144:5.97 (1624.6)} May the Son guide and lead us to the end of the age.

^{144:5.98 (1624.7)} Make us ever and increasingly like yourself

^{144:5.99 (1624.8)} And at our end receive us into the eternal Paradise embrace.

^{144:5.100 (1624.9)} Even so, in the name of the bestowal Son

^{144:5.101 (1624.10)} And for the honor and glory of the Supreme Father.

^{144:5.102 (1624.11)} Though the apostles were not at liberty to present these prayer lessons in their public teachings, they profited much from all of these revelations in their personal religious experiences. Jesus utilized these and other prayer models as illustrations in connection with the intimate instruction of the twelve, and specific permission has been granted for transcribing these seven specimen prayers into this record.

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

^{144:6.1 (1624.12)} Around the first of October, Philip and some of his fellow apostles were in a near-by village buying food when they met some of the apostles of John the Baptist. As a result of this chance meeting in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

^{144:6.2 (1624.13)} By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he

ståndaktigt att ta del i deras diskussioner fastän han samtyckte till att vid tre tillfällen tala till dem. Dessa Jesu tal till de tjugofyra handlade om sympati, samverkan och tolerans.

Andreas och Abner turades om att leda dessa gemensamma möten mellan de två apostlagrupperna. Dessa män hade många svårigheter att diskutera och talrika problem att lösa. Gång på gång tog de sina besvärigheter till Jesus, bara för att höra honom säga: "Jag intresserar mig endast för era personliga och rent religiösa problem. Jag representerar Fadern för individen, inte för gruppen. Om ni har personliga svårigheter i ert förhållande till Gud, kom till mig så skall jag lyssna på er och ge er råd för att lösa era problem. Men när ni börjar koordinera divergerande mänskliga tolkningar av religiösa spörsmål och börjar anpassa religionen socialt, får ni lov att lösa alla sådana problem enligt era egna beslut. Trots det är min inställning alltid välvillig och intresserad, och när ni kommer fram till era slutsatser beträffande dessa frågor av icke-andlig betydelse, och om ni alla är överens, lovar jag på förhand mitt fulla godkännande och hjärtliga stöd. Och för att ni skall få vara ostörda i era överläggningar lämnar jag er nu i två veckor. Var inte oroliga för mig, för jag återvänder till er. Jag skall se till min Faders angelägenheter, ty vi har även andra världar än denna."

Sedan Jesus hade sagt detta gick han utför bergssluttningen, och de såg honom inte under två hela veckor. De fick aldrig veta vart han gick eller vad han gjorde under dessa dagar. Det tog någon tid innan de tjugofyra kunde samla sig till att allvarligt överlägga om sina problem, så förvirrade var de av Mästarens frånvaro. Inom en vecka var de emellertid igen mitt uppe i sina diskussioner, och de kunde inte gå till Jesus för att be om hjälp.

Den första frågan som gruppen enades om var att ta i bruk den bön som Jesus nyss hade lärt dem. Man röstade enhälligt för att detta var den bön som båda gruppernas apostlar skulle lära de troende.

Därefter beslöt de att så länge Johannes levde, antingen fängslad eller fri, skulle båda grupperna om tolv apostlar fortsätta sitt arbete, och att gemensamma veckolånga möten skulle hållas var tredje månad på platser som man från tid till annan kom överens om.

Det mest allvarliga av alla deras problem var emellertid frågan om dopet. Deras svårigheter var desto större emedan Jesus hade vägrat att uttala sig i frågan. Slutligen kom de överens om att så länge Johannes levde, eller tills de gemensamt kom överens om att ändra beslutet, skulle endast Johannes apostlar döpa de troende, och endast Jesu apostlar skulle ge de nya lärjungarna deras slutliga instruktioner. Från den tiden till efter Johannes död åtföljde följaktligen två av Johannes apostlar Jesus och hans apostlar för att döpa de troende, ty det gemensamma rådet hade enhälligt röstat för att dopet skulle bli det första steget vid den yttre anslutningen till rikets angelägenheter.

Därefter kom man överens om att Johannes apostlar, i händelse av Johannes död, skulle anmäla sig för Jesus och underställa sig hans ledning, och att de då inte längre skulle döpa om inte auktoriserat av Jesus eller hans apostlar.

steadfastly refused to participate in their discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

144:6.3 (1624.14) Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: "I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father's business, for we have other realms besides this one."

144:6.4 (1625.1) After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

144:6.5 (1625.2) The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

144:6.6 (1625.3) They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

144:6.7 (1625.4) But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all the more aggravated because Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

144:6.8 (1625.5) It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

Sedan röstade man för att Jesu apostlar, i händelse av Johannes död, skulle börja döpa med vatten som tecken på dopet i den gudomliga Anden. Frågan ifall omvändelsen skulle anknytas till predikandet av dopet lämnades öppen; man fattade inget beslut som var bindande för gruppen. Johannes apostlar predikade: "Omvänd er och tag emot dopet." Jesu apostlar förkunnade: "Tro och tag emot dopet."

Detta är berättelsen om hur Jesu efterföljare för första gången försökte koordinera olikartade strävanden, jämka åsiktsskillnader, organisera gruppåtaganden, anta regler för yttre beteende och socialt anpassa personliga religiösa bruk.

Många andra mindre ärenden behandlades och beslut om dem fattades enhälligt. Dessa tjugofyra män hade under dessa två veckor en verkligt anmärkningsvärd erfarenhet då de var tvungna att möta problem och jämka svårigheter utan Jesus. De lärde sig att vara av olika åsikt, att debattera, att disputer, att be och att kompromissa, och att hela tiden förhålla sig sympatiskt till den andres synsätt och bibehålla åtminstone någon mån av tolerans för dennes ärliga åsikter.

Den eftermiddag då de hade haft sina slutliga diskussioner om finansiella frågor återvände Jesus, hörde om deras underhandlingar, lyssnade till deras beslut och sade: "Dessa är således era slutsatser, och jag skall hjälpa er var och en att verka i den anda som utmärker era gemensamma beslut."

Två och en halv månad efter detta avrättades Johannes, och under hela denna period stannade Johannes apostlar hos Jesus och de tolv. De arbetade alla tillsammans och döpte troende under denna arbetsperiod i städerna i Dekapolis. Lägre vid Gilboa bröts upp den 2 november år 27 e.Kr.

7. I STÄDERNA I DEKAPOLIS

Under hela månaderna november och december arbetade Jesus och de tjugofyra lågmält i de grekiska städerna i Dekapolis, främst i Skytopolis, Gerasa, Abila och Gadara. Detta var egentligen slutet på den förberedande period då Johannes verksamhet och organisation övertogs. En ny uppenbarelse socialt anpassande religion betalar alltid priset för en kompromiss med de etablerade formerna och sedvänjorna i den tidigare religionen den söker rädda. Dopet var det pris som Jesu efterföljare betalade för att föra med sig Johannes Döparens anhängare som en socialt anpassad religiös grupp. När Johannes anhängare förenade sig med Jesu anhängare avstod de från så gott som allt annat än vattendopet.

Jesus bedrev föga offentlig undervisning under denna mission till städerna i Dekapolis. Han tillbringade en ansevärd tid med att undervisa de tjugofyra och hade många särskilda sammankomster med Johannes tolv apostlar. Med tiden blev de mer förstående för varför Jesus inte gick och besökte Johannes i fängelset och varför han inte gjorde några bemödanden för att få honom frigiven. Men de kunde aldrig förstå varför Jesus inte gjorde några underverk, varför han vägrade att visa upp yttre tecken på sin gudomliga auktoritet. Innan de kom till lägre vid Gilboa hade de trott på Jesus främst

^{144:6.9 (1625.6)} And then was it voted that, in case of John's death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not *repentance* should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John's apostles preached, "Repent and be baptized." Jesus' apostles proclaimed, "Believe and be baptized."

^{144:6.10 (1625.7)} And this is the story of the first attempt of Jesus' followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

^{144:6.11 (1625.8)} Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person's viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

^{144:6.12 (1625.9)} On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said: "These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions."

^{144:6.13 (1626.1)} Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the twelve. They all worked together and baptized believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

^{144:7.1 (1626.2)} Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

^{144:7.2 (1626.3)} Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve apostles. In time they became more understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon

på grund av Johannes vittnesbörd, men snart började de tro som resultat av sin egen kontakt med Mästaren och hans förkunnelse.

Under dessa två månader arbetade gruppen större delen av tiden i par, så att en av Jesu apostlar gick ut tillsammans med en av Johannes apostlar. Johannes apostel döpte, Jesu apostel undervisade, medan de båda predikade rikets evangelium så som de förstod det. De vann många själar bland dessa icke-judar och avfallna judar.

Ledaren för Johannes apostlar, Abner, blev en hängiven anhängare till Jesus och utnämndes senare till ledare för en grupp om sjuttio lärare, som Mästaren förordnade att predika evangeliet.

8. I LÄGER NÄRA PELLA

Under senare delen av december gick de alla över nära intill Jordanfloden, till trakten av Pella, där de igen började undervisa och predika. Både judar och icke-judar kom till detta läger för att höra evangeliet. Det hände sig att när Jesus en eftermiddag predikade för folkskarorna, så kom några av Johannes särskilda vänner till Mästaren med vad som kom att bli det sista budskapet från Johannes.

Johannes hade nu varit i fängelse i ett och ett halvt år, och största delen av denna tid hade Jesus verkat mycket obemärkt, så det var inte märkvärdigt att Johannes hade börjat undra hur det stod till med riket. Johannes vänner avbröt Jesu undervisning för att säga till honom: "Johannes Döparen har sänt oss för att fråga om du verkligen är Befriaren, eller om vi skall vänta på någon annan?"

Jesus avbröt sig för att säga till Johannes vänner: "Gå tillbaka och säg till Johannes att han inte är glömd. Berätta för honom vad ni har sett och hört, att det goda budskapet predikas för de fattiga." När Jesus hade talat ytterligare en stund med Johannes budbärare vände han sig igen till folkmassan och sade: "Tro inte att Johannes tvekar på rikets budskap. Han frågar endast för att övertyga sina lärjungar, som också är mina lärjungar. Johannes är ingen vekling. Låt mig fråga er som hörde Johannes predika innan Herodes satte honom i fängelse: Vad såg ni i Johannes — ett rö som vajade för vinden? En vankelmödig man klädd i fina kläder? Som regel finner man dem som klär sig praktfullt och lever förnämt vid kungars hov och i de rikas residens. Men vad såg ni när ni skådade Johannes? En profet? Ja, det säger jag er, och mycket mer än en profet. Om Johannes står det skrivet: 'Se, jag skall sända min budbärare inför ditt ansikte; han skall bereda vägen för dig.'

"Sannerligen, sannerligen, säger jag er att ingen av kvinna född har trätt fram som är större än Johannes Döparen, men dock är den minste i himmelriket större, ty han är född av anden och vet att han har blivit en Guds son."

Många av dem som hörde Jesus den dagen lät döpa sig med Johannes dop och bekände sig därmed offentligt till inträde i riket. Johannes apostlar var från den dagen framåt fast sammanknutna till Jesus. Denna händelse markerade den verkliga föreningen mellan Johannes och Jesu anhängare.

they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

^{144:7.3 (1626.4)} For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

^{144:7.4 (1626.5)} Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the gospel.

8. IN CAMP NEAR PELLA

^{144:8.1 (1626.6)} The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

^{144:8.2 (1626.7)} John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are you truly the Deliverer, or shall we look for another?"

^{144:8.3 (1626.8)} Jesus paused to say to John's friends: "Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them." And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: "Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings' courts and in the mansions of the rich. But what did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: 'Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.'

^{144:8.4 (1627.1)} "Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God."

^{144:8.5 (1627.2)} Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

Efter att budbärarna hade samtalat med Abner gav de sig iväg till Machaerus för att berätta allt detta för Johannes. Det var en stor tröst för honom, och hans tro stärktes av Jesu ord och Abners budskap.

Denna eftermiddag fortsatte Jesus att undervisa och sade: "Men vad skall jag jämföra detta släkte med? Många av er tar varken emot Johannes budskap eller min undervisning. Ni liknar barn som leker på torget och ropar åt andra barn: 'Vi spelade för er men ni dansade inte. Vi jämrade oss och grät men ni sörjde inte.' Och så är det med en del av er. Johannes kom, och han varken åt eller drack, och då sade man att han var besatt. Människosonen kommer, och han äter och dricker, och dessa samma människor säger: 'Se vilken frossare och vindrinkare, en vän till tullindrivare och syndare!' Sannerligen, visdomen bestyrks av sina följder.

"Det ser ut som om Fadern i himlen hade dolt en del av dessa sanningar för de visa och högdragna men uppenbarat dem för de små barnen. Men Fadern gör allting väl; Fadern uppenbarar sig för universerna på de sätt han själv väljer. Kom därför till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, och ni skall finna vila för era själar. Tag på er det gudomliga oket, så skall ni få erfara Guds frid som övergår allt förstånd."

9. JOHANNES DÖPARENS DÖD

Johannes Döparen avrättades på kvällen den 10 januari år 28 e.Kr. på order av Herodes Antipas. Nästa dag fick några av Johannes lärjungar, som hade gått till Machaerus, höra om avrättningen. De gick till Herodes och anhöll om Johannes kropp, som de placerade i en gravkammare för att senare begrava den i Sebaste, Abners hemtrakt. Nästa dag, den 12 januari, begav de sig norrut till Johannes och Jesu apostlars läger nära Pella, och de berättade för Jesus om Johannes död. När Jesus fick höra deras rapport sände han bort folkskaran, kallade samman de tjugofyra och sade: "Johannes är död. Herodes har halshuggit honom. Håll ett gemensamt möte i kväll och ordna era angelägenheter därefter. Nu väntar vi inte längre. Stunden är inne att förkunna riket öppet och med full styrka. I morgon beger vi oss in i Galiléen."

Följaktligen begav sig Jesus och apostlarna, åtföljda av omkring tjugofem lärjungar, tidigt nästa morgon den 13 januari år 28 e.Kr. till Kafarnaum och tog den natten in i Sebedaios hus.

144:8.6 (1627.3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

144:8.7 (1627.4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: "But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John's message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: 'We piped for you and you did not dance; we wailed and you did not mourn.' And so with some of you. John came neither eating nor drinking, and they said he had a devil. The Son of Man comes eating and drinking, and these same people say: 'Behold, a gluttonous man and a winebibber, a friend of publicans and sinners!' Truly, wisdom is justified by her children.

144:8.8 (1627.5) "It would appear that the Father in heaven has hidden some of these truths from the wise and haughty, while he has revealed them to babes. But the Father does all things well; the Father reveals himself to the universe by the methods of his own choosing. Come, therefore, all you who labor and are heavy laden, and you shall find rest for your souls. Take upon you the divine yoke, and you will experience the peace of God, which passes all understanding."

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

144:9.1 (1627.6) John the Baptist was executed by order of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D. 28. The next day a few of John's disciples who had gone to Machaerus heard of his execution and, going to Herod, made request for his body, which they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste, the home of Abner. The following day, January 12, they started north to the camp of John's and Jesus' apostles near Pella, and they told Jesus about the death of John. When Jesus heard their report, he dismissed the multitude and, calling the twenty-four together, said: "John is dead. Herod has beheaded him. Tonight go into joint council and arrange your affairs accordingly. There shall be delay no longer. The hour has come to proclaim the kingdom openly and with power. Tomorrow we go into Galilee."

144:9.2 (1627.7) Accordingly, early on the morning of January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles, accompanied by some twenty-five disciples, made their way to Capernaum and lodged that night in Zebedee's house.

Kapitel 145. Fyra händelserika dagar i Kafarnaum

⇨ 144

Urantiaboken

146 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 145 FYRA HÄNDELSERIKA DAGAR I KAFARNAUM

Sektioner

Introduktion

1. Fiskfångsten
2. Eftermiddagen i synagogan
3. Helandet vid solnedgången
4. Senare samma kväll
5. Tidigt på söndagsmorgonen

Introduktion

JESUS och apostlarna anlände till Kafarnaum tisdagskvällen den 13 januari. Som vanligt var Sebedaios hem i Betsaida deras högkvarter. Nu när Johannes Döparen hade dödat, förberedde Jesus att ge sig ut på den första öppna och offentliga predikaturen i Galiléen. Nyheten om att Jesus hade återvänt spred sig snabbt i staden, och tidigt nästa morgon skyndade Jesu mor Maria bort från staden och begav sig till Nasaret för att besöka sin son Josef.

Onsdagen, torsdagen och fredagen tillbringade Jesus i Sebedaios hus med att instruera sina apostlar i förberedelse för deras första omfattande offentliga predikatur. Han tog också emot och undervisade många allvarliga sökare, både enskilt och i grupper. Genom Andreas arrangerade han att tala i synagogan kommande sabbatsdag.

Sent på fredagskvällen besökte Jesu lillasyster Rut honom i hemlighet. De tillbringade nästan en timme tillsammans i en båt som var ankrad en bit från stranden. Ingen människa utom Johannes Sebedaios fick någonsin veta om detta besök, och han var uppmanad att inte berätta om det för någon. Rut var den enda medlemmen i Jesu familj som konsekvent och orubbligt trodde på att hans jordiska mission var gudomlig, allt från tiden för hennes första andliga medvetenhet och under hela hans händelserika verksamhet, död, uppståndelse och uppstigning till himlen; och hon gick slutligen vidare till världarna bortom utan att någonsin ha tvekat på att hennes faderbroders jordiska mission var av övernaturlig art. Vad beträffar Jesu jordiska familj var lilla Rut hans största

PAPER 145 FOUR EVENTFUL DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

INTRODUCTION

^{145:0.1 (1628.1)} JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Bethsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

^{145:0.2 (1628.2)} Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

^{145:0.3 (1628.3)} Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only member of Jesus' family who consistently and unwaveringly believed in the divinity of his earth mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and

tröst under den svåra prövning som hans rättegång, avvisande och korsfästelse utgjorde.

crucifixion.

1. FISKFÅNGSTEN

På fredagsmorgonen denna samma vecka när Jesus undervisade vid stranden trängde folket honom så nära vattenbrynet att han gav tecken åt några fiskare i en närbelägen båt att komma till hans undsättning. Han steg in i båten och fortsatte att undervisa den församlade folkskaran i över två timmar. Denna båt hette "Simon"; det var Simon Petrus tidigare fiskebåt, och Jesus hade byggt den med sina egna händer. Just denna morgon användes båten av David Sebedaios och två medarbetare, som nyss hade kommit in nära land efter en resultatlös natt av fiskande ute på sjön. De höll på att rengöra och laga sina nät när Jesus bad dem komma till hans hjälp.

Efter att Jesus hade slutat undervisa människorna sade han till David: "Då ni blev fördröjda av att komma till min hjälp, låt mig nu arbeta tillsammans med er. Låt oss fara ut och fiska. Gå ut till djupet där borta och sänk era nät för en fångst." Men Simon, en av Davids medhjälpare, svarade: "Mästare, det är lönlöst. Vi har hållit på hela natten utan att få något; men eftersom du säger så skall vi gå ut och sänka näten." Simon gick med på att följa Jesu anvisning på grund av en gest som hans förman David gjorde. När de hade kommit fram till det ställe som Jesus hade angett sänkte de sina nät och drog ihop en så väldig mängd fisk att de var rädda för att näten skulle brista, så pass mycket att de gav tecken åt sina kamrater på stranden att komma och hjälpa dem. När de hade fyllt alla tre båtar med fisk, nästan tills de sjönk, föll denne Simon ned vid Jesu knän och sade: "Lämna mig, Mästare, ty jag är en syndig man." Simon och alla som var med om denna händelse var häpnad över fiskfångsten. Från den dagen lämnade David Sebedaios, denne Simon och deras medarbetare sina nät och följde Jesus.

Det här var emellertid på intet sätt en mirakulös fiskfångst. Jesus hörde till dem som ingående studerade naturen. Han var en erfaren fiskare och kände till fiskens vanor i Galleiska sjön. Vid detta tillfälle lotsade han endast dessa män till det ställe där fisken vanligen höll till vid denna tid på dagen, men Jesu anhängare ansåg alltid att detta var ett mirakel.

2. EFTERMIDDAGEN I SYNAGOGAN

Nästa sabbat vid eftermiddagsgudstjänsten i synagogan höll Jesus sin predikan om "Den himmelske Faderns vilja." På morgonen hade Simon Petrus predikat om "Riket." Vid torsdagskvällens möte i synagogan hade Andreas undervisat, och hans ämne hade varit "Den nya vägen." Just vid denna tid fanns det fler människor som trodde på Jesus i Kafarnaum än i någon annan stad på jorden.

När Jesus denna sabbatseftermiddag undervisade i synagogan tog han, som han brukade, den första texten från lagen, och han läste från Andra Moseboken: "Och du skall tjäna Herren, din Gud, och han skall välsigna ditt bröd och ditt vatten, och all sjukdom skall tas bort från dig." Han valde den andra texten från

1. THE DRAUGHT OF FISHES

^{145:1.1 (1628.4)} On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

^{145:1.2 (1628.5)} After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

^{145:1.3 (1629.1)} But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a miracle.

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

^{145:2.1 (1629.2)} The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on "The Will of the Father in Heaven." In the morning Simon Peter had preached on "The Kingdom." At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught, his subject being "The New Way." At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

^{145:2.2 (1629.3)} As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: "And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you." He chose the second text

profeterna och läste från Jesaja: "Stå upp och skin, ty ditt ljus har kommit, och Herrens härlighet har gått upp över dig. Mörker må täcka jorden och töcken folket, men Herrens ande skall gå upp över dig, och den gudomliga härligheten skall ses hos dig. Även hedningarna skall komma till detta ljus, och många stora sinnen skall överlämna sig inför klarheten från detta ljus."

Med denna predikan strävade Jesus efter att klargöra det faktum att religionen är en personlig erfarenhet. Mästaren sade bland annat:

"Ni vet mycket väl att samtidigt som en godhjärtad far älskar sin familj som en helhet, håller han sålunda av dem som en grupp på grund av sin starka tillgivenhet för varje enskild familjemedlem. Ni bör inte längre närma er Fadern i himlen som ett Israels barn, utan som ett Guds barn. Som en grupp är ni förvisso Israels barn, men som individer är ni var och en ett Guds barn. Jag har kommit, inte för att uppenbara Fadern för Israels barn, utan snarare för att föra denna kunskap om Gud och uppenbarelsen om hans kärlek och barmhärtighet till den enskilda troende som en äkta personlig erfarenhet för denna. Profeterna har alla lärt er att Jahve har omsorg om sitt folk, att Gud älskar Israel. Men jag har kommit till er för att förkunna en större sanning, en sanning som mången av de senare profeterna även fattade, nämligen att Gud älskar er — var och en av er — som individer. Under alla dessa generationer har ni haft en nationell eller rasbaserad religion; nu har jag kommit för att ge er en personlig religion.

"Men inte ens detta är någon ny tanke. Många av de andligt sinnade bland er har känt till denna sanning, då några av profeterna har instruerat er om den. Har ni inte läst i skrifterna där profeten Jeremia säger: 'På den tiden skall man inte längre säga att fäderna har ätit sura druvor och barnens tänder blir ömma av det. Var och en skall dö för sitt eget fördärv; varje människa som äter sura druvor, hennes tänder skall bli ömma av det. Se, dagarna kommer då jag skall sluta ett nytt förbund med mitt folk, inte ett sådant förbund som det jag slöt med deras fäder när jag förde ut dem ur Egyptens land, utan ett förbund enligt den nya vägen. Jag skall ock skriva min lag i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Då skall de inte mer säga, den ene till den andre, känner du Herren? Nej! Ty de skall alla känna mig personligen, från den minste till den störste.'

"Har ni inte läst om dessa löften? Tror ni inte på skrifterna? Förstår ni inte att profetens ord går i uppfyllelse i vad ni skådar just denna dag? Och uppmanade inte Jeremia er att göra religionen till en hjärtats sak, att relatera er själva till Gud som individer? Sade inte profeten er att himlens Gud skulle rannsaka vars och ens eget hjärta? Och varnades ni inte för att det naturliga människohjärtat är falskt framför allt annat och ofta förtvivlat fördärvat?

"Har ni inte heller läst det ställe där Hesekei lärde redan era fäder att religionen måste bli en realitet i er egen individuella erfarenhet? Ni skall inte längre använda ordspråket som säger: 'Fäderna har ätit sura druvor, och barnens tänder blir ömma av det.' 'Så sant jag lever' säger Herren Gud, 'se, alla själar är mina; faderns själ såväl som sonens är min. Endast den själ

from the Prophets, reading from Isaiah: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light."

145:2.3 (1629.4) This sermon was an effort on Jesus' part to make clear the fact that religion is a *personal experience*. Among other things, the Master said:

145:2.4 (1629.5) "You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

145:2.5 (1630.1) "But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: 'In those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.'

145:2.6 (1630.2) "Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet's words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?

145:2.7 (1630.3) "Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, 'The fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge.' 'As I live,' says the Lord God, 'behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son.

som syndar skall dö.' Och sedan förutsåg Heseziel redan denna dag när han talade för Gud och sade: "Jag skall ock ge er ett nytt hjärta, och en ny ande skall jag låta komma i ert inre."

"Ni skall inte längre vara rädda för att Gud straffar en hel nation för en enskild individs synd. Inte heller straffar Fadern i himlen ett av sina troende barn för nationens synder, fastän varje enskild medlem i en familj ofta måste lida de materiella konsekvenserna av familjens misstag och gruppens överträdelser. Inser ni inte att hoppet om en bättre nation — om en bättre värld — är förbundet med individens framåtskridande och upplysning?"

Därefter förklarade Mästaren att Fadern i himlen, efter att människan blir varse denna andliga frihet, vill att hans barn på jorden påbörjar den eviga uppstigningen till Paradiset, det livsskede och som består i den skapades medvetna svar på den inneboende andens gudomliga uppmaning att finna Skaparen, att lära känna Gud och söka bli lik honom.

Apostlarna hade stor hjälp av denna predikan. De insåg alla klarare att rikets evangelium är ett budskap riktat till individen, inte till nationen.

Fastän Jesu undervisning var bekant för folket i Kafarnaum förvånade de sig över hans predikan denna sabbatsdag. Han undervisade verkligen som en som hade makt och inte som de skriftlärd.

Just när Jesus hade slutat tala fick en ung man, som hörde till församlingen och som hade blivit mycket upprörd av hans ord, ett epileptiskt anfall och skrek till högt. Vid slutet av anfallet när han höll på att återfå medvetandet talade han i ett drömligt tillstånd och sade: "Vad har vi att göra med dig, Jesus från Nasaret? Du är Guds helige; har du kommit för att ta död på oss?" Jesus bad folket vara tysta, tog den unge mannen vid handen och sade: "Kom ut ur det" — och han vaknade genast.

Denne unge man var inte besatt av en oren ande eller demon. Han var ett offer för vanlig epilepsi, men hade blivit lärd att hans plåga orsakades av att han var besatt av en ond ande. Han trodde att det förhöll sig så och betedde sig därefter i allt vad han tänkte och sade om sin sjukdom. Människorna trodde alla att sådana företeelser direkt orsakades av närvaron av orena andar. Följaktligen trodde de att Jesus hade fördrivit en demon från mannen, men Jesus botade inte vid detta tillfälle hans epilepsi. Först senare på dagen, vid solnedgången, blev denne man verkligen botad. Långt efter den första pingsten undvek aposteln Johannes, som var den siste som skrev om vad Jesus gjorde, alla hänvisningar till dessa så kallade "utdrivanden av onda andar", och det gjorde han med beaktande av att dylika fall av demonbesatthet aldrig inträffade efter den första pingsten.

Till följd av denna alldagliga händelse spriddes snabbt budet över hela Kafarnaum att Jesus hade drivit ut en demon ur en man och mirakulöst botat honom vid slutet av sin eftermiddagspredikan i synagogan. Sabbaten var just den rätta tiden för ett sådant sensationellt rykte att snabbt och effektivt spridas. Denna information fördes också till alla de mindre bosättningarna kring Kafarnaum, och många människor trodde på den.

Only the soul that sins shall die.' And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: 'A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.'

145:2.8 (1630.4) "No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the individual?"

145:2.9 (1630.5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature's conscious response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:2.10 (1630.6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

145:2.11 (1630.7) Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus' teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

145:2.12 (1630.8) Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: "What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?" Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, "Come out of it" — and he was immediately awakened.

145:2.13 (1631.1) This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus' doings, avoided all reference to these so-called acts of "casting out devils," and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

145:2.14 (1631.2) As a result of this commonplace incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

Matlagningen och hushållsarbetet i Sebedaios stora hus där Jesus och de tolv hade sitt högkvarter sköttes till största delen av Simon Petrus hustru och hennes mor. Petrus hem låg nära Sebedaios hus, och Jesus och hans vänner stannade där på vägen från synagogan då Petrus svärmor i flera dagar hade legat sjuk i frossa och feber. Nu hände det sig att ungefär samtidigt som Jesus stod lutad över den sjuka kvinnan, höll hennes hand och strök henne över pannan medan han talade tröstande och uppmuntrande ord till henne, sjönk febern. Jesus hade ännu inte hunnit förklara för sina apostlar att det inte hade utförts något under i synagogan; och med denna händelse så färsk och livfull i deras sinnen, samtidigt som de kom ihåg vinet och vattnet i Kana, tog de fasta på detta sammanträffande som ytterligare ett mirakel, och somliga skyndade sig ut för att sprida nyheten i hela staden.

Petrus svärmor, Amatha, led av malariafeber. Hon blev inte mirakulöst botad av Jesus vid detta tillfälle. Först flera timmar senare, efter solnedgången, skedde hennes tillfrisknande i samband med den ovanliga händelse som inträffade på gården framför Sebedaios hem.

Dessa fall är typiska för det sätt på vilket ett släkte som spanade efter underverk och ett folk som var mirakelsinnet ofelbart tog fasta på alla sådana sammanträffanden som förevändning för att kungöra att Jesus igen hade utfört ett mirakel.

3. HELANDET VID SOLNEDGÅNGEN

Vid den tid då Jesus och hans apostlar hade gjort sig i ordning för att inta sin kvällsmåltid när denna sabbatsdag led mot sitt slut var det stor uppståndelse i hela Kafarnaum och dess omgivningar över dessa förmenta mirakel av helande. Alla som var sjuka eller lidande gjorde sig i ordning för att gå till Jesus eller bli burna dit av sina vänner så snart solen gick ned. Enligt judarnas lära var det inte tillåtet att ens söka hälsohjälp under sabbatens heliga timmar.

Så snart solen sjönk bakom horisonten började därför massor av lidande män, kvinnor och barn söka sig mot Sebedaios hem i Betsaida. En man gav sig i väg med sin förlamade dotter just då solen sjönk ned bakom hans grannes hus.

Händelserna under hela denna dag hade byggt upp ramarna för denna märkliga scen vid solnedgången. Redan den text som Jesus hade använt vid sin eftermiddagspredikan hade antytt att sjukdomen skulle förvisas, och han hade talat med en sådan kraft och auktoritet som saknade motstycke! Hans budskap var så övertygande! Utan att stödja sig på någon mänsklig auktoritet talade han direkt till människornas samveten och själar. Utan att tillgripa logik, juridiska småpetigheter eller klipska ordvändningar vädjade han kraftfullt, direkt, klart och personligt till sina åhörare hjärtan.

Den sabbaten var en stor dag i Jesu jordeliv, ja, i ett universums liv. För hela lokaluniversumet var den lilla judiska staden Kafarnaum praktiskt taget Nebadons verkliga huvudstad. Det ringa antalet judar i

^{145:2.15 (1631.3)} The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

^{145:2.16 (1631.4)} Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event which occurred in the front yard of the Zebedee home.

^{145:2.17 (1631.5)} And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unfailingly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. THE HEALING AT SUNDOWN

^{145:3.1 (1631.6)} By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the Sabbath.

^{145:3.2 (1632.1)} Therefore, as soon as the sun sank beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Betsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor's house.

^{145:3.3 (1632.2)} The whole day's events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal appeal to the hearts of his hearers.

^{145:3.4 (1632.3)} That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nebadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not

Kafarnaums synagoga var inte de enda varelserna som hörde de betydelsefulla slutorden i Jesu predikan: "Hatet är rädslans skugga, hämnden är feghetens förklädnad." Inte heller kunde hans åhörare glömma hans välsignade ord som förkunnade: "Människan är en son till Gud, inte ett djävulens barn."

Kort efter solnedgången medan Jesus och apostlarna ännu dröjde kvar vid kvällsvarsbordet hörde Petrus hustru röster på gården framför huset, och då hon gick till dörren såg hon att en stor skara sjuka människor höll på att samlas och att vägen från Kafarnaum var fylld av dem som var på väg för att söka bot hos Jesus. Då hon såg detta gick hon genast för att informera sin man, som meddelade Jesus.

När Mästaren steg ut genom dörren på framsidan av Sebedaios hus mötte hans ögon ett uppbåd av det olycksdrabbade och plågade människosläktet. Han såg ut över närmare tusen sjuka och lidande människor; det var åtminstone det antal personer som hade samlats inför honom. Inte alla närvarande var sjuka; en del hade kommit för att hjälpa sina kära i deras försök att bli botade.

Åsynen av dessa bedrövade dödliga, män, kvinnor och barn, vilka till stor del led till följd av de misstag och missgärningar som hans egna betrodda Söner för universumets administration hade begått, rörde på ett särskilt sätt Jesu människohjärta och utmanade den gudomliga barmhärtigheten hos denne välvillige Skaparson. Jesus visste ändå mycket väl att han aldrig kunde bygga en varaktig andlig rörelse på en grundval av rent materiella underverk. Det hade varit hans konsekventa verksamhetsprincip att avstå från att utöva sina skaparprivilegier. Inte sedan Kana hade det övernaturliga eller mirakulösa haft beröring med hans undervisning. Denna bedrövade folkhop rörde dock hans medlidsamma hjärta och vädjade mäktigt till hans förståelsefulla tillgivenhet.

En röst från gårdsplanen ropade: "Mästare, uttala ordet, återge oss vår hälsa, bota våra sjukdomar och frälsa våra själar." Så snart dessa ord hade uttalats gjorde sig en väldig samling serafer, fysiska övervakare, Livsbärare och mellanvarelser, som alltid fanns till hands hos denne inkarnerade Skapare av ett universum, redo att ingripa med skapande kraft om deras Härskare gav tecken. Detta var en av de stunder i Jesu jordiska livsskede då den gudomliga visdomen och det mänskliga medlidandet så sammanflätades i Människosonens omdöme att han sökte sin tillflykt till att vädja till sin Faders vilja.

När Petrus bönföll Mästaren att beakta deras rop på hjälp svarade Jesus, medan han såg ut över den lidande folksamlingen: "Jag har kommit till denna värld för att uppenbara Fadern och etablera hans rike. För detta ändamål har jag levt mitt liv fram till denna stund. Om det därför vore förenligt med viljan hos Honom som har sånt mig och inte oförenligt med min hängivelse att förkunna himmelrikets evangelium, skulle jag önska se mina barn helade — och —" men de ord som Jesus sedan sade gick förlorade i tumulten.

Jesus hade överfört ansvaret för att fatta detta beslut om helande till sin Fader. Uppenbarligen ställde Faderns vilja inget hinder i vägen, ty knappt hade Mästarens ord uttalats förrän en mäktig rörelse uppkom bland samlingen av himmelska personligheter som

the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus' sermon: "Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice." Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, "Man is the son of God, not a child of the devil."

145:3.5 (1632.4) Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter's wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus' hands. On seeing this sight, she went at once and informed her husband, who told Jesus.

145:3.6 (1632.5) When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee's house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

145:3.7 (1632.6) The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

145:3.8 (1632.7) A voice from the front yard exclaimed: "Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls." No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midways, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of Man that he sought refuge in appeal to his Father's will.

145:3.9 (1632.8) When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted throng, answered: "I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and —" but the further words of Jesus were lost in the tumult.

145:3.10 (1633.1) Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father's will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus' Personalized Thought Adjuster was

tjänade under befäl av Jesu Personaliserade Tankeriktare. Det våldiga folket sänkte sig ned mitt bland denna samling av lidande dödliga, och om ett ögonblick blev 683 män, kvinnor och barn helade, fullständigt botade från alla sina fysiska sjukdomar och andra materiella störningar. En sådan scen hade aldrig bevitnats på jorden före den dagen, och inte heller sedan dess. För dem av oss som var närvarande och såg denna skapande våg av helande var det verkligen en gripande syn.

Av alla varelser som var förvånade över detta plötsliga och oväntade utbrott av övernaturligt helande var Jesus emellertid den mest överraskade. Då hans mänskliga intresse och medlidande för en stund riktades mot den scen av lidande och bedrövelse som där öppnade sig inför honom, försummade han att i sitt människosinne hålla sin Personaliserade Riktarens varningar om det omöjliga i att i vissa förhållanden och under vissa omständigheter begränsa tidelementet i skaparprivilegierna hos en Skaperson. Jesus önskade se dessa lidande dödliga helade om hans Faders vilja inte därmed skulle kränkas. Jesu Personaliserade Riktare avgjorde omedelbart att ett sådant verk av skapande energi vid detta tillfälle inte skulle bryta mot Paradisfaderns vilja, och på basis av detta avgörande — med beaktande av Jesu tidigare uttryckta önskan om helande — det skapande verket ett faktum. Vad en Skaperson önskar och hans Fader vill, det ÅR. Under Jesu hela senare jordiska liv inträffade inget annat sådant fysiskt masshelande av dödliga.

Som man kunde ha väntat sig spred sig ryktet om detta helande vid solnedgången i Betsaida i Kafarnaum över hela Galiléen och Judéen och även längre bort. Igen en gång väcktes Herodes rädslor, och han sände spejare för att rapportera om Jesu arbete och förkunnsel och för att ta reda på om han var den tidigare snickaren från Nasaret eller Johannes Döparen som hade uppstått från de döda.

Främst på grund av denna oavsiktliga demonstration av fysiskt helande blev Jesus hädanefter lika mycket läkare som förkunnare under hela återstoden av sitt jordiska livsskede. Det är sant att han fortsatte sitt undervisande, men hans personliga arbete bestod mest av omvårdnad om de sjuka och betryckta, medan hans apostlar ombesörjde det offentliga förkunnandet och döpte troende.

Men flertalet av dem som blev delaktiga av övernaturligt eller skapande fysiskt helande vid denna demonstration av gudomlig energi vid solnedgången, fick ingen bestående andlig nytta av denna ovanliga manifestation av barmhärtighet. För ett litet antal blev denna fysiska omvårdnad till verklig uppbyggelse, men detta häpnadsväckande utbrott av tidlöst skapande helande ledde inte till framsteg för det andliga riket i människornas hjärtan.

De underverk i form av helande som då och då inträffade i samband med Jesu mission på jorden var inte en del av hans plan för att förkunna riket. De uppträdde tillfälligtvis som en naturlig del av att det på jorden fanns en gudomlig varelse med närapå obegränsade skaparprivilegier i förening med en makalös kombination av gudomlig barmhärtighet och mänsklig sympati. Dessa så kallade mirakel gav emellertid Jesus mycket bekymmer genom att de ledde

mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

145:3.11 (1633.2) But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act was. What a *Creator Son* desires and his Father *wills* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

145:3.12 (1633.3) As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

145:3.13 (1633.4) Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing believers.

145:3.14 (1633.5) But the majority of those who were recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

145:3.15 (1633.6) The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy. But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

till en publicitet som väckte fördomar och medförde mycken osökt ryktbarhet.

4. SENARE SAMMA KVÄLL

Under hela kvällen efter detta stora utbrott av helande tog den jublande och lyckliga folkmassan Sebedaios hem i besittning, och Jesu apostlar var uppjagade till höjdpunkten av känslomässig entusiasm. Mänskligt sett var denna dag troligen den största bland alla stora dagar som de tillbringade tillsammans med Jesus. Aldrig före eller efter steg deras hopp till sådana höjder av tillitsfull förväntan. Jesus hade endast några dagar tidigare, medan de ännu befann sig innanför Samariens gränser, sagt dem att den stund hade kommit då riket skulle förkunnas med kraft, och nu hade deras ögon sett vad de förmodade vara uppfyllelsen av detta löfte. De hänfördes av föreställningen om vad som skulle komma, om denna fantastiska manifestation av helande kraft endast var en början. Deras kvardröjande tvivel om Jesu gudomlighet försvann. De var bokstavligen berusade av extasen från sin förvirrade förtjusning.

Men när de sökte Jesus kunde de inte finna honom. Mästaren var mycket störd över vad som hade hänt. Dessa män, kvinnor och barn som hade blivit botade från olika sjukdomar dröjde kvar länge in mot natten i hopp om att Jesus skulle återvända så att de kunde tacka honom. Apostlarna kunde inte förstå sig på Mästarens beteende, då timmarna led och han förblev i tillbakadragenhet. Deras glädje skulle ha varit fullständig och fulländad om inte för hans fortsatta frånvaro. När Jesus till sist återvände till dem var det sent och praktiskt taget alla de som hade blivit delaktiga av helandet hade gått hem. Jesus tillbakavisade gratulationerna och hyllningarna från de tolv och andra som hade dröjt kvar för att träffa honom och sade endast: "Jubla inte över att min Fader är mäktig nog att hela kroppen, utan hellre över att han är mäktig att frälsa själen. Låt oss gå till vila, ty i morgon måste vi ägna oss åt Faderns angelägenheter."

Igen gick tolv besvikna, förvillade män med sorg i hjärtat till vila. Få av dem, förutom tvillingarna, sov mycket den natten. Så snart Mästaren gjorde något som fröjdade själen och glädde hjärtat hos hans apostlar föreföll han att genast slå deras hopp i spillror och fullkomligt radera grunden för deras mod och entusiasm. När dessa förvillade fiskare såg varandra i ögonen hade de alla bara en enda tanke: "Vi kan inte förstå honom. Vad skall allt detta betyda?"

5. TIDIGT PÅ SÖNDAGSMORGENEN

Inte heller Jesus sov mycket den lördagsnatten. Han förstod att världen var fylld av fysisk nöd och översvämmad av materiella svårigheter, och han begrundade den stora faran av att bli tvungen att anslå så mycket av sin tid till vård av de sjuka och betryckta att hans mission att etablera det andliga riket i människornas hjärtan skulle störas eller åtminstone underordnas skötseln av fysiska ting. På grund av dessa och liknande tankar, som under natten upptog Jesu dödliga sinne, steg han upp den

4. THE EVENING AFTER

^{145:4.1 (1634.1)} Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee's home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in *power*, and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus' divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

^{145:4.2 (1634.2)} But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men, women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus' return that they might thank him. The apostles could not understand the Master's conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused the congratulations and adoration of the twelve and the others who had lingered to greet him, only saying: "Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father's business."

^{145:4.3 (1634.3)} And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other's eyes, there was but one thought: "We cannot understand him. What does all this mean?"

5. EARLY SUNDAY MORNING

^{145:5.1 (1634.4)} Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the

söndagsmorgonen långt före gryningen och gick ensam till ett av sina favoritställen för gemenskap med Fadern. Ämnet för Jesu bön denna tidiga morgon var att be om visdom och omdöme att inte låta hans mänskliga sympati i förening med hans gudomliga barmhärtighet så kunna vädja till honom inför de dödligas lidande, att all hans tid skulle åtgå till fysisk omvårdnad och den andliga försummas. Fast han inte helt ville undvika att vårda sig om de sjuka, visste han att han också måste utföra det viktigare arbete som den andliga undervisningen och den religiösa utbildningen utgjorde.

Jesus gick så ofta ut till bergskullarna för att be därför att han inte hade tillgång till några privata utrymmen som lämpade sig för hans personliga andaktsstunder.

Petrus kunde inte sova den natten. Därför väckte han mycket tidigt, kort efter att Jesus hade gått ut för att be, Jakob och Johannes, och de tre gick ut för att söka upp sin Mästare. Efter mer än en timmes sökande fann de Jesus och bönföll honom att berätta för dem orsaken till hans märkliga beteende. De önskade få veta varför han föreföll att vara bekymrad över det mäktiga utjutandet av helandets ande när allt folket var utom sig av glädje och hans apostlar så gladde sig.

I över fyra timmars tid försökte Jesus förklara för dessa tre apostlar vad som hade hänt. Han undervisade dem om vad som hade inträffat och förklarade farorna av sådana manifestationer. Jesus anförtrorde dem orsaken till att han hade gått ut för att be. Han försökte klargöra för sina personliga medarbetare de verkliga orsakerna till att Faderns rike inte kunde byggas på undergörande och fysiskt helande, men de kunde inte fatta hans undervisning.

Under tiden, tidigt denna söndagsmorgon, började andra skaror av betryckta själar och många kuriositetsökare samlas kring Sebedaios hus. De fordrade högljutt att få se Jesus. Andreas och apostlarna var så förbryllade att medan Simon Seloten talade till folksamlingen gick Andreas tillsammans med flera av sina medarbetare ut för att söka efter Jesus. När Andreas hade funnit Jesus i sällskap med de tre sade han: "Mästare, varför lämnar du oss ensamma med folkmassan? Se, alla människor söker dig; aldrig förr har så många velat höra din förkunnelse. Redan nu är huset omgivet av dem som har kommit från när och fjärran på grund av dina mäktiga gärningar. Vill du inte återvända med oss för att ha omsorg om dem?"

När Jesus hörde detta svarade han: "Andreas, har jag inte lärt dig och dessa andra att min mission på jorden är att uppenbara Fadern och mitt budskap att förkunna himmelriket? Hur kommer det sig då att ni vill få mig att vända mig ifrån mitt arbete för att göra de nyfikna nöjda och tillfredsställa dem som söker tecken och under? Har vi inte vistats bland dessa människor alla dessa månader, och har de samlats i skaror för att lyssna till rikets goda budskap? Varför har de nu kommit och bestormat oss? Är det inte för att få den fysiska kroppen botad hellre än för att ta emot andlig sanning för att frälsa sin själ? När människorna dras till oss på grund av märkliga manifestationer kommer mången av dem, inte för att söka sanning och frälsning, utan snarast för att söka bot för sina fysiska åkommor och befrielse från sina materiella svårigheter.

night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus' prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

145:5.2 (1635.1) Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

145:5.3 (1635.2) Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour's search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

145:5.4 (1635.3) For more than four hours Jesus endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

145:5.5 (1635.4) Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: "Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your teaching. Even now the house is surrounded by those who have come from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?"

145:5.6 (1635.5) When Jesus heard this, he answered: "Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their

"Hela denna tid har jag vistats i Kafarnaum, och både i synagogan och vid sjöstranden har jag förkunnat rikets goda nyhet för alla som hade öron att höra med och hjärtan att ta emot sanningen med. Det är inte Faderns vilja att jag skulle återvända med er för att underhålla dessa nyfikna och bli upptagen av omsorgen om fysiska ting med uteslutande av de andliga. Jag har förordnat er att predika evangeliet och vårda er om de sjuka, men jag får inte bli så upptagen av helande att jag försummar min undervisning. Nej, Andreas, jag återvänder inte med er. Gå och säg åt folket att tro på det som vi har lärt dem och att fröjda sig åt friheten som Guds söner åtnjuter, och gör er redo så att vi kan bege oss till de andra städerna i Galiléen, där vägen redan har beretts för att predika rikets goda nyheter. Det var för det ändamålet jag kom hit från Fadern. Gå därför och gör er klara för omedelbar avfärd medan jag här väntar på er återkomst."

När Jesus hade talat begav sig Andreas och hans medapostlar sorgsna tillbaka till Sebedaios hus, sände bort den samlade folkskaran och gjorde sig snabbt redo för färden, såsom Jesus hade bestämt. Och så begav sig Jesus och apostlarna ut söndagseftermiddagen den 18 januari år 28 e.Kr. på sin första verkligt offentliga och öppna predikoturné till städerna i Galiléen. Under denna första färd förkunnade de rikets evangelium i många städer, men de besökte inte Nasaret.

Den söndagseftermiddagen, kort efter det att Jesus och hans apostlar hade gett sig av till Rimmon, kom hans bröder Jakob och Juda för att träffa honom i Sebedaios hus. Ungefär vid middagstiden den dagen hade Juda sökt upp sin bror Jakob och insisterat på att de skulle gå till Jesus. Då Jakob till slut samtyckte till att följa med Juda hade Jesus redan gått sin väg.

Apostlarna var ovilliga att gå ifrån det stora intresse som hade väckts i Kafarnaum. Petrus kalkylerade att inte mindre än tusen troende kunde ha döpts in i riket. Jesus lyssnade tålmodigt till dem men gick inte med på att återvända. Det rådde en stunds tystnad, och sedan vände sig Tomas till sina medapostlar och sade: "Låt oss gå! Mästaren har talat. Även om vi inte helt kan förstå himmelrikets mysterier är vi säkra på en sak: Vi följer en lärare som inte söker någon ära för sig själv." Motvilligt gick de ut för att predika det goda budskapet i städerna i Galiléen.

physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

145:5.7 (1635.6) "All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the other cities of Galilee, where the way has already been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return."

145:5.8 (1636.1) When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

145:5.9 (1636.2) That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

145:5.10 (1636.3) The apostles were loath to leave the great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: "Let's go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself." And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

Kapitel 146. Den första predikaturen i Galiléen

⇨ 145

Urantiaboken

147 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 146 DEN FÖRSTA PREDIKOTUREN I GALILÉEN

Sektioner

Introduktion

1. Förkunnelsen i Rimmon
2. I Jotapata
3. Uppehållet i Rama
4. Evangeliet i Jireon
5. Tillbaka i Kana
6. Nain och änkans son
7. I Endor

Introduktion

DEN första predikaturen i Galiléen började söndagen den 18 januari år 28 e.Kr., fortgick i omkring två månader och slutade med återkomsten till Kafarnaum den 17 mars. På denna tur predikades evangeliet av Jesus och de tolv apostlarna, assisterade av Johannes tidigare apostlar och troende döptes troende i Rimmon, Jotapata, Rama, Sebulon, Jireon, Giskala, Korasin, Madon, Kana, Nain och Endor. I dessa städer stannade de och undervisade, medan de i många mindre städer förkunnade rikets evangelium på sin genomfärd.

Detta var första gången som Jesus lät sina medarbetare predika utan förbehåll. Under denna tur förmanade han dem endast vid tre tillfällen: han uppmanade dem att hålla sig borta från Nasaret och att vara diskreta då de passerade igenom Kafarnaum och Tiberias. Det var en källa till stor tillfredsställelse för apostlarna att äntligen få känna sig fria att predika och undervisa utan restriktioner, och de kastade sig med stort allvar och stor glädje in i arbetet med att predika evangeliet, vårda sig om sjuka och döpa troende.

1. FÖRKUNNELSEN I RIMMON

I den lilla staden Rimmon hade man en gång hängivet dyrkat en babylonisk luftens gud, Ramman. Många av de tidigare babyloniska och senare zarathustraläroarna ingick fortfarande bland

PAPER 146 FIRST PREACHING TOUR OF GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Rimmon
2. At Jotapata
3. The Stop at Ramah
4. The Gospel at Iron
5. Back in Cana
6. Nain and the Widow's Son
7. At Endor

INTRODUCTION

^{146:0.1 (1637.1)} THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

^{146:0.2 (1637.2)} This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach without restriction, and they threw themselves into the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great earnestness and joy.

1. PREACHING AT RIMMON

^{146:1.1 (1637.3)} The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air, Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs

rimmoniternas trosföreställningar; därför ägnade Jesus och de tjugofyra mycket av sin tid åt att klargöra skillnaden mellan dessa äldre trosuppfattningar och rikets nya evangelium. Petrus höll här en av sin tidiga karriärs storartade predikningar om "Aron och den gyllene kalven".

Även om många av invånarna i Rimmon trodde på Jesu förkunnelse, ställde de under senare år till med mycket besvär för sina bröder. Det är svårt att inom det korta förloppet av en enda livstid omvända naturdyrkare till full gemenskap i vörndnaden av ett andligt ideal.

Många av de bättre babyloniska och persiska tankarna om ljus och mörker, gott och ont, tid och evighet togs senare med i den så kallade kristendomens läror, och deras medtagande gjorde den kristna förkunnelsen mer direkt godtagbar för folken i Främre Orienten. Inbegripandet av många av Platons teorier om den ideala anden eller de osynliga mönstren för allt synligt och materiellt, så som Filon senare anpassade dessa teorier till den hebreiska teologin, gjorde på samma sätt Paulus kristna läror lättare att acceptera för grekerna i väster.

I Rimmon hörde Todan för första gången rikets evangelium, och han förde senare detta budskap till Mesopotamien och långt därutöver. Han var bland de första som predikade den goda nyheten för dem som bodde bortom Eufrates.

2. I JOTAPATA

Medan vanligt folk i Jotapata mycket gärna lyssnade till Jesus och hans apostlar och många mottog rikets evangelium, var det Jesu föreläsning för de tjugofyra den andra kvällen under deras vistelse i denna lilla stad som särskilt utmärker Jotapata-missionen. Natanael var förvirrad i sitt sinne över Mästarens undervisning beträffande bön, tacksägelse och dyrkan, och som svar på hans fråga höll Jesus ett mycket utförligt tal för att ytterligare klargöra sin undervisning. Sammanfattad enligt nutida språkbruk kan denna föreläsning presenteras som ett betonande av följande punkter:

1. Om människan medvetet och ständigt hyser fördärv i sitt hjärta förstör detta så småningom människosjälens böneförbindelse med andeströmkretsarna för kommunikation mellan människan och hennes Skapare. Naturligtvis hör Gud sitt barns vädjan, men när människohjärtat avsiktligt och ihållande hyser ondskans tankar går den personliga gemenskapen mellan det jordiska barnet och dess himmelske Fader efterhand förlorad.

2. Den bön som är oförenlig med Guds kända och bestående lagar är en styggelse för Paradisgudomarna. Om människan inte vill lyssna till Gudarna när de talar till sin skapelse i andens, sinnets och materiens lagar får själva detta avsiktliga och medvetna förakt hos den skapade andepersonligheterna att stänga sina öron för sådana laglösa och olydiga dödligas böner. Jesus citerade för apostlarna från profeten Sakarja: "Men de ville inte ge akt på detta, utan spjärnade motsträvt emot och tillslöt sina öron för att slippa höra. Ja, de gjorde sina hjärtan hårda som sten för att slippa höra den lag och de ord som jag med hjälp av min ande

of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on "Aaron and the Golden Calf."

146:1.2 (1637.4) Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus' teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

146:1.3 (1637.5) Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato's theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul's Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

146:1.4 (1637.6) It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

2. AT JOTAPATA

146:2.1 (1638.1) While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master's teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

146:2.2 (1638.2) 1. The conscious and persistent regard for iniquity in the heart of man gradually destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

146:2.3 (1638.3) 2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: "But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant

sände genom profeterna; därför kom resultatet av deras onda tänkande som en stor vrede över deras skyldiga huvuden. Och det skedde att de skrek efter nåd, men inget öra var öppet för att höra." Sedan citerade Jesus den vise mannens ordstäv: "Om någon vänder bort sitt öra och inte vill höra Guds lag, så är till och med hans bön en styggelse."

3. Genom att öppna människoändan av kommunikationskanalen mellan Gud och människa får de dödliga omedelbart tillgång till den ständigt flödande strömmen av gudomlig omvårdnad till de skapade i världarna. När människan hör Guds ande tala inne i sitt hjärta ingår som en naturlig del i denna erfarenhet det faktum att Gud samtidigt hör människans bön. Även förlåtandet av synd fungerar på detta samma ofelbara sätt. Fadern i himlen har förlåtit dig redan innan du har tänkt på att be honom om det, men denna förlåtelse är inte tillgänglig i din personliga religiösa erfarenhet förrän du själv förlåter dina medmänniskor. Guds förlåtelse som faktum är inte betingad av att du förlåter dina medmänniskor, men som erfarenhet är den just så betingad. Detta faktum att den gudomliga och den mänskliga förlåtelsen är synkroniserade observerades och sammanbands sålunda i den bön som Jesus lärde apostlarna.

4. I universum råder en grundläggande rättvis princip som barmhärtigheten inte kan kringgå. Paradisets osjälviska härligheter kan inte tas emot av en alltigenom självisk varelse i tidens och rymdens världar. Inte ens Guds oändliga kärlek kan tvinga den eviga överlevnadens frälsning på en dödlig varelse som inte väljer att överleva. Barmhärtighet förlänas i rikligt mått, men när allt kommer omkring finns det rättvisekrav som inte ens kärlek i kombination med barmhärtighet effektivt kan upphäva. Jesus citerade igen från de hebreiska skrifterna: "Jag ropade och ni ville inte höra; jag räckte ut min hand, men ingen gav akt på det. Ni tillintetgjorde allt mitt råd och ville inte veta av min tillrättavisning, och på grund av denna upproriska inställning blir det oundvikligt att ni skall ropa på mig och inte få något svar. Efter att ha förkastat livets väg må ni ihärdigt söka mig när tiden för ert lidande är inne, men ni kommer inte att finna mig."

5. De som vill komma i åtnjutande av barmhärtighet måste visa barmhärtighet; döm inte, så skall ni inte bli dömda. I den anda som ni dömer andra skall ni ock själva dömas. Barmhärtigheten upphäver inte helt rättvisan i universum. I sista hand visar det sig vara sant: "Den som tillsluter sitt öra för den armes rop, han skall själv en dag ropa på hjälp utan att få svar." Uppriktigheten i en bön är det som garanterar att den blir hörd. Den andliga visdomen och universumsamklagen i en bön bestämmer tiden, sättet och omfattningen av svaret. En vis far besvarar inte ordagrant sina okunniga och oerfarna barns dumma böner, även om barnen kan få mycken glädje och verklig själstillfredsställelse från att komma med sådana absurda önskemål.

6. När ni helt har hängett er åt att göra den himmelske Faderns vilja får ni svar på alla era böner emedan de helt överensstämmer med Faderns vilja, och Faderns vilja manifesteras överallt i hans vidsträckta universum. Vad en sann son önskar och den infinite Fadern vill, det FINNS TILL. En sådan bön kan inte förbli obesvarad, och inget annat slags önskemål

like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear." And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: "He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination."

146:2.4 (1638.4) 3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God's spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man's prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God's forgiveness in *fact* is not conditioned upon your forgiving your fellows, but in *experience* it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

146:2.5 (1638.5) 4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again Jesus quoted from the Hebrew scriptures: "I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me."

146:2.6 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: "Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him." The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

146:2.7 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot

kan någonsin besvaras till fullo.

7. Den rättfärdiges rop är en troshandling av ett Guds barn vilken öppnar dörren till Faderns förrådsrum för godhet, sanning och barmhärtighet, och dessa goda gåvor har länge väntat på att sonen skulle komma och personligen tillägna sig dem. Bönen ändrar inte Gudomens inställning till människan, men den ändrar människans inställning till den oföränderlige Fadern. Motivet till bönen är vad som bär den fram till det gudomliga örat, inte den bedjandes sociala, ekonomiska eller yttre religiösa ställning.

8. Bönen får inte användas till att undvika dröjsmål i tiden eller överstiga hinder i rymden. Bönen är inte avsedd att vara ett sätt att uppförstora ens eget jag eller att skaffa sig ett orättmätigt övertag över ens medmänniskor. En alltigenom självisk själ kan inte be i ordets sanna bemärkelse. Jesus sade: "Finn din högsta fröjd och förtjusning i Guds karaktär, och han skall ge dig vad ditt hjärta uppriktigt begär." "Anförtro din väg åt Herren; förtrösta på honom, och han skall göra det." "Ty Herren hör de nödstäldas rop, och han betraktar de utblottades bön."

9. "Jag har utgått från Fadern; om ni därför någon gång är osäkra på vad ni skall be Fadern, be då i mitt namn, och jag skall presentera er bön enligt era verkliga behov och önskin och enligt min Faders vilja." Akta er för den stora faran att bli självupptagna i era böner. Undvik att be mycket för er själva; be mer för era bröders andliga framåtskridande. Undvik materialistiskt bedjande; be i anden och för ett rikligt överflöd av andens gåvor.

10. När ni ber för de sjuka och lidande vänta er inte att era böner skall ersätta en kärleksfull och förnuftig omsorg om vad dessa lidande behöver. Be för era familjers, vänners och kamraters välgång, men be i synnerhet för dem som förbannar er, och gör kärleksfulla framställningar om dem som förföljer er." "Men när ni skall be, om det säger jag ingenting. Endast anden som bor inom er kan få er att yttra de böner som uttrycker ert inre förhållande till andarnas Fader."

11. Många tyr sig till bön först när de är i svårigheter. Ett sådant sätt är tanklöst och vilseledande. Förvisso är det bra att ni ber när ni är beträngda, men ni borde också komma ihåg att tala som en son till er Fader när allt står väl till med er själ. Framför alltid i hemlighet det som ni verkligen ber om. Låt inte människorna höra era personliga böner. Tacksägelseböner lämpar sig för grupper av gudsdyrkare, men själens bön är en personlig angelägenhet. Det finns endast en form av bön som lämpar sig för alla Guds barn, och den lyder: "Trots allt, ske din vilja."

12. Alla som tror på detta evangelium borde uppriktigt be för himmelrikets utbredning. Av alla böner i de hebreiska skrifterna uttalade han det största gillandet för psalmistens begäran: "Skapa i mig, o Gud, ett rent hjärta, och ge mig på nytt en frimodig ande. Rena mig från hemliga synder, och håll din tjänare borta från förmåten ohörsamhet." Jesus kommenterade ingående bönen förhållande till vårdslöst och sårande tal, och citerade: "Sätt, o Herre, en vakt för min mun, bevaka mina läppars dörr." "Människans tunga" sade Jesus "är

remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

146:2.8 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faith act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

146:2.9 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: "Let your supreme delight be in the character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart." "Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act." "For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard the prayer of the destitute."

146:2.10 (1639.5) 9. "I have come forth from the Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father's will." Guard against the great danger of becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

146:2.11 (1639.6) 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. "But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits."

146:2.12 (1640.1) 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God's children, and that is: "Nevertheless, your will be done."

146:2.13 (1640.2) 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: "Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression." Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: "Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips."

en kroppsdel som få människor kan tämja, men anden i människans inre kan omvandla denna oregerliga kroppsdel till en vänlig röst av tolerans och en inspirerande utöware av barmhärtighet.”

13. Jesus lärde att bön om gudomlig ledning längs jordelivets väg kom i viktighetsordning näst efter begäran om att få veta Faderns vilja. I verkligheten innebär detta bön om gudomlig visdom. Jesus lärde aldrig att mänsklig kunskap och särskild färdighet kunde fås genom bön, men han lärde förvisso att bönen är en faktor som vidgar ens förmåga att ta emot den gudomliga andens närvaro. När Jesus lärde sina medarbetare att be i ande och sanning förklarade han att det han avsåg var att be uppriktigt och enligt egen upplysning, att be helhjärtat och intelligent, allvarligt och ständaktigt.

14. Jesus varnade sina anhängare för att tänka att deras böner skulle bli effektivare av sirliga upprepningar, vältaliga ordvändningar, fastande, bötnöningar eller offergåvor. Men han uppmanade nog dem som trodde på honom att använda bön som ett sätt att via tacksägelse nå upp till sann gudsdyrkan. Jesus beklagade att det fanns så litet av tacksägelsens ande i hans anhängares böner och dyrkan. Han citerade vid detta tillfälle skrifterna och sade: ”Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga den Högstes namn, att erkänna hans kärleksfulla vänlighet varje morgon och hans trofasthet varje natt, ty Gud har gjort mig glad genom sina gärningar. I allt vill jag tacka enligt Guds vilja.”

15. Sedan sade Jesus: ”Var inte ständigt så överdrivet ängsliga för era alldagliga behov. Gör er inte bekymmer för de problem som gäller er jordiska tillvaro, utan i fråga om allt detta lägg i bön och åkallan, i en anda av uppriktig tacksägelse, era behov inför er Fader som är i himlen.” Sedan citerade han skrifterna: ”Jag vill lova Guds namn med sång och upphöja honom med tacksägelse. Och det skall behaga Herren bättre än offret av en ox eller tjur med horn och klövar.”

16. Jesus lärde sina anhängare att när de hade framfört sina böner till Fadern skulle de för en stund förbli stilla och mottagliga för att ge anden i sitt inre en bättre möjlighet att tala till den lyssnande själen. Faderns ande talar bäst till människan när människosinnet är inriktat på sann gudsdyrkan. Vi dyrkar Gud med hjälp av Faderns ande i vårt inre och med hjälp av människosinnet när det har blivit upplyst av sanningsingivelse. Dyrkan, lärde Jesus, gör en allt mer lik den varelse som dyrkas. Gudsdyrkan är en omformande erfarenhet genom vilken den finite så småningom närmar sig och slutligen uppnår den Infinites väsen.

Också många andra sanningar om människans gemenskap med Gud berättade Jesus för sina apostlar, men få av dem kunde helt förstå hans undervisning.

3. UPPEHÅLLET I RAMA

I Rama hade Jesus en minnesvärd diskussion med en äldre grekisk filosof som lärde att vetenskap och filosofi var tillfyllest för att fylla den

”The human tongue,” said Jesus, “is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father's will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one's capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion, saying: “It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God.”

146:2.16 (1640.5) 15. And then Jesus said: “Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven.” Then he quoted from the Scriptures: “I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs.”

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father's indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

146:2.18 (1641.2) And many other truths did Jesus tell his apostles about man's communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. THE STOP AT RAMAH

146:3.1 (1641.3) At Ramah Jesus had the memorable discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the

mänskliga erfarenhetens behov. Jesus lyssnade med tålmod och medkänsla till denne grekiske lärare, tillstod sanningen i mycket av det som han sade, men påpekade, när filosofen hade slutat, att denne i sin föreläsning om människans tillvaro inte hade förklarat "varifrån, varför och vart" samt tillade: "Där du slutar, där börjar vi. Religionen är en uppenbarelse för människans själ och rör sig om andliga realiteter som sinnet ensamt aldrig kunde upptäcka eller helt fatta. Intellekтуella strävanden kan avslöja livets fakta, men rikets evangelium uppenbarar varandets sanningar. Du har behandlat de materiella skuggorna av sanningen; vill du nu lyssna när jag berättar för dig om de eviga och andliga realiteter som kastar dessa flyktiga timliga skuggor i form av materiella fakta i de dödligas tillvaro?" I över en timmes tid undervisade Jesus denne grek om de frälsande sanningarna i rikets evangelium. Den gamle filosofen var mottaglig för Mästarens sätt att närma sig honom, och då han var uppriktigt ärlig i sitt hjärta trodde han snart på detta frälsnings evangelium.

Apostlarna var en aning förbryllade över hur beredvilligt Jesus samtyckte till många av grekens påståenden, men Jesus sade efteråt privat till dem: "Mina barn, förundra er inte över att jag var tolerant mot grekens filosofi. Sann och äkta inre förvisning fruktar inte det minsta en yttre analys, inte heller tar sanningen illa upp av ärlig kritik. Ni borde aldrig glömma att intolerans är den förklädnad som döljer hemliga tvivel om hur sanna ens egna trosföreställningar är. Ingen människa störs av sin nästas attityd om hon är fullkomligt övertygad om sanningen i det som hon helhjärtat tror på. Mod är en tillit som kännetecknas av en genomgående ärlighet i fråga om det som man erkänner sig tro på. Uppriktiga människor är inte rädda för en kritisk granskning av sina äkta övertygelser och nobla ideal."

Under den andra kvällen i Rama ställde Tomas följande fråga till Jesus: "Mästare, hur kan en som är ny i tron på din undervisning verkligen veta, verkligen vara säker på, att detta rikets evangelium är sant?"

Jesus sade till Tomas: "Din förvisning om att du har blivit medlem av Faderns familj i riket och att du för evigt överlever tillsammans med rikets barn är helt en fråga om personlig erfarenhet — om tillit till sanningens ord. Andlig förvisning är lika med din personliga religiösa erfarenhet av den gudomliga sanningens eviga realiteter och är i övrigt lika med din intelligenta förståelse av sanningens realiteter ökad med din andliga tro och minskad med dina uppriktiga tvivel.

"Sonen är naturligt begåvad med Faderns liv. Då ni har begåvats med Faderns levande ande är ni därför söner till Gud. Ni överlever ert liv i köttets materiella värld därför att ni är identifierade med Faderns levande ande, gåvan av evigt liv. Mången hade förvisso fått detta liv innan jag kom fram från Fadern, och många fler har fått denna ande därför att de trodde på mitt ord, men jag säger er att när jag återvänder till Fadern kommer han att sända sin ande in i hjärtat på alla människor.

"Fastän ni inte kan observera denna gudomliga ande i dess arbete i ert sinne, finns det en praktisk metod att upptäcka i vilken mån ni har överlämnat kontrollen över era själsförmågor till att undervisas och

needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain "whence, why, and whither," and added: "Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man's soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds the truths of being. You have discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?" For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master's mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

^{146:3.2 (1641.4)} The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus' assent to many of the Greek's propositions, but Jesus afterward privately said to them: "My children, marvel not that I was tolerant of the Greek's philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the truthness of one's belief. No man is at any time disturbed by his neighbor's attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals."

^{146:3.3 (1641.5)} On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: "Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?"

^{146:3.4 (1641.6)} And Jesus said to Thomas: "Your assurance that you have entered into the kingdom family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts.

^{146:3.5 (1642.1)} "The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with the Father's living spirit, the gift of eternal life. Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men.

^{146:3.6 (1642.2)} "While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and

ledas av den himmelske Faderns ande i ert inre, nämligen graden av er kärlek till era medmänniskor. Denna Faderns ande har del i Faderns kärlek, och när den dominerar människan för den ofelbart i riktning mot gudsdyrkan och kärleksfull hänsyn till och aktning för ens nästa. Till en början tror ni att ni är Guds söner därför att min undervisning har gjort er mer medvetna om Faderns ledning i ert inre. Men inom kort skall Sanningens Ande utgutas över allt kött, och den skall leva bland människorna och undervisa alla människor, så som jag nu lever bland er och talar sanningens ord till er. Och denna Sanningens Ande, som talar för er själs andliga förmögenheter, hjälper er att veta att ni är Guds söner. Den vittnar ofelbart tillsammans med Faderns närvaro i ert inre, med er ande, som då bor i alla människor såsom den nu bor i några, om att ni i verkligheten är Guds söner.

"Varje jordiskt barn som följer denna andes ledning skall till slut veta vad som är Guds vilja, och den som underkastar sig min Faders vilja skall fortleva för evigt. Vägen från jordelivet till det eviga tillståndet har inte gjorts klar för er, men det finns en väg, det har alltid funnits, och jag har kommit för att göra den vägen ny och levande. Den som träder in i riket, han har redan evigt liv — han skall aldrig förgås. Men mycket av detta kommer ni att förstå bättre när jag har återvänt till Fadern och ni kan se tillbaka på era nuvarande erfarenheter."

Alla som hörde dessa välsignade ord blev mycket uppmuntrade av dem. Judarnas förkunnelse om de rättfärdigas överlevnad hade varit förvirrad och osäker, och det var upplivande och inspirerande för Jesu anhängare att höra dessa mycket definitiva och positiva ord av försäkran om evig överlevnad för alla sant troende.

Apostlarna fortfor att predika och döpa troende samtidigt som de fortsatte sin verksamhet att gå från hus till hus för att trösta de betryckta och vårda sig om de sjuka och lidande. Apostlarnas organisation hade utvidgats så att var och en av Jesu apostlar nu hade en av Johannes apostlar som medarbetare; Abner var Andreas medarbetare; och denna plan gällde ända tills de vandrade ned till Jerusalem inför nästa påsk.

De särskilda instruktioner som Jesus gav under deras vistelse i Sebulon utgjordes främst av ytterligare diskussioner om ömsesidiga skyldigheter i riket och omfattade undervisning som avsåg att klargöra skillnaderna mellan personliga religiösa erfarenheter och vänskapliga förhållanden som uppkommer av sociala religiösa skyldigheter. Detta var en av de få gånger då Mästaren överhuvudtaget diskuterade religionens sociala aspekter. Under hela sitt jordiska liv gav Jesus sina anhängare mycket få instruktioner om den sociala anpassningen av religionen.

I Sebulon var folket rasligt mycket uppblandat, knappast vare sig judar eller icke-judar, och få av dem trodde verkligen på Jesus trots att de hade hört om hur de sjuka hade blivit botade i Kafarnaum.

guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one's fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father's indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father's indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

146:3.7 (1642.3) "Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect."

146:3.8 (1642.4) And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus' followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

146:3.9 (1642.5) The apostles continued to preach and baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic organization was expanded in that each of Jesus' apostles now had one of John's as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

146:3.10 (1642.6) The special instruction given by Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

146:3.11 (1643.1) In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. EVANGELIET I JIREON

4. THE GOSPEL AT IRON

I Jireon fanns, liksom i många av även de mindre städerna i Galiléen och Judéen, en synagoga, och under de tidigare skedena av Jesu verksamhet var det hans sed att på sabbatsdagen tala i dessa synagogor. Ibland talade han vid morgongudstjänsten, medan Petrus eller någon annan av apostlarna predikade vid eftermiddagstillfället. Jesus och apostlarna undervisade och predikade också ofta i synagogan vid kvällsmötena under veckan. Fastän de religiösa ledarna i Jerusalem blev allt mer fientligt inställda till Jesus, hade de ingen direkt kontroll över synagogorna utanför den staden. Först senare under Jesu offentliga verksamhet förmådde de skapa en så utbredd stämning mot honom att nästan alla synagogor stängdes för hans undervisning. Vid denna tid var alla synagogor i Galiléen och Judéen öppna för honom.

I Jireon fanns det för den tiden omfattande mineralgruvor, och eftersom Jesus aldrig hade bekantat sig med gruvarbetarens liv tillbringade han det mesta av sin tid under deras vistelse i Jireon i gruvorna. Medan apostlarna besökte hemmen och predikade på de offentliga platserna arbetade Jesus i gruvorna bland dessa underjordiska arbetare. Ryktet om Jesus som helare hade spritt sig även till denna avlägsna by, och många sjuka och lidande sökte hjälp hos honom, och hans helande omvårdnad var till stor nytta för många. I intet av dessa fall utförde Mästaren något så kallat helandemirakel, utom ifråga om den spetälske.

Sent på eftermiddagen den tredje dagen i Jireon när Jesus återvände från gruvorna råkade han på sin väg hem till sitt härbärge gå längs en smal sidogata. När han kom nära en viss spetälsk mans eländiga skjul tog den lidande mannen, som hade hört om Jesu rykte som helbräddagörare, mod till sig och tilltalade honom när Jesus gick förbi hans dörr och sade medan han knäböjde inför honom: "Herre, om du blott vill, så kan du göra mig ren. Jag har hört dina lärares budskap, och jag skulle vilja träda in i riket om jag kunde bli renad." Den spetälske talade på detta sätt därför att de spetälska bland judarna var förbjudna till och med att besöka synagogan eller att i andra sammanhang delta i offentlig gudsdyrkan. Denne man trodde verkligen att han inte kunde tas emot i det kommande riket om han inte kunde bli botad från sin spetälska. När Jesus såg honom i hans lidande och hörde hans ord av fast förankrad tro, berördes Jesu hjärta och hans gudomliga sinne rördes av medlidande. Då Jesus såg på honom föll mannen ned på sitt ansikte och dyrkade. Sedan sträckte Mästaren ut sin hand, rörde vid honom och sade: "Jag vill — var ren." Omedelbart blev han botad; spetälskan plågade inte längre honom.

När Jesus hade lyft upp mannen på hans fötter instruerade han honom: "Se till att du inte berättar för någon om ditt helande, utan sköt lugnt och stilla dina sysslor, visa upp dig för prästen och frambär som tecken på ditt renande de offer som Mose har bestämt." Mannen gjorde dock inte så som Jesus hade instruerat honom. I stället började han ropa ut över hela staden att Jesus hade botat honom från spetälskan, och eftersom hela byn kände honom kunde människorna själva se att han hade renats från sin sjukdom. Han gick inte till prästerna, så som Jesus hade uppmanat honom. Som följd av att mannen spred ut nyheten att Jesus hade helat honom blev Mästaren så beträngd av de sjuka att han blev tvungen att stiga upp tidigt nästa dag och

^{146:4.1 (1643.2)} At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

^{146:4.2 (1643.3)} Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with these underground laborers. The fame of Jesus as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

^{146:4.3 (1643.4)} Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: "Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean." And the leper spoke in this way because among the Jews lepers were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: "I will — be clean." And immediately he was healed; the leprosy no longer afflicted him.

^{146:4.4 (1643.5)} When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: "See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing." But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the

lämna byn. Fastän Jesus inte på nytt gick in i staden stannade han två dagar i dess utkanter nära gruvorna, där han fortfor att ytterligare undervisa de troende gruvarbetarna om rikets evangelium.

Detta renande av den spetälske var det första så kallade mirakel som Jesus fram till denna tid avsiktligt och medvetet hade utfört. Det rörde sig i detta fall om verklig spetälska.

Från Jireon begav de sig till Giskala, där de tillbringade två dagar med att förkunna evangeliet, varefter de vandrade till Korasin där de vistades nästan en vecka och predikade den goda nyheten, men i Korasin kunde de inte vinna många troende till riket. Ingenstans där Jesus hade undervisat hade han stött på ett sådant allmänt avvisande av sitt budskap. Vistelsen i Korasin var mycket deprimerande för de flesta apostlarna, och Andreas och Abner hade stora svårigheter med att hålla modet uppe hos sina medarbetare. Så gick de vidare, tyst genom Kafarnaum, till byn Madon, där de lyckades lite bättre. De flesta apostlarna tänkte att deras uteblivna framgång i dessa städer, som de nyss hade besökt, berodde på att Jesus fordrade att de i sin undervisning och förkunnelse avstod från att tala om honom som helbräddagörare. Hur önskade de inte att han skulle rena en annan spetälsk eller på något annat sätt manifestera sin makt för att dra till sig folkets uppmärksamhet! Mästaren var emellertid oberörd av deras enträgna yrkanden.

5. TILLBAKA I KANA

Apostlasällskapet blev mycket uppmuntrat då Jesus tillkännagav: "I morgon beger vi oss till Kana." De visste att åhörarna i Kana skulle visa medkänsla, ty Jesus var välkänd där. De hade framgång i sitt arbete med att föra människor in i riket ända tills den tredje dagen då en viss prominent invånare från Kafarnaum, Titus, som var delvis troende och vars son var allvarligt sjuk, anlände till Kana. Han hade hört att Jesus var i Kana, och skyndade dit för att träffa honom. De troende i Kafarnaum trodde att Jesus kunde bota varje sjukdom.

När denne ädling hade funnit Jesus i Kana bönföll han honom att skynda iväg till Kafarnaum och bota hans lidande son. Medan apostlarna stod bredvid i andlös förväntan sade Jesus, medan han såg på den sjuke pojken far: "Hur länge skall jag ha tålmod med er? Guds makt är mitt bland er, men om ni inte får se tecken och under, så tror ni inte." Ädlingen vädjade till Jesus och sade: "Min Herre, jag tror förvisso, men kom innan mitt barn förgås, ty när jag lämnade honom låg han redan för döden." När Jesus hade böjt sitt huvud en stund i en tyst begrundan sade han plötsligt: "Återvänd hem, din son kommer att leva." Titus trodde Jesu ord och skyndade tillbaka till Kafarnaum. När han anlände möttes han av sina tjänare, som sade: "Gläd dig, ty din son har blivit bättre — han lever." Titus frågade då vid vilken tid pojken hade börjat repa sig, och när tjänarna svarade "igår ungefär vid sjunde timmen lämnade febern honom", kom fadern ihåg att det var ungefär vid den timmen Jesus hade sagt: "Din son kommer att leva." Titus trodde härefter av hela sitt hjärta, och hela hans familj blev också troende. Denne son blev en

next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

^{146:4.5 (1644.1)} This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this time. And this was a case of real leprosy.

^{146:4.6 (1644.2)} From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

5. BACK IN CANA

^{146:5.1 (1644.3)} The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, "Tomorrow we go to Cana." They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

^{146:5.2 (1644.4)} When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: "How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe." But the nobleman pleaded with Jesus, saying: "My Lord, I do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death." And when Jesus had bowed his head a moment in silent meditation, he suddenly spoke, "Return to your home; your son will live." Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, "Rejoice, for your son is improved — he lives." Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered "yesterday about the seventh hour the fever left him," the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, "Your son will live." And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his

mäktig tjänare i riket och gav senare upp sitt liv tillsammans med dem som fick lida i Rom. Fastän alla i Titus hus, deras vänner och även apostlarna ansåg denna händelse vara ett mirakel, så var den inte det. Åtminstone var detta inte ett mirakel som botade en fysisk sjukdom. Det var endast ett fall av förhandskunskap om naturlagens gång, just ett sådant vetande som Jesus ofta tillgrip efter sitt dop.

Igen var Jesus tvungen att skynda iväg från Kana på grund av den obefogade uppmärksamhet som väcktes av denna redan andra händelse av detta slag i anslutning till hans verksamhet i denna by. Stadsborna kom ihåg vattnet och vinet, och nu då han ansågs ha helat ädlingens son på långt avstånd, kom de till honom, inte endast med de sjuka och lidande utan de sände också budbärare som bad att han skulle hela plågades på avstånd. När Jesus såg att hela trakten var i rörelse, sade han: "Låt oss gå till Nain."

6. NAIN OCH ÄNKANS SON

Dessa människor trodde på tecken. De var ett släkte som sökte underverk. Vid denna tid hade människorna i mellersta och södra Galiléen blivit mirakelsinnade när det gällde Jesus och hans personliga verksamhet. Tjugotals, hundratals, uppriktiga människor som led av rent nervösa störningar och plågades av emotionella rubbningar kom nära Jesus och återvände sedan hem till sina vänner och kungjorde att Jesus hade botat dem. Sådana fall av mentalt helande höll dessa okunniga och enkeltsinnade människor för fysiskt helande, mirakulöst botande.

När Jesus sökte lämna Kana och bege sig till Nain följde en stor skara troende och många nyfikna människor efter honom. De var inställda på att få se mirakel och underverk, och de skulle inte bli besvikna. När Jesus och hans apostlar närmade sig stadsporten mötte de ett begravningsfölje som var på väg till den närbelägna begravningsplatsen och som förde den ende sonen till en änka från Nain till graven. Denna kvinna var mycket respekterad, och hälften av byn följde bårbärarna med denne pojke som man antog vara död. När begravningsföljet hade kommit fram till Jesus och hans anhängare kände änkan och hennes vänner igen Mästaren och bönföll honom om att återföra hennes son till livet. Deras mirakelförväntan hade stigit så högt att de tyckte att Jesus kunde bota varje sjukdom hos människan, och varför kunde väl inte en sådan helbräddagörare även uppväcka de döda? Då Jesus på detta sätt blev trängd steg han fram, lyfte upp bårtäcket och undersökte pojken. Då han upptäckte att den unge mannen faktiskt inte var död, insåg han den tragedi som hans närvaro kunde avvärja; därför vände han sig till modern och sade: "Gråt inte. Din son är inte död, han sover. Han skall återbörjas till dig." Medan han tog den unge mannen vid handen och sade: "Vakna och stig upp." Ynglingen som antogs vara död satte sig upp om en liten stund och började tala, och Jesus sände dem tillbaka till deras hem.

Jesus gjorde sitt bästa för att lugna folkmassan och försökte förgäves förklara att pojken verkligen inte var död, att han inte hade återfört honom från graven, men det var lönlöst. Den folkmassa som följde honom

family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

^{146:5.3 (1645.1)} Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that he was supposed to have healed the nobleman's son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, "Let us go to Nain."

6. NAIN AND THE WIDOW'S SON

^{146:6.1 (1645.2)} These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus' presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

^{146:6.2 (1645.3)} When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and, raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: "Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you." And then, taking the young man by the hand, he said, "Awake and arise." And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

^{146:6.3 (1645.4)} Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him,

och hela byn Nain hamnade in i ett enormt känslösvall. Frukten grep tag i många, andra drabbades av panik, medan ytterligare andra började be och jämra sig över sina synder. Först länge efter mörkrets inbrott kunde man få den larmande folkmassan att skingras. Fastän Jesus hade sagt att pojken inte var död, hävdade naturligtvis alla att ett mirakel hade skett, att t.o.m. en som var död hade uppväckts. Fastän Jesus berättade för dem att pojken endast befann sig i en djup sömn, förklarade de att det endast var hans sätt att tala och fäste uppmärksamheten vid att han alltid i sin stora anspråkslöshet försökte dölja sina underverk.

Så spreds budskapet om att Jesus hade uppväckt änkans son från de döda ut över hela Galiléen och in i Judéen, och många som hörde denna berättelse trodde på den. Aldrig kunde Jesus ens få alla sina apostlar att helt fatta att änkans son i verkligheten inte var död när han bad honom vakna och stiga upp. Han lyckades påverka dem tillräckligt för att hålla händelsen utanför alla senare uppteckningar med undantag av det som skrevs av Lukas, som antecknade den så som episoden hade berättats för honom. Igen ansattes Jesus som läkare till den grad att han tidigt nästa dag begav sig till Endor.

7. I ENDOR

I Endor undkom Jesus under några få dagar från för de högljudda folkmassorna som sökte fysiskt helande. Under deras vistelse på denna ort berättade Mästaren, för att undervisa apostlarna, om kung Saul och häxan i Endor. Jesus gjorde klart för sina apostlar att de kringströvande och upproriska mellanvarelserna, som ofta hade uppträtt som de avlidnas förmenta andar, snart skulle underställas kontroll så att de inte längre kunde ägna sig åt dessa märkliga tilltag. Han sade till sina följeslagare att efter att han hade återvänt till Fadern, och sedan de hade utgjutit sin ande över allt kött, kunde sådana halvandliga varelser — så kallade orena andar — inte längre ta de svag- och ondsinta bland de dödliga i sitt våld.

Jesus förklarade vidare för sina apostlar att avlidna människors andar inte kommer tillbaka till sin födelsevärld för att kommunicera med sina levande gelikar. Först under tidsåldern för en ny domperiod vore det möjligt för den dödliga människans avancerande ande att återvända till jorden och då endast i undantagsfall och som en del av planetens andliga administration.

När de hade vilat i två dagar sade Jesus till sina apostlar: "Låt oss i morgon bitti återvända till Kafarnaum för att vänta och undervisa där medan landsbygden lugnar ned sig. Väl hemma har människorna redan nu återhämtat sig något från detta slags uppståndelse.

and the whole village of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus' statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

^{146:6.4 (1646.1)} So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow's son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow's son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he departed early the next day for Endor.

7. AT ENDOR

^{146:7.1 (1646.2)} At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among mortals.

^{146:7.2 (1646.3)} Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

^{146:7.3 (1646.4)} When they had rested two days, Jesus said to his apostles: "On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement."

Kapitel 147. Ett kort besök i Jerusalem

⇨ 146

Urantiaboken

148 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 147

ETT KORT BESÖK I JERUSALEM

Sektioner

Introduktion

1. Officerens tjänare
2. Färden till Jerusalem
3. Vid dammen i Betesda
4. Levnadsregeln
5. Besöket hos farisén Simon
6. Återfärden till Kafarnaum
7. Tillbaka i Kafarnaum
8. Den andliga godhetens fest

PAPER 147

THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

Introduktion

JESUS och apostlarna anlände till Kafarnaum onsdagen den 17 mars och vistades två veckor i sin operationsbas i Betsaida innan de gav sig i väg till Jerusalem. Under dessa två veckor undervisade apostlarna folket vid sjöstranden, medan Jesus tillbringade mycken tid ensam i bergen med att sköta sin Faders angelägenheter. Under denna period företog Jesus, åtföljd av Jakob och Johannes Sebedaios, två hemliga färder till Tiberias, där de mötte de troende och undervisade dem om rikets evangelium.

Många i Herodes hushåll trodde på Jesus och deltog i dessa möten. Inflytandet från dessa troende inom Herodes officiella familj hade klart hjälpt till att minska denna härskares fiendlighet mot Jesus. Dessa troende i Tiberias hade grundligt förklarat för Herodes att det "rike" som Jesus förkunnade var andligt till sin natur och inte ett politiskt initiativ. Herodes var benägen att tro dessa medlemmar av sitt eget hushåll och lät sig därför inte oskäligt oroas av att berättelserna om Jesu förkunnelse och helbräddagörelse spred sig över hela landet. Han hade inget att invända mot Jesu verksamhet som helbräddagörare och religiös förkunnare. Trots den gynnsamma inställningen bland många av Herodes rådgivare, och rentav hos Herodes själv, fanns det en grupp bland hans underordnade som var så påverkade av de religiösa ledarna i Jerusalem att de förblev bittra och hotfulla fiender till Jesus och apostlarna och senare gjorde mycket för att hindra deras offentliga verksamhet. De religiösa ledarna i Jerusalem, inte Herodes, utgjorde den största faran för

INTRODUCTION

^{147:0.1 (1647.1)} JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Betsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

^{147:0.2 (1647.2)} Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become unduly alarmed by the spreading abroad of the reports concerning Jesus' teaching and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it

Jesus. Just av denna orsak tillbringade Jesus och apostlarna så mycket tid i Galiléen och utförde största delen av sin offentliga förkunnelse där, hellre än i Jerusalem och Judéen.

1. OFFICERENS TJÄNARE

Dagen innan de gjorde sig klara att bege sig till Jerusalem för att fira påsk, kom Mangus, en officer eller kapten för den romerska vaktstyrkan stationerad i Kafarnaum, till synagogans styresmän och sade: "Min trogne ordonnans är dödssjuk. Kan ni därför gå till Jesus å mina vägnar och enträget be honom bota min tjänare?" Den romerske kaptenen gjorde detta då han trodde att judarnas ledare skulle äga mer inflytande hos Jesus. Därför gick de äldste för att träffa Jesus, och deras talesman sade: "Lärare, vi ber dig innerligt att du går över till Kafarnaum för att rädda den romerske officerens förnämste tjänare. Denne officer är värd din uppmärksamhet emedan han älskar vårt folk och rentav lät bygga åt oss den synagoga där du så många gånger har talat."

När Jesus hade hört vad de hade att säga sade han: "Jag skall komma med er." Och när han gick med dem till officerens hus sände den romerske soldaten, redan innan de hade kommit in på hans gård, sina vänner ut för att välkomna Jesus och med instruktioner att säga: "Herre, besvara dig inte med att stiga in i mitt hus, för jag är inte värdig att du går in under mitt tak. Inte heller tyckte jag mig själv vara värdig att komma till dig; därför sände jag de äldste från ditt eget folk. Men jag vet att du kan säga ordet där du står, så blir min tjänare frisk. För jag är själv en som står under befäl och jag har soldater under mig, och säger jag till den ene 'gå', så går han, och till den andre 'kom', så kommer han, och säger jag till mina tjänare 'gör si och så' så gör de det."

När Jesus hörde dessa ord vände han sig om och sade till sina apostlar och dem som följde med: "Jag förundrar mig över tron hos denne icke-jude. Sannerligen, inte hos någon i Israel har jag funnit en så stark tro." Jesus vände sig bort från huset och sade: "Låt oss gå härifrån." Officerens vänner gick in i huset och berättade för Mangus vad Jesus hade sagt, och från den stunden började tjänaren återhämta sig och blev slutligen återställd till normal hälsa och duglighet.

Men vi fick aldrig veta vad som egentligen hände vid detta tillfälle. Uppteckningen innehåller inget annat, och det avslöjades inte för dem som åtföljde Jesus om osynliga varelser ombesörjde eller inte ombesörjde botandet av officerens tjänare. Vi känner endast till faktumet att tjänaren blev fullständigt frisk.

2. FÄRDEN TILL JERUSALEM

Tidigt på tisdagsmorgonen den 30 mars inledde Jesus och apostlasällskapet sin färd till Jerusalem längs Jordanfloden, för att fira påsk. De var framme på fredagseftermiddagen den 2 april och etablerade som vanligt sin operationsbas i Betania. Under sin färd genom Jeriko stannade de för att vila medan Judas deponerade en del av deras gemensamma penningmedel i en bank som ägdes av en vän till hans

was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. THE CENTURION'S SERVANT

147:1.1 (1647.3) On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

147:1.2 (1647.4) And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

147:1.3 (1648.1) And when Jesus heard these words, he turned and said to his apostles and those who were with them: "I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel." Jesus, turning from the house, said, "Let us go hence." And the friends of the centurion went into the house and told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was eventually restored to his normal health and usefulness.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion's servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant's complete recovery.

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family.

familj. Det här var första gången Judas hade fått ett överskott på pengar, och denna deposition lämnades orörd tills de igen färdades genom Jeriko på den sista och händelserika resan till Jerusalem kort före rättegången mot Jesus och hans död.

Sällskapet hade en händelselös färd till Jerusalem, men de hade knappt hunnit installera sig i Betania förrän de som sökte bot för sin kropp, tröst för sitt plågade sinne och frälsning för sin själ började samlas från när och fjärran, så många att Jesus knappast fick tid för vila. Därför satte de upp tält i Getsemane och Mästaren gick fram och tillbaka mellan Betania och Getsemane för att undvika folkmassorna som ständigt ansatte honom. Apostlasällskapet tillbringade nästan tre veckor i Jerusalem, men Jesus ålade dem att inte ägna sig åt offentlig förkunnelse, endast åt privatundervisning och personligt arbete.

De firade påsken stillsamt i Betania. Det här var första gången som Jesus och alla tolv apostlar deltog i den påskhögtid som firades utan blodsutgjutelse. Johannes apostlar åt inte påskmåltiden tillsammans med Jesus och hans apostlar; de firade högtiden tillsammans med Abner och många av dem som i ett tidigt skede hade omfattat Johannes förkunnelse. Detta var Jesu andra påsk tillsammans med sina apostlar i Jerusalem.

När Jesus och de tolv gav sig i väg tillbaka till Kafarnaum återvände inte Johannes apostlar med dem. Under Abners ledning stannade de i Jerusalem och den omgivande landsbygden och arbetade där i det tysta för rikets utbredning, medan Jesus och de tolv återvände till arbetet i Galiléen. Aldrig var tjugofyra alla igen samlade förutom en kort tid innan de sjuttio evangelisterna förordnades och utsändes. Men de två grupperna samverkade, och de hyste de bästa känslor för varandra trots sina inbördes meningsskiljaktigheter.

3. VID DAMMEN I BETESDA

På eftermiddagen under den andra sabbaten i Jerusalem, då Mästaren och apostlarna skulle till att delta i tempelandakterna, sade Johannes till Jesus: "Kom med mig, det är något jag vill visa dig." Johannes förde Jesus ut genom en av Jerusalems portar till en vattendamm kallad Betesda. Dammen omgavs av en konstruktion med fem pelargångar, och i dem låg en stor grupp lidande människor som sökte helande. Det här var en het källa vars rödaktiga vatten med oregelbundna intervaller bubblade upp på grund av ansamlingar av gas i bergsgrottorna under dammen. Många trodde att skummandet, som från tid till annan inträffade i det varma vattnet, berodde på övernaturliga krafter, och enligt folktron skulle den första som steg ned i vattnet efter ett sådant skummande helas från sina krämpor, av vad slag de än var.

Apostlarna var något rastlösa under de restriktioner som Jesus hade ålagt dem, och Johannes som var den yngste av de tolv var särskilt otålig under ett sådant återhållande. Han hade fört Jesus till dammen med den tanken att åsynen av de lidande som hade samlats där, skulle väcka Mästarens medlidande så att han skulle röras till att göra ett under: en helbrägdagörelse, och då skulle hela Jerusalem förvåna sig och inom kort vinnas

This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. AT THE POOL OF BETHESDA

147:3.1 (1649.1) The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, "Come with me, I would show you something." John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

147:3.2 (1649.2) The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master's compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won

till tro på rikets evangelium. Johannes sade till Jesus: "Mästare, se alla dessa lidande människor; finns det ingenting som vi kan göra för dem?" Jesus svarade: "Johannes, varför vill du fresta mig att avvika från den väg jag har valt? Varför envisas du med att vilja ersätta förkunnandet av den eviga sanningens evangelium med utförandet av underverk och botandet av sjuka? Min son, jag får inte göra det som du önskar, men samla ihop dessa sjuka och lidande så att jag får tala ord av uppmuntran och evig tröst till dem."

Då Jesus talade till de församlade sade han: "Mången av er här är sjuka och lidande till följd av era många år av oriktigt levnadssätt. En del lider av de olyckor som förekommer i tiden, andra som resultat av de misstag som deras förfäder gjorde, medan vissa av er kämpar med de handikapp som kommer sig av de ofullkomliga förhållandena i er jordiska existens. Men min Fader arbetar, och jag skulle vilja arbeta, för att förbättra er jordiska tillvaro, men i synnerhet för att säkra er eviga tillvaro. Ingen av oss kan göra mycket för att ändra livets svårigheter om vi inte upptäcker att Fadern i himlen vill det. Vi är alla i sista hand skyldiga att göra den Eviges vilja. Om ni alla kunde botas från era fysiska åkommor skulle ni förvisso förundra er, men det är ännu bättre att ni skulle renas från all andlig sjukdom och finna er helade från alla moraliska defekter. Ni är alla Guds barn; ni är den himmelske Faderns söner. Tidens bojar må synas plåga er, men evighetens Gud älskar er. Och när tiden för domen är inne, frukta inte, ni skall alla finna inte endast rättvisa utan även ett överflöd av barmhärtighet. Sannerligen säger jag er: Den som hör rikets evangelium och tror denna förkunnelse om att han är en av Guds söner, han har evigt liv; redan nu går sådana troende från dom och död till ljus och liv. Och den stund närmar sig då även de som vilar i graven skall höra uppståndelsens röst."

Många av dem som lyssnade trodde på rikets evangelium. Några av de sjuka blev så inspirerade och andligen återupplivade att de gick omkring och kungjorde att de också hade blivit botade från sina fysiska krämpor.

En man som i många år hade varit deprimerad och allvarligt plågad av sitt störda sinnes svagheter blev så glad över Jesu ord att han lyfte upp sin bädd och gick hem, trots att det var sabbatsdag. Denne plågade man hade väntat alla dessa år på att någon skulle hjälpa honom. Han var till den grad ett offer för känslan av sin egen hjälplöshet att det aldrig hade fallit honom in att hjälpa sig själv, vilket visade sig vara det enda han behövde göra för att bli frisk — ta sin bädd och gå.

Sedan sade Jesus till Johannes: "Låt oss gå innan överstepräster och de skriftlärde observerar oss och tar anstöt av att vi talade ord av liv till dessa lidande." De återvände till templet för att förena sig med sina kamrater, och inom kort avlägsnade de sig alla för att tillbringa natten i Betania. Men Johannes berättade aldrig för de andra apostlarna om sitt och Jesu besök denna sabbatseftermiddag vid dammen Betesda.

4. LEVNADSREGELN

På kvällen denna samma sabbatsdag i Betania, när Jesus, de tolv och en grupp troende var samlade

to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: "Master, see all of these suffering ones; is there nothing we can do for them?" And Jesus replied: "John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them."

147:3.3 (1649.3) In speaking to those assembled, Jesus said: "Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills. After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection."

147:3.4 (1649.4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revived that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:3.5 (1649.5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

147:3.6 (1650.1) Then said Jesus to John: "Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones." And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

4. THE RULE OF LIVING

147:4.1 (1650.2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of

kring elden i Lasaros trädgård, ställde Natanael denna fråga till Jesus: "Mästare, även om du har lärt oss den positiva versionen av den gamla levnadsregeln och instruerat oss att göra mot andra så som vi vill att de skall göra mot oss, inser jag inte helt hur vi alltid kan följa ett sådant påbud. Låt mig illustrera mitt påstående med att nämna som exempel en åtråfull man som på detta sätt lastbart ser på sin tilltänkta medverkare i synden. Hur kan vi lära att denne man med ont i sinnet skall göra mot andra så som han vill att de skulle göra mot honom?"

När Jesus hörde Natanaels fråga stod han genast upp, pekade finger åt aposteln och sade: "Natanael, Natanael, vad för slags tankar hyser du i ditt hjärta? Tar du inte emot min förkunnelse som en som är född av anden? Hör du inte sanningen likt män med visdom och andlig förståelse? När jag uppmanade er att göra mot andra så som ni vill att de skall göra mot er, talade jag till människor med höga ideal, inte till dem som skulle känna sig frestade att förvränga min undervisning till frihet att uppmuntra till att göra det som är ont."

När Mästaren hade talat stod Natanael upp och sade: "Men Mästare, du skall inte tro att jag samtycker till en sådan tolkning av din undervisning. Jag ställde frågan därför att jag gissar att många sådana män kunde tänkas misstolka din uppmaning på detta sätt, och jag hoppades att du skulle ge oss ytterligare undervisning i dessa saker." När Natanael hade satt sig ned fortsatte Jesus att tala: "Jag vet mycket väl, Natanael, att du inte godkänner någon sådan ondskefull tanke i ditt sinne, men jag är besviken på att ni alla så ofta försummar att göra en genuint andlig tolkning av mina alldagliga uttryck, av min undervisning som måste meddelas er på människors språk och så som människor måste tala. Låt mig nu undervisa er om de olika betydelsenivåer som ansluter sig till tolkningen av denna levnadsregel, denna uppmaning att 'göra mot andra det som ni vill att de skall göra mot er':

"1. Köttets nivå. En sådan rent självisk och åtråfull tolkning skulle väl exemplifieras av antagandet i din fråga.

"2. Känslornas nivå. Detta plan ligger en nivå högre än köttets och antyder att empati och medlidande höjer ens tolkning av denna levnadsregel.

"3. Sinnets nivå. Nu inverkar sinnets förnuft och erfarenhetens samlade information. Ett gott omdöme föreskriver att en sådan levnadsregel bör tolkas i samklang med den högsta idealism som är införlivad i ädelheten av en djupgående självrespekt.

"4. Den broderliga kärlekens nivå. Ännu högre upptäcks nivån för osjälvisk tillgivenhet för ens medmänniskors välbefinnande. På detta högre plan för helhjärtat socialt tjänande, som växer fram av medvetenheten om att Gud är vår Fader och som följd därav av insikten om att människan är vår broder, upptäcks en ny och långt vackrare tolkning av denna grundläggande levnadsregel.

"5. Den moraliska nivån. När ni sedan når upp till sant filosofiska tolkningsnivåer, när ni får en verklig förståelse för vad som är rätt och vad som är fel, när ni inser vad som är evigt rätt i de mänskliga relationerna, börjar ni betrakta ett sådant tolkningsproblem så som ni

believers were assembled about the fire in Lazarus's garden, Nathaniel asked Jesus this question: "Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending man should do to others as he would they should do to him?"

147:4.2 (1650.3) When Jesus heard Nathaniel's question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: "Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing."

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: "But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters." And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: "I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to 'do to others that which you desire others to do to you':

147:4.4 (1650.5) "1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) "2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) "3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) "4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) "5. The moral level. And then when you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will begin to view such a problem of

föreställer er att en högsinnad, idealistisk, vis och opartisk tredje person skulle se på och tolka en sådan föreskrift tillämpad på era personliga problem vid anpassningen till era livssituationer.

"6. Den andliga nivån. Och sedan sist, men den ädlaste av dem alla, uppnår vi nivån för andeinsikt och andlig tolkning, vilket förmår oss att i denna levnadsregel se en gudomlig befallning att behandla alla människor så som vi föreställer oss att Gud skulle behandla dem. Sådant är idealet för de mänskliga relationerna i universum. Och sådan är er inställning till alla dessa problem när er högsta önskan är att ständigt göra Faderns vilja. Jag vill därför att ni skulle göra mot alla människor det som ni vet att jag under liknande omständigheter skulle göra."

Inget som Jesus hade sagt till apostlarna fram till denna tid hade förvånat dem mer än detta. De fortsatte att diskutera Mästarens ord länge efter det att han hade gått till vila. Fastän det dröjde länge för Natanael att återhämta sig från sitt antagande att Jesus hade missförstått den rätta andan i hans fråga, var de andra mer än tacksamma att deras filosofiske medapostel hade haft mod att ställa en sådan tankeväckande fråga.

5. BESÖKET HOS FARISÉN SIMON

Fastän Simon inte var medlem av judarnas råd var han en inflytelserik farisé i Jerusalem. Han trodde halvhjärtat, och trots att han kunde bli hårt kritiserad för det vågade han bjuda in Jesus och hans personliga medarbetare Petrus, Jakob och Johannes till sitt hem för en gemensam måltid. Simon hade länge iakttagit Mästaren, och han var mycket imponerad av hans förkunnelser och ännu mer av hans personlighet.

De förmögna fariséerna ägnade sig åt att ge almosor, och de skydde inte offentlighet i samband med sin filantropi. Ibland brukade de rentav blåsa i en trumpet när de stod i beråd att utöva välgörenhet för någon tiggare. Det var sed bland dessa fariséer, när de ordnade en bankett för prominenta gäster, att lämna dörrarna till huset öppna så att även tiggarna från gatan kunde komma in och, där de stod utmed rummets väggar bakom middagsgästernas liggsor, vara i tillfälle att få del av maten, som middagsgästerna kanske kunde kasta åt dem.

Vid detta särskilda tillfälle i Simons hus fanns bland dem som kom in från gatan en illa beryktad kvinna som nyligen hade blivit en som hade börjat tro på den goda nyheten om rikets evangelium. Denna kvinna var välkänd över hela Jerusalem som en tidigare innehavare av en av de så kallade högklassiga bordeller, som låg nära intill tempelgården för icke-judar. Då hon accepterade Jesu förkunnelser hade hon stängt sin nedriga affärsförelse och förmått flertalet av de kvinnor som hade varit knutna till henne att acceptera evangeliet och ändra sitt levnadssätt. Trots detta hölls hon i stort förakt av fariséerna och var tvungen att låta sitt hår hänga löst — tecknet på prostitution. Denna ej namngivna kvinna hade tagit med sig en stor flaska parfymerad smörjelseolja, och där hon stod bakom Jesus medan han låg lutad till bords började hon smörja hans fötter, samtidigt som hon också vätte dem med sina tårar av tacksamhet och torkade dem med sitt hår.

interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) "6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father's will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances."

147:4.10 (1651.4) Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master's words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

147:5.1 (1651.5) Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

147:5.2 (1651.6) The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

147:5.3 (1651.7) On this particular occasion at Simon's house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his feet while she also wet his feet with her tears of gratitude, wiping them with

När hon hade avslutat denna smörjelse fortfor hon att gråta och kyssa hans fötter.

När Simon såg allt detta sade han till sig själv: "Om denne man var en profet skulle han ha insett vilken och vad slags kvinna det är som på detta sätt rörde vid honom: att hon är en beryktad synderska." Jesus, som visste vad som rörde sig i Simons sinne, höjde rösten och sade: "Simon, jag har något att säga dig." Simon svarade: "Säg det, lärare." Då sade Jesus: "Två män stod i skuld hos en viss förmögen penningutlånare. Den ene var skyldig femhundra denarer, den andre femtio. När ingendera kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem, tror du Simon, skulle älska honom mest?" Simon svarade: "Den som fick mest efterskänkt, skulle jag tro." "Du har rätt", sade Jesus och fortsatte vänd mot kvinnan: "Simon, se noga på denna kvinna. Jag kom in i ditt hus som inbjuden gäst, men du gav mig inte vatten för mina fötter. Denna tacksamma kvinna har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. Du gav mig ingen välkomstkys, men denna kvinna har kysst mina fötter hela tiden sedan hon kom in. Du smorde inte mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med dyrbara balsamer. Och vad betyder allt detta? Helt enkelt att hon har fått förlåtelse för sina många synder, och det har fått henne att visa stor kärlek. Men de som har fått endast litet förlåtet visar ibland endast liten kärlek." Han vände sig om mot kvinnan, tog henne i hand, lyfte upp henne och sade: "Du har förvisso ångrat dina synder, och de är förlåtna. Bli inte missmodig av den tanklösa och ovänliga inställningen hos dina medmänniskor; vandra vidare i himmelrikets glädje och frihet."

När Simon och hans vänner som satt till bords med honom hörde dessa ord var de mer än förvånade, och de började viska sinsemellan: "Vem är denne man som till och med vågar förlåta synder?" Och när Jesus hörde hur de mumlade vände han sig för att sända bort kvinnan och sade: "Kvinna, gå i frid; din tro har frälst dig."

När Jesus reste sig med sina vänner för att ta avsked vände han sig till Simon och sade: "Jag känner ditt hjärta, Simon, hur du slits mellan tro och tvivel, hur du oroas av rädsla och besväras av högmod. Men jag ber för dig att du måtte böja dig för ljuset och i din ställning i livet få uppleva sådana mäktiga omvandlingar till sinne och ande att de kan jämföras med de väldiga förändringar som rikets evangelium redan har åstadkommit i hjärtat på din objudna och ovälkomna gäst. Och jag förkunnar för er alla att Fadern har öppnat dörrarna till himmelriket för alla som har den tro som behövs för att stiga in, och ingen människa eller sammanslutning av människor kan stänga dessa dörrar för ens den ringaste själ eller den förment mest flagranta syndare på jorden om dessa uppriktigt vill komma in." Jesus, Petrus, Jakob och Johannes tog avsked av sin värd och gick för att förena sig med de övriga apostlarna i lägret i Getsemanes trädgård.

Samma kväll höll Jesus ett oförgätligt tal till apostlarna om det relativa värdet av ens ställning i förhållande till Gud och av ens framåtskridande under den eviga uppstigningen till Paradiset. Jesus sade: "Mina barn, om det finns en sann och levande förbindelse mellan barnet och Fadern, är det säkert att barnet ständigt utvecklas i riktning mot Faderns ideal.

the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

147:5.4 (1652.1) When Simon saw all this, he said to himself: "This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner." And Jesus, knowing what was going on in Simon's mind, spoke up, saying: "Simon, I have something which I would like to say to you." Simon answered, "Teacher, say on." Then said Jesus: "A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?" Simon answered, "He, I suppose, whom he forgave the most." And Jesus said, "You have rightly judged," and pointing to the woman, he continued: "Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little." And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: "You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven."

147:5.5 (1651.9) When Simon and his friends who sat at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, "Who is this man that he even dares to forgive sins?" And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, "Woman, go in peace; your faith has saved you."

147:5.6 (1651.10) As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: "I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance." And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in the garden of Gethsemane.

147:5.7 (1653.1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: "My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father's ideals. True, the child

Förvisso kan barnet till en början göra långsamma framsteg, men framåtskridandet är det oaktat säkert. Det viktiga är inte hur fort ert framåtskridande går utan dess säkerhet. Er faktiska uppnåelse är inte lika viktig som det faktum att ert framåtskridande sker i riktning mot Gud. Det som ni från dag till dag blir, är av oändligt mycket större betydelse än det som ni idag är.

"Den förvandlade kvinna som några av er idag såg i Simons hus lever i denna stund på en nivå som ligger väldigt långt under Simons och hans välmenande vänners nivå; men medan fariséerna ägnar sig åt ett falskt framåtskridande enligt ett illusoriskt genomgående av bedrägliga kretsar av meningslösa ceremoniella riter, har denna kvinna på dödligt allvar påbörjat det långa och händelserika sökandet efter Gud, och hennes väg till himlen blockeras inte av andlig stolthet och moralisk självgodhet. Mänskligt sett är kvinnan mycket längre från Gud än Simon, men hennes själ befinner sig i rörelse framåt; hon är på väg mot ett evigt mål. Det finns hos denna kvinna enormt stora andliga möjligheter för framtiden. En del av er står kanske inte så högt när det gäller själens och andens faktiska nivå, men ni gör dagliga framsteg på den levande väg som tron har öppnat upp till Gud. Det finns stora möjligheter i var och en av er för framtiden. Det är långt bättre att ha en liten men levande och växande tro än ett stort intellekt med dess döda lager av världslig visdom och andlig otro."

Men Jesus varnade allvarligt sina apostlar för dåraktigheten hos det gudsbarn som förlitar sig för mycket på Faderns kärlek. Han förkunnade att Fadern inte är någon slapp, obestämd eller dumt eftergiven förälder som ständigt är redo att tolerera synd och förlåta ansvarslöshet. Han varnade sina åhörare att inte tillämpa hans exempel med far och son felaktigt, så att det förefaller som om Gud vore lik vissa alltför eftergivna och okloka föräldrar som samverkar med världens dåraktiga till att åstadkomma en moralisk upplösning hos sina tanklösa barn, och som därigenom säkert och direkt bidrar till brottslighet och tidig demoralisering hos sina egna efterkommande. Jesus sade: "Min Fader överser inte eftergivet med sina barns gärningar och förfaranden som är av den art att de förstör dem själva och omintetgör all moralisk tillväxt och allt andligt framåtskridande. Sådana syndfulla tillvägagångssätt är en styggelse i Guds ögon."

I många andra delvis privata möten och banketter deltog Jesus tillsammans med hög och låg, rik och fattig, i Jerusalem innan han och apostlarna slutligen återvände till Kafarnaum. Många var det, förvisso, som började tro på rikets evangelium och som senare döptes av Abner och hans medarbetare, vilka stannade kvar för att främja rikets intressen i Jerusalem och dess omgivning.

6. ÅTERFÄRDEN TILL KAFARNAUM

Sista veckan i april gav sig Jesus och de tolv i väg från sin operationsbas i Betania nära Jerusalem och började sin färd tillbaka till Kafarnaum via Jeriko och Jordanfloden.

Judarnas överstepräster och religiösa ledare höll många hemliga möten för att avgöra vad de skulle göra med Jesus. De var alla överens om att något borde

may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

147:5.8 (1653.2) "This transformed woman whom some of you saw at Simon's house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief."

147:5.9 (1653.3) But Jesus earnestly warned his apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father's love. He declared that the heavenly Father is not a lax, loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: "My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an abomination in the sight of God."

147:5.10 (1653.4) Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. RETURNING TO CAPERNAUM

147:6.1 (1653.5) The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

147:6.2 (1654.1) The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed

göras för att sätta stopp för hans förkunnelse, men de kunde inte enas om metoden. De hade hoppats att civilmyndigheterna skulle göra sig av med honom, såsom Herodes hade gjort slut på Johannes, men de observerade att Jesus bedrev sin verksamhet på ett sådant sätt att de romerska myndighetspersonerna inte var särskilt oroade över hans predikningar. Följaktligen beslöt man vid ett möte, som hölls dagen före Jesu avfärd till Kafarnaum, att han måste anhållas enligt en anklagelse som gällde religionen och dömas av judarnas råd. Därför utsågs en kommission om sex hemliga spioner som skulle följa Jesus, observera hans ord och handlingar och, när de hade samlat tillräckligt med bevis för lagbrott och hädande, skulle de återvända till Jerusalem med sin rapport. Dessa sex judar hann upp apostlasällskapet, som bestod av ett trettiotal medlemmar, i Jeriko, och föregivande att de ville bli lärjungar anslöt de sig till Jesu familj av anhängare och stannade hos gruppen ända fram till början av den andra predikoresan i Galileen. Därefter återvände tre av dem till Jerusalem för att rapportera till överstepräster och judarnas råd.

Petrus predikade för den församlade folkmassan vid övergångsstället över Jordanfloden, och nästa morgon förflyttade de sig upp längs floden mot Amathus. De ville fortsätta raka vägen till Kafarnaum, men en sådan människomassa samlade sig här att de stannade i tre dagar medan de predikade, undervisade och döpte. Först tidigt på sabbatsmorgonen den första dagen i maj färdades de vidare hemåt. Spionerna från Jerusalem var säkra på att de nu skulle få sin första anklagelse mot Jesus — anklagelsen för sabbatsbrott — eftersom han dristade sig till att påbörja sin färd på sabbatsdagen. Men de var dömda till besvikelse, ty just före avfärden kallade Jesus till sig Andreas och instruerade honom inför dem alla att förflytta sig endast en sträcka om knappt tusen meter, den lagliga dagsresan under judarnas sabbat.

Men spionerna behövde inte länge vänta på ett tillfälle att anklaga Jesus för sabbatsbrott. När sällskapet drog fram längs den smala vägen var det böljande vetet, som just då höll på att mogna, nära till hands på vardera sidan, och några av apostlarna som var hungriga plockade av de mogna sädesaxen och åt sädeskornen. Det var brukligt för resenärer att plocka åt sig några sädesax när de drog fram längs vägen, och det ansågs därför inte ligga något felaktigt i ett sådant beteende. Men spionerna tog fasta på detta som en förevändning att komma åt Jesus. När de såg Andreas gnugga sädesaxet i sin hand gick de fram till honom och sade: "Vet du inte att det är olagligt att plocka och gnugga sädesax på sabbatsdagen?" Andreas svarade: "Men vi är hungriga och vi gnuggar endast tillräckligt för vårt behov; och sedan när har det blivit syndigt att äta säd på sabbatsdagen?" Fariséerna svarade: "Ni gör inget fel i att äta, men ni bryter mot lagen när ni plockar axen och gnuggar ut sädeskornen mellan era händer. Er Mästare skulle förvisst inte godkänna sådana handlingar." Då sade Andreas: "Men om det inte är fel att äta sädeskornen, så är det knappast heller mer arbete att gnugga ut dem mellan händerna än att tugga dem, vilket ni tillåter; varför krånglar ni om sådana småsaker?" När Andreas antydde att fariséerna var krångelmakare blev de förnärmade, rusade tillbaka till det ställe där Jesus samtalande med Matteus vandrade fram längs vägen och protesterade med orden: "Se Lärare, dina apostlar gör sådant som inte är tillåtet på

that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

^{147:6.3 (1654.2)} Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

^{147:6.4 (1654.3)} But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: "Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?" And Andrew answered: "But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath day?" But the Pharisees answered: "You do no wrong in eating, but you do break the law in plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts." Then said Andrew: "But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?" When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested, saying: "Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will

sabbaten; de plockar, gnuggar och äter sädeskorn. Du befäller väl dem att sluta med det." Och då sade Jesus till anklagarna: "Ni håller verkligen nitiskt på lagen, och det är bra att ni kommer ihåg att helga sabbaten, men har ni aldrig läst i skrifterna att en dag när David var hungrig gick han och de som var med honom in i Guds hus och åt upp skådebröden, som enligt lagen ingen annan än prästerna fick äta av? Och David gav även av detta bröd åt dem som var med honom. Och har ni inte läst i vår lag att det är lovligt att utträta många nödvändiga ärenden på sabbaten? Och skall jag inte förrän dagen är till ända få se er äta det som ni har tagit med er för denna dags behov? Gode män, ni gör väl i att ivra för sabbaten, men ni skulle göra än bättre i att ha omsorg om era medmänniskors hälsa och välbefinnande. Jag säger er att sabbaten blev till för människan och inte människan för sabbaten. Och om ni är här tillsammans med oss för att vakta på mina ord, då vill jag öppet förkunna att Människosonen är herre också över sabbaten."

Fariséerna blev förvånade och förbryllade över hans skarpsinniga och visa ord. Under återstoden av dagen höll de sig för sig själva och vågade inte ställa några flera frågor.

Jesu motstånd mot de judiska traditionerna och trälaktiga ceremonierna var alltid positivt. Det bestod av det han gjorde och det han intygade. Mästaren slösade inte mycken tid på negativa fördömanden. Han lärde att de som känner Gud kan njuta av livets frihet utan att bedra sig själva med att tro sig ha tillstånd att synda. Jesus sade till apostlarna: "Män, om ni är upplysta av sanningen och verkligen vet vad ni gör, är ni välsignade. Men om ni inte känner den gudomliga vägen är ni olycksaliga och redan lagbrytare."

7. TILLBAKA I KAFARNAUM

Vid tolvtiden måndagen den 3 maj kom Jesus och de tolv från Tarikea med båt till Betsaida. De färdades med båt för att undgå dem som följde efter dem. Men nästa dag hade de andra, inklusive de officiella spionerna från Jerusalem, igen hittat Jesus.

På tisdagskvällen höll Jesus en av sina sedvanliga lektioner med frågor och svar, då ledaren för de sex spionerna sade till honom: "Jag talade idag med en av Johannes lärjungar, som är här för att följa med din undervisning, och vi kunde inte förstå varför du aldrig befäller dina lärjungar att fasta och be, så som vi fariséer fastar och så som Johannes bad sina anhängare göra." Och Jesus, som hänvisade till ett uttalande av Johannes, svarade sin frågeställare: "Kan sönerna i brudens hem fasta medan brudgummen är hos dem? Så länge de har brudgummen hos sig kan de knappast fasta. Men den tid närmar sig då brudgummen tas ifrån dem, och under de tiderna kommer barnen i brudens hem utan tvivel att fasta och be. Att be är naturligt för ljusets barn, men fastandet är inte en del av himmelrikets evangelium. Kom ihåg att en vis skräddare inte syr fast en bit nytt och okrympt tyg på ett gammalt plagg, så att det inte när det blir vått krymper och åstadkommer en värre reva. Och inte håller man nytt vin i gamla vinsäckar, för då spränger vinet vinsäckarna och både vinet och säckarna förstörs.

command them to cease." And then said Jesus to the accusers: "You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath."

147:6.5 (1655.1) The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

147:6.6 (1655.2) Jesus' antagonism to the Jewish traditions and slavish ceremonials was always *positive*. It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: "Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law."

7. BACK IN CAPERNAUM

147:7.1 (1655.3) It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Betsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

147:7.2 (1655.4) On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: "I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as John bade his followers." And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: "Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and

Den vise slår nytt vin i nya vinsäckar. Det är därför klokt av mina lärjungar att inte föra över för mycket från den gamla ordningen till den nya förkunnelsen om rikets evangelium. För er som har förlorat er lärare kan det vara berättigat att fasta en tid. Fastan kan vara en ändamålsenlig del av Mose lag, men i det kommande riket skall Guds söner uppleva frihet från fruktan och glädje i den gudomliga anden." När de hade fått höra dess ord kände sig Johannes' lärjungar tröstade, medan fariséerna själva var än mer förbryllade.

Sedan fortsatte Mästaren med att varna sina åhörare för att hysa en sådan uppfattning att all gammal undervisning helt skulle ersättas av nya läror. Jesus sade: "Det som är gammalt och tillika sant måste bli kvar. Likaså måste det som är nytt men falskt förkastas. Men ha tro och mod att acceptera det som är nytt och tillika sant. Kom ihåg att det är skrivet: "Överge inte en gammal vän, ty den nye kan inte jämföras med honom. En ny vän är som nytt vin; om det blir gammalt dricker du det med glädje."

8. DEN ANDLIGA GODHETENS FEST

Den kvällen fortsatte Jesus, länge efter det att de vanliga åhörarna hade dragit sig tillbaka, att undervisa sina apostlar. Han började denna speciella undervisning med att citera profeten Jesaja:

"Varför har ni fastat? Varför spåker ni er själ när ni fortfar att finna nöje i förtryck och glädjas åt orättvisa. Se, för kiv och split håller ni er fasta och för att slå med gudlös näve. Men ni skall inte fasta på sådant sätt för att göra er röst hörd i höjden.

"Är det en sådan fasta som jag vill ha — en dag då människan spåker sin själ? Att man hänger med huvudet som ett sävstrå, och sätter sig i säck och aska? Vågar du kalla sådant att hålla fasta, att fira en dag till Herrens behag? Nej, är inte detta den fasta som jag vill ha: att ni lossar orättfärdiga bojar och löser okets band, att ni ger de förtryckta fria och krossar sönder alla ok? Är det inte att bryta mitt bröd åt de hungriga och att skaffa de fattiga och husvilla husrum hos mig? Och när jag ser dem som är nakna, klär jag dem.

"Då skall ditt ljus bryta fram som morgonen, och din hälsa sprudla fram med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig, medan Herrens härlighet skall vakta dina spår. Då skall Herren svara, när du åkallar honom; när du ropar skall han säga: Här är jag. Och allt detta skall han göra om du avstår från att förtrycka och fördöma, och från fåfänga. Fadern önskar hellre att du av ditt hjärta delar med dig åt den hungrige och att du vårdar dig om de betryckta själarna; då skall ditt ljus skina i dunklet, och även ditt mörker skall bli likt middagens sken. Då skall Herren ständigt leda dig; han skall förmöja din själ och förnya dina krafter. Och du skall bli lik en vattnad trädgård, lik en källa vars vatten aldrig tryter. Och de som gör så skall återupprätta den förlorade härligheten; de skall bygga upp grundvalarna från många släkten; de skall kallas återuppbyggare av raserade murar, återställare av trygga stigar, som man kan bo invid."

Sedan betonade Jesus långt in på natten för sina

the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit." And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

147:7.3 (1656.1) Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: "That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: 'Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.'"

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

147:8.1 (1656.2) That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

147:8.2 (1656.3) "Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

147:8.3 (1656.4) "Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

147:8.4 (1656.5) "Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell."

147:8.5 (1656.6) And then long into the night Jesus

apostlar sanningen att det var deras tro som gjorde dem trygga i det nuvarande och det kommande riket, inte deras späkande av själen och fastande för kroppen. Han uppmanade sina apostlar att åtminstone leva upp till den forntida profetens tankar och hoppades att de skulle avancera långt förbi även Jesajas och de äldre profeternas ideal. Hans sista ord för kvällen var: "Väx till i nåd med hjälp av den levande tro som fattar det faktum att ni är Guds söner samtidigt som den erkänner varje människa som en broder."

Först efter klockan två på morgonen avslutade Jesus sin diskussion, och varje man gick till sin plats för att sova.

propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: "Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother."

147:8.6 (1656.7) It was after two o'clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went to his place for sleep.

Kapitel 148. Utbildandet av evangelister i Betsaida

⇨ 147

Urantiaboken

149 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 148 UTBILDANDET AV EVANGELISTER I BETSAIDA

Sektioner

Introduktion

1. En ny profetskola
2. Sjukhuset i Betsaida
3. Faderns angelägenheter
4. Ondska, synd och fördärv
5. Syftet med lidandet
6. Feluppfattning om lidandet —anförandet om Job
7. Mannen med den förtvinade handen
8. Sista veckan i Betsaida
9. Botandet av den förlamade

PAPER 148 TRAINING EVANGELISTS AT BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction

1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering — Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

Introduktion

FRÅN den 3 maj till den 3 oktober år 28 e.Kr. vistades Jesus och apostlasällskapet i Sebedaios hem i Betsaida. Under hela denna fem månaders period av tordtid upprätthölls ett enormt läger vid sjöstranden nära Sebedaios hus, som avsevärt hade utbyggt för att rymma Jesu växande familj. Detta strandläger, som beboddes av en ständigt föränderlig samling av sanningssökare, sådana som sökte helande samt nyfikna, hyste mellan femhundra och femtonhundra personer. Denna tältstad stod under allmänt överinseende av David Sebedaios, assisterad av tvillingarna Alfaios. Lägre var ett föredöme i fråga om ordning, hygien och allmän administration. De som hade olika sjukdomar hölls avskilda och övervakades av en troende läkare, en syrier som hette Elman.

Under hela denna period brukade apostlarna fara ut och fiska åtminstone en dag i veckan, och de sålde sin fångst åt David för konsumtion i strandlägret. De pengar som sålunda erhöles överfördes till gruppens kassa. De tolv fick varje månad tillbringa en vecka med sin familj eller vänner.

Medan Andreas fortsatte med det allmänna ansvaret för apostlarnas verksamhet skötte skolan för evangelisterna helt av Petrus. Alla apostlar fullgjorde

INTRODUCTION

^{148:0.1 (1657.1)} FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

^{148:0.2 (1657.2)} Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling their catch to David for consumption by the seaside encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

^{148:0.3 (1657.3)} While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the school of the evangelists. The apostles all did their

varje förmiddag sin del av undervisningen av evangelistgrupper, och under eftermiddagarna undervisade både lärare och elever folket. Efter kvällsmåltiden fem kvällar i veckan höll apostlarna en frågetimme till förmån för evangelisterna. En gång i veckan ledde Jesus denna frågetimme och besvarade då de frågor som vid föregående möten hade blivit obesvarade.

Under dessa fem månader kom och gick flera tusenden i detta läger. Intresserade från alla delar av det romerska riket och från länderna öster om Eufrat fanns ofta bland deltagarna. Detta var den längsta etablerade och välorganiserade perioden i Mästarens undervisning. Medlemmarna av Jesu närmaste familj tillbringade det mesta av denna tid antingen i Nasaret eller i Kana.

Läget förvaltades inte på samma sätt som apostlafamiljen, d.v.s. som ett samfund för gemensamma intressen. David Sebedaios skötte denna stora tältstad så att den blev ett självförsörjande företag, trots att ingen någonsin avvisades. Detta ständigt föränderliga läger var en oundgänglig del av Petrus skola för evangelisterna.

1. EN NY PROFETSKOLA

Petrus, Jakob och Andreas bildade en kommitté som Jesus hade utsett för att pröva dem som sökte inträde i skolan för evangelister. Alla raser och nationaliteter i den romerska världen och österns länder, så långt som Indien, var företrädare bland eleverna i denna nya profetskola. Skolan byggde på tanken om att lära och göra. Det som eleverna under förmiddagen lärde sig undervisade de folksamlingen vid stranden på eftermiddagen. Efter kvällsmåltiden diskuterade de informellt både inläringen under förmiddagen och utläringen under eftermiddagen.

Varje apostel undervisade som lärare enligt sin egen syn på rikets evangelium. De försökte inte undervisa alldeles lika. Det fanns ingen standardiserad eller dogmatisk formulering av teologiska lärosatser. Fastän de alla undervisade samma sanning, presenterade varje apostel sin egen tolkning av Mästarens förkunnelse. Jesus gav sitt stöd åt denna presentation av mångfalden i de personliga erfarenheterna av det som tillhör himmelriket, och under sina frågetimmar varje vecka harmoniserade och koordinerade han ofelbart dessa många olikartade uppfattningar om evangeliet. Trots denna stora grad av personlig frihet när det gällde undervisningen tenderade Simon Petrus att dominera teologin i skolan för evangelisterna. Näst efter Petrus utövade Jakob Sebedaios det största personliga inflytandet.

De över hundra evangelister som utbildades under dessa fem månader vid sjöstranden representerade det människomaterial från vilket (med undantag för Abner och Johannes apostlar) de senare sjuttio lärarna och förkunnarna av evangeliet utvaldes. I skolan för evangelisterna hade man inte allt gemensamt i samma utsträckning som bland de tolv.

Fastän dessa evangelister undervisade och predikade evangeliet, döpte de inte troende förrän senare då Jesus hade ordinerat och förordnat dem som rikets sjuttio budbärare. Endast sju av det stora antal människor, som blev botade vid solnedgången på detta

share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

148:0.4 (1657.4) In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

148:0.5 (1657.5) The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

148:1.1 (1657.6) Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

148:1.2 (1658.1) Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth*, each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal experience in the things of the kingdom, unflinchingly harmonizing and co-ordinating these many and divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

148:1.3 (1658.2) The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

148:1.4 (1658.3) These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this

samma ställe, fanns bland evangelisteleverna. Ädlingens son från Kafarnaum var en av dem som utbildades till evangelietjänst i Petrus skola.

place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. SJUKHUSET I BETSAIDA

I anslutning till lägret vid sjöstranden organiserade och förestod Elman, den syriske läkaren, med hjälp av en kår om tjugofem unga kvinnor och tolv män i fyra månaders tid, det som bör anses som rikets första sjukhus. Vid detta lasarett, som låg en kort väg söderut från den egentliga tältstaden, behandlades de sjuka enligt alla kända materiella metoder såväl som med de andliga metoderna såsom bön och uppmuntran i tron. Jesus besökte de sjuka i detta läger minst tre gånger i veckan och tog personlig kontakt med varje lidande. Så vitt vi vet inträffade inga så kallade mirakel av övernaturligt helande bland de tusen sjuka och lidande personer som, när de lämnade detta lasarett, var bättre eller botade. Det stora flertalet av dessa individer som hade dragit nytta av behandlingen fortsatte emellertid att kungöra att Jesus hade botat dem.

Många av de tillfrisknanden, som Jesus åstadkom i samband med sin omsorg om Elmans patienter, såg verkligen ut att likna undergöranden, men vi fick lära oss att de endast var sådana sinnets och andens omvandlingar, som kan inträffa hos förväntansfulla och av tron dominerade personer som står under omedelbart och inspirerande inflytande från en stark, positiv och välvillig personlighet vars omvårdnad förvisar fruktan och förintar ängslan.

Elman och hans medarbetare försökte lära dessa sjuka sanningen om "att vara besatt av onda andar", men de hade föga framgång. Tron på att fysiska sjukdomar och mentala rubbningar kunde orsakas av en så kallad oren ande, som vistades i den lidande personens sinne eller kropp, var nära nog världsomfattande.

Beträffande behandlingssättet eller uppenbarandet av sjukdomens okända orsaker åsidosatte Jesus aldrig i sin kontakt med de sjuka och lidande de instruktioner som hans Paradisbroder Immanuel hade gett innan han inledde inkarnationen på Urantia. Trots det lärde sig de som skötte de sjuka många nyttiga saker av att observera det sätt på vilket Jesus inspirerade tron och tillförsikten hos de sjuka och lidande.

Lägret upplöstes en kort tid före den årstid då förkylnings- och febersjukdomarna tilltog.

3. FADERNS ANGELÄGENHETER

Under hela denna period höll Jesus mindre än ett dussin offentliga gudstjänster i lägret och talade endast en gång på Kafarnaums synagoga, nämligen den nästsista sabbaten före deras avfärd tillsammans med de nyss utbildade evangelisterna på deras andra offentliga predikatur i Galiléen.

Inte sedan sitt dop hade Mästaren varit så mycket för sig själv som under tiden för evangelisternas

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

^{148:2.1 (1658.4)} In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

^{148:2.2 (1658.5)} Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

^{148:2.3 (1658.6)} Elman and his associates endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the "possession of evil spirits," but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or body of the afflicted person was well-nigh universal.

^{148:2.4 (1659.1)} In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

^{148:2.5 (1659.2)} The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. THE FATHER'S BUSINESS

^{148:3.1 (1659.3)} Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

^{148:3.2 (1659.4)} Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists'

utbildningsläger i Betsaida. Närhelst någon av apostlarna dristade sig till att fråga Jesus varför han var så mycket frånvarande från deras krets, svarade han alltid att han "skötte sin Faders angelägenheter".

Under dessa frånvaroperioder åtföljdes Jesus endast av två av apostlarna. Han hade temporärt löst Petrus, Jakob och Johannes från deras uppdrag som hans personliga följeslagare, så att även de kunde delta i arbetet med att utbilda de nya evangelisterna, som uppgick till över hundra kandidater. När Mästaren önskade gå upp i bergen för att sköta sin Faders angelägenheter brukade han kalla på två apostlar, som råkade vara lediga, att följa med honom. På så sätt hade var och en av de tolv tillfälle till nära samvaro och förtrolig kontakt med Jesus.

Det har inte uppenbarats för denna framställnings syften, men vi har kommit till den slutsatsen att Mästaren under många av dessa ensamma perioder i bergen stod i direkt och verkställande förbindelse med många av sina främsta ledare för universumets angelägenheter. Ungefär sedan tiden för sitt dop hade denne inkarnerade Härskare över vårt universum börjat allt mer och medvetet aktivt leda vissa faser av universumets administration. Och vi har alltid varit av den åsikten att han under dessa veckor, då han deltog mindre i händelserna på jorden, på något sätt som inte hade uppenbarats för hans närmaste medarbetare, var engagerad i ledandet av de höga andeintelligenser som hade ansvaret för skötseln av ett vidsträckt universum, och att människan Jesus för sin del ville beteckna sådana aktiviteter som "att sköta sin Faders angelägenheter".

Många gånger när Jesus i timmar var ensam, men när två av hans apostlar var nära intill, märkte de hur hans anletsdrag undergick snabba och mångfaldiga förändringar fastän de inte hörde honom säga några ord. Inte heller observerade de någon synlig manifestation av himmelska varelser, som kunde ha stått i förbindelse med deras Mästare, så som några av dem bevitnade vid ett senare tillfälle.

4. ONDSKA, SYND OCH FÖRDÄRV

Jesus hade för vana att två kvällar i veckan, i en viss undanskymd och skyddad vrå av Sebedaios trädgård, hålla särskilda samtal med individer som önskade tala med honom. Vid ett av dessa privata kvällssamtal ställde Tomas följande fråga till Mästaren: "Varför är det nödvändigt för människorna att födas av anden för att komma in i riket? Är pånyttfödelse nödvändig för att komma ur den ondes våld? Mästare, vad är ondska?" När Jesus hörde dessa frågor sade han till Tomas:

"Gör inte misstaget att förväxla ondskan med den onde, rättare sagt den fördärvade. Den som ni kallar den onde är en son som har förälskat sig i sig själv, en hög administratör som medvetet började ett avsiktligt uppror mot min Faders och hans lojala Söners styre. Men jag har redan besegrat dessa syndfulla rebeller. Gör det klart för dig att det finns olika inställningar till Fadern och hans universum. Glöm aldrig dessa lagar som gäller förhållandet till Faderns vilja:

training encampment at Bethsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was "about the Father's business."

148:3.3 (1659.5) During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father's business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

148:3.4 (1659.6) It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of universe affairs. Ever since about the time of his baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe, and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being "about his Father's business."

148:3.5 (1659.7) Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

148:4.1 (1659.8) It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: "Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?" When Jesus heard these questions, he said to Thomas:

148:4.2 (1660.1) "Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father's will:

"Ondska är den omedvetna och oavsiktliga överträdelsen av den gudomliga lagen, d.v.s. Faderns vilja. Ondskan är likaså måttet på ofullständigheten i lydnaden mot Faderns vilja.

"Synd är den medvetna, uppfattade och avsiktliga överträdelsen av den gudomliga lagen, av Faderns vilja. Synden är måttet på ovilligheten att låta sig ledas gudomligt och styras andligen.

"Fördärv är den överlagda, beslutsamma och ihållande överträdelsen av den gudomliga lagen, av Faderns vilja. Fördärvet är måttet på det fortsatta avvisandet av Faderns kärleksfulla plan för personlighetens överlevnad och av Sönernas barmhärtiga frälsningsomsorg.

"Den dödliga människan är av naturen, före återfödelsen av anden, utsatt för medfödda onda tendenser, men sådana naturliga ofullkomligheter i beteendet är varken synd eller fördärv. Den dödliga människan befinner sig bara i början av sin långa uppstigning till fulländningen hos Fadern i Paradiset. Att vara ofullkomlig eller partiell till sin naturliga utrustning är inte syndfullt. Människan är förvisso utsatt för ondska, men hon är på intet sätt den ondes barn, såvida hon inte medvetet och avsiktligt har valt syndens vägar och ett liv i fördärv. Det onda är inneboende i den naturliga ordningen i denna värld, men synden är en attityd av medvetet uppror som fördes till denna värld av dem som föll från det andliga ljuset in i det täta mörkret.

"Du är förvirrad, Tomas, av grekernas lärosatser och persernas feluppfattningar. Du förstår inte de inbördes förhållandena mellan ondska och synd därför att du anser att människosläktet på jorden fick sin början med en fullkomlig Adam och sedan som följd av synden snabbt degenererade till människans nuvarande bedrövliga tillstånd. Men varför vägrar du att begripa innebörden i den uppteckning som avslöjar hur Kain, Adams son, begav sig till landet Nod och där tog sig en hustru? Och varför vägrar du att uttolka innebörden i den uppteckning som beskriver hur Guds söner tog sig hustrur bland människors döttrar?

"Människorna är förvisso av naturen onda, men inte nödvändigtvis syndfulla. Den nya födelsen — andens dop — är väsentlig för frigörelsen från ondska och nödvändig för inträde i himmelriket, men inget av detta förringar det faktum att människan är Guds son. Inte heller innebär denna inneboende närvaro av potentiell ondska att människan på något hemlighetsfullt sätt har blivit främmande för Fadern i himlen, så att hon som en utlänning, en främling eller ett styvbarn på något sätt måste söka bli lagligt adopterad av Fadern. Alla sådana uppfattningar föds för det första av din missuppfattning om Fadern och för det andra av din okunskap om människans ursprung, natur och bestämmelse.

"Grekerna och andra har lärt er att människan ständigt faller från gudarnas fulländning ned mot glömska och förintelse. Jag har kommit för att visa att människan genom att träda in i riket säkert och stadigt stiger upp till Gud och till gudomlig fulländning. Varje varelse som på något sätt inte når upp till de gudomliga och andliga idealen enligt den evige Faderns vilja är potentiellt ond, men sådana varelses är i ingen bemärkelse syndfulla, än mindre fördärvade.

"Tomas, har du inte läst om detta i skrifterna där det står: 'Ni är Herrens, er Guds, barn.' 'Jag skall vara

148:4.3 (1660.2) "Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father's will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father's will.

148:4.4 (1660.3) "Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father's will. Sin is the measure of unwillingness to be divinely led and spiritually directed.

148:4.5 (1660.4) "Iniquity is the willful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father's will. Iniquity is the measure of the continued rejection of the Father's loving plan of personality survival and the Sons' merciful ministry of salvation.

148:4.6 (1660.5) "By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

148:4.7 (1660.6) "You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly degenerating, through sin, to man's present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?

148:4.8 (1660.7) "Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

148:4.9 (1660.8) "The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals of the eternal Father's will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4.10 (1661.1) "Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: 'You are the children

hans Fader, och han skall vara min son.' 'Jag har utvalt honom till min son — jag skall vara hans Fader.' 'För hit mina söner från fjärran och mina döttrar från jordens ände; var och en som är uppkallad efter mitt namn, för jag har skapat dem till min ära.' 'Ni är den levande Gudens söner.' 'De som har Guds ande är förvisso Guds söner.' Medan det finns en materiell del av människofadern i det naturliga barnet, finns det en andlig del av den himmelske Fadern i varje trosson i riket."

Allt detta och mycket mer sade Jesus till Tomas, och mycket av det förstod aposteln, men Jesus uppmanade honom att "inte tala med de andra om dessa frågor förrän han har återvänt till Fadern." Och Tomas nämnde inte detta samtal förrän efter det att Mästaren hade lämnat denna värld.

5. SYFTET MED LIDANDET

Vid ett annat av dessa privata samtal i trädgården frågade Natanael Jesus: "Mästare, fastän jag börjar förstå varför du vägrar att utöva helande utan urskillning, förstår jag fortfarande inte varför den kärleksfulle Fadern i himlen tillåter så många av sina barn på jorden att ha så många lidanden." Mästaren svarade Natanael och sade:

"Natanael, du och många andra är på detta sätt förbryllade därför att ni inte förstår hur vissa upproriska förrädare mot Faderns vilja så många gånger med sina syndfulla äventyr har omstörtat den naturliga ordningen i denna värld. Och jag har kommit för att börja ställa allt detta till rätta. Men det kommer att fordras många tidsåldrar att återställa denna del av universumet till dess tidigare vägar och sålunda frigöra människobarnen från de extra bördor som synden och upprорот har vållat. Ondskans närvaro är i sig en tillräcklig provosten för människans uppstigning — synden är inte nödvändig för överlevnaden.

"Men min son, du skall veta att Fadern inte avsiktligt plågar sina barn. Människan ådrar sig onödigt lidande till följd av att hon ihärdigt vägrar att vandra längs den gudomliga viljans bättre vägar. Lidandet finns potentiellt i onskan, men mycket av det har synden och fördärvet vållat. Många ovanliga händelser har inträffat i denna värld, och det är inte märkligt att alla tänkande människor är förbryllade över de syner av lidande och bedrövelse som de bevittnar. Men om en sak kan du vara förvissad: Fadern sänder inte lidandet som ett godtyckligt straff för missgärningar. De ofullständigheter och handikapp som ingår i onskan är inbyggda. De straff som synden medför är oundvikliga; de förintande följder som fördärvet leder till är obevekliga. Människan bör inte klandra Gud för de lidanden som är den naturliga följden av det liv hon har valt att leva. Inte heller bör människan klaga över de erfarenheter som är en del av livet så som det levs i denna värld. Det är Faderns vilja att den dödliga människan skall arbeta ständaktigt och genomgående för att förbättra sitt tillstånd på jorden. Intelligent tillämpning skulle göra det möjligt för människan att övervinna mycket av sitt elände på jorden.

"Natanael, det är vår mission att hjälpa människorna att lösa sina andliga problem och att

of the Lord your God.' 'I will be his Father and he shall be my son.' 'I have chosen him to be my son — I will be his Father.' 'Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.' 'You are the sons of the living God.' 'They who have the spirit of God are indeed the sons of God.' While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faithful son of the kingdom."

148:4.11 (1661.2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended, although Jesus admonished him to "speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father." And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:5.1 (1661.3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: "Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions." The Master answered Nathaniel, saying:

148:5.2 (1661.4) "Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father's will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:5.3 (1661.5) "But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the natural result of the life which he chooses to live; neither should man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father's will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:5.4 (1662.1) "Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken

därmed vederkvicka deras sinnen så att de är bättre förberedda och inspirerade att lösa sina mångahanda materiella problem. Jag förstår din förvirring när du har läst skrifterna. Alltför ofta har en tendens varit rådande att tillskriva Gud ansvaret för allt som den okunniga människan inte förstår. Fadern är inte personligen ansvarig för allt som ni inte förstår. Tvivla inte på Faderns kärlek bara för att någon rättfärdig och vis lag som han har stiftat må orsaka dig lidande då du oskyldigt eller avsiktligt har överträtt en sådan gudomlig föreskrift.

"Men, Natanael, det finns mycket i skrifterna som skulle ha upplyst dig om du blott hade läst dem med urskillning. Minns du inte att det står skrivet: 'Min son, förakta inte Herrens tuktan, och förargas inte när du tillrättavisas av honom. Ty den Herren älskar, den tillrättavisar han, liksom en fader sin son som han har kär.' 'Herren plågar inte av villigt hjärta.' 'Innan jag fick lida var jag vilsegången, men nu håller jag mig till lagen. Det gjorde mig gott att jag blev tuknad, så att jag fick lära mig de gudomliga lagarna.' 'Jag känner dina sorger. En tillflykt är han, den evige Guden, och under dig vilar hans eviga armar.' 'Herren är också en borg för den förtryckte, en tillflyktsort i nödens tider.' 'Herren skall stärka honom på sjukbädden. Herren glömmer inte de sjuka.' 'Som en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som fruktar honom. Han känner din kropp; han minns att du är stoft.' 'Han helar dem som har förkrossade hjärtan, och deras sår förbinder han.' 'Han är ett hopp för den arme, ett värn för den fattige i hans nöd, en tillflykt mot från stormen och ett skydd från den förödande hetten.' 'Han ger den trötta kraft och förökar den maktlöses styrka.' 'Ett brutet rö skall han inte sönderkrossa, och en tynande veke skall han inte utsläcka.' 'Om du än måste gå genom plågornas vatten, så är jag med dig, eller genom motgångens strömmar, så skall de inte dränka dig.' 'Han har sänt mig till att hela dem som har ett brustet hjärta, till att förkunna frihet för de fångna och till att trösta alla sörjande.' 'Det finns rättelse i lidandet; olycka skjuter ej upp ur marken.'"

their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

148:5.5 (1662:2) "But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: 'My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.' 'The Lord does not afflict willingly.' 'Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.' 'I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.' 'The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.' 'The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.' 'As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.' 'He heals the brokenhearted and binds up their wounds.' 'He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.' 'He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.' 'A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.' 'When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity overflow you, I will not forsake you.' 'He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.' 'There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.'"

6. FELUPPFATTING OM LIDANDET — ANFÖRANDET OM JOB

Det var denna samma kväll i Betsaida då även Johannes frågade Jesus varför så många uppenbart oskyldiga människor led av så många sjukdomar och upplevde så många plågor. Då Mästaren besvarade Johannes fråga sade han bland annat:

"Min son, du förstår inte meningen med motgången och lidandets uppgift. Har du inte läst den semitiska litteraturens mästerverk — skriftens berättelse om Jobs lidanden? Minns du inte hur denna underbara liknelse börjar med redogörelsen för den materiella välmågan hos Herrens tjänare? Nog kommer du väl ihåg att Job hade blivit välsignad med barn, rikedom, värdighet, samhällsställning, hälsa och allt annat som människorna sätter värde på i detta timliga liv. Enligt Abrahams barns hävdvunna läror var ett sådant materiellt välstånd ett tillräckligt bevis på gudomlig ynnest. Men sådana materiella tillgångar och ett sådant världsligt välstånd är inte tecken på Guds ynnest. Min Fader i himlen älskar den fattige precis lika mycket som

6. THE MISUNDERSTANDING OF SUFFERING — DISCOURSE ON JOB

148:6.1 (1662:3) It was this same evening at Betsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

148:6.2 (1662:4) "My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature — the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of the Lord's servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God's favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no

den rike; han ser inte till person.

"Fastän överträdelse av den gudomliga lagen förr eller senare leder till skörd i form av straff, även om att människorna med säkerhet till slut skördar vad de sår, skall du dock veta att mänskligt lidande inte alltid är ett straff för tidigare synd. Varken Job eller hans vänner lyckades finna det rätta svaret för sina bryderier. Och med den insikt du nu har skulle du knappast tilldela vare sig Satan eller Gud de roller de har i denna unika liknelse. Även om Job inte genom lidandet fann någon lösning på sina intellektuella problem eller utväg ur sina filosofiska svårigheter, nådde han förvisso stora segrar. Även inför själva sammanbrottet av sina teologiska försvarsanordningar, steg han upp till de andliga höjder där han uppriktigt kunde säga: 'Jag avskyr mig själv.' Då gavs honom frälsningen som en vision av Gud. Så även genom en feluppfattning om lidandet steg Job upp till det övermänniskliga planet av moralisk förståelse och andlig insikt. När den lidande tjänaren får en vision av Gud följer en själsfrid som överstiger allt mänskligt förstånd.

"Den förste av Jobs vänner, Elifas, uppmanade den lidande Job att i sina hemsökelse visa samma styrka och ståndaktighet som han under sina välståndsdagar hade föreskrivit för andra. Denne falske tröstare sade: 'Förlita dig på din religion, Job; kom ihåg att det är de onda, inte de rättfärdiga, som får lida. Du måste ha gjort dig förtjänt av detta straff, annars skulle du inte plågas. Du vet mycket väl att ingen kan vara rättfärdig i Guds ögon. Du vet att de onda aldrig har verklig framgång. I varje fall ser människan ut att vara förutbestämd till besvär, och kanske Herren endast agar dig för ditt eget bästa.' Inget under att den stackars Job inte fick mycken tröst av en sådan tolkning av det mänskliga lidandets problem.

"Men rådet från hans andre vän, Bildad, var ännu mer nedslående, trots att det var helt sunt utgående från den då accepterade teologins synvinkel. Bildad sade: 'Gud kan inte vara orättvis. Dina barn måste ha varit syndare eftersom de gick under; du måste ha felat, annars skulle du inte vara så plågad. Och om du är verkligt rättfärdig skall Gud med säkerhet befria dig från dina hemsökelse. Du borde lära dig från historien om hur Gud behandlar människan, d.v.s. att den Allsmäktige endast förintar de orättfärdiga.'

"Och minns sedan hur Job svarade sina vänner och sade: 'Jag vet mycket väl att Gud inte hör mitt rop på hjälp. Hur kan Gud vara rättvis och samtidigt så totalt bortse från min oskuld? Jag börjar förstå att jag inte kan få någon tillfredsställelse från att vädja till den Allsmäktige. Kan ni inte inse att Gud tillåter att de onda förföljer de goda? Och så svag som människan är, vilken chans har hon att en allsmäktig Gud tar hänsyn till henne? Gud har gjort mig sådan jag är, och när han på detta sätt vänder sig mot mig är jag värlös. Och varför skapade Gud mig överhuvudtaget bara för att lida på detta eländiga sätt?'

"Och vem kan ifrågasätta Jobs inställning med beaktande av hans vänners råd och de felaktiga tankar om Gud som upptog hans eget sinne? Ser du inte att Job längtade efter en mänsklig Gud, att han hungrade efter att ha gemenskap med en gudomlig Varelse som känner människans dödliga tillvaro och förstår att de rättfärdiga ofta måste lida oskyldigt som en del av detta första liv under den långa uppstigningen till Paradiset?

respector of persons.

148:6.3 (1663.1) "Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, 'I abhor myself'; then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

148:6.4 (1663.2) "The first of Job's friends, Eliphaz, exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: 'Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God's sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the Lord is only chastising you for your own good.' No wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human suffering.

148:6.5 (1663.3) "But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: 'God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God's dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.'

148:6.6 (1663.4) "And then you remember how Job replied to his friends, saying: 'I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?'

148:6.7 (1663.5) "And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man's mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come

Därför har Människosonen kommit från Fadern för att leva ett sådant liv i köttslig gestalt att han kan trösta och bistå alla dem som härefter måste kallas att utstå Jobs hemsökelse.

"Jobs tredje vän, Sofar, talade sedan än mindre tröstande ord när han sade: 'Det är dumt av dig att hävda att du är rättfärdig, när du ser hur du plågas. Men jag medger att det är omöjligt att förstå Guds vägar. Kanske finns det något dolt syfte med allt ditt elände.' Och när Job hade lyssnat till alla sina tre vänner, vädjade han om hjälp direkt till Gud med hänvisning till att 'människan, av kvinna född, lever en liten tid och mättas av oro.'

"Sedan började den andra sitsen med hans vänner. Elifas blev mer hård, anklagande och sarkastisk. Bildad blev förnärmat över Jobs förakt för sina vänner. Sofar upprepade sina melankoliska råd. Job hade nu blivit förgrymmad på sina vänner och vädjade igen till Gud, och han vädjade nu till en rättvis Gud mot den orättvisa Gud som kom till uttryck i hans vänners filosofi och som gömde sig även i hans egen religiösa inställning. Därefter tog Job sin tillflykt till trösten i ett framtida liv där den dödliga tillvarons orättvisor må rättas till på ett mer rättvist sätt. Då Job inte lyckas få hjälp från människan, driver det honom till Gud. Sedan följer den stora kampen mellan tro och tvivel i hans hjärta. Till slut börjar den lidande människan se livets ljus; hans pinade själ stiger upp till nya höjder av hopp och mod; han må lida och rentav dö, men hans upplysta själ höjer nu segerropet: 'Min förlössare lever!'

"Job hade helt rätt då han ifrågasatte läran att Gud plågar barnen för att straffa deras föräldrar. Job var ständigt redo att medge att Gud är rättfärdig, men han längtade efter någon själsstillfredsställande uppenbarelse av den Eviges personliga karaktär. Och det är vår mission på jorden. De lidande dödlige skall inte längre förnekas trösten av att känna Guds kärlek och förstå den himmelske Faderns barmhärtighet. Fastän Guds tilltal från virvelvinden var en majestätisk idé för den tid då den framfördes, har du redan fått veta att Fadern inte uppenbarar sig på så sätt, utan att han talar inne i människohjärtat som en stilla, liten röst som säger: 'Detta är vägen; vandra längs den.' Förstår du inte att Gud bor inom dig, att han har blivit vad du är för att få göra dig till vad han är!'

Sedan sade Jesus till sist: "Fadern i himlen plågar inte med vett och vilja människobarnen. Människan lider för det första av olyckorna i tiden och av det onda som förorsakas av ofullständigheterna från det onda i en omogen fysisk tillvaro. För det andra lider hon av de obevekliga följderna av synd — överträdelse av livets och ljusets lagar. Och slutligen skördar hon frukterna av sitt eget fördärliga framhårdande i uppror mot himlens rättfärdiga styre på jorden. Men människans elände är inte en personligt riktad gudomlig hemsökelse. Människan kan, och kommer att, göra mycket för att minska sina timliga lidanden. Men frigör dig en gång för alla från vidskepseln att Gud plågar människan på uppmaning av den onde. Studera Jobs bok bara för att upptäcka hur många oriktiga uppfattningar om Gud även goda människor uppriktigt kan hysa, och lägg sedan märke till hur även den smärtsamt plågade Job trots sådana felaktiga läror fann tröstens och frälsningens Gud. Till sist trängde hans tro igenom lidandets molntäcke för att upptäcka livets ljus som

forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

148:6.8 (1663.6) "Job's third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: 'You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God's ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.' And when Job had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that 'man, born of woman, is few of days and full of trouble.'

148:6.9 (1664.1) "Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job's contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

148:6.10 (1664.2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!'

148:6.11 (1664.3) Then Jesus made this final statement: "The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man's miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness."

flödar ut från Fadern som helande barmhärtighet och evinnerlig rättfärdighet.”

Johannes begrundade i många dagar dessa ord i sitt hjärta. Hela hans efterföljande liv förändrades märkbart som resultat av denna konversation med Mästaren i trädgården, och han gjorde senare mycket som bidrog till att de andra apostlarna ändrade sin syn på uppkomsten, naturen och syftet när det gäller vanliga mänskliga lidanden. Men Johannes talade aldrig om detta samtal så länge Mästaren ännu vistades på jorden.

7. MANNEN MED DEN FÖRTVINADE HANDEN

Den nästsista sabbaten innan apostlarna och den nya kåren av evangelister begav sig ut på den andra predikaturen i Galiléen, talade Jesus i Kafarnaums synagoga om ”det rättfärdiga livets fröjder”. När Jesus hade slutat tala trängde sig en stor grupp av lemlästade, halta, sjuka och lidande upp kring honom för att bli helade. Med bland denna grupp fanns också apostlarna, många av de nya evangelisterna och de spionerande fariséerna från Jerusalem. Vart Jesus än gick (utom då han befann sig i bergen för att sköta Faderns angelägenheter) var det säkert att de sex spionerna från Jerusalem följde honom.

Medan Jesus stod och talade till folket övertalade ledaren för de spionerande fariséerna en man med en förtvinad hand att närma sig Jesus och fråga om det vore lagligt att bli helad på sabbaten eller om han borde söka hjälp en annan dag. När Jesus såg mannen, hörde hans röst och förstod att han hade sänts av fariséerna, sade han: ”Kom fram, så skall jag ställa dig en fråga. Om du hade ett får och det föll i en grop på sabbatsdagen, skulle du böja dig ned, fatta tag i det och lyfta upp det? Är det lagligt att göra sådant på sabbaten?” Och mannen svarade: ”Ja Mästare, det vore lagligt att på så sätt göra gott på sabbaten.” Då sade Jesus vänd till dem alla: ”Jag vet varför ni har sänt denne man till mig. Ni skulle finna grund till överträdelse hos mig om ni kunde fresta mig att visa barmhärtighet på sabbaten. Under tystnad samtyckte ni alla till att det var lagligt att lyfta upp det olyckliga fåret från gropen, även på sabbaten, och jag tar er till vittnen på att det är lagligt att visa barmhärtighet på sabbaten inte endast mot djur utan också mot människor. Hur mycket värdefullare är inte en människa än ett får! Jag förkunnar att det är lagligt att göra gott mot människorna på sabbatsdagen.” Medan de alla stod tysta inför honom sade Jesus vänd till mannen med den förtvinade handen: ”Stig upp här vid min sida, så att alla kan se dig. Och för att du nu må veta att det är min Faders vilja att man gör gott på sabbaten, ber jag dig, om du har tron för att bli helad, att sträcka ut din hand.”

När denne man sträckte fram sin förtvinade hand blev den helad. Folket tänkte gå loss på fariséerna, men Jesus bad dem vara lugna och sade: ”Jag har nyss sagt er att det är lagligt att göra gott på sabbaten, att rädda liv, men jag lärde er inte att orsaka skada och ge efter för lusten att döda.” De förargade fariséerna avlägsnade sig, och trots att det var sabbat skyndade de raka vägen till Tiberias för att överlägga med Herodes. De gjorde allt som stod i deras makt för att väcka hans fördomar och få herodianerna till bundsförvanter mot Jesus. Men Herodes vägrade att

^{148:6.12 (1664.4)} John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the Master had departed.

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

^{148:7.1 (1664.5)} The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the “Joys of Righteous Living.” When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father’s business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

^{148:7.2 (1665.1)} The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: “Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?” And the man answered: “Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day.” Then said Jesus, speaking to all of them: “I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me to show mercy on the Sabbath day. In silence you all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do good to men on the Sabbath day.” And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: “Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father’s will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand.”

^{148:7.3 (1665.2)} And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: “I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill.” The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in order to secure the Herodians as allies against Jesus. But

vidta åtgärder mot Jesus och rådde dem att ta sina klagomål till Jerusalem.

Detta var det första underverket som Jesus gjorde som svar på sina fienders utmaning. Mästaren utförde detta så kallade mirakel, inte som en demonstration av sin förmåga att hela, utan som en effektiv protest mot att göra religionens sabbatsvila till ett verkligt slaveri under meningslösa begränsningar för hela människosläktet. Denne man återvände till sitt arbete som stenhuggare, och han visade sig vara en av dem vars helande följdes av ett liv av tacksägelse och rättfärdighet.

8. SISTA VECKAN I BETSAIDA

Under den sista veckan av vistelsen i Betsaida blev spionerna från Jerusalem mycket delade i sin inställning till Jesus och hans förkunnelse. Tre av dessa fariséer var enormt imponerade av vad de hade sett och hört. Samtidigt hade Abraham, en ung och inflytelserik medlem av judarnas råd, i Jerusalem offentligt omfattat Jesu förkunnelse, och han döptes av Abner i Siloadammen. Hela Jerusalem var i uppståndelse över denna händelse, och budbärare sändes omedelbart till Betsaida för att återkalla de sex spionerande fariséerna.

Den grekiske filosofen, som under den föregående turen i Galliléen hade vunnits för riket, återvände tillsammans med vissa förmögna judar från Alexandria, och åter igen inbjöd de Jesus att komma till deras stad för att etablera en gemensam skola för filosofi och religion samt ett lasarett för de sjuka. Men Jesus avlog hövligt deras inbjudan.

Ungefär vid denna tid anlände en tranceprofet, Kirmeth, till lägret vid Betsaida från Bagdad. Denne förment profet hade märkliga visioner när han befann sig i trance och hade fantasifulla drömmar när han stördes i sin sömn. Han åstadkom en anseilig oro i lägret, och Simon Seloten ville ta till hårdhandskarna med denne vilsegångne charlatan, men Jesus ingrep och gav honom några dagars fullständig handlingsfrihet. Alla som hörde hans predikningar insåg snart att hans lära inte var hållbar när den bedömdes enligt rikets evangelium. Han återvände inom kort till Bagdad åtföljd av endast ett halvt dussin instabila och oberäkneliga själar. Men innan Jesus ingrep till förmån för profeten från Bagdad hade David Sebedaios med bistånd av en självutnämnd kommitté tagit Kirmeth ut på sjön och, sedan de upprepade gånger hade sänkt honom under vattnet, gett honom rådet att försvinna därifrån — att organisera och bygga upp sitt eget läger.

Samma dag blev Beth-Marion, en fenicisk kvinna, så fanatisk att hon förlorade fatningen, och efter att ha nästan drunknat då hon försökte gå på vattnet sändes hon bort av sina vänner.

Den nya proselyten från Jerusalem, farisén Abraham, gav alla sina världsliga tillgångar till apostlarnas kassa, och detta bidrag gjorde mycket till för att göra det möjligt att genast sända ut de hundra nyligen utbildade evangelisterna. Andreas hade redan meddelat att lägret skulle stängas, och var och en beredde sig för att antingen bege sig hem eller annars att följa evangelisterna till Galiléen.

Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

^{148:7.4 (1665.3)} This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

^{148:8.1 (1666.4)} The last week of the sojourn at Betsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young and influential member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Betsaida recalling the six spying Pharisees.

^{148:8.2 (1666.1)} The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the invitation.

^{148:8.3 (1666.2)} About this time there arrived at the Betsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

^{148:8.4 (1666.3)} On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

^{148:8.5 (1666.4)} The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. BOTANDET AV DEN FÖRLAMADE

På fredagseftermiddagen den 1 oktober, när Jesus höll sitt sista möte med apostlarna, evangelisterna och de andra ledarna för lägret som höll på att upplösas, och medan de sex fariséerna från Jerusalem satt på första raden av denna samling i den rymliga och förstörade salen i Sebedaios hem, inträffade en av de märkligaste och mest unika episoderna under Jesu hela jordiska liv. Mästaren talade vid detta tillfälle stående i detta stora rum, som hade byggts för att inrymma dessa samlingar under regntiden. Huset var helt omringat av en väldig folkmassa som ansträngde sina öron för att uppfatta någon del av Jesu anförande.

Medan huset på detta sätt var till trängsel fyllt av folk och helt omgivet av ivriga åhörare, blev en man som länge hade lidit av förlamning, buret ned från Kafarnaum på en liten bädd, av sina vänner. Den förlamade hade hört att Jesus stod i begrepp att lämna Betsaida, och då han hade talat med Aron, stenhuggaren som helt nyligen hade blivit helad, beslöt han att låta sig bäras inför Jesus för att söka helande. Hans vänner försökte komma in i Sebedaios hus både genom framsidans och genom baksidans dörr, men trängseln av var för stor. Men den förlamade vägrade att finna sig i misslyckandet. Han rådde sina vänner att skaffa fram stegar längs vilka de klättrade upp på taket till det rum där Jesus talade, och efter att ha lösgjort takteglen tog de rep och djärvt sänkte ned den sjuke mannen på hans bädd tills den lidande vilade på golvet rakt framför Mästaren. När Jesus såg vad de hade gjort slutade han tala, medan de som var med honom i rummet förundrade sig över den sjuke mannens och hans vänners ihärdighet. Den förlamade sade: "Mästare, jag skulle inte vilja störa din undervisning, men jag är fast besluten att bli helad. Jag är inte lik dem som blev helade och genast glömde din undervisning. Jag skulle vilja bli helad för att kunna tjäna i himmelriket." Trots att denne man hade ådragit sig sitt lidande till följd av sitt eget förspilda liv, sade nu Jesus till den förlamade då han såg hans tro: "Min son, frukta inte; dina synder är förlåtna. Din tro skall frälsa dig."

När fariséerna från Jerusalem och andra skriftlärda och lagfarna som satt bredvid dem hörde detta uttalande av Jesus, började de säga till varandra: "Hur vågar denne man tala på detta sätt? Förstår han inte att sådana ord är hädelse? Vem annan än Gud kan förlåta synder?" Jesus, som i sin ande uppfattade att de resonerade så här i sina egna sinnen och mellan sig, sade till dem: "Varför resonerar ni så där i era hjärtan? Vem är ni att sitta till doms över mig? Vad är det för en skillnad om jag säger till denne förlamade 'dina synder är förlåtna', eller 'stig upp, tag din bädd och gå'? Men för att ni som bevittnar allt detta slutligen må veta att Människosonen har myndighet och makt på jorden att förlåta synder säger jag till denne lidande man: Stig upp, tag din bädd och gå till ditt eget hus." Och när Jesus hade sagt dessa ord steg den förlamade upp, och medan de banade väg för honom vandrade han ut inför dem alla. Och de som såg allt detta häpnade. Petrus upplöste folksamlingen, medan mången bad, förhålligade Gud och bekände att de aldrig förr hade

9. HEALING THE PARALYTIC

^{148:9.1 (1666.5)} On Friday afternoon, October 1, when Jesus was holding his last meeting with the apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus' earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus' discourse.

^{148:9.2 (1666.6)} While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Betsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus' presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee's house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: "Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in the kingdom of heaven." Now, notwithstanding that this man's affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: "Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you."

^{148:9.3 (1667.1)} When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: "How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?" Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: "Why do you so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house." And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God,

sett någon så märklig händelse.

Det var ungefär vid den här tiden som budbärarna från judarnas råd anlände med order till de sex spionerna att återvända till Jerusalem. När de fick höra detta meddelande började de allvarligt tvista sinsemellan. Efter att de hade avslutat sina diskussioner återvände ledaren och två av hans medarbetare tillsammans med budbärarna till Jerusalem, medan tre av de spionerande fariséerna bekände sin tro på Jesus och genast gick ned till sjön där Petrus döpte dem och apostlarna upptog dem som rikets barn i sin gemenskap.

confessing that they had never before seen such strange happenings.

148:9.4 (1667.2) And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

Kapitel 149. Den andra predikoturen

⇨ 148

Urantiaboken

150 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 149 DEN ANDRA PREDIKOTUREN

Sektioner

Introduktion

1. Jesu vitt utbredda ryktbarhet
2. Folkets inställning
3. De religiösa ledarnas fientlighet
4. Predikofärdens framskridande
5. Lektion om förnöjsamhet
6. "Herrens fruktan"
7. Återfärd till Betsaida

PAPER 149 THE SECOND PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The "Fear of the Lord"
7. Returning to Bethsaida

Introduktion

DEN andra offentliga predikoturen i Galiléen började söndagen den 3 oktober år 28 e.Kr., pågick i nästan tre månader och slutade den 30 december. I detta projekt deltog Jesus och hans tolv apostlar assisterade av den nyligen rekryterade kåren om 117 evangelister och av talrika andra intresserade personer. Under denna färd besökte de Gadara, Ptolemais, Jafia, Dabaritta, Megiddo, Jisreel, Skytopolis, Tارية, Hippos, Gamala, Betsaida-Julias och många andra städer och byar.

Innan de gav sig i väg denna söndagsmorgon bad Andreas och Petrus Jesus att ge de nya evangelisterna de slutliga instruktionerna, men Mästaren avböjde och sade att det inte var hans sak att göra det som andra acceptabelt kunde utföra. Efter vederbörlig överläggning beslöt man att Jakob Sebedaios skulle ge dem deras instruktioner. Efter Jakobs anförande sade Jesus till evangelisterna: "Gå nu ut och utför arbetet så som ni har blivit anförtrödda, och senare när ni har visat er kompetenta och trogna skall jag ordinera er att predika rikets evangelium."

Under denna tur vandrade endast Jakob och Johannes tillsammans med Jesus. Petrus och de övriga apostlarna tog med sig omkring ett dussintal evangelister var och höll nära kontakt med dem medan de utförde sitt prediko- och undervisningsarbete. Så snart troende var redo att träda in i riket förrättade apostlarna dopet. Jesus och hans två följeslagare färdades vida omkring under dessa tre månader och besökte ofta två städer samma dag för att observera

INTRODUCTION

149:0.1 (1668.1) THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Ptolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

149:0.2 (1668.2) Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James's remarks Jesus said to the evangelists: "Go now forth to do the work as you have been charged, and later on, when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom."

149:0.3 (1668.3) On this tour only James and John traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe

evangelisternas arbete och uppmuntra dem i deras strävanden att etablera riket. Hela denna andra predikotour var huvudsakligen ett projekt som avsåg att ge denna kår om 117 nyss utbildade evangelister praktisk erfarenhet.

Under hela denna period och därefter ända fram till den tid då Jesus och de tolv för sista gången begav sig till Jerusalem, upprätthöll David Sebedaios ett permanent högkvarter för rikets arbete i sin fars hus i Betsaida. Detta var informationscentralen för Jesu arbete på jorden och vidarebefordringsstationen för den budbärartjänst som David upprätthöll mellan dem som arbetade i olika delar av Palestina och angränsande trakter. Han gjorde allt detta på eget initiativ men med Andreas godkännande. David hade fyrtio till femtio budbärare i tjänst inom denna informationsavdelning för det snabbt växande och allt mer omfattande arbetet i riket. Medan han var sysselsatt med detta försörjde han sig delvis genom att använda något av sin tid för sitt tidigare fiskaryrke.

1. JESU VITT UTBREDDA RYKTBARHET

Fram till den tid då lägret i Betsaida upplöstes hade Jesu ryktbarhet, i synnerhet som helbrägdagörare, spritt sig till alla delar av Palestina och över hela Syrien samt de angränsande länderna. I veckor efter att de hade lämnat Betsaida fortsatte de sjuka att anlända, och när de inte fann Mästaren men av David fick veta var han fanns, begav de sig i väg för att söka upp honom. Under denna resa utförde Jesus inte avsiktligt några så kallade helandemirakel. Trots det återvann tjugotals lidande sin hälsa och lycka som resultat av den förnyande kraften i den intensiva tro som tvingade dem att söka bot.

Ungefär vid tiden för denna missionsfärd började en säregen och oförklarlig serie av helandefenomen uppträda, och dessa händelser fortgick under resten av Jesu liv på jorden. Under loppet av denna tre månaders färd kom mer än hundra män, kvinnor och barn från Judéen, Iduméen, Galiléen, Syrien, Tyros och Sidon samt från områdena bortom Jordanfloden i åtnjutande av denna helbrägdagörelse som Jesus utförde omedvetet, och när de återvände till sina hem såg de till att Jesu ryktbarhet ytterligare förstörades. De gjorde detta trots att Jesus, varje gång han observerade ett av dessa fall av spontant helande, direkt ålade den botade att "inte berätta om det för någon".

Det uppenbarades aldrig för oss vad som egentligen hände vid dessa fall av spontant eller omedvetet helande. Mästaren förklarade aldrig för sina apostlar hur dessa helbrägdagörelser skedde, utom att han vid flera tillfällen endast sade: "Jag känner att kraft har gått ut från mig." Vid ett tillfälle anmärkte han när ett sjukt barn hade rört vid honom: "Jag känner att liv har gått ut från mig."

I brist på något direkt ord från Mästaren beträffande naturen av dessa fall av spontant helande vore det förmätet av oss att börja förklara hur de skedde, men det är tillåtet att framföra vår egen åsikt om alla dessa helandefenomen. Vi tror att många av dessa synbarliga helandemirakel, så som de inträffade under loppet av Jesu verksamhet på jorden, var ett resultat av samexistensen av följande tre kraftfulla, verk samma

the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

149:0.4 (1668.4) Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father's house at Bethsaida. This was the clearinghouse for Jesus' work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

149:1.1 (1668.5) By the time the camp at Bethsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Bethsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

149:1.2 (1669.1) There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus' fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to "tell no man."

149:1.3 (1669.2) It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, "I perceive that power has gone forth from me." On one occasion he remarked when touched by an ailing child, "I perceive that life has gone forth from me."

149:1.4 (1669.3) In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the

och associerade inflytelser:

1. En stark, dominerande och levande tro i hjärtat på den människa som ihärdigt sökte helande, i förening med att detta helande önskades mer för andliga välsignelser än för enbart fysiskt återställande.

2. Den stora sympatin och det stora medlidandet — vid sidan av den nämnda mänskliga tron — hos Guds inkarnerade och av barmhärtighet dominerade Skaparson, som i sin person faktiskt ägde nästan gränslös och tidlös skapande förmåga och rätt till helande.

3. Förutom den skapades tro och Skaparens liv bör man även observera att denna Gud och människa var det personifierade uttrycket för Faderns vilja. Om vid kontakten mellan det mänskliga behovet och den gudomliga kraften att möta det, Fadern inte ville annorlunda, blev dessa två ett, och helandet skedde omedvetet för människan Jesus men uppfattades omedelbart av hans gudomliga natur. Förklaringen till många av dessa fall av helande måste därför sökas i den stora lag, som vi länge har känt till, nämligen: Vad Skaparsonen önskar och den evige Fadern vill, det ÄR.

Det är därför vår åsikt att när Jesus var personligen närvarande tvingade vissa former av djupgående mänsklig tro bokstavligen och verkligen fram ett helande från vissa av universumets skapande krafter och personligheter som vid den tiden var nära förbundna med Människosonen. Det blir därför ett erkänt faktum att Jesus ofta lät människor hela sig i hans närvaro, genom deras starka personliga tro.

Många andra sökte helande för rent själviska syften. En rik änka från Tyros med sitt följe kom för att bli botad från sina krämpor, som var många. När hon följde efter Jesus genom Galiléen fortfor hon att erbjuda allt mer pengar, som om Guds kraft var något som kunde köpas av den som gav det högsta budet. Men hon blev aldrig intresserad av rikets evangelium; hon sökte endast bot för sina fysiska åkommor.

2. FOLKETS INSTÄLLNING

Jesus förstod människans sinne. Han visste vad som gömde sig i människans hjärta, och om hans lärdomar hade lämnats sådana som han framförde dem, med den inspirerade tolkning som hans jordiska liv utgjorde som enda kommentar, skulle alla nationer och alla religioner snabbt ha omfattat rikets evangelium. De välmentade strävanden, som Jesu tidiga efterföljare hade, att omformulera hans förkunnelse för att göra den mer godtagbar för vissa nationer, raser och religioner resulterade endast i att dessa läror blev mindre acceptabla för alla andra nationer, raser och religioner.

I sina försök att få vissa dåtida grupper att fästa en fördelaktig uppmärksamhet på Jesu förkunnelse skrev aposteln Paulus många brev med instruktioner och uppmaningar. Andra som undervisade i Jesu evangelium gjorde likadant, men ingen av dem insåg att en del av dessa skrifter senare skulle komma att

coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

149:1.5 (1669.4) 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

149:1.6 (1669.5) 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

149:1.7 (1669.6) 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

149:1.8 (1669.7) It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by their powerful, personal faith.

149:1.9 (1670.1) Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

149:2.1 (1670.2) Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

149:2.2 (1670.3) The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by

sammanställas av sådana som skulle lägga fram dem som Jesu lära i konkret form. Och medan den så kallade kristendomen sålunda visserligen innehåller mer av Mästarens evangelium än någon annan religion, omfattar den också mycket som Jesus inte lärde. Förutom att många lärdomar från de persiska mysterierna och mycket av den grekiska filosofin togs med i den tidiga kristendomen, gjordes två stora misstag:

1. Strävan att förena evangelieläran direkt med den judiska teologin, vilket belyses av de kristna lärosatserna om försoningen — läran om att Jesus var den offrade Sonen, som skulle tillfredsställa Faderns stränga rättsuppfattning och blidka hans gudomliga vrede. Dessa läror hade sin uppkomst i den prissvärda strävan att göra rikets evangelium mer acceptabelt för tvivlande judar. Fastän dessa strävanden misslyckades när det gällde att vinna judarna för saken, lyckades de förvirra och fjärma många ärliga själar bland alla senare generationer.

2. Den andra stora blunder, som Mästarens tidiga efterföljare gjorde, och som alla senare generationer ihärdigt har fört vidare, var att organisera den kristna förkunnelsen så fullständigt kring Jesu person. Detta överbetonande av Jesu personlighet i kristendomens teologi har lett till att hans förkunnelse har kommit i skymundan, och allt detta har gjort det allt svårare för judar, muhammedaner, hinduer och andra österländska religionsutövare att acceptera det som Jesus lärde ut. Vi vill inte förringa den plats som tillkommer Jesu person i en religion som må bära hans namn, men vi skulle inte tillåta denna hänsyn att överskugga hans inspirerade liv eller ersätta hans frälsande budskap: Gud är vår Fader och människan vår broder.

De som undervisar i Jesu religion borde närma sig andra religioner med erkännande av de sanningar som är gemensamma (av vilka många direkt eller indirekt härstammar från Jesu budskap) och avhålla sig från att fästa så mycken vikt vid skillnaderna.

Även om Jesu ryktbarhet just vid denna tid främst vilade på hans rykte som helbrägdagörare, följer därav inte att det fortsatte att vara så. Med tiden uppsöktes han allt mer för andlig hjälp. Men det var de fysiska tillfrisknandena som mest direkt och omedelbart tilltalade det vanliga folket. Jesus uppsöktes allt oftare av människor som var moraliskt förslavade och mentalt plågade, och han visade dem ofelbart vägen till frigörelse. Fäder sökte hans råd hur de skulle handskas med sina söner, och mödrar kom för att få hjälp att vägleda sina döttrar. De som befann sig i mörker kom till honom och han uppenbarade livets ljus för dem. Hans öra var alltid öppet för människosläktets sorger, och han hjälpte alltid dem som sökte omvårdnad hos honom.

När Skaparen själv var på jorden, inkarnerad i köttslig gestalt, var det ofrånkomligt att en del ovanliga händelser skulle inträffa. Men ni borde aldrig närma er Jesus via dessa så kallade mirakulösa händelser. Lär er att närma er miraklen genom Jesus, men gör inte misstaget att närma er Jesus genom miraklen. Och denna maning är berättigad trots att Jesus från Nasaret är den enda grundläggaren av en religion som har utfört övermateriella gärningar på jorden.

those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

149:2.3 (1670.4) 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

149:2.4 (1670.5) 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

149:2.5 (1670.6) The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

149:2.6 (1671.1) While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

149:2.7 (1671.2) When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

Det mest förvånande och mest revolutionära särdraget i Mikael's mission på jorden var hans inställning till kvinnan. I en tid och generation då en man inte på allmän plats fick hälsa ens sin egen hustru, dristade sig Jesus till att ta med kvinnor som evangelielärare på sin tredje tur i Galilén. Och han hade det utsökta modet att göra detta trots att rabbinerna lärde att det var "bättre att bränna lagens ord än att framföra dem till kvinnor."

Under en enda generation lyfte Jesus fram kvinnan från tidsåldrar av vanvördig förgätenhet och trældom. Och det vilar en stor skam över den religion, som dristade sig till att ta Jesu namn, att den saknade det moraliska modet att följa hans ädla exempel i sin senare inställning till kvinnan.

När Jesus rörde sig bland folket fann de att han var totalt fri från den tidens vidskepligheter. Han var fri från religiösa fördomar; han var aldrig intolerant. I sitt hjärta hade han inget som liknade social antagonism. Medan han följde det som var gott i hans faders religion, tvekade han inte att ignorera de traditioner av vidskepelse och slaveri som människan hade skapat. Han vågade förkunna att naturkatastrofer, timliga olyckor och andra katastrofala händelser inte är gudomliga domslut eller Försynens hemlighetsfulla skickelser. Han fördömde slavisk hängivenhet för meningslösa ceremonier och avslöjade bedrägligheten i den materialistiska gudsdyrkan. Han förkunnade djärvt människans andliga frihet och vågade lära att de köttsliga dödliga verkligen och sannerligen är den levande Gudens söner.

Jesus höjde sig över alla sina föregångares läror när han djärvt ersatte rena händer med ett rent hjärta som tecken på sann religion. Han satte verkligheten i traditionens ställe och sopade undan alla anspråk på fåfänga och skenhelighet. Och dock gav denne orädd gudsmän inte uttryck för destruktiv kritik eller visade fullständig ringaktning för sin tids religiösa, sociala, ekonomiska och politiska seder och bruk. Han var ingen militant revolutionär; han var en progressiv evolutionär. Han tog sig till att riva ned det som fanns endast när han samtidigt erbjöd sina medmänniskor något bättre, något som borde finnas.

Jesus erhöll sina anhängares hörsamhet utan att han krävde den. Endast tre av de män som fick hans personliga kallelse vägrade att acceptera inbjudan till lärjungaskap. Han utövade en unik dragningskraft på människor, men han var inte diktatorisk. Han väckte förtroende, och ingen tog någonsin illa upp av att han gav en order. Han tog absolut auktoritet över sina lärjungar, men ingen invände någonsin mot det. Han lät sina anhängare kalla honom Mästare.

Alla som mötte Mästaren beundrade honom, utom de som hyste djupt rotade religiösa fördomar eller de som tyckte sig se politiska faror i hans förkunnelser. Människorna förvånade sig över originaliteten och myndigheten i hans undervisning. De förundrade sig över hans tålmod då han hade att göra med efterblivna och besvärliga frågeställare. Han väckte hopp och förtroende i hjärtana på alla som kom under hans omvårdnad. Endast de som inte hade mött honom var rädda för honom, och han hatades endast av dem som ansåg honom vara förkämpe för den sanning som var bestämd att besegra den ondska och villfarelse som de

149:2.8 (1671.3) The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael's mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was "better that the words of the law should be burned than delivered to women."

149:2.9 (1671.4) In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take Jesus' name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

149:2.10 (1671.5) As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices; he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

149:2.11 (1671.6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which was only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be*.

149:2.12 (1672.1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

149:2.13 (1672.2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared him, and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which was destined to overthrow the evil and error which they had determined

hade beslutat att till varje pris hålla i sina hjärtan.

Han utövade ett starkt och säreget fascinerande inflytande på både vänner och fiender. Människomassorna kunde följa honom i veckor bara för att få höra hans nåderika ord och betrakta hans enkla liv. Fromma män och kvinnor älskade Jesus med en nästan övermänsklig tillgivenhet. Ju bättre de kände honom desto mer älskade de honom. Allt detta gäller fortfarande: ju mer människan lär känna denna Gud och människa, i dag och allt framgent, desto mer älskar hon honom och följer hon honom.

3. DE RELIGIÖSA LEDARNAS FIENTLIGHET

Fastän det vanliga folket ställde sig gynnsamt till Jesus och hans förkunnelse, blev de religiösa ledarna i Jerusalem allt mer alarmerade och antagonistiska. Fariséerna hade utarbetat en systematisk och dogmatisk teologi. Jesus var en lärare som undervisade enligt det som tillfället erbjöd. Han undervisade inte systematiskt. Jesu undervisning, med liknelser, berörde inte så mycket lagen som livet. (Och när han använde en liknelse för att belysa sitt budskap avsåg han att utnyttja endast ett inslag i berättelsen för detta ändamål. Många felaktiga uppfattningar om Jesu förkunnelse kan fås fram om man försöker göra allegorier av hans liknelser.)

De religiösa ledarna i Jerusalem började bli nära nog ursinniga till följd av den unge Abrahams nyligen skedda omvändelse och deserteringen av de tre spionerna, som Petrus hade döpt och vilka nu var ute med evangelisterna på denna andra predikotur i Galiléen. De judiska ledarna blev allt mer förblindade av rädsla och fördomar, samtidigt som deras hjärtan förhärdades av att de ständigt avvisade de tilltalande sanningarna i rikets evangelium. När människorna uteslängdes vädjan till anden, som finns inom dem, kan inte mycket göras för att ändra deras inställning.

När Jesus först sammanträffade med evangelisterna i lägret vid Betsaida sade han då han avslutade sitt anförande: "Ni bör komma ihåg att människorna till kropp och sinne — emotionellt — reagerar individuellt. Det enda enhetliga hos människorna är anden i deras inre. Fastän de gudomliga andarna kan variera något till sin natur och till omfattningen av sin erfarenhet, reagerar de enhetligt för alla andliga vädjanden. Endast genom denna ande, och genom att vädja till den, kan människosläktet någonsin uppnå enighet och broderskap." Men många av judarnas ledare hade stängt sina hjärtans dörrar för evangeliets andliga vädjan. Från och med denna dag var de ständigt sysselsatta med att planera och konspirera för att tillintetgöra Mästaren. De var övertygade om att Jesus måste anhållas, dömas och avrättas som religiös lagbrytare, som skändare av de centrala lärorna i judarnas heliga lag.

4. PREDIKOFÄRDENS FRAMSKRIDANDE

Jesus bedrev nästan ingen offentlig verksamhet under denna predikotur, men han ledde många kvällsmöten med de troende i de flesta städer och byar

to hold in their hearts at all cost.

149:2.14 (1672.3) On both friends and foes he exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

149:3.1 (1672.4) Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just *one* feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

149:3.2 (1672.5) The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

149:3.3 (1672.6) When Jesus first met with the evangelists at the Bethsaida camp, in concluding his address, he said: "You should remember that in body and mind — emotionally — men react individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood." But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master's destruction. They were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

149:4.1 (1673.1) Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many evening classes with the believers in most of the cities and villages

där han råkade vistas tillsammans med Jakob och Johannes. Vid en av dessa kvällssammankomster ställde en av de yngre evangelisterna en fråga till Jesus om vrede, och när Mästaren svarade sade han bland annat:

"Vrede är en materiell manifestation som allmänt taget anger i vilken mån människans andliga natur har misslyckats med att få kontroll över hennes kombinerade intellektuella och fysiska natur. Vrede anger ens brist på tolerant broderlig kärlek och ens brist på självrespekt och självbehärskning. Ilskan tär på hälsan, förnedrar sinnet och handikappar människosjälen andelärare. Har ni inte läst i skrifterna att 'dåren dräps av sin vrede' och att människan 'sliter sönder sig i sin vrede'? Att 'den som är tålmodig visar gott förstånd' medan 'den som är snar till vrede går långt i oförnuft'? Ni vet alla att 'ett mjukt svar stillar vrede' och att 'hårda ord väcker vrede'. 'Omdöme och takt förargar ej', medan 'den som inte kan styra sitt sinne är som en stad som saknar murar.' 'Vreden är grym och ilskan skändlig.' 'Arga män ställer till med bråk, och de ursinniga förökar sina överträdelser.' 'Var inte hetsig till lynnet, ty ilska döljer sig i dårnas bröst.' Innan Jesus slutade tala sade han ytterligare: "Låt era hjärtan så domineras av kärlek att er andevägledare har föga besvär med att befria er från benägenheten att ge utlopp åt sådana utbrott av djurisk ilska vilka är oförenliga med er ställning som Guds söner."

Vid detta samma tillfälle talade Mästaren också till gruppen om önskvärdheten av att ha en välbalanserad karaktär. Han medgav att det var nödvändigt för de flesta människor att ägna sig åt att bli skickliga i något yrke, men han beklagade varje tendens till överspecialisering, till trångsynthet och inskränkthet i livets aktiviteter. Han fäste uppmärksamheten vid att varje dygd som drivs till sin ytterlighet kan bli en last. Jesus predikade alltid måttlighet och stadga — väl anpassad anpassning av problemen i livet. Han påpekade att överdrivet deltagande och medlidande kan urarta till allvarlig emotionell obalans, och att entusiasm kan leda vidare till fanatism. Han diskuterade en av deras tidigare medarbetare vars fantasi hade fört honom in i visionära och opraktiska förehavanden. Samtidigt varnade han dem för farorna av trögheten i den överförsiktiga medelmåttigheten.

Sedan behandlade Jesus de faror som mod och tro medför, hur de ibland leder tanklösa själar till hänsynslöshet och förmäthenhet. Han påvisade också hur försiktighet och försynthet när de förs för långt leder till feghet och misslyckande. Han uppmanade sina åhörare att eftersträva originalitet samtidigt som de skydde all tendens till excentricitet. Han talade för sympati utan sentimentalitet, för fromhet utan skenhelighet. Han lärde människorna vördnad fri från rädsla och vidskeplighet.

Det som gjorde intryck på Jesu medarbetare var inte så mycket det han lärde om den balanserade karaktären, som det faktum att hans eget liv så värtligt åskådliggjorde hans undervisning. Han levde mitt bland stress och storm, men han vacklade aldrig. Hans fiender lade ständigt ut snaror för honom, men de fångade honom aldrig. De visa och lärda försökte få honom att tappa fotfästet, men han snubblade inte. De försökte inveckla honom i debatt men hans svar var alltid upplysande, värdiga och slutliga. När han avbröts i

where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

149:4.2 (1673.2) "Anger is a material manifestation which represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man's soul. Have you not read in the Scriptures that 'wrath kills the foolish man,' and that man 'tears himself in his anger'? That 'he who is slow of wrath is of great understanding,' while 'he who is hasty of temper exalts folly'? You all know that 'a soft answer turns away wrath,' and how 'grievous words stir up anger.' 'Discretion defers anger,' while 'he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.' 'Wrath is cruel and anger is outrageous.' 'Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.' 'Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.'" Before Jesus ceased speaking, he said further: "Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship."

149:4.3 (1673.3) On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life's activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

149:4.4 (1673.4) And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

149:4.5 (1673.5) It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his associates as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his

sina anföranden av mångahanda frågor var hans svar alltid betydelsefulla och uttömmande. Aldrig tog han sin tillflykt till tarvliga taktiker när han mötte det ständiga trycket från sina fiender, som inte tvekade att använda alla slags falska, orättvisa och orättfärdiga sätt att attackera honom.

Då det är sant att många män och kvinnor oförtrutet måste ägna sig åt något bestämt yrke för sitt uppehälle, är det trots allt högst önskvärt att människorna odlar en vidsträckt kulturell bekantskap med livet så som det levs på jorden. Verkligt bildade människor nöjer sig inte med att förbli ovetande om sina medmänniskors liv och leverne.

5. LEKTION OM FÖRNÖJSAMHET

När Jesus besökte den grupp av evangelister som arbetade under överinsyn av Simon Seloten frågade Simon Mästaren under deras kvällsmöte: "Varför är vissa människor så mycket lyckligare och nöjdare än andra? Ansluter sig förnöjsamheten till den religiösa erfarenheten?" Som svar på Simons fråga sade Jesus bland annat:

"Simon, vissa människor är av naturen lyckligare än andra. Mycket, verkligen mycket, beror av människans villighet att låta sig ledas och styras av Faderns ande som lever inom henne. Har du inte läst i skrifterna den vise mannens ord: 'Anden i människan är ett Herrens ljus som söker alla invärtes gömmor'? Och även, att sådana av anden ledda dödliga säger: 'Släktleden har tillfallit mig på ett angenämt sätt, ja, jag har ett fint arv.' 'Det lilla som en rättfärdig har är bättre än många ogudaktigas rikedomar', ty 'en god man finner tillfredsställelsen i sitt inre.' 'Ett glatt hjärta gör ansiktet ljust och är ett ständigt gästbud. Bättre är vörnaden för litet med Herren än en stor skatt med oro. Bättre är ett mål örter med kärlek än en gödd ox med hat. Bättre är något litet med rättfärdighet än stor vinning med orätt.' 'Ett glatt hjärta är en god läkedom.' 'Bättre är en handfull med sinnesslugg än ett överflöd med sorg och förtret i anden.'

"Mycket av människans sorg kommer sig av att hon blir besviken i sina ambitioner och sårad i sin stolthet. Även om människorna har en skyldighet mot sig själva att göra det bästa av sitt liv på jorden, borde de, sedan de sålunda på allvar har ansträngt sig, glatt acceptera sin lott och med uppfinningsrikedom göra det bästa av det som har kommit dem till del. Allt för många av människans svårigheter uppkommer i rädsans grogrund i hennes eget naturliga hjärta. 'De ogudaktiga flyr, om än ingen förföljer dem.' 'De ogudaktiga är som ett upprört hav, som inte kan vara stilla, och vars vågor rör upp dy och smuts; de ogudaktiga har ingen frid, säger Gud.'

"Sök därför inte falsk frid och tillfällig glädje utan hellre trons visshet och det gudomliga sonskapets garantier som ger sinnesslugg, förnöjsamhet och suprem glädje i anden."

Jesus ansåg knappast denna värld vara en "tårarnas dal". Han såg den snarare som födelsesfären för de eviga och odödliga själarna på väg till Paradiset, som "dalen där själarna blir till".

discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

149:4.6 (1674.2) While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

149:5.1 (1674.3) When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

149:5.2 (1674.4) "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.' 'A merry heart does good like a medicine.' 'Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.'

149:5.3 (1674.5) "Much of man's sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man's troubles take origin in the fear soil of his own natural heart. 'The wicked flee when no man pursues.' 'The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says God, for the wicked.'

149:5.4 (1674.6) "Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit."

149:5.5 (1675.1) Jesus hardly regarded this world as a "vale of tears." He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the "vale of soul making."

6. "HERRENS FRUKTAN"

Det hände i Gamala under kvällsmötet att Filippos sade till Jesus: "Mästare, hur kommer det sig att skrifterna lär oss att 'frukta Herren' medan du vill att vi skall se upp till Fadern i himlen utan rädsla? Hur kan vi harmonisera dessa läror? Och Jesus svarade Filippos och sade:

"Mina barn, jag är inte förvånad att ni ställer sådana frågor. I början var det så att människan endast genom rädsla kunde lära sig vördnad, men jag har kommit för att uppenbara Faderns kärlek så att ni skall attraheras till att dyrka den Evige av den dragning som en sons kärleksfulla erkännande och besvarande av Faderns djupa och fullkomliga kärlek utövar. Jag vill befria er från den trældom, som det är, då ni av slavisk rädsla driver er själva till att tröttsamt tjäna en misstänksam och ilsken Konung-Gud. Jag vill lära er om Fader-son-förhållandet mellan Gud och människa så att ni må glädjefullt ledas in i den sublimes och överjordiska frivilliga dyrkan av en kärleksfull, rättvis och barmhärtig Fader-Gud.

"Uttrycket 'Herrens fruktan' har haft olika betydelser under följden av tidsåldrar, allt från rädsla via vanda och bävan till skräck-blandad respekt och vördnad. Och nu vill jag föra er upp från vördnad via vetenskap, insikt och uppskattning till kärlek. När människan uppfattar endast Guds verk leds hon till att frukta den Supreme, men när människan börjar förstå och uppleva den levande Gudens personlighet och karaktär leds hon allt mer till att älska en sådan god och fullkomlig, universell och evig Fader. Och det är just denna förändring i människans förhållande till Gud som utgör Människosonens mission på jorden.

"Intelligenta barn fruktar inte sin far för att få goda gåvor ur hans hand. Men då de redan har fått detta överflöd av goda ting, som faderns tillgivenhet för sina söner och döttrar har fått honom att skänka, leds dessa mycket älskade barn, som ett gensvar av erkänsla och uppskattning för en sådan frikostig givmildhet, till att älska sin far. Guds godhet leder till ruelse, Guds välgörenhet leder till tjänande, Guds barmhärtighet leder till frälsning, medan Guds kärlek leder till intelligent och öppenhjärtig dyrkan.

"Era förfäder fruktade Gud för att han var mäktig och hemlighetsfull. Ni skall tillbedja honom för att han är storartad i sin kärlek, ymnig i sin nåd och ypperlig i sin sanning. Guds makt skapar fruktan i människans hjärta, men ädelheten och rättfärdigheten i hans personlighet föder vördnad, kärlek och frivillig dyrkan. En plikttrogen, hörsam och tillgiven son fruktar eller räds inte heller för en mäktig och förnäm far. Jag har kommit till världen för att ersätta rädslan med kärleken, sorgen med glädjen, skräcken med tilliten, den slaviska bundenheten och de meningslösa ceremonierna med kärleksfullt tjänande och uppskattande dyrkan. Men det är fortfarande sant för dem som sitter i mörkret att 'Herrens fruktan är vishetens begynnelse'. Men senare, när det finns mer ljus, leds Guds söner till att prisa den Infinite för vad han är i stället för att frukta honom för vad han gör.

"När barnen är små och tanklösa är det nödvändigt att uppmana dem att högakta sina föräldrar; men när de blir äldre och något mer börjar uppskatta nyttan av

6. THE "FEAR OF THE LORD"

149:6.1 (1675.2) It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: "Master, why is it that the Scriptures instruct us to 'fear the Lord,' while you would have us look to the Father in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?" And Jesus replied to Philip, saying:

149:6.2 (1675.3) "My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father's love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son's affectionate recognition and reciprocation of the Father's profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

149:6.3 (1675.4) "The 'fear of the Lord' has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread, to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

149:6.4 (1675.5) "Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father's affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

149:6.5 (1675.6) "Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and affectionate son does not fear or dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that 'the fear of the Lord is the beginning of wisdom.' But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

149:6.6 (1675.7) "When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become

föräldrarnas omvårdnad och beskydd, kommer de via förstående respekt och ökad tillgivenhet upp till den erfarenhetsnivå där de faktiskt älskar sina föräldrar för vad de är mer än för vad de har gjort. En far älskar av naturen sitt barn, men barnet måste utveckla sin kärlek för fadern från rädslan för vad fadern kan göra via skräckblandad respekt, bävan, beroende och vördnad till en uppskattande och tillgiven aktning av kärlek.

"Ni har blivit lärda att ni skall 'frukta Gud och hålla hans bud, ty det är människans enda plikt.' Men jag har kommit för att ge er ett nytt och högre bud. Jag vill lära er att ni skall 'älska Gud och lära er att göra hans vilja, ty det är Guds befriade söners högsta privilegium.' Era fäder lärdes att 'frukta Gud — den Allsmäktige Konungen.' Jag lär er: 'Älska Gud — den alltigenom barmhärtige Fadern.'

"I himmelriket, som jag har kommit för att förkunna, finns ingen hög och mäktig konung; detta rike är en gudomlig familj. Det universellt erkända och oreserverat dyrkade centret och överhuvudet för detta vidsträckt brödraskap av intelligenta varelser är min Fader och er Fader. Jag är hans Son, och ni är också hans söner. Därför är det evigt sant att ni och jag i de himmelska förhållandena är bröder, och allt mer så sedan vi i livet på jorden har blivit bröder i köttet. Sluta därför att frukta Gud som en konung eller att tjäna honom som en herre. Lär er att vörda honom som Skaparen, ära honom som Fadern under tiden för er andeungdom, älska honom som en barmhärtig försvarare och dyrka honom slutligen som en kärleksfull och allvis Fader för er mögnare andliga insikt och uppskattning.

"Era oriktiga uppfattningar om Fadern i himlen ger upphov till era felaktiga idéer om ödmjukhet och orsakar även mycket av er skenhelighet. Människan kan tänkas till sin natur och uppkomst kräla i stoftet, men när min Faders ande tar sin boning i henne blir denna människa gudomlig till sin bestämelse. Min Faders utgivna ande återvänder helt visst till den gudomliga källan och nivån för sitt ursprung i universum, och den dödliga människans själ, som har blivit det pånyttfödda barnet till denna inneboende ande, skall säkerligen stiga upp tillsammans med den gudomliga anden till själva den evige Fadern.

"Ödmjukhet anstår förvisso den dödliga människan, som får alla dessa gåvor från Fadern i himlen, ehuru en gudomlig värdighet är förenad med alla sådana som genom sin tro är kandidater för evig uppstigning i himmelriket. De meningslösa och tarvliga seder som utmärker en uppseendeväckande och falsk ödmjukhet är oförenliga med uppskattningen för källan till er frälsning och insikten om er av anden födda själs bestämelse. Ödmjukhet inför Gud är alltigenom passande i djupet av era hjärtan; saktmod inför människor är lovligt, men den självmedvetna och uppmärksamhetskrävande ödmjukhetens skenhelighet är barnslig och ovärdig rikets upplysta söner.

"Det är bra att ni är ödmjuka inför Gud och behärskade inför människor, men låt er ödmjukhet vara av andligt ursprung och inte ett självbedrägligt uppvisande av en självmedveten känsla av egenrättfärdig överlägsenhet. Profeten talade välbetänkt när han sade: 'Vandra ödmjukt med Gud', ty fastän Fadern i himlen är den Infinite och den Evige, bor han

somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection, they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate regard of love.

149:6.7 (1676.1) "You have been taught that you should 'fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.' But I have come to give you a new and higher commandment. I would teach you to 'love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.' Your fathers were taught to 'fear God — the Almighty King.' I teach you, 'Love God — the all-merciful Father.'

149:6.8 (1676.2) "In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

149:6.9 (1676.3) "Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father's spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) "Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) "You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, 'Walk humbly with God,' for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells 'with him who is of a

också 'hos den som är botfärdig och har en ödmjuk ande.' Min Fader ringaktar högmot, avskyr skenhelighet och föraktar fördärv. Och just för att betona värdet av uppriktighet och fullständig tillit till den himmelske Faderns kärleksfulla stöd och trofasta vägledning har jag så ofta hänvisat till små barn för att belysa den sinnesattityd och andereaktion som är så väsentliga för att den dödliga människan skall uppnå himmelrikets anderealiteter.

"Väl beskrev profeten Jeremia mången dödlig när han sade: 'I er mun är ni nära Gud, men fjärran från honom i ert hjärta.' Och har ni inte också läst den gruvliga varningen från profeten som sade: 'Dess präster undervisar för betalning, och dess profeter spår för pengar. Samtidigt gör de anspråk på att vara fromma och förkunnar att Herren är med dem.' Har ni inte blivit väl varnade för dem som 'talar vänligt med sin nästa, men har ondska i sitt hjärta', för dem som 'smickrar med sina läppar men med ohederligt hjärta'? Av alla sorger hos en tillitsfull människa är ingen så förfärlig som att bli 'sårad i en betrodd väns hus.'"

contrite mind and a humble spirit.' My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors iniquity. And it was to emphasize the value of sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) "Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: 'You are near God in the mouth but far from him in the heart.' And have you not also read that direful warning of the prophet who said: 'The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.' Have you not been well warned against those who 'speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,' those who 'flatter with the lips while the heart is given to double-dealing'? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be 'wounded in the house of a trusted friend.'"

7. ÅTERFÄRD TILL BETSAIDA

Efter det att Andreas hade överlagt med Simon Petrus och fått godkännande av Jesus hade han instruerat David i Betsaida att till de olika predikogrupperna sända budbärare med instruktioner att avsluta turen och återvända till Betsaida någon gång på torsdagen den 30 december. Innan kvällsmålet denna regniga dag hade alla från apostlarnas sällskap och de undervisande evangelisterna anlänt till Sebedaios hem.

Gruppen fick husrum i olika hem i Betsaida och det närbelägna Kafarnaum; den förblev samlad över sabbaten, varefter hela sällskapet fick två veckor ledigt så att var och en kunde gå hem till sin familj, besöka sina vänner eller bege sig ut för att fiska. De två eller tre dagar då de var tillsammans i Betsaida var minsann upplyftande och inspirerande. Det var uppbyggande även för de äldre lärarna att höra de unga predikanterna berätta om sina erfarenheter.

Av de hundrasjutton evangelister som deltog i denna andra predikatur i Galiléen klarade endast omkring sjuttiofem den faktiska erfarenhetens test och fanns till hands för att anvisas till tjänst när två veckors ledighet var till ända. Jesus stannade tillsammans med Andreas, Petrus, Jakob och Johannes i Sebedaios hem och tillbringade mycken tid i diskussioner om rikets välfärd och utbredning.

7. RETURNING TO BETHSAIDA

149:7.1 (1677.2) Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Betsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Betsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

149:7.2 (1677.3) The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Betsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks' recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Betsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their experiences.

149:7.3 (1677.4) Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks' recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent much time in conference regarding the welfare and extension of the kingdom.

Kapitel 150. Den tredje predikaturen

⇨ 149

Urantiaboken

151 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 150 DEN TREDJE PREDIKATUREN

Sektioner

Introduktion

1. Kvinnornas evangelistkår
2. Uppehållet i Magdala
3. Sabbat i Tiberias
4. Apostlarna sänds ut parvis
5. Vad skall jag göra för att bli frälst?
6. Kvällslektionerna
7. Vistelsen i Nasaret
8. Sabbatsgudstjänsten
9. Nasaret tillbakavisar Jesus

PAPER 150 THE THIRD PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

Introduktion

PÅ SÖNDAGSKVÄLLEN den 16 januari år 29 e.Kr. kom Abner tillsammans med Johannes apostlar till Betsaida, och följande dag höll de ett gemensamt möte med Andreas och Jesu apostlar. Abner och hans medarbetare hade sitt högkvarter i Hebron, och de hade för vana att från tid till annan komma upp till Betsaida för dessa sammankomster.

Bland de många ärenden som behandlades vid denna gemensamma konferens var bruket att smörja de sjuka med vissa sorts oljor samtidigt som man bad för deras helande. Jesus avböjde igen att delta i deras diskussioner eller att kommentera deras slutsatser. Johannes apostlar hade alltid använt smörjelseoljan i sin omvårdnad av de sjuka och lidande, och de ville göra denna sed till ett enhetligt bruk inom båda grupperna, men Jesu apostlar vägrade att låta binda sig till en sådan regel.

Tisdagen den 18 januari anslöt sig de testade evangelisterna, omkring sjuttiofem till antalet, till de tjugofyra i Sebedaios hus i Betsaida, som förberedelse innan de sändes ut på den tredje predikofärden i Galiléen. Denna tredje missionsresa fortgick under en period av sju veckor.

Evangelisterna sändes ut i grupper om fem, medan Jesus och de tolv största delen av tiden färdades tillsammans, men apostlarna gick ut två och två för att döpa troende när tillfället så krävde. Under en period av nästan tre veckor arbetade också Abner och

INTRODUCTION

150:0.1 (1678.1) ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Betsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Betsaida periodically for these conferences.

150:0.2 (1678.2) Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

150:0.3 (1678.3) On Tuesday, January 18, the twenty-four were joined by the tested evangelists, about seventy-five in number, at the Zebedee house in Betsaida preparatory to being sent forth on the third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

150:0.4 (1678.4) The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also

hans medarbetare tillsammans med evangelistgrupperna, gav dem råd och döpte troende. De besökte Magdala, Tiberias, Nasaret och alla de främsta städerna och byarna i mellersta och södra Galiléen, alla de platser som tidigare hade besökts och många andra. Detta var deras sista budskap till Galiléen, med undantag för de norra delarna.

1. KVINNORNAS EVANGELISTKÅR

Av allt det dristiga som Jesus gjorde under sitt jordiska livsskede var hans oväntade uttalande på kvällen den 16 januari det som väckte mest förvåning: "I morgon skall vi förordna tio kvinnor till rikets verksamhet." I början av den två veckor långa period som apostlarna och evangelisterna skulle vara borta från Betsaida på sin ledighet, bad Jesus att David skulle kalla hem sina föräldrar och att han skulle sända budbärare för att kalla till Betsaida de tio fromma kvinnor som hade varit inkopplade i skötseln av det tidigare lägret och tältsjukhuset. Dessa kvinnor hade alla lyssnat till den undervisning som de unga evangelisterna hade fått, men det hade aldrig fallit vare sig dem eller deras lärare in att Jesus skulle drista sig till att förordna kvinnor att undervisa i rikets evangelium och vårda sig om de sjuka. Dessa tio kvinnor som Jesus utvalde och bemyndigade var: Susanna, dotter till den tidigare chasan vid synagogan i Nasaret; Johanna, hustru till Herodes Antipas förvaltare Kusas; Elisabet, dotter till en förmögen jude från Tiberias och Sepforis; Marta, äldre syster till Andreas och Petrus; Rakel, svägerska till Mästarens köttslige broder Juda; Nasanta, dotter till den syriska läkaren Elman; Milka, en kusin till aposteln Tomas; Rut, äldsta dotter till Matteus Levi; Celta, dotter till en romersk officer och Agaman, en änka från Damaskus. Senare utökade Jesus denna grupp med två kvinnor: Maria Magdalena och Rebecka, dotter till Josef från Arimathea.

Jesus gav dessa kvinnor fria händer att bygga upp sin egen organisation och anvisade Judas att förse dem med medel för utrustning och packdjur. De tio valde Susanna till sin ledare och Johanna till sin kassörska. Från denna tid framåt anskaffade de själva sina penningmedel; aldrig mer behövde de understöd av Judas.

Det var högst förvånande på den tiden, då kvinnor inte ens hade tillträde till huvuddelen av synagogan (de var begränsade till kvinnornas läktare), att se dem erkännas som auktoriserade lärare i rikets nya evangelium. Den instruktion som Jesus gav dessa tio kvinnor när han förordnade dem till undervisnings- och omvårdnadsarbete var en emancipationsförkunnelse som för all tid befriade alla kvinnor. Mannen skulle inte längre betrakta kvinnan som andligen underlägsen. Detta var en avgjord chock även för de tolv apostlarna. Trots att de många gånger hade hört Mästaren säga att det "i himmelriket finns varken rik eller fattig, fri eller slav, man eller kvinna, utan alla är likvärdigt Guds söner och döttrar", var de verkligen överväldigade när han nämnde att han officiellt tänkte förordna dessa tio kvinnor till religionslärare och även låta dem färdas omkring med Jesus och apostlarna. Hela landet var i uppståndelse över detta förfarande, och Jesu fiender drog stor fördel av detta förfarande, men överallt stod de kvinnor som

worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. THE WOMEN'S EVANGELISTIC CORPS

150:1.1 (1678.5) Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: "On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom." At the beginning of the two weeks' period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Betsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Betsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master's brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus. Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

150:1.2 (1679.1) Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief and Joanna as their treasurer. From this time on they furnished their own funds; never again did they draw upon Judas for support.

150:1.3 (1679.2) It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move,

trodde på det goda budskapet trofast bakom sina utvalda systrar och gav sitt otvetydiga samtycke till detta senkomna erkännande av kvinnans plats i det religiösa arbetet. Denna frigörelse av kvinnorna, vilken gav dem deras rättmätiga erkännande, tillämpades av apostlarna omedelbart efter det att Mästaren hade lämnat världen, om än man under senare generationer återgick till de gamla sederna. Under den kristna kyrkans tidiga tider kallades de kvinnliga lärarna och omvårdarna diakonissor, och de åtnjöt allmänt anseende. Men fastän Paulus i teorin godkände allt detta, införlivade han det aldrig riktigt med sin egen inställning och fann det personligen svårt att tillämpa i praktiken.

2. UPPEHÅLLET I MAGDALA

När apostlasällskapet lämnade Betsaida färdades kvinnorna längst bak. Under mötena satt de alltid framme i en grupp, till höger sett från talaren. Mer och mer kvinnor hade börjat tro på rikets evangelium, och när de hade önskat föra personliga samtal med Jesus eller någon av apostlarna hade det gett upphov till många svårigheter och en förlägenhet utan slut. Nu förändrades allt detta. När någon av de kvinnliga troende önskade träffa Mästaren eller samtala med apostlarna gick hon till Susanna, och i sällskap med en av de tolv kvinnliga evangelisterna gick hon sedan genast för att träffa Mästaren eller en av hans apostlar.

Det var i Magdala som kvinnorna först bevisade sin nytta och visade hur klokt det hade varit att ta dem med. Andreas hade gett ganska stränga förhållningsregler för sina medarbetare när det gällde att bedriva personligt arbete bland kvinnor, i synnerhet bland kvinnor av tvivelaktig karaktär. När sällskapet kom till Magdala fanns det inga hinder för dessa tio kvinnliga evangelister att bege sig till de illa beryktade områdena och predika det glada budskapet direkt för alla dem som höll till där. Och när de besökte de sjuka kunde dessa kvinnor komma mycket nära i omvårdnaden av sina lidande systrar. Som resultat av dessa tio kvinnors verksamhet (senare kända som de tolv kvinnorna) på denna ort vanns Maria Magdalena för riket. Genom en rad olyckliga omständigheter och som följd av den inställning som det respektabla samhället har till kvinnor som gör sig skyldiga till sådana omdömesfel, hade denna kvinna hamnat i ett av de skändliga tillhållen i Magdala. Det var Marta och Rakel som gjorde klart för Maria att rikets dörrar var öppna även för sådana som hon. Maria trodde det glada budskapet och döptes nästa dag av Petrus.

Maria Magdalena blev den mest effektiva evangelieläraren i denna grupp om tolv kvinnliga evangelister. Hon avskiljdes för denna tjänst, tillsammans med Rebecka, i Jotapata omkring fyra veckor efter sin omvändelse. Maria och Rebecka fortsatte tillsammans med de övriga i denna grupp att under återstoden av Jesu liv på jorden troget och effektivt arbeta för upplysandet och upplyftandet av sina förtryckta systrar. När den sista och tragiska episoden i Jesu livsdrama utspelades, när alla apostlar utom en flydde, var dessa kvinnor närvarande, och inte en enda förnekade eller förrådade honom.

but everywhere the women believers in the good news stood stanchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. THE STOP AT MAGDALA

^{150:2.1 (1679.3)} As the apostolic party journeyed from Bethsaida, the women traveled in the rear. During the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

^{150:2.2 (1680.1)} It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the wisdom of their choosing. Andrew had imposed rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

^{150:2.3 (1680.2)} Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecka, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecka, with the others of this group, went on through the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. SABBAT I TIBERIAS

Andreas hade enligt Jesu instruktioner gett kvinnorna i uppdrag att ordna apostlasällskapets sabbatsgudstjänster. Det betydde naturligtvis att de inte kunde hållas i den nya synagogan. Kvinnorna valde Johanna att ansvara för detta tillfälle, och mötet hölls i bankettsalen i Herodes nya palats, då Herodes vistades i Julias i Perea. Johanna läste ur skrifterna om kvinnans arbete i Israels religiösa liv och hänvisade till Mirjam, Debora, Ester och andra.

Sent den kvällen höll Jesus för den förenade gruppen ett minnesvärt anförande om "Magi och vidskepelse". På den tiden ansågs uppkomsten av en klar och som man trodde ny stjärna vara ett tecken på att en storman hade fötts på jorden. Då en sådan stjärna nyligen hade observerats frågade Andreas Jesus om dessa trosföreställningar var väl grundade. I sitt långa svar på Andreas fråga gick Jesus grundligt in på hela ämnet om människans vidskepelse. Det uttalande som Jesus vid den tiden gjorde kan enligt nutida språkbruk sammanfattas som följer:

1. Stjärnornas banor på himlen har inget som helst att göra med händelserna i människans liv på jorden. Astronomin är ett behörigt utövande av vetenskap, men astrologin är en mängd vidskeplig villfarelse som inte har någon plats i rikets evangelium.

2. En undersökning av de inre organen i ett nyligen dödat djur kan inte avslöja något om vädret, framtida händelser eller människornas levnadsförlopp.

3. De avlidnas andar kommer inte tillbaka för att stå i kontakt med sina familjer eller sina tidigare vänner bland de levande.

4. Amuletter och relikier kan inte bota sjukdomar, avvärja olyckor eller påverka onda andar. Tron på att man med några sådana materiella medel kan påverka den andliga världen är inget annat än grov vidskepelse.

5. Att dra lott är inte en metod ägnad att utröna den gudomliga viljan, fastän det kan vara ett behändigt sätt att lösa många mindre problem. Sådana resultat är helt och hållet en fråga om materiella tillfälligheter. Det enda sättet att kommunicera med den andliga världen inbegrips i mänsklighetens andetrustning, i Faderns ande i människans inre samt Sonens utgjutna ande och den Oändlige Andens allestädes närvarande inflytande.

6. Spådomar, trolldom och häxeri är vidskepligheter hos okunniga sinnen, liksom även magins falska föreställningar. Tron på magiska nummer, omen om god tur och förebådare av dålig tur, är ren och ogrundad vidskepelse.

7. Uttydandet av drömmar är till stor del ett vidskepligt och grundlöst system av okunnig och fantasifull spekulation. Rikets evangelium får inte ha något gemensamt med den primitiva religionens siarepräster.

8. Goda eller onda andar kan inte finnas i materiella symboler av lera, trä eller metall. Avgudar är inget mer än materialet som de är gjorda av.

3. SABBATH AT TIBERIAS

150:3.1 (1680.3) The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julias in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

150:3.2 (1680.4) Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human superstition. The statement which Jesus made at this time may be summarized in modern phraseology as follows:

150:3.3 (1680.5) 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

150:3.4 (1680.6) 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

150:3.5 (1680.7) 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

150:3.6 (1681.1) 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

150:3.7 (1681.2) 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

150:3.8 (1681.3) 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers, omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

150:3.9 (1681.4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:3.10 (1681.5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

9. De förfaranden som tjusare, trollkarlar, magiker och häxmästare använder härstammar från vidskepelsen bland egyptierna, assyrierna, babylonierna och de forna kananéerna. Amuletter och allehanda besvärjelser och formler är kraftlösa både för att vinna goda andars beskydd och för att avvärja förment onda andar.

10. Han blottade och fördömde deras tro på trollformler, eldprov, förhåxande, förbannelser, järtecken, kärleksblomster, knutiga snören och alla andra former av ovetigt och förslavande vidskepelse.

4. APOSTLARNAS SÄNDS UT PARVIS

Nästa kväll efter att ha samman kallat de tolv apostlarna, Johannes apostlar och den nyligen förordnade kvinnogruppen, sade Jesus: "Ni ser själva att skörden är riklig men att arbetarna är få. Låt oss alla därför be till skördens Herre att han sänder ut ännu fler arbetare till sina fält. Medan jag dröjer kvar här för att trösta och instruera de yngre lärarna, vill jag sända ut de äldre två och två så att de må snabbt röra sig över hela Galiléen och predika rikets evangelium medan det ännu är lagligt och lugnt." Sedan bestämde han apostlaparen så som han önskade att de skulle gå ut, nämligen: Andreas och Petrus, Jakob och Johannes Sebedaios, Filippus och Natanael, Tomas och Matteus, Jakob och Judas Alfaios, Simon Seloten och Judas Iskariot.

Jesus kom överens om den dag han skulle sammanträffa med de tolv i Nasaret, och när de skildes åt sade han: "Gå inte på denna missionsresa till någon icke-judisk stad, inte heller till Samarien, utan gå i stället till de förlorade fåren i Israels hus. Predika rikets evangelium och förkunna den frälsande sanningen att människan är en son till Gud. Kom ihåg att lärjungen knappast är förmer än sin lärare eller en tjänare förmer än sin herre. Det är tillräckligt för lärjungen att vara likvärdig med sin lärare och för tjänaren att bli lik sin herre. Om man har vågat kalla husets herre Belsebubs medarbetare, hur mycket mer skall man inte säga så om dem som är hans husfolk! Men var inte rädda för dessa trolösa fiender. Jag säger er att det inte finns någonting gömt som inte skall komma i dagen, inte någonting dolt som inte skall bli känt. Det som jag privat har lärt er, predika det med visdom i offentligheten. Det som jag har uppenbart för er i det inre rummet, det skall ni i sinom tid förkunna från hustaken. Och jag säger till er, mina vänner och lärjungar, var inte rädda för dem som kan döda kroppen men som inte kan förinta själen. Sätt hellre er tillit till Honom som kan livnära kroppen och frälsa själen.

"Säljs inte två sparvar för en kopparslant? Och dock säger jag er att inte en enda av dem glöms bort i Guds ögon. Vet ni inte att till och med era hårstrån är räknade? Var alltså inte rädda; ni är mer värda än aldrig så många sparvar. Skäms inte för min förkunne; gå ut och förkunna fred och god vilja, men misstag er inte — fred åtföljer inte alltid er predikan. Jag kom för att ge fred till jorden, men när människorna förkastar min gåva blir följden splittring och förvirring. När alla i en familj tar emot rikets evangelium råder sannerligen frid i det huset; men när några i familjen träder in i riket och andra avvisar evangeliet kan en sådan splittring endast leda till sorg och bekymmer. Arbeta flitigt med att rädda

150:3.11 (1681.6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:3.12 (1681.7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

150:4.1 (1681.8) The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John, and the newly commissioned women's group, Jesus said: "You see for yourselves that the harvest is plenteous, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful." Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: "On this mission go not to any city of the gentiles, neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

150:4.3 (1682.1) "Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God's sight. Know you not that the very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and others reject the gospel, such division can produce only sorrow and

hela familjen, så att inte en mans husfolk blir hans fiender. Men när ni har gjort ert yttersta för alla i varje familj, säger jag er att den som älskar far eller mor mer än detta evangelium inte är värd riket.”

När de tolv hade hört dessa ord gjorde de sig redo för avfärd. De kom inte samman igen innan de samlades i Nasaret för att sammanträffa med Jesus och de övriga lärjungarna, så som Mästaren hade bestämt.

5. VAD SKALL JAG GÖRA FÖR ATT BLI FRÄLST?

En kväll i Sunem efter det att Johannes apostlar hade återvänt till Hebron och Jesu apostlar hade sänts ut två och två, när Mästaren var sysselsatt med att undervisa en grupp om tolv yngre evangelister, som arbetade under ledning av Jakob, samtidigt med de tolv kvinnorna, ställde Rakel denna fråga till Jesus: ”Mästare, vad skall vi svara när kvinnorna frågar oss: 'Vad skall jag göra för att bli frälst?'” När Jesus fick höra denna fråga svarade han:

”När män och kvinnor frågar 'vad skall vi göra för att bli frälsta?', skall ni svara: Tro detta rikets evangelium, tag emot den gudomliga förlåtelsen. Genom tron lär kännas vid Guds inneboende ande, vars mottagande gör dig till en son till Gud. Har ni inte läst i skrifterna där det står: 'I Herren har jag rättfärdighet och styrka' eller stället där Fadern säger: 'Min rättfärdighet är nära; min frälsning har utgivits, och mina armar skall omsluta mitt folk.' 'Min själ skall fröjda sig i kärleken hos min Gud, ty han har klätt mig i frälsningens klädnad och höljt mig i sin rättfärdighets mantel.' Har ni inte heller läst om Fadern att hans namn skall vara: 'Herren vår rättfärdighet'? 'Tag bort egenrättfärdighetens smutsiga trasor och klä min son i den gudomliga rättfärdighetens och den eviga frälsningens högtidsdräkt.' Det är för evigt sant att 'den rättfärdige skall leva genom sin tro.' Inträdet till Faderns rike är helt fritt, men framåtskridande — tillväxt i nåd — är avgörande för att förbli kvar däri.

”Frälsningen är Faderns gåva, och den uppenbaras av hans Söner. Mottagandet i tro å din sida gör dig delaktig av den gudomliga naturen, gör dig till en son eller dotter till Gud. Genom tro blir du rättfärdigad, genom tro blir du frälst och genom denna samma tro förs du evigt framåt på den framåtskridande och gudomliga fulländningens väg. Genom tro blev Abraham rättfärdigad och genom Melkisedeks förkunnelse blev han medveten om frälsningen. Under alla tidsåldrar har denna samma tro frälst människornas söner, men nu har en Son kommit ut från Fadern för att göra frälsningen mer verklig och godtagbar.”

När Jesus hade slutat tala utbröt ett stort jubel bland dem som hade lyssnat till dessa nåderika ord, och alla fortsatte de under de dagar som följde att förkunna rikets evangelium med ny kraft och med förnyad energi och entusiasm. Kvinnorna fröjdade sig desto mer av att veta att även kvinnor ingick i dessa planer för etablerandet av himmelriket på jorden.

Som sammanfattning av sitt slutliga uttalande sade Jesus: ”Du kan inte köpa frälsning; du kan inte förtjäna ihop rättfärdighet. Frälsningen är Guds gåva, och

sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man's foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom.”

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words, they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

150:5.1 (1682.3) One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: "Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?" When Jesus heard this question, he answered:

150:5.2 (1682.4) "When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, 'In the Lord have I righteousness and strength.' Also where the Father says, 'My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.' 'My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.' Have you not also read of the Father that his name 'shall be called the Lord our righteousness.' 'Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.' It is forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

150:5.3 (1682.5) "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable.”

150:5.4 (1683.1) When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these plans for the establishment of the kingdom on earth.

150:5.5 (1683.2) In summing up his final statement, Jesus said: "You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and

rättfärdigheten är den naturliga frukten i det av anden födda liv som rikets söner lever. Du blir inte frälst därför att du lever ett rättfärdigt liv, utan du lever ett rättfärdigt liv därför att du redan har blivit frälst, har insett att ditt sonskap är en gåva från Gud och tjänande i riket är jordelivets högsta fröjd. När människorna tror detta evangelium, vilket är en uppenbarelse av Guds godhet, leds de till en frivillig omvändelse från allt det som de vet är synd. Insikten om ens sonskap är oförenlig med lusten att synda. Rikets troende hungrar efter rättfärdighet och törstar efter gudomlig fulländning.”

6. KVÄLLSLEKTIONERNA

Vid kvällssamtalen behandlade Jesus många ämnen. Under återstoden av denna rundtur — innan de alla återförenades i Nasaret — diskuterade han "Guds kärlek", "drömmar och visioner", "ondsintet", "ödmjukhet och saktmod", "mod och lojalitet", "musik och gudsdyrkan", "tjänande och lydnad", "stolthet och förmäthenhet", "förlåtelse i förhållande till omvändelse", "fred och fulländning", "förtal och avund", "ondska, synd och frestelse", "tvivel och otro", "visdom och dyrkan". Under de äldre apostlarnas frånvaro deltog dessa yngre grupper av både män och kvinnor mer otvunget i dessa diskussioner med Mästaren.

Efter det att ha tillbringat två eller tre dagar med en grupp om tolv evangelister gick Jesus vidare för att förena sig med en annan grupp, ty Davids budbärare höll honom informerad om var alla dessa arbetare fanns och hur de rörde sig. Då detta var kvinnornas första tur tillbringade de en större del av tiden i Jesu sällskap. Genom budbärartjänsten hölls var och en av dessa grupper fullt informerad om hur predikaturen framskred, och att få nyheter från andra grupper var alltid en källa till uppmuntran för dessa utspridda och åtskilda arbetare.

Innan de skiljdes åt hade de kommit överens om att de tolv apostlarna tillsammans med evangelisterna och kvinnornas kår skulle samlas i Nasaret för att sammanträffa med Mästaren fredagen den 4 mars. Följaktligen började omkring denna tid dessa olika grupper av apostlar och evangelister från alla delar av mellersta och södra Galiléen röra sig i riktning mot Nasaret. Vid mitten av eftermiddagen hade Andreas och Petrus, som var de sista, nått fram till det läger som var beläget i bergslandet norr om staden och som hade ställts i ordning av dem som kom tidigt. Detta var första gången Jesus besökte Nasaret efter att ha börjat sin offentliga verksamhet.

7. VISTELSEN I NASARET

Denna fredagseftermiddag vandrade Jesus omkring i Nasaret helt utan att någon lade märke till eller kände igen honom. Han gick förbi sitt barndomshem och snickeriwerkstaden samt tillbringade en halv timme på bergskullen, som under pojkåren hade varit ett så kärt ställe för honom. Inte sedan Johannes döpte honom i Jordanfloden hade en sådan flod av mänskliga emotioner vält upp i hans själ. När han var på väg ned från bergskullen hörde han det bekanta ljudet av

righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection.”

6. THE EVENING LESSONS

150:6.1 (1683.3) At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed "The Love of God," "Dreams and Visions," "Malice," "Humility and Meekness," "Courage and Loyalty," "Music and Worship," "Service and Obedience," "Pride and Presumption," "Forgiveness in Relation to Repentance," "Peace and Perfection," "Evil Speaking and Envy," "Evil, Sin, and Temptation," "Doubts and Unbelief," "Wisdom and Worship." With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely entered into these discussions with the Master.

150:6.2 (1683.4) After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David's messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

150:6.3 (1683.5) Before their separation it had been arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women's corps, should assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By midafternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

150:7.1 (1683.6) This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the

trumpetstötarna som tillkännagav solens nedgång, just så som han så många, många gånger hade hört det när han som pojke växte upp i Nasaret. Innan han återvände till lägret gick han ned förbi synagogan där han hade gått i skola och lät sitt sinne genomströmmas av många minnen från barndomens dagar. Tidigare under dagen hade Jesus sänt Tomas för att ordna med synagogans föreståndare så att han kunde predika vid sabbatens morgongudstjänst.

Folket i Nasaret hade aldrig varit kända för fromhet och rättfärdigt leverne. Med åren blev denna by allt mer besmittad av de låga moralnormerna i det närbelägna Sepphoris. Under hela Jesu ungdoms- och yngre mandomstid hade åsikterna i Nasaret varit delade om honom. Mången kände sig förnärad när han flyttade till Kafarnaum. Även om invånarna i Nasaret hade hört mycket om vad deras tidigare timmerman hade gjort, var de sårade över att han aldrig hade inkluderat sin födelseby i någon av sina tidigare predikoturer. De hade förvisso hört om Jesu berömmelse, men flertalet av invånarna var arga för att han inte hade gjort någon av sina stora gärningar i sin ungdoms stad. I månader hade folket i Nasaret mycket diskuterat Jesus, men allmänt taget var deras åsikter om honom negativa.

Således fann sig Mästaren inte i en välkomnande atmosfär vid sin hemkomst utan i en avgjort fientlig och ytterst kritisk omgivning. Men detta var inte allt. Hans fiender, som visste att han skulle tillbringa sabbaten i Nasaret och som förmodade att han skulle tala i synagogan, hade anställt ett stort antal råbarkade och ohövlige män att ofreda honom och på alla möjliga sätt ställa till bråk.

De flesta av Jesu äldre vänner, inklusive den beundrande chasan-läraren från hans ungdom, var döda eller hade lämnat Nasaret, och den yngre generationen var benägen att vara förnärad över hans berömmelse. De mindes inte hans tillgivenhet för sin fars familj tidigt i hans liv, och de var bittra i sin kritik av hans försummelse att besöka sin bror och sina gifta sysstrar som bodde i Nasaret. Inställningen hos Jesu familj gentemot honom hade också tenderat att öka denna ovänliga stämning bland invånarna. De ortodoxa bland judarna dristade sig rentav att kritisera Jesus för att han denna sabbatsmorgon vandrade alltför snabbt på sin väg till synagogan.

8. SABBATSGUDSTJÄNSTEN

Denna sabbat var en vacker dag, och hela Nasaret — vänner såväl som fiender — kom för att höra denna tidigare invånare i deras stad föreläsa i synagogan. Många i apostlarnas följe fick stanna utanför synagogan; det fanns inte rum för alla som hade kommit för att lyssna till honom. När Jesus var en ung man hade han ofta talat på detta ställe för gudsdyrkan, och när synagogans föreståndare denna morgon räckte honom rullen med de heliga texterna, ur vilken han skulle läsa skriftens text, tycks ingen av de närvarande komma ihåg att rullen var samma handskrift som han hade skänkt till synagogan.

Gudstjänsten hölls denna dag precis på samma sätt som då Jesus hade deltagit i den som pojke. Han steg upp på talarpodiet tillsammans med synagogans

going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

150:7.2 (1684.1) The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of near-by Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

150:7.3 (1684.2) Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to harass him and in every way possible make trouble.

150:7.4 (1684.3) Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the synagogue this Sabbath morning.

8. THE SABBATH SERVICE

150:8.1 (1684.4) This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

150:8.2 (1684.5) The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the

föreståndare och gudstjänsten började med uppläsningen av två böner: "Välsignad är Herren, världens Konung, som formar ljuset och skapar mörkret, som stiftar fred och skapar allt som är; som i sin barmhärtighet ger ljus åt jorden och åt dem som bor på den, och som i sin godhet dag för dag och varje dag förnyar skapelsens verk. Välsignad är Herren vår Gud för härligheten i hans händers verk och för de ljusgivande källor som han har gjort till sin ära. Sela. Välsignad är Herren vår Gud som har format ljusets källor."

Efter en stunds paus bad de igen: "Med stor kärlek har Herren vår Gud älskat oss, och med mycket överflödande medlidande har han, vår Fader och vår Konung, haft medlidande med oss för våra fäders skull som förtröstade på honom. Du lärde dem livets stadgar; ha misskund med oss och undervisa oss. Uppläs våra ögon så att vi kan se in i lagen; förmå våra hjärtan att hålla fast vid dina bud; förena våra hjärtan till att älska och frukta ditt namn, och vi skall inte få skämmas i världen utan ände. Ty du är en Gud som bereder frälsning, och oss har du utvalt bland alla folk och tungomål, och i sanning har du fört oss nära ditt stora namn — sela — för att vi kärleksfullt må prisa dig den ende. Välsignad är Herren, som i kärlek har utvalt sitt folk Israel."

Församlingen läste sedan upp shema, den judiska trosbekännelsen. Denna ritual bestod i att återge talrika ställen ur lagen och angav att deltagarna i gudstjänsten tog på sig himmelrikets ok samt även budens ok, så som dessa gällde dag och natt.

Och sedan följde den tredje bönen: "Sannerligen är du Jahve, vår Gud och våra fäders Gud; vår Konung och våra fäders Konung; vår Frälsare och våra fäders Frälsare; vår Skapare och vår frälsnings klippa; vår hjälp och vår befriare. Ditt namn är från evigheten, och det finns ingen annan Gud än du. En ny sång sjöng de befriade till ditt namn vid havsstranden; tillsammans prisade de alla dig och erkände dig som Konung, och sade: Jahve skall härska i världen utan ände. Välsignad är Herren som frälser Israel."

Synagogans föreståndare intog sedan sin plats framför arken, eller kistan som innehöll de heliga skrifterna, och började läsa upp de nitton lovprisande bönerna eller välsignelserna. Men vid detta tillfälle var det önskvärt att förkorta denna del av gudstjänsten för att ge den värderade gästen mer tid för sin föreläsning. Följaktligen lästes endast den första och den sista av välsignelserna. Den första lydde: "Välsignad är Herren vår Gud, och våra fäders Gud, Abrahams Gud, och Isaks Gud, och Jakobs Gud; den stora, den mäktiga och den fruktansvärda Gud, som visar barmhärtighet och vänlighet, som skapar allt som är, som minns alla nåderika löften till fäderna och som i sin kärlek ger deras barnbarn en frälsare för sitt eget namns skull. O, Konung, hjälpare, frälsare och sköld! Välsignad är du, o Jahve, Abrahams sköld."

Sedan följde den sista välsignelsen: "O, giv ditt folk Israel en storartad fred för evigt, ty du är Konung och Herre över all fred. Och det är gott i dina ögon att alltid och i varje stund välsigna Israel med fred. Välsignad är du Jahve, som välsignar ditt folk Israel med fred." Församlingen såg inte på föreståndaren när han läste upp välsignelserna. Efter välsignelserna framförde han

synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: "Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights."

^{150:8.3 (1685.1)} After a moment's pause they again prayed: "With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law; cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity. Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel."

^{150:8.4 (1685.2)} The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

^{150:8.5 (1685.3)} And then followed the third prayer: "True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel."

^{150:8.6 (1685.4)} The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: "Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children's children for his own name's sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham."

^{150:8.7 (1685.5)} Then followed the last benediction: "O bestow on your people Israel great peace forever, for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace." The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the

en informell bön som lämpade sig för tillfället, och när den var avslutad stämde hela församlingen in i att säga amen.

Därefter gick chasan över till arken och tog fram en rulle, som han gav åt Jesus så att han kunde läsa skriftens text. Det var brukligt att kalla sju personer att läsa inte mindre än tre verser från lagen, men vid detta tillfälle avstod man från denna sed för att gästen skulle få läsa den text han själv valde. Jesus tog rullen, reste sig och började läsa från Femte Moseboken: "Ty detta bud som jag ger er idag är inte fördolt för er, inte heller är det långt borta. Det är inte i himmelen, så att ni skulle behöva säga: Vem skall för oss fara upp till himmelen och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kan göra efter det? Det är inte heller på andra sidan havet, så att ni skulle behöva säga: Vem vill för oss fara över till andra sidan havet och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kan göra efter det? Nej, livets ord är dig mycket nära, där du är och i ditt hjärta, så att du kan vara medveten om det och göra efter det".

Och när han hade läst färdigt ur lagen övergick han till Jesaja och började läsa: "Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig att förkunna frigörelse för de fångna och återvinning av synen för de blinda, till att befria de förtryckta och till att förkunna Herrens nådeår."

Jesus rullade ihop boken, gav den tillbaka till föreståndaren för synagogan, satte sig och började tala till folket. Han inledde med att säga: "Idag har dessa skriftens ord gått i uppfyllelse." Sedan talade Jesus i nästan femton minuter över ämnet "Guds söner och döttrar". Många var nöjda med föreläsningen, och de förundrade sig över hans älskvärdhet och visdom.

Det var brukligt i synagogan att talaren stannade kvar efter att den officiella gudstjänsten var till ända, så att de som kanske var intresserade kunde ställa frågor till honom. Följaktligen steg Jesus denna sabbatsmorgon ned bland folket som pressade sig fram för att ställa frågor. I denna grupp fanns många oregerliga individer, vilkas sinnen var inställda på ofog, samtidigt som i utkanten av denna folkmassa rörde sig de lågsinta män som hade anställts för att ställa till med svårigheter för Jesus. Många av lärjungarna och evangelisterna, som hade stannat utanför, trängde nu in i synagogan och insåg genast att svårigheter höll på att uppstå. De försökte leda bort Mästaren, men han ville inte följa med dem.

9. NASARET TILLBAKAVISAR JESUS

Jesus fann sig omringad i synagogan av en stor mängd fiender och några få av sina egna anhängare, och som svar på deras ohövliga frågor och elaka gliringar sade han smått humoristiskt: "Ja, jag är Josefs son; jag är timmermannen, och jag är inte förvånad att ni påminner mig om ordstävets 'Läkare, bota dig själv' och att ni utmanar mig att i Nasaret göra det som ni har hört att jag gjorde i Kafarnaum; men jag tar er till vittne på att även skrifterna förkunnar att 'en profet är inte utan anseende, utom i sitt eget land och bland sitt eget folk.'"

Men de knuffade till honom, pekade anklagande

benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

^{150:8.8 (1685.6)} Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection. Jesus, taking the roll, stood up and began to read from Deuteronomy: "For this commandment which I give you this day is not hidden from you, neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it."

^{150:8.9 (1686.1)} And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: "The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord."

^{150:8.10 (1686.2)} Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: "Today are these Scriptures fulfilled." And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on "The Sons and Daughters of God." Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

^{150:8.11 (1686.3)} It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and evangelists who had remained without now pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. THE NAZARETH REJECTION

^{150:9.1 (1686.4)} Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: "Yes, I am Joseph's son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, 'Physician heal yourself,' and that you challenge me to do in Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that 'a prophet is not without honor save in his own country and among his own people.'"

^{150:9.2 (1686.5)} But they jostled him and, pointing accusing

fingrar åt honom och sade: "Du tror att du är förmer än folket i Nasaret; du flyttade bort från oss, men din bror är en vanlig arbetare och dina systrar bor fortfarande bland oss. Vi känner din mor, Maria. Var är de idag? Vi hör stora ting om dig, men vi märker att du inte gör några underverk när du kommer tillbaka." Jesus svarade dem: "Jag älskar människorna i den stad där jag växte upp, och det skulle fröjda mig att se er alla träda in i himmelriket, men det är inte min sak att bestämma om utförandet av Guds gärningar. De omvandlingar som sker av nåd utgår som svar på den levande tron hos dem som är dess förmånstagare."

Jesus skulle ha hanterat folkhopen med välvilja och till och med effektivt avväpnat sina våldsammaste fiender om inte en av hans egna apostlar, Simon Seloten, hade gjort en taktisk blunder. Simon hade nämligen under tiden med hjälp av Nahor, en av de yngre evangelisterna, samlat ihop en grupp av Jesu vänner bland folkmassan, intagit en krigisk attityd och uppmannat Mästarens fiender att försvinna från platsen. Jesus hade redan länge lärt apostlarna att ett mjukt svar stillar vreden, men hans anhängare var inte vana vid att se sin älskade lärare, som de så gärna kallade Mästare, behandlas med sådan ohövlighet och sådant förakt. Det var för mycket för dem, och de kunde inte annat än ge uttryck för en passionerad och häftig förbittring, vilket endast tenderade till att väcka lynchstämmning i denna ogudaktiga och ohövliga folksamling. Så grep dessa busar under ledning av de lejda skurkarna tag i Jesus och rusade iväg med honom ut ur synagogan till kanten av ett närbeläget tvärbrant berg, där de tänkte kasta honom i döden utför stupet. Men just som de skulle knuffa ut honom över klippbranten vände sig Jesus plötsligt om mot sina tillfångatagare, såg på dem och korsade lugnt sina armar. Han sade ingenting, men hans vänner var mer än förvånade när folkhopen, då han började gå framåt, delade sig och lät honom passera oantastad.

Följd av sina apostlar fortsatte Jesus till lägret, där man gick igenom allt detta. De gjorde sig den kvällen klara för att tidigt nästa dag vandra tillbaka till Kafarnaum, så som Jesus hade bestämt. Detta stormiga slut på den tredje offentliga predikaturen hade en tillnyktrande effekt på alla Jesu anhängare. De började inse innebörden av vissa av Mästarens uttalanden. De började vakna upp till medvetandet om att riket skulle komma endast genom mycken sorg och bitter besvikelse.

De lämnade Nasaret denna söndagsmorgon, och efter att ha färdats längs skilda vägar samlades de slutligen alla i Betsaida vid middagstiden torsdagen den 10 mars. De kom samman som en sansad och allvarsam grupp av desillusionerade förkunnare av sanningens evangelium, inte som en entusiastisk och ööverbinnerlig grupp av segerrika korsfarare.

fingers at him, said: "You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back." Jesus answered them: "I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries."

^{150:9.3 (1686.6)} Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus' friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove him over the edge to his death below. But just as they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

^{150:9.4 (1687.1)} Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus' followers. They were beginning to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

^{150:9.5 (1687.2)} They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Betsaida by noon on Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers of the gospel of truth and not as an enthusiastic and all-conquering band of triumphant crusaders.

Kapitel 151. Väntan och undervisning vid sjön

⇨ 150

Urantiaboken

152 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 151

VÄNTAN OCH UNDERVISNING VID SJÖN

Sektioner

Introduktion

1. Liknelsen om såningsmannen
2. Tolkning av liknelsen
3. Mer om liknelser
4. Fler liknelser vid sjöstranden
5. Besöket i Heresa
6. Den vanvettige i Heresa

Introduktion

FRAM TILL den 10 mars hade alla grupper av förkunnare och lärare samlats i Betsaida. På torsdagskvällen och fredagen begav sig många av dem ut för att fiska, medan de på sabbatsdagen besökte synagogan för att höra en ålderstigen jude från Damaskus föreläsa om fader Abrahams salighet. Jesus tillbringade största delen av denna sabbat ensam i bergskullarna. Den lördagskvällen talade Mästaren i över en timme till de församlade grupperna om "Motgångens betydelse och besvikelsens andliga värde". Det var ett minnesvärt tillfälle och hans åhörare glömde aldrig den lärdom han då gav dem.

Jesus hade inte helt återhämtat sig från sorgen över att han nyss hade blivit tillbakavisad i Nasaret. Apostlarna märkte att en säregen sorgsenhet blandade sig med hans vanliga gladlynta uppträdande. Jakob och Johannes var hos honom en stor del av tiden, medan Petrus var mer än fullt upptagen av de många skyldigheter som gällde de nya evangelistkårens välfärd och ledning. Denna väntetid innan de gav sig på väg till påsken i Jerusalem använde kvinnorna till att vandra från hus till hus, undervisa om evangeliet och vårda sig om de sjuka i Kafarnaum och de omgivande städerna och byarna.

1. LIKNELSEN OM SÅNINGSMANNEN

Ungefär vid denna tid började Jesus använda metoden att med liknelser undervisa folkskara som

PAPER 151

TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE SECTIONS

Introduction

1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

INTRODUCTION

151:0.1 (1688.1) BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Betsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on "The mission of adversity and the spiritual value of disappointment." This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

151:0.2 (1688.2) Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and ministering to the sick in Capernaum and the surrounding cities and villages.

1. THE PARABLE OF THE SOWER

151:1.1 (1688.3) About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked

så ofta samlades omkring honom. Eftersom Jesus hade talat med apostlarna och andra till långt in på natten, var mycket få av dem denna söndagsmorgon uppe till frukost, så han gick ned till stranden och satte sig ensam i en båt, Andreas och Petrus gamla fiskebåt som alltid stod till hans förfogande, och mediterade över vad som borde vara nästa drag i arbetet med rikets utbredning. Men Mästaren fick inte länge vara ensam. Mycket snart började folk från Kafarnaum och de närliggande byarna anlända, och vid tiotiden den morgonen hade närmare tusen personer samlat sig på stranden nära båten där Jesus satt, och de ropade på uppmärksamhet. Petrus var nu uppe, och då han banade sig fram till båten sade han till Jesus: "Mästare, skall jag tala till dem?" Men Jesus svarade: "Nej Petrus, jag skall berätta en historia för dem." Sedan började Jesus berätta liknelsen om såningsmannen, en av de första i en lång rad av sådana liknelser som han lärde folkskarorna som följde efter honom. Denna båt hade en upphöjd toft som han satt på (ty det var sed att sitta när man undervisade) medan han talade till folket som hade samlats längs stranden. Sedan Petrus hade sagt några ord sade Jesus:

"En man gick ut för att så, och när han sådde föll en del på vägkanten där det trampades på och fåglarna från skyn kom och åt upp det. En del föll på de steniga ställena där det inte fanns mycket jord, och det kom fort upp då jorden inte hade något djup. Men när solen sken visnade det, eftersom det inte hade någon rot att suga upp fukt med. En del föll bland tistlarna, och tistlarna växte upp och kvävde det, så att det inte gav någon skörd. Men en del föll i den goda jorden där det växte och gav skörd, en del trettiofalt, en del sextiofalt och andra hundrafalt." Och när Jesus hade framfört denna liknelse sade han till folkmassan: "Hör, du som har öron att höra med."

När apostlarna och de som var med dem hörde Jesus undervisa folket på detta sätt blev de mycket förbryllade, och sedan de hade diskuterat mycket sinsemellan tilltalade Matteus den kvällen i Sebedaios trädgård och sade: "Mästare, vad är meningen med dessa dunkla uttalanden som du framför till folket? Varför talar du i liknelser till dem som söker sanningen?" Och Jesus svarade:

"Med tålmod har jag undervisat er hela denna tid. Till er har det givits att få lära känna himmelrikets mysterier, men för de urskillnings- och omdömeslösa massorna och för dem som vill förgöra oss skall rikets mysterier härefter framföras i liknelser. Och detta gör vi för att de som verkligen vill träda in i riket må urskilja innebörden i förkunnelsen och sålunda finna frälsning, medan de som lyssnar endast för att snärja oss skall bli än mer förvirrade då de ser utan att se och hör utan att höra. Mina barn, uppfattar ni inte andens lag som bestämmer att den som har, han skall få, och det i överflöd, men den som inte har, från honom skall tas också det han har. Därför talar jag härefter ofta i liknelser till folket för att våra vänner och de som vill lära känna sanningen kan finna vad de söker, medan våra fiender och de som inte älskar sanningen får höra utan att förstå. Många av dessa människor följer inte sanningens väg. Profeten beskrev sannerligen alla sådana omdömeslösa själar när han sade: 'Ty detta folks hjärta är förstockat, och de är tröga att höra med sina öron, och de tillsluter sina ögon för att inte urskilja

with the apostles and others long into the night, on this Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, "Master, shall I talk to them?" But Jesus answered, "No, Peter, I will tell them a story." And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

151:1.2 (1688.4) "A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold." And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, "He who has ears to hear, let him hear."

151:1.3 (1689.1) The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: "Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in parables to those who seek the truth?" And Jesus answered:

151:1.4 (1689.2) "In patience have I instructed you all this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in parables. And this we will do so that those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in parables to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: 'For this people's heart has waxed gross, and their ears are

sanningen och förstå den i sitt hjärta.”

Apostlarna förstod inte helt betydelsen av Mästarens ord. Medan Andreas och Tomas fortsatte samtalet med Jesus, drog sig Petrus och de övriga apostlarna tillbaka till en annan del av trädgården, där de föll in i en allvarlig och långt utdragen diskussion.

2. TOLKNING AV LIKNELSEN

Petrus och gruppen kring honom kom till den slutsatsen att liknelsen om såningsmannen var en allegori, att varje del i den hade någon dold mening, och därför beslöt de att gå till Jesus för att få en förklaring. Följaktligen vände sig Petrus Mästaren och sade: ”Vi kan inte komma underfund med betydelsen av denna liknelse, och vi vill att du förklarar den för oss eftersom du säger att vi har fått lära känna rikets mysterier.” Och när Jesus hörde detta sade han till Petrus: ”Min son, jag vill inte undanhålla er någonting, men först kanske ni kan berätta för mig vad ni har talat om. Vad är er tolkning av liknelsen?”

Efter en stunds tystnad sade Petrus: ”Mästare, vi har talat mycket om liknelsen, och detta är den tolkning jag har kommit fram till: Såningsmannen är den som förkunnar evangeliet; sådden är Guds ord. Sådden som föll på väggkanten representerar dem som inte förstår evangelieförkunnelsen. Fåglarna som for iväg med sådden på den hårdnade marken representerar Satan eller den onde, som snappar bort det som har blivit sått i hjärtat på dessa ovetande. Sådden på de steniga ställena, vilken kom fort upp, representerar de ytliga och tanklösa personer som hör ordet och genast tar emot det med glädje; men emedan sanningen inte har något verkligt rotfäste i deras djupare förståelse är deras hänförelse kortlivad när den möter prövningar och förföljelse. När svårigheterna kommer snubblar dessa troende; de faller bort i frestelsens stund. Sådden bland tistlarna representerar dem som gärna hör ordet men som låter världsliga bekymmer och rikedomens lockelser kväva sanningens ord, så att det inte bär frukt. Men sådden i den goda jorden som gav skörd trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt representerar dem som efter det att de har hört sanningen tar emot den med olika grad av uppskattning — på grund av deras olika intellektuella utrustning — och som därför uppvisar dessa olika grader av religiös erfarenhet.”

Sedan Jesus hade lyssnat till Petrus tolkning av liknelsen frågade han de övriga apostlarna om inte de också hade förslag till tolkningar. Endast Natanael svarade på denna invit. Han sade: ”Mästare, fastän jag erkänner att Petrus tolkning av liknelsen har många goda sidor är jag inte helt överens med honom. Min uppfattning om liknelsen är följande: Sådden representerar rikets evangelium, medan såningsmannen står för rikets budbärare. Sådden som föll på väggkanten på hårdnad mark representerar dem som endast hört en liten del av evangeliet jämte dem som är likgiltiga för budskapet och som har förhärdat sina hjärtan. Fåglarna från skyn som snappade bort det som hade fallit på väggkanten representerar ens

dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.”

151:1.5 (1689.3) The apostles did not fully comprehend the significance of the Master's words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

151:2.1 (1689.4) Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: “We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom.” And when Jesus heard this, he said to Peter: “My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?”

151:2.2 (1689.5) After a moment of silence, Peter said: “Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience.”

151:2.3 (1690.1) Jesus, after listening to Peter's interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: “Master, while I recognize many good things about Simon Peter's interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the

levnadsvanor, det ondas lockelse och köttets lustar. Sådden som föll bland stenarna står för de emotionella själar som är snabba att ta emot ny undervisning och lika snabba att ge upp sanningen när de möter svårigheter och realiteter då de söker leva upp till denna sanning; de saknar andlig uppfattningsförmåga. Sådden som föll bland tistlarna representerar dem som dras till evangeliets sanningar; de är inställda på att följa dess lärdomar men hindras av stoltheten i sitt liv och av misstänksamhet, avund och den mänskliga tillvarons bekymmer. Sådden i den goda jorden som gav skörd trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt representerar de naturliga och varierande graderna av förmåga hos män och kvinnor, som är olika utrustade med andlig upplysning, att förstå sanningen och låta sig påverkas av dess andliga lärdomar.”

När Natanael hade slutat tala kom apostlarna och deras medarbetare in på en allvarlig diskussion och livlig debatt, varvid en del argumenterade för att Petrus tolkning var den rätta, medan nästan lika många försökte försvara Natanaels tolkning av liknelsen. Under tiden hade Petrus och Natanael dragit sig tillbaka in i huset, där de var inbegripna i ett livfullt och beslutsamt försök att övertyga varandra och att få den andre att ändra sin uppfattning.

Mästaren lät denna förvirring fortgå tills den passerat sitt mest intensiva skede; sedan klappade han i händerna och kallade dem alla till sig. När de alla igen en gång hade samlats kring honom sade han: ”Har någon av er något att säga innan jag berättar för er om denna liknelse?” Efter en stunds tystnad tog Tomas till orda: ”Ja Mästare, jag vill säga några ord. Jag minns att du en gång uppmanade oss att akta oss för just detta. Du lärde oss att när vi utnyttjade illustrationer i vår förkunnelse skulle vi använda sanna historier, inte fabler, och att vi skulle välja en berättelse som bäst lämpade sig för att illustrera den centrala och väsentliga sanning som vi önskade lära folket, och efter att vi ha använt historien på detta sätt skulle vi inte försöka göra en andlig tillämpning av alla mindre detaljer i den berättade historien. Jag anser att Petrus och Natanael båda har fel i sina försök att tolka denna liknelse. Jag beundrar deras förmåga att göra sådant, men jag är lika säker på att alla sådana försök att få en naturlig liknelse att i alla sina detaljer ge upphov till andliga analogier, endast kan leda till förvirring och en allvarlig missuppfattning om det verkliga syftet med en sådan liknelse. Att jag har rätt bevisas helt av det faktum att, medan vi alla för en timme sedan var överens, är vi nu delade i två skilda grupper, som har olika åsikter om denna liknelse och som så håller fast vid dessa åsikter att det enligt min mening stör vår förmåga att helt fatta den stora sanning som du avsåg när du framförde denna liknelse för folksamlingen och senare bad oss kommentera den.”

De ord som Tomas sade hade en lugnande inverkan på dem alla. Han fick dem att minnas vad Jesus hade lärt dem vid tidigare tillfällen, och innan Jesus fortsatte att tala, reste sig Andreas och sade: ”Jag är övertygad om att Tomas har rätt, och jag skulle gärna vilja höra honom berätta för oss vilken betydelse han fäster vid liknelsen om säningsmannen.” Sedan Jesus hade gjort en gest åt Tomas att tala, sade Tomas: ”Mina bröder, jag ville inte förlänga diskussionen, men om ni så önskar vill jag säga att jag tror att denna liknelse framfördes för att lära oss en

wayside represent one's habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination.”

151:2.4 (1690.2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of Peter's interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel's explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to convince and change the mind of the other.

151:2.5 (1690.3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him. When they had all gathered around him once more, he said, “Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?” Following a moment of silence, Thomas spoke up: “Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it.”

151:2.6 (1691.1) The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: “I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower.” After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: “My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we

enda stor sanning, nämligen att oberoende av hur trofast och effektivt vi än utför våra gudomliga uppdrag kommer vår förkunnelse av rikets evangelium att leda till varierande grad av framgång, och att alla sådana skillnader i resultaten direkt beror på de förhållanden som är en del av våra verksamhetsförutsättningar och som vi har föga eller ingen kontroll över.”

När Tomas hade slutat tala var de flesta av hans predikantkolleger nästan redo att stämma med honom sagt, även Petrus och Natanael var på väg över för att tala med honom, när Jesus reste sig och sade: ”Väl gjort, Tomas; du har insett liknelsernas verkliga betydelse, men både Petrus och Natanael har gjort er alla lika mycket gott däri att de så tydligt har visat faran av att börja göra en allegori av mina liknelser. I era egna hjärtan kan ni ofta med fördel ägna er åt att låta er spekulativa fantasi flyga, men ni gör ett misstag när ni försöker erbjuda sådana slutledningar som en del av er offentliga förkunnelse.”

Nu när spänningen var över gratulerade Petrus och Natanael varandra ömsesidigt till sina tolkningar, och med undantag för tvillingarna Alfaios dristade sig var och en av apostlarna till att framföra en tolkning av liknelsen om såningsmannen innan de drog sig tillbaka för natten. Även Judas Iskariot kom fram med en mycket rimlig tolkning. De tolv brukade ofta i sin egen krets försöka fundera ut Mästarens liknelser som om de vore allegorier, men aldrig mer tog de allvarligt på sådana spekulationer. Det här var en mycket nyttig sammankomst för apostlarna och deras medarbetare, i synnerhet eftersom Jesus från denna tid allt mer använde liknelser i samband med sin offentliga förkunnelse.

3. MER OM LIKNELSER

Apostlarna var till den grad intresserade av frågan om liknelser att hela nästa kväll ägnades åt att ytterligare diskutera liknelser. Jesus inledde kvällsmötet med att säga: ”Mina kära, ni måste alltid differentiera er undervisning så att er presentation av sanningen lämpar sig för de sinnen och hjärtan som ni har framför er. När ni står inför en folkmassa med varierande intellekt och temperament kan ni inte tala olika ord till varje grupp av åhörare, men ni kan berätta en historia som förmedlar er undervisning; och då har varje grupp, rentav varje individ, möjlighet att göra sin egen tolkning av er liknelse enligt sina egna intellektuella och andliga gåvor. Ni skall låta ert ljus lysa, men gör det med visdom och omdöme. Ingen tänder en lampa och döljer den med ett kärl eller ställer den under en bänk, utan man sätter den på en hållare så att alla kan se ljuset. Låt mig tala om för er att det i himmelriket inte finns någonting dolt som inte skall göras uppenbart; inte heller finns där några hemligheter som inte till slut skall göras kända. Till slut skall allt detta komma i dagen. Tänk inte endast på folkmassorna och på hur de hör sanningen; tag även er själva i akt hur ni hör. Kom ihåg att jag många gånger har sagt er: Den som har, han skall få mera, men den som inte har, från honom skall tas också det han tror sig ha.”

Den fortsatta diskussionen om liknelser och vidare instruktioner om tolkningen av dem, kan sammanfattas och uttryckas enligt nutida språkbruk på följande sätt:

execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over which we have little or no control.”

^{151:2.7 (1691.2)} When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: “Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of parables; but both Peter and Nathaniel have done you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching.”

^{151:2.8 (1691.3)} Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master’s parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more and more employed parables in connection with his public teaching.

3. MORE ABOUT PARABLES

^{151:3.1 (1691.4)} The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening’s conference by saying: “My beloved, you must always make a difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has.”

^{151:3.2 (1692.1)} The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as

1. Jesus gav rådet att inte använda vare sig fabler eller allegorier i undervisningen av evangeliets sanningar. Han rekommenderade emellertid ett fritt användande av liknelser, i synnerhet naturliknelser. Han betonade värdet av att använda den analogi som existerar mellan naturens värld och andens värld som ett hjälpmedel i sanningsundervisningen. Han hänvisade ofta till naturens värld som "den överkliga och flyktiga skuggan av anderealiteter".

2. Jesus berättade tre eller fyra liknelser ur de hebreiska skrifterna och fäste uppmärksamheten på att denna metod att undervisa inte var helt ny. Den blev emellertid nästan en ny undervisningsmetod, så som han använde den från denna tidpunkt framåt.

3. När Jesus lärde sina apostlar värdet av liknelser fäste han uppmärksamheten på följande punkter:

Liknelsen vänder sig samtidigt till väldigt olika sinnes- och andenivåer. Liknelsen stimulerar fantasin, utmanar omdömet och leder till kritiskt tänkande; den främjar medkänsla utan att väcka antagonism.

Liknelsen utgår från det kända och går vidare till urskillning av det okända. Liknelsen använder det materiella och naturliga som ett hjälpmedel för att introducera det andliga och det övernaturliga.

Liknelser gör det lättare att fatta opartiska moraliska avgöranden. Liknelsen kringgår många fördomar, förser sinnet varsamt med ny sanning och gör allt detta på ett sätt som väcker ett minimum av självförsvar orsakat av personlig förnärmelse.

Att avvisa den sanning som den paraboliska analogin innehåller fordrar en medveten intellektuell handling som direkt föraktar ens ärliga omdöme och opartiska avgörande. Liknelsen lockar via hörselsinnet fram ett tänkande.

När läraren använder liknelser som undervisningsform blir det möjligt för honom att framföra nya och rentav häpnadsväckande sanningar samtidigt som han till stor del undviker all motsättning och yttre sammanstötning med tradition och etablerad auktoritet.

Liknelsen har också den fördelen att den stimulerar minnet av den sanning som förmedlades, när man senare möter samma bekanta situationer.

På detta sätt sökte Jesus underrätta sina anhängare om många av de underliggande orsakerna till hans sätt att allt mer använda liknelser i sin offentliga undervisning.

Mot slutet av kvällens undervisning kommenterade Jesus för första gången liknelsen om såningsmannen. Han sade att liknelsen syftade på två saker: För det första var det en översikt av hans egen verksamhet hittills och en prognos om vad som låg framför honom under återstoden av hans liv på jorden. Och för det andra var det också en antydning om vad apostlarna och andra av rikets budbärare kunde vänta sig i sin verksamhet från generation till generation under tidens gång.

Jesus anlitade också liknelser som bästa möjliga sätt att tillbakavisa Jerusalems religiösa ledares

follows:

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as "the unreal and fleeting shadow of spirit realities."

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:3.5 (1692.4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:3.6 (1692.5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

151:3.7 (1692.6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:3.8 (1692.7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:3.9 (1692.8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:3.10 (1692.9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:3.11 (1693.1) The parable also possesses the advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:3.12 (1693.2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:3.13 (1693.3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to generation as time passed.

151:3.14 (1693.4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the

utstuderade försök att tillkännage att allt hans arbete utfördes med hjälp av demoner och djävlaras furste. Hänvisandet till naturen var i strid mot sådana förklaringar eftersom människorna på den tiden ansåg att alla naturfenomen var en följd av direkt inverkan från andliga varelser och övernaturliga krafter. Han beslöt sig också för detta sätt att undervisa därför att det gjorde det möjligt för honom att förkunna väsentliga sanningar för dem som ville lära känna den bättre vägen, samtidigt som det gav hans fiender mindre möjlighet att ta anstöt och att framföra anklagelser mot honom.

Innan Jesus lät gruppen skingra sig för natten sade han: "Nu skall jag berätta för er den sista delen av liknelsen om såningsmannen. Jag vill pröva er för att få veta hur ni tar emot följande: Himmelriket är också likt en man som sått goda frön i jorden; och medan han sov om natten och skötte sina sysslor om dagen, grodde fröna och växte, och fastän han inte visste hur det gick till mognade plantan och bar frukt. Först fanns strået, så axet, och sedan fulla korn i axet. Och när sädeskornen var mogna lät han skären gå, och skörden var bärgad. Hör, du som har öra att höra med."

Mången gång vände och vred apostlarna dessa ord i sina sinnen, men Mästaren nämnde aldrig igen detta tillägg till liknelsen om såningsmannen.

4. FLER LIKNELSER VID SJÖSTRANDEN

Följande dag undervisade Jesus folket åter igen från båten och sade: "Med himmelriket är det som när en man hade sått god säd i sin åker; men medan han låg och sov kom hans fiende och sådde ogräs mitt bland vetet och gick sedan sin väg. När såden växte upp och gick i ax, visade sig också ogräset. Då gick tjänarna till sin herre och sade: 'Herre, var det inte god säd du sådde i din åker? Varifrån kommer då ogräset?' Och han svarade tjänarna: 'Det är en fiende som har varit framme.' Tjänarna frågade då sin herre: 'Skall vi alltså gå och rensa bort ogräset?' Men han svarade dem och sade: 'Nej, då kan ni rycka upp vetet samtidigt som ni rensar bort ogräset. Låt båda växa tills det är dags att skörda; då skall jag säga till dem som skall skörda: 'Rensa först bort ogräset och bind ihop det i knippen att eldas upp, och saml sedan vetet i min lada.'"

Efter det att folket hade ställt några frågor berättade Jesus en annan liknelse: "Himmelriket är som ett senapskorn som en man sådde i sin åker. Det är det minsta av alla frön, men när det har växt upp är det större än alla örter och blir som ett träd, så att himlens fåglar kan komma för att vila sig på dess grenar."

"Himmelriket är också som en surdeg som en kvinna tog och satte i tre mått mjöl, och på så sätt blev allt mjöl syrat."

"Himmelriket är också likt en skatt som låg gömd i en åker och som en man hittade. I sin glädje gick han och sålde allt han ägde för att få pengar att köpa åkern."

religious leaders at Jerusalem to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

151:3.15 (1693.5) Before he dismissed the group for the night, Jesus said: "Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear."

151:3.16 (1693.6) Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. MORE PARABLES BY THE SEA

151:4.1 (1693.7) The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: "The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: 'Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?' And he replied to his servants, 'An enemy has done this.' The servants then asked their master, 'Would you have us go out and pluck up these weeds?' But he answered them and said: 'No, lest while you are gathering them up, you uproot the wheat also. Rather let them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn.'"

151:4.2 (1693.8) After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: "The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and rest in the branches thereof."

151:4.3 (1694.1) "The kingdom of heaven is also like leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was leavened."

151:4.4 (1694.2) "The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field."

"Med himmelriket är det också som när en köpman sökte efter fina pärlor; och när han hittade en dyrbar pärla gick han ut och sålde allt han ägde för att kunna köpa den utomordentliga pärlan."

"Med himmelriket är det också som med en not som kastades i sjön, och man fick fisk av alla slag i den. När noten var full drog fiskarna upp den på stranden, där de satte sig ned för att sortera fiskarna; de goda fiskarna samlade de i korgar och de dåliga kastade de bort."

Många andra liknelser framförde Jesus för folkmassorna. I själva verket undervisade han dem sällan på något annat sätt från och med denna tid. Efter att ha talat i liknelser till en stor allmänhet brukade han under kvällslektionerna utveckla sin undervisning mer utförligt och förklarande för apostlarna och evangelisterna.

5. BESÖKET I HERESA

Folkmassan fortsatte att växa under veckan. På sabbaten skyndade Jesus upp till bergen, men då söndagsmorgonen kom återvände folkmassorna. Jesus talade till dem tidigt på eftermiddagen efter det att Petrus hade predikat, och när han hade avslutat sade han till apostlarna: "Folkmassorna har tröttnat ut mig; låt oss fara över till andra sidan så att vi får vila en dag."

På färden över sjön mötte de en av dessa häftiga och plötsliga stormar som är typiska för Galileiska sjön, i synnerhet den tiden på året. Denna vattenmassa ligger drygt två hundra meter under havsytan och omges av höga strandbankar, särskilt i väster. Det finns djupa klyftor som leder upp från sjön in i bergen, och när den upphettade luften under dagen stiger upp och stannar över sjön, tenderar den svalnande luften i klyftorna efter solnedgången att stöta ned mot sjön. Dessa stormvindar uppstår plötsligt och försvinner ibland lika snabbt.

Det var just en sådan kvällsstorm som överraskade båten som förde Jesus över till andra stranden denna söndagskväll. Tre andra båtar med en del av de yngre evangelisterna följde efter. Stormen var häftig trots att den höll sig till denna del av sjön och inga tecken på storm syntes på den västra stranden. Stormen var så hård att vågorna började slå över båten. Den hårda vinden hade slitit loss seglet innan apostlarna hann reva det, och de var nu helt beroende av årorna då de mödosamt arbetade sig fram mot stranden som låg på närmare tre kilometers avstånd.

Under tiden låg Jesus och sov i aktern av båten under ett litet skyddstak. Mästaren var uttröttad när de lämnade Betsaida, och det var för att få vila som han hade bett dem att ta honom över till andra sidan av sjön. Dessa tidigare fiskare var starka och erfarna roddare, men det här var en av de värsta stormar de någonsin hade råkat ut för. Fastän vinden och vågorna kastade deras båt hit och dit som en leksaksbåt, sov Jesus ostört vidare. Petrus satt vid den högra åran nära aktern. När båten började fyllas med vatten lämnade han sin åra, rusade över till Jesus, skakade om honom

151:4.5 (1694.3) "The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl."

151:4.6 (1694.4) "Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away."

151:4.7 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. THE VISIT TO KHERESA

151:5.1 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: "I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day."

151:5.2 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden windstorms which are characteristic of the Sea of Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

151:5.3 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:5.4 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Betsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to

häftigt för att väcka honom, och när Jesus hade vaknat sade Petrus: "Mästare, vet du inte att vi är mitt inne i en våldsam storm? Om du inte räddar oss går vi alla under."

När Jesus kom ut i regnet såg han först på Petrus, och sedan han hade kiset in i mörkret på de kämpande roddarna vände han igen blicken mot Simon Petrus, som i sin upprördhet ännu inte hade återvänt till sin åra, och sade: "Varför är ni alla så fulla av rädsla? Var är er tro? Frid, lugna ned er." Jesus hade knappt hunnit yttra denna tillrättavisning till Petrus och de övriga apostlarna, han hade knappt hunnit be Petrus söka frid för att lugna sin upprörda själ då störningen i atmosfären, som hade funnit sin jämvikt, förbyttes i ett stort lugn. De arga vågorna lade sig nästan genast medan de mörka molnen, som hade tömt sig i en kort skur, försvann och stjärnorna lyste på himlen ovan. Så vitt vi kan bedöma var allt detta enbart tillfälligheter, men apostlarna, i synnerhet Petrus, höll alltid denna händelse för ett naturmirakel. Det var särskilt lätt för den tidens människor att tro på naturmirakel, då de var fast övertygade om att hela naturen var en företeelse som direkt kontrollerades av andekrafter och övernaturliga varelser.

Jesus förklarade tydligt för de tolv att han hade talat till deras upprörda andar och vänt sig till deras av rädsla irrande sinnen, att han inte hade befallt elementen att lyda hans ord, men det tjänade ingenting till. Mästarens anhängare gav alltid envist sin egen tolkning åt alla sådana händelser som berodde på tillfälligheter. Från och med denna dag ansåg de definitivt att Mästaren hade absolut makt över naturens element. Petrus tröttnade aldrig på att berätta hur "till och med vinden och vågorna lyder honom."

Det var sent på kvällen när Jesus och hans medarbetare nådde stranden, och då det var en lugn och vacker natt övernattade de alla i båtarna och gick iland först kort efter soluppgången nästa morgon. När de hade samlats, omkring fyrtio allt som allt, sade Jesus: "Låt oss gå upp i bergen där borta och stanna några dagar medan vi tänker över problemen i Faderns rike."

6. DEN VANVETTIGE I HERESA

Fastän största delen av den närliggande östra stranden höjde sig svagt sluttande mot höglandet längre bort, fanns det just vid denna plats en brant bergskulle där stranden på vissa ställen stupade tvärbrant ned i sjön. Jesus pekade upp mot sidan av den närbelägna bergskullen och sade: "Låt oss gå upp på denna bergssluttnings för att inta vår frukost och vila och samtala på något skyddat ställe."

Hela denna bergssluttnings var full av grottor som hade huggits ut ur berget. Många av dessa fördjupningar var forntida gravkamrar. Ungefär halvvägs upp längs bergssluttnings på ett litet, relativt jämnt ställe fanns den lilla byn Heresas gravgård. När Jesus och hans medarbetare passerade nära denna gravplats rusade en vanvettig som bodde i dessa bergsgrottor fram till dem. Denne galne man var välkänd i trakten och hade en tid varit fjättrad med bojor och kättingar i en av grotterna. Han hade för länge sedan brutit sönder

Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: "Master, don't you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish."

151:5.5 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: "Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet." Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit forces and supernatural beings.

151:5.6 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master's followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how "even the winds and the waves obey him."

151:5.7 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: "Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father's kingdom."

6. THE KHERESA LUNATIC

151:6.1 (1695.4) Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: "Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk."

151:6.2 (1695.5) This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had

sina bojor och strövade nu fritt omkring bland gravarna och de övergivna gravkamrarna.

Denne man, som hette Amos, led av ett periodiskt återkommande vansinne. Det fanns långa tidsperioder då han kunde skaffa sig lite kläder och klara sig ganska bra bland sina medmänniskor. Under en av dessa ljusa mellanperioder hade han farit över till Betsaida, där han hade hört Jesus och apostlarna predika och då blivit en som halvhjärtat trodde på rikets evangelium. Men snart började igen ett stormigt skede i hans lidande och han flydde till gravarna där han jämrade sig, skrek högt och betedde sig så att han injagade skräck i alla som råkade möta honom.

När Amos kände igen Jesus föll han ned vid hans fötter och utropade: "Jag känner dig Jesus, men jag är besatt av många djävlar och jag bönfaller dig att inte plåga mig." Denne man trodde uppriktigt att hans tidvisa mentala lidande orsakades av att onda eller orena andar vid sådana tillfällen trängde in i honom och tog hans sinne och kropp i sitt våld. Hans svårigheter var till största delen emotionella — hans hjärna var inte allvarligt skadad.

Jesus såg ned på mannen som låg hopkrupen likt ett djur vid hans fötter, böjde sig ned, tog honom i handen, reste upp honom och sade: "Amos, du är inte besatt av en djävul; du har redan hört den goda nyheten att du är en son till Gud. Jag befäller dig att komma ut ur detta anfall." Och när Amos hörde Jesus tala dessa ord skedde en sådan förändring i hans intellekt att han genast återfick sitt rätta sinne och sin normala kontroll över känslorna. Nu hade redan en ansenlig folkhop samlats från den närlägnade byn, och dessa människor, utökade med svinherdarna från höglandet ovanför dem, blev förvånade att se den vanvettiga sitta tillsammans med Jesus och hans anhängare, vid sitt sinnes fulla bruk och fritt samtalande med dem.

När svinherdarna rusade in i byn för att sprida nyheten om tämjandet av den sinnessjuka gick hundarna till anfall mot en liten och oöverskådad hjord om ett trettiotal svin och drev de flesta av dem ut över stupet i sjön. Det var denna tillfälliga händelse, i förening med Jesu närvaro och det förment mirakulösa botandet av den galne, som gav upphov till legenden att Jesus hade botat Amos genom att driva ut en legion djävlar från honom, och att djävlarna hade gått in i svinen och fått dem att genast huvudstupa störta sig till sin undergång i sjön nedanför. Innan dagen var till ända hade svinherdarna spritt ut informationen om händelsen, och hela byn trodde på den. Amos trodde i högsta grad på denna berättelse. Han såg svinen tumla över bergskanten kort efter det att hans plågade sinne hade lugnat sig, och han trodde alltid att de tog med sig själva de onda andar som så länge hade pinat och plågat honom. Detta hade mycket att göra med att hans tillfrisknande blev bestående. Det är likaså sant att Jesu apostlar (utom Tomas) trodde att episoden med svinen hade ett direkt samband med att Amos blev botad.

Jesus fick inte den vila han sökte. Under största delen av den dagen ansattes han av människor som kom för att de hade hört att Amos hade blivit botad och som attraherades av berättelsen om att demonerna hade gått ut ur den galne och in i svinhorden. Sedan, efter endast en natts vila, väcktes Jesus och hans

broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

151:6.3 (1696.1) This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Betsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

151:6.4 (1696.2) When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: "I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me." This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

151:6.5 (1696.3) Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: "Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this spell." And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the near-by village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:6.6 (1696.4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus' apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only one night of rest, early

vänner av en delegation av dessa svinuppfödande icke-judar, som hade kommit för att enträget be honom avlägsna sig därifrån. Deras talesman sade till Petrus och Andreas: "Fiskare från Galiléen, avlägsna er från oss och tag er profet med er. Vi vet att han är en helig man, men vårt lands gudar känner honom inte och det finns risk för att vi förlorar många svin. Rädslan för er har kommit över oss, och vi ber er gå bort härifrån." När Jesus hörde dem sade han till Andreas: "Låt oss återvända till vårt ställe."

När de var färdiga att ge sig iväg bad Amos innerligt Jesus om att få följa med dem tillbaka, men Mästaren ville inte ge sitt samtycke. Jesus sade till Amos: "Glöm inte att du är en Guds son. Återvänd till ditt eget folk och visa dem vad stort Gud har gjort för dig." Och Amos vandrade omkring och berättade att Jesus hade drivit ut en legion djävlar från hans plågade själ, och att dessa onda andar hade gått in i en hjord av svin och drivit dem till en snabb förintelse. Han upphörde inte förrän han hade gått till alla städer i Dekapolis och förkunnat vad stort Jesus hade gjort för honom.

Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: "Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence." And when Jesus heard them, he said to Andrew, "Let us return to our place."

151:6.8 (1697.1) As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: "Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you." And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

Kapitel 152. Händelserna som ledde fram till krisen i Kafarnaum

⇨ 151

Urantiaboken

153 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 152

HÄNDELSENA SOM LEDDE FRAM TILL
KRISEN I KAFARNAUM

Sektioner

Introduktion

1. I Jairos hus
2. Mat åt femtusen människor
3. Kungamakarepisoden
4. Simon Petrus nattliga vision
5. Tillbaka i Betsaida
6. I Gennesaret
7. I Jerusalem

Introduktion

BERÄTTELSEN om hur Amos, den vanvettige i Heresa, hade blivit botad hade redan nått Betsaida och Kafarnaum, så att en stor människoskara väntade på Jesus när hans båt denna tisdagsförmiddag lade till vid stranden. Bland denna folkmassa fanns också de nya observatörerna från judarnas Sanhedrin-råd i Jerusalem, vilka hade kommit ned till Kafarnaum för att finna orsak att anhålla och fälla Mästaren. Medan Jesus talade med dem som hade samlats för att välkomna honom, banade sig Jairos, en av föreståndarna för synagogan, fram genom folkträngseln, föll ned vid Jesu fötter, tog honom i handen och bönföll honom att brådskskande följa med, då han sade: "Mästare, min lilla dotter, vårt enda barn, ligger hemma i dödens grepp. Jag bönfaller dig att komma och bota henne." När Jesus fick höra denna fars anhållan sade han: "Jag skall följa med dig."

När Jesus gick med Jairos följde den stora folkhopan efter, vilken hade hört faderns anhållan, för att se vad som skulle hända. Strax innan de nådde föreståndarens hus, längs en smal gata och folkhopan trängde sig på Jesus, stannade han plötsligt och utropade: "Någon rörde vid mig." När de som befann sig nära intill honom nekade till att ha rört vid honom sade Petrus: "Mästare, du ser ju hur folkhopan tränger på och hotar att krossa oss, och ändå säger du 'någon rörde vid mig'. Vad menar du?" Då sade Jesus: "Jag frågade vem som rörde vid mig, ty jag märkte att levande energi gick ut från mig." Då Jesus såg sig omkring föll hans ögon på en kvinna i närheten, och hon

PAPER 152

EVENTS LEADING UP TO THE
CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction

1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

INTRODUCTION

^{152:0.1 (1698.1)} THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

^{152:0.2 (1698.2)} As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they hastened through a narrow street and as the throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, "Someone touched me." And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: "Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say 'someone has touched me.' What do you mean?" Then Jesus said: "I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me." As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by

kom fram, föll på knä vid hans fötter och sade: "I åratäl har jag lidit av plågsamma blödningar. Jag har fått utstå mycket hos många läkare; jag har använt allt vad jag ägde, men ingen har kunnat bota mig. Sedan fick jag höra om dig, och då tänkte jag att om jag bara får röra vid hans mantelfäll skall jag förvisso bli frisk. Därför pressade jag mig framåt med folkhopen på dess väg tills jag stod nära dig, Mästare, rörde vid kanten av din mantel och blev helad; jag vet att jag har blivit botad från mitt lidande."

När Jesus hörde detta tog han henne i handen, lyfte upp henne och sade: "Dotter, din tro har helat dig; gå i frid." Det var hennes tro och inte hennes beröring som botade henne. Detta fall belyser väl de många till synes mirakulösa helbrägdagörelser som anslöt sig till Jesu jordiska liv men som på intet sätt framkallades av hans medvetna vilja. Tidens gång visade att denna kvinna verkligen blev botad från sin plåga. Hennes tro var av den art att den fick ett direkt grepp om den skapande kraft som tillhör Mästarens person. Med den tro hon hade behövdes det endast att hon närmade sig Mästarens person. Det var inte alls nödvändigt att röra vid hans mantel; detta var endast den vidskepliga delen av hennes tro. Jesus kallade till sig denna kvinna, Veronica från Caesarea-Filippi, för att rätta till två fel som kunde ha dröjt kvar i hennes sinne eller hos dem som bevitnade detta helande: Han ville inte att Veronica skulle avlägsna sig i den tron att hennes rädsla, då hon försökte stjäla sig till sitt helande, hade fått sin belöning, eller att hennes vidskepelse, då hon associerade beröringen av hans mantel med sitt helande, hade haft sin verkan. Jesus ville att alla skulle få veta att det var hennes rena och levande tro som hade åstadkommit helandet.

1. I JAIROS HUS

Jairos var naturligtvis ytterst otålig över denna försening i att nå hans hem. Därför skyndade de nu fram med ännu raskare steg. Redan innan de kom in på föreståndarens gård kom en av tjänarna ut och sade: "Besvära inte Mästaren, din dotter är död." Men Jesus föreföll att inte bry sig om tjänarens ord, ty han tog med sig Petrus, Jakob och Johannes, vände sig till den av sorgen drabbade fadern och sade: "Var inte rädd, tro bara." När han steg in i huset fann han redan flöjtblåsarna där tillsammans med gråterskorna, som förde ett anskrämligt oväsen; släktingarnas gråt och klagan hade redan börjat. När han hade kört ut alla sörjande ur rummet gick han in dit med fadern, modern och sina tre apostlar. Han hade sagt till de sörjande att tösen inte var död, men de hånskrattade åt honom. Jesus vände sig nu till modern och sade: "Din dotter är inte död, hon sover bara." När det hade blivit lugnare i huset gick Jesus fram till det ställe där barnet låg, tog henne i handen och sade: "Dotter, jag säger dig, vakna och stig upp!" När flickan hörde dessa ord steg hon genast upp och vandrade tvärs över rummet. Om en stund, när hon hade återhämtat sig från sin förvirring, sade Jesus till att de skulle ge henne något att äta, ty hon hade varit en lång tid utan mat.

Emedan det i Kafarnaum fanns mycket agitation mot Jesus kallade han samman familjen och förklarade att flickan hade befunnit sig i ett tillstånd av koma efter

woman, who, coming forward, knelt at his feet and said: "For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction."

^{152:0.3 (1698.3)} When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: "Daughter, your faith has made you whole; go in peace." It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus' earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master's person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master's person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. AT JAIRUS'S HOUSE

^{152:1.1 (1699.1)} Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler's yard, one of his servants came out, saying: "Trouble not the Master; your daughter is dead." But Jesus seemed not to heed the servant's words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned and said to the grief-stricken father: "Fear not; only believe." When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: "Your daughter is not dead; she is only asleep." And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, "Daughter, I say to you, awake and arise!" And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

^{152:1.2 (1699.2)} Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of

en långvarig feber, att han endast hade väckt henne från detta tillstånd och inte uppväckt henne från de döda. Likaså förklarade han allt detta för sina apostlar, men det var fåfängt. De trodde alla att han hade uppväckt den lilla flickan från de döda. Vad Jesus sade som förklaring till många av dessa synbarliga mirakel hade mycket liten inverkan på hans anhängare. De var mirakelsinnade och förlorade inget tillfälle att igen tillskriva Jesus ett nytt underverk. Jesus och apostlarna återvände till Betsaida sedan han uttryckligen hade ålagt dem alla att inte berätta om händelsen för någon människa.

När han kom ut från Jairos hus följde två blinda män, som leddes av en dövstum pojke, efter honom och ropade på helande. Ungefär vid denna tid var Jesu rykte som helbrägdagörare som allra störst. Vart han än gick väntade de sjuka och lidande på honom. Mästaren såg nu mycket tård ut, och alla hans vänner började bli oroade för att han kanske skulle fortsätta sitt arbete som lärare och helbrägdagörare tills han faktiskt bröt samman.

Jesu apostlar, för att inte nämna vanliga människor, kunde inte förstå denna Gud-människas natur och egenskaper. Inte heller har någon senare generation kunnat utvärdera vad som försiggick på jorden i den person som var Jesus från Nasaret. Och det kan aldrig uppkomma ett tillfälle för vare sig vetenskapen eller religionen att komma underfund med dessa märkliga händelser av den enkla orsaken att en sådan enastående situation aldrig mer kan uppkomma vare sig i denna värld eller i någon annan värld i Nebadon. Aldrig mer kommer det i någon värld i hela detta universum att i de dödligas köttsliga gestalt framträda någon varelse som samtidigt förkroppsligar alla egenskaper hos den skapande energin i kombination med andliga förmågor som transcenderar tiden och de flesta andra materiella begränsningar.

Aldrig innan Jesus var på jorden, eller sedan dess, har det varit möjligt att så direkt och åskådligt nå de resultat som följer av en stark och levande tro hos dödliga män och kvinnor. För att upprepa dessa företeelser skulle vi vara tvungna att träda direkt inför Mikael, Skaparen, och att finna honom sådan han var på den tiden — som Människosonen. På samma sätt borde ni idag, då hans frånvaro förhindrar sådana materiella manifestationer, avhålla er från att sätta någon form av begränsning för hans eventuella manifestation av sin andliga styrka. Även om Mästaren är frånvarande som materiell varelse, är han närvarande som ett andligt inflytande i människornas hjärtan. Genom att lämna denna värld gjorde Jesus det möjligt för sin ande att leva vid sidan av hans Faders ande, som bor i sinnet hos alla människor.

2. MAT ÅT FEMTUSEN MÄNNISKOR

Jesus fortsatte att undervisa folket på dagen medan han på kvällen instruerade apostlarna och evangelisterna. På fredagen utlyste han en veckas ledighet, så att alla hans anhängare kunde gå hem eller till sina vänner i många dagar innan de gjorde sig redo att vandra upp till Jerusalem för påskhögtiden. Men mer än hälften av hans lärjungar vägrade att lämna honom, och folksamlingen växte från dag till dag till den grad att David Sebedaios ville göra i ordning ett nytt läger, men

coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Betsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

^{152:1.3 (1699.3)} When he came out of Jairus's house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus' reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

^{152:1.4 (1699.4)} Jesus' apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

^{152:1.5 (1700.1)} Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator, and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power*. Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

^{152:2.1 (1700.2)} Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus

Jesus vägrade att ge sitt samtycke. Mästaren fick så litet vila under sabbaten att han på söndagsmorgonen den 27 mars försökte komma bort från folket. En del av evangelisterna lämnades kvar för att tala till folksamlingen medan Jesus och de tolv planerade att obemärkt fly till den motsatta stranden av sjön för att där i en vacker park söder om Betsaida-Julias få den vila som de var i så stort behov av. Detta område var ett omtyckt rekreativsställe för folk från Kafarnaum; de kände alla till dessa parker vid den östra stranden.

Men folket ville inte gå med på detta. De såg vilken riktning båten med Jesus tog, hyrde alla tillgängliga farkoster och följde efter. De som inte fick tag i en båt begav sig till fots på en vandring runt den norra ändan av sjön.

Sent på eftermiddagen hade mer än ett tusen personer lokaliserat Mästaren i en av parkerna, och han höll ett kort tal till dem, varefter Petrus talade. Många av dessa människor hade tagit mat med sig, och sedan de hade ätit kvällsmålet samlades de i små grupper medan Jesu apostlar och lärjungar undervisade dem.

På måndagseftermiddagen hade folksamlingen ökat till mer än tretusen människor, och fortfarande — till långt in på kvällen — strömmade folk in och förde med sig alla möjliga slags sjuka. Hundratals intresserade hade planerat att på sin väg till påskfirandet göra ett uppehåll i Kafarnaum för att se och höra Jesus, och de vägrade helt enkelt att bli besvikna. Vid dagstiden på onsdagen hade omkring femtusen män, kvinnor och barn samlats här i denna park söder om Betsaida-Julias. Vädret var angenämt, ty regntiden var snart förbi i den här trakten.

Filippos hade reserverat mat för tre dagar för Jesus och de tolv, och matförrådet sköttes av ynglingen Markus, som var deras springpojke och hjälpreda. Denna eftermiddag, som var den tredje dagen för nästan hälften av folksamlingen, började den mat som folk hade fört med sig att ta slut. David Sebedaios hade inte här någon tältstad för att livnära och härbärga folkmängden. Inte heller hade Filippos provianterat för en sådan folksamling. Men fastän människorna var hungriga ville de inte ge sig av. Det viskades tyst omkring att Jesus, då han ville undvika problem med både Herodes och ledarna i Jerusalem, hade valt detta lugna ställe, utanför alla hans fienders förvaltningsområde, som lämplig plats för att bli krönt till konung. Folkets entusiasm steg timme för timme. Inte ett ord sades till Jesus, men naturligtvis visste han allt om vad som var på gång. Till och med de tolv apostlarna påverkades fortfarande av sådana stämningar, i synnerhet de yngre evangelisterna. De apostlar som förhöll sig gynnsamt till detta försök att utropa Jesus till konung var Petrus, Johannes, Simon Seloten och Judas Iskariot. De som motsatte sig planen var Andreas, Jakob, Natanael och Tomas. Matteus, Filippos och tvillingarna Alfaios tog inte ställning. Ledare för denna hemliga plan att göra Jesus till kung var Joab, en av de unga evangelisterna.

Så här var läget vid femtiden på onsdagseftermiddagen när Jesus bad Jakob Alfaios kalla på Andreas och Filippos. Jesus sade: "Vad skall vi göra med folksamlingen? De har nu varit med oss i tre dagar och många av dem är hungriga. De är utan mat." Filippos och Andreas utbytte blickar och sedan svarade Filippos: "Mästare, du borde sända iväg dessa

refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Betsaida-Julias. This region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

152:2.2 (1700.3) But the people would not have it so. They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

152:2.3 (1700.4) By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

152:2.4 (1700.5) Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them. Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Betsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this locality.

152:2.5 (1700.6) Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iskariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip, and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

152:2.6 (1701.1) This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and Philip. Said Jesus: "What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food." Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: "Master,

människor så att de kan gå till byarna i närheten och köpa sig mat." Andreas, som fruktade att kungaplanen skulle förverkligas, förenade sig snabbt med Filippus och sade: "Ja Mästare, jag tycker det är bäst att du låter folksamlingen skingra sig så att de kan gå sin väg och köpa mat medan du får vila dig ett tag." Nu hade redan andra apostlar kommit med i överläggningen. Då sade Jesus: "Men jag vill inte sända iväg dem hungriga; kan ni inte skaffa mat åt dem?" Detta var för mycket för Filippus och han sade rent ut: "Mästare, var skulle vi här ute på landet kunna köpa bröd för denna folksamling?, och tvåhundra denarer skulle inte räcka till att köpa mat till lunchen."

Innan apostlarna hade möjlighet att uttala sig vände sig Jesus till Andreas och Filippus och sade: "Jag vill inte sända bort dessa människor. De är som får utan en herde. Jag skulle vilja ge dem något att äta. Vad har vi med oss i matväg?" Medan Filippus samtalade med Matteus och Judas sökte Andreas upp ynglingen Markus för att ta reda på hur mycket som fanns kvar av deras matförråd. Han återvände till Jesus och sade: "Pojken har kvar endast fem kornbröd och två torkade fiskar" — och Petrus tillade genast: "Vi har ännu inte ätit ikväll."

För ett ögonblick stod Jesus tyst. Det fanns en avlägsen blick i hans ögon. Apostlarna sade ingenting. Jesus vände sig plötsligt till Andreas och sade: "Hämta bröden och fiskarna till mig." När Andreas hade kommit med korgen till Jesus, sade Mästaren: "Säg åt folket att slå sig ned i gräset i grupper om ett hundra, utnämna en ledare för varje grupp och samla samtidigt alla evangelister hit till oss."

Jesus tog bröden i sina händer och efter att ha sagt tacksägelsen bröt han brödet och gav det åt apostlarna, som gav det vidare till sina medarbetare, som i sin tur bar ut det till folksamlingen. På samma sätt bröt och fördelade Jesus fiskarna, och alla åt och blev mätta. När de alla hade ätit sade Jesus till lärjungarna: "Samla ihop de överblivna bitarna, så att ingenting går förlorat." När de hade samlat in resterna hade de tolv fulla korgar. De som deltog i denna ovanliga festmåltid uppgick till omkring femtusen män, kvinnor och barn.

Detta är det första och enda naturmiraklet som Jesus utförde till följd av hans medvetna förhandsplanering. Det är sant att hans lärjungar var benägna att kalla mångt och mycket för mirakel, fastän så inte var fallet, men detta var en genuin övernaturlig förrättning. I detta fall — så har vi fått lära oss — mångfaldigade Mikael födoelementen så som han alltid gör, förutom att han eliminerade tidsfaktorn och den synliga livskanalen.

3. KUNGAMAKAREPISODEN

Måttandet av de femtusen människorna med hjälp av övernaturlig energi var igen ett av de fall där mänskligt medlidande i förening med skapande kraft resulterade i det som inträffade. Nu när människorna hade fått äta sig mätta, och eftersom detta häpnadsväckande underverk omedelbart ökade Jesu berömmelse, behövde uppsåtet att gripa tag i Mästaren och utropa honom till konung inte längre någon

you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food." And Andrew, fearing the materialization of the king plot, quickly joined with Philip, saying: "Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season." By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: "But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?" This was too much for Philip, and he spoke right up: "Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two hundred denarii worth would not be enough for lunch."

^{152:2.7 (1701.2)} Before the apostles had an opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: "I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?" While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: "The lad has left only five barley loaves and two dried fishes" — and Peter promptly added, "We have yet to eat this evening."

^{152:2.8 (1701.3)} For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, "Bring me the loaves and fishes." And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: "Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us."

^{152:2.9 (1701.4)} Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: "Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost." And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

^{152:2.10 (1702.1)} And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. THE KING-MAKING EPISODE

^{152:3.1 (1702.2)} The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread

personlig ledning. Tanken föreföll att sprida sig i folkmassan likt en löpeld. Folksamlingens reaktion inför detta plötsliga och spektakulära tillfredsställande av deras fysiska behov var djupgående och överväldigande. Under en lång tid hade judarna fått lära sig att när Messias, Davids son, kom skulle han igen få landet att flöda av mjölk och honung, och livets bröd skulle utdelas till dem liksom manna från himlen förmodades ha regnat ned över deras förfäder i öken. Gick nu inte all denna förväntan i uppfyllelse rakt inför deras ögon? När denna hungriga, undernärda folkmassa hade slutat proppa sig full med mirakelfödan, följde en enda enhällig reaktion: "Han är vår konung." Israels undergörande befriare hade kommit. I dessa enkelt sinnade människors ögon förde förmågan att förplåga med sig rätten att härska. Det var därför inget under att folksamlingen efter trakteringen reste sig som en man och ropade: "Gör honom till konung!"

Detta mäktiga rop entusiasmerade Petrus och de apostlar som fortfarande hoppades på att få se Jesus hävda sin rätt att härska. Men dessa falska förhoppningar skulle inte bli långlivade. Ekot av detta mäktiga rop från folksamlingen hade knappt slutat att ljuda från bergen i närheten då Jesus steg upp på en väldig sten, lyfte sin högra hand för att påkalla deras uppmärksamhet och sade: "Mina barn, ni menar väl, men ni är kortsynta och materiellt sinnade." En kort paus följde; denne ståtliga galilé stod där med majestätisk hållning i det förtrollande skenet från skymningen i öster. Han såg ut verkligen som en konung på alla sätt och vis när han fortsatte att tala till folkmassan som höll andan: "Ni vill göra mig till konung, inte för att era själar har upplysts av en stor sanning, utan för att era magar har fyllts av bröd. Hur många gånger har jag inte sagt er att mitt rike inte är av denna värld? Detta himmelrike som vi förkunnar är ett andligt brödraskap, och ingen människa som sitter på en materiell tron härskar över det. Min Fader i himlen är den allvisa och allsmäktiga Härskaren över detta brödraskap av Guds söner på jorden. Har jag så misslyckats med att uppenbara andarnas Fader för er, att ni skulle vilja göra hans köttslige Son till konung! Gå nu alla härifrån till era egna hem. Om ni måste ha en konung, låt ljusets Fader trona i hjärtat på var och en av er som ande-Härskaren över allting."

Dessa Jesu ord fick de församlade människorna att förstummade och nedslagna ge sig i väg. Många som hade trott på honom vände om och från den dagen följde honom inte längre. Apostlarna var mållösa. De stod tyst samlade kring de tolv korgarna med de överblivna matbitarna; endast springpojken, ynglingen Markus sade: "Och han vågade att bli vår kung." Innan Jesus gick för att vara ensam i bergen vände han sig till Andreas och sade: "Tag dina bröder med dig tillbaka till Sebedaios hus och bed tillsammans med dem, i synnerhet för din bror Simon Petrus."

4. SIMON PETRUS NATTLIGA VISION

Apostlarna utan sin Mästare — ivägskickade för sig själva — steg in i båten och började under tystnad ro mot Betsaida på västra stranden av sjön. Ingen av de tolv var så tillintetgjord och nedslagen som Simon Petrus. Knappt ett ord sades; de tänkte alla på Mästaren som var ensam i bergen. Hade han övergett

through the crowd like a contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah, the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: "Here is our king." The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, "Make him king!"

^{152:3.2 (1702.3)} This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: "My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded." There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: "You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things."

^{152:3.3 (1702.4)} These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, "And he refused to be our king." Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: "Take your brethren back to Zebedee's house and pray with them, especially for your brother, Simon Peter."

4. SIMON PETER'S NIGHT VISION

^{152:4.1 (1703.1)} The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Betsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills. Had he forsaken them? He had never before sent them

dem? Han hade aldrig tidigare sänt iväg dem alla och vägrat att följa med dem. Vad kunde allt detta betyda?

Mörkret föll över dem, ty det hade blåst upp till en stark motvind som gjorde det nästan omöjligt att komma framåt. När timmarna av mörker och hårt roende gick blev Petrus uttröttad och föll in i en djup sömn av utmattning. Andreas och Jakob lade honom att vila på den mjuka toften i båtens akter. Medan de andra apostlarna knogade på mot vind och vågor hade Petrus en dröm; han såg i en vision Jesus komma vandrande på sjön emot. Då Mästaren föreföll att vandra vidare förbi båten ropade Petrus: "Rädda oss Mästare, rädda oss." De som befann sig i bakre delen av båten hörde honom säga några av dessa ord. När denna nattliga syn fortgick i Petrus sinne drömde han att han hörde Jesus säga: "Var vid gott mod; det är jag, var inte rädd." Detta var som Gileads balsam för Petrus oroade själ; det lugnade hans oroliga ande så att han (i sin dröm) ropade till Mästaren: "Herre, om det verkligen är du, be mig komma och gå med dig på vattnet." När Petrus började gå på vattnet skrämdes de väldiga vågorna honom, och då han höll på att sjunka ropade han: "Herre, rädda mig!" Många av de tolv hörde honom ropa detta. Sedan drömde Petrus att Jesus kom till hans hjälp, sträckte ut sin hand, tog tag i honom, lyfte upp honom och sade: "O, du trossvage, varför tvivlade du?"

Under den senare delen av sin dröm reste sig Petrus från toften där han sov och steg faktiskt överbord ned i vattnet. Han vaknade från sin dröm när Andreas, Jakob och Johannes sträckte sig ned och drog upp honom från sjön.

För Petrus var denna upplevelse alltid verklig. Han trodde uppriktigt att Jesus kom till dem den natten. Han övertygade endast delvis Johannes Markus, vilket förklarar varför Markus utelämnade en del av berättelsen från sin redogörelse. Lukas, läkaren som noggrant forskade i dessa händelser, slöt sig till att episoden var en vision som Petrus hade och vägrade därför att ta med berättelsen när han förberedde sin egen redogörelse.

5. TILLBAKA I BETSAIDA

På torsdagsmorgonen före gryningen ankrade de sin båt en bit ut från stranden nära Sebedaios hus och sökte sova omkring ungefär mitt på dagen. Andreas var först uppe, och då han vandrade ner till sjön fann han Jesus sittande på en sten vid vattenbrynet tillsammans med deras springbud. Oaktat att många i folksamlingen och bland de unga evangelisterna sökte efter Jesus hela natten och en stor del av följande dag i bergskullarna i öster, hade han och ynglingen Markus kort efter midnatt börjat vandra runt sjön och över floden tillbaka till Betsaida.

Av dem fem tusen som hade mättats på ett mirakulöst sätt och som, när deras magar var fulla och deras hjärtan tomma, skulle ha gjort honom till kung, fortsatte endast omkring femhundra att följa efter honom. Men innan dessa fick bud om att han var tillbaka i Betsaida bad Jesus Andreas samla de tolv apostlarna och deras medarbetare, inklusive kvinnorna, och sade: "Jag vill tala med dem", och när alla var redo sade Jesus:

all away and refused to go with them. What could all this mean?

^{152:4.2 (1703.2)} Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion. Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, "Save us, Master, save us." And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter's mind, he dreamed that he heard Jesus say: "Be of good cheer; it is I; be not afraid." This was like the balm of Gilead to Peter's disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: "Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water." And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, "Lord, save me!" And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: "O, you of little faith, wherefore did you doubt?"

^{152:4.3 (1703.3)} In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

^{152:4.4 (1703.4)} To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter's and therefore refused to give place to this story in the preparation of his narrative.

5. BACK IN BETHSAIDA

^{152:5.1 (1703.5)} Thursday morning, before daylight, they anchored their boat offshore near Zebedee's house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water's edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Betsaida.

^{152:5.2 (1704.1)} Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him. But before these received word that he was back in Betsaida, Jesus asked Andrew to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, "I desire to speak with them." And when all were ready, Jesus said:

"Hur länge skall jag ha tålmod med er? Har ni alla svårt att fatta det andliga och brister ni alla i levande tro? Alla dessa månader har jag undervisat er i rikets sanningar, och det oaktat behärskas ni av materiella motiv i stället för andliga övertåganden. Har ni inte ens läst det ställe i skrifterna där Moses manar Israels trolösa barn med orden: 'Frukta inte, stå stilla så får ni se Herrens frälsning'? Psalmisten sade: 'Sätt din lit till Herren.' 'Var tålmodig, tjäna Herren och var vid gott mod. Han skall stärka ditt hjärta.' 'Kasta din börda på Herren, och han skall bevara dig. Hys alltid förtroende för honom alltid och utgjut ditt hjärta till honom, ty Gud är din tillflykt.' 'Den som lever i den Högstes hägn, han vilar i den Allsmäktiges skugga.' 'Bättre att ta sin tillflykt till Herren än att förlita sig på människors furstar.'

"Och ser ni nu alla att utförandet av mirakel och materiella underverk inte vinner själar för det andliga riket? Vi förplågade de församlade människorna, men det fick dem inte att hungra efter livets bröd eller törsta efter den andliga rättfärdighetens vatten. När deras hunger var stillad sökte de inte inträde till himmelriket, utan de försökte utropa Människosonen till konung bland världens kungar, bara för att kunna fortsätta att äta bröd utan att behöva arbeta för det. Och allt detta, som många av er hade mer eller mindre del i, uppenbarar inte på något sätt den himmelske Fadern eller främjar hans rike på jorden. Har vi inte tillräckligt med fiender bland de religiösa ledarna i landet utan att göra sådant som sannolikt också får civilmyndigheterna att ta avstånd från oss? Jag ber att Fadern måtte helga era ögon så att ni kan se och öppna era öron så att ni kan höra, för att er tro på det evangelium som jag har undervisat er i må vara fullkomlig."

Jesus meddelade sedan att han ville dra sig tillbaka med sina apostlar för några dagars vila innan de gjorde sig redo att vandra upp till Jerusalem för påsken, och han förbjöd alla bland lärjungarna och folket att följa efter honom. Följaktligen begav de sig med båt till trakten av Gennesaret för två eller tre dagars vila och sömn. Jesus förberedde sig för en stor kris i sitt liv på jorden, och därför tillbringade han mycken tid i gemenskap med Fadern i himlen.

Nyheten om förplågnaden av de femtusen och försöket att utropa Jesus till konung väckte en vidsträckt nyfikenhet och rörde upp rädslan både hos de religiösa ledarna och civilmyndigheterna över hela Galiléen och Judéen. Fastän detta storartade mirakel inte på något sätt främjade rikets evangelium i de materiellt sinnades och halvhjärtat troendes själar, tjänade det dock syftet att driva mirakelsökandets och konungaönskadets benägenheter till sin spets hos Jesu närmaste familj, bestående av apostlarna och närstående lärjungar. Denna spektakulära händelse innebar slutet på det tidiga skedet av undervisning, träning och helande och beredde därmed vägen för början av det sista året, då de högre och andligare faserna av rikets nya evangelium förkunnades — gudomligt sonskap, andlig frihet och evig frälsning.

6. I GENNESARET

Medan Jesus vilade i hemmet hos en förmögen troende i Gennesaretrakten höll han varje eftermiddag

152:5.3 (1704.2) "How long shall I bear with you? Are you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

152:5.4 (1704.3) "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you."

152:5.5 (1704.4) Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

152:5.6 (1704.5) The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and halfhearted believers, it did serve the purpose of bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. AT GENNESARET

152:6.1 (1705.1) While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal

informella möten med de tolv. Rikets ambassadörer var nu en allvarlig, sansad och disciplinerad grupp av desillusionerade män. Men inte ens efter allt som hade hänt — och vilket senare händelser utvisade — var dessa tolv män ännu helt fria från sina nedärvda och länge närda uppfattningar om ankomsten av judarnas Messias. Händelserna under några av de senaste veckorna hade utvecklat sig alltför fort för att dessa förvånade fiskare skulle ha kunnat fatta deras fulla betydelse. Det krävs tid för män och kvinnor att göra radikala och omfattande förändringar i sina grundläggande och väsentliga uppfattningar om socialt beteende, filosofiska attityder och religiösa övertygelser.

Medan Jesus och de tolv vilade i Gennesaret, skingrades folkskarorna, då en del begav sig hem och andra upp till Jerusalem för påsken. Inom mindre än en månad minskade antalet av dem som entusiastiskt och öppet följde Jesus, och som enbart i Galiléen uppgick till över femtio tusen, till mindre än femhundra. Jesus ville ge sina apostlar en sådan erfarenhet av folkgunstens obeständighet, så att de inte skulle frestas att förlita sig på sådana uttryck för en övergående religiös hysteri efter det att han hade lämnat dem ensamma i rikets arbete, men han lyckades endast delvis i denna strävan.

Den andra kvällen under deras vistelse i Gennesaret berättade Mästaren igen för apostlarna liknelsen om såningsmannen och tillade dessa ord: "Ni ser, mina barn, att vädja till människornas känslor har en obeständig verkan och leder alltid till besvikelse; att uteslutande vädja till människornas intellekt är likaså tomt och fruktlöst. Det är endast genom att vädja till anden, vilken lever i människornas sinne, som man kan hoppas på att nå en bestående framgång och åstadkomma de förunderliga förändringar i människornas karaktär vilka snart framträder som rikligt med äkta andefrukter i det dagliga livet hos alla som sålunda befrias från tvivlets mörker genom att av anden födas till trons ljus — till himmelriket."

Jesus lärde att man kunde vädja till känslorna som ett sätt att hejda och fokusera den intellektuella uppmärksamheten. Han betecknade sinnet som sålunda har uppväckts och stimulerats som porten till själen, där människans andliga natur finns, den som måste inse sanningen och reagera på evangeliets andliga vädjan för att ge bestående resultat i form av verkliga karaktärsomvandlingar.

Jesus försökte på detta sätt förbereda sina apostlar för den förestående chocken — krisen som gällde allmänhetens inställning till honom och som var endast några dagar avlägsen. Han förklarade för de tolv att de religiösa ledarna i Jerusalem skulle komma att konspirera med Herodes Antipas för att åstadkomma deras undergång. De tolv började tydligare inse (fast inte för gott) att Jesus inte skulle komma att sitta på Davids tron. De såg klarare att andlig sanning inte kunde främjas med materiella under. De började inse att måttet av de femtusen och folkrörelsen för att göra Jesus till konung var höjdpunkten i folkets sökande efter mirakel och förväntan om under samt toppen av Jesu folkgunst. De insåg vagt och anade dunkelt att tider av andligt sållande och grymma motgångar närmade sig. Dessa tolv män började långsamt vakna till insikt om den verkliga naturen i deras uppdrag som rikets ambassadörer, och de började rusta sig för de

conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

^{152:6.2 (1705.2)} While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the kingdom, but he was only partially successful in this effort.

^{152:6.3 (1705.3)} The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: "You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven."

^{152:6.4 (1705.4)} Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

^{152:6.5 (1705.5)} Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David's throne. They saw more fully that spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus' acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they

krävande och svåra proven under det sista året av Mästarens verksamhet på jorden.

Innan de lämnade Gennesaret instruerade Jesus dem beträffande den mirakulösa förplägningen av de femtusen och berättade för dem just varför han inlät sig på denna ovanliga manifestation av skapande kraft samt försäkrade dem också att han inte på detta sätt gav efter för sitt medlidande med folksamlingen förrän han hade försäkrat sig om att det var "enligt Faderns vilja."

7. I JERUSALEM

Söndagen den 3 april började Jesus, åtföljd endast av de tolv apostlarna, sin färd från Betsaida till Jerusalem. För att undvika folkmassorna och väcka så lite uppmärksamhet som möjligt färdades de via Gerasa och Filadelfia. Han förbjöd dem att utföra någon offentlig undervisning på denna färd. Inte heller tillät han dem att undervisa eller predika medan de var i Jerusalem. De anlände till Betania, nära Jerusalem, sent på onsdagskvällen den 6 april. För den här natten tog de in i Lasaros, Martas och Marias hem, men nästa dag delade de på sig. Jesus bodde med Johannes i hemmet hos en troende som hette Simon, nära Lasaros hus i Betania. Judas Iskariot och Simon Seloten tog in hos vänner i Jerusalem, medan de övriga apostlarna vistades två och två i olika hem.

Jesus begav sig endast en gång under denna påsk in till Jerusalem, och det var under den stora festdagen. Abner tog många av de troende i Jerusalem ut till Betania för att träffa Jesus. Under denna vistelse i Jerusalem fick de tolv veta hur bitter stämningen mot deras Mästare höll på att bli. När de avlägsnade sig från Jerusalem trodde de alla att en kris var nära förestående.

Söndagen den 24 april begav sig Jesus och apostlarna på väg från Jerusalem till Betsaida, och de färdades via kuststäderna Joppe, Caesarea och Ptolemais. Därifrån gick de landvägen via Rama och Korasin till Betsaida, dit de anlände fredagen den 29 april. Så snart de hade kommit hem sände Jesus Andreas för att be om tillstånd av synagogans föreståndare att få tala nästa dag, som var sabbat, vid eftermiddagsgudstjänsten. Jesus visste mycket väl att det skulle vara sista gången som han någonsin fick lov att tala i synagogan i Kafarnaum igen.

began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master's ministry on earth.

^{152:6.6 (1706.1)} Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was "according to the Father's will."

7. AT JERUSALEM

^{152:7.1 (1706.2)} Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from Betsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojournd, two and two, in different homes.

^{152:7.2 (1706.3)} Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

^{152:7.3 (1706.4)} On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Betsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Betsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

Kapitel 153. Krisen i Kafarnaum

⇨ 152

Urantiaboken

154 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 153 KRISEN I KAFARNAUM

Sektioner

Introduktion

1. Scenen görs i ordning
2. Den epokgörande predikan
3. Mötet efteråt
4. De sista orden i synagogan
5. Lördagskvällen

PAPER 153 THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

Introduktion

PÅ FREDAGSKVÄLLEN, dagen då de anlände till Betsaida, och på sabbatsmorgonen, märkte apostlarna att Jesus var allvarligt upptagen av något kritiskt problem. De var medvetna om att Mästaren tänkte ovanligt intensivt på något viktigt. Han åt ingen frukost och endast obetydligt vid lunchdags. Under hela sabbatsmorgonen och kvällen innan var de tolv och deras medarbetare samlade i små grupper kring huset, i trädgården och längs stranden. Osäkerheten gav en spänning och farhågorna en oro som vilade över dem alla. Jesus hade inte sagt många ord till dem sedan de lämnade Jerusalem.

Inte på flera månader hade de sett Mästaren så försjunken i tankar och föga meddelsam. Även Simon Petrus var nedstämd, om inte rentav nedkastad. Andreas visste inte vad han skulle göra för sina nedslagna medarbetare. Natanael sade att de befann sig mitt i "lugnet före stormen". Tomas gav uttryck åt sin åsikt att "något ovanligt snart kommer att ske". Filippos gav David Sebedaios rådet att "glömma alla planer på att förpläga och hårbärgera folkmassorna tills vi vet vad som rör sig i Mästarens tankar". Matteus planerade nya bemödanden för att fylla kassan. Jakob och Johannes diskuterade den förestående predikan i synagogan och spekulerade mycket om dess troliga art och omfattning. Simon Seloten uttryckte sin tro på — egentligen sitt hopp om — att "Fadern i himlen kan tänkas ingripa på något oväntat sätt för att försvara och stödja sin Son", medan Judas Iskariot vågade hänge sig åt tanken att Jesus möjligen tyngdes av ånger över att "han inte hade haft modet och djärvheten att låta de femtusen utropa honom till judarnas konung".

INTRODUCTION

^{153:0.1 (1707.1)} ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Betsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

^{153:0.2 (1707.2)} Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the "lull before the storm." Thomas expressed the opinion that "something out of the ordinary is about to happen." Philip advised David Zebedee to "forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about." Matthew was putting forth renewed efforts to replenish the treasury. James and John talked over the forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that "the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son," while Judas Iskariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that "he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews."

Det var från en sådan grupp av nedstämda och tröstlösa anhängare som Jesus denna vackra sabbatseftermiddag gick ut för att hålla sin epokgörande predikan i synagogan i Kafarnaum. Den enda glada hälsningen eller önskan om välgång från hans närmaste anhängare kom från den ena av de intet ont anande tvillingarna Alfaios, som när Jesus lämnade huset på väg till synagogan hälsade glatt och sade: "Vi ber att Fadern skall hjälpa dig och att vi skall få större folkskaror än någonsin."

1. SCENEN GÖRS I ORDNING

En ärevördig församling tog emot Jesus denna utsökta sabbatseftermiddag klockan tre i den nya synagogan i Kafarnaum. Jairos ledde församlingen och överlämnade skrifterna att läsas till Jesus. Föregående dag hade femtiotre fariséer och sadducéer anlänt från Jerusalem. Mer än trettio ledare och föreståndare för närliggande synagogor var också närvarande. Dessa judiska religiösa ledare handlade enligt direkta order från judarnas Sanhedrin-råd i Jerusalem, och de utgjorde den renläriga förtrupp som hade kommit för att inleda den öppna krigföringen mot Jesus och hans lärjungar. Vid sidan av dessa judiska ledare, på hedersplatserna i synagogan, satt Herodes Antipas officiella observatörer, som hade fått i uppdrag att utreda sanningen beträffande de oroande rapporterna om att folket hade gjort ett försök att utropa Jesus till judarnas konung borta i de områden som styrdes av Herodes bror Filippos.

Jesus förstod att han stod inför en omedelbar förklaring av ett erkänt och öppet krig från sina allt talrikare fiender, och han valde att djärvt gå till anfall. När de femtusen förplägades hade han utmanat deras idéer om den materiella Messias. Nu valde han att igen öppet attackera deras föreställning om den judiske befriaren. Denna kris, som började med förplägningen av de femtusen och slutade med predikan denna sabbatseftermiddag, var den yttre vändpunkten för folkets gunst och hyllning. Här efter skulle rikets arbete allt mer gälla den viktigare uppgiften att vinna varaktiga andliga proselyter för mänsklighetens sant religiösa brödraskap. Denna predikan anger krisen vid övergången från perioden av diskussion, kontrovers och beslut till perioden för öppet krigstillstånd och slutgiltigt acceptande eller slutgiltigt avvisande.

Mästaren visste mycket väl att många av hans anhängare långsamt men säkert förberedde sig i sina sinnen att slutligen överge honom. Han visste likaså att många av hans lärjungar långsamt men säkert genomgick den sinnesträning och den själsdisciplin som skulle göra det möjligt för dem att segra över tvivlen och modigt hävda sin fullfjädrade tro på rikets evangelium. Jesus förstod helt hur människorna, genom en långsam process av upprepat val mellan återkommande situationer på gott och ont, bereder sig själva för att fatta beslut i en krissituation och för att utföra plötsliga modiga handlingar. Han utsatte sina utvalda budbärare för upprepade övningar i besvikelse och försåg dem med talrika och prövande tillfällen att välja mellan rätt och fel sätt att möta andliga prövningar. Han visste att han kunde lita på att hans anhängare, när de mötte den slutliga prövningen, skulle fatta sina

^{153:0.3 (1707.3)} It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: "We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever."

1. THE SETTING OF THE STAGE

^{153:1.1 (1707.4)} A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

^{153:1.2 (1708.1)} Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

^{153:1.3 (1708.2)} The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he could depend on his followers, when they met the final

livsviktiga beslut i enlighet med sina tidigare tillägnade och vanemässiga mentala attityder och andliga reaktioner.

Denna kris i Jesu jordiska liv började med förplägningen av de femtusen och slutade med denna predikan i synagogan. Krisen i apostlarnas liv började med denna predikan i synagogan och fortgick i ett helt år, ända till rättegången mot Mästaren och hans korsfästelse.

När de satt där i synagogan den eftermiddagen innan Jesus inledde sitt tal, fanns det bara ett stort mysterium, bara en stor fråga, i allas sinne. Både hans vänner och hans fiender grubblade endast på en tanke, nämligen: "Varför vände han själv så överlagt och bestämt tillbaka folkets flod av entusiasm?" Och det var genast före och genast efter denna predikan som tvivlen och besvikelserna hos hans missnöjda anhängare växte först till en omedveten opposition och senare till ett direkt hat. Det var efter denna predikan i synagogan som Judas Iskariot för första gången medvetet lekte med tanken på att desertera. Men tills vidare kunde han effektivt behärska alla sådana böjelser.

Alla befann sig i ett tillstånd av förvirring. Jesus hade gjort dem förstummade och förbryllade. Han hade nyligen genomfört den största demonstration av övernaturlig kraft som kom att känneteckna hela hans livsskede. Förplägningen av de femtusen var den händelse i hans jordeliv som mest tilltalade den judiska uppfattningen om den förväntade Messias. Men denna utomordentliga fördel gick genast och oförklarligt förlorad av att han omedelbart och oåterkalleligt vägrade att låta sig utropas till konung.

På fredagskvällen och igen på lördagsmorgonen hade ledarna från Jerusalem länge och allvarligt bearbetat Jairos för att hindra Jesus från att tala i synagogan, men det tjänade inget till. Jairos svar på alla dessa vädjanden var endast: "Jag har gett honom tillstånd, och jag tänker inte bryta mitt ord."

2. DEN EPOKGÖRANDE PREDIKAN

Som inledning till denna predikan läste Jesus ur lagen följande ställe från Femte Moseboken: "Men det skall ske om detta folk inte vill lyssna till Guds röst, att alla dessa överträdelsens förbannelser förvisso skall drabba dem. Herren skall låta er slås ner av era fiender; ni skall föras bort till alla riken på jorden. Herren skall föra er och den kung som ni sätter över er bort till ett folk som ni inte känner. Ni skall bli ett föremål för förvåning, ett ordspråk och en ökända bland alla folk. Era söner och döttrar skall tas bort i fångenskap. Främlingarna bland er skall stiga högt över er i myndighet, medan ni skall sjunka djupt ned. Och allt detta skall ständigt ligga över er och er säd, därför att ni inte ville lyssna till Herrens ord. Därför skall ni tjäna era fiender, som skall komma mot er. Ni skall få utstå hunger och törst och bära detta främmande ok av järn. Herren skall sända över er ett folk fjärran ifrån, från jordens ända, ett folk vars språk ni inte förstår, ett folk med grym uppsyn, ett folk som tar föga hänsyn till er. Och det skall ansätta er i alla era städer tills de höga och förstärkta murarna som ni förtröstade på faller; och hela landet skall falla i deras händer. Och det skall

test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

^{153:1.4 (1708.3)} This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

^{153:1.5 (1708.4)} As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

^{153:1.6 (1708.5)} Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

^{153:1.7 (1709.1)} On Friday evening, and again on Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my word."

2. THE EPOCHAL SERMON

^{153:2.1 (1709.2)} Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls

hända att ni tvingas äta era egen livsfrukt, köttet av era söner och döttrar, under denna belägringstid, därför att era fiender försätter er i ett sådant trångmål.”

Och när Jesus hade avslutat denna läsning övergick han till profeterna och läste ur Jeremia: ”Om ni inte vill höra vad som sågs av mina tjänare profeterna, som jag har sänt er, då skall jag göra med detta hus som med Silo, och jag skall göra denna stad till en förbannelse för alla jordens folk.’ Och prästerna och lärarna hörde Jeremia tala dessa ord i Herrens hus. Och när Jeremia hade slutat säga allt vad Herren hade befallt honom att säga till allt folket, grep prästerna och lärarna honom och sade: ’Du skall förvisso döden dö.’ Och allt folket samlade sig runt Jeremia i Herrens hus. Och när furstarna i Juda hörde detta satte de sig till doms över Jeremia. Då talade prästerna och lärarna till furstarna och till allt folket och sade: ’Denne man förtjänar döden, ty han har profeterat mot vår stad, som ni har hört med egna öron.’ Men Jeremia svarade alla furstarna och allt folket och sade: ’Det är Herren som har sänt mig att profetera mot detta hus och denna stad allt det som ni har hört. Så bättra nu ert leverne och era gärningar och lyssna till Herrens, er Guds, röst, så att ni kan undgå det onda som har uttalats mot er. Och vad mig beträffar, se jag är i era händer. Gör med mig vad som tycks er gott och rätt. Men det skall ni veta, att om ni dödar mig, så drar ni oskyldigt blod över er och över detta folk. Ty det är i sanning Herren som har sänt mig till er att säga allt detta inför er.’

”Den tidens präster och lärare försökte få Jeremia dödad, men domarna ville inte samtycka, ehuru för hans varningsords skull sänkte de ner honom med rep i en otäck fängelsehåla, där han sjönk ned i dyn ända upp till armhålorna. Så gjorde detta folk med profeten Jeremia när han lydde Herrens befallning att varna sina bröder för den politiska undergång som hotade dem. Idag vill jag fråga er: Vad kommer detta folks överstepräster och religiösa ledare att göra med den man som vågar varna dem för deras kommande andliga undergång? Skall ni också försöka ta livet av den lärare som vågar förkunna Herrens ord och som inte är rädd för att påpeka vari det är som ni vägrar att vandra längs ljusets väg vilken leder till himmelrikets port?

”Vad är det ni söker som bevis för min mission på jorden? Vi har låtit er förbli ostörda i era positioner av inflytande och makt medan vi predikade den glada nyheten för de fattiga och utstötta. Vi har inte gjort några fiendliga attacker mot det som ni håller i åra, utan i stället förkunnat ny frihet för människans räddhågade själ. Jag har kommit till världen för att uppenbara min Fader och för att på jorden etablera Guds söners andliga brödraskap, himmelriket. Och fastän jag så många gånger har påmint er om att mitt rike inte är av denna värld, har min Fader dock gett er många manifestationer av materiella under förutom de mer bevisstarka andliga omvandlingarna och förnyelserna.

”Vad är det för nytt tecken som ni söker av mig? Jag säger er att ni redan har tillräckligt med bevis för att fatta ert beslut. Sannerligen, sannerligen säger jag till

wherein you have trusted come down; and all the land shall fall into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you.”

153:2.2 (1709.3) And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: “‘If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you, then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth.’ And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, ‘You shall surely die.’ And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: ‘This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have heard him with your own ears.’ Then spoke Jeremiah to all the princes and to all the people: ‘The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me, behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.’

153:2.3 (1710.1) “The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord’s command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

153:2.4 (1710.2) “What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man’s fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world, still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

153:2.5 (1710.3) “What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily,

mången som sitter inför mig idag att ni står inför nödvändigheten att välja vilken väg ni vill gå; och jag säger till er, så som Josua sade till era förfäder: 'Välj ni denna dag vem ni vill tjäna.' Mången av er står idag vid skiljevägen.

"När ni inte kunde finna mig efter trakteringen av folksamlingen på andra sidan sjön, hyrde en del av er Tiberias fiskeflotta, vilken en vecka tidigare hade sökt skydd i närheten under en storm, för att leta efter mig, och av vilken orsak? Inte för sanningens och rättfärdighetens skull, inte heller för att ni skulle kunna lära er att bättre tjäna era medmänniskor och vårda er om dem! Nej, utan för att ni skulle ha mera bröd som ni inte hade arbetat för. Ni ville inte fylla er själ med livets ord, utan endast magen med bekvämlighetens bröd. Och länge har ni fått lära er att när Messias kommer skall han göra de under som gör livet angenämt och lätt för hela det utvalda folket. Det är ju därför inte märkligt att ni som har blivit sålunda lärda skulle längta efter bröd och fisk. Men jag säger er att sådan är inte Människosonens mission. Jag har kommit för att förkunna andlig frihet, undervisa evig sanning och främja levande tro.

"Mina bröder, längta inte efter den föda som är förgänglig, utan i stället sök efter den andliga föda som ger näring ända till det eviga livet; och detta är livets bröd, som Sonen ger åt alla som vill ta emot det och äta det, ty Fadern har gett Sonen detta liv i överflöd. Och när ni frågade mig: 'Vad skall vi göra för att utföra Guds verk?' sade jag er rakt på sak: 'Detta är Guds verk, att ni tror på honom vilken som han har sänt.'"

Sedan sade Jesus, medan han pekade upp mot en avbildning av en gryta med manna vilken dekorerade överstycket på dörren till denna nya synagoga och vilken pryddes av drucklasar: "Ni har trott att era förfäder i öknen åt manna — himmelskt bröd — men jag säger er att det var jordiskt bröd. Fastän Mose inte gav era fäder bröd från himlen, står min Fader nu redo att ge er livets sanna bröd. Det himmelska brödet är det bröd som kommer ned från Gud och ger evigt liv åt människorna i världen. Och när ni säger till mig: Ge oss detta levande bröd, svarar jag: Jag är detta livets bröd. Den som kommer till mig skall inte hungra, och den som tror på mig skall aldrig törsta. Ni har sett mig, levt med mig och sett mina gärningar, men ändå tror ni inte att jag har kommit från Fadern. Men till dem som verkligen tror, säger jag — var inte rädda. Alla de som leds av Fadern skall komma till mig, och den som kommer till mig skall ingalunda visas bort.

"Och låt mig nu säga er en gång för alltid att jag har kommit ned till jorden, inte för att göra vad jag själv vill, utan för att göra Hans vilja som har sänt mig. Och detta är den slutliga viljan hos Honom som har sänt mig: att jag inte skall låta någon gå förlorad av dem som han har gett mig. Ty detta är min Faders vilja: att alla som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv. Så sent som igår förplägade jag er med bröd för er kropp; idag erbjuder jag er livets bröd för era hungriga själar. Vill ni nu ta emot andens bröd lika villigt som ni då åt denna världens bröd?"

Då Jesus gjorde ett kort paus för att se ut över församlingen reste sig en av lärarna från Jerusalem (en av medlemmarna i judarnas råd) och frågade: "Skall jag förstå att du säger dig vara brödet som kommer ned från himlen, och att den manna som Mose gav åt våra

verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

153:2.6 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

153:2.7 (1710.5) "My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, 'What must we do to perform the works of God?' I plainly told you: 'This is the work of God, that you believe him whom he has sent.'"

153:2.8 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: "You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

153:2.9 (1711.1) "And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so willingly ate the bread of this world?"

153:2.10 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: "Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the

fäder i öknen inte gjorde det?" Jesus svarade farisén: "Du förstod rätt." Då sade farisén: "Men är du inte Jesus från Nasaret, snickaren Josefs son? Är inte din far och mor samt dina bröder och systrar välbekanta för många av oss? Hur kommer det sig då att du framträder här i Guds hus och förklarar att du har kommit ned från himlen?"

Nu hördes mycket mumlande i synagogan, och det hotade att bli ett sådant oväsen att Jesus reste sig och sade: "Låt oss ha tålmod; sanningen lider aldrig av att ärligt undersökas. Jag är allt det du säger, men mer än så. Fadern och jag är ett. Sonen gör endast det som Fadern lär honom, medan Sonen tar till sig alla dem som Fadern ger åt Sonen. Ni har läst från profeterna där det står skrivet: 'Gud skall undervisa er alla', och att 'de som Fadern undervisar skall också höra hans Son.' Var och en som tar emot undervisningen från Faderns ande i sitt inre kommer till slut till mig. Inte för att någon människa har sett Fadern, men Faderns ande lever för visso i människans inre. Och Sonen som kom ned från himlen, han har garanterat sett Fadern. Och de som verkligen tror på denne Son har redan evigt liv.

"Jag är livets bröd. Era fäder åt manna i öknen och de dog. Men om människan äter av detta bröd som kommer ner från Gud skall hon aldrig dö i anden. Jag upprepar att jag är detta levande bröd, och varje själ som uppnår insikten om och förverkligandet av denna Guds och människans förenade natur skall leva för evigt. Och detta livets bröd, som jag ger till alla som tar emot det, är min egen levande och kombinerade natur. Fadern i Sonen och Sonen ett med Fadern — det är min livgivande uppenbarelse för världen och min frälsningsgåva till alla folk."

När Jesus hade slutat tala bad synagogans föreståndare församlingen att avlägsna sig, men människorna ville inte ge sig av. De trängde sig fram kring Jesus för att ställa mer frågor samtidigt som andra mumlade och tvistade sinsemellan. Situationen förblev likadan i mer än tre timmar. Klockan var långt över sju när åhörarna slutligen skingrade sig.

3. MÖTET EFTERÅT

Många var de frågor som ställdes till Jesus under detta möte efteråt. Några ställdes av hans förbryllade lärjungar, men ännu fler ställdes av häckande icke-troende som endast försökte göra honom förlägen och snärja honom.

En av de gästande fariséerna klättrade upp på en lamphållare och ropade ut sin fråga: "Du säger oss att du är livets bröd. Hur kan du ge oss ditt kött att äta eller ditt blod att dricka? Vad tjänar din undervisning till om den inte kan tillämpas?" Jesus besvarade frågan med att säga: "Jag har inte lärt er att mitt kött är livets bröd eller att mitt blod är livets vatten. Men jag har förvisso sagt att mitt liv i den köttsliga kroppen är en utgivning av det himmelska brödet. Det faktum att Guds Ord har blivit utgivet i köttlig gestalt och fenomenet med Människosonen underställd Guds vilja bildar en erfarenhetsrealitet vilken motsvarar gudomlig näring. Ni kan inte äta mitt kött eller dricka mitt blod, men ni kan i anden bli ett med mig, liksom jag i anden är ett med

manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?" And Jesus answered the Pharisee, "You understood aright." Then said the Pharisee: "But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God's house and declare that you have come down from heaven?"

153:2.11 (1711.3) By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: "Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, 'You shall all be taught by God,' and that 'Those whom the Father teaches will hear also his Son.' Every one who yields to the teaching of the Father's indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father's spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

153:2.12 (1711.4) "I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations."

153:2.13 (1711.5) When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o'clock before the audience finally dispersed.

3. THE AFTER MEETING

153:3.1 (1712.1) Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

153:3.2 (1712.2) One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: "You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?" And Jesus answered this question, saying: "I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit

Fadern. Ni kan näras av Guds eviga ord, vilket förvisso är livets bröd, och vilket har utgivits i de dödligas köttliga gestalt; och ni kan vattnas i själen av den gudomliga anden, vilken sannerligen är livets vatten. Fadern har sänt mig till världen för att visa hur han önskar dväjas i alla människors inre och leda dem; och jag har så levt detta kroppsliga liv att det skulle inspirera alla människor att dessutom ständigt efterfråga och göra det som är den himmelske Faderns vilja i deras inre."

Då sade en av de spioner från Jerusalem som hade iakttagit Jesus och hans apostlar: "Vi observerar att varken du eller dina apostlar tvättar händerna ordentligt innan ni äter bröd. Ni bör ju väl känna till att sådant som att äta med orena och otvättade händer är en överträdelse av de äldstes lag. Inte heller tvättar ni ordentligt era koppar och matkärl. Hur kommer det sig att ni visar en sådan respektlöshet för fädernas traditioner och de äldstes lagar?" Och när Jesus hade hört honom tala, svarade han: "Hur kommer det sig att ni bryter mot Guds bud med era traditionslagar? Budet lyder: 'hedra din fader och din moder', och det innebär att ni vid behov delar er välfärd med dem; men ni tillämpar en traditionslag som tillåter pliktförgätna barn att säga att de pengar med vilka föräldrarna kunde ha blivit hjälpta har 'getts åt Gud'. De äldstes lag befriar på så sätt sådana sluga barn från deras skyldighet, trots att barnen senare använder alla sådana pengar för sitt eget välbefinnande. Hur kommer det sig att ni på detta sätt ointetgör budet med era egna traditioner? Väl profeterade Jesaja om er hycklare när han sade: "Detta folk ärar mig med sina läppar, men dess hjärta är långt ifrån mig. Fåfångt dyrkar de mig, då deras läror består av inlärd föreskrifter uppdiiktade av människor."

"Ni kan se hur det går så att ni överger budordet medan ni håller fast vid människors traditioner. Alltigenom villiga är ni att tillbakavisa Guds ord samtidigt som ni upprätthåller era egna traditioner. Och på många andra sätt tar ni er till att sätta upp era egna läror ovanför lagen och profeterna."

Jesus riktade sedan sina ord till alla närvarande. Han sade: "Men lyssna ni alla till mig. Det är inte det som kommer in i munnen som gör människan andligen oren, utan det som går ut från munnen och från hjärtat." Men inte ens apostlarna kunde helt förstå meningen med hans ord, ty Simon Petrus frågade honom: "Vill du förklara för oss meningen med dessa ord, så att inte en del av dina åhörare onödigtvis känner sig sårade?" Då sade Jesus till Petrus: "Har du också svårt att fatta? Vet du inte att varje växt som inte är planterad av min himmelske Fader skall ryckas upp med roten? Vänd nu din uppmärksamhet till dem som vill veta sanningen. Man kan inte tvinga människor att älska sanningen. Många av dessa lärare är blinda vägvisare. Och ni vet att om en blind leder en blind, faller båda i gropen. Men lyssna när jag berättar för er sanningen om vad som moraliskt orenar och andligen besudlar människorna. Jag säger er att det är inte det som kommer in i kroppen genom munnen eller får tillträde till sinnet genom ögon och öron som orenar människan. Människan orenas endast av det onda som kan uppkomma i hennes hjärta och som kommer till uttryck i ord och gärningar hos sådana oheliga personer. Vet ni inte att det är från hjärtat som det kommer onda tankar,

with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father."

153:3.3 (1712.3) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: "We notice that neither you nor your apostles wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?" And when Jesus heard him speak, he answered: "Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, 'Honor your father and your mother,' and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been 'given to God.' The law of the elders thus relieves such crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: 'This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.'

153:3.4 (1712.4) "You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets."

153:3.5 (1712.5) Jesus then directed his remarks to all present. He said: "But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart." But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: "Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?" And then said Jesus to Peter: "Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your attention to those who would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and

skändliga planer på mord, stöld och äktenskapsbrott samt avund, högmod, vrede, hämnd, smädelser och falskt vittnesbörd? Och det är just sådant som orenar människorna, och inte att de äter bröd med ceremoniellt orena händer.”

Fariséombuden från judarnas råd i Jerusalem var nu så gott som övertygade om att Jesus måste anhållas åtalad för hädelse eller för att ha visat förakt för judarnas heliga lag; därför deras försök att få honom att diskutera och möjligen angripa några av de äldstes traditioner, de s.k. nationens muntliga lagar. Hur ont det än var om vatten underlät aldrig dessa av traditionen förslavade judar att genomföra den erforderliga ceremoniella handtvagningen före varje måltid. De trodde att ”det är bättre att dö än att bryta mot de äldstes bud”. Spionerna ställde denna fråga emedan det hade rapporterats att Jesus hade sagt: ”Frälsningen är en fråga om rena hjärtan snarare än om rena händer.” Men sådana trosföreställningar, när de blir en del av ens religion, är svåra att bli av med. Ännu många år efter denna dag var aposteln Petrus bunden av rädslans bojar till många av dessa traditioner om vad som var rent och orent, och blev slutligen frigjord efter att ha haft en ovanlig och livlig dröm. Allt detta kan bättre förstås när man kommer ihåg att dessa judar såg på åttandet med otvättade händer på samma sätt som på besök hos en sköka, och båda bestraffades på samma sätt, med uteslutning från samfundet.

På så sätt valde Jesus att diskutera och blottlägga idiotin, i rabbinernas hela system av regler och föreskrifter, vilket representerades av den muntliga lagen — de äldstes traditioner, vilka alla ansågs mer heliga och mer bindande för judarna än till och med skrifternas lärdomar. Jesus uttalade sig nu med mindre reservation därför att han visste att den stund var kommen då han inte längre kunde göra något för att förhindra en öppen brytning med dessa religiösa ledare.

4. DE SISTA ORDEN I SYNAGOGAN

Mitt under diskussionerna vid detta möte efter gudstjänsten kom en av fariséerna från Jerusalem till Jesus med en förvirrad yngling som var besatt av en vildsint och upprorisk ande. Han ledde fram den sinnessvage ynglingen till Jesus och sade: ”Vad kan du göra åt en hemsökelse som denna? Kan du driva ut djävlar?” Och när Mästaren såg på ynglingen rördes han av medlidande, vinkade till sig ynglingen, tog honom vid handen och sade: ”Du vet vem jag är; kom ut från honom; och jag ålägger en av dina lojala medvarelser att se till att du inte återvänder.” Genast blev ynglingen normal igen och vid fullt förstånd. Det här är det första fallet då Jesus verkligen drev ut en ”ond ande” från en människa. I alla de tidigare fallen hade man endast förmodat att personen var besatt av djävulen, men det här var ett genuint fall av demonisk besatthet. Sådant förekom då och då på den tiden och ända fram till den första pingstdagen, då Mästarens ande utgjöts över allt kött, vilket gjorde det för alltid omöjligt för dessa några få himmelska rebeller att på detta sätt utnyttja vissa instabila människotyper.

Medan folket förundrade sig steg en av fariséerna upp och hävdade att Jesus kunde göra detta därför att

adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands.”

153:3.6 (1713.1) The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that “it is better to die than to transgress the commandments of the elders.” The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, “Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands.” But such beliefs, when they once become a part of one’s religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can the better be understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and both were equally punishable by excommunication.

153:3.7 (1713.2) Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

153:4.1 (1713.3) In the midst of the discussions of this after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: “What can you do for such affliction as this? Can you cast out devils?” And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: “You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return.” And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an “evil spirit” out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the day of Pentecost, when the Master’s spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

153:4.2 (1714.1) When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do

han stod i förbund med djävlar, att Jesus med de ord han använde då han drev ut denna djävul hade tillstått att de kände varandra. Han fortsatte med att säga att de religiösa lärarna och ledarna i Jerusalem hade bestämt sig för att Jesus gjorde alla sina så kallade mirakel med Belsebubs, djävlarernas furstes, kraft. Farisén sade: "Ha inget att göra med denne man; han är i förbund med Satan."

Då sade Jesus: "Hur kan Satan driva ut Satan? Om ett rike är internt splittrat kan det riket inte bestå; om ett hushåll splittras inom sig står det huset snart öde. Kan en stad motstå en belägring om den inte är enad? Om Satan driver ut Satan bekämpar han sig själv. Hur skall hans rike då kunna bestå? Men ni borde veta att ingen kan gå in och plundra en stark man på vad han äger om man inte först slår ned och binder honom. Och således, om jag med Belsebubs kraft driver ut djävlar, med hjälp av vem driver era söner ut dem? Därför skall de vara era domare. Men om det är med Guds ande som jag driver ut demonerna, då har Guds rike verkligen nått er. Om ni inte var förblindade av fördomar och vilseledda av rädsla och högmod, skulle ni med lätthet inse att en som är större än djävlar står i er mitt. Ni tvingar mig att förkunna att den som inte är med mig är mot mig, och att den som inte samlar med mig han skingrar. Låt mig uttala en allvarlig varning till er som dristar er till att med öppna ögon och överlagd illvilja tillskriva djävlar Guds gärningar! Sannerligen, sannerligen säger jag er: alla era synder får ni förlåtelse för, även för alla era händelser, men den som överlagt och med ond avsikt hädar Gud skall aldrig få förlåtelse. Då sådana hårdnackade och ihärdiga, fördärvsdrivande syndare aldrig söker eller får förlåtelse, är deras synd den att de för evigt förkastar den gudomliga förlåtelsen.

"Många av er har idag kommit till ett vägsval; ni har kommit till det ställe där ni måste börja göra det oundvikliga valet mellan Faderns vilja och era självvalda vägar av mörker. Och så som ni nu väljer, sådana blir ni till slut. Om ni inte gör trädet gott och dess frukt god blir trädet odugligt och dess frukt oduglig. Jag säger er att man i min Faders eviga rike känner trädet på frukten. Men en del av er, som är som huggormar, hur kan ni som redan har valt det onda bära god frukt? Ty det onda som era hjärtan är fulla av, det uttalar er mun."

Då reste sig en annan farisé, som sade: "Lärare, vi vill se dig göra ett på förhand bestämt tecken som vi kommer överens om att etablerar din auktoritet och rätt att undervisa. Går du med på ett sådant arrangemang?" När Jesus hörde detta sade han: "Detta trolösa och teckensökande släkte kräver ett bevis, men ni skall inte få något annat tecken än det som ni redan har och det som ni skall se när Människosonen beger sig bort från er."

När han hade slutat tala samlade sig apostlarna kring honom och ledde honom bort från synagogan. Under tystnad vandrade de hem med honom till Betsaida. De var alla förvånade och i någon mån förskräckta över den plötsliga förändringen i Mästarens undervisningstaktik. De var helt ovana vid att se honom uppträda på ett så militant sätt.

these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: "Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan."

153:4.3 (1714.2) Then said Jesus: "How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such persistent workers of iniquity will never seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

153:4.4 (1714.3) "Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father's eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak."

153:4.5 (1714.4) Then stood up another Pharisee, who said: "Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?" And when Jesus heard this, he said: "This faithless and sign-seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you."

153:4.6 (1714.5) And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Betsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master's teaching tactics. They were wholly unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. LÖRDAGSKVÄLLEN

Gång på gång hade Jesus grusat förhoppningarna hos sina apostlar, upprepade gånger hade han krossat deras mest omhuldade förväntningar, men ingen tid av besvikelse eller period av sorg hade någonsin varit lika svår som den som nu kom över dem. Dessutom blandade sig nu med deras modlöshet en verklig rädsla för deras säkerhet. De blev alla förvånansvärt bestörta över hur plötsligt och fullständigt folket hade övergett dem. De var också i någon mån skrämde och förlägna på grund av den oväntade djärvhet och bestämda beslutsamhet som fariséerna från Jerusalem uppvisade. Men mest av allt var de förbryllade över att Jesus plötsligt hade ändrat taktik. Under normala förhållanden skulle de ha välkomnat framträdandet av denna mer militanta inställning, men då den nu kom samtidigt med så mycket oväntat blev de skrämde av den.

Och till råga på alla dessa bekymmer, vägrade Jesus nu också att äta när de kom hem. I timal höll han sig isolerad i ett av rummen på övre våningen. Nära midnatt återvände Joab, ledaren för evangelisterna, och meddelade att omkring en tredjedel av hans medarbetare hade övergett dem. Under hela kvällen hade lojala lärjungar kommit och gått, och de hade meddelat att känslorna i Kafarnaum i stor omfattning hade vänt sig mot Mästaren. Ledarna från Jerusalem var inte sena att förstärka denna känsla av missnöje och att på alla möjliga sätt försöka främja ett avståndstagande till Jesus och hans förkunnelse. Under dessa prövande timmar var de tolv kvinnorna församlade till möte i Petrus hus. De var ytterst upprörda, men ingen av dem deserterade.

Något efter midnatt kom Jesus ned från kammaren i övre våningen och ställde sig bland de tolv och deras medarbetare, ett trettiotal sammanlagt. Han sade: "Jag ser att detta sållande av riket oroar er, men det är oundvikligt. Men trots det, efter all den träning ni har fått, fanns det någon god orsak för er att staka er på mina ord? Hur kommer det sig att ni fylls av rädsla och bestörtning när ni ser riket befrias från dessa ljumma folkmassor och dessa halvhjärtade lärjungar? Varför sörjer ni när en ny dag håller på att gry för himmelrikets andliga lärdomar att lysa fram med en ny glans? Om ni finner det svårt att utstå denna prövning, vad skall ni då göra när Människosonen måste återvända till Fadern? När och hur skall ni förbereda er för den tid då jag stiger upp till platsen varifrån jag kom till denna värld?

"Mina kära, ni måste komma ihåg att det är anden som ger liv; köttet och allt som hör därtill är till föga hjälp. De ord jag har talat till er är ande och liv. Var vid gott mod! Jag har inte övergett er. Mången kommer att ta anstöt av de direkta orden dessa dagar. Ni har redan hört att många av mina lärjungar har vänt om; de vandrar inte längre med mig. Från början visste jag att dessa halvhjärtat troende skulle falla bort på vägen. Valde jag inte er, ni tolv män, och utnämnde er till rikets ambassadörer? Och nu, vid en tid som denna, vill ni också desertera? Se var och en till er egen tro, ty en av er är i allvarig fara." När Jesus hade slutat tala sade Simon Petrus: "Ja Herre, vi är sorgsna och förbryllade, men vi skall aldrig överge dig. Du har lärt oss det eviga livets ord. Vi har trott på dig och följt dig hela denna tid.

5. THE SATURDAY EVENING

153:5.1 (1715.1) Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus' sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

153:5.2 (1715.2) And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

153:5.3 (1715.3) It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: "I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?

153:5.4 (1715.4) "My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger." And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: "Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will

Vi vänder inte om, ty vi vet att du har sänts av Gud.” Och just som Petrus slutade tala, nickade de alla enhälligt sitt instämmande i hans trohetslöfte.

Då sade Jesus: ”Gå och vila er, ty vi står inför bråda tider; aktiva dagar ligger rakt framför oss.”

never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God.” And as Peter ceased speaking, they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

^{153:5.5 (1716.1)} Then said Jesus: “Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead.”

Kapitel 154. De sista dagarna i Kafarnaum

⇨ 153

Urantiaboken

155 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 154

DE SISTA DAGARNA I KAFARNAUM

Sektioner

Introduktion

1. En veckas överläggningar
2. En veckas vila
3. Den andra sammankomsten i Tiberias
4. Lördagskvällen i Kafarnaum
5. Den händelserika söndagsmorgonen
6. Jesu familj anländer
7. Den hastiga flykten

PAPER 154

LAST DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

Introduktion

MEDAN Jesus den händelserika lördagskvällen den 30 april talade tröstande och uppmuntrande ord till sina nedslagna och förvirrade lärjungar fördes i Tiberias underhandlingar mellan Herodes Antipas och en grupp särskilda sändebud som representerade judarnas råd i Jerusalem. Dessa skriftlärdade och fariséer försökte övertala Herodes att arrestera Jesus. De sökte på alla vis övertyga honom om att Jesus uppviglade folket till oenighet och rentav uppror. Men Herodes vägrade att vidta åtgärder mot Jesus som politisk förbrytare. Herodes rådgivare hade rätt återgivit händelsen på andra sidan sjön, då folket försökte utropa Jesus till konung, och hur han hade avvisat förslaget.

En medlem av Herodes officiella familj, Kusas, vars hustru hörde till kvinnornas omvårdnadskår, hade informerat honom om att Jesus inte avsåg att blanda sig i det världsliga styrets angelägenheter, att han endast var intresserad av att etablera ett andligt brödraskap för sina troende, ett brödraskap som han kallade himmelriket. Herodes litade på Kusas redogörelser till den grad att han vägrade att ingripa mot Jesu verksamhet. Herodes var också vid denna tid mycket påverkad i sin inställning till Jesus av sin vidskepliga rädsla för Johannes Döparen. Herodes var en av dessa avfallna judar, som inte trodde på någonting men fruktade allting. Han hade ont samvete för att han hade låtit döda Johannes, och han ville inte bli indragen i dessa intriger mot Jesus. Han kände till många fall av sjukdom som synbarligen hade botats av Jesus, och han ansåg honom vara antingen en profet eller en relativt harmlös religiös fanatiker.

INTRODUCTION

154:0.1 (1717.1) ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

154:0.2 (1717.2) One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time, in his attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a relatively harmless religious fanatic.

154:0.3 (1717.3)

När judarna hotade med att rapportera till kejsaren att Herodes skyddade en förrädisk undersåte körde han ut dem från konferensrummet. Så här förblev omständigheterna i en vecka, under vilken tid Jesus förberedde sina anhängare för den förestående skingringen.

1. EN VECKAS ÖVERLÄGGNINGAR

Från den 1 till den 7 maj höll Jesus förtroendefulla överläggningar med sina anhängare i Sebedaios hus. Endast de prövade och betrodda lärjungarna fick delta i dessa sammankomster. Vid den här tiden fanns det endast omkring hundra lärjungar som hade det moraliska modet att trotsa fariséernas motstånd och öppet deklarerat sin anslutning till Jesus. Med denna grupp höll Jesus möten morgnar, eftermiddagar och kvällar. Små grupper av sökande samlades varje eftermiddag vid stranden där några av evangelisterna eller apostlarna undervisade dem. Dessa grupper bestod sällan av mer än femtio människor.

På fredagen denna vecka fattade föreståndarna för synagogan i Kafarnaum officiellt beslut om att stänga Guds hus för Jesus och alla hans anhängare. Denna åtgärd vidtogs på tillskyndan av fariséerna i Jerusalem. Jairos avgick som ledande föreståndare och anslöt sig öppet till Jesus.

Det sista mötet vid stranden hölls på sabbatseftermiddagen den 7 maj. Jesus talade till mindre än hundrafemtio åhörare som då hade samlats. Denna lördagskväll markerade den lägsta punkten i allmänhetens aktning för Jesus och hans förkunnelse. Härfter började en ständig och sakta men mer hälsosam och tillförlitlig utveckling av en välvillig stämning; en ny anhängarskara uppbyggdes vilken var bättre grundad på andlig tro och verklig religiös erfarenhet. Det mer eller mindre blandade och kompromissbetonade övergångsstadiet från de materialistiska idéerna om riket hos Mästarens anhängare och de mer idealistiska och andliga idéer som Jesus lärde, var nu definitivt avslutat. Härfter förkunnades rikets evangelium mer öppet i dess vidare omfattning och med dess vittgående andliga följder.

2. EN VECKAS VILA

Söndagen den 8 maj år 29 e.Kr. utfärdade judarnas råd, Sanhedrin, i Jerusalem ett påbud om att stänga alla synagogor i Palestina för Jesus och hans anhängare. Detta var ett nytt och exempellöst maktövertagande av judarnas råd i Jerusalem. Hittills hade varje synagoga funnits och verkat som en självständig församling av gudsdyrkare och varit underställd sin egen styrelses beslut och ledning. Endast synagogorna i Jerusalem hade varit underställda Sanhedrinens bestämmanderätt. Till följd av denna summariska åtgärd av Sanhedrin avgick fem av dess medlemmar. Hundra budbärare sändes omedelbart iväg för att meddela om och verkställa påbudet. Inom korta två veckor hade varje synagoga i Palestina, utom i Hebron, böjt sig för det judiska rådets manifest. Föreståndarna för synagogan i Hebron vägrade att erkänna rådets rätt att utöva en sådan domsrätt över deras församling. Deras vägran att åtyda

^{154:0.3 (1717.3)} When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. A WEEK OF COUNSEL

^{154:1.1 (1717.4)} From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

^{154:1.2 (1717.5)} On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

^{154:1.3 (1718.1)} The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious experience. The more or less composite and compromising transition stage between the materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. A WEEK OF REST

^{154:2.1 (1718.2)} Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to

påbudet från Jerusalem byggde på att de hävdade församlingens självbestämmanderätt snarare än på välvillig inställning till Jesu förkunnelse. Kort därefter förstördes synagogan i Hebron av eld.

Denna samma söndagsmorgon utlyste Jesus en veckas ledighet och uppmanade alla sina lärjungar att återvända hem eller till sina vänner för att vila sina prövade själar och tala uppmuntrande ord till sina kära. Han sade: "Gå var och en till hemorten för att koppla av eller fiska samtidigt som ni ber för rikets utbredning."

Denna lediga vecka gjorde det möjligt för Jesus att besöka många familjer och grupper som bodde längs sjöstranden. Han begav sig också ut för att fiska vid flera tillfällen tillsammans med David Sebedaios, och medan han en stor del av tiden vandrade omkring ensam, nära intill dolde sig alltid två eller tre av Davids mest pålitliga budbärare, som hade klara order från sin chef om att skydda Jesus. Det förekom ingen som helst offentlig undervisning under denna vilovecka.

Under denna vecka led Natanael och Jakob Sebedaios av en ganska allvarlig sjukdom. I tre dagar och nätter plågades de av en plötslig och smärtsam matsmältningsstörning. Den tredje natten sände Jesus iväg Jakobs mor Salome för att vila sig, medan han själv skötte om sina lidande apostlar. Naturligtvis kunde Jesus ögonblickligen ha botat dessa två män, men det är varken Sonens eller Faderns sätt att handskas med dessa alldagliga svårigheter och åkommor som drabbar människobarnen i tidens och rymdens evolutionära världar. Under hela sitt händelserika jordiska liv inlät sig Jesus inte en enda gång på något slag av övernaturlig omvårdnad för någon medlem av sin jordiska familj eller för någon bland hans närmaste anhängare.

Svårigheterna i universum och de planetariska hindren måste mötas som en del av den erfarenhetsträning som har anordnats för tillväxten och utvecklingen, för den progressiva fulländningen, av de dödligas evolverande själar. Människosjälens förändligande kräver en intim erfarenhet av att i utbildningsmässigt syfte lösa en mängd olika och verkliga problem i universum. Djurvärlden och de lägre formerna av viljevarelser utvecklas inte gynnsamt i en alltför lätt omgivning. Problematiske situationer i förening med sådant som sporrar till ansträngningar samverkar till att åstadkomma de sinnes-, själs- och andeaktiviteter som mäktigt bidrar till att de dödliga uppnår värdiga mål av sitt framåtskridande och når högre nivåer för andebestämmelse.

3. DEN ANDRA SAMMANKOMSTEN I TIBERIAS

Den 16 maj hölls den andra sammankomsten i Tiberias mellan myndigheterna i Jerusalem och Herodes Antipas. Både de religiösa och de politiska ledarna från Jerusalem deltog i mötet. De judiska ledarna kunde rapportera till Herodes att praktiskt taget alla synagogor i både Galiléen och Judéen var stängda för Jesu förkunnelse. Ett nytt försök gjordes att få Herodes att arrestera Jesus, men han vägrade att verkställa deras begäran. Den 18 maj godkände Herodes emellertid en plan om att låta Sanhedrin-myndigheterna an hålla Jesus och föra honom till Jerusalem för att dömas på religiösa grunder, förutsatt att den romerske ståthållaren i Judéen samtyckte till ett

accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

154:2.2 (1718.3) This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

154:2.3 (1718.4) This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

154:2.4 (1718.5) This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural ministration to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

154:2.5 (1719.1) Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

154:3.1 (1719.2) On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus'

sådant arrangemang. Under tiden arbetade Jesu fiender tråget med att över hela Galiléen sprida ryktet om att Herodes hade blivit fientligt inställd till Jesus och att hans avsikt var att utplåna alla som trodde på Jesu förkunnelse.

På söndagskvällen den 21 maj nådde budet fram till Tiberias om att civilmyndigheterna i Jerusalem inte hade något att invända mot överenskommelsen mellan Herodes och fariséerna enligt vilken Jesus skulle anhållas och föras till Jerusalem att dömas inför judarnas råd för smädelse av det judiska folkets heliga lagar. Följaktligen undertecknade Herodes den dagen kort för midnatt den order som befullmäktigade det judiska rådets tjänstemän att gripa Jesus inom Herodes förvaltningsområde och med våldsmedel föra honom till Jerusalem för rättegång. Herodes blev utsatt för hårda påtryckningar från många håll innan han samtyckte till att ge detta tillstånd, och han visste mycket väl att Jesus inte kunde vänta sig en opartisk rättegång inför sina bittra fiender i Jerusalem.

4. LÖRDAGSKVÄLLEN I KAFARNAUM

Denna samma lördagskväll samlades i synagogan i Kafarnaum en grupp om femtio ledande medborgare för att diskutera den ödesdigra frågan: "Vad skall vi göra med Jesus?" De talade och debatterade till efter midnatt, men de kunde inte finna någon gemensam grund för en överenskommelse. Bortsett från några få personer som var benägna att tro att Jesus kunde vara Messias, åtminstone en helig man eller kanske en profet, delade sig mötet i fyra nästan lika stora grupper med respektive åsikter om Jesus:

1. Att han var en vilseledd och harmlös fanatiker.
2. Att han var en farlig agitator med onda avsikter som kunde uppvigla människorna till uppror.
3. Att han var i förbund med djävlar, att han rentav kunde vara deras furste.
4. Att han var från sina sinnen, vansinnig, mentalt obalanserad.

Det talades mycket om att Jesus predikade lärosatser som gjorde det vanliga folket upprört. Hans fiender hävdade att hans läror var opraktiska, att allt skulle gå i spillror om var och en gjorde ett allvarligt försök att leva enligt hans idéer. Många senare generationers människor har sagt detsamma. Många intelligenta och välmående människor, även i den mer upplysta tidsåldern för dessa uppenbarelser, hävdar att den nutida civilisationen inte kunde ha byggts upp på Jesu läror — och de har delvis rätt. Men alla sådana tvivlare glömmer att en mycket bättre civilisation kunde ha byggts på basis av hans läror — och en gång kommer att byggas. Denna värld har aldrig på allvar försökt förverkliga Jesu läror i stor skala, trots att halvhjärtade försök ofta har gjorts att följa lärosatserna i den så kallade kristendomen.

5. DEN HÄNDELSERIKA SÖNDAGSMORGENEN

enemies were industriously spreading the rumor throughout Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

^{154:3.2 (1719.3)} On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

^{154:4.1 (1719.4)} On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: "What shall we do with Jesus?" They talked and debated until after midnight, but they could not find any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

- ^{154:4.2 (1719.5)} 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.
- ^{154:4.3 (1719.6)} 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.
- ^{154:4.4 (1720.1)} 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.
- ^{154:4.5 (1720.2)} 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

^{154:4.6 (1720.3)} There was much talk about Jesus' preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus — and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to follow the doctrines of so-called Christianity.

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

Den 22 maj var en händelserik dag i Jesu liv. Före gryningen denna söndagsmorgon anlände en av Davids budbärare med stor hast från Tiberias med bud om att Herodes hade befullmäktigat, eller stod i begrepp att befullmäktiga, det judiska rådets tjänstemän att arrestera Jesus. Då David Sebedaios mottog nyheten om denna överhängande fara fick det honom att väcka sina budbärare och sända dem ut till alla lokala grupper av lärjungar för att kalla dem till ett krismöte klockan sju den morgonen. När Judas (Jesu broders) svägerska hörde detta alarmerande meddelande sände hon hastigt bud till alla de medlemmar av Jesu familj som bodde i närheten och kallade dem att genast samlas i Sebedaios hus. Och som svar på denna hastiga kallelse anlände snart Maria, Jakob, Josef, Juda och Rut.

Vid detta tidiga morgonmöte gav Jesus sina avskedsinstruktioner till de församlade lärjungarna, dvs. han tog tills vidare avsked av dem, då han väl visste att de snart skulle skingras från Kafarnaum. Han uppmanade dem alla att söka Guds ledning och att fortsätta med rikets arbete oberoende av konsekvenserna. Evangelisterna skulle arbeta efter eget gottfinnande tills de senare eventuellt kallades samman. Han valde tolv av evangelisterna att åtfölja honom. De tolv apostlarna anvisade han att förbli med honom oberoende av vad som hände. De tolv kvinnorna instruerade han att stanna i Sebedaios hus och i Petrus hus tills han skulle kalla på dem.

Jesus samtyckte till att David Sebedaios fortsatte sin landsomfattande budbärartjänst, och då David inom kort tog farväl av Mästaren sade han: "Gå ut till ditt arbete, Mästare. Låt inte fanatikerna fånga dig, och tvivla aldrig på att budbärarna följer efter dig. Mina män förlorar aldrig kontakt med dig, och genom dem får du veta hur det står till med riket i andra trakter, och av dem får vi alla veta om dig. Inget som kunde tänkas hända mig kan störa denna service, ty jag har utnämnt första och andra reservledare, till och med en tredje. Jag är varken lärare eller förkunnare, men jag vill av hela mitt hjärta göra det här, och ingen kan hindra mig."

Omkring halv åtta denna morgon började Jesus sitt avskedstal till nästan hundra troende som hade trängt sig samman inomhus för att höra honom. Detta var ett allvarigt tillfälle för alla närvarande, men Jesus föreföll att vara på ovanligt gott humör. Han var igen sitt vanliga jag. Flera veckors allvarsamhet var borta, och han inspirerade dem alla med sina ord om tro, hopp och mod.

6. JESU FAMILJ ANLÄNDER

Klockan var ungefär åtta denna söndagsmorgon då fem medlemmar av Jesu jordiska familj anlände till skådeplatsen som svar på den brådska kallelsen från Judas svägerska. Av alla i hans köttsliga familj trodde endast en, nämligen Rut, helhjärtat och ihållande på att hans mission på jorden var gudomlig. Juda och Jakob, och även Josef, hade fortfarande mycket kvar av sin tro på Jesus, men de hade låtit stoltheten störa sitt goda omdöme och sina verkliga andliga böjelser. Maria slets likaså mellan kärlek och rädsla, mellan moderskärlek och familjestolthet. Fastän hon ansattes av tvivel kunde hon aldrig helt glömma Gabriels besök innan Jesus föddes. Fariséerna hade varit arbetsamma

^{154:5.1 (1720.4)} May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David's messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o'clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus' brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus' family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee's house. And in response to this hasty call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

^{154:5.2 (1720.5)} At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter's house until he should send for them.

^{154:5.3 (1720.6)} Jesus consented to David Zebedee's continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: "Go forth to your work, Master. Don't let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

^{154:5.4 (1720.7)} About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

^{154:6.1 (1721.1)} It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees

med att få Maria att tro att Jesus var utom sig, sinnessjuk. De uppmanade henne att gå med sina söner för att söka avråda honom från vidare offentlig undervisning. De försäkrade Maria om att Jesu hälsa snart skulle svikta, och att endast vanära och skam skulle komma över hela familjen till följd av att man lät honom fortsätta. När så budet kom från Judas svägerska, begav de sig alla fem genast iväg till Sebedaios hus; de hade varit samlade i Marias hem, där de hade sammanträffat med fariséerna kvällen innan. De hade samtalat med ledarna från Jerusalem till långt in på natten, och de var alla mer eller mindre övertygade om att Jesus uppförde sig märkligt, att han redan någon tid hade gjort det. Fastän Rut inte kunde förklara allt hans beteende, hävdade hon bestämt att han alltid hade behandlat sin familj rättvist och vägrade att samtycka till planerna på att försöka få honom att avstå från fortsatt verksamhet.

På vägen till Sebedaios hus samtalade de om allt detta och kom sinsemellan överens om att försöka övertala Jesus att komma hem med dem, ty, sade Maria: "Jag vet att jag kunde påverka min son om han bara kom hem och lyssnade till mig." Jakob och Juda hade hört rykten om planerna på att arrestera Jesus och föra honom till Jerusalem för rättegång. De fruktade också för sin egen säkerhet. Så länge Jesus var en populär person bland allmänheten lät familjen sakerna ha sin gilla gång, men nu när folket i Kafarnaum och ledarna i Jerusalem plötsligt hade vänt sig mot honom, började de starkt känna trycket av sin pinsamma situations förmodade vanära.

De hade väntat sig att träffa Jesus, ta honom åt sidan och uppmana honom att komma hem med dem. De hade tänkt sig att försäkra honom att de skulle glömma att han hade försummat dem — de skulle förlåta och glömma — om han bara upphörde med dumheten att försöka predika en ny religion, som endast kunde medföra besvär för honom själv och dra vanära över hans familj. Till allt detta sade Rut endast: "Jag skall säga till min bror att jag tror att han är en gudsman och att jag hoppas att han vore villig att dö hellre än att låta dessa otäcka fariséer sätta stopp för hans predikande." Josef lovade se till att Rut var tyst medan de andra bearbetade Jesus.

När de nådde fram till Sebedaios hus var Jesus mitt i sitt avskedstal till sina lärjungar. De försökte komma in i huset, men det var fyllt till trängsel. Till slut slog de sig ned på verandan bakom huset och sände bud till Jesus från person till person, så att budet till sist viskades åt Jesus av Simon Petrus, som för den skull avbröt hans tal och sade: "Se, din mor och dina bröder står där ute, och de är mycket angelägna om att få tala med dig." Jesu mor kom inte att tänka på hur viktigt det var för honom att framföra detta avskedsbudskap till sina anhängare, inte heller visste hon att hans tal när som helst kunde få ett snabbt slut av att de som skulle arrestera honom anlände. Hon trodde verkligen, efter en så lång tid av ett uppenbart kyligt förhållande och med beaktande av att hon och hans bröder hade visat honom välviljan att faktiskt söka upp honom, att Jesus skulle sluta tala och komma ut till dem i det ögonblick han fick budet att de väntade.

Det var igen ett av dessa tillfällen då Jesu jordiska familj inte kunde förstå att han måste sköta sin Faders angelägenheter. Och därför blev Maria och hans bröder

had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

^{154:6.2 (1721.2)} On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

^{154:6.3 (1721.3)} They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

^{154:6.4 (1721.4)} When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted his talking for the purpose, and who said: "Behold, your mother and your brothers are outside, and they are very anxious to speak with you." Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers, neither did she know that his address was likely to be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

^{154:6.5 (1722.1)} It was just another of those instances in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and

djupt sårade när de hörde hur han, trots att han avbröt sitt tal för att ta emot budet, i stället för att rusa ut och hälsa på dem, höjde sin melodiska röst och sade: "Säg till min mor och mina bröder att de inte skall oroa sig för mig. Fadern som sände mig till denna värld överger mig inte; inte heller skall någon skada tillfogas min familj. Hälsa dem att vara vid gott mod och att förtrösta på rikets Fader. Men när allt kommer omkring, vem är min mor och vilka är mina bröder?" I det att han sträckte ut sina händer mot alla sina lärjungar som var samlade i rummet, sade han: "Jag har ingen mor, jag har inga bröder. Se, min mor och se mina bröder! Ty var och en som gör min himmelske Faders vilja är min mor, min bror och min syster."

När Maria hörde dessa ord föll hon ihop i Judas armar. De bar ut henne i trädgården för att få henne att återhämta sig medan Jesus avslutade sitt avskedsbudskap. Han skulle sedan ha gått ut för att samtala med sin mor och sina bröder, men en budbärare anlände i all hast från Tiberias med ord om att Sanhedrins män var på väg med tillstånd att arrestera Jesus och ta honom till Jerusalem. Andreas tog emot detta budskap och avbröt Jesus för att berätta det för honom.

Andreas kom inte ihåg att David hade placerat ut omkring tjugofem vakter runt Sebedaios hus, och att ingen kunde ta dem med överraskning; så han frågade Jesus vad de skulle göra? Mästaren stod där tyst medan hans mor, som hade hört orden "jag har ingen mor", höll på att återhämta sig i trädgården från chocken. Just i denna stund reste sig en kvinna i rummet och utropade: "Välsignat är det moderliv som har burit dig, och välsignade är de bröst som har ammat dig." Jesus vände sig för en stund bort från samtalet med Andreas och sade: "Nej, snarare är den välsignad som hör Guds ord och vågar lyda det."

Maria och Jesu bröder trodde att Jesus inte förstod dem, att han hade förlorat intresse för dem, utan att alls inse att det var de som inte förstod Jesus. Jesus förstod helt hur svårt det är för människor att bryta med sitt förgångna. Han visste hur människor låter sig ledas av predikarens vältalighet, och hur samvetet reagerar för en emotionell vädjan, liksom sinnet gör för logik och förnuft, men han visste också hur mycket svårare det är att övertala människor att ta avstånd från, att frigöra sig från det förgångna.

Det är för evigt sant att alla som tycker att de är missförstådda eller inte uppskattade har i Jesus en sympatiserande vän och en förståelsefull rådgivare. Han hade varnat sina apostlar att en människas fiender kan vara de som hör till hans eget hushåll, men han hade knappast insett hur nära denna förutsägelse skulle komma att gälla hans egen erfarenhet. Jesus övergav inte sin jordiska familj för att utföra sin Faders arbete — de övergav honom. Senare, efter Mästarens död och uppståndelse, när Jakob blev associerad med den tidiga kristna rörelsen led han oerhört av att han inte hade haft förmånen av denna tidigare förbindelse med Jesus och hans lärjungar.

När Jesus genomlevde dessa händelser valde han att ledas av den begränsade kunskapen i sitt människosinne. Han ville uppleva denna erfarenhet tillsammans med sina medarbetare som enbart

his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: "Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?" And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: "I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister."

154:6.6 (1722.2) And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

154:6.7 (1722.3) Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, "I have no mother," was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, "Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you." Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, "No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it."

154:6.8 (1722.4) Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more difficult it is to persuade men to *disown the past*.

154:6.9 (1722.5) It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

154:6.10 (1723.1) In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human

människa. Och det var i sitt människosinne som Jesus hade tanken att träffa sin familj innan han gav sig iväg. Han ville inte sluta mitt i sitt tal för att inte ge så mycket offentlighet åt deras första möte efter en så lång frånvaro. Hans avsikt var att avsluta sitt tal och sedan sammanträffa med dem innan han gav sig iväg, men den planen kullkastades av den händelseutveckling som genast följde.

Deras flykt påskyndades ytterligare av att ett sällskap av Davids budbärare anlände till den bakre ingången till Sebedaios hem. Den uppståndelse som dessa män åstadkom skrämdde apostlarna till att tro att dessa nyanlända kunde vara deras fiender, och av rädsla för att genast bli arresterade skyndade de ut genom den främre ingången och till den väntande båten. Och allt detta förklarar varför Jesus inte träffade sin familj som väntade på baksidans veranda.

Men han sade till David Sebedaios när han steg ned i båten vid den hastiga flykten: "Säg till min mor och mina bröder att jag uppskattar att de kom och att min avsikt var att träffa dem. Bed dem att inte känna sig sårade på grund av mig utan att hellre söka vetskap om Guds vilja samt välviljan och modet att göra den viljan."

7. DEN HASTIGA FLYKTEN

Så kom det sig att Jesus tillsammans med sina tolv apostlar och de tolv evangelisterna denna söndagsmorgon den 22 maj år 29 e.Kr. hastigt flydde undan det judiska rådets funktionärer, som var på väg till Betsaida med fullmakt från Herodes Antipas att arresteras Jesus och ta honom till Jerusalem för att dömas för hädelse och andra brott mot judarnas heliga lagar. Klockan var nästan halv nio denna vackra morgon när detta sällskap om tjugofem personer bemannade årorna och rodde mot den östra stranden av Galileiska sjön.

Efter Mästarens båt följde en annan, mindre farkost med sex av Davids budbärare som hade instruktioner att hålla kontakt med Jesus och hans medarbetare och att se till att information om deras vistelseort och säkerhet regelbundet överfördes till Sebedaios hem i Betsaida, som en längre tid hade tjänat som högkvarter för rikets arbete. Men Jesus kom aldrig mer att ha sitt hem i Sebedaios hus. Från och med nu och under resten av sitt jordiska liv hade Mästaren verkligen "inget ställe att vila sitt huvud". Han hade inte längre något som ens påminde om en fast bostad.

De rodde över till närheten av byn Gerasa, placerade sin båt under uppsikt av vänner och började sina vandringar under detta sista händelserika år i Mästarens liv på jorden. En tid förblev de inom Filippus förvaltningsområde och vandrade från Heresa upp till Caesarea Filippi. Därifrån färdades de över till Feniciens kust.

Folksamlingen dröjde kvar kring Sebedaios hem och följde de två båtarnas färd över sjön mot den östra stranden, och båtarna var en god bit på väg när funktionärerna från Jerusalem skyndade fram och började sitt sökande efter Jesus. De vägrade att tro att han hade undkommit dem, och medan Jesus och hans sällskap färdades norrut genom Batanea tillbringade fariséerna och deras medhjälpare nästan en hel vecka

mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

154:6.11 (1723.2) The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

154:6.12 (1723.3) But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and courage to do that will."

7. THE HASTY FLIGHT

154:7.1 (1723.4) And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Betsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the eastern shore of the Sea of Galilee.

154:7.2 (1723.5) Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Betsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly "had not where to lay his head." No more did he have even the semblance of a settled abode.

154:7.3 (1723.6) They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

154:7.4 (1723.7) The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week

med att fåfängt söka efter honom i närheten av Kafarnaum.

Jesu familj återvände till sitt hem i Kafarnaum och tillbringade nästan en vecka med att diskutera, debattera och be. De var fyllda av förvirring och bestörtning. De hade ingen sinnesro förrän på torsdagseftermiddagen, då Rut återvände från ett besök i Sebedaios hus där hon av David fick veta att hennes fader-broder var i säkerhet, att han var vid god hälsa och på väg mot den feniciska kusten.

vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

154:7.5 (1724.1) Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

Kapitel 155. På flykt genom norra Galiléen

⇨ 154

Urantiaboken

156 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 155

PÅ FLYKT GENOM NORRA GALILÉEN

Sektioner

Introduktion

1. Varför rasar hedningarna?
2. Evangelisterna i Korasin
3. I Caesarea Filippi
4. På väg till Fenicien
5. Föreläsningen om sann religion
6. Den andra föreläsningen om religion

Introduktion

SNART efter att ha landat nära Heresa denna händelserika söndag begav sig Jesus och de tjugofyra en bit norrut, där de tillbringade natten i en vacker park söder om Betsaida-Julias. Lägerplatsen var bekant för dem, ty de hade någon gång tidigare gjort uppehåll där. Innan de drog sig tillbaka för natten kallade Mästaren sina anhängare kring sig och diskuterade med dem planerna för deras tilltänkta färd genom Batanea och norra Galiléen till den feniciska kusten.

1. VARFÖR RASAR HEDNINGARNA?

Jesus sade: "Ni borde alla dra er till minnes vad psalmisten berättade om dessa tider då han sade: 'Varför rasar hedningarna och varför smider folken fåfänggränker? Jordens konungar reser sig upp, och furstarna rådslår med varandra, mot Herren och mot hans smorde, och säger: Låt oss slita sönder barmhärtighetens bojer och kasta bort kärlekens band.'

"Idag ser ni detta gå i uppfyllelse inför era ögon. Men ni får inte se återstoden av psalmistens profetia gå i uppfyllelse, ty han hade felaktiga idén om Människosonen och dennes mission på jorden. Mitt rike grundar sig på kärlek, förkunnas i barmhärtighet och byggs upp genom osjälviskt tjänande. Min Fader sitter inte i himlen och hånskrattar åt hedningarna. Han är inte rasande i sitt stora missnöje. Sant är löftet om att Sonen skall få dessa så kallade hedningar (i verkligheten hans okunniga och olärda bröder) till

PAPER 155

FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

INTRODUCTION

^{155:0.1 (1725.1)} SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Betsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

^{155:1.1 (1725.2)} Said Jesus: "You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, 'Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.'

^{155:1.2 (1725.3)} "Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of the Psalmist's prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these

arvedel. Och jag vill ta emot dessa icke-judar med öppna armar av barmhärtighet och tillgivenhet. All denna kärleksfulla vänlighet skall visas de så kallade hedningarna, trots uppteckningens olyckliga utsago som antyder att den segerrike Sonen 'skall sönderslå dem med järnspara och krossa dem som lerkärl.' Psalmisten uppmanade er att 'tjåna Herren med fruktan' — jag ber er intråda i det gudomliga sonskapets upphöjda privilegier genom tro; han befäller er att fröjda er med bävan — jag ber er fröjda er med förvisning. Han säger: 'Hylla Sonen, så att han inte vredgas, och ni förgås när hans vrede upptänds.' Men ni som har levt med mig vet mycket väl att ilska och vrede inte har någon del i himmelrikes etablerande i människornas hjärtan. Men psalmisten skymtade det sanna ljuset när han avslutade denna uppmaning med orden: 'Saliga är de som sätter sin tilltro till denne Son.'"

Jesus fortsatte undervisningen av de tjugofyra och sade: "Hedningarna är inte utan anledning när de rasar mot oss. Emedan deras sätt att se är smalt och trångt kan de entusiastiskt koncentrera sin energi. Deras mål är nära och mer eller mindre synligt; därför drar de tappert och effektivt fram. Ni som har hävdat att ni har inträtt i himmelriket är alltför vacklande och obestämda i ert sätt att undervisa. Hedningarna slår till direkt för sina syften; ni gör er skyldiga till alltför mycket kronisk trängtan. Om ni önskar komma in i riket, varför intar ni det inte med en andlig stormning, så som hedningarna intar en stad som de belägrar? Ni är knappast värdiga riket när ert tjänande till så stor del kännetecknas av att ni beklagar det förgångna, jämrar er över det nuvarande och fåfängt hoppas på framtiden. Varför rasar dessa hedningar? Därför att de inte känner sanningen. Varför försmått ni i fåfäng trängtan? Därför att ni inte lyder sanningen. Sluta upp med ert onyttiga trängande och gå modigt fram och gör det som angår rikets etablerande.

"I allt vad ni gör, bli inte ensidiga och överspecialiserade. Fariséerna som söker vår undergång tror sig sannerligen tjåna Gud. Traditionen har gjort dem så trångsinta att de förblindas av fördomar och förhårdas av rädsla. Betrakta grekerna som har en vetenskap utan religion, medan judarna har en religion utan vetenskap. Och när människorna sålunda vilseleds till att acceptera en inskränkt och förvirrad sönderdelning av sanningen, ligger deras enda hopp om frälsning i att de blir sanningskoordinerade — omvända.

"Låt mig eftertryckligt säga er denna eviga sanning: Om ni genom att koordinera er med sanningen lär er att i ert eget liv exemplifiera denna rättfärdighetens vackra helgjutenheter, då söker sig era medmänniskor till er för att få det som ni sålunda har fått. Den omfattning till vilken sanningssökare dras till er mäter er eget förvärvande av sanning, er rättfärdighet. Den utsträckning i vilken ni måste gå med ert budskap till folket mäter på sätt och vis ert misslyckande att leva ett helgjutet eller rättfärdigt liv, ett sanningskoordinerat liv."

Även mycket annat lärde Mästaren sina apostlar och evangelister innan de önskade honom god natt och lade sig till vila mot sina kuddar.

gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son 'shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter's vessel.' The Psalmist exhorted you to 'serve the Lord with fear' — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, 'Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.' But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: 'Blessed are they who put their trust in this Son.'"

155:1.3 (1725.4) Jesus continued to teach the twenty-four, saying: "The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of the kingdom.

155:1.4 (1726.1) "In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God's service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused disintegration of truth, their only hope of salvation is to become truth-co-ordinated — converted.

155:1.5 (1726.2) "Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life."

155:1.6 (1726.3) And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. EVANGELISTERNA I KORASIN

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

På måndagsmorgonen den 23 maj beordrade Jesus Petrus att med de tolv evangelisterna vandra över till Korasin, medan han med de övriga elva apostlarna gav sig iväg till Caesarea Filippi. Jesus gick via Jordanfloden till vägen mellan Damaskus och Kafarnaum och därifrån mot nordost till korsningen med vägen till Caesarea Filippi och sedan in i staden, där de vistades och undervisade i två veckor. De anlände dit på tisdagseftermiddagen den 24 maj.

Petrus och evangelisterna vistades i två veckor i Korasin och förkunnade rikets evangelium för en liten men allvarlig grupp av troende. Men de lyckades inte vinna många nya proselyter. Ingen stad i Galiléen bidrog med så få själar för riket som Korasin. I enlighet med Petrus instruktioner talade de tolv evangelisterna mindre om helande — om fysiska ting — medan de predikade och undervisade med större kraft om det himmelska rikets andliga sanningar. Dessa två veckor i Korasin var en veritabel djupdykning i motgångar för de tolv evangelisterna såtillvida att det var den svåraste och mest improduktiva perioden i deras tjänst dittills. När de sålunda gick miste om tillfredsställelsen av att ha vunnit nya själar för riket begrundade var och en av dem desto allvarligare och ärligare sin egen själ och dess framsteg längs de andliga stigarna i det nya livet.

När det framgick att det inte fanns fler människor som var intresserade av att söka inträde i riket sammankallade Petrus sina medarbetare tisdagen den 7 juni, och de gav sig i väg mot Caesarea Filippi för att förena sig med Jesus och apostlarna. De anlände vid middagstiden på onsdagen och tillbringade hela kvällen med att gå igenom sina erfarenheter bland de icke-troende i Korasin. Under kvällens diskussioner hänvisade Jesus igen till liknelsen om såningsmannen och lärde dem mycket om meningen med sådant som såg ut att vara misslyckanden i livet.

3. I CAESAREA FILIPPI

Fastän Jesus inte bedrev någon offentlig verksamhet under denna två veckors vistelse nära Caesarea Filippi, höll apostlarna talrika lågmälda kvällsmöten inne i staden, och många troende kom ut till lägret för att tala med Jesus. Gruppen av troende fick inte många nya medlemmar till följd av detta besök. Jesus samtalade med apostlarna varje dag, och de såg nu tydligare att en ny fas började i arbetet med att förkunna himmelriket. De började förstå att "himmelriket inte är mat och dryck utan insikten om den andliga glädje som accepterandet av ens gudomliga sonskap medför."

Vistelsen i Caesarea Filippi var en verklig prövning för de elva apostlarna. Det var två svåra veckor för dem att genomleva. De var nästan deprimerade, och de saknade Petrus entusiastiska personlighets periodiska stimulans. Vid denna tid var det verkligen ett svårt och provande äventyr att tro på Jesus och gå ut för att följa honom. Även om de vann få proselyter under dessa två veckor, lärde de sig mycket som var högst nyttigt av sina dagliga samtal med Mästaren.

Apostlarna fick lära sig att judarna andligen var

^{155:2.1 (1726.4)} On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

^{155:2.2 (1726.5)} Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter's instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical — while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

^{155:2.3 (1726.6)} When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further reference to the parable of the sower and taught them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

^{155:3.1 (1727.1)} Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the "kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship."

^{155:3.2 (1727.2)} The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

^{155:3.3 (1727.3)} The apostles learned that the Jews were

stillastående och döende, emedan de hade kristalliserat sanningen till en troslära; att sanningen formuleras som en gränslinje för egenrättfärdig exklusivitet i stället för att tjäna som vägvisare för andlig ledning och andligt framåtskridande förlorar sådana läror sin skapande och livgivande styrka och blir till slut endast konserverande och förstenande.

Allt mer lärde de sig av Jesus att betrakta människopersonligheterna enligt dessas möjligheter i tid och evighet. De lärde sig att många själar bäst kan ledas till att älska Gud, den osedde, genom att de först får lära sig att älska sina bröder, som de kan se. I detta sammanhang fick Mästarens uttalande om osjälviskt tjänande av ens medmänniskor en ny betydelse: "För så vitt ni har gjort något för någon av dessa minsta mina bröder, det har ni gjort för mig."

En av de stora lärdomarna från denna vistelse i Caesarea gällde uppkomsten av religiösa traditioner, den allvarliga faran av att låta en känsla av helighet förknippas med icke-heliga ting, högst vanliga idéer eller alldagliga händelser. Från ett av samtalen lärde de sig att sann religion är människans djupt kända trohet mot sina högsta och mest äkta övertygelser.

Jesus varnade sina troende för att om deras religiösa längtan endast var materiell, skulle den ökade kunskapen om naturen, genom ett stegvis undanträngande av tingens förment övernaturliga uppkomst, till slut beröva dem deras tro på Gud. Men om deras tro var andlig, så kunde naturvetenskapernas framsteg aldrig rubba deras tro på eviga realiteter och gudomliga värden.

De lärde sig att när religionen till sitt motiv är helt andlig, så gör den hela livet värdefullare, fyller det med höga syften, förädlar det med överjordiska värden, inspirerar det med storartade motiv, samtidigt som den ständigt tröstar människosjälén med ett sublimt och uppehållande hopp. Sann religion är avsedd att minska påfrestningen i tillvaron; den frigör tro och mod för dagligt liv och osjälviskt tjänande. Tron främjar andlig vitalitet och rättfärdig fruktbarhet.

Jesus lärde upprepade gånger sina apostlar att ingen civilisation länge kan överleva förlusten av det bästa i sin religion. Och han tröttnade aldrig på att påpeka för de tolv den stora faran i att acceptera religiösa symboler och ceremonier i stället för religiös erfarenhet. Hela hans jordiska liv ägnades ständigt åt uppgiften att tina upp religionens frusna former till det upplysta sonskapets fritt flytande friheter.

4. PÅ VÄG TILL FENICIEN

På torsdagsmorgonen den 9 juni, efter att Davids budbärare från Betsaida hade kommit med ord om rikets framskridande, lämnade denna grupp om tjugofem sanningslärare Caesarea Filippi för att börja sin färd till den feniciska kusten. De gick runt träsklandet och via Luz till knutpunkten med karavanvägen mellan Magdala och Libanonberget samt därifrån till korsningen med den väg som ledde till Sidon, dit de anlände på fredagseftermiddagen.

Medan de höll lunchpaus i skuggan av en utskjutande klippavsats nära Luz, höll Jesus ett av de

spirituellt stagnant och dödande, emedan de hade kristalliserat sanningen till en troslära; att sanningen formuleras som en gränslinje för egenrättfärdig exklusivitet i stället för att tjäna som vägvisare för andlig ledning och andligt framåtskridande förlorar sådana läror sin skapande och livgivande styrka och blir till slut endast konserverande och förstenande.

155:3.4 (1727.4) Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master's pronouncement concerning unselfish service for one's fellows: "Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me."

155:3.5 (1727.5) One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man's heartfelt loyalty to his highest and truest convictions.

155:3.6 (1727.6) Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

155:3.7 (1727.7) They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

155:3.8 (1727.8) Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

155:4.1 (1728.1) On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom brought by the messengers of David from Bethsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

155:4.2 (1728.2) While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus

mest anmärkningsvärda anföranden som hans apostlar någonsin fick höra under alla sina år i hans sällskap. De hade knappt satt sig ned för att bryta bröd förrän Simon Petrus ställde en fråga till Jesus: "Mästare, eftersom Fadern i himlen vet allting, och eftersom hans ande är vårt stöd vid etablerandet av himmelriket på jorden, varför flyr vi då undan hotet från våra fiender? Varför vägrar vi att gå ut mot sanningens fiender?" Men innan Jesus hann börja besvara Petrus fråga, avbröt Tomas och frågade: "Mästare, jag skulle verkligen vilja just veta vad det är som är fel i våra fienders religion i Jerusalem. Vad är den verkliga skillnaden mellan deras religion och vår? Hur kommer det sig att vi har så olika trosföreställningar när vi alla påstår oss tjäna samma Gud?" När Tomas hade slutat sade Jesus: "Medan jag inte vill ignorera Petrus fråga, då jag mycket väl vet hur lätt det vore att missförstå mina orsaker till att just vid denna tid undvika en öppen brytning med judarnas styresmän, är det dock till större nytta för er alla om jag väljer att hellre besvara Tomas fråga. Och det skall jag börja göra så snart ni har ätit er lunch."

5. FÖRELÄSNINGEN OM SANN RELIGION

Denna minnesvärda föreläsning om religion, sammanfattad och i ny version enligt modernt språkbruk, gav uttryck för följande sanningar:

Även om religionerna i världen har ett dubbelt ursprung — naturligt och uppenbarelsesbaserat — kan man vid varje tid och hos varje folk finna tre skilda former av religiös tillgivenhet. Dessa tre yttringar av det religiösa behovet är:

1. Primitiv religion. Det halvnaturliga och instinktiva behovet att frukta hemlighetsfulla energier och dyrka högre krafter; i huvudsak en religion som rör den fysiska naturen, en rädsans religion.

2. Kulturreligion. De avancerande religiösa uppfattningarna och bruken bland folken som håller på att civiliseras — sinnets religion — den intellektuella teologin baserad på den etablerade religiösa traditionens auktoritet.

3. Sann religion — uppenbarelsesreligion. Uppenbarelsen om övernaturliga värden, en partiell insikt om eviga realiteter, en glimt av godheten och skönheten i den himmelske Faderns infinita karaktär — andens religion så som den framträder i människans erfarenhet.

Mästaren vägrade att förringa de fysiska sinnen och den vidskepliga rädsans religion som utövas av naturmänniskan, även om han beklagade att så mycket av denna primitiva form av dyrkan fanns kvar i de religiösa formerna bland mänsklighetens mer intelligenta raser. Jesus gjorde det klart att den stora skillnaden mellan sinnets religion och andens religion är att den förra upprätthålls av kyrklig auktoritet, medan den senare helt baserar sig på människans erfarenhet.

Sedan fortsatte Mästaren sin föreläsning med att klargöra följande sanningar:

Ända tills folken blir högeligen intelligenta och mycket mer civiliserade fortlever många av de barnsliga och vidskepliga ceremonier, som är så kännetecknande

delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: "Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?" But before Jesus had begun to answer Peter's question, Thomas broke in, asking: "Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?" And when Thomas had finished, Jesus said: "While I would not ignore Peter's question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas's question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch."

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

155:5.1 (1728.3) This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following truths:

155:5.2 (1728.4) While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitive religion.* The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

155:5.4 (1728.6) 2. *The religion of civilization.* The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

155:5.5 (1728.7) 3. *True religion — the religion of revelation.* The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

155:5.6 (1729.1) The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

155:5.7 (1729.2) And then the Master, in his hour of teaching, went on to make clear these truths:

155:5.8 (1729.3) Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist many of those childlike and superstitious ceremonies which are so

för de utvecklingsmässiga religiösa sederna hos primitiva och efterblivna folk. Tills människosläktet når en nivå av en högre och mer allmän insikt om den andliga erfarenhetens realiteter kommer män och kvinnor i stort antal att personligen föredra de auktoritetsreligioner som endast kräver ett intellektuellt samtycke i motsats till andens religion som innebär sinnets och själens aktiva deltagande i trosäventyret att brottas med de obevekliga realiteterna i människans progressiva erfarenhet.

Att acceptera de traditionella auktoritetsreligionerna innebär den enklaste utvägen för människans behov att tillfredsställa längtan hos sin andliga natur. De stadgade, kristalliserade och etablerade auktoritetsreligionerna erbjuder en färdig tillflyktsort dit människans förvirrade och upprörda själ kan fly när den ansätts av rädsla och plågas av osäkerhet. En sådan religion kräver av sina anhängare, som pris för den tillfredsställelse och försäkrar den ger, endast ett passivt och rent intellektuellt medgivande.

Länge kommer det att på jorden finnas sådana skygga, ängsliga och tvekande individer som föredrar att på detta sätt få sin religiösa tröst, även om de, när de sålunda gör gemensam sak med auktoritetsreligionerna, komprometterar personlighetens suveränitet, degraderar den värdighet som självrespekten ger och helt avstår från rätten att ta del i den mest spännande och inspirerande av människans alla möjliga erfarenheter: det personliga sanningssökandet, stimulansen av att möta farorna i anslutning till intellektuella upptäckter, beslutsamheten att utforska den personliga religiösa erfarenhetens realiteter, den enastående tillfredsställelsen av att erfara den personliga triumf som det innebär att faktiskt inse den andliga trons seger över det intellektuella tvivlet, så som den segern ärligt vinnas under det högsta äventyret i hela den mänskliga tillvaron — människan som söker Gud, för sig själv och som sig själv, och finner honom.

Andens religion innebär ansträngning, kamp, konflikt, tro, beslutsamhet, kärlek, lojalitet och framåtskridande. Sinnets religion — auktoritetsteologin — kräver föga eller inga av dessa ansträngningar av de formellt troende. Traditionen är en trygg tillflykt och en lätt väg för de räddhågade och halvhjärtade själar som instinktivt skyr den andens kamp och den mentala osäkerhet som ansluter sig till de vågade äventyren i form av trosfärder ut på den utforskade sanningens öppna hav i ett sökande efter de andliga realiteternas avlägsna kuster, sådana som dessa kan upptäckas av det progressiva människosinnet och upplevas av den evolverande människosjälen.

Jesus fortsatte: "I Jerusalem har de religiösa ledarna formulerat de traditionella lärarnas och de tidigare profeternas olika läror till ett etablerat system av intellektuella trosföreställningar, till en auktoritetsreligion. Alla sådana religioner vädjar främst till sinnet. Vi är nu på väg mot en dödlig konflikt med en sådan religion, då vi inom kort djärvt börjar förkunna en ny religion — en religion som inte är en religion i ordets nuvarande betydelse, en religion som främst vädjar till min Faders gudomliga ande som bor i människans sinne, en religion som får sin auktoritet av de frukter som blir följden av dess accepterande, frukter som så säkerligen framträder i den personliga erfarenheten hos alla som verkligen och ärligt börjar tro på den högre andliga gemenskapens sanningar."

characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the rigorous realities of progressive human experience.

155:5.9 (1729.4) The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man's urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

155:5.10 (1729.5) And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence — man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

155:5.11 (1729.6) The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind — the theology of authority — requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

155:5.12 (1729.7) And Jesus went on to say: "At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers and the prophets of other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority. The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become believers in the truths of this

Jesus pekade på var och en av de tjugofyra, tilltalade dem vid namn och sade: "Och vem av er skulle nu föredra att välja den lätta vägen av anpassning till en etablerad och förstenad religion, som försvaras av fariséerna i Jerusalem, hellre än att utstå de svårigheter och förföljelser som är förknippade med uppdraget att för människorna förkunna en bättre väg till frälsning, samtidigt som ni upplever tillfredsställelsen av att för er själva upptäcka härligheterna i de realiteter som en levande och personlig erfarenhet av himmelrikets eviga sanningar och ojämförliga storhet innebär? Är ni räddhagade, veka och bekväma av er? Är ni rädda för att lägga er framtid i händerna på sanningens Gud, vars söner ni är? Är ni klenfogna gentemot Fadern, vars barn ni är? Vill ni gå tillbaka till den traditionella auktoritetsreligionens lätta väg av säkerhet och intellektuell stadga, eller vill ni rusta er för att tillsammans med mig gå in i en osäker och stormig framtid och förkunna de nya sanningarna i andens religion, himmelriket i människornas hjärtan?"

Alla hans tjugofyra åhörare reste sig för att ange sin samfälliga och trofasta reaktion på denna vädjan — det var en av de få gånger då Jesus vädjade emotionellt till dem — men han lyfte sin hand och hejdade dem med orden: "Gå nu alla avsides för er själva, var och en ensam med Fadern, och sök där ut det ickekänslomässiga svaret på min fråga, och när ni har funnit en sådan sann och ärlig själsattityd, meddela då fritt och djärvt det svaret åt min Fader och er Fader, vars oändliga liv av kärlek är själva andan i den religion som vi förkunnar."

Evangelisterna och apostlarna gick en kort stund avsides för sig själva. Deras ande var upplyft, deras sinne inspirerat och deras känslor mäktigt rödda av vad Jesus hade sagt. Men när Andreas kallade dem samman sade Mästaren endast: "Låt oss fortsätta färderna. Vi beger oss till Fenicien för att vistas där en tid, och ni borde alla be Fadern att han måtte omvandla era sinnes- och kroppskänslor till de högre sinneslojaliteterna och de mer tillfredsställande andeerfarenheterna."

De tjugofyra var tystlåtna, där de färdades fram längs vägen, men så småningom började de tala med varandra, och vid tre-tiden den eftermiddagen kunde de inte gå längre; de stannade upp och Petrus gick fram till Jesus och sade: "Mästare, du har talat livets och sanningens ord till oss. Vi vill gärna höra mer; vi ber dig tala mer om dessa saker till oss."

6. DEN ANDRA FÖRELÄSNINGEN OM RELIGION

Medan de vilade sig i skuggan av en bergskulle, fortsatte Jesus att undervisa dem om andens religion och sade i huvudsak följande:

Ni har lämnat de landsmän som har valt att nöja sig med en sinnets religion, som fordrar trygghet och föredrar konformitet. Ni har valt att byta ut era känslor av auktoritativ visshet mot de försäkranden som den äventyrliga och progressiva trons ande skänker. Ni har vågat protestera mot den institutionella religionens tyngande träldom och avvisa auktoriteten hos de upptecknade traditioner som nu anses vara Guds ord.

higher spiritual communion."

^{155:5.13 (1730.1)} Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: "And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?"

^{155:5.14 (1730.2)} All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: "Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim."

^{155:5.15 (1730.3)} The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said. But when Andrew called them together, the Master said only: "Let us resume our journey. We go into Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit."

^{155:5.16 (1730.4)} As they journeyed on down the road, the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o'clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus, said: "Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters."

6. THE SECOND DISCOURSE ON RELIGION

^{155:6.1 (1730.5)} And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them regarding the religion of the spirit, in substance saying:

^{155:6.2 (1730.6)} You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of

Vår Fader talade visserligen genom Mose, Elia, Jesaja, Amos och Hosea, men han upphörde inte att utdela sanningens ord till världen när dessa forna tiders profeter tystnade. Min Fader gör ingen skillnad mellan folk och generationer så att sanningens ord skulle förunnas en viss tidsålder och undanhållas en annan. Gör inte blundern att kalla det alltigenom mänskliga för gudomligt, och underlåt inte att urskilja de sanningens ord som inte kommer genom de traditionella oraklen av förment inspiration.

Jag har anmodat er att födas på nytt, att födas av anden. Jag har kallat er ut från auktoritetens mörker och traditionens dvala till det överjordiska ljuset från insikten om möjligheten att ni för er själva kan göra den största tänkbara upptäckt som människosjälens kan göra — den överjordiska upplevelsen att finna Gud för er själva, i er själva och av er själva, och att göra allt detta som ett faktum i er egen personliga erfarenhet. Och så får ni gå från död till liv, från traditionens auktoritet till upplevelsen att känna Gud. Så går ni från mörker till ljus, från en nedärvd släktesbunden tro till en personlig tro som har nåtts genom faktisk erfarenhet; och därmed avancerar ni från en sinnets teologi, som ni har fått av era förfäder, till en sann andens religion som byggs upp i era själar som en evig tillhörighet.

Er religion skall förändras från enbart en intellektuell tro på en traditionsbunden auktoritet till en faktisk upplevelse av den levande tro som kan fatta Guds realitet och allt som är förknippat med Faderns gudomliga ande. Sinnets religion binder er hopplöst vid det förgångna. Andens religion består i en gradvis framåtskridande uppenbarelse, och den kallar er ständigt mot högre och heligare mål av andliga ideal och eviga realiteter.

Även om auktoritetsreligionen för stunden kan ge en känsla av etablerad trygghet, betalar ni som pris för en sådan flyktig tillfredsställelse förlusten av er andliga frihet och religiösa obundenhet. Min Fader fordrar inte som pris för ert inträde i himmelriket att ni tvingar er att ansluta er till en tro på sådant som är andligen motbjudande, oheligt och osannfärdigt. Det fordras inte att ni våldför er på er egen känsla för barmhärtighet, rättvisa och sanning genom att underkasta er ett urväxt system av religiösa former och ceremonier. Andens religion lämnar er för evigt fria att följa sanningen vart andens ledning än må föra er. Och vem vet — kanske denna ande kan ha något att delge denna generation, något som andra generationer har vägrat att höra?

Fy skam på de falska religionslärare som vill släpa hungriga själar tillbaka till det dunkla och avlägsna förflutna och lämna dem där! På det sättet blir dessa olyckliga människor dömda till att bli skrämde av varje ny upptäckt, medan varje nytt uppenbarande av sanningen bringar dem ur fattningen. Profeten som sade, "den, vars sinne vilar i Gud, äger fullständig frid", hade inte enbart en intellektuell tro på den auktoritativa teologin. Denna sanningskännande människa hade upptäckt Gud; han inte bara talade om Gud.

Jag uppmanar er att sluta med er vana att alltid citera forna tiders profeter och prisa Israels hjältar, och att i stället sträva efter att bli den Högstes levande profeter och andliga hjältar i det kommande riket. Att

record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

155:6.3 (1731.1) I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own personal experience. And so may you pass from death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

155:6.4 (1731.2) Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal realities.

155:6.5 (1731.3) While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which other generations have refused to hear?

155:6.6 (1731.4) Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, "He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God," was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

155:6.7 (1731.5) I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the

hedra de gudsmedvetna ledarna från det förgångna må förvisso vara på sin plats, men då ni så gör, varför skulle ni behöva offra den högsta erfarenheten i människans tillvaro: att finna Gud för er själva och känna honom i era egna själar?

Varje människosläkte har sin egen mentala syn på människans existens. Därför måste sinnets religion alltid återspegla dessa olika släktesbundna synvinklar. Auktoritetsreligionerna kan aldrig komma till ett enande. Enighet människor emellan och de dödligas broderskap kan uppnås endast genom andens religion som en övergripande besittning. De olika folkens sinnen må vara olika, men hela mänskligheten innebär av samma gudomliga och eviga ande. Hoppet om människornas broderskap kan inte förverkligas förrän de olika auktoritativa sinnesreligionerna genomträngs och överskuggas av den förenande och förädlade andens religion — den personliga andliga upplevelsens religion.

Auktoritetsreligionerna kan endast splittra människorna och ställa dem i samvetsenlig stridsordning mot varandra. Andens religion kommer att i tilltagande grad närma människorna till varandra och göra att de blir förstående och empatiska gentemot varandra. Auktoritetsreligionerna fordrar av människorna trons likformighet, men detta är omöjligt att förverkliga i dagens världssituation. Andens religion kräver bara enhetlig erfarenhet — ensartad målsättning — och tillåter helt olikheter i tro. Andens religion kräver bara likadan insikt, inte likadan synvinkel eller åskådning. Andens religion kräver inte likformighet när det gäller intellektuella synpunkter, bara enhet i andekänslan. Auktoritetsreligionerna kristalliserar till livlösa trosläror. Andens religion växer till den ökande glädjen och friheten i förädlade gärningar av kärleksfull tjänst och barmhärtig omvårdnad.

Men se upp, så att inte någon av er ser med förakt på Abrahams barn för att de har hamnat in i den traditionsbundna ofruktbarhetens onda dagar. Våra förfäder ägnade sig åt att ihärdigt och passionerat söka efter Gud, och de fann honom så som inget annat helt människosläkte någonsin har känt honom sedan Adams dagar, och han visste mycket om detta då han själv var en Guds Son. Min Fader har observerat Israels långa och outtröttliga kamp, som har pågått ända sedan Moses tid, för att finna Gud och lära känna Gud. Under många trötta generationers tid har judarna fortsatt att knoga, svettas, stöna, arbeta och uthärda lidandena och erfara bedrövelserna hos ett missförstått och föraktat folk, allt för att de skulle komma litet närmare upptäckten av sanningen om Gud. Och trots Israels alla misslyckanden och vacklanden uppenbarade våra fäder från Mose fram till Amos och Hoseas tid, mer och mer och i allt högre grad för hela världen, en klarare och mer sanningsenlig bild av den evige Guden. Sålunda banades vägen för det ännu större uppenbarandet av Fadern vilket ni har kallats till att delta i.

Glöm aldrig att det finns bara ett äventyr som är mer tillfredsställande och spännande än försöket att upptäcka den levande Gudens vilja, och det är den enastående upplevelsen att ärligt söka göra den gudomliga viljan. Och kom ihåg att man kan göra Guds vilja i vilken jordisk sysselsättning som helst. Det är inte så att vissa kall är heliga och andra världsliga. Allting är heligt i de människors liv som är ledda av anden, dvs. underordnade sanningen, förädlade av kärlek,

coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

155:6.8 (1732.1) Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

155:6.9 (1732.2) The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystallize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful ministration.

155:6.10 (1732.3) But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God, and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people, all in order that they might come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

155:6.11 (1732.4) Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained

dominerade av barmhärtighet och behärskade av rättträdighet och rättvisa. Anden som min Fader och jag skall sända in i världen är inte bara Sanningens Ande utan också den idealistiska skönhetsens ande.

Ni måste sluta att söka efter Guds ord enbart på de gamla skrifternas sidor av teologisk auktoritet. De som är födda av Guds ande kommer här efter att urskilja Guds ord oberoende av var det tycks ha sitt ursprung. Gudomlig sanning får inte nedvärderas fastän den kanal genom vilken den ges är uppenbart mänsklig. Många av era bröder har ett sinne som accepterar teorin om Gud, fastän de andligen inte förmår fatta Guds närvaro. Och just det är orsaken till varför jag så ofta har lärt er att man bäst kan fatta himmelriket genom att tillägna sig den andliga inställningen hos ett uppriktigt barn. Det är inte ett barns mentala omogenhet som jag rekommenderar er utan snarare den andliga enkelheten hos ett sådant lättroende och tillitsfullt barn. Det är inte så viktigt att ni vet om Gud som ett faktum som att ni i allt högre grad växer till i förmågan att känna Guds närvaro.

När ni en gång börjar finna Gud i era egna själar kommer ni snart att upptäcka honom i andra människors själar och till slut i alla varelser och skapelser i ett mäktigt universum. Men vilken möjlighet har Fadern att framträda som en Gud av suprema lojaliteter och gudomliga ideal i de människors själar som ägnar endast litet eller ingen tid alls till eftersinnande kontemplation angående sådana eviga realiteter? Fastän sinnet inte är sätet för den andliga naturen, är det däremot förvisso porten därtill.

Men begå inte misstaget att försöka bevisa för andra människor att ni har funnit Gud. Ni kan inte medvetet visa upp sådana giltiga bevis, ehuru det finns två positiva och kraftiga tecken på att ni är gudsmedvetna, nämligen:

1. Guds andes frukter framkommer i ert dagliga rutinmässiga liv.

2. Det faktum att hela er livsplan utgör positivt bevis på att ni utan förbehåll har riskerat allt ni har och är på äventyret att överleva döden för att ägna er åt hoppet att finna evighetens Gud, vars närvaro ni har fått en försmak av här i tiden.

Men misstag er inte, min Fader reagerar alltid på till och med den svagaste trosåtan. Han beaktar den primitiva människans fysiska och vidskepliga känslor. Och vad beträffar de ärliga men räddhågade själar vilkas tro är så svag att den resulterar i föga mer än en intellektuell anpassning till en passiv attityd av samtycke med en auktoritetsreligion, är Fadern alltid beredd att ära och omhulda även alla sådana svaga försök att nå honom. Men ni som har kallats ut ur mörkret in i ljuset förväntas tro med hela hjärtat. Er tro skall dominera kroppens, sinnets och andens kombinerade attityder.

Ni är mina apostlar, och för er skall religionen inte bli ett teologiskt skydd dit ni kan fly då ni inte vågar möta de svåra realiteterna i andligt framåtskridande och idealistiska äventyr. Snarare skall er religion bli den verkliga erfarenhetens faktum som vittnar om att Gud har funnit er, förskönat, förädlat och förändligt er, och att ni har slutit er till det eviga äventyret att finna den Gud som sålunda har funnit er och gjort er till sina

by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

^{155:6.12 (1732.5)} You must cease to seek for the word of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

^{155:6.13 (1733.1)} When you once begin to find God in your soul, presently you will begin to discover him in other men's souls and eventually in all the creatures and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

^{155:6.14 (1733.2)} But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

^{155:6.15 (1733.3)} 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

^{155:6.16 (1733.4)} 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

^{155:6.17 (1733.5)} Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

^{155:6.18 (1733.6)} You are my apostles, and to you religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found

söner.

Och när Jesus hade slutat tala vinkade han till sig Andreas, pekade västerut mot Fenicien och sade: "Låt oss ge oss i väg."

and sonshipped you.

^{155:6.19 (1733.7)} And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: "Let us be on our way."

Kapitel 156. Vistelsen i Tyros och Sidon

⇨ 155

Urantiaboken

157 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 156

VISTELSEN I TYROS OCH SIDON

Sektioner

Introduktion

1. Den syrisk kvinnan
2. Förkunnelse i Sidon
3. Färden upp längs kusten
4. I Tyros
5. Jesus undervisar i Tyros
6. Återfärden från Fenicien

PAPER 156

THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON

SECTIONS

Introduction

1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

Introduktion

PÅ FREDAGSEFTERMIDDAGEN den 10 juni anlände Jesus och hans medarbetare till trakten av Sidon, där de tog in hos en förmögen kvinna som hade varit patient på fältsjukhuset i Betsaida vid den tid då Jesu popularitet var som störst bland folket. Evangelisterna och apostlarna härbärgerades hos hennes vänner nära intill och de vilade över sabbatsdagen i dessa vederkvickande omgivningar. De tillbringade närmare två och en halv veckor i Sidon och dess närhet innan de gjorde sig redo för att besöka kuststäderna norröver.

Denna sabbatsdag i juni var allting mycket tyst och stilla. Evangelisterna och apostlarna var helt försjunkna i sina tankar över de föreläsningar om religion som Mästaren hade hållit under deras färd till Sidon. De kunde alla uppskatta något av vad han hade sagt dem, men ingen fattade helt vikten av hans undervisning.

1. DEN SYRISKA KVINNAN

Nära Karuskas hem, där Mästaren logerade, bodde en syrisk kvinna som hade hört mycket om Jesus som en stor helbräddagörare och lärare, och denna sabbatseftermiddag kom hon över med sin lilla dotter. Detta barn, som var cirka tolv år, led av allvarliga nervösa störningar som kom till uttryck i krampor och andra plågsamma yttringar.

Jesus hade ålagt sina medarbetare att inte berätta för någon att han vistades i Karuskas hem och förklarat

INTRODUCTION

^{156:0.1 (1734.1)} ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Betsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

^{156:0.2 (1734.2)} This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. THE SYRIAN WOMAN

^{156:1.1 (1734.3)} There lived near the home of Karuska, where the Master lodged, a Syrian woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

^{156:1.2 (1734.4)} Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining

att han ville vila. Medan de hade åttlytt Mästarens instruktioner, hade däremot Karuskas tjänare gått över till denna syriska kvinnas, Noranas, hus för att meddela henne att Jesus logerade hos hennes husmor och uppmanat den bekymrade modern att komma över med sin lidande dotter för att få henne botad. Modern trodde naturligtvis att hennes barn var besatt av en demon, en oren ande.

När Norana anlände med sin dotter förklarade tvillingarna Alfaos genom en tolk att Mästaren vilade och inte kunde störas. Norana svarade då att hon och barnet tänkte stanna precis där tills Mästaren hade vilat färdigt. Petrus försökte också resonera med henne och övertala henne att gå hem. Han förklarade att Jesus var trött av så mycket undervisande och botande, och att Jesus hade kommit till Fenicien för en tid av stillhet och vila. Men det var fåfängt; Norana gav sig inte iväg. På Petrus vädjanden svarade hon endast: "Jag går ingenstans innan jag har träffat er Mästare. Jag vet att han kan driva ut demonen från mitt barn, och jag ger mig inte av förrän helbräddagöraren har sett på min dotter."

Sedan försökte Tomas få kvinnan att avlägsna sig, men också han misslyckades. Till honom sade hon: "Det är min trosövertygelse att er Mästare kan driva ut den demon som plågar mitt barn. Jag har hört om hans mäktiga gärningar i Galiléen, och jag tror på honom. Vad har hänt med er, hans lärjungar, då ni vill sända bort dem som kommer för att söka hjälp av er Mästare?" När hon hade sagt detta drog sig Tomas tillbaka.

Sedan kom Simon Seloten fram för att förebrå Norana. Simon sade: "Kvinna, du är en grekisktalande hedning. Du har inte rätt att vänta dig att Mästaren skulle ta det bröd som är avsett för det gynnade husets barn och kasta det åt hundarna." Men Norana vägrade att ta illa upp av Simons utfall. Hon svarade endast: "Ja, lärare, jag förstår dina ord. I judarnas ögon är jag endast en hund, men vad er Mästare angår, så är jag en troende hund. Jag är fast besluten att han skall se min dotter, ty jag är övertygad om att om han bara ser på henne så blir hon botad. Och inte ens du, min gode man, skulle väl understå dig att beröva hundarna förmånen att erhålla smulorna som råkar falla från barnens bord."

Just då fick den lilla flickan ett våldsamt krampfall inför dem alla, och modern utropade: "Så, nu kan ni se att mitt barn är besatt av en ond ande. Även om vårt behov inte gör intryck på er, så skulle det vädja till er Mästare, som jag har fått höra älskar alla människor och till och med vågar bota hedningar, när de tror. Ni är inte värda att vara hans lärjungar. Jag tänker inte gå innan mitt barn har blivit botat."

Jesus, som genom ett öppet fönster hade hört hela denna diskussion, kom nu till deras stora överraskning ut och sade: "O kvinna, stor är din tro, så stor att jag inte kan undanhålla dig det som du önskar; gå din väg i frid. Din dotter har redan blivit botad." Och från den stunden var den lilla flickan frisk. När Norana och barnet tog farväl bad Jesus dem alla att inte berätta för någon om denna händelse. Och medan hans medarbetare iakttog hans anmodan, upphörde modern och barnet däremot inte att överallt på den omgivande landsbygden och även i Sidon sprida nyheten om hur flickan hade blivit botad, och därför fann Jesus det tillrådligt att inom några dagar flytta till ett annat logi.

that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master's instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734.5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter's entreaties she replied only: "I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter."

156:1.4 (1734.6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: "I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master's help?" And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735.1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: "Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs." But Norana refused to take offense at Simon's thrust. She replied only: "Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children's table."

156:1.6 (1735.2) At just this time the little girl was seized with a violent convulsion before them all, and the mother cried out: "There, you can see that my child is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured."

156:1.7 (1735.3) Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: "O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole." And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact of the little girl's healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

Nästa dag när Jesus undervisade sina apostlar kommenterade han botandet av den syriska kvinnans dotter och sade: "Och så har det varit hela tiden; ni ser själva hur icke-judarna kan uppbåda en frälsande tro på förkunnelsen om himmelrikets evangelium. Sannerligen, sannerligen säger jag er att Faderns rike skall erövrast av icke-judarna om Abrahams barn inte är sinnade att visa tillräckligt stor tro för att inträda däri."

2. FÖRKUNNELSE I SIDON

När Jesus och hans medarbetare kom in till Sidon gick de över en bro, den första bro som många av dem någonsin hade sett. När de vandrade över bron sade Jesus bland annat: "Denna värld är som en bro; man kan gå över den, men man skall inte tänka sig att bygga sig en bostad på den."

När de tjugofyra började sitt arbete i Sidon tog Jesus in i ett hem just norr om staden, i det hus som tillhörde Justa och hennes mor Bernice. Jesus undervisade varje morgon de tjugofyra i Justas hem, och de gick ut i Sidon för att undervisa och predika under eftermiddagarna och kvällarna.

Apostlarna och evangelisterna blev mycket uppmuntrade av det sätt på vilket icke-judarna i Sidon tog emot deras budskap. Under deras korta besök kom många nya med i riket. Denna period av omkring sex veckor i Fenicien var en mycket fruktbar tid i arbetet med att vinna själar, men de senare judiska författarna till evangelierna var benägna att endast i förbigående notera det varma mottagande som Jesu förkunnelse fick hos dessa icke-judar just vid den tid då ett så stort antal av hans eget folk var fientligt stämda mot honom.

På många sätt uppskattade dessa icke-judiska troende Jesu förkunnelse mer fullständigt än judarna. Många av dessa grekisktalande syriska fenicier lärde sig inte endast att Jesus var lik Gud, utan även att Gud var lik Jesus. Dessa så kallade hedningar uppnådde en god förståelse för Mästarens undervisning om enhetligheten i denna världs och hela universums lagar. De fattade läran om att Gud är utan anseende till person, ras eller nation, att det inte finns någon favorisering hos den Universelle Fadern, att universum är alltigenom och alltid lagbundet och osvikligt tillförlitligt. Dessa icke-judar var inte rädda för Jesus; de vågade acceptera hans budskap. Under alla tider har människorna inte varit oförmögna att förstå Jesus; de har varit rädda för det.

Jesus gjorde klart för de tjugofyra att han inte hade flytt från Galiléen för att han saknade mod att möta sina fiender. De förstod att han ännu inte var redo för en öppen konflikt med den etablerade religionen och att han inte eftersträfvade att bli martyr. Det var under en av dessa sammankomster i Justas hem som Mästaren för första gången sade till sina lärjungar att "även om himmel och jord skall förgås, skall mina ord av sanning aldrig förgås."

Temat för Jesu undervisning under vistelsen i Sidon var andligt framåtskridande. Han sade till dem att de inte kunde stå stilla; de måste gå framåt i rättfärdighet eller gå bakåt till ondska och synd. Han uppmuntrade dem att "glömma det som hör till det

156:1.8 (1735.4) The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: "And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father's kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein."

2. TEACHING IN SIDON

156:2.1 (1735.5) In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: "This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it."

156:2.2 (1735.6) As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the afternoons and evenings.

156:2.3 (1735.7) The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the Gospels were wont lightly to pass over the record of this warm reception of Jesus' teachings by these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

156:2.4 (1736.1) In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophoenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

156:2.5 (1736.2) Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that "even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not."

156:2.6 (1736.3) The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to "forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater

förflutna medan ni tränger framåt för att tillgodogöra er rikets större realiteter.” Han manade dem att inte nöja sig med sin barndom i evangeliet, utan att sträva efter att bli fullvuxna i det gudomliga sonskapet i andens gemenskap och i de troendes samhörighet.

Jesus sade: ”Mina lärjungar måste inte endast sluta göra det som är ont, utan också lära sig att göra det som är gott. Ni måste inte endast renas från all medveten synd, utan även vägra att hysa känslor av skuld. Om ni bekänner era synder är de förlåtna; därför måste ni se till att ingenting tynger ert samvete.”

Jesus uppskattade mycket det fina sinne för humor som dessa icke-judar hade. Det var Noranas, den syriskas kvinnans, sinne för humor tillika med hennes stora och uthålliga tro som rörde Mästarens hjärta och väddade till hans barmhärtighet. Jesus beklagade mycket att hans folk — judarna — i så hög grad saknade humor. Han sade en gång till Tomas: ”Mitt folk tar sig själva allt för mycket på allvar; de är så gott som utan förståelse för humor. Fariséernas betungande religion kunde aldrig ha uppkommit bland ett folk med sinne för humor. De är inte heller konsekventa; de silar mygg och sväljer kameler.”

3. FÄRDEN UPP LÄNGS KUSTEN

Tisdagen den 28 juni lämnade Mästaren och hans medarbetare Sidon och vandrade upp längs kusten till Porfyreon och Heldua. De togs väl emot av icke-judarna, och riket fick många nya medborgare under denna vecka av undervisning och predikande. Apostlarna predikade i Porfyreon och evangelisterna undervisade i Heldua. Medan de tjugofyra på detta sätt var engagerade i sitt arbete lämnade Jesus dem i tre eller fyra dagar och besökte kuststaden Beirut, där han hälsade på en syrier som hette Malach, som var troende och som hade varit i Betsaida året innan.

Onsdagen den 6 juli återvände de alla till Sidon och stannade i Justas hem till söndagsmorgonen, då de gav sig iväg mot Tyros. De vandrade söderut längs kusten via Sarepta och kom till Tyros måndagen den 11 juli. Vid denna tid höll apostlarna och evangelisterna på att bli vana vid att arbeta bland dessa så kallade hedningar, vilka i verkligheten främst härstammade från de tidigare kananeiska stammarna av ännu äldre semitiskt ursprung. Alla dessa folk talade grekiska. Det var en stor överraskning för apostlarna och evangelisterna att observera hur ivriga dessa icke-judar var att höra evangeliet och att se hur redo många av dem var att tro.

4. I TYROS

Från den 11 till den 24 juli undervisade de i Tyros. Varje apostel tog med sig en av evangelisterna, och sålunda undervisade och predikade de parvis i alla delar av Tyros och dess omgivningar. Den mångspråkiga befolkningen i denna livliga hamnstad hörde dem gärna, och många döptes till rikets yttre gemenskap. Jesus hade sin operationsbas i hemmet hos en jude som hette Josef, en troende som bodde fem till sex kilometer söder om Tyros, inte långt från Hiram's grav; Hiram var stadsstaten Tyros kung under Davids och Salomons

realities of the kingdom.” He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

^{156:2.7 (1736.4)} Said Jesus: “My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense.”

^{156:2.8 (1736.5)} Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master's heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people — the Jews — were so lacking in humor. He once said to Thomas: “My people take themselves too seriously; they are just about devoid of an appreciation of humor. The burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels.”

3. THE JOURNEY UP THE COAST

^{156:3.1 (1736.6)} On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Betsaida the year before.

^{156:3.2 (1737.1)} On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

4. AT TYRE

^{156:4.1 (1737.2)} From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the

tid.

Under denna tvåveckorsperiod gick apostlarna och evangelisterna dagligen in till Tyros längs Alexanders vågbrytare för att hålla små möten, och varje kväll återvände de flesta av dem till lägret vid Josefs hus söder om staden. Varje dag kom troende ut från staden för att samtala med Jesus på hans viloställe. Mästaren talade endast en gång i Tyros, på eftermiddagen den 20 juli, då han undervisade de troende om Faderns kärlek till hela mänskligheten och om Sonens mission att uppenbara Fadern för alla människosläkten. Det fanns ett så stort intresse för rikets evangelium bland dessa icke-judar, att dörrarna till Melkarts tempel vid detta tillfälle öppnades för honom, och det är intressant att notera att en kristen kyrka under senare år byggdes just på den plats där detta forntida tempel stod.

Många av ledarna för purpurframställningen i Tyros hörde till dem som trodde på riket. Detta färgämne hade gjort Tyros och Sidon berömda över hela världen och i hög grad bidragit till deras världsomfattande handel och till den rikedom som därav följde. När tillgången på dessa sjödjur, vilka var källan till detta färgämne, kort därefter började minska gav sig dessa färgtillverkare ut för att söka efter nya ställen där de kunde hitta dessa havssnäckor. När de sålunda utvandrade till jordens alla hörn förde de med sig budskapet om Guds faderskap och människornas broderskap — rikets evangelium.

5. JESUS UNDERVISAR I TYROS

När Jesus denna onsdagseftermiddag höll sitt anförande berättade han först för sina anhängare historien om den vita liljan som lyfter sitt rena och snövita huvud högt upp i solskenet samtidigt som den har sina rötter i gytjan och dyngan i det mörka jordlagret nedanför. "Likaledes", sade han, "kan den dödliga människan, fastän hon har rötterna till sitt ursprung och sin varelse i människonaturens djuriska jordlager, genom tro lyfta sin andliga natur upp i den himmelska sanningens solsken och faktiskt bära andens ädla frukter."

Det var under denna samma predikan som Jesus för första och enda gången använde en liknelse som hade att göra med hans eget yrke — timmermannens. Under sin uppmaning att "lägga en stadig grund för utvecklingen av en ädel karaktär av andliga gåvor", sade han: "För att bära andens frukter måste ni födas av anden. Ni måste undervisas av anden och ledas av anden om ni vill leva ett andefyllt liv bland era medmänniskor. Men gör inte samma misstag som den enfaldige timmerman som slösar värdefull tid på att bila, mäta och jämna sitt maskättna och inuti ruttna timmer och sedan, efter att ha lagt ned all sin möda på denna murkna bjälke, måste kassera den som oduglig till att bli del av grunden i den byggnad som han vill uppföra så att den motstår tidens och stormens angrepp. Må var och en förvissa sig om att karaktärens intellektuella och moraliska grundvalar är sådana att de ger tillräckligt med stöd för överbyggnaden i form av den vidgande och förädlade andliga naturen, som sedan skall omvandla sinnet och därefter tillsammans med detta nyskapade sinne skall åstadkomma utvecklandet av en själ med en odödlig bestämelse. Er andliga natur —

city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

^{156:4.2 (1737.3)} Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city. Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke in Tyre only once, on the afternoon of July 20, when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him, and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

^{156:4.3 (1737.4)} Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man — the gospel of the kingdom.

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

^{156:5.1 (1737.5)} On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. "Likewise," said he, "mortal man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit."

^{156:5.2 (1738.1)} It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade — carpentry. In the course of his admonition to "Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments," he said: "In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolvement of the soul of immortal destiny. Your spirit nature — the jointly

den gemensamt skapade själen — är en levande tillväxt, men individens sinne och moral är den jordmän varifrån dessa högre manifestationer av mänsklig utveckling och gudomlig bestämmelse måste spira upp. Jordmänen för den evolverande själen är mänsklig och materiell, men ödesbestämmelsen för denna sinnets och andens gemensamma skapelse är andlig och gudomlig.”

På kvällen samma dag ställde Natanael en fråga till Jesus: ”Varför ber vi att Gud inte skall inleda oss i frestelse, när vi från din uppenbarelse om Fadern mycket väl vet att han aldrig gör något sådant?” Jesus svarade Natanael:

”Det är inte märkligt att du ställer sådana frågor med tanke på att du börjar känna Fadern så som jag känner honom och inte så som de tidiga hebreiska profeterna så dunkelt såg honom. Du känner till hur våra förfäder var benägna att se Gud i nästan allt som hände. De sökte se Guds hand i alla naturliga företeelser och i varje ovanlig händelse som människan upplevde. De förknippade Gud med både gott och ont. De trodde att han bevekade Moses hjärta och förhärskade faraos hjärta. När människan hade ett starkt behov av att göra något, gott eller ont, hade hon för vana att förklara dessa ovanliga känslöstämningar med att säga: ’Herren talade till mig och sade: gör så och så, eller gå hit eller dit.’ Eftersom människorna så ofta och så häftigt råkade i frestelse, blev det följaktligen en vana hos våra förfäder att tro att Gud ledde dem dit för att pröva, straffa eller stärka dem. Men du vet sannerligen bättre. Du vet att människorna alltför ofta inleds i frestelse drivna av sin egen själviskhet och sporrade av sin djuriska natur. När du på detta sätt frestas uppmanar jag dig att, samtidigt som du ärligt och uppriktigt erkänner frestelsen för just vad den är, intelligent omdirigera andens, sinnets och kroppens energier, som söker sig utlopp, in i högre kanaler och mot mer idealistiska mål. På detta sätt kan du omvandla dina frestelser till människans högsta former av upplyftande verksamhet, samtidigt som du nästan helt undviker dessa härjande och försvagande konflikter mellan den djuriska och den andliga naturen.

”Men låt mig varna er för dåraktigheten i företaget att övervinna frestelsen genom att enbart med den mänskliga viljekraften försöka ersätta ett begär med ett annat och förment högrestående begär. För att verkliga övervinna frestelserna från den smärre och lägrestående naturen måste ni komma till ett läge av andligt övertag, där ni verkligen och definitivt har utvecklat ett intresse för och kärlek till de högre och mer idealistiska former av beteende som ert sinne vill sätta i stället för dessa lägre och mindre idealistiska beteendemönster vilka ni uppfattar som frestelser. På detta sätt befrias ni genom andlig omvandling i stället för att allt mer tyngas av ett förrädiskt undertryckande av mänskliga begär. Det gamla och mindervärda glöms bort i kärleken till det nya och värdefullare. Det vackra segrar alltid över det fula i hjärtat på alla som är upplysta av kärlek till sanningen. Det finns en väldig kraft i den utdrivande energi som en ny andlig tillgivenhet för sig. Och igen säger jag till er: låt inte det onda vinna över er, utan besegra det onda med det goda.”

Långt in på natten fortsatte apostlarna och evangelisterna att ställa frågor, och från de många

created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine.”

156:5.3 (1738.2) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: “Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?” Jesus answered Nathaniel:

156:5.4 (1738.3) “It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: ‘The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.’ Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

156:5.5 (1738.4) “But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather overcome evil with good.”

156:5.6 (1739.1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from the

svaren vill vi presentera följande tankar, omformulerade enligt modernt språkbruk:

Stark ärelystnad, intelligent omdöme och mogen visdom är väsentliga för materiell framgång. Ledarskap är beroende av naturlig förmåga, omdöme, viljestyrka och beslutsamhet. Den andliga bestämmelsen är beroende av tro, kärlek och hängivelse för sanningen — hunger och törst efter rättfärdighet — en helhjärtad önskan att finna Gud och att vara honom lik.

Låt er inte nedslås av upptäckten att ni är människor. Människonaturen må tendera till det onda, men den är inte medfött syndig. Bli inte modfälda av att ni inte kan glömma en del av era beklagansvärda erfarenheter. De misstag som ni inte lyckas glömma i tiden skall glömmas i evigheten. Lätta er själs bördor genom att snabbt lägga er till med en långsiktig syn på er bestämmelse, en utvidgning av er levnadsbana i universum.

Begå inte misstaget att uppskatta själens värde enligt sinnets ofullständigheter eller kroppens begär. Döm inte själen och bedöm inte heller dess bestämmelse på basis av en enda olycklig händelse i människans liv. Er andliga bestämmelse betingas endast av er andliga längtan och era andliga motiv.

Religion är en uteslutande andlig erfarenhet i en gudsmedveten människas evolverande odödliga själ, men moralisk styrka och andlig energi är mäktiga krafter som kan utnyttjas för att handskas med svåra sociala situationer och för att lösa invecklade ekonomiska problem. Dessa moraliska och andliga gåvor gör människolivets alla nivåer rikare och mer meningsfulla.

Ni får räkna med att leva ett inskränkt och torftigt liv om ni lär er att älska endast dem som älskar er. Den mänskliga kärleken må förvisso vara ömsesidig, men den gudomliga kärleken är utåtriktad i all sin strävan efter uppfyllelse. Ju mindre kärlek det finns i en skapad varelses natur desto större är behovet av kärlek, och desto mer söker den gudomliga kärleken fylla detta behov. Kärleken är aldrig egennyttig, och man kan inte utge den till sig själv. Den gudomliga kärleken kan inte inneslutas i en själv, den måste utges osjälviskt.

De som tror på riket borde ha en obetingad tillit till, av hela sin själ tro på, att rättfärdigheten säkert segrar. Rikets uppbyggare får inte tvivla på att evangeliet om den eviga frälsningen är sant. De troende måste allt mer lära sig att stiga åt sidan från livets jäkt — fly den materiella tillvarons oro — medan de vederkvicker själen, inspirerar sinnet och förnyar anden genom andäktig trosgemenskap.

Gudsmedvetna individer blir inte modfälda av motgångar eller nedslagna av besvikelser. De troende är immuna mot depression som följd av rent materiella omvälvningar. De som lever i anden störs inte av den materiella världens händelser. De som är kandidater för evigt liv tillämpar en stärkande och uppbyggande metod för att möta alla jordelivets skiften och trakasserier. För varje dag som en sant troende lever, finner hon det lättare att göra vad rätt och riktigt är.

Att leva andligt ökar avsevärt den sanna självrespekten. Men självrespekt är inte självbeundran. Självrespekten är alltid samordnad med kärleken till och

many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739.2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739.3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739.4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739.5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739.6) You are destined to live a narrow and mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be unselfishly bestowed.

156:5.12 (1739.7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

156:5.13 (1739.8) God-knowing individuals are not discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit lives are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service

omsorgen om ens medmänniskor. Man kan inte respektera sig själv mer än man älskar sin nästa; det ena mäter kapaciteten hos det andra.

Med tiden blir varje sant troende skickligare i att locka sina medmänniskor till att älska den eviga sanningen. Är du idag rådigare än igår att visa godheten för mänskligheten? Är du detta år bättre på att rekommendera rättfärdighet än du var förra året? Blir du allt mer artistisk i ditt sätt att leda hungriga själar till det andliga riket?

Är dina ideal tillräckligt höga för att säkra din eviga frälsning, samtidigt som dina idéer är så praktiska att de gör dig till en nyttig medborgare som kan verka på jorden tillsammans med dina dödliga medmänniskor? I anden har ni ert medborgarskap i himlen. I er köttsliga gestalt är ni fortfarande medborgare i de jordiska rikena. Giv åt kejsarna det som är materiellt, och åt Gud det som är andligt.

Mättet på din evolverande själs andliga kapacitet är din tro på sanningen och din kärlek till människan, men mättet på din mänskliga karaktärsstyrka är din förmåga att låta bli att hysa agg och din kapacitet att stå emot grubbel inför djup sorg. Nederlaget är den sanningsenliga spegel i vilken du ärligt kan se ditt verkliga jag.

När ni blir äldre till åren och mer erfarna i rikets angelägenheter, blir ni då mer taktfulla i att handskas med besvärliga dödliga och mer toleranta i att komma till rätta med envisa medarbetare? Taktfullheten är stödjepunkten för den sociala hävstångsverkan, och tolerans är kännetecknet för en stor själ. Om ni har dessa sällsynta och förtjusande gåvor blir ni med tiden mer alerta och skickliga i era värdiga strävanden att undvika alla onödiga sociala missförstånd. Sådana visa själar kan undvika mycket av de besvärligheter som säkerligen kommer dem till del som lider av bristande emotionell anpassning, de som vägrar att växa upp och de som vägrar att åldras med värdighet.

Undvik öarlighet och ojusthet i alla era strävanden att predika sanning och förkunna evangelium. Sök inget oförtjänt erkännande och längta inte efter oförtjänt medkänsla. Tag villigt emot kärlek både från gudomliga och mänskliga källor, oberoende av era förtjänster, och återgålda villigt kärleken. Men i allt annat som gäller ära och upphöjelse, sök endast det som ärligt tillhör er.

Den gudsmedvetne dödlige är säker på frälsningen, han är orädd för livet, han är ärlig och konsekvent. Han vet hur han modigt uthärdar ofrånkomligt lidande. Han klagat inte när han möter oundvikliga vedermödor.

Den sant troende tröttnar inte i sitt välgörande bara för att han möter motstånd. Svårigheter skärper iver hos den som älskar sanningen, medan hinder endast utmanar rikets oförskräckta uppbyggare till större ansträngningar.

Även mycket annat lärde Jesus dem innan de gjorde sig redo för att lämna Tyros.

Dagen innan Jesus lämnade Tyros för att vandra tillbaka till trakten av Galileiska sjön, kallade han samman sina medarbetare och anvisade de tolv evangelisterna att gå tillbaka längs en annan väg än den

of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

156:5.20 (1740.7) The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

156:5.21 (1740.8) The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

156:5.22 (1740.9) And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

156:5.23 (1740.10) The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and

som han och de tolv apostlarna skulle ta. Och efter att evangelisterna lämnade Jesus här, var de aldrig igen lika nära associerade med honom.

the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. ÅTERFÄRDEN FRÅN FENICIEN

Vid middagstiden söndagen den 24 juli lämnade Jesus och de tolv Josefs hem söder om Tyros och vandrade ned längs kusten till Ptolemais. Här stannade de i en dag och talade tröstande ord till ett sällskap av troende som bodde där. Petrus predikade för dem på kvällen den 25 juli.

På tisdagen lämnade de Ptolemais och gick längs vägen till Tiberias österut inåt landet till närheten av Jotapata. Onsdagen stannade de i Jotapata och undervisade de troende ytterligare om det som gällde riket. På torsdagen lämnade de Jotapata och vandrade norrut längs karavanvägen mellan Nasaret och Libanonberget via Rama till byn Sebulun. De höll möten i Rama på fredagen och stannade över sabbaten. De nådde Sebulun söndagen den 31 juli, höll ett möte den kvällen och vandrade vidare nästa morgon.

När de lämnade Sebulun färdades de vidare till korsningen med vägen mellan Magdala och Sidon nära Gishala, och därifrån vandrade de till Gennesaret vid västra stranden av Galileiska sjön, söder om Kafarnaum, där de hade stämt möte med David Sebedaios och där de avsåg att rådgöra om nästa drag i arbetet med att predika rikets evangelium.

Under ett kort möte med David fick de veta att många av ledarna då var samlade på den motsatta sidan av sjön nära Gerasa, och således, samma kväll, tog en båt dem över dit. En dag vilade de lugnt i bergskullarna och gick nästa dag till parken i närheten, där Mästaren en gång förplågade fem tusen människor. Här vilade de i tre dagar och höll dagliga möten, i vilka deltog omkring femtio män och kvinnor, återstoden av den en gång talrika samlingen av troende i Kafarnaum och dess omgivningar.

Medan Jesus var borta från Kafarnaum och Galiléen, under den tid han vistades i Fenicien, räknade hans fiender med att hela rörelsen hade brutits upp och drog den slutsatsen att den hast med vilken Jesus hade dragit sig tillbaka visade att han var grundligt skrämmd och att han sannolikt aldrig skulle återvända och besvara dem. Allt aktivt motstånd mot hans förkunnelse hade så gott som upphört. De troende började än en gång hålla offentliga möten, och det förekom en långsam men effektiv konsolidering av de prövade och sanna överlevande från det stora sällande som de evangelietroende just hade genomgått.

Filippus, Herodes bror, hade halvhjärtat börjat tro på Jesus och sände bud att Mästaren var fri att leva och arbeta inom hans förvaltningsområde.

Befallningen att stänga alla judiska synagogor för Jesu och alla hans anhängares förkunnelse hade inverkat ogynnsamt på de skriftlärda och fariséerna. Omedelbart efter det att Jesus hade dragit sig tillbaka från sin ställning som ett tvisteämne inträffade en motreaktion bland hela det judiska folket. Ett allmänt missnöje riktade sig mot fariséerna och det judiska

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

^{156:6.1 (1741.1)} About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of July 25.

^{156:6.2 (1741.2)} On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

^{156:6.3 (1741.3)} Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Gennesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

^{156:6.4 (1741.4)} During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

^{156:6.5 (1741.5)} While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just passed.

^{156:6.6 (1741.6)} Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

^{156:6.7 (1741.7)} The mandate to close the synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at

rådets ledare i Jerusalem. Många av synagogornas föreståndare började i smyg öppna sina synagogor för Abner och hans medarbetare och hävdade att dessa lärare var anhängare till Johannes och inte Jesu lärjungar.

Även Herodes Antipas erfor en sinnesförändring, och då han fick veta att Jesus vistades på andra sidan sjön inom hans bror Filippus område, sände han bud till Jesus att medan han hade undertecknat häktningstillstånd för hans arrestering i Galiléen, så hade han däremot inte bemyndigat hans arrestering i Perea. På detta sätt antydde han att Jesus inte skulle antas om han stannade utanför Galiléen, och han meddelade även judarna i Jerusalem om detta beslut.

Sådan var situationen omkring den 1 augusti år 29 e.Kr. när Mästaren återvände från missionen i Fenicien och började organisera om sina skingrade, prövade och glesnade styrkor för det sista och händelserika året av sitt uppdrag på jorden.

Stridsfrågorna är klart formulerade när Mästaren och hans medarbetare gör sig redo att förkunna en ny religion, religionen om den levande Gudens ande som bor i människornas sinne.

Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

^{156:6.8 (1741.8)} Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

^{156:6.9 (1742.1)} And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

^{156:6.10 (1742.2)} The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

Kapitel 157. I Caesarea Filippi

⇨ 156

Urantiaboken

158 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 157 I CAESAREA FILIPPI

Sektioner

Introduktion

1. Tempelskatteindrivaren
2. I Betsaida Julias
3. Petrus bekännelse
4. Diskussionen om riket
5. Den nya uppfattningen
6. Följande eftermiddag
7. Andreas rådslag

PAPER 157 AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction

1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

Introduktion

INNAN Jesus tog med sig de tolv för ett kort besök i närheten av Caesarea Filippi kom han genom Davids budbärare överens om att söndagen den 7 augusti bege sig över till Kafarnaum för att sammanträffa med sin familj. Enligt en överenskommelse på förhand skulle detta möte ske i Sebedaios båtvarv. David Sebedaios hade kommit överens med Jesu bror Juda att hela nasaretfamiljen — Maria och alla Jesu bröder och systrar — skulle vara närvarande, och Jesus begav sig tillsammans med Andreas och Petrus för att komma på utsatt tid till mötet. Det var förvisso Marias och barnens avsikt att hålla denna överenskommelse, men det hände sig så att en grupp fariséer, som visste att Jesus befann sig på andra sidan sjön inom Filippus område, beslöt att besöka Maria för att ta reda på så mycket som möjligt om var han höll hus. Ankomsten av dessa sändebud från Jerusalem upprörde Maria avsevärt, och när de märkte hur spända och nervösa alla i familjen var, slöt de sig till att Jesus väntades på besök. Följaktligen installerade de sig i Marias hem, och efter att ha kallat på förstärkningar började de tålmodigt invänta Jesu ankomst. Detta förhindrade naturligtvis var och en i familjen att komma till mötet med Jesus. Flera gånger under dagen försökte både Juda och Rut undkomma fariséernas vaksamhet för att sända bud till Jesus, men det var förgäves.

Tidigt på eftermiddagen kom Davids budbärare och meddelade Jesus att fariséerna hade slagit sig ned på trappan till hans mors hus, och därför gjorde Jesus inget försök att besöka sin familj. Och igen blev det så att Jesus och hans jordiska familj, utan någonders

INTRODUCTION

157:0.1 (1743.1) BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to keep their appointment with Jesus. Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

157:0.2 (1743.2) Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family

förvållande, inte fick kontakt med varandra.

failed to make contact.

1. TEMPELSKATTEINDRIVAREN

När Jesus tillsammans med Andreas och Petrus väntade vid stranden nära båtvarvet fick en tempelskatteindrivare syn på dem, och då han kände igen Jesus kallade han Petrus åt sidan och sade: "Betalar inte din Mästare någon tempelskatt?" Petrus var nära att visa sin förnärmelse över förslaget att Jesus förväntades bidra till att stödja sina svurna fienders religiösa aktiviteter, men då han märkte ett egendomligt uttryck i skatteindrivarens ansikte antog han alldeles riktigt att avsikten var att sätta fast dem för vägran att betala det sedvanliga halva silvermyntet till understöd för tempeltjänsterna i Jerusalem. Därför svarade Petrus: "Visst, naturligtvis betalar Mästaren tempelskatt. Vänta du där vid porten. Jag kommer strax tillbaka med skatten."

Nu hade Petrus uttalat sig förhastat. Judas bar på deras pengar, och han var på andra sidan sjön. Varken Petrus själv, hans bror eller Jesus hade tagit några pengar med sig, och då de visste att fariséerna sökte efter dem kunde de ju inte gå till Betsaida för att skaffa pengar. När Petrus berättade för Jesus om indrivaren och att han hade lovat honom pengar, sade Jesus: "Om du har lovat, då bör du betala. Men varmed skall du infria ditt löfte? Skall du igen bli fiskare för att kunna hålla ditt ord? Hur som helst, Petrus, under dessa förhållanden är det bra att vi betalar skatten. Låt oss inte ge dessa människor något tillfälle att ta anstöt av vår inställning. Vi väntar här medan du far ut med båten för att fänga fisk, och när du har sålt fisken på marknaden där borta, betala då skatteindrivaren för oss alla tre."

Allt detta hade uppsnappats av en av Davids hemliga budbärare, som stod i närheten och som signalerade till en medarbetare, som fiskade nära stranden, att snabbt komma in. När Petrus gjorde sig färdig att fara ut med båten så kom denna budbärare och hans fiskarvän fram och skänkte honom flera stora korgar med fisk samt hjälpte honom att bära dem till fiskhandlaren nära intill, som betalade tillräckligt för fångsten så att det, tillsammans med vad Davids budbärare gav, förslog till att betala tempelskatten för de tre. Indrivaren tog emot skatten och avstod från tillägget för försenad betalning emedan de hade varit borta från Galiléen någon tid.

Det är inte märkligt att ni har en uppteckning om Petrus som fångade en fisk med ett silvermynt i sin mun. På den tiden fanns det många historier i omlopp om hur skatter hittades i munnen på fiskar. Sådana berättelser om närapå mirakel var helt vanliga. Så när Petrus lämnade dem för att gå till båten anmärkte Jesus smått humoristiskt: "Det är märkligt att konungens söner måste betala skatt. Vanligen är det främlingen som taxeras för upprätthållande av hovet, men det anstår oss att inte bli en stötesten för myndigheterna. Gå du! kanske fångar du fisken med silvermyntet i sin mun." Då Jesus hade yttrat sig sålunda, och då Petrus så snabbt dök upp med tempelskatten, är det inte överraskande att episoden senare uppförstorades till ett mirakel i den uppteckning som författaren till Matteusevangeliet gjorde.

Jesus väntade tillsammans med Andreas och

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

157:1.1 (1743.3) As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: "Does not your Master pay the temple tax?" Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: "Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax."

157:1.2 (1743.4) Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Betsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: "If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us."

157:1.3 (1744.1) All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy payment because they had been for some time absent from Galilee.

157:1.4 (1744.2) It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: "Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth." Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

157:1.5 (1744.3) Jesus, with Andrew and Peter, waited by

Petrus vid stranden nästan till solnedgången. Budbärare kom med budet att Marias hus fortfarande stod under uppsikt. När mörkret föll steg därför dessa tre väntande män därför ombord sin båt och rodde långsamt bort mot den östra stranden av Galileiska sjön.

the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. I BETSAIDA JULIAS

Måndagen den 8 augusti medan Jesus och de tolv apostlarna låg i läger i Magadans park nära Betsaida Julias kom över hundra troende, evangelisterna, kvinnornas kår och andra som var intresserade av rikets etablerande över från Kafarnaum för ett sammanträde. Många av fariséerna, som hade fått veta att Jesus var där, kom också. Vid den här tiden hade en del av sadduceerna förenat sig med fariséerna i försöket att snärja Jesus. Innan Jesus inledde den slutna sammankomsten med de troende höll han ett offentligt möte där fariséerna var närvarande, och de häcklade Mästaren och försökte även på andra sätt störa mötet. Ledaren för orosstiftarna sade: "Lärare, vi vill att du ger oss ett tecken på din behörighet att undervisa, och sedan när det sker får alla människor veta att du har sänts av Gud." Jesus svarade dem: "På kvällen säger ni att vädret blir vackert eftersom himlen är röd, och på morgonen att det blir oväder eftersom himlen är röd och dyster. När ni ser ett moln stiga upp i väster säger ni att regnskurar är i antågande, när vinden blåser från söder säger ni att det blir stekande hett. Hur kommer det sig att ni så väl kan tyda himlens utseende men är så helt oförmögna att tyda tidens tecken? För dem som vill lära känna sanningen har ett tecken redan getts; men för ett ondsint och skenheligt släktled skall inget tecken ges."

När Jesus hade sagt detta drog han sig tillbaka och förberedde sig för kvällsmötet med sina anhängare. Vid detta möte beslöt man att företa en gemensam missionsfärd till alla städer och byar i Dekapolis så snart Jesus och de tolv hade återvänt från det planerade besöket i Caesarea Filippi. Mästaren deltog i planeringen för missionen i Dekapolis och han sade då han sände iväg sällskapet: "Jag säger er: akta er för fariséernas och sadduceernas jämsedel. Låt er inte föras bakom ljuset av deras uppvisning av mycken lärdom och djupa trohet mot religionens yttre former. Befatta er endast med den levande sanningens ande och den sanna religionens kraft. Det är inte rädslan i en död religion som frälser er utan snarare er tro på en levande erfarenhet av rikets andliga realiteter. Låt er inte förblindas av fördomsfullhet och paralyseras av rädsla. Låt inte heller vördnaden för traditioner så förvränga er förståelse att era ögon inte ser och era öron inte hör. Det är inte den sanna religionens syfte att endast föra med sig frid utan snarare att säkra framåtskridandet. Och det kan inte finnas någon frid i hjärtat eller något framåtskridande i sinnet om ni inte helhjärtat förälskar er i sanningen, de eviga realiteternas ideal. Livets och dödens frågor ställs inför er — tidens syndfulla nöjen mot evighetens rättfärdiga realiteter. Redan nu bör ni börja finna befrielse från rädslnas och tvivlets tråldom när ni börjar leva ett nytt liv i tro och hopp. Och när känslor av önskan att tjäna era medmänniskor stiger upp i era själar, undertryck dem inte. När känslor av

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

^{157:2.1 (1744.4)} On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Bethsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know that you have been sent by God." And Jesus answered them: "When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical generation no sign shall be given."

^{157:2.2 (1745.1)} When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: "I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your

kärlek till er nästa väller fram i era hjärtan, ge utlopp åt sådana behov att visa tillgivenhet genom att intelligent tillgodose era medmänniskors verkliga behov.”

3. PETRUS BEKÄNNELSE

Tidigt på tisdagsmorgonen gav sig Jesus och de tolv apostlarna i väg från Magadans park till Caesarea Filippi, huvudstad i tetrarken Filippos förvaltningsområde. Caesarea Filippi var beläget i en underbart vacker trakt. Det låg i en förtjusande dal mellan måleriska bergskullar, där Jordanfloden strömmade fram från en underjordisk grotta. I norr syntes Hermonbergets höjder i sin helhet, medan man från kullarna direkt i söder hade en storartad utsikt över Jordanflodens övre lopp och Galileiska sjön.

Jesus hade gått upp på Hermonberget i samband med sina tidiga erfarenheter av himmelrikets angelägenheter, och nu då han var på väg in i den sista perioden av sitt arbete ville han återvända till detta prövningens och segerns berg, där han hoppades att apostlarna kunde få en ny syn på sina ansvarsuppgifter och nya krafter för de prövande tider som låg just framför dem. När de vandrade fram längs vägen, ungefär då de passerade söder om Meroms källor började apostlarna sinsemellan diskutera sina nyss vunna erfarenheter i Fenicien och annanstans och dra sig till minnes hur deras budskap hade tagits emot och vad de olika folken ansåg om deras Mästare.

När de stannade upp för lunch konfronterade Jesus plötsligt de tolv med den första fråga som han någonsin hade ställt beträffande sig själv. Han gjorde denna överraskande fråga: ”Vem säger människorna att jag är?”

Jesus hade tillbringat många långa månader med att undervisa apostlarna om himmelrikets natur och karaktär, och han visste mycket väl att den tid hade kommit då han måste börja lära dem mer om sin egen natur och sitt personliga förhållande till riket. Nu, där de satt under mulbärsträden, beredde sig Mästaren på att hålla ett av de mest betydelsefulla mötena under hela sin långa samvaro med de utvalda apostlarna.

Över hälften av apostlarna besvarade Jesu fråga. De berättade för honom att alla som kände honom ansåg honom vara en profet eller en utomordentlig man, att även hans fiender var mycket rädda för honom, och att de förklarade hans makt genom att beskylla honom för att stå i förbund med djävlaras furste. De talade om för honom att en del i Samarien och Judéen som inte personligen hade träffat honom trodde att han var Johannes Döparen som hade stigit upp från de döda. Petrus förklarade att Jesus vid skilda tillfällen och av olika personer hade jämförts med Mose, Elia, Jesaja och Jeremia. När Jesus hade hört denna redogörelse reste han sig, såg på de tolv som satt i en halvcirkel kring honom, och med häpnadsväckande emfas pekade på dem med en svepande handrörelse och sade: ”Men vem säger ni att jag är? Det uppstod ett ögonblick av spänd tystnad. De tolv tog inte för en stund blicken ifrån sin Mästare, och sedan hoppade Petrus upp och utropade: ”Du är Befriaren, den levande

fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows.”

3. PETER'S CONFESSION

157:3.1 (1745.2) Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip's domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

157:3.2 (1745.3) Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

157:3.3 (1745.4) As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, "Who do men say that I am?"

157:3.4 (1746.1) Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

157:3.5 (1746.2) More than half the apostles participated in answering Jesus' question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been, at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle, with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, "But who say you that I am?" There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: "You are the Deliverer, the Son of the living God." And the

Gudens Son." De tolv sittande apostlarna reste sig som en man och angav därmed att Petrus hade talat för dem alla.

När Jesus hade tecknat åt dem att igen sätta sig, och medan han fortfarande stod framför dem sade han: "Detta har min Fader uppenbart för er. Den stund har kommit då ni bör få veta sanningen om mig. Men tills vidare förpliktar jag er att inte berätta om det för någon människa. Låt oss ge oss av härifrån."

Och så fortsatte de färden till Caesarea Filippi, dit de anlände sent den kvällen och tog in hos Celsus, som väntade dem. Apostlarna sov inte mycket den natten. De tycktes ana att en stor händelse hade inträffat i deras liv och i rikets arbete.

4. DISKUSSIONEN OM RIKET

Allt sedan de händelser då Jesus döptes av Johannes och då vattnet förvandlades till vin i Kana hade apostlarna vid olika tider praktiskt taget accepterat honom som Messias. Under korta perioder hade en del av dem verkligen trott att han var den väntade Befriaren. Men knappt hade sådana förhoppningar stigit upp i deras hjärtan förrän Mästaren slog dem i spillror med något förkrossande ord eller någon handling som gjorde dem besvikna. De hade länge befunnit sig i ett tillstånd av förvirring på grund av konflikten mellan de uppfattningar som de höll i sina sinnen om den förväntade Messias och erfarenheten av sin högst märklige förbindelse med denne högst märklige man som de höll i sina hjärtan.

Det var sent på förmiddagen denna onsdag då apostlarna samlades till sitt middagsmål i Celsus trädgård. Under större delen av natten och sedan de hade stigit upp den morgonen hade Simon Petrus och Simon Seloten allvarligt bearbetat sina bröder för att få dem alla att helhjärtat acceptera Mästaren, inte endast som Messias, utan även som den levande Gudens gudomlige Son. De båda apostlarna Simon var så gott som överens i sin uppfattning om Jesus, och de arbetade flitigt med att få sina bröder att helt acceptera deras synsätt. Medan Andreas fortsättningsvis verkade som förman för apostlakåren, blev emellertid hans bror Simon Petrus allt mer, och med allas samtycke, talesman för de tolv.

De befann sig alla sittande i trädgården ungefär vid middagstiden då Mästaren anlände. De hade ett uttryck av värdig högtidlighet över sig, och alla reste sig upp när han närmade sig dem. Jesus löste spänningen med det vänliga och broderliga leende som var så karakteristiskt för honom när hans anhängare tog sig själva, eller någon händelse som berörde dem, alltför mycket på allvar. Med en befällande gest antydde han att de skulle sätta sig. Aldrig mer hälsade de tolv på sin Mästare genom att resa sig när han närmade sig dem. De såg att han inte gillade sådana yttre hedersbetygelser.

Sedan de hade intagit sin måltid och medan de var sysselsatta med att diskutera planerna för den förestående rundresan i Dekapolis, tittade Jesus plötsligt upp på dem och sade: "Nu när ett helt dygn har gått sedan ni samtyckte till Simon Petrus uttalande om

eleven sitting apostles arose to their feet with one accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

157:3.6 (1746.3) When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: "This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence."

157:3.7 (1746.4) And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsus, who was expecting them. The apostles slept little that night; they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had transpired.

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

157:4.1 (1746.5) Since the occasions of Jesus' baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

157:4.2 (1746.6) It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus' garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming, increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

157:4.3 (1747.1) They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

157:4.4 (1747.2) After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: "Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter's declaration

Människosonens identitet, ville jag fråga om ni fortfarande står fast vid ert beslut?” När de hörde detta reste de tolv sig upp och Petrus, som tog några steg fram mot Jesus, sade: ”Ja Mästare, det gör vi. Vi tror att du är den levande Gudens Son.”; och Petrus satte sig ned tillika med sina bröder.

Jesus sade till de tolv medan han fortfarande stod: ”Ni är mina utvalda ambassadörer, men jag vet att ni inte under dessa omständigheter kunde hysa denna tro som resultat av enbart mänskligt vetande. Detta är vad min Faders ande har uppenbarat för era innersta själar. Och när ni således framför denna bekännelse enligt den insikt som min Faders ande i ert inre har, ger det mig anledning att förkunna att jag på denna grundval vill bygga himmelrikets brödraskap. På denna klippa av andlig verklighet vill jag bygga det levande templet av andlig samhörighet med de eviga realiteterna i min Faders rike. Inga onskans styrkor och inga syndens härskaror skall kunna besegra detta den gudomliga andens mänskliga brödraskap. Och medan min Faders ande alltid kommer att vara den gudomliga ledsagaren och rådgivaren för alla som träder in i denna andliga gemenskaps förbund, överlämnar jag nu till er och era efterträdare nycklarna till det yttre riket — bestämmanderätten över jordiska ting — de sociala och ekonomiska aspekterna i denna sammanslutning av de män och kvinnor som är medlemmar av riket.” Igen ålade han dem att tills vidare inte berätta för någon att han var Guds Son.

Jesus började få förtroende för sina apostlars lojalitet och integritet. Mästaren såg framför sig att en tro som kunde uthärda det som hans utvalda representanter nyligen hade genomgått, skulle utan tvivel också bestå de eldprov som snart förestod, och att den skulle höja sig ur det uppenbara haveriet av alla deras förhoppningar upp i det nya ljuset i en ny domperiod och därigenom skulle kunna gå ut för att upplysa en värld i mörker. Denna dag började Mästaren lita på sina apostlars tro, utom hos en av dem.

Allt sedan den dagen har denne samme Jesus fortsatt att bygga detta levande tempel på samma eviga grundval, som hans gudomliga sonskap utgör, och de som därigenom blir medvetna söner till Gud är de människostenar som bildar detta sonskapets levande tempel vilket höjer sig i vördnad och till ära för visdomen och kärleken hos andarnas evige Fader.

När Jesus hade sagt detta bad han dem att fram till kvällsmålet gå upp i bergskullarna och vara för sig själva för att söka visdom, styrka och andlig ledning. De gjorde så som Mästaren hade uppmanat dem.

5. DEN NYA UPPFATTNINGEN

Det nya och avgörande draget i Petrus bekännelse var den markerade insikten om att Jesus var Guds Son, hans obestrida gudomlighet. Allt sedan hans dop och bröllopet i Kana hade dessa apostlar på olika sätt betraktat honom som Messias, men det ingick inte i judarnas uppfattning om Messias att han skulle vara gudomlig. Judarna hade inte lärt att Messias skulle ha en gudomlig härstamning; han skulle vara ”den smorde”, men knappast hade de tänkt sig att han skulle vara ”Guds Son”. I den andra bekännelsen lades

regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?” On hearing this, the twelve stood upon their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: “Yes, Master, we do. We believe that you are the Son of the living God.” And Peter sat down with his brethren.

^{157:4.5 (1747.3)} Jesus, still standing, then said to the twelve: “You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father’s kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father’s spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom.” And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

^{157:4.6 (1747.4)} Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

^{157:4.7 (1747.5)} And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

^{157:4.8 (1747.6)} And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. THE NEW CONCEPT

^{157:5.1 (1748.1)} The new and vital feature of Peter’s confession was the clear-cut recognition that Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him as the Messiah, but it was not a part of the Jewish concept of the national deliverer that he should be *divine*. The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the “anointed one,” but hardly had they contemplated him as being “the Son of God.” In the

tonvikten mer på den kombinerade naturen, på det överjordiska faktum att han var en Människoson och en Gudsson, och det var just på denna stora sanning, på föreningen mellan mänsklig natur och gudomlig natur som Jesus förkunnade att han skulle bygga himmelriket.

Jesus hade sökt leva sitt liv på jorden och fullfölja sin utgivningsmission som Människosonen. Hans anhängare var benägna att betrakta honom som den förväntade Messias. Då han visste att han aldrig kunde uppfylla deras messianska förväntningar försökte han modifiera deras messiasuppfattning så att det skulle bli möjligt för honom att delvis infria deras förväntningar. Men han insåg nu att en sådan plan knappast kunde genomföras framgångsrikt. Han valde därför att djärvt avslöja den tredje planen — att öppet tillkännage sin gudomlighet, bekräfta att Petrus bekännelse var sanningsenlig och att direkt förkunna för de tolv att han var Guds Son.

I tre års tid hade Jesus förkunnat att han var en "Människoson", medan apostlarna under samma tre års tid allt mer hade insisterat på att han var judarnas efterlängtnade Messias. Han avslöjade nu att han var Guds Son, och på begreppet om Människosonen och Gudssonens kombinerade natur beslöt han att bygga himmelriket. Han hade beslutat att avstå från ytterligare försök att övertyga dem om att han inte var Messias. Han ämnade nu att djärvt uppenbara för dem vad han är, och sedan ignorera deras bestämda envishet med att betrakta honom som Messias.

6. FÖLJANDE EFTERMIDDAG

Jesus och apostlarna stannade ytterligare en dag i Celsus hem medan de väntade på att budbärare skulle anlända med pengar från David Sebedaios. Efter det att Jesu popularitet hos massorna rasade minskade också inkomsterna betydligt. När de kom fram till Caesarea Filippi var kassan tom. Matteus var ovillig att lämna Jesus och sina bröder vid en sådan tidpunkt, och han hade inga egna kontanter att överlämna till Judas, så som han så många gånger tidigare hade gjort. David Sebedaios hade emellertid förutsett att inkomsterna sannolikt skulle minska och följaktligen hade han instruerat sina budbärare att på deras färder genom Judéen, Samarien och Galiléen samla in pengar för att vidarebefordras till de landsförvisade apostlarna och deras Mästare. Så dessa budbärare anlände fram emot kvällen denna dag från Betsaida och förde med sig tillräckligt med pengar för apostlarnas uppehälle tills de återvände för att ge sig ut på turen i Dekapolis. Matteus väntade sig att vid den tiden ha pengar från försäljningen av sin sista fastighet i Kafarnaum, och han hade arrangerat för dessa pengar att anonymt överstyras till Judas.

Varken Petrus eller de övriga apostlarna hade en särskilt riktig uppfattning om Jesu gudomlighet. De insåg knappast att detta var början till en ny epok i Mästarens jordiska livsskede, den tid då läraren och helbräddagöraren förvandlades till det nya begreppets Messias — till Guds Son. Från och med denna tid framträdde en ny ton i Mästarens budskap. Hädanefter var hans enda stora levnadsideal att uppenbara Fadern medan hans enda stora undervisningsidé var att för sitt

second confession more emphasis was placed upon the *combined nature*, the supernal fact that he was the Son of Man *and* the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

157:5.2 (1748.2) Jesus had sought to live his life on earth and complete his bestowal mission as the Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter's confession, and directly proclaim to the twelve that he was a Son of God.

157:5.3 (1748.3) For three years Jesus had been proclaiming that he was the "Son of Man," while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is*, and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. THE NEXT AFTERNOON

157:6.1 (1748.4) Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled apostles and their Master. And so, by evening of this day, these messengers arrived from Betsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

157:6.2 (1749.1) Neither Peter nor the other apostles had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe

universum presentera personifieringen av den suprema visdom som kan förstås endast genom att leva den. Han kom för att vi alla måtte ha liv, liv i överflöd.

Jesus trädde nu in i sitt fjärde och sista skede i sitt människoliv i köttlig gestalt. Det första skedet var hans barndom, de år då han endast dunkelt var medveten om sin härkomst, natur och bestämmelse som människa. Det andra stadiet omfattade ungdomens och den tilltagande mandomens år av allt större självmedvetenhet, under vilka han klarare började förstå sin gudomliga natur och sin mänskliga mission. Detta andra skede slutade med upplevelserna och uppenbarelserna i samband med hans dop. Det tredje skedet i Mästarens jordiska erfarenhet sträckte sig från hans dop, genom åren av hans verksamhet som lärare och helbrägdagörare, fram till denna betydelsefulla stund då Petrus framförde sin bekännelse i Caesarea Filippi. Denna tredje period i hans jordiska liv omfattade de tider då hans apostlar och närmaste anhängare kände honom som Människosonen och ansåg honom vara Messias. Den fjärde och sista perioden i hans jordiska livsskede började här i Caesarea Filippi och sträckte sig fram till korsfästelsen. Detta skede av hans verksamhet kännetecknades av att han erkände sin gudomlighet och omfattade hans bemödanden under det sista året i köttlig gestalt. Fastän flertalet av hans anhängare fortfarande betraktade honom som Messias, blev han under den fjärde perioden känd för apostlarna som Guds Son. Petrus bekännelse angav början av en ny period, då man mer fullständigt insåg sanningen om hans suprema verksamhet som en Gåvoson på Urantia och för ett helt universum, och då hans utvalda ambassadörer åtminstone dunkelt uppfattade detta faktum.

Sålunda exemplifierade Jesus i sitt liv det som han undervisade i sin religion: den andliga naturens tillväxt med hjälp av ett levande framåtskridande. Han betonade inte, såsom hans senare anhängare, den ständiga kampen mellan själen och kroppen. Snarare lärde han att anden lätt segrade över båda och effektivt och framgångsrikt kunde jämka mycket i detta intellektuella och instinktmässiga krig.

En ny betydelse ansluter sig från denna tidpunkt till all Jesu förkunnelse. Före Caesarea Filippi presenterade han rikets evangelium som dess huvudlärare. Efter Caesarea Filippi framträdde han inte endast som lärare utan som den gudomliga representanten för den evige Fadern, som är detta andliga rikets centrum och omkrets, och det fordrades att han gjorde allt detta som människa, som Människosonen.

Jesus hade uppriktigt strävat efter att leda sina anhängare in i det andliga riket, först som lärare och sedan som lärare och helare, men de ville inte ha det så. Han visste mycket väl att hans mission på jorden omöjligt kunde infria de messianska förväntningarna hos det judiska folket; de forntida profeterna hade skapat bilden av en sådan Messias som han aldrig kunde vara. Han försökte etablera Faderns rike som Människosonen, men hans anhängare ville inte gå med på det äventyret. Då Jesus såg detta beslöt han att komma sina troende till mötes en del av vägen och beredde sig därvid att öppet anta rollen som Guds Gåvoson.

Följaktligen fick apostlarna höra mycket som var

the personification of that supreme wisdom which can only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more abundantly.

^{157:6.3 (1749.2)} Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

^{157:6.4 (1749.3)} Thus did Jesus exemplify in his life what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later followers, upon the incessant struggle between the soul and the body. He rather taught that the spirit was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

^{157:6.5 (1749.4)} A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

^{157:6.6 (1749.5)} Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

^{157:6.7 (1750.1)} Accordingly, the apostles heard much that

nytt, när Jesus den dagen talade till dem i trädgården. En del av dessa förklaringar föreföll märkliga även i deras öron. Bland andra häpnadsväckande uttalanden fick de höra följande:

"Härefter, om någon vill ha gemenskap med oss, låt honom ta på sig sonskapets skyldigheter och följa mig. Och när jag inte längre är hos er, tro inte att världen skall behandla er bättre än den har behandlat er Mästare. Om ni älskar mig, gör er redo att bevisa denna tillgivenhet genom er villighet att göra det suprema offret."

"Och märk väl mina ord: Jag har inte kommit för att kalla de rättfärdiga, utan syndare. Människosonen kom inte för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv i gåva åt alla. Jag säger er att jag har kommit för att söka upp och frälsa de vilsegångna."

"Ingen människa i denna värld ser nu Fadern utom Sonen som har kommit från Fadern. Men om Sonen lyfts upp skall han dra alla människor till sig, och åt var och en som tror denna sanning om Sonens sammansatta natur skall ges liv som inte bara varar en tid."

"Vi kan ännu inte öppet förkunna att Människosonen är Guds Son, även om det har uppenbarats för er; därför talar jag utan förbehåll till er om dessa mysterier. Fastän jag står framför er i denna fysiska gestalt, har jag kommit från Gud Fadern. Innan Abraham fanns, finns jag. Jag kom verkligen från Fadern till denna värld så som ni har känt mig, och jag säger er att jag snart måste lämna denna värld och återvända till min Faders arbete."

"Och kan er tro nu fatta sanningen av dessa uttalanden, med beaktande av att jag varnat er att Människosonen inte kommer att infria era faders förväntningar, så som de föreställde sig Messias? Mitt rike hör inte till denna värld. Kan ni tro på sanningen om mig oberoende av att, fastän rävarna har lyor och himlens fåglar bon, jag inget ställe har att vila mitt huvud?"

"Trots allt säger jag er att Fadern och jag är ett. Den som har sett mig har sett Fadern. Min Fader arbetar tillsammans med mig i alla dessa angelägenheter, och han kommer aldrig att lämna mig ensam i min mission, liksom inte heller jag någonsin kommer att överge er då ni inom kort går ut för att kungöra evangeliet över hela världen."

"Och nu har jag tagit er avsides med mig och för er själva en liten tid, så att ni kan förstå härligheten och fatta storslagenheten i det liv som jag har kallat er till: trosäventyret att etablera min Faders rike i människosläktets hjärtan, uppbyggandet av min gemenskap av levande förbindelse med själarna hos alla dem som tror detta evangelium."

Apostlarna lyssnade under tystnad till dessa djärva och sensationella uttalanden; de var förstummade. Och de spridde sig i små grupper för att diskutera och begrunda Mästarens ord. De hade bekänt att han var Guds Son, men de kunde inte fatta den fulla betydelsen av vad de hade letts till att göra.

was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

157:6.8 (1750.2) "From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice."

157:6.9 (1750.3) "And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost."

157:6.10 (1750.4) "No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding."

157:6.11 (1750.5) "We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I did come forth from the Father into this world as you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father."

157:6.12 (1750.6) "And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?"

157:6.13 (1750.7) "Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you presently go forth to proclaim this gospel throughout the world."

157:6.14 (1750.8) "And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father's kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel."

157:6.15 (1750.9) The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master's words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. ANDREAS RÅDSLÄG

7. ANDREW'S CONFERENCE

157:7 (1750.10)

Den kvällen tog Andreas till uppgift att hålla ett personligt och ingående rådslag med var och en av sina bröder, och han förde fruktbara och uppmuntrande samtal med alla sina medarbetare utom Judas Iskariot. Andreas hade aldrig haft ett sådant nära personligt förhållande till Judas som till de andra apostlarna och hade därför aldrig tyckt det vara av verklig betydelse att Judas inte fritt och förtroligt hade relaterat sig till ledaren för apostlakåren. Men nu var Andreas så bekymrad över Judas attityd, att han senare den kvällen efter att alla apostlar sov djupt, sökte upp Jesus och framförde orsaken till sin oro för Mästaren. Jesus sade: "Det är inget fel i att du kommer till mig med denna sak, Andreas, men vi kan inget mer göra; fortsatt bara att visa denna apostel det största förtroende. Och säg ingenting till hans bröder om detta samtal med mig."

Det var allt som Andreas kunde få Jesus att säga. Alltid hade det funnits ett visst främlingskap mellan denne man från Judéen och hans bröder från Galiléen. Judas hade blivit chockerad av Johannes Döparens död, djupt sårad av Mästarens tillrättavisningar vid flera tillfällen, blivit besviken när Jesus vägrade att låta sig utropas till konung, förödmjukad när han flydde från fariséerna, förargad när han vägrade att anta fariséernas utmaning om ett tecken, förvirrad av sin Mästares vägran att tillgripa maktdemonstrationer, och nu på senare tid deprimerad och ibland modfärd av att kassan var tom. Judas saknade också stimulansen från folkmassorna.

Var och en av de övriga apostlarna påverkades likaså i någon och olika grad av dessa samma prövningar och bedrävelser, men de älskade Jesus. Åtminstone måste de ha älskat Jesus mer än Judas gjorde, ty de följde honom till det bittra slutet.

Då Judas var från Judéen tog han personligen anstöt av att Jesus nyligen hade varnat apostlarna att "akta sig för fariséernas jämsmedel"; han var benägen att se detta uttalande som en beslöjad hänvisning till honom själv. Men Judas stora misstag var att i stället för att hänge sig åt uppriktig gemenskap med de andliga krafterna i universum, när Jesus sände iväg sina apostlar för att be i enskildhet, ägnade han sig gång på gång åt tankar av mänsklig rädsla samtidigt som han framhärskade i att underhålla subtila tvivel om Jesu mission och gav efter för sin olyckliga tendens att hysa hämndkänslor.

Nu ville Jesus ta sina apostlar med sig till Hermonberget, där han hade bestämt sig för att som Guds Son inleda den fjärde fasen av sin jordiska verksamhet. Några av dem var närvarande vid hans dop i Jordanfloden och hade bevittnat början av hans livsskede som Människosonen, och han ville att några av dem också skulle vara närvarande för att höra när han fick sin behörighet att ikläda sig den nya och offentliga rollen som en Guds Son. Följaktligen sade han på fredagsmorgonen den 12 augusti till de tolv: "Ta med förnödenheter och gör er redo för en färd till berget därborta, dit anden bjuder mig att gå för att utrustas för avslutandet av mitt arbete på jorden. Och jag vill ta mina bröder med mig, så att även de må stärkas för de prövande tiderna att gå igenom denna erfarenhet tillsammans med mig."

^{157:7.1 (1751.1U)} That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas's attitude that, later on that night, after all the apostles were fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: "It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me."

^{157:7.2 (1751.1)} And that was all Andrew could elicit from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master's rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

^{157:7.3 (1751.2)} Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

^{157:7.4 (1751.3)} Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus' recent warning to the apostles to "beware the leaven of the Pharisees"; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

^{157:7.5 (1751.4)} And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: "Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience."

Kapitel 158. Härlighetens berg

⇨ 157

Urantiaboken

159 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 158 HÄRLIGHETENS BERG

Sektioner

Introduktion

1. Förhärliandet
2. Nedstigningen från berget
3. Vad förhärliandet betydde
4. Den epileptiske pojken
5. Jesus botar pojken
6. I Celsus trädgård
7. Petrus protest
8. I Petrus hus

PAPER 158 THE MOUNT OF TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction

1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

Introduktion

DET VAR nära solnedgången fredagseftermiddagen den 12 augusti år 29 e.Kr. då Jesus och hans medarbetare nådde foten av Hermonberget, nära samma plats där ynglingen Tiglath en gång väntade medan Mästaren ensam gick upp på berget för att sätta till rätta Urantias andliga bestämmelser och tekniskt avsluta Lucifers uppror. De stannade här i två dagar och förberedde sig andligen för de händelser som så snart följde.

Jesus visste i stora drag på förhand vad som skulle inträffa på berget, och han ville väldigt gärna att alla hans apostlar skulle kunna få vara med om denna erfarenhet. Det var för att göra dem redo för denna uppenbarelse av honom själv som han dröjde kvar med dem vid foten av berget. Men de kunde inte nå upp till de andliga nivåer som skulle ha berättigat dem att få delta i hela besöksupplevelsen i samband med de himmelska varelser som så snart skulle visa sig på jorden. Då Jesus inte kunde ta med sig alla sina medarbetare beslöt han att endast ta de tre som vanligen åtföljde honom på sådana speciella nattliga vak. Följaktligen var det endast Petrus, Jakob och Johannes som deltog i, om även endast en del av, denna unika upplevelse tillsammans med Mästaren.

1. FÖRHÄRLIGANDET

Tidigt på morgonen måndagen den 15 augusti påbörjade Jesus och de tre apostlarna bestigningen av

INTRODUCTION

158:0.1 (1752.1) IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglath once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

158:0.2 (1752.2) In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and John shared even a part of this unique experience with the Master.

1. THE TRANSFIGURATION

158:1.1 (1752.3) Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount

Hermonberget, och detta var sex dagar efter Petrus minnesvärda beaktelse mitt på dagen vid vägkanten under mulbärsträden.

Jesus hade kallats att gå upp på berget, ensam och avsides, för att förrätta viktiga saker som hade att göra med framskridandet av hans utgivning i köttslig gestalt eftersom denna erfarenhet anslöt sig till det universum som han själv hade skapat. Det är inte utan betydelse att denna ovanliga händelse var planerad att inträffa medan Jesus och apostlarna befann sig inom hedningarnas landområden, och att den faktiskt skedde på ett berg som tillhörde icke-judarna.

De nådde fram dit de skulle, ungefär halvvägs uppför berget, något före middagstiden, och medan de åt lunch berättade Jesus för de tre apostlarna något om sin upplevelse på bergskullarna öster om Jordanfloden kort efter sitt dop, och även något mer om sin upplevelse på Hermonberget i samband med sitt tidigare besök på detta ensliga ställe.

När Jesus var pojke brukade han vandra uppför bergskullen nära sitt hem och drömma om de slag som imperiernas arméer hade utkämpat på Esdraelons slätt. Nu hade han vandrat uppför Hermonberget för att få den utrustning som skulle göra honom redo att stiga ned till Jordanslätterna för att framföra de avslutande scenerna i dramat om hans utgivning på Urantia. Mästaren kunde den dagen på Hermonberget ha avstått från kampen och återvänt till att styra sitt universums domäner, men han valde inte endast att uppfylla fordringarna för sin klass av gudomliga Söner enligt den Evige Paradissonens mandat, utan han beslöt att också uppfylla det som i sista hand och i full mätto vid detta tillfälle var hans Paradisfaders vilja. Denna dag i augusti såg tre av hans apostlar honom avstå från att ikläs full universumauktorit. De såg på med förvåning då de himmelska budbärarna begav sig iväg och lämnade honom att ensam avsluta sitt jordiska liv som Människoson och Gudsson.

Apostlarnas tro hade nått sin kulmen vid den tid då de femtusen människorna förplägrades, och sedan föll den snabbt nästan till noll. Nu, som följd av att Mästaren hade tillstått sin gudomlighet, steg den falnande tron hos de tolv under de närmast följande veckorna till sin högsta topp, endast för att igen stadigt sjunka. Den tredje förnyelsen av deras tro inträffade först efter Mästarens uppståndelse.

Klockan var ungefär tre denna vackra eftermiddag då Jesus tog farväl av de tre apostlarna och sade: "Jag går avsides för mig själv en stund för gemenskap med Fadern och hans budbärare. Jag ber er stanna här och medan ni väntar på att jag återvänder be att Faderns vilja måtte ske i all er erfarenhet i samband med Människosonens fortsatta utgivningsmission." Sedan Jesus hade sagt detta till dem drog han sig tillbaka för en lång rådplägnings med Gabriel och Fader-Melkisedek, och han återvände först omkring klockan sex. När Jesus såg deras ångslan över hans långa frånvaro sade han: "Varför var ni rädda? Ni vet mycket väl att jag måste se till min Faders angelägenheter; varför tvivlar ni när jag inte är hos er? Jag ger nu till känna att Människosonen har valt att genomleva sitt liv i hela dess längd mitt bland er och som en av er. Var vid gott mod; jag skall inte lämna er förrän mitt arbete är avslutat."

När de intog sitt magra kvällsmål ställde Petrus en

Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the mulberry trees.

158:1.2 (1752.4) Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

158:1.3 (1752.5) They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

158:1.4 (1752.6) When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

158:1.5 (1753.1) The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

158:1.6 (1753.2) It was about three o'clock on this beautiful afternoon that Jesus took leave of the three apostles, saying: "I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father's will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man." And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o'clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: "Why were you afraid? You well know I must be about my Father's business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished."

158:1.7 (1753.3) As they partook of their meager evening

fråga till Mästaren: "Hur länge skall vi stanna på det här berget borta från våra bröder?" Jesus svarade: "Tills ni skall få se Människosonens förhärskande och veta att allt som jag har sagt er är sant." Där de satt kring de glödande kolen från sin brasa talade de om frågor som gällde Lucifers uppror tills mörkret föll på och apostlarnas ögon blev tunga, ty de hade påbörjat sin färd mycket tidigt den morgonen.

När de tre hade sovit djupt ungefär en halv timme väcktes de plötsligt av ett sprakande ljud nära intill, och när de tittade sig omkring såg de till sin stora förvåning och bestörtning Jesus inbegripen i en förtrolig diskussion med två lysande varelser iförda den himmelska världens ljusdräkter. Jesu ansikte och gestalt lyste av glansen från ett himmelskt ljus. Dessa tre samtalade på ett främmande språk, men av vissa saker som sades antog Petrus felaktigt att varelsena i sällskap med Jesus var Mose och Elia; i verkligheten var de Gabriel och Fader-Melkisedek. De fysiska övervakarna hade på begäran av Jesus ordnat så att apostlarna fick bevittna denna scen.

De tre apostlarna blev så grundligt skrämde att det tog lång tid för dem att återvinna fattningen, men Petrus, som var den förste som återhämtade sig, sade när den bländande synen tonade bort inför dem och de såg Jesus stå ensam: "Jesus, Mästare, det är bra att ha varit här. Vi gläder oss åt att se denna härlighet. Det är motbjudande för oss att gå tillbaka ned till den föga ärofulla världen. Om du vill, så låt oss stanna här, och vi skall sätta upp tre tält, ett för dig, ett för Mose och ett för Elia." Petrus sade så för att han var förvirrad och för att inget annat just i den stunden kom honom i tankarna.

Medan Petrus ännu talade närmade sig ett silverglänsande moln och överskuggade dem alla fyra. Apostlarna blev nu ordentligt skrämde, och när de föll ned på sina ansikten för tillbedjan hörde de en röst, samma röst som hade talat vid det tillfälle då Jesus döptes, och rösten sade: "Detta är min älskade Son; lyssna till honom." När molnet försvann var Jesus igen ensam med de tre, och han böjde sig ned, rörde vid dem och sade: "Stig upp och var inte rädda; ni skall få se större ting än detta." Men apostlarna var verkligen rädda; det var en tystlåten och tankfull trio som gjorde sig redo att kort före midnatt bege sig ned från berget.

2. NEDSTIGNINGEN FRÅN BERGET

Inte ett ord sades under ungefär halva vägen nedför berget. Jesus började sedan samtalet med att säga: "Se till att ni inte berättar för någon, inte ens för era bröder, vad ni har sett och hört på det här berget förrän Människosonen har uppstått från de döda." De tre apostlarna blev chockerade och förvirrade av Mästarens ord, "förrän Människosonen har uppstått från de döda". De hade så nyligen ånyo bekräftat sin tro på honom som Befriaren, Guds Son, och de hade just sett honom förhärskad i ära och härlighet inför sina ögon, och nu började han tala om att "uppstå från de döda"!

Petrus rörs vid tanken på Mästarens död — det var en alltför obehaglig tanke att hysa — och då han var

meal, Peter asked the Master, "How long do we remain on this mountain away from our brethren?" And Jesus answered: "Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true." And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles' eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

158:1.8 (1753.4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus' face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus' request.

158:1.9 (1753.5) The three apostles were so badly frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: "Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah." And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

158:1.10 (1753.6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus' baptism, say: "This is my beloved Son; give heed to him." And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: "Arise and be not afraid; you shall see greater things than this." But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

158:2.1 (1754.1) For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: "Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead." The three apostles were shocked and bewildered by the Master's words, "until the Son of Man has risen from the dead." They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about "rising from the dead"!

158:2.2 (1754.2) Peter shuddered at the thought of the Master's dying — it was too disagreeable an idea to

rädd för att Jakob eller Johannes skulle ställa någon fråga i anslutning till detta uttalande, tänkte han att det var bäst att inleda ett samtal om annat, och då han inte visste vad han skulle tala om gav han uttryck för första bästa tanke som uppkom i hans sinne, nämligen: "Mästare, varför lär de skriftlärd att Elia måste komma före Messias?" Jesus, som visste att Petrus sökte undvika hänvisning till hans död och uppståndelse, svarade: "Visst kommer Elia först för att bereda vägen för Människosonen, som måste genomgå många lidanden och till slut bli försmådd. Men jag säger er att Elia redan har kommit, och de tog inte emot honom utan gjorde med honom som de ville." Då förstod de tre lärjungarna att han talade om Johannes Döparen som Elia. Jesus visste att om de insisterade på att anse honom vara Messias, då måste Johannes vara profetians Elia.

Jesus påbjöd tystnad om vad de hade sett av försmaken av hans härlighet efter uppståndelsen, emedan han inte ville gynna uppfattningen att han nu, då han hade tagits emot som Messias, i någon som helst mån skulle uppfylla deras felaktiga föreställningar om en undergörande befriare. Fastän Petrus, Jakob och Johannes begrundade allt detta i sina sinnen, berättade de inte om det för någon förrän efter Mästarens uppståndelse.

Medan de fortsatte nedför berget sade Jesus till dem: "Ni ville inte ta emot mig som Människosonen; därför har jag samtyckt till att tas emot enligt er fasta övertygelse, men märk väl, min Faders vilja måste råda. Om ni således väljer att följa er egen viljas benägenhet, måste ni bereda er på att utstå många besvikelser och uppleva många prövningar, men den övning som jag har gett er borde vara tillfyllest för att ta er segerrikt genom även dessa sorger av ert eget val."

Jesus tog inte Petrus, Jakob och Johannes med sig upp på härlighetens berg för att de på något sätt var bättre förberedda än de övriga apostlarna att bevittna det som hände, eller för att de var andligen mer lämpade att få del av ett sådant sällsynt privilegium. Inte alls så. Han visste mycket väl att ingen av de tolv var andligen kvalificerad för denna upplevelse; därför tog han med sig endast de tre apostlar som hade i uppdrag att åtfölja honom vid de tillfällen då han ville vara för sig själv för att kommunicera i ensamhet.

3. VAD FÖRHÄRLIGANDET BETYDDE

Det som Petrus, Jakob och Johannes bevittnade på härlighetens berg var en flyktig glimt av ett himmelskt skådespel som denna händelserika dag försiggick på Hermonberget. Förhärligandet var en händelse då:

1. Den Evige Moder-Sonen i Paradiset godtog Mikael's utgivning av sitt inkarnerade liv i hela dess omfattning på Urantia. Vad beträffar den Evige Sonens krav hade Jesus nu fått försäkran om att de var uppfyllda. Och det var Gabriel som kom med denna försäkran.

2. Vittnesmål gavs om den Oändlige Andens tillfredsställelse med utgivningen i köttlig gestalt i hela dess omfattning på Urantia. Den Oändlige Andens universumrepresentant, den närmaste följeslagaren till

entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: "Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?" And Jesus, knowing that Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: "Elijah indeed comes first to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed." And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

158:2.3 (1754.3) Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James, and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master's resurrection.

158:2.4 (1754.4) As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: "You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing."

158:2.5 (1754.5) Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

158:3.1 (1755.1) That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

158:3.2 (1755.2) 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

158:3.3 (1755.3) 2. The testimony of the satisfaction of the Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael

Mikael i Salvington och hans ständigt närvarande medarbetare, talade vid detta tillfälle genom Fader-Melkisedek.

Jesus välkomnade dessa vittnesmål, som framfördes av den Evige Sonens och den Oändlige Andens budbärare, om att hans mission på jorden hade varit framgångsrik, men han lade märke till att hans Fader inte antydde att utgivningen på Urantia var avslutad; Faderns osynliga närvaro vittnade endast genom Jesu Personaliserade Riktare med orden: "Detta är min älskade Son; lyssna till honom." Detta sades med ord som även de tre apostlarna kunde höra.

Efter detta himmelska besök försökte Jesus utgrunda Faderns vilja och beslöt att fortsätta sin utgivning som dödlig till det naturliga slutet. Detta var förhålligandets innebörd för Jesus. För de tre apostlarna var det en händelse som angav Mästarens inträde i den slutliga fasen av sitt jordiska livsskede som Gudsson och Människoson.

Efter Gabriels och Fader-Melkisedeks formella besök förde Jesus informella samtal med sina tjänande Söner och kommunicerade med dem om universumets angelägenheter.

4. DEN EPILEPTISKE POJKEN

Kort före frukosttiden denna tisdagsmorgon anlände Jesus och hans följeslagare till apostlarnas läger. När de kom närmare urskiljde de en ansevärd skara människor som hade samlats kring apostlarna, och snart började de höra högljudda argumenterande och tvistande ord från denna grupp om ungefär femtio människor, vilka bestod av de nio apostlarna och en samling som fördelade sig jämt mellan skriftlärd från Jerusalem och troende lärjungar, som hade följt Jesus och hans medarbetare i spåren på deras färd från Magadan.

Fastän folkhopen ägnade sig åt talrika meningsutbyten, gällde den främsta tvistefrågan en viss invånare från Tiberias som hade kommit föregående dag för att träffa Jesus. Denne man, Jakob från Safed, hade en omkring fjorton år gammal son, hans enda barn, som led av svår epilepsi. Förutom denna nervösa åkomma hade pojken blivit besatt av en av dessa kringströvande, illasinnade och upproriska mellanvarer, som då fanns på jorden och var utom kontroll, så att ynglingen var både epileptisk och demonbesatt.

I närmare två veckors tid hade denne orolige far, en av Herodes Antipas lägre tjänstemän, vandrat omkring i de västra gränstrakterna av Filippus förvaltningsområde och sökt efter Jesus för att förmå honom att bota sin lidande son. Han hann inte upp apostlasällskapet förrän vid tolvtiden den dag då Jesus var uppe på berget tillsammans med de tre apostlarna.

De nio apostlarna blev mycket överraskade och ansevärt störda när denne man, åtföljd av nästan fyrtio andra personer som sökte Jesus, plötsligt kom på dem. Vid tiden då denna grupp anlände hade de nio apostlarna, åtminstone de flesta av dem, fallit för sin gamla frestelse — att diskutera vem som skulle vara störst i det kommande riket. De höll ivrigt på att utbyta åsikter om vilken ställning de enskilda apostlarna

on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the Father bear witness through Jesus' Personalized Adjuster, saying, "This is my beloved Son; give heed to him." And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

158:3.5 (1755.5) After this celestial visitation Jesus sought to know his Father's will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

158:3.6 (1755.6) After the formal visitation of Gabriel and the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. THE EPILEPTIC BOY

158:4.1 (1755.7) It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

158:4.2 (1755.8) Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

158:4.3 (1755.9) For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip's domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

158:4.4 (1756.1) The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the time of the arrival of this group the nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about

möjligen skulle få. De kunde helt enkelt inte frigöra sig helt från den länge omhuldade idéen om Messias materiella mission. Nu när Jesus själv hade accepterat deras beklännelse att han verkligen var Befriaren — åtminstone hade han tillstått sin gudomlighet — vad var naturligare än att de under denna period, då de var åtskilda från Mästaren, började tala om de förhoppningar och ambitioner som låg dem närmast om hjärtat. De var djupt inbegripna i dessa diskussioner när Jakob från Safed och hans följeslagare som sökte efter Jesus fann dem.

Andreas steg fram för att hälsa på denne far och hans son och sade: "Vem söker du?" Jakob sade: "Gode man, jag söker er Mästare. Jag söker bot för min plågade son. Jag vill att Jesus driver ut denna djävul som har besatt mitt barn." Sedan fortsatte fadern med att berätta för apostlarna hur hans son var så plågad att han många gånger nästan hade förlorat livet till följd av dessa onda attacker.

Medan apostlarna lyssnade trädde Simon Seloten och Judas Iskariot fram till fadern och sade: "Vi kan bota honom; du behöver inte vänta på att Mästaren återvänder. Vi är rikets ambassadörer; vi håller inte längre dessa ting hemliga. Jesus är Befriaren, och rikets nycklar har överlåtits åt oss." Vid det här laget höll Andreas och Tomas överläggningar vid sidan om. Natanael och de övriga såg på med förvåning. De var alla bestörta över Simons och Judas plötsliga djärvhet, för att inte säga förmåtenhet. Sedan sade fadern: "Om ni har fått förmågan att göra sådana gärningar, så ber jag att ni uttalar de ord som befriar mitt barn från denna trældom." Då steg Simon fram och lade sin hand på barnets huvud, såg honom rakt i ögonen och befälde: "Kom ut ur honom, du orena ande; i Jesu namn lyd mig." Men ynglingen fick endast ett ännu häftigare anfall, medan de skriftlärda hänfullt förlöjligade apostlarna, och de besvikna troende fick lida glåpord från dessa ovänliga kritiker.

Andreas var djupt harmsen över detta obetänksamma försök och dess sorgliga misslyckande. Han kallade apostlarna åt sidan för överläggning och bön. Efter denna stund av eftersinnande gjorde Andreas, som starkt kände stinget från deras nederlag och den förödmjukelse som vilade över dem alla, ett nytt försök att driva ut demonen, men endast misslyckande krönte hans bemödanden. Andreas erkände ärligt sitt nederlag, bad fadern stanna hos dem över natten eller tills Jesus återvände och sade: "Kanske den här är av en sort som ger sig av endast på Mästarens personliga befallning."

Medan så Jesus vandrade nedför berget med de översvallande glada och hänförda Petrus, Jakob och Johannes fick deras nio bröder i sin förvirring och modlösa förödmjukelse inte heller någon sömn. De var en modfälld och tuktrad grupp. Men Jakob från Safed ville inte ge upp. Fastän apostlarna inte kunde ge honom någon idé om när Jesus kunde tänkas återvända, beslöt han att stanna tills Mästaren kom tillbaka.

5. JESUS BOTAR POJKEN

the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

158:4.5 (1756.2) Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, "Whom do you seek?" Said James: "My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child." And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

158:4.6 (1756.3) As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iskariot stepped into the presence of the father, saying: "We can heal him; you need not wait for the Master's return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us." By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: "If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage." Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: "Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me." But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

158:4.7 (1756.4) Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus' return, saying: "Perhaps this sort goes not out except by the Master's personal command."

158:4.8 (1756.5) And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. JESUS HEALS THE BOY

När Jesus närmade sig var de nio apostlarna mer än lättade att få välkomna honom, och de blev mycket uppmuntrade av att se det goda humör och den ovanliga entusiasm som speglade sig i ansiktet på Petrus, Jakob och Johannes. De rusade alla fram för att välkomna Jesus och sina tre bröder. När de utbytte hälsningar kom folksamlingen närmare och Jesus frågade: "Vad var det ni tvistade om när vi närmade oss?" Men innan de förvirrade och förödmjukade apostlarna kunde besvara Mästarens fråga steg den orolige fadern till den plågade gossen fram, knäböjde vid Jesu fötter och sade: "Mästare, jag har en son, mitt enda barn, som är besatt av en ond ande. Inte endast skriker han av ångest, med fradga kring munnen, och faller som en död till marken under anfallet, utan denna onda ande, som har honom i sitt våld, försätter ofta honom även i krampräckningar och har ibland kastat honom i vattnet och till och med i elden. Med mycken tandagnisslan och som följd av allt mörbultande tynar mitt barn bort. Hans liv är värre än döden; hans mor och jag har ett sorgset hjärta och en bruten ande. Omkring middagstiden igår då jag sökte efter dig hann jag ifatt dina lärjungar, och medan vi väntade försökte dina apostlar driva ut den här demonen, men de kunde inte göra det. Och nu, Mästare, vill du göra detta för oss, vill du bota min son?"

När Jesus hade lyssnat till denna redogörelse rörde han vid den knäböjande fadern och bad honom resa sig medan han kastade en forskande blick på apostlarna som stod nära intill. Sedan sade Jesus till alla dem som stod inför honom: "Detta fördärvade släkte som inte vill tro! Hur länge måste jag stå ut med er? Hur länge måste jag vara kvar hos er? Hur länge skall det dröja innan ni lär er att trons gärningar inte framkommer på befallning av en tvivlande otro?" Sedan sade Jesus, medan han pekade mot den förvirrade fadern: "För hit din son." När Jakob hade fört gossen inför Jesus sade denne: "Hur länge har pojken plågats på detta sätt?" Fadern svarade: "Allt sedan han var ett litet barn." Medan de talade fick ynglingen ett våldsamt anfall och föll mitt ibland dem med gnisslande tänder och fradgande mun. Efter en följd av våldsamma konvulsioner låg han där framför dem som en död. Nu knäböjde fadern igen vid Jesu fötter medan han bönföll Mästaren med orden: "Om du kan bota honom, ber jag innerligt att du har medlidande med oss och befriar oss från detta lidande." När Jesus hörde dessa ord såg han in i faderns ängsliga ansikte och sade: "Ifrågasatt inte styrkan i min Faders kärlek, endast uppriktigheten och vidden i din egen tro. Allting är möjligt för den som verkligen tror." Då uttalade Jakob från Safed de oförglömliga orden av blandad tro och tvivel: "Herre, jag tror. Jag ber dig hjälpa min otro."

När Jesus hörde dessa ord steg han framåt, tog gossen vid handen och sade: "Jag skall göra detta enligt min Faders vilja och till den levande trons ära. Min son, stig upp! Kom ut ur honom, du olydiga ande, och gå inte in i honom igen." Jesus satte gossens hand i faderns hand och sade: "Gå er väg. Fadern har uppfyllt din själs önskan." Alla de närvarande, även Jesu fiender, förvånades över vad de såg.

Det var verkligen en besvikelse för de tre apostlarna, som så nyligen hade fröjdats i den andliga hänförelsen över händelserna och upplevelserna på härlighetens berg, att så snart återvända till denna scen

158:5.1 (1757.1) As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, "What were you disputing about as we drew near?" But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master's question, the anxious father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus' feet, said: "Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit. Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?"

158:5.2 (1757.2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: "O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?" And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, "Bring hither your son." And when James had brought the lad before Jesus, he asked, "How long has the boy been afflicted in this way?" The father answered, "Since he was a very young child." And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus' feet while he implored the Master, saying: "If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction." And when Jesus heard these words, he looked down into the father's anxious face, saying: "Question not my Father's power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes." And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, "Lord, I believe. I pray you help my unbelief."

158:5.3 (1757.3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: "I will do this in accordance with my Father's will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him." And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: "Go your way. The Father has granted the desire of your soul." And all who were present, even the enemies of Jesus, were astonished at what they saw.

158:5.4 (1757.4) It was indeed a disillusionment for the three apostles who had so recently enjoyed the spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the

av nederlag och modfärdighet hos sina medapostlar. Men så var det alltid med dessa rikets tolv ambassadörer. Ständigt alternerade de mellan hänförelse och förödmjukelse i sina livsupplevelser.

Detta var ett verkligt helande från ett dubbelt lidande, en fysisk åkomma och en andeplåga. Gossen blev i den stunden varaktigt botad. När Jakob hade gett sig i väg med sin återställda son sade Jesus: "Vi beger oss nu till Caesarea Filippi; gör er genast klara." Det var en tystlåten grupp som vandrade söderut, medan folksamlingen följde efter dem.

6. I CELSUS TRÄDGÅRD

De stannade över natten hos Celsus, och sedan de hade ätit och vilat samlades de tolv i trädgården kring Jesus, och Tomas sade: "Mästare, medan vi som stannade kvar och väntade, ännu inte vet vad som hände på berget och som så gladdde våra bröder som var med dig, längtar vi efter att få dig att diskutera med oss om vårt nederlag och att instruera oss om dessa ärenden, då vi förstår att det som hände på berget inte just nu kan avslöjas."

Jesus svarade Tomas och sade: "Allt som era bröder hörde uppe på berget skall i sinom tid uppenbaras för er. Men jag skall nu visa er orsaken till ert misslyckande i det som ni så oklokt försökte er på. Medan er Mästare och hans följeslagare, era bröder, igår vandrade uppför berget där borta för att söka en vidare kunskap om Faderns vilja och för att be om en större tilldelning av visdom för att effektivt kunna göra den gudomliga viljan, hade ni, som stannade här på vakt med instruktioner att söka förvärva den andliga insiktens sinne och att be med oss om ett fullständigare uppenbarande av Faderns vilja, inte utövat den tro som stod er till buds, utan ni gav i stället efter för frestelsen och förföll till era gamla onda tendenser att för er själva eftersträva privilegierade platser i himmelriket — i det materiella och världsliga rike som ni envist har i tankarna. Och ni hänger fast vid dessa felaktiga föreställningar trots de upprepade förklaringarna om att mitt rike inte är av denna värld.

"Knappt har er tro fattat Människosönens identitet förrän er själviska längtan efter världslig befördran kommer över er igen, och ni förfaller till att sinsemellan diskutera vem som borde vara störst i himmelriket, ett rike som inte existerar och aldrig kommer att existera så som ni envisas med att föreställa er det. Har jag inte sagt er att den som vill vara störst i min Faders andliga broderskapsrike måste bli liten i sina egna ögon och sålunda bli sina bröders tjänare? Andlig storhet består i en förståelsefull kärlek som är gudalik och inte i ett utövande av materiell makt för upphöjandet av sitt eget jag. I det som ni försökte er på, och som ni så fullständigt misslyckades i, var ert syfte inte rent. Ert motiv var inte gudomligt. Ert ideal var inte andligt. Er ambition var inte altruistisk. Ert tillvägagångssätt byggde inte på kärlek, och målet för er strävan var inte Faderns vilja i himlen.

"Hur länge skall det ta för er innan ni lär er att man inte kan förkorta tidsförloppet för etablerade naturföreteelser utom när detta är i överensstämmelse

defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

158:5.5 (1758.1) This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: "We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once." And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. IN CELSUS' GARDEN

158:6.1 (1758.2) They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: "Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time."

158:6.2 (1758.3) And Jesus answered Thomas, saying: "Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father's will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father's will, failed to exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

158:6.3 (1758.4) "No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the will of the Father in heaven.

158:6.4 (1758.5) "How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance

med Faderns vilja? Inte heller kan man göra andligt arbete utan andlig kraft. Och man kan inte göra någotdera av dessa, även när potentialen för dem finns tillgänglig, utan den tredje och väsentliga mänskliga faktorn: den personliga erfarenheten av att ha en levande tro. Måste ni alltid ha materiella manifestationer för att känna dragning till rikets andliga realiteter? Kan ni inte fatta andebetydelsen av min mission utan ett synligt uppvisande av ovanliga gärningar? När kan man förlita sig på att ni tyr er till rikets högre och andliga realiteter oberoende av hur alla yttre materiella manifestationer tycks framträda?"

När Jesus hade sagt detta till de tolv tillade han: "Gå nu och vila, ty i morgon bittida återvänder vi till Magadan för att där rådgöra om vår mission till städerna och byarna i Dekapolis. Och som avslutning på denna dags erfarenhet, låt mig säga till var och en av er det som jag sade till era bröder uppe på berget, och låt dessa ord sjunka djupt in i era hjärtan: Människosonen inleder nu den sista fasen av sin utgivning. Vi står i begrepp att påbörja de bemödanden som snart skall leda till den stora och slutliga prövningen av er tro och hängivenhet, då jag skall överlämnas i händerna på de människor som söker min undergång. Och kom ihåg vad jag säger er: Människosonen kommer att dödas, men han skall stiga upp igen."

Sorgsna drog de sig tillbaka för natten. De var förvirrade; de kunde inte förstå dessa ord. Fastän de var rädda för att fråga något om vad han hade sagt, mindes de ändå alltsammans efter hans uppståndelse.

7. PETRUS PROTEST

Tidigt denna onsdagsmorgon begav sig Jesus och de tolv från Caesarea Filippi mot Magadans park nära Betsaida Julias. Apostlarna hade sovit mycket litet den natten, så de var uppe tidigt och färdiga att ge sig iväg. Till och med de trögtänkta tvillingarna Alfaios hade chockerats av detta tal om Jesu död. På sin färd söderut kom de genast efter Meroms källor till Damaskusvägen, och då Jesus ville undvika de skriftlärda och andra som han visste snart skulle följa efter dem, gav han order om att fortsätta till Kafarnaum längs Damaskusvägen som går genom Galiléen. Han gjorde detta därför att han visste att de som följde efter honom skulle vandra vidare längs vägen öster om Jordanfloden för att de räknade med att Jesus och apostlarna var rädda för att passera genom Herodes Antipas territorium. Jesus försökte komma undan sina kritiker och den folkhop som följde efter honom för att få vara ensam med sina apostlar denna dag.

De vandrade fram genom Galiléen till långt efter lunchtid innan de stannade på en skuggig plats för att verdervicka sig. Sedan de hade ätit sin mat sade Andreas vänd till Jesus: "Mästare, mina bröder förstår inte dina djupsinniga uttalanden. Vi har helt börjat tro på att du är Guds Son, och nu får vi höra dessa märkliga ord om att lämna oss, om att dö. Vi förstår inte din undervisning. Talar du till oss i liknelser? Vi ber att du talar till oss rakt på sak och obeslöjat."

with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?"

158:6.5 (1759.1) When Jesus had thus spoken to the twelve, he added: "And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again."

158:6.6 (1759.2) They retired for the night, sorrowful. They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. PETER'S PROTEST

158:7.1 (1759.3) Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Betsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

158:7.2 (1759.4) They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: "Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form."

Då Jesus svarade Andreas sade han: "Mina bröder, det är för att ni har bekänt att jag är Guds Son som jag känner mig tvungen att börja klarlägga för er sanningen om slutet på Människosonens utgivning på jorden. Ni hänger envist fast vid tron på att jag är Messias, och ni vill inte överge tanken att Messias måste sitta på en tron i Jerusalem; därför fortsätter jag med att säga er att Människosonen snart måste bege sig till Jerusalem, lida mycket, avvisas av de skriftlärdade, de äldste och översteprästerna och efter allt detta dödas och upplyftas från de döda. Och jag talar inte i liknelser till er; jag berättar sanningen för er så att ni må vara förberedda för dessa händelser när de plötsligt kommer över oss." Medan han ännu talade rusade Petrus otåligt fram till honom, lade sin hand på Mästarens axel och sade: "Mästare, må det vara oss fjärran att tvista med dig, men jag försäkrar dig att något sådant aldrig skall hända dig."

Petrus sade så för att han älskade Jesus, men Mästarens människonatur uppfattade i dessa ord av välment tillgivenhet en subtil antydning av att fresta honom till att ändra sin utstakade linje att ända till slutet fullfölja sin utgivning på jorden enligt sin Paradisfaders vilja. Och det var just för att han upptäckte faran med att låta ens sina tillgivna och trogna vänners förslag avråda sig, som han gick lös på Petrus och de andra apostlarna och sade: "Håll dig bakom mig. Det luktar om dig av motståndarens, frestarens, ande. När ni talar på detta viset är ni inte på min sida utan snarare på vår fiendes sida. Så här gör ni er kärlek till mig till en stötesten när jag skall göra Faderns vilja. Bry er inte om människors sätt utan i stället om Guds vilja."

Efter att de hade återhämtat sig från den första chocken över den svidande tillrättavisningen som Jesus gav dem, och innan de fortsatte sin vandring sade Mästaren ytterligare: "Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv, dagligen axla sina skyldigheter och följa mig. Ty den som själviskt vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min och evangeliets skull, han skall rädda det. Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin egen själ? Med vad kunde människan köpa sig evigt liv? Skäms inte för mig och mina ord i detta syndfulla och skenheliga släkte, såsom inte heller jag skäms för att erkänna er då jag i ära och härlighet träder inför min Fader i närvaro av alla de himmelska härskarorna. Men sannerligen, många av er som nu står här inför mig skall inte möta döden förrän ni ser detta Guds rike komma med kraft."

Sålunda klaggjorde Jesus för de tolv den plågsamma och stridiga väg som de måste beträda om de ville följa honom. Vilken chock var inte de här orden för dessa galileiska fiskare som envist drömde om ett jordiskt rike med hedersplatser för sig själva! Men deras trogna hjärtan rördes av denna orädda vädjan, och inte en enda av dem var sinnad att överge honom. Jesus sände dem inte ensamma in i striden; han anförde dem. Han bad endast att de modigt följde honom.

Så småningom började de tolv fatta tanken att Jesus berättade för dem något om möjligheten att han skulle dö. De förstod endast dunkelt vad han sade om sin död, medan hans ord om att stiga upp från de döda inte alls registrerades i deras sinnen. När dagarna gick och Petrus, Jakob och Johannes drog sig till minnes

158:7.3 (1759.5) In answer to Andrew, Jesus said: "My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us." And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing impetuously toward him, laid his hand upon the Master's shoulder and said: "Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these things shall never happen to you."

158:7.4 (1760.1) Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master's human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: "Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father's will. Mind not the ways of men but rather the will of God."

158:7.5 (1760.2) After they had recovered from the first shock of Jesus' stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: "If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel's, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power."

158:7.6 (1760.3) And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked only that they bravely follow.

158:7.7 (1760.4) Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter,

sin upplevelse på härlighetens berg fick de en bättre förståelse av vissa av dessa saker.

Under hela den tid de tolv var tillsammans med sin Mästare såg de endast vid några få tillfällen den ljungande blick och hörde sådana strida ord av tillrättavisning som kom Petrus och resten av dem till del vid detta tillfälle. Jesus hade alltid haft tålmod med deras mänskliga brister och fel, men inte så när han stod inför ett överhängande hot mot sitt program att obetingat följa sin Faders vilja för resten av sitt jordiska livsskede. Apostlarna var bokstavligen förstummade; de var förvånade och förskräckta. De kunde inte finna ord för att uttrycka sin sorg. Så småningom började de inse vad Mästaren måste uthärda, och att de måste gå igenom dessa erfarenheter tillsammans med honom, men de vaknade inte upp till verkligheten av dessa kommande händelser förrän länge efter dessa tidiga antydningar om den förestående tragedin under hans sista dagar.

Under tystnad gav sig Jesus och de tolv i väg via Kafarnaum till sitt läger i Magadan park. Fastän de inte under eftermiddagens lopp diskuterade med Jesus, talade de mycket sinsemellan, medan Andreas samtalade med Mästaren.

8. I PETRUS HUS

De anlände till Kafarnaum vid skymningen och vandrade längs mindre frekventerade vägar direkt till Simon Petrus hem för sitt kvällsmål. Medan David Sebedaios gjorde i ordning för att föra dem över sjön höll de sig kvar i Simons hus och Jesus, som såg upp på Petrus och de andra apostlarna, frågade: "När ni vandrade fram tillsammans den här eftermiddagen, vad var det som ni så allvarligt talade om sinsemellan?" Apostlarna höll tyst, ty många av dem hade fortsatt den diskussion de påbörjade på Hermonberget om vilka positioner de skulle få i det kommande riket; vem som borde vara störst osv. Jesus som visste vad som den dagen hade upptagit deras tankar, vinkade till sig en av Petrus småtingar, satte barnet ned bland dem och sade: "Sannerligen, sannerligen säger jag er, om ni inte vänder helt om och blir mer som detta barn, kommer ni inte långt i himmelriket. Den som ödmjukar sig och blir som denna lilla, han skall bli störst i himmelriket. Och den som tar emot en sådan liten tar emot mig. Och de som tar emot mig tar också emot Honom som har sänt mig. Om ni vill vara de första i riket, försök då att dela med er av dessa goda sanningar till era jordiska bröder. Men för den som förlöder en av dessa små, för honom vore det bäst om han fick en kvarnsten hängd om halsen och kastades i havet. Om det som ni gör med era händer eller ser med era ögon är till hinder för rikets framåtskridande, offra dessa omhuldade avgudar, ty det är bättre att träda in i riket utan många av dessa livets kära ting än att klamra sig fast vid dessa avgudar och finna sig utestängd från riket. Men framför allt, se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små, ty deras änglar ser alltid de himmelska härskarornas anleten."

När Jesus hade slutat tala steg de i båten och seglade över till Magadan.

James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

^{158:7.8 (1760.5)} In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

^{158:7.9 (1761.1)} In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much among themselves while Andrew talked with the Master.

8. AT PETER'S HOUSE

^{158:8.1 (1761.2)} Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little ones and, setting the child down among them, said: "Verily, verily, I say to you, except you turn about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these little ones, for their angels do always behold the faces of the heavenly hosts."

^{158:8.2 (1761.3)} When Jesus had finished speaking, they entered the boat and sailed across to Magadan.

Kapitel 159. Dekapolisturen

⇨ 158

Urantiaboken

160 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 159 DEKAPOLISTUREN

Sektioner

Introduktion

1. Predikan om förlåtelse
2. Den obekante förkunnaren
- 3.Handledning för lärare och troende
4. Samtalet med Natanael
5. Jesu religions positiva karaktär
6. Återkomsten till Magadan

PAPER 159 THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

Introduktion

NÄR Jesus och de tolv anlände till Magadans park fann de att den grupp som väntade på dem bestod av närmare hundra evangelister och lärjungar, inklusive kvinnornas kår, och de var alla redo att omedelbart påbörja undervisnings- och predikaturen till städerna i Dekapolis.

Denna torsdagsmorgon den 18 augusti kallade Mästaren samman sina anhängare och gav anvisningar om att varje apostel skulle ta till följeslagare en av de tolv evangelisterna, och att tillsammans med de övriga evangelisterna skulle de gå ut i tolv grupper för att arbeta i städerna och byarna i Dekapolis. Kvinnornas kår och de övriga lärjungarna beordrade han att stanna hos sig. Jesus anslög fyra veckor för denna rundtur, och instruerade sina anhängare att återvända till Magadan senast fredagen den 16 september. Han lovade att besöka dem ofta under denna tid. Under loppet av denna månad arbetade dessa tolv grupper i Gerasa, Gamala, Hippos, Safon, Gadara, Abila, Edrei, Filadelfia, Heshbon, Dium, Skytopolis och många andra städer. Under hela denna rundtur inträffade inga under i form av helbräddagörelse eller andra ovanliga händelser.

INTRODUCTION

159:0.1 (1762.1) WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

159:0.2 (1762.2) On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

1. PREDIKAN OM FÖRLÅTELSE

En kväll i Hippos höll Jesus, som svar på en lärjunges fråga, en föreläsning om förlåtelse. Mästaren sade:

"Om en godhjärtad man har hundra får och ett av

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

159:1.1 (1762.3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

159:1.2 (1762.4) "If a kindhearted man has a hundred sheep

dem kommer bort, lämnar han då inte de nittionio och ger sig ut och letar efter det som har gått vilse? Och om han är en god herde, håller han inte på och söker efter det vilsegångna fåret tills han hittar det? Och sedan när herden har hittat sitt förlorade får lägger han det över axeln, går hem glad i hägen och ropar till sina vänner och grannar: 'Gläd er med mig, ty jag har hittat mitt får som gick vilse.' Jag förkunnar att glädjen i himlen är större över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga personer som inte behöver någon omvändelse. Så är det inte heller min himmelske Faders vilja att någon av dessa små går vilse, än mindre att de går förlorade. I er religion kan Gud tänkas ta emot ångerfulla syndare; enligt rikets evangelium går Fadern ut för att hitta dem innan de ens allvarligt har tänkt på att ångra sig.

"Fadern i himlen älskar sina barn, och därför borde ni lära er att älska varandra. Fadern i himlen förlåter er era synder, därför borde ni lära er att förlåta varandra. Om din broder har gjort orätt mot dig, gå till honom och visa honom med takt och tålmod vari han felar. Och gör allt detta som en angelägenhet endast er emellan. Lyssnar han på dig har du vunnit tillbaka din broder. Men om din broder inte vill lyssna, om han framhärdar i sitt sätt att fela, gå igen till honom och tag med dig en gemensam vän eller två, så att du sålunda har två eller rentav tre vittnen som kan styrka ditt påstående och konstatera att du har handlat rättvist och barmhärtigt mot din felande broder. Om han nu vägrar att höra dina bröder kan du tala om alltsammans för församlingen, och om han då vägrar att höra brödräfsamlingen, låt då församlingens medlemmar ta till sådana åtgärder som de anser kloka; låt en sådan oregerlig medlem bli utstött ur riket. Medan ni inte må göra anspråk på att sitta till doms över era medmänniskors själar, och medan ni inte får förlåta synder eller på annat sätt drista er till att lägga beslag på de rättigheter som till hör de himmelska härskarornas övervakare, har det däremot anförtratts åt er att upprätthålla rikets timliga ordning på jorden. Medan ni inte får blanda er i de gudomliga bestämmelserna beträffande evigt liv, är det emellertid er sak att bestämma om de förvaltningsfrågor som berör den timliga välfärden i brödräfsamlingen på jorden. Och vad ni än beslutar i dessa ärenden på jorden, som gäller ordning och lydnad inom församlingen, skall därför beaktas i himlen. Även om ni inte kan avgöra individens evighetsöde, kan ni lagstifta om gruppens beteende, ty där två eller tre av er kommer överens om något av detta och ber mig om det, skall det beviljas er om inte er anhållan är oförenlig med min himmelske Faders vilja. Och allt detta är evigt sant, ty där två eller tre troende är samlade är jag mitt ibland dem."

Simon Petrus var den apostel som hade ansvaret för dem som arbetade i Hippos, och när han hörde Jesus säga sålunda frågade han: "Herre, hur många gånger skall min broder kunna göra orätt mot mig och ändå få förlåtelse av mig? Så mycket som sju gånger?" Jesus svarade Petrus: "Inte endast sju gånger utan rentav sjuttiosju gånger. Himmelriket kan därför liknas vid en viss kung som ville ha redovisning av sina underordnade. Och när de hade börjat granskningen förde man inför honom en av hans främsta underlydande som erkände att han var skyldig sin kung tio tusen talenter. Denne tjänsteman vid kungens hov anförde nu att han hade råkat i nöd och att han inte hade något att betala skulden med. Och då befallde

and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, 'Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.' I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

159:1.3 (1762.5) "The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal welfare of the brotherhood on earth. And so, in all these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the group, for, where two or three of you agree concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them."

159:1.4 (1763.1) Simon Peter was the apostle in charge of the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: "Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?" And Jesus answered Peter: "Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king's court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his

kungen att hans tillgångar skulle konfiskeras och hans barn säljas för att betala skulden. När denne förnämste tjänare hörde den hårda domen kastade han sig framstupa inför kungen och bönföll honom om barmhärtighet och mera tid med att säga: 'Herre, ha litet mer tålmod med mig, så skall jag betala dig alltsammans.' Och då kungen såg på sin försumlige förvaltare och hans familj rördes han av medlidande. Han gav order om att tjänaren skulle frigges och att lånet i sin helhet skulle efterskänkas.

"Och denne främste tjänare, som sålunda hade fått nåd och förlåtelse av kungen, gick för att sköta sina sysslor och mötte en av sina underställda tjänare som var skyldig honom futtiga hundra denarer. Han fattade tag i honom, grep honom om strupen och sade: 'Betala mig allt vad du är skyldig!' Och då föll denne medtjänare ned inför den främste tjänaren, bönföll honom och sade: 'Ha bara tålmod med mig, så skall jag snart kunna betala dig.' Men den förnämste tjänaren ville inte visa sin medtjänare barmhärtighet utan lät sätta honom i fängelse tills skulden skulle vara betald. När de andra tjänarna såg vad som hade hänt, tog de så illa vid sig att de gick och berättade om det för sin herre och mästare, kungen. När kungen fick höra vad hans främste tjänare hade gjort kallade han denne otacksamme och oförsonlige man inför sig och sade: 'Du är en ond och ovärdig tjänare. När du bad om misskund efterskänkte jag villigt hela din skuld. Borde du inte ha varit lika barmhärtig mot din frände som jag var mot dig?' Och kungen var så väldigt arg att han lät fångvakterna ta hand om hans otacksamme överförvaltare och hålla honom kvar tills hela skulden var betald. Och på samma sätt skall min himmelske Fader vara barmhärtigare mot dem som villigt visar sina medmänskors barmhärtighet. Hur kan ni komma till Gud och be om att hänsyn tas till era brister och fel när ni har för vana att straffa era bröder för att de är skyldiga till samma mänskliga svagheter? Jag säger till er alla: Frikostigt har ni fått ta emot rikets goda gåvor, dela därför frikostigt med er till era medmänskors på jorden."

På detta sätt undervisade Jesus om och belyste hur farligt och orättvist det är att själv sitta till doms över sina medmänskors. Disciplinen måste upprätthållas och rättvisa skipas, men i alla dessa sammanhang borde brödräfsamlingens visdom råda. Jesus gav gruppen, inte individen, den lagstiftande och dömande makten. Inte heller får den makt som har getts åt gruppen utövas som personlig makt. Det finns alltid en fara för att den dom som en individ avkunnar kan förvanskas av fördomar och förvrängas av starka känslor. Det är mer sannolikt att gruppens omdöme avlägsnar faran för och eliminerar orättvisan av en personlig partisk inställning. Jesus sökte alltid att förminska orättvisa, vedergällning och hämnd.

[Användningen av uttrycket sjuttiosju för att belysa barmhärtigheten och fördragsamheten härstammade från skrifterna där det berättas om hur Lemek jublade över sin son Tubal-Kains metallvapen, jämförde dessa överlägsna redskap med sina fienders och utropade: "Om Kain, utan vapen i hand, fick sjufald hämnd, skall jag nu ta hämnd sju- och sjuttiofalt."]

property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, 'Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.' And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.

159:1.5 (1763.2) "And this chief steward, having thus received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, 'Pay me all you owe.' And then did this fellow steward fall down before the chief steward and, beseeching him, said: 'Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.' But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: 'You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?' And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can you come to God asking consideration for your shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth."

159:1.6 (1764.1) Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group*, not in the *individual*. Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

159:1.7 (1762.9) [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: "If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be avenged seventy-seven."]

2. DEN OBEKANTE FÖRKUNNAREN

2. THE STRANGE PREACHER

Jesus vandrade över till Gamala för att besöka Johannes och dem som arbetade tillsammans med honom på den orten. Den kvällen efter mötet för frågor och svar sade Johannes till Jesus: "Mästare, igår gick jag över till Astarot för att träffa en man som undervisade i ditt namn och rentav påstod att han kunde driva ut djävlar. Men denne man har aldrig varit tillsammans med oss, och inte heller följer han oss; därför förbjöd jag honom att fortsätta." Då sade Jesus: "Förbjud honom inte. Ser du inte att rikets evangelium snart skall förkunnas för hela världen? Hur kan du vänta dig att alla som tror evangeliet skall underkasta sig din ledning? Fröjda dig över att vår förkunnelse redan har börjat manifestera sig utanför gränserna för vårt personliga inflytande. Ser du inte, Johannes, att de som påstår sig göra stora ting i mitt namn i sista hand måste understödja vår sak? De kommer förvisso inte att vara de första som talar illa om mig. Min son, i sådana här sammanhang vore det bättre för dig att räkna med att den som inte är emot oss är för oss. Under kommande generationer skall mången som inte är helt värdig göra mångt och mycket märkvärdigt i mitt namn, men jag tänker inte förbjuda dem. Jag säger dig, att även när endast en mugg kallt vatten ges åt en törstig själ, upptecknar min Faders budbärare alltid en sådan kärleksgärning."

Denna undervisning förbryllade storligen Johannes. Hade han inte hört Mästaren säga: "Den som inte är med mig är mot mig"? Han insåg inte att Jesus i det fallet talade om människans personliga förhållande till rikets andliga förkunnelse, medan i det andra fallet avsågs de troendes yttre och vittförgrenade sociala relationer som gällde frågor om en viss troendegrupps administrativa kontroll och bestämmanderätt över andra gruppers arbete, vilka till slut skulle bilda den framtida världsomfattande brödräfsamlingen.

Men Johannes berättade ofta om denna erfarenhet i samband med sitt senare arbete till förmån för riket. Det oaktat tog apostlarna ofta anstöt av dem som var djärva nog att undervisa i Mästarens namn. För dem föreföll det alltid opassande att de som aldrig hade suttit vid Jesu fötter skulle undervisa i hans namn.

Denne man som Johannes förbjöd att undervisa och verka i Jesu namn brydde sig inte om aposteln uppmaning. Han fortsatte oberörd sina bemödanden och innan han begav sig vidare till Mesopotamien fostrade han fram en ansevärd skara troende i Kanata. Denne man, Aden, hade börjat tro på Jesus genom vittnesbördet från den sinnessjuke som Jesus botade nära Heresa och som så övertygat trodde att de förment onda andar, som Mästaren drev ut ur honom, gick in i svinhorden och störtade svinen huvudstupa över klippan till sin undergång.

3. HANDELDNING FÖR LÄRARE OCH TROENDE

I Edrei där Tomas och hans medarbetare var verksamma tillbringade Jesus ett dygn, och under kväldiskussionens gång framförde han de principer som bör vägleda alla som förkunnar sanning och aktivera alla som undervisar i rikets evangelium.

^{159:2.1 (1764.3)} Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: "Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things." Then said Jesus: "Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the Father's messengers shall ever make record of such a service of love."

^{159:2.2 (1764.4)} This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, "He who is not with me is against me"? And he did not perceive that in this case Jesus was referring to man's personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

^{159:2.3 (1765.1)} But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master's name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus' feet should dare to teach in his name.

^{159:2.4 (1765.2)} This man whom John forbade to teach and work in Jesus' name did not heed the apostle's injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

^{159:3.1 (1765.3)} At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening's discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who

Sammanfattat och uttryckt enligt nutida språkbruk lärde Jesus:

"Respektera alltid människans personlighet. Aldrig bör en rättfärdig sak få främjas med våld; andliga segrar kan vinnas endast med andlig kraft. Detta förståndigaste beslut mot att använda materiella påverkningsformer avser såväl psykiskt som fysiskt våld. Överväldigande argument och mental överlägsenhet skall inte användas för att tvinga män och kvinnor in i riket. Människans sinne får inte krossas av blotta vikten av logiken eller imponeras på med en listig vältalighet. Fastän känslorna som en faktor i människans beslut inte helt kan elimineras, borde de som vill främja rikets sak inte i sin undervisning direkt vädja till känslorna. Vädja direkt till den gudomliga anden som bor i människans sinne. Vädja inte till rädsla, medlidande eller endast känslsamhet. När ni vädjar till människorna, var ärliga; utöva självkontroll och ådagalägg tillbörlig återhållsamhet; visa vederbörlig respekt för era elevers personlighet. Kom ihåg att jag har sagt: "Se, jag står vid dörren och knackar, och om någon öppnar så kommer jag in."

Då ni för människor in i riket, försvaga eller förstör inte deras självrespekt. Medan för mycket självrespekt kan ta död på en lämplig ödmjukhet och leda till högmod, egenkärlek och förmäthenhet, leder däremot förlusten av självrespekt ofta till att viljan förlamas. Det är detta evangeliums syfte att återupprätta självrespekten hos dem som har förlorat den och att tygla den hos dem som har den kvar. Gör inte misstaget att enbart fördöma det som är fel i era elevers liv; kom ihåg att också ge riktig erkänsla för det som mest förtjänar att prisas i deras liv. Glöm inte att ingenting kan hindra mig från att återställa självrespekten hos dem som har förlorat den och som verkligen vill återfå den.

Akta er för att sära självrespekten hos skygga och ängsliga själar. Tillåt er inte att vara spydiga på bekostnad av mina enkelsinnade bröder. Var inte cyniska mot mina räddhågade barn. Sysslolöshet är förödande för självrespekten; uppmana därför era bröder att ständigt hålla sig sysselsatta med sina valda uppgifter, och gör allt vad ni kan för att skaffa arbete åt dem som går utan anställning.

Gör er aldrig skyldiga till en sådan ovärdig taktik som att försöka skrämman män och kvinnor in i riket. En kärleksfull far skrämmer inte sina barn till lydnad för hans rättvisa krav.

Någon gång kommer rikets barn att inse att starka känslor av sinnesrörelse inte är detsamma som den gudomliga andens ledning. Att vara starkt och ovanligt påverkad att göra något eller att bege sig någonstans betyder inte nödvändigtvis att sådana impulser är andens ledning i människans inre.

Förvarna alla troende om det konfliktområde som måste genomkorsas av alla som övergår från livet så som det levs i köttet till det högre livet så som det levs i anden. De som lever helt och hållet inom någotdera rike upplever ingen nämnvärd konflikt eller förvirring, men alla är dömda att uppleva större eller mindre osäkerhet under tiden för övergången från den ena levnadsnivån till den andra. När ni träder in i riket kan ni inte undfly dess ansvarsuppgifter eller undvika dess förpliktelser, men kom ihåg: evangeliets ok är skonsamt och

teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

159:3.2 (1765.4) Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man's mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human decisions cannot be wholly eliminated, it should not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: "Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in."

159:3.3 (1765.5) In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

159:3.4 (1765.6) Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

159:3.5 (1766.1) Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

159:3.6 (1766.2) Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

159:3.7 (1766.3) Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

sanningens börda är lätt.

Världen är full av hungriga själar som svälter precis vid livets bröd. Människor dör medan de söker efter själva den Gud som lever inom dem. Människor söker med trånande hjärta och trötta fötter efter rikets skatter, fastän de alla finns inom omedelbart räckhåll för den levande tron. Tron är för religionen detsamma som seglen för ett skepp — ett tillskott av kraft, inte en ytterligare börda i livet. Det finns en enda strid för dem som träder in i riket, nämligen att kämpa trons goda kamp. Den troende utkämpar en enda batalj, nämligen mot tvivlet — otron.

När ni predikar rikets evangelium undervisar ni helt enkelt om vänskap med Gud. Och denna samhörighet tilltalar lika väl män som kvinnor, därför att båda finner det som innerligast tillfredsställer deras karakteristiska längtansfulla behov och ideal. Tala om för mina barn att jag inte endast ömmar för deras känslor och har tålmod med deras svagheter, utan att jag även är hänsynslös mot synden och intolerant när det gäller fördärv. Jag är förvisso saktmodig och ödmjuk inför min Fader, men jag är lika skoningslöst obeveklig där jag möter avsiktliga missgärningar och syndfullt uppror mot min himmelske Faders vilja.

Ni skall inte framställa er lärare som en sorgens man. Framtida generationer skall få veta också om vår strålände glädje, överflödande goda vilja och vårt inspirerande goda humör. Vi förkunnar ett budskap om goda nyheter, och dess omvandlande kraft smittar av sig. Vår religion pulserar av nytt liv och nya betydelser. De som accepterar denna förkunnelse fylls av glädje i sina hjärtan och är tvungna att ständigt fröjdas. Växande lycka är alltid erfarenheten hos alla som är övertygade om Gud.

Lär alla troende att undvika att förlita sig på det osäkra stöd som en oäkta medkänsla erbjuder. Man kan inte utveckla en stark karaktär genom att hänge sig åt självmedlidande. Försök ärligt att undvika den bedrägliga inverkan av det som endast är delaktighet i samma misär. Visa er sympati för de tappra och modiga samtidigt som ni låter bli att hysa alltför mycket medlidande med de fega själar som endast halvhjärtat möter livets prövningar. Erbjud inte tröst åt dem som ger efter inför sina svårigheter utan att kämpa. Sympatisera inte med era medmänniskor bara för att de i sin tur måtte sympatisera med er.

När mina barn väl blir medvetna om den visshet som den gudomliga närvaron ger, kommer en sådan tro att vidga sinnet, förädla själen, stärka personligheten, förhöja lyckan, fördjupa andeuppfattningen och öka förmågan att älska och bli älskad.

Undervisa alla troende om att de som träder in i riket inte därmed blir immuna mot tidens olyckor eller vanliga naturkatastrofer. Att tro evangeliet hindrar er inte från att råka i svårigheter, men det garanterar att ni är orädda när svårigheterna kommer över er. Om ni vågar tro på mig och helhjärtat börjar följa mig, skall ni härigenom garanterat beträda den väg som med visshet leder till svårigheter. Jag lovar inte att rädda er undan motgångens djupa vatten, men jag lovar er att vandra tillsammans med er genom dem alla.

Också mycket annat lärde Jesus denna grupp av

159:3.8 (1766.4) The world is filled with hungry souls who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it is an addition of power, not an added burden of life. There is but one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

159:3.9 (1766.5) In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

159:3.10 (1766.6) You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

159:3.11 (1766.7) Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

159:3.12 (1766.8) When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

159:3.13 (1767.1) Teach all believers that those who enter the kingdom are not thereby rendered immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will not prevent getting into trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

159:3.14 (1767.2) And much more did Jesus teach this

troende innan de gjorde sig i ordning för nattens sömn. De som hörde dessa ord gömde dem i sina hjärtan och upprepade dem ofta till uppbyggelse för de apostlar och lärjungar som inte var närvarande när de uttalades.

group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. SAMTALET MED NATANAEL

Sedan vandrade Jesus över till Abila där Natanael och hans medarbetare verkade. Natanael var mycket besvärad av vissa av Jesu uttalanden som föreföll att förringa de erkända hebreiska skrifternas auktoritet. Denna kväll efter den vanliga stunden för frågor och svar tog Natanael därför Jesus åt sidan från de andra och frågade: "Mästare, kunde du anförtro mig sanningen om skrifterna? Jag lägger märke till att du endast undervisar oss om en del av de heliga skrifterna — den bästa delen, enligt vad jag kan se — och jag sluter mig till att du tillbakavisar rabbinernas läror då de påstår att lagens ord är Guds uttryckliga ord som har funnits hos Gud i himlen redan före Abrahams och Moses tid. Vad är sanningen om skrifterna?" När Jesus hörde sin förbryllade apostels fråga svarade han:

"Natanael, du har bedömt riktigt; jag betraktar inte skrifterna så som rabbinerna. Jag skall tala med dig om det här på villkor att du inte berättar det vidare för dina bröder, som inte alla är redo att ta emot denna undervisning. Orden i Mose lag och skrifternas läror fanns inte till före Abraham. Först under senare tider har skrifterna sammanställts i den form vi nu har dem. Samtidigt som de innehåller det bästa av det judiska folkets högre tankar och längtan, innehåller de också mycket som är långt ifrån representativt för den himmelske Faderns karaktär och budskap; därför måste jag från bland de bättre lärorna välja ut de sanningar som skall samlas ihop för rikets evangelium.

"Dessa skrifter är verk av människor; vissa av dem heliga män, andra mindre heliga. Dessa böckers läror företräder de åsikter och den upplysningsgrad som var rådande vid de tiderna för deras uppkomst. Som sanningsuppenbarelse är de sista mer tillförlitliga än de första. Skrifterna är bristfälliga och alltigenom mänskliga till sitt ursprung, men märk väl, de utgör förvisso den bästa samling av religiös visdom och andlig sanning som vid denna tid står att finna någonstans i hela världen.

"Många av dessa böcker är inte skrivna av de personer vars namn de bär, men det minskar på intet sätt värdet av de sanningar de innehåller. Även om berättelsen om Jona inte var faktisk, även om Jona aldrig hade levt, skulle den djupa sanningen i denna berättelse — Guds kärlek till Ninive och de så kallade hedningarna — ändå inte vara mindre värdefull i alla deras ögon som älskar sina medmänniskor. Skrifterna är heliga därför att de framför de människors tankar och gärningar som sökte Gud och som i dessa skrifter lämnade efter sig uppteckningar om sina högsta tankar om rättfärdighet, sanning och helighet. Skrifterna innehåller mycket, väldigt mycket, som är sant, men i ljuset av din nuvarande undervisning vet du att dessa skrifter också innehåller mycket som ger en felaktig uppfattning om Fadern i himlen, den kärleksfulla Gud

4. THE TALK WITH NATHANIEL

159:4.1 (1767.3) And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

159:4.2 (1767.4) "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren, who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

159:4.3 (1767.5) "These writings are the work of men, some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

159:4.4 (1767.6) "Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the

som jag har kommit för att uppenbara för alla världar.

"Natanael, tillåt dig aldrig för ett ögonblick att tro på de ställen i skrifterna som beskriver hur kärlekens Gud befallde dina förfäder att dra ut i strid och slå ihjäl alla sina fiender — män, kvinnor och barn. Sådana uppteckningar är människors, inte särskilt heliga människors, ord; de är inte Guds ord. Skrifterna har alltid återspeglat, och kommer alltid att återspegla, den intellektuella, moraliska och andliga nivån hos sina upphovsmän. Har du inte märkt hur uppfattningarna om Jahve tilltar i skönhet och härlighet allteftersom profeterna gör sina uppteckningar från Samuel till Jesaja? Och du bör komma ihåg att skrifterna är avsedda för religiös undervisning och andlig vägledning. De är varken historikers eller filosofers verk.

"Mest beklagensvärd är inte endast denna felaktiga idé om skriftsamlingens absoluta fullkomlighet och dess lärors ofelbarhet, utan snarare den förvirrande feltolkning som de traditionsförslavade skriftlärdade och fariséerna i Jerusalem har gjort av dessa heliga skrifter. Och nu kommer de att använda både doktrinen om att skrifterna är inspirerade och sina feltolkningar av dem i deras fasta föresats att försöka motstå denna nyare förkunnelse av rikets evangelium. Natanael, glöm aldrig att Fadern aldrig begränsar sanningsuppenbarelsen till någon enda generation eller något enda folk. Mången allvarlig sanningssökare har blivit, och kommer fortsättningsvis att bli, förvirrad och nedslagen av dessa doktriner om skrifternas fullkomlighet.

"Sanningens auktoritet är själva den ande som bor i dess levande manifestationer, och inte de döda ord som har uttalats av mindre upplysta och förment inspirerade människor under en annan generation. Och även om dessa forna tiders heliga män levde ett inspirerat och av anden fyllt liv, betyder det inte att deras ord var på samma sätt andligen inspirerade. Idag gör vi inga uppteckningar av förkunnelsen om rikets evangelium för att ni inte, när jag är borta, genast skulle bli uppdelade i många olika grupper som tvistar om sanningen till följd av era olika tolkningar av min förkunnelse. För detta släkte är det bäst att vi lever dessa sanningar och avstår från att göra uppteckningar.

"Lägg väl på minnet mina ord, Natanael: ingenting som människonaturen har rört vid kan anses ofelbart. Gudomlig sanning kan förvisso lysa fram genom människans sinne, men alltid är den endast relativt ren och delvis gudomlig. Den skapade kan åtrå ofelbarheten, men endast Skaparna besitter den.

"Men det största felet i undervisningen om skrifterna är läran om att de är förseglade mysterie- och visdomsböcker som endast nationens vise vågar tolka. Uppenbarelserna av gudomlig sanning är inte förseglade annat än med människans okunskap, bigotteri och trångsynta intolerans. Skrifternas ljus fördunklas endast av fördomar och förmörkas av vidskepelse. En falsk rädsla för det heliga har hindrat religionen från att skyddas av sunt förnuft. Rädslan för den auktoritet som de heliga skrifterna från det förgångna utövar, hindrar effektivt dagens uppriktiga själar från att ta emot evangeliets nya ljus, det ljus som dessa gudsmedvetna människor i en annan generation så intensivt längtade efter att få se.

"Men allra sorgligast är det faktum att vissa av dem som undervisar om heligheten i denna traditionalism

worlds.

159:4.5 (1768.1) "Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:4.6 (1768.2) "The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:4.7 (1768.3) "The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly inspired men of another generation. And even if these holy men of old lived inspired and spirit-filled lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

159:4.8 (1768.4) "Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

159:4.9 (1768.5) "But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance, bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

159:4.10 (1769.1) "But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this

känner till denna sanning. De förstår mer eller mindre fullständigt dessa begränsningar i skrifterna, men de är moraliska ynkryggar, intellektuellt oärliga. De vet sanningen om de heliga skrifterna, men de föredrar att undanhålla folket sådana störande fakta. Och följaktligen förvrider och förvränger de skrifterna och gör dem till en handbok av förslavande detaljer för det dagliga livet och en auktoritet för icke-andliga saker, i stället för att hänvisa till de heliga skrifterna som en skattkammare för den moraliska visdomen, religiösa inspirationen och andliga undervisningen från tidigare generationers gudsmäktiga människor.

Natanael blev både upplyst och chockerad av Mästarens uttalande. Han begrundade länge detta samtal i djupet av sin själ, men han berättade inte för någon om samtalet förrän efter Jesu himmelfärd; och även då var han rädd för att delge hela berättelsen om Mästarens undervisning.

5. JESU RELIGIONS POSITIVA KARAKTÄR

I Filadelfia där Jakob verkade undervisade Jesus lärjungarna om den positiva karaktären som kännetecknade rikets evangelium. När han under loppet av sina uttalanden antydde att vissa delar av skrifterna innehöll mer sanning än andra och uppmanade sina åhörare att nära sina själar med den bästa andliga födan, avbröt Jakob Mästaren och frågade: "Mästare, vill du vara så vänlig att säga oss hur vi skall kunna välja ut de bättre ställena från skrifterna för vår personliga uppbyggelse?" Jesus svarade: "Ja Jakob, när ni läser skrifterna, sök då efter sådana evigt sanna och gudomligt sköna lärdomar som till exempel:

"Skapa i mig, o Gud, ett rent hjärta.

"Herren är min herde, mig skall inget fattas.

"Du bör älska din nästa som dig själv.

"Ty jag, Herren, din Gud, skall hålla din högra hand och säga: var inte rädd, jag skall hjälpa dig.

"Inte heller skall nationerna lära sig kriga längre."

Detta illustrerar det sätt på vilket Jesus dag för dag utnyttjade de bästa delarna av de hebreiska skrifterna för undervisning av sina anhängare och för inkludering i förkunnelsen av det nya evangeliet om riket. Andra religioner hade framfört tanken att Gud är nära människan, men Jesus jämställde Guds omsorg om människan med en kärleksfull fars bekymmer för sina omyndiga barns välfärd, och därefter gjorde han denna undervisning till en hörnsten i sin religion. Sålunda framtvingade läran om Guds faderskap utövandet av broderskap mellan människorna. Att dyrka Gud och att tjäna människan blev kärnan i hans religion. Jesus tog det bästa i den judiska religionen och gav det en värdig inramning i den nya förkunnelsen om rikets evangelium.

Jesus förde den positiva handlingens anda in i den judiska religionens passiva doktriner. I stället för en negativ uppfyllelse av ceremoniella krav uppmanade Jesus dem som accepterade den nya religionen att göra det positiva som den krävde. Jesu religion bestod inte endast i att tro det som evangeliet fordrade, utan att

traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people. And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations."

159:4.11 (1769.2) Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS' RELIGION

159:5.1 (1769.3) At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: "Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?" And Jesus replied: "Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

159:5.2 (1769.4) "Create in me a clean heart, O Lord.

159:5.3 (1769.5) "The Lord is my shepherd; I shall not want.

159:5.4 (1769.6) "You should love your neighbor as yourself.

159:5.5 (1769.7) "For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

159:5.6 (1769.8) "Neither shall the nations learn war any more."

159:5.7 (1769.9) And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

159:5.8 (1769.10) Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus' religion consisted not merely in *believing*, but in actually

faktiskt göra det. Han lärde inte att kärnan i hans religion var socialt tjänande, utan snarare att socialt tjänande var en av de säkra följdverkningarna hos den som har den sanna religionens ande.

Jesus tvekade inte att ta i användning den bättre delen av en skrift, medan han tillbakavisade den sämre delen. Hans storslagna uppmaning: "Älska din nästa som dig själv", tog han från det ställe som lyder: "Du skall inte hämnas på någon av ditt folk, utan du skall älska din nästa som dig själv." Jesus tog i bruk den positiva delen av detta skriftställe samtidigt som han förkastade den negativa delen. Han motsatte sig även en negativ eller rent passiv form av icke-våld. Han sade: "När en ovän slår dig på ena kinden, stå inte där stum och passiv utan, med en positiv attityd, vänd också den andra kinden till; dvs. gör det bästa möjliga för att aktivt leda din felande broder bort från onskans stigar och in på det rättfärdiga livets bättre vägar." Jesus fordrade att hans anhängare reagerade positivt och energiskt på varje livssituation. Att vända den andra kinden till, eller vilken som helst liknande handling, kräver initiativ, fordrar ett energiskt, aktivt och modigt uttryckande av den troendes personlighet.

Jesus talade inte för utövandet av en negativ resignation inför kränkningar från dem som avsiktligt kunde tänkas utnyttja sådana som inte brukar våld mot onskan, utan snarare för att hans anhängare skulle vara visa och vakna för att snabbt och positivt kunna reagera med gott för ont i syfte att effektivt kunna övervinna onska med godhet. Glöm inte att det sant goda ofelbart är mäktigare än det mest fördärliga onda. Mästaren förkunnade en positiv norm för rättfärdigheten: "Den som vill vara min lärjunge måste glömma sig själv och i full mån åta sig sina ansvarigheter dagligen för att följa mig." Och så levde han själv att "han gick omkring och gjorde gott." Denna aspekt på evangeliet belystes mycket väl av många liknelser som han senare berättade för sina anhängare. Han uppmanade aldrig sina anhängare att tålmodigt bära sina plikter, utan snarare att med energi och entusiasm i full mån leva upp till sina mänskliga ansvarigheter och gudomliga privilegier i Guds rike.

När Jesus lärde sina apostlar att om någon med orätt tog deras mantel skulle de också erbjuda sitt andra plagg, avsåg han inte så mycket en konkret andra klädnad som idén att göra något positivt för att frälsa missdådaren i stället för att följa det forna rådet att ge igen — "öga för öga" och så vidare. Jesus avskydde idén att man antingen hämnades eller bara passivt led en orättvisa eller blev offer för den. Vid detta tillfälle lärde han dem de tre sätten att kämpa mot och motarbeta onskan:

1. Att löna ont med ont — den positiva men orättfärdiga metoden.
2. Att lida det onda utan att klaga och utan att göra motstånd — den rent negativa metoden.
3. Att löna ont med gott, att hävda sin vilja för att bli herre över situationen, att övervinna onskan med godhet — den positiva och rättfärdiga metoden.

En av apostlarna frågade en gång: "Mästare, vad borde jag göra om en främling tvingar mig att bära hans packning en mil?" Jesus svarade: "Sitt inte ned och sucka efter lättnad samtidigt som du tyst förbannar

doing, those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

159:5.9 (1770.1) Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated the lesser portion. His great exhortation, "Love your neighbor as yourself," he took from the Scripture which reads: "You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself." Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: "When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living." Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer's personality.

159:5.10 (1770.2) Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness: "Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me." And he so lived himself in that "he went about doing good." And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

159:5.11 (1770.3) When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive* to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — "an eye for an eye" and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

- 159:5.12 (1770.4) 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.
- 159:5.13 (1770.5) 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.
- 159:5.14 (1770.6) 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and righteous method.

159:5.15 (1770.7) One of the apostles once asked: "Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?" Jesus answered: "Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your

främlingen. Sådana passiva attityder leder inte till rättfärdighet. Om du inte kan komma på något som på ett effektivare sätt är positivt, kan du åtminstone bära packningen en mil till. Det blir förvisso en utmaning för den orättfärdiga och gudlösa främlingen.”

Judarna hade hört om en Gud som ville förlåta syndare som ångrade sig och som ville försöka glömma deras missgärningar, men inte förrän Jesus kom fick människorna höra om en Gud som gick ut för att söka upp förlorade får, en som tog initiativ till att söka efter syndare och som glädde sig när han fann dem villiga att återvända till Faderns hus. Denna positiva not i religionen utsträckte Jesus även till sina böner. Han också omvandlade den negativa gyllene regeln till en positiv uppmaning till mänsklig rättvisa.

I all sin undervisning undvek Jesus ofelbart distraherande detaljer. Han skydde blomsterspråk och undvek att endast poetiskt måla upp en lek med ord. Han hade för vana att lägga in stora betydelser i små uttryck. För att belysa saker och ting vände Jesus på den vanliga betydelsen av många ord och uttryck, sådana som salt, jäsmedel, fiskande och småbarn. Han använde sig mycket effektivt av antitesen, jämförde det ytterst lilla med oändligheten osv. Hans bilder var slående, sådana som ”en blind som leder de blinda”. Men den största styrkan i hans belysande undervisning låg i dess naturlighet. Jesus tog religionens filosofi från himlen ned till jorden. Han beskrev själens väsentliga behov med en ny insikt och en ny förläning av tillgivenhet.

6. ÅTERKOMSTEN TILL MAGADAN

Missionen under fyra veckor i Dekapolis var rätt framgångsrik. Hundratals själar upptogs i riket, och apostlarna och evangelisterna fick värdefull erfarenhet av att utföra sitt arbete utan inspirationen av Jesu direkta personliga närvaro.

Fredagen den 16 september samlades hela kåren av arbetare enligt en förhandsöverenskommelse i Magadans park. På sabbatsdagen hölls en rådslag med över hundra troende vid vilken man ingående behandlade de framtida planerna att utvidga rikets arbete. Davids budbärare var närvarande och rapporterade angående de troendes välgång överallt i Judéen, Samarien, Galiléen och angränsande områden.

Få av Jesu anhängare uppskattade vid denna tid till fullo det stora värdet av budbärarkårens tjänster. Budbärarna höll inte endast de troende över hela Palestina i kontakt med varandra och med Jesus och apostlarna, utan under dessa mörka dagar tjänade de också som insamlare av penningmedel, inte endast för Jesu och hans medarbetares uppehälle, utan även för det stöd som de tolv apostlarnas och tolv evangelisternas familjer behövde.

Omkring denna tid flyttade också Abner sin verksamhetsbas från Hebron till Betlehem, och denna senare ort var också högkvarter i Judéen för Davids budbärare. David upprätthöll också en budbärartjänst som fungerade nattetid mellan Jerusalem och Betsaida. Löparna lämnade Jerusalem varje kväll, byttes i Sykar och Skytopolis och kom fram till Betsaida

breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger.”

^{159:5.16 (1770.8)} The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father's house. This positive note in religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

^{159:5.17 (1771.1)} In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, “The blind leading the blind.” But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. THE RETURN TO MAGADAN

^{159:6.1 (1771.2)} The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

^{159:6.2 (1771.3)} On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

^{159:6.3 (1771.4)} Few of Jesus' followers at this time fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

^{159:6.4 (1771.5)} About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an overnight relay messenger service between Jerusalem and Betsaida. These runners left Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Betsaida by

vid frukostdags nästa morgon.

Jesus och hans medarbetare beredde sig nu på att ta en veckas ledighet innan de gjorde sig redo att påbörja det sista skedet av sitt arbete till förmån för riket. Detta var deras sista viloperiod, ty missionen i Pereen utvecklade sig till en prediko- och undervisningskampanj som varade ända fram till deras ankomst till Jerusalem då slutscenerna i Jesu jordiska livsskede började utspelas.

breakfast time the next morning.

^{159:6.5 (1771.6)} Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perean mission developed into a campaign of preaching and teaching which extended right on down to the time of their arrival at Jerusalem and of the enactment of the closing episodes of Jesus' earth career.

Kapitel 160. Rodan från Alexandria

⇨ 159

Urantiaboken

161 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 160 RODAN FRÅN ALEXANDRIA

Sektioner

Introduktion

1. Rodans grekiska filosofi
2. Levnadskonsten
3. Mognadens lockelser
4. Mogenhetens jämnvikt
5. Idealets religion

PAPER 160 RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction

1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

Introduktion

PÅ SÖNDAGSMORGONEN den 18 september meddelade Andreas att inget arbete skulle planeras för den kommande veckan. Alla apostlar utom Natanael och Tomas begav sig hem för att besöka sina familjer eller vistas hos vänner. Denna vecka fick Jesus njuta av en nästan fullkomlig vila, men Natanael och Tomas var mycket upptagna av sina diskussioner med en viss grekisk filosof som hette Rodan och som var från Alexandria. Denne grek hade nyligen blivit lärjunge till Jesus genom att lyssna till en av Abners medarbetare som hade bedrivit missionsverksamhet i Alexandria. Rodan var nu allvarligt sysselsatt med uppgiften att harmonisera sin livsfilosofi med Jesu nya religiösa förkunnelse, och han hade kommit till Magadan i hopp om att Mästaren skulle diskutera igenom dessa problem med honom. Han ville också få en ursprunglig och auktoritativ version av evangeliet, antingen av Jesus själv eller av någon av hans apostlar. Fastän Mästaren avböjde att inleda ett sådant samtal med Rodan, tog han älskvärt emot honom och bestämde genast att Natanael och Tomas skulle lyssna till allt vad han hade att säga och i sin tur berätta om evangeliet för honom.

1. RODANS GREKISKA FILOSOFI

Tidigt på måndagsmorgonen inledde Rodan en serie om tio föreläsningar för Natanael, Tomas och en grupp om drygt tjugo troende som råkade befinna sig i Magadan. Komprimerat, sammanfattat och omarbetat enligt modernt språkbruk presenterar dessa anföranden följande tankar för begrundande:

Människolivet innehåller tre stora drivkrafter: drifter,

INTRODUCTION

^{160:0.1 (1772.1)} ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

^{160:1.1 (1772.2)} Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

^{160:1.2 (1772.3)} Human life consists in three great drives —

önskningar och lockelser. En stark karaktär, en imponerande personlighet, utvecklas endast genom att den naturliga livsdriften omvandlas till social levnadskonst, genom att nuvarande önskningar omformas till högre former av längtan som kan leda till en bestående uppfyllelse, medan tillvarons allmänna lockelse måste överföras från ens konventionella och etablerade idéer till de högre sfärerna för utforskade idéer och oupptäckta ideal.

Ju mer komplex civilisationen blir desto svårare blir konsten att leva. Ju snabbare de sociala sedvänjorna förändras desto mer komplicerad blir uppgiften att utveckla karaktären. För att framåtskridandet skall fortsätta måste människosläktet var tionde generation på nytt lära sig konsten att leva. Om människan blir så genialisk att hon allt snabbare ökar samhällets komplexiteter, måste människan lära sig att bemästra en ny levnadskonst oftare, kanske under varje generation. Om utvecklingen av levnadskonsten inte lyckas hålla takten med tillvarons tekniska sida återgår mänskligheten snabbt till den enkla livsdriften — till att uppnå tillfredsställelse av nuvarande begär. I så fall förblir mänskligheten omogen; samhället växer inte upp till full mognad.

Måttet på den sociala mognaden är den mån i vilken människan är villig att avstå från att tillfredsställa enbart tillfälliga och aktuella önskningar för att underhålla dessa högre former av längtan, då strävan efter deras uppfyllelse erbjuder rikligare tillfredsställelser i ett successivt avancerande mot permanenta mål. Men det sanna tecknet på social mognad är villigheten hos ett folk att avstå från rätten att leva fridfullt och förnöjsamt enligt de bekvämlighetsfrämjande normer som bygger på lockelsen hos etablerade trosföreställningar och konventionella idéer och i stället följa den oroväckande och energikrävande lockelsen att söka utforskade möjligheter att nå oupptäckta mål i form av idealistiska andliga realiteter.

Djuren reagerar ädelt på livsdriften, men endast människan kan nå upp till konsten att leva, om än majoriteten av människosläktet endast upplever den animala livsdriften. Djuren känner endast denna blinda och instinktiva drivkraft; människan kan höja sig över denna drift att fungera enligt naturens ordning. Människan kan välja att leva på den intelligenta konstens höga plan, rentav på den himmelska fröjdens och den andliga extasens plan. Djuren frågar inte efter livets ändamål; därför oroar de sig aldrig, inte heller begär de självmord. Självmord bland människor vittnar om att dessa varelser har höjt sig från den rent animala existensnivån och dessutom att utforskningssträvandena hos sådana människor inte har nått det jordiska livets artistiska nivåer. Djuren känner inte livets mening; människan har inte endast förmåga att bli medveten om värden och att fatta betydelser, utan hon är dessutom medveten om betydelsernas betydelse — hon är i sig själv medveten om sin insikt.

När människor dristar sig till att överge ett liv som bygger på de naturliga begären för att byta det mot ett liv av äventyrlig konst och osäker logik, får de lov att ta de därav följande riskerna för emotionella olycksfall — konflikter, bedräglighet och osäkerhet — åtminstone tills de uppnår någon mån av intellektuell och emotionell mognad. Modlöshet, ångslan och slöhet är direkta bevis för moralisk omogenhet. Människosamhället står inför

urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

160:1.3 (1772.4) The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

160:1.4 (1773.1) Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

160:1.5 (1773.2) Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

160:1.6 (1773.3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is

två problem: uppnående av mognad hos individen och uppnående av mognad hos släktet. Den mogna människan börjar snart betrakta alla andra dödliga med känslor av ömhet och tolerans. Mogna människor ser på de omogna med den kärlek och hänsyn som föräldrar hyser för sina barn.

Ett framgångsrikt liv är ingenting annat än konsten att behärska tillförlitliga metoder för att lösa all dagliga problem. Det första steget när det gäller att lösa ett problem är att lokalisera svårigheten, att isolera problemet, att uppriktigt inse dess art och vikt. Det stora misstaget vi gör är att när problemen i livet väcker våra djupaste känslor och rädslor vägrar vi att kännas vid dem. Likaså, när insikten om våra svårigheter nödvändiggör att vi minskar vår länge omhuldade inbilskehet, medger vår avund eller överger våra djupt sittande fördomar, föredrar genomsnittsmänniskan att klänga sig fast vid de gamla illusionerna om säkerhet och de länge närda falska känslorna av trygghet. Endast en modig person är villig att ärligt medge och oförskräckt möta det som ett uppriktigt och logiskt sinne avslöjar.

Ett klokt och effektivt lösande av ett problem kräver att sinnet är fritt från förhandsuppfattningar, passioner och alla andra rent personliga fördomar som kan tänkas störa en opartisk granskning av de faktiska faktorer som tillsammans bildar det problem som skall lösas. Att lösa livets problem kräver mod och uppriktighet. Endast ärliga och modiga individer kan tappert ta sig igenom livets förbryllande och förvirrande labyrint, dit logiken i ett oförskräckt sinne kan tänkas leda. Denna frigörelse av sinne och själ kan aldrig åstadkommas utan drivkraften från en intelligent entusiasm som gränsar till religiös hänförelse. Det fordras lockelsen från ett storartat ideal för att driva människan fram mot ett mål som är omgivet av svåra materiella problem och mångahanda intellektuella osäkerhetsfaktorer.

Även om man effektivt är rustad att möta de svåra situationerna i livet, kan man knappast vänta sig framgång om man inte är utrustad med sinnets visdom och personlighetens charm vilka garanterar medmänniskors hjärtliga stöd och ivriga samverkan. Man kan inte hoppas på ett stort mått av framgång vare sig i världsligt eller religiöst arbete om man inte kan lära sig att övertala sina medmänniskor, att vinna människor för sin sak. Man måste helt enkelt vara taktfull och tolerant.

Den främsta av alla metoder att lösa problem har emellertid Jesus, er Mästare lärt mig. Jag syftar på det som han så konsekvent utövar och som han så omsorgsfullt har lärt er: andaktsfull meditation i avskildhet. I denna Jesu vana att så ofta dra sig tillbaka för att kommunicera med Fadern i himlen kan man finna den rätta tekniken, inte endast för att samla styrka och visdom för att lösa de vanliga konflikterna i livet, utan även för att tillgodogöra sig energin för att lösa problem av moralisk och andlig natur på en högre nivå. Men inte ens de rätta metoderna att lösa problem kan kompensera för inbördes brister hos personligheten eller gottgöra bristande hunger och törst efter sann rättfärdighet.

Jag är djupt imponerad av Jesu vana att gå avsidet för sig själv för att i ensamhet granska livsproblemen; för att söka sig nya förråd av visdom och

confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

160:1.7 (1773.4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

160:1.8 (1773.5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

160:1.9 (1774.1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

160:1.10 (1774.2) But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

160:1.11 (1774.3) I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to

energi för att möta det sociala tjänandets mångahanda krav; för att stimulera och fördjupa livets högsta syfte genom att faktiskt underkasta hela personligheten medvetandet om kontakten med det gudomliga; för att eftersträva nya och bättre metoder för att anpassa sig till den levande tillvarons ständigt föränderliga situationer; för att åstadkomma de livsviktiga förnyelser och omjusteringar av sina personliga attityder som är så väsentliga för en ökad insikt i allt som är värdefullt och verkligt; och att göra allt detta endast till Guds ära — att uppriktigt andas er Mästares favoritbön: "Ske icke min vilja, utan din."

Er Mästares andaktsfulla förfarande ger den avkoppling som förnyar sinnet, den illumination som inspirerar själen, det mod som gör det möjligt att djärvt möta de egna problemen, den självförståelse som utplånar den tärande rädslan, och den medvetenhet om föreningen med det gudomliga vilken skänker människan den förvisning som gör det möjligt för henne att våga vara gudalik. Den avkoppling som följer av gudsdyrkan, eller av andlig gemenskap så som den utövas av Mästaren, lindrar spänningar, löser konflikter och ökar mäktigt personlighetens totala resurser. Hela denna filosofi, plus rikets evangelium, bildar den nya religionen så som jag förstår den.

Fördomsfullhet förblindar själen så att den inte känner igen sanningen, och fördomar kan skingras endast genom att själen uppriktigt hänger sig åt att dyrka ett syfte som i alla avseenden omfattar och inkluderar ens medmänniskor. Fördomsfullheten är oskiljaktigt kopplad till själviskhet. Fördomsfullhet kan elimineras endast genom att människan upphör att sträva efter egen fördel och i stället börjar söka den tillfredsställelse som kommer av att tjäna ett ideal som inte endast är större än jaget utan rentav större än hela mänskligheten — sökandet efter Gud, uppnåendet av gudomlighet. Beviset för personlighetens mognad ligger i omvandlingen av människans längtan så att personligheten alltid försöker förverkliga de högsta och mest gudomligt verkliga värdena.

I en ständigt föränderlig värld, mitt inne i en samhällsordning under utveckling, är det omöjligt att upprätthålla fasta och etablerade livsmål. Stabilitet hos personligheten kan upplevas endast av dem som har funnit och tagit emot den levande Guden som det eviga målet för infinit uppnåelse. För att människan sålunda skall kunna överflytta sitt mål från tiden till evigheten, från jorden till Paradiset, från det mänskliga till det gudomliga, krävs det att hon blir förnyad, omvänd, född på nytt; att hon blir den gudomliga andens nyskapade barn; att hon vinner inträde i himmelrikets brödräfsamling. Alla filosofier och religioner som inte når upp till dessa ideal är omogna. Den filosofi som jag lär, sammankopplad med det evangelium som ni predikar, representerar mogenhetens nya religion, idealet för alla framtida generationer. Detta är sant därför att vårt ideal är slutligt, ofelbart, evigt, universellt, absolut och oändligt.

Min filosofi sporrade mig att söka efter de realiteter som innebär sann uppnåelse, mogenhetens mål. Men min sporre var kraftlös; mitt sökande saknade drivkraft; min strävan led av att visshet om rikningen fattades. Dessa brister har fyllts i överflöd av Jesu nya evangelium med dess fördjupande av insikterna, förhöjning av idealen och stabiliserande av målen. Utan

seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

160:1.12 (1774.4) This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

160:1.13 (1774.5) Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

160:1.14 (1774.6) In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

160:1.15 (1775.1) My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and

tvivel och farhågor kan jag nu helhjärtat ge mig in upp det eviga äventyret.

2. LEVNADSKONSTEN

Det finns endast två sätt för de dödliga att leva tillsammans: det materiella eller djurens sätt och det andliga eller människans sätt. Genom att använda signaler och ljud kan djuren på ett begränsat sätt kommunicera med varandra. Men sådana former av kommunikation överför inte betydelser, värden eller idéer. Den stora skillnaden mellan människor och djur är att människan kan kommunicera med sina medmänniskor med hjälp av symboler, som otvivelaktigt anger och identifierar betydelser, värden, idéer och även ideal.

Eftersom djuren inte kan överföra idéer till varandra kan de inte utveckla personlighet. Människan utvecklar personlighet därför att hon sålunda kan kommunicera med sina medmänniskor angående både idéer och ideal.

Det är denna förmåga att kommunicera och delge betydelser med varandra som utgör människans kultur och gör det möjligt för henne att med hjälp av sociala sammanslutningar bygga upp civilisationer. Kunskapen och visdomen blir kumulativa på grund av människans förmåga att överföra dessa innehav till kommande generationer. På så sätt uppkommer människosläktets kulturella aktiviteter: konst, vetenskap, religion och filosofi.

Kommunikation med symboler mellan människorna förutbestämmer uppkomsten av sociala grupper. Den effektivaste av alla sociala grupper är familjen, särskilt de två föräldrarna. Personlig tillgivenhet är det andliga band som håller ihop dessa materiella förbindelser. Ett sådant effektivt förhållande är också möjligt mellan två personer av samma kön, vilket är så rikligt illustrerat av tillgivenheten i genuina vänskapsförhållanden.

Dessa förbindelser av vänskap och ömsesidig tillgivenhet är socialt och individuellt förädlade emedan de uppmuntrar och underlättar följande faktorer, som är väsentliga för levnadskonstens högre nivåer:

1. Ömsesidig möjlighet att uttrycka och förstå sig själv. Många ädla mänskliga impulser dör för att ingen hör då de kommer till uttryck. Sannerligen, det är inte bra för människan att vara ensam. Någon mån av erkänsla och ett visst mått av uppskattning är väsentliga för att människans karaktär skall utvecklas. Utan äkta kärlek i hemmet kan ett barn inte helt utveckla en normal karaktär. Karaktären är något mer än enbart sinne och moral. Av alla sociala relationer avsedda att utveckla karaktären, är den tillgivna och förståelsefulla vänskapen mellan man och kvinna i ett ömsesidigt omhuldat och förnuftigt äktenskap den mest effektiva och idealiska. Äktenskapet med dess mångahanda relationer lämpar sig bäst för att locka fram dessa värdefulla impulser och högre motiv som är oundgängliga för utvecklandet av en stark karaktär. Jag tvekar inte att på detta sätt förhållande mellan far och barn till själva hörnstenen för rikets nya evangelium. Ett sådant ojämförligt gemenskapsförhållande — man och kvinna ömt omfattande de högsta timliga idealen — är en så

settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. THE ART OF LIVING

160:2.1 (1775.2) There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

160:2.2 (1775.3) Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

160:2.3 (1775.4) It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

160:2.4 (1775.5) Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents*. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

160:2.5 (1775.6) These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

160:2.6 (1775.7) 1. *Mutual self-expression and self-understanding.* Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of

värdefull och tillfredsställande erfarenhet att det är värt varje pris, varje uppoffring som fordras för dess innehav.

2. Sammanförandet av själar — mobiliseringen av visdom. Varje människa bildar sig förr eller senare en viss föreställning om denna värld och en viss vision om nästa. Nu är det möjligt att genom umgänge mellan personligheterna förena dessa uppfattningar om den timliga tillvaron och de eviga framtidsutsikterna. Sålunda utvidgar den enas sinne sina andliga värden genom att tillägna sig mycket av insikten hos den andras sinne. På detta sätt berikar människorna sin själ genom att sammanföra sina andliga ägodelar. Likaså är det möjligt för människan att på detta samma sätt undvika den ständigt närvarande benägenheten att falla offer för ett förvrängt synsätt, en fördomsfull inställning och ett inskränkt omdöme. Rädsla, avund och inbilskhet kan förhindras endast genom nära kontakt med andra sinnen. Jag vill fästa er uppmärksamhet på att Mästaren aldrig sänder ut er ensamma för att arbeta för rikets utbredning; alltid sänder han ut er två och två. Eftersom visdom är superkunskap följer därav att när visdomen förenas delar den sociala gruppen, vare sig den är liten eller stor, inom sig all kunskap.

3. Entusiasmen för livet. Isolering tenderar att tömma själens energiladdning. Kontakt med ens medmänniskor är väsentlig för att förnya livslusten och oundgänglig för att upprätthålla modet att utkämpa de strider som följer av uppstigningen till människolivets högre nivåer. Vänskapen förhöjer glädjeämnena och förhålligar segrarna i livet. Kärleksfulla och nära mänskliga förbindelser tenderar att beröva lidandet dess sorg och försakelsen mycket av dess bitterhet. En väns närvaro förhöjer all skönhet och upphöjer all godhet. Med intelligenta symboler kan människan försnabba och förstora sina vänners förmåga till uppskattning. En av de härligheter som kröner vänskapen mellan människor är denna förmåga och möjlighet att ömsesidigt stimulera fantasin. Stor andlig kraft innesligger i medvetandet om helhjärtad hängivenhet för en gemensam sak, ömsesidig trohet mot en kosmisk Gudom.

4. Ökat försvar mot allt ont. Personlighetsgemenskap och ömsesidig tillgivenhet är en effektiv försäkring mot det onda. Svårigheter, sorg, besvikelse och nederlag är mer smärtsamma och nedslående när de bärs ensamma. Gemenskapen förvandlar inte ondska till rättfärdighet, men den är till stor hjälp för att väsentligt mildra stingen. Er Mästare sade: "Lyckliga är de som sörjer" — om en vän finns till hands för att trösta. Det finns en definitiv styrka i vetenskapen att man lever för andras bästa, och att dessa andra likaså lever för ens egen välfärd och framgång. Människan tynar bort om hon är isolerad. Människorna blir ofelbart modfärdiga när de ser endast de förbigående händelserna i tiden. När nutiden skiljs från det förgångna och det framtida blir det förtvivlat trivialt. Endast en glimt av evighetens cirkel kan inspirera människan att göra sitt bästa och utmana det bästa i henne att göra sitt yttersta. När människan sålunda är som bäst, lever hon mest osjälviskt till nytta för andra, för sina medresenärer i tid och evighet.

Jag upprepar: en sådan inspirerande och förädlade gemenskap finner sina idealiska möjligheter i människans äktenskapsförhållande. Förvisso uppnås mycket utanför äktenskapet, och många, många

time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

160:2.7 (1776.1) 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

160:2.8 (1776.2) 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

160:2.9 (1776.3) 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, "Happy are they who mourn" — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

160:2.10 (1777.1) I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to

äktenskap misslyckas totalt med att producera dessa moraliska och andliga frukter. Alltför ofta ingås äktenskap av personer som söker andra värden, som är lägre än dessa högre ackompanjemang till människans mogenhet. Det idealiska äktenskapet måste grundas på något stabilare än känslöstämningarnas fluktuationer och enbart den sexuella dragningens flyktighet; det måste baseras på äkta och ömsesidig tillgivenhet. Om man sålunda kan bygga upp sådana tillförlitliga och effektiva små enheter av människogemenskap, skall världen när dessa samlas till en helhet få se en storartad och förhålligad samhällsstruktur, den mänskliga mognadens civilisation. En sådan mänsklighet kunde börja förverkliga något av er Mästares ideal om "fred på jorden och god vilja bland människorna". Även om ett sådant samhälle inte var fulländat eller helt fritt från ondska, skulle det åtminstone närma sig en stabilisering av mognaden.

3. MOGNADENS LOCKELSER

Strävan efter mognad kräver arbete, och arbete fordrar energi. Varifrån kommer kraften att göra allt detta? De fysiska tingen kan tas för givna, men Mästaren har också sagt: "Människan kan inte leva bara av bröd." Om vi utgår från att vi har en normal kropp och en förhållandevis god hälsa, måste vi därefter se oss om efter de lockelser som stimulerar till att framkalla människans slumrande andliga krafter. Jesus har lärt oss att Gud lever i människan; hur kan vi då förmå människan att frigöra dessa gudomlighetens oändlighetens själsbundna krafter? Hur skall vi förmå människorna att ge Gud fria händer, så att han får flöda fram för att på sin väg utåt vederkvicka våra egna själar och sedan tjäna syftet att upplysa, upplyfta och välsigna otaliga andra själar? Hur kan jag bäst uppväcka dessa latent krafter till gott vilka slumrande och oanvända ligger i era själar? En sak är jag säker på: Emotionell upphetsning är ingen idealisk andlig sporre. Upphetsning ökar inte energin; snarare tömmer den både sinnet och kroppen på deras krafter. Varifrån kommer då energin till att göra dessa stora ting? Se på er Mästare; även nu är han ute på bergskullarna och tar in kraft, medan vi sitter här och ger ut energi. Hemligheten med hela detta problem ligger i den andliga gemenskapen, i gudsdyrkan. Från människans synpunkt sett är det en fråga om kombinerad meditation och avkoppling. Meditationen gör att sinnet får kontakt med anden; avkopplingen bestämmer kapaciteten för andlig mottaglighet. Detta utbyte av svaghet mot styrka, rädsla mot mod, jagets sinne mot Guds vilja, utgör gudsdyrkan. Ätminstone ser filosofen saken så.

När dessa erfarenheter ofta upprepas kristalliseras de till vanor, stärkande och andaktsfulla vanor, och sådana vanor formar sig så småningom till en andlig karaktär, och en sådan karaktär uppfattas till slut av ens medmänniskor som en mogen personlighet. Dessa övningar är till en början svåra och tidskrävande, men när de blir vanemässiga är de genast vilsamma och tidsbesparande. Ju mer invecklat samhället blir och ju mer civilisationens lockelser mångdubblas, desto mer trängande blir nödvändigheten hos gudsmedvetna individer att skapa sådana skyddande, inrotade vanor som avser att bibehålla och öka deras andliga energier.

produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

160:3.1 (1777.2) The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

160:3.2 (1777.3) When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality*. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

Ett annat krav för att uppnå mognad är de sociala gruppernas anpassning till samarbete i en omgivning som ständigt förändras. Den omogna individen uppväcker sina medmänniskors antagonism; den mogna människan vinner sina medarbetares villiga samverkan och mångfaldigar därmed frukterna av sina livssträvanden.

Min filosofi säger mig att det finns tider då jag, om behovet uppkommer, måste kämpa för mitt begrepp om rättfärdighet, men jag betvivlar inte att Mästaren, med sin mogna typ av personlighet, lätt och graciöst skulle vinna samma seger med sin högrestående och vinnande, taktfulla och toleranta metod. Alltför ofta när vi kämpar för det rätta visar det sig att både segraren och den besegrade har lidit nederlag. Jag hörde Mästaren senast igår säga att "när den vise försöker komma in genom en låst dörr, slår han inte sönder dörren utan söker hellre efter nyckeln som han kan öppna den med." Alltför ofta ger vi oss in i strid bara för att övertyga oss själva om att vi inte är rädda.

Det nya evangeliet om riket bidrar väsentligt till levnadskonsten genom att det erbjuder en ny och rikligare stimulans till en högre levnad. Det framför ett nytt och förädlad bestämmelse, ett supremt levnadssyfte. Dessa nya begrepp om det eviga och gudomliga målet för tillvaron är i sig själva transcendent stimuli som framkallar en reaktion från det allra bästa som finns i människans högre natur. På varje bergstopp av intellektuellt tänkande finner man avkoppling för sinnet, styrka för själen och gudsgemenskap för anden. Från sådana utsiktspunkter i det högre livet kan människan höja sig över de lägre tankenivåernas materiella irritationsmoment — ångslan, svartsjuka, avund, hämnd och den omogna personlighetens högrmod. Sådana högtklättrande själar befriar sig själva från en mängd motströmskonflikter orsakade av livets trivialiteter, och de blir sålunda fria att uppnå medvetenhet om de högre strömmar som bär andebegreppen och den himmelska kommunikationen. Men livets syfte måste vaksamt skyddas från frestelsen att söka ett lätt och förgångligt uppnående; likaså måste det fostras till att bli immunt mot fanatismens förödande hot.

4. MOGENHETENS JÄMNVIKT

Medan ni har ett öga endast på uppnåendet av de eviga realiteterna, måste ni också sörja för det jordiska livets nödvändigheter. Även om anden är vårt mål, är köttet ett faktum. Ibland kan livets nödvändigheter falla i våra händer av en tillfällighet, men i allmänhet måste vi arbeta intelligent för att få dem. De två stora problemen i livet är: att förtjäna sitt jordiska uppehälle och att säkra sin eviga överlevnad. Även problemet med att förtjäna ens levebröd behöver religionen för sin idealiska lösning. Båda dessa problem är högst personliga. Sann religion fungerar i själva verket inte skilt från individen.

Jordelivets väsentligheter så som jag ser dem, är:

1. God fysisk hälsa.
2. Klart och rent tänkande.

160:3.3 (1778.1) Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

160:3.4 (1778.2) My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the "wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it." Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

160:3.5 (1778.3) This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. THE BALANCE OF MATURITY

160:4.1 (1778.4) While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

160:4.2 (1778.5) The essentials of the temporal life, as I see them, are:

- 160:4.3 (1778.6) 1. Good physical health.
- 160:4.4 (1778.7) 2. Clear and clean thinking.

3. Förmåga och skicklighet.

4. Förmögenhet — livets förnödenheter och tillhörigheter.

5. Förmåga att uthärda nederlag.

6. Bildning — utbildning och visdom.

Även de fysiska problem som gäller kroppslig hälsa och prestationsförmåga löses bäst när de ses från den religiösa ståndpunkten i vår Mästares förkunnelse: Att människans kropp och själ indväls av Gudarnas gåva, Guds ande som blir människans ande. Människans sinne är sålunda förmedlaren mellan de materiella tingens och de andliga realiteterna.

Det fordras intelligens för att säkra ens andel av livets materiella välfärd. Det är helt felaktigt att tro att ett troget utförande av ens dagliga arbete skulle belönas med rikedom. Frånsett ett tillfälligt och slumpartat förvärvande av rikedom finner man att det jordiska livets materiella belöningar flyter i vissa välorganiserade kanaler, och endast de som har tillträde till dessa kanaler kan vänta sig att bli väl belönade för sina timliga strävanden. Fattigdomen måste alltid vara alla de människors lott vilka söker rikedom i isolerade och enskilda kanaler. Vis planering blir därför den främsta förutsättningen för världsligt välstånd. Framgång förutsätter inte endast hängivenhet för ens arbete utan också att man fungerar som en del av någon kanal för materiell rikedom. Om man är oklok kan man skänka sin generation ett hängivet liv utan någon materiell belöning. Om man är en av slumpen gynnad förmånstagare till flödet av rikedom kan man vältra sig i lyx fastän man inte har gjort något av värde för sina medmänniskor.

Förmåga och begåvning får man i arv, men skicklighet och färdighet förvärvar man. Livet är inte verkligt för den som inte kan göra en enda sak väl, utmärkt väl. Skicklighet är en av de verkliga källorna till tillfredsställelse i livet. Begåvning innefattar framsynthetens gåva, förutseende. Låt dig inte förledas av de frestande belöningarna från ohederlig förvärvning; var villig att arbeta för de senare vinsterna som tillhör en ärlig strävan. En vis människa kan skilja mellan mål och medel; i annat fall motverkar ett överdrivet planerande för framtiden ibland sitt eget höga syfte. Som njutningslysten person borde man alltid sträva efter att producera såväl som konsumera.

Träna ditt sinne att hålla de stärkande och värdefulla episoderna i livet i heligt förvar, så att du när som helst kan återkalla dem till din nöje och uppbyggelse. Bygg på detta sätt upp för och i dig själv ett reservgalleri av skönhet, godhet och artistisk storslagenhet. Men ädlast av alla minnen är de högt värderade hågkomsterna av storartade stunder av utmärkt vänskap. Och alla dessa minnesskatter utstrålar sitt dyrbaraste och mest upplyftande inflytande under den andliga dyrkans förlösande beröring.

Men livet blir en börda i tillvaron om man inte lär sig att misslyckas på ett elegant sätt. Det finns en nederlagets konst som ädla själar alltid förvärvar; man måste kunna förlora med gott humör; man måste vara oförskräckt inför besvikelsen. Tveka aldrig att medge misslyckande. Försök inte dölja misslyckandet under bedrägliga leenden och strålände optimism. Det låter bra att alltid hävda framgång, men slutresultaten är

160:4.5 (1778.8) 3. Ability and skill.

160:4.6 (1778.9) 4. Wealth — the goods of life.

160:4.7 (1778.10) 5. Ability to withstand defeat.

160:4.8 (1778.11) 6. Culture — education and wisdom.

160:4.9 (1779.1) Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

160:4.10 (1779.2) It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

160:4.11 (1779.3) Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

160:4.12 (1779.4) Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

160:4.13 (1779.5) But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a

förskräckande. Ett sådant förfarande leder direkt till att man skapar en värld av överklighet och till en oundviklig krasch när illusionerna till slut brister.

Framgång kan frambringa mod och främja tillförsikten, men visdom kommer endast från erfarenheterna av anpassning till följderna av ens misslyckanden. Människor som föredrar optimistiska illusioner framför verkligheten kan aldrig bli visa. Endast de som erkänner fakta och anpassar dem till ideal kan nå visdom. Visdomen omfattar både fakta och ideal, och därför räddar den sina anhängare från filosofins båda fruktlösa ytterligheter — idealisten som bortser från fakta, och materialisten som saknar andligt synsätt. De räddhågade själar som endast kan uppehålla livets kamp med hjälp av fortgående falska illusioner om framgång är dömda att möta misslyckande och att uppleva nederlag när de till slut vaknar upp från sin egen inbillade drömvärld.

Det är i detta sammanhang, då man möter misslyckande och anpassar sig till nederlag, som religionens vida syn utövar sitt suprema inflytande. Misslyckandet är helt enkelt en utbildningsepisod — ett bildningsexperiment vid förvärvandet av visdom — i erfarenheten hos den gudssökande människan, som har gett sig in på det eviga äventyret att utforska ett universum. För sådana människor är nederlaget endast ett nytt hjälpmedel för att nå upp till universumverklighetens högre nivåer.

En gudssökande människas levnadsbana kan i evighetens ljus visa sig vara en stor framgång, även om hela det jordiska livets strävan kan se ut som ett förkrossande nederlag, förutsatt att varje misslyckande i livet ledde till en visdomsbildning och till andeuppnående. Gör inte misstaget att förväxla kunskap, bildning och visdom. De är besläktade i tiden, men de representerar vitt skilda andevärden; visdomen dominerar alltid kunskapen och förhålligar alltid bildningen.

5. IDEALETS RELIGION

Ni har berättat för mig att Mästaren anser människans genuina religion vara individens erfarenhet av andliga realiteter. Jag har ansett religionen vara människans erfarenhet av sin reaktion på något som hon anser vara värdigt att hyllas och tillbedjas av hela mänskligheten. I den bemärkelsen symboliserar religionen vår suprema tillgivenhet för det som representerar vår högsta uppfattning om verklighetens ideal och vårt sinnes längsta utsträckning mot de eviga möjligheterna till andligt uppnående.

När människornas religiösa reaktion kommer till uttryck i stam-, folk-, eller rasomfattande bemärkelse, beror det på att de inte anser dem som står utanför deras grupp egentligen vara människor. Vi betraktar alltid föremålet för vår religiösa lojalitet värdigt alla människors vördnad. Religionen kan aldrig omfatta enbart en intellektuell tro eller ett filosofiskt resonemang; religionen är alltid och för evigt ett sätt att reagera på livssituationerna; den är en form av beteende. Religionen omfattar ett vörtnadsfullt tänkande, kännande och handlande som riktar sig mot någon realitet som vi anser värdig universell tillbedjan.

technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

^{160:4.14 (1779.6)} Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

^{160:4.15 (1780.1)} And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

^{160:4.16 (1780.2)} The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

^{160:5.1 (1780.3)} You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

^{160:5.2 (1780.4)} When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

Om något har blivit en religion i din erfarenhet är det självklart att du redan har blivit en aktiv evangelist för den religionen, eftersom du anser din religions högsta uppfattning vara värdig att dyrkas av hela mänskligheten, av alla intelligenser i universet. Om du inte är en positiv och missionerande evangelist för din religion har du bedragit dig själv såtillvida att det du kallar en religion endast är en traditionell trosuppfattning eller enbart ett system av intellektuell filosofi. Om din religion är en andlig erfarenhet måste föremålet för din dyrkan vara den universella anderealiteten och idealet för alla dina förändligade begrepp. Alla religioner som bygger på rädsla, känslorörelse, tradition och filosofi kallar jag intellektuella religioner, medan jag skulle vilja kalla dem som baserar sig på äkta andeupplevelse för sanna religioner. Föremålet för den religiösa hängivenheten kan vara materiellt eller andligt, sant eller falskt, verkligt eller överkligt, mänskligt eller gudomligt. Religionerna kan därför vara antingen goda eller onda.

Moral och religion är inte nödvändigtvis samma sak. Ett moralsystem kan bli en religion genom att omfatta ett föremål för dyrkan. En religion kan utvecklas till ett filosofiskt system eller en moralkod genom att förlora det som universellt väddar till lojaliteten och den suprema hängivenheten. Detta ting, denna varelse, detta tillstånd, denna existensform eller möjlighet till uppnåelse, som utgör den religiösa lojalitetens suprema ideal och som är mottagare av den religiösa hängivenheten hos dem som dyrkar, är Gud. Oavsett vilket namn som ges åt detta andeverklighetens ideal, är det Gud.

En sann religion kännetecknas i socialt avseende av att den ofelbart försöker omvända individen och omforma världen. Religionen antyder förekomsten av oupptäckta ideal vilka vida överstiger de kända etiska och moraliska normer som är införlivade i även de högsta sociala bruken inom civilisationens mognaste institutioner. Religionen sträcker sig ut mot oupptäckta ideal, utforskade realiteter, övermänskliga värden, gudomlig visdom, och sant andeuppnående. Sann religion gör allt detta; inga andra former av tro är värda det namnet. Man kan inte ha en äkta andlig religion utan det suprema och överjordiska idealet om en evig Gud. En religion utan denna Gud är ett påfund av människan, en mänsklig institution av livlösa intellektuella trosföreställningar och meningslösa känslomässiga ceremonier. En religion kan ha ett storartat ideal som föremål för sin dyrkan. Men sådana överkliga ideal kan inte uppnås; ett sådant begrepp är illusoriskt. De enda ideal som människan kan uppnå är de gudomliga realiteter som utgörs av de infinita värden som gömmer sig i den eviga Guden, som är ett andligt faktum.

Ordet Gud, Gud som idé, i motsats till Gud som ideal, kan bli en del av vilken religion som helst, oberoende av hur barnslig eller falsk den religionen än må vara. Denna idé om Gud kan bli vadhelst de som omfattar den vill göra den till. De lägre religionerna formar sina idéer om Gud till att motsvara det naturliga tillståndet i människohjärtat. De högre religionerna fordrar att människans hjärta skall förändras för att möta kraven från den sanna religionens ideal.

Jesu religion överstiger alla våra tidigare begrepp om dyrkans idé genom att den inte endast förmedlar bilden av hans Fader som den infinita verklighetens ideal, utan även bestämt förkunnar att denna värdenas gudomliga källa och detta universums eviga centrum

160:5.3 (1780.5) If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions. The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

160:5.4 (1780.6) Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

160:5.5 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusory. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

160:5.6 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

160:5.7 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally

faktiskt kan uppnås personligen av varje dödlig varelse som besluter sig för att träda in i himmelriket på jorden och därmed erkänner mottagandet av sitt sonskap till Gud och broderskap med människan. Detta, vill jag påstå, är det högsta religionsbegrepp som världen någonsin har känt, och jag uttalar mig för att det aldrig kan finnas något högre begrepp, eftersom detta evangelium omfattar realiteternas oändlighet, värdenas gudomlighet och de universella uppnåendenas evighet. Ett sådant begrepp innebär att man har uppnått erfarenhet av idealismen i det suprema och det ultimata.

Jag fångas inte endast av de fulländade idealen i er Mästares religion, utan jag känner mig mäktigt manad att bekänna min tro på hans uttalande att dessa ideal som ger uttryck för anderealiteter är uppnåeliga, att du och jag kan påbörja detta långa och eviga äventyr utrustade med hans försäkran om att vi till slut kommer fram till Paradisets portar. Mina bröder, jag är en som tror, jag har gett mig av; jag är på väg tillsammans med er på denna eviga färd. Mästaren säger att han kom från Fadern, och att han skall visa oss vägen. Jag är fullt övertygad om att han talar sanning. Jag är slutligt övertygad om att det inte finns några andra uppnåeliga verklighetsideal eller fullkomlighetsvärden förutom den evige och Universelle Fadern.

Jag kommer därför för att dyrka inte endast existensernas Gud utan den Gud som representerar möjligheten till alla framtida existenser. Därför måste ens hängivelse åt ett supremt ideal, om det idealet är verkligt, vara hängivelse åt denna Gud till de förgångna, nuvarande och framtida universerna som består av ting och varelser. Det finns ingen annan Gud, ty det kan omöjligt finnas någon annan Gud. Alla andra gudar är fantasiskapelser, illusioner i det dödliga sinnet, en falsk logiks förvrängningar eller avgudar som de som skapar dem bedrar sig själva med. Ja, man kan ha en religion utan denna Gud, men den betyder ingenting. Och om man söker sätta ordet Gud i stället för den verklighet som detta ideal om den levande Guden utgör, har man endast vilselett sig själv genom att ersätta ett ideal, en gudomlig verklighet, med en idé. Sådana trosföreställningar är endast en religion av önskefulla inbillningar.

Jag ser i Jesu förkunnelse religionen när den är som bäst. Detta evangelium gör det möjligt för oss att söka den sanna Guden och finna honom. Men är vi villiga att betala priset för detta inträde i himmelriket? Är vi villiga att födas på nytt, att omskapas? Är vi villiga att underkasta oss denna förfärliga och provande process som innebär egots undergång och själens återuppbyggnad? Har inte Mästaren sagt: "Den som vill rädda sitt liv måste förlora det. Tro inte att jag har kommit med frid, utan snarare med en kamp för själen"? Det är sant att sedan vi har betalat priset för att hänge oss åt Faderns vilja upplever vi förvisso en stor frid, förutsatt att vi fortsättningsvis vandrar längs det helgade livets andliga stigar.

Nu överger vi verkligen lockelserna från den kända formen av tillvaro, medan vi oreserverat inriktar vårt sökande på lockelserna från en okänd och utforskad form av tillvaro i ett framtida liv av äventyr i de andevärldar som företräder den gudomliga verklighetens högre idealism. Och vi söker efter de betydelsesymboler med vilka vi kan förmedla till våra medmänniskor dessa begrepp om idealismens

attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:5.8 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

160:5.9 (1781.5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782.1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

160:5.11 (1782.2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of

verklighet i Jesu religion, och vi upphör inte att be för den dag då hela mänskligheten kommer att hänföras av den gemensamma insikten om denna suprema sanning. Just nu är vårt koncentrerade begrepp om Fadern, så som vi har det i våra hjärtan, att Gud är ande; eller, så som vi vidarebefordrar den till våra medmänniskor, att Gud är kärlek.

Jesu religion fordrar levande och andlig erfarenhet. Andra religioner kan bestå av traditionella trosföreställningar, rörande känslor, filosofiskt medvetande och allt dylikt, men Mästarens förkunnelse fordrar uppnående av faktiska nivåer av verklig andeavancering.

Medvetenhet om ingivelsen att vara lik Gud är inte sann religion. Känslorna som härstammar från sinnesrörelsen att vilja dyrka Gud är inte sann religion. Kunskap om övertygelsen att det är nödvändigt att överge jaget och tjäna Gud är inte sann religion. Visdomen i resonemanget att denna religion är den bästa av alla är inte religion i betydelsen personlig och andlig erfarenhet. Sann religion har anknytning till ödesbestämmelsen och uppnåendets verklighet samt till verkligheten och idealismen i det som man helhjärtat i tro har accepterat. Och allt detta måste göras personligt för oss genom att Sanningens Ande uppenbarar det för oss.

Så slutade den grekiske filosofens anföranden. Han var en av de största inom sitt släkte och hade blivit troende enligt Jesu evangelium.

Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

160:5.12 (1782.3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782.4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

160:5.14 (1782.5) And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

Kapitel 161. Fortsatta diskussioner med Rodan

⇨ 160

Urantiaboken

162 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 161

FORTSATTA DISKUSSIONER MED RODAN

Sektioner

Introduktion

1. Guds personlighet
2. Jesu gudomliga natur
3. Jesu mänskliga och gudomliga sinne

Introduktion

SÖNDAGEN den 25 september år 29 e.Kr. samlades apostlarna och evangelisterna i Magadan. Efter en lång konferens med sina medarbetare den kvällen överraskade Jesus alla med att meddela att han och de tolv apostlarna tidigt nästa dag skulle ge sig iväg till Jerusalem för att delta i lövhydddefesten. Han instruerade evangelisterna att besöka de troende i Galiléen och kvinnornas kår att för en tid återvända till Betsaida.

När det blev dags att ge sig av till Jerusalem var Natanael och Tomas fortfarande mitt uppe i sina diskussioner med Rodan från Alexandria, och de fick Mästarens tillstånd att stanna kvar i Magadan några dagar. Så kom det sig att medan Jesus och de tio befann sig på väg till Jerusalem var Natanael och Tomas engagerade i en allvarlig debatt med Rodan. Föregående vecka, då Rodan hade framlagt sin filosofi, hade Tomas och Natanael turats om att presentera rikets evangelium för den grekiske filosofen. Rodan upptäckte att han hade blivit väl undervisad om Jesu förkunnelse av en av Johannes Döparens tidigare apostlar, som hade varit hans lärare i Alexandria.

1. GUDS PERSONLIGHET

Det fanns en fråga om vilken Rodan och de två apostlarna hade olika uppfattningar, nämligen Guds personlighet. Rodan antog med lätthet allt som framlades för honom beträffande Guds egenskaper, men han hävdade att Fadern i himlen inte är, inte kan vara, en person så som människan föreställer sig personligheten. Medan apostlarna stötte på svårigheter

PAPER 161

FURTHER DISCUSSIONS WITH RODAN SECTIONS

Introduction

1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

INTRODUCTION

^{161:0.1 (1783.1)} ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Betsaida.

^{161:0.2 (1783.2)} When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. THE PERSONALITY OF GOD

^{161:1.1 (1783.3)} There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove

då de försökte bevisa att Gud är en person, fann Rodan det ännu svårare att bevisa att han inte är en person.

Rodan hävdade att personlighetsfaktumet kräver det samexisterande faktumet att möjlighet finns till en fullständig och ömsesidig kommunikation mellan jämställda varelser, varelser med förmåga till empatisk förståelse. Rodan sade: "För att vara en person måste Gud ha symboler för andekommunikation vilka gör det möjligt för honom att bli fullt förstådd av dem som tar kontakt med honom. Men eftersom Gud är infinit och evig, alla andra varelsers Skapare, följer därav att vad beträffar jämlika varelser är Gud ensam i universum. Det finns ingen som är jämlik med honom; det finns ingen som han på jämlik basis kan kommunicera med. Gud kan förvisst vara upphovet till all personlighet, men som sådan är han transcendent i förhållande till personligheten, precis som Skaparen är ovanför och förmer än den skapade."

Denna tvist bekymrade mycket Tomas och Natanael, och de hade bett Jesus komma till deras undsättning, men Mästaren vägrade att ta del i deras diskussioner. Han sade dock till Tomas: "Det har föga betydelse hurudan ens idé om Fadern är, förutsatt att man andligen känner till idealet om hans infinita och eviga väsen."

Tomas hävdade att Gud helt visst kommunicerar med människan, och att Fadern därför är en person, även enligt Rodans definition. Detta avvisade greken på den grund att Gud inte avslöjar sig själv personligen, att han fortfarande är ett mysterium. Sedan väddade Natanael till sin egen personliga upplevelse av Gud, och det godtog Rodan samt bekräftade att han nyligen hade haft liknande upplevelser, men dessa erfarenheter, påstod han, bevisade endast att Gud är verklig, inte att han har personlighet.

På måndagskvällen gav Tomas upp. Men framemot tisdagskvällen hade Natanael fått Rodan att tro på Faderns personlighet, och han åstadkom denna förändring i grekens synsätt med följande steg i tankegången:

1. Fadern i Paradiset upprätthåller helt visst en jämlik kommunikation med åtminstone två andra varelser, som är helt jämlika med honom och helt lika honom — den Evige Sonen och den Oändlige Anden. Med hänsyn till läran om Treenigheten var greken tvungen att medge att personlighet var möjlig hos den Universelle Fadern. (Det var ett senare betraktande av dessa diskussioner som ledde till en vidgad treenighetsuppfattning hos de tolv apostlarna. Naturligtvis troddes det allmänt att Jesus var den Evige Sonen.)

2. Eftersom Jesus var jämlik med Fadern, och eftersom denne Son hade kunnat manifestera sin personlighet för sina barn på jorden, utgjorde detta fenomen bevis för det faktum, och demonstration av den möjligheten, att alla tre Gudomar hade personlighet, och det avgjorde för evigt frågan om Guds förmåga att kommunicera med människan och människans möjlighet att kommunicera med Gud.

3. Att Jesus hade i sitt förhållande till människan en ömsesidig förbindelse och fulländad kommunikation; att Jesus var Guds Son. Att förhållandet mellan far och son förutsätter jämlikhet i kommunikationen och ömsesidighet i fråga om empatisk förståelse; att Jesus

that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

161:1.2 (1783.4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: "In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature."

161:1.3 (1783.5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: "It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature."

161:1.4 (1784.1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality*.

161:1.5 (1784.2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784.3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man's communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and

och Fadern var ett. Att Jesus samtidigt upprätthöll en förståelsefull kommunikation med både Gud och människa, och att eftersom både Gud och människa förstod betydelsen av symbolerna i Jesu kommunikation, hade både Gud och människa åtminstone de personlighetsattribut som behövs för förmågan att kommunicera sinsemellan. Att Jesu personlighet påvisade Guds personlighet, samtidigt som den på ett övertygande sätt bevisade Guds närvaro i människan. Att två ting som är relaterade till samma ting också är relaterade till varandra.

4. Att personligheten representerar människans högsta begrepp om den mänskliga verkligheten och de gudomliga värdena; att Gud också representerar människans högsta begrepp om den gudomliga verkligheten och de infinita värdena; att Gud därför måste vara en gudomlig och infinit personlighet, en personlighet som tillhör verkligheten fastän den oändligt och evigt överstiger människans begrepp om och definition av personlighet, men det oaktat alltid och universellt en personlighet.

5. Att Gud måste vara en personlighet eftersom han är Skaparen av all personlighet och bestämmelsen för all personlighet. Jesu förkunnelse "Var fullkomliga, likaså som er Fader i himlen är fullkomlig" hade gjort ett enormt intryck på Rodan.

När Rodan hade hört dessa argument sade han: "Jag är övertygad. Jag vill bekänna att Gud är en person om ni tillåter mig att modifiera min bekännelse till en sådan tro genom att jag till det som menas med personlighet anknuter en grupp av utvidgade värden, såsom övermänsklig, transcendent, suprem, infinit, evig, slutlig och universell. Jag är nu övertygad om att fastän Gud måste vara oändligt mycket mer än en personlighet kan han inte vara någonting mindre än det. Jag är nöjd med att kunna avsluta argumenteringen och acceptera Jesus som den personliga uppenbarelse av Fadern och som tillfredsställelsen av logikens, förnuftets och filosofins alla otillfredsställda faktorer.

2. JESU GUDOMLIGA NATUR

Emedan Natanael och Tomas så helt hade godkänt Rodans syn på rikets evangelium, återstod endast en fråga att behandla, nämligen förkunnelsen om Jesu gudomliga natur, en lära som först nyligen hade tillkännagivits offentligt. Natanael och Tomas framförde gemensamt sina uppfattningar om Mästarens gudomliga natur, och följande redogörelse är en koncentrerad och omarbetad presentation i ny version av deras undervisning:

1. Jesus har medgett sin gudomlighet, och vi tror honom. I samband med hans verksamhet har det hänt många märkliga ting, som vi endast kan förstå genom att tro att han är Gudssonen såväl som Människosonen.

2. Hans liv tillsammans med oss belyser idealet för vänskapen mellan människor; endast en gudomlig varelse kunde tänkas vara en sådan mänsklig vän. Han är den mest osjälviska person som vi någonsin har mött. Han är till och med syndarnas vän; han vågar älska sina fiender. Han är mycket lojal mot oss. Fastän han inte tvekar att tillrättavisa oss står det klart för alla att han verkligen älskar oss. Ju bättre man känner

the Father were one. That Jesus maintained at one and the same time understanding communication with both God and man, and that, since both God and man comprehended the meaning of the symbols of Jesus' communication, both God and man possessed the attributes of personality in so far as the requirements of the ability of intercommunication were concerned. That the personality of Jesus demonstrated the personality of God, while it proved conclusively the presence of God in man. That two things which are related to the same thing are related to each other.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man's highest concept of human reality and divine values; that God also represents man's highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man's concept and definition of personality, but nevertheless always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect."

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: "I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied factors in logic, reason, and philosophy."

2. THE DIVINE NATURE OF JESUS

161:2.1 (1785.1) Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan's views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

161:2.3 (1785.3) 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be

honom desto mer älskar man honom. Man charmeras av hans osvikliga tillgivenhet. Under alla dessa år då vi inte har kunnat förstå hans mission har han varit en trogen vän. Fastän han aldrig använder sig av smicker behandlar han oss alla med samma vänlighet; han är alltid ömsint och medlidsam. Han har delat sitt liv och allt annat med oss. Vi är en lycklig sammanslutning; vi har allting gemensamt. Vi tror inte att den som är enbart människa kunde leva ett så oförvitligt liv under så prövande omständigheter.

3. Vi tror att Jesus är gudomlig därför att han aldrig gör fel; han gör inga misstag. Hans visdom är utomordentlig; hans fromhet enastående. Han lever dag för dag i fullkomlig överensstämmelse med Faderns vilja. Han ångrar aldrig överträdelser, ty han bryter aldrig mot någon av Faderns lagar. Han ber för oss och med oss, men han begär aldrig att vi skulle be för honom. Vi tror att han är genomgående fri från synd. Vi tror inte att någon som är enbart människa någonsin gjorde anspråk på att leva ett sådant liv. Han hävdar att han lever ett fulländat liv, och vi erkänner att han gör det. Vår fromhet har sina rötter i ånger, men hans fromhet uppkommer av rättfärdighet. Han påstår sig till och med förlåta synder, och han botar förvisso sjukdomar. Ingen som är enbart människa skulle, om hon är helt normal, påstå sig förlåta synder; det är ett gudomligt privilegium. Och han har förefallit att vara så här fullkomlig i sin rättfärdighet från den tid vi först kom i kontakt med honom. Vi växer till oss i god vilja och kunskap om sanningen, men Mästaren uppvisar från början en mogen rättfärdighet. Alla människor, goda såväl som onda, lägger märke till dessa grunddrag av godhet hos Jesus. Men dock är hans fromhet aldrig påträngande eller uppseendeväckande. Han är både saktmodig och orädd. Han ser ut att godkänna vår tro på hans gudomlighet. Han är antingen det som han utger sig för att vara, eller också är han den största hycklaren och bedragaren som världen någonsin har känt. Vi är övertygade om att han är just det som han påstår sig vara.

4. Hans enastående karaktär och hans fulländade emotionella kontroll övertygar oss om att han är en kombination av mänsklighet och gudomlighet. Han reagerar ofelbart vid åsynen av människans nöd; lidandet lämnar honom aldrig opåverkad. Hans medlidande väcks på samma sätt av fysiskt lidande, mental vånda och andlig sorg. Han inser snabbt och erkänner generöst förekomsten av tro eller någon annan dygd hos sina medmänniskor. Han är så rättvis och opartisk och samtidigt så barmhärtig och hänsynsfull. Han sörjer över människornas andliga egensinnighet och fröjdas när de är villiga att se sanningens ljus.

5. Han förefaller att känna till tankarna i människornas sinnen och förstå deras hjärtans längtan. Han har alltid förståelse för oss då vi är på dåligt humör. Han tycks ha alla våra mänskliga känslor, men hos honom är de storslaget förhålligade. Han älskar intensivt godheten, och lika intensivt hatar han synden. Han har ett övermänskligt medvetande om Gudomens närvaro. Han ber som en människa men uppträder som en Gud. Han ser ut att på förhand veta vad som skall hända; redan nu dristar han sig till att tala om sin död, en mystisk hänvisning på hans framtida förhålligande. Samtidigt som han är vänlig är han också djärv och modig. Han tvekar aldrig att göra sin plikt.

charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery, he does treat us all with equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

161:2.4 (1785.4) 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men, good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he claims to be.

161:2.5 (1785.5) 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

161:2.6 (1786.1) 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

6. Vi är ständigt imponerade av att han besitter övermännisklig kunskap. Knappt går en dag förbi utan att något händer som avslöjar att Mästaren vet vad som försiggår bortom hans omedelbara närvaro. Han förefaller också att känna till sina medarbetares tankar. Han har också utan tvivel kontakt med himmelska personligheter; han lever otvivelaktigt på ett andligt plan långt ovanför oss andra. Allting förefaller att vara öppet för hans enastående insikt. Han ställer frågor till oss bara för att få oss att förstå saker och ting, inte för att få upplysningar.

7. På senast tiden tvekar inte Mästaren att hävda sin övermännisklighet. Från den dag då vi orderades till apostlar fram till dessa dagar har han aldrig nekat till att han kom från Fadern i höjden. Han talar med en gudomlig lärares auktoritet. Mästaren tvekar inte att tillbakavisa de samtida religiösa lärorna och med bestämd auktoritet förkunna det nya evangeliet. Han är övertygande, positiv och auktoritativ. Även Johannes Döparen, när han hörde Jesus tala, förkunnade att denne var Guds Son. Han förefaller att ha allting inom sig. Han har inget behov av folkmassornas stöd; han är oberörd av människornas åsikter. Han är djärv men ändå så fri från högmod.

8. Han talar alltid om Gud som en ständigt närvarande medarbetare i allt vad han gör. Han vandrar omkring och gör gott, ty Gud tycks finnas inom honom. Han framför de mest förvånande påståenden om sig själv och sin mission på jorden, uttalanden som vore absurda om han inte var gudomlig. Han förkunnade en gång: "Innan Abraham fanns, finns jag." Han har definitivt hävdat sin gudomlighet; han påstår sig vara i partnerskap med Gud. Han närpå uttömmar språkets möjligheter när han på olika sätt hävdar sin nära förbindelse med den himmelske Fadern. Han dristar sig rentav att påstå att han och Fadern är ett. Han säger att den som har sett honom har sett Fadern. Han säger och gör alla dessa väldiga ting med en sådan barnalik naturlighet. Han talar om sin förbindelse med Fadern på samma sätt som om sin förbindelse med oss. Han förefaller att vara så säker på Gud, och han talar om dessa relationer på ett så självklart sätt.

9. I sitt böneliv förefaller han att kommunicera direkt med sin Fader. Vi har hört få av hans böner, men dessa få tycks ange att han talar med Gud så att säga ansikte mot ansikte. Han ser ut att känna till framtiden såväl som det förgångna. Han kunde helt enkelt inte vara allt detta, och göra allt detta ovanliga, om han inte vore något mer än en människa. Vi vet att han är mänsklig, vi är säkra på det, men vi är nästan lika säkra på att han också är gudomlig. Vi tror att han är gudomlig. Vi är övertygade om att han är Människosonen och Gudssonen.

När Natanael och Tomas hade avslutat sina överläggningar med Rodan skyndade de vidare mot Jerusalem för att förena sig med de övriga apostlarna, och de nådde fram på fredagen den veckan. Detta hade varit en stor upplevelse i livet för alla dessa tre troende, och de övriga apostlarna lärde sig mycket från Natanaels och Tomas återkallelse av dessa erfarenheter.

Rodan reste tillbaka till Alexandria, där han länge undervisade i sin filosofi vid Megantas skola. Han blev en inflytelserik man under himmelrikets senare skeden. Han var en trofast troende ända till slutet av sina dagar

161:2.7 (1786.2) 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

161:2.8 (1786.3) 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he heard Jesus speak, declared that he was the Son of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

161:2.9 (1786.4) 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, "Before Abraham was, I am." He has definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

161:2.10 (1786.5) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he was a faithful believer to the

på jorden och gav upp sitt liv tillsammans med andra i Grekland när förföljelserna var som värst.

end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. JESU MÄNSKLIGA OCH GUDOMLIGA SINNE

Jesu medvetande om sin gudomlighet växte gradvis i hans sinne ända fram till hans dop. Efter det att han hade blivit fullt medveten om sin gudomliga natur, sin tillvaro före livet som människa och sina universumprivilegier förefaller han att ha haft förmågan att på olika sätt begränsa sin mänskliga medvetenhet om sin gudomlighet. Det förefaller som om han från sitt dop fram till korsfästelsen helt fritt kunde välja om han enbart ville lita till sitt mänskliga sinne eller använda kunskapen både från sitt mänskliga och från sitt gudomliga sinne. Ibland föreföll han att utnyttja endast den information som fanns i hans mänskliga intellekt. Vid andra tillfällen såg han ut att handla på basis av en så fullständig kunskap och visdom att den kunde stå till buds endast genom att utnyttja det övermänskliga innehållet i hans gudomliga medvetande.

Vi kan förstå hans enastående prestationer endast om vi accepterar teorin att han kunde, när han så ville, själv begränsa sitt gudomlighetsmedvetande. Vi är fullt medvetna om att han ofta undanhöll sina medarbetare sin förkunskap om händelser, och att han var medveten om arten av deras tänkande och planerande. Vi förstår att han inte ville att hans anhängare alltför väl skulle veta att han kunde urskilja deras tankar och genomskåda deras planer. Han ville inte höja sig alltför mycket över den föreställning om vad som är mänskligt vilket apostlarna och lärjungarna hyste i sitt sinne.

Det är helt omöjligt för oss att skilja mellan hans sätt att själv begränsa sitt gudomliga medvetande och hans förfarande att dölja sin förhandskunskap och sitt tankeläsande från sina medarbetare. Vi är övertygade om att han använde båda dessa metoder, men vi kan inte alltid i ett givet fall ange vilken metod han kan ha använt. Vi observerade ofta att han handlade utgående endast från det mänskliga innehållet i medvetandet; en stund senare kunde vi se honom i överläggningar med ledarna för universumets himmelska härskaror och urskilja att det gudomliga sinnet utan tvivel var i funktion. Sedan bevitnade vi vid otaliga tillfällen hur denna kombinerade människo- och gudspersonlighet fungerade när den aktiverades av den uppenbarligen fulländade föreningen mellan det mänskliga och det gudomliga sinnet. Här går gränsen för vår kunskap om dylika fenomen. Vi känner faktiskt inte till hela sanningen om detta mysterium.

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully self-conscious of his divine nature, prehuman existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine consciousness.

161:3.2 (1787.4) We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness. We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

161:3.3 (1787.5) We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

Kapitel 162. Vid lövhyddefesten

⇨ 161

Urantiaboken

163 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 162 VID LÖVHYDDEFESTEN

Sektioner

Introduktion

1. Farorna i anslutning till besöket i Jerusalem
2. Det första tempeltalet
3. Kvinnan som ertappades i äktenskapsbrott
4. Lövhyddefesten
5. Predikan över världens ljus
6. Föreläsningen om livets vatten
7. Föreläsningen om andlig frihet
8. Diskussionen med Marta och Maria
9. I Betlehem hos Abner

PAPER 162 AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction

1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

Introduktion

NÄR Jesus begav sig till Jerusalem hade han planer på att vandra genom Samarien, eftersom det var den kortaste vägen. Följaktligen gick de ned längs den östra stranden av sjön och kom via Skytopolis till gränsen av Samarien. Nära mörkrets inbrott sände Jesus Filippus och Matteus över till en by på östra sluttningen av Gilboaberget för att skaffa logi åt sällskapet. Det råkade sig så att dessa bybor var särskilt fördomsfullt inställda till judarna, rentav mer än samarierna i allmänhet, och dessa känslor var särskilt starka just vid den här tiden då så många var på väg till lövhyddefesten. Dessa människor visste inte mycket om Jesus, och de vägrade honom logi för att han och hans medarbetare var judar. När Matteus och Filippus visade sin förnärmelse och meddelade samarierna att de vägrade ta emot Israels Helige, körde de ursinniga byborna ut dem från den lilla staden med käppar och stenar.

Sedan Filippus och Matteus hade återvänt till sina fränder och berättat hur de hade blivit utdrivna från byn steg Jakob och Johannes fram till Jesus och sade: "Mästare, vi ber dig om tillstånd att kalla ned eld från himlen för att förgöra dessa oförsämda och obotfärdiga samarier." Men när Jesus hörde dessa ord om hämnd vände han sig mot Sebedaios söner allvarligt och tillrättavisade dem: "Ni vet inte vad för slags inställning ni lägger i dagen. Hämnd är inget som liknar himmelrikets förhållningssätt. Hellre än att tvista,

INTRODUCTION

^{162:0.1 (1788.1)} WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

^{162:0.2 (1788.2)} After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been driven out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: "Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans." But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: "You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven.

låt oss vandra över till den lilla byn vid vadstället över Jordanfloden.” Sålunda på grund av sektarisk fördomsfullhet beröfvade dessa samarier sig själva äran att få visa universumets Skaparson gästfrihet.

Jesus och de tio apostlarna tillbringade natten i byn nära vadstället vid Jordanfloden. Tidigt nästa morgon gick de över floden, fortsatte vidare mot Jerusalem längs landsvägen öster om floden och kom sent på onsdagskvällen till Betania. Tomas och Natanael anlände på fredagen, då de hade blivit fördröjda av sina överläggningar med Rodan.

Jesus och de tolv stannade i närheten av Jerusalem till slutet av nästa månad (oktober), dvs. ungefär fyra och en halv veckor. Jesus själv gick in i staden endast några få gånger, och dessa korta besök gjordes under lövhyddfestens dagar. Han tillbringade en stor del av oktober tillsammans med Abner och hans medarbetare i Betlehem.

1. FARORNA I ANSLUTNING TILL BESÖKET I JERUSALEM

Långt innan de flydde från Galiléen hade Jesu anhängare enträget bett honom att bege sig till Jerusalem och förkunna rikets evangelium för att hans budskap skulle ha prestigen av att ha predikats i den judiska kulturens och lärdomens centrum. Men nu då han faktiskt hade kommit till Jerusalem för att undervisa fruktade de för hans liv. Då apostlarna visste att judarnas råd hade försökt föra Jesus till Jerusalem för rättegång, och då de kom ihåg Mästarens nyligen upprepade uttalanden att han måste genomgå döden, hade de varit bokstavligen förstummade av hans plötsliga beslut att närvara vid lövhyddfesten. På alla deras tidigare böner om att han skulle bege sig till Jerusalem hade han svarat: ”Tiden är ännu inte inne.” När de nu protesterade av rädsla svarade han endast: ”Men tiden är inne.”

Under lövhyddfesten gick Jesus djärvt in i Jerusalem vid flera tillfällen och undervisade offentligt i templet. Han gjorde det trots att hans apostlar försökte avråda honom. Fastän de länge hade manat honom att förkunna sitt budskap i Jerusalem, var de nu rädda att se honom bege sig in i staden, då de mycket väl visste att de skriftlärdade och fariséerna var inriktade på att döda honom.

Jesu orädda framträdande i Jerusalem gjorde hans anhängare mer än någonsin fövrrade. Många av hans lärjungar, och till och med aposteln Judas Iskariot, hade dristat sig till att tänka att Jesus i all hast hade flytt in i Fenicien därför att han var rädd för judarnas ledare och Herodes Antipas. De förstod inte betydelsen av Mästarens förehavanden. Hans närvaro i Jerusalem, även tvärt emot sina anhängares råd, räckte att för alltid göra slut på alla viskningar om rädsla och feghet.

Under lövhyddfesten såg tusentals troende från alla delar av romarriket Jesus, hörde honom undervisa, och många färdades även ut till Betania för att överlägga med honom om rikets utbredning i deras respektive hemtrakter.

Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford.” Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

162:0.3 (1788.3) Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

162:0.4 (1788.4) Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO JERUSALEM

162:1.1 (1788.5) Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, "The hour has not yet come." Now, to their protests of fear he answered only, "But the hour has come."

162:1.2 (1788.6) During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

162:1.3 (1788.7) Jesus' bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples, and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master's movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

162:1.4 (1788.1) During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

Det fanns många orsaker till att Jesus kunde predika offentligt på tempelgårdarna under festens dagar, och den främsta orsaken var den rädsla som hade kommit över styresmännen vid judarnas råd till följd av att känslorna i hemlighet hade delat sig inom deras egna led. Det var ett faktum att många av medlemmarna av judarnas råd antingen hemligt trodde på Jesus eller annars avgjort var emot hans arresterande under festen, när det fanns ett så stort antal människor i Jerusalem och många av dem antingen trodde på honom eller åtminstone var vänligt inställda till den andliga rörelse som han stödde.

Abners och hans medarbetares bemödanden över hela Judéen hade också gjort mycket för att bygga upp en gynnsam stämning för riket, rentav till den grad att Jesu fiender inte vågade vara alltför frispråkiga i sin opposition. Detta var en av orsakerna till att Jesus offentligt kunde besöka Jerusalem och komma därifrån med livet i behåll. En eller två månader tidigare hade han med säkerhet blivit dödad.

Men Jesu oförväga djärvhet att offentligt framträda i Jerusalem in jagade fruktan hos hans fiender. De var inte beredda på en sådan vågad utmaning. Flera gånger under denna månad gjorde judarnas råd halvhjärtade försök att arrestera Mästaren, men dessa bemödanden misslyckades. Jesu fiender var så häpnade över hans oväntade offentliga framträdande i Jerusalem att de antog att de romerska myndigheterna måste ha lovat honom sitt beskydd. Då de visste att Filippos (Herodes Antipas bror) nästan var anhängare till Jesus, gissade rådets medlemmar att Filippos hade förskaffat Jesus löften om beskydd mot hans fiender. Jesus hade avlägsnat sig från deras domkrets innan de vaknade till insikt om att de hade misstagit sig i tron att hans plötsliga och djärva framträdande i Jerusalem hade berott på ett hemligt samförstånd med de romerska styresmännen.

Endast de tolv apostlarna hade känt till att Jesus ämnade delta i lövhyldefesten när de begav sig från Magadan. Mästarens övriga anhängare blev storligen förvånade när han visade sig på tempelgårdarna och började undervisa offentligt, och de judiska myndigheterna var förvånade bortom all beskrivning då det rapporterades att han undervisade i templet.

Även om Jesu lärjungar inte hade väntat sig att han skulle delta i festen, hyste det överväldigande flertalet av de långväga pilgrimer som hade hört om honom, hopp om att de skulle få se honom i Jerusalem. Och de blev inte heller besvikna, ty vid flera tillfällen undervisade han i Salomons pelargång och annanstans på tempelgårdarna. Dessa anföranden var verkligt den officiella eller formella kungörelsen om Jesu gudomlighet till det judiska folket och till hela världen.

Folkmassorna som lyssnade till Mästarens förkunnelse var delade i sina åsikter. En del sade att han var en god man, en del att han var en profet, en del att han sannerligen var Messias. Andra sade att han var en okynnig orostiftare, att han förde folket vilse med sina märkliga läror. Hans fiender tvekade av rädsla för hans vänligt sinnade anhängare att öppet fördöma honom, medan hans vänner av rädsla för judarnas ledare inte öppet vågade erkänna honom, ty de visste ju att judarnas råd var inställt på att döda honom. Men även hans fiender förundrade sig över hans förkunnelse, då de visste att han inte hade fått undervisning i

^{162:1.5 (1789.2)} There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

^{162:1.6 (1789.3)} The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

^{162:1.7 (1789.4)} But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from their jurisdiction before they awakened to the realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

^{162:1.8 (1789.5)} Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

^{162:1.9 (1790.1)} Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

^{162:1.10 (1790.2)} The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

rabbinernas skolor.

Varje gång Jesus gick in i Jerusalem fylldes hans apostlar av fasa. De blev dag för dag allt mer rädda när de lyssnade till hans allt djärvare uttalanden om naturen av hans mission på jorden. De var inte vana att höra Jesus framföra sådana bestämda anspråk och sådana häpnadsväckande påståenden ens när han predikade bland sina vänner.

2. DET FÖRSTA TEMPELTALET

Den första eftermiddagen då Jesus undervisade i templet satt en anseelig församling och lyssnade till hans ord om den frihet som det nya evangeliet medför och glädjen hos dem som tror det goda budskapet, när en nyfiken åhörare avbröt honom och frågade: "Lärare, hur kommer det sig att du så flytande citerar skrifterna och undervisar folket, när jag har hört att du inte har blivit undervisad i rabbinernas lärdom?" Jesus svarade: "Ingen människa har lärt mig de sanningar jag förkunnar för er. Och denna lära är inte min, utan Hans som har sänt mig. Om någon verkligen vill göra min Faders vilja, skall han förvisso förstå om min lära är från Gud eller om jag talar å egna vägnar. Den som talar å egna vägnar söker sin egen ära, men när jag förkunnar Faderns ord söker jag därmed hans ära som har sänt mig. Men innan ni försöker stiga in i det nya ljuset, borde ni inte snarare följa det ljus som ni redan har? Mose gav er lagen, men hur många av er försöker ärligt uppfylla dess krav? Mose befäller er i denna lag: 'Du skall inte döda.' Men trots detta bud söker vissa av er att döda Människosonen."

När folksamlingen hörde dessa ord började de gråla sinsemellan. En del sade att han var galen, en del att han var besatt av en djävul. Andra sade att detta verkligen var profeten från Galiléen som de skriftlärda och fariséerna länge hade sökt döda. Några sade att de religiösa myndigheterna var rädda för att ofreda honom. Andra trodde att de inte grep honom därför att de hade börjat tro på honom. Efter ett väldigt debatterande steg en från folksamlingen fram och frågade Jesus: "Varför vill styresmännen döda dig?" Jesus svarade: "De religiösa styresmännen vill döda mig för att de känner sig förnärmade av min undervisning om rikets goda budskap, ett evangelium som frigör människan från de betungande traditionerna i en formell religion av ceremonier, vilka dessa lärare till varje pris har beslutat upprätthålla. De omskär i enlighet med lagen på sabbatsdagen, men mig vill de döda för att jag en gång på sabbaten frigjorde en man från lidandets bojor. De följer efter mig på sabbaten för att spionera på mig men vill döda mig för att jag vid ett annat tillfälle beslöt att göra en hårt drabbad man helt och hållet frisk på sabbatsdagen. De vill döda mig därför att de väl vet att om ni uppriktigt tror och vågar acceptera min undervisning, går deras system av traditionell religion under, förstörs för alltid. På så sätt förlorar de makten över det som de har ägnat sitt liv åt, ty de vägrar ståndaktigt att acceptera detta nya och mer ärofulla evangelium om Guds rike. Och nu vädjar jag till var och en av er: Döm inte enligt det yttre skenet, utan döm enligt den sanna andan i denna förkunnelse; döm rättfärdigt."

^{162:1.11 (1790.3)} Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. THE FIRST TEMPLE TALK

^{162:2.1 (1790.4)} The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me the truths which I declare to you. And this teaching is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

^{162:2.2 (1790.5)} When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be overthrown, forever destroyed. Thus will they be deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously."

Sedan frågade en annan: "Ja, Lärare, visst väntar vi på Messias, men när han kommer vet vi att hans framträdande omges av ett mysterium. Vi vet varifrån du är. Du har varit bland dina bröder från början. Befriaren skall komma med makt för att återupprätta tronen i Davids kungarike. Påstår du dig verkligen vara Messias?" Jesus svarade: "Ni påstår att ni känner mig och vet varifrån jag är. Jag önskar att era påståenden vore sanna, ty i den kunskapen skulle ni verkligen finna liv i överflöd. Men jag säger er att jag inte har kommit av mig själv; jag har blivit sänd av Fadern, och han som sände mig är sann och trogen. När ni vägrar att lyssna till mig, vägrar ni att ta emot honom som sände mig. Om ni vill ta emot detta evangelium skall ni lära känna honom som har sänt mig. Jag känner Fadern, ty jag har kommit från Fadern för att förkunna och uppenbara honom för er."

De skriftlärds agenter ville gripa honom, men de var rädda för folksamlingen, ty många trodde på honom. Jesu verksamhet efter hans dop hade blivit välkänd bland hela det judiska folket, och när många av dessa människor berättade om vad som hade hänt sade de till varandra: "Fastän denne lärare är från Galiléen, och även om han inte motsvarar alla våra förväntningar på Messias, undrar vi om befriaren när han kommer verkligen skall göra något mer förunderligt än denne Jesus från Nasaret redan har gjort."

När fariséerna och deras agenter hörde folket tala på detta sätt rådgjorde de med sina ledare och beslöt att något genast borde göras för att sätta stopp för Jesu offentliga framträdanden på tempelgårdarna. Allmänt taget ville judarnas ledare undvika en sammanstötning med Jesus, ty de trodde att de romerska myndigheterna hade lovat honom immunitet. De kunde inte finna någon annan förklaring till hans djärvhet att vid den här tiden komma till Jerusalem. Men styresmännen vid judarnas råd trodde inte helt på detta rykte. De resonerade att de romerska makthavarna inte skulle göra något sådant i hemlighet och utan att den judiska nationens högsta styrande organ visste om det.

Följaktligen sändes Eber, en behörig tjänsteman vid judarnas råd, tillsammans med två assistenter för att arrestera Jesus. Då Eber banade sig fram mot Jesus sade Mästaren: "Var inte rädd för att närma dig. Kom närmare medan du lyssnar till min undervisning. Jag vet att du har sänts för att arrestera mig, men du bör förstå att ingenting kan hända Människosonen förrän hans tid är inne. Du är inte fientligt inställd mot mig. Du kommer bara för att utföra dina överordnades befallning, och även dessa judarnas styresmän tror sannerligen att de tjänar Gud när de i hemlighet strävar efter att förgöra mig."

"Jag hyser ingen illvilja mot någon av er. Fadern älskar er, och därför längtar jag efter er befrielse från fördomsfullhetens trældom och traditionens mörker. Jag erbjuder er livets frihet och frälsningens glädje. Jag förkunnar den nya och levande vägen, frigörelse från det onda och brytande av syndens bojar. Jag har kommit för att ni må ha liv, och ha det för evigt. Ni försöker bli av med mig och min oroande förkunnelse. Om ni blott kunde inse hur liten tid jag är kvar hos er! Om blott en kort tid beger jag mig till honom som sände mig till denna värld. Och då kommer många av er att flitigt söka efter mig, men ni finner mig inte, ty dit jag snart går

^{162:2.3 (1791.1)} Then said another inquirer: "Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David's kingdom. Do you really claim to be the Messiah?" And Jesus replied: "You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent by the Father, and he who sent me is true and faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you."

^{162:2.4 (1791.2)} The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus' work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said among themselves: "Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done."

^{162:2.5 (1791.3)} When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

^{162:2.6 (1791.4)} Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: "Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God's service when they secretly seek my destruction."

^{162:2.7 (1792.1)} "I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot come. But all who truly seek to

kan ni inte komma. Men alla som verkligen försöker finna mig skall en gång uppnå det liv som leder fram till min Fader.”

Några av hans bespottare sade till varandra: ”Vart tänker mannen gå, eftersom vi inte skall finna honom? Tänker han bosätta sig bland grekerna? Tänker han förgöra sig själv? Vad kan han mena med att säga att han snart skall bege sig bort från oss, och att vi inte kan gå dit han går?”

Eber och hans medhjälpare vägrade att arrestera Jesus; de återvände till sin mötesplats utan honom. När därför överstepräster och fariséerna läxade upp Eber och hans medhjälpare för att de inte hade tagit Jesus med sig, svarade Eber endast: ”Vi var rädda för att arrestera honom mitt i folksamlingen därför att många tror på honom. Dessutom har vi aldrig hört en människa tala så som han. Det finns något utöver det vanliga hos denne lärare. Det skulle göra er alla gott att gå över och höra honom.” När de ledande rådsherrarna hörde dessa ord blev de förvånade och sade hånfullt åt Eber: ”Har du också blivit vilseledd? Börjar du också tro på denne bedragare? Har du hört att någon av våra lärda män eller någon av rådsherrarna skulle tro på honom? Har någon av de skriftlärda eller av fariséerna vilseförts av hans sluga förkunneelse? Hur kommer det sig att denna okunniga folksamling som inte känner lagen eller profeterna påverkar dig med sitt beteende? Vet du inte att sådana olärda människor är förbannade? Då svarade Eber: ”Rätt så, mina herrar, men denne man talar ord av nåd och hopp till folket. Han uppmuntrar de nedslagna, och hans ord tröstade även våra själar. Vad kan det vara för fel med denna förkunneelse, även om han kanske inte är skrifternas Messias? Dessutom, kräver inte vår lag rättvisa? Dömer vi en människa utan att höra honom?” Ledaren för judarnas råd ilsknade till mot Eber, vände sig mot honom och sade: ”Har du blivit galen? Är kanske du också från Galiléen? Forska i skrifterna, så skall du finna att ingen profet, än mindre Messias, kommer från Galiléen.”

Judarnas råd upplöstes under förvirring, och Jesus drog sig tillbaka till Betania för natten.

3. KVINNAN SOM ERTAPPADES I

ÄKTENSKAPSBROTT

Det hände under detta besök i Jerusalem att Jesus fick att göra med en viss beryktad kvinna som fördes inför honom av hennes anklagare och hans fiender. Den förvanskade uppteckning som ni har om denna episod antyder att kvinnan hade förts inför Jesus av de skriftlärda och fariséerna, och att Jesus behandlade dem på ett sätt som antydde att dessa religiösa ledare för judarna själva kanske skulle ha gjort sig skyldiga till osedlighet. Jesus visste mycket väl att fastän dessa skriftlärda och fariséer var andligen blinda och intellektuellt fördomsfulla på grund av sin traditionsbundenhet, så måste de dock räknas till den tidens och generationens mest fulländat moraliska män.

Det som verkligen hände var följande: Tidigt på festens tredje morgon, då Jesus närmade sig templet, möttes han av en grupp agenter anställda av judarnas råd, och de släpade med sig en kvinna. När de kom närmare sade deras talesman: ”Mästare, den här

find me shall sometime attain the life that leads to my Father's presence.”

^{162:2.8 (1792.2)} Some of the scoffers said among themselves: “Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?”

^{162:2.9 (1792.3)} Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: “We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him.” And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: “Are you also led astray? Are you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets? Do you not know that such untaught people are accursed?” And then answered Eber: “Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?” And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: “Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah.”

^{162:2.10 (1792.4)} The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

^{162:3.1 (1792.5)} It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil repute who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt with them as to indicate that these religious leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

^{162:3.2 (1793.1)} What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: “Master,

kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. Moses lag föreskriver ju att vi skall stena en sådan kvinna. Vad säger du bör göras med henne?"

Jesu fiender hade planerat att om han stödde Moses lag, som krävde att en lagbrytare som hade bekant skulle stenas, så skulle han råka i svårigheter med de romerska makthavarna, vilka hade förvägrat judarna rätten att ålägga dödsstraff utan en romersk domstols godkännande. Om han förbjöd stenandet av kvinnan, så skulle de anklaga honom inför judarnas råd för att han satte sig över Mose och judisk lag. Om han ingenting sade, skulle de anklaga honom för feghet. Men Mästaren klarade upp situationen så att hela planen föll ihop på sin egen tarvlighet.

Denna en gång täcka kvinna var hustru till en lågsint invånare i Nasaret, en man som hade varit en plågoande för Jesus under hela hans ungdomstid. Mannen, som hade gift sig med denna kvinna, tvingade henne högst skamligt att tjäna deras uppehälle genom att sälja sin kropp. Han hade kommit upp till festen i Jerusalem så att hans hustru på detta sätt skulle kunna prostituera sina fysiska behag för att tjäna pengar. Han hade träffat ett avtal med de judiska rådsherrarnas lakejer att på detta sätt förråda sin egen hustru i hennes kommersialiserade last. Så kom de med kvinnan och hennes brottskumpan i syfte att snärja Jesus till att göra något uttalande som kunde användas mot honom om han arresterades.

Jesus såg ut över folkhopen och observerade hennes man stående bakom de andra. Han visste vad slags karl denne var och fattade att han hade del i den föraktliga transaktionen. Jesus gick först runt till nära det ställe där den fördärvade maken stod och skrev några ord i sanden, vilka fick mannen att snabbt avlägsna sig. Sedan kom han tillbaka framför kvinnan och skrev igen på marken avsett för hennes tilltänkta anklagare. När de läste hans ord gav de sig också iväg en efter en. När Mästaren för tredje gången hade skrivit i sanden avlägsnade sig också kvinnans brottskumpan, så att när Mästaren reste sig från sitt skrivande såg han kvinnan stå där ensam framför sig. Jesus sade: "Kvinna, var är dina anklagare? Blev ingen kvar för att stena dig?" Kvinnan lyfte blicken och svarade: "Nej, Herre." Då sade Jesus: "Jag vet hur det förhåller sig med dig, inte heller jag dömer dig. Gå din väg i frid." Denna kvinna, Hildana, övergav sin ondsinta man och anslöt sig till rikets lärjungar.

4. LÖVHYDDEFESTEN

Närvaron av folk från hela den kända världen, från Spanien till Indien, gjorde lövhydefesten till ett idealiskt tillfälle för Jesus att för första gången offentligt förkunna hela sitt evangelium i Jerusalem. Under denna högtid bodde människorna till stor del ute i det fria, i lövhyddor. Det var skörde festen, och då den inföll under de svala höstmånaderna deltog de judar som bodde utspridda i världen mer allmänt i den här högtiden än i påsken vid vinterns slut eller i pingsten vid början av sommaren. Apostlarna fick äntligen se sin Mästare djärvt kungöra sin mission på jorden inför hela världen så att säga.

this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done with her?"

^{162:3.3 (1793.2)} It was the plan of Jesus' enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

^{162:3.4 (1793.3)} This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

^{162:3.5 (1793.4)} Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman's companion in evil took his departure, so that, when the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him. Jesus said: "Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?" And the woman, lifting up her eyes, answered, "No man, Lord." And then said Jesus: "I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace." And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

4. THE FEAST OF TABERNACLES

^{162:4.1 (1793.5)} The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

Detta var högtidernas högtid, ty under den här tiden kunde varje offer förrättas som inte hade förrättats vid de övriga högtiderna. Vid detta tillfälle togs offergåvorna till templet emot; det var en kombination av semesternöjen och högtidliga riter av religiös dyrkan. Det här var en tid av glädje som omfattade hela släktet, blandat med offer, levitiska sånger och prästernas högtidliga stötar i silvertrumpeterna. Om kvällen var detta imponerande skådespel, med templet och dess skaror av pilgrimer, praktfullt upplyst av de stora kandelabrar som brann klart på kvinnornas gård samt av skenet från mängder av facklor som var uppställda kring tempelgårdarna. Hela staden var grant utsmyckad utom Antonias romerska borg som i dyster kontrast såg ned på denna festliga och andaktsfulla scen. Hur hatade inte judarna denna ständigt närvarande påminnelse om det romerska oket!

Under festen offrades sjuttio oxar, som symboliserade de sjuttio hedna nationerna. Ceremonin med vattenutgjutandet symboliserade den gudomliga andens utgjutande. Denna vattenceremoni följde på prästernas och leviternas procession i soluppgången. Andaktsutövarna skred utför de trappsteg som ledde från Israels gård till kvinnornas gård medan upprepade trumpetstötar blåstes på silvertrumpeterna. Sedan vandrade de trogna vidare mot den Vackra porten, som öppnade sig mot icke-judarnas gård. Här vände de sig om mot väster, upprepade sina psalmsånger och fortsatte sin marsch mot det symboliska vattnet.

Under festens sista dag leddes den liturgiska ceremonin av närmare fyrahundrafemtio präster och motsvarande antal leviter. I gryningen samlades pilgrimerna från alla delar av staden, och var och en bar i högra handen en kärve av myrten-, vide- och palmkvistar, medan var och en i vänstra handen bar en kvist av paradissäppet — citronen, den "förbjudna frukten". Dessa pilgrimer delade sig i tre grupper för denna tidiga morgonceremoni. En grupp stannade kvar i templet för att närvara vid morgonens offerförrättningar; den andra gruppen tågade ut från staden till nära Maza nedanför Jerusalem för att skära videkvistarna till att smycka offeraltaret med, medan den tredje gruppen bildade en procession som tågade från templet efter vattenprästen, som till ljudet från silvertrumpeterna bar den gyllene bägaren, som skulle fyllas med det symboliska vattnet, ut genom Ofel till det ställe nära Siloam där Källporten var belägen. Sedan den gyllene bägaren hade fyllts vid Siloadammen, tågade folket tillbaka till templet in genom Vattenporten och direkt till prästernas gård, där prästen som bar vattenbägaren fick sällskap av den präst som bar vinet för dryckoffret. Båda prästerna steg sedan fram till de silverrännor som ledde till altarfoten och hällde innehållet i bägarna i trattarna. Utförandet av denna vin- och vattentömningsrit var signalen för de församlade pilgrimerna att turvis med leviterna börja sjunga psalmerna från 113 t.o.m. 118. När de upprepade dessa verser brukade de vifta med sina kärvar vid altaret. Sedan följde dagens offerförrättningar, samtidigt som dagens psalm upplästes. Psalmen för högtidens sista dag var den åttioandra, börjande med den femte versen.

162:4.2 (1794.1) This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

162:4.3 (1794.2) Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

162:4.4 (1794.3) On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow, and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the "forbidden fruit." These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to near Siloam, where was located the fountain gate. After the golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests, where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. PREDIKAN ÖVER VÄRLDENS LJUS

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

På kvällen den näst sista dagen under festen, när scenen var klart upplyst av ljuset från kandelabrarna och facklorna, reste sig Jesus upp mitt i den samlade folkmassan och sade:

"Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus. Samtidigt som ni tar er friheten att åtala mig och gör anspråk på att sitta som mina domare, förklarar ni att om jag vittnar om mig själv, så kan mitt vittnesbörd inte vara giltigt. Men aldrig kan den skapade sitta till doms över Skaparen. Även om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd för evigt sant, ty jag vet varifrån jag kom, vem jag är och vart jag går. Men ni som vill döda Människosonen vet inte varifrån jag kom, vem jag är eller vart jag går. Ni dömer endast enligt köttets yttre sken; ni inser inte andens realiteter. Jag dömer ingen, inte ens min ärkefiende. Men om jag beslöt mig för att döma, vore min dom riktig och rättfärdig, ty jag skulle inte döma ensam utan i samråd med min Fader som har sänt mig till världen och som är källan till all sann dom. Ni medger ju att ett vittnesbörd av två tillförlitliga personer kan godtas — nå väl, jag vittnar om dessa sanningar; så gör också min Fader i himlen. Och när jag sade er detta igår, frågade ni i ert mörker: 'Var är din Fader?' Sannerligen, ni känner varken mig eller min Fader, ty om ni hade känt mig, skulle ni också ha känt Fadern.

"Jag har redan sagt er att jag går bort, och att ni kommer att söka efter mig men ni kommer inte att finna mig, ty dit jag går kan ni inte komma. Ni som vill förkasta detta ljus hör hemma här nere; jag är ovanifrån. Ni som föredrar att sitta i mörkret tillhör denna värld; jag tillhör inte denna värld, och jag lever i det eviga ljuset från ljusets Fader. Ni har alla haft rikligt med tillfällen att lära er vem jag är, men ni skall ändå få andra bevis som bekräftar Människosonens identitet. Jag är livets ljus, och var och en som avsiktligt och med full förståelse tillbakavisar detta frälsande ljus skall dö i sina synder. Mycket har jag att säga er, men ni kan inte motta mina ord. Men han som har sänt mig är sann och trogen; min Fader älskar även sina felande barn. Och allt som min Fader har talat, förkunnar jag också för världen.

"När Människosonen har upplyfts, då skall ni alla förstå att jag är han, och att jag inte har gjort något av mig själv utan endast så som Fadern har lärt mig. Jag talar dessa ord till er och era barn. Och han som har sänt mig är även nu med mig. Han har inte lämnat mig ensam, för jag gör alltid det som behagar honom."

När Jesus på detta sätt undervisade pilgrimerna på tempelgårdarna, började många tro på honom. Ingen vågade gripa honom.

6. FÖRELÄSNINGEN OM LIVETS VATTEN

Den sista dagen, den stora festdagen, då processionen från Siloadammen passerade genom tempelgårdarna och genast efter det att prästerna hade hållit ut vattnet och vinet på altaret, sade Jesus där han stod bland pilgrimerna: "Om någon är törstig, må han komma till mig och dricka. Från Fadern i höjden kommer jag med livets vatten till denna värld. Den som tror på mig skall bli fylld med den ande som detta vatten

162:5.1 (1794.4) On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

162:5.2 (1795.1) "I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father, who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted — well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, 'Where is your Father?' Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

162:5.3 (1795.2) "I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

162:5.4 (1795.3) "When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight."

162:5.5 (1795.4) As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

162:6.1 (1795.5) On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: "If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this

företrädare, ty även skriften säger: 'Ut ur honom skall flyta fram floder av levande vatten.' När Människosonen har slutfört sitt arbete på jorden skall den levande Sanningens Ande utgjutas över allt kött. De som tar emot denna ande, skall aldrig mer känna andlig törst."

Jesus avbröt inte gudstjänsten för att säga dessa ord. Han tilltalade andaktsutövarna genast efter det att man hade sjungit Hallelu, den besvarande skiftläsningen av psalmerna, åtföljd av viftandet med kvistarna framför altaret. Just här fanns en paus medan offren gjordes i ordning, och det var i den stunden som pilgrimerna fick höra Mästarens fascinerande röst förkunna att han var den som ger levande vatten åt varje själ som törstar efter ande.

När denna tidiga morgongudstjänst var till ända fortsatte Jesus att undervisa folksamlingen och sade: "Har ni inte läst i skriften: 'Se, så som vattnet utgjuts över den torra marken och sprids ut över den brända jorden, så skall jag utgjuta helighetens ande över era barn, till välsignelse även för era barnbarn'? Varför skall ni törsta fortfarande efter andens inverkan medan ni söker vattna era själar med människotraditioner, som hålls ut från den ceremoniella tempeltjänstens brustna bägare? Det som ni ser försiggå i olika delar av detta tempel är det sätt på vilket era fäder sökte symbolisera utgivningen av den gudomliga anden till trons barn, och ni har gjort väl i att hålla dessa symboler levande ända fram till denna dag. Men nu har uppenbarelsen om andarnas Fader kommit till denna generation genom hans Sons utgivning, och allt detta kommer förvisso att följas av utgivningen av Faderns och Sonens ande till människobarnen. För var och en som har tro skall denna andeutgivning bli den sanna lärare som undervisar om vägen till evigt liv, till livets sanna vatten i himmelriket på jorden och i Faderns Paradis ovan där."

Jesus fortsatte att besvara frågor både från folksamlingen och från fariséerna. En del tänkte att han var en profet, en del trodde att han var Messias. Andra sade att han inte kunde vara Kristus, eftersom han var från Galiléen, och att Messias måste återupprätta Davids tron. Men de vågade inte arrestera honom.

7. FÖRELÄSNINGEN OM ANDLIG FRIHET

På eftermiddagen den sista högtidsdagen, efter att apostlarna hade misslyckats i sina försök att övertala Jesus att fly från Jerusalem, gick han igen in i templet för att undervisa. Då han fann en stor grupp troende samlad i Salomons pelargång, talade han till dem och sade:

"Om mina ord förblir hos er och ni vill göra min Faderns vilja, då är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria. Jag vet hur ni tänker svara mig: Vi är Abrahams barn, och vi är inte slavar under någon; hur skall vi då bli fria? Må så vara, men jag talar inte om yttre underkastelse under en annans välde; jag avser själens friheter och rättigheter. Sannerligen, sannerligen säger jag er: var och en som syndar är slav under synden. Och ni vet att slaven sannolikt inte stannar i sin herres hus för alltid.

water represents, for even the Scriptures have said, 'Out of him shall flow rivers of living waters.' When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst."

^{162:6.2 (1795.6)} Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

^{162:6.3 (1796.1)} At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: "Have you not read in the Scripture: 'Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children's children'? Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father's Paradise over there."

^{162:6.4 (1796.2)} And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David's throne. Still they dared not arrest him.

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

^{162:7.1 (1796.3)} On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem, Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon's Porch, he spoke to them, saying:

^{162:7.2 (1796.4)} "If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another's rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And you know that the bond servant is not likely to abide

Ni vet också att sonen får förbli i sin faders hus. Om nu Sonen gör er fria, gör er till söner, blir ni verkligen fria.

"Jag vet att ni härstammar från Abraham, men era ledare vill döda mig för att mitt ord inte har tillåtits ha dess omvandlande inverkan i deras hjärtan. Deras själar är förseglade av fördomsfullhet och förblindade av hämndlysten stolthet. Jag förkunnar för er den sanning som den evige Fadern visar mig, medan dessa vilseledda lärare försöker göra vad de har lärt sig endast av sina jordiska fäder. Och när ni svarar att Abraham är er fader, säger jag er att om ni vore Abrahams barn, skulle ni göra vad Abraham gjorde. En del av er tror på min undervisning, men andra strävar efter att förgöra mig därför att jag har sagt er sanningen, som jag har fått från Gud. Så behandlade inte Abraham sanningen från Gud. Jag inser att några av er har bestämt sig för att göra den ondes gärningar. Om Gud vore er Fader skulle ni känna mig och älska den sanning som jag uppenbarar. Vill ni inte se att jag har utgått från Fadern, att Gud har sänt mig, att jag inte gör detta arbete av mig själv? Varför förstår ni inte mina ord? Är det för att ni har valt att bli den ondes barn? Om ni är mörkets barn, vill ni knappast vandra i ljuset av den sanning som jag uppenbarar. Ondskans barn följer endast i spåren efter sin fader, som var en bedragare och som inte stod för sanningen därför att någon sanning till slut inte fanns hos honom. Men nu kommer Människosonen, som talar sanning och lever enligt den, och många av er vägrar att tro.

"Vem av er förklarar mig skyldig till synd? Om jag således förkunnar och i mitt liv följer sanningen som Fadern har visat mig, varför tror ni mig då inte? Den som tillhör Gud lyssnar gärna till Guds ord. Därför lyssnar många av er inte till mina ord, för att ni inte tillhör Gud. Era lärare har rentav dristat sig till att säga att jag utför mina gärningar med djävulsfurstens kraft. En här intill har just sagt att jag är besatt av en djävul, att jag är ett djävulens barn. Men alla ni som är ärliga mot era egna själar vet mycket väl att jag inte är någon djävul. Ni vet att jag ärar Fadern även när ni skändar mig. Jag söker inte min egen ära, endast min Paradisfaders ära. Och jag dömer er inte, ty det finns en som dömer för mig.

"Sannerligen, sannerligen säger jag till er som tror på evangeliet, att den som bevarar detta sanningens ord levande i sitt hjärta skall aldrig se döden. Och nu säger en skriftlärare alldeles intill mig att detta uttalande bevisar att jag är besatt av en djävul, eftersom ju Abraham är död och profeterna likaså. Och han frågar: 'Är du så mycket större än Abraham och profeterna att du vågar stå här och säga att den som bevarar ditt ord inte skall se döden? Vem tror du dig vara att du vågar yttra sådana händelser?' Och jag säger till alla sådana, att om jag förhållig mig själv, är min härlighet ingenting värd. Men det är Fadern som skall förhållig mig, den samme Fader som ni kallar Gud. Men ni har inte lyckats lära känna denne er Gud och min Fader, och jag har kommit för att föra er samman, för att visa er hur ni verkligen blir Guds söner. Fastän ni inte känner Fadern, känner jag sannerligen honom. Även Abraham fröjdade sig över att få se min dag, och genom sin tro såg han den och glädde sig."

När de otroende judarna och det judiska rådets agenter som nu hade samlats fick höra dessa ord

forever in the master's house. You also know that the son does remain in his father's house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

162:7.3 (1796.5) "I know that you are Abraham's seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

162:7.4 (1797.1) "Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

162:7.5 (1797.2) "Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: 'Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?' And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad."

162:7.6 (1797.3) When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time

ställdes de till tumult när de ropade: "Du är inte femtio år, och ändå säger du dig ha sett Abraham; du är ett djävulens barn!" Jesus kunde inte fortsätta föreläsningen. När han avlägsnade sig sade han endast: "Sannerligen, sannerligen säger jag er: jag är innan Abraham blev till" Många av dem som inte trodde rusade fram för att finna stenar att stena honom med, och det judiska rådets agenter sökte arrestera honom, men Mästaren lyckades ta sig snabbt genom tempelgångarna och undkom till en hemlig mötesplats nära Betania, där Marta, Maria och Lasaros väntade på honom.

8. DISKUSSIONEN MED MARTA OCH MARIA

Det hade arrangerats att Jesus tillsammans med Lasaros och hans systrar skulle logera i en väns hus, medan apostlarna var utspridda här och var i små grupper. Dessa försiktighetsåtgärder hade vidtagits därför att de judiska myndigheterna igen hade blivit djärva i sina planer på att arrestera Jesus.

I årtal hade dessa tre haft för vana att lämna allt och lyssna till Jesu förkunnelse närhelst han råkade besöka dem. Sedan de hade förlorat sina föräldrar hade Marta övertagit ansvaret för hemmets sysslor, och därför gjorde hon också nu förberedelser för att servera kvällsmaten, medan Lasaros och Maria satt vid Jesu fötter och insöp hans vederkvickande undervisning. Det bör nämnas att Marta lät sig onödigtvis distraheras av många onödiga uppgifter och tyngdes av många triviala bekymmer; sådan var hennes läggning.

Medan Marta sysselsatte sig med alla dessa förmenta uppgifter störde det henne att Maria ingenting gjorde för att hjälpa till. Därför gick hon fram till Jesus och sade: "Mästare, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig ensam för att ordna med kvällsmaten? Vill du inte be henne komma och hjälpa mig?" Jesus Svarade: "Marta, Marta, varför gör du dig alltid bekymmer för så mycket och oroar dig för så många obetydigheter? Endast en sak är verkligen viktig, och eftersom Maria har valt denna goda och nödvändiga del skall jag inte ta den ifrån henne. Men när skall ni båda lära er att leva så som jag har lärt er: att båda tjäna i samverkan och båda vederkvicka era själar i samförstånd? Kan ni inte lära er att allt har sin tid — att de mindre sakerna i livet bör ge vika för himmelrikets större ting?"

9. I BETLEHEM HOS ABNER

Under hela veckan efter lövhyddefesten samlades massor av troende i Betania och fick undervisning av de tolv apostlarna. Judarnas råd gjorde inget försök att ofreda dessa möten eftersom Jesus inte var närvarande. Han arbetade under hela denna tid tillsammans med Abner och hans medarbetare i Betlehem. Dagen efter festens avslutning hade Jesus begett sig till Betania, och han undervisade inte igen i templet under denna resa till Jerusalem.

Vid den här tiden hade Abner sitt högkvarter i Betlehem, och från detta centrum hade många arbetare

heard these words, they raised a tumult, shouting: "You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!" Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, "Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am." Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

^{162:8.1 (1797.4)} It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

^{162:8.2 (1797.5)} For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus' feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

^{162:8.3 (1798.1)} As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: "Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?" Jesus answered: "Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the greater things of the heavenly kingdom?"

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

^{162:9.1 (1798.2)} Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

^{162:9.2 (1798.3)} At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and

sänts till städerna i Judéen och södra Samarien och till och med till Alexandria. Inom några dagar efter Jesu ankomst fullbordade han tillsammans med Abner arrangemangen för att sammanjämka de två apostlagruppernas arbeten.

Under hela sitt besök vid lövhyddefesten hade Jesus fördelat sin tid ungefär lika mellan Betania och Betlehem. I Betania tillbringade han en ansevärd tid tillsammans med sina apostlar. I Betlehem gav han Abner och de övriga tidigare apostlarna till Johannes mycken undervisning. Det var denna nära kontakt som till slut fick dem att tro på honom. Dessa tidigare apostlar till Johannes Döparen var imponerade av det mod som Jesus uppvisade i sin offentliga undervisning i Jerusalem samt av den empatiska förståelse som de upplevde i hans privata undervisning i Betlehem. Dessa faktorer vann slutligt och helt var och en av Abners medarbetare för att helhjärtat acceptera riket och allt som ett sådant steg innebar.

Innan Mästaren för sista gången lämnade Betlehem ordnade han så att de alla skulle förena sig med honom i den gemensamma ansträngning som skulle föregå avslutandet av hans jordiska livsskede i köttlig gestalt. Man kom överens om att Abner och hans medarbetare i en nära framtid skulle förena sig med Jesus och de tolv i Magadan park.

I enlighet med denna överenskommelse förenade Abner och hans elva kamrater sitt öde med Jesus och de tolv i början av november och arbetade tillsammans med dem som en enda organisation ända fram till korsfästelsen.

I slutet av oktober drog sig Jesus och de tolv tillbaka från Jerusalems omedelbara omgivning. Söndagen den 30 oktober lämnade Jesus och hans medarbetare staden Efraim, där han hade vilat i avskildhet under några dagar. De vandrade längs landsvägen väster om Jordanfloden direkt till Magadan park och kom fram sent på eftermiddagen onsdagen den 2 november.

Apostlarna kände sig storligen lättade av att ha Mästaren tillbaka på vänskaplig mark. De uppmanade honom inte längre att gå upp till Jerusalem för att förkunna rikets evangelium.

southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

^{162:9.3 (1798.4)} Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem. These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

^{162:9.4 (1798.5)} Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

^{162:9.5 (1798.6)} In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

^{162:9.6 (1798.7)} In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

^{162:9.7 (1798.1)} The apostles were greatly relieved to have the Master back on friendly soil; no more did they urge him to go up to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom.

Kapitel 163. Ordinationen av de sjuttio i Magadan

⇨ 162

Urantiaboken

164 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 163 ORDINATIONEN AV DE SJUTTIO I MAGADAN

Sektioner

Introduktion

1. Ordinationen av de sjuttio
2. Den rike ynglingen och andra
3. Diskussionen om förmögenhet
4. Farväl till de sjuttio
5. Lägre flyttas till Pella
6. De sjuttios återkomst
7. Förberedelse för den sista missionsfärden

Introduktion

NÅGRA dagar efter det att Jesus och de tolv hade återvänt från Jerusalem till Magadan anlände Abner och en grupp om ungefär femtio lärjungar från Betlehem. Vid den här tiden hade också evangelistkåren, kvinnornas kår och omkring hundrafemtio andra trogna och prövade lärjungar från alla delar av Palestina samlats i lägre vid Magadan. Sedan Jesus och de tolv hade ägnat några dagar åt umgänge och omorganisation av lägre inledde de en intensiv utbildningskurs för denna speciella grupp av troende, och från denna välutbildade och erfarna samling av lärjungar utvalde Mästaren senare sjuttio lärare och sände ut dem för att förkunna rikets evangelium. Denna regelbundna undervisning inleddes fredagen den 4 november och fortgick till sabbaten den 19 november.

Jesus höll ett föredrag för denna grupp varje morgon. Petrus undervisade om metoder för offentlig förkunnelse. Natanael instruerade dem i konsten att undervisa. Tomas redogjorde för hur man besvarar frågor, medan Matteus gav anvisningar om hur man organiserar gruppernas finanser. Också de övriga apostlarna deltog i denna utbildning i enlighet med sina speciella erfarenheter och naturliga talanger.

1. ORDINATIONEN AV DE SJUTTIO

De sjuttio ordinerades av Jesus på sabbatseftermiddagen den 19 november i lägre vid

PAPER 163 ORDINATION OF THE SEVENTY AT MAGADAN

SECTIONS

Introduction

1. Ordination of the Seventy
2. The Rich Young Man and Others
3. The Discussion about Wealth
4. Farewell to the Seventy
5. Moving the Camp to Pella
6. The Return of the Seventy
7. Preparation for the Last Mission

INTRODUCTION

^{163:0.1 (1800.1)} A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

^{163:0.2 (1800.2)} Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization of their group finances. The other apostles also participated in this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

^{163:1.1 (1800.3)} The seventy were ordained by Jesus on Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan

Magadan, och Abner utnämndes till ledare för dessa evangelieförkunnare och -lärare. Denna kår om sjuttio medlemmar bestod av Abner och tio av Johannes tidigare apostlar, femtioen av de tidigare evangelisterna och åtta andra lärjungar som hade utmärkt sig i rikets tjänst.

Vid tvåtiden denna sabbatseftermiddag, mellan regnskurarna, samlades ett sällskap av troende, utökat genom ankomsten av David och flertalet av hans budbärare och uppgående till över fyrahundra personer, vid stranden av Galileiska sjön för att bevittna ordinationen av de sjuttio.

Innan Jesus lade sina händer på de sjuttios huvuden för att ordinera dem till evangelieförkunnare, höll han tal till dem och sade: "Skörden är förvisso stor, men arbetarna få; därför uppmanar jag er alla att be till skördens Herre att han sänder ut flera arbetare till sin skörd. Jag står i begrepp att avskilja er till rikets budbärare; jag skall snart sända er till judar och icke-judar som lamm in bland vargar. När ni går ut, två och två, råder jag er att inte ta med er vare sig penningpung eller extra klädesplagg, ty på detta första missionsuppdrag går ni ut endast för en kort tid. Stanna inte på er väg för att hälsa, utan ägna er endast åt ert arbete. Alltid när ni kommer in i ett hem för att stanna, så säg först: 'Frid vare över detta hem.' Och om det bor fridens folk där, skall ni stanna; om ej, då skall ni avlägsna er. Och sedan ni har valt detta hem, stanna där under tiden ni vistas i den staden, och ät och drick det som bjuds er. Och ni gör detta för att arbetaren är förtjänt av sitt uppehälle. Flytta inte från hus till hus för att ett bättre logi kanske erbjuds. Kom ihåg, när ni går ut och förkunnar frid på jorden och god vilja mellan människor, att ni måste strida med bittra fiender som har bedragit sig själva; var därför kloka som ormar medan ni också är harmlösa som duvor.

"Och överallt dit ni går, predika och säg: 'Himmelriket är nära.' Och vårda er om alla som må vara mentalt eller kroppsligt sjuka. Frikostigt har ni fått del av rikets goda ting; ge därför frikostigt vidare. Om människorna i någon stad tar emot er, skall de finna ett rikligt inträde i Faderns rike; men om människorna i någon stad vägrar att ta emot detta evangelium skall ni dock förkunna ert budskap när ni lämnar det otroende samhället och som avsked säga till dem som avvisar er lära: 'Trots att ni avvisar sanningen kvarstår det faktum att Guds rike har kommit er nära.' Den som lyssnar till er, lyssnar till mig. Och den som lyssnar till mig, lyssnar till Honom som har sänt mig. Den som avvisar ert evangeliebudskap avvisar mig. Och den som avvisar mig avvisar Honom som har sänt mig."

När Jesus hade sagt detta till de sjuttio, började han med Abner och lade sina händer på var och ens huvud medan de knäböjde i en cirkel runt omkring honom.

Tidigt nästa morgon sände Abner ut de sjuttio till alla städer i Galiléen, Samarien och Judéen. Dessa trettiofem par gick ut och predikade och undervisade i omkring sex veckor, efter vilket alla återvände till det nya lägret nära Pella i Pereen fredagen den 30 december.

Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

163:1.2 (1800.4) About two o'clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

163:1.3 (1800.5) Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: "The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered. Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

163:1.4 (1801.1) "And everywhere you go, preach, saying, 'The kingdom of heaven is at hand,' and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance into the Father's kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching: 'Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.' He who hears you hears me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me."

163:1.5 (1801.2) When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

163:1.6 (1801.3) Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on Friday, December 30.

2. DEN RIKE YNGLINGEN OCH ANDRA

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

163:1.1 (1801.1)

Över femtio lärjungar som ville bli ordinerade och utnämnda till medlemmar i de sjuttios grupp tillbakavisades av den kommitté som Jesus hade tillsatt för att välja ut dessa kandidater. Kommittén bestod av Andreas, Abner och den tillförordnade ledaren för evangelistkåren. I alla de fall då denna tre personers kommitté inte var enhällig i sitt beslut förde de kandidaten till Jesus, och fastän Mästaren aldrig avvisade en enda person som ville bli ordinerad till att förkunna evangeliet, fanns det mer än ett dussin som, när de hade talat med Jesus, inte längre ville bli evangelieförkunnare.

En uppriktig lärjunge kom till Jesus och sade: "Mästare, jag skulle vilja vara en av dina nya apostlar, men min far är mycket gammal och nära döden; kunde jag få tillstånd att återvända hem för att begrava honom?" Till denne man sade Jesus: "Min son, råvarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget ställe där han kan vila sitt huvud. Du är en trogen lärjunge, och du kan förbli det fastän du återvänder hem för att ta vård om dina kära, men så är det inte med mina evangelieförkunnare. De har lämnat allt för att följa mig och förkunna riket. Om du vill vara en ordinerad lärare måste du låta andra begrava de döda medan du går ut för att sprida det glada budskapet." Mannen gick bort fylld av stor besvikelse.

En annan lärjunge kom till Mästaren och sade: "Jag skulle vilja bli ordinerad till budbärare, men jag skulle vilja gå hem en kort tid för att trösta min familj." Jesus svarade: "Om du vill bli ordinerad måste du vara villig att försaka allt. Evangeliets förkunnare kan inte ha delade känslor. Den som vänder tillbaka när han har satt sin hand till plogen, han är inte värdig att bli rikets budbärare."

Sedan kom Andreas till Jesus med en viss rik ung man, som var fromt troende och som önskade bli ordinerad. Denne unge man, Matadormus, var medlem av judarnas råd i Jerusalem. Han hade hört Jesus undervisa och hade senare fått undervisning i rikets evangelium av Petrus och de övriga apostlarna. Jesus talade med Matadormus om vad som fordrades för ordination och bad honom uppskjuta sitt beslut tills han noga hade tänkt igenom saken. Tidigt nästa morgon, medan Jesus tog sig en promenad, tilltalade den unge mannen honom och sade: "Mästare, jag skulle av dig vilja få veta vad som ger visshet om evigt liv. Med beaktande av att jag har hållit alla bud sedan jag var ung, skulle jag vilja veta vad mer jag måste göra för att vinna evigt liv." Som svar på denna fråga sade Jesus: "Om du håller alla buden — du skall inte begå äktenskapsbrott, inte dräpa, inte stjäla, inte vittna falskt, inte bedra, visa aktning för dina föräldrar — gör du väl, men frälsning är belöning för tro, inte endast för gärningar. Tror du på rikets evangelium?" Matadormus svarade: "Ja, Mästare, jag tror allt som du och dina apostlar har lärt mig." Jesus sade: "Då är du sannerligen min lärjunge och ett rikets barn."

Då sade den unge mannen: "Men Mästare, jag är inte nöjd med att vara din lärjunge; jag vill vara en av dina nya budbärare." När Jesus hörde detta såg han på honom med stor kärlek och sade: "Jag vill ha dig som en av mina budbärare om du är villig att betala priset, om du vill tillgodose det enda som du saknar." Matadormus svarade: "Mästare, jag gör vad som helst

163:2.1 (1801.4) Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no more desired to become gospel messengers.

163:2.2 (1801.5) One earnest disciple came to Jesus, saying: "Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?" To this man Jesus said: "My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news." And this man went away in great disappointment.

163:2.3 (1801.6) Another disciple came to the Master and said: "I would become an ordained messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family." And Jesus replied: "If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom."

163:2.4 (1801.7) Then Andrew brought to Jesus a certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: "Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?" In answer to this question Jesus said: "If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?" And Matadormus answered: "Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me." And Jesus said, "Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom."

163:2.5 (1802.1) Then said the young man: "But, Master, I am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers." When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: "I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack." Matadormus replied: "Master, I will do

om jag bara får följa dig." Jesus kysste den knäböjande unge mannen på pannan och sade: "Om du vill vara min budbärare, gå och sälj allt du har, och när du har gett intäkterna därav till de fattiga eller till dina bröder, kom då och följ mig; då har du en skatt i himmelriket."

När Matadormus hörde detta blev han modfärdig. Han reste sig och gick bedrövd sin väg, för han ägde mycket. Denne förmögne unge farisé hade blivit uppfostrad till att tro att förmögenhet var tecken på Guds ynnest. Jesus visste att han inte var fri från kärleken till sig själv och sina rikedomar. Mästaren önskade befria honom från kärleken till förmögenheten, inte nödvändigtvis från förmögenheten. Medan Jesu lärjungar inte avstod från alla sina världsliga tillgångar, gjorde däremot apostlarna och de sjuttio det. Matadormus ville vara en av de sjuttio nya budbärarna, och det var orsaken till att Jesus fordrade att han skulle avstå från alla sina jordiska ägodelar.

Nästan varje människa har något speciellt ont som hon håller fast vid och omhuldar och som himmelriket kräver som en del av priset för inträdet. Om Matadormus hade avstått från sin förmögenhet skulle den antagligen genast ha satts tillbaka i hans händer för att förvaltas av honom de sjuttios kassör. Ty senare, när församlingen i Jerusalem hade grundats, lydde han Mästarens uppmaning, fastän det då var för sent att bli medlem av de sjuttio, och blev kassör för församlingen i Jerusalem, där Herrens köttslige broder Jakob var föreståndare.

Så har det alltid varit och kommer det alltid att vara: Människor måste komma fram till sina egna beslut. Människorna har ett visst spelrum i sin valfrihet. Den andliga världens krafter tvingar inte människan; de låter henne gå den väg hon själv väljer.

Jesus förutsåg att Matadormus med sina rikedomar omöjligen kunde bli en ordinerad medarbetare till människor som hade lämnat allt för evangeliet; samtidigt såg han att utan sina rikedomar han skulle bli den definitiva ledaren för dem alla. Men likt Jesu egna bröder blev han aldrig stor i riket, därför att han beröfvade sig själv den nära och personliga förbindelse med Mästaren som han kunde ha fått uppleva om han då hade varit villig att göra just det som Jesus bad honom och som han flera år senare faktiskt gjorde.

Rikedomar har ingenting direkt att göra med inträdet i himmelriket, men kärlek till rikedomar har. Rikets andliga lojaliteter är oförenliga med servilitet till den materialistiska mammon. Människan kan inte dela sin suprema lojalitet till ett andligt ideal med en materiell hängivelse.

Jesus lärde aldrig att det var fel att äga förmögenhet. Han fordrade endast att de tolv och de sjuttio gav alla sina jordiska ägodelar till den gemensamma saken. Även då han förordnade om en lönsam avveckling av deras egendom, liksom i aposteln Matteus fall. Jesus gav mången gång råd åt sina förmögna lärjungar så som han hade lärt den rike mannen i Rom. Mästaren ansåg en klok placering av överlopsinkomster vara en legitim form av försäkring mot framtida och oundvikliga motgångar. När det fanns ett överskott av pengar i apostlarnas kassa deponerade Judas medel som kunde användas senare när de

anything if I may be allowed to follow you." Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: "If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven."

163:2.6 (1802.2) When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God's favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the love of wealth, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus' requiring him to part with all of his temporal possessions.

163:2.7 (1802.3) Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master's injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord's brother in the flesh was the head.

163:2.8 (1802.4) Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

163:2.9 (1802.5) Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

163:2.10 (1803.1) Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the love of wealth does. The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

163:2.11 (1803.2) Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a

kanske kunde lida av betydligt minskade inkomster. Detta gjorde Judas efter konsultation med Andreas. Jesus hade aldrig personligen något att göra med apostlarnas finanser, utom när det gällde utdelning av allmosor. Men det fanns emellertid ett ekonomiskt missbruk som han många gånger fördömde, nämligen att svaga, obildade och mindre lyckligt lottade människor orättvist utnyttjades av sina starka, sluga och intelligentare medmänniskor. Jesus förkunnade att en sådan inhuman behandling av män, kvinnor och barn var oförenlig med de ideal som gällde för himmelrikets brödräfsamling.

3. DISKUSSIONEN OM FÖRMÖGENHET

Då Jesus hade avslutat sitt samtal med Matadormus hade Petrus och några andra apostlar samlats omkring honom, och medan den rike ynglingen avlägsnade sig vände sig Jesus om mot sina apostlar och sade: "Ni ser hur svårt det är för dem som har rikedomar att helt träda in i Guds rike! Andlig dyrkan kan inte förenas med materiella hängivenheter; ingen kan tjäna två mästarare. Ni har ett ordstäv som säger att det är 'lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en hedning att få evigt liv.' Och jag säger er att det är lika lätt för denna kamel att komma igenom nålsögat som för dessa självtillräckliga rika att träda in i himmelriket."

När Petrus och apostlarna hörde dessa ord blev de ytterst förvånade, så pass mycket att Petrus frågade: "Herre, vem kan då bli räddad? Skall alla som har rikedomar hållas utanför riket?" Jesus svarade: "Nej Petrus, men alla som sätter sin tilltro till rikedomar går knappast in i det andliga liv som leder till evigt framåtskridande. Men trots det, mycket som är omöjligt för människan är inte ouppnåeligt för Fadern i himlen; snarare bör vi inse att för Gud är allting möjligt."

När de tillsammans gick bort därifrån var Jesus sorgen över att Matadormus inte stannade hos dem, ty han älskade honom mycket. När de hade vandrat ned till sjön, satt de där vid vattnet, och Petrus som talade för de tolv (som alla nu var närvarande) sade: "Vi oroas av dina ord till den rike ynglingen. Skall vi kräva av dem som vill följa dig att de avstår från alla sina världsliga ägodelar?" Jesus sade: "Nej Petrus, endast av dem som vill bli apostlar och som önskar leva med mig såsom ni lever och som en enda familj. Men Fadern fodrar att hängivenheten hos hans barn är ren och odelad. Vad eller vem som än kommer emellan människan och hennes kärlek till rikets sanningar, det måste hon avstå från. Om ens förmögenhet inte inkräktar på själens område är den utan betydelse för det andliga livet hos dem som vill träda in i riket."

Då sade Petrus: "Men Mästarare, vi har ju lämnat allt och följt dig. Hur blir det då för oss?" Jesus sade till alla de tolv: "Sannerligen, sannerligen säger jag er: Det finns ingen som för min skull och för himmelrikets skull har lämnat förmögenhet, hem, hustru, bröder, föräldrar eller barn som inte skall få mångfaldigt mer, i denna värld kanske med en del förföljelser, och i den kommande världen evigt liv. Men många som är först skall bli sist, medan många som är sist ofta skall bli först. Fadern behandlar sina varelser enligt deras behov och enligt sina rättvisa lagar om barmhärtig och

diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

^{163:3.1 (1803.3)} By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to face the apostles and said: "You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is 'easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.' And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle's eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven."

^{163:3.2 (1803.4)} When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: "Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?" And Jesus replied: "No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven; rather should we recognize that with God all things are possible."

^{163:3.3 (1803.5)} As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: "We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?" And Jesus said: "No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one's wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the kingdom."

^{163:3.4 (1804.1)} And then said Peter, "But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?" And Jesus spoke to all of the twelve: "Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in obedience to his just

kärleksfull hänsyn till ett universums bästa.

"Med himmelriket är det som med en jordägare som gav arbete åt många, och som vid dagens början gick ut för att anlita arbetare till sin vingård. Han kom överens med dem om en dagpenning på en denar och sände iväg dem till vingården. Sedan gick han ut vid niotiden och fick se några andra stå sysslolösa på torget. Till dem sade han: 'Gå ni också och arbeta i min vingård. Jag skall ge er skäligt betalt.' De gick genast till arbetet. Sedan gick han ut vid tolvtiden och vid tretiden och gjorde likaledes. Vid femtiden gick han igen ut på torget, och när han såg ännu några andra stå sysslolösa sade han: 'Varför står ni här hela dagen utan att arbeta?' De svarade: 'Därför att ingen har anlitat oss.' Då sade jordägaren: 'Gå bort till vingården, ni också, och jag skall ge er skäligt betalt.'

"När kvällen kom sade vingårdens ägare till sin förvaltare: 'Kalla samman arbetarna och ge dem deras lön. Börja med dem som anställdes sist och sluta med de första.' När de som hade anlitats vid femtiden kom fram fick de en denar var och så vidare till vardera arbetaren. När sedan de som hade anställts i början av dagen såg vad de som hade kommit senare fick i lön, väntade de sig att få mer än de hade kommit överens om. Men likt de andra fick varje man endast en denar. När alla hade fått sin lön protesterade de och sade till ägaren: 'De där männen som anställdes sist arbetade bara en timme, men trots det gav du samma lön åt dem som åt oss som har slitit hela dagen i solhettan.'

"Då svarade jordägaren: 'Mina vänner, jag gör er inte orätt. Kom inte var och en av er överens med mig om att arbeta en dag för en denar? Ta nu vad som är ert, och ge er iväg, för det är min önskan att ge de som kom sista lika mycket som jag har gett er. Har jag inte rätt att göra som jag vill med det som är mitt? Eller missunnar ni mig min givmildhet för att jag vill vara god och visa barmhärtighet?'"

4. FARVÄL TILL DE SJUTTIO

Det var en spännande och livlig tid runt lägret vid Magadan den dag de sjuttio drog ut på sitt första missionsuppdrag. Tidigt den morgonen, under sitt sista samtal med de sjuttio betonade Jesus följande:

1. Rikets evangelium måste förkunnas för hela världen, för icke-judar såväl som för judar.
2. När ni vårdar er om de sjuka, avstå från att lära dem att förvänta sig några under.
3. Förkunna ett andligt brödraskap bestående av Guds söner, inte ett yttre rike av världslig makt och materiell härlighet.
4. Undvik att förlora tid på alltför mycket socialt umgänge och andra trivialiteter som kan minska er helhjärtade hängivelse åt att predika evangeliet.
5. Om det första hus som ni har valt till operationsbas visar sig vara ett värdigt hem, stanna där under hela er vistelse i den staden.

laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe.

163:3.5 (1804.2) "The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the market place idle, he said to them: 'Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.' And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, 'Why do you stand here idle all the day?' And the men answered, 'Because nobody has hired us.' Then said the householder: 'Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.'

163:3.6 (1804.3) "When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: 'Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.' When those who were hired about five o'clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: 'These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.'

163:3.7 (1804.4) "Then answered the householder: 'My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?'"

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

163:4.1 (1804.5) It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on the following:

- 163:4.2 (1804.6) 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.
- 163:4.3 (1804.7) 2. While ministering to the sick, refrain from teaching the expectation of miracles.
- 163:4.4 (1805.1) 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.
- 163:4.5 (1805.2) 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.
- 163:4.6 (1805.3) 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide there throughout the sojourn in that city.

6. Gör klart för alla trogna troende att tiden nu har kommit för en öppen brytning med judarnas religiösa ledare i Jerusalem.

7. Förkunna att människans hela plikt är sammanfattad i detta enda bud: Älska Herren din Gud med hela ditt sinne och med hela din själ och din nästa som dig själv. (De skulle lära att detta är människans hela plikt i stället för de 613 levnadsregler som fariséerna utlade.)

När Jesus i närvaro av alla apostlar och lärjungar hade sagt detta till de sjuttio tog Petrus dem avskilt och höll ordinationspredikan för dem; det var en bearbetning av Mästarens instruktion som han hade gett då han lade sina händer på dem och utnämnde dem till rikets budbärare. Petrus uppmanade de sjuttio att i sin livserfarenhet omhulda följande dygder:

1. Helgad hängivelse. Att alltid be att flera arbetare måtte sändas ut till evangelieskörden. Han förklarade att när man så ber, är det mer sannolikt att man säger: "Här är jag, sänd mig." Han uppmanade dem att inte försumma sin dagliga gudsdyrkan.

2. Sant mod. Han varnade dem att de skulle komma att möta fientlighet och att de med säkerhet skulle bli förföljda. Petrus sade dem att deras mission inte var något företag för fegisar och rädde dem som var rädda att avstå innan de gav sig iväg. Men ingen drog sig tillbaka.

3. Tro och förtröstan. De måste gå ut på detta korta missionsuppdrag helt försörjda; de måste lita på Fadern för mat, husrum och allt annat behövt.

4. Iver och initiativ. De måste vara ivriga och intelligent entusiastiska; de måste strikt ägna sig åt Mästarens angelägenheter. Hälsandet var i österlandet en långt utdragen och utstuderad ceremoni; därför hade de blivit instruerade att "inte hälsa på någon under färden", vilket var ett allmänt sätt att uppmana någon att sköta sina ärenden utan att spilla tid. Det betydde inte att man inte skulle hälsa vänligt på folk.

5. Vänlighet och artighet. Mästaren hade instruerat dem att undvika onödig tidsspillan på sociala ceremonier, men han påbjöd artighet mot alla som de råkade komma i kontakt med. De skulle visa all möjlig vänlighet mot dem som hade dem som gäster i sina hem. De var strängt varnade mot att lämna ett anspråkslöst hem för att vara gäster i ett bekvämare eller inflytelserikare hus.

6. Omvårdnad av de sjuka. De sjuttio ålades av Petrus att söka upp dem som var sjuka till sitt sinne eller sin kropp och att göra allt som stod i deras makt för att lindra deras plågor eller bota deras sjukdomar.

När de på detta sätt hade blivit manade och instruerade gav de sig i väg, två och två, på sina missionsuppdrag i Galiléen, Samarien och Judéen.

Fastän judarna hyste en speciell aktning för talet sjuttio — ibland ansåg de att hednafolket var sjuttio till antalet — och fastän dessa sjuttio budbärare skulle gå med evangeliet till alla folk, var det enligt vad vi kan se endast en slump att denna grupps styrka råkade uppgå till sjuttio. Det var helt säkert att Jesus skulle ha accepterat inte mindre än ett halvt dussin andra, men

163:4.7 (1805.4) 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

163:4.8 (1805.5) 7. Teach that man's whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man's whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

163:4.9 (1805.6) When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master's charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

163:4.10 (1805.7) 1. *Consecrated devotion.* To pray always for more laborers to be sent forth into the gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, "Here am I; send me." He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805.8) 2. *True courage.* He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805.9) 3. *Faith and trust.* They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zeal and initiative.* They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master's business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to "salute no man by the way," which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

163:4.14 (1805.11) 5. *Kindness and courtesy.* The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more comfortable or influential one.

163:4.15 (1805.12) 6. *Ministry to the sick.* The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

163:4.16 (1805.13) And when they had been thus charged and instructed, they started out, two and two, on their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

163:4.17 (1806.1) Although the Jews had a peculiar regard for the number seventy, sometimes considering the nations of heathendom as being seventy in number, and although these seventy messengers were to go with the gospel to all peoples, still as far as we can discern, it was only coincidental that this group happened to number just seventy. Certain it was that Jesus would

de var ovilliga att betala priset, att avstå från sin förmögenhet och sin familj.

have accepted no less than half a dozen others, but they were unwilling to pay the price of forsaking wealth and families.

5. LÄGRET FLYTTAS TILL PELLA

Jesus och de tolv gjorde nu förberedelser för att etablera sin sista operationsbas i Pereen nära Pella, där Mästaren hade blivit döpt i Jordanfloden. De sista tio dagarna i november tillbringades i överläggningar i Magadan, och i gryningen tisdagen den 6 december gav sig hela sällskapet om närmare trehundra personer i väg med alla sina tillhörigheter och slog den kvällen läger vid floden nära Pella. Det var samma ställe, invid källan, där Johannes Döparen flera år tidigare hade haft sitt läger.

Efter det att lägret vid Magadan hade brutits återvände David Sebedaios till Betsaida och började omedelbart inskränka budbärartjänsten. Riket gick in i en ny fas. Dagligen anlände pilgrimer från alla delar av Palestina och även från avlägsna delar av romarriket. Ibland kom troende också från Mesopotamien och länderna öster om Tigris. Söndagen den 18 december började följaktligen David, med hjälp av sin budbärarkår, att lasta packåsnorna med den lägerutrustning som då var lagrad i hans fars hus och med vilken han tidigare hade upprätthållit lägret vid stranden i Betsaida. Han tog tills vidare farväl av Betsaida och färdades ner längs sjön och Jordanfloden till ett ställe drygt en halv kilometer norr om apostlarnas läger; och på mindre än en vecka var han redo att erbjuda gästfrihet till nästan femtonhundra pilgrimer. Apostlarnas läger kunde ta emot omkring femhundra personer. Regntiden pågick som bäst i Palestina, och dessa inkvarteringsmöjligheter behövdes för att ta hand om det ständigt växande antalet sökande, de flesta av dem allvarliga sökande, som hade kommit till Pereen för att se Jesus och höra hans förkunnelse.

David gjorde allt detta på eget initiativ, även om han hade rådgjort med Filippos och Matteus i Magadan. Större delen av medlemmarna i den tidigare budbärarkåren anlitade han som sina medhjälpare för att sköta lägret. Han hade nu färre än tjugo män i regelbunden budbärartjänst. I slutet av december, innan de sjuttio återvände, hade närmare åttahundra besökare samlats kring Mästaren, och de fick logi i Davids läger.

6. DE SJUTTIOS ÅTERKOMST

Fredagen den 30 december, medan Jesus tillsammans med Petrus, Jakob och Johannes var borta på de närliggande bergskullarna, anlände de sjuttio budbärarna parvis och åtföljda av talrika troende till operationsbasen vid Pella. Alla sjuttio hade samlats på undervisningsplatsen vid femtiden när Jesus återvände till lägret. Kvällsmaten fördröjdes i över en timme medan dessa entusiastiska förkunnare av rikets evangelium berättade om sina erfarenheter. Davids budbärare hade kommit med en stor del av dessa nyheter till apostlarna under de föregående veckorna, men det var verkligen inspirerande att höra dessa nyss ordinerade evangelielärare personligen berätta om hur deras budskap hade tagits emot av hungrande judar

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

^{163:5.1 (1806.2)} Jesus and the twelve now prepared to establish their last headquarters in Pereen, near Pella, where the Master was baptized in the Jordan. The last ten days of November were spent in council at Magadan, and on Tuesday, December 6, the entire company of almost three hundred started out at daybreak with all their effects to lodge that night near Pella by the river. This was the same site, by the spring, that John the Baptist had occupied with his camp several years before.

^{163:5.2 (1806.3)} After the breaking up of the Magadan Camp, David Zebedee returned to Betsaida and began immediately to curtail the messenger service. The kingdom was taking on a new phase. Daily, pilgrims arrived from all parts of Palestine and even from remote regions of the Roman Empire. Believers occasionally came from Mesopotamia and from the lands east of the Tigris. Accordingly, on Sunday, December 18, David, with the help of his messenger corps, loaded on to the pack animals the camp equipage, then stored in his father's house, with which he had formerly conducted the camp of Betsaida by the lake. Bidding farewell to Betsaida for the time being, he proceeded down the lake shore and along the Jordan to a point about one-half mile north of the apostolic camp; and in less than a week he was prepared to offer hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors. The apostolic camp could accommodate about five hundred. This was the rainy season in Palestine, and these accommodations were required to take care of the ever-increasing number of inquirers, mostly earnest, who came into Perea to see Jesus and to hear his teaching.

^{163:5.3 (1806.4)} David did all this on his own initiative, though he had taken counsel with Philip and Matthew at Magadan. He employed the larger part of his former messenger corps as his helpers in conducting this camp; he now used less than twenty men on regular messenger duty. Near the end of December and before the return of the seventy, almost eight hundred visitors were gathered about the Master, and they found lodging in David's camp.

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

^{163:6.1 (1806.5)} On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going

och icke-judar. Äntligen fick Jesus se människor gå ut för att sprida det glada budskapet utan att han personligen var närvarande. Mästaren visste nu att han kunde lämna denna värld utan att det allvarligt skulle hindra rikets utbredning.

När de sjuttio berättade hur "till och med demonerna lydde dem" syftade de på de underbara tillfrisknanden som de hade fått till stånd hos sådana som var offer för nervösa störningar. Det hade emellertid också funnits några fall av verklig besatthet, vilka hade befriats av dessa omvårdare, och det var dessa fall Jesus avsåg då han sade: "Det är inte märkligt att dessa ohörsamma mindre andar lyder er, ty jag såg Satan falla från himlen såsom en blix. Men fröjda er inte så mycket över detta för jag betygar er att så snart jag har återvänder till min Fader skall vi sända ut våra andar till att bo i själva sinnet hos människorna, så att dessa få vilsegångna andar inte längre kan tränga in i sinnet hos olyckligt lottade dödliga. Jag gläds med er att ni har förmåga att påverka människor, men bli inte upprymda av denna erfarenhet utan gläd er hellre över att era namn är upptecknade i de himmelska registren, och att ni därför skall gå vidare i den andliga erövringens ändlösa levnadsbana."

Det var då, just innan de tog del av kvällsmaten, som Jesus upplevde en av dessa sällsynta stunder av emotionell extas som hans anhängare stundom hade bevittnat. Han sade: "Jag tackar dig, min Fader, himlens och jordens Herre, att medan detta underbara evangelium var fördolt för de kloka och egenrättfärdiga, har anden däremot uppenbarat dessa andliga härligheter för dessa rikets barn. Ja, min Fader, det måste ha varit behagligt i dina ögon att göra så, och jag gläds åt att veta att det goda budskapet kommer att spridas till hela världen även efter det att jag har återvänt till dig och till det arbete du har gett mig att utföra. Jag är mäktigt rörd när jag inser att du står i begrepp att överlåta all makt i mina händer, att endast du verkligen vet vem jag är, och att endast jag och de som jag har uppenbarat dig för verkligen känner dig. Och när jag har avslutat denna uppenbarelse för mina bröder i köttet skall jag fortsätta uppenbarelsen för dina varelser i höjden."

När Jesus så hade talat till Fadern vände han sig till sina apostlar och ministrar och sade: "Välsignade är de ögon som ser och de öron som hör allt detta. Låt mig säga er: Många profeter och många stormän under gångna tider har önskat såkda vad ni nu ser, men det förunnades dem inte. Och när många framtida generationer av ljusets barn kommer att höra om allt detta, kommer de att avundas er som fick höra och se det."

Sedan talade han till alla lärjungar och sade: "Ni har hört hur många städer och byar som har tagit emot rikets glada budskap och hur mina ministrar och lärare har mottagits av både judar och främlingar. Och välsignade är verkligen dessa samhällen som har valt att tro på rikets evangelium. Men ve er invånare i Korasin, Betsaida-Julias och Kafarnaum, ni som avvisade ljuset i dessa städer vilka inte tog väl emot dessa budbärare. Jag säger er att om de mäktiga gärningar som gjordes på dessa orter hade utförts i Tyros eller Sidon, skulle människorna i dessa så kallade hedningstäder för länge sedan ha omvänt sig och suttit i säck och aska. Det skall verkligen bli lättare för Tyros och Sidon att utstå domedagen."

out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

163:6.2 (1807.1) When the seventy related how "even the devils were subject" to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: "It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest."

163:6.3 (1807.2) And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: "I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you. And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high."

163:6.4 (1807.3) When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: "Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great men of the past ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them."

163:6.5 (1807.4) Then, speaking to all the disciples, he said: "You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Betsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of

Då nästa dag var sabbat tog Jesus de sjuttio avskilt och sade till dem: "Jag gladdes verkligen med er då ni kom tillbaka med de goda nyheterna om hur rikets evangelium hade mottagits av så många människor överallt i Galiléen, Samarien och Judéen. Men varför var ni så förvånansvärt upprymda? Väntade ni er inte att ert budskap skulle manifestera sin kraft då det förkunnades? Gick ni ut med så lite tro på detta evangelium att ni kommer tillbaka överraskade av dess effektivitet? Och nu, fastän jag inte vill dämpa er glada sinnesstämmning, vill jag strängt varna er för hur lömsk stoltheten är, den andliga stoltheten. Om ni kunde förstå hur Lucifer, den fördärlige, föll, skulle ni allvarligt skylla alla former av andlig stolthet.

"Ni har gått in i detta storartade arbete att lära den dödlige att han är en Guds son. Jag har visat er vägen; gå ut och fullgör er uppgift, och förtrötts inte i att göra gott. Till er och till alla som under tidernas lopp följer i era fotspår vill jag säga: Jag står alltid nära, och min inbjudan lyder nu och alltid: Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor; så skall jag ge er vila. Tag på er mitt ok och lär av mig, ty jag är sann och trogen, så skall ni finna andlig vila för er själ."

De fann att Mästarens ord var sanna när de satte hans löften på prov. Och sedan dess har oräkneliga tusende också testat och prövat sanningen i dessa löften.

7. FÖRBEREDELSE FÖR DEN SISTA MISSIONSFÄRDEN

De närmast följande dagarna var bråda tider i lägret vid Pella. Förberedelserna för missionsfärden till Pereen höll på att avslutas. Jesus och hans medarbetare stod i begrepp att påbörja sin sista missionsfärd, en tre månaders tur runtom hela Pereen vilken avslutades först då Mästaren begav sig in till Jerusalem för sina sista bemödanden på jorden. Under hela denna period hade Jesus och de tolv apostlarna sin operationsbas här i lägret vid Pella.

Det var inte längre nödvändigt för Jesus att bege sig ut för att undervisa folket. Folk kom nu i allt större antal till honom varje vecka och från alla håll, inte endast från Palestina utan från hela den romerska världen och Mellanöstern. Fastän Mästaren deltog i turen runtom Pereen tillsammans med de sjuttio, tillbringade han mycket av sin tid i lägret vid Pella, där han undervisade folkskarorna och instruerade de tolv. Under hela denna tre månaders period fanns alltid åtminstone tio apostlar hos Jesus.

Också kvinnornas kår gjorde sig redo att gå ut, två och två, tillsammans med de sjuttio för att arbeta i de större städerna i Pereen. Denna ursprungliga grupp om tolv kvinnor hade nyligen utbildat en större grupp om femtio kvinnor i arbetet med att besöka hemmen och i konsten att vårda sig om de sjuka och lidande. Simon Petrus hustru Perpetua blev medlem av denna nya avdelning av kvinnornas kår, och hon anförtroddes ledningen av det utvidgade kvinnoarbetet under Abner. Efter den första pingsten stannade hon hos sin

judgment."

163:6.6 (1807.5) The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: "I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride.

163:6.7 (1808.1) "You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls."

163:6.8 (1808.2) And they found the Master's words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have tested and proved the surety of these same promises.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

163:7.1 (1808.3) The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perean mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months' tour of all Perea, which terminated only upon the Master's entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

163:7.2 (1808.4) It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East. Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

163:7.3 (1808.5) The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged women's work under Abner. After Pentecost she remained with her illustrious husband, accompanying

berömde äkta man och åtföljde honom på alla hans missionsresor. Samma dag som Petrus korsfästes i Rom sattes hon till mat åt vilddjuren på arenan. Den nya kvinnokåren hade också som medlemmar Filippos och Matteus hustrur samt Jakobs och Johannes mor.

Rikets arbete förbereddes nu att gå in i sitt avslutande skede under Jesu personliga ledning. Detta skede kännetecknades av ett andligt djup, i motsats till de folkskaror som var ute efter underverk och som följde efter Mästaren under hans tidigare popularitetsdagar i Galiléen. Det fanns emellertid fortfarande bland hans anhängare ett något antal som var materiellt sinnade och som inte kunde begripa sanningen att himmelriket är människornas andliga broderskap som är grundat på den eviga realiteten av Guds universella faderskap.

him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

^{163:7.4 (1808.6)} The work of the kingdom now prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

Kapitel 164. Tempelinvigningsfesten

⇨ 163

Urantiaboken

165 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 164 TEMPELINVIGNINGSFESTEN

Sektioner

Introduktion

1. Berättelsen om den barmhärtige samariten
2. I Jerusalem
3. Den blinde tiggaren botas
4. Josia inför judarnas råd
5. Undervisning i Salomons pelarhall

PAPER 164 AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction

1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

Introduktion

MEDAN lägret vid Pella upprättades tog Jesus med sig Natanael och Tomas och gick i hemlighet upp till Jerusalem för att delta i tempelinvigningsfesten. Först när de gick över Jordanfloden vid övergångsstället i Betania blev de två apostlarna medvetna om att deras Mästare var på väg till Jerusalem. När de insåg att han verkligen tänkte närvara vid tempelinvigningsfesten protesterade de mycket allvarligt och försökte med alla tänkbara argument få honom att avstå från planen. Men deras ansträngningar hade ingen effekt; Jesus var fast besluten att besöka Jerusalem. Till alla deras enträgena böner och alla deras varningar om det lättsinniga och farliga i att sätta sig i händerna på judarnas råd, svarade han endast: "Jag skulle vilja ge dessa lärare i Israel ytterligare en chans att se ljuset, innan min stund kommer."

De gick vidare mot Jerusalem medan de två apostlarna fortsatte att ge uttryck för sina känslor av rädsla och sina tvivel om det kloka i ett sådant till synes förmätet företag. De kom fram till Jeriko vid halvfyratiden och beredde sig att övernatta där.

1. BERÄTTELSEN OM DEN BARMHÄRTIGE SAMARITEN

Den kvällen samlades en anseelig folkskara kring Jesus och de två apostlarna för att ställa frågor, av vilka många besvarades av apostlarna medan andra behandlades av Mästaren. Under kvällens lopp sade en viss laglärare som försökte inveckla Jesus i en

INTRODUCTION

164:0.1 (1809.1) AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, "I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes."

164:0.2 (1809.2) On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

164:1.1 (1809.3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: "Teacher, I would like to

komprometterande dispyt: "Lärare, jag skulle vilja fråga dig vad jag just bör göra för att vinna evigt liv?" Jesus svarade: "Vad står det i lagen och profeterna, hur lyder skriftens ord?" Den lagkunnige, som kände till både Jesu och fariséernas läror, svarade: "Älska Herren Gud av hela ditt hjärta och med hela din själ, hela ditt sinne och hela din kraft, och din nästa som dig själv." Då sade Jesus: "Du har svarat rätt; om du verkligen gör detta, leder det till evigt liv."

Men den laglärde var inte helt uppriktig när han ställde denna fråga, och då han ville rättfärdiga sig själv och även hoppades kunna förvirra Jesus dristade han sig till att ställa ytterligare en fråga. Han drog sig litet närmare Mästaren och sade: "Men Lärare, kan du säga mig vem som egentligen är min nästa?" Den lagkloke ställde denna fråga i hopp om att kunna förleda Jesus till något uttalande i strid med den judiska lagen, vilken definierade ens nästa som dem som "hörde till ens eget folk". Judarna betraktade alla andra som "hedniska hundar". Denne laglärde kände i viss mån till Jesu läror och visste därför mycket väl att Mästaren hade en annan uppfattning. Sålunda hoppades han kunna få Mästaren att säga något som kunde tolkas som ett angrepp på den heliga lagen.

Men Jesus insåg den laglärdes motiv, och i stället för att gå i fällan började han berätta en historia för sina åhörare, en historia som varje lyssnarskara i Jeriko till fullo skulle ha uppskattat. Jesus sade: "En man var på väg från Jerusalem till Jeriko och råkade i händerna på grymma stråtrövare, som rånade honom, slet av honom kläderna och misshandlade honom, och sedan försvann de och lät honom ligga där halvdöd. Mycket snart råkade en präst komma samma väg, och när han såg den sårade mannen i hans eländiga tillstånd gick han förbi på andra sidan vägen. På samma sätt var det med en levit som kom förbi. När han såg mannen passerade han också förbi på andra sidan vägen. Men om en stund kom en samarier, som var på väg till Jeriko, och fick se den sårade mannen ligga där, och när han såg hur denne hade blivit rånad och misshandlad fylldes han av medlidande. Han gick fram till mannen, hällde olja och vin på sårerna och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom hit till värdshuset och skötte om honom. Nästa morgon tog han fram en summa pengar och gav åt värderna och sade: 'Sköt väl om min vän, och kostar det mer, skall jag betala dig på återvägen.' Låt mig nu fråga dig: Vilken av dessa tre visade sig vara den överfallne mannens nästa?" När den laglärde såg att han hade gått i sin egen fälla svarade han: "Den som visade honom barmhärtighet." Då sade Jesus: "Gå du och gör som han."

Den laglärde svarade "den som visade barmhärtighet", för att inte behöva uttala det förhatliga ordet samarier. Den lagkloke blev tvungen att på frågan "vem är min nästa?" ge just det svar som Jesus ville ha givet, men som, om Jesus hade gett det, direkt skulle ha medfört hans anklagelse för hädelse. Jesus gjorde inte endast den oärlige lagkloke förlägen, utan han berättade även för sina åhörare en historia som samtidigt var en fin förmaning till alla hans efterföljare och en svidande tillrättavisning av alla judar för deras inställning till samarierna. Denna berättelse har fortsättningsvis främjat den broderliga kärleken mellan alla som senare har omfattat Jesu evangelium.

ask you just what I should do to inherit eternal life?" Jesus answered, "What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?" The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: "To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself." Then said Jesus: "You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting."

164:1.2 (1809.4) But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, "But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?" The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one's neighbor as "the children of one's people." The Jews looked upon all others as "gentile dogs." This lawyer was somewhat familiar with Jesus' teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

164:1.3 (1810.1) But Jesus discerned the lawyer's motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: "A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: 'Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will repay you.' Now let me ask you: Which of these three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?" And when the lawyer perceived that he had fallen into his own snare, he answered, "He who showed mercy on him." And Jesus said, "Go and do likewise."

164:1.4 (1810.2) The lawyer answered, "He who showed mercy," that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, "Who is my neighbor?" which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

2. I JERUSALEM

Jesus hade deltagit i lövhydefesten för att ha möjlighet att förkunna evangeliet för pilgrimerna från imperiets alla delar. Till tempelinvigningsfesten gick han nu upp i ett enda syfte: att ge judarnas råd och de judiska ledarna ytterligare en chans att se ljuset. Den främsta händelsen under dessa få dagar i Jerusalem inträffade på fredagskvällen i Nikodemus hem. Här hade samlats ungefär tjugofem judiska ledare som trodde på Jesu förkunnelse. I den här gruppen fanns fjorton män som då var, eller nyligen hade varit, medlemmar av judarnas råd. Bland mötesdeltagarna fanns Eber, Matadormus och Josef från Arimataia.

Vid detta tillfälle var alla Jesu åhörare lärda män, och både de och hans två apostlar var förvånade över bredden och djupet i de uttalanden som Mästaren gjorde inför denna distingerade grupp. Inte sedan han undervisade i Alexandria, i Rom och på öarna i Medelhavet hade han uppvisat en sådan lärdom och en sådan kännedom om människors såväl världsliga som religiösa angelägenheter.

När detta lilla möte avslutades avlägsnade sig alla mystifierade av Mästarens personlighet, charmerade av hans angenäma sätt och fyllda av kärlek till mannen. De hade försökt ge råd åt Jesus beträffande hans önskan att vinna de återstående medlemmarna av judarnas råd. Utan att säga något lyssnade Mästaren uppmärksam till alla deras förslag. Han visste mycket väl att ingen av deras planer skulle fungera. Han förmodade att majoriteten av de judiska ledarna aldrig skulle acceptera rikets evangelium. Trots det gav han dem alla denna ytterligare chans att välja. Men när han den kvällen tillsammans med Natanael och Tomas begav sig till Olivberget för att övernatta där, hade han ännu inte bestämt sig för vilken metod han skulle använda för att än en gång göra judarnas råd medvetet om hans verksamhet.

Den natten sov Natanael och Tomas inte mycket; de var alltför förvånade över vad de hade hört hos Nikodemus. De funderade mycket över vad Jesus till slut hade sagt om förslaget från de tidigare och nuvarande medlemmarna av judarnas råd att gå med honom inför detta juttiohövdade råd. Mästaren hade sagt: "Nej, mina bröder, det skulle inte tjäna något syfte. Ni skulle mångfaldiga den vrede som kommer att gå ut över er, men ni skulle inte på minsta sätt kunna mildra det hat som de hyser mot mig. Gå var och en av er och sköt Faderns angelägenheter så som anden leder er, medan jag än en gång gör dem medvetna om riket på det sätt som min Fader må bestämma."

3. DEN BLINDE TIGGAREN BOTAS

Nästa morgon gick de tre över till Martas hem i Betania för att äta frukost och därefter begav de sig genast till Jerusalem. När Jesus och hans två apostlar denna sabbatsmorgon närmade sig templet stötte de på en välkänd tiggare, en man som var blind från födseln, sittande på sitt vanliga ställe. Fastän dessa tiggare inte bad om eller fick allmosor på sabbaten, hade de lov att sitta på sina vanliga platser. Jesus stannade och tittade på tiggaren. När han såg på

2. AT JERUSALEM

^{164:2.1 (1810.3)} Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

^{164:2.2 (1810.4)} On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

^{164:2.3 (1810.5)} When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the Mount of Olives, he had not yet decided upon the method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

^{164:2.4 (1811.1)} That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

^{164:3.1 (1811.2)} The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the

mannen som var blind alltifrån födseln kom idén upp i sinnet angående hur han än en gång skulle kunna göra judarnas råd och de andra judiska ledarna och religiösa lärarna medvetna om sin mission på jorden.

När Mästaren stod där framför den blinde mannen, försjunken i djupa tankar, frågade Natanael, som funderade på den möjliga orsaken till att mannen var blind: "Mästare, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?"

Rabbinerna lärde att alla sådana fall av blindhet från födseln orsakades av synd. Barnen inte endast avlades och föddes i synd, utan ett barn kunde vara blint som straff för någon särskild synd som dess far hade begått. De lärde rentav att barnet självt kunde synda innan det kom till världen. De lärde också att sådana defekter kunde orsakas av någon synd eller annan eftergivenhet hos modern under väntetiden.

Det fanns överallt i dessa trakter en kvardröjande tro på reinkarnation. De tidigare judiska lärarna, liksom även Platon, Filon och många av esséerna tolererade teorin att människorna i en inkarnation kan skörda vad de sått i en tidigare tillvaro; sålunda trodde man sig i ett liv försona synder begångna i tidigare liv. Mästaren fann det svårt att få människorna att tro att deras själar inte hade haft tidigare existenser.

Fastän det förefaller inkonsekvent, emedan sådan blindhet ansågs vara en följd av synd, var det emellertid enligt judarna i högsta grad meriterande att ge dessa blinda tiggare almosor. De blinda hade för vana att ständigt entonigt mässa för de förbipasserande: "O ömhjärtade, skaffa er meriter genom att hjälpa de blinda."

Jesus började diskutera detta fall med Natanael och Tomas inte endast för att han redan hade beslutat använda denne blinde man som ett medel att än en gång på ett uppseendeväckande sätt föra fram sin mission till de judiska ledarnas kännedom, utan också för att han alltid uppmuntrade dem att söka de verkliga orsakerna till alla fenomen, naturliga såväl som andliga. Han hade ofta uppmanat dem att undvika den vanliga tendensen att finna andliga orsaker till alldagliga fysiska händelser.

Jesus beslöt att använda denne tiggare i sina planer för den dagens arbete, men innan han gjorde något för den blinde, som hette Josia, skyndade han sig att besvara Natanaels fråga. Mästaren sade: "Inte syndade vare sig denne man eller hans föräldrar, så att Guds gärningar skulle kunna uppenbaras hos honom. Blindheten har drabbat honom som en följd av händelsernas naturliga gång, men vi måste nu göra Hans gärningar som har sänt mig, medan dagen varar, ty natten kommer förvisso då ingen kan göra det arbete som vi nu står i begrepp att utföra. Så länge jag är i världen, är jag världens ljus, men om endast en kort tid kommer jag inte att vara hos er längre."

När Jesus hade yttrat detta sade han till Natanael och Tomas: "Låt oss denna sabbatsdag ge syn åt den blinde mannen för att de skriftlärda och fariséerna skall få det klara fall som de söker för att anklaga Människosonen." Sedan böjde han sig ned, spottade på marken och blandade leran med spottet, och medan

beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

164:3.2 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's blindness, asked: "Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?"

164:3.3 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

164:3.4 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to make men believe that their souls had not had previous existences.

164:3.5 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, "O tenderhearted, gain merit by assisting the blind."

164:3.6 (1811.7) Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

164:3.7 (1812.1) Jesus decided to use this beggar in his plans for that day's work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel's question. Said the Master: "Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you."

164:3.8 (1812.2) When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: "Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man." Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle,

han talade om allt detta så att den blinde kunde höra, gick han fram till Josia och strök leran över hans blinda ögon och sade: "Gå, min son, och tvätta bort denna lera i Siloadammen, så skall du genast få din syn." När Josia så hade tvättat sig i Siloadammen återvände han seende till sina vänner och sin familj.

Då han alltid hade varit tiggare visste han inte av något annat; så när den första upphetsningen över att han hade fått sin syn hade gått över, återvände han till sitt vanliga ställe där han brukade be om almosor. När hans vänner, grannar och alla som kände honom från tidigare såg att han kunde se sade de: "Är inte det här Josia, den blinde tiggaren?" Några sade att det var han, men andra sade: "Nej, det är en som liknar honom, men den här mannen kan se." Men när de frågade mannen själv svarade han: "Det är jag."

När de frågade honom hur det kom sig att han kunde se svarade han dem: "En man som heter Jesus kom här förbi, och medan han talade om mig med sina vänner blandade han spott i lera, smorde mina ögon med den och sade åt mig att gå till Siloadammen och tvätta mig. Jag gjorde så som mannen sade, och genast kunde jag se. Och det är bara några få timmar sedan. Jag förstår ännu inte betydelsen av mycket som jag ser." När människorna, som började samlas kring honom, frågade var de kunde finna denne märklige man som hade botat honom, kunde Josia endast svara att han inte visste det.

Det här var ett av de märkligaste av Mästarens alla underverk. Den här mannen bad inte om att bli botad. Han visste inte att den Jesus, som hade sagt till honom att gå och tvätta sig i Siloadammen och som hade lovat honom synen, var den galileiske profeten som hade predikat i Jerusalem under lövhyddfesten. Denne man hade föga tro på att han skulle få sin syn, men den tidens människor hade en stark tro på verkan av spottet från en stor eller helig man. Av Jesu samtal med Natanael och Tomas hade Josia dragit slutsatsen att hans tilltänka välgörare var en storman, en lärd lärare eller en helig profet; följaktligen gjorde han så som Jesus sade till honom.

Jesus använde sig av leran och spottet och sade till honom att gå och tvätta sig i den symboliska Siloadammen av tre orsaker:

1. Detta var inte en mirakelreaktion på en individs tro. Det var ett under som Jesus beslöt att utföra för ett eget syfte men som han arrangerade så att denne man kunde få en bestående fördel av det.

2. Då den blinde inte hade bett om att bli botad, och eftersom den tro han hade var svag, användes dessa materiella handlingar i syfte att uppmuntra honom. Han trodde ju på vidskepelsen om verkan av spottet, och han visste att Siloadammen var en halvt helig plats. Men han skulle knappast ha gått dit om det inte hade varit nödvändigt att tvätta bort leran som han hade blivit smord med. Det fanns just så mycket ceremoni i åtgärden att det fick honom att agera.

3. Men Jesus hade en tredje orsak till att ty sig till dessa materiella medel i samband med denna unika händelse: Det här var ett mirakel som utfördes helt enligt hans eget val, och han ville därmed lära sina efterföljare, då och under alla senare tider, att inte förakta eller försumma materiella medel vid botandet av

and speaking of all this so that the blind man could hear, he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: "Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight." And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

164:3.9 (1812.3) Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, "Is this not Josiah the blind beggar?" Some said it was he, while others said, "No, it is one like him, but this man can see." But when they asked the man himself, he answered, "I am he."

164:3.10 (1812.4) When they began to inquire of him how he was able to see, he answered them: "A man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see." And when the people who began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

164:3.11 (1812.5) This is one of the strangest of all the Master's miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus' conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

164:3.12 (1812.6) Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic pool of Siloam for three reasons:

164:3.13 (1812.7) 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

164:3.14 (1813.1) 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

164:3.15 (1813.2) 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting

sjuka. Han ville lära dem att de måste sluta med att anse underverk vara det enda sättet att bota människans sjukdomar.

Jesus gav denne man hans syn genom ett under som han utförde denna sabbatsmorgon, och i Jerusalem nära templet, i det huvudsakliga syftet att göra denna handling till en öppen utmaning för judarnas råd och alla judiska lärare och religiösa ledare. Detta var hans sätt att tillkännage en öppen brytning med fariséerna. Han var alltid positiv i allt vad han gjorde. Det var uttryckligen för att få dessa frågor till behandling inför judarnas råd som Jesus tog med sig sina två apostlar till den här mannen i början av denna sabbatseftermiddag och avsiktligt provocerade fram de samtal som tvingade fariséerna att fästa uppmärksamhet vid undret.

4. JOSIA INFÖR JUDARNAS RÅD

Längre fram på eftermiddagen hade botandet av Josia lett till en så livlig diskussion kring templet att ledarna för judarnas råd beslöt att sammankalla rådet till möte på dess vanliga mötesplats i templet. Och de gjorde detta trots en bestående föreskrift som förbjöd rådet att mötas på sabbaten. Jesus visste att brott mot sabbaten skulle vara en av de främsta anklagelserna mot honom när den slutliga prövningen kom, och han ville bli förd inför judarnas råd att dömas för anklagelsen att ha botat en blind man på sabbaten, när själva det möte vid vilket den högsta judiska domstolen skulle döma honom för denna barmhärtighetsgärning, skulle behandla dessa frågor på sabbaten och vara klart i strid med de lagar som de själva hade bundit sig vid.

Men de kallade inte Jesus till sig; de var rädda för att göra det. I stället sände de genast efter Josia. Efter några inledande frågor befallde talmannen för judarnas råd (omkring femtio medlemmar var närvarande) att Josia berättade för dem vad som hade hänt med honom. Efter det att Josia blev botad den morgonen hade han av Tomas, Natanael och andra fått veta att fariséerna var ilska över hans helande på sabbaten och att de troligen skulle ställa till med svårigheter för alla berörda parter; men Josia insåg inte ännu att Jesus var den som kallades Befriaren. När fariséerna förhörde honom sade han därför: "Denne man kom fram, satte lera på mina ögon, bad mig gå och tvätta mig i Siloadammen, och nu kan jag se."

En av de äldre fariséerna sade, efter att ha hållit ett långt tal: "Denne man kan inte vara från Gud, ty som ni ser håller han inte sabbaten. Han bryter mot lagen, först genom att behandla lera och sedan genom att sända denne tiggare att tvätta sig i Siloadammen på sabbatsdagen. En sådan man kan inte vara en lärare sänd av Gud."

Sedan sade en av de yngre männen, som i hemlighet trodde på Jesus: "Om inte den här mannen är sänd av Gud, hur kan han då göra sådana gärningar? Vi vet att en vanlig syndare inte kan utföra sådana underverk. Vi känner alla den här tiggaren och vet att han föddes blind, men nu ser han. Säger ni fortfarande att denne profet gör alla dessa under med djävulsfurstens kraft?" För varje farisé som dristade sig till att anklaga och fördöma Jesus steg en annan upp för

material means in the healing of the sick. He wanted to teach them that they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

^{164:3.16 (1813.3)} Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to the Sanhedrin and all the Jewish teachers and religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

^{164:4.1 (1813.4)} By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

^{164:4.2 (1813.5)} But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: "This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see."

^{164:4.3 (1813.6)} One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: "This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God."

^{164:4.4 (1813.7)} Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: "If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?" And for every Pharisee who dared to accuse and denounce Jesus one would arise to ask entangling and

att ställa snärjande och besvärande frågor, så att en allvarlig splittring uppstod bland dem. Mötets ordförande såg varthän de släntrade och för att dämpa diskussionen gjorde han sig redo att själv förhöra mannen. Han vände sig till Josia och sade: "Vad tror du själv om denne man, denne Jesus, som du påstår att öppnade dina ögon?" Josia svarade: "Jag tror att han är en profet."

Ledarna var nu djupt bekymrade, och då de inte visste vad annat de skulle göra, beslöt de att kalla på Josias föräldrar för att få veta om han faktiskt hade fötts blind. Det var dem motbjudande att tro att tiggaren hade blivit botad.

Det var välkänt i Jerusalem, inte endast att Jesus var nekad tillträde till alla synagogor, utan att alla som trodde på hans förkunnelse likaså uteslöts ur synagogan, bannlystes från församlingsgemenskapen i Israel. Det betydde att personen ifråga nekades alla rättigheter och privilegier av varje slag inom hela det judiska samfundet, utom rätten att köpa sig livets nödtröft.

När därför Josias föräldrar, dessa fattiga och räddhågade själar, steg fram inför det ärevörddiga judiska rådet, var de rädda för att tala fritt. Rättens ordförande sade: "Är det här er son, och förstår vi rätt att han föddes blind? Och om det är sant, hur kommer det sig att han nu kan se?" Då svarade Josias far, och hans mor instämde: "Vi vet att det här är vår son och att han föddes blind, men hur han kan se nu, eller vem det var som öppnade hans ögon, vet vi inte. Fråga honom, han är gammal nog, han kan svara för sig själv."

För andra gången kallade de nu fram Josia inför sig. Deras komplott på att hålla en officiell rättegång förlöpte inte särskilt väl, och en del började ha betänkligheter mot vad de höll på med på sabbaten. När de på nytt kallade fram Josia försökte de därför snärja honom med ett nytt angreppssätt. Rättstjänaren tilltalade den före detta blinde mannen och sade: "Varför ger du inte Gud äran för detta? Varför berättar du inte för oss hela sanningen om vad som hände? Vi vet alla att den här mannen är en syndare. Varför vågar du att inse sanningen? Du vet att både du och den här mannen står anklagade för sabbatsbrott. Vill du inte försona din synd med att erkänna Gud som din helbräddagörare, om du fortfarande hävdar att dina ögon denna dag har öppnats?"

Men Josia var varken dum eller utan humor, så han svarade rättstjänaren: "Om denne man är en syndare vet jag inte. Men en sak vet jag, att enär jag som var blind nu kan se." Då de inte fick Josia i fällan försökte de igen förhöra honom och frågade: "Exakt på vilket sätt öppnade han dina ögon? Vad gjorde han egentligen med dig? Vad sade han till dig? Bad han att du skulle tro på honom?"

Josia svarade något otåligt: "Jag har sagt er precis hur allt gick till, och om ni inte trodde på mitt vittnesmål, varför vill ni höra det igen? Kanske ni också tänker bli hans lärjungar?" När Josia hade sagt så bröt förvirring, närapå våldsamheter, ut i rådet, ty ledarna rusade på Josia och skrek ilsket: "Du kan för egen del tala om att vara hans lärjunge, men vi är Moses lärjungar och vi lär ut Guds lagar. Vi vet att Gud talade genom Mose, men varifrån den här mannen, denne Jesus kommer, det vet vi inte."

embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: "What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?" And Josiah answered, "I think he is a prophet."

^{164:4.5 (1814.1)} The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah's parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

^{164:4.6 (1814.2)} It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessities of life.

^{164:4.7 (1814.3)} When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: "Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?" And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: "We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself."

^{164:4.8 (1814.4)} They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: "Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes have this day been opened?"

^{164:4.9 (1814.5)} But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: "Whether this man is a sinner, I know not; but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see." And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: "Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did he ask you to believe in him?"

^{164:4.10 (1814.6)} Josiah replied, somewhat impatiently: "I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?" When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: "You may talk about being this man's disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know that God spoke through Moses, but as for this man

Då ropade Josia, stående på en pall, ut över oväsendet till alla som kunde höra: "Lyssna, ni som påstår er vara hela Israels lärare, när jag säger er att det är märkligt att ni erkänner att ni inte vet varifrån den mannen kommer, och dock vet ni med säkerhet av det vittnesmål ni har hört att han öppnade mina ögon. Vi vet alla att Gud inte gör sådana gärningar för de ogudaktiga, att Gud skulle göra något sådant endast på anmodan av en sann tillbedjare — för en som är helig och rättfärdig. Ni vet att allt sedan världens begynnelse har man aldrig hört om att ögonen har öppnats på en som var blind alltifrån födseln. Se därför alla på mig, och inse vad som denna dag har skett i Jerusalem! Jag säger er, om den här mannen inte vore sänd av Gud, kunde han inte ha gjort detta." När rådets medlemmar avlägsnade sig, ilska och förvirrade, skrek de åt honom: "Du föddes syndig alltigenom, och hur dristar du dig att undervisa oss! Kanske du i själva verket inte föddes blind, och även om dina ögon öppnades på sabbaten, så skedde det med djävulsfurstens kraft." De gick genast till synagogan för att utesluta Josia.

När Josia råkade ut för denna rättegång hade han diffusa uppfattningar om Jesus och arten av sitt helande. Det mesta av hans vågade vittnesmål, som han så klipskt och modigt framförde för denna högsta domstol i hela Israel, utvecklade sig i hans sinne medan rättegången fortskred enligt dessa ohederliga och orättvisa linjer.

5. UNDERVISNING I SALOMONS PELARHALL

Under hela den tid då judarnas råd höll detta sabbatsbrytande möte i en av templets kamrar gick Jesus omkring nära till hands, undervisade människorna i Salomos pelarhall och hoppades på att bli kallad inför rådet för att där kunna berätta för dem den goda nyheten om friheten och glädjen i Guds rike för den som är en son till Gud. Men de var rädda för att kalla på honom. De blev alltid förvirrade när Jesus plötsligt och offentligt framträdde i Jerusalem. Jesus gav dem nu just det tillfälle som de så ivrigt hade sökt, men de var rädda för att ta honom inför rådet ens som vittne, och ännu räddare var de för att arrestera honom.

Det var midvinter i Jerusalem, och människorna sökte sig till det skydd som Salomos pelarhall delvis erbjöd. Medan Jesus dröjde där ställde människorna många frågor till honom, och han undervisade dem i över två timmar. Några av judarnas lärare försökte snärja honom med att offentligt fråga: "Hur länge skall du hålla oss i spänning? Om du är Messias, varför säger du det inte rent ut till oss?" Jesus sade: "Jag har berättat om mig själv och om min Fader många gånger, men ni vill inte tro mig. Kan ni inte se att de gärningar som jag gör i min Faders namn vittnar om mig? Men många av er tror inte därför att ni inte hör till min flock. Sanningsläraren drar till sig endast dem som hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet. Mina får hör min röst, och jag känner dem och de följer mig. Och till alla om följer min undervisning ger jag evigt liv; de skall aldrig gå under och ingen skall rycka dem ur min hand. Min Fader, som har gett mig dessa barn, är större än alla, så att ingen kan rycka dem ur min Faders hand.

Jesus, we know not whence he is."

^{164:4.11 (1814.7)} Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: "Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this." And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: "You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils." And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

^{164:4.12 (1815.1)} Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. TEACHING IN SOLOMON'S PORCH

^{164:5.1 (1815.2)} All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon's Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in Jerusalem. The very occasion they had so ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a witness, and even more they feared to arrest him.

^{164:5.2 (1815.3)} This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: "How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?" Said Jesus: "I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out

Fadern och jag är ett." Några av de judar som inte trodde rusade över till ett ställe där arbetet med tempelbygget ännu pågick för att plocka upp stenar att stena Jesus med, men de troende höll dem tillbaka.

Jesus fortsatte sin undervisning: "Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern, att därför vill jag fråga er, för vilken av dessa goda gärningar tänker ni nu stena mig?" Då svarade en av fariséerna: "Det är inte för någon god gärning vi vill stena dig, utan för att du hädar och vågar göra dig jämlik med Gud, fast du är människa." Jesus svarade: "Ni anklagar Människosonen för hädelse därför att ni vägrade att tro mig när jag förkunnade för er att Gud har sänt mig. Om jag inte gör Guds gärningar, skall ni inte tro på mig, men om jag gör Guds gärningar, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Men för att ni må vara säkra på vad jag förkunnar, låt mig igen försäkra att Fadern är i mig och jag i Fadern, och att så som Fadern dvärls i mig, så skall jag dvärlas i var och en som tror detta evangelium." När folket hörde dessa ord rusade många iväg för att söka stenar att stena honom med, men han försvann ut genom templets förgårdar. Då han mötte Natanael och Tomas, som hade varit närvarande på det judiska rådets möte, väntade han tillsammans med dem nära templet tills Josia kom ut från rådskammaren.

Jesus och de två apostlarna gick inte för att söka upp Josia i hans hem förrän de fick höra att han hade uteslutits ur synagogan. När de kom till hans hus kallade Tomas ut honom på gården, och Jesus talade till honom och sade: "Josia, tror du på Guds Son?" Josia svarade: "Säg mig vem han är, så att jag kan tro på honom." Jesus sade: "Du har både sett och hört honom, och det är han som nu talar till dig." Josia sade: "Herre, jag tror", och han föll ned och tillbad Jesus.

När Josia fick höra att han hade uteslutits ur synagogan var han först väldigt nedslagen, men han blev mycket uppmuntrad när Jesus sade till honom att han genast skulle göra sig i ordning för att gå med dem till lägret vid Pella. Denne konstlade man från Jerusalem hade förvisso uteslutits ur en judisk synagoga, men se, Skaparen av ett universum leder honom fram för att förenas med den tidens och generationens andliga adel.

Nu lämnade Jesus Jerusalem och återvände först när den tid var nära då han gjorde sig redo att lämna den här världen. Tillsammans med de två apostlarna och Josia återvände Mästaren till Pella. Josia visade sig vara en av dem som kom i åtnjutande av Mästarens undergörande verksamhet och som bar frukt, ty han blev en livslång förkunnare av rikets evangelium.

of my Father's hand. The Father and I are one." Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

164:5.3 (1815.4) Jesus continued his teaching: "Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?" And then answered one of the Pharisees: "For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God." And Jesus answered: "You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel." And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:5.4 (1816.1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the yard, and Jesus, speaking to him, said: "Josiah, do you believe in the Son of God?" And Josiah answered, "Tell me who he is that I may believe in him." And Jesus said: "You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you." And Josiah said, "Lord, I believe," and falling down, he worshiped.

164:5.5 (1816.2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

164:5.6 (1816.3) And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master's miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

Kapitel 165. Missionen i Pereen börjar

⇨ 164

Urantiaboken

166 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 165 MISSIONEN I PEREEN BÖRJAR

Sektioner

Introduktion

1. I lägret vid Pella
2. Predikan om den gode herden
3. Sabbatspredikan vid Pella
4. Att dela arvet
5. Uttalanden för apostlarna om rikedom
6. Svaret på Petrus fråga

PAPER 165 THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction

1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

Introduktion

TISDAGEN den 3 januari år 30 e.Kr. sammankallade Abner, som var den förre ledaren för Johannes Döparens tolv apostlar, nasir och tidigare ledare för nasirskolan i Engedi samt numera ledare för rikets sjuttio budbärare, sina medarbetare och gav dem slutliga instruktioner innan han sände ut dem på ett missionsuppdrag till alla städer och byar i Pereen. Denna mission i Pereen fortgick i närmare tre månader och var Mästarens sista verksamhetsprojekt. Efter dessa bemödanden begav sig Jesus direkt till Jerusalem för att genomgå sina sista erfarenheter i köttslig gestalt. Dessa sjuttio, i vilkas arbete Jesus och de tolv apostlarna tidvis deltog, verkade i följande städer såväl som i något femtiotal byar: Safon, Gadara, Makad, Arbela, Ramat, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Suckot, Amathus, Adam, Penuel, Capitolas, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbeha, Gilead, Bet-Nimra, Tyros, Eleale, Livias, Hesbon, Kallirrhoe, Bet-Peor, Sittim, Sibma, Medeba, Bet-Meon, Areopolis och Aroer.

Under hela denna tur runtom Pereen övertog kvinnornas kår, som numera uppgick till sextiotvå, det mesta av arbetet med vården av de sjuka. Detta var den sista utvecklingsfasen av de högre andliga aspekterna av rikets evangelium, och följaktligen förekom inga underverk. Ingen annan del av Palestina bearbetades så grundligt av Jesu apostlar och lärjungar, och i ingen annan region tog de bättre samhällsklasserna så allmänt emot Mästarens förkunnelse.

I Pereen bodde vid den här tiden ungefär lika mycket icke-judar som judar, efter att judarna allmänt

INTRODUCTION

^{165:0.1 (1817.1)} ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Perean mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolas, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyrus, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

^{165:0.2 (1817.2)} Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick. This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

^{165:0.3 (1817.3)} Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed

hade förflyttats från dessa trakter under Judas Mackabeus' tid. Perea var den vackraste och mest måleriska provinsen i hela Palestina. Judarna kallade den allmänt för "landet bortom Jordanfloden".

Under den här perioden delade Jesus sin tid mellan lägret vid Pella och kortas turer tillsammans med de tolv för att hjälpa de sjuttio i de olika städer där de undervisade och predikade. I enlighet med Abners instruktioner döpte de sjuttio alla troende, även fast Jesus inte hade ålagt dem att göra det.

1. I LÄGRET VID PELLA

Vid mitten av januari fanns över tolv hundra personer samlade vid Pella, och Jesus undervisade denna folkmassa åtminstone en gång om dagen när han vistades i lägret. Vanligen talade han vid niotiden på morgonen om inte hindrad av regn. Petrus och de övriga apostlarna undervisade varje eftermiddag. Kvällarna reserverade Jesus för de vanliga mötena för frågor och svar med de tolv och andra avancerade lärjungar. I kvällsgrupperna deltog i genomsnitt ett femtiotal personer.

I mitten av mars, vid tiden då Jesus började sin färd mot Jerusalem, bestod den stora åhörarskara, som varje morgon hörde Jesus eller Petrus predika, av över fyratusen personer. Mästaren valde att avsluta sitt arbete på jorden när intresset för hans budskap var stort, när det hade stigit till sin högsta nivå under denna andra eller icke-mirakulösa fas i rikets utbredning. Medan tre fjärdedelar av folkmassan var sanningssökare, fanns där också närvarande ett stort antal fariséer från Jerusalem och andra ställen samt många tvivlare och häcklare.

Jesus och de tolv ägnade mycket av sin tid åt folkmassan som hade samlats i lägret vid Pella. De tolv ägnade föga eller ingen uppmärksamhet åt fältarbetet. De gick endast ut tillsammans med Jesus för att då och då besöka Abners medarbetare. Hela distriktet Perea var mycket bekant för Abner, eftersom det var området där hans tidigare mästare, Johannes Döparen, hade utfört det mesta av sitt arbete. Sedan de hade inlett missionen i Perea återvände Abner och de sjuttio aldrig mer till lägret vid Pella.

2. PREDIKAN OM DEN GODE HERDEN

Ett sällskap om över trehundra jerusalembor — fariséer och andra — följde efter Jesus norrut mot Pella när han vid slutet av tempelinvigningsfesten skyndade sig bort från de judiska styresmännens domkrets. Det var i närvaron av dessa judiska lärare och ledare och inom de tolv apostlarnas hörhåll som Jesus predikade om "Den gode herden". Efter en halv timmes informell diskussion sade Jesus, som då talade till en grupp om cirka hundra personer:

"Den här kvällen har jag mycket att säga er, och eftersom många av er är mina lärjungar och några av er mina bittra fiender, vill jag framföra min undervisning som en liknelse, så ni att var och en må ta till er det som era hjärtan är mottagliga för.

from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as "the land beyond the Jordan."

^{165:0.4 (1817.4)} Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. AT THE PELLA CAMP

^{165:1.1 (1817.5)} By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

^{165:1.2 (1817.6)} By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavers.

^{165:1.3 (1818.1)} Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner's associates from time to time. Abner was very familiar with the Perea district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his work. After beginning the Perea mission, Abner and the seventy never returned to the Pella camp.

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

^{165:2.1 (1818.2)} A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the "Good Shepherd." After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

^{165:2.2 (1818.3)} "On this night I have much to tell you, and since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

"I kväll finns här framför mig människor som skulle vara villiga att dö för mig och för detta evangelium, och en del kommer att offra sig så under kommande år; och här finns också några av er som är slavar under traditionen och som har följt efter mig ända från Jerusalem, och som tillsammans med era förmörkade och förledda ledare söker att döda Människosonen. Det liv som jag nu lever i köttslig gestalt skall döma er båda, både de sanna herdarna och de falska herdarna. Om den falske herden vore blind, skulle han vara utan synd, men ni hävdar att ni ser. Ni säger er vara lärare i Israel, därför ligger er synd kvar över er.

"När fara hotar samlar den sanne herden ihop sin flock i fällan till natten. Och när morgonen gryr går han in i fällan genom grinden, och när han kallar på fåren känner de igen hans röst. Varje herde som kommer in i fårfällan på annat sätt än genom grinden är en tjuv och en rövare. Den sanne herden stiger in i fällan först efter att grindvaken har öppnat grinden för honom, och hans får, som känner igen hans röst, kommer ut på hans befallning; och när de som är hans, sålunda har kommit ut, går den sanne herden framför dem; han går före och fåren följer honom. Hans får följer honom därför att de känner igen hans röst; en främling följer de inte. De flyr från främlingen därför att de inte känner igen hans röst. Den folkmassa som har samlats kring oss här är som en fårflock utan herde, men när vi talar till dem känner de igen herdens röst, och de följer oss. Åtminstone de som hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet gör så. Några av er hör inte till min flock; ni känner inte igen min röst och följer mig inte. Och emedan ni är falska herdar känner fåren inte igen er röst, och de följer er inte."

När Jesus hade berättat denna liknelse ställde ingen någon fråga till honom. Efter en stund fortsatte han och började diskutera liknelsen:

"Ni som vill vara hjälpherdar för min Faders flockar måste inte endast vara värdiga ledare, utan ni måste också utfodra flocken med god näring. Ni är inte sanna herdar om ni inte leder era flockar till gröna ängar och lugna vatten.

"Och nu, för att inte en del av er skall förstå denna liknelse alltför lätt, tillkännager jag att jag är både dörren till Faderns fårfälla och samtidigt den sanne herden för min Faders flockar. Varje herde som försöker gå in i fällan utan mig kommer att misslyckas, och fåren lyssnar inte till hans röst. Jag är grinden, tillsammans med dem som tjänar med mig. Varje själ, som beträder den eviga vägen med de medel som jag har skapat och bestämt, skall räddas och kunna fortsätta tills den uppnår de eviga betesmarkerna i Paradiset.

"Men jag är också den sanne herden som är villig att rentav ge sitt liv för sina får. Tjuven bryter sig in i fällan bara för att stjäla, döda och förstöra; men jag har kommit för att ni alla måtte ha liv, och ha det i överflöd. Den som är lejd flyr i farans stund och låter fåren skingras och dödas, men den sanne herden flyr inte när vargen kommer. Han skyddar sin flock, och om så behövs ger sitt liv för sina får. Sannerligen, sannerligen säger jag er, vänner och fiender, jag är den sanne herden; jag känner mina egna, och mina egna känner mig. Jag flyr inte inför faran. Jag skall slutföra denna min tjänst att fullgöra Faderns vilja, och jag överger inte

165:2.3 (1818.4) "Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

165:2.4 (1818.5) "The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and the sheep follow him. His sheep follow him because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd's voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold; you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you."

165:2.5 (1819.1) And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

165:2.6 (1819.2) "You who would be the undershepherds of my Father's flocks must not only be worthy leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

165:2.7 (1819.3) "And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father's sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father's flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

165:2.8 (1819.4) "But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of

den flock som Fadern har anförtrott i min vård.

"Men jag har många andra får som inte hör till denna fålla, och dessa ord gäller inte endast för denna värld. Dessa andra får hör också min röst och känner igen den, och jag har lovat Fadern att de alla skall ledas in i en enda fålla, en enda brödrasamling av Guds söner. Och då skall ni alla känna igen rösten hos en enda herde, den sanne herden, och erkänna Gud som er Fader.

"Och så skall ni få veta varför Fadern älskar mig och har satt alla sina flockar inom denna domän i mina händer för omsorg. Det är därför att Fadern vet att jag inte tvekar att skydda fårfållan, att jag inte överger mina får, och att jag om så krävs inte tvekar att ge mitt liv vid tjänandet av hans mångfaldiga flockar. Men märk väl, om jag nedlägger mitt liv, upptar jag det igen. Ingen människa och ingen annan varelse kan ta ifrån mig mitt liv. Jag har rätten och makten att lägga ned mitt liv, och jag har samma makt och rätt att ta upp det igen. Ni kan inte förstå detta, men jag erhöi en sådan behörighet av min Fader redan innan denna värld fanns till."

När de hörde dessa ord blev hans apostlar förvirrade och hans lärjungar förvånade, medan fariséerna från Jerusalem och runt omkring gick ut i natten och sade: "Han är antingen galen eller så är han besatt." Men till och med några av lärarna från Jerusalem sade: "Han talar som en som har behörighet; dessutom, har någon någonsin sett en som är besatt av en demon öppna ögonen på en man som föddes blind och göra alla dessa storartade ting som denna man har gjort?"

Nästa morgon bekände ungefär hälften av dessa judiska lärare sin tro på Jesus, och andra hälften återvände bestörta till Jerusalem och till sina hem.

3. SABBATSPREDIKAN VID PELLA

Vid slutet av januari uppgick folksamlingarna på sabbatseftermiddagarna till närmare tretusen personer. Lördagen den 28 januari höll Jesus den minnesvärda predikan om "Tillit och andlig beredskap". Efter inledande ord av Simon Petrus sade Mästaren:

"Vad jag många gånger har sagt till mina apostlar och till mina lärjungar förkunnar jag nu för denna folksamling: Akta er för fariséernas surdeg, skenheligheten som föds av fördomsfullhet och får sin näring av slaveriet under traditionerna, även om många av dessa fariséer är uppriktiga i sina hjärtan och en del av dem vistas här som mina lärjungar. Inom kort skall ni alla förstå min undervisning, ty det finns ingenting som nu är gömt som inte skall uppenbaras. Det som nu är dolt för er skall allt bli känt när Människosonen har fullbordat sin mission på jorden i köttet.

"Snart, mycket snart, skall det som våra fiender nu planerar i hemlighet och mörker föras fram i ljuset och förkunnas från hustaken. Men jag säger till er, mina vänner, låt er inte skrämmas av dem, när de försöker döda Människosonen. Frukta inte dem som kanske kan döda kroppen, men som sedan inte har någon makt över er. Jag uppmanar er att inte frukta någon, i himlen

the completion of my Father's will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

165:2.9 (1819.5) "But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood of the sons of God. And then shall you all know the voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165:2.10 (1819.6) "And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from my Father even before this world was."

165:2.11 (1819.7) When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, "He is either mad or has a devil." But even some of the Jerusalem teachers said: "He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?"

165:2.12 (1819.8) On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

165:3.1 (1819.9) By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on "Trust and Spiritual Preparedness." After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

165:3.2 (1820.1) "What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

165:3.3 (1820.2) "Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I

eller på jorden, utan att glädjas i kännedomen om Honom som har makt att frälsa er från all orättfärdighet och att presentera er oförvitliga inför domstolen i ett universum.

"Säljs inte fem sparvar för två kopparslantar? Ock dock existerar ingen av dessa fåglar, som flyger omkring och söker sin föda, utan att Fadern som är källan till allt liv vet om det. För serafväktarna är till och med hårstråna på era huvuden räknade. Och om allt detta är sant, varför skulle ni leva i rädsla för alla de många oväsentligheter som dyker upp i ert dagliga liv? Jag säger er: Var inte rädda, ni är mer värda än aldrig så många sparvar.

"Alla ni som har haft mod att inför människorna bekänna er tro på mitt evangelium, skall jag inom kort erkänna inför himlens änglar. Men den som inför människorna medvetet förnekar sanningen i min förkunnelse skall även förnekas av sin ödesväktare inför himlens änglar.

"Säg vad ni vill om Människosonen, och det kommer att förlåtas er; men den som dristar sig till att häda Gud skall knappast finna förlåtelse. När människor går så långt som att de med vett och vilja tillskriver Guds gärningar åt onskans krafter, kommer sådana avsiktliga rebeller knappast ens söka förlåtelse för sina synder.

"Och när våra fiender tar er inför synagogornas styresmän och inför andra höga myndigheter, bekymra er då inte för vad ni skall säga och var inte ängsliga för hur ni skall besvara deras frågor, ty anden som bor inom er skall just i den stunden låta er veta vad ni bör säga för att ära rikets evangelium.

"Hur länge skall ni dröja i obeslutsamhetens dalgång? Varför vacklar ni mellan två åsikter? Varför skulle någon jude eller hedning tveka att ta emot den goda nyheten att han är en son till den evige Guden? Hur länge skall det ta för oss att övertala er att med glädje ta del av ert andliga arv? Jag kom till denna värld för att uppenbara Fadern för er och för att leda er till Fadern. Det första har jag gjort, men det senare må jag inte göra utan ert samtycke; Fadern tvingar aldrig någon att stiga in i riket. Inbjudan har alltid varit och kommer alltid att vara: Vem som än vill må komma och fritt ta del av livets vatten."

När Jesus hade slutat tala gick många fram för att bli döpta av apostlarna i Jordanfloden, medan Jesus lyssnade till frågorna som ställdes av dem som dröjde kvar.

4. ATT DELA ARVET

Medan apostlarna döpte troende talade Mästaren med dem som hade dröjt kvar. En ung man sade till honom: "Mästare, min far dog och lämnade en stor förmögenhet åt mig och min bror, men min bror vägrar att ge mig det som tillhör mig. Vill du därför säga åt min bror att dela arvet med mig?" Jesus var smått förnärad över att den här materiellt sinnade ynglingen ville ta upp en sådan ekonomisk fråga till diskussion, men han tog tillfället i akt för att meddela ytterligare undervisning och sade: "Människa, vem har satt mig till skiftare mellan er? Var har du fått den idé att jag

admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

165:3.4 (1820.3) "Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many sparrows.

165:3.5 (1820.4) "All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

165:3.6 (1820.5) "Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

165:3.7 (1820.6) "And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

165:3.8 (1820.7) "How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life."

165:3.9 (1820.8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:4.1 (1821.1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: "Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?" Jesus was mildly indignant that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: "Man, who made me a divider over you? Where did you get the

befattar mig med denna världens materiella angelägenheter?" Sedan vände han sig till alla som stod omkring honom och sade: "Akta er för allt habegär. En människas liv består inte i överflöd på saker som hon äger. Lyckan kommer inte från förmögenhetens makt, och glädjen flödar inte fram från rikedomar. Förmögenheten är inte i och för sig en förbannelse, men att älska rikedom leder ofta till en sådan hängivenhet för världsliga ting att själen blir blind för de andliga realiteternas vackra lockelser i Guds rike på jorden och för fröjderna i det eviga livet i himlen.

"Låt mig berätta för er en historia om en rik man vars mark gav honom rikliga skördar. När han hade blivit mycket rik började han resonera för sig själv och sade: 'Vad skall jag göra med alla mina rikedomar? Jag har nu så mycket att jag inte har någon plats att försvara min förmögenhet.' Och när han hade funderat på sitt problem sade han: 'Så här skall jag göra: jag river mina lador och bygger större så att jag får gott om utrymme att lagra mina skördar och mina varor. Sedan kan jag säga till min själ: Min vän, nu är du väl försörjd i många år framöver. Nu kan du ta det lugnt: ät, drick, och roa dig, ty du är rik och välförsedd.'

"Men den rike mannen var också dåraktig. Medan han sörjde för de materiella behoven hos sitt sinne och sin kropp, hade han underlåtit att lägga upp skatter i himlen för andens tillfredsställelse och själens frälsning. Och sedan fick han inte ens nöjet av att konsumera sin lagrade förmögenhet, ty samma natt krävdes hans själ. Den natten kom det stråtrövare, som bröt sig in i huset för att döda honom, och sedan de hade plundrat hans lador tände de eld på resten. Och om den egendom som undgick rövarens började hans arvingar slåss sinsemellan. Den här mannen samlade skatter åt sig själv på jorden, men han var inte rik inför Gud."

Jesus behandlade den unge mannen och hans arv på detta sätt, därför att han visste att girighet var hans problem. Även om så inte hade varit fallet, skulle Mästaren inte ha ingripit, ty han blandade sig aldrig ens i sina apostlars, än mindre sina lärjungars, världsliga angelägenheter.

När Jesus hade avslutat sin berättelse reste sig en annan man och frågade honom: "Mästare, jag vet att dina apostlar har sålt alla sina jordiska ägodelar för att följa dig, och att de har allting gemensamt liksom esséerna, men vill du att vi alla som är dina lärjungar skall göra likadant? Är det synd att äga ärligt anskaffad förmögenhet?" Jesus svarade på denna fråga: "Min vän, det är ingen synd att ha en hederlig förmögenhet; men det är en synd om du gör dina materiella rikedomar till skatter, som kan uppsluka ditt intresse och avleda din tillgivenhet från hängivenheten för rikets andliga strävanden. Det är ingen synd i att ha ärligt anskaffade tillgångar på jorden förutsatt att din skatt är i himlen, ty där din skatt är där är också ditt hjärta. Det är stor skillnad mellan förmögenhet som leder till girighet och självskhet och den som ägs och fördelas i en anda av förvalterskap av dem som har ett överflöd av jordiska ägodelar och som så frikostigt bidrar till uppehållet för dem som ägnar all sin energi åt rikets arbete. Många av er som är här och är utan pengar får mat och logi i tältstaden där borta därför att generösa män och kvinnor med förmögenhet har försett er värd David Sebedaios med medel för sådana ändamål.

idea that I give attention to the material affairs of this world?" And then, turning to all who were about him, he said: "Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man's life consists not in the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

165:4.2 (1821.2) "Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: 'What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.' And when he had meditated on his problem, he said: 'This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.'

165:4.3 (1821.3) "But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God."

165:4.4 (1821.4) Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

165:4.5 (1821.5) When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: "Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do likewise? Is it a sin to possess honest wealth?" And Jesus replied to this question: "My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great difference between wealth which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world's goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host,

"Men glöm aldrig att förmögenhet i sista hand är förgänglig. Kärleken till rikedomar skymmer och rentav förstör alltför ofta den andliga synen. Underlåt inte att inse faran av att förmögenheten blir, inte er tjänare utan er herre."

Jesus lärde eller tolererade aldrig bristande förutseende, sysslolöshet eller likgiltighet för försörjningen av den egna familjens fysiska behov, eller beroende av allmosor. Men vad han lärde var att det materiella och världsliga måste underordnas själens välfärd och den andliga naturens framsteg i himmelriket.

Sedan, medan människorna gick ned till floden för att bevittna döpdandet, kom den förstnämnde mannen fram till Jesus för att privat tala om sitt arv, då han tyckte att Jesus hade behandlat honom hårt; och när Mästaren igen hade hört honom svarade han: "Min son, varför missar du tillfället livnära dig av livets bröd en dag som denna, för att istället tillfredsställa ditt giriga sinne? Vet du inte att de judiska arvs lagarna kommer att tillämpas rättvist om du går med ditt klagomål till synagogans domstol? Kan du inte se att mitt arbete har att göra med att se till att du känner till ditt himmelska arv? Har du inte läst i skriften: 'Där är han som med sin försiktighet och med mycket snåländ blir rik, och detta blir hans belöning: Fastän han säger att han funnit ro och nu ständigt skall kunna äta av sina varor, vet han dock inte vad tiden för med sig för honom, och dessutom måste han lämna allt detta åt andra när han dör.' Har du inte läst budet: 'Du skall inte ha begärelse.' Och igen: 'De har ätit och blivit mätta och feta, och sedan vände de sig till andra gudar.' Har du läst i psaltaren att 'Herren avskyr den girige', och att 'det lilla som en rättfärdig har är bättre än många ogudaktigas rikedomar.' 'Om rikedomar samlas, sätt dem inte i ditt hjärta.' Har du läst stället där Jeremia säger: 'Låt inte den rike förhärliga sig i sin rikedom'; och Hesekiel uttalade en sanning när han sade: 'Med sina läppar gör de sken av älskvärdhet, men deras hjärtan strävar bara efter egen vinning.'"

Jesus sände bort den unge mannen med orden: "Min son, vad hjälper det dig om du vinner hela världen och förlorar din egen själ?"

Till en annan som stod nära intill och som frågade hurdan ställning de rika skulle ha på domedagen svarade han: "Jag har inte kommit för att döma vare sig rika eller fattiga, men det liv som människorna lever dömer var och en. Vad som än i övrigt kan tänkas beröra de rika vid domen måste åtminstone tre frågor besvaras av alla som skaffar sig en stor förmögenhet, nämligen:

- "1. Hur mycket förmögenhet samlade du?
- "2. Hur fick du den här förmögenheten?
- "3. Hur använde du din förmögenhet?"

Sedan gick Jesus in i sitt tält för att vila en stund före kvällsmaten. När apostlarna var färdiga med döpdandet kom de också och hade velat tala med honom om förmögenhet på jorden och skatter i himlen, men han sov.

David Zebedee, for such purposes.

165:4.6 (1822.1) "But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth's becoming, not your servant, but your master."

165:4.7 (1822.2) Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one's family, or dependence upon alms. But he did teach that the material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

165:4.8 (1822.3) Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: "My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: 'There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.' Have you not read the commandment: 'You shall not covet.' And again, 'They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.' Have you read in the Psalms that 'the Lord abhors the covetous,' and that 'the little a righteous man has is better than the riches of many wicked.' 'If riches increase, set not your heart upon them.' Have you read where Jeremiah said, 'Let not the rich man glory in his riches'; and Ezekiel spoke truth when he said, 'With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.'"

165:4.9 (1822.4) Jesus sent the young man away, saying to him, "My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?"

165:4.10 (1822.5) To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: "I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

- 165:4.11 (1822.6) "1. How much wealth did you accumulate?
- 165:4.12 (1822.7) "2. How did you get this wealth?
- 165:4.13 (1822.8) "3. How did you use your wealth?"

165:4.14 (1822.9) Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. UTTALANDEN FÖR APOSTLARNAS OM

RIKEDOM

När Jesus och de tolv den kvällen efter kvällsmaten samlades till sin dagliga rådgivning frågade Andreas: "Mästare, medan vi döpte troende sade du många ord till människorna som dröjde kvar här och som vi inte fick höra. Skulle du vilja upprepa dessa ord till nytta för oss också?" Som svar på Andreas' förfrågan sade Jesus:

"Ja visst, Andreas, skall jag tala till er om dessa saker som gäller rikedom och självförsörjning, men mina ord till er som är apostlar måste i viss mån vara olika dem som jag har sagt till lärjungarna och folkskaran eftersom ni har lämnat allt, inte endast för att följa mig utan för att ordinerats till rikets ambassadörer. Ni har redan bakom er flera års erfarenhet, och ni vet att Fadern, vars rike ni förkunnar, inte överger er. Ni har helgat ert liv åt att tjäna riket. Bekymra eller oroa er därför inte för det jordiska livets angelägenheter, för mat och dryck att leva av eller för kläder att sätta på kroppen. Själens välfärd är förmer än mat och dryck; framstegen i anden är mycket mer än behovet av klädesplagg. När ni frestas att tvivla på att ert uppehälle är tryggt, tänk på korporna: de sår inte, skördar inte och samlar inte i lador, men Fadern tillhandahåller föda för vardera en som söker den. Och hur mycket värdefullare är inte ni än aldrig så många fåglar! Därtill kommer att all er ängslan eller allt ert tärande tvivel ingenting kan göra för att fylla era materiella behov. Vem av er kan med sin ängslan lägga en enda aln till sin längd eller en enda dag till sitt liv? Eftersom ni inte kan påverka sådana saker, varför då ägna en ängslig tanke åt något av dessa problem?"

"Se på liljorna, hur de växer; inte arbetar de, inte spinner de; men jag säger er: inte ens Salomon i all sin prakt var klädd som en av dem. Om Gud ger sådana kläder åt gräset på ången, som idag finns till och i morgon slås och kastas i elden, skall han då inte så mycket bättre kläda er, det himmelska rikets ambassadörer? O, ni trossvaga! När ni helhjärtat ägnar er åt att förkunna rikets evangelium bör ni inte ha tvivel i sinnet när det gäller uppehållet för er själva eller de familjer som ni har fått lämna. Om ni verkligen på allvar viger ert liv åt evangeliet, skall ni leva av evangeliet. Om ni endast är troende lärjungar måste ni förtjäna ert eget levebröd och bidra till uppehållet för alla som undervisar, predikar och helar. Om ni är ängsliga för ert bröd och ert vatten, hur skiljer ni er då från folken i världen som så flitigt och ihärdigt jagar efter dessa förmödenheter? Ägna er åt ert arbete i tro på att både Fadern och jag vet att ni behöver allt detta. Låt mig en gång för alla försäkra er att om ni helgar ert liv åt rikets arbete, skall alla era verkliga behov bli tillgodosedda. Sök det som är större, och det mindre står att finna däri; be om det himmelska, och det jordiska skall inkluderas. Skuggan följer förvisso substansen.

"Ni är endast en liten grupp, men om ni har tro, om ni inte vacklar av rädsla, förkunnar jag att det är min Faders höga nöje att ge er detta rike. Ni har samlat era skatter till ett ställe där penningpungen inte slits ut, dit ingen tjuv kan nå och där ingen mal förstör. Och som

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

165:5.1 (1823.1) That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: "Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?" And in response to Andrew's request, Jesus said:

165:5.2 (1823.2) "Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years' experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do you give anxious thought to any of these problems?"

165:5.3 (1823.3) "Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things. Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:5.4 (1823.4) "You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father's good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can

jag sade till folket: Där din skatt är, där är också ditt hjärta.

"Men i det arbete som ligger just framför oss, och i det som återstår för er efter att jag har begett mig till Fadern, kommer ni att prövas hårt. Ni måste alla vara på er vakt mot rädsla och tvivel. Var och en av er: omgjorda ert sinnes länder och håll era lampor brinnande. Var som män som väntar på att deras husbonde skall komma hem från bröllopsfesten, så att de snabbt kan öppna när han kommer och bultar på porten. Sådana vakna tjänare välsignas av sin husbonde, när han finner dem trogna i ett sådant stort ögonblick. Då låter husbonden tjänarna sätta sig till bords medan han själv tjänar och serverar dem. Sannerligen, sannerligen säger jag er att en kris är nära förestående i era liv, och det gäller för er att se upp och vara redo.

"Ni förstår mycket väl att ingen skulle låta ett inbrottske i sitt hus om han visste när tjuven skulle komma. Var beredda, också ni, ty i den stund då ni minst väntar det, och på ett sätt som ni inte kan tänka er, skall Människosonen avlägsna sig."

I några minuter satt de tolv tysta. En del av dessa varningar hade de hört tidigare, men inte i det sammanhang som de denna gång framfördes till dem.

6. SVARET PÅ PETRUS FRÅGA

När de satt där och tänkte frågade Simon Petrus: "Berättar du den här liknelsen för oss, dina apostlar, eller är den avsedd för alla lärjungar?" Jesus svarade:

"I prövningens stund avslöjas en människas själ; prövningen blottlägger vad som verkligen finns i hjärtat. När tjänaren har prövats och visat sig duglig, då kan husbonden sätta en sådan tjänare till att sköta sitt hushåll och tryggt lita på att denna trogna förvaltare ser till att husbondens barn får mat och vård. Likaså skall jag snart veta vem som kan anförtros omsorgen om mina barn efter det att jag har återvänt till Fadern. Lika som husbonden sätter den trogna och prövade tjänaren till att sköta sin familjs angelägenheter, så skall jag också upphöja dem som uthärdar prövningarna under denna tid i mitt rikes angelägenheter.

"Men om tjänaren är lättjefull och i sitt hjärta börjar tänka 'Det dröjer innan min herre kommer' och börjar behandla sina medtjänare illa och äta och dricka med de druckna, då skall hans herre komma vid en tid när han inte väntar honom, och när husbonden finner att han är opålitlig kör han ut honom i onåd. Därför gör ni klokt i att förbereda er för den dag då ni plötsligt och på ett oväntat sätt får besök. Kom ihåg att ni har fått mycket; därför krävs också mycket av er. De hårda prövningarna kommer allt närmare för er. Jag har ett dop som jag måste döpas med, och jag är på vakt tills detta är uträttat. Ni predikar fred på jorden, men min mission medför inte fred i människornas materiella angelägenheter — åtminstone inte inom en snar framtid. Splittring kan endast bli följden när två medlemmar av en familj tror på mig och tre medlemmar avvisar detta evangelium. Vänner, släktingar och närstående kommer att ställas mot varandra av det evangelium som ni predikar. Det är sant att alla dessa troende kommer att ha en stor och bestående fred i sitt eget hjärta, men fred på jorden kommer inte förrän alla

destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:5.5 (1824.1) "But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:5.6 (1824.2) "You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the Son of Man depart."

165:5.7 (1824.3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard before but not in the setting presented to them at this time.

6. ANSWER TO PETER'S QUESTION

165:6.1 (1824.4) As they sat thinking, Simon Peter asked: "Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?" And Jesus answered:

165:6.2 (1824.5) "In the time of testing, a man's soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

165:6.3 (1824.6) "But if the servant is slothful and begins to say in his heart, 'My master delays his coming,' and begins to mistreat his fellow servants and to eat and drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious

är villiga att tro på och ta i anspråk sitt ärofulla arv som Guds söner. Gå det oaktat ut till hela världen och förkunna detta evangelium till alla folk, till varje man, kvinna och barn."

Så slutade en arbetsfylld sabbatsdag. Nästa morgon begav sig Jesus och de tolv till städerna i norra Perea för att besöka de sjuttio som arbetade i dessa trakter under Abners ledning.

inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child."

^{165:6.4 (1824.7)} And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit with the seventy, who were working in these regions under Abner's supervision.

Kapitel 166. Sista besöket i Norra Pereen

⇨ 165

Urantiaboken

167 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 166

SISTA BESÖKET I NORRA PEREEN

Sektioner

Introduktion

1. Fariséerna i Ragaba
2. De tio spetälska
3. Predikan i Gerasa
4. Undervisning om olyckshändelser
5. Församlingen i Filadelfia

Introduktion

FRÅN den 11 till den 20 februari gjorde Jesus och de tolv en rundtur till alla de städer och byar i norra Pereen där medarbetarna till Abner och medlemmarna av kvinnornas kår arbetade. De fann att dessa budbärare av evangeliet var framgångsrika, och Jesus fäste vid flera tillfällen sina apostlars uppmärksamhet på det faktum att rikets evangelium kunde nu spridas utan att det åtföljdes av mirakel och under.

Hela den tre månader långa missionen i Pereen genomfördes framgångsrikt med föga hjälp från de tolv apostlarna, och evangeliet återspeglade från denna tid inte så mycket Jesu personlighet som hans förkunnelse. Men hans efterföljare höll sig inte länge till hans instruktioner, ty snart efter Jesu död och uppståndelse avvek de från hans förkunnelse och började bygga upp den tidiga kyrkan kring de mirakulösa föreställningarna och förhålligade minnena av denna gudomliga och mänskliga personlighet.

1. FARISÉERNA I RAGABA

Sabbatsdagen den 18 februari var Jesus i Ragaba, där en förmögen farisé som hette Natanael bodde. Då ganska många av hans farisévänner vandrade tillsammans med Jesus och de tolv runtom i landet, bjöd han dem alla, ett tjugotal, på frukost denna sabbatsmorgon och inbjöd Jesus som hedersgäst.

När Jesus anlände till denna frukost hade de flesta av fariséerna samt en eller två laglärdar redan kommit och satt sig till bords. Mästaren intog genast sin plats till

PAPER 166

LAST VISIT TO NORTHERN PEREA

SECTIONS

Introduction

1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

INTRODUCTION

^{166:0.1 (1825.1)} FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

^{166:0.2 (1825.2)} This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings*. But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. THE PHARISEES AT RAGABA

^{166:1.1 (1825.3)} On Sabbath, February 18, Jesus was at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

^{166:1.2 (1825.4)} By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were already there and seated at the table. The Master

vänster om Natanael utan att först gå till vattenskalarna för att tvätta sina händer. Många av fariséerna, i synnerhet de som var gynnsamt inställda till Jesu förkunnelse, visste att han tvättade händerna endast i rengöringssyfte och att han avskydde dessa rent ceremoniella handlingar. Därför var de inte förvånade över att han kom direkt till bordet utan att först två gånger ha tvättat händerna. Men Natanael var chockerad över att Mästaren inte iakttog de strikta krav som fariséernas seder föreskrev. Inte heller tvättade Jesus sina händer likt fariséerna, efter varje maträtt och vid måltidens slut.

Efter ett ansejligt viskande mellan Natanael och en ovänligt sinnad farisé på hans högra sida, och efter mycket ögonbrynslyftande och hånleende krökta läppar från dem som satt mittemot Mästaren, sade Jesus slutligen: "Jag hade trott att ni inbjöd mig till detta hus för att bryta bröd med er och kanske för att fråga mig om förkunnandet av det nya evangeliet om Guds rike. Men jag ser att ni har tagit mig hit för att bevittna en uppvisning i ceremoniell hängivenhet för er egen självrättfärdighet. Den tjänsten har ni nu gjort mig; vad skall ni näst hedra mig med som er gäst vid detta tillfälle?"

När Mästaren hade sagt detta slog de blicken i bordet och förblev tysta. Eftersom ingen sade något fortsatte Jesus: "Många av er fariséer är med mig här som vänner, och några är till och med mina lärjungar, men majoriteten av fariséerna vägrar envist att se ljuset och erkänna sanningen, även när verkan av evangeliet förs fram för dem med stor kraft. Hur noggrant rengör ni inte utsidan av koppar och fat medan den andliga födans kärn är smutsiga och förorenade! Ni ser till att ni för folket visar upp ett fromt och heligt yttre, men själen i ert inre är fylld av självrättfärdighet, lystenhet och begär, utpressning och all sorts andlig ondskefullhet. Era ledare dristar sig rentav att smida ränker och planera mordet på Människosonen. Förstår inte ni dåraktiga människor att himlens Gud ser till själens innersta motiv såväl som på ert yttre hyckleri och fromleri? Tro inte att de allmosor ni ger och det tionde ni betalar skall rena er från orättfärdighet och göra det möjligt för er att stå rena inför alla människors Domare. Ve er fariséer som har envisats med att avvisa livets ljus! Ni är småaktiga när det gäller tiondet och uppseendeäckande när det gäller att ge allmosor, men ni avvisar med vett och vilja Guds besök och tillbakavisar uppenbarelsen av hans kärlek. Fastän det inte är fel att ni fäster uppmärksamhet på dessa mindre skyldigheter, borde ni inte ha lämnat dessa viktigare krav ouppfyllda. Ve alla som skyr rättvisan, avvisar barmhärtigheten och tillbakavisar sanningen! Ve alla de som föraktar uppenbarelsen om Fadern samtidigt som de älskar att sitta främst i synagogan och kräver att med smicker bli hälsade på torgen!"

När Jesus skulle till att stiga upp för att avlägsna sig vände sig en av de laglärdar vid bordet till honom och sade: "Men Mästare, i en del av dina uttalanden klandrar du också oss. Finns det inget gott i de skriftlärdar, i fariséerna eller de laglärdar?" Jesus som nu hade rest sig svarade den lagkloke: "Likt fariséerna finner ni er glädje i att få de förmåsta platserna vid fester och i att bära långa kaftaner samtidigt som ni på människorna skuldror lastar tunga bördor smärtsamma att bära. Och när människosjälarna vacklar under dessa tunga bördor

immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

166:1.3 (1825.5) After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

166:1.4 (1826.1) When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and enable you to stand clean in the presence of the Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!"

166:1.5 (1826.2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: "But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?" And Jesus, standing, replied to the lawyer: "You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men's shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your

rör ni inte ett finger för att lätta på bördorna. Ve er, som finner ert största nöje i att resa gravvårdar över profeterna som era fäder dödade! Och att ni samtycker till vad era fäder gjorde framgår av att ni nu planerar att döda dem som idag kommer och gör det som profeterna på sin tid gjorde: förkunnar Guds rättfärdighet och uppenbarar den himmelske Faderns barmhärtighet. Men av alla generationer hittills skall profeternas och apostlarnas blod utkrävas av detta fördärvade och självgoda släkte. Ve er, alla ni laglärda, som har tagit nyckeln till kunskapen från det vanliga folket! Själva vägrar ni att sätta er fot på sanningens väg, och samtidigt försöker ni hindra alla andra som vill beträda den. Men ni kan inte på detta sätt stänga dörrarna till himmelriket. Vi har öppnat dem för alla som har tro nog att gå in, och dessa barmhärtighetens portar skall inte stängas av fördomsfullheten och övermodet hos falska lärare och ohederliga herdar vilka är som vitkalkade gravvårdar, vackra till det yttre, men inuti fulla av döda människors ben och all sorts andlig orenhet.”

När Jesus hade slutat tala vid Natanaels bord gick han ut ur huset utan att ha rört vid maten. Av de fariséer som hörde dessa ord började några tro på hans förkunnelse och steg in i riket, men det större antalet framhårdade på mörkrets väg och blev allt mer beslutna att lurpassa på honom för att kunna fånga upp några av hans ord som kunde användas för att få honom till rättegång och dom inför judarnas råd i Jerusalem.

Det fanns endast tre saker som fariséerna fäste särskild uppmärksamhet på:

1. Att strikt följa bestämmelserna om tionde.
2. Att skrupulöst iaktta lagarna om renande.
3. Att undvika förbindelse med alla icke-fariséer.

Denna gång sökte Jesus avslöja den andliga ofruktsamheten i de två första bruken, medan han sparade sina anmärkningar avsedda att tillrättavisa fariséerna för deras vägran att umgås socialt med icke-fariséer till ett annat och senare tillfälle då han igen skulle sitta till bords med många av dessa samma män.

2. DE TIO SPETÄLSKA

Nästa dag gick Jesus med de tolv över till Amathus nära gränsen till Samarien, och när de närmade sig staden mötte de en grupp om tio spetälska som höll till nära denna ort. Nio i denna grupp var judar, en var samarit. I vanliga fall hade dess judar avstått från all samvaro eller kontakt med denna samarit, men deras gemensamma lidande var mer än nog för att övervinna alla religiösa fördomar. De hade hört mycket om Jesus och hans tidigare helandemirakel, och eftersom de sjuttio brukade meddela vid vilken tid Jesus väntades anlända när Mästaren var ute tillsammans med de tolv på dessa rundturer, hade dessa tio spetälska fått veta att han ungefär vid denna tid väntades anlända till dessa trakter. De var följaktligen på vakt här i stadens utkanter där de hoppades kunna dra till sig hans uppmärksamhet och be om att bli botade. När de spetälska såg Jesus komma vågade de inte närma sig honom utan stod på avstånd och ropade till honom:

greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men's bones and all manner of spiritual uncleanness.”

166:1.6 (1826.3) And when Jesus had finished speaking at Nathaniel's table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

166:1.7 (1827.1) There were just three things to which the Pharisees paid particular attention:

166:1.8 (1827.2) 1. The practice of strict tithing.

166:1.9 (1827.3) 2. Scrupulous observance of the laws of purification.

166:1.10 (1827.4) 3. Avoidance of association with all non-Pharisees.

166:1.11 (1827.5) At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. THE TEN LEPERS

166:2.1 (1827.6) The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him,

"Mästare, förbarma dig över oss; rena oss från vårt lidande. Bota oss såsom du har botat andra."

Jesus hade just förklarat för de tolv varför icke-judarna i Perea såväl som de mindre renlärliga bland judarna var villigare att tro det evangelium som de sjuttio predikade än de mer ortodoxa och traditionsbundna judarna i Judéen. Han hade fäst deras uppmärksamhet på att deras budskap likaså hade tagits emot mer beredvilligt av galiléerna, och även av samariterna. Men de tolv apostlarna var ännu knappt villiga att hysa vänliga känslor för de länge föraktade samariterna.

När därför Simon Seloten observerade samariten bland de spetälska försökte han förmå Mästaren att fortsätta in till staden utan att ens stanna för att utbyta hälsningar med dem. Jesus sade till Simon: "Men tänk om samariten älskar Gud likaväl som judarna? Skall vi sitta till doms över våra medmänniskor? Om vi gör dessa tio män friska, vem vet, kanske samariten visar sig vara ännu rentav mer tacksam än judarna. Känner du dig säker på dina åsikter, Simon? Simon svarade snabbt: "Om du renar dem, får du snart se hur det går." Jesus svarade: "Så skall det ske Simon, och du skall snart få veta sanningen om människors tacksamhet och Guds kärleksfulla barmhärtighet."

Jesus gick närmare de spetälska och sade: "Om ni vill att ni görs helade, gå då genast och visa upp er för prästerna, såsom Moses lag kräver." Medan de gick blev de helade. Men när samariten såg att han höll på att helas vände han om och gick för att söka upp Jesus medan han med hög röst prisade Gud. När han hade funnit Mästaren föll han ned på sina knän vid Jesu fötter och tackade honom för sin rening. De nio andra, som var judar, hade också upptäckt att de hade blivit botade, och medan även de var tacksamma för sitt renande, fortsatte de däremot sin färd för att visa upp sig för prästerna.

Medan samariten ännu knäböjde vid Jesu fötter, såg sig Mästaren omkring bland de tolv, och i synnerhet på Simon Seloten och sade: "Blev inte alla tio rena? Var är då de övriga nio, judarna? Endast en, denne främling, har återvänt för att prisa Gud." Sedan sade han till samariten: "Stig upp och gå; din tro har gjort dig hel."

Jesus såg igen på sina apostlar när främlingen avlägsnade sig. Apostlarna såg alla på Jesus, utom Simon Seloten vars ögon var nedslagna. De tolv sade inte ett ord. Inte heller sade Jesus något; det var inte nödvändigt.

Fastän alla dessa tio män verkligen trodde att de hade spetälska, var det endast fyra som hade denna sjukdom. De andra sex blev botade från en hudsjukdom som man felaktigt hade trott vara spetälska. Men samariten hade verkligen spetälska.

Jesus ålade de tolv att inte säga något om renandet av de spetälska, och när de fortsatte in till Amathus påpekade han: "Ni ser hur det är med barnen i huset, även när de är olydiga mot sin Faders vilja, tar de sina välsignelser för givet. De tycker att det har föga betydelse att de försummar att tacka när Fadern ger dem hälsan, medan främlingarna, när de får gåvor av värden, fylls av förundran och känner sig tvungna att

they stood afar off and cried to him: "Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others."

^{166:2.2 (1827.7)} Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

^{166:2.3 (1827.8)} Accordingly, when Simon Zelotes observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: "But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can tell? if we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?" And Simon quickly replied, "If you cleanse them, you will soon find out." And Jesus replied: "So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God."

^{166:2.4 (1827.9)} Jesus, going near the lepers, said: "If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses." And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

^{166:2.5 (1828.1)} As the Samaritan remained kneeling at Jesus' feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: "Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God." And then he said to the Samaritan, "Arise and go your way; your faith has made you whole."

^{166:2.6 (1828.2)} Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

^{166:2.7 (1828.3)} Though all ten of these men really believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

^{166:2.8 (1828.4)} Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: "You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father's will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the

tacka som erkänsla för de goda gåvor de har fått." Fortfarande sade apostlarna ingenting som svar på Mästarens ord.

3. PREDIKAN I GERASA

När Jesus och de tolv besökte rikets budbärare i Gerasa ställde en av fariséerna som trodde på honom denna fråga: "Herre, är det få eller många som faktiskt räddas?" Jesus sade när han svarade:

"Ni har blivit lärda att endast Abrahams barn kommer att räddas och att endast de icke-judar som upptagits som Israels barn kan hoppas på frälsning. En del av er har resonerat som så, att eftersom skrifterna säger att av alla de mängder av människor som flydde från Egypten endast Kaleb och Josua levde tills de nådde det utlovade landet, så skulle endast jämförelsevis få av dem som söker himmelriket finna tillträde därtill.

"Ni har också ett annat ordstäv, ett som innehåller mycken sanning: att den väg som leder till det eviga livet är rak och smal, och att den port som för till det likaså är trång, så att av dem som söker frälsning endast få kan finna tillträde genom denna port. Ni har också en lära som säger att den väg som leder till fördärvet är bred, att ingången dit är vid, och att det är många som väljer att gå denna väg. Och detta ordstäv är inte utan sin betydelse. Men jag säger er att frälsningen i första hand är en fråga om ert personliga val. Även om porten till livets väg är trång, är den tillräckligt vid för att låta alla komma in som uppriktigt söker inträde, ty jag är den porten. Och Sonen vägrar aldrig tillträde för något av universumets barn som med trons hjälp söker finna Fadern genom Sonen.

"Men häri ligger faran för alla som vill uppskjuta sitt inträde i riket medan de fortsätter att jaga efter omognadens nöjen och tillfredsställelsen av själviskhetens njutningar: Sedan de har vägrat att genom en andlig erfarenhet gå in i riket, kan de senare tänkas söka inträde när den bättre vägens härlighet uppenbaras under den kommande tidsåldern. Och när de som försmådde riket när jag kom i mänsklig gestalt sedan söker vinna inträde när riket uppenbaras i gudomlig gestalt, då skall jag säga till alla dessa själviska: Jag vet inte varifrån ni kommer. Ni hade er chans att förbereda er för detta himmelska medborgarskap, men ni avböjde alla sådana barmhärtighetserbjudanden; ni avvisade alla inbjudningar att stiga in medan porten var öppen. Då är porten stängd för er som nu avböjde frälsningen. Den här porten är inte öppen för dem som vill komma in i riket för att vinna själviskt förhållande. Frälsningen är inte för dem som är ovilliga att betala priset i form av helhjärtad hängivelse åt att göra min Faders vilja. När ni i ande och själ har vänt Faderns rike ryggen är det lönlöst att i sinne och i kropp stå framför denna port och bulta och säga: 'Herre, öppna för oss; vi vill också vara stora i riket.' Då kommer jag att förklara att ni inte hör till min flock. Jag tar inte emot er bland dem som har kämpat trons goda kamp och fått sin belöning för osjälviskt tjänande i riket på jorden. Och när ni säger: 'Ät och drack vi inte tillsammans med dig, och undervisade du inte på våra gator?', då skall jag åter

house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them." And still the apostles said nothing in reply to the Master's words.

3. THE SERMON AT GERASA

166:3.1 (1828.5) As Jesus and the twelve visited with the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: "Lord, will there be few or many really saved?" And Jesus, answering, said:

166:3.2 (1828.6) "You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the hosts that went out of Egypt lived to enter the promised land, only a comparatively few of those who seek the kingdom of heaven shall find entrance thereto.

166:3.3 (1828.7) "You also have another saying among you, and one that contains much truth: That the way which leads to eternal life is straight and narrow, that the door which leads thereto is likewise narrow so that, of those who seek salvation, few can find entrance through this door. You also have a teaching that the way which leads to destruction is broad, that the entrance thereto is wide, and that there are many who choose to go this way. And this proverb is not without its meaning. But I declare that salvation is first a matter of your personal choosing. Even if the door to the way of life is narrow, it is wide enough to admit all who sincerely seek to enter, for I am that door. And the Son will never refuse entrance to any child of the universe who, by faith, seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829.1) "But herein is the danger to all who would postpone their entrance into the kingdom while they continue to pursue the pleasures of immaturity and indulge the satisfactions of selfishness: Having refused to enter the kingdom as a spiritual experience, they may subsequently seek entrance thereto when the glory of the better way becomes revealed in the age to come. And when, therefore, those who spurned the kingdom when I came in the likeness of humanity seek to find an entrance when it is revealed in the likeness of divinity, then will I say to all such selfish ones: I know not whence you are. You had your chance to prepare for this heavenly citizenship, but you refused all such proffers of mercy; you rejected all invitations to come while the door was open. Now, to you who have refused salvation, the door is shut. This door is not open to those who would enter the kingdom for selfish glory. Salvation is not for those who are unwilling to pay the price of wholehearted dedication to doing my Father's will. When in spirit and soul you have turned your backs upon the Father's kingdom, it is useless in mind and body to stand before this door and knock, saying, 'Lord, open to us; we would also be great in the kingdom.' Then will I declare that you are not of my fold. I will not receive you to be among those who have fought the good fight of faith and won the reward of unselfish service in the kingdom on earth. And when you say, 'Did we not eat and drink with you, and did you not teach in our streets?' then shall I again declare that you are

förklara att ni är andliga främlingar; att vi inte tjänade tillsammans i Faderns barmhärtighetstjänst på jorden, att jag inte känner er. Och då skall hela jordens Domare säga: 'Gå bort från oss, alla ni som har nöje i fördärvets gärningar.'

"Men frukta inte; var och en som uppriktigt önskar vinna evigt liv genom att stiga in i Guds rike skall förvisso finna en sådan evig frälsning. Men ni som avvisar denna frälsning skall en dag få se profeterna av Abrahams säd sitta i detta förhålligade rike tillsammans med de troende från hednafolket för att ta del av livets bröd och vederkvicka sig med livets vatten. Och de som på detta sätt skall inta riket med andlig kraft och den levande trons oupphörliga angrepp skall komma från norr och söder och från öster och väster. Och se, många som är först skall bli sist, och de som är sist skall mängen gång bli först."

Detta var sannerligen en ny och märklig version av det gamla och bekanta ordstävets om den raka och smala vägen.

Så småningom lärde sig apostlarna och många av lärjungarna betydelsen av Jesu tidiga förkunnelse: "Om ni inte föds på nytt, föds av anden, kan ni inte stiga in i Guds rike." Men för alla som är ärliga i sina hjärtan och uppriktiga i sin tro kvarstår dock för evigt sanningen: "Se, jag står vid dörren till människornas hjärtan och bultar, och om någon öppnar för mig skall jag komma in och äta med honom och mätta honom med livets bröd; vi skall vara ett i anden och till syftet, och så skall vi för alltid vara bröder i det långa och fruktbara tjänandet medan vi söker efter Paradisfadern." Och därför, om få eller många skall räddas, beror helt på om få eller många tar emot inbjudan: "Jag är porten, jag är den nya och levande vägen, och den som vill få stiga in för att inleda det eviga livets ändlösa sanningssökande."

Inte ens apostlarna kunde helt förstå hans undervisning om nödvändigheten av att använda andlig kraft för att bryta igenom allt materiellt motstånd och övervinna varje jordiskt hinder som kan tänkas stå i vägen då man strävar efter att fatta de ytterst viktiga andliga värdena i det nya livet i anden som Guds befriade söner.

4. UNDERVISNING OM OLYCKSHÄNDELSER

Medan de flesta palestinier åt endast två mål om dagen, hade däremot Jesus och de tolv för sed att när de var på färd ta en paus mitt på dagen för vila och vederkvickelse. Under en sådan paus vid middagstiden, medan de var på väg till Filadelfia, ställde Tomas en fråga till Jesus: "Mästare, efter att ha hört dina yttranden under vår färd denna morgon, ville jag fråga huruvida andliga varelser har del i frambringandet av märkliga och ovanliga händelser i den materiella världen, och dessutom vill jag fråga om änglar och andra andevarelser kan förhindra olyckshändelser."

Som svar på Tomas förfrågan sade Jesus: "Har jag varit hos oss så här länge, och ändå fortsätter ni att ställa sådana frågor? Har ni inte lagt märke till hur Människosonen lever som en av er och konsekvent vägrar att använda himlens krafter för sitt personliga uppehälle? Lever vi inte alla på samma sätt som alla

spiritual strangers; that we were not fellow servants in the Father's ministry of mercy on earth; that I do not know you; and then shall the Judge of all the earth say to you: 'Depart from us, all you who have taken delight in the works of iniquity.'

166:3.5 (1829.2) "But fear not; every one who sincerely desires to find eternal life by entrance into the kingdom of God shall certainly find such everlasting salvation. But you who refuse this salvation will some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first."

166:3.6 (1829.3) This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the straight and narrow way.

166:3.7 (1829.4) Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus' early declaration: "Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God." Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: "Behold, I stand at the doors of men's hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father." And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: "I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life."

166:3.8 (1829.5) Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

166:4.1 (1830.1) While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that Thomas asked Jesus: "Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and extraordinary events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents."

166:4.2 (1830.2) In answer to Thomas's inquiry, Jesus said: "Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the

andra människor? Ser ni den andliga världens makt manifesterad i det materiella livet i denna värld annat än för att uppenbara Fadern och någon gång för att bota hans lidande barn?

"Alltför länge har era fäder trott att välgång var ett tecken på gudomlig gunst, och att motgång var ett bevis för Guds missnöje. Jag säger er att sådana trosföreställningar är vidskepelse. Märker ni inte att ett mycket större antal av de fattiga med glädje tar emot evangeliet och genast stiger in i riket? Om rikedomar är ett bevis på gudomlig ynnest, varför vägrar de rika så många gånger att tro den goda nyheten från himlen?

"Fadern låter sitt regn falla över både rättvisa och orättvisa; solen skiner likaså över både rättfärdiga och orättfärdiga. Ni har hört om de galiléer vilkas blod Pilatus blandade med offerdjurens blod, men jag säger er att dessa galiléer inte på något sätt var större syndare än alla andra bara för att detta hände dem. Ni har också hört om de aderton män som dödades när Siloamtornet rasade över dem. Tro inte att dessa män var större lagbrytare än alla sina bröder i Jerusalem. Dessa människor var helt enkelt oskyldiga offer för en av tidens olyckor.

"Det finns tre grupper av händelser som kan inträffa i era liv:

"1. Ni får vara med om de normala händelser som är en del av det liv som ni och era medmänniskor lever på jorden.

"2. Ni kan råka bli offer för en olyckshändelse i naturen, för ett missöde som drabbar människor, och bör väl veta att sådana händelser på intet sätt arrangeras på förhand eller annars åstadkoms av de andliga krafterna i världen.

"3. Ni kan skörda frukten av era direkta strävanden att rätta er efter de naturlagar som styr världen.

"Det fanns en man som planterade ett fikonträd i sin trädgård, och när han många gånger hade kommit för att söka frukt på det men inte funnit någon, kallade han på vingårdsarbetarna och sade: 'I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här trädet utan att hitta någon. Hugg bort detta ofruktbara träd! Varför skall det ta upp mark till ingen nytta?' Men övertärdgårdsmästaren svarade sin herre: 'Låt det stå kvar ett år till, så skall jag gräva runt det och gödsla, och om det inte heller nästa år ger någon frukt kan det huggas bort.' Och när de på detta sätt hade följt fruktbarehetens lagar belönades de med en riklig skörd, ty trädet var levande och friskt.

"När det gäller sjukdom och hälsa bör ni veta att dessa kroppstillstånd är en följd av materiella orsaker; hälsa betyder inte att himlen ler, inte heller innebär lidande Guds ogillande.

"Faderns människobarn har alla samma kapacitet att ta emot materiella välsignelser; därför tilldelar han sina barn fysiska ting utan åtskillnad. Angående utgivningen av andliga gåvor begränsas Fadern av människans kapacitet att ta emot dessa gudomliga gåvor. Fastän Fadern inte ser till person, begränsas han vid utgivningen av andliga gåvor av människans tro och av hennes villighet att alltid foga sig efter Faderns vilja."

same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?

166:4.3 (1830.3) "All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God's displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?

166:4.4 (1830.4) "The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830.5) "There are three groups of events which may occur in your lives:

166:4.6 (1830.6) "1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830.7) "2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the realm.

166:4.8 (1830.8) "3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830.9) "There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none, he called the vinedressers before him and said: 'Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?' But the head gardener answered his master: 'Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.' And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good, they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831.1) "In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of heaven, neither is affliction the frown of God.

166:4.11 (1831.2) "The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will."

Medan de gick vidare mot Filadelfia fortsatte Jesus att undervisa dem och besvara deras frågor om olyckshändelser, sjukdom och underverk, men de kunde inte helt förstå denna undervisning. En timmes undervisning förmår inte helt förändra livslånga trosföreställningar, och därför fann Jesus det nödvändigt att upprepa sitt budskap, att berätta om och om igen det som han ville få dem att förstå. Men trots det fattade de inte meningen med hans mission på jorden förrän efter hans död och uppståndelse.

5. FÖRSAMLINGEN I FILADELFIA

Jesus och de tolv var på väg för att besöka Abner och hans medarbetare som predikade och undervisade i Filadelfia. Av alla städer i Perea var det i Filadelfia som den största gruppen av judar och icke-judar, rika och fattiga, lärda och olärda omfattade de sjuttios undervisning och därmed steg in i himmelriket. Synagogan i Filadelfia hade aldrig varit underställd övervakning av sanhedrinen i Jerusalem och hade därför aldrig varit stängd för Jesu och hans medarbetares förkunnelse. Just vid den här tiden undervisade Abner tre gånger om dagen i synagogan i Filadelfia.

Denna synagoga blev senare en kristen kyrka och var missionshögkvarteret för spridningen av evangeliet ut över regionerna i öster. Den var länge ett fäste för Mästarens förkunnelse och ensam försvarade i århundraden sin ställning som centrum för kristen lärdom i dessa trakter.

Judarna i Jerusalem hade alltid haft besvär med judarna i Filadelfia. Efter Jesu död och uppståndelse började kyrkan i Jerusalem, som förestods av Herrens broder Jakob, ha allvarliga svårigheter med församlingen av troende i Filadelfia. Abner blev föreståndare för kyrkan i Filadelfia och fortsatte som sådan ända till sin död. Detta kyliga förhållande till Jerusalem förklarar varför ingenting nämns om Abner och hans arbete i Nya testamentets evangelieberättelser. Denna fejd mellan Jerusalem och Filadelfia pågick under Jakobs och Abners hela livstid och fortsatte ännu någon tid efter Jerusalems förstörelse. Filadelfia var faktiskt den tidiga kyrkans högkvarter i söder och öster, liksom Antiochia var det i norr och väster.

Det var Abners uppenbara missöde att han hade meningsskiljaktigheter med alla ledare för den tidiga kristna kyrkan. Han blev osams med Petrus och Jakob (Jesu broder) om administrativa frågor och om utsträckningen av det förvaltningsområde som låg under kyrkan i Jerusalem; han bröt kontakten med Paulus på grund av filosofiska och teologiska meningsskiljaktigheter. Abner var mer babylonisk än hellensk i sin filosofi, och han motsatte sig envist alla Paulus försök att omarbete Jesu förkunnelse för att framföra mindre sådant som var anstötligt, först för judarna och sedan för de grekisk-romerska mysterietroende.

Sålunda tvingades Abner leva ett liv i isolering. Han var föreståndare för en kyrka som inte hade någon ställning i Jerusalem. Han hade vågat sätta sig upp mot Herrens broder Jakob, som senare stöddes av Petrus.

^{166:4.12 (1831.3)} As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

^{166:5.1 (1831.4)} Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

^{166:5.2 (1831.5)} This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

^{166:5.3 (1831.6)} The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

^{166:5.4 (1831.7)} It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

^{166:5.5 (1832.1)} Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by

Ett sådant beteende skilde honom effektivt från alla hans tidigare medarbetare. Sedan dristade han sig till att stå emot Paulus. Fastän han förhöll sig helt sympatiskt till Paulus mission till icke-judarna, och fastän han stödde honom i hans strider med församlingen i Jerusalem, motsatte han sig bittert den version av Jesu förkunnelse som Paulus valde att predika. Under sina sista år fördömde han Paulus som den "förslagne förvanskaren av det som Jesus från Nasaret, den levande Gudens Son, under sitt liv hade förkunnat".

Under Abners senare år och någon tid därefter höll sig de troende i Filadelfia striktare till Jesu religion, så som han levde och lärde ut den, än någon annan grupp på jorden.

Abner blev 89 år gammal, och han dog i Filadelfia den 21 november år 74 e.Kr. Ända till slutet var han trogen det himmelska rikets evangelium både som troende såväl som lärare.

Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the "clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God."

166:5.6 (1832.2) During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

166:5.7 (1832.3) Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

Kapitel 167. Besöket i Filadelfia

⇨ 166

Urantiaboken

168 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 167 BESÖKET I FILADELFIA

Sektioner

Introduktion

1. Frukost med fariséerna
2. Liknelsen om den stora festmåltiden
3. Kvinnan med kraftlöshetens ande
4. Budet från Betania
5. På väg till Betania
6. Välsignandet av de små barnen
7. Samtalet om änglar

PAPER 167 THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction

1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmary
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

Introduktion

UNDER hela denna verksamhetsperiod i Pereen, när det nämns att Jesus och apostlarna besökte olika orter där de sjuttio arbetade, bör man komma ihåg att som regel endast tio apostlar åtföljde honom, då det var brukligt att lämna åtminstone två av apostlarna i Pella för att undervisa folksamlingen. När Jesus gjorde sig redo att fortsätta till Filadelfia återvände Simon Petrus och hans bror Andreas till lägret vid Pella för att undervisa de skaror som hade samlats där. När Mästaren lämnade lägret vid Pella för att besöka olika delar av Pereen var det inte ovanligt att mellan trehundra och femhundra människor från lägret följde efter honom. När han anlade till Filadelfia åtföljdes han av över sexhundra anhängare.

Inga under hade förekommit i samband med den nyss genomförda predikoturen genom Dekapolis, och med undantag för renandet av de tio spetälska hade det än så länge inte heller inträffat några mirakel under denna mission i Pereen. Det här var en period då evangeliet förkunnades med kraft, utan underverk, och större delen av tiden utan att Jesus eller ens hans apostlar var personligen närvarande.

Jesus och de tio apostlarna anlände till Filadelfia onsdagen den 22 februari och tillbringade torsdagen och fredagen med att vila efter den senaste tidens resor och bemödanden. Den fredagskvällen talade Jakob i synagogan, och ett allmänt möte sammankallades till följande kväll. De glädde sig mycket över den framgång evangeliet hade i Filadelfia och de närbelägna byarna. Davids budbärare kom också med bud om rikets vidare utbredning över hela Palestina samt med goda nyheter

INTRODUCTION

^{167:0.1 (1833.1)} THROUGHOUT this period of the Perean ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

^{167:0.2 (1833.2)} No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Perean mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

^{167:0.3 (1833.3)} Jesus and the ten apostles arrived at Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought word of the further advancement of the kingdom

från Alexandria och Damaskus.

throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. FRUKOST MED FARISÉERNA

I Filadelfia bodde en mycket förmögen och inflytelserik farisé, som hade accepterat Abners förkunnelse och som inbjöd Jesus till frukost i sitt hem på sabbatsmorgonen. Man visste att Jesus vid denna tid väntades anlända till Filadelfia. Därför hade ett stort antal besökare, bland dem många fariséer, kommit över från Jerusalem och andra ställen. Följaktligen hade ett fyrtiotal av dessa ledande män och några laglärda bjudits till denna frukost, som hade ordnats till Mästarens ära.

Medan Jesus dröjde vid dörren i samtal med Abner, och efter det att värden hade satt sig till bords, kom det in en av de ledande fariséerna från Jerusalem, en medlem av judarnas råd, och sin vana trogen satte han kurs direkt mot hedersplatsen till vänster om värden. Men eftersom den platsen var reserverad för Mästaren och den till höger för Abner gjorde värden tecken åt fariséen från Jerusalem att sitta fyra platser till vänster, och denna dignitär blev mycket förnärad för att han inte fick hedersplatsen.

Snart satt de alla till bords och glädde sig åt att umgås med varandra eftersom de flesta närvarande var lärjungar till Jesus eller annars vänligt inställda till evangeliet. Endast hans fiender lade märke till att han inte utförde det ceremoniella handtvättandet innan han satte sig till bords. Abner tvättade händerna före måltidens början men inte under serveringens gång.

Nära måltidens slut kom det in en man från gatan som sedan länge led av en kronisk sjukdom och var nu vattusiktig. Denne man var troende och hade nyligen döpts av Abners medarbetare. Han kom inte med någon begäran till Jesus om att bli botad, men Mästaren visste mycket väl att denne plågade man kom till denna frukost i hopp om att undgå människomassornas trängsel och sålunda bättre kunna dra till sig Mästarens uppmärksamhet. Mannen visste att få mirakel hade utförts på sistone, men han hade i sitt hjärta resonerat att hans sorgliga belägenhet möjligen kunde väcka Mästarens medlidande. Han misstog sig inte, ty när han steg in i rummet fäste både Jesus och den själv gode fariséen från Jerusalem uppmärksamheten på honom. Fariséen var inte sen att ge uttryck åt sin förtrytelse över att en sådan hade låtits komma in i rummet. Men Jesus såg på den sjuke och log så välvilligt att han kom närmare och satte sig ned på golvet. Då måltiden led mot sitt slut såg Mästaren ut över sina medgäster, och sedan han hade kastat en menande blick på den vattusiktige mannen sade han: "Mina vänner, lärare i Israel och lärda lagmän, jag skulle vilja ställa er en fråga: Är det tillåtet att bota sjuka och lidande på sabbaten eller inte?" Men de närvarande kände Jesus alltför väl; de höll sig tysta. De besvarade inte hans fråga.

Sedan gick Jesus över till det ställe där den sjuke mannen satt, tog honom vid handen och sade: "Stig upp och gå din väg. Du har inte bett om att bli botad, men jag känner längtan i ditt hjärta och tron i din själ." Innan mannen lämnade rummet återvände Jesus till sin plats, vände sig till dem vid bordet och sade: "Sådana

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

^{167:1.1 (1833.4)} There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

^{167:1.2 (1833.5)} As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

^{167:1.3 (1834.1)} Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

^{167:1.4 (1834.2)} Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to engage his attention. This man knew that few miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: "My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?" But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

^{167:1.5 (1834.3)} Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: "Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul." Before the man left the room, Jesus returned to his seat and, addressing those at the table, said: "Such works

gärningar gör min Fader, inte för att locka er in i riket, utan för att uppenbara sig själv för dem som redan är i riket. Ni kan inse att det vore likt Fadern att göra just sådant, ty vem av er som har ett omtyckt djur som faller i en brunn på sabbaten, skulle inte genast gå ut och dra upp det?" Då ingen ville svara honom, och eftersom hans värd synbarligen gillade vad som försiggick, reste sig Jesus och sade till alla närvarande: "Mina bröder, när ni är bjudna till en bröllopsfest, slå er då inte ned på den främsta platsen, ty kanske någon mer ansedd man har inbjudits till festen, och då måste värden komma till er och be att ni ger er plats åt denna andra och ansedda gäst. I så fall får ni skämmas när ni måste inta en lägre plats vid bordet. När ni är bjudna till fest vore det klokt att när ni kommer till festbordet uppsöka den nedersta platsen och sätta er där, så att värden när han ser ut över gästerna kan säga till er: 'Min vän, varför sitter du på den ringaste platsen? Flytta dig längre upp'. På detta sätt blir du hedrad inför alla dina medgäster. Glöm inte att den som upphöjer sig skall bli förödmjukad, medan den som uppriktigt ödmjukar sig skall bli upphöjd. När ni således bjuder på middag eller kvällsmåltid, bjud inte alltid in era vänner, bröder, släktingar eller rika grannar, för att de sedan skall bjuda dig till sina fester och du blir då rekompenserad. När ni skall ha fest, så bjud ibland de fattiga, krymplingar och blinda. Då skall ni bli välsignade i era hjärtan, ty ni vet mycket väl att de lama och de halta inte kan återgälda er för er kärleksfulla tjänst."

2. LIKNELSEN OM DEN STORA FESTMÅLTIDEN

När Jesus hade slutat sitt tal vid fariséns frukostbord sade en av de närvarande lagmännen, enbart för att bryta tystnaden, utan någon närmare tanke: "Välsignad är den som får bryta bröd i Guds rike" — vilket var ett vanligt uttryck på den tiden. Sedan berättade Jesus en liknelse, vilken även hans vänlige värd var tvungen att ta till sitt hjärta. Jesus sade:

"En viss styresman skulle ha en stor festmåltid och bjöd många gäster. När festen skulle börja skickade han ut sina tjänare för att säga till de inbjudna: 'Var så god och kom, allt är nu färdigt.' Men alla kom de enhälligt med någon ursäkt. En lät hälsa: 'Jag har just köpt en lantgård och är tvungen att gå och se på den, jag ber att ni ursäktar mig.' En annan sade: 'Jag har köpt fem par oxar och måste ut och ta emot dem, jag ber er ursäktar.' En tredje sade: 'Jag har just gift mig, så jag kan inte komma.' Tjänarna återvände därför och berättade det här för sin herre. När husets herre hörde detta blev han arg, vände sig till sina tjänare och sade: 'Jag har ställt i ordning denna bröllopsfest; gödkalvarna är slaktade och allt är färdigt för mina gäster, men de har avvisat min inbjudan. De har gått var och en efter sina åkrar och sina varor, och de har även visat bristande respekt för mina tjänare som bad dem komma till min fest. Gå genast ut på gator och gränder i staden, ut på huvudvägar och sidovägar, och hämta hit alla fattiga och utstötta, blinda och lama, så att det finns gäster vid bröllopsfesten.' Och tjänarna gjorde som deras herre hade befallt, men ännu fanns det plats för fler gäster. Då sade Herren till sina tjänare: 'Gå nu ut på landsvägarna och landsbygden och se till att de som

my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?" And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: "My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: 'My friend, why sit in the seat of the least? come up higher'; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry."

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

^{167:2.1 (1835.1)} As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: "Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God" — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

^{167:2.2 (1835.2)} "A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at suppertime to say to those who were invited, 'Come, for everything is now ready.' And they all with one accord began to make excuses. The first said, 'I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.' Another said, 'I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.' And another said, 'I have just married a wife, and therefore I cannot come.' So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: 'I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, and the marriage feast may have guests.' And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his

finns där kommer hit, så att mitt hus blir fullt. Jag säger er att ingen av dem som först blev bjudna skall få delta i min festmåltid.' Och tjänarna gjorde som deras herre hade befallt, och huset blev fullt."

När frukostgästerna hörde dessa ord avlägsnade de sig; var och en gick hem till sig. Åtminstone en av de hånleende fariséerna som var närvarande den morgonen förstod meningen med denna liknelse, ty han döptes den dagen och bekände offentligt sin tro på rikets evangelium. Abner predikade den kvällen över den här liknelsen vid de troendes allmänna möte.

Nästa dag ägnade sig alla apostlarna åt den filosofiska övningen att försöka tolka betydelsen av denna liknelse om den stora festen. Fastän Jesus med intresse lyssnade på alla dessa olika tolkningar, vägrade han ståndaktigt att ge dem mera hjälp att förstå liknelsen. Han sade bara: "Låt var och en komma på meningen för sig själv och i sin egen själ."

3. KVINNAN MED KRAFTLÖSHETENS ANDE

Abner hade sett till att Mästaren denna sabbatsdag kunde undervisa i synagogan, och det var Jesu första framträdande i en synagoga sedan de alla på order av judarnas råd hade stängts för hans förkunnelse. Vid gudstjänstens slut såg Jesus ned framför sig på en äldre kvinna som såg nedslagen ut och som var mycket krokryggig. Den här kvinnan hade länge varit räddhågad, och all glädje hade försvunnit från hennes liv. När Jesus steg ned från talarstolen gick han över till henne, rörde vid skuldran på hennes böjda gestalt och sade: "Kvinna, om du blott ville tro kunde du bli helt löst från din orkeslöshet." Denna kvinna, som hade böjts ned och tryckts ihop av sina ångestdepressioner i över aderton år, trodde Mästarens ord, och genom sin tro sträckte hon genast upp sig. När kvinnan såg att hon hade gjorts rak i ryggen höjde hon sin stämma och prisade Gud.

Trots att denna kvinnas lidande var enbart mentalt, ty hennes böjda gestalt var ett resultat av hennes nedslagna sinne, trodde folket att Jesus hade botat en verklig fysisk åkomma. Fastän församlingen vid synagogan i Filadelfia var vänligt inställd till Jesu lärar, var den ledande styresmannen för synagogan en ovänligt sinnad farisé. Då han delade församlingens åsikt att Jesus hade botat en fysisk åkomma, och då han var indignerad över att Jesus hade dristat sig till att göra något sådant på sabbaten, reste han sig inför församlingen och sade: "Finns det inte sex dagar då man bör utföra allt sitt arbete? Kom därför på dessa arbetsdagar och bli botade, men inte under sabbaten."

När den ovänlige föreståndaren hade sagt detta återvände Jesus till talarpodiet och sade: "Varför spela hycklarens roll? Finns det någon av er som på sabbaten inte löser sin ox från dess bås och leder den ut och vattnar den? Om en sådan tjänst är tillåten på sabbaten, skulle då inte denna kvinna, en Abrahams dotter som har varit bunden av det onda i dessa aderton år, få lösas från dessa bojor och ledas ut för att få del av

servants: 'Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.' And the servants did as their master commanded, and the house was filled."

167:2.3 (1835.3) And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

167:2.4 (1835.4) The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer them further help in understanding the parable. He would only say, "Let every man find out the meaning for himself and in his own soul."

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

167:3.1 (1835.5) Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: "Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity." And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

167:3.2 (1836.1) Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: "Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but not on the Sabbath day."

167:3.3 (1836.2) When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: "Why play the part of hypocrites? Does not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on

frihetens och livets vatten, även denna sabbatsdag?" Medan kvinnan fortsatte att prisa Gud, drog Jesu kritiker skam över sig, och församlingen glädde sig med henne att hon hade blivit botad.

Till följd av att Jesus offentligt hade kritiserats denna sabbat blev synagogans ledande styresman avsatt och en anhängare till Jesus sattes i hans ställe.

Jesus befriade ofta sådana offer för ångest från deras kraftlöshet, deras depression och slaveri under rädslan. Men människorna trodde att alla sådana lidanden antingen var fysiska åkommor eller besatthet av onda andar.

Jesus undervisade igen i synagogan på söndagen, och många döptes av Abner den dagen vid tolvtiden i den flod som flöt fram söder om staden. Nästa morgon skulle Jesus och de tio apostlarna ha börjat sin färd tillbaka till lägret vid Pella, om inte en av Davids budbärare hade kommit med ett brådskande meddelande till Jesus från hans vänner i Betania nära Jerusalem.

4. BUDET FRÅN BETANIA

Mycket sent på söndagskvällen den 26 februari anlände en budbärare från Betania till Filadelfia med ett meddelande från Marta och Maria, vilket lød: "Herre, den som du älskar är mycket sjuk." Detta bud nådde Jesus vid kvällsmötets slut just då han höll på att önska apostlarna god natt. Till en början svarade Jesus ingenting. Sedan inträffade ett av dessa egendomliga uppehåll, en stund då han föreföll att stå i förbindelse med någonting utanför och bortom sig själv. Sedan såg han upp, vände sig till budbäraren medan apostlarna hörde på och sade: "Denna sjukdom leder i verkligheten inte till döden. Tvivla inte på att den kan användas för att förhårliga Gud och upphöja Sonen."

Jesus var mycket fäst vid Marta, Maria och deras bror Lasaros; han älskade dem med en innerlig tillgivenhet. Hans första och mänskliga tanke var att genast bege sig till deras undsättning, men en annan tanke dök upp i hans kombinerade sinne. Han hade nästan gett upp hopp om att judarnas ledare i Jerusalem någonsin skulle acceptera riket, men det oaktat älskade han sitt folk, och i hans sinne dök nu upp en plan som kunde ge de skriftlärdade och fariséerna i Jerusalem ännu en chans att godta hans förkunnelse. Han beslöt att, om hans Fader var villig, göra denna sista vädjan till Jerusalem till den mest genomgripande och överväldigande yttre gärningen under hela sitt jordiska livsskede. Judarna hängde envist fast vid tanken på en undergörande befriare. Fastän han vägrade att nedlåta sig till att utföra materiella under eller genomföra världsliga uppvisningar av politisk makt, bad han dock nu om Faderns samtycke till att manifestera sin hittills ouppvisade makt över liv och död.

Judarna hade för vana att begrava sina döda samma dag som de dog; det var ett nödvändigt förfarande i ett så varmt klimat. Det hände ofta att de satte någon i gravkammaren som endast var i koma, så att denne nästa dag, eller till och med på den tredje dagen, kunde komma ut från gravkammaren. Men judarna trodde att även om anden eller själen kunde

this Sabbath day?" And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

^{167:3.4 (1836.3)} As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

^{167:3.5 (1836.4)} Jesus frequently delivered such victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

^{167:3.6 (1836.5)} Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David's messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

^{167:4.1 (1836.6)} Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, "Lord, he whom you love is very sick." This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: "This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son."

^{167:4.2 (1837.1)} Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

^{167:4.3 (1837.2)} The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the

tänkas dröja kvar nära kroppen i två eller rentav tre dagar, fanns den aldrig där efter den tredje dagen. De ansåg att kroppens sönderfall var långt framskridet på den fjärde dagen, och att ingen någonsin återvände från graven efter en sådan tidsperiod. Det var av dessa orsaker som Jesus stannade två hela dagar i Filadelfia innan han började sin vandring till Betania.

På onsdagsmorgonen sade Jesus följaktligen till sina apostlar: "Låt oss göra oss klara att genast gå in i Judéen igen." När apostlarna hörde sin Mästare säga detta drog de sig bort för sig själva en stund för att rådgöra med varandra. Jakob tog ledningen för deras möte, och de var alla överens om att det var rena dårskapen att låta Jesus gå in i Judéen igen. De återvände och enhälligt informerade Jesus om sin åsikt. Jakob sade: "Mästare, du var i Jerusalem för några veckor sedan, och ledarna sökte din död medan människorna ville stena dig. Då gav du dessa människor deras chans att ta emot sanningen, och vi låter dig inte gå in i Judéen igen."

Då sade Jesus: "Men förstår ni inte att dagen har tolv timmar då man tryggt kan arbeta? Den som vandrar om dagen snavar inte eftersom han har ljus. Den som vandrar om natten snavar lätt eftersom han är utan ljus. Så länge min dag räcker är jag inte rädd för att gå in i Judéen. Jag skulle vilja göra ännu en mäktig gärning för dessa judar; jag skulle vilja ge dem ännu en chans att tro, rentav på deras egna villkor — villkor av yttre glans och en synlig manifestation av Faderns makt och Sonens kärlek. Dessutom, förstår ni inte att vår vän Lasaros har fallit i sömn, och jag vill gå dit för att väcka honom från den sömnen!"

Då sade en av apostlarna: "Mästare, om Lasaros har fallit i sömn, då kommer han förvisso att tillfriskna." Judarna hade vid den tiden för sed att tala om döden som en form av sömn, men då apostlarna inte förstod att Jesus menade att Lasaros hade lämnat denna värld sade han nu rent ut: "Lasaros är död. Och jag är glad för er skull, även om de andra inte blir frälsta därav, att jag inte var där, därför att ni nu får en ny orsak att tro på mig; och det som ni får vara vittne till bör styrka er alla som förberedelse för den dag då jag skall ta avsked av er och bege mig till Fadern."

När de inte kunde övertala honom att avstå från att bege sig till Judéen, och när en del av apostlarna var ovilliga att ens följa med honom, vände sig Tomas till sina kamrater och sade: "Vi har berättat om våra farhågor för Mästaren, men han är fast besluten att gå till Betania. Jag är övertygad om att det innebär slutet; utan tvivel dödar de honom, men om detta är Mästarens beslut, låt oss då bete oss som modiga män: låt oss också ge oss av så att vi får dö med honom." Så var det alltid; i angelägenheter som krävde överlagt och bestående mod var Tomas alltid de tolv apostlarnas stöttepelare.

5. PÅ VÄG TILL BETANIA

På vägen till Judéen åtföljdes Jesus av ett sällskap om närmare femtio vänner och fiender. Under lunchrasten på onsdagen talade han till apostlarna och den grupp som följde honom om "Frälsningens villkor",

third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

^{167:4.4 (1837.3)} Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: "Let us prepare at once to go into Judea again." And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: "Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea."

^{167:4.5 (1837.4)} Then said Jesus: "But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!"

^{167:4.6 (1837.5)} Then said one of the apostles: "Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover." It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: "Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father."

^{167:4.7 (1838.1)} When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: "We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master's choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him." And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

5. ON THE WAY TO BETHANY

^{167:5.1 (1838.2)} On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the "Terms of

och vid slutet av denna lektion berättade han liknelsen om farisén och publiken (skatteindrivaren). Jesus sade: "Ni ser således att Fadern ger människobarnen frälsning, och den frälsningen är en fri gåva till alla som har tron att ta emot sonskapet i den gudomliga familjen. Människan kan ingenting göra för att förtjäna denna frälsning. Själv rättfärdighetens gärningar kan inte köpa Guds ynnest, och mycket offentligt bedjande uppväger inte bristen på levande tro i hjärtat. Människor kan ni möjligen bedra med ert tjänande till det yttre, men Gud ser in i era själar. Det som jag berättar för er illustreras väl av två män som gick in i templet för att be, den ene var farisé, den andre skatteindrivare. Farisén ställde sig och bad för sig själv: 'Jag tackar dig, Gud, för att jag inte är som andra människor, utpressare, olärda, bedragare, äktenskapsbrytare, eller ens som den här skatteindrivaren. Jag fastar två gånger i veckan, jag lämnar tionde av allt jag får.' Men skatteindrivaren stod avsidet och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog sig för sitt bröst och sade: 'Gud, var barmhärtig mot mig syndare.' Jag säger er att det var publiken, snarare än farisén, som gick hem med Guds gillande, ty var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig skall bli upphöjd."

Den natten i Jeriko försökte de ovänligt sinnade fariséerna snärja Mästaren genom att förmå honom att diskutera äktenskap och skilsmässa, vilket deras kamrater en gång hade försökt sig på i Galiléen, men Jesus undvek skickligt deras försök att försätta honom i konflikt med deras lagar om skilsmässa. Så som publiken och farisén illustrerade god respektive dålig religion, så tjänade deras skilsmässoseder till att kontrastera de bättre äktenskapslagarna i den judiska lagsamlingen med den skamliga slappheten i fariséernas tolkning av dessa mosaiska föreskrifter om skilsmässa. Farisén bedömde sig själv enligt den lägsta normen, publiken avpassade sig efter det högsta idealet. Andakten var för farisén ett sätt att hänge sig åt självgod inaktivitet och försäkra sig om en falsk andlig trygghet; för publiken var andakten ett sätt att väcka sin själ till att inse behovet av ånger, beklännelse och att i tro ta emot barmhärtig förlåtelse. Farisén sökte rättvisa, publiken sökte barmhärtighet. Universums lag lyder: Be och du skall få; sök och du skall finna.

Fastän Jesus vägrade att låta sig dras in i en kontrovers med fariséerna när det gällde skilsmässa, framförde han dock en positiv lära om äktenskapets högsta ideal. Han prisade äktenskapet som den mest idealiska och högsta av alla mänskliga relationer. Likaledes antydde han ett starkt ogillande av Jerusalem-judarnas lössläppta och orättvisa skilsmässoseder. De tillät vid den tiden mannen att skilja sig från sin hustru av de mest obetydliga orsaker, sådana som att hon var dålig på att laga mat, försumlig i att sköta huset, eller av ingen bättre orsak än att han hade blivit förtjust i en kvinna som såg bättre ut.

Fariséerna hade rentav gått så långt att de lärde att denna lätta form av skilsmässa var en speciell förmån som hade beviljats det judiska folket, i synnerhet fariséerna. Fastän Jesus vägrade att göra uttalanden som gällde äktenskap och skilsmässa, fördömde han i högst bittra ordalag detta skamliga förhållande av äktenskapsförbindelsen och pekade på hur orättvist det var för kvinnorna och barnen. Han gav aldrig sitt stöd åt något skilsmässobruk som gav mannen någon fördel

Salvation," and at the end of this lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: "You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: 'O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.' But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, 'God be merciful to me a sinner.' I tell you that the publican went home with God's approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted."

167:5.2 (1838.3) That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal. Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

167:5.3 (1838.4) Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

167:5.4 (1839.1) The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a special dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over

framför kvinnan. Mästaren stödde endast de läror som gjorde kvinnorna jämställda med mannen.

Fastän Jesus inte kom med några nya bestämmelser om äktenskap och skilsmässa, uppmanade han emellertid judarna att efterleva sina egna lagar och högrestående lärdomar. I sina försök att förbättra deras seder och bruk i enlighet med de ovannämnda sociala riktlinjerna hänvisade han ständigt till skriftens ord. Samtidigt som Jesus på detta sätt gav sitt stöd åt de höga och ideala föreställningarna om äktenskapet, undvek han skickligt en sammanstötning med sina frågeställare om de sociala seder och bruk som företrädades av antingen deras skrivna lagar eller av deras mycket omhuldade skilsmässoprivilegier.

Det var mycket svårt för apostlarna att förstå Mästarens motvilja mot att göra några definitiva uttalanden beträffande vetenskapliga, sociala, ekonomiska eller politiska problem. De insåg inte helt att hans mission på jorden uteslutande gällde en uppenbarelse av andliga och religiösa sanningar.

Efter det att Jesus hade talat om äktenskap och skilsmässa, ställde hans apostlar senare den kvällen många tillägsfrågor i privat, och hans svar på dessa frågor skingrade många missuppfattningar i deras sinnen. Som avslutning på denna konferens sade Jesus: "Äktenskapet är ärbart och borde eftersträvas av alla människor. Det faktum att Människosonen bedriver sin jordiska mission ensam återspeglar på intet sätt äktenskapets önskvärdhet. Att jag skulle arbeta så här är min Faders vilja, men samme Fader har bestämt om skapandet av man och kvinna, och det är Guds vilja att män och kvinnor skulle finna sin högsta form av tjänande och därav följande glädje genom att grunda ett hem för att ta emot och uppfostra barn, vid vilkas skapande dessa föräldrar blir kompanjoner till Skaparna av himmel och jord. Och därför skall en man lämna sin far och sin mor för att leva med sin hustru, och de två skall bli som en."

På så sätt lättade Jesus apostlarnas sinne på många bekymmer som rörde äktenskapet och klarade upp många missförstånd beträffande skilsmässa. Samtidigt gjorde han mycket för att höja deras ideal beträffande social förening och öka deras respekt för kvinnor och barn samt för hemmet.

6. VÄLSIGNANDET AV DE SMÅ BARNEN

Över hela Jeriko spred sig den kvällen Jesu budskap om äktenskapet och om vilken välsignelse barnen är, så att nästa morgon, långt innan Jesus och apostlarna gjorde sig redo att ge sig av och redan före frukosten, kom massvist med mödrar till Jesu logi medförande sina barn i famnen och ledande dem vid handen och ville att han skulle välsigna de små. När apostlarna gick ut för att beskåda denna samling av mödrar med sina barn försökte de sända bort dem, men kvinnorna vägrade att avlägsna sig innan Mästaren lade händerna på deras barn och välsignade dem. När apostlarna högröstat tillrättavisade dessa mödrar hörde Jesus oväsentet och kom för förnärmat och förebrädde dem med orden: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, ty sådant är himmelriket. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike som ett litet barn kommer knappast dit

woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

^{167:5.5 (1839.2)} Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

^{167:5.6 (1839.3)} It was very difficult for the apostles to understand the Master's reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

^{167:5.7 (1839.4)} After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: "Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father's will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for the reception and training of children, in the creation of whom these parents become copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one."

^{167:5.8 (1839.5)} And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

^{167:6.1 (1839.6)} That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: "Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a

in för att växa upp till den andliga mandomens fulla längd.”

När Mästaren hade sagt så till sina apostlar tog han emot alla barnen, lade händerna på dem och talade samtidigt ord av uppmuntran och hopp till deras mödrar.

Jesus talade ofta till sina apostlar om de himmelska boningarna och lärde dem att Guds avancerande barn måste växa upp andligen där liksom barnen fysiskt växer upp i denna värld. Och så tyckes det heliga ofta vara något högst vanligt, så som denna dag då dessa barn och deras mödrar föga förstod att Nebadons bevakande intelligenser såg barnen i Jeriko leka med Skaparen av ett universum.

Kvinnans ställning i Palestina förbättrades mycket till följd av Jesu undervisning; och den skulle likaså ha förbättrats över hela världen om inte hans efterföljare hade avlägsnat sig så långt från det som han så omsorgsfullt lärde dem.

Det var också i Jeriko, i samband med en diskussion om barnens tidiga religiösa övning i vanan att dyrka det gudomliga som Jesus sökte inpräga hos sina apostlar det stora värdet av skönheten som en inverkan vilken leder till behovet att dyrka Gud, särskilt hos barn. Med föreskrift och exempel visade Mästaren värdet av att dyrka Skaparen mitt ibland skapelsens naturliga omgivningar. Han föredrog att kommunicera med den himmelske Fadern bland träden och de ringa varelserna i naturens värld. Han fröjdades i att meditera över Fadern genom den inspirerande syn som Skaparsönernas stjärnhimlar erbjuder.

När det inte är möjligt att dyrka Gud i naturens tabernakel bör människorna göra sitt bästa för att tillhandahålla lokaler som utstrålar skönhet, helgedomar som kännetecknas av tilltalande enkelhet och artistisk utsmyckning, så att människans högsta känslor kan väckas i samband med det intellektuella närmandet till en andlig gemenskap med Gud. Sanning, skönhet och helighet är mäktiga och effektiva hjälpmedel till en sann gudsdyrkan. Men andegemenskap främjas inte av endast en omfattande sirlighet och omåttlig utsmyckning med människans utstuderade och pråliga konst. Skönheten är mest religiös när den är mest enkel och naturlig. Hur olyckligt är det inte om små barn får sin första början till uppfattningen om offentlig gudsdyrkan i kalla och bara rum, som helt saknar skönhetens attraktion och på intet sätt antyder en glad stämning och inspirerande helighet! Barnet bör få sin första kontakt med gudsdyrkan ute i naturen och senare följa med sina föräldrar till offentliga lokaliteter som är avsedda för religiös samling och som är åtminstone materiellt lika attraktiva och konstnärligt lika vackra som det hem där barnet dagligen vistas.

7. SAMTALET OM ÄNGLAR

När de gick uppför bergskullarna från Jeriko till Betania vandrade Natanael större delen av vägen vid Jesu sida, och deras diskussion om barnens förhållande till himmelriket ledde indirekt till ett samtal om änglarnas verksamhet. Natanael ställde slutligen följande fråga till Mästaren: ”Med beaktande av att översteprästen är sadducé, och eftersom sadducéerna

little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood.”

^{167:6.2 (1840.1)} And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

^{167:6.3 (1839.8)} Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

^{167:6.4 (1839.9)} Woman's status in Palestine was much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

^{167:6.5 (1839.10)} It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshiping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms of the Creator Sons.

^{167:6.6 (1839.11)} When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. THE TALK ABOUT ANGELS

^{167:7.1 (1840.6)} As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this question: "Seeing that the high priest is a Sadducee, and since the Sadducees do not

inte tror på änglar, vad skall vi lära folket om dessa himmelska omvårdare?" Då sade Jesus bland annat:

"Änglaskarorna är en särskild klass av skapade varelser. De avviker helt från de dödliga varelsernas materiella klass, och de fungerar som en särskild grupp intelligenser i universum. Änglarna hör inte till den grupp som i skrifterna kallas 'Guds Söner'; inte heller är de dödliga människors förhärligade andar som har gått vidare för att avancera genom boningarna i höjden. Änglarna har skapats direkt, och de reproducerar sig inte. Änglaskarorna är endast andligen besläktade med människosläktet. Då människan gör framsteg på väg till Fadern i Paradiset, genomgår hon dock ett varelsetillstånd vilket i ett visst skede är jämförbart med änglarnas tillstånd, men människan blir aldrig en ängel.

"I motsats till människorna dör änglarna aldrig. Änglarna är odödliga om de inte händelsevis blir indragna i synd, såsom skedde med en del av dem i samband med Lucifers bedrägerier. Änglarna är andetjänare i himlen, och de är varken allvisa eller allsmåktiga. Men alla lojala änglar är helt rena och heliga.

"Och minns du inte att jag en gång tidigare sade er att om ni fick era andliga ögon smorda så skulle ni få se himlarna öppnas och Guds änglar stiga upp och stiga ned? Det är tack vare änglarnas verksamhet som en värld kan stå i kontakt med andra världar, för har jag inte upprepade gånger sagt er att jag har andra får som inte hör till denna flock? Och dessa änglar är inte andevärldens spioner som övervakar er och sedan beger sig till Fadern för att berätta era tankar och rapportera era köttsliga gärningar. Fadern har inget behov av en sådan tjänst emedan hans egen ande bor inom er. Men dessa änglaandar verkar dock för att hålla en del av den himmelska skapelsen informerad om vad som sker i andra och avlägsna delar av universum. Och många av dessa änglar som fungerar inom Faderns styre och Sönernas universer är förordnade till att betjäna människosläktena. När jag lärde er att många av dessa serafim är omvårdande andar talade jag inte i bildlig betydelse eller poetiska termer. Och allt detta är sant, fastän ni har svårt att fatta sådana saker.

"Många av dessa änglar är engagerade i arbetet med att rädda människor, ty har jag inte berättat för er om serafimernas fröjd när en enda själ beslutar sig för att överge synden och börja sökandet efter Gud? Jag berättade även för er om glädjen där himlens änglar är närvarande och antydde därmed förekomsten av andra och högre klasser av himmelska varelser som likaså befattar sig med den dödliga människans andliga välfärd och gudomliga framåtskridande.

"Dessa änglar har också väldigt mycket att göra med det sätt på vilket människans ande frigörs från sitt köttsliga hölje och hennes själ ledsagas till boningarna i himlen. Änglarna är människosjälens tillförlitliga och himmelska vägvisare under den icke-kartlagda och obestämda tidsperiod som infaller mellan den köttsliga döden och det nya livet i andens boningar."

Mästaren skulle ha fortsatt samtalet med Natanael om änglarnas verksamhet, men han avbröts av att

believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?" Then, among other things, Jesus said:

167:7.2 (1841.1) "The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called 'the Sons of God' in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

167:7.3 (1841.2) "The angels never die, as man does. The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

167:7.4 (1841.3) "And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

167:7.5 (1841.4) "Many of these angels are engaged in the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

167:7.6 (1841.5) "Also are these angels very much concerned with the means whereby man's spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes."

167:7.7 (1841.6) And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was

Marta närmade sig. Hon hade fått veta av vänner som hade sett honom komma uppför bergskullarna i öster att han närmade sig Betania, och hon skyndade nu fram för välkomna honom.

interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

Kapitel 168. Lasaros uppväcks från de döda

⇨ 167

Urantiaboken

169 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 168

LASAROS UPPVÄCKS FRÅN DE DÖDA

Sektioner

Introduktion

1. Vid Lasaros grav
2. Lasaros uppväcks
3. Judarnas råd sammanträder
4. Bönhörelse
5. Vad som hände med Lasaros

PAPER 168

THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction

1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

Introduktion

KORT efter tolv gav sig Marta i väg för att möta Jesus medan han kom över krönet av en bergskulle nära Betania. Hennes bror Lasaros hade varit död i fyra dagar och hade sent på söndagseftermiddagen lagts i deras privata gravkammare i borte ändan av trädgården. Stenen vid gravkammarens öppning hade denna morgon, dvs. på torsdagen, vältrats på plats.

När Marta och Maria sände bud till Jesus om Lasaros sjukdom var de övertygade om att Mästaren skulle göra något åt det. De visste att deras bror var förtvivlat sjuk, och även om de knappast vågade hoppas på att Jesus skulle lämna sitt arbete med att undervisa och predika för att komma till deras undsättning, hade de en sådan tillit till hans förmåga att bota sjukdom att de föreställde sig att han bara skulle uttala de helande orden för att Lasaros genast skulle bli frisk. När Lasaros dog några timmar efter det att budbäraren hade lämnat Betania på väg mot Filadelfia, resonerade de att det berodde på att Mästaren inte fick veta om deras brors sjukdom förrän det var för sent, först efter det att han hade varit död i flera timmar.

Men de och alla deras troende vänner var mycket förbryllade över det budskap som löparen förde med sig tillbaka på tisdagsförmiddagen när han nådde Betania. Budbäraren insisterade på att han hade hört Jesus säga: "... denna sjukdom leder i verkligheten inte till döden." Inte heller kunde de förstå varför han inte sände något bud till dem eller annars erbjöd sin hjälp.

Många vänner från närbelägna små byar och en del från Jerusalem kom över för att trösta de av sorgen drabbade systrarna. Lasaros och hans systrar var barn

INTRODUCTION

168:0.1 (1842.1) IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

168:0.2 (1842.2) When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

168:0.3 (1842.3) But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message which the runner brought back Tuesday forenoon when he reached Bethany. The messenger insisted that he heard Jesus say, "...this sickness is really not to the death." Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

168:0.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were the children of a well-to-do and honorable Jew, one who

till en förmögen och aktad jude, en som hade varit den ledande invånaren i den lilla byn Betania. Trots att alla tre länge hade varit ivriga anhängare till Jesus respekterades de högt av alla som kände dem. De hade ärvt omfattande vin- och olivodlingar i trakten, och att de var förmögna framgick ytterligare av att de hade råd med en privat gravkammare på sin egen tomt. Bägge deras föräldrar hade redan lagts till ro i denna gravkammare.

Maria hade gett upp tanken på att Jesus skulle infinna sig och överlämnat sig åt sorgen, men Marta höll fast vid hoppet om att Jesus skulle komma ända fram till denna morgon då de rullade stenen framför gravkammaren och förseglade öppningen. Ändå instruerade hon en grannpojke att från krönet av en bergskulle öster om Betania hålla utkik över vägen från Jeriko, och det var den pojken som kom med bud till Marta att Jesus och hans vänner närmade sig.

När Marta mötte Jesus föll hon ned vid hans fötter och utropade: "Mästare, om du hade varit här hade min bror inte dött!" Många farhågor genomkorsade Martas sinne, men hon gav inte uttryck för något tvivel, inte heller tog hon sig för att kritisera eller ifrågasätta Mästarens beteende i förhållande till Lasaros död. När hon hade sagt detta, böjde sig Jesus ned och sade, då han lyfte upp henne på fötterna: "Håll bara fast vid tron, Marta, och din bror kommer att resa sig igen." Då svarade Marta: "Jag vet att han kommer att resa sig igen vid uppståndelsen på den sista dagen, och även nu tror jag att vad du än ber Gud, det skall vår Fader ge dig."

Då sade Jesus medan han såg rakt in i Martas ögon: "Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig skall leva även om han dör. Sannerligen, den som lever och tror på mig skall aldrig verkligen dö. Marta, tror du detta?" Marta svarade Mästaren: "Ja, jag har länge trott att du är Befriaren, den levande Gudens Son, han som skulle komma hit till världen."

Då Jesus frågade efter Maria gick Marta genast in i huset och viskade till sin syster: "Mästaren är här och kallar på dig." När Maria hörde detta steg hon genast upp och skyndade sig ut för att möta Jesus, som ännu dröjde kvar på stället, ett stycke borta från huset där Marta först hade träffat honom. Vännerna som var hos Maria och sökte trösta henne när de såg att hon hastigt steg upp och gick ut, ty de antog att hon gick till gravkammaren för att gråta där.

Många av de närvarande var bittra fiender till Jesus. Därför hade Marta kommit ut för att möta honom ensam, och därför gick hon också in för att i hemlighet informera Maria att han hade kallat på henne. Fastän Marta längtade efter att få vara med Jesus, ville hon också undvika alla möjliga otrevligheter som kunde bli följden om Jesus plötsligt framträdde mitt bland en stor grupp av sina fiender från Jerusalem. Det var Martas avsikt att stanna inne i huset med deras vänner medan Maria gick ut för att träffa Jesus, men hon lyckades inte med det, ty de följde alla efter Maria och så fann sig oväntat stå inför Mästaren.

Marta tog Maria fram till Jesus, och när Maria såg honom föll hon ned vid hans fötter och utropade: "Om du bara hade varit här hade min bror inte dött!" När Jesus såg hur de alla sörjde över Lasaros död, rördes

had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

168:0.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

168:0.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, "Master, if you had been here, my brother would not have died!" Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, "Only have faith, Martha, and your brother shall rise again." Then answered Martha: "I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you."

168:0.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: "I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?" And Martha answered the Master: "Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world."

168:0.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary, Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, "The Master is here and has asked for you." And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him. The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

168:0.9 (1843.3) Many of those present were Jesus' bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha's intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

168:0.10 (1843.4) Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, "If you had only been here, my brother would not have died!" And when Jesus saw how they all grieved over the death of

hans själ av medlidande.

När de sörjande såg att Maria gick fram för att hälsa på Jesus drog de sig tillbaka ett kort stycke, medan både Marta och Maria talade med Mästaren och fick ytterligare ord till tröst samt uppmanades till en stark tro på Fadern och fullständig underkastelse under Guds vilja.

Jesu människosinne upprördes väldigt av kampen mellan hans kärlek till Lasaros och hans systrar, som hade blivit ensamma, och hans förakt och avsky för den yttre uppvisningen av tillgivenhet hos några av dessa icke-troende och mordiskt sinnade judar. Jesus var indignerad över det framtvingna och yttre sörjandet av Lasaros hos några av dessa som gav sig ut för att vara vänner, särskilt som denna falska sorg var förenad i deras hjärtan med så mycken bitter fiendskap mot honom själv. En del av dessa judar var emellertid uppriktiga i sitt sörjande, ty de var verkliga vänner till familjen.

1. VID LASAROS GRAV

Efter det att Jesus hade tillbringat någon stund med att avskilt från de sörjande trösta Marta och Maria, frågade han dem: "Var har ni lagt honom?" Då sade Marta: "Kom och se." När Jesus under tystnad följde med de två sörjande systrarna grät han. När de vänligt sinnade judarna, som följde efter dem, såg hans tårar sade en av dem: "Se, hur mycket han älskade honom. Kunde inte han som öppnade ögonen på den blinde ha hindrat denne man från att dö?" De stod nu framför familjegraven, en liten naturlig grotta eller fördjupning i en avsats i en ungefär tio meter hög klippa i bortre ändan av trädgårdsområdet.

Det är svårt att för människosinnen förklara just varför Jesus grät. Fastän vi har tillgång till registrering av de sammanlagda mänskliga känslorna och gudomliga tankarna, så som de finns bevarade i den Personaliserade Riktarens sinne, är vi inte helt säkra på den verkliga orsaken till dessa emotionella manifestationer. Vi är benägna att tro att Jesus grät på grund av många tankar och känslor som i denna stund genomkorsade hans sinne, bland dem:

1. Han kände äkta och sorgset medlidande med Marta och Maria. Han hyste en verklig och djup mänsklig tillgivenhet för dessa systrar som hade förlorat sin bror.

2. Han var upprörd över samlingen av sörjande som fanns på plats, en del uppriktiga och andra enbart hycklare. Han kände sig alltid förbittrad över dessa yttre uppvisningar av sörjande. Han visste att systrarna älskade sin bror och att de trodde på de troendes överlevnad. Dessa motstridiga känslor kan möjligen förklara varför han stönade när de kom nära graven.

3. Han var verkligen tveksam om att återföra Lasaros till de dödligas liv. Nog behövde hans systrar honom, men Jesus beklagade att han måste kalla tillbaka sin vän till att uppleva den bittra förföljelse som han visste att Lasaros skulle bli tvungen att utstå till följd av att han var föremålet för den största av alla uppvisningar av Människosonens gudomliga makt.

Här kan vi nu redogöra för ett intressant och

Lazarus, his soul was moved with compassion.

168:0.11 (1843.5) When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

168:0.12 (1843.6) The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

168:1.1 (1843.7) After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, "Where have you laid him?" Then Martha said, "Come and see." And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: "Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?" By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some thirty feet at the far end of the garden plot.

168:1.2 (1844.1) It is difficult to explain to human minds just why Jesus wept. While we have access to the registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

168:1.3 (1844.2) 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

168:1.4 (1844.3) 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

168:1.5 (1844.4) 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine power of the Son of Man.

168:1.6 (1844.5) And now we may relate an interesting and

informativt faktum: Även om denna berättelse utvecklar sig som om det gällde en naturlig och normal händelse i människornas liv, innehåller den vissa intressanta aspekter. Fastän budbäraren gav sig i väg till Jesus på söndagen och berättade för honom att Lasaros var sjuk, och fastän Jesus sände bud att sjukdomen "inte skulle leda till döden", begav han sig dock personligen till Betania och också frågade systrarna: "Var har ni lagt honom?" Även om allt detta tycks antyda att Mästaren gick till väga så som man gör i livet här och enligt människosinnets begränsade kunskap, avslöjar emellertid universumets register att Jesu Personaliserade Riktare gav order om att Lasaros Tankeriktare skulle kvarhållas på planeten på obestämd tid efter Lasaros död, och att denna order registrerades exakt femton minuter innan Lasaros tog sitt sista andetag.

Visste Jesu gudomliga sinne redan innan Lasaros dog att Jesus skulle uppväcka honom från de döda? Vi vet det inte. Vi vet endast vad vi härmed upptecknar.

Många av Jesu fiender var benägna att hånle åt hans uttryck av tillgivenhet och sade sinsemellan: "Om han uppskattade denne man så mycket, varför dröjde han så länge innan han kom till Betania? Om han är vad som påstås, varför räddade han inte sin käre vän? Vad tjänar det till att bota främlingar i Galiléen, om han inte kan rädda dem som han älskar?" På många andra sätt hånade och förringade de Jesu förkunnelse och gärningar.

Så denna torsdagseftermiddag vid halv tre tiden var scenen färdigställd i den lilla byn Betania för utförandet av den största av alla gärningar i samband med den nebadonske Mikael's jordiska verksamhet, den största manifestationen av gudomlig makt under hans köttsliga inkarnation, eftersom hans egen uppståndelse inträffade efter det att han hade befriats från den dödliga boningens bojor.

Den lilla grupp som hade samlats framför Lasaros gravkammare hade ingen aning om att det på order av Jesu Personaliserade Riktare fanns nära till hands en väldig mängd himmelska varelser av alla klasser samlade under Gabriels ledning och nu avvaktande i vibrerande förväntan och redo att verkställa sin älskade Härskares befallningar.

När Jesus uttalade befallningen "Tag bort stenen", gjorde sig de församlade himmelska härskarorna redo att utföra dramat om Lasaros uppståndelse i sin dödliga, köttsliga gestalt. Att genomföra en sådan form av uppståndelse innebär svårigheter långt överskridande det vanliga förfarandet vid uppväckandet av dödliga varelser i morontigestalt och kräver betydligt fler himmelska personligheter och en mycket mer omfattande organisation av universumresurser.

När Marta och Maria hörde denna Jesu befallning om att rulla bort stenen framför gravkammaren fylldes de av motstridiga känslor. Maria hoppades på att Lasaros skulle uppväckas från de döda, men fastän Marta i viss mån delade sin systers tro var hon mer upptagen av rädslan för att Lasaros inte skulle vara till sitt yttre presentabel för Jesus, apostlarna och deras vänner. Marta sade: "Måste vi rulla bort stenen? Min bror har nu varit död i fyra dagar, så att vid det här laget har kroppen redan börjat ruttna." Marta sade så också för att hon inte var säker på varför Mästaren hade bett

instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus's illness, and while Jesus sent word that it was "not to the death," at the same time he went in person up to Bethany and even asked the sisters, "Where have you laid him?" Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus' Personalized Adjuster issued orders for the indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844.6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844.7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and they said among themselves: "If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good of healing strangers in Galilee if he cannot save those whom he loves?" And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

168:1.9 (1844.8) And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

168:1.10 (1845.1) The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

168:1.11 (1845.2) When Jesus spoke those words of command, "Take away the stone," the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

168:1.12 (1845.3) When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha: "Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun." Martha also said this because she was not

att stenen skulle flyttas; hon tänkte att Jesus kanske bara ville kasta en sista blick på Lasaros. Hon var inte stadgad och konstant i sin inställning. När de tvekade att rulla bort stenen sade Jesus: "Sade jag er inte från första början att den här sjukdomen inte leder till döden? Har jag inte kommit för att infria mitt löfte? Och efter det att jag nu kom till er, sade jag er inte att om ni bara ville tro så skulle ni få se Guds härlighet? Varför tvivlar ni? Hur länge skall det dröja innan ni vill tro och lyda?"

När Jesus hade slutat tala tog hans apostlar med hjälp av villiga grannar tag i stenen och rullade bort den från ingången till gravkammaren.

Det var den allmänna tron hos judarna att droppen av galla på dödsängeln svärd började verka vid slutet av den tredje dagen, så att den hade nått full effekt på den fjärde dagen. De tillstod att människans själ kunde dröja kvar i närheten av graven till slutet av den tredje dagen för att försöka återuppliva den döda kroppen, men de trodde bestämt att en sådan själ hade farit vidare till de bortgångna andarnas land innan den fjärde dagen grydde.

Dessa trosföreställningar och åsikter om de döda och bortgången av de dödas ande tjänade till att övertyga allas sinnen, som nu var närvarande vid Lasaros grav och alla som senare kunde tänkas höra om vad som just skulle ske, om att detta verkligen och sannerligen var ett fall av uppväckande från de döda genom den personliga verksamheten av en som förkunnade att han var "uppståndelsen och livet."

2. LASAROS UPPVÄCKS

När detta sällskap om ca fyrtiofem dödliga stod framför gravkammaren kunde de dunkelt se Lasaros gestalt, lindad i en linnesvepning och vilande på den nedre nischen till höger i gravgrottan. Medan dessa jordiska varelser stod där i så gott som andlös tystnad, hade en väldig skara himmelska varelser förflyttat sig till sina platser i förberedelse för att besvara handlingssignalen så snart den gavs av Gabriel, deras befälhavare.

Jesus lyfte blicken mot himlen och sade: "Fader, jag är tacksam för att du har hört mig och beviljat min anhållan. Jag vet att du alltid hör mig, men för deras skull som står här med mig, talar jag sålunda med dig så att de må tro att du har sänt mig till världen och att de må veta att du verkar tillsammans med mig i det som vi står i begrepp att göra." När han hade bett, ropade han med hög röst: "Lasaros, kom fram!"

Fastän dessa mänskliga observatörer förblev orörliga, var hela den väldiga himmelska härskaran i rörelse i en förenad handling i lydnad mot Skaparens ord. Efter endast tolv sekunder enligt jordisk tid började Lasaros hittills livlösa gestalt röra på sig och satte sig inom kort upp på kanten av stenhyllan där den hade legat. Hans kropp var inlindad i gravbindlar och hans ansikte täcktes av en servett. När han reste sig inför dem — levande — sade Jesus: "Lös gör honom och låt honom gå."

Alla utom apostlarna samt Marta och Maria flydde tillbaka till huset. De var bleka av skräck och slagna av

certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: "Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?"

168:1.13 (1845.4) When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

168:1.14 (1845.5) It was the common belief of the Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

168:1.15 (1845.6) These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus's tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was "the resurrection and the life."

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

168:2.1 (1845.7) As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

168:2.2 (1846.1) Jesus lifted up his eyes and said: "Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do." And when he had prayed, he cried with a loud voice, "Lazarus, come forth!"

168:2.3 (1846.2) Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator's word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was covered with a napkin. And as he stood up before them — alive — Jesus said, "Loose him and let him go."

168:2.4 (1846.3) All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and

håpnad. Medan en del stannade skyndade sig många hem till sig.

Lasaros hälsade på Jesus och apostlarna och frågade om meningen med gravsvepningen och varför han hade vaknat i trädgården. Jesus och apostlarna drog sig åt sidan medan Marta berättade för Lasaros om hans död, begravning och uppståndelse. Hon måste förklara för honom att han hade dött på söndagen och nu hade återförts till livet på torsdagen, eftersom han inte hade något medvetande om tiden sedan han hade fallit i dödens sömn.

När Lasaros kom ut ur graven, gav Jesu Personaliserade Riktare, som nu var ledare för sina gelikar i detta lokala universum, befallning åt Lasaros tidigare och väntande Riktare att åter ta sin boning i den uppståndne mannens sinne och själ.

Sedan gick Lasaros över till Jesus och knäböjde tillsammans med sina systrar vid Mästarens fötter för att tacka och prisa Gud. Jesus tog Lasaros vid handen, lyfte upp honom och sade: "Min son, det som har hänt dig skall också upplevas av alla som tror detta evangelium, utom att de skall uppväckas i en mycket härligare gestalt. Du skall vara ett levande vittne till den sanning som jag har uttalat: Jag är uppståndelsen och livet. Men låt oss nu alla gå in i huset för att få näring för dessa våra fysiska kroppar."

Medan de vandrade mot huset sände Gabriel bort iväg de extra grupperna bland de församlade himmelska skarorna samtidigt som han registrerade det första — och det sista — fallet på Urantia då en dödlig varelse hade uppväckts från de döda i skepnaden av den fysiska kroppen som dog.

Lasaros kunde knappast fatta vad som hade hänt. Han visste att han hade varit mycket sjuk, men han kunde minnas bara att han hade fallit i sömn och att han hade blivit väckt. Han kunde aldrig berätta något om dessa fyra dygn i graven, ty han var totalt medvetlös. Tiden existerar inte för dem som sover dödens sömn.

Fastän många trodde på Jesus till följd av denna mäktiga gärning, fanns det andra som endast förhärade sina hjärtan för att ännu häftigare avvisa honom. Vid middagen nästa dag hade berättelsen spritt sig över hela Jerusalem. Massor av män och kvinnor begav sig till Betania för att se på Lasaros och tala med honom, och de alarmerade och förvirrade fariseerna sammankallade hastigt judarnas råd för att besluta vad som borde göras i förhållande till dessa nya tilldragelser.

3. JUDARNAS RÅD SAMMANTRÄDER

Även om vittnesbördet från denne man som uppväckts från de döda gjorde mycket för att stärka tron hos den stora massan av dem som trodde på rikets evangelium, hade det föga eller ingen inverkan på attityden hos de religiösa ledarna och styresmännen i Jerusalem, utom att det påskyndade deras beslut att förgöra Jesus och sätta stopp för hans arbete.

Nästa dag, på fredagen vid ett-tiden, sammanträdde judarnas råd för att igen behandla frågan: "Vad skall vi göra med Jesus från Nasaret?" Efter över två timmars diskussion och bitter debatt

overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

168:2.5 (1846.4) Lazarus greeted Jesus and the apostles and asked the meaning of the grave cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling asleep in death.

168:2.6 (1846.5) As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

168:2.7 (1846.6) Then went Lazarus over to Jesus and, with his sisters, knelt at the Master's feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: "My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies."

168:2.8 (1846.7) As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

168:2.9 (1846.8) Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

168:2.10 (1846.9) Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

168:3.1 (1847.1) Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to destroy Jesus and stop his work.

168:3.2 (1847.2) At one o'clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question, "What shall we do with Jesus of Nazareth?" After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a

framlade en viss farisäer en resolution som krävde Jesu omedelbara död, fastslog att han var ett hot mot hela Israel och officiellt band judarnas råd till beslutet om en dödsdom utan rättegång och tvärtemot all tidigare rättspraxis.

Gång på gång hade denna upphöjda sammanslutning av judiska ledare beslutat att Jesus skulle häktas och föras inför domstol anklagad för hädelse och talrika andra överträdelser av judarnas heliga lag. De hade faktiskt en gång tidigare gått så långt att de hade uttalat sig för att han borde dö, men detta var första gången då det i rådet framfördes en önskan om att besluta om hans död redan före en rättegång. Men resolutionen kom inte till omröstning, emedan fjorton medlemmar av rådet avgick i grupp när en sådan oerhörd åtgärd föreslogs. Fastän dessa avskedsansökningar inte formellt behandlades på närmare två veckor, utträdde denna grupp om fjorton den dagen och satt aldrig mera med i rådet. När avskedsansökningarna senare behandlades uteslöts även fem andra medlemmar emedan deras fränder trodde att de sympatiserade med Jesus. När dessa nitton män hade avlägsnats var judarnas råd i stånd att förhöra och döma Jesus med en sammanhållning som gränsade till enhällighet.

Följande vecka kallades Lasaros och hans systrar inför judarnas råd. När deras vittnesmål hade hörts kunde det inte råda något tvivel om att Lasaros hade uppväckts från de döda. Fastän rådets handlingar praktiskt taget medgav Lasaros uppståndelse, upptog protokollet en resolution som tillskrev detta och andra under som Jesus hade utfört djävulsfursten, som Jesus förklarades vara i lag med.

Oberoende av källan till hans undergörande kraft var dessa judiska ledare övertygade om att om man inte genast satte stopp för honom, så skulle mycket snart allt vanligt folk tro på honom; och dessutom, att allvarliga komplikationer skulle uppkomma med de romerska myndigheterna eftersom så många av hans anhängare ansåg honom vara Messias, Israels befriare.

Det var vid samma möte i judarnas råd som översteprästen Kajafas för första gången gav uttryck åt det gamla judiska talesättet, som han senare så många gånger upprepade: "Det är bättre att en enda man dör än att hela samhället går under."

Även fast Jesus hade blivit varnad för vad judarnas råd höll på med denna dystra fredagseftermiddag, var han inte det minsta oroad och fortsatte att vila över sabbaten hos vänner i Betfage, en liten by nära Betania. Tidigt på söndagsmorgonen samlades Jesus och apostlarna enligt överenskommelse i Lasaros hem, tog farväl av familjen i Betania och gav sig i väg tillbaka till lägret vid Pella.

4. BÖNHÖRELSE

På färden från Betania till Pella ställde apostlarna många frågor till Jesus, och Mästaren besvarade villigt alla utom dem som gällde detaljer om de dödas uppståndelse. Sådana saker översteg fattningsförmågan hos hans apostlar; därför avböjde Mästaren att diskutera dessa frågor med dem. Eftersom de hade gett sig i väg från Betania i hemlighet

certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus' immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death, without trial and in defiance of all precedent.

168:3.3 (1947.3) Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

168:3.4 (1947.4) The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

168:3.5 (1947.5) No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel's deliverer.

168:3.6 (1947.6) It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: "It is better that one man die, than that the community perish."

168:3.7 (1947.7) Although Jesus had received warning of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

4. THE ANSWER TO PRAYER

168:4.1 (1948.1) On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed

var de ensamma. Jesus tog därför tillfället i akt att tala till de tio om många saker som han tänkte kunde förbereda dem för de prövande dagar som strax väntade dem.

Apostlarnas sinnen var mycket aktiva och de använde en anseelig tid till att diskutera sina senaste erfarenheter till den del de gällde bön och bönhörelse. De kom alla ihåg Jesu uttalande i Filadelfia till budbäraren från Betania, när han klart hade sagt: "Den sjukdomen leder i verkligheten inte till döden." Men trots detta löfte dog Lasaros faktiskt. Hela den dagen återvände de om och om igen till att diskutera denna fråga om bönesvar.

Jesu svar på deras många frågor kan sammanfattas som följer:

1. Bön är något som det finita sinnet uttrycker i en strävan att närma sig den Infinite. Bönens framförande måste därför begränsas av den finita varelseens kunskap, visdom och egenskaper. Likaså måste svaret betingas av den Infinites syn, syften, ideal och privilegier. Man kan aldrig iakttä en obruten kontinuitet av materiella fenomen mellan framförandet av en bön och mottagandet av det fullständiga andliga svaret på den.

2. När en bön ser ut att förbli obesvarad bebdar dröjsmålet ofta ett bättre svar, fastän ett svar som av någon god orsak storligen fördröjs. När Jesus sade att Lasaros sjukdom i verkligheten inte leder till döden hade Lasaros redan varit död i elva timmar. Ingen uppriktig bön lämnas obesvarad förutom när den andliga världens överlägsna synsätt har funnit ett bättre svar, ett svar som motsvarar det som människans ande ber om i motsats till bönen som endast uppstiger från människans sinne.

3. När bönerna i tiden avfattas av anden och uttrycks i tro är de ofta så vittomfattande och heltäckande att de kan besvaras endast i evigheten. Den finita bönen är ibland så full av förståelse för den Infinite att svaret länge måste framskjutas för att invänta skapandet av en tillräcklig kapacitet för mottagandet. En bön i tro kan så innesluta allting att svaret inte kan tas emot förrän i Paradiset.

4. Svaren på det dödliga sinnets böner är ofta av den art att de inte kan tas emot och uppfattas förrän detta samma bedjande sinne har uppnått odödligt tillstånd. Den materiella varelsens bön kan mången gång besvaras först när denna individ har avancerat till andenivån.

5. En gudsmedveten persons bön kan vara så förvriden av okunskap och så förvrängd av vidskepelse att dess besvarande vore högst ovälkommet. Då måste de förmedlande andevarelserna så översätta en sådan bön att den bedjande, när svaret kommer, inte alls känner igen det som svar på sin bön.

6. Alla sanna böner riktas till andliga varelser, alla sådana vädjanden måste besvaras i andliga termer och alla sådana svar måste bestå av andliga realiteter. Andevarelser kan inte ge materiella svar ens på materiella varelsers andevädjanden. Materiella varelser kan be effektivt endast när de "ber i anden".

7. Ingen bön kan hoppas på svar om den inte föds

from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

168:4.2 (1848.2) The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

168:4.3 (1848.3) Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

168:4.4 (1848.4) 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

168:4.5 (1848.5) 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

168:4.6 (1848.6) 3. The prayers of time, when indited by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

168:4.7 (1848.7) 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

168:4.8 (1848.8) 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

168:4.9 (1848.9) 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they "pray in the spirit."

168:4.10 (1849.1) 7. No prayer can hope for an answer

av anden och närs av tron. Din uppriktiga tro anger att du faktiskt på förhand har beviljat dem som hör din bön full rätt att besvara dina petitioner enligt den suprema visdom och gudomliga kärlek som din tro anger att alltid motiverar de varelser till vilka du ber.

8. Barnet handlar alltid enligt sin fulla rätt när det vågar sig på att be om något av sin förälder; och föräldern fungerar alltid inom sina föräldraskyldigheter i förhållande till det omogna barnet när hans eller hennes högre visdom kräver att svaret på barnets bön fördröjs, modifieras, segregeras, transcenderas eller uppskjuts till ett annat stadium i det andliga uppstigandet.

9. Tveka inte att be böner som uttrycker andelängtan; tvivla inte på att du får svar på dina petitioner. Dessa svar finns i förvar; de väntar på att du uppnår de framtida andliga nivåerna av faktiskt kosmiskt framåtskridande, i denna värld eller i andra världar, där det blir möjligt för dig att uppfatta och tillgodogöra dig de sedan länge väntande svaren på dina tidigare men olägliga vädjanden.

10. Alla äkta av anden födda böner besvaras med säkerhet. Be och ni skall få. Men ni bör komma ihåg att ni är varelser som avancerar i tid och rymd; därför måste ni ständigt räkna med tid-rymdfaktorns inverkan på er upplevelse av att personligen ta emot de fullständiga svaren på era mångahanda böner och petitioner.

5. VAD SOM HÄNDE MED LASAROS

Lasaros stannade kvar i hemmet i Betania, och han var föremål för ett stort intresse bland många uppriktiga troende och otaliga nyfikna individer, ända tills veckan då Jesus korsfästes. Han blev då varnad om att judarnas råd hade beslutat om hans död. Judarnas styresmän var fast beslutna att sätta stopp för en ytterligare spridning av Jesu förkunnelse, och de resonerade helt riktigt att det var lönlöst att döda Jesus om de tillät Lasaros, som representerade själva höjdpunkten av Jesu undergörande, att leva och vittna om att han hade uppväckt honom från de döda. Redan nu hade Lasaros fått lida bittra förföljelser från dem.

Så tog Lasaros ett hastigt farväl av sina systrar i Betania, flydde ned genom Jeriko och över Jordanfloden och tillät sig inga långa vilopausar innan han nådde Filadelfia. Lasaros kände Abner väl, och här kände han sig säker för det skändliga rådets mordiska intriger.

Snart härefter avytrade Marta och Maria sina ägor i Betania och förenade sig med sin bror i Perea. Under tiden hade Lasaros blivit kassör för församlingen i Filadelfia. Han blev en av dem som kraftigt stödde Abner i hans kontrovers med Paulus och församlingen i Jerusalem, och han dog slutligen vid 67 års ålder av samma sjukdom som hade fört honom i graven i Betania när han var yngre.

unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

168:4.11 (1849.2) 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of spiritual ascension.

168:4.12 (1849.3) 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the long-waiting answers to your earlier but ill-timed petitions.

168:4.13 (1849.4) 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

168:5.1 (1849.5) Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

168:5.2 (1849.6) And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

168:5.3 (1849.7) Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

Kapitel 169. Den sista undervisningen vid Pella

⇨ 168

Urantiaboken

170 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 169 DEN SISTA UNDERVISNINGEN VID PELLA

Sektioner

Introduktion

1. Liknelsen om den förlorade sonen
2. Liknelsen om den knipsluge förvaltaren
3. Den rike mannen och tiggaren
4. Fadern och hans rike

PAPER 169 LAST TEACHING AT PELLA SECTIONS

Introduction

1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

Introduktion

SENT på måndagskvällen den 6 mars anlände Jesus och de tio apostlarna till lägret vid Pella. Detta var den sista veckan av Jesu vistelse där, och han var mycket aktiv i att undervisa folkmassan och instruera apostlarna. Han predikade varje eftermiddag för folket och besvarade varje kväll frågor som ställdes av apostlarna och några av de mer avancerade lärjungar som bodde i lägret.

Bud om Lasaros uppståndelse hade nått lägret två dagar före Mästarens ankomst, och alla som var samlade där var i spänd förväntan. Inte sedan de fem tusen hade förplägsats hade någonting hänt som så satte människornas fantasi i rörelse. Och således var det på själva höjdpunkten av den andra fasen i rikets offentliga verksamhet som Jesus planerade att undervisa denna enda korta vecka i Pella, och att sedan påbörja den rundtur i södra Perea vilken direkt ledde fram till de slutliga och tragiska upplevelserna under den sista veckan i Jerusalem.

Fariséerna och översteprästerna hade börjat formulera sina beskyllningar och kristallisera sina anklagelser. De motsatte sig Mästarens förkunnelse på följande grunder:

1. Han är vän med publikaner och syndare; han tar emot ogudaktiga och rentav äter med dem.

2. Han är en hädare; han talar om Gud som sin Fader och tror sig vara jämlik med Gud.

3. Han är en lagbrytare. Han botar sjukdom på sabbaten och på många andra sätt visar förakt för Israels heliga lag.

INTRODUCTION

^{169:0.1 (1850.1)} LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

^{169:0.2 (1850.2)} Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

^{169:0.3 (1850.3)} The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to crystallize their accusations. They objected to the Master's teachings on these grounds:

^{169:0.4 (1850.4)} 1. He is a friend of publicans and sinners; he receives the ungodly and even eats with them.

^{169:0.5 (1850.5)} 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

^{169:0.6 (1850.6)} 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

4. Han är i förbund med djävlar. Han gör underverk och skenbara mirakel med kraft från djävulsfursten Belsebub.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. LIKNELSEN OM DEN FÖRLORADE SONEN

På torsdagseftermiddagen talade Jesus till folksamlingen om "Frälsningens nåd". Under denna predikan berättade han på nytt historien om det förlorade fåret och det förlorade myntet, och därefter tillade han sin favoritliknelse om den förlorade sonen. Jesus sade:

"Ni har uppmanats av profeterna från Samuel till Johannes att söka Gud — söka sanningen. Alltid har de sagt: 'Sök Herren, medan han kan bli funnen.' Och all sådan undervisning bör allvarligt begrundas och läggas på hjärtat. Men jag har kommit för att visa er att medan ni söker att finna Gud, söker Gud likaså att finna er. Många gånger har jag berättat för er historien om den gode herden som lämnade de nittionio fåren i fällan medan han gick ut för att leta efter det som hade gått vilse, och hur han när han hade hittat fåret som hade förirrat sig, lade det över sina axlar och ömt bar det tillbaka till fällan. Och när det förlorade fåret hade återförts till fällan kommer ni ihåg att den gode herden kallade på sina vänner och bad dem glädjas med honom över att fåret som hade varit förlorat hade hittats. Igen säger jag er att det blir större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver omvändas. Det faktum att själar har förirrat sig endast ökar den himmelske Faderns intresse. Jag har kommit till denna värld för att göra min Faders vilja, och det har sanningsenligt sagts om Människosonen att han är en vän till publikaner och syndare.

"Ni har blivit lärda att Gud tar emot er efter det att ni har ångrat er och till följd av alla era offer- och botgörningar, men jag försäkrar er att Fadern accepterar er redan innan ni har omvänt er och sänder sin Son och hans medarbetare för att finna er och med glädje föra er tillbaka till fällan, till sonskapets och det andliga framåtskridandets rike. Ni är alla likt får som har gått vilse, och jag har kommit för att söka efter och rädda dem som är förlorade.

"Och ni kommer väl också ihåg berättelsen om kvinnan som hade låtit göra tio silvermynt till ett halsband åt sig och som tappade ett av mynten, och hur hon tände lampan och omsorgsfullt sopade hela huset och fortsatte att leta tills hon fann det förlorade silvermyntet. Och så snart hon hade funnit det borttappade myntet samlade hon sina väninnor och grannar och sade: 'Gläd er med mig, jag har hittat myntet som jag hade förlorat.' Så jag säger igen, att det alltid är stor glädje bland änglarna i himlen då en enda syndare omvänder sig och återvänder till Faderns fälla. Och jag berättar denna historia för att betona för er att Fadern och Sonen går ut för att leta efter dem som har förirrat sig, och vid detta letande använder vi alla påverkningsmöjligheter som kan vara till hjälp i våra uthålliga försök att finna dem som är förlorade, dem som har behov av frälsning. Och så går alltså Människosonen ut i vildmarken för att leta efter får som har gått vilse, men han letar också efter myntet som har tappats bort inne i huset. Fåret vandrar iväg, oavsiktligt;

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.8) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the "Grace of Salvation." In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) "You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, 'Seek the Lord while he may be found.' And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father's bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) "You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

169:1.4 (1851.2) "And you should also remember the story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one piece, and how she lit the lamp and diligently swept the house and kept up the search until she found the lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, 'Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.' So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father's fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

myntet täcks av tidens damm och skymms av alla ting som människor samlar.

"Och nu vill jag berätta för er en historia om en tanklös son till en förmögen jordbrukare som avsiktligt lämnade sin faders hus och gav sig iväg till ett främmande land, där han råkade ut för många svårigheter. Ni kommer ihåg att fåret förrådade sig oavsiktligt, men denne yngling lämnade sitt hem efter föregående överläggning. Det hände sig så här:

"En man hade två söner: den yngre var lätt om hjärtat och sorglös, ville alltid ha roligt och inte ta något ansvar, den äldre brodern var allvarsam, behärskad, hårt arbetande och villig att bära ansvar. Nu kom dessa två bröder inte väl överens med varandra; de grälade och tvistade alltid. Den yngre pojken var gladlynt och livfull men lat och opålitlig. Den äldre sonen var stadgad och arbetsam men samtidigt självcenterad, butter och egenkär. Den yngre sonen gillade lek men skydde arbete; den äldre ägnade sig åt arbete men sällan åt något annat. Denna samvaro blev så otrevlig att den yngre sonen kom till sin far och sade: 'Far, ge mig den tredjedel av din förmögenhet som skulle tillfalla mig och låt mig gå ut i världen för att söka min egen lycka.' Och när fadern hörde vad han bad om, och då han visste hur olycklig den yngre mannen var hemma och med sin äldre bror, skiftade han sin egendom och gav ynglingen hans andel.

"Inom några veckor hade den unge mannen samlat ihop alla sina penningmedel och gav sig iväg till ett avlägset land. Och då han inte fann något nyttigt att göra som samtidigt var roligt, hade han snart slösat bort sitt arv på ett liv i utsvävningar. Och när han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Och så, när han led av hunger och hans nöd var stor fick han arbete hos en av det landets invånare, som sände honom ut på sina ägor för att mata svin. Och den unge mannen hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något.

"En dag när han var mycket hungrig kom han till besinning och tänkte: 'Hur många anställda tjänare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl medan jag matar svin här borta i ett främmande land! Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son; låt mig bara få anställning som en av dina tjänare.' Och när den unge mannen hade fattat sitt beslut gav han sig av hem till sin far.

"Nu hade denne far mycket sorjt sin son; han hade saknat den gladlynte om än tanklöse gossen. Fadern älskade sin son och höll alltid utkik ifall han skulle återvända, så att den dag då han var på väg hem fick fadern redan på långt håll syn på honom, fylldes av ömt medlidande, sprang ut för att möta honom och med kärleksfullt välkomnande omfamnade och kysste honom. Och när de så hade träffats, såg sonen upp i sin fars tårfyllda ansikte och sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig; jag är inte längre värd att kallas din son —' men pojken fick inte tillfälle att avsluta sin bekännelse, ty den överlycklige fadern sade till sina tjänare som nu hade sprungit dit: 'Skynda er att ta fram hans finaste dräkt, den som jag har sparat, och klä honom i den och sätt sonens ring på hans hand och

169:1.5 (1851.3) "And now I would like to tell you the story of a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father's house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

169:1.6 (1851.4) "A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: 'Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.' And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

169:1.7 (1851.5) "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

169:1.8 (1851.1) "One day, when he was very hungry, he came to himself and said: 'How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.' And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father's house.

169:1.9 (1852.2) "Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father's tearful face and said: 'Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son' — but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: 'Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son's

sandaler på hans fötter.'

"Och när den lycklige fadern hade lett den sårfotade och trötte gossen in i huset sade han till sina tjänare: 'Hämta en gödkalv och slakta den, så skall vi hålla fest, ty denna min son var död och lever igen; han var förlorad och nu återfunnen.' Och de samlades alla kring fadern och gladdes med honom över upprättelsen av hans son.

"Vid det här laget, medan de höll på och festade, kom den äldre sonen hem från sitt dagsverke ute på fälten, och när han närmade sig huset hörde han musik och dans. Och då han kom fram till bakdörren kallade han ut en av tjänarna och frågade vad som var meningen med allt detta festande. Och då sade tjänaren: 'Din bror som länge har varit förlorad har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven i glädjen över att hans son har återvänt välbehållen. Kom in så att du också får träffa din bror och välkomna honom tillbaka till din faders hus.'

"Men när den äldre brodern hörde detta blev han så sårad och arg att han inte ville gå in i huset. När hans far fick höra om hans grämlse över välkomstfesten för hans yngre bror gick han ut och försökte tala honom till rätta. Men den äldre sonen ville inte låta sig övertalas av sin far. Han svarade sin far och sade: 'Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Jag har stannat här för att ta hand om dig alla dessa år, men du ställde aldrig till med en glädjefest för mitt trogna tjänande. Men när han kommer hem, din son som har slösat bort din egendom tillsammans med horor, då slaktar du en gödkalv och ordnar fest för honom.'

"Eftersom denne far verkligen älskade båda sina söner, försökte han vädja till den äldre: 'Men min son, du har alltid varit hos mig, och allt som är mitt är ditt. Du kunde ha tagit en killing närsomhelst, om du hade fått vänner att ha roligt tillsammans med dig. Men nu är det endast rätt och riktigt att du skall komma med och glädjas och festa med mig för att din bror har kommit tillbaka. Tänk dig, min son, din bror var förlorad och är nu återfunnen; han har återvänt levande till oss!'"

Detta var en av de mest rörande och effektiva av alla liknelser som Jesus någonsin framförde för att hos sina åhörare inpränta Faderns villighet att ta emot alla som söker inträde i himmelriket.

Jesus framförde helst dessa tre berättelser vid samma tillfälle. Han berättade historien om det förlorade fåret för att visa att när människor oavsiktligt förvillar sig från livets stig är Fadern uppmärksam på sådana vilsegångna och går ut med sina Söner, flockens sanna herdar, för att leta efter de förlorade fåren. Han brukade därefter berätta historien om myntet som tappats bort i huset för att illustrera hur grundligt Gud letar efter alla som är förvirrade, förbryllade eller annars andligen förblindade av materiella omsorger och anhopningar i livet. Sedan brukade han fortsätta med att berätta denna liknelse om den förlorade sonen, mottagandet av den återvändande slösaren, för att visa hur fullständig upprättelsen av den förlorade sonen är i hans Faders hus och hjärta.

Många, många gånger under sina år av undervisning berättade och återberättade Jesus denna

ring on his hand and fetch sandals for his feet.'

169:1.10 (1852:3) "And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to his servants: 'Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.' And they all gathered about the father to rejoice with him over the restoration of his son.

169:1.11 (1852:4) "About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day's work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: 'Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son's safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father's house.'

169:1.12 (1852:5) "But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father's persuasion. He answered his father, saying: 'Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.'

169:1.13 (1852:6) "Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: 'But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother's return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!'"

169:1.14 (1853:1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father's willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853:2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father's house and heart.

169:1.16 (1853:3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal

historia om den förlorade sonen. Den här liknelsen och berättelsen om den barmhärtige samariten var de medel som han helst använde för att undervisa om Faderns kärlek och människors grannsämja.

2. LIKNELSEN OM DEN KNIPSLUGE

FÖRVALTAREN

En kväll kommenterade Simon Seloten ett av Jesu uttalanden och sade: "Mästare, vad menade du när du idag sade att många av världens barn är visare i sin generation än gudsrikets barn emedan de är skickliga på att göra sig till vän med orättfärdighetens mammon?" Jesus svarade:

"Innan ni steg in i gudsriket var några av er mycket skickliga i att handskas med era affärsförbindelser. Även om ni var orättvisa och ofta ohederliga, var ni ändå såtillvida förståndiga och framsynta att ni drev era affärer med ögonen fästa endast på er vinst i nuet och er trygghet i framtiden. Likaså bör ni nu ordna ert liv i gudsriket så att det ger er glädje i nuet samtidigt som ni försäkrar er om att i framtiden få njuta av de skatter som ni har lagrat i himlen. Om ni var så flitiga i att skaffa er vinning när ni tjänade jaget, varför skulle ni vara mindre flitiga i att vinna själar för gudsriket, nu när ni är det mänskliga broderskapets tjänare och Guds förvaltare?

"Ni kan alla lära er något av berättelsen om en rik man som hade en slug men orättfärdig förvaltare. Förvaltaren hade inte endast för egen självisk vinning bedrivit utpressning mot sin herres kunder utan även direkt förslösat och förskingrat sin herres förmögenhet. När hans herre till slut fick höra om allt detta kallade han till sig förvaltaren och frågade vad dessa rykten betydde samt krävde att han genast skulle redovisa för sitt förvalterskap och bereda sig på att överföra sin herres angelägenheter att skötas av en annan.

"Den trolöse förvaltaren började nu säga till sig själv: 'Vad skall jag nu göra när jag förlorar mitt arbete som förvaltare? Gräva orkar jag inte, och tigga skäms jag för. Jag vet vad jag skall göra för att förvissa mig om att alla som gör affärer med min herre skall välkomna mig i sina hus, när jag mister min tjänst.' Och sedan kallade han in dem som var skuldsatta hos hans herre, en i sänder, och frågade den förste: 'Hur mycket han var skyldig?' 'Hundra krus olja', svarade mannen. Då sade förvaltaren: 'Här är ditt skuldebrev på vaxtavlan, sätt dig genast ned och ändra det till femtio.' Sedan frågade han näste gäldenär: 'Hur mycket är du skyldig?' Och denne svarade: 'Hundra tunnor vete.' Då sade förvaltaren: 'Här är ditt skuldebrev. Skriv åttio.' Och så gjorde han även med talrika andra skuldsatta. Och på så sätt försökte denne ohederlige förvaltare skaffa sig vänner för tiden efter det att han hade förlorat sin tjänst. Till och med hans herre och mästare måste medge, när han senare fick veta om det, att hans trolöse förvaltare åtminstone hade visat sig skarpsinnig i sitt sätt att försöka rusta sig för framtida dagar av nöd och motgångar.

"Och det är på så sätt denna världs människor ibland betar sig klokare, när de bereder sig för framtiden, än ljusets barn gör. Jag säger till er som gör

son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

169:2.1 (1853.4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus' statements, said: "Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?" Jesus answered:

169:2.2 (1853.5) "Some of you, before you entered the kingdom, were very shrewd in dealing with your business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?

169:2.3 (1853.6) "You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master's clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master's funds. When all this finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master's affairs over to another.

169:2.4 (1853.7) "Now this unfaithful steward began to say to himself: 'What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.' And then, calling in each of his lord's debtors, he said to the first, 'How much do you owe my master?' He answered, 'A hundred measures of oil.' Then said the steward, 'Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.' Then he said to another debtor, 'How much do you owe?' And he replied, 'A hundred measures of wheat.' Then said the steward, 'Take your bond and write fourscore.' And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and adversity.

169:2.5 (1854.1) "And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I

anspråk på att samla skatter i himlen: Tag lärdom av dem som gör sig till vän med orättfärdighetens mammon, och likaledes led era liv så att ni för evigt blir vän med rättfärdighetens krafter och sålunda, när allt det jordiska sviker, skall ni glädjefullt välkomnas till de eviga boningarna.

"Jag försäkrar er att den som är trogen i smått är också trogen i stort, och den som är ohederlig i smått är ohederlig också i stort. Om ni inte har visat framsynthet och redlighet i denna världens angelägenheter, hur kan ni hoppas på att vara trogna och förståndiga när ni anförtros förvaltandet av himmelrikets sanna rikedomar? Om ni inte är goda förvaltare och trofasta bankirer, om ni inte har varit trogna i fråga om andras egendom, vem skulle då vara dum nog att ge er en stor skatt i ert eget namn?"

"Och igen försäkrar jag er att ingen kan tjäna två herrar; antingen kommer han att hata den ene och älska den andre eller att ty sig till den ene och inte ringakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon."

När de närvarande fariséerna hörde detta började de hånle och hänskratta, då de var mycket begivna på att samla rikedomar. Dessa ovänligt sinnade åhörare försökte engagera Jesus i en fruktlös debatt, men han vägrade att debattera med sina fiender. När fariséerna började gräla med varandra lockade deras högröstade tal till sig ett stort antal av den folksamling som hade slagit läger i närheten. När de började tvista med varandra drog sig Jesus tillbaka och gick in i sitt tält för natten.

3. DEN RIKE MANNEN OCH TIGGAREN

När mötet blev alltför högljutt reste sig Simon Petrus och tog tyglarna i sin hand med orden: "Män och bröder, det passar sig inte att ni tvistar så här sinsemellan. Mästaren har talat, och det är bättre att ni begrunder hans ord. Detta är ingen ny lära som han har förkunnat för er. Har ni inte också hört nasireernas allegori om den rike mannen och tiggaren? En del av oss hörde Johannes Döparen dundra fram denna varnande liknelse till dem som älskar rikedomar och åtrår ohederlig förmögenhet. Och medan denna gamla liknelse inte är i enlighet med det evangelium som vi predikar, är det däremot skäl för er alla att fästa avseende vid dess lärdom tills ni förstår himmelrikets nya ljus. Berättelsen, så som Johannes framförde den, lydde så här:

"Det fanns en rik man som hette Dives vilken klädde sig i purpur och fint linne och levde uppsluppet i fest och prakt varenda dag. Men det fanns också en tiggare som hette Lasaros och som låg vid hans port full av sår och önskade bara att han skulle få att äta smulorna som föll från den rike mannens bord; ja, till och med hundarna kom och slickade hans sår. Så hände det att tiggaren dog och fördes av änglarna att vila vid Abrahams sida. Och inom kort dog också den rike mannen och begravdes med pomp och kunglig ståt. När den rike mannen lämnade denna värld vaknade han i dödsriket, och när han märkte att han hade plågor lyfte han blicken och fick långt borta se Abraham och Lasaros vid hans sida. Och då ropade Dives högt: 'Fader Abraham, förbarma dig över mig och

say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

169:2.6 (1854.2) "I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another's, who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?"

169:2.7 (1854.3) "And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon."

169:2.8 (1854.4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:3.1 (1854.5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: "Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:3.2 (1854.6) "There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man's gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man's table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham's bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man departed from this world, he waked up in Hades, and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: 'Father Abraham, have mercy on me and send

skicka hit Lasaros för att doppa sitt finger i vatten och fukta min tunga, ty jag plågas här svårt på grund av mitt straff.' Men Abraham svarade: 'Kom ihåg, min son, att du fick njuta av det goda i livet medan Lasaros fick lida av ondskan. Men nu är allt detta förändrat, då Lasaros har funnit tröst här medan du plågas. Dessutom finns det en stor klyfta mellan oss och dig, så att vi inte kan ta oss över till dig eller du till oss.' Då sade Dives till Abraham: 'Jag ber att du skickar Lasaros tillbaka till min faders hus, då jag har fem bröder, och han kan vittna så att inte de också kommer hit till detta plågornas ställe.' Men Abraham sade: 'Min son, de har Mose och profeterna; de kan lyssna till dem.' Då svarade Dives: 'Nej, nej, Fader Abraham! Men om någon kommer till dem från de döda omvänder de sig.' Men Abraham sade: 'Lyssnar de inte till Mose och profeterna, då låter de inte övertyga sig ens om någon uppstår från de döda.'"

Efter det att Petrus hade berättat denna urgamla liknelse från nasirernas brödraskap, och då folksamlingen hade lugnat ned sig, reste sig Andreas och sände bort människorna för natten. Fastän både apostlarna och lärjungarna ofta ställde frågor till Jesus om liknelsen om Dives och Lasaros gick han aldrig med på att kommentera den.

4. FADERN OCH HANS RIKE

Jesus hade alltid besvär med att försöka förklara för apostlarna att även fast de förkunnade etablerandet av Guds rike, var Fadern i himlen inte en konung. Vid den tid då Jesus levde på jorden och undervisade i köttlig gestalt kände människorna på Urantia främst till kungar och kejsare som nationernas styre, och judarna hade redan länge begrundat Guds rikets ankomst. Av dessa och andra orsaker ansåg Mästaren det vara bäst att beteckna människans andliga broderskap som himmelriket och andeledaren för detta samfund som Fadern i himlen. Aldrig talade Jesus om sin Fader som en konung. I sina förtroliga samtal med apostlarna talade han alltid om sig själv som Människosonen och deras äldre bröder. Han betecknade alla sina anhängare som mänsklighetens tjänare och budbärare för rikets evangelium.

Jesus gav aldrig sina apostlar någon systematisk undervisning om den himmelske Faderns personlighet och egenskaper. Han bad aldrig människorna att tro på sin Fader; han tog det för givet att de gjorde det. Jesus föringade aldrig sig själv genom att komma med argument som bevis för att Fadern var verklig. Hela hans undervisning om Fadern koncentrerade sig på förkunnelsen att han och Fadern är ett, att den som har sett Sonen har sett Fadern, att Fadern, likt Sonen, vet allting, att endast Sonen och den för vilken Sonen uppenbarar Fadern verkligen känner Fadern, att den som känner Sonen också känner Fadern, att Fadern sände honom till världen för att uppenbara deras kombinerade naturer och framvisa deras förenade verksamhet. Han gjorde aldrig några andra uttalanden om sin Fader, utom till den samariska kvinnan vid Jakobs brunn, då han sade: "Gud är ande."

Ni kan lära er om Gud av Jesus genom att iakttä gudomligheten i hans liv, inte genom att ty er till hans

over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish because of my punishment.' And then Abraham replied: 'My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.' Then said Dives to Abraham: 'I pray you send Lazarus back to my father's house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.' But Abraham said: 'My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.' And then answered Dives: 'No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.' And then said Abraham: 'If they hear not Moses and the prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.'"

^{169:3.3 (1855.1)} After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

^{169:4.1 (1855.2)} Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the Father in heaven *was not a king*. At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven*. Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

^{169:4.2 (1855.3)} Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering arguments in proof of the reality of the Father. His teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to the woman of Samaria at Jacob's well, when he declared, "God is spirit."

^{169:4.3 (1856.1)} You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his

förkunnelse. Från Mästarens liv kan ni var och en införliva den gudsuppfattning som motsvarar måttet på er förmåga att inse andliga och gudomliga realiteter, verkliga och eviga sanningar. Den finite kan aldrig hoppas på att förstå den Infinite, utom så som den Infinite var fokuserad hos tid-rymd-personligheten med finit erfarenhet i det människoliv som Jesus från Nasaret levde.

Jesus visste mycket väl att det är möjligt att lära känna Gud endast genom erfarenhetens realiteter; aldrig kan han förstås enbart genom undervisningen av sinnet. Jesus lärde sina apostlar att även om de aldrig helt kunde förstå Gud, kunde de helt säkert lära känna honom, just så som de hade lärt känna Människosonen. Du kan lära känna Gud, inte genom att förstå vad Jesus sade, utan genom att veta vad Jesus var. Jesus var en uppenbarelse av Gud.

Utom när Jesus citerade de hebreiska skrifterna talade han om Gudomen endast med två namn: Gud och Fader. När Jesus talade om sin Fader som Gud, använde han vanligtvis det hebreiska ord som betecknade den plurala Guden (Treenigheten) och inte ordet Jahve, vilket stod för den vidareutvecklade uppfattningen av judarnas stamgud.

Jesus kallade aldrig Fadern konung, och han beklagade mycket att judarnas hopp om ett återupprättat kungadöme och Johannes förkunnelse om ett kommande kungarike gjorde det nödvändigt för honom att kalla sitt tillämnade andliga broderskap himmelriket. Med ett enda undantag — förkunnelsen att "Gud är ande" — talade Jesus aldrig om Gudomen på något annat sätt än i termer som beskrev hans eget personliga förhållande till det Första Ursprunget och Centret i Paradiset.

Jesus använde ordet Gud för att beteckna Gudomens idé och ordet Fader för att beteckna erfarenheten av att känna Gud. När ordet Fader används för att ange Gud bör det förstås i den mest vidsträckt bemärkelse. Ordet Gud kan inte definieras och står därför för det infinita begreppet om Fadern, medan termen Fader, som delvis kan definieras, kan användas för att uttrycka människans uppfattning av den gudomliga Fadern så som han har anknytning till människan under loppet av hennes dödliga existens.

För judarna var Elohim gudarnas Gud, medan Jahve var Israels Gud. Jesus accepterade begreppet Elohim och kallade denna suprema grupp av varelser Gud. I stället för begreppet Jahve, stamguden, introducerade han idén om Guds faderskap och människornas världsomfattande broderskap. Han upplyfte Jahve-begreppet om en förgudligad Fader för en ras till idén om alla människornas Fader, den enskilda troendes gudomlige Fader. Han förkunnade vidare att denna universernas Gud och denne alla människors Fader var en och samma Paradisgudom.

Jesus hävdade aldrig att han var en köttslig manifestation av Elohim (Gud). Han förkunnade aldrig att han var en uppenbarelse av Elohim (Gud) för världarna. Han lärde aldrig att den som hade sett honom hade sett Elohim (Gud). Men han tillkännagav sig däremot som uppenbarelsen av Fadern i köttslig gestalt, och han sade faktiskt att den som hade sett honom hade sett Fadern. Som den gudomlige Sonen gjorde han anspråk på att representera endast Fadern.

teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus was a revelation of God.

169:4.5 (1856.3) Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

169:4.6 (1856.4) Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John's proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that "God is spirit" — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with the First Source and Center of Paradise.

169:4.7 (1856.5) Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

169:4.8 (1856.6) To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

169:4.9 (1856.7) Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine Son he claimed to represent only the Father.

Han var faktiskt Son även till Elohim-Guden, men i sin dödliga, köttsliga gestalt och för Guds dödliga söner valde han att begränsa sin livsuppenbarelse till att åskådliggöra sin Faders karaktär i den mån en sådan uppenbarelse kunde tänkas vara förståelig för den dödliga människan. Vad beträffar karaktären hos de andra personerna i Paradistreenigheten får vi nöja oss med undervisningen om att de är alltigenom lika Fadern, som har uppenbarats i en personlig porträttering av det liv som hans inkarnerade Son, Jesus från Nasaret, levde.

Även om Jesus i sitt jordiska liv uppenbarade den himmelske Faderns sanna natur, undervisade han inte mycket om honom. I själva verket lärde han endast två saker: att Gud i sig själv är ande, och att i allt som gäller Guds relationer till sina skapade varelser är han en Fader. Denna kväll gjorde Jesus sitt slutliga uttalande om sitt förhållande till Gud när han förkunnade: "Jag har kommit ut från Fadern, och jag har kommit in i världen, men jag skall igen lämna världen och bege mig till Fadern."

Men observera! Jesus sade aldrig: "Den som har hört mig har hört Gud." Men han sade faktiskt: "Den som har sett mig har sett Fadern." Att höra Jesu förkunnelse är inte detsamma som att känna Gud, men att se Jesus är en upplevelse som i sig själv är en uppenbarelse av Fadern för själen. Universernas Gud härskar över den vittomfattande skapelsen, men det är Fadern i himlen som sänder ut sin ande att bo i ert sinne.

Jesus är i människogestalt den andliga lins som för den materiella varelsen synliggör Honom som är osynlig. Han är er äldre broder som i köttslig gestalt gör en Varelse med infinita attribut bekant för er, en Varelse som inte ens de himmelska härskarorna kan påstå att de helt förstår. Men allt detta måste bestå i den personliga erfarenheten hos den enskilda troende. Gud som är ande kan bli bekant endast som en andlig erfarenhet. Gud kan uppenbaras för de finita sönerna i de materiella världarna, av den gudomliga Sonen från de andliga världarna, endast som en Fader. Du kan lära känna den Evige som en Fader; du kan dyrka honom som universernas Gud, den infinita Skaparen av alla existenser.

169:4.10 (1857.1) He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

169:4.11 (1857.2) Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final pronouncement of his relationship with God when he declared: "I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father."

169:4.12 (1857.3) But mark you! never did Jesus say, "Whoso has heard me has heard God." But he did say, "He who has seen me has seen the Father." To hear Jesus' teaching is not equivalent to knowing God, but to see Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

169:4.13 (1857.4) Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer*. God who is spirit can be known only as a spiritual experience. God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father*. You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

Kapitel 170. Himmelriket

⇨ 169

Urantiaboken

171 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 170 HIMMELRIKET

Sektioner

Introduktion

1. Uppfattningar om himmelriket
2. Jesu uppfattning om riket
3. I förhållande till rättfärdigheten
4. Jesu undervisning om riket
5. Senare idéer om Guds rike

Introduktion

LÖRDAGSEFTERMIDDAGEN den 11 mars höll Jesus sin sista predikan i Pella. Detta var ett av de mer anmärkningsvärda anföranden under hans offentliga verksamhet, ty det innehöll en fullständig och utförlig diskussion om himmelriket. Han var medveten om den förvirring som fanns hos hans apostlars och lärjungars sinnen beträffande betydelsen och innebörden av termerna "himmelriket" och "gudsriket", vilka han använde som utbytbara beteckningar för sin utgivningsmission. Fastän själva termen himmelriket borde ha varit tillräcklig för att särskilja det som den stod för från all anknytning till jordiska riken och timliga styren, så var det inte så. Idén om en timlig konung var så djupt rotad i det judiska sinnet att den inte på detta sätt kunde rubbas inom en enda generation. Därför motsatte sig Jesus till en början inte denna länge närda föreställning om gudsriket.

Denna sabbatseftermiddag försökte Mästaren förtydliga undervisningen om himmelriket. Han diskuterade ämnet från varje synpunkt och försökte klargöra de många olika betydelser i vilka termen hade använts. I denna redogörelse utvidgar vi anförandet genom att lägga till talrika uttalanden av Jesus vid tidigare tillfällen och genom att inkludera vissa yttranden som han gjorde enbart till apostlarna under kvälldiskussionerna samma dag. Vi framför också vissa kommentarer som gäller den senare utvecklingen av idén om gudsriket, så som den anknyter till den efteråt uppkommande kristna kyrkan.

1. UPPFATTNINGAR OM HIMMELRIKET

PAPER 170 THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus' Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus' Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

INTRODUCTION

170:0.1 (1858.1) SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms "kingdom of heaven" and "kingdom of God," which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term kingdom of heaven should have been enough to separate what it stood for from all connection with earthly kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

170:0.2 (1858.2) This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used. In this narrative we will amplify the address by adding numerous statements made by Jesus on previous occasions and by including some remarks made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF HEAVEN

I samband med redogörelsen för Jesu predikan bör det noteras att det genomgående i de hebreiska skrifterna fanns ett tvåfaldigt begrepp om himmelriket. Profeterna presenterade Guds rike som:

1. En nuvarande realitet; och som

2. Ett framtida hopp — riket skulle förverkligas till fullo vid Messias framträdande. Det var den uppfattning av riket som Johannes Döparen förkunnade.

Från allra första början förkunnade Jesus och apostlarna båda dessa uppfattningar. Det fanns två andra idéer om riket, vilka bör minnas:

3. Den senare judiska uppfattningen om ett världsomfattande och transcendent rike med ett övernaturligt ursprung och ett mirakulöst etablerande.

4. De persiska lärorna som beskrev etablerandet av ett gudomligt rike som följden av det godas seger över det onda vid världens ände.

Just innan Jesus anlände till jorden kombinerade och sammanblandade judarna alla dessa idéer om Guds rike till sin apokalyptiska uppfattning om Messias som skulle komma för att etablera tidsåldern för judarnas triumf, den eviga tidsåldern för Guds suprema styre på jorden: den nya världen, den tid då hela mänskligheten skulle dyrka Jahve. Då Jesus beslöt att utnyttja denna uppfattning om himmelriket valde han att tillämpa det vitalaste och kulminerande arvet från både den judiska och den persiska religionen.

Himmelriket, så som det har förståtts och missförståtts under den kristna tidens århundraden, har omfattat fyra klart skilda grupper av idéer:

1. Judarnas uppfattning.

2. Persernas uppfattning.

3. Jesu uppfattning om himmelriket som en personlig erfarenhet — "himmelriket inom er".

4. De sammansatta och förvirrade uppfattningar som kristendomens grundare och spridare har försökt bibringa världen.

Det förefaller som om Jesus i sin offentliga förkunnelse vid skilda tider och under olika förhållanden kan ha framfört många olika uppfattningar om "riket", men sina apostlar lärde han alltid att riket omfattade människans personliga erfarenhet i förhållande till sina medmänniskor på jorden och till Fadern i himlen. Beträffande Guds rike var hans sista ord alltid: "Guds rike finns inom er."

Den förvirring som har fortgått genom århundradena beträffande betydelsen av uttrycket "himmelriket" har orsakats av tre faktorer:

1. Den förvirring som har orsakats av att man såg hur tanken om "riket" av Jesus och apostlarna utvecklades genom olika progressiva faser.

2. Den förvirring som oundvikligen var förenad med omplanteringen av den tidiga kristendomen från judisk till icke-judisk jord.

170:1.1 (1858.3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858.4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858.5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858.6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858.7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendental kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858.8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858.9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1859.1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

170:1.9 (1859.2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1859.3) 2. The concept of the Persians.

170:1.11 (1859.4) 3. The personal-experience concept of Jesus — "the kingdom of heaven within you."

170:1.12 (1859.5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the world.

170:1.13 (1859.6) At different times and in varying circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the "kingdom" in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man's personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, "The kingdom is within you."

170:1.14 (1859.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term "kingdom of heaven" have been due to three factors:

170:1.15 (1859.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the "kingdom" as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170:1.16 (1859.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

3. Den förvirring som innelåg i det faktum att kristendomen blev en religion som byggdes upp kring Jesu person som den centrala idén. Rikets evangelium blev allt mer en religion om honom.

2. JESU UPPFATTNING OM RIKET

Mästaren gjorde det klart att himmelriket måste börja med och vara centrerat i den tvåfaldiga uppfattningen om sanningen av Guds faderskap och det därmed korrelerade faktumet om människornas broderskap. Jesus förklarade att accepterandet av en sådan förkunnelse skulle befria människan från det urgamla slaveriet under djurisk rädsla och samtidigt berika människolivet med följande frukter från det nya livet i andlig frihet:

1. Nytt mod och ökad andlig kraft. Rikets evangelium skulle göra människan fri och inspirera henne till att våga hoppas på evigt liv.

2. Evangeliet innehöll ett budskap om ny tillförsikt och sann tröst för alla människor, även för de fattiga.

3. Det var i sig självt en ny norm för moraliska värden, en ny etisk måttstock för att mäta människans beteende. Det förde fram idealet om ett nytt slags människosamhälle som det skulle leda till.

4. Det förkunnade det andligas överlägsenhet jämfört med det materiella. Det förhålligade andliga realiteter och upphöjde övermänniskliga ideal.

5. Det nya evangeliet lyfte fram andlig uppnående som livets sanna mål. Människolivet fick ett nytt begävnade av moraliskt värde och gudomlig värdighet.

6. Jesus lärde att de eviga realiteterna var ett resultat av (en belöning för) rättfärdigt jordiskt strävande. Människans vistelse som dödlig på jorden fick nya betydelser till följd av insikten om att hon hade en ädel bestämmelse.

7. Det nya evangeliet bekräftade att människans frälsning är en uppenbarelse av ett vittgående gudomligt syfte som skall fullbordas och förverkligas i den framtida ödesbestämmelsen av Guds frälsta söners ändlösa tjänande.

De ovannämnda lärorna täcker den utvidgade idén om Guds rike som Jesus förkunnade. Denna storsinta uppfattning ingick knappast i Johannes Döparens elementära och förvirrade förkunnelse om riket.

Apostlarna kunde inte fatta den verkliga betydelsen av Mästarens uttalanden om Guds rike. Den senare förvrängningen av Jesu förkunnelse, så som den är upptecknad i Nya testamentet, beror på att evangelieförfattarnas förståelse var färgad av tron på att Jesus var borta från världen endast en kort tid, att han snart skulle återvända för att etablera Guds rike i makt och härlighet — just en sådan föreställning som de hade medan han fanns hos dem i köttslig gestalt. Men Jesus sammanknippade inte rikets etablerande med idén om hans återkomst till denna värld. Att århundraden har gått utan något tecken på en "ny tidsålder" är inte på något sätt i disharmoni med Jesu

170:1.17 (1859.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus' person; the gospel of the kingdom became more and more a religion *about* him.

2. JESUS' CONCEPT OF THE KINGDOM

170:2.1 (1859.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170:2.2 (1859.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to dare to hope for eternal life.

170:2.3 (1859.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170:2.4 (1859.14) 3. It was in itself a new standard of moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170:2.5 (1859.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170:2.6 (1860.1) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and divine dignity.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus taught that eternal realities were the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

170:2.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

170:2.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

170:2.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance of the "New Age" is in no way out of harmony with

förkunnelse.

Den storslagna strävan som uttrycktes i denna predikan var försöket att omvandla föreställningen om himmelriket till ett ideal som omfattade tanken att göra Guds vilja. Längre hade Mästaren lärt sina anhängare att be: "Må ditt rike komma; må din vilja ske", och vid det här tillfället försökte han allvarligt förmå dem att överge användningen av termen Guds rike till förmån för den mer praktiska motsvarigheten Guds vilja. Men det lyckades inte.

Jesus önskade ersätta idén om riket, konungen och undersåtarna med föreställningen om den himmelska familjen, den himmelske Fadern samt Guds befriade söner engagerade i ett fröjdefullt och frivilligt tjänande av sina medmänniskor och i en sublim och intelligent dyrkan av Gud Fadern.

Vid det här laget hade apostlarna förvärvat ett tvåfaldigt sätt att se på Guds rike; de ansåg det vara:

1. En fråga om personlig erfarenhet, något som redan då fanns i hjärtana på sant troende.

2. En fråga om folk- eller världsföreteelser; att Guds rike låg i framtiden, något att se fram emot.

De betraktade rikets uppkomst i människornas hjärtan som en gradvis utveckling, likt jäsningen i en surdeg eller senapskornets växt. De trodde att gudsrikets ankomst i folk- eller världsomfattande mening skulle ske både plötsligt och spektakulärt. Jesus tröttnade aldrig på att berätta för dem att himmelriket var deras personliga erfarenhet av att inse och förverkliga det andliga livets högre kvaliteter; att dessa andeupplevelsernas realiteter progressivt överförs till nya och högre nivåer av gudomlig visshet och evig storslagenhet.

Denna eftermiddag förkunnade Mästaren klart och tydligt en ny uppfattning om gudsrikets tvåfaldiga natur, då han beskrev följande två faser:

"För det första: Guds rike i denna värld, den suprema önskan att göra Guds vilja, människans osjälviska kärlek, som bär god frukt i form av förbättrat etiskt och moraliskt beteende.

"För det andra: Guds rike i himlen, målet för de dödliga troende, det livsskede vari kärleken till Gud fulländas och vari Guds vilja görs på ett mer gudomligt vis."

Jesus lärde att den troende genom sin tro träder in i gudsriket nu. I sina många olika föreläsningar undervisade han om att två saker är väsentliga för att genom tro inträda in i gudsriket:

1. Tro, uppriktighet. Att komma som ett litet barn, att ha emot utgivningen av ens sonskap som en gåva; att underkasta sig att göra Faderns vilja utan att fråga och med full tillit till och i genuin förtröstan på Faderns visdom; att komma in i riket fri från fördomsfullhet och förhandsuppfattningar; att ha ett öppet sinne och vara lärbart som ett oförstört barn.

2. Sanningshunger. Törsten efter rättfärdighet, en sinnesförändring, att människan har tillägnat sig motivet till att vilja vara som Gud och finna Gud.

Jesus lärde att synden inte är en följd av en

Jesus' teaching.

170:2.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master taught his followers to pray: "Your kingdom come; your will be done"; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God*. But he did not succeed.

170:2.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

170:2.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

170:2.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience then present in the hearts of true believers, and

170:2.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

170:2.16 (1860.11) They looked upon the coming of the kingdom in the hearts of men as a gradual development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

170:2.17 (1860.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

170:2.18 (1860.13) "First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

170:2.19 (1861.1) "Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely."

170:2.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now*. In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

170:2.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity*. To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father's will without questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father's wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

170:2.22 (1861.4) 2. *Truth hunger*. The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

170:2.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a

bristfällig människonatur utan att den snarare kommer sig av ett medvetet sinne som domineras av en motspänstig vilja. Om synden lärde han att Gud har förlåtit den; att vi gör denna förlåtelse personligen tillgänglig genom att vi förlåter våra medmänniskor. När du förlåter din jordiske broder skapar du därmed i din egen själ förmågan att som en realitet ta emot Guds förlåtelse av dina egna missgärningar.

Vid den tid då aposteln Johannes började skriva berättelsen om Jesu liv och förkunnelse hade den första tidens kristna haft så mycket svårigheter av att idén om Guds rike orsakade förföljelse, att de i stort sett hade övergett användningen av uttrycket. Johannes talar mycket om det "eviga livet". Jesus talade ofta om det som "livets rike". Han hänvisade också ofta till "Guds rike inom er". En gång kallade han en sådan erfarenhet "familjegemenskap med Gud Fadern". Jesus försökte ersätta uttrycket rike med många andra termer, men alltid utan framgång. Bland annat använde han uttrycken: Guds familj, Faderns vilja, Guds vänner, de troendes samfund, människans broderskap, Faderns flock, Guds barn, de trognas gemenskap, Faderns tjänst och Guds befriade söner.

Men han kunde inte undgå att använda idén om riket. Först över femtio år senare, efter det att de romerska arméerna hade förstört Jerusalem, började denna idé om riket förändras till det eviga livets kult då dess sociala och institutionella aspekter togs över av den snabbt expanderande och kristalliserande kristna kyrkan.

3. I FÖRHÅLLANDE TILL RÄTTFÄRDIGHETEN

Jesus försökte alltid inpränta hos sina apostlar och lärjungar att de genom tro måste förskaffa sig en rättfärdighet som översteg den rättfärdighet som uttrycktes av de slaviska gärningar som en del av de skriftlärdas och fariséernas så inbilskt paraderade inför världen.

Fastän Jesus lärde att tro, enkel barnatro, är nyckeln till rikets dörr, lärde han också att det efter inträdet genom dörren finns uppåtgående trappsteg av rättfärdighet, uppför vilka varje troende barn måste gå för att växa upp till Guds robusta söners fulla längd.

Det är när man betraktar sättet att ta emot Guds förlåtelse som uppnåendet av rikets rättfärdighet uppenbaras. Tron är det pris du betalar för inträdet i Guds familj, men förlåtelsen är Guds handling som godkänner din tro som priset för inträdet. Mottagandet av Guds förlåtelse innebär för en som tror på riket en definitiv och faktisk upplevelse, och det består av fyra steg, rikets steg av inre rättfärdighet:

1. Guds förlåtelse görs faktiskt tillgänglig och upplevs personligen av människan just i den utsträckning som hon förlåter sina medmänniskor.

2. Människan förlåter inte på allvar sina medmänniskor om hon inte älskar dem som sig själv.

3. Att på detta sätt älska sin nästa som sig själv är den högsta etiken.

defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmitive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

170:2.24 (1861.6) By the time the Apostle John began to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the "eternal life." Jesus often spoke of it as the "kingdom of life." He also frequently referred to "the kingdom of God within you." He once spoke of such an experience as "family fellowship with God the Father." Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father's will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man, the Father's fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father's service, and the liberated sons of God.

170:2.25 (1861.7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

170:3.1 (1861.8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

170:3.2 (1861.9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

170:3.3 (1861.10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God's forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

170:3.4 (1862.1) 1. God's forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.

170:3.5 (1862.2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.

170:3.6 (1862.3) 3. To thus love your neighbor as yourself is the highest ethics.

4. Moraliskt uppträdande, sann rättfärdighet, blir då det naturliga resultatet av en sådan kärlek.

Det är därför uppenbart att rikets sanna och inre religion ofelbart och i ökad utsträckning tenderar att manifestera sig i praktiska åtgärder av socialt tjänande. Jesus förkunnade en levande religion som drev sina troende till att engagera sig i kärleksfullt tjänande. Men Jesus satte inte etiken i religionens ställe. Han förkunnade religionen som en orsak och etiken som en följd.

Rättfärdigheten i varje handling måste mätas med motivet till den; de högsta formerna av godhet är därför omedvetna. Jesus befattade sig aldrig med moral eller etik som sådana. Han var helt upptagen av den inre och andliga gemenskap med Gud Fadern som så säkert och direkt manifesterar sig i ett utåtriktat och kärleksfullt tjänande av människan. Han lärde att rikets religion är en äkta personlig erfarenhet som ingen människa kan hålla inom sig; att medvetandet om att man är medlem av de troendes familj oundvikligen leder till att man följer reglerna för familjens beteende, att tjäna ens bröder och systrar i en strävan att utöka och utvidga samfundet.

Gudsrikets religion är personlig, individuell; frukterna, resultaten, berör familjen, brödrskapet. Jesus försummade aldrig att upphöja heligheten hos individen i motsats till samhället. Men han insåg också att människan uppbygger sin karaktär genom osjälviskt tjänande; att hon utvecklar sin moraliska natur i kärleksfulla relationer till sina medmänniskor.

Genom att förkunna att riket är inom människan, genom att upphöja individen, gav Jesus dödsstöten åt det gamla samhället och inledde den sanna samhälleliga rättfärdighetens nya domperiod. Denna nya samhällsordning har världen knappast känt till, emedan världen har vägrat att tillämpa principerna för himmelrikets evangelium. När detta rike, som innebär att det andliga råder supremt, faktiskt framträder på jorden manifesteras det inte endast i bättre sociala och materiella förhållanden, utan snarare i härligheterna i de förhöjda och berikade andliga värden som kännetecknar den annalkande tidsåldern av förbättrade mänskliga relationer och allt mer omfattande andliga resultat.

4. JESU UNDERVISNING OM RIKET

Jesus gav aldrig en exakt definition av gudsriket. Ena gången diskuterade han en viss fas av riket, andra gången behandlade han en annan aspekt av broderskapets gudsstyre i människornas hjärtan. Under loppet av den här sabbatseftermiddagens predikan nämnde Jesus inte mindre än fem faser eller epoker av riket, nämligen:

1. Den personliga och inre erfarenheten av det andliga livet i den enskilda troendes gemenskap med Gud Fadern.

2. Det växande brödrskapet av evangelietroende, de samhälleliga aspekterna av den högre moral och skärpta etik som följer av att Guds ande råder i de enskilda troendes hjärtan.

3. Det överjordiska brödrskapet av osynliga

170:3.7 (1862:4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.

170:3.8 (1862:5) It therefore is evident that the true and inner religion of the kingdom unfailingly and increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

170:3.9 (1862:6) The righteousness of any act must be measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

170:3.10 (1862:7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

170:3.11 (1862:8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862:9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862:10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of the individual believer with God the Father.

170:4.3 (1863:1) 2. The enlarging brotherhood of gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863:2) 3. The supermortal brotherhood of invisible

andliga varelser, vilket råder på jorden och i himlen, Guds övermänniskliga rike.

4. Förväntningarna på en mer fulländad uppfyllelse av Guds vilja, framåtskridandet mot gryningen av en ny samhällsordning i samband med ett förbättrat andligt levnadssätt — människans nästa tidsålder.

5. Riket i sin fullbordan, ljusets och livets framtida tidsålder på jorden.

Därför måste vi alltid granska Mästarens undervisning för att utröna vilken av dessa fem faser han kan tänkas syfta på när han använder uttrycket himmelriket. Genom denna process, som så småningom förändrar människans vilja och sålunda påverkar människans beslut, förändrar Mikael och hans medarbetare likaledes långsamt men säkert hela förloppet av människans utveckling — samhälleligt och i övrigt.

Mästaren lade vid detta tillfälle vikt vid följande fem punkter som uttryck för huvuddragen i rikets evangelium:

1. Betonandet av individen.
2. Viljan som den avgörande faktorn i människans erfarenhet.
3. Andlig gemenskap med Gud Fadern.
4. Den suprema tillfredsställelsen av att med kärlek tjäna människorna.
5. Det andligas transcendens över det materiella i människans personlighet.

Denna värld har aldrig allvarligt, uppriktigt eller ärligt prövat dessa dynamiska idéer och gudomliga ideal i Jesu lära om himmelriket. Men ni skall inte låta er nedslås av att idén om riket ser ut att framskrida långsamt på Urantia. Kom ihåg att den progressiva evolutionens ordning är underkastad plötsliga och oväntade periodiska förändringar både i den materiella och i den andliga världen. Jesu utgivning som en inkarnerad Son var just en sådan ovanlig och oväntad händelse i det andliga livet i världen. Gör inte heller det fatala misstaget att ni, medan ni väntar på att riket skall manifesteras sig i en ny tidsålder, försummar att etablera det i era egna själar.

Även om Jesus placerade en av rikets faser i framtiden och vid talrika tillfällen antydde att en sådan händelse kunde tänkas framträda som en del av en världsomfattande kris, och fastän han också vid flera tillfällen bestämt lovade att en gång återvända till Urantia, bör det noteras att han aldrig definitivt kopplade samman dessa två tankar. Han utlovade vid något tillfälle i framtiden en ny uppenbarelse av riket på jorden. Han lovade också att en gång i egen person komma tillbaka till denna värld, men han sade inte att dessa två händelser innebar samma sak. För allt vad vi vet kan, eller kan inte, dessa löften avse samma händelse.

Hans apostlar och lärjungar kopplade förvisso samman dessa två utfästelser. När riket inte förverkligades så som de hade väntat sig, kom de ihåg Mästarens förkunnelse om ett framtida rike, och mindes hans löfte att komma tillbaka, och drog då den förhastade slutsatsen att dessa löften syftade på samma händelse. Därför levde de i hoppet om att han omedelbart skulle komma en andra gång för att med

spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

170:4.5 (1863.3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:4.6 (1863.4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:4.7 (1863.5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:4.8 (1863.6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

- 170:4.9 (1863.7) 1. The pre-eminence of the individual.
- 170:4.10 (1863.8) 2. The will as the determining factor in man's experience.
- 170:4.11 (1863.9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.
- 170:4.12 (1863.10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.

170:4.13 (1863.11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:4.14 (1863.12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

170:4.15 (1863.13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous occasions, intimate that such an event might appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in

makt och härlighet etablera Guds rike i dess fullhet. Så har nu generationer av troende levt på jorden, den ena efter den andra, med samma inspirerande men svikande hopp.

5. SENARE IDÉER OM GUDS RIKE

Då vi nu har sammanfattat Jesu förkunnelse om himmelriket har vi lov att redogöra för vissa senare idéer, som knöts till föreställningen om riket, och att framföra en profetisk förutsägelse om riket så som det kan tänkas utvecklas under den förestående tiden.

Under de första århundradena av den kristna utbredningen påverkades idén om himmelriket enormt av uppfattningarna i den grekiska idealismen, idén om det naturliga som en skugga av det andliga — det timliga som det evigas skugga i tiden.

Men det stora steget, som betydde en omplantering av Jesu förkunnelse från en judisk till en icke-judisk grogrund, togs när rikets Messias blev kyrkans Frälsare. Kyrkan var den religiösa och sociala organisation som växte fram av Paulus och hans efterföljares aktiviteter och som baserade sig på Jesu förkunnelse så som den utökades med Filons tankar och de persiska läroarna om gott och ont.

Jesu idéer och ideal, så som de kom till uttryck i förkunnelsen om rikets evangelium, gick närapå förlorade när hans anhängare allt mer förvrängde hans uttalanden. Jesu uppfattning av riket förändrades märkbart av två starka tendenser:

1. De judiska troende höll envist fast vid sitt sätt att betrakta honom som Messias. De trodde att Jesus mycket snart skulle återvända för att faktiskt etablera ett världsomfattande och mer eller mindre materiellt rike.

2. De icke-judiska kristna började mycket tidigt acceptera Paulus läror, vilket allt mer ledde till den allmänna åsikten att Jesus var Återlösaren av kyrkans barn, kyrkan som var den nya och institutionella arvtagaren till den tidigare uppfattningen om riket som ett rent andligt brödraskap.

Som en samhällelig utväxt av riket hade kyrkan varit helt naturlig och även önskvärd. Det onda med kyrkan var inte dess existens utan snarare att den nästan helt trängde undan Jesu uppfattning av riket. Paulus institutionaliserade kyrka blev praktiskt taget en ett substitut för det himmelrike som Jesus hade förkunnat.

Men tvivla inte, detta samma himmelrike som Mästaren lärde existera i den troendes hjärta, kommer ännu att förkunnas för denna kristna kyrka, liksom även för alla andra religioner, folkslag och nationer på jorden — rentav för varje individ.

Riket enligt Jesu undervisning, det andliga idealet om individens rättfärdighet och uppfattningen om människans gudomliga gemenskap med Gud, blev så småningom begravt under den mystiska tankeskapelsen om Jesu person som Återlösaren-Skaparen och det andliga överhuvudet för ett samhälleligt anpassat religiöst samfund. På detta sätt

its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual — the temporal as the time shadow of the eternal.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in regarding him as the *Messiah*. They believed that Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

170:5.8 (1864.8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

170:5.9 (1864.9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for

blev en formell och institutionell kyrka ett substitut för rikets individuellt andeledda brödraskap.

Kyrkan var en oundviklig och nyttig samhällelig följd av Jesu liv och undervisning tragedin bestod däri att denna samhällelige reaktion på läran om riket så helt åsidosatte det andliga begreppet om det verkliga riket i enlighet med Jesu förkunnelse och liv.

Guds rike var för judarna israeliternas samfund; för icke-judarna blev det den kristna kyrkan. För Jesus var riket summan av de individer som hade bekänt sin tro på Guds faderskap, därmed förklarat sig helhjärtat hängivna att göra Guds vilja och sålunda blivit medlemmar av människans andliga brödraskap.

Mästaren insåg till fullo att vissa samhällelige resultat skulle framträda i världen till följd av att rikets evangelium spreds. Men hans avsikt var att alla sådana önskvärda samhällelige manifestationer skulle framträda som omedvetna och oundvikliga utväxter eller naturliga frukter av denna inre personliga upplevelse hos enskilda troende, denna rent andliga gemenskap och samvaro med den gudomliga anden som innebor och aktiverar alla sådana troende.

Jesu förutsåg att en social organisation eller kyrka skulle följa på det sanna andliga rikets utbredning, och därför motsatte han sig aldrig att apostlarna tillämpade Johannes doprit. Han lärde att den sanningsälskande själen, som hungrar och törstar efter rättfärdighet — efter Gud — genom tro upptas i det andliga riket. Samtidigt lärde apostlarna att en sådan troende genom den yttre dopriten upptas i lärjungarnas sociala organisation.

När Jesu efterföljare genast efter hans tid insåg sitt partiella misslyckande med att förverkliga hans ideal om etablerandet av riket i människornas hjärtan genom andens dominans över och ledning av den enskilda troende, tog de sig till att rädda hans förkunnelse från att helt gå förlorad genom att i stället för Mästarens rikesideal gradvis skapa en synlig social organisation, den kristna kyrkan. När de hade genomfört detta ersättande program började de, för att bibehålla konsekvens och sörja för erkännandet av Mästarens förkunnelse om riket, förskjuta riket in i framtiden. Så snart kyrkan var väl etablerad började den lära att Guds rike i verkligheten skulle framträda då den kristna tidsåldern kulminerade, vid Kristi återkomst.

På detta sätt blev riket ett begrepp om en tidsålder, en idé om ett framtida besök och ett ideal om det slutliga återlösandet av den Högstes heliga. De första kristna (och alltför många av de senare) förlorade på det hela taget ur sikte den tanke om Fader och son som fanns uttryckt i Jesu förkunnelse om riket, samtidigt som de ersatte den med kyrkans välorganiserade sociala gemenskap. Kyrkan blev sålunda främst ett socialt brödraskap, som effektivt undanträngde Jesu begrepp och ideal om ett andligt brödraskap.

Jesu ideala uppfattning gick till stor del förlorad, men med Mästarens personliga liv och förkunnelse som grundval, kompletterade med de grekiska och persiska föreställningarna om det eviga livet och utvidgade med Filons lära om det timliga i motsats till det andliga drog Paulus ut för att bygga upp ett av de

the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

170:5.10 (1864.10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865.1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community*; to the gentiles it became the Christian *church*. To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

170:5.12 (1865.2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

170:5.13 (1865.3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865.4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

170:5.15 (1865.5) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

170:5.16 (1865.6) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive

mest progressiva människosamfund som någonsin har existerat på Urantia.

Jesu begrepp är fortfarande levande i de avancerade religionerna i världen. Paulus kristna kyrka är den socialiserade och humaniserade skuggan av vad Jesus avsåg att himmelriket skulle vara — och av vad det förvisso skall bli en dag. Paulus och hans efterföljare flyttade delvis över frågorna om evigt liv från individen till kyrkan. Kristus blev sålunda kyrkans överhuvud snarare än en äldre broder till varje enskild troende i Faderns familj i riket. Paulus och hans samtida tillämpade alla Jesu andliga implikationer beträffande sig själv och den enskilda troende på kyrkan som en grupp av troende, och då de gjorde så gav de en dödsstöt åt Jesu begrepp om det gudomliga riket i den enskilda troendes hjärta.

Så har den kristna kyrkan i århundraden arbetat under en stor förlägenhet emedan den vågade göra anspråk på rikets hemlighetsfulla krafter och privilegier vilka kan utövas och erfaras endast mellan Jesus och hans andliga trosbroder. Sålunda blir det uppenbart att medlemskap i kyrkan inte nödvändigtvis betyder gemenskap i gudsriket; den senare är andlig, det förra i huvudsak socialt.

Förr eller senare är tiden inne för en annan och större Johannes Döparen att framträda och förkunna: "Gudsriket är nära förestående" — i betydelsen en återgång till det höga andliga begreppet från Jesus, som förkunnade att riket är hans himmelske Faders vilja när den är dominerande och transcendent i den troendes hjärta — och att göra allt detta utan att på något sätt hänvisa till vare sig den synliga kyrkan på jorden eller till Kristi förväntade återkomst. Det måste ske ett återupplivande av Jesu faktiska förkunnelse, en sådan ompresentation som omintetgör hans tidiga efterföljares arbete då de tog itu med att skapa ett sociofilosofiskt trossystem om det faktum att Mikael vistades på jorden. Inom en kort tid ersatte nästan undervisningen av denna berättelse om Jesus predikandet av Jesu evangelium om gudsriket. På detta sätt åsidosatte en historisk religion den lära i vilken Jesus hade blandat människans högsta moraliska idéer och andliga ideal med hennes mest sublimes hopp för framtiden — evigt liv; och det var evangeliet om gudsriket.

Det är just för att Jesu evangelium var så mångsidigt som de som studerade i uppteckningarna om hans förkunnelse inom några århundraden blev uppdelade i så många kulturer och sekter. Denna beklagansvärda uppdelning av kristna troende är en följd av att man inte i Mästarens mångfacetterade förkunnelse har lyckats urskilja den gudomliga enheten i hans ojämlikhet. Men en dag kommer de som sant tror på Jesus inte att vara på detta sätt andligen splittrade i sin attityd inför icke-troende. Alltid kan vi ha olikheter när det gäller intellektuell förståelse och tolkning, även olika grader av social anpassning, men avsaknad av andligt broderskap är både oförläpigt och klandervärt.

Misstag er inte! Det finns i Jesu förkunnelse en sådan evig natur som inte tillåter den att för evigt förbli ofruktbar i hjärtana på tänkande människor. Guds rike så som Jesus uppfattade det har till stor del blivit

human societies which has ever existed on Urantia.

170:5.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

170:5.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

170:5.19 (1866.2) Sooner or later another and greater John the Baptist is due to arise proclaiming "the kingdom of God is at hand" — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170:5.20 (1866.3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

170:5.21 (1866.4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large

oförverkligat på jorden. Tills vidare har den materiella kyrkan tagit dess plats, men ni bör förstå att denna kyrka endast är det fördröjda andliga rikets larvstadium, vilket bär riket genom denna materiella tidsålder över till en andligare världsordning där Mästarens förkunnelse kan få en bättre möjlighet att utvecklas. Sålunda blir den så kallade kristna kyrkan den kokong i vilken riket enligt Jesus begrepp nu slumrar. Det gudomliga broderskapets rike är fortfarande vid liv och framträder till slut och helt säkert från denna långvariga nedsänkning, precis lika säkert som fjärilen till slut kommer fram som den vackra slutprodukten av dess mindre attraktiva metamorfosiska utvecklingsvarelse.

extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

Kapitel 171. På väg till Jerusalem

⇨ 170

Urantiaboken

172 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 171 PÅ VÄG TILL JERUSALEM

Sektioner

Introduktion

1. Avfärden från Pella
2. Om att räkna kostnaderna
3. Rundfärden i Perea
4. Jesus undervisar i Livias
5. Den blinde mannen vid Jeriko
6. Besöket hos Sackaios
7. "När Jesus gick förbi"
8. Liknelsen om punden

PAPER 171 ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perea Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. "As Jesus Passed By"
8. Parable of the Pounds

Introduktion

DAGEN efter den minnesvärda predikan över "Himmelriket" meddelade Jesus att han och apostlarna skulle ge sig i väg nästa dag för att närvara under påskhögtiden i Jerusalem, och att de på sin väg skulle besöka många städer i södra Perea.

Anförandet om riket och uttalandet att han skulle närvara vid påskfirandet fick alla hans anhängare att tro att han var på väg till Jerusalem för att etablera det världsliga rike som byggde på judarnas överhöghet. Vad Jesus än sade om rikets icke-materiella karaktär kunde han inte helt avlägsna den idén från sina judiska åhörarens sinnen att Messias skulle etablera något slags nationalistiskt styre med högkvarter i Jerusalem.

Det som Jesus sade i sin sabbatspredikan tenderade endast att göra majoriteten av hans anhängare förvirrade; mycket få blev upplysta av Mästarens framförande. Ledarna förstod något av hans förkunnelse om det inre riket, "himmelriket inom er", men de visste också att han hade talat om ett annat och framtida rike, och de trodde att han nu var på väg till Jerusalem för att etablera detta rike. När de blev besvikna i sin förväntan, när judarna förkastade honom, och senare när Jerusalem bokstavligen förstördes, klamrade de sig fortfarande fast vid detta hopp och trodde uppriktigt att Mästaren snart skulle återvända till världen för att i stor kraft och majestätisk härlighet etablera det utlovade riket.

INTRODUCTION

171:0.1 (1867.1) THE day after the memorable sermon on "The Kingdom of Heaven," Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:0.2 (1867.2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master's discourse. The leaders understood something of his teachings regarding the inner kingdom, "the kingdom of heaven within you," but they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

Det var denna söndagseftermiddag Salome, mor till Jakob och Johannes Sebedaios, kom till Jesus med sina två apostlasöner, närmade sig Jesus som om han vore en orientalisk potentat och försökte få honom att på förhand lova att bevilja vadhelst hon anhöll om. Men Mästaren ville inte lova något sådant; istället frågade han henne: "Vad vill du att jag skall göra för dig?" Då svarade Salome: "Mästare, nu när du är på väg upp till Jerusalem för att grunda riket ville jag be dig att på förhand lova mig att dessa mina söner skall få hedersplatser hos dig, så att den ene får sitta till höger och den andre till vänster om dig i ditt rike."

När Jesus hörde Salomes anhållan sade han: "Kvinna, du vet inte vad du ber om." Sedan såg han de två ärelystna apostlarna rakt i ögonen och sade: "För att jag länge har känt och älskat er, för att jag rentav har bott i er mors hus, för att Andreas har förordnat er att alltid vara hos mig, därför låter ni er mor komma till mig i hemlighet med denna otillbörliga anhållan. Men låt mig fråga er: Kan ni dricka den bågare som jag snart skall dricka?" Utan en stunds eftertanke svarade Jakob och Johannes: "Ja Mästare, det kan vi." Jesus sade: "Jag är bedrövad för att ni inte vet varför vi går upp till Jerusalem, jag är sorgsen över att ni inte förstår mitt rikets natur, jag är besviken att ni kommer med er mor för att be mig om detta. Men jag vet att ni älskar mig i era hjärtan; därför tillkännager jag att ni för visso skall få dricka av min bittra bågare och få del av min förödmjukelse, men platserna till höger och till vänster om mig är inte mina att ge. Sådana hedersplatser är reserverade för dem som har utnämnts därtill av min Fader."

Vid det här laget hade någon redan underrättat Petrus och de övriga apostlarna om detta möte, och de var högst förnärmade över att Jakob och Johannes faktiskt sökte skaffa sig företräde framför dem och att de hade gått i hemlighet med sin mor för att göra en sådan anhållan. När de började disputerar sinsemellan kallade Jesus dem samman och sade: "Ni vet mycket väl hur hedningarnas härskare är herrar över sina undersåtar och hur de mäktiga utövar sin makt. Men så är det inte i himmelriket. Den som vill vara stor bland er låt honom först bli de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall bli den som vårdar sig om de andra. Jag säger er att Människosonen inte kom för att bli tjänad utan för att tjäna, och jag går nu upp till Jerusalem och lägger där ned mitt liv för att göra min Faders vilja och tjäna mina bröder." När apostlarna hörde dessa ord drog de sig bort för att be i avskildhet. Samma kväll, som svar på Petrus bemödanden, bad Jakob och Johannes vederbörligen de tio om ursäkt och återfick sitt goda anseende bland sina bröder.

När Sebedaios söner bad om säten till höger och till vänster om Jesus i Jerusalem förstod de föga att deras älskade lärare inom mindre än en månad skulle hänga på ett romerskt kors med en döende tjuv på ena sidan och en annan lagbrytare på andra sidan. Deras mor, som var närvarande vid korsfästelsen, kom väl ihåg den dåraktiga begäran som hon hade framfört till Jesus i Pella angående hedersplatserna som hon så oförståndigt hade sökt för sina apostlasöner.

171:0.4 (1867.4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, "What do you want me to do for you?" Then answered Salome: "Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom."

171:0.5 (1867.5) When Jesus heard Salome's request, he said: "Woman, you know not what you ask." And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: "Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother's house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?" And without a moment for thought, James and John answered, "Yes, Master, we are able." Said Jesus: "I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father."

171:0.6 (1868.1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they fell to arguing among themselves, Jesus called them all together and said: "You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you, let him first become your servant. He who would be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father's will and in the service of my brethren." When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

171:0.7 (1868.2) In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. AVFÄRDEN FRÅN PELLA

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

På måndagsförmiddagen den 13 mars tog Jesus och hans tolv apostlar slutligt farväl av lägret vid Pella och inledde sin rundtur till städerna i södra Perea, där Abners medarbetare bedrev sin verksamhet. De tillbringade mer än två veckor med att besöka de sjuttio budbärarna och fortsatte sedan direkt till Jerusalem för påskfirandet.

När Mästaren lämnade Pella följdes han av omkring tusen lärjungar som hade bott i läger med apostlarna. Ungefär hälften av denna grupp lämnade honom vid vadstället över Jordanfloden på vägen till Jeriko när de fick veta att han var på väg till Hesbon och efter det att han hade predikat om "att räkna kostnaderna". De gick vidare upp till Jerusalem medan den andra hälften följde honom i två veckor och besökte städerna i södra Perea.

Allmänt taget förstod de flesta av Jesu närmaste anhängare att lägret vid Pella hade lämnats för gott, men de trodde det betydde att deras Mästare äntligen ämnade bege sig till Jerusalem och lägga beslag på Davids tron. En stor majoritet av hans anhängare kunde aldrig tillägna sig någon annan uppfattning om himmelriket. Vad han än lärde dem, ville de inte ge upp denna judiska idé om riket.

Enligt aposteln Andreas instruktioner stängde David Sebedaios besökarnas läger vid Pella onsdagen den 15 mars. Vid den tiden bodde där nästan fyra tusen besökare, vilket inte inkluderade de över tusen personer vilka vistades hos apostlarna i vad som kallades lärarnas läger och vilka begav sig söderut med Jesus och de tolv. Hur ogärna David än gjorde det, sålde han hela utrustningen till många olika köpare och skyndade med pengarna till Jerusalem där han senare överlämnade dem till Judas Iskariot.

David befann sig i Jerusalem under den sista tragiska veckan, och efter korsfästelsen tog han sin mor med sig tillbaka till Betsaida. Medan han väntade på Jesus och apostlarna besökte han Lasaros i Betania och blev synnerligen upprörd av det sätt på vilket fariséerna hade börjat förfölja och antasta Lasaros efter dennes uppståndelse. Andreas hade bett David att upphöra med budbärartjänsten, och det tolkades av alla som ett tecken på att riket snart skulle grundas i Jerusalem. David fann sig vara utan arbete och hade nästan beslutat sig för att bli självutnämnd försvarare av Lasaros, när föremålet för hans förnärmade ängslan kort därefter hastigt flydde till Filadelfia. Följaktligen, någon tid efter uppståndelsen och också efter hans mors död, begav sig David till Filadelfia, efter att först ha hjälpt Marta och Maria att göra sig av med sina jordområden. I Filadelfia tillbringade han resten av sitt liv tillsammans med Abner och Lasaros, och blev finansiell övervakare av alla de rikets omfattande intressen som under Abners livstid hade sitt centrum i Filadelfia.

En kort tid efter Jerusalems förstörelse blev Antiochia högkvarter för kristendomen enligt Paulus, medan Filadelfia förblev centrum för himmelriket enligt Abner. Från Antiochia spred sig Paulus version av Jesu lära och läran om Jesus till hela den västliga världen. Från Filadelfia spred sig missionärerna för Abners version av himmelriket ut över hela Mesopotamien och

171:1.1 (1868.3) On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner's associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

171:1.2 (1868.4) When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on "Counting the Cost." They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

171:1.3 (1868.5) In a general way, most of Jesus' immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought this indicated that their Master at last intended to go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

171:1.4 (1868.6) Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the entire equipment to numerous buyers and proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

171:1.5 (1869.1) David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Betsaida after the crucifixion. While awaiting Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:1.6 (1869.2) Within a short time after the destruction of Jerusalem, Antioch became the headquarters of *Pauline Christianity*, while Philadelphia remained the center of the *Abnerian kingdom of heaven*. From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of

Arabien, ända fram till de senare tider då dessa orubbliga emissarier för Jesu förkunnelse överväldigades av den plötsliga uppkomsten av islam.

the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. OM ATT RÄKNA KOSTNADERNA

När Jesus och sällskapet om närmare tusen anhängare anlände till vadstället över Jordanfloden vid Betania som ibland kallades Betabara, började hans lärjungar inse att han inte tänkte bege sig direkt till Jerusalem. Medan de tvekade och debatterade sinsemellan blev Jesus upp på en väldig sten och höll det anförande som har blivit känt som "Att räkna kostnaderna". Mästaren sade:

"Ni som hädanefter vill följa mig måste vara villiga att betala priset vilket är en helhjärtad hängivenhet för att göra min Faders vilja. Om ni vill vara mina lärjungar måste ni vara villiga att överge far, mor, hustru, barn, bröder och systrar. Om någon av er nu vill vara min lärjunge måste du vara villig att ge upp till och med ditt liv, så som Människosonen står i begrepp att offra sitt liv för att avsluta uppdraget att i köttslig gestalt göra Faderns vilja på jorden.

"Om du inte är villig att betala det fulla priset kan du knappast vara min lärjunge. Innan ni vandrar vidare bör ni var och en sitta ned och räkna ut kostnaderna för att vara min lärjunge. Vem av er skulle börja bygga ett vaktorn på sina marker utan att först sätta sig ned och räkna ut vad det kostar, för att se om du har råd med bygget? Om du inte sålunda tar reda på kostnaderna kan det hända att du, efter det att grunden har lagts, upptäcker att du inte kan bygga färdigt det som du har påbörjat, och därför börjar alla dina grannar driva med dig och säger: 'Se, den här mannen satte igång ett bygge men kunde inte få det färdigt.' Eller, vilken kung, som vill dra ut i fält mot en annan kung, sätter sig inte ned och överväger om han med tiotusen man kan möta den som kommer mot honom med tjugotusen? Om kungen inte har råd att möta sin fiende, därför att han inte har beredskap för det, skickar han sändebud för att be om fredsvillkor medan den andre ännu är långt borta.

"Nu måste alltså var och en sätta sig ned och räkna ut vad det kostar att vara min lärjunge. Från och med nu kan du inte följa efter oss, lyssna till förkunnelsen och beskåda våra gärningar. Det krävs att du kan möta bitter förföljelse och vittna om evangeliet fastän du möts av en förkrossande besvikelse. Om du är ovillig att avstå från allt vad du är och överlämna allt vad du har, då är du ovärdig att vara min lärjunge. Om du redan har övervunnit dig själv i ditt hjärta behöver du inte vara rädd för den yttre seger som du inom kort måste vinna, när Människosonen tillbakavisas av överstepräster och sadducéerna och sätts i händerna på de hånande trolösa.

"Nu bör du granska dig själv för att komma underfund med ditt motiv till att vara min lärjunge. Om du söker heder och ära, om du är världsligt sinnad, är du som salt när det har förlorat sin smak. Och när det som värderas för sin salthalt har förlorat sin smak, hur skall man få det salt igen? En sådan krydda är värdelös; den duger endast till att kastas ut bland avfallet. Nu har jag varnat er och bett er vända tillbaka hem i fred om ni

2. ON COUNTING THE COST

171:2.1 (1869.3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as "Counting the Cost." The Master said:

171:2.2 (1869.4) "You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father's will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you would now be my disciple, you must be willing to give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father's will on earth and in the flesh.

171:2.3 (1869.5) "If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, 'Behold, this man began to build but was unable to finish his work.' Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:2.4 (1879.1) "Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

171:2.5 (1879.2) "Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing

inte är villiga att med mig tömma den bågare som nu bereds. Åter och åter igen har jag sagt er att mitt rike inte är av denna värld, men ni vill inte tro mig. Den som har öron att höra, låt honom höra vad jag säger.”

Genast efter att Jesus hade sagt dessa ord började han, i spetsen för de tolv, vandrigen mot Hesbon — åtföljd av omkring femhundra lärjungar. Efter ett litet dröjsmål fortsatte den andra hälften av folksamlingen upp till Jerusalem. Hans apostlar och de ledande lärjungarna tänkte mycket på dessa ord, men fortfarande höll de fast vid tron att riket, efter den korta perioden av motgångar och prövningar, med säkerhet skulle etableras ungefär enligt deras länge närda förhoppningar.

3. RUNDFÄRDEN I PEREEN

I över två veckor vandrade Jesus och de tolv, åtföljda av en skara om flera hundra lärjungar, omkring i södra Perea och besökte alla de städer där de sjuttio budbärarna arbetade. I den här trakten bodde det många icke-judar, och eftersom få skulle gå upp till påskhögtiden i Jerusalem, fortsatte rikets budbärare sitt arbete med att undervisa och predika såsom tidigare.

Jesus träffade Abner i Hesbon, och Andreas gav order om att de sjuttios arbete inte skulle avbrytas för påskhögtiden. Jesus gav rådet att budbärarna skulle fortsätta sitt arbete helt oberoende av vad som inom kort skulle ske i Jerusalem. Han rådde också Abner att låta kvinnornas kår, åtminstone de som ville, bege sig till Jerusalem för påsken. Detta var sista gången Abner såg Jesus i köttlig gestalt. Jesu farväl till Abner lydde: ”Min son, jag vet att du kommer att vara riket trogen, och jag ber till Fadern att han ger dig visdom att älska och förstå dina bröder.”

Medan de gick från stad till stad lämnade ett stort antal av deras anhängare dem för att gå vidare till Jerusalem, så att när Jesus började vandra upp till påskfesten hade antalet av dem som dagligen följde honom minskat till mindre än tvåhundra.

Apostlarna förstod att Jesus var på väg till Jerusalem för påskhögtiden. De visste att judarnas råd hade sänt ut ett meddelande till hela Israel att Jesus hade dömts till döden och att den som visste var han fanns skulle informera rådet. Men trots allt detta var de inte lika alarmerade som då han i Filadelfia hade meddelat dem att han skulle bege sig till Betania för att besöka Lasaros. Denna attitydförändring från intensiv rädsla till ett tillstånd av dämpad förväntan kom sig främst av Lasaros uppståndelse. De hade kommit till den slutsatsen att Jesus i en nödfallsituation kunde tänkas hävda sin gudomliga makt och bringa sina fiender på skam. Detta hopp, i förening med deras djupare och mognare tro på sin Mästares andliga överhöghet, var orsaken till det utåt synliga mod som hans närmaste anhängare uppvisade när de nu beredde sig på att följa honom in till Jerusalem trots det judiska rådets öppna uttalande att han måste dö.

Flertalet av apostlarna och många av hans närmaste lärjungar trodde inte att det var möjligt för Jesus att dö. Då de trodde att han var ”uppståndelsen

to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say.”

171:2.6 (1879.3) Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together with the leading disciples, thought much about these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. THE PEREAN TOUR

171:3.1 (1870.4) For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

171:3.2 (1870.5) Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: "My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren."

171:3.3 (1870.6) As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

171:3.4 (1871.1) The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus's resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies. This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

171:3.5 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it possible for Jesus to die; they, believing that he was "the resurrection and the

och livet" höll de honom för odödlig och ansåg att han redan hade segrat över döden.

life," regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. JESUS UNDERVISAR I LIVIAS

På onsdagskvällen den 29 mars slog Jesus och hans anhängare läger i Livias på sin färd till Jerusalem efter att ha avslutat sin rundtur till städerna i södra Perea. Det var under denna natt i Livias då Simon Seloten och Simon Petrus, som i hemlighet hade kommit överens om att på detta ställe få levererat till sig över hundra svärd, tog emot och fördelade dessa vapen till alla som var villiga att ta emot ett sådant och bära det gömt under sin mantel. Simon Petrus bar fortfarande sitt svärd den natt då Mästaren förråddes i trädgården.

Tidigt på tisdagsmorgonen innan de andra hade vaknat kallade Jesus till sig Andreas och sade: "Väck dina bröder! Jag har något jag vill säga till dem." Jesus visste om svärden och vem av hans apostlar som hade tagit emot och nu bar ett sådant vapen, men han avslöjade aldrig för dem att han kände till sådant. När Andreas hade väckt sina medarbetare och de hade samlats i avskildhet sade Jesus: "Mina barn, ni har varit hos mig en lång tid, och jag har lärt er mycket som är behövt för den här tiden, men jag ville nu varna er att inte sätta er tillit till köttets osäkra ting eller bräckligheterna i människans försvar mot de hemsökelse och prövningar som ligger framför oss. Jag har kallat er samman här för er själva för att ännu en gång klart säga er att vi går upp till Jerusalem, där som ni vet Människosonen redan har dömts till döden. Jag säger er igen att Människosonen kommer att överlämnas i översteprästens och de religiösa styresmännens händer, och att de kommer att fördöma honom och sedan utlämna honom åt hedningarna. Och så kommer de att håna Människosonen, till och med spotta på honom och prygla honom, och de kommer att utlämna honom åt döden. Men bli inte förfärade när de dödar Människosonen, ty jag säger er att på den tredje dagen skall han uppstå. Tag vara på er själva och minns att jag har varnat er på förhand."

Igen var apostlarna förbryllade, förstummade; men de kunde inte förmå sig till att uppfatta hans ord bokstavligen. De kunde inte fatta att Mästaren menade just vad han sade. De var så förblindade av sin ihärdiga tro på ett timligt rike på jorden, med högkvarter i Jerusalem, att de helt enkelt inte kunde — inte ville — tillåta sig själva att godta Jesu ord i bokstavig betydelse. De funderade hela dagen över vad Mästaren kunde mena med sådana märkliga utsagor. Men ingen av dem vågade ställa en fråga till honom om dessa uttalanden. Inte förrän efter Mästarens död vaknade de förvirrade apostlarna upp till insikt om att han på förhand hade talat klart och tydligt till dem om sin korsfästelse.

Det var här i Livias, just efter frukosten, som några vänligt sinnade fariséer kom till Jesus och sade: "Fly hastigt från dessa trakter, för precis som det var med Johannes söker Herodes nu att döda dig. Han är rädd för en folkresning och har beslutat att döda dig. Vi kommer med den här varningen, så att du kan undkomma."

Det här var delvis sant. Lasaros uppståndelse

4. TEACHING AT LIVIAS

^{171:4.1 (1871.3)} On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master's betrayal in the garden.

^{171:4.2 (1871.4)} Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: "Awaken your brethren! I have something to say to them." Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: "My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man's defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you."

^{171:4.3 (1871.5)} Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not — would not — permit themselves to accept Jesus' words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not until after his death did these bewildered apostles wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

^{171:4.4 (1872.1)} It was here at Livias, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: "Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape."

^{171:4.5 (1872.2)} And this was partly true. The resurrection

hade skrämt och alarmerat Herodes, och då han visste att judarnas råd hade distat sig till att döma Jesus, rentav på förhand utan rättgång, bestämde sig Herodes för att antingen döda Jesus eller driva ut honom från sitt förvaltningsområde. Han ville egentligen göra det senare eftersom han var så rädd för Jesus att han hoppades att inte bli tvungen att låta avrätta honom.

När Jesus hade hört vad fariséerna hade att säga svarade han: "Jag känner väl till om Herodes och hans rädsla för rikets evangelium. Men misstag er inte, han skulle mycket hellre se att Människosonen går upp till Jerusalem för att lida och dö i händerna på överstepräster, för han är inte angelägen, sedan han har besudlat sina händer med Johannes blod, om att bli ansvarig för Människosonens död. Gå ni och hälsa den räven att Människosonen predikar i Perea idag, går in i Judéen i morgon och har om några dagar fullbordat sitt värv på jorden och är redo att stiga upp till Fadern."

Sedan vände sig Jesus till apostlarna och sade: "Allt sedan forna tider har profeterna förlorat livet i Jerusalem, och det är bara passande att Människosonen skulle vandra upp till staden där Faderns hus finns för att offras som priset för människors trångsynhet och som resultat av religiös fördomsfullhet och andlig blindhet. O Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar sanningslära! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men du ville inte låta mig göra det! Se, ditt hus lämnas snart öde för dig! Du kommer att önska mängen gång att du fick se mig, men det får du inte. Du söker mig då, men finner mig inte." Då han hade sagt detta vände han sig till dem som stod omkring honom och sade: "Trots allt, låt oss gå upp till Jerusalem för att delta i påskfirandet och göra det som anstår oss för att fullborda den himmelske Faderns vilja."

Det var en förvirrad och förbryllad grupp av troende som denna dag följde Jesus in till Jeriko. Apostlarna kunde endast urskilja den säkra tonen av slutlig seger i Jesu uttalanden om riket. De kunde helt enkelt inte försätta sig i det läge där de var villiga att fatta varningarna om det förestående bakslaget. När Jesus talade om "uppstigandet på tredje dagen" tolkade de detta uttalande som att det betydde en säker seger för riket genast efter en otrevlig sammandrabbning med judarnas religiösa ledare. "Tredje dagen" var ett allmänt judiskt uttryck för "inom kort" eller "snart därefter". När Jesus talade om "uppstigande" trodde de att han avsåg "rikets uppstigande".

Jesus hade accepterats av dessa troende som Messias, och judarna visste föga eller intet om en lidande Messias. De förstod inte att Jesus med sin död skulle åstadkomma mycket sådant som han aldrig kunde ha uppnått med sitt liv. Medan det var Lasaros uppståndelse som gav apostlarna styrka att gå in till Jerusalem, var det minnet av sitt förhållande som höll Mästaren uppe under denna prövande period av hans utgivning.

5. DEN BLINDE MANNEN VID JERIKO

Sent på eftermiddagen torsdagen den 30 mars närmade sig Jesus och hans apostlar Jerikos murar,

of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:4.6 (1872.3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: "I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father."

171:4.7 (1872.4) Then turning to his apostles, Jesus said: "From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father's house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me." And when he had spoken, he turned to those around him and said: "Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven."

171:4.8 (1872.5) It was a confused and bewildered group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus' declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of "rising on the third day," they seized upon this statement as signifying a sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The "third day" was a common Jewish expression signifying "presently" or "soon thereafter." When Jesus spoke of "rising," they thought he referred to the "rising of the kingdom."

171:4.9 (1872.6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master at this trying period of his bestowal.

5. THE BLIND MAN AT JERICO

171:5.1 (1873.1) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of

åtföljda av en skara på omkring tvåhundra anhängare. Då de kom nära stadsporten råkade de på en samling tiggare, bland dem Bartimaïos, en äldre man som hade varit blind ända sedan sin ungdom. Denne blinde tiggare hade hört mycket om Jesus och visste allt om hur han hade botat den blinde Josia i Jerusalem. Han hade inte vetat om Jesu senaste besök i Jeriko innan denne hade gått vidare till Betania. Bartimaïos hade beslutat sig för att aldrig mer låta Jesus besöka Jeriko utan att han vädjade till honom om att få sin syn återställd.

Nyheten om att Jesus närmade sig hade ropats ut över hela Jeriko, och hundratals invånare strömmade ut för att möta honom. När denna stora folkhop kom tillbaka och följde Mästaren in i staden visste Bartimaïos, när han hörde folkskarans trampande, att något ovanligt höll på att ske och frågade därför dem som stod i närheten vad som stod på. En av tiggarna svarade: "Jesus från Nasaret är på väg här förbi." När Bartimaïos hörde att Jesus var nära höjde han sin röst och började ropa högt: "Jesus, Jesus, förbarma dig över mig!" Då han fortsatte att ropa allt högre kom några av dem som gick nära Jesus över och tillrättavisade honom och bad honom vara tyst. Men det tjänade inget till; han ropade bara ännu mer och ännu högre.

När Jesus hörde den blinde mannen ropa stannade han. När han såg honom sade han till sina vänner: "För hit mannen till mig." Då gick de över till Bartimaïos och sade: "Var vid gott mod; kom med oss, ty Mästaren kallar på dig." När Bartimaïos hörde dessa ord kastade han av sig manteln och rusade fram mot mitten av vägen, medan de som var i närheten ledde honom fram till Jesus. Vänd till Bartimaïos sade Jesus: "Hur kan jag stå dig till tjänst?" Då svarade den blinde: "Jag vill få min syn tillbaka." När Jesus hörde hans begäran och såg hans tro sade han: "Du skall få din syn; gå, din tro har helat dig." Genast fick han sin syn, och han följde med Jesus och prisade Gud tills Mästaren nästa dag gav sig i väg mot Jerusalem. Då gick han framför folksamlingen och förkunnade för alla hur hans syn hade blivit återställd i Jeriko.

6. BESÖKET HOS SACKAIOS

När Mästaren med sitt följe kom in i Jeriko var det nära solnedgången och han tänkte stanna där över natten. När Jesus gick förbi tullhuset råkade chefspublikanen, eller tullindrivaren, Sackaios vara där, och han ville mycket gärna se Jesus. Denne chefspublikan var ytterst rik och hade hört mycket om profeten från Galilén. Han hade bestämt sig för att nästa gång när denne råkade besöka Jeriko ta reda på vad slags man Jesus var. Följaktligen försökte Sackaios pressa sig genom folkmassan, men den var för stor, och då han var liten till växten kunde han inte se över de andras huvuden. Så chefspublikanen följde med folkmassan tills den kom nära stadens centrum och inte långt från huset där han bodde. När han såg att han inte kunde tränga sig igenom folkmassan, och då han tänkte att Jesus kanske skulle vandra rakt igenom staden utan att stanna, sprang han i förväg och klättrade upp i ett sykomorträd vars yviga grenar hängde över vägen. Han visste att han på så sätt skulle kunna

about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus' last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:5.2 (1873.2) News of Jesus' approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, "Jesus of Nazareth is passing by." When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, "Jesus, Jesus, have mercy upon me!" And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

171:5.3 (1873.3) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, "Bring the man to me." And then they went over to Bartimeus, saying: "Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you." When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said: "What do you want me to do for you?" Then answered the blind man, "I would have my sight restored." And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: "You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole." Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

171:6.1 (1873.4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature, he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this

se Mästaren bra när denne gick förbi, och han blev inte besviken, ty när Jesus kom förbi stannade han, såg upp på Sackaios och sade: "Skynda dig ner, Sackaios, för idag måste jag gästa ditt hem." Och när Sackaios hörde dessa förvånande ord fick han så bråttom att han nästan föll ned från trädet. Han gick fram till Jesus och uttryckte sin stora glädje över att Mästaren ville stanna i hans hus.

De gick genast till Sackaios hem, och de som bodde i Jeriko var mycket förvånade över att Jesus skulle samtycka till att besöka chefspublikanen. Ännu medan Mästaren och hans apostlar dröjde kvar med Sackaios utanför dörren till hans hus, sade en av fariséerna från Jeriko där han stod nära intill: "Ni ser hur denne man har gått för att ta in hos en syndare, en avfallen son till Abraham, en som utpressar och rånar sitt eget folk." När Jesus hörde detta tittade han ned på Sackaios och log. Då steg Sackaios upp på en pall och sade: "Jerikos män, hör mig! Jag må vara publikan och syndare, men den store Läraren har kommit för att gästa i mitt hus. Och innan han går in säger jag er att jag skall ge hälften av vad jag äger till de fattiga, och om jag med orätt har krävt något av någon, skall jag från och med i morgon återgälda det fyrdubbelt. Jag vill av hela mitt hjärta söka frälsning och lära mig att göra det som i Guds ögon är rättfärdigt."

När Sackaios hade slutat tala sade Jesus: "Idag har frälsningen kommit till detta hem, och du har sannerligen blivit en Abrahams son." Jesus vände sig mot folksamlingen omkring dem och sade: "Förundra er inte över vad jag säger och tag inte anstöt av vad vi gör, ty jag har hela tiden förkunnat att Människosonen har kommit för att söka efter och rädda det som var förlorat."

De stannade hos Sackaios den natten. På morgonen steg de upp och gav sig av längs "rånarnas väg" upp till Betania på sin färd till påsken i Jerusalem.

7. "NÄR JESUS GICK FÖRBI"

Jesus spred gott humör omkring sig vart han än gick. Han var full av älskvärdhet och sanning. Hans medarbetare upphörde aldrig att förundra sig över de älskvärda ord som föll från hans läppar. Man kan lägga sig till med behagfullhet, men älskvärdhet är den doft av vänskaplighet som en kärleksmättad själ utstrålar.

Godhet inger alltid respekt, men när älskvärdheten saknas stöter den ofta bort tillgivenheten. Godheten är universellt attraktiv endast när den är älskvärd. Godheten är effektiv endast när den är attraktiv.

Jesus förstod verkligen människorna; därför kunde han visa sann sympati och äkta medkänsla. Men han hängav sig sällan åt medömkan. Medan hans medkänsla var gränslös var hans sympati praktisk, personlig och konstruktiv. Aldrig ledde hans förtrogenhet med lidandet till likgiltighet, och han kunde vårda sig om betryckta själar utan att öka deras självömkan.

Jesus kunde hjälpa människorna så mycket därför att han älskade dem så uppriktigt. Han älskade

way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: "Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house." And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:6.2 (1874.1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: "You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people." And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: "Men of Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in my house; and before he goes in, I tell you that I am going to bestow one half of all my goods upon the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God."

171:6.3 (1874.2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: "Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham." And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: "And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost."

171:6.4 (1874.3) They lodged with Zaccheus for the night. On the morrow they arose and made their way up the "road of robbers" to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. "AS JESUS PASSED BY"

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man,

verkligen varje man, varje kvinna och varje barn. Han kunde vara en sådan sann vän på grund av sin ojämförliga insikt — han kände till fullständigt vad som rörde sig i människans hjärta och sinne. Han var en intresserad och uppmärksam iakttagare. Han var expert när det gällde att förstå sig på människans behov, skicklig i att upptäcka människors längtan.

Jesus hade aldrig bråttom. Han hade tid att trösta sina medmänniskor "när han gick förbi". Han fick alltid sina vänner att känna sig väl till mods. Han var en charmerande lyssnare. Han ägnade sig aldrig åt att beskäftigt utforska sina medarbetares själar. När han tröstade hungriga sinnen och vårdade sig om törstiga själar, kände de som blev delaktiga av hans barmhärtighet inte så mycket att de bekände för honom som att de överlade med honom. De hade ett obegränsat förtroende för honom därför att de såg att han hade så mycket tilltro till dem.

Han tycktes aldrig vara nyfiken på folk, och han visade aldrig någon önskan att styra, bestämma över eller följa upp på människor. Han inspirerade till ett djupt självförtroende och ett stadigt mod hos alla som kom i kontakt med honom. När han log mot en människa upplevde denna dödliga en ökad förmåga att lösa sina mångahanda problem.

Jesus älskade människorna så mycket och så klokt att han aldrig tvekade att vara sträng med dem när situationen krävde en sådan upptuktelse. Han inledde ofta hjälpen till en person med att först själv be om hjälp. På så sätt väckte han intresset, vädjade till de bättre sidorna i människans natur.

Mästaren kunde urskilja en frälsande tro i den grova vidskepelsen hos kvinnan som försökte bli botad genom att röra vid fällen på hans klädnad. Han var alltid redo och villig att avbryta en predikan eller uppehålla en folksamling medan han vårdade sig om en enskild persons behov, även ett litet barns. Stora ting hände inte bara för att folk trodde på Jesus utan också för att Jesus trodde så mycket på dem.

För det mesta föreföll allt det verkligt viktiga som Jesus sade eller gjorde att ske av en tillfällighet, "i förbifarten". Det fanns så litet professionellt, välplanerat och överlagt i Mästarens jordiska omvårdnad. Han utdelade hälsa och strödde lycka på ett naturligt och älskvärt sätt under sin färd genom livet. Det var bokstavligen sant att "han gick omkring och gjorde gott".

Det ankommer på Mästarens efterföljare under alla tider att lära sig att ha omsorg om andra "i förbifarten" — att göra osjälviskt gott medan de sköter sina dagliga sysslor.

8. LIKNELSEN OM PUNDEN

De gav sig i väg från Jeriko först nära middagstiden eftersom de hade suttit uppe länge natten innan medan Jesus undervisade Sackaios och hans familj i rikets evangelium. Ungefär halvvägs upp längs vägen till Betania stannade sällskapet för att äta medan folkmassan gick vidare mot Jerusalem, omedvetna om att Jesus och apostlarna tänkte övernatta på Oliverberget.

I motsats till liknelsen om talenterna som var

each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the comprehension of human need, clever in detecting human longings.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men "as he passed by." And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and ministered to thirsty souls, the recipients of his mercy did not so much feel that they were confessing to him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the better things in human nature.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, "as he passed by." There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master's earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, "He went about doing good."

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master's followers in all ages to learn to minister as "they pass by" — to do unselfish good as they go about their daily duties.

8. PARABLE OF THE POUNDS

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the

avsedd för alla lärjungar, berättades liknelsen om punden närmast för apostlarna och den byggde till stor del på Arkelaïos erfarenhet och hans fåfänga försök att bli härskare över kungadömet Judéen. Detta är en av Mästarens få liknelser som byggde på en historisk person. Det var inte märkligt att de hade Arkelaïos i sitt sinne emedan Sackaïos hus i Jeriko låg mycket nära Arkelaïos utsmyckade palats och Arkelaïos akvedukt löpte längs den väg som de hade vandrat från Jeriko.

Jesus sade: "Ni tror att Människosonen går upp till Jerusalem för att motta ett rike, men jag säger er att ni är dömda till besvikelse. Kommer ni inte ihåg hur det var med prinsen som for till ett land långt borta för att få ett kungadöme, men innan han hann återvända hade medborgarna i hans provins, vilka redan hade avvisat honom i sina hjärtan, sänt en delegation efter honom för att säga: 'Vi vill inte ha denne man att härskas över oss'? Liksom denna kung avvisades som timlig härskare, så kommer Människosonen att avvisas som andlig härskare. Igen säger jag er att mitt rike inte är av denna värld; men om Människosonen hade beviljats det andliga styret över sitt folk, skulle han ha accepterat ett sådant rike av människosjälar och regerat över ett sådant välde av människohjärtan. Trots att de avvisar mitt andliga styre över dem skall jag återkomma för att av andra ta emot ett sådant andens rike som nu förvägras mig. Ni kommer nu att få se Människosonen avvisad, men i en annan tidsålder det som Abrahams barn nu avvisar att tas emot och förhärlligas.

"Och nu ville jag, likt den tillbakavisade mannen av hög börd i denna liknelse, kalla till mig mina tolv tjänare, mina speciella förvaltare, och då jag ger åt var och en av er ett belopp om ett pund ville jag uppmana er alla att väl beakta mina instruktioner, så att ni flitigt gör affärer med era anförtrodda medel medan jag är borta, för att ha något att försvara ert förvalterskap med när jag återvänder, och då redovisning skall krävas av er.

"Och även om denne tillbakavisade Son inte skulle återkomma kommer en annan Son att sändas för att ta emot detta rike, och denne Son kommer då att kalla på er alla för att få er rapport över förvalterskapet och han kommer att glädjas över era vinster.

"Och när dessa förvaltare senare kallades samman för att redovisa infann sig den förste och sade: 'Herre, med ditt pund har jag gjort tio pund i vinst.' Då sade hans herre till honom: 'Bra gjort, du är en god tjänare. Du har visat dig trogen i denna sak, och nu skall du få härskas över tio städer.' Näste man kom och sade: 'Ditt pund som du gav mig, herre, har gett fem pund.' Till honom sade hans herre: 'Du skall följaktligen få härskas över fem städer.' Och så redovisade de alla tills den siste tjänaren som kallades fram rapporterade: 'Herre, här har du ditt pund som jag har haft i tryggt förvar i denna duk. Och det gjorde jag för att jag var rädd för dig; jag trodde att du var oresonlig, då jag ser att du tar ut vad du inte har satt in och skördar vad du inte har sått.' Då sade hans herre: 'Du försumlige och trolöse tjänare, jag dömer dig efter dina egna ord. Du visste att jag skördar vad jag synbarligen inte har sått; därför visste du att denna redovisning skulle krävas av dig. Då du visste detta borde du åtminstone ha satt in mina pengar på en bank; då hade jag kunnat få dem tillbaka med hygglig ränta när jag kom.'

parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few parables of the Master to be founded on an actual historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: "You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, 'We will not have this man to reign over us'? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men's souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:8.4 (1876.1) "And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall be required of you.

171:8.5 (1876.2) "And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be made glad by your gains.

171:8.6 (1876.3) "And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, 'Lord, with your pound I have made ten pounds more.' And his master said to him: 'Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.' And the second came, saying, 'Your pound left with me, Lord, has made five pounds.' And the master said, 'I will accordingly make you ruler over five cities.' And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: 'Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I feared you; I believed that you were unreasonable, seeing that you take up where you have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.' Then said his lord: 'You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper

"Och då sade denne härskare till sina män: 'Ta ifrån denne lättjefulle tjänare hans pund och ge det åt honom som har tio pund.' Och när de påpekade för sin herre att den mannen redan hade tio pund sade han: 'Till var och en som har skall ges mera, men av den som inte har, från honom skall tas också det han har.'"

Då ville apostlarna veta skillnaden i betydelsen mellan den här liknelsen och den tidigare liknelsen om talenterna, men som svar på deras många frågor sade Jesus endast: "Begrunda dessa ord väl i era hjärtan, så att ni var och en finner deras sanna betydelse."

Det var Natanael som under senare år så väl lärde ut betydelsen av dessa två liknelser, och han sammanfattade sin undervisning i följande konklusioner:

1. Förmågan är det praktiska måttet på livets möjligheter. Man hålls aldrig ansvarig för utförandet av sådant som övergår ens förmåga.

2. Trofastheten är det ofelbara måttet på människans tillförlitlighet. Den som är trofast i smått uppvisar sannolikt trofasthet i allt som faller inom ramen för hans förmåga.

3. Mästaren ger en mindre belöning för mindre trofasthet om livets möjligheter är lika.

4. Han ger lika belöning för lika trofasthet om möjligheterna är mindre.

När de hade avslutat sin lunch och efter att anhängarskaran hade gått vidare mot Jerusalem sade Jesus, som stod där framför apostlarna i skuggan av en utskjutande klippa vid väggkanten, medan han med gladlynt värdighet och älskvärd majestät pekade mot väster: "Kom mina bröder, låt oss fortsätta in till Jerusalem för att där ta emot det som väntar oss; sålunda skall vi uppfylla den himmelske Faderns vilja i allting."

Så återupptog Jesus och hans apostlar denna vandring, som var Mästarens sista färd till Jerusalem i den dödliga människans köttsliga gestalt.

interest.'

171:8.7 (1876.4) "And then said this ruler to those who stood by: 'Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.' And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: 'To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.'"

171:8.8 (1876.5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: "Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning."

171:8.9 (1876.6) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two parables in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life's opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: "Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things."

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master's last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

Kapitel 172. Färden in till Jerusalem

⇨ 171

Urantiaboken

173 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 172 FÄRDEN IN TILL JERUSALEM

Sektioner

Introduktion

1. Sabbaten i Betania
2. Söndagsmorgon med apostlarna
3. Avfärd till Jerusalem
4. Besök runt om i templet
5. Apostlarnas inställning

PAPER 172 GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

Introduktion

JESUS och apostlarna anlände till Betania kort efter klockan fyra på fredagseftermiddagen den 31 mars år 30 e.Kr.. Lasaros, hans systrar och deras vänner väntade dem. Eftersom så många människor kom varje dag för att tala med Lasaros om hans uppståndelse informerades Jesus om att arrangemang hade vidtagits för honom att ta in hos en troende granne, Simon, som var den lilla byns ledande invånare efter Lasaros fars död.

Den kvällen tog Jesus emot många besökare, och byborna i Betania och Betfage gjorde sitt bästa för att han skulle känna sig välkommen. Fastän många trodde att Jesus, nu som ett direkt trots mot det judiska rådets dödsdom, skulle gå in i Jerusalem för att utropa sig till judarnas konung, insåg familjen i Betania — Lasaros, Marta och Maria — bättre än andra att Jesus inte var en sådan konung. De hade en vag känsla av att det här kunde vara hans sista besök i Jerusalem och Betania.

Översteprästerna meddelades om att Jesus övernattade i Betania, men de tyckte det var bäst att inte försöka gripa honom bland hans vänner; de beslöt att vänta tills han kom in till Jerusalem. Jesus kände till allt detta men han var majestätiskt lugn. Hans vänner hade aldrig sett honom mer samlad och behagfull. Även apostlarna var förvånade över att han var så oberörd fastän judarnas råd hade uppmanat alla judar att överlämna honom i deras händer. Medan Mästaren sov den natten vakade apostlarna två och två över honom, och många av dem var utrustade med svärd. Tidigt nästa morgon väcktes de av hundratals pilgrimer som kom ut från Jerusalem, även fast det var sabbatsdag, för att träffa Jesus och Lasaros, som han hade

INTRODUCTION

172:0.1 (1878.1) JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

172:0.2 (1878.2) That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family — Lazarus, Martha, and Mary — more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

172:0.3 (1878.3) The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically calm; his friends had never seen him more composed and congenial; even the apostles were astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had

uppväckt från de döda.

1. SABBATEN I BETANIA

Pilgrimer från orter utanför Judéen såväl som de judiska myndigheterna hade alla frågat: "Vad tror du? Kommer Jesus upp till högtiden?" När folket hörde att Jesus var i Betania var de därför glada, men överstepräster och fariséerna var något förbryllade. De var nöjda med att ha honom inom området för sin domsrätt, men de var en aning bekymrade över hans djärvhet. De mindes att Lasaros vid hans föregående besök i Betania hade uppväckts från de döda, och Lasaros höll på att bli ett stort problem för Jesu fiender.

Sex dagar före påsken, på kvällen efter sabbaten, samlades hela Betania och Betfage för att fira Jesu ankomst med en offentlig festmåltid i Simons hem. Denna kvällsmåltid arrangerades till både Jesu och Lasaros ära; den erbjöds i trots mot judarnas råd. Marta dirigerade matserveringen. Hennes syster Maria fanns bland de kvinnliga åskådarna, ty det var emot judarnas sed för en kvinna att sitta till bords vid en offentlig bankett. Det judiska rådets agenter var också närvarande, men de vågade inte arrestera Jesus mitt bland hans vänner.

Jesus samtalade med Simon om forna tiders Josua, som var hans namne, och redogjorde för hur Josua och israeliterna hade kommit upp till Jerusalem genom Jeriko. Då Jesus kommenterade legenden om hur Jerikos murar hade rasat sade han: "Jag bryr mig inte om sådana tegel- och stenmurar, men jag skulle vilja få fördomsfullhetens, självgodhetens och hatets murar att vittra sönder inför denna förkunnelse om Faderns kärlek till alla människor."

Banketten förlöpte på ett glättigt och normalt sätt utom att apostlarna var ovanligt allvarliga. Jesus var på alldeles särskilt gott humör och hade lekt med barnen ända tills han gick till bords.

Ingenting ovanligt hände förrän nära slutet av festen, då Lasaros syster Maria steg fram från gruppen av kvinnliga åskådare, gick upp till Jesus där han som hedersgäst låg lutad och öppnade ett stort alabasterkrus fyllt av en mycket sällsynt och dyrbar balsam. Sedan hon hade smort Mästarens huvud började hon hålla den på hans fötter samtidigt som hon tog ned sitt hår och torkade dem med det. Hela huset fylldes av doften från smörjelsen, och alla närvarande förvånades över vad Maria hade gjort. Lasaros sade ingenting, men när en del av folket mumlade och visade sin förnärmelse över att en så dyrbar balsam användes på detta sätt, gick Judas Iskariot över till den plats där Andreas låg lutad och sade: "Varför blev inte denna balsam såld och pengarna utdelade till att mätta de fattiga? Du bör tala med Mästaren så att han ger en skarp tillrättavisning för sådant slöseri."

Jesus, som visste vad de tänkte och hörde vad de sade, lade sin hand på Marias huvud där hon knäböjde vid hans sida och sade med ett vänligt uttryck i sitt ansikte: "Låt henne vara, ni alla. Varför gör ni henne ledsen för det här, då ni ser att hon i sitt hjärta har gjort en god gärning? Till er som mumlar och säger att den här balsamen borde ha sålts och pengarna getts till de

raised from the dead.

1. SABBATH AT BETHANY

^{172:1.1 (1878.4)} Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: "What do you think? will Jesus come up to the feast?" Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

^{172:1.2 (1878.5)} Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

^{172:1.3 (1879.1)} Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: "I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father's love for all men."

^{172:1.4 (1879.2)} The banquet went along in a very cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

^{172:1.5 (1879.3)} Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to open a large alabaster cruse of very rare and costly ointment; and after anointing the Master's head, she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: "Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste."

^{172:1.6 (1879.4)} Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary's head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: "Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and say that this ointment should have been sold and the

fattiga, vill jag säga att de fattiga har ni alltid hos er, så att ni närsomhelst det tycks er lämpligt kan hjälpa dem; men jag är inte alltid hos er, ty jag beger mig snart till min Fader. Denna kvinna har länge sparat den här balsamen för begravningen av min kropp, och nu då hon tyckte det var bra att utföra denna smörjelse redan innan min död, skall hon inte förvägras den tillfredsställelsen. När Maria gör detta har hon tillrättaviserat er alla, ty med denna gärning bevisar hon sin tro på vad jag har sagt om min död och uppstigningen till min Fader i himlen. Denna kvinna skall inte förebrås för vad hon har gjort denna kväll; snarare säger jag er att varhelst i hela världen där man under kommande tider predikar evangeliet, skall man berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne.”

Det var på grund av denna skarpa tillrättavisering, vilken Judas Iskariot tog som en personlig förebräelse, som han nu slutligen beslöt sig för att söka hämnd för sina sårade känslor. Mången gång hade han i sitt undermedvetna hyst sådana idéer, men nu vågade han tänka dessa fördärliga tankar i sitt öppna och medvetna sinne. Många andra uppmuntrade honom också i denna attityd, ty priset för denna balsam motsvarade en mans lön under ett år — tillräckligt för att skaffa bröd åt fem tusen personer. Men Maria älskade Jesus; hon hade anskaffat denna dyrbara balsam för att med den balsamera hans döda kropp, ty hon trodde hans ord när han på förhand varnade dem att han måste dö, och det kunde inte förnekas henne att ändra sitt sinne och välja att ge denna offergåva till Mästaren medan han ännu levde.

Både Lasaros och Marta visste att Maria länge hade sparat pengar för att köpa detta krus lavendeloja, och de gav sitt hjärtliga samtycke till att hon gjorde enligt sitt hjärtas önskan i en sådan sak, ty de var förmögna och kunde lätt kosta på sig en sådan offergåva.

När översteprästerna fick höra om denna middag för Jesus och Lasaros i Betania började de rådgöra sinsemellan om vad som borde göras åt Lasaros, och snart beslöt de att också Lasaros måste dö. De drog helt riktigt den slutsatsen att det vore lönlöst att ta livet av Jesus om de lät Lasaros, som han hade uppväckt från de döda, fortsätta att leva.

2. SÖNDAGSMORGEN MED APOSTLARNÄ

Denna söndagsmorgon samlade Mästaren sina tolv apostlar kring sig i Simons vackra trädgård och gav dem deras slutliga instruktioner innan de gick in i Jerusalem. Han sade till dem att han troligen skulle hålla många anföranden och hålla många föreläsningar innan han återvände till Fadern, men han gav apostlarna rådet att avstå från all offentlig verksamhet under denna påskvistelse i Jerusalem. Han instruerade dem att hålla sig nära honom och att ”vaka och be”. Jesus visste att många av hans apostlar och närmaste anhängare även då bar svärd gömda under sina kläder, men han nämnde ingenting om det.

Instruktionerna denna morgon omfattade en kort återblick på deras verksamhet från dagen för deras ordination nära Kafarnaum fram till denna dag då de gjorde sig redo att gå in till Jerusalem. Apostlarna lyssnade under tystnad; de ställde inga frågor.

money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproved all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproved for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her.”

172:1.7 (1879.5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproof, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons. But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879.6) Both Lazarus and Martha knew that Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to make such an offering.

172:1.9 (1880.1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

172:2.1 (1880.2) On this Sunday morning, in Simon's beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to “watch and pray.” Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

172:2.2 (1880.3) This morning's instructions embraced a brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

Tidigt den morgonen hade David Sebedaios överlämnat till Judas de penningmedel som han hade fått från försäljningen av utrustningen från lägret vid Pella, och Judas i sin tur hade satt större delen av dessa pengar i förvar hos Simon, deras värd, att bevaras till förekommande av de överhängande behov som deras ankomst till Jerusalem kunde tänkas medföra.

Efter konferensen med apostlarna samtalade Jesus med Lasaros och bad honom undvika att offra sitt liv för det judiska rådets hämndlystenhet. Det var i åttlydnad mot denna uppmaning som Lasaros några dagar senare flydde till Filadelfia, då rådets styresmän skickade män för att arrestera honom.

På något sätt anade alla Jesu anhängare den förestående krisen, men de hindrades från att fullt inse hur allvarlig den var av Mästarens ovanliga uppsluppenhet och alldeles särskilt goda humör.

3. AVFÄRD TILL JERUSALEM

Betania låg drygt tre kilometer från templet, och klockan var halv ett den söndagseftermiddagen när Jesus var färdig att bege sig till Jerusalem. Han hyste en djup tillgivenhet för Betania och dess enkla människor. Nasaret, Kafarnaum och Jerusalem hade avvisat honom, men Betania hade accepterat honom, hade trott på honom. Det var i denna lilla by, där nästan varje man, kvinna och barn var troende, som han valde att utföra sin mäktigaste gärning under sin utgivning på jorden, Lasaros uppväckande från de döda. Han uppväckte inte Lasaros för att byborna skulle tro, utan snarare för att de redan trodde.

Hela morgonen hade Jesus tänkt på sitt intåg i Jerusalem. Hittills hade han alltid försökt undertrycka all offentlig hyllning av honom som Messias, men nu var situationen en annan; han närmade sig slutet på sitt köttliga livsskede, judarnas råd hade beslutat om hans död, och ingen skada kunde komma av att hans lärjungar fick ge fritt utlopp åt sina känslor, vilket kunde tänkas ske om han beslöt sig för att göra ett formellt och offentligt intåg i staden.

Jesus fattade inte beslutet om att göra detta offentliga intåg i Jerusalem som ett sista försök att vinna folkets gunst eller för att få ett slutligt grepp om makten. Inte heller gjorde han det enbart för att tillfredsställa sina lärjungars och apostlars mänskliga längtan. Jesus hyste inga befängd drömmares illusioner; han visste mycket väl hur hans besök skulle komma att sluta.

Då Mästaren hade beslutat sig för att göra ett offentligt intåg i Jerusalem stötte han på nödvändigheten att välja en lämplig metod för att verkställa ett sådant beslut. Jesus tänkte igenom alla de många mer eller mindre motsägelsefulla så kallade messianska profetierna, men det föreföll att finnas endast en som alls lämpade sig för honom att följa. De flesta av dessa profetiska uttalanden beskrev en konung, en son och efterträdare till David, en djärv och aggressiv världslig befriare av hela Israel från oket under ett främmande välde. Men det fanns i skrifterna ett ställe som ibland hade ansetts gälla Messias av dem som hade en mer andlig uppfattning om hans mission

^{172:2.3 (1880.4)} Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon, their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

^{172:2.4 (1880.5)} After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the vengefulness of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

^{172:2.5 (1880.6)} In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. THE START FOR JERUSALEM

^{172:3.1 (1880.7)} Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him. And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

^{172:3.2 (1880.8)} All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

^{172:3.3 (1881.1)} Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

^{172:3.4 (1881.2)} Having decided upon making a public entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophesies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination. But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his

och som Jesus tänkte att följdriktigt kunde tas som vägledning för hans planerade intåg i Jerusalem. Detta ställe i skrifterna fanns hos Sakarja och lydde: "Fröjda dig storligen, du Sions dotter; höj jubelrop, du Jerusalems dotter. Se, din konung kommer till dig. Han är rättfärdig och han bringar frälsning. Han kommer som en oansenlig, ridande på en åsna, på ett föl, på en åsninnas föl."

En krigarkonung tågade alltid in i en stad ridande på en häst. En konung som kom i ett fredligt och vänskapligt uppdrag red alltid in på en åsna. Jesus ville inte komma in i Jerusalem som en man på hästryggen, men han var villig att tåga in fredligt och med god vilja som Människosonen på en åsna.

Jesus hade länge med direkt undervisning försökt inpränta hos sina apostlar att hans rike inte var av denna värld, utan att det var en helt andlig företeelse, men han hade inte lyckats i denna strävan. Vad han således inte hade kunnat göra med en enkel och personlig undervisning ville han nu försöka åstadkomma genom att ty sig till symbolik. Följaktligen kallade Jesus till sig Petrus och Johannes genast efter måltiden vid middagstiden, och sedan han hade bett dem gå över till Betfage, en grannby något vid sidan om huvudvägen och en kort bit nordväst om Betania, sade han vidare: "Gå till Betfage, och när ni kommer till vägkorsningen finner ni ett åsnefölet tjudrat där. Lös fölet och för det tillbaka med er hit. Om någon frågar er varför ni gör så, säg bara: 'Mästaren behöver det.'" När de två apostlarna hade gått till Betfage såsom Mästaren hade bett dem fann de fölet tjudrat nära åsnefölet ute på gatan och nära ett hus vid gatukorsningen. Då Petrus började lösgöra ungåsnan kom ägaren fram och frågade vad de höll på med, och när Petrus svarade så som Jesus hade instruerat dem, sade mannen: "Om din Mästare är Jesus från Galiléen, så låt honom få fölet." Sedan återvände de med ungåsnan.

Vid den här tiden hade flera hundra pilgrimer samlats runt Jesus och hans apostlar. Sedan mitten på förmiddagen hade de besökare som färdades förbi på sin väg till påskhögtiden dröjt kvar. Under tiden hade David Sebedaios och några av hans tidigare budbärare tagit till sin sak att skynda ned till Jerusalem där de bland skarorna av besökande pilgrimer kring templet effektivt spred meddelandet att Jesus från Nasaret var på väg att göra ett triumfartat intåg i staden. Följaktligen flockade sig flera tusen av dessa besökare samman för att välkomna denna mycket omtalade profet och undergörare, som en del trodde var Messias. Denna folksamling som kom ut från Jerusalem mötte Jesus och den skara som var på väg in till staden just efter att dessa hade passerat Olivbergets krön och hade börjat nedstigningen mot staden.

När processionen startade från Betania rörde en stor entusiasm bland den festliga skaran av lärjungar, troende och gästande pilgrimer, av vilka många kom från Galiléen och Perea. Kort innan de gav sig i väg anlände de tolv kvinnorna från den ursprungliga kvinnokåren tillsammans med några av sina medarbetare och förenade sig med denna unika procession när den glatt drog fram mot staden.

Innan de började gå lade tvillingarna Alfaios sina mantlar på åsnan och höll i den medan Mästaren satte sig upp på den. Medan processionen drog fram mot Olivbergets topp kastade människorna i den festliga

projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

172:3.5 (1881.3) A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

172:3.6 (1881.4) Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: "Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, 'The Master has need of him.'" And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: "If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt." And so they returned bringing the colt with them.

172:3.7 (1881.5) By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

172:3.8 (1882.1) As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women's corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

172:3.9 (1882.2) Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd threw their garments

skaran sina klädesplagg på marken och bröt kvistar från träden nära vägen för att göra en ärematta för åsnan som bar den kunglige Sonen, den utlovade Messias. När den glada skaran kom närmare Jerusalem började människorna sjunga, eller snarare unisont ropa ut, psalmen: "Hosianna till Davids son; välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden. Välsignat vare det rike som kommer ned från himlen."

Jesus var lätt om hjärtat och glad till sinnet där de drog fram, tills han kom till Olivbergets krön varifrån staden och tempeltornen blev fullt synliga. Där stannade Mästaren processionen, och en stor tystnad föll över dem alla när de såg hur han grät. När Mästaren såg ut över den väldiga folkmassan som var på väg ut från staden för att välkomna honom sade han med mycken känsla och tårfylld röst: "O Jerusalem, om du bara hade förstått, även du, åtminstone denna dag som är din, vad som ger dig fred och som du så gärna kunde ha fått! Men nu blir dessa härligheter snart fördolda för dina ögon. Du står i begrepp att avvisa Fredssonen och vända ryggen åt frälsningens evangelium. Det kommer snart en tid då du får se dina fiender gräva en vallgrav runt dig och belägra dig på alla håll. De skall förinta dig så grundligt att inte en sten på sten blir kvar. Och allt detta skall drabba dig därför att du inte förstod att tiden var inne för ditt gudomliga besök. Du står i begrepp att avvisa Guds gåva, och alla människor kommer att avvisa dig."

När han hade slutat tala började de nedstigningen från Olivberget och förenades snart med skaran av besökare som hade kommit ut från Jerusalem och som viftade med palmkvistar, ropade hosianna och på andra sätt gav uttryck åt glädje och god samhörighet. Mästaren hade inte planerat att dessa människomassor skulle komma ut från Jerusalem för att välkomna dem; det var något som andra hade åstadkommit. Han planerade aldrig någonting som var dramatiskt.

Med bland denna folkmassa som strömmade ut för att välkomna Mästaren fanns också många av fariséerna och av hans andra fiender. De blev så förvirrade av detta plötsliga och oväntade utbrott av folkgunst att de inte vågade arrestera honom av fruktan för att en sådan handling kunde ha fått befolkningen att inleda en öppen revolt. De var mycket rädda för inställningen hos det stora antalet besökare, som hade hört mycket om Jesus och av vilka många trodde på honom.

När folkmassan närmade sig Jerusalem blev den allt mer högljudd i sina uttryck till den grad att några av fariséerna banade sig väg fram till Jesus och sade: "Lärare, du borde tillrättvisa dina lärjungar och mana dem att uppträda mer anständigt." Jesus svarade: "Det är inget fel att dessa barn välkomnar Fredssonen, som överstepräster har avvisat. Det vore lönlöst att hindra dem, ty om de tiger kommer i stället stenarna vid vägkanten att skrika."

Fariséerna skyndade vidare före processionen för att igen förena sig med judarnas råd, som då höll möte i templet, och de rapporterade till sina kolleger: "Se, allt vad vi gör tjänar ingenting till; vi är förbryllade över denne galilé. Människorna har blivit tokiga i honom; om vi inte sätter stopp för dessa olärda, kommer hela världen att följa efter honom."

on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing, or rather to shout in unison, the Psalm, "Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven."

172:3.10 (1882:3) Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: "O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you."

172:3.11 (1882:4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

172:3.12 (1882:5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

172:3.13 (1882:6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: "Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly." Jesus answered: "It is only fitting that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out."

172:3.14 (1882:7) The Pharisees hastened on ahead of the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to their associates: "Behold, all that we do is of no avail; we are confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him."

Det låg ingen djupare betydelse i detta ytliga och spontana utbrott av folkets entusiasm. Fastän detta välkomnande var glädjefyllt och uppriktigt, betecknade det ingen verklig eller djupt rotad övertygelse i hjärtana på människorna i denna jublande skara. Dessa folkhopar var lika redo att snabbt tillbakavisa Jesus senare under veckan när judarnas råd till slut tog en fast och beslutsam inställning till honom, och när de förlorade sina illusioner — när de insåg att Jesus inte tänkte etablera riket enligt deras länge närda förväntningar.

Men hela staden befann sig i ett tillstånd av mäktig uppväckelse, till den grad att alla frågade: "Vem är denne man?", och folkmassan svarade: "Detta är profeten från Galiléen, Jesus från Nasaret."

4. BESÖK RUNT OM I TEMPLET

Medan tvillingarna Alfaos förde tillbaka åsnan till dess ägare avskiljde sig Jesus och de tio apostlarna från sina närmaste medarbetare och strövade omkring i templet och tittade på påskförberedelserna. Inga försök gjordes att antasta Jesus emedan judarnas råd storligen fruktade folket, och det var i alla fall en av orsakerna till att Jesus hade låtit folkmassan hylla honom så som de hade gjort. Apostlarna förstod knappast att detta var det enda mänskliga sättet att förhindra Jesu omedelbara arrestering så snart han kom in i staden. Mästaren ville ge Jerusalems invånare, hög som låg, såväl som de tiotusentals påskbesökarna, denna enda och sista chans att höra evangeliet och att, om de så ville, ta emot Fredssonen.

Nu när kvällen närmade sig och folkmassorna började söka sig iväg för att få något att äta blev Jesus och hans närmaste efterföljare ensamma. Vilken märklig dag hade det inte varit! Apostlarna var tankfulla, men mållösa. Aldrig under sina år tillsammans med Jesus hade de sett en sådan dag. En liten stund satte de sig ned vid tempelkistan och såg på när människorna lade ned sina bidrag: de rika lade ned mycket i kistan, och alla gav någonting i enlighet med omfattningen av sina tillgångar. Till sist kom en fattig änka, som var sparsamt klädd, och de såg på när hon kastade ned två skärvar (små kopparslantar) i kistan. Då sade Jesus, som fäste apostlarnas uppmärksamhet vid änkan: "Lägg väl märke till vad ni just har sett. Den här fattiga änkan lade ned mer än alla andra, ty alla de andra gav som gäva ett obetydligt belopp av sitt överflöd, men denna fattiga kvinna, även fast i nöd, gav allt hon ägde, allt hon hade att leva på."

Medan kvällen framskred vandrade de tysta omkring på tempelgårdarna, och efter det att Jesus ännu en gång hade kastat en blick på dessa bekanta ställen och dragit sig till minnes sina känslor i samband med tidigare besök, utan att glömma de tidigaste, sade han: "Låt oss gå upp till Betania för att vila." Jesus gick tillsammans med Petrus och Johannes till Simons hem, medan de övriga apostlarna övernattade hos sina vänner i Betania och Betfage.

5. APOSTLARNAS INSTÄLLNING

172.3.15 (1883.1) There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

172.3.16 (1883.2) But the whole city was mightily stirred up, inasmuch that everyone asked, "Who is this man?" And the multitude answered, "This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth."

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

172.4.1 (1883.3) While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

172.4.2 (1883.4) And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: "Heed well what you have just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living."

172.4.3 (1883.5) As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, "Let us go up to Bethany for our rest." Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

När de denna söndagskväll återvände till Betania vandrade Jesus i spetsen. Inte ett ord sades förrän de skiljdes åt efter det att de hade anlänt till Simons hus. Inga andra tolv människor har någonsin upplevt så olika och oförklarliga känslor som de som nu genomströmmade sinnena och själarna hos dessa rikets ambassadörer. De här robusta galiléerna var förvirrade och förbryllade. De visste inte vad de skulle vänta sig härnäst; de var alltför förvånade för att vara särskilt rädda. De visste ingenting om Mästarens planer för nästa dag, och de ställde inga frågor. De gick till sina övernattningsställen, även om de inte sov särskilt mycket, med undantag för tvillingarna. Men de höll inte väpnad vakt över Jesus i Simons hus.

Andreas var grundligt förbryllad, närapå förvirrad. Han var den ende av apostlarna som inte på allvar företog sig att utvärdera den hyllning som hade brutit ut bland människorna. Han var alltför upptagen av tanken på sitt ansvar som ledare för apostlakåren för att allvarligt överväga meningen med eller betydelsen av folkmassans högljudda hosiannarop. Andreas var upptagen av att övervaka några av sina medarbetare, då han var rädd för att de under upphetsningen kunde förledas av sina känslor, i synnerhet Petrus, Jakob, Johannes och Simon Seloten. Hela den dagen och under de närmast följande dagarna ansattes Andreas av allvarliga tvivel, men han sade aldrig något om dessa betänkligheter till sina apostlakamrater. Han var bekymrad över inställningen hos några av de tolv som han visste var beväpnade med svärd; men han kände inte till att hans egen bror Petrus bar ett sådant vapen. Därför gjorde processionen in till Jerusalem ett ganska ytligt intryck på Andreas. Han var alltför upptagen av sina skyldigheter i tjänsten för att påverkas av något annat.

Simon Petrus förlorade till en början nästan helt fattningen av denna manifestation av människornas entusiasm, men han hade nyktrat till ansenligt vid tiden då de återvände till Betania den kvällen. Petrus kunde helt enkelt inte komma till klarhet om vad Mästaren ville. Han var väldigt besviken över att Jesus inte följde upp denna våg av folkgunst med något sorts uttalande. Petrus kunde inte förstå varför Jesus inte talade till folksamlingen när de kom fram till templet, eller åtminstone tillät någon av apostlarna att hålla ett anförande för folkmassan. Petrus var en storartad predikare, och han gillade inte att se en sådan stor, mottaglig och entusiastisk åhörarskara gå till spillo. Han skulle så gärna ha velat predika rikets evangelium för denna väldiga folkhop just där i templet. Mästaren hade emellertid uttryckligen ålagt dem att inte undervisa eller predika medan de var i Jerusalem denna påskvecka. Reaktionen efter den spektakulära processionen in till staden var ödeläggande för Simon Petrus. Fram emot kvällen hade han nyktrat till och var uteslagnigt sorgsen.

För Jakob Sebedaios var denna söndag en dag av villrådighet och djupgående förvirring. Han kunde inte fatta meningen med det som skedde. Han kunde inte förstå Mästarens syfte med att tillåta denna vilda hyllning och sedan vägra att säga ett ord till människorna när de kom fram till templet. När processionen rörde sig ned för Olivberget mot Jerusalem, i synnerhet när de möttes av de tusentals pilgrimer som strömmade till för att välkomna Mästaren, slets Jakob grymt mellan sina motstridiga känslor av upprymdhet och tillfredsställelse över vad han såg och

172:5.1 (1883.6) This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

172:5.2 (1884.1) Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with the responsibilities of his office to be otherwise affected.

172:5.3 (1884.2) Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter simply could not figure out what the Master was about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

172:5.4 (1884.3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling

sin djupgående känsla av rädsla för vad som skulle hända när de nådde fram till templet. Sedan blev han nedslagen och överväldigad av besvikelse när Jesus steg ned från åsnan och utan brådska började vandra omkring på tempelgårdarna. Jakob kunde inte förstå varför man kastade bort ett så stort tillfälle att förkunna Guds rike. Fram mot kvällen höll en bedrövlighet och förfärlig osäkerhet ett stadigt grepp om hans sinne.

Johannes Sebedaios kom i viss mån nära en förståelse av varför Jesus gjorde som han gjorde. Åtminstone förstod han delvis den andliga betydelsen av detta så kallade triumftåg in till Jerusalem. När folksamlingen var på väg mot templet, och när Johannes såg Mästaren sitta där gränsle över ungåsnan, kom han ihåg att han en gång hade hört Mästaren citera ett ställe i skrifterna, ett yttrande av Sakarja, som beskrev hur Messias skulle komma som en fredens man och rida in till Jerusalem på en åsna. När Johannes begrundade detta skriftställe började han förstå den symboliska betydelsen av festtåget denna söndagseftermiddag. Åtminstone förstod han tillräckligt av skriftens betydelse i detta fall för att i någon mån kunna glädja sig åt händelsen och hindra honom från att bli alltför mycket nedslagen av triumftågets skenbara ändamålslöshet. Johannes hade en typ av sinne som hade en naturlig fallenhet för att tänka och känna i symboler.

Filippos kom helt ur balans av att utbrottet kom så plötsligt och så spontant. Han kunde inte samla sina tankar tillräckligt medan de var på väg nedför Olivberget för att komma till någon klar uppfattning om vad hela demonstrationen rörde sig om. På visst sätt njöt han av föreställningen, därför att hans Mästare hedrades. När de nådde fram till templet oroades han av tanken på att Jesus möjligen kunde be honom att förplåga folkmassan, så att Jesu uppförande när han lugnt vände sig bort från folksamlingen, vilket gjorde majoriteten av apostlarna så bittert besvikna, var en stor lättnad för Filippos. Folkmassorna hade ibland varit en stor prövning för proviantmästaren för de tolv. Sedan han hade blivit av med dessa personliga farhågor angående massornas materiella behov förenade sig Filippos med Petrus i att uttrycka sin besvikelse över att ingenting gjordes för att undervisa folksamlingen. Den kvällen började Filippos tänka över dessa upplevelser och var frestad att betvivla hela rikesiden. Han undrade ärligt vad allt detta kunde betyda, men han yppade inte sina tvivel för någon; därtill älskade han Jesus alltför mycket. Han hade stort personligt förtroende för Mästaren.

Frånsett de symboliska och profetiska aspekterna kom Natanael närmast till att förstå varför Mästaren värvade folkligt stöd hos påskpilgrimerna. Innan de nådde templet hade han resonerat sig fram till att utan ett sådant demonstrativt intåg i Jerusalem skulle Jesus ha arresterats av det judiska rådets tjänstemän och kastats i fängelse i samma stund han dristade sig till att komma in i staden. Han var därför inte det minsta överraskad av att Mästaren inte använde sig mer av de hurrande skarorna för något annat ändamål när han väl hade kommit innanför stadens murar och sålunda gjort ett så kraftfullt intryck på de judiska ledarna att de avstod från att genast fängsla honom. Då Natanael förstod den verkliga orsaken till att Mästaren anlände till staden på detta sätt, var han naturligtvis mer samlad där han gick tillsammans med de andra, och mindre

of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

172:5.5 (1884.4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah, which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

172:5.6 (1885.1) Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He could not collect his thoughts sufficiently while on the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

172:5.7 (1885.2) Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along with more poise and was less perturbed and

upprörd och besviken över Jesu senare uppträdande än de övriga apostlarna. Natanael hade ett stort förtroende för Jesu förståelse av människor samt för hans skarpsinnighet och skicklighet när det gällde att handskas med svåra situationer.

Matteus blev till att börja med svarslös inför detta praktfulla skådespel. Han förstod inte meningen med vad hans ögon såg förrän även han kom ihåg skriftstället hos Sakarja, där profeten hade nämnt jublet i Jerusalem när dess konung hade kommit med frälsning och ridande på en ungäsa. När processionen rörde sig i riktning mot staden och sedan tog av mot templet blev Matteus extatisk. Han var säker på att något alldeles speciellt skulle hända när Mästaren kom fram till templet i spetsen för denna stojande folkmassa. När en av fariséerna hånade Jesus och sade: "Se hit alla, se vem som kommer här, judarnas konung ridande på en äsna!", krävde det stor självbehärskning av Matteus att inte gå till handgripligheter. Ingen av de tolv var mer nedslagen den kvällen på vägen tillbaka till Betania. Näst efter Simon Petrus och Simon Seloten upplevde Matteus den största nervspänningen, och när natten kom var han helt utmattad. Men på morgonen var Matteus redan på ganska gott humör; han var trots allt en glädlynt förlorare.

Tomas var den mest förvirrade och förbryllade av alla de tolv. Större delen av tiden följde han bara med, stirrade på hela skådespelet och undrade uppriktigt vad som kunde vara Mästarens motiv till att delta i en sådan säregen demonstration. Djupt inne i sitt hjärta betraktade han hela föreställningen som något barnsligt, om inte rentav dåraktigt. Han hade aldrig sett Jesus göra något liknande, och viste inte hur han skulle förklara hans underliga uppträdande denna söndagseftermiddag. När de hade nått templet hade Tomas kommit till den slutsatsen att syftet med denna folkliga demonstration var att till den grad skrämja judarnas råd så att de inte genast vågade arrestera Mästaren. På vägen tillbaka till Betania tänkte Tomas mycket men sade ingenting. Vid sängdags hade Mästarens klyftiga arrangerande av detta tumultartade intåg i Jerusalem börjat tyckas rätt humoristiskt, och den reaktionen uppmuntrade honom mycket.

Denna söndag började som en storartad dag för Simon Seloten. Han såg framför sig förunderliga gärningar under de närmaste dagarna i Jerusalem, och däri hade han rätt, men Simon drömde om etablerandet av ett nytt nationellt styre för judarna, med Jesus på Davids tron. Simon såg nationalisterna aktiveras så snart riket utropades och sig själv som överbefälhavare för de militära styrkor som samlades i det nya riket. På vägen ned från Olivberget föreställde han sig rentav medlemmarna av judarnas råd och alla deras sympatisörer döda före solnedgången den dagen. Han trodde verkligen att något stort skulle ske. Han var den mest högljudda i hela folkskaran. Vid femtiden den eftermiddagen var han en tyst, krossad och illusionslös apostel. Han återhämtade sig aldrig helt från den nedstämdhet som lade sig över honom till följd av den dagens chock, åtminstone inte förrän länge efter Mästarens uppståndelse.

För tvillingarna Alfaos var det här en perfekt dag. De verkligen njöt av alltsammans hela vägen, och då de inte var närvarande under den tysta promenaden runt om i templet, undgick de mycket av folkresningens antiklimax. De kunde omöjligt förstå apostlarnas

disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

172:5.8 (1885.3) Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, "Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!" Matthew kept his hands off of him only by exercising great restraint. None of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

172:5.9 (1886.1) Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master's motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master's cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

172:5.10 (1886.2) This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o'clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day's shock; at least not until long after the Master's resurrection.

172:5.11 (1886.3) To the Alpheus twins this was a perfect day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand

nedstämnda beteende då de återvände till Betania den kvällen. I tvillingarnas minne framstod denna dag alltid som den då de hade varit närmast himmelen på jorden. Denna dag var den allt tillfredsställande höjdpunkten i hela deras livsskede som apostlar. Minnet av den upprymda stämningen under denna söndagseftermiddag höll dem uppe genom hela tragedin under denna händelserika vecka, ända fram till korsfästelsen. Det var det mest lämpliga intåg tvillingarna kunde tänka sig för en kung; de njöt av varenda minut under hela festtåget. De gillade helt allt vad de såg och vårdade sig länge om minnet därav.

Av alla apostlar var Judas Iskariot den som mest ofördelaktigt påverkades av detta festliga intågande i Jerusalem. Det jäste osämja i hans sinne på grund av Mästarens tillrättavisning föregående dag i samband med att Maria smorde Mästarens fötter vid festen i Simons hus. Judas hade avsmak för hela skådespelet. För honom föreföll det barnsligt, om inte rentav löjligt. När denna hämndlystna apostel betraktade händelserna denna söndagseftermiddag tycktes Jesus påminna honom mer om en clown än om en kung. Han var innerligt förnärad över hela föreställningen. Han delade synsättet hos grekerna och romarna, vilka såg ned på någon som gick med på att rida på en åsna eller ett åsnefö. Vid tiden då triumftåget hade nått in i staden hade Judas så gott som bestämt sig för att överge hela idén om ett sådant rike. Han hade nästan beslutat sig för att dra sig undan alla sådana farsartade försök att etablera himmelriket. Men sedan tänkte han på Lasaros uppståndelse, och på många andra saker, och beslöt att stanna kvar bland de tolv, åtminstone en dag till. Dessutom bar han på penningpåsen, och han ville inte desertera med apostlarnas penningmedel i sin hand. På vägen tillbaka till Betania den kvällen föreföll hans beteende inte på något sätt märkligt eftersom alla apostlarna var lika nedstämnda och tystlåtna.

Judas påverkades oerhört mycket av att hans vänner bland sadducéerna gjorde honom till åtlöje. Ingen annan enskild faktor påverkade honom lika kraftigt, när han slutligen beslöt sig för att överge Jesus och sina apostlafränder som en viss episod som inträffade just då Jesus nådde fram till stadporten: En framträdande sadducé (en vän till Judas familj) rusade fram till Judas i en anda av muntert spe, dunkade honom i ryggen och sade: "Varför en så bekymrad min, min gode vän? Upp med humöret! och kom med oss alla då vi hyllar denne Jesus från Nasaret som judarnas konung, när han rider genom Jerusalems portar sittande på en åsna." Judas hade aldrig ryggat tillbaka för förföljelse, men han kunde inte uthärda detta slags förlöjligande. Med den länge närda känslan av hämndlystnad nu den fatala rädslan för att bli till åtlöje, denna hemska och skrämmande känsla av att skämmas för sin Mästare och sina medapostlar. I sitt hjärta var denna ordinerade ambassadör för riket redan desertör. Det återstod bara för honom att finna någon godtagbar ursäkt för att öppet bryta med Mästaren.

the downcast behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the most befitting entry of the king the twins could conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

172:5.12 (1886.4) Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

172:5.13 (1887.1) Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the Master.

Kapitel 173. Måndagen i Jerusalem

⇨ 172

Urantiaboken

174 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 173 MÅNDAGEN I JERUSALEM

Sektioner

Introduktion

1. Templet rensas
2. Mästarens auktoritet ifrågasätts
3. Liknelsen om de två sönerna
4. Liknelsen om den frånvarande jordägaren
5. Liknelsen om bröllopsfesten

Introduktion

TIDIGT denna måndagsmorgon samlades Jesus och apostlarna enligt överenskommelse i Simons hem i Betania, och efter en kort konferens gav de sig i väg till Jerusalem. De tolv var ovanligt tysta under vandrigen mot templet. De hade inte återhämtat sig från föregående dags erfarenhet. De var förväntansfulla, rädda och djupt berörda av en viss känsla av att vara utanför, vilken växte fram av att Mästaren plötsligt hade ändrat taktik, tillsammans med hans instruktion att de inte fick ägna sig åt offentlig undervisning under hela denna påskvecka.

När gruppen var på väg nedför Olivberget gick Jesus i spetsen, och apostlarna följde genast bakom honom under tankfull tystnad. Alla utom Judas Iskariot hade bara en enda tanke främst i sinnet, nämligen: Vad tänker Mästaren göra idag? Den enda allt uppslukande tanken hos Judas var: Vad skall jag göra? Skall jag fortsätta tillsammans med Jesus och mina medarbetare, eller skall jag dra mig tillbaka? Och om jag kommer att sluta, hur skall jag lösgöra mig?

Klockan var omkring nio denna vackra morgon när dessa män anlände till templet. De gick raka vägen till den stora tempelgården där Jesus så ofta undervisade, och sedan han hade hälsat på de troende som väntade på honom steg han upp på ett av podierna och började tala till den skara som samlades. Apostlarna drog sig tillbaka en kort bit och inväntade utvecklingen.

1. TEMPLET RENSAS

PAPER 173 MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

INTRODUCTION

173:0.1 (1888.1) EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

173:0.2 (1888.2) As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

173:0.3 (1888.3) It was about nine o'clock on this beautiful morning when these men arrived at the temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting the believers who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. CLEANSING THE TEMPLE

En väldig kommersiell verksamhet hade vuxit upp i anslutning till tempeldyrkans gudstjänster och ceremonier. Där fanns handeln som tillhandahöll lämpliga djur för de olika offren. Fastän det var tillåtet för en gudstjänstdeltagare att föra med sig sitt eget offerdjur, kvarstod det faktum att detta djur i alla avseenden måste vara "felfritt" enligt leviternas lag och enligt templets officiella inspektörers tolkning. Mången andaktsutövare hade fått uppleva förödmjukelsen av att få sitt förmodligen felfria djur underkänt av granskarna vid templet. Det hade därför blivit mer allmänt att köpa offerdjuren vid templet, och fastän det fanns flera ställen på det närliggande Olivberget där de kunde köpas, hade det blivit allt vanligare att köpa dessa djur från tempelfållorna. Gradvis hade detta bruk att sälja alla slags av offerdjur på tempelgårdarna vuxit fram. En omfattande affärsverksamhet som inbringade väldiga vinster hade sålunda skapats. En del av dessa vinster var reserverade för tempelkassan, men större delen hamnade på omvägar hos de styrande översteprästmfamiljerna.

Försäljningen av djur i templet blomstrade därför, att när andaktsutövaren köpte ett sådant djur, även om priset kunde vara ganska högt, så behövde han inte betala några andra avgifter, och han kunde vara säker på att det tillämnade offerdjuret inte underkändes på grund av att det hade verkliga eller formella brister. Vid vissa tider utsattes det vanliga folket för ett system av skandalösa överpriser, i synnerhet under de stora nationella högtiderna. En tid gick de giriga prästerna så långt som till att kräva ett pris, som motsvarade en veckas arbetslön, för ett par duvor som borde ha sålts till de fattiga för några småmynt. "Hannas söner" hade redan börjat sätta upp sina basarer på templets förgårdar, och dessa samma varustånd förekom där ända tills de slutligen vräktes omkull av en folkhop tre år innan templet självt förstördes.

Men handeln med offerdjur och diverse marknadsvaror var inte det enda sätt på vilket tempelgårdarna vanhelgades. Vid den här tiden florerade också ett omfattande system av bank- och varubörsverksamhet som öppet bedrevs inom tempelområdet. Allt detta hade uppkommit på följande sätt: Under hasmonéernas dynasti myntade judarna sina egna silvermynt, och det hade blivit sed att kräva betalning av tempelskatten om en halv sikel och alla andra tempelavgifter med detta judiska mynt. Denna bestämmelse gjorde det nödvändigt att ge tillstånd åt penningväxlare att växla de många slags betalningsmedel, som fanns i omlopp i olika delar av Palestina och andra provinser i det romerska riket, till den rätta lärans sikel som judarna hade myntat. Templets huvudskatt, som betalades av alla utom kvinnor, slavar och minderåriga, var en halv sikel, ett mynt till storleken ungefär som ett tio-öres mynt men dubbelt så tjockt. På Jesu tid hade även prästerna blivit befriade från att betala tempelavgifter. Mellan den 15 och 25 i månaden före påsk ställde således dessa licenserade penningväxlare upp sina stånd i de främsta städerna i Palestina för att förse judarna med rätta pengar för att betala tempelskatterna då de hade nått Jerusalem. Efter denna tiodagars period förflyttade sig penningväxlarna till Jerusalem och började ställa upp sina växelstånd på tempelgårdarna. De hade tillstånd att uppbära mellan trettio och fyrtio procent i

173:1.1 (1888.4) A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all "blemish" in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

173:1.2 (1888.5) This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The "sons of Annas" had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

173:1.3 (1889.1) But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own silver money, and it had become the practice to require the temple dues of one-half shekel and all other temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the

kommission för att växla ett mynt som var värt ungefär sjuttio öre, och om någon ville växla ett mynt av högre värde, fick de debitera dubbel kommission. Likaså profilerade dessa tempelbankirer från växlingen av alla pengar som behövdes för att köpa offerdjur, och som pant för löften eller för offergåvor.

Dessa penningväxlare i templet bedrev inte endast en reguljär bankverksamhet i vinstsyfte, när de växlade över tjugo olika sorters valutor som de gästade pilgrimerna periodvis förde med sig till Jerusalem, utan de ägnade sig också åt alla andra slags transaktioner som hörde till bankverksamheten. Både tempelkassan och föreståndarna för templet fick enorma inkomster av dessa kommersiella aktiviteter. Det var inte ovanligt att tempelkassan innehöll motsvarigheten till över sjuttio miljoner kronor, samtidigt som de vanliga människorna försmäktade i fattigdom och fortfor att betala dessa orättvisa pålagor.

Mitt i denna högljudna samling av penningväxlare, varumånglare och kreatursförsäljare försökte Jesus denna måndagsmorgon lära ut det himmelska rikets evangelium. Han var inte ensam om att känna sig förärrad över detta vanhelgande av templet. Det vanliga folket, i synnerhet de judiska besökarna från andra provinser, kände sig också djupt sårade av denna profilerande förnedring av deras nationella helgedom. Vid den här tiden höll judarnas råd självt sina regelbundna möten i en sal som omgavs av allt detta babbel och all denna oreda som handels- och bytesverksamheten förde med sig.

Just som Jesus skulle till att börja sitt anförande inträffade två episoder som tilldrog sig hans uppmärksamhet. Vid en växlarens penningbord i närheten hade en våldsamt och hetlevrad diskussion uppkommit om en påstådd överdebitering av en jude från Alexandria, medan luften i samma ögonblick fylldes av bölandet från ett hundratal oxar som drevs från ett område med djurfällor över till ett annat. Medan Jesus gjorde ett uppehåll och tyst men eftersinnande begrundade denna scen av kommers och förvirring, såg han nära intill sig en enkeltsinnad galilé, en man som han en gång hade talat med i Jireon och som nu höll på att förlöjligas och knuffas omkring av högdragna och förment högrestående judéer. Allt detta samverkade till att åstadkomma ett av dessa märkliga och periodiska känsloutbrott av indignation i själen hos Jesus.

Till apostlarnas häpnad — de stod nära intill och deltog inte i vad som så snart följde — steg Jesus ned från podiet, gick över till pojken som drev boskapen över gården, tog ifrån honom knutpiskan och körde snabbt ut djuren från templet. Men det var inte allt: inför de undrande blickarna från tusentals människor som hade samlats på tempelgården skred Jesus majestätiskt iväg till boskapsfällan längst bort och började därefter öppna grindarna till varje stall och driva ut de fångna djuren. Nu gick det liksom en elektrisk stöt genom de församlade pilgrimerna, och under vilda rop rörde de sig mot basarerna och började välta omkull penningväxlarnas bord. På mindre än fem minuter hade all kommers sopats undan från templet. När de romerska vakterna, som var stationerade i närheten, uppenbarade sig på scenen var allt lugnt och folkmassorna hade återgått till ordningen. Jesus återvände till talarpodiet och talade till folksamlingen: "Ni har idag bevittnat det som står skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk,

equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

173:1.4 (1889.2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

173:1.5 (1889.3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

173:1.6 (1890.1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had arisen over the alleged overcharging of a Jew from Alexandria, while at the same moment the air was rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Jireon, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

173:1.7 (1890.2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker's stand, spoke to the multitude: "You have this day

men ni har gjort det till ett rövarnäste.”

Men innan han kunde säga något mer brast den stora folksamlingen ut i prisande hosiannarop, och snart steg en grupp ungdomar ut från folkmassan och började sjunga tacksägelsehymner för att visa sin uppskattning över att de vanvördiga och giriga månglarna hade drivits ut från det heliga templet. Vid det här laget hade några präster infunnit sig, och en av dem sade till Jesus: "Hör du inte vad leviternas barn säger?" Mästaren svarade: "Har ni aldrig läst att 'ur barns och spädbarns mun kommer lovsången fulländad'?" Hela återstoden av den dagen medan Jesus undervisade stod vakter som folket hade satt ut på vakt vid varje valvport, och de lät inte någon bära ens ett tomt kärl över tempelgårdarna.

När översteprästerna och de skriftlärdade fick höra om dessa händelser var de mållösa av häpnad. Allt mer fruktade de nu Mästaren, och allt mer var de beslutna att göra slut på honom. Men de var rådlösa. De visste inte hur de skulle kunna åstadkomma hans död, ty de var mycket rädda för folkmassorna, som nu så oförbehållsamt visade sitt gillande av att han hade kört iväg de vanvördiga profitörerna. Hela den dagen, en dag av lugn och frid på tempelgårdarna, lyssnade människorna till Jesu undervisning och bokstavligen klamrade sig fast vid hans ord.

Denna överraskande handling som Jesus utförde var bortom hans apostlars fattning. De var så häpnade över sin Mästares plötsliga och oväntade utspel att de under hela episoden förblev ihop krupna intill varandra vid talarpodiet. De lyfte aldrig ett finger för att hjälpa till med att rensa templet. Om denna spektakulära händelse hade inträffat dagen innan vid Jesu triumfartade ankomst till templet efter den tumultartade processionen genom stadens portar hela tiden högljutt hyllad av folkmassan, då hade de varit redo för det, men så som det nu skedde var de helt oförberedda att ta del i händelsen.

Detta rensande av templet förtäljer Mästarens inställning till en kommersialisering av religionsutövandet såväl som hans avsky för alla former av ohederlighet och profiterande på bekostnad av de fattiga och olärdade. Denna episod påvisar också att Jesus inte såg med blida ögon på vägran att använda maktmedel för att skydda majoriteten av en viss folkgrupp mot orättvisa och förslavande förfaranden hos ojunga minoriteter, som kan tänkas ha möjlighet att förskansa sig bakom politisk, ekonomisk eller kyrklig makt. Sluga, ondsinta och intrigerande människor bör inte tillåtas organisera sig för att utnyttja och förtrycka dem som på grund av sin idealism inte är benägna att ta till våld för att försvara sig själva eller för att främja sina berömvärda levnadsprojekt.

2. MÄSTARENS AUKTORITET IFRÅGASÄTTS

Jesu triumfartade intåg i Jerusalem på söndagen överväldigade judarnas ledare till den grad att de avstod från att arrestera honom. Denna dag uppsköt detta spektakulära rensande av templet likaledes effektivt anhållandet av Mästaren. Dag för dag blev judarnas styresmän allt mer beslutna att göra sig av med honom,

witnessed that which is written in the Scriptures: 'My house shall be called a house of prayer for all nations, but you have made it a den of robbers.'"

173:1.8 (1890.3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, "Do you not hear what the children of the Levites say?" And the Master replied, "Have you never read, 'Out of the mouths of babes and sucklings have praise been perfected'?" And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

173:1.9 (1890.4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their approval of his overthrow of the profane profiteers. And all this day, a day of quiet and peace in the temple courts, the people heard Jesus' teaching and literally hung on his words.

173:1.10 (1890.5) This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker's stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus' triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

173:1.11 (1891.1) This cleansing of the temple discloses the Master's attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for the furtherance of their laudable life projects.

2. CHALLENGING THE MASTER'S AUTHORITY

173:2.1 (1891.2) On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master's apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more

men de oroades av två saker som samverkade till att fördröja stunden för angreppet. Överstepräster och de skriftlärdade var ovilliga att arrestera Jesus i offentligheten av rädsla för att folksamlingen kunde vända sig emot dem i ett förbittrat raseri. De fruktade också möjligheten av att de romerska vakterna skulle behöva kallas för att kuva en folkresning.

Vid det judiska rådets sammanträde mitt på dagen kom man enhälligt överens om att Jesus snabbt måste avrättas, eftersom ingen vän till Mästaren deltog i detta möte. Men de kunde inte enas om när och hur han skulle fängslas. Till slut beslöt de att utse fem grupper som skulle gå ut bland folket och försöka få honom att trassla in sig i sin undervisning eller att på annat sätt misskreditera honom bland dem som lyssnade till hans förkunnelse. Följaktligen, när Jesus vid tvåtiden just hade påbörjat sitt anförande om "Den frihet sonskapet ger", banade sig en grupp av dessa Israels äldste fram mot Jesus, avbröt honom sin vana trogen och ställde denna fråga: "Vad har du för behörighet att göra detta? Vem har gett dig den behörigheten?"

Det var helt i sin ordning för templets föreståndare och det judiska rådets tjänstemän att ställa denna fråga till den som tog sig för att undervisa och uppträda på det speciella sätt som hade varit utmärkande för Jesus, i synnerhet beträffande hans nyliga uppträdande då han hade rensat templet från all kommers. Dessa varumånglare och penningväxlare arbetade alla i skydd av de högsta styresmännens uttryckliga tillstånd, och en viss procent av deras vinst förmodades gå direkt till tempelkassan. Glöm inte att behörighet var lösenordet bland hela det judiska folket. Profeterna ställde alltid till med besvär för att de så djärvt dristade sig till att undervisa utan behörighet, utan att ha blivit vederbörligen utbildade i rabbinakademierna och därefter regelmässigt ordinerade av judarnas råd. Avsaknad av denna behörighet vid anspråksfull offentlig undervisning ansågs innebära antingen olärd förmåtenhet eller öppet uppror. På den tiden kunde endast judarnas råd ordina en äldste eller lärare, och en sådan ceremoni måste ske i närvaro av åtminstone tre personer som tidigare hade ordinerats på samma sätt. En sådan ordination gav läraren titeln "rabbi" och gjorde honom också behörig att fungera som domare, "att binda och lösa sådana ärenden som kunde framföras till honom för avgörande."

Templets styresmän kom fram till Jesus denna eftermiddagstimme för att ifrågasätta inte endast hans undervisning utan även hans handlingar. Jesus visste mycket väl att just dessa män hade länge offentligt proklamerat att hans behörighet att undervisa var satanisk, och att alla hans mäktiga gärningar hade åstadkommit med djävulsfurstens kraft. Därför började Mästaren sitt svar på deras fråga med att ställa dem en motfråga. Jesus sade: "Jag har också en fråga till er, och om ni svarar på den, skall jag säga er vad jag har för behörighet att göra detta. Dopet som Johannes döpte med, varifrån kom det? Hade Johannes sin behörighet från himlen eller från människor?"

När hans frågeställare hörde detta drog de sig åt sidan för att sinsemellan överlägga om vilket svar de skulle ge. De hade tänkt sig att göra Jesus förlägen inför folksamlingen, men nu fann de sig själva mycket förvirrade inför alla som då var samlade på tempelgården. Deras missträkan var ännu tydligare

determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

173:2.2 (1891.3) At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o'clock, when Jesus had just begun his discourse on "The Liberty of Sonship," a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: "By what authority do you do these things? Who gave you this authority?"

173:2.3 (1891.4) It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of "rabbi" upon the teacher and also qualified him to act as a judge, "binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication."

173:2.4 (1892.1) The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: "I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?"

173:2.5 (1892.2) And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their

när de återvände till Jesus och sade: "När det gäller dopet som Johannes döpte med, kan vi inte svara; vi vet inte." De svarade Mästaren så här, därför att de hade överlagt följande med varandra: Om vi säger 'från himlen', svarar han: 'Varför trodde ni då inte på honom', och kanske tillägger han att han fick sin behörighet av Johannes, och om vi säger 'från människor', kanske folket går till angrepp mot oss, ty de flesta av dem anser ju att Johannes var en profet. Så var de tvungna att komma inför Jesus och folket och bekänna att de, Israels religiösa lärare och ledare, inte kunde (eller inte ville) uttrycka en åsikt om Johannes mission. När de hade sagt sitt, såg Jesus ned på dem och sade: "I så fall talar jag inte heller om vad jag har för behörighet att göra detta."

Jesus avsåg aldrig att hänvisa till Johannes för sin behörighet; Johannes hade aldrig blivit ordinerad av judarnas råd. Jesu behörighet fanns hos honom själv och i hans Faders eviga överhöghet.

Då Jesus använde denna metod för att handskas med sina motståndare ville han inte undvika frågan. Först kan det tyckas att han gjorde sig skyldig till ett mästerligt undflyende av frågan, men så var det inte. Jesus var aldrig benägen att skaffa sig ett orättmätigt övertag ens över sina fiender. Vid detta skenbara undvikande gav han faktiskt alla sina åhörare svaret på fariséernas fråga om behörigheten bakom hans mission. De hade påstått att han verkade med behörighet från djävulsfursten. Jesus hade upprepade gånger hävdatt att all hans undervisning och alla hans gärningar skedde med kraft och behörighet från hans Fader i himlen. Detta vägrade judarnas ledare att godta och försökte ansätta honom till att medge att han var en regelstridig lärare, eftersom han aldrig hade sanktionerats av judarnas råd. Även fast han inte gjorde anspråk på att ha sin behörighet från Johannes, när han svarade dem så som han gjorde, tillfredsställde han däremot folket så pass mycket med denna antydning att hans fienders strävan att snärja honom effektivt vändes mot dem själva och avsevärt misskrediterade dem i ögonen på alla som var närvarande.

Det var denna Mästarens genialitet att handskas med sina motståndare som gjorde dem så rädda för honom. De försökte sig inte på flera frågor den dagen; de drog sig tillbaka för fortsatta överläggningar sinsemellan. Men det tog inte länge för människorna att inse oärligheten och ohederligheten i dessa frågor som judarnas styresmän ställde. Inte heller kunde vanliga människor undgå att se skillnaden mellan Mästarens moraliska majestät och den intrigerande skenheligheten hos hans fiender. Men rensandet av templet hade fört över sadducéerna på fariséernas sida när det gällde fullbordandet av planen att tillintetgöra Jesus, och sadducéerna innehade nu majoriteten i judarnas råd.

3. LIKNELSEN OM DE TVÅ SÖNERNA

När de häcklande fariséerna stod där tysta inför Jesus såg han ner på dem och sade: "Eftersom ni hyser tvivel beträffande Johannes mission och är fientligt inställda till Människosönens undervisning och gärningar, hör på när jag berättar en liknelse för er: En mäktig och respekterad jordägare hade två söner, och då han önskade få hjälp av sina söner med att sköta sina vidsträckta egendomar kom han till den ene och

discomfiture was all the more apparent when they returned to Jesus, saying: "Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know." And they so answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John's mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, "Neither will I tell you by what authority I do these things."

173:2.6 (1892.3) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

173:2.7 (1892.4) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

173:2.8 (1892.5) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. PARABLE OF THE TWO SONS

173:3.1 (1893.1) As the caviling Pharisees stood there in silence before Jesus, he looked down on them and said: "Since you are in doubt about John's mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, 'Son,

sade: 'Min son, gå ut och arbeta i vingården idag.' Men den tanklöse sonen svarade sin far och sade: 'Nej, dit går jag inte', men sedan ångrade han sig och gick. När fadern hade funnit sin äldre son sade han likaså till honom: 'Min son, gå ut och arbeta i vingården idag.' Denne skenhelige och otillförlitlige son svarade: 'Ja far, jag skall gå.' Men när fadern hade avlägsnat sig gick han inte. Låt mig fråga er, vilken av dessa söner gjorde verkligen sin faders vilja?"

Folket svarade med en mun och sade: "Den förste." Då sade Jesus: "Just det, och nu förkunnar jag att även om skatteindrivarna och skökorna ser ut att avvisa kallelsen till omvändelse, skall de inse att de är på fel väg och gå in i Guds rike före er, som storstilt låtsas tjäna Fadern i himlen samtidigt som ni vägrar att göra Faderns gärningar. Det var inte ni fariséer och skriftlärdar som trodde på Johannes, utan snarare skatteindrivare och syndare. Inte heller tror ni på min förkunnelse, men det vanliga folket hör med glädje mina ord."

Jesus föraktade inte fariséerna och sadducéerna som personer. Det han ville misskreditera var deras system som gällde undervisning samt seder och bruk. Han var inte fientligt inställd till någon människa, men här inträffade den oundvikliga sammanstötningen mellan en ny och levande religion som utgick från anden och den äldre religionen som byggde på ceremonier, traditioner och auktoritet.

Hela denna tid stod de tolv apostlarna nära Mästaren, men de deltog inte på något sätt i dessa händelser. Var och en av de tolv reagerade på sitt säregna sätt för händelserna under dessa sista dagar av Jesu verksamhet i köttslig gestalt, och var och en åttlydde också Mästarens befallning att avstå från all offentlig undervisning och predikan under denna påskvecka.

4. LIKNELSEN OM DEN FRÅNVARANDE

JORDÄGAREN

När de ledande fariséerna och de skriftlärdar som hade försökt snärja Jesus med sina frågor hade lyssnat till berättelsen om de två söner drog de sig tillbaka för att fortsätta sina överläggningar, medan Mästaren vände sin uppmärksamhet mot den lyssnande folksamlingen och berättade en annan liknelse:

"Det fanns en god man som var jordägare, och han planterade en vingård. Han inhägnade den, grävde en grop för vinpressen och byggde ett utkikstorn för vakterna. Sedan arrenderade han ut vingården medan han själv reste bort på en lång resa till ett annat land. När skördetiden närmade sig sände han sina tjänare till arrendatorerna för att hämta arrendet. Men arrendatorerna rådgjorde sinsemellan och vägrade att ge dessa tjänare den del av druvskörden som tillhörde deras herre; i stället grep de hans tjänare och pryglade den ene, stenade den andre och skickade bort de övriga tomhänta. Och när jordägaren hörde om allt detta skickade han andra och mer betrodda tjänare för att göra upp med dessa ondsinta arrendatorer, men dem slog de också blodiga och behandlade skamligt. Och sedan sände jordägaren sin favorittjänare, sin förvaltare, och honom dödade de. Och alltjämt skickade han

go work today in my vineyard.' And this unthinking son answered his father, saying, 'I will not go'; but afterward he repented and went. When he had found his older son, likewise he said to him, 'Son, go work in my vineyard.' And this hypocritical and unfaithful son answered, 'Yes, my father, I will go.' But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father's will?"

173:3.2 (1893.2) And the people spoke with one accord, saying, "The first son." And then said Jesus: "Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly."

173:3.3 (1893.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

173:3.4 (1893.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus' ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master's injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

173:4.1 (1893.5) When the chief Pharisees and the scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to the listening multitude, told another parable:

173:4.2 (1893.6) "There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many

tålmodigt och fördragsamt många andra tjänare, men de tog inte emot någon av dem. En del pryglade de, andra dräpte de, och när jordägaren hade behandlats på detta sätt beslöt han att sända sin son för att göra upp med dessa otacksamma arrendatorer och sade till sig själv: 'De kan tänkas misshandla mina tjänare, men min älskade son kommer de dock att ha respekt för.' Men när dessa obotfärdiga och ondsinta arrendatorer fick se sonen sade de till varandra: 'Här har vi arvtagaren; kom så dödar vi honom, och arvet är vårt.' Så tog de fast honom, släpade ut honom ur vingården och slog ihjäl honom. När nu vingårdens ägare får höra hur de har avisat och dödat hans son, vad gör han då med dessa otacksamma och ondsinta arrendatorer?"

När folket hörde denna liknelse och den fråga Jesus ställde svarade de: "Han tar död på dessa eländiga män, och vingården arrenderar han ut till andra och hederliga odlare som ger honom hans del av skörden i rätt tid." När några av åhörarna insåg att liknelsen handlade om den judiska nationen och dess behandling av profeterna och om det förestående avvisandet av Jesus och rikets evangelium, sade de med sorg i hjärtat: "Gud förbjude att vi skulle fortsätta att göra sådant."

Jesus såg hur en grupp sadducéer och fariséer banade sin väg genom trängseln, och han gjorde ett kort uppehåll tills de kom närmare honom och sade då: "Ni vet hur era fäder avisade profeterna, och ni vet mycket väl att ni i era hjärtan har bestämt er för att avvisa Människosonen." Sedan såg Jesus med en forskande blick på de präster och äldste som stod nära honom och sade: "Har ni aldrig läst vad som står i skriften om den sten som husbyggarna ratade och som sedan, när folket hade funnit den, gjordes till hörnstenen? Och därför varnar jag er än en gång, att om ni fortsättningsvis avvisar detta evangelium skall Guds rike snart tas ifrån er och ges åt ett folk som är villigt att ta emot det glada budskapet och frambringa andens frukt. Och det finns ett mysterium förbundet med denna sten, ty den som faller på den och därvid blir sönderslagen skall bli räddad; men den som stenen faller på skall smulas till stoft och hans aska spridas för de fyra vindarna."

När fariséerna hörde dessa ord förstod de att Jesus syftade på dem själva och de andra judiska ledarna. De hade stor lust att då och där gripa honom, men de var rädda för folksamlingen. De var emellertid så förgrymmade över Mästarens ord att de drog sig tillbaka för att igen rådgöra sinsemellan om hur de skulle kunna ta död på honom. Den kvällen förenade sig både sadducéer och fariséer om en gemensam plan för att nästa dag få honom i fällan.

5. LIKNELSEN OM BRÖLLOPSFESTEN

Sedan de skriftlärda och styresmännen hade dragit sig tillbaka vände sig Jesus igen till den församlade folkmassan och framförde liknelsen om bröllopsfesten. Han sade:

"Med himmelriket är det som när en kung höll bröllop för sin son och skickade ut budbärare för att be dem komma som redan tidigare hade inbjudits till

other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, 'They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.' But when these unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: 'This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.' So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?"

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, "He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season." And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, "God forbid that we should go on doing these things."

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: "You know how your fathers rejected the prophets, and you well know that you are set in your hearts to reject the Son of Man." And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: "Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds."

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master's words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the plan to entrap him the next day.

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:5.1 (1894.4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:5.2 (1894.5) "The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had

bröllopet. Budbärarna sade: 'Allt är färdigt för bröllopsmåltiden i kungens palats.' Nu avböjde emellertid många av dem, som tidigare hade lovat närvara, att denna gång komma. När kungen hörde om dessa avisanden av hans inbjudan sände han andra tjänare och budbärare och sade: 'Säg till alla de inbjudna att komma, ty se, jag har ordnat för måltiden; mina oxar och gödkalvar är slaktade och allt är färdigt för att fira min sons förestående bröllop.' Men igen ringaktade de tanklösa denna inbjudan från sin kung och gick sina egna vägar, en till sina åkrar, en till sitt krukmakeri och andra till sina handelsvaror. Ytterligare andra nöjde sig inte med att på detta sätt skymfa kungens inbjudan, utan i ett öppet uppror tog de fast kungens budbärare och misshandlade dem skamligt, rentav dödade några av dem. Och när kungen såg att hans utvalda gäster, även de som hade accepterat hans preliminära inbjudan och hade lovat att närvara vid bröllopfesten, slutligen hade avvisat hans inbjudan och upproriskt hade gripit och slagit ihjäl hans utvalda budbärare, blev han oerhört vred. Och sedan skickade denne förolämpade kung ut sina arméer och sina bundsförvanter arméer och befälde dem att utplåna dessa upproriska mördare och bränna ned deras stad.

"Och när han hade straffat dem som hade skymfat hans inbjudan bestämde han en ny dag för bröllopfesten och sade till sina budbärare: "De som först bjöds till bröllopet var inte värdiga; gå därför ut till vägkorsningarna och landsvägarna och även utanför stadens gränser, och bjud så många som ni finner, bjud även dessa främlingar att komma in och delta i denna bröllopfest." Och då gick tjänarna ut till landsvägar och avkrokar och samlade ihop alla de träffade på, goda och onda, rika och fattiga, så att bröllopssalen till sist fylldes med villiga gäster. När allt var färdigt kom kungen in för att se sina gäster, och till sin stora förvåning såg han där en man som inte var klädd i bröllopskläder. Kungen, som villigt hade tillhandahållit bröllopskläderna för alla sina gäster, vände sig till denne man och sade: 'Min vän, hur kan du komma in i mitt gästrum vid detta tillfälle utan att ha bröllopskläder på dig?' Och den oförberedde manen kunde inte svara. Då sade kungen till tjänarna: 'Kasta ut denne tanklöse gäst från mitt hus till att dela ödet hos alla de andra som har försmått min gästfrihet och avvisat min inbjudan. Jag vill inte ha andra här än de som med glädje tar emot min inbjudan och som gör mig äran att bära de gästkläder jag så villigt har tillhandahållit alla.'"

När Jesus hade berättat denna liknelse skulle han just be folksamlingen skingra sig då en välvillig troende banade sig väg mot honom genom trängseln och sade: "Men Mästare, hur skall vi veta om allt detta? Hur skall vi vara redo för kungens inbjudan? Vad kan du visa oss för tecken så att vi kan veta att du är Guds Son?" När Mästaren hörde detta sade han: "Ett enda tecken skall ges er." Sedan pekade han på sin egen kropp och fortsatte: "Riv ned detta tempel och jag skall uppföra det igen om tre dagar." Men de förstod honom inte, och medan de skingrades talade de med varandra och sade: "I närmare femtio år har man hållit på att bygga templet, och trots det säger han att han skall riva ned det och uppföra det igen på tre dagar." Inte heller hans egna apostlar förstod innebörden av detta yttrande, men senare, efter hans uppståndelse, kom de ihåg vad han hade sagt.

previously been invited to the feast to come, saying, 'Everything is ready for the marriage supper at the king's palace.' Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: 'Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.' But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king's call, but in open rebellion they laid hands on the king's messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

173:5.3 (1895.1) "And when he had punished those who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: 'They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.' And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: 'Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?' And this unprepared man was speechless. Then said the king to his servants: 'Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.'"

173:5.4 (1895.2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: "But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king's invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?" And when the Master heard this, he said, "Only one sign shall be given you." And then, pointing to his own body, he continued, "Destroy this temple, and in three days I will raise it up." But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, "Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days." Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

Vid fyratiden denna eftermiddag gav Jesus sina apostlar tecken och antydde att han ville lämna templet och bege sig till Betania för deras kvällsmål och vila för natten. På vägen uppför Olivberget instruerade Jesus Andreas, Filippos och Tomas att på morgonen slå upp ett läger närmare staden vilket de kunde använda under återstoden av påskveckan. Enligt denna anvisning slog de nästa morgon upp sina tält i en ravin på en bergssluttning med utsikt över den allmänna lägerparken Getsemane, på ett markområde som tillhörde Simon i Betania.

Igen var det en tystlåten grupp judar som denna måndagskväll vandrade uppför den västra sluttningen av Olivberget. Dessa tolv män började, som aldrig tidigare, känna på sig att någonting tragiskt höll på att hända. Medan det dramatiska rensandet av templet tidigt på morgonen hade väckt deras hopp om att få se Mästaren hävda sig och manifestera sina mäktiga krafter, fungerade händelserna under hela eftermiddagen endast som en antiklimax såtillvida att de alla tydde på att de judiska myndigheterna med säkerhet skulle förkasta Jesu förkunnelse. Apostlarna var fängslade av spänning och en förfärlig osäkerhet höll dem i ett fast grepp. De insåg att endast några få korta dagar kunde ligga mellan den gångna dagens händelser och kraschen från en förestående undergång. De kände alla på sig att något förfärligt snart skulle hända, men de visste inte vad de kunde vänta sig. De gick till sina olika ställen för att vila, men de sov inte mycket. Till och med tvillingarna Alfaios väcktes till slut till insikt om att händelserna i Mästarens liv snabbt gick mot deras slutliga kulmination.

173:5.5 (1895.3) About four o'clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park of Gethsemane, on a plot of ground belonging to Simon of Bethany.

173:5.6 (1896.1) Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

Kapitel 174. Tisdagsmorgonen i templet

⇨ 173

Urantiaboken

175 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 174

TISDAGSMORGENEN I TEMPLET

Sektioner

Introduktion

- 1. Gudomlig förlåtelse
- 2. Judarnas ledare ställer frågor
- 3. Saddukéerna och uppståndelsen
- 4. Det stora budet
- 5. Grekerna som sökte Jesus

PAPER 174

TUESDAY MORNING IN THE TEMPLE

SECTIONS

Introduction

- 1. Divine Forgiveness
- 2. Questions by the Jewish Rulers
- 3. The Sadducees and the Resurrection
- 4. The Great Commandment
- 5. The Inquiring Greeks

Introduktion

VID sjutiden denna tisdagsmorgon sammanträffade Jesus med apostlarna, kvinnornas kår och ett tjugotal andra framträdande lärjungar i Simons hem. Vid det här mötet tog han farväl av Lasaros och gav honom den upplysning som så hastigt fick honom att fly till Filadelfia i Pereen, där han senare blev knuten till den missionsrörelse som hade sitt högkvarter i den staden. Jesus tog också farväl av den ålderstigne Simon och gav sina avskedsråd till kvinnornas kår, då han aldrig mer höll ett formellt anförande för dem.

Denna morgon hälsade han var och en av de tolv med ett personligt tilltal. Till Andreas sade han: "Bli inte förskräckt av de förestående händelserna. Håll ett fast grepp om dina bröder och låt dem inte finna dig nedslagen." Till Petrus sade han: "Sätt inte din tillit till armen av kött och blod eller till vapen av stål. Etablera dig på de eviga klippornas andliga grundvalar." Till Jakob sade han: "Låt inte yttre omständigheter få dig att vackla. Förbli stark i din tro, och du skall snart få veta att det du tror på är verkligt." Till Johannes sade han: "Var fridsam; älska även dina fiender; var tolerant. Och minns att jag har anförtrott dig många saker." Till Natanael sade han: "Döm inte enligt det yttre skenet; stå fast i din tro när allt ser ut att gå om intet; var trogen ditt förordnande som rikets ambassadör." Till Filippos sade han: "Förbli oberörd av de förestående händelserna. Håll kvar ditt lugn även när du inte kan se vart vägen för. Var trogen din invigningsed." Till Matteus sade han: "Glöm inte den nåd som förde dig in i riket. Låt ingen lura dig på din eviga belöning. Var villig att stå orubblig, så som du har stått emot böjelserna i människans dödliga natur." Till Tomas sade han: "Hur svårt det än må vara, måste du just nu förlita dig på tron

INTRODUCTION

174:0.1 (1897.1) ABOUT seven o'clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women's corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said good-bye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women's corps, as he never again formally addressed them.

174:0.2 (1897.2) This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: "Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast." To Peter he said: "Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks." To James he said: "Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe." To John he said: "Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I have trusted you with many things." To Nathaniel he said: "Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish; be true to your commission as an ambassador of the kingdom." To Philip he said: "Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration." To Matthew he said: "Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast." To Thomas he said:

och inte på synen. Tvivla inte på min förmåga att slutföra det arbete jag har påbörjat, och på att jag till slut skall få se alla mina trogna ambassadörer i riket på den andra sidan." Till tvillingarna Alfaios sade han: "Låt er inte krossas av det som ni inte kan förstå. Var trogna känslorna av tillgivenhet i ert hjärta och sätt inte er tillit vare sig till stormän eller till den föränderliga inställningen bland folket. Stå vid era bröders sida." Till Simon Seloten sade han: "Simon, besvikelsen kan tänkas krossa dig, men din ande skall höja sig ovanför allt som kan komma över dig. Det som du inte har lärt dig av mig skall min ande lära dig. Sök andens sanna realiteter och låt dig inte attraheras av överkliga och materiella skuggor." Till Judas Iskariot sade han: "Judas, jag har älskat dig, och jag har bett för dig att du skulle älska dina bröder. Förtrötts inte i att göra gott; och jag ville varna dig att ta dig i akt för smickrets slippriga stigar och förlöjligandets giftpilar."

När han hade avslutat dessa hälsningar gav han sig tillsammans med Andreas, Petrus, Jakob och Johannes i väg mot Jerusalem, medan de övriga apostlarna började slå upp Getsemane-lägret, dit de skulle bege sig den kvällen och där de hade sin operationsbas under återstoden av Mästarens kroppsliga liv. Ungefär halvvägs ned för Olivbergets sluttning stannade Jesus upp och samtalade i över en timme med de fyra apostlarna.

1. GUDOMLIG FÖRLÅTELSE

Under flera dagars tid hade Petrus och Jakob varit invecklade i en diskussion om sina olika uppfattningar beträffande Mästarens undervisning om syndernas förlåtelse. De hade kommit överens om att framlägga ärendet för Jesus, och Petrus tog detta lämpliga tillfälle i akt att rådgöra med Mästaren. Följaktligen föll Simon Petrus in i samtalet, som rörde sig om skillnaderna mellan prisande och dyrkan, och frågade: "Mästare, Jakob och jag är inte överens om din förkunnelse angående syndernas förlåtelse. Jakob hävdar att du lär att Fadern förlåter oss redan innan vi ber honom om det, och jag påstår att förlåtelsen måste föregås av ånger och beklännelse. Vem av oss har rätt? Vad säger du?"

Efter en stunds tystnad gav Jesus alla fyra en menande blick och svarade: "Mina bröder, ni misstar er i era åsikter därför att ni inte förstår naturen av de nära och kärleksfulla relationerna mellan den skapade och Skaparen, mellan människan och Gud. Ni fattar inte den förståelsefulla sympati som en vis förälder hyser för sitt omogna och stundom felande barn. Det kan verkligen ifrågasättas huruvida intelligenta och tillgivna föräldrar någonsin behöver förlåta ett genomsnittligt och normalt barn. Förståelsefulla relationer i förening med attityder av kärlek förhindrar effektivt allt sådant främlingskap som senare gör en ny anpassning mellan barnets ånger och förälderns förlåtelse nödvändig.

"En del av varje far lever i barnet. Fadern är den som först och bäst förstår allt som gäller förhållandet mellan barnet och föräldern. Föräldern kan se barnets omogenhet i ljuset av den längre hunna mogenheten hos föräldern, den mognare erfarenheten hos den äldre parten. När det gäller det jordiska barnet och den

"No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond." To the Alpheus twins he said: "Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren." And to Simon Zelotes he said: "Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows." And to Judas Iscariot he said: "Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule."

174:0.3 (1897.3) And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. DIVINE FORGIVENESS

174:1.1 (1898.1) For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: "Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the forgiveness. Which of us is right? what do you say?"

174:1.2 (1898.2) After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: "My brethren, you err in your opinions because you do not comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

174:1.3 (1898.3) "A part of every father lives in the child. The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the riper experience of the older partner. With the earthly

himmelske Fadern har den gudomliga föräldern en sympati och förmåga till kärleksfull förståelse som kännetecknas av infinitet och gudomlighet. Den gudomliga förlåtelsen är ofrånkomlig; den är en naturlig och oskiljaktig del av Guds oändliga förståelse, av hans fullkomliga vetskap om allt som gäller barnets bristande omdöme och felaktiga val. Den gudomliga rättvisan är så evigt just och rimlig att den ofelbart uttrycker även en förståelsefull barmhärtighet.

"När en vis man förstår de inre impulserna hos sina medmänniskor börjar han älska dem. Och när man älskar sin broder har man redan förlåtit honom. Denna förmåga att förstå människans natur och förlåta hennes uppenbara överträdelser är gudalik. Om ni är visa föräldrar är det så här ni älskar och förstår era barn och förlåter dem, även när tillfälliga missförstånd uppenbarligen har skilt er åt. Barnet, som är omoget och saknar en fullare förståelse av djupet i förhållandet mellan barnet och fadern, måste ofta känna sig skuldmedvetet skild från faderns fulla godkännande, men en sann far är aldrig medveten om någon sådan skilsmässa. Synden är en upplevelse som hör till den skapades medvetande; den ingår inte i Guds medvetande.

"Er oförmåga eller ovillighet att förlåta era medmänniskor är måttet på er omogenhet, er bristande uppnåelse av den sympati, förståelse och kärlek som kännetecknar den vuxna människan. Ni hyser agg och ruvar på hämnd i direkt proportion till er okunskap om den inre naturen och sanna längtan hos era barn och era medmänniskor. Kärleken uttrycker den gudomliga och inre livslusten. Den bygger på förståelse, fostras av osjälviskt tjänande och fulländas i visdom.

2. JUDARNAS LEDARE STÄLLER FRÅGOR

På måndagskvällen hade ett möte hållits mellan judarnas råd och omkring femtio andra ledare utvalda bland skriftlärdar, fariséer och sadducéer. Man var vid detta möte ense om att det vore farligt att arrestera Jesus inför allas åsyn på grund av det vanliga folkets tillgivenhet för honom. Det var också majoritetens åsikt att man borde göra ett beslutsamt försök att misskreditera honom i folksamlingens ögon innan han fängslades och fördes inför domstol. Följaktligen utsågs flera grupper av lärda män att vara på plats nästa morgon i templet för att försöka snärja Jesus med svåra frågor och på annat sätt göra honom förlägen inför folket. Till sist hade fariséerna, sadducéerna och till och med herodianerna alla förenats i detta försök att misskreditera Jesus inför påskens människomassor.

På tisdagsmorgonen när Jesus anlände till tempelgården och började undervisa hade han hunnit yttra bara några få ord när en grupp av akademiernas yngre studerande, som hade övats för detta ändamål, kom fram och genom sin talesman sade till Jesus: "Mästare, vi vet att du är en rättfärdig lärare, och vi vet att du förkunnar sanningens vägar och tjänar endast Gud, ty du fruktar ingen människa, och vi vet att du inte gör skillnad på person. Vi är endast studerande, och vi vill få reda på sanningen om en sak som besvärar oss; vår svårighet är denna: Är det lagligt för oss att betala skatt till kejsaren? Skall vi eller skall vi inte betala?"

child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

174:1.4 (1898.4) "When a wise man understands the inner impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father's full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God's consciousness.

174:1.5 (1898.5) "Your inability or unwillingness to forgive your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom."

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899.1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:2.2 (1899.2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: "Master, we know you are a righteous teacher, and we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not

Jesus, som insåg deras skenhelighet och förslagenhet, sade till dem: "Varför kommer ni så här för att söka förläda mig? Visa mig ett mynt som man betalar skatt med, så skall jag svara er." Och när de räckte honom en denar såg han på den och sade: "Vems bild och överskrift finns här på myntet?" När de svarade honom: "Kejsarens", sade Jesus: "Ge då kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud."

När han hade svarat dessa unga skriftlärdar och deras herodianska bundsförvanter med dessa ord drog de sig tillbaka från honom, och människorna, till och med sadducéerna, hade roligt åt deras snopenhet. Även dessa ungdomar som hade försökt snärja honom, förundrade sig storligen över den oväntade skarpsinnigheten i Mästarens svar.

Föregående dag hade styresmännen försökt fälla honom inför folksamlingen på frågor som gällde prästerlig behörighet, och sedan de hade misslyckats försökte de nu dra in honom i en för honom skadlig diskussion om civilmyndigheternas behörighet. Både Pilatus och Herodes var vid denna tid i Jerusalem, och Jesu fiender tänkte sig att om han vågade avråda från att betala skatt till kejsaren skulle de genast gå inför de romerska myndigheterna och anklaga honom för upproriskhet. Om han å andra sidan kort och gott gav rådet att betala skatt räknade de helt riktigt med att ett sådant uttalande storligen skulle sår den nationella stoltheten hos hans judiska åhörare och därmed fjärma honom från folkmassans välvilliga inställning och tillgivenhet.

I allt detta misslyckades Jesu fiender, ty judarnas råd hade fattat ett allmänt känt beslut, till ledning för de judar som fanns utspridda bland de icke-judiska folken, att "rätten att slå mynt medförde rätt att uppbära skatt." På detta sätt undvek Jesus deras fälla. Att svara "nej" på deras fråga hade varit detsamma som att mana till uppror; att svara "ja" hade chockerat den tidens djupt rotade nationalistiska känslor. Mästaren undvek inte frågan; han utnyttjade bara visdomen med att ge ett dubbelt svar. Jesus var aldrig undfallande, men han var alltid vis i sina mellanhavanden med dem som ville plåga och tillintetgöra honom.

3. SADDUKÉERNA OCH UPPSTÅNDELSEN

Innan Jesus igen kunde börja sin undervisning kom en annan grupp fram för att ställa frågor till honom; den här gången var det en grupp lärda och listiga sadducéer. Deras talesman drog sig närmare Jesus och sade: "Mästare, Mose har sagt att om en gift man dör barnlös skall hans bror gifta sig med änkan och skaffa efterkommande åt den avlidne brodern. Nu förekom det ett fall där en man som hade sex bröder dog barnlös. Hans äldste bror övertog hans hustru, men också han dog snart barnlös. På samma sätt övertog följande broder hustrun, men han dog också utan att lämna efterkommande. Och så fortsatte det tills alla sex bröder hade haft hustrun och alla sex hade dött utan att ha barn. Och sist av alla dog kvinnan själv. Det som vi nu vill fråga dig är följande: Vem av de sju blir hon hustru till vid uppståndelsen? Alla har ju varit gifta med henne."

give?" Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: "Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you." And when they handed him a denarius, he looked at it and said, "Whose image and superscription does this coin bear?" And when they answered him, "Caesar's," Jesus said, "Render to Caesar the things that are Caesar's and render to God the things that are God's."

174:2.3 (1899.3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master's answer.

174:2.4 (1899.4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging discussion of civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus' enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

174:2.5 (1899.5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the "right of coinage carried with it the right to levy taxes." In this manner Jesus avoided their trap. To have answered "No" to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered "Yes" would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

174:3.1 (1900.1) Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: "Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the resurrection whose wife will she be since all seven of these brothers had her?"

Jesus visste, och människorna likaså, att sadducéerna inte hade något ärligt uppsåt när de ställde denna fråga, ty det var osannolikt att ett sådant fall verkligen skulle inträffa. Dessutom var denna sed att en död mans bröder skulle försöka avla barn åt honom vid den här tiden redan praktiskt taget en död bokstav hos judarna. Det oaktat nedlät sig Jesus till att besvara deras okynniga fråga. Han sade: "Ni misstar er alla när ni ställer sådana frågor, därför att ni varken kan skriften eller vet något om Guds levande kraft. Ni vet att sönerna i denna värld kan gifta sig och kan giftas bort, men ni ser inte ut att förstå att de som räknas värdiga att stiga upp till de kommande världarna, vid de rättfärdigas uppståndelse, varken gifter sig eller blir bortgifta. De som erfar uppståndelsen från de döda är mera som änglarna i himlen, och de dör aldrig. Dessa uppståndna är för evigt Guds söner; de är ljusets barn som har uppväckts till framsteg i det eviga livet. Och även er fader Mose förstod detta, ty i samband med sina upplevelser vid den brinnande busken hörde han Fadern säga: 'Jag är Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.' Och så förkunnar jag tillsammans med Mose att min Fader inte är de dödas Gud utan de levandes. I honom lever ni alla, förökar ni er och har ni er dödliga tillvaro."

När Jesus hade besvarat dessa frågor drog sig sadducéerna tillbaka, och några av fariséerna glömde till den grad sig själva att de utropade: "Sant, sant, Mästare, bra svarade du dessa trolösa sadducéer." Sadducéerna vågade inte ställa några fler frågor till honom, och de vanliga människorna förundrade sig över visdomen i hans undervisning.

Jesus hänvisade i sin sammandrabbning med sadducéerna endast till Mose, emedan denna religiöst politiska sekt endast erkände giltigheten av de fem så kallade Mose böckerna; de godkände inte att profeternas förkunnelse användes som bas för läromässiga trossatser. Fastän Mästaren i sitt svar klart bekräftade det faktum att dödliga varelser överlever med hjälp av uppståndelseförfarandet, uttalade han inte på något sätt sitt stöd för fariséernas tro på den konkreta människokroppens uppståndelse. Det som Jesus ville betona var att Fadern hade sagt "Jag är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud", inte att 'jag var deras Gud.'

Sadducéerna hade tänkt sig att utsätta Jesus för åtlöjets nedbrytande inverkan, då de mycket väl visste att förföljelse som skedde offentligt med största säkerhet skulle framkalla ytterligare sympati för honom hos folkmassan.

4. DET STORA BUDET

En annan grupp sadducéer hade fått instruktioner att ställa snärjande frågor till Jesus om änglarna, men när de såg hur det gick för deras kamrater, som hade försökt få honom i fällan med frågor om uppståndelsen, beslöt de klokt nog att hålla sig tysta; de drog sig tillbaka utan att ställa någon fråga. De sammansvurna fariséerna, de skriftlärdarna, sadducéerna och herodianerna hade på förhand kommit överens om en plan att fylla hela dagen med dessa snärjande frågor i hopp om att därmed misskreditera Jesus inför människorna och samtidigt effektivt hindra honom från

174:3.2 (1900.2) Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus condescended to reply to their mischievous question. He said: "You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the Father say, 'I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.' And so, along with Moses, do I declare that my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence."

174:3.3 (1900.3) When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, "True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees." The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

174:3.4 (1900.4) Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religious-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, "I am the God of Abraham, Isaac, and Jacob," not I was their God.

174:3.5 (1900.5) The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule*, knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

4. THE GREAT COMMANDMENT

174:4.1 (1901.1) Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for

att hinna proklamera sina störande läror.

Sedan kom en av fariséernas grupper fram för att ställa besvärande frågor, och talesmannen tecknade åt Jesus och sade: "Mästare, jag är laglärd, och jag ville fråga dig vilket bud som enligt din åsikt är det största?" Jesus svarade. "Det finns ett enda bud, och detta enda är det största av alla, och det budet är: 'Hör, o Israel, Herren vår Gud, Herren är en enda; och du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ, med hela ditt sinne och med all din kraft.' Detta är det första och stora budet. Och det andra budet är likt det första; sannerligen, det följer direkt av det första och lyder: 'Du skall älska din nästa som dig själv.' Det finns inget bud som är större än dessa; på dessa båda bud vilar hela lagen och profeterna."

När den laglärd insåg att Jesus inte endast hade svarat i överensstämmelse med den judiska religionens högsta uppfattning, utan att han även hade svarat klokt i den församlade folkmassans ögon, tänkte han att det såg modigare ut att öppet berömma Mästarens svar. Följaktligen sade han: "Sanningen att säga, Mästare, har du uttryckt dig väl, att Gud är en och ingen finns utom han; och att älska honom med hela sitt hjärta, hela sitt förstånd och hela sin kraft, och att också älska sin nästa som sig själv, det är det första och stora budet; och vi är överens om att detta stora bud är mycket viktigare att ta hänsyn till än alla brännoffer och annat offrande." När den laglärd svarade så här finkänsligt såg Jesus på honom och sade: "Min vän, jag ser att du inte är så långt från Guds rike."

Jesus uttalade en sanning när han sade om den laglärd att han inte var "långt från gudsriket", ty samma kväll begav han sig ut till Mästarens läger nära Getsemane, bekände sin tro på rikets evangelium och döptes av Josia, en av Abners lärjungar.

Två eller tre andra grupper av skriftlärdar och fariséer fanns på plats och hade tänkt ställa frågor, men de blev antingen avvärjande av Jesus svar till den laglärd eller så hölls de tillbaka av det fullständiga nederlaget för alla som hade försökt att snärja honom. Efter detta vågade ingen längre ställa någon fråga till honom offentligt.

När inga fler frågor kom, och då det snart var middagstid, fortsatte Jesus inte sin undervisning utan nöjde sig med att bara ställa en fråga till fariséerna och deras medarbetare. Jesus sade: "Eftersom ni inte har fler frågor ville jag ställa en till er. Vad anser ni om Befriaren? Det vill säga, vems son är han?" Efter en kort paus svarade en av de skriftlärdar: "Messias är Davids son." Och eftersom Jesus visste att det hade debatterats mycket, även bland hans egna lärjungar, huruvida han var Davids son eller ej, ställde han denna tilläggsfråga: "Om Befriaren verkligen är Davids son, hur kan då David, i den psalm som ni tillskriver honom, på andens ledning själv säga: 'Herren sade till min herre: Sitt på min högra sida tills jag lägger dina fiender under dina fötter.' Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?" Fastän styresmännen, de skriftlärdar och fariséerna inte besvarade frågan, ställde de inte heller fler frågor till honom för att snärja honom. De besvarade aldrig denna fråga som Jesus ställde till

the proclamation of his disturbing teachings.

174:4.2 (1901.2) Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and the spokesman, signaling to Jesus, said: "Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?" Jesus answered: "There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: 'Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all your mind and with all your strength.' This is the first and great commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: 'You shall love your neighbor as yourself.' There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets."

174:4.3 (1901.3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master's reply. Accordingly, he said: "Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one's neighbor as one's self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices." When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, "My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God."

174:4.4 (1901.4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being "not far from the kingdom," for that very night he went out to the Master's camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:4.5 (1901.5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus' answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfort of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:4.6 (1901.6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their associates a question. Said Jesus: "Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?" After a brief pause one of the scribes answered, "The Messiah is the son of David." And since Jesus knew that there had been much debate, even among his own disciples, as to whether or not he was the son of David, he asked this further question: "If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, 'The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies the footstool of your feet.' If David calls him Lord, how then can he be his son?" Although the rulers, the scribes, and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any

dem, men efter Mästarens död försökte de undkomma denna förlägenhet genom att ändra tolkningen av denna psalm så att den syftade på Abraham i stället för på Messias. Andra försökte undfly dilemmat genom att hävda att David inte hade skrivit denna så kallade messianska psalm.

En stund tidigare hade fariséerna fröjdat sig över det sätt på vilket sadducéerna hade tystats av Mästaren. Nu glädde sig sadducéerna åt fariséernas misslyckande, men ett sådant rivaliserande var kortvarigt. Snart glömde de sina urgamla meningsskiljaktigheter när de med gemensamma krafter försökte sätta stopp för Jesu förkunnelse och verksamhet. Men genom alla dessa händelser lyssnade det vanliga folket med glädje till honom.

5. GREKERNAS SOM SÖKTE JESUS

Ungefär vid middagstiden, när Filippos höll på att göra uppköp för det nya lägret som den dagen slogs upp nära Getsemane, uppsöktes han av en delegation av främlingar, en grupp troende greker från Alexandria, Aten och Rom. Deras talesman sade till aposteln: "Du har blivit utpekad för oss av några som känner dig; så vi kommer till dig, herre, och ber att få träffa Jesus, din Mästare." Filippos blev överraskad av att träffa dessa framträdande och sökande grekiska främlingar så här på torget, och då Jesus uttryckligen hade ålagt de tolv att avhålla sig från all offentlig undervisning under påskveckan, så var han något förbryllad angående bästa sättet att behandla detta ärende. Han oroades också av att dessa icke-judar var främlingar från andra länder. Om de hade varit judar eller bekanta icke-judar från trakten skulle han inte ha tvekat så uppenbart. Vad han gjorde var följande: Han bad dessa greker att stanna just där de befann sig. När han skyndade bort antog de att han gick för att söka upp Jesus, men i verkligheten skyndade han iväg till Josefs hem, där han visste att Andreas och de övriga apostlarna var på lunch. Han bad Andreas komma ut, förklarade varför han hade kommit och återvände sedan i sällskap med Andreas till de väntande grekerna.

Eftersom Filippos var så gott som färdig med sina uppköp återvände han och Andreas tillsammans med grekerna till Josefs hem, där Jesus tog emot dem. De satt nära honom när han talade till sina apostlar och ett antal ledande lärjungar som hade samlats till denna lunch. Jesus sade:

"Min Fader sände mig till denna värld för att uppenbara hans barmhärtighet gentemot människornas barn, men de som jag först kom till har vägrat att ta emot mig. Visst är det sant att många av er för egen del har omfattat mitt evangelium, men Abrahams barn och deras ledare står i begrepp att avvisa mig, och därmed avvisar de också Honom som har sänt mig. Jag har fritt förkunnat frälsningens evangelium för detta folk; jag har berättat för dem om sonskapets glädje och frihet, och om ett rikare liv i anden. Min Fader har gjort många underbara gärningar bland dessa räddhågade människosöner. Men sannerligen talade profeten Jesaja om detta folk när han skrev: 'Herre, vem trodde det som vi förkunnade? Och för vem har Herren uppenbarats?' Sannerligen har ledarna för mitt folk avsiktligt förblindat

more questions in an effort to entangle him. They never answered this question which Jesus put to them, but after the Master's death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

174:4.7 (1902.1) A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus' teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. THE INQUIRING GREEKS

174:5.1 (1902.2) About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: "You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master." Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the home of Joseph, where he knew Andrew and the other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

174:5.2 (1902.3) Since Philip had about finished the purchasing of supplies, he and Andrew returned with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

174:5.3 (1902.4) "My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: 'Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?' Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not,

sina ögon så att de inte kan se och förstocket sina hjärtan för att de inte skulle tro och bli frälsta. Alla dessa år har jag försökt bota dem från deras otro, så att de skulle kunna ta emot Faderns eviga frälsning. Jag vet att inte alla har svikit mig; en del av er har verkligen trott på mitt budskap. I detta rum finns nu hela tjugo män som tidigare var medlemmar av judarnas råd eller som hade en hög ställning i nationens rådsförsamlingar, även om en del av er fortfarande drar er för att öppet bekänna sanningen, för att inte bli uteslutna ur synagogan. En del av er är frestade att älska människors ära mer än Guds ära. Men jag är tvungen att visa fördragsamhet eftersom jag fruktar för säkerheten och lojaliteten även hos en del av dem som så länge har stått mig nära och som har levt så nära intill mig.

"I denna festsal ser jag att det finns församlade ungefär samma antal judar och icke-judar, och jag vill vända mig till er som den första och sista gruppen av detta slag vilken jag kan undervisa om Guds rikes angelägenheter innan jag återvänder till min Fader."

Dessa greker hade troget deltagit i Jesu undervisning i templet. På måndagskvällen hade de haft ett sammanträde i Nikodemos hem som varade ända till gryningen, och trettio av dem hade valt att träda in i riket.

När Jesus i den stunden stod inför dem insåg han att en domperiod gick mot sitt slut och att en ny tog sin början. Mästaren vände sin uppmärksamhet mot grekerna och sade:

"Den som tror detta evangelium, tror inte endast på mig utan på Honom som har sänt mig. När ni ser på mig ser ni inte endast Människosonen utan också Honom som har sänt mig. Jag är världens ljus, och den som tror på min lära skall inte längre förbli i mörkret. Om ni icke-judar hör mig skall ni få ta emot livets ord och skyndsamt bli delaktiga av den glädjefyllda frihet som sanningen om sonskap till Gud innebär. Om mina landsmän, judarna, väljer att avvisa mig och förkasta min förkunnelse, jag kommer inte att sitta till doms över dem, ty jag kom inte för att döma världen utan för att erbjuda den frälsning. Men de som avvisar mig och vägrar att ta emot mina ord skall dock i sinom tid ställas till doms av min Fader och dem som han har förordnat att sitta till doms över sådana som avvisar barmhärtighetens gåva och frälsningens sanningar. Kom ihåg var och en av er att jag inte talar av mig själv utan att jag troget har förkunnat för er det som Fadern har befallt mig att uppenbara för människornas barn. Och dessa ord som Fadern ingav mig att tala till världen är ord av gudomlig sanning, evinnerlig nåd och evigt liv.

"Men för såväl judar som icke-judar förkunnar jag att den stund snart är inne då Människosonen kommer att förhärligas. Ni vet mycket väl att om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn; men om det dör i god jord vaknar det till liv igen och ger en rik skörd. Den som själviskt älskar sitt liv riskerar att förlora det; men den som är villig att ge sitt liv för min och evangeliets skull skall få en rikare tillvaro på jorden och i himlen, evigt liv. Om ni verkligen vill följa mig, även efter det att jag har begett mig till min Fader, då skall ni bli mina lärjungar och era dödliga medmänniskors uppriktiga tjänare.

and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father's eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:5.4 (1903.1) "In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in the affairs of the kingdom before I go to my Father."

174:5.5 (1903.2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus' teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:5.6 (1903.3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:5.7 (1903.4) "He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching shall no longer abide in darkness. If you gentiles will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men. And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.5) "But to both Jew and gentile I declare the hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel's shall enjoy a more abundant existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

"Jag vet att min stund närmar sig, och jag är bekymrad. Jag inser att mitt folk har beslutat sig för att försmå riket, men det gläder mig att ta emot dessa sanningssökande icke-judar som kommer hit idag för att höra sig för om ljusets väg. Det oaktat värker mitt hjärta för mitt folk, och min själ är fylld av vända över det som ligger just framför mig. Vad skall jag säga när jag ser framför mig och urskiljer vad som snart skall drabba mig? Skall jag säga: Fader, rädda mig från denna hemska stund? Nej! Det är för just detta ändamål jag har kommit till världen och även för denna stund. Hellre vill jag säga och bedja att ni förenar er med mig: Fader, förhärliga ditt namn; ske din vilja."

När Jesus hade sagt detta framträdde den Personaliserade Riktare, som hade vistats i hans inre under tiden före hans dop, inför honom, och när han gjorde en märkbar paus tilltalades Jesus av denna nu mäktiga ande som representerar Fadern och sade: "Jag har mången gång förhärligat mitt namn i dina utgivningar, och jag skall förhärliga det en gång till."

Fastän de judar och icke-judar som hade samlats här inte hörde någon röst, kunde de inte undgå att märka att Mästaren höll en paus i sitt tal medan ett meddelande kom till honom från någon övermänsklig källa. De sade alla, var och en till den som satt bredvid: "En ängel talade till honom."

Sedan fortsatte Jesus sitt tal: "Allt detta har inte hänt för min skull utan för er. Jag vet med säkerhet att Fadern tar emot mig och godkänner min mission till förmån för er, men det är nödvändigt att ni uppmuntras och görs redo för det eldprov som ligger just framför er. Låt mig försäkra er att våra gemensamma strävanden att upplysa världen och befria människosläktet till sist skall krönas med seger. Den gamla ordningen går mot sin dom. Denna världs Prins har jag fördrivit; och alla människor skall bli fria i ljuset av den ande som jag skall utgjuta över allt kött efter att ha stigit upp till min Fader i himlen.

"Och nu förkunnar jag för er att jag, om jag blir upphöjd på jorden och i ert liv, kommer jag att dra alla människor till mig och till min Faders gemenskap. Ni har trott att Befriaren skulle stanna på jorden för alltid, men jag säger er att människorna kommer att avvisa Människosonen och att han återvänder till Fadern. Endast en liten stund till är jag hos er; endast en kort tid är det levande ljuset bland denna förmörkade generation. Vandra medan ni har detta ljus så att det kommande mörkret och den förestående förvirringen inte må överväldiga er. Den som vandrar i mörkret vet inte vart han går; men om ni väljer att vandra i ljuset skall ni sannerligen alla bli Guds befriade söner. Och nu, kom alla med mig när vi går tillbaka till templet och jag talar avskedsord till överstepräster, de skriftlärd, fariséerna, sadduceerna, herodianerna och till Israels styresmän som vandrar i mörkret."

Efter att ha sagt detta ledde Jesus de andra längs de smala gatorna i Jerusalem tillbaka till templet. De hade nyss hört Mästaren säga att det här skulle bli hans avskedstal i templet, och de följde honom under tystnad och försjunkna i djupa tankar.

174:5.9 (1903.6) "I know my hour is approaching, and I am troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light. Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done."

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: "I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more."

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every man to the one who was by him, "An angel has spoken to him."

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: "All this has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

174:5.13 (1904.4) "And now I declare to you that I, if I be lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel."

174:5.14 (1904.5) Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

Kapitel 175. Det sista talet i templet

⇨ 174

Urantiaboken

176 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 175

DET SISTA TALET I TEMPLET

Sektioner

Introduktion

1. Talet
2. Enskilda judars ställning
3. Det judiska rådets ödesdigra möte
4. Situationen i Jerusalem

Introduktion

KORT efter klockan två denna tisdagseftermiddag anlände Jesus till templet åtföljd av elva apostlar, Josef från Arimatæa, de trettio grekerna och vissa andra lärjungar och började hålla sitt sista anförande på den heliga byggnadens gårdsområde. Det här talet var avsett att vara hans sista vädjan till det judiska folket och den slutliga anklagelsen mot hans hetsiga fiender och blivande förgörare — de skriftlärda, fariséerna, sadducéerna och Israels främsta styresmän. Under hela förmiddagen hade de olika grupperna haft tillfälle att ställa frågor till Jesus; denna eftermiddag ställde ingen någon fråga.

När Mästaren började tala rådde lugn och ordning på tempelgården. Penningväxlarna och varumånglarna hade inte på nytt vågat komma in till templet sedan Jesus och den upprörda folkmassan hade drivit ut dem föregående dag. Innan Jesus började föreläsningen såg han ömt ut över sina åhörare som snart skulle få höra hans offentliga avskedsanförande om barmhärtighet för mänskligheten i förening med hans sista fördömande av judarnas falska lärare och trångsynta styresmän.

1. TALET

"Så här länge har jag varit hos er, vandrat kors och tvärs genom landet och förkunnat Faderns kärlek till människobarnen, och många har sett ljuset och genom tro stigit in i himmelriket. I samband med denna undervisning och detta predikande har Fadern gjort många underbara gärningar, till och med uppväckandet från de döda. Många sjuka och lidande har blivit helade därför att de trodde; men allt detta förkunnande av

PAPER 175

THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

INTRODUCTION

175:0.1 (1905.1) SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

175:0.2 (1905.2) As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. THE DISCOURSE

175:1.1 (1905.3) "This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father's love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this

sanning och botande av sjukdom har inte öppnat ögonen på dem som vägrar att se ljuset, de som är fast beslutna att förkasta detta Guds rikes evangelium.

"På alla sätt som är förenliga med att göra min Faders vilja har jag och apostlarna gjort vårt yttersta för att leva i fred med våra bröder, att foga oss efter de rimliga krav som Moses lagar och Israels traditioner ställer. Vi har ständigt eftersträvat fred, men Israels ledare vill inte ha det så. Genom att förkasta Guds sanning och himlens ljus ställer de sig på villfarelsens och mörkrets sida. Det kan inte råda fred mellan ljus och mörker, mellan liv och död, mellan sanning och villfarelse.

"Många av er har vågat tro på mina läror och har redan trätt in i den glädje och frihet som medvetenheten om sonskap med Gud medför. Och ni kan vittna med mig att jag har erbjudit detta samma sonskap med Gud till hela det judiska folket, även till just dessa män som nu eftersträvar min undergång. Och fortfarande skulle min Fader ta emot dessa förblindade lärare och skenheliga ledare om de blott vände sig till honom och accepterade hans nåd. Ännu är det inte för sent för detta folk att ta emot himlens ord och att välkomna Människosonen.

"Min Fader har länge behandlat detta folk barmhärtigt. Generation efter generation har vi sänt våra profeter för att undervisa och varna dem, och generation efter generation har de dödat dessa himlasända lärare. Och nu fortsätter era egensinniga överstepräster och envisa styresmän utan vidare att göra samma sak. Liksom Herodes förorsakade Johannes död, likaledes förbereder ni er nu att döda Människosonen.

"Så länge det finns en chans att judarna vänder sig till min Fader och söker frälsning, håller Abrahams, Isaks och Jakobs Gud sina barmhärtiga händer utsträckta mot er; men så snart ni har fyllt er förhärdelsebägare och en gång slutgiltigt avvisat min Faders barmhärtighet skall denna nation lämnas att klara sig på egen hand, och den kommer snabbt att få ett föga ärofyllt slut. Detta folk var kallat att bli världens ljus, att utstråla den andliga härligheten hos ett gudsmedvetet folk, men ni har avlägsnat er så långt från att fullgöra era gudomliga privilegier att era ledare står i begrepp att begå alla tiders största dårskap då de är nära att slutligt tillbakavisa Guds gåva till alla människor och för alla tidsåldrar — uppenbarelsen av den himmelske Faderns kärlek till alla sina skapade varelser på jorden.

"Och när ni en gång avvisar denna uppenbarelse från Gud till människorna, skall himmelriket ges till andra folk, till dem som tar emot det med fröjd och glädje. I Faderns namn, vilken har sänt mig, varnar jag er allvarligt att ni håller på att förlora er ställning som den eviga sanningens banérförare och den gudomliga lagens väktare i världen. Jag erbjuder er just nu den sista chansen att komma fram och ångra er, att ange er avsikt att söka Gud av hela ert hjärta och att likt små barn och genom uppriktig tro träda in i himmelrikets trygghet och frälsning.

"Min Fader har länge arbetat för er frälsning, och jag kom ned för att leva bland er och personligen visa er vägen. Många bland både judar och samariter, och även bland hedningarna, har trott på rikets evangelium, men

proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1905.4) "In every manner consistent with doing my Father's will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1905.5) "Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906.1) "My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906.2) "As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence, and when once you have finally rejected my Father's mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906.3) "And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906.4) "My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have

de som borde vara de första att stiga fram och ta emot himlens ljus har ståndaktigt vägrat att tro på uppenbarelse av Guds sanning — Gud uppenbarad i människan och människan upplyft till Gud.

"Denna eftermiddag står mina apostlar tysta här framför er, men ni skall snart få höra deras röster ljuda med kallelse till frälsning och med uppmaning till er att, som den levande Gudens söner, förena er med det himmelska riket. Och nu tar jag till vittnen mina lärjungar och andra som tror på evangeliet, samt de osynliga budbärarna vid deras sida, på att jag ännu en gång har erbjudit Israel och hennes styresmän befrielse och frälsning. Men ni ser alla hur Faderns nåd försmås och hur sanningens budbärare avvisas. Det oaktat påminner jag er om att dessa skriftlärdade och fariséer fortfarande sitter på Moses tron, och därför ber jag er att samarbeta med dessa Israels äldste tills de Högsta, som härskar i människornas riken, slutligen fäller denna nation och förintar dessa styresmäns ställe. Det fordras inte att ni förenar er med dem i deras planer på att förgöra Människosonen, men i allt som har att göra med freden i Israel skall ni lyda under dem. Gör i alla dessa sammanhang vadhelst de ber er om och följ det väsentliga i lagen, men ta inte efter deras onda gärningar. Kom ihåg att styresmännens synd är denna: De säger vad gott är, men de gör det inte. Ni känner väl till hur dessa ledare binder tunga bördor på era axlar, bördor som är plågsamma att bära, och de lyfter inte så mycket som ett finger för att hjälpa er att bära dessa för tunga bördor. De har förtryckt er med ceremonier och förslavat er med traditioner.

"Dessutom är det ett nöje för dessa självcenterade styresmän att göra sina goda gärningar i alla människors åsyn. De gör sina bönekapslar breda och förstorar bårderna på sina tjänstemantar. De eftertraktar hedersplatserna vid festborden och kräver att sitta främst i synagogorna. De åtrår lovprisande hälsningar på torgen och vill kallas rabbi av alla människor. Och samtidigt som de söker all denna ära från människorna, lägger de i hemlighet beslag på ankors hus och gör sig vinster på tjänsterna i det heliga templet. För skenets skull framför dessa hycklare långa böner offentligt och ger allmosor för att dra till sig sina medmänniskors uppmärksamhet.

"Fastän ni bör ära era styresmän och vörda era lärare, bör ni inte kalla någon människa Fader i andlig bemärkelse, ty en är er Fader, nämligen Gud. Inte heller skall ni söka bli herre över era bröder i riket. Kom ihåg det jag har lärt er, att den som vill vara störst bland er skall bli allas tjänare. Om ni förstår er att upphöja er själva inför Gud, skall ni förvisso bli förödmjukade; men den som uppriktigt ödmjukar sig skall med säkerhet bli upphöjd. Sök inte självförhärligande i ert dagliga liv, utan Guds härlighet. På ett intelligent sätt underordna er egen vilja den himmelske Faderns vilja.

"Missförstå inte mina ord. Jag hyser ingen illvilja mot dessa överstepräster och styresmän som även nu söker att förgöra mig; jag vill dessa skriftlärdade och fariséer, som tillbakavisar min förkunnelse, inget ont. Jag vet att många av er tror i hemlighet, och jag vet att ni öppet kommer att bekänna er anslutning till Guds rike när min stund är inne. Men hur skall era rabbiner rättfärdiga sig själva när de påstår sig tala med Gud och sedan förstår sig att avvisa och förgöra honom som

believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906.5) "This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

175:1.9 (1907.1) "Furthermore, these self-centered rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows' houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

175:1.10 (1907.2) "While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

175:1.11 (1907.3) "Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father

kommer för att uppenbara Fadern för världarna?

"Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! Ni vill stänga dörrarna till himmelriket för ärliga människor, därför att de råkar vara okunniga i fråga om era läror. Ni vägrar att träda in i riket och samtidigt gör ni allt som står i er makt för att hindra alla andra från att träda in. Ni står med ryggen mot frälsningens dörr och kämpar emot alla som vill komma dit in.

"Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare som far över land och hav för att vinna en enda proselyt, och när ni har lyckats med det är ni inte nöjda förrän ni har gjort honom dubbelt värre än det som han var som hednabarn.

"Ve er, överstepräster och styresmän som lägger beslag på de fattigas egendom och utkräver tunga avgifter av dem som vill tjäna Gud så som de tror att Mose har bestämt! Ni som vägrar att visa nåd, kan ni hoppas på nåd i de kommande världarna?

"Ve er, falska lärare och blinda ledare! Vad kan man vänta sig av en nation när de blinda leder de blinda? De kommer alla att falla ned i förintelsens grop.

"Ve er, ni som inte är ärliga när ni svär en ed! Ni är skojare då ni lär att man kan svära vid templet och bryta sin ed, men svär man vid guldets i templet är eden bindande. Ni är alla dårar och blinda. Ni är inte ens konsekventa i er oärlighet, ty vilket är förmer, guldets eller templet som förmodas ha helgat guldets? Ni lär också att om man svär vid altaret betyder det ingenting, men att om någon svär vid gåvan som ligger på altaret så skall hans skyldighet stå fast. Igen är ni blinda för sanningen, ty vilket är förmer, gåvan eller altaret som helgar gåvan? Hur kan ni rättfärdiga sådan skenhelighet och oärlighet när himlens Gud ser på?

"Ve er, skriftlärda och fariséer och alla andra hycklare som ser till att ni ger tionde av mynta, anis och kummin men samtidigt försummar det som är viktigare i lagen: tro, barmhärtighet och omdöme. Det gäller att göra det ena utan att försumma det andra. Ni är verkligen blinda ledare och dövstumma lärare; ni silar mygg men sväljer kameler.

"Ve er, skriftlärda, fariséer och hycklare! Ni är noggranna med att rengöra utsidan av bägaren och fatet, medan de inuti förblir fulla av utpressningens, omåttlighetens och bedrägeriets orenhet. Ni är andligen blinda. Inser ni inte hur mycket bättre det vore att först göra bägaren ren inuti, och då skulle det som spills över av sig självt göra utsidan ren? Ni ondsinta fördärvade! Ni bringar de utåt synliga yttringarna av er religion i överensstämmelse med varje bokstav enligt er tolkning av Moses lag samtidigt som era själar är besudlade av fördärv och fyllda av mord.

"Ve er, alla ni som tillbakavisar sanningen och försmår nåden! Många av er är som vitkalkade gravkamrar, vilka utanpå ser prydliga ut men inuti är fulla av de dödas ben och allt möjligt orent. På samma sätt har ni, som medvetet avfärdat Guds råd, visat upp ett heligt och rättfärdigt yttre för människorna, medan ert inre är fullt av hyckleri och fördärv.

to the worlds?

175:1.12 (1907.4) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites! You would shut the doors of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

175:1.13 (1907.5) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

175:1.14 (1907.6) "Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

175:1.15 (1907.7) "Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

175:1.16 (1907.8) "Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

175:1.17 (1908.1) "Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe the mint, anise, and cumin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

175:1.18 (1908.2) "Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses' law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

175:1.19 (1908.3) "Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men's bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

"Ve er, nationens falska ledare! Där borta har ni rest ett monument över forna tiders profeter som har fått lida martyrdöden, och nu planerar ni att förgöra honom som de talade om. Ni smyckar de rättfärdigas gravar och smickrar er själva med att säga: Om vi hade levt på våra fädernas tid skulle vi inte ha dödat profeterna. Och trots allt detta egenrättfärdiga tänkande gör ni er sedan redo att ta livet av honom som profeterna talade om, nämligen Människosonen. För såvitt ni gör detta, bevisar ni för er själva att ni är de ondsinta sönerna till dem som dräpte profeterna. Fortsätt då och fyll er fördömmelses bägare tills måttet är rågat.

"Ve er, ondskans barn! Sant sade Johannes när han kallade er huggormsyngel, och jag frågar, hur skall ni kunna undgå den dom som Johannes uttalade över er?

"Men även nu erbjuder jag er i min Faders namn nåd och förlåtelse; även nu räcker jag er kärleksfullt handen till evig gemenskap. Min Fader har sänt er visa män och profeter; somliga följde ni och andra dödade ni. Sedan framträdde Johannes och förkunnade Människosonens ankomst, och honom förgjorde ni efter det att många hade börjat tro på hans förkunnelse. Och nu gör ni er redo att spilla mer oskyldigt blod. Fattar ni inte vilken förfärlig räkenskapsdag som kommer när hela världens Domare kräver en redovisning av detta folk för det sätt på vilket det har avvisat, förföljt och förgjort dessa himlens budbärare? Förstår ni inte att ni måste stå till svars för allt detta rättfärdiga blod, från den förste profeten som dödades ända fram till tiden för Sakarja, som slogs ihjäl mellan sakristian och altaret? Och om ni fortsätter med era onda gärningar kan det hända att denna redovisning avkrävs redan denna generation.

"O Jerusalem och Abrahams barn, ni som har stenat profeterna och dödat de lärare som har sänts till er, ändå skulle jag nu vilja samla era barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men det vill ni inte!

"Och nu tar jag farväl av er. Ni har hört mitt budskap och fattat ert beslut. De som har trott mitt evangelium är redan nu säkra i Guds rike. Till er som har valt att avvisa Guds gåva säger jag att ni ser mig inte mera undervisa i templet. Mitt arbete för er är gjort. Se, jag går nu ut med mina barn, och ert hus lämnas övergivet och öde åt er!"

Sedan gjorde Mästaren tecken åt sina anhängare att avlägsna sig från templet.

2. ENSKILDA JUDARS STÄLLNING

Det faktum att den judiska nationens andliga ledare och religiösa lärare en gång avvisade Jesu läror och konspirerade för att förorsaka hans grymma död, inverkar inte på något sätt på den enskilda judens ställning inför Gud. Det bör inte heller orsaka dem som bekänner sig som Kristi efterföljare att hysa fördomar mot judarna som dödliga medmänniskor. Judarna som nation, som en sociopolitisk grupp, fick till fullo betala ett förfärligt pris för att de avvisade Fredsfursten. De upphörde för länge sedan att vara den gudomliga sanningens andliga fackelbärare för människosläkterna,

175:1.20 (1908.4) "Woe upon you, false guides of a nation!

Over yonder have you built a monument to the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then, and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908.5) "Woe upon you, children of evil! John did

truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?

175:1.22 (1908.6) "But even now I offer you in my Father's

name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation.

175:1.23 (1908.7) "O Jerusalem and the children of

Abraham, you who have stoned the prophets and killed the teachers that were sent to you, even now would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!

175:1.24 (1908.8) "And now I take leave of you. You have

heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!"

175:1.25 (1908.9) And then the Master beckoned his

followers to depart from the temple.

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909.1) The fact that the spiritual leaders and the

religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of mankind, but

men det utgör ingen giltig orsak till varför de enskilda avkomlingarna till dessa forntida judar skulle utsättas för de förföljelser som de har straffats med av intoleranta, ovärdiga och trångsynta anhängare till Jesus från Nasaret, som själv var jude enligt sin naturliga härkomst.

Mången gång har denna oresonliga och detta allt annat än kristusliknande hat för och förföljelse av nutidens judar lett till lidande och död för någon oskyldig och oförarglig judisk individ vars förfäder på Jesu tid av hela sitt hjärta accepterade hans evangelium och kort därefter ståndaktigt dog för den sanning de så helhjärtat trodde på. Vilken rysning av fasa går inte genom de åskådande himmelska varelserna när de ser uttalande efterföljare till Jesus hänge sig åt att förfölja, ansätta och till och med mörda senare tidens efterkommande till Petrus, Filippos, Matteus och andra palestinska judar som så ärofyllt gav sitt liv som de första martyrerna för det himmelska rikets evangelium!

Hur grymt och oresonligt är det inte att tvinga oskyldiga barn att lida för sina förfäders synder, missdåd som de är helt ovetande om och för vilka de på intet sätt kan vara ansvariga! Och att utföra sådana skändliga dåd i hans namn som lärde sina lärjungar att älska även sina fiender! Det har i denna berättelse om Jesu liv blivit nödvändigt att beskriva det sätt på vilket vissa av hans judiska samtida försmådde honom och konspirerade för att få till stånd hans vanhedrande död. Vi vill emellertid varna alla som läser denna berättelse att framförandet av en sådan historisk redogörelse på intet sätt rättfärdigar det oberättigade hat eller förlåter den orättvisa sinnesattityd som så många bekännande kristna i århundraden har hyst mot enskilda judar. Rikets troende, de som följer Jesu lära, måste sluta med att behandla den enskilda juden som om denna vore skyldig till att Jesus avisades och korsfästes. Fadern och hans Skaparson har aldrig upphört att älska judarna. Gud gör inte skillnad på människor, och frälsningen är för juden såväl som för icke-juden.

3. DET JUDISKA RÅDETS ÖDESDIGRA MÖTE

Klockan åtta denna tisdagskväll öppnades det judiska rådets ödesdigra möte. Vid många tidigare tillfällen hade den judiska nationens högsta domstol informellt beslutat om Jesu död. Många gånger hade detta upphöjda styresorgan beslutat sätta stopp för hans verksamhet, men aldrig tidigare hade de beslutat att till varje pris arrestera honom och se till att han döddades. Det var strax före midnatt denna tisdag den 4 april år 30 e.Kr. som rådet, med den sammansättning det då hade, officiellt och enhälligt röstade för att döma både Jesus och Lasaros till döden. Detta var svaret på den sista vädjan som Mästaren hade gjort till judarnas styresmän endast några få timmar tidigare i templet, och det var ett uttryck för deras reaktion av bitter förtrytelse över Jesu sista och kraftfulla anklagelse mot just dessa överstepräster och obotfärdiga sadduceer och fariséer. Avkunnandet av dödsdomen (redan före rättegången) över Guds Son var det judiska rådets svar på det sista erbjudande om himmelsk nåd som någonsin gavs den judiska nationen som sådan.

this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909.2) Many times has this unreasoning and un-Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

175:2.3 (1909.3) How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

175:3.1 (1909.4) At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously* voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy ever to be extended to the Jewish nation, as such.

Från denna tid framåt lämnades judarna åt att avsluta sin kortvariga nationella tillvaro helt i enlighet med sin rent mänskliga ställning bland nationerna på Urantia. Israel hade tillbakavisat Sonen till den Gud som hade gjort ett förbund med Abraham, och planen på att göra Abrahams barn till sanningens ljusbärare i världen hade gått om intet. Det gudomliga förbundet hade upphävts, och slutet för den hebreiska nationen närmade sig snabbt.

Tidigt nästa morgon fick rådets tjänstemän order om att arrestera Jesus, men samtidigt instruktioner om att han inte fick arresteras offentligt. De uppmanades att göra upp en plan för att ta fast honom i hemlighet, helst plötsligt och om natten. Då man förstod att han troligen inte skulle återvända för att undervisa i templet den dagen (på onsdagen) anvisades rådets tjänstemän att "föra honom inför judarnas högsta domstol på torsdagen någon tid före midnatt."

4. SITUATIONEN I JERUSALEM

När Jesus avslutade sitt sista tal i templet hade apostlarna ännu en gång blivit förvirrade och bestörtade. Innan Mästaren började sitt fruktansvärda fördömande av de judiska styresmännen hade Judas återvänt till templet, så att alla tolv hörde den senare delen av Jesu sista tempeltal. Det är beklagligt att Judas inte fick höra detta avskedstals första del som innehöll framräckandet av barmhärtighet. Han hörde inte detta sista erbjudande om nåd till judarnas styresmän då han fortfarande höll på att överlägga med en grupp sadducesläktingar och -vänner, som han hade ätit lunch med, om lämpligaste sättet att lösgöra sig från Jesus och sina medapostlar. Det var när Judas lyssnade till Mästarens slutliga anklagelse mot judarnas ledare och styresmän som han slutligt och helt bestämde sig för att överge evangelierörelsen och två sina händer från hela projektet. Det oaktat lämnade han templet i sällskap med de tolv och gick med dem till Olivberget, där de tillsammans lyssnade till den ödesdigra framställningen om Jerusalems förstörelse och slutet för den judiska nationen, och han förblev hos dem den tisdagsnatten i det nya lägret nära Getsemane.

Folksamlingen som hörde Jesus slå om från sin barmhärtiga vädjan till de judiska ledarna till den plötsliga och bitande tillrättavisningen, som gränsade till en skoningslös förkastelsedom, var förstummade och förvirrade. Den kvällen, medan judarnas råd satt och fällde dödsdomen över Jesus, och Mästaren satt med sina apostlar och några av sina lärjungar ute på Olivberget och förutsade den judiska nationens död, var hela Jerusalem inbegripen i en allvarlig och dämpad diskussion om en enda fråga: "Vad kommer de att göra med Jesus?"

I Nikodemos hem möttes över trettio framträdande judar, som i hemlighet trodde på Guds rike, och överlade om hur de skulle förfara i fall det uppstod en öppen brytning med judarnas råd. Alla närvarande kom överens om att de öppet skulle erkänna sin samhörighet med Mästaren i den stund de fick höra om hans arrestering. Och det är just vad de gjorde.

175:3.2 (1910.1) From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

175:3.3 (1910.2) The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

175:4.1 (1910.3) At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation, and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

175:4.2 (1910.4) The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

Sadducéerna, som nu kontrollerade och dominerade judarnas råd, ville göra sig av med Jesus av följande orsaker:

1. De var rädda för att den allt större folkgunst som han åtnjöt hos folkmassorna hotade att sätta den judiska nationens existens i fara genom att de romerska myndigheterna kunde tänkas blanda sig i saken.

2. Hans iver för nyordning i templet gick direkt i anfall mot deras inkomster; templets rensande kändes i deras plånböcker.

3. De kände sig ansvariga för att samhällsordningen bevarades, och de fruktade för följderna om Jesu främmande och nya lära om människornas broderskap fick ytterligare spridning.

Fariséerna hade andra motiv till att vilja se Jesus dödad. De fruktade honom emedan:

1. Han stod i effektiv opposition mot deras traditionella grepp om folket. Fariséerna var ultrakonservativa, och de var bittert förnärmade över dessa förment radikala angrepp på deras hävdvunna prestige som religionslärare.

2. De ansåg att Jesus bröt mot lagen; att han hade visat yttersta ringaktning för sabbaten och för talrika andra lagenliga och ceremoniella krav.

3. De anklagade honom för hädelse, därför att han hänsyftade på Gud som sin Fader.

4. Och nu var de gruvligt ilska på honom för den sista bittra förkastelsedom som ingick som avslutande del i hans avskedstal vilket han denna dag hade hållit i templet.

Sedan judarnas råd formellt hade beslutat om Jesu död och gett order om hans arrestering avslutades mötet denna tisdag nära midnatt efter det att de hade bestämt att mötas nästa morgon klockan tio i översteprästen Kajafas hem för att formulera de anklagelser enligt vilka Jesus skulle ställas inför rätta.

En liten grupp bland sadducéerna hade faktiskt föreslagit att de skulle göra sig av med Jesus genom lönnmord, men fariséerna vägrade definitivt att gå med på ett sådant förfarande.

Sådan var situationen i Jerusalem och bland människorna denna händelserika dag medan en väldig samling himmelska varelser svävade över denna betydelsefulla och ödesdigra scen på jorden, angelägna om att göra något för att bistå sin älskade Härskare men oförmögna att handla emedan de effektivt hölls tillbaka av sina befälhavande överordnade.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to countenance such a procedure.

175:4.15 (1911.12) And this was the situation in Jerusalem and among men on this eventful day while a vast concourse of celestial beings hovered over this momentous scene on earth, anxious to do something to assist their beloved Sovereign but powerless to act because they were effectively restrained by their commanding superiors.

Kapitel 176. Tisdagskvällen på Olivberget

⇨ 175

Urantiaboken

177 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 176

TISDAGSKVÄLLEN PÅ OLIVBERGET

Sektioner

Introduktion

1. Jerusalems förstörelse
2. Mästarens andra ankomst
3. Senare diskussion i lägret
4. Mikaelns återkomst

Introduktion

DENNA tisdagseftermiddag när Jesus och apostlarna avlägsnade sig från templet på sin väg till lägret vid Gethsemane sade Matteus, som fäste uppmärksamheten på tempelkonstruktionen: "Mästare, se vilka fina byggnader det här är. Se så massiva stenar och så vacker utsmyckning; är det möjligt att dessa byggnader skall förstöras?" Medan de gick vidare mot Olivberget sade Jesus: "Ni ser dessa stenar och detta massiva tempel; sannerligen, sannerligen säger jag er: Under dagar som snart är här kommer sten inte att stå kvar på sten; allt skall brytas ned." Dessa anmärkningar som beskrev det heliga templets förstörelse väckte apostlarnas nyfikenhet där de följde efter bakom Mästaren. De kunde inte föreställa sig att någon annan händelse än världens ände skulle kunna leda till templets fall.

För att undvika de människomassor som färdades längs Kidrondalen mot Gethsemane ville Jesus och hans medarbetare klättra en kort bit uppför Olivbergets västra sluttning och sedan följa en stig som ledde över till deras privata läger nära Gethsemane och beläget en kort bit ovanför den allmänna lägerplatsen. När de tog av från vägen som ledde vidare till Betania iakttog de templet som lystes upp av den sjunkande solens strålar. Medan de dröjde kvar på berget såg de ljusen i staden tändas och beundrade det upplysta templets skönhet, och där under fullmånens milda sken satte sig Jesus och de tolv ned. Mästaren samtalade med dem, och inom kort ställde Natanael denna fråga: "Säg oss, Mästare, hur skall vi veta när dessa händelser skall börja ske?"

1. JERUSALEMS FÖRSTÖRELSE

PAPER 176

TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction

1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

INTRODUCTION

176:0.1 (1912.1) THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: "Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?" As they went on toward Olivet, Jesus said: "You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down." These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

176:0.2 (1912.2) In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the temple, glorified by the rays of the setting sun; and while they tarried on the mount, they saw the lights of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: "Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?"

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

Som svar på Natanaels fråga sade Jesus: "Ja, jag skall berätta för er om de tider när fördärvets bågare har fyllts av detta folk, när rättvisan plötsligt faller över våra faders stad. Jag står i begrepp att lämna er; jag beger mig till Fadern. Se upp så att ingen bedrar er efter det att jag har lämnat er, ty många kommer som befriare och vilseleder många. Var inte oroliga när ni får höra om krig och rykten om krig, ty fastän allt sådant händer betyder det ännu inte slutet för Jerusalem. Låt er inte skrämmas av hungersnöd och jordbävningar. Inte heller bör ni bekymra er när ni överlämnas till civilmyndigheterna och förföljs för evangeliets skull. Ni kommer att uteslutas ur synagogan och kastas i fängelse för min skull, och en del av er kommer att dödas. När ni dras inför härskare och styresmän sker det för att ni skall vittna om er tro och visa hur orubbligt ni håller fast vid rikets evangelium. Och när ni står inför domarna, oroa er inte på förhand för vad ni skall säga, ty anden skall i den stunden lära er vad ni bör svara era motståndare. Under dessa vedermödans dagar skall till och med era egna släktingar, ledda av dem som har avvisat Människosonen, överlämna er till fängelse och död. För en tid kan ni för min skull vara hatade av alla människor, men inte heller under dessa förföljelser skall jag överge er; min ande flyr inte från er. Var tålmodiga! Tvilva inte på att rikets evangelium skall segra över alla fiender och att det till slut skall förkunnas för alla folk."

Jesus gjorde ett uppehåll medan han såg ned över staden. Mästaren insåg att avvisandet av den andliga messiasuppfattningen, beslutsamheten att envist och blint hålla fast vid idén att den förväntade befriaren hade en materiell mission att fylla, snart skulle föra judarna till en öppen konflikt med de mäktiga romerska arméerna, och att en sådan kraftmätning endast kunde resultera i en slutlig och fullständig förintelse av den judiska nationen. När hans folk förkastade hans andliga utgivning och vägrade att ta emot himlens ljus medan det så barmhärtigt sken på dem avgjorde de därmed sin undergång som ett självständigt folk med en speciell andlig mission på jorden. Även de judiska ledarna erkände senare att det var denna världsliga idé om Messias som direkt ledde till de oroligheter som till slut försakade deras undergång.

Eftersom Jerusalem skulle bli den tidiga evangelierörelsens vagga ville Jesus inte att dess lärare och förkunnare skulle förgås i den förfärliga förintelsen av det judiska folket i samband med Jerusalems förstörelse; därför gav han dessa instruktioner till sina anhängare. Jesus hade stor omsorg om att inte vissa av hans lärjungar skulle bli indragna i de snart förestående revolterna och sålunda förgås vid Jerusalems fall.

Sedan frågade Andreas: "Men Mästare, om den Heliga Staden och templet skall förstöras och du inte är här och leder oss, när skall vi överge Jerusalem?" Jesus sade: "Ni kan bli kvar i staden efter det att jag har gått bort, även under dessa tider av vedermöda och bitter förföljelse, men när ni slutligen ser Jerusalem omringat av romerska arméer, efter de falska profeternas uppror, då vet ni att dess ödeläggelse är förestående; då måste ni fly till bergen. Låt ingen som är i staden eller dess närhet stanna för att rädda något, och låt inte heller de som är utanför staden våga sig in dit. Då blir bedrävelsen stor, ty dessa dagar hämnas

176:1.1 (1912.3) In answering Nathaniel's question, Jesus said: "Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations."

176:1.2 (1913.1) Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their destruction.

176:1.3 (1913.2) Since Jerusalem was to become the cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:1.4 (1913.3) Then Andrew inquired: "But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?" Said Jesus: "You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great

hedningarna. Och sedan ni har övergett staden kommer detta olydiga folk att falla för svärdshugg och föras bort som fångar till alla nationer; och så kommer Jerusalem att trampas ned av hedningarna. Jag varnar er: låt er inte förledas under tiden fram till dess. Om någon kommer till er och säger: 'Se, här är Befriaren', eller 'Se, där är han', tro det inte, ty många falska lärare kommer att uppträda och mången kommer att vilseledas; men ni skall inte låta er förledas, ty jag har på förhand sagt er allt detta."

Apostlarna satt en lång stund tysta i månskenet medan Mästarens häpnadsväckande förutsägelser sjönk in i deras förvirrade sinnen. Och det var i överensstämmelse med just denna varning som praktiskt taget hela gruppen av troende och lärjungar flydde från Jerusalem så snart de romerska trupperna först blev synliga, och gruppen fann en säker skyddsplats norröver i Pella.

Även efter denna klart uttryckta varning tolkade många av Jesu anhängare dessa förutsägelser som en hänvisning till de förändringar som uppenbarligen skulle ske i Jerusalem då Messias återuppträdande skulle leda till att det Nya Jerusalem grundades och att staden utvidgades till att bli världens huvudstad. I sina sinnen sammanknippade dessa judar envetet förintelsen av templet med "världens ände". De trodde att detta Nya Jerusalem skulle uppta hela Palestina, att världens ände skulle följas av ett omedelbart framträdande av de "nya himlarna och den nya jorden". Det var därför inte så märkligt att Petrus sade: "Mästare, vi vet att allting försvinner när de nya himlarna och den nya jorden framträder, men hur skall vi veta när du tänker återvända för att sätta allt detta i verket?"

När Jesus hörde detta försjönk han för en stund i sina tankar och sade sedan: "Ni misstar er ständigt därför att ni alltid försöker foga den nya läran till den gamla. Ni är fast beslutna att missförstå all min undervisning; ni insisterar på att tolka evangeliet i enlighet med era etablerade trosföreställningar. Trots det skall jag försöka upplysa er."

2. MÄSTARENS ANDRA ANKOMST

Vid flera tillfällen hade Jesus gjort sådana uttalanden som fick hans åhörare att dra den slutsatsen att även om han inom kort ämnade lämna denna värld skulle han förvisso återvända för att fullborda det himmelska rikets arbete. När den övertygelsen växte hos hans anhängare att han skulle lämna dem, och efter det att han hade gått bort från denna värld, var det endast naturligt att alla troende höll hårt fast vid hans löften om att återvända. Läran om Kristi andra ankomst blev sålunda tidigt en del av de kristnas förkunneelse, och nästan varje senare generation av lärjungar har hängivet trott på denna sanning och med förtröstan sett fram emot att han en dag kommer.

Om nu dessa första lärjungar och apostlarna stod i begrepp att skiljas från sin Mästare och Lärare, hur mycket mer klamrade de sig då inte fast vid hans löfte om att återvända, och de kopplade genast samman den förutsagda förstörelsen av Jerusalem med hans utlovade andra ankomst. De fortfor att tolka hans ord på

tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, 'Behold, here is the Deliverer,' or 'Behold, there is he,' believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand."

176:1.5 (1913.4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:1.6 (1913.5) Even after this explicit warning, many of Jesus' followers interpreted these predictions as referring to the changes which would obviously occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world's capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the "end of the world." They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the "new heavens and the new earth." And so it was not strange that Peter should say: "Master, we know that all things will pass away when the new heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?"

176:1.7 (1914.1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: "You ever err since you always try to attach the new teaching to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you."

2. THE MASTER'S SECOND COMING

176:2.1 (1914.2) On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

176:2.2 (1914.3) If they were to part with their Master and Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding

detta sätt, trots att Mästaren under hela denna kväll då han undervisade dem på Olivberget gjorde sig stort besvär särskilt med att försöka förhindra just ett sådant misstag.

När Jesus fortsatte med att besvara Petrus fråga sade han: "Varför längtar ni fortfarande efter att få se Människosonen sitta på Davids tron och väntar er att judarnas materiella drömmar skall gå i uppfyllelse? Har jag inte alla dessa år sagt er att mitt rike inte är av denna värld? Allt det som ni nu ser ut över får sitt slut, men det blir samtidigt en ny början från vilken rikets evangelium går ut till hela världen och denna frälsning sprids till alla folk. Och var förvissade om att när detta rike har nått sin fulla mognad skall Fadern inte försumma att ge er en ännu högre uppenbarelse av sanningen och en ännu större uppvisning av rättfärdighet, just så som han redan har utgivit till denna värld först honom som blev mörkrets furste, sedan Adam, som följdes av Melkisedek, och i dessa dagar Människosonen. Och så kommer min Fader att fortsätta att manifestera sin barmhärtighet och visa sin kärlek även till denna mörka och onda värld. Och så kommer även jag, efter det att min Fader har försett mig med all makt och myndighet, fortsättningsvis att följa era levnadsöden och ge vägledning i rikets angelägenheter genom närvaron av min ande, som inom kort skall utgjutas över allt kött. Fastän jag sålunda kommer att vara hos er i anden, lovar jag att också någon gång återvända till denna värld där jag har levt detta köttsliga liv och ernått erfarenheten av att samtidigt ha uppenbarat Gud för människan och lett människan till Gud. Mycket snart måste jag lämna er för att ta itu med det arbete som Fadern har anförtrott i mina händer, men var vid gott mod för jag skall en dag återvända. Under tiden skall min Ande av Sanningen i ett universum trösta och leda er.

"Ni ser mig nu gestaltad i svaghet och i köttslig form, men när jag återvänder sker det med makt och styrka och i anden. Köttets öga ser Människosonen i köttslig gestalt, men endast andens öga skall se Människosonen förhärligad av Fadern och framträdande på jorden i sitt eget namn.

"Men tiden för Människosonens återkomst är känd endast i Paradisets rådsförsamlingar; inte ens himlens änglar vet när det skall ske. Ni bör emellertid förstå att när rikets evangelium har förkunnats för hela världen till frälsning för alla folk, och när tidsåldern har nått sin mognad, då sänder Fadern er en utgivning för en ny domperiod, eller också återvänder Människosonen för att avdöma tidsåldern.

"Och nu, angående Jerusalems vända och bedrövelse, som jag har talat med er om, så kommer inte ens denna vedermöda generation gå bort förrän mina ord har gått i uppfyllelse; men när det gäller tiden för Människosonens återkomst må ingen i himlen eller på jorden våga uttala sig om. Men ni måste vara visa när det gäller en tidsålders mognad; ni måste vara uppmärksamma för att urskilja tidens tecken. Ni vet att när fikonsträdet skjuter nya skott och börjar knoppas, då är sommaren nära. Likaså när världen har gått igenom den långa vintern av materiell sinnesinriktning och ni urskiljer en ny domperiods andliga vår nalkas, bör ni veta att sommartiden för ett nytt besök närmar sig.

that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

176:2.3 (1914.4) In further answer to Peter's question, Jesus said: "Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I, after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

176:2.4 (1915.1) "You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

176:2.5 (1915.2) "But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

176:2.6 (1915.3) "And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender branches and puts forth its leaves that summer is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

"Men vilken betydelse har denna undervisning som gäller ankomsten av Guds Söner? Inser ni inte att när var och en av er kallas att lägga ned sin livskamp och går genom dödens port, står ni genast inför domen och ansikte mot ansikte med de fakta som hör till en ny domperiod av tjänande i den infinite Faderns eviga plan? Det som hela världen måste möta som ett konkret faktum vid en tidsålders slut, måste ni som individer förvisso möta som en personlig erfarenhet när ni når slutet på ert naturliga liv och därigenom går vidare till att möta de förhållanden och krav som ingår i nästa uppenbarelse av Faderns evigt framåtskridande rike."

Av alla de föredrag som Mästaren höll för sina apostlar blev inget så förvirrat i deras sinnen som detta vilket hölls denna tisdagskväll på Olivberget och som behandlade de två ämnena Jerusalems förstörelse och hans egen andra ankomst. Därför blev det föga överensstämmelse mellan de senare skrivna redogörelser som byggde på minnena av vad Mästaren hade sagt vid detta mycket speciella tillfälle. När uppteckningarna följaktligen lämnade oskrivet mycket av det som sades den tisdagskvällen, uppkom många traditioner. Mycket tidigt i början av det andra århundradet blev en judisk apokalyptisk skrift om Messias, skriven av en viss Selta som var knuten till kejsar Caligulas hov, upptagen som sådan i Matteusevangeliet, och fogades senare (delvis) till Markus och Lukas uppteckningar. Det var i denna Seltas skrift som liknelsen om de tio brudtärnorna förekom. Ingen annan del av evangelieskrifterna blev någonsin lidande av en sådan förvirrande feltolkning som denna kvälls undervisning. Aposteln Johannes blev dock aldrig sålunda förvirrad.

När dessa tretton män återupptog sin färd mot lägret var de mållösa och gripna av en stark känslospänning. Judas hade slutligen bekräftat sitt beslut att överge sina medarbetare. Det var sent på kvällen när David Sebedaios, Johannes Markus och ett antal av de ledande lärjungarna välkomnade Jesus och de tolv till det nya lägret, men apostlarna ville inte sova. De ville veta mer om Jerusalems förstörelse, Mästarens avfärd och världens ände.

3. SENARE DISKUSSION I LÄGRET

När de samlades kring lägerelden, ungefär tjugo av dem, frågade Tomas: "Eftersom du skall återvända för att slutföra rikets arbete, vilken inställning bör vi ha medan du är borta i Faderns ärenden?" Jesus såg ut över dem i eldskenet och svarade:

"Och inte heller du, Tomas, förstår vad jag har sagt. Har jag inte hela denna tid lärt dig att din anknytning till riket är andlig och individuell, helt en fråga om personlig erfarenhet i anden genom trosinsikten att du är en son till Gud? Vad mer skall jag säga? Nationers undergång, imperiers sönderfall, förintelsen av icke-troende judar, tidsålders slut, till och med världens ände, vad angår allt det här den som tror detta evangelium och som har gömt sitt liv i det eviga rikets trygghet? Ni som känner Gud och tror på evangeliet har redan fått försäkran om evigt liv. Eftersom ni har levt ert

176:2.7 (1915.4) "But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom."

176:2.8 (1915.5) Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

176:2.9 (1915.6) As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedee, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of Jerusalem, the Master's departure, and the end of the world.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

176:3.1 (1916.1) As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: "Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father's business?" As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

176:3.2 (1916.2) "And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life in the surety of the eternal kingdom? You who are God-

liv i anden och för Fadern finns det ingenting som allvarligt kan bekymra er. Rikets uppbyggare, officiellt godkända medborgare i de himmelska världarna, skall inte låta sig störas av timliga omvälvningar eller oroas av jordiska omstörtningar. Vad har det för betydelse för er som tror på rikets evangelium om nationer går under, tidsåldrar slutar eller allt synligt faller sönder, eftersom ni vet att ert liv är en gåva av Sonen och att det är evigt tryggt i Fadern? Sedan ni har levt det jordiska livet i tro och burit andens frukter av rättfärdighet i form av kärleksfullt tjänande av era medmänniskor, kan ni med förtröstan se fram mot nästa steg på den eviga levnadsbanan med samma överlevnadstro som har burit er genom ert första och jordiska äventyr i sonskap till Gud.

"Varje generation av troende bör utföra sitt arbete med tanke på att Människosonen kan tänkas återkomma, precis så som varje enskild troende utför sin livsgärning med tanke på den ofrånkomliga och ständigt förestående naturliga döden. När du en gång genom tron har etablerat dig som en son till Gud behövs ingenting annat för att säkra överlevnaden. Men misstag er inte! Denna överlevnadstro är en levande tro och den frambär allt mer frukter från den gudomliga ande som först väckte tron i människans hjärta. Att ni en gång har tagit emot sonskapet i det himmelska riket räddar er inte om ni medvetet och ihärdigt tillbakavisar de sanningar som gäller den tilltagande andliga fruktgivningen hos Guds köttsliga söner. Ni som tillsammans med mig har skött Faderns angelägenheter på jorden kan även nu överge Guds rike om ni finner att ni inte älskar att tjäna mänskligheten på Faderns sätt.

"Lyssna till mig som individer och som en generation av troende när jag berättar en liknelse för er: Det fanns en gång en mäktig man som innan han gav sig ut på en lång resa till ett annat land kallade till sig alla sina betrodda tjänare och lät dem ta hand om all sin egendom. Den ene gav han fem talenter, den andre två, den tredje en, och så vidare genom hela gruppen av betrodda förvaltare, åt var och en efter hans förmåga; sedan reste han därifrån. När deras herre hade rest iväg började tjänarna arbeta för att göra vinst med den förmögenhet som hade anförtratts dem. Den som hade fått fem talenter gav sig genast iväg och gjorde affärer med dem, och snart hade han tjänat fem till. På samma sätt tjänade den som hade fått två talenter två till. Och så skaffade alla dessa tjänare vinst åt sin herre, förutom den som fick en enda talent. Han gick iväg för sig själv och grävde en grop i jorden där han gömde sin herres peng. Efter en kort tid kom tjänarnas herre oväntat tillbaka och krävde redovisning av sina förvaltare. Och när de alla hade kallats inför sin herre kom den som hade fått fem talenter med de pengar som hade anförtratts honom, lämnade fram ytterligare fem talenter och sade: 'Herre, du anförtrorde mig fem talenter att investera, och jag har nöjet att överlämna ytterligare fem talenter som jag har gjort i vinst.' Och då sade hans herre till honom: 'Väl gjort, du är en god och trogen tjänare. Du har varit trogen i det lilla; jag skall nu anförtra dig mycket att förvalta; gå genast in till glädjen hos din herre.' Sedan kom den som hade fått två talenter fram och sade: 'Herre du gav mig två talenter; se, jag har tjänat ihop två talenter till.' Och hans herre sade då till honom: 'Väl gjort, du är en god och trogen tjänare; du

knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

176:3.3 (1916.3) "Each generation of believers should carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

176:3.4 (1916.4) "As individuals, and as a generation of believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these

har också varit trogen i det lilla, och jag skall nu anförtrö dig mycket; stig du in i glädjen hos din herre. Och sedan kom den som hade fått en enda talent för att göra räkenskap. Han steg fram och sade: 'Herre, jag kände dig och insåg att du var en slug man som väntade dig vinster där du inte personligen hade arbetat; därför vågade jag inte riskera något av det som hade anförtrötts mig. Jag gömde din talent i säkerhet i jorden; här har du vad som är ditt.' Men hans herre svarade: 'Du är en slö och usel förvaltare. Med dina egna ord bekänner du att du visste att jag skulle kräva dig på redovisning med en rimlig vinst, en sådan som dina arbetsamma medtjänare idag har överlämnat. När du visste det borde du därför åtminstone ha lämnat mina pengar till bankirerna, så att jag kunde ha fått mitt eget med ränta när jag kom tillbaka.' Och sedan sade denne herre till sin överförvaltare: 'Tag ifrån denna odugliga tjänare hans enda talent och ge den åt den som har de tio talenterna.'

"Var och en som har, han skall få mer, och det i överflöd; men från den som inte har, från honom skall tas också det han har. Ni kan inte stå stilla när det gäller det eviga rikets angelägenheter. Min Fader fordrar att alla hans barn växer till sig i älskvärdhet och i kunskap om sanningen. Ni som känner dessa sanningar måste bära desto mer av andens frukter och visa en växande tillgivenhet för det osjälviska tjänandet av era medtjänare. Och kom ihåg att vad ni gör för en av mina minsta bröder, det har ni gjort för mig.

"Och så här borde ni arbeta då ni sköter Faderns angelägenheter, nu och hädanefter, även i evighet. Fortsätt tills jag kommer. Gör troget det som har anförtrötts er, och då är ni redo när döden kallar till räkenskap. Och när ni sålunda har levt till Faderns ära och Sonens tillfredsställelse, skall ni med glädje och allt större fröjd träda in i den eviga tjänsten i det evinnerliga riket."

Sanningen är levande; Sanningens Ande leder alltid ljusets barn in i nya sfärer av andlig verklighet och gudomligt tjänande. Ni får inte sanning för att kristallisera den i stadgade, trygga och vördade former. Ert uppenbarande av sanning måste så förädlas av passerandet genom er personliga erfarenhet att ny skönhet och faktiska andliga vinningar avslöjas för alla som ser era andliga frukter så att de till följd därav leds till att lovprisa Fadern som är i himlen. Endast de trogna tjänare som på detta sätt växer i kunskap om sanningen, och som därmed utvecklar en förmåga till gudomlig uppskattning av andliga realiteter, kan någonsin hoppas på att "helt gå in i glädjen hos sin Herre." Vilken bedrövlig syn att se släkte efter släkte av bekännande efterföljare till Jesus säga om sitt förvaltande av gudomlig sanning: "Här, Mästare, är den sanning du anförtröt oss för hundra eller tusen år sedan. Vi har inte förlorat något av den, vi har troget bevarat allt du gav oss, vi har inte låtit några förändringar göras i det som du lärde oss, här är den sanning du gav oss." Men ett sådant försvar, som rör sig om andlig slöhet, rättfärdigar inte den ofruktsamma sanningsförvaltaren inför Mästaren. I enlighet med den sanning som har anförtrötts i era händer kräver sanningens Mästare redovisning.

other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But his lord answered: 'You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.' And then to the chief steward this lord said: 'Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.'

176:3.5 (1917.1) "To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me.

176:3.6 (1917.2) "And so should you go about the work of the Father's business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom."

176:3.7 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to "enter fully into the joy of their Lord." What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth: "Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us." But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a reckoning.

I nästa värld ombeds ni att redogöra för era gåvor och ert förvalterskap i denna värld. Oberoende av om de medfödda förmågorna har varit få eller många måste var och en möta en rättvis och barmhärtig räkenskap. Om gåvorna används endast för själviska syften och ingen tanke ägnas den högre plikten att få ökad skörd av andens frukter, så som de manifesterar sig i allt mer omfattande tjänande av människan och dyrkan av Gud, måste sådana själviska förvaltare acceptera följderna av sitt avsiktliga val.

Hur mycket lik alla själviska dödliga var inte denna trolösa tjänare med den enda talenten när han lade skulden för sin slöhet direkt på sin herre. Hur benägen är inte människan, när hon ställs inför de misslyckanden som hon själv har orsakat, att lägga skulden på andra, ofta på dem som minst förtjänar det!

Den kvällen sade Jesus, när de var på väg till att vila för natten: "Frikostigt har ni fått ta emot, frikostigt bör ni därför ge av himlens sanning. Och när sanningen ges vidare kommer den att mångfaldigas och uppvisa den frälsande älskvardhetens tilltagande ljus att lysa, medan ni utdelar den."

4. MIKAELS ÅTERKOMST

Av all Mästarens undervisning har ingen enskild del blivit så missförstådd som hans löfte att en gång i egen person komma tillbaka till denna värld. Det är inte märkligt att Mikael är intresserad av att någon gång återvända till den planet där han som dödlig i denna värld upplevde sin sjunde och sista utgivning. Det är endast naturligt att tro att Jesus från Nasaret, nu suverän härskare över ett vidsträckt universum, är intresserad av att återvända, inte endast en utan många gånger, till den värld i vilken han levde ett så unikt liv och där han slutligen tillvann sig Faderns utgivning av obegränsad makt och myndighet i sitt universum. Urantia är för evigt en av de sju hemsfärer på vilka Mikael vann överhögheten i sitt universum.

Jesus uttryckte vid talrika tillfällen och för många individer sin avsikt att återvända till denna värld. När hans anhängare vaknade till medvetandet om att deras Mästare inte skulle komma att verka som en världslig befriare, och när de lyssnade till hans förutsägelser om Jerusalems förstörelse och den judiska nationens sönderfall, var det högst naturligt att de började koppla ihop hans utlovade återkomst med dessa katastrofala händelser. Men när de romerska arméerna jämnade Jerusalems murar med marken, förintade templet och skingrade judarna i Judéen, och Mästaren fortfarande inte uppenbarade sig i makt och härlighet började hans anhängare formulera den tro som till slut sammankopplade Kristi andra ankomst med tidsålderns slut, rentav med världens ände.

Jesus lovade göra två saker efter det att han hade stigit upp till Fadern och sedan all makt i himlen och på jorden hade satts i hans händer. För det första lovade han att sända i sitt ställe en annan lärare, Sanningens Ande, till världen; och detta gjorde han på den första pingstdagen. För det andra lovade han definitivt sina anhängare att han en gång personligen skulle återvända till denna värld. Men han sade inte hur, var eller när han igen tänkte besöka denna planet, där han hade upplevt sin utgivning i köttslig gestalt. Vid ett tillfälle antydde han

176:3.8 (1918.1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

176:3.9 (1918.2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

176:3.10 (1918.3) Said Jesus that night as they went to their rest: "Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it."

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:4.1 (1918.4) Of all the Master's teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he experienced his seventh and last bestowal, as a mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father's unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:4.2 (1918.5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:4.3 (1918.6) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he

att medan det köttsliga ögat hade sett honom när han levde här i köttslig gestalt, skulle han vid sin återkomst (åtminstone vid ett av hans möjliga besök) kunna ses endast med den andliga trons öga.

Många av oss är benägna att tro att Jesus kommer att återvända till Urantia många gånger under de kommande tidsåldrarna. Vi har inte hans uttryckliga löfte om att göra dessa besök vid flera tillfällen, men det förefaller högst sannolikt att han som bland sina universumtitlar även har beteckningen Urantias Planetprins många gånger kommer att besöka den värld vars erövrande förlänade honom en så enastående titel.

Vi tror helt fullt och fast att Mikael igen kommer i egen person till Urantia, men vi har inte någon som helst uppfattning om när eller på vilket sätt han väljer att komma. Bestäms tidpunkten för hans andra advent till jorden så att den inträffar i samband med den avslutande domen över den nuvarande tidsåldern, antingen med eller utan ett därtill anslutet framträdande av en Administratörson? Kommer han i samband med avslutandet av någon senare tidsålder på Urantia? Kommer han oanmäld som en enskild händelse? Vi vet inte. Endast en sak är vi säkra på, nämligen att när han faktiskt återvänder kommer hela världen sannolikt att veta om det, ty han måste komma som den suprema härskaren över ett universum och inte som en okänd baby i Betlehem. Men om varje öga skall se honom, och om endast andliga ögon skall urskilja hans närvaro, då måste hans ankomst länge uppskjutas.

Det är därför klokt av er att åtskilja Mästarens personliga återkomst till jorden från alla bestämda händelser eller fasta epoker. Vi är säkra på endast en sak: Han har lovat återvända. Vi har ingen uppfattning om när han tänker infria sitt löfte eller i vilket sammanhang. Så vitt vi vet kan han framträda på jorden vilken dag som helst, och det kan hända att han inte kommer förrän tidsålder efter tidsålder har gått och blivit vederbörligen avdömd av hans medarbetande Söner i Paradiskåren.

Mikaels andra advent till jorden är en händelse som har ett oerhört stort känslovärde för både mellanvarer och människor, men i övrigt har den ingen direkt betydelse för mellanvarelserna och för människorna ingen större praktisk betydelse än den naturliga dödens högst vanliga händelse, vilken så plötsligt kastar den dödliga människan in i den omedelbara omfamningen av den följd av universumhändelser som direkt leder fram till denne samme Jesus, den suveräne härskaren över vårt universum. Ljusets barn är alla bestämda för att se honom, och det har ingen större betydelse huruvida vi beger oss till honom eller om det så råkar sig att han först kommer till oss. Var därför alltid redo att välkomna honom på jorden, liksom han är redo att välkomna er i himlen. Vi ser med förtröstan fram mot hans lysande framträdande, även vid upprepade tillfällen, men vi är helt okunniga om hur, när, eller i vilket sammanhang han kommer att framträda.

intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:4.4 (1919.1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

176:4.5 (1919.2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some subsequent Urantian age? Will he come unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence, then must his advent be long deferred.

176:4.6 (1919.3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

176:4.7 (1919.4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no immediate moment to midwayers and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

Kapitel 177. Onsdagen — vilodagen

⇨ 176

Urantiaboken

178 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 177

ONSDAGEN — VILODAGEN

Sektioner

Introduktion

1. En dag ensam med Gud
2. Barndomstiden i hemmet
3. Dagen i lägret
4. Judas och överstepräster
5. Den sista sällskapsstunden

PAPER 177

WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction

1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

Introduktion

NÄR arbetet med att undervisa folket inte var överhängande hade Jesus och hans apostlar för vana att varje onsdag vila ut från sina ansträngningar. Denna speciella onsdag åt de frukost något senare än vanligt, och det låg en illavarslande tystnad över lägret. Det yttrades inte många ord under första hälften av detta morgonmål. Till sist sade Jesus: "Jag vill att ni vilar idag. Tag tid på er att tänka över allt som har hänt sedan vi kom till Jerusalem och meditera över det som är just förestående, det som jag klart och tydligt har berättat för er om. Försäkra er om att sanningen består i era liv och att ni varje dag växer till er i älskvardhet."

Efter frukosten informerade Mästaren Andreas att han ämnade vara frånvarande den dagen och föreslog att apostlarna skulle få tillbringa sin tid efter eget gottfinnande, utom att de under inga omständigheter fick bege sig innanför Jerusalems portar.

När Jesus gjorde sig redo att ensam vandra upp till bergskullarna kom David Sebedaios fram till honom och sade: "Du vet mycket väl, Mästare, att fariséerna och styresmännen strävar efter att förgöra dig, men trots det är du redo att ensam gå upp till bergen. Det är dåraktigt att göra så; jag sänder därför med dig tre män som är väl rustade att se till att du inte råkar ut för något ont." Jesus granskade de tre välbeväpnade och robusta galiléerna och sade till David: "Du menar väl, men du misstar dig då du inte förstår att Människosonen inte behöver någon som försvarar honom. Ingen lägger hand på mig före den stund då jag är redo att lägga ner mitt liv i överensstämmelse med Faderns vilja. Dessa män får inte följa med mig. Jag vill gå ensam, så att jag kan kommunicera med Fadern."

INTRODUCTION

^{177:0.1 (1920.1)} WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: "I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace."

^{177:0.2 (1920.2)} After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

^{177:0.3 (1920.3)} When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: "You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you." Jesus looked over the three well-armed and stalwart Galileans and said to David: "You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father's will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father."

När de hörde dessa ord drog sig David och hans beväpnade vakter tillbaka; men just då Jesus ensam var på väg kom Johannes Markus fram med en liten korg, som innehöll mat och vatten, och påpekade att om Jesus tänkte vara borta hela dagen kunde han bli hungrig. Mästaren log mot Johannes och sträckte ut handen för att ta emot korgen.

1. EN DAG ENSAM MED GUD

När Jesus skulle ta lunchkorgen från Johannes hand dristade sig den unge mannen att säga: "Men Mästare, du kan tänkas sätta ned korgen när du går åt sidan för att be och sedan fortsätta utan den. Dessutom, om jag går med för att bära maten, skulle du vara friare att dyrka Gud, och det är säkert att jag håller mig tyst. Jag skall inte ställa några frågor, och jag väntar med korgen medan du går avsides för dig själv för att be."

Medan Johannes höll sitt lilla tal, vars våghalsighet förvånade några av dem som stod i närheten och hörde det, var han modig nog att hålla fast vid korgen. Där stod de, både Johannes och Jesus, och höll i korgen. Kort efteråt släppte Mästaren taget, såg på pojken och sade: "Eftersom du av hela ditt hjärta vill gå med mig, skall det inte nekas dig. Vi skall vandra iväg för oss själva och ha en trevlig tid tillsammans. Du får fråga mig om vad som helst som dyker upp i ditt hjärta, och vi skall trösta och stödja varandra. Du kan börja med att bära maten, och när du blir trött skall jag hjälpa dig. Följ du med mig."

Jesus återvände inte till lägret den kvällen förrän efter solnedgången. Mästaren tillbringade den sista lugna dagen på jorden med att umgås med denne sanningshungrande yngling och med att tala med sin Paradisfader. Händelsen har blivit känd i höjden som "dagen som en ung man tillbringade med Gud i bergen." Detta tillfälle exemplifierar för evigt Skaparens villighet till gemenskap med den skapade. Även en yngling kan, om det verkligen är hjärtats högsta önskan, bli uppmärksam av ett universums Gud och få njuta av hans kärleksfulla sällskap, faktiskt få uppleva den oförglömliga hänförelsen av att få vara ensam med Gud i bergen, och en hel dag. Sådan var Johannes Markus unika erfarenhet denna onsdag på bergskullarna i Judéen.

Jesus umgicks mycket med Johannes och talade fritt om denna världs och nästa världs angelägenheter. Johannes berättade för Jesus hur ledsen han var att han inte hade varit tillräckligt gammal för att bli en av apostlarna och uttryckte sin stora uppskattning för att han hade fått följa med dem allt sedan de först predikade vid övergångsstället över Jordanfloden nära Jeriko, med undantag för färden till Fenicien. Jesus varnade ynglingen att inte låta sig nedslås av de förestående händelserna och försäkrade honom att han skulle växa upp till en mäktig budbärare i riket.

Johannes Markus fascinerades av minnet av denna dag med Jesus i bergen, men han glömde aldrig Mästarens sista uppmaning just innan de skulle återvända till lägret vid Getsemane, då Mästaren sade: "Nå väl, Johannes, vi har haft trevligt tillsammans, en verklig vilodag, men se till att du inte berättar för någon om vad jag har berättat för dig." Och Johannes Markus

177:0.4 (1920.4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:1.1 (1920.5) As Jesus was about to take the lunch basket from John's hand, the young man ventured to say: "But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray."

177:1.2 (1920.6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: "Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me."

177:1.3 (1921.1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as "the day which a young man spent with God in the hills." Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme, can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

177:1.4 (1920.8) Jesus visited much with John, talking freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he had not been old enough to be one of the apostles and expressed his great appreciation that he had been permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master's final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: "Well, John, we have had a good visit, a real day of rest, but see to it that you tell no man the things which I told you." And John Mark never did reveal anything that

avslöjade aldrig något om vad som hade hänt den dagen som han tillbringade med Jesus i bergen.

Under de få återstående timmarna av Jesu jordiska liv lät Johannes Markus aldrig Mästaren komma utom synhåll för en lång stund. Alltid höll sig ynglingen gömd i närheten; han sov endast när Jesus sov.

2. BARNDOMSTIDEN I HEMMET

Under loppet av denna dags samvaro med Johannes Markus tillbringade Jesus en ansenlig tid med att jämföra deras erfarenheter under den tidiga barndomen och senare under pojkåren. Fastän Johannes föräldrar hade mer av denna världs ägodelar än Jesu föräldrar, hade de mycket lika erfarenheter under sina pojkår. Jesus sade mycket sådant som hjälpte Johannes att bättre förstå sina föräldrar och andra medlemmar av sin familj. När pojken frågade Mästaren hur denne kunde veta att han skulle växa upp till att bli "en mäktig budbärare i Guds rike", sade Jesus:

"Jag vet att du kommer att visa dig trogen rikets evangelium därför att jag kan lita på din nuvarande tro och kärlek när dessa egenskaper är grundade på i en sådan fostran som du fick under dina barnaår i hemmet. Du har vuxit upp i ett hem där föräldrarna hyser en uppriktig tillgivenhet för varandra, och därför har du inte fått för mycket kärlek, vilket kunde ha gett dig en skadligt hög uppfattning om din egen betydelse. Inte heller har din personlighet blivit förvriden till följd av att dina föräldrar kärlekslöst skulle ha manipulerat mot varandra för att vinna ditt förtroende och din lojalitet. Du har blivit delaktig av en sådan föräldrakärlek som säkrar ett sunt självförtroende och fostrar normala trygghetskänslor. Men du har också haft lyckan att dina föräldrar har haft både visdom och kärlek; och det var visdomen som fick dem att undanhålla dig de flesta former av efterlåtenhet och många lyxvaror som kan köpas med förmögenhet när de i stället sände dig till synagogskolan tillsammans med dina lekkamrater i grannskapet. Och de såg också till att du fick lära dig hur man lever i denna värld, genom att tillåta dig att få ha egna förstahandserfarenheter. Du kom över till Jordanfloden, där vi predikade och Johannes lärjungar döpte, tillsammans med din unge vän Amos. Ni ville båda åtfölja oss. När ni återvände till Jerusalem gav dina föräldrar sitt tillstånd. Amos föräldrar nekade; de höll av sin son så mycket att de nekade honom den välsignade erfarenhet som du har haft, även en sådan som du har idag. Genom att rymma hemifrån kunde Amos ha förenat sig med oss, men då hade han sårat kärleken och offrat lojaliteten. Även om en sådan kurs hade varit ett klokt val, hade det varit ett förskräckligt pris att betala för erfarenhet, självständighet och frihet. Visa föräldrar, sådana som dina, ser till att deras barn inte behöver såra kärleken eller kväva lojaliteten för att utveckla självständigheten och njuta av en upplivande frihet när de har vuxit upp till din ålder.

"Kärleken, Johannes, är den högsta realiteten i universum när den utges av allvisa varelser, men den är en farlig och ofta delvis självisk egenskap så som den manifesteras i livet hos dödliga föräldrar. När du gifter dig och får egna barn att fostra, försäkra dig om att din kärlek styrs av visdom och leds av förnuft.

transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus' earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day's visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John's parents possessed more of this world's goods than had Jesus' parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a "mighty messenger of the kingdom," Jesus said:

177:2.2 (1921.6) "I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents' loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John's disciples baptized, with your young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos's parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:2.3 (1922.1) "Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish trait as it is manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

"Din unge vän Amos tror på rikets evangelium precis lika mycket som du, men jag kan inte helt lita på honom; jag är inte säker på vad han kommer att göra under de år som kommer. Hans barndomsliv i hemmet var inte sådant att det skulle ge upphov till en helt pålitlig person. Amos är alltför mycket lik en av apostlarna som inte fick en normal, kärleksfull och vis fostran i hemmet. Hela ditt senare liv blir lyckligare och pålitligare därför att du tillbringade dina första åtta år i ett normalt och välordnat hem. Du har en stark och fast karaktär därför att du växte upp i ett hem där kärlek rådde och visdom styrde. En dylik fostran i barndomen medför en sådan typ av lojalitet som försäkrar mig att du slutför det som du har börjat med.

I mer än en timme fortgick denna diskussion mellan Jesus och Johannes om livet i hemmet. Mästaren fortsatte med att förklara för Johannes hur barnet är helt beroende av sina föräldrar och det tillhörande hemlivet, för alla sina tidigaste uppfattningar om allt intellektuellt, socialt, moraliskt och även andligt, eftersom familjen för det lilla barnet representerar allt det som barnet till en början kan veta om såväl mänskliga som gudomliga relationer. Barnet måste få sina första intryck av universum från moderns omsorg. Barnet är helt beroende av sin jordiske far för sina första idéer om den himmelske Fadern. Barnets senare liv blir lyckligt eller olyckligt, lätt eller svårt, beroende på dess tidiga mentala och emotionella liv, som betingas av dessa sociala och andliga relationer i hemmet. En människas hela senare liv påverkas enormt av vad som händer under de allra första levnadsåren.

Vi tror uppriktigt att evangeliet enligt Jesu undervisning vilket ju bygger på förhållandet mellan far och barn, knappast kan få ett världsomfattande mottagande förrän den tid kommer då hemlivet hos de nutida civiliserade folken omfattar mer kärlek och mer visdom. Trots det att föräldrarna i det tjugonde århundradet besitter storartad kunskap och mer sanning för att förbättra hemlivet och förädla hemlivet, kvarstår det faktum att mycket få nutida hem är lika bra ställen för att uppfostra pojkar och flickor som Jesu hem i Galiléen och Johannes Markus hem i Judéen var, även om accepterandet av Jesu evangelium kommer att leda till att hemlivet genast förbättras. Det kärleksfulla livet i ett vist hem och den lojala tillgivenheten för en sann religion utövar ett djupgående ömsesidigt inflytande på varandra. Ett sådant hemliv förhöjer religionen, och genuin religion förhålligalltid hemmet.

Det är sant att många av de förkastliga utvecklingshämmande inflytelserna och andra inskränkande särdrag i dessa forntida judiska hem praktiskt taget har eliminerats från många av de bättre ordnade moderna hemmen. Det finns förvisso mer spontan obundenhet och långt större personlig frihet, men denna frihet tyglas inte av kärlek, motiveras inte av lojalitet och styrs inte av en förnuftig disciplin baserad på visdom. Så länge vi lär barnet att be: "Fader vår som är i himlen", vilar ett enormt ansvar på alla jordiska fäder att så leva och ordna sina hem att ordet fader blir värdigt inneslutet i sinne och hjärta hos alla växande barn.

177:2.4 (1922.2) "Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun."

177:2.5 (1922.3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy, easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few years of existence.

177:2.6 (1922.4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea, albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

177:2.7 (1923.1) It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. DAGEN I LÄGRET

3. THE DAY AT CAMP

Apostlarna tillbringade det mesta av denna dag med att vandra omkring på Olivberget och umgås med de lärjungar som hade slagit läger tillsammans med dem, men tidigt på eftermiddagen blev de mycket angelägna om att få se Jesus återvända. När dagen framskred blev de allt mer ängsliga för hans säkerhet; de kände sig uteslagna ensam utan honom. Under hela dagen förekom mycket diskuterande huruvida Mästaren borde ha tillåtits att vandra iväg ensam upp till bergen, åtföljd endast av en springpojke. Fast ingen öppet uttryckte sina tankar om det, fanns det inte någon bland dem, utom Judas Iskariot, som inte önskade sig i Johannes Markus ställe.

Ungefär mitt på eftermiddagen höll Natanael sitt tal om "Den högsta önskan" till omkring ett halvt dussin apostlar och lika många lärjungar, och talet slutade med orden: "Det som är felet med de flesta av oss är att vi endast är halvhjärtade. Vi älskar inte Mästaren så som han älskar oss. Om vi alla hade velat följa med honom lika mycket som Johannes Markus, så hade han säkert tagit med oss allesammans. Vi stod vid sidan om medan pojken gick fram till Mästaren och erbjöd honom korgen, men när Mästaren tog tag i den ville pojken inte släppa den. Och så lämnade Mästaren oss här medan han vandrade iväg till bergen med korg, pojke och allt."

Vid fyrtiden på eftermiddagen kom löpare till David Sebedaios med bud från hans mor i Betsaida och från Jesu mor. Flera dagar tidigare hade David kommit till den slutsatsen att överstepräster och styresmännen skulle komma att döda Jesus. David visste att de var fast beslutna att förgöra Mästaren, och han var ganska övertygad om att Jesus varken tänkte utöva sin gudomliga makt för att rädda sig eller tillåta sina anhängare att använda våld för att försvara honom. När han hade dragit dessa slutsatser skickade han skyndsamt en budbärare till sin mor och uppmanade henne att genast komma till Jerusalem och att ta med sig Jesu mor Maria och alla medlemmar av Jesu familj.

David's mor gjorde som hennes son bad, och nu kom löparna tillbaka till David med budet att hans mor och Jesu hela familj var på väg till Jerusalem och väntades vara framme sent följande dag eller mycket tidigt morgonen därpå. Eftersom David gjorde detta på eget initiativ tyckte han att det var bäst att hålla saken för sig själv. Han berättade därför inte för någon att Jesu familj var på väg till Jerusalem.

Kort efter middagstiden anlände över tjugo av de greker som hade sammanträffat med Jesus och de tolv i hemmet hos Josef av Arimathea till lägret, och Petrus och Johannes tillbringade flera timmar i sammanträde med dem. Dessa greker, åtminstone några av dem, var mycket avancerade i kunskapen om riket, ty de hade undervisats av Rodan från Alexandria.

Efter att Jesus hade återvänt till lägret samtalade han den kvällen med grekerna, och hade det inte varit för att ett sådant förfarande storligen skulle ha upprört hans apostlar och många av hans ledande lärjungar, så hade han ordinerat dessa tjugo greker, på samma sätt som de sjuttio tidigare.

Medan allt detta försiggick i lägret var överstepräster och de äldste i Jerusalem förvånade över att Jesus inte återvände för att tala till

177:3.1 (1923.2) The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's place.

177:3.2 (1923.3) It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all. We stood by while the lad approached the Master and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all."

177:3.3 (1923.4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Bethsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

177:3.4 (1923.5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

177:3.6 (1924.2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

177:3.7 (1924.3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had

folkmassorna. Visserligen hade Jesus föregående dag, när han lämnade templet, sagt: "Jag lämnar ert hus övergivet och öde åt er." Men de kunde inte förstå varför han ville avstå från den stora fördel som han hade byggt upp i den vänligt sinnade inställningen hos människomassorna. Samtidigt som de var rädda för att han skulle sätta igång ett upplopp bland folket hade Mästarens sista ord till folksamlingen varit en uppmaning till människorna att på alla rimliga vis foga sig efter behörigheten hos dem "som sitter på Moses stol". Men det var en jättig dag i staden när de samtidigt förberedde sig för påsken och finslipade sina planer på att ta livet av Jesus.

Det var inte många människor som besökte lägret, ty dess etablerande hade hållits som en välbevarad hemlighet av alla som visste att Jesus tänkte stanna där i stället för att varje kväll vandra ut till Betania.

4. JUDAS OCH ÖVERSTEPRÄSTERNA

Kort efter det att Jesus och Johannes Markus hade lämnat lägret försvann Judas Iskariot från sina bröder och återvände först sent på eftermiddagen. Trots att hans Mästare uttryckligen hade bett apostlarna att inte gå in i Jerusalem skyndade denne förvirrade och missbelåtna apostel hastigt iväg för att hinna till sitt överenskomna möte med Jesu fiender i den ledande översteprästen Kajafas hem. Detta var ett informellt möte av judarnas råd och hade utsatts till kort efter klockan tio den morgonen. Mötet var sammankallat för att diskutera arten av de anklagelser som skulle anföras mot Jesus och för att bestämma vilket förfaringssätt de skulle begagna sig av då de tog honom inför de romerska myndigheterna för att få den nödvändiga bekräftelsen från civilmyndigheterna på den dödsdom som de redan hade avkunnat över honom.

Föregående dag hade Judas avslöjat för några av sina släktingar och för vissa sadducéervänner till sin fars familj att han hade kommit till den slutsatsen att medan Jesus var en välmående drömmare och idealist, så var han däremot inte Israels efterlängtnade befriare. Judas meddelade att han mycket gärna ville finna något sätt att diskret dra sig tillbaka från hela rörelsen. Hans vänner försäkrade honom smickrande att hans tillbakadragande skulle hälsas av judarnas styresmän som en stor händelse, och att ingenting då skulle vara för bra för honom. De fick honom att tro att han genast skulle få ta emot stora ärebetygelser från judarnas råd, och att han slutligen skulle vara i den ställningen att han kunde utplåna skamfläcken från sitt välment men "olyckliga samröre med olärd galiléer."

Judas kunde inte riktigt tro att Mästarens mäktiga gärningar hade utförts med djävulsprinsens kraft, men han var nu helt övertygad om att Jesus inte skulle komma att utöva sin makt för självupphöjelse. Han var till slut övertygad om att Jesus skulle låta judarnas styresmän ta livet av honom, och han kunde inte uthärda den förödmjukande tanken att identifieras med en rörelse som var dömd till nederlag. Han vägrade att överväga ett uppenbart misslyckande. Han hade en ingående förståelse av Mästarens robusta karaktär och skärpan i hans majestätiska och barmhärtiga sinne, men trots det fann han ett visst nöje i att hysa, om ock endast delvis, en av hans släktingars antydning om att Jesus, samtidigt som han var en välmående fanatiker,

said, "I leave your house to you desolate." But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master's last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those "who sit in Moses' seat." But it was a busy day in the city as they simultaneously prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

177:3.8 (1924.4) Not many people came to the camp, for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

177:4.1 (1924.5) Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iskariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master's specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus' enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o'clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

177:4.2 (1924.6) On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father's family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but "unfortunate association with untaught Galileans."

177:4.3 (1924.7) Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last convinced that Jesus would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was

antagligen inte var helt vid sina sinnens fulla bruk, att han alltid hade förefallit att vara en underlig och missförstådd person.

Nu som aldrig förr märkte Judas också att han höll på att bli märkligt förnärad över att Jesus aldrig hade utnämnt honom till en mer ärofull ställning. Hela tiden hade han uppskattat äran av att vara apostlarnas skattmästare, men nu började han känna det som om han inte var uppskattad, att hans talanger inte erkändes. Han drabbades plötsligt av förmälselse över att Petrus, Jakob och Johannes hade getts äran av nära samvaro med Jesus, och nu då han var på väg till den ledande översteprästens hem var han inriktad på att ta hämnd på Petrus, Jakob och Johannes mer än han var upptagen av någon tanke på att förråda Jesus. Men ovanför allt annat började just då en ny och dominerande tanke göra sig gällande i hans medvetande: han hade gett sig ut för att skaffa sig ära, och om det kunde ske samtidigt med att han fick hämnd på dem som hade bidragit till hans största besvikelse i livet, så var det bara bättre. En förfärlig komplott av förvirring, stolthet, förtvivlan och beslutsamhet fick honom i sitt våld. Sålunda bör det vara klart att det inte var för pengars skull som Judas då var på väg till Kajafas hem för att komma överens om att förråda Jesus.

När Judas närmade sig Kajafas hem hade han fattat sitt slutliga beslut att lämna Jesus och sina medapostlar. Då han sålunda hade bestämt sig för att överge himmelrikets sak var han inställd på att lägga beslag på så mycket som möjligt av den heder och ära som han hade tänkt skulle en gång bli hans när han först identifierade sig med Jesus och rikets nya evangelium. Alla apostlarna hade en gång delat den ambitionen med Judas, men med tiden lärde de sig att beundra sanningen och älska Jesus, åtminstone mer så än Judas gjorde.

Förrädaren presenterades för Kajafas och de judiska styresmännen av sin kusin, som förklarade att Judas, efter att ha insett sitt misstag i att låta sig vilseledas av Jesu listiga lära, hade kommit till det ställe där han offentligt och formellt ville avsäga sig sin förbindelse med denne gallié och samtidigt be om att återfå sina judiska bröders förtroende och bli återupptagen i deras gemenskap. Judas talesman fortsatte med att förklara att Judas insåg att det vore bäst för freden i Israel om Jesus togs i fängsligt förvar, och att som tecken på sin sorg över att ha deltagit i en sådan vilsegången rörelse och som bevis på sin uppriktighet då han nu återgick till Moses läror, hade han nu kommit för att erbjuda sig till judarnas råd som den som kunde ordna det så med den kapten som hade arresteringsordern för Jesus, att denne kunde arresteras utan att väcka uppseende, varvid man undvek all fara för att folkmassorna blev upproriska eller att det blev nödvändigt att uppskjuta hans arresterande till efter påsken.

När Judas kusin hade slutat tala presenterade han Judas, som steg fram nära den ledande översteprästen och sade: "Allt vad min kusin har lovat vill jag göra, men vad är ni villiga att ge mig för denna tjänst?" Judas tycktes inte märka det uttryck av förakt, rentav avsky, som blev synligt i ansiktet på den hårdhjärtade och fåfänge Kajafas; Judas hjärta var alltför mycket inställt på självförhärmande och längtan efter självupphöjelsens tillfredsställelse.

probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and misunderstood person.

177:4.4 (1925.1) And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:4.5 (1925.2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:4.6 (1925.3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean brethren. This spokesman for Judas went on to explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his arrest until after the Passover.

177:4.7 (1925.4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: "All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?" Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

Sedan såg Kajafas ned på förrädaren medan han sade: "Judas, gå du till vaktkaptenen och arrangera med den officeren så att din Mästare förs till oss antingen ikväll eller i morgonkväll, och när du har levererat honom i våra händer skall du få din belöning för denna tjänst." När Judas hörde detta avlägsnade han sig genast från överstepräster och styresmännen och underhandlade med kaptenen för tempelvakten om det sätt på vilket Jesus skulle arresteras. Judas visste att Jesus då var borta från lägret och hade ingen aning om när Jesus skulle återvända den kvällen. Därför kom de sinsemellan överens om att Jesus skulle arresteras nästa kväll (på torsdagen) efter det att folket i Jerusalem och alla de gästande pilgrimerna hade dragit sig tillbaka för natten.

Judas återvände till sina kamrater i lägret berusad av sådana tankar om storhet och ära som han inte hade haft på mången dag. Han hade anslutit sig till Jesus i hopp om att en dag bli en storman i det nya riket. Till sist insåg han att det inte skulle bli något sådant nytt rike som han hade väntat sig. Men han glädde sig åt att vara så skarpsinnig att han kunde byta ut sin besvikelse över att inte vinna ära i det förväntade nya riket mot en ära och belöning som omedelbart kunde förverkligas inom den gamla ordningen, som han nu trodde skulle fortleva och som han var säker på skulle förgöra Jesus och allt vad han stod för. Till sitt slutliga motiv när det gäller den medvetna avsikten var Judas förräderi mot Jesus en feg handling utförd av en självisk desertör vars enda tanke var hans egen säkerhet och upphöjelse, oberoende av vad hans beteende kunde leda till för hans Mästare och hans tidigare medarbetare.

Men det var alltid just så här. Judas hade länge hängett sig åt dessa avsiktliga ihärdiga, själviska och hämndlystna tankar som gjorde att dessa hatfyllda och onda begär efter hämnd och illojalitet progressivt byggdes upp i hans sinne och hystes i hans hjärta. Jesus älskade och litade på Judas just så som han älskade och litade på de övriga apostlarna, men Judas lyckades inte utveckla en lojal tillit och uppleva en helhjärtad kärlek i gengäld. Hur farlig kan inte ambitionen bli när den en gång helt förenas med egennyttan och i högsta grad motiveras av en tjurskallig och länge undertryckt hämndlystnad! Hur krossande kan inte besvikelsen i livet vara för de oförståndiga människor som, när de fäster sin blick på de skugglika och flyktiga lockelserna i tiden, blir blinda för de högre och verkligare vinningarna i form av evigt bestående uppnåenden av de eviga världarnas gudomliga värden och sanna andliga realiteter. Judas längtade i sitt sinne efter världslig ära och började älska detta begär av hela sitt hjärta. De övriga apostlarna längtade likaså i sitt sinne efter samma världsliga ära, men i sina hjärtan älskade de Jesus och gjorde sitt bästa för att lära sig att älska de sanningar som han lärde dem.

Judas insåg det inte då, men i sitt undermedvetna hade han kritiserat Jesus allt sedan Herodes lät halshugga Johannes Döparen. Djupt nere i sitt hjärta kände sig Judas alltid sårad över att Jesus inte räddade Johannes. Man bör inte glömma att Judas hade varit lärjunge till Johannes innan han blev anhängare till Jesus. Alla dessa ansamlingar av mänskligt agg och bitter besvikelse, som Judas hade lagrat i sin själ under hatets kåpa, var nu väl organiserade i hans undermedvetna sinne och färdiga att dyka upp och sluka honom så snart han vågade skilja sig från sina

^{177:4.8 (1926.1)} And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: "Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service." When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

^{177:4.9 (1926.2)} Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

^{177:4.10 (1926.3)} But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

^{177:4.11 (1926.4)} Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate

bröders stödjande inflytande och samtidigt utsätta sig för Jesu fienders sluga antydningar och subtila åtlöje. Varje gång Judas lät sina förhoppningar stiga till skyarna och Jesus sedan gjorde eller sade något som slog dem i spillror, blev det alltid kvar ett ärr av bitter förtrytelse i Judas hjärta. När dessa ärr blev allt fler förlorade det så ofta sårade hjärtat snart all verklig tillgivenhet för den som hade orsakat denna obehagliga erfarenhet för en välmående men feg och självcentrerad personlighet. Judas insåg det inte, men han var en feg stackare. Följaktligen var han alltid benägen att tillskriva Jesus feghet som motiv för att Jesus så ofta vägrade att gripa makt eller ära när de uppenbarligen var så lätt-tillgängliga för honom. Varje dödlig människa vet mycket väl hur även den kärlek, som en gång var äkta, kan genom besvikelse, svartsjuka och länge närd förtrytelse till slut förbytas till verkligt hat.

Äntligen kunde överstepräster och de äldste andas ut i några timmar. De behövde inte arrestera Jesus i offentligheten, och då de i förrädaren Judas hade fått en bundsförvant, var det en försäkring mot att Jesus kunde fly från deras domkrets, vilket han så många gånger tidigare hade gjort.

5. DEN SISTA SÄLLSKAPSTUNDEN

Eftersom det var onsdag var den kvällen i lägre vikt för sällskaplig samvaro. Mästaren försökte muntra upp sina nedslagna apostlar, men det var närapå omöjligt. De började alla inse att förvirrande och förkrossande händelser var nära förestående. De kunde inte vara glada av sig ens när Mästaren berättade om deras år av händelserik och kärleksfull samvaro. Jesus frågade ingående hur det förhöll sig med alla apostlars familjer, och medan han vände blicken mot David Sebedaios frågade han om någon nyligen hade hört något från hans mor, hans yngsta syster eller övriga medlemmar av hans familj. David såg ned på sina fötter då han var rädd för att svara.

Det var vid detta tillfälle Jesus varnade sina anhängare att inte räkna med folkmassans stöd. Han återupplivade i minnet deras erfarenheter i Galiléen, när tid efter annan stora folkmassor entusiastiskt hade följt med dem och sedan lika ivrigt hade vänt sig mot dem och återgått till sitt tidigare sätt att tro och leva. Sedan sade han: "Och därför skall ni inte låta er bedras av de stora skaror som hörde oss i templet och som föreföll att tro vår förkunnelse. Dessa folkmassor lyssnar till sanningen och tror den ytligt i sitt sinne, men få av dem låter sanningens ord sjunka ned i hjärtat och slå levande rot. De som känner till evangeliet endast i sina sinnen, men som inte har erfart det i sina hjärtan, dem kan man inte lita på för stöd när de verkliga svårigheterna börjar. När judarnas styresmän kommer överens om att förgöra Människosonen, och när de enhälligt slår till, får ni se folkmassan antingen fly i förfäran eller bara stå och se på under tyst förvåning, medan dessa galna och förblindade styresmän för evangeliesanningens lärare till döden. Och sedan, när motgångar och förföljelser kommer över er, kommer ytterligare andra som ni tror älskar sanningen att skingras, och en del kommer att avsäga sig evangeliet och överge er. En del som har stått oss mycket nära har redan beslutat sig för att

himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

177:4.12 (1927.1) At last the chief priests and elders could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. THE LAST SOCIAL HOUR

177:5.1 (1927.2) Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zebedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

177:5.2 (1927.3) This was the occasion of Jesus' warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: "And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with living roots. Those who know the gospel only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up

desertera. Ni har idag vilat för att förbereda er för de tider som nu är inpå oss. Vaka därför och be att ni i morgon stärks för de dagar som ligger just framför oss."

Atmosfären i lägret var laddad med en oförklarlig spänning. Tysta budbärare kom och gick och talade endast med David Sebedaios. Innan kvällen var över visste några att Lasaros hastigt hade gett sig på flykt från Betania. Johannes Markus var illavarslande tystlåten efter återkomsten till lägret, trots att han hade tillbringat en hel dag i Mästarens sällskap. Varje försök att få honom att tala visade endast klart att Mästaren hade bett honom att inte säga något.

Även Mästarens goda humör och hans ovanliga sällskaplighet skrämde dem. De kände alla det säkra närmandet av den förfärliga isoleringen, som de förstod att med förkrossande plötslighet och oundviklig skräck höll på att sänka sig över dem. De anade vagt vad som närmade sig, och ingen kände sig redo att möta prövningen. Mästaren hade varit borta hela dagen; de hade saknat honom oerhört mycket.

Denna onsdagskväll nådde deras andliga tillstånd sin lägsta nivå före Mästarens faktiska dödsstund. Fastän nästa dag var en dag närmare den tragiska fredagen, var han i varje fall hos dem, och de klarade sig bättre igenom dess oroliga timmar.

Det var strax före midnatt då Jesus, som visste att det skulle bli den sista natt som han någonsin skulle sova igenom tillsammans med sin utvalda familj på jorden, sade när han skingrade dem för natten: "Gå och lägg er, mina bröder, och frid vare med er tills vi stiger upp i morgon, ytterligare en dag att göra Faderns vilja och uppleva glädjen av att veta att vi är hans söner."

their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead."

177:5.3 (1927.4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

177:5.4 (1928.1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

177:5.5 (1928.2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

177:5.6 (1928.3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: "Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons."

Kapitel 178. Sista dagen i lägret

⇨ 177

Urantiaboken

179 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 178 SISTA DAGEN I LÄGRET

Sektioner

Introduktion

1. Föreläsningen om sonskap och medborgarskap
2. Efter middagstidens måltid
3. På vägen till kvällsvarden

PAPER 178 LAST DAY AT THE CAMP

SECTIONS

Introduction

1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

Introduktion

JESUS planerade att tillbringa denna torsdag, sin sista fria dag på jorden som gudomlig Son inkarnerad i kroppslig gestalt, tillsammans med sina apostlar och några trogna och hängivna lärjungar. Kort efter frukoststunden denna vackra morgon tog Mästaren dem till ett undaglömt ställe en liten bit ovanför deras läger och lärde dem många nya sanningar. Fastän Jesus höll andra anföranden för apostlarna under de tidiga kvällstimmarna denna dag, var detta tal på torsdagsförmiddagen hans avskedsbudskap till den förenade lägergruppen av apostlar och utvalda lärjungar, både judar och icke-judar. Alla de tolv utom Judas var närvarande. Petrus och flera andra apostlar påpekade hans frånvaro, och några av dem trodde att Jesus hade skickat honom in i staden i något ärende, troligen för att ordna med detaljer beträffande deras förestående påskfirande. Judas återvände till lägret först mitt på eftermiddagen, en kort tid innan Jesus tog de tolv med sig in till Jerusalem för att inta den Sista Kvällsvarden.

1. FÖRELÄSNINGEN OM SONSKAP OCH MEDBORGARSKAP

Jesus talade i nästan två timmar till omkring femtio av sina betrodda anhängare och besvarade ett tjugotal frågor om himmelrikets förhållande till denna världs riken och om hur sonskapet hos Gud förhåller sig till medborgarskapet i jordiska riken. Denna föreläsning jämte hans svar på frågorna kan sammanfattas och uttryckas i följande form enligt nutida språkbruk:

Denna världs riken, som är materiella, kan ofta finna det nödvändigt att använda fysiskt våld för att tillämpa sina lagar och för att upprätthålla ordningen. I

INTRODUCTION

178:0.1 (1929.1) JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND CITIZENSHIP

178:1.1 (1929.2) Jesus talked to about fifty of his trusted followers for almost two hours and answered a score of questions regarding the relation of the kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929.3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in the execution of their laws and for the maintenance of

himmelriket tyr sig de sant troende inte till användningen av fysiskt våld. Himmelriket, som är ett andligt brödrasamfund av de anden födda sönerna till Gud, får utbredas endast med andens makt. Denna skillnad i förfarandet avser endast förhållandena mellan de troendes rike och det världsliga regementets riken och upphäver inte rätten hos sociala grupper av troende att hålla ordning i sina led och att disciplinera motspänstiga och oregleriga medlemmar.

Det finns ingenting oförenligt mellan sonskap i det andliga riket och medborgarskap under ett världsligt eller civilt styre. Det är den troendes skyldighet att ge åt kejsaren det som tillhör kejsaren och åt Gud det som tillhör Gud. Det kan inte finnas någon motsättning mellan dessa två krav, då det ena är materiellt och det andra andligt, såvida det inte går så att en kejsare understår sig att lägga beslag på Guds privilegier och kräver att själv bli föremål för andlig vördnad och suprem dyrkan. I så fall skall ni dyrka endast Gud, samtidigt som ni söker upplysa sådana vilseförda jordiska härskare och på så sätt också leda också dem till att erkänna Fadern i himlen. Ni skall inte rikta andlig dyrkan till jordiska härskare; inte heller bör ni använda er av de fysiska styrkor som tillhör de jordiska rikena — vilkas härskare stundom kan bli troende — i arbetet med att främja det andliga rikets mission.

Sonskap i Guds rike bör med tanke på civilisationens framåtskridande, hjälpa er att bli idealiska medborgare i denna världs riken, eftersom broderskap och tjänande är hörnstenar i rikets evangelium. Det andliga rikets kärlekskall bör visa sig effektivt förnta hatlusten hos de icke-troende och krigssinnade medborgarna i de jordiska rikena. Men dessa materiellt sinnade söner, som lever i mörkret, får aldrig veta om sanningens andliga ljus hos er om ni inte kommer mycket nära dem med det osjälviska sociala tjänande som i varje enskild troendes livserfarenhet är den naturliga följden av att frambära andens frukter.

Som dödliga och materiella människor är ni ofrånkomligt medborgare i jordiska rikena, och ni bör vara goda medborgare, desto bättre därför att ni har blivit pånyttfödda andesöner i det himmelska riket. Som av tron upplysta och av anden befriade söner i himmelriket har ni ett dubbelt ansvar — plikten mot människan och plikten mot Gud — samtidigt som ni frivilligt tar på er en tredje och helig skyldighet: tjänandet av de gudsmäktiga troendes brödrasamfund.

Ni får inte dyrka era timliga härskare, och ni bör inte använda timlig makt för att främja det andliga riket; men ni bör manifestera en rättfärdig omvårdnad i form av ett kärleksfullt tjänande av de troende såväl som icke-troende. I rikets evangelium bor den mäktiga Sanningens Ande, och inom kort skall jag utgjuta just denna ande över allt kött. Andens frukter, ert uppriktiga och kärleksfulla tjänande, är den mäktiga sociala hävstång som upplyfter folken som lever i mörkret, och denna Sanningens Ande skall bli den stödjepunkt som mångfaldigar er kraft.

Adagalägg visdom och uppvisa rådighet i era mellanhavanden med icke-troende civila makthavare. Visa genom finkänslighet att ni är skickliga i att utjämna mindre meningsskiljaktigheter och jämka obetydliga

order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929.4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930.1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

178:1.5 (1930.2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

178:1.6 (1930.3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

178:1.7 (1930.4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling

missförstånd. Försök på alla möjliga sätt, där det inte rör sig om er andliga trohet mot universums härskare, att leva i fred med alla människor. Var alltid kloka som ormar, men ofarliga som duvor.

Ni bör bli desto bättre medborgare i ett världsligt rike till följd av att ni har blivit upplysta söner i Guds rike; så bör också styresmännen i de jordiska rikena bli desto bättre med att sköta civila angelägenheter till följd av att de tror det himmelska rikets evangelium. En inställning som innebär ett osjälviskt tjänande av människan och en intelligent dyrkan av Gud bör göra alla Guds rikes troende till bättre världsmedborgare, samtidigt som inställningen att vara en ärlig medborgare och att uppriktigt ägna sig åt sina världsliga plikter bör hjälpa till att göra det lättare för en sådan medborgare att nås av andens kallelse till sonskap i det himmelska riket.

Så länge de jordiska rikenas styresmän söker utöva auktoritet som religiösa diktatorer kan ni som tror detta evangelium vänta er endast svårigheter, förföljelse och även död. Men just det ljus som ni sprider i världen, och även just det sätt på vilket ni lider och dör för rikets evangelium, kommer i sig själva att till slut upplysa hela världen och resultera i att politiken och religionen så småningom skiljs från varandra. Ett ihärdigt predikande av rikets evangelium kommer en dag att ge alla folk en ny och otrolig befrielse, intellektuell obundenhet och religiös frihet.

Under de nu förestående förföljelserna av dem som hatar detta glädjens och frihetens evangelium kommer ni att växa till er och riket kommer att blomstra. Men ni utsätts för allvarlig fara under senare tider när de flesta människor talar väl om rikets troende och många på höga poster nominellt accepterar det himmelska rikets evangelium. Lär er att vara riket trogna även i tider av fred och välmåga. Fresta inte änglarna som vakar över er att, som en kärleksfull tuktan avsedd att rädda en sorglöst drivande själ, leda er in på stormiga vägar.

Minns att ni är förordnade att predika rikets evangelium — den suprema önskan att göra Guds vilja i förening med den suprema glädjen att i tro inse sitt sonskap hos Gud — och ni får inte låta någonting avleda er hängivelse för denna enda skyldighet. Låt ett överflödande av er kärleksfulla andliga omvårdnad, upplysande intellektuella gemenskap och ert upplyftande sociala tjänande komma till gagn för hela mänskligheten; men inget sådant humanitärt strävande, ej heller alla sammanlagt, får tillåtas ersätta evangeliets förkunnande. Dessa mäktiga former av tjänande är sociala biprodukter av de ännu mäktigare och sublimare tjänandeformer och omvandlingar som åstadkoms i hjärtat på den rikstroende av den levande Sanningens Ande och av den personliga insikten om att den av anden födda människans tro skänker förvissningen om levande gemenskap med den evige Guden.

Ni får inte försöka sprida sanning eller bygga upp rättfärdighet genom civilmyndigheters makt eller genom att stifta världsliga lagar. Ni får alltid arbeta för att övertyga människornas sinnen, men ni får aldrig ta er till att tvinga dem. Ni skall inte glömma den mänskliga rättvisans stora lag som jag har lärt er i dess positiva form: Vadhelst ni vill att människorna skall göra för er,

misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

178:1.8 (1930.5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

178:1.9 (1930.6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931.1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enactment of secular laws. You may always labor to persuade men's minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should

det skall ni också göra för dem.

När en rikets troende kallas till tjänst i civilförvaltningen, må han verka i den tjänsten som en världens medborgare som underlyder den administrationen, dock så att en sådan troende i sin civila tjänst bör uppvisa alla de vanliga medborgardygden så som dessa har förhöjts av den andliga upplysningen som kommer sig av den förädlade förbindelsen mellan den dödliga människans sinne och den evige Gudens ande i hennes inre. Om en icke-troende kan kvalificera sig som en bättre tjänsteman bör du allvarligt fråga dig huruvida sanningens rötter i ditt hjärta kan ha dött av brist på levande vatten från kombinationen av andlig förbindelse och socialt tjänande. Medvetandet om ens sonskap hos Gud bör göra tjänsten under hela livet mer levande för varje man, kvinna och barn som har blivit delaktig av en så mäktig stimulans för alla inneboende förmågor i människans personlighet.

Ni skall inte vara passiva mystiker eller färglösa asketer; ni skall inte bli drömmare eller dagdrivare som slappt förlitar sig på att en fingerad Försyn skall förse er med till och med livets nödvändigheter. Ni skall förvisso vara mildsinta i era mellanhavanden med felande dödliga, överseende i ert umgänge med okunniga människor och tålmodiga under provokation; men ni skall också tappert försvara rättfärdigheten, mäktigt förkunna sanningen och energiskt predika rikets evangelium, ända till världens alla hörn.

Detta rikets evangelium är en levande sanning. Jag har sagt er att det är som ett jämedel, som ett senapsfrö; och nu förkunnar jag att det är som fröet till den levande varelse, vilket fastän det förblir samma levande frö dock från generation till generation ofelbart utvecklar sig i nya manifestationer och villigt växer i nya fåror av anpassning till de speciella behoven och förhållandena hos varje efterföljande generation. Uppenbarelse som jag har framfört till er är en levande uppenbarelse, och jag vill att den skall frambära lämpliga frukter hos varje individ och varje generation i enlighet med lagarna för andlig tillväxt, förökelse och anpassningsbar utveckling. Från generation till generation måste detta evangelium visa en tilltagande livskraft och föra fram ett större djup av andlig kraft. Det får inte tillåtas att endast bli ett heligt minne, bara en tradition om mig och de tider vi nu lever i.

Och glöm inte: Vi har inte direkt angripit de personer som sitter på Moses stol eller deras auktoritet. Vi erbjöd dem endast det nya ljuset, vilket de så energiskt avvisade. Vi har angripit dem endast genom att fördöma deras andliga trolöshet mot själva de sanningar som de gör anspråk på att lära och värna om. Vi stötte samman med dessa etablerade ledare och erkända styresmän först när de direkt satte sig hindrande i vägen för predikandet av rikets evangelium till människornas söner. Inte heller nu är det vi som angriper dem, utan det är de som söker förgöra oss. Glöm inte att ni har förordnats till att gå ut och predika endast det goda budskapet. Ni skall inte angripa de gamla tillvägagångssätten; ni skall skickligt lägga den nya sanningens jäst mitt bland de gamla trosföreställningarna. Låt Sanningens Ande göra sitt eget arbete. Låt det gå till stridigheter endast när de som föraktar sanningen tvingar dem på er. Men när en egensinnig icke-troende angriper er, tveka inte att energiskt försvara den sanning som har frälst och

do to you, do even so to them.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation*, and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptative development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

178:1.16 (1932.1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

helgat er.

Kom ihåg att under alla svårigheter i livet älska varandra. Strid inte med människorna, inte heller med icke-troende. Visa barmhärtighet även mot dem som föraktfullt skymfar er. Visa att ni är lojala medborgare, hederliga hantverkare, lovvärda grannar, tillgivna släktingar, förståelsefulla föräldrar, och att ni uppriktigt tror på broderskapet i Faderns rike. Och min ande skall vara över er, nu och till världens ände.

När Jesus hade avslutat sin undervisning var klockan närmare ett, och de gick genast tillbaka till lägret, där David och hans medarbetare hade lunchen färdig för dem.

2. EFTER MIDDAGSTIDENS MÅLTID

Inte många av Mästarens åhörare kunde tillgodogöra sig ens en del av hans förmiddagsanförande. Av alla som hörde honom förstod grekerna mest. Även de elva apostlarna var förvirrade av hans hänvisningar till framtida politiska riken och på varandra följande generationer av rikstroende. Jesu mest hängivna anhängare kunde inte få det förestående slutet på hans jordiska verksamhet att gå ihop med dessa hänvisningar till fortsatta framtida evangelieaktiviteter. En del av dessa judiska troende började ana sig till att man stod inför den största tragedin på jorden, men de kunde inte göra en sådan överhängande katastrof förenlig med vare sig Mästarens gladlynt oberörda personliga attityd eller med hans förmiddagstal, i vilket han upprepade gånger hänvisade till det himmelska rikets framtida händelser, som sträckte sig över väldiga tidsrymder och berörde relationer till många och på varandra följande timliga riken på jorden.

Vid middagstiden denna dag hade alla apostlar och lärjungar fått veta om Lasaros hastiga flykt från Betania. De började ha på känn de judiska styresmännens fasta föresats att tillintetgöra Jesus och hans lärar.

David Sebedaios var genom sina hemliga agents arbete i Jerusalem fullt underrättad om hur planen på att arrestera och döda Jesus framskred. Han visste allt om Judas del i denna sammansvärjning, men han avslöjade aldrig denna vetskap för de övriga apostlarna eller för någon av lärjungarna. Kort efter måltiden tog han i alla fall Jesus åt sidan, tog mod till sig och frågade om han visste — men han kom aldrig längre med sin fråga. Mästaren höll upp sin hand, avbröt honom och sade: "Ja, David, jag vet allt om det, och jag vet att du vet, men se till att du inte berättar om det för någon. Tvivla bara inte i ditt eget hjärta på att Guds vilja segrar till slut."

Detta samtal med David avbröts av att en budbärare från Filadelfia kom med besked om att Abner hade hört om sammansvärjningen att döda Jesus och undrade om han skulle bege sig till Jerusalem. Löparen skyndade tillbaka till Filadelfia med följande bud till Abner: "Fortsätt med ditt arbete. Om jag avlägsnar mig kroppsligen från er, är det endast för att jag skall kunna återvända i anden. Jag överger dig inte. Jag är med dig ända till slutet."

178:1.17 (1932.2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who despitefully abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

178:1.18 (1932.3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

178:2.1 (1932.4) Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place, but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

178:2.2 (1932.5) By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

178:2.3 (1932.6) David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: "Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end."

178:2.4 (1933.1) This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: "Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end."

Ungefär vid denna tid kom Filippus till Mästaren och frågade: "Mästare, då påsken snart är här, var vill du att vi skall göra förberedelser för påskmåltiden? När Jesus hörde Filippus fråga svarade han: "Gå och hämta hit Petrus och Johannes, så skall jag ge er anvisningar om den måltid som vi i kväll skall äta tillsammans. Vad beträffar påsken, det måste ni ta i övervägande efter att vi först har gjort detta."

När Judas hörde att Mästaren talade med Filippus om dessa ärenden drog han sig närmare för att kunna höra deras samtal. Men David Sebedaios, som stod i närheten, steg fram och drog in Judas i ett samtal medan Filippus, Petrus och Johannes gick åt sidan för att tala med Mästaren.

Jesus sade till de tre: "Gå genast in till Jerusalem, och när ni kommer in genom porten möter ni en man som bär en vattenkruka. Han tilltalar er, och sedan skall ni följa efter honom. När han för er till ett bestämt hus, gå in efter honom och fråga den som äger huset: 'Var är gästrummet där Mästaren skall äta kvällsvarden med sina apostlar?' Och när ni har frågat detta, kommer husägaren att visa er ett stort rum på övervåningen försett med allt behövt och färdigt för oss."

När apostlarna nådde staden mötte de mannen med vattenkrukan nära porten och följde efter honom till Johannes Markus hem, där gossens far mötte dem och visade dem rummet på övervåningen färdigt för kvällsmåltiden.

Allt detta kom till stånd som resultat av en överenskommelse mellan Mästaren och Johannes Markus under eftermiddagen föregående dag när de var ensamma uppe i bergen. Jesus ville vara säker på att kunna inta denna sista måltid ostörd tillsammans med sina apostlar, och då han trodde att Judas, om han på förhand visste om deras mötesplats kunde Jesu fiender arrangera för att arrestera honom, kom Jesus med Johannes Markus överens om detta hemliga arrangemang. På så sätt fick Judas inte vetskap om deras mötesplats förrän senare när han kom dit i sällskap med Jesus och de andra apostlarna.

David Sebedaios hade många ärenden att sköta med Judas, så att han lätt kunde hindras från att följa med Petrus, Johannes och Filippus, vilket han så gärna hade gjort. När Judas gav David en viss summa pengar för anskaffningar sade David till honom: "Judas, vore det inte bra om du under dessa förhållanden försåg mig med litet pengar i förskott utöver mina nuvarande behov?" Sedan Judas hade tänkt efter en stund svarade han: "Jo, David, jag tror att det vore klokt. I själva verket tror jag, med tanke på de oroliga förhållandena i Jerusalem, att det vore bäst om jag överlämnade alla pengar till dig. De konspirerar mot Mästaren, och om det hände mig något, skulle du åtminstone inte bli hindrad."

Så tog David emot apostlarnas alla kontanta medel och kvittona på alla deponerade pengar. Inte förrän på kvällen nästa dag fick apostlarna vetskap om denna transaktion.

Klockan var omkring halv fem på eftermiddagen när de tre apostlarna återvände och informerade Jesus om att allt var färdigt för kvällsvarden. Mästaren gjorde sig genast i ordning för att leda de tolv längs stigen till Betaniavägen och vidare in till Jerusalem. Detta var den

178:2.5 (1933.2) About this time Philip came to the Master and asked: "Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?" And when Jesus heard Philip's question, he answered: "Go and bring Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this."

178:2.6 (1933.3) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

178:2.7 (1933.4) Said Jesus to the three: "Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, 'Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?' And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us."

178:2.8 (1933.5) When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad's father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

178:2.9 (1933.6) And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

178:2.10 (1933.7) David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: "Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?" And after Judas had reflected for a moment, he answered: "Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered."

178:2.11 (1934.1) And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did the apostles learn of this transaction.

178:2.12 (1934.2) It was about half past four o'clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of

sista vandring som han någonsin företog med dem alla tolv.

them.

3. PÅ VÄGEN TILL KVÄLLSVARDEN

Då de återigen sökte undvika folkskarorna, som genom Kidrondalen vandrade i båda riktningarna mellan Getsemaneparken och Jerusalem, gick Jesus och de tolv över Olivbergets västra krön ned mot den väg som från Betania ledde ned till staden. När de närmade sig platsen där Jesus föregående kväll hade stannat och talat om Jerusalems förstörelse, stannade de omedvetet upp medan de under tystnad stod och såg ned mot staden. Då de var ute i god tid, och eftersom Jesus inte ville gå genom staden förrän efter solnedgången, sade han till sina medarbetare:

"Sitt ned och vila er medan jag talar med er om vad som snart måste komma att ske. Alla dessa år har jag levt med er som med bröder, och jag har lärt er sanningen om himmelriket och uppenbarat för er dess mysterier. Och min Fader har sannerligen gjort många förunderliga gärningar i samband med min mission på jorden. Ni har varit vittnen till allt detta och deltagit i erfarenheten att arbeta tillsammans med Gud. Och ni kan vittna om att jag sedan en tid har varnat er att jag snart måste återvända till det arbete som Fadern har gett åt mig att utföra; jag har klart och tydligt sagt er att jag måste lämna er i världen för att fortsätta rikets arbete. Det var för detta ändamål jag avskiljde er på bergskullarna i Kafarnaum. Den erfarenhet ni har haft tillsammans med mig måste ni nu bereda er på att dela med andra. Så som Fadern sände mig till denna värld, så skall jag snart sända er ut för att representera mig och för att fullfölja det arbete jag har påbörjat.

"Ni ser med sorg ned på staden där borta, ty ni har hört mina ord om slutet för Jerusalem. Jag har varnat er på förhand, så att ni inte skulle gå under vid dess förstörelse och därigenom fördröja förkunnandet av rikets evangelium. Likaledes varnar jag er att ta er i akt så att ni inte onödigtvis utsätter er för fara när de kommer för att ta Människosonen. Jag måste gå, men ni måste stanna för att vittna om detta evangelium när jag är borta, precis så som jag beordrade Lasaros att fly från människornas vrede så att han skulle få leva för att sprida kännedomen om Guds härlighet. Om det är Faderns vilja att jag skall bege mig bort, kan inget som ni kunde göra hindra den gudomliga planens förverkligande. Tag er i akt så att de inte dödar er också. Må era själar tappert försvara evangeliet med andens kraft, men låt er inte vilseledas till något dumt försök att försvara Människosonen. Jag behöver inte något försvar av människohand; himlens arméer är även nu nära till hands; men jag är fast besluten att göra min himmelske Faders vilja, och därför måste vi underkasta oss det som så snart kommer över oss.

"När ni ser denna stad förstörd, glöm inte att ni redan har slagit er in på det eviga livets bana av ändlöst tjänande i himlens ständigt framåtskridande rike, såväl som i himlarnas himmel. Ni borde veta att i min Faders universum och i mitt universum finns många boningar, och att ljusets barn kan se fram emot uppenbarelsen av städer som Gud själv har byggt och världar vilkas levnadssätt är rättfärdighet och glädje i sanningen. Jag har tagit himmelriket till er här på jorden, men jag

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

178:3.1 (1934.3) Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:3.2 (1934.4) "Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:3.3 (1934.5) "You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father's will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan. Take heed to yourselves lest they kill you also. Let your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:3.4 (1934.6) "When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father's universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought the kingdom of heaven to you here on

deklarerar, att alla ni som i tro träder in i det och genom det levande tjänandet av sanningen förblir där, skall förvisso stiga upp till världarna i höjden och sitta hos mig i vår Faders anderike. Men först måste ni rusta er och fullborda det arbete som ni har påbörjat med mig. Ni måste först gå igenom mycken bedrövelse och utstå många sorger — och dessa prövningar är redan över oss — och när ni har avslutat ert arbete på jorden, skall ni komma till min glädje, alldeles så som jag har slutfört min Faders arbete på jorden och snart skall återvända till hans famn.”

När Mästaren hade talat reste han sig, och de följde honom alla nedför Olivberget och in i staden. Endast tre av apostlarna visste vart de var på väg, där de drog fram längs de smala gatorna i det annalkande mörkret. De trängdes i folkmassorna, men ingen kände igen dem eller visste att Guds Son gick förbi på väg till det sista jordiska mötet med sina utvalda ambassadörer för riket. Inte heller visste apostlarna att en av dem redan hade gått in i en sammansvärjning för att förråda Mästaren i händerna på hans fiender.

Johannes Markus hade följt efter dem hela vägen in till staden, och sedan de hade kommit innanför porten hade han skyndat vidare längs en annan gata, så att han väntade för att välkomna dem till sin fars hus när de anlände.

earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father’s work on earth and am about to return to his embrace.”

178:3.5 (1935.1) When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

178:3.6 (1935.2) John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father’s home when they arrived.

Kapitel 179. Den sista måltiden

⇐ 178

Urantiaboken

180 ⇐

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 179 DEN SISTA MÅLTIDEN

Sektioner

Introduktion

1. Strävan efter företräde
2. Kvällsvarden börjar
3. Jesus tvättar apostlarnas fötter
4. De sista orden till förrädaren
5. Instiftandet av minnesmåltiden

PAPER 179 THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction

1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

Introduktion

NÄR Filippus under denna torsdagseftermiddag påminde Mästaren om att påskan närmade sig och frågade om hans planer för att fira den, tänkte Filippus på den påskmåltid som skulle intas på kvällen nästa dag, på fredagen. Det var brukligt att påbörja förberedelserna för påskfirandet senast vid middagstid föregående dag. Eftersom judarna räknade att dagen började vid solnedgången betydde det att lördagens påskmåltid skulle ätas på fredagskvällen, någon gång före midnatt.

Apostlarna var därför helt oförmögna att förstå Mästarens meddelande att de skulle fira påskan en dag tidigare. Åtminstone en del av dem trodde att han visste att han skulle bli arresterad innan det var dags för påskmåltiden på fredagskvällen, och att han därför kallade dem samman till en särskild kvällsmåltid denna torsdagskväll. Andra tänkte att det endast var ett speciellt tillfälle som skulle föregå det vanliga påskfirandet.

Apostlarna visste att Jesus hade firat andra påskar utan lamm. De visste att han inte personligen tog del i någon offertjänst enligt judarnas system. Han hade många gånger som gäst ätit påskalamm, men alltid när han var värd serverades inget lamm. Det skulle inte ha varit någon större överraskning för apostlarna att få se lammet utelämnat ens på påskafton, och eftersom denna måltid serverades en dag tidigare fäste de inget avseende vid dess utelämnande.

Efter det att Johannes Markus far och mor hade hälsat dem välkomna gick apostlarna genast upp till

INTRODUCTION

179:0.1 (1936.1) DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

179:0.2 (1936.2) The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

179:0.3 (1936.3) The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any sacrificial service of the Jewish system. He had many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936.4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the

rummet på övervåningen, medan Jesus dröjde en stund för att tala med familjen Markus.

Det hade på förhand förståtts att Mästaren skulle begå detta tillfälle ensam med sina tolv apostlar; därför fanns inga tjänare på plats för att passa upp dem.

1. STRÄVAN EFTER FÖRETRÄDE

När apostlarna hade visats upp till övervåningen av Johannes Markus såg de en stor och rymlig sal som var fullständigt iordningställd för måltiden, och de lade märke till att brödet, vinet, vattnet och örterna alla stod färdiga vid ena ändan av bordet. Utom vid den ända där brödet och vinet stod var detta långa bord omgivet av tretton liggstolar, just sådana som brukade finnas på plats när man firade påsk i ett välbärgat judiskt hem.

När apostlarna steg in i det övre rummet märkte de genast, just innanför dörren, vattenkrukorna, tvättfaten och handdukarna som behövdes för att de skulle kunna skölja sina dammiga fötter. Eftersom ingen tjänare hade skaffats för att göra den tjänsten åt dem, började apostlarna se på varandra så snart Johannes Markus hade lämnat dem, och var och en började tänka för sig själv: Vem skall tvätta våra fötter?, och likaledes tänkte de all att det inte skulle bli han som på detta sätt skulle se ut att vara de andres tjänare.

Medan de stod där och debatterade i sina hjärtan granskade de bordets placeringsarrangemang och observerade den högre divanen för värden, med en liggstol till höger och elva liggstolar runt bordet så att den sista var mitt emot denna andra hedersplats på världens högra sida.

De väntade sig att Mästaren skulle komma in vilket ögonblick som helst, men de visste inte om de skulle sätta sig eller vänta på hans ankomst och lita till att han anvisade dem deras platser. Medan de tvekade stegade Judas över till hedersplatsen, till vänster om värden, och angav därmed att han tänkte slå sig ned där som den främste gästen. När Judas gjorde detta uppstod genast en hetsig dispyt bland de övriga apostlarna. Judas hade knappt hunnit ta hedersplatsen i besittning förrän Johannes Sebedaios lade beslag på den näst bästa platsen, den till höger om värden. Simon Petrus blev så ursinnig över att Judas och Johannes på detta sätt hade intagit de bästa platserna att han medan de övriga arga apostlarna såg på, marscherade raka vägen runt bordet och tog sin plats på den sista liggstolen, lägst i placeringsordningen och rakt mitt emot den plats som Johannes Sebedaios hade valt. Eftersom andra hade lagt beslag på de högst placerade sätena tänkte Petrus att han väljer den lägst placerade, och det gjorde han inte bara i protest mot sina bröders oförsämda högmod, utan i hopp om att Jesus, när han kom och såg honom på den minst hedrade platsen, skulle kalla upp honom till en högre plats och således omplacera en som hade varit förmåten nog att ära sig själv.

När de högst och lägst placerade platserna sålunda var upptagna valde de övriga apostlarna sina platser, en del nära Judas, andra nära Petrus, tills alla var placerade. De satt lutade på sina divaner runt det U-formade bordet i följande ordning: till höger om

apostles went immediately to the upper chamber while Jesus lingered behind to talk with the Mark family.

179:0.5 (1936.5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936.6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936.7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937.1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host's right.

179:1.4 (1937.2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over to the seat of honor, at the left of the host, and signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

179:1.5 (1937.3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right

Mästaren, Johannes; till vänster Judas, Simon Seloten, Matteus, Jakob Sebedaios, Andreas, tvillingarna Alfaios, Filippos, Natanael, Tomas och Simon Petrus.

De var nu samlade för att fira — åtminstone i anden — en institution som fick sin upprinnelse redan före Mose och som syftade på de tider då deras förfäder var slavar i Egypten. Denna kvällsvard var deras sista sammankomst med Jesus, och även fast tillfället var så högtidligt förleddes de ännu en gång, nu under Judas ledning, att ge efter för sin gamla förkärlek för ära, företräde och personlig upphöjelse.

De höll fortfarande på att ge uttryck för sina arga beskyllningar när Mästaren visade sig i dörröppningen, där han tvekade ett ögonblick medan en besviken min sakta spred sig över hans ansikte. Utan att säga ett ord gick han till sin plats, och han blandade sig inte i deras placeringsarrangemang.

De var nu redo att börja måltiden, förutom att deras fötter ännu var otvättade och att deras sinnesstämning var allt annat än angenäm. När Mästaren anlände höll de fortfarande på med att fälla ohövlige anmärkningar om varandra, för att inte nämna tankarna hos några, vilka hade tillräcklig kontroll över sina känslor för att inte ge uttryck åt dem offentligt.

2. KVÄLLSVARDEN BÖRJAR

Under några ögonblick efter det att Mästaren hade intagit sin plats sades inte ett ord. Jesus såg ut över dem alla, mildrade spänningen med ett leende och sade: "Jag har mycket sett fram emot att få inta denna påskmåltid tillsammans med er. Jag ville ännu en gång äta i ert sällskap innan mitt lidande, och då jag inser att min stund har kommit ordnade jag med att få äta denna måltid med er ikväll, ty vad morgondagen beträffar är vi alla i Faderns hand, och det är hans vilja jag har kommit för att göra. Jag kommer inte mer att äta tillsammans med er förrän ni sitter till bords med mig i det rike som min Fader kommer att ge mig efter att jag har slutfört det varför han sände mig till denna värld."

Efter att vinet och vattnet hade blandats togs bägaren till Jesus som, sedan han hade tagit emot den ur Taddeus hand, höll den medan han tackade Gud. Och när han hade avslutat tacksägelsen sade han: "Tag denna bägare och dela den sinsemellan, och när ni dricker därur inse att jag inte mer kommer att dricka av vinrankans frukt tillsammans med er eftersom detta är vår sista kvällsvard. När vi nästa gång sitter så här till bords, skall det ske i det kommande riket."

Jesus började sitt tal till apostlarna sålunda då han visste att hans stund var kommen. Han förstod att tiden var inne då han skulle återvända till Fadern och att hans arbete på jorden var nästan fullbordat. Mästaren visste att han hade uppenbarat Faderns kärlek på jorden och visat upp hans barmhärtighet mot mänskligheten, och att han hade slutfört det varför han kom till världen, rentav för att ta emot all makt och myndighet i himlen och på jorden. Likaså visste han att Judas Iskariot definitivt hade beslutat sig för att den natten överlämna honom i händerna på hans fiender. Han insåg till fullo att detta svekfulla förräderi var Judas dåd, men att det också gjorde Lucifer, Satan och mörkrets prins Caligastia till lags. Men han fruktade lika litet någon av

of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

179:1.6 (1937.4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

179:1.7 (1937.5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

179:1.8 (1937.6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to refrain from publicly expressing their feelings.

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937.7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: "I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we are all in the hands of the Father, whose will I have come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world."

179:2.2 (1938.1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: "Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come."

179:2.3 (1938.2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father's love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who

dessas som andligen ville stöta honom som dem som ville åstadkomma hans fysiska död. Mästaren hade bara en enda ångslan, nämligen för sina utvalda efterföljares säkerhet och frälsning. Så nu, fullt medveten om att Fadern hade lagt allt i hans händer, gjorde sig Mästaren redo att uppföra en liknelse om den broderliga kärleken.

3. JESUS TVÄTTAR APOSTLARNAS FÖTTER

Efter att ha druckit den första påskbägaren, var det sed hos judarna att värden reste sig från bordet och tvättade händerna. Senare under måltiden, efter den andra bägaren, reste sig likaledes alla gästerna och tvättade sina händer. Då apostlarna visste att Mästaren aldrig iakttog dessa ceremoniella handtvagningsriter, var de mycket nyfikna på att få veta vad han ämnade göra när han, efter att de hade avnjutit den första bägaren, steg upp från bordet och under tystnad gick bort mot dörren, där vattenkrukorna, tvättfaten och handdukarna hade placerats. Och deras nyfikenhet växte till förvåning när de såg Mästaren ta av sig sin yttre klädnad, sätta på sig en handduk och börja hälla vatten i ett av fotfaten. Föreställ er häpnaden hos dessa tolv män, som så nyss hade vägrat att tvätta varandras fötter och som hade inlåtit sig på sådana otillbörliga dispyter om hedersplatserna vid bordet, när de såg Mästaren gå runt den lediga bordsändan till den festens lägsta plats, där Simon Petrus satt lutad, knäböja i en tjänares ställning och göra sig redo att tvätta Simons fötter. När Mästaren knäböjde reste sig alla tolv upp som en enda man; även den förrädskne Judas glömde för en stund sin vanära, så tillvida att han reste sig tillsammans med sina apostlakamrater till detta uttryck för överraskning, respekt och yttersta häpnad.

Där stod Simon Petrus och såg ned i sin Mästares uppåtvända ansikte. Jesus sade ingenting; det var inte nödvändigt för honom att säga något. Hans ställning avslöjade klart och tydligt att han tänkte tvätta Simon Petrus fötter. Trots sina köttliga svagheter älskade Petrus Mästaren. Denna fiskare från Galiléen var den första människan som helhjärtat trodde på Jesu gudomlighet och som fullständigt och offentligt bekände den tron. Petrus hade aldrig sedan dess på allvar tvivlat på Mästarens gudomliga natur. Eftersom Petrus så vördade och ärade Jesus i sitt hjärta var det inte märkligt att hans själ uppreste sig mot tanken att Jesus knäböjde där inför honom i en enkel tjänares ställning och redo att tvätta hans fötter så som en slav skulle. När Petrus efter en stund lyckades samla sig tillräckligt för att tilltala Mästaren, gav han uttryck för vad alla hans medapostlar kände i sina hjärtan.

Efter att denna stora förlägenhet hade fortgått en stund sade Petrus: "Mästare, tänker du verkligen tvätta mina fötter?" Då sade Jesus, som såg upp i Petrus ansikte: "Du förstår kanske inte helt vad jag står i begrepp att göra, men senare skall du förstå betydelsen av allt detta." Sedan tog Simon Petrus ett djupt andetag och sade: "Mästare, aldrig får du tvätta mina fötter!", och var och en av apostlarna nickade sitt bifall till Petrus bestämt uttalande vägran att låta Jesus på så sätt ödmjuka sig inför dem.

Den dramatiska effekten av denna ovanliga scen rörde till en början hjärtat på till och med Judas Iskariot,

sought his spiritual overthrow any more than he feared those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. WASHING THE APOSTLES' FEET

179:3.1 (1938.3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash one another's feet, and who had engaged in such unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon's feet. As the Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

179:3.2 (1938.4) There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter's feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus *and* to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus' kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

179:3.3 (1939.1) After a few moments of this great embarrassment, Peter said, "Master, do you really mean to wash my feet?" And then, looking up into Peter's face, Jesus said: "You may not fully understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things." Then Simon Peter, drawing a long breath, said, "Master, you shall never wash my feet!" And each of the apostles nodded their approval of Peter's firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

179:3.4 (1939.2) The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iskariot; but

men när hans fåfänga intellekt bedömde denna föreställning drog han slutsatsen att denna gest av ödmjukhet bara var ytterligare en episod som övertygande bevisade att Jesus aldrig skulle duga som Israels befriare, och att han inte hade gjort något misstag då han beslöt att överge Mästarens sak.

När de alla stod där i andlös häpnad sade Jesus: "Petrus, jag säger dig att om jag inte tvättar dina fötter har du ingen del med mig i det som jag snart skall utföra." När Petrus hörde denna förklaring, samtidigt som Jesus fortfarande knäböjde där vid hans fötter, fattade han ett av dessa beslut av blint samtycke till vad den som han respekterade och älskade önskade. När det började gå upp för Simon Petrus att det till utförandet av denna tjänst anslöt sig någon betydelse som bestämde ens framtida förbindelse med Mästarens arbete, förlikade han sig inte endast med tanken att låta Jesus tvätta hans fötter, utan sade på sitt karakteristiska och impulsiva sätt: "I så fall, Mästare, tvätta inte bara mina fötter, utan tvätta också händerna och huvudet."

När Mästaren skulle till att börja tvätta Petrus fötter sade han: "Den som redan är ren behöver bara få fötterna tvättade. Ni som sitter tillsammans med mig ikväll är rena — dock inte alla. Men dammet på era fötter borde ha sköljts bort innan ni satte er till bords med mig. Dessutom skulle jag vilja utföra denna tjänst åt er som en liknelse för att illustrera innebörden av ett nytt bud, som jag snart skall ge er."

På samma sätt gick Mästaren runt bordet och tvättade under tystnad sina tolv apostlars fötter, utan att ens förbigå Judas. När Jesus hade tvättat fötterna på de tolv tog han på sig slängkappan, återvände till sin plats som värd och sade, efter att ha sett ut över sina förvirrade apostlar:

"Förstår ni verkligen vad jag har gjort för er? Ni kallar mig Mästare, och det med rätta, för det är jag. Om nu Mästaren har tvättat era fötter, varför var ni då så ovilliga att tvätta varandras fötter? Vilken läxa bör ni lära er av denna liknelse i vilken Mästaren så villigt gör den tjänst som hans bröder var ovilliga att göra för varandra? Sannerligen, sannerligen säger jag er: en tjänare är inte förmer än sin herre, inte heller är en budbärare förmer än den som har sänt honom. Ni har i mitt liv bland er fått se hur man tjänar, och välsignade är ni som kommer att ha det älskvärda modet att tjäna på samma sätt. Men varför är ni så långsamma i att lära er att hemligheten med att vara stor i det andliga riket inte är likt maktens metoder i den materiella världen?"

"När jag kom in i detta rum ikväll hade ni inte nöjt er med att stolt vägra tvätta varandras fötter, utan ni måste också förfalla till att inbördes tvista om vem som skulle ha hedersplatserna vid mitt bord. Sådana hedersbetygelser söker fariséerna och denna världsbarn, men så får det inte vara bland det himmelska rikets ambassadörer. Vet ni inte att det inte kan finnas någon plats som är bättre än en annan vid mitt bord? Förstår ni inte att jag älskar er var och en lika mycket som alla andra? Vet ni inte att platsen närmast mig, så som människorna uppfattar en sådan heder, inte kan ha någon betydelse beträffande er ställning i himmelriket? Ni vet att främlingarnas kungar har herravälde över sina undersåtar, även om de som utövar denna myndighet ibland kallas välgörare. Men så kommer det inte att vara

when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel's deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master's cause.

179:3.5 (1939.3) As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: "Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform." When Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one whom he respected and loved. As it began to dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one's future connection with the Master's work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: "Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head."

179:3.6 (1939.4) As the Master made ready to begin washing Peter's feet, he said: "He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you."

179:3.7 (1939.5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:3.8 (1939.6) "Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed your feet, why was it that you were unwilling to wash one another's feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?"

179:3.9 (1940.1) "When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so

i himmelriket. Den som vill vara stor bland er, må han bli som de som är yngre; medan den som vill vara ledare, må han bli som en tjänare. Vem är större, den som sitter till bords eller den som betjänar? Anses det inte allmänt att den som sitter till bords är större? Men ni kommer att observera att jag är bland er som den som tjänar. Om ni är villiga att bli mina medtjänare i att göra Faderns vilja, skall ni i det kommande riket sitta tillsammans med mig vid makten och fortfarande göra Faderns vilja i framtida härlighet.”

När Jesus hade slutat tala serverade tvillingarna Alfaios brödet och vinet samt de bittra örterna och pastan av torkade frukter, som utgjorde nästa rätt i den Sista Måltiden.

4. DE SISTA ORDEN TILL FÖRRÄDAREN

Under några minuter åt apostlarna under tystnad, men under påverkan av Mästarens gladlynta uppträdande drogs de snart in i samtal, och inom kort fortgick måltiden som om ingenting ovanligt hade inträffat för att stora det goda humöret och den sällskapliga harmonin vid detta speciella tillfälle. När en tid hade gått, ungefär i mitten av måltidens andra rätt, såg Jesus ut över dem och sade: ”Jag har sagt er hur gärna jag ville äta denna kvällsvard tillsammans med er, och då jag vet hur mörkrets onda makter har sammansvurit sig för att få till stånd Människosonens död beslöt jag att inta denna måltid med er i detta hemliga rum och en dag innan påsk, eftersom jag inte kommer att vara med er den här tiden i morgon kväll. Jag har upprepade gånger sagt er att jag måste återvända till Fadern. Nu har min stund kommit, men det fordrades inte att en av er skulle förråda mig i händerna på mina fiender.”

När de tolv hörde detta, efter att redan ha berövats mycket av sin själsäkerhet och sitt självförtroende av liknelsen om fottvättning och Mästarens ord därefter, började de se på varandra medan de i förlägna tonfall tveksamt frågade: ”Är det jag?” När de alla hade ställt den frågan sade Jesus: ”Medan det är nödvändigt att jag beger mig till Fadern, krävdes det däremot inte att en av er skulle bli förrädare för att fullgöra Faderns vilja. Detta är den mognade frukten av det dolda onda i hjärtat hos en som inte av hela sin själ älskade sanningen. Hur förrädisk är inte den intellektuella stolthet som föregår det andliga fallet! Min mångårige vän, som även nu äter mitt bröd, är villig att förråda mig, även då han nu doppar i samma skål som jag.”

När Jesus hade sagt dessa ord började de alla fråga igen: ”Är det jag?”, och när Judas, som satt till vänster om sin Mästare, igen frågade: ”Är det jag?”, doppade Jesus en brödbit i skålen med örter, räckte den åt Judas och sade: ”Du har sagt det.” Men de andra hörde inte att Jesus sade något till Judas. Johannes, som satt lutad vid Jesu högra sida, lutade sig över och frågade Mästaren: ”Vem är det? Vi borde få veta vem som har visat sig ovärdig sitt förtroende.” Jesus svarade: ”Jag har redan sagt det till er, nämligen till honom som jag gav brödbiten.” Men det var så vanligt att värden gav en brödbit åt den som satt närmast till vänster om honom att ingen tog notis om det, fastän Mästaren hade uttryckt sig så pass tydligt. Men Judas var pinsamt medveten om betydelsen av

in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let him become as the younger; while he who would be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory.”

179:3.10 (1940.2) When Jesus had finished speaking, the Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

179:4.1 (1940.3) For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: "I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies."

179:4.2 (1940.4) When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, "Is it I?" And when they had all so inquired, Jesus said: "While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years, who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish."

179:4.3 (1940.5) And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, "Is it I?" And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, "Is it I?" Jesus, dipping the bread in the dish of herbs, handed it to Judas, saying, "You have said." But the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus' right hand, leaned over and asked the Master: "Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust." Jesus answered: "Already have I told you, even he to whom I gave the sop." But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master's words associated with his act, and he became fearful

Mästarens ord i samband med gesten, och han blev rädd för att hans bröder också var nu medvetna om att han var förrädaren.

Petrus var mycket upphetsad av vad som hade sagts. Han lutade sig framåt över bordet och sade till Johannes: "Fråga honom vem det är, eller om han har sagt det till dig, berätta för mig vem som är förrädaren."

Jesus avbröt deras viskande med att säga: "Jag sörjer över att detta onda skulle behöva ske, och jag hoppades ända fram till denna stund att sanningens makt skulle segra över det ondas bedrägligheter, men sådana segrar vinns inte utan den tro som speglar en uppriktig sanningskärlek. Jag hade inte velat tala med er om detta vid vår sista måltid, men jag vill varna er för dessa sorgligheter och på så sätt förbereda er för det som nu är över oss. Jag har berättat om detta för er därför att jag vill att ni skall minnas, efter att jag har gått bort, att jag visste om alla dessa onda konspirationer och att jag på förhand berättade för er att jag blir förrädd. Och jag gör allt detta bara för att ni skall bli styrkta inför de frestelser och prövningar som genast är förestående."

När Jesus hade sagt detta lutade han sig över mot Judas och sade: "Det som du har bestämt dig för att göra, gör det snabbt." När Judas hörde de orden reste han sig från bordet, lämnade hastigt rummet och gick ut i natten för att göra det som han hade satt sig i sinnet att utföra. När de övriga apostlarna såg Judas skynda iväg efter att Jesus hade tilltalat honom, tänkte de att han gick för att skaffa ytterligare något till måltiden eller för att uträtta något ärende åt Mästaren, ty de trodde ju att han fortfarande hade hand om penningpungen.

Jesus visste nu att ingenting kunde göras för att hindra Judas att bli förrädare. Han började med tolv — nu hade han elva. Han valde de första sex av dessa apostlar, och fastän Judas hörde till dem som nominerades av hans först valda apostlar, accepterade Mästaren honom och hade ända fram till denna stund gjort allt som var möjligt för att helga och frälsa honom, precis så som han hade arbetat för de övrigas frid och frälsning.

Denna kvällsvard, med dess ömsinta episoder och uppmjukande inslag, var Jesu sista vädjan till den deserterande Judas, men det var lönlöst. Även om en varning ges på det mest taktfulla sätt och i den mest vänliga anda, bara förstärker den som regel hatet och underblåser den onda beslutsamheten att till fullo utföra de egna själviska projekten, när kärleken en gång oåterkalleligt har dött.

5. INSTIFTANDET AV MINNESMÅLTIDEN

När de kom med den tredje vinbägaren, "välsignelsebägaren" till Jesus reste han sig från divanen, tog bägaren i sina händer, välsignade den och sade: "Tag denna bägare, och drick från den ni alla. Detta skall vara bägaren till minnet av mig. Detta är bägaren som välsignar en ny domperiod av nåd och sanning. Detta skall vara en symbol för er för utgivningen och verkan av Sanningens Ande. Jag kommer inte att dricka från denna bägare med er förrän jag i ny gestalt dricker tillsammans med er i Faderns eviga rike."

lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

179:4.4 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he addressed John, "Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer."

179:4.5 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: "I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead."

179:4.6 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: "What you have decided to do, do quickly." And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:4.7 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:4.8 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the evil determination to carry out to the full one's own selfish projects, when love is once really dead.

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE SUPPER

179:5.1 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the "cup of blessing," he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it, saying: "Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the Father's eternal kingdom."

Apostlarna kände alla att någonting utöver det vanliga höll på att hända när de under djup vördnad och fullkomlig tystnad drack ur denna välsignelsens bägare. Den gamla påsken firades till minnet av att deras fäder hade stigit upp från ett tillstånd av hela folkets slaveri till individuell frihet. Nu instiftade Mästaren en ny minnesmåltid som en symbol för den nya domperioden under vilken den förslavade individen stiger upp från ceremoniernas och självskhetens trälldom till den andliga glädjen i broderskapet och gemenskapen bland den levande Gudens befriade trossöner.

När de hade tömt denna nya minnesbägare tog Mästaren upp brödet, tackade Gud, bröt det i bitar, bad dem att skicka det runt, och sade: "Tag detta minnesbröd och ät det. Jag har sagt er att jag är livets bröd. Och detta livets bröd är Faderns och Sonens förenade liv i en och samma gåva. Faderns ord, så som det uppenbaras i Sonen, är sannerligen livets bröd." När de hade tagit del av minnesbrödet, symbolen för sanningens levande ord inkarnerat i de dödligas köttliga gestalt, satte sig alla ned.

När Mästaren instiftade denna minnesmåltid, tydde han sig sin vana trogen till liknelser och symboler. Han använde symboler därför att han ville lära ut vissa stora andliga sanningar på ett sätt som skulle göra det svårt för hans efterföljare att knyta exakta tolkningar och definitiva betydelser till hans ord. På detta sätt sökte han hindra senare generationer att kristallisera hans läror och fjättra hans andliga betydelser med traditionernas och dogmernas livlösa bojor. Vid etablerandet av denna enda ceremoni eller detta enda sakrament under hela sin livsmission, vinnlade sig Jesus om att antyda de betydelser han avsåg hellre än att binda sig vid exakta definitioner. Han ville inte förstöra individens begrepp om gudsgemenskapen genom att bestämma en exakt form; inte heller ville han begränsa den troendes andliga föreställningsförmåga genom att inskränka den med det formella. Han sökte i stället sätta människans pånyttfödda själ fri på glädjens vingar i en ny och levande andlig frihet.

Trots att Mästaren försökte etablera detta nya äminnes sakrament på detta sätt, har hans efterföljare under de följande århundradena sett till att hans uttryckliga önskan effektivt omintetgjordes såtillvida, att den enkla andliga symboliken i hans sista kväll i köttlig gestalt har reducerats till exakta tolkningar och underkastats en färdig formels nästan matematiska precision. Ingen del av alla Jesu läror har traditionen standardiserat mer än denna.

Denna minnesmåltid, då den intas av dem som tror på Sonen och känner Gud, har inget behov av att ha knutet till dess symbolik någon av människans barnsliga misstolkningar beträffande betydelsen av den gudomliga närvaron, ty vid alla sådana tillfällen är Mästaren verkligen närvarande. Minnesmåltiden är den troendes symboliska möte med Mikael. När ni blir på så sätt andemedvetna är Sonen faktiskt närvarande, och hans ande förbrödrar sig med fragmentet från hans Fader i människans inre.

Efter att de hade ägnat sig åt en stunds meditation fortsatte Jesus med att säga: "När ni gör detta, dra er till minnes det liv jag har levt på jorden bland er, och fröjda er över att jag fortsättningsvis kommer att leva på jorden med er och att tjäna genom er. Som individer tvista inte

179:5.2 (1942.1) The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

179:5.3 (1942.2) When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: "Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life." When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

179:5.4 (1942.3) In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions*. He did not wish to destroy the individual's concept of divine communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer's spiritual imagination by formally cramping it. He rather sought to set man's reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

179:5.5 (1942.4) Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

179:5.6 (1942.5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present*. The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:5.7 (1942.6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: "When you do these things, recall the life I have lived on earth among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals,

inbördes om vem som skall vara störst. Var ni alla som bröder. Och när riket växer till att omfatta stora grupper av troende, bör ni likaså avstå från att tävla om att vara störst eller från att söka företräde framför andra sådana grupper."

Denna betydelsefulla händelse försiggick i det övre rummet hos en vän. Det fanns ingenting av helig form eller ceremoniell helgelse i anslutning till vare sig måltiden eller byggnaden. Minnesmåltiden etablerades utan kyrklig sanktion.

När Jesus sålunda hade instiftat minnesmåltiden sade han till de elva: "Så ofta ni gör detta, gör det till minne av mig. Och när ni minns mig, se då först tillbaka på mitt jordiska liv, dra er till minnes att jag en gång var hos er, och se sedan i tro att ni alla en gång skall sitta till bords med mig i Faderns eviga rike. Detta är den nya Påsken som jag lämnar åt er, nämligen minnet av mitt utgivna liv, av den eviga sanningens ord; och minnet av min kärlek till er, utgjutandet av min Sanningsande över allt kött."

De avslutade firandet av den gamla men blodlösa påsken samtidigt som de instiftade den nya minnesmåltiden, med att alla tillsammans sjunga den hundraadertonde psalmen.

contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups."

179:5.8 (1943.1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:5.9 (1943.2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: "And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father's eternal kingdom. This is the new Passover which I leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh."

179:5.10 (1943.3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with the inauguration of the new supper of the remembrance, by singing, all together, the one hundred and eighteenth Psalm.

Kapitel 180. Avskedstalet

⇨ 179

Urantiaboken

181 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 180 AVSKEDSTALET

Sektioner

Introduktion

1. Det nya budet
2. Vinstocken och grenarna
3. Världens fientlighet
4. Den utlovade hjälparen
5. Sanningens Ande
6. Avskedets nödvändighet

PAPER 180 THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

Introduktion

EFTER det att psalmen hade sjungits som avslutning på den Sista Måltiden trodde apostlarna att Jesus genast tänkte återvända till lägret, men han gav dem tecken att de skulle sätta sig. Mästaren sade:

"Ni kommer väl ihåg när jag sände ut er utan penningpung eller tillgångar och till och med gav er rådet att inte ta med er några extra klädesplagg. Och ni kommer alla ihåg att ni inte behövde sakna något. Men nu står ni inför svåra tider. Ni kan inte längre förlita er på folkmassornas goda vilja. Hädanefter må den som har en penningpung ta den med sig. När ni går ut i världen för att förkunna detta evangelium, ordna då för ert uppehälle så som ni finner bäst. Jag har kommit för att ge er fred, men den kommer inte att framträda på ett tag.

"Tiden har nu kommit för Människosonen att förhärligas, och Fadern skall förhärligas i mig. Mina vänner, jag är hos er endast en kort tid till. Snart kommer ni att söka efter mig, men ni finner mig inte, ty jag far till ett ställe dit ni nu inte kan komma. Men när ni har slutfört ert arbete på jorden, såsom jag har slutfört mitt, då skall ni komma till mig, såsom jag nu bereder mig på att bege mig till min Fader. Om bara en liten tid kommer jag att lämna er, och ni ser mig inte mer på jorden, men ni får alla se mig i den kommande tidsåldern när ni stiger upp till det rike som min Fader har gett mig."

1. DET NYA BUDET

INTRODUCTION

180:0.1 (1944.1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:0.2 (1944.2) "You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time.

180:0.3 (1944.3) "The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now prepare to go to my Father. In just a short time I am going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me."

1. THE NEW COMMANDMENT

Efter en kort stund av informellt samtalande reste sig Jesus och sade: "När jag framförde för er liknelsen som visade hur ni bör vara villiga att tjäna varandra, sade jag att jag skulle vilja ge er ett nytt bud, och jag vill göra det nu då jag står i begrepp att lämna er. Ni är välbekanta med budet om att ni skall älska varandra, att ni skall älska er nästa som er själva. Men jag är inte helt nöjd med endast denna uppriktiga tillgivenhet hos mina barn. Jag skulle vilja att ni utförde ännu större kärlekshandlingar i det troende brödraskapets rike. Och därför ger jag er detta nya bud: Ni skall älska varandra så som jag har älskat er. Och då skall alla förstå att ni är mina lärjungar, om ni sålunda älskar varandra.

"När jag ger er detta nya bud lägger jag ingen ny börda på era själar. Snarare ger jag er ny glädje och gör det möjligt för er att uppleva en ny förnöjelse då ni får känna fröjderna av att utge era hjärtans tillgivenhet till era medmänniskor. Jag skall snart uppleva den suprema glädjen — även om jag till det yttre får utstå bedrövelse — då jag utgjuter min tillgivenhet över er och era dödliga medmänniskor.

"När jag uppmanar er att älska varandra så som jag har älskat er, håller jag upp för er det suprema måttet på sann tillgivenhet, ty ingen kan ha större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner. Och ni är mina vänner; ni kommer fortsättningsvis att vara mina vänner om ni är villiga att göra vad jag har lärt er. Ni har kallat mig Mästare, men jag kallar er inte för tjänare. Om ni bara älskar varandra så som jag älskar er, är ni mina vänner, och jag skall alltid berätta för er om det som min Fader uppenbarar för mig.

"Ni har inte endast valt mig, utan jag har också valt er, och jag har ordinerat er till att gå ut i världen för att bära frukt i form av kärleksfullt tjänande av era medmänniskor, så som jag har levt bland er och uppenbarat Fadern för er. Fadern och jag skall båda arbeta tillsammans med er, och ni skall få uppleva glädjens gudomliga fullkomlighet om ni bara vill följa mitt bud att älska varandra så som jag har älskat er."

Om ni vill dela Mästarens glädje, måste ni dela hans kärlek, och att dela hans kärlek betyder att ni har delat hans tjänande. En sådan upplevelse av kärlek befriar er inte från svårigheterna i denna värld. Den skapar inte en ny värld, men den gör definitivt den gamla världen ny.

Håll i minnet: Trofasthet, inte uppoffring, är det som Jesus fordrar. Medvetandet om uppoffring anger avsaknad av den helhjärtade tillgivenhet som skulle ha gjort en sådan kärleksfull tjänst till en suprem glädje. Tanken att någonting är en plikt anger att ni har en tjänares inställning och därför går miste om det stora nöjet att utföra tjänsten som en vän för en vän. Vänskapsimpulsen överstiger alla övertygelser om plikt, och en väns tjänst för en vän kan aldrig kallas uppoffring. Mästaren har lärt apostlarna att de är Guds söner. Han har kallat dem bröder, och nu, innan han lämnar dem, kallar han dem sina vänner.

2. VINSTOCKEN OCH GRENARNA

180:1.1 (1944.4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: "When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another.

180:1.2 (1944.5) "When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart's affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals.

180:1.3 (1944.6) "When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me.

180:1.4 (1945.1) "You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I have loved you."

180:1.5 (1945.2) If you would share the Master's joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world new.

180:1.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. THE VINE AND THE BRANCHES

Sedan reste sig Jesus igen och fortsatte att undervisa sina apostlar: "Jag är den sanna vinstocken, och min Fader är vinodlaren. Jag är vinstocken, och ni är grenarna. Och Fadern fordrar av mig endast att ni bär mycket frukt. Vinstocken ansas endast för att öka skörden från dess grenar. Varje gren som utgår från mig och som inte bär frukt tar Fadern bort. Varje gren som bär frukt ansar Fadern så att den skall bära mera frukt. Ni är redan ansade genom ordet som jag har förkunnat, men ni måste fortsättningsvis vara ansade. Ni måste bli kvar i mig, och jag i er; grenen dör om den skiljs från vinstocken. Liksom grenen inte kan bära frukt om den inte sitter kvar på vinstocken, så kan inte heller ni bära det kärleksfulla tjänandets frukter om ni inte är kvar i mig. Kom ihåg att jag är den verkliga vinstocken, och ni är de levande grenarna. Om någon lever i mig och jag i honom bär han rikligt av andens frukter och upplever en suprem glädje över att frambringa denna andliga skörd. Om ni upprätthåller den levande andliga förbindelsen med mig, kommer ni att bära mycket frukt. Om ni blir kvar i mig och mina ord lever i er, kan ni fritt kommunicera med mig, och då kan min levande ande så fylla er att ni kan fråga vadhelst min ande vill, och göra allt detta i förvissningen om att Fadern beviljar vår anhållan. Fadern förhålls däri att vinstocken har många levande grenar och att varje gren bär mycket frukt. Och när världen ser dessa fruktbärande grenar — mina vänner som älskar varandra så som jag har älskat dem — får alla människor veta att ni sannerligen är mina lärjungar.

"Så som Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Lev i min kärlek så som jag lever i Faderns kärlek. Om ni gör så som jag har lärt er blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit mig till Faderns ord och ständigt är kvar i hans kärlek."

Judarna hade länge lärt att Messias skulle vara "en stängel som uppkommer ur vinstocken" av Davids förfäder, och till åminnelse av denna gamla profetia pryddes ingången till Herodes tempel av ett stort emblem av en vindruva med tillhörande vinstock. Apostlarna drog sig alla till minnes allt detta när Mästaren den kvällen talade till dem i rummet på övervåningen.

Men misstolkningen av Mästarens slutledningar beträffande bönen ledde senare till stor bedrövelse. Det hade inte uppstått några större svårigheter kring dessa uttalanden om hans exakta ord hade kommit ihåg och senare sanningsenligt upptecknats. Men så som uppteckningen gjordes, kom de troende till slut att anse bön i Jesu namn vara ett slags suprem magi och trodde att de skulle få vadhelst de bad om av Fadern. I århundraden har ärliga själar fortsatt att köra sin tro i sank mot denna stötesten. Hur länge skall det ta innan man i de troendes värld förstår att bönen inte är ett sätt att få sin egen vilja igenom utan snarare ett program för att välja Guds väg, en erfarenhet som lär en att inse och göra Faderns vilja? Det är alltigenom sant, att när er egen vilja har blivit lierad helt med hans, då kan ni be om allt som har sin upprinnelse i denna viljeförening, och det beviljas er. En sådan viljeförening åstadkoms av och genom Jesus, just så som vinstockens liv flyter in i och genom de levande grenarna.

När denna levande förbindelse mellan det gudomliga och det mänskliga existerar, och om den

180:2.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: "I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

180:2.2 (1945.5) "As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father's love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father's word and evermore abide in his love."

180:2.3 (1946.1) The Jews had long taught that the Messiah would be "a stem arising out of the vine" of David's ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its attached vine decorated the entrance to Herod's temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

180:2.4 (1946.2) But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master's inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus' name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God's way, an experience of learning how to recognize and execute the Father's will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

180:2.5 (1946.3) When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and

mänskliga delen då tanklöst och i sin okunskap ber om självisk bekvämlighet och fåfängliga åstadkommanden, då kan det finnas endast ett gudomligt svar: de levande förgreningarna måste frambära allt mer av andens frukter. När vinstockens gren är levande kan det finnas endast ett svar på alla dess böner: ett ökat frambringande av vindruvor. I själva verket existerar grenen bara för att bära frukt, producera druvor, och den kan inte göra något annat. Så existerar också den sant troende endast för att bära andens frukter: att älska människan så som Gud har älskat honom — för att vi skulle älska varandra så som Jesus har älskat oss.

När Fadern lägger sin disciplinerade hand vid vinstocken, sker det i kärlek, för att grenarna skulle bära mera frukt. En klok vinodlare skär bort endast de döda och fruktlösa grenarna.

Jesus hade stora svårigheter med att leda ens sina apostlar till insikt om att bönen är en funktion hos andefödda troende i det andedominerade riket.

3. VÄRLDENS FIENTLIGHET

De elva apostlarna hade knappt hunnit avsluta sina diskussioner om Mästarens anförande om vinstocken och grenarna, när Mästaren, som antydde att han ytterligare ville tala till dem och som visste att han inte hade mycket tid kvar, sade: "När jag har lämnat er, låt er inte nedslås av världens fiendlighet. Bli inte modfärliga ens när räddhågade troende vänder sig mot er och förenar sig med rikets fiender. Om världen kommer att hata er, minns då att den hatade mig redan innan den hatade er. Om ni tillhörde världen, då skulle världen älska er som sina egna; men eftersom ni inte tillhör den vägrar världen att älska er. Ni är i denna värld, men ert liv skall inte vara världsligt. Jag har kallat er ut ur världen för att för denna värld från vilken ni har utvalts representera anden från en annan värld. Men kom alltid ihåg vad jag har sagt er: tjänaren är inte förmer än sin herre. Om de vågar sig på att förfölja mig, kommer de också att förfölja er. Om mina ord väcker anstöt hos de icke-troende, så kommer också era ord att vara anstötliga för de ogudaktiga. Och allt detta gör de åt er därför att de inte tror på mig eller på Honom som har sänt mig; därför får ni lida mycket för evangeliets skull. Men när ni får utstå dessa vedermödor bör ni dra er till minnes att också jag fick lida före er för det himmelska rikets evangelium.

"Många av dem som kommer att angripa er är ovetande om himlens ljus, men detta är inte sant om vissa som nu förföljer oss. Om vi inte hade undervisat dem om sanningen kunde de företa sig mångt och mycket märkligt utan att falla under fördömmelse, men nu har de ingen ursäkt för sin inställning eftersom de har lärt känna sanningen och tagit sig friheten att förkasta den. Den som hatar mig hatar min Fader. Det kan inte vara annorlunda. Det ljus som skulle frälsa er om det togs emot, kan endast döma er om det medvetet avvisas. Och vad har jag gjort dessa människor för att få dem att hysa ett så förfärligt hat mot mig? Ingenting annat än att jag har erbjudit dem gemenskap på jorden och frälsning i himlen. Men har ni inte läst i skriften, där det står: 'Och de hatade mig utan orsak'?

"Men jag lämnar er inte ensamma i världen. Mycket snart efter att jag har gått bort skall jag sända er en

vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for, and can do nothing except, fruit bearing, yielding grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

180:2.6 (1946.4) And when the Father's hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

180:2.7 (1946.5) Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. ENMITY OF THE WORLD

180:3.1 (1946.6) The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: "When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:3.2 (1947.1) "Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: 'And they hated me without a cause'?

180:3.3 (1947.2) "But I will not leave you alone in the world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit

andehjälpare. Ni kommer att ha hos er en som intar min plats bland er, en som fortsätter att undervisa er om sanningens väg och som även kommer att trösta er.

"Ha ingen oro i era hjärtan. Ni tror på Gud; fortsätt också att tro på mig. Även om jag måste lämna er kommer jag inte att vara långt ifrån er. Jag har redan talat om för er att det i min Faders universum finns många boplatser. Om detta inte vore sant, skulle jag inte upprepade gånger ha berättat om dem för er. Jag skall återvända till dessa ljusets världar, platser i Faderns himmel, till vilka ni en gång skall stiga upp. Från dessa ställen kom jag till denna värld, och den stunden är nu nära förestående då jag måste återvända till min Faders arbete på sfärerna i höjden.

"Om jag således går före er in i Faderns himmelska rike, kommer jag förvisso att skicka efter er, så att ni må vara med mig på de ställen som bereddes för Guds dödliga söner innan denna värld fanns till. Även om jag måste lämna er är jag andligen hos er, och till sist skall ni vara hos mig personligen, när ni har stigit upp till mig i mitt universum så som jag snart skall stiga upp till min Fader i hans större universum. Och vad jag har sagt er är sant och för evigt bestående, även om ni kanske inte fullt förstår det. Jag beger mig till Fadern, och fastän ni inte nu kan följa med mig, skall ni förvisso följa efter mig under kommande tidsåldrar."

När Jesus satte sig reste sig Tomas och sade: "Mästare, vi vet inte vart du beger dig, så naturligtvis känner vi naturligtvis inte till vägen. Men vi följer dig redan denna kväll om du visar oss vägen."

När Jesus hörde Tomas svarade han: "Tomas, jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Och alla som finner Fadern, finner först mig. Om ni känner mig, känner ni vägen till Fadern. Och ni känner ju mig, för ni har levt med mig och ser mig nu."

Men denna undervisning var för djupgående för många av apostlarna, i synnerhet för Filippos som, sedan han hade växlat några ord med Natanael, reste sig och sade: "Mästare, visa oss Fadern, så blir allt vad du har sagt klart och tydligt."

När Filippos hade sagt detta sade Jesus: "Filippos, har jag varit tillsammans med er så här länge, och ändå känner du mig inte ens nu? Igen förkunnar jag: Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du då säga: 'Visa oss Fadern'? Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern är i mig? Har jag inte lärt er att de ord jag talar inte är mina ord utan Faderns ord? Jag talar för Fadern, och inte om mig själv. Jag är i denna värld för att göra Faderns vilja, och det har jag gjort. Min Fader är i mig och arbetar genom mig. Tro mig när jag säger att Fadern är i mig och att jag är i Fadern, eller annars tro mig på grund av själva det liv som jag har levt — för gärningarnas skull."

När Mästaren gick åt sidan för att friska upp sig med litet vatten, inlät sig de elva i en livlig diskussion om denna undervisning, och Petrus skulle just börja framföra ett längre tal när Mästaren återvände och gjorde tecken åt dem att sätta sig.

helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

180:3.4 (1947.3) "Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father's universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father's heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father's work in the spheres on high.

180:3.5 (1947.4) "If I thus go before you into the Father's heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come."

180:3.6 (1947.5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: "Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way."

180:3.7 (1947.6) When Jesus heard Thomas, he answered: "Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me."

180:3.8 (1947.7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who, after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: "Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain."

180:3.9 (1947.8) And when Philip had spoken, Jesus said: "Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father's will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work's sake."

180:3.10 (1948.1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. DEN UTLOVADE HJÄLPAREN

4. THE PROMISED HELPER

Jesus fortsatte att undervisa och sade: "När jag har begett mig till Fadern, och sedan han helt har godkänt det arbete jag har gjort för er på jorden och sedan jag har erhållit den slutliga överhögheten över mitt eget verksamhetsområde, skall jag säga till min Fader: Då jag nu har lämnat mina barn på jorden ensamma är det i överensstämmelse med mitt löfte att sända dem en annan lärare. Och då Fadern godkänner det, skall jag utgjuta Sanningens Ande över allt kött. Redan nu finns min Faders ande i era hjärtan, och när den dagen kommer har ni också mig hos er, så som ni nu har Fadern. Denna nya gåva är den levande sanningens ande. De icke-troende kommer inte till en början att lyssna till denna andes förkunnelse, men ljusets söner tar alla emot honom med glädje och av hela sitt hjärta. Och ni kommer att känna denna ande när han anländer, just så som ni har känt mig, och ni får ta emot denna gåva i era hjärtan och han stannar hos er. Ni inser således att jag inte tänker lämna er utan hjälp och vägledning. Jag kommer inte att lämna er tröstlösa. Idag kan jag vara hos er endast som person. Under kommande tider skall jag vara hos er och alla andra som önskar min närvaro, var ni än må vara och hos var och en samtidigt. Ser ni inte att det är bättre att jag går bort; att jag lämnar er i köttet för att så mycket bättre och fullständigare vara hos er i anden?

"Om endast några få timmar ser världen mig inte längre; men ni kommer fortsättningsvis att känna mig i era hjärtan även tills jag sänder er denna nya lärare, Sanningens Ande. Så som jag har levt med er som person, skall jag då leva i er; jag skall vara ett med er personliga erfarenhet i andens rike. Och när detta har skett skall ni med säkerhet veta att jag är i Fadern och att, medan ert liv är gömt hos Fadern i mig, är jag också i er. Jag har älskat Fadern och hållit mig till hans ord; ni har älskat mig och kommer att hålla er till mitt ord. Så som Fadern har gett mig av sin ande, så skall jag ge er av min ande. Och denna Sanningens Ande som jag utgjuter över er skall vägleda och trösta er och till slut leda er till all sanning.

"Jag berättar allt detta för er medan jag ännu är kvar hos er för att ni skall vara bättre förberedda att utstå de prövningar som redan nu är över oss. Och när denna nya dag kommer, bor såväl Sonen som Fadern i ert inre. Och dessa himlens gåvor arbetar ständigt tillsammans med varandra, så som Fadern och jag har arbetat tillsammans på jorden och inför era ögon som en enda person, Människosonen. Och denna andevän kommer att påminna er om allt som jag har lärt er."

När Mästaren gjorde en kort paus tog Judas Alfaios mod till sig och ställde en av de få frågor som han eller hans bror någonsin offentligt riktade till Jesus. Judas sade: "Mästare, du har alltid levt bland oss som en vän. Hur skall vi känna igen dig när du inte längre framträder för oss utom genom denna ande? Om världen inte ser dig, hur skall vi kunna vara säkra på dig? Hur kommer du att visa dig för oss?"

Jesus såg ut över dem alla, log och sade: "Mina små barn, jag är på väg bort, jag beger mig tillbaka till min Fader. Om en liten tid ser ni mig inte längre så som här, som kött och blod. Om en mycket kort tid skall jag sända er min ande, som är precis som jag utom denna materiella kropp. Denna nya lärare är Sanningens Ande, som kommer att leva hos var och en av er, i era hjärtan, och så kommer alla ljusets barn att bli till ett och

180:4.1 (1948.2) Jesus continued to teach, saying: "When I have gone to the Father, and after he has fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father's spirit in your hearts, and when this day shall come, you will also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?"

180:4.2 (1948.3) "In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:4.3 (1948.4) "I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you."

180:4.4 (1948.5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: "Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the world sees you not, how shall we be certain about you? How will you show yourself to us?"

180:4.5 (1948.1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: "My little children, I am going away, going back to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn

att dras till varandra. Och just på detta sätt kan min Fader och jag leva i själen hos var och en av er och även i hjärtat på alla andra som älskar oss och som förverkligar den kärleken i sitt erfande genom att älska varandra så som jag nu älskar er."

Judas Alfaios förstod inte helt vad Mästaren sade, men han fattade löftet om den nya läraren, och av uttrycket i Andreas ansikte förstod han att hans fråga hade fått ett tillfredsställande svar.

5. SANNINGENS ANDE

Den nya hjälparen som Jesus lovade sända till de troendes hjärtan, utgjuta över allt kött, är Sanningens Ande. Denna gudomliga gåva är inte sanningens bokstav eller lag, inte heller är den avsedd att verka som en form eller ett uttryck för sanningen. Den nya läraren är övertygelsen om sanningen, medvetenheten och förvisningen om sanna betydelser på verkliga andenivåer. Denna nya lärare är den levande och växande sanningens ande, den expanderande, utvecklande och anpassande sanningens ande.

Den gudomliga sanningen är en andeurskiljd och levande verklighet. Sanningen existerar endast på de höga andliga nivåer där man inser gudomligheten och blir medveten om gemenskapen med Gud. Man kan känna sanningen, och man kan leva sanningen; man kan i själen uppleva sanningens tillväxt och i sinnet njuta friheten av den upplysning den skänker, men man kan inte fängsla sanningen i formler, koder, trossatser eller intellektuella mönster för mänskligt beteende. När man företar sig att ge mänskliga uttrycksformer åt den gudomliga sanningen dör den snabbt. Bärgandet av den fängslade sanningen efter dess död kan även i bästa fall endast leda till att en säregen form av intellektualiserad och glorifierad visdom förverkligas. Statisk sanning är död sanning, och endast den döda sanningen kan man ha som en teori. Den levande sanningen är dynamisk, och den kan ha endast en erfarenhetsmässig tillvaro i människans sinne.

Intelligensen växer fram i en materiell existens som upplyses av det kosmiska sinnets närvaro. Visdomen utgörs av det kunskapsmedvetande som har lyfts upp till nya betydelsenivåer och aktiverats av närvaron av den universumgåva som kallas visdomens sinnesande. Sanningen är ett andligt verklighetsvärde som upplevs endast av andeförsedda varelser som kan fungera på övermateriella nivåer av universummedvetande och som efter att ha insett sanningen låter dess aktiverande ande leva och härska i sina själar.

Universuminsiktens sanna barn söker den levande Sanningens Ande i varje vist yttrande. Den gudsmäda individen upphöjer ständigt visdomen till den gudomliga uppnåelsens levande sanningsnivåer; den andligen stagnerande själen drar ständigt ned den levande sanningen till visdomens döda nivåer och till området för endast upphöjd kunskap.

Den gyllene regeln blir, när den berövas den övermänskliga insikten hos Sanningens Ande, ingenting mer än en regel för ett högtstående etiskt beteende. När den gyllene regeln tolkas bokstavligt kan den bli ett hjälpmedel som i högsta grad sårar ens medmänniskor. Utan en andlig insikt om visdomens gyllene regel kan

toward one another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you."

180:4.6 (1949.2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew's face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:5.1 (1949.3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth*. This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth*, the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptive truth.

180:5.2 (1949.4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:5.3 (1949.5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of the universe endowment of the adjutant of wisdom. Truth is a spiritual reality value experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:5.4 (1949.6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted knowledge.

180:5.5 (1949.7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you

man resonera som så, att eftersom man önskar att alla människor helt och rent utsäger sanningen om vad de tänker till en själv, bör man också själv säga helt och rent ut vad man tänker till sina medmänniskor. En sådan oandlig tolkning av den gyllene regeln skulle kunna leda till en utesäglig bedrövelse och en sorg utan slut.

En del personer ser och tolkar den gyllene regeln endast som en intellektuell bekräftelse på det mellanmänniskliga broderskapet. Andra upplever detta uttryck för mänskliga relationer som en emotionell tillfredsställelse av de mjuka känslorna i människans personlighet. Vissa dödliga ser på samma gyllene regel som en måttstock med vilken man kan mäta alla samhällsrelationer, som normen för beteendet i samhället. Ytterligare andra betraktar den som en uttrycklig uppmaning från en stor moral lärare, som i detta uttalande inrymde den högsta uppfattningen om de moraliska skyldigheterna i samband med alla broderliga relationer. I sådana moralvarelsers liv blir den gyllene regeln den visa mittpunkten och omkretsen för all deras filosofi.

I det rike som bildas av de troendes brödraskap av gudsmedvetna sanningsälskare får denna gyllene regel levande kvaliteter av andlig insikt på de högre tolkningsnivåer som får Guds dödliga söner att betrakta denna Mästarens föreskrift som ett krav på dem att så förhålla sig till sina medmänniskor att så mycket gott som möjligt kommer dessa till del till följd av den troendes kontakt med dem. Detta är all sann religions innersta väsen: att du älskar din nästa som dig själv.

Men den högsta insikten och den sannaste tolkningen av den gyllene regeln består i andens medvetande om sanningen att detta gudomliga tillkännagivande är en bestående och levande realitet. Den sanna kosmiska betydelsen av denna regel för relationerna i universum uppenbaras endast när den uppfattas andligen, när Sonens ande tolkar beteendelagen för Faderns ande, som bor i den dödliga människans själ. När sådana av anden ledda dödliga inser den gyllene regelns sanna betydelse fylls de till överflödande av förvisningen om att de är medborgare i ett vänligt universum, och andeverklighetens ideal hos dem uppfylls först när de älskar sina medmänniskor så som Jesus älskade oss alla, och det är den realitet som består i förverkligandet av Guds kärlek.

Just denna filosofi om den gudomliga sanningens levande flexibilitet och kosmiska anpassningsförmåga till de individuella behoven och kapaciteten hos varje son till Gud måste inses innan ni kan hoppas på att tillräckligt förstå Mästarens förkunnelse och tillämpning av läran om icke-motstånd mot ondskan. Mästarens undervisning är i grunden en andlig förkunnelse. Inte heller kan de materiella slutledningarna av hans filosofi på ett hjälpsamt sätt betraktas åtskilda från sina andliga motsvarigheter. Andan i Mästarens föreskrift består i icke-motstånd mot all självisk reaktion inför universum, i förening med ett energiskt och progressivt uppnående av rättfärdiga nivåer för sanna andevärden: gudomlig skönhet, oändlig godhet och evig sanning — att lära känna Gud och att bli allt mer lik honom.

Kärleken, osjälvisheten, måste undergå en ständig och levande nyanpassande tolkning av relationerna enligt den vägledning som Sanningens Ande ger. Kärleken måste därvid fatta de ständigt

might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950.1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950.2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950.3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality are satisfied only when they love their fellows as Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

180:5.9 (1950.4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and to become increasingly like him.

180:5.10 (1950.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptive interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-changing

föränderliga och vidgande begreppen om vad som är det högsta kosmiska goda för den älskade individen. Sedan fortsätter kärleken att inta den här inställningen till alla andra individer som möjligen kan påverkas av det växande och levande förhållande som uppkommer av kärleken hos en enda andeledd dödlig till andra medborgare i universum. Och hela denna levande anpassning av kärleken måste åstadkommas med beaktande av både omgivningen av nuvarande ondska och det eviga målet i form av fulländning enligt den gudomliga ödesbestämmelsen.

Och sålunda måste vi klart inse att varken den gyllene regeln eller läran om icke-motstånd någonsin kan förstås på rätt sätt om de uppfattas som dogmer eller gudomliga påbud. De kan endast förstås genom att de utövas i livet, genom att man inser deras innebörd i den levande tolkning som ges av Sanningens Ande, som leder den kärleksfulla kontakten människor emellan.

Allt detta anger tydligt skillnaden mellan den gamla religionen och den nya. Den gamla religionen lärde självuppoftning. Den nya religionen lär endast osjälviskhet, självglömska, ett förhöjt självförverkligande i socialt tjänande förenat med universumsikt. Den gamla religionens drivfjäder var rädsloshedvetande. Rikets nya evangelium domineras av sanningsövertygelse, av den eviga och universella sanningens ande. Ingen mängd fromhet eller lärotröhet kan i livserfarenheten hos gudsrikets troende ersätta avsaknaden av den spontana, generösa och uppriktiga vänlighet som kännetecknar de av anden födda sönerna till den levande Guden. Varken traditioner eller ett ceremoniellt system av formell gudsdyrkan kan uppväga bristen på äkta medlidande med ens fränder.

6. AVSKEDETS NÖDVÄNDIGHET

Efter det att Petrus, Jakob, Johannes och Matteus hade ställt talrika frågor till Mästaren fortsatte han sitt avskedstal med att säga: "Jag berättar för er om allt detta innan jag lämnar er för att ni må vara så förberedda för det som kommer över er att ni inte snavar och gör allvarliga misstag. Myndigheterna kommer inte att nöja sig med att endast utesluta er ur synagogorna; jag vill varna er för att den stund närmar sig då de som dödar er tror sig göra Gud en tjänst. Och allt detta kommer de att göra med er och med dem som ni för in i himmelriket därför att de inte känner Fadern. De har vägrat att lära känna Fadern då de har vägrat att ta emot mig; och de vägrar att ta emot mig då de tillbakavisar er, förutsatt att ni har hållit mitt nya bud att älska varandra så som jag har älskat er. Jag säger er allt detta i förväg så att ni, när er tid kommer såsom min nu har, kan bli stärkta av att veta att jag kände till allt detta och att min ande skall vara hos er genom alla era lidanden för min skull och för evangeliets skull. Det är därför jag ända från början har talat till er i så oförtäckta ordalag. Jag har till och med varnat er för att en människas fiender kan tänkas vara medlemmar av hennes eget hushåll. Fastän rikets evangelium alltid medför en stor frid i själen hos den enskilda troende, för det inte med sig fred på jorden förrän människan är villig att av hela sitt hjärta omfatta min förkunnelse och tillägna sig vanan att göra Faderns vilja som det främsta syftet i livet som dödlig.

and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

180:5.11 (1950.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

180:5.12 (1951.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction, the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

180:6.1 (1951.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: "And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

"Nu då jag står i begrepp att lämna er, då jag ser att tiden är inne för mig att snart bege mig till Fadern, är jag förvånad över att ingen har frågat mig: Varför lämnar du oss? Jag vet dock att ni ställer sådana frågor i era hjärtan. Jag skall tala öppet med er, som en vän till en annan. Det är verkligen till er fördel att jag lämnar er. Om jag inte lämnar er kan den nya läraren inte komma in i era hjärtan. Jag måste avkläs denna dödliga kropp och återbördas till min plats i höjden innan jag kan sända denna andelärare för att leva i era själar och leda er ande till sanningen. Och när min ande kommer för att dväjas i ert inre belyser han skillnaden mellan synd och rättfärdighet och gör det möjligt för er att med vishet ta ställning till dem i era hjärtan.

"Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte just nu ta emot mera. Dessutom, när Sanningens Ande kommer leder han er till slut till all sanning medan ni färdas genom de många boningarna i min Faders universum.

"Denne ande talar inte i sitt eget namn, utan han förkunnar för er det som Fadern har uppenbarat för Sonen, och han visar er även sådant som kommer att ske; han förhärligar mig så som jag har förhärligat min Fader. Denna ande utgår från mig, och han uppenbarar min sanning för er. Allt som Fadern har inom denna sfär är nu mitt; därför sade jag att denna nya lärare skall ta av det som är mitt och uppenbara det för er.

"Om en liten stund lämnar jag er för en kort tid. Efteråt, när ni ser mig igen, är jag redan på väg till Fadern, så att inte heller då ser ni mig länge."

När han för en stund gjorde ett uppehåll började apostlarna samtala sinsemellan: "Vad menar han egentligen? 'Om en liten stund lämnar jag er' och 'När ni ser mig igen ser ni mig inte länge, ty jag är på väg till Fadern.' Vad kan han mena med detta 'en liten stund' och 'inte länge'? Vi kan inte förstå vad det är han säger till oss."

Då Jesus visste att de ställde dessa frågor sade han: "Frågar ni varandra vad jag menade när jag sade att jag om en liten stund inte längre är hos er, och att när ni ser mig igen är jag på väg till Fadern? Jag har klart och tydligt sagt er att Människosonen måste dö, men att han uppstår igen. Kan ni då inte förstå meningen med mina ord? Ni kommer först att bli bedrövade, men senare fröjdas ni tillsammans med många som kommer att förstå allt detta efter att det har skett. En kvinna har det sannerligen svårt när hon skall föda, men när hon har fött sitt barn glömmar hon genast sina plågor i glädjen över att veta att en människa har fötts till världen. Och så kommer ni också snart att vara bedrövade över min bortgång, men jag skall snart se er igen, och då förvandlas er bedrövelse till fröjd, och ni skall få en ny uppenbarelse om den frälsning som Gud ger, och den kan ingen någonsin ta ifrån er. Och alla världar kommer att bli välsignade i just denna uppenbarelse av livet som tillintetgör döden. Hittills har ni bett om allt i min Faders namn. Efter det att ni igen får se mig kan ni också be i mitt namn, och jag hör er.

"Här nere har jag undervisat er med ordspråk och talat till er i liknelser. Jag gjorde så därför att ni endast var barn i anden; men tiden kommer då jag med klara

180:6.2 (1951.3) "Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It is really profitable for you that I go away. If I go not away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

180:6.3 (1951.4) "I have yet much to say to you, but you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father's universe.

180:6.4 (1951.5) "This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

180:6.5 (1952.1) "In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long."

180:6.6 (1952.2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: "What is this that he tells us? 'In just a little while I will leave you,' and 'When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.' What can he mean by this 'little while' and 'not for long'? We cannot understand what he is telling us."

180:6.7 (1952.3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: "Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father's name. After you see me again, you may also ask in my name, and I will hear you.

180:6.8 (1952.4) "Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming

ord kan tala till er om Fadern och hans rike. Och jag skall göra det därför att Fadern själv älskar er och önskar bli mer fullständigt uppenbarad för er. Den dödliga människan kan inte se Fadern som är ande; därför har jag kommit hit till världen för att visa Fadern för er som har skapade varelsers ögon. Men när ni har blivit fulländade i er andliga tillväxt, då skall ni få se Fadern själv.

När de elva hade hört hans ord sade de till varandra: "Se, nu talar han verkligen med klara ord till oss. Säkert har Mästaren trätt fram från Gud. Men varför säger han att han måste återvända till Fadern?" Jesus såg att de inte ens nu förstod honom. Dessa elva män kunde inte komma ifrån sina länge närda idéer kring det judiska messiasbegreppet. Ju mer fullkomligt de trodde på Jesus som Messias desto besvärligare blev dessa djupt rotade föreställningar om den ärofulla materiella triumfen för Guds rike på jorden.

when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself."

180:6.9 (1952.5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: "Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?" And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth.

Kapitel 181. De sista råden och varningarna

⇨ 180

Urantiaboken

182 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 181

DE SISTA RÅDEN OCH VARNINGARNA

Sektioner

Introduktion

1. De sista trösteorden
2. Personliga avskedsråd

Introduktion

SEDAN Jesus hade avslutat sitt avskedstal till de elva samtalade han informellt med dem och återgav många upplevelser som berörde dem som grupp och som individer. Slutligen började det gå upp för dessa galiléer att deras vän och lärare stod i begrepp att lämna dem, och deras hopp tog fasta på löftet att han efter en kort tid igen skulle vara hos dem, men de var benägna att glömma att denna återkomst också bara var för en kort tid. Många av apostlarna och de ledande lärjungarna trodde att detta löfte om att Jesus skulle återvända för en kort tid (den korta perioden mellan uppståndelsen och himmelsfärden) betydde att han bara skulle vara borta på ett kort besök hos sin Fader, för att därefter återvända och etablera riket. En sådan tolkning av hans förkunnelse var helt förenlig både med deras förutfattade trosföreställningar och med deras innerliga förhoppningar. Då deras livslånga trosföreställningar och hoppet om önskeuppfyllelse sålunda stämde överens var det inte svårt för dem att finna en sådan tolkning av Mästarens ord att den gjorde deras intensiva längtan berättigad.

Efter att avskedstalet hade diskuterats och hade börjat stabilisera sig i deras sinnen bad Jesus igen apostlarna inta sina platser och började delge dem sina sista råd och varningar.

1. DE SISTA TRÖSTEORDEN

När de elva hade intagit sina platser reste sig Jesus och sade till dem: "Så länge jag är hos er i kroppslig gestalt kan jag endast vara en individ mitt ibland er eller i hela världen. Men när jag har befriats från att vara iklädd denna dödliga natur kan jag komma tillbaka som en ande som bor i det inre hos var och en av er och alla andra som tror detta rikets evangelium. På så sätt blir Människosonen en andlig inkarnation i

PAPER 181

FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction

1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

INTRODUCTION

181:0.1 (1953.1) AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

181:0.2 (1953.2) After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953.3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: "As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the

alla sant troendes själar.

"När jag har återvänt för att leva i er och arbeta genom er kan jag så mycket bättre leda er genom detta liv och visa er vägen genom de många boningarna i det framtida livet i himlarnas himlar. Livet i Faderns eviga skapelse är inte en ändlös vila av sysslolöshet och självisk bekvämlighet utan ett ständigt framåtskridande i älskvärdhet, sanning och härlighet. Vart och ett av de många, många ställena i min Faders hus är en uppehållsort och ett liv som avser att förbereda er för nästa liv som är framför er. Och så fortsätter ljusets barn från härlighet till härlighet tills de uppnår det gudomliga tillstånd där de är andligen fulländade just så som Fadern är fullkomlig i allting.

"Om ni vill vara mina efterföljare när jag lämnar er, gå då in för en allvarlig strävan att leva enligt andan i min förkunneelse och idealet i mitt liv — att göra min Faders vilja. Gör detta, i stället för att försöka efterlikna mitt naturliga liv i köttet så som jag nödvändigtvis har varit tvungen att leva det i denna värld.

"Fadern sände mig till denna värld, men endast några få av er har velat helt ta emot mig. Jag kommer att utgjuta min ande över allt kött, men alla människor väljer inte att ta emot denna nya lärare som vägvisare och rådgivare för själen. Men alla de som verkligen tar emot honom blir upplysta, renade och tröstade. Och denna Sanningens Ande skall hos dem bli en källa av levande vatten som flödar fram till evigt liv.

"Och nu då jag står i begrepp att lämna er ville jag säga några trösteord till er. Frid lämnar jag hos er; min frid ger jag er. Jag ger inte dessa gåvor så som världen ger — enligt mått — jag ger åt var och en av er allt som ni vill ta emot. Låt inte era hjärtan vara oroade, inte heller räddhågade. Jag har övervunnit världen, och i mig skall ni alla segra genom tro. Jag har varnat er att Människosonen kommer att dödas, men jag försäkrar er att jag kommer tillbaka innan jag beger mig till Fadern, även fast det bara blir en kort tid. Och sedan jag har stigit upp till Fadern skall jag säkerligen sända den nya läraren som skall vara hos er och bo i era egna hjärtan. Och när ni ser att allt detta sker, bli inte bestörta utan tro, eftersom ni ju visste allt på förhand. Jag har älskat er med stor tillgivenhet, och jag skulle inte vilja lämna er, men det är Faderns vilja. Min stund har kommit.

"Tvivla inte på någon av dessa sanningar ens efter det att ni har skingrats åt alla håll av förföljelser och är modfärdiga av många bedrävelser. När ni känner er ensamma i världen är jag medveten om er isolering, precis så som ni kommer att vara medvetna om min isolering när ni har skingrats var och en åt sitt håll och Människosonen har lämnats i händerna på sina fiender. Men jag är aldrig ensam; Fadern är alltid med mig. Även i den stunden skall jag be för er. Och allt detta har jag berättat för er för att ni skulle ha frid, och ha den rikligare. I denna värld möter ni prövningar men var vid gott mod; jag har besegrat världen och visat er vägen till evig fröjd och evigt tjänande."

Jesus ger frid åt dem som likt honom gör Faderns vilja, men inte i form av fröjder och tillfredsställelser av denna materiella värld. Trolösa materialister och fatalister kan endast hoppas på två sorters frid och själströst: Antingen måste de vara stoiker, som med orubblig beslutsamhet har bestämt sig för att möta det

souls of all true believers.

181:1.2 (1963.4) "When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father's eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father's house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1963.5) "If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father's will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1964.1) "The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1964.2) "And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

181:1.6 (1964.3) "Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service."

181:1.7 (1964.4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be stoics, with steadfast resolution determined to face the

oundvikliga och uthärda det värsta, eller också måste de vara optimister, som ständigt omhuldar det hopp som evigt flödar fram i människans bröst, fåfängt längtande efter en frid som faktiskt aldrig kommer.

Ett visst mått av både stoicism och optimism är till nytta när det gäller att leva ett liv på jorden, men ingendera har något att göra med den enastående frid som Guds Son utger till sina jordiska bröder. Den frid som Mikael ger sina barn på jorden är samma frid som fyllde hans egen själ när han själv i köttslig gestalt levde sitt liv som dödlig just här i denna värld. Jesu frid är glädjen och tillfredsställelsen hos en gudsmedveten individ som har vunnit den seger som man vinner då man helt lär sig att göra Guds vilja medan man lever de dödligas liv på jorden. Friden i Jesu sinne byggde på en absolut mänsklig tro på verkligheten av den gudomlige Faderns visa och deltagande överomsorg. Jesus mötte svårigheter på jorden. Han har till och med felaktigt kallats "sorgernas man", men under alla dessa erfarenheter tröstades han av den tillit som ständigt gav honom kraft att fullfölja syftet med sitt liv i full förvisning om att han hela tiden utförde Faderns vilja.

Jesus var beslutsam, ihärdig och grundligt hängiven i sin missions fullbordande, men han var ingen kallsinnig och hårdhudad stoiker. Han sökte alltid finna de glada aspekterna i sina livsupplevelser, men han var ingen blind optimist som hade lurat sig själv. Mästaren visste allt som skulle hända med honom, men han var orädd. Efter att han hade utgett sin frid till var och en av sina anhängare kunde han följdriktigt säga: "Låt inte era hjärtan vara oroade, inte heller räddhågade."

Jesu frid är därför friden och förvisningen hos en son som fullt och fast tror att hans levnadsbana i tid och evighet säkert och fullständigt sköts om och upprätthålls av en allvis, allälskande och allsmäktig Andefader. Det är sannerligen en frid som övergår det dödliga sinnets förstånd, men som det troende människohjärtat helt kan åtnjuta.

2. PERSONLIGA AVSKEDSRÅD

Mästaren hade avslutat sina avskedsinstruktioner och slutliga råd till apostlarna som grupp. Han ägnade sig åt att ta farväl individuellt och ge var och en något ord som personligt råd i samband med att han gav sin avskedsvälsignelse. Apostlarna satt fortfarande på sina platser runt bordet så som när de först satte sig ned för att inta den Sista Måltiden, och när Mästaren gick runt bordet och talade till dem reste sig varje man när Jesus vände sig till honom.

Till Johannes sade Jesus: "Du, Johannes, är den yngste av mina bröder. Du har stått mig mycket nära, och fastän jag älskar er alla med samma kärlek som en far visar sina söner, valdes du av Andreas till att vara en av de tre som alltid skulle finnas nära mig. Dessutom har du företrätt mig, och måste fortsätta att göra det, i många ärenden som gäller min familj på jorden. Och jag beger mig till Fadern, Johannes, med fullt förtroende för att du fortsätter att vaka över dem som är köttsligen mina. Se till att deras nuvarande förvirring beträffande min mission inte på något sätt hindrar dig från att ge dem all sympati, alla råd och all hjälp just så som du vet att jag skulle ge om jag var kvar i köttslig gestalt. Och

inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954.5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the "man of sorrows," but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he was achieving the Father's will.

181:1.9 (1954.6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid."

181:1.10 (1955.1) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

181:2.1 (1955.2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

181:2.2 (1955.3) To John, Jesus said: "You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that you will continue to watch over those who are mine in the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when

när de alla börjar se ljuset och helt stiger in i gudsriket, och ni då alla med glädje välkomnar dem, förlitar jag mig på att du, Johannes, hälsar dem speciellt välkomna från mig.

"Och nu när de sista timmarna av mitt livsskede på jorden närmar sig, håll dig nära till hands så att jag kan lämna dig något meddelande beträffande min familj. När det gäller det arbete som Fadern har satt i mina händer, så är det nu avslutat med undantag för min köttsliga död, och jag är redo att dricka denna sista bägare. Men vad beträffar de ansvarigheter som min jordiske far Josef har lämnat åt mig och som jag har skött under min livstid, så måste jag nu lita på dig att du i alla dessa ärenden handlar i mitt ställe. Och jag har valt dig, Johannes, att göra detta åt mig därför att du är den yngste och därför sannolikt överlever de övriga apostlarna.

"En gång kallade vi dig och din bror åskans söner. Du var envis och intolerant när du kom till oss, men du har förändrats mycket sedan du ville få mig att kalla ned eld från himlen i huvudet på okunniga och tanklösa icke-troende. Och du måste än mer förändras. Du bör bli aposteln för det nya bud som jag ikväll har gett er. Ägna ditt liv åt att lära dina bröder att älska varandra så som jag har älskat er."

När Johannes Sebedaios stod där i rummet på övervåningen och tårarna rann nedför hans kinder, såg han in i Mästarens ansikte och sade: "Och det vill jag göra, min Mästare, men hur kan jag lära mig att mer älska mina bröder?" Och då svarade Jesus: "Du lär dig att älska dina bröder mer när du först lär dig att mer älska deras Fader i himlen och efter det att du har blivit uppriktigt mer intresserad av deras välfärd i tiden och i evigheten. Och allt sådant människointresse främjas av förståelsefull sympati, osjälviskt tjänande och frikostig förlåtelse. Ingen bör förakta din ungdom, men jag uppmanar dig att alltid ta vederbörlig hänsyn till att åldern ofta företräder erfarenhet och att ingenting i människornas liv kan ersätta faktisk erfarenhet. Sträva efter att leva i fred med alla människor, i synnerhet med dina vänner i det himmelska rikets brödrasamfund. Och kom alltid ihåg, Johannes, att inte tvista med de själar som du vill vinna för riket."

Sedan efter att ha gått runt sin egen plats stannade Mästaren en stund vid Judas Iskariots plats. Apostlarna var ganska förvånade över att Judas inte hade återvänt än, och de hade bra gärna velat veta vad Jesu sorgsna ansiktsuttryck betydde, när han stod vid förrädarens tomma plats. Men ingen av dem, utom möjligen Andreas, hyste ens den minsta tanke om att deras kassör hade gått ut för att förråda sin Mästare, så som Jesus hade antytt för dem tidigare under kvällen och under måltiden. Det hade hänt så mycket att de för tillfället helt hade glömt Mästarens tillkännagivande att en av dem skulle förråda honom.

Jesus gick nu över till Simon Seloten, som reste sig och lyssnade till följande uppmaning: "Du är en sann son till Abraham, men vilken tid har jag inte haft med att försöka göra dig till en son i detta himmelska rike. Jag älskar dig, och så gör alla dina bröder. Jag vet att du älskar mig, Simon, och jag vet att du också älskar Guds rike, men du försöker fortfarande få detta rike att komma enligt ditt tycke. Jag vet mycket väl att du till slut

they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for me.

181:2.3 (1955.4) "And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles.

181:2.4 (1955.5) "Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed much since you wanted me to call fire down upon the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you."

181:2.5 (1955.6) As John Zebedee stood there in the upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: "And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?" And then answered Jesus: "You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom."

181:2.6 (1955.7) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:2.7 (1955.8) Jesus now went over to Simon Zelotes, who stood up and listened to this admonition: "You are a true son of Abraham, but what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the

kommer att fatta mitt evangeliums andliga natur och betydelse, och att du tappert kommer att arbeta för att förkunna det, men jag är bekymrad för vad som kan hända med dig när jag går bort. Jag skulle fröjdas över att veta att du inte vacklar; jag skulle bli lycklig om jag kunde veta att efter att jag beger mig till Fadern, du inte skulle upphöra att vara min apostel och att du skulle uppföra dig acceptabelt som en ambassadör för det himmelska riket.”

Jesus hann knappt sluta tala till Simon Seloten innan denne eldige patriot, torkande sina ögon, sade: ”Mästare, oroa dig inte för min trohet. Jag har vänt allting ryggen för att kunna ägna mitt liv åt att etablera ditt rike på jorden, och jag kommer inte att vackla. Jag har överlevt varje besvikelse hittills, och jag kommer inte att överge dig.”

Sedan sade Jesus, som lade sin hand på Simons axel: ”Det är sannerligen uppfriskande att höra dig tala så, i synnerhet i en stund som denna, men min gode vän, du vet fortfarande inte vad du talar om. Inte för ett ögonblick skulle jag tvivla på din trohet, din hängivenhet; jag vet att du inte skulle tveka att dra ut i strid och dö för mig, liksom alla dessa andra” (och de nickade alla ett energiskt bifall), ”men det kommer inte att fordras av dig. Jag har upprepade gånger sagt dig att detta rike inte är av denna värld och att mina lärjungar inte går ut i strid för att grundlägga det. Jag har sagt dig detta många gånger, Simon, men du vägrar att se sanningen i vitögat. Jag är inte oroad för din lojalitet gentemot mig och riket, men vad gör du när jag går bort och du till sist vaknar upp till insikten om att du inte har fattat betydelsen av min undervisning och att du måste anpassa dina missuppfattningar till realiteten att det råder en annan och andlig tingens ordning i Guds rike?”

Simon ville säga något mer, men Jesus höjde sin hand för att hejda honom och fortsatte med att säga: ”Ingen av mina apostlar är mer uppriktig och ärlig i sitt hjärta än du, men ingen av dem kommer efter min avfärd att vara så upprörd och modfärdig som du. I all din modlöshet skall min ande vara hos dig, och dessa dina bröder överger dig inte. Glöm inte vad jag har lärt dig om förhållandet mellan medborgarskap på jorden och sonskap i Faderns andliga rike. Tänk väl över allt som jag har sagt dig om att ge kejsaren det som är kejsarens och Gud det som tillhör Gud. Ägna ditt liv, Simon, åt att visa hur väl den dödliga människan kan följa min uppmaning att erkänna de världsliga skyldigheterna gentemot civilmyndigheterna och samtidigt göra andlig tjänst i rikets brödrasamfund. Om Sanningens Ande får undervisa dig uppkommer aldrig någon konflikt mellan de krav som medborgarskap på jorden ställer och sonskapet i himlen, såvida inte de världsliga härskarna understår sig att kräva den hyllning och dyrkan som tillkommer endast Gud.

”Och sedan, Simon, när du slutligen inser allt detta, och efter att du har skakat av dig din nedstämdhet och gått ut för att med stor kraft förkunna evangeliet, glöm aldrig att jag var med dig även under hela den tid du var modfärdig och att jag skall vara med dig ända till själva slutet. Du skall alltid vara min apostel, och efter att du blir villig att se med andens öga och i högre grad ställa din vilja under den himmelske Faderns vilja, då skall du återvända till arbetet som min ambassadör, och ingen skall för den skull att du var långsam i att fatta de sanningar som jag har lärt dig ta ifrån dig den auktoritet som jag har gett dig. Och nu, Simon, varnar jag dig än

spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom.”

181:2.8 (1956.3) Jesus had hardly ceased speaking to Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: “Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you.”

181:2.9 (1956.4) And then, laying his hand on Simon's shoulder, Jesus said: “It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would” (and they all nodded a vigorous approval), “but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?”

181:2.10 (1956.5) Simon wanted to speak further, but Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: “None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father's spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar's and to God that which is God's. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God.

181:2.11 (1957.1) “And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor as my ambassador, and no one shall take away from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have

en gång att de som kämpar med svärdet går under med svärdet, medan de som arbetar i anden får evigt liv i det kommande riket och glädje och frid i det rike som nu är. Och när det arbete som har getts i dina händer är färdigt på jorden skall du, Simon, sitta ned tillsammans med mig i mitt rike på andra sidan. Du skall verkligen få se det rike du har längtat efter, men inte i detta liv. Fortsätt att tro på mig och på det som jag har uppenbarat för dig, och du skall få evigt liv i gåva."

När Jesus hade sagt vad han ville säga till Simon Seloten tog han några steg över till Matteus Levi och sade: "Det åligger dig inte längre att skaffa medel till apostlagruppens kassa. Snart, mycket snart skingras ni alla; ni får inte glädjas åt att ha ens en enda av era bröder vid er sida för att trösta och stödja er. Då ni går vidare och predikar rikets evangelium måste ni söka er nya medarbetare. Jag har sänt er ut två och två under er träningsstid, men nu när jag lämnar er, och sedan ni har återhämtat er från chocken, blir det för er att ensamma gå ut till världens alla hörn för att förkunna detta goda budskap: att de dödliga som har styrkts av tron är Guds söner."

Då sade Matteus: "Men Mästare, vem skall sända ut oss, och hur skall vi veta vart vi skall gå? Skall Andreas visa oss vägen?" Och Jesus svarade: "Nej Levi, Andreas vägleder er inte längre när det gäller att förkunna evangeliet. Han fortsätter förvisso som er vän och rådgivare ända till den dag då den nya läraren kommer, och därefter leder Sanningens Ande var och en av er ut till arbetet för rikets utbredning. Du har förändrats mycket sedan den dag vid tullhuset då du först började följa mig; men du måste förändras ännu mer innan du kan se framför dig ett brödrasamfund där icke-judar sitter sida vid sida med juden i broderlig samvaro. Men låt din iver för att vinna dina judiska bröder verka tills du är helt tillfredsställd, och vänd dig sedan med kraft till icke-judarna. En sak kan du vara säker på, Levi: du har vunnit dina bröders förtroende och tillgivenhet; alla älskar de dig." (Och alla tio gav uttryck för sitt samtycke till Mästarens ord.)

"Levi, jag vet mycket om dina bekymmer, uppoffringar och bemödanden för att hålla kassan fylld, vilket dina bröder inte vet, och det fröjdar mig att fastän han som bar penningpungen är frånvarande, så är skatteindrivaren-ambassadören här vid min avskedssammankomst med rikets budbärare. Jag ber för att du med andens ögon måtte se innebörden av min undervisning. Och när den nya läraren kommer in i ditt hjärta, följ honom så som han leder dig och låt dina bröder — ja hela världen — se vad Fadern kan göra för en hatad skatteindrivare som vågade följa Människosonen och tro på rikets evangelium. Allt från första stund älskade jag dig, Levi, så som dessa andra galiléer. Då du därför så väl vet att varken Fadern eller Sonen har anseende till person, se till att du inte gör några sådana skillnader bland dem som genom din verksamhet kommer till tro på evangeliet. Och ägna därför, Matteus, hela ditt framtida liv till att visa alla människor att Gud inte har anseende till person; att i Guds ögon och i rikets gemenskap är alla människor jämlika; alla troende är Guds söner."

Jesus gick sedan över till Jakob Sebedaios, som

taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life."

181:2.12 (1957.2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: "No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickeners are the sons of God."

181:2.13 (1957.3) Then spoke Matthew: "But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?" And Jesus answered: "No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you." (And all ten of them signified their acquiescence in the Master's words.)

181:2.14 (1958.1) "Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher comes into your heart, follow on as he will lead you and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first, Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God."

181:2.15 (1958.2) Jesus then stepped over to James

stod tyst medan Mästaren vände sig till honom och sade: "Jakob, när du och din yngre bror en gång kom till mig för att söka företräde till rikets hedersplatser och jag sade er att det var Faderns sak att utdela sådana, frågade jag om ni kunde tömma min bägare, och ni svarade båda att ni var det. Även om ni inte då var redo, och även om ni inte nu är det, förbereds ni inom kort för en sådan tjänst av den erfarenhet som ni snart skall genomgå. Med ert beteende förgade ni vid det tillfället era bröder. Om de inte redan helt har förlåtit dig kommer de att göra det när de ser dig tömma min bägare. Vare sig din verksamhet blir lång eller kort, var tålmodig i din själ. När den nya läraren kommer, låt honom lära dig en medkännande inställning och den förstående tolerans som föds av en sublim tillit till mig och en fullkomlig underkastelse under Faderns vilja. Ägna ditt liv åt att uppvisa den kombinerade mänskliga tillgivenheten och gudomliga värdigheten hos en lärjunge som känner Gud och tror på Sonen. Och alla som lever så uppenbarar evangeliet även på det sätt som de dör. Du och din bror Johannes kommer att gå skilda vägar, och en av er får kanske sitta ned tillsammans med mig i det eviga riket långt före den andre. Det skulle hjälpa dig mycket om du lärde dig att till den sanna visdomen hör finkänslighet såväl som mod. Du borde lära dig skarpsinne och rådighet vid sidan av din aggressivitet. Det kommer att komma sådana suprema stunder då mina lärjungar inte tvekar att ge sitt liv för detta evangelium, men i alla vanliga fall vore det långt bättre att blicka de trolösa vrede, så att ni må leva och fortsätta att predika det glada budskapet. Så långt det står i din makt, lev länge på jorden så att ditt liv under många år må bära frukt i form av själar vunna för det himmelska riket."

När Mästaren hade slutat tala till Jakob Sebedaios gick han runt till den ända av bordet där Andreas satt, såg sin trogne medhjälpare i ögonen och sade: "Andreas, du har troget företrätt mig som tillförordnad ledare för det himmelska rikets ambassadörer. Fastän du ibland har tvekat och vid andra tillfällen lagt i dagen en farlig blyget, har du dock alltid varit riktigt rätträdig och ytterst rättvis i förhållandet till dina medarbetare. Allt sedan du och dina bröder ordinerades till rikets budbärare har ni varit en självstyrande grupp för alla administrativa ärenden, fränsett att jag bestämde dig till ledare för dessa utvalda. Inte i något annat timligt ärende har jag verkat för att styra eller inverka på era beslut. Och jag gjorde så för att ni skulle ha en ledare som kunde styra alla era senare överläggningar i gruppen. I mitt universum och i min Faders universum av universer behandlas våra bröder och söner som individer i alla sina andliga relationer, men för alla grupprelationer ser vi till att det finns ett klart ledarskap. Vårt rike är ett ordningens rike, och där två eller flera viljevarelser verkar i samarbete tillhandahålls alltid den auktoritet som ledarskapet ger.

"Och nu, Andreas, eftersom du är ledare för dina bröder i kraft av mitt förordnande och således har tjänat som min personliga representant, och då jag står i begrepp att lämna er och bege mig till min Fader, befriar jag dig nu från allt ansvar för dessa timliga och administrativa ärenden. Här efter får du inte utöva någon annan bestämmanderätt över dina bröder än den som du har förvärvat i din egenskap av andlig ledare och som dina bröder därför villigt erkänner. Från och med denna stund får du inte utöva någon auktoritet över dina

Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: "James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father's will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom."

181:2.16 (1958.3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and, looking his faithful helper in the eyes, said: "Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted and at other times manifested dangerous timidity, still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my Father's universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unfailingly provide for definite leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

181:2.17 (1959.1) "And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may

bröder såvida de inte på nytt ger dig en sådan bestämmanderätt genom att definitivt besluta om en sådan stadga efter att jag har begett mig till Fadern. Men denna befrielse från ansvaret som administrativ ledare för gruppen minskar inte på något sätt din moraliska plikt att göra allt som står i din makt för att med en fast och kärleksfull hand hålla samman dina bröder samlade under den provande tid som vi har genast framför oss, de dagar som nödvändigtvis ligger mellan den stund då jag lämnar min köttsliga gestalt och den tid då jag sänder den nya läraren som skall bo i era hjärtan och som till slut skall leda er till all sanning. Då jag gör mig redo att lämna er vill jag befria dig från allt administrativt ansvar som hade sitt upphov och berättigande i min närvaro som en bland er. Härefter utövar jag endast andlig auktoritet över er och bland er.

"Om dina bröder önskar ha dig kvar som sin rådgivare anmodar jag dig att i alla timliga såväl som andliga ärenden göra ditt yttersta för att främja frid och harmoni mellan olika grupper av uppriktiga evangelietroende. Ägna återstoden av ditt liv åt att främja den broderliga kärlekens praktiska aspekter bland dina bröder. Var vänlig mot mina köttsliga bröder när de helt börjar omfatta detta evangelium; visa kärleksfull och opartisk tillgivenhet för grekerna i väster och Abner i öster. Fastän mina apostlar snart skall skingras till världens alla fyra hörn för att där förkunna det glada budskapet om frälsningen i sonskapet hos Gud, skall du hålla dem samman under den provande tiden just framför oss, den period av intensiv prövning under vilken ni måste lära er att tro detta evangelium utan att jag personligen är närvarande, medan ni tålmodigt inväntar ankomsten av den nya läraren, Sanningens Ande. Och så, Andreas, även om det inte skulle tillfalla dig att utföra de gärningar som i människors ögon är stora, var tillfreds med att vara lärare och rådgivare åt dem som gör sådana ting. Gå vidare med ditt arbete på jorden ända till slutet, och sedan skall du fortsätta denna verksamhet i det eviga riket, ty har jag inte mången gång sagt er att jag också har andra får, som inte hör till denna fålla?"

Jesus gick sedan över till tvillingarna Alfaios, och stående mellan dem sade han: "Mina små barn, ni är en av de tre brödrar som beslöt sig för att följa mig. Ni har alla sex lyckats väl med att arbeta i fred med dem som är ert eget kött och blod, men ingen har lyckats bättre med det än ni. Svåra tider ligger just framför oss. Ni kanske inte förstår allt som kommer att hända er och era bröder, men tvivla aldrig på att ni en gång blev kallade till rikets arbete. För en tid kommer det inte att finnas några folkmassor som behöver styras, men bli inte modfälda när ert livsverk är avslutat skall jag ta emot er i höjden, där ni i härligheten skall få berätta om er frälsning för serafernas härskaror och mängderna av Guds höga Söner. Ägna ert liv åt att upplyfta det all dagliga arbetet. Visa alla människor på jorden och änglarna i himlen hur glatt och modigt den dödliga människan kan återvända till sina tidigare arbeten efter att för någon tid ha kallats till att arbeta i Guds särskilda tjänst. Om ert arbete med rikets yttre angelägenheter tills vidare skulle visa sig vara avslutat, borde ni gå tillbaka till era tidigare arbeten utrustade med den nya upplysning som erfarenheten av sonskapet hos Gud ger och med den ädla insikten att för den gudsmedvetne finns ingenting sådant som är bara vanligt arbete eller världsligt slit. För er som har arbetat tillsammans med mig har allting blivit heligt, och allt

exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

181:2.18 (1959.2) "If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various groups of sincere gospel believers. Dedicate the remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, my apostles, are soon going to be scattered to the four corners of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other sheep not of this flock?"

181:2.19 (1959.3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: "My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged; when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become

jordiskt arbete har blivit ett tjänande även av Gud Fadern själv. Och när ni får höra nyheterna om vad era tidigare apostlakamrater åstadkommer, gläd er då med dem och fortsätt med ert dagliga arbete såsom de som väntar på Gud och gör sin tjänst medan de väntar. Ni har varit mina apostlar och skall alltid vara det, och jag skall minnas er i det kommande riket."

Sedan gick Jesus över till Filippos, som reste sig och fick höra följande budskap av sin Mästare: "Filippos, du har ställt många dumma frågor till mig, men jag har gjort mitt bästa för att besvara var enda, och nu vill jag besvara den sista av dessa frågor som har stigit upp i ditt högst ärliga men oandliga sinne. Under hela den tid jag har gått runt bordet och närmast mig dig har du frågat dig själv: 'Vad skall jag ta mig till om Mästaren går bort och lämnar oss ensamma i världen?' O, du klenrogn! Och dock har du nästan lika mycket som många av dina bröder. Du har varit en bra proviantmästare, Filippos. Du svek oss endast några få gånger, och en av de gångerna använde vi till att manifestera Faderns härlighet. Ditt förvalterskap är snart till ända. Du måste inom kort mer fullständigt ägna dig åt det arbete som du kallades till — att predika rikets evangelium. Filippos, du har alltid velat att man skulle visa dig, och mycket snart skall du få se stora ting. Det hade varit mycket bättre om du hade sett allt detta genom tron, men eftersom du var uppriktig även i ditt materiella synsätt skall du leva för att se mina ord gå i uppfyllelse. Och sedan när du blir välsignad med andlig syn, gå då ut till ditt arbete och ägna ditt liv åt att leda mänskligheten att söka Gud och att söka efter eviga realiteter med den andliga trons öga och inte med det materiella sinnets ögon. Kom ihåg, Filippos, att du har en stor mission på jorden, ty världen är fylld av dem som ser på livet just så som du har varit benägen att göra. Du har ett storartat arbete framför dig, och när det har utförts i tro skall du komma till mig i mitt rike, och det skall bli mig ett stort nöje att visa dig sådant som ögat inte har sett, örat inte har hört, och det dödliga sinnet inte har föreställt sig. Bli under tiden som ett litet barn i andens rike och låt mig som den nye lärarens ande leda dig framåt i det andliga riket. Och på det sättet kan jag göra mycket för dig som jag inte har kunnat åstadkomma medan jag har vistats bland er som en världens dödlig. Och minns alltid, Filippos, att den som har sett mig har sett Fadern."

Sedan gick Mästaren över till Natanael. När Natanael reste sig bad Jesus honom sätta sig, satte sig själv vid hans sida och sade: "Natanael, du har lärt dig att leva ovanför fördomarna och att vara allt tolerantere sedan du blev min apostel. Men du har mycket mer att lära dig. Du har varit en välsignelse för dina kamrater däri att din konsekventa uppriktighet alltid har varit en påminnelse för dem. När jag har gått bort kan det hända att din frispråkighet kan inverka störande på hur du kommer överens med dina bröder, både gamla och nya. Du borde lära dig att uttryckandet av även en god tanke måste anpassas enligt åhörarens intellektuella status och andliga utveckling. Uppriktigheten är till största nytta i rikets arbete när den förenas med finkänslighet.

"Om du lärde dig att arbeta tillsammans med dina bröder skulle du kanske kunna nå mer bestående resultat, men om du finner att du vandrar iväg för att söka upp dem som tänker som du, vig i så fall ditt liv till att visa att den gudsmedvetne lärjungen även ensam i

a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come."

181:2.20 (1960.1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: "Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, 'What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the world?' O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father's glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me has seen the Father."

181:2.21 (1960.2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him be seated and, sitting down by his side, said: "Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:2.22 (1961.1) "If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated

världen och isolerad från sina troende fränder kan bli en som bygger upp riket. Jag vet att du förblir trogen till slutet, och jag skall en dag välkomna dig till den större tjänsten i mitt rike i höjden."

Då talade Natanael och ställde denna fråga till Jesus: "Jag har lyssnat till din undervisning allt sedan du först kallade mig till tjänst i detta rike, men ärligt sagt kan jag inte helt förstå innebörden av allt vad du berättar för oss. Jag vet inte vad jag kan vänta mig härnäst, och jag tror att de flesta av mina bröder är lika förbryllade, men de drar sig för att bekänna sin förvirring. Kan du hjälpa mig? Jesus satte sin hand på Natanaels axel och sade: "Min vän, det är inte märkligt att du känner dig förbryllad när du försöker fatta innebörden av min andliga förkunnelse, ty du är så handikappad av dina förutfattade meningar baserade på den judiska traditionen och så förvirrad av din ihärdiga tendens att tolka mitt evangelium i enlighet med de skriftlärds och fariséernas läror.

"Jag har muntligen lärt er mycket och jag har levt mitt liv bland er. Jag har gjort allt som kan göras för att upplysa ert sinne och befria er själ, och det som ni inte har kunnat få från min undervisning och mitt liv, det måste ni nu bereda er på att få från alla lärares lärare — den faktiska erfarenheten. Och i all denna nya erfarenhet som nu väntar er skall jag gå före er och Sanningens Ande skall vara med er. Frukta inte; det som ni inte nu lyckas förstå skall den nya läraren, när han har kommit, uppenbara för er under återstoden av ert liv på jorden och under er träning genom de eviga tidsåldrarna."

Och sedan vände sig Mästaren till dem alla och sade: "Bli inte bestörta över att ni inte kan fatta hela innebörden av evangeliet. Ni är endast finita, dödliga människor, och det som jag har lärt er hör till det infinita, gudomliga och eviga. Var tålmodiga och vid gott mod, ty ni har eviga tidsåldrar framför er under vilka ni kan fortsätta ert stegvisa uppnående av erfarenheten att bli fulländade, såsom er Fader i Paradiset är fullkomlig."

Sedan gick Jesus över till Tomas, som reste sig och hörde honom säga: "Tomas, du har ofta saknat tro; men när du har haft dina perioder av tvivel har du dock aldrig saknat mod. Jag vet mycket väl att de falska profeterna och osanna lärarna inte kommer att bedra dig. När jag är borta kommer dina bröder att allt mer uppskatta ditt kritiska sätt att se på nya läror. Och när ni under kommande tider alla skingras till världens alla hörn, kom då ihåg att du fortfarande är min ambassadör. Ägna ditt liv åt det stora arbetet att påvisa hur människans kritiska materiella sinne kan segra över det intellektuella tvivlets tröghet när det får se en manifestation av den levande sanningen, så som den verkar i erfarenheten hos av anden födda män och kvinnor som bär andens frukt i sitt liv och som älskar varandra så som jag har älskat er. Tomas, jag är glad att du anslöt dig till oss, och jag vet att du efter en kort period av förvirring kommer att fortsätta i rikets tjänst. Dina tvivel har förbryllat dina bröder, men de har aldrig bekymrat mig. Jag har förtroende för dig, och jag skall gå före dig ända till världens yttersta delar."

Sedan gick Mästaren över till Simon Petrus, som reste sig när Jesus tilltalade honom: "Petrus, jag vet att du älskar mig och att du kommer att ägna ditt liv åt att offentligt förkunna detta evangelium för jude och icke-

from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high."

181:2.23 (1961.2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: "I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?" Jesus, putting his hand on Nathaniel's shoulder, said: "My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.

181:2.24 (1961.3) "I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder of your life on earth and on through your training in the eternal ages."

181:2.25 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: "Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect."

181:2.26 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: "Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts of the earth."

181:2.27 (1962.2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: "Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to

jude, men jag är betryckt över att dina år av så nära förbindelse med mig inte har gjort mer för att hjälpa dig att tänka innan du talar. Vilket slags erfarenhet måste du gå igenom innan du lär sig att vakta din tunga? Hur mycket besvär har du inte ställt till med för oss med ditt tanklösa tal, med din förmåtna självsäkerhet! Och du går mot mycket mer svårigheter om du inte övervinner denna svaghet. Du vet att dina bröder älskar dig trots denna svaghet, och du bör också förstå att denna brist på intet sätt försvagar min tillgivenhet för dig, men den minskar din användbarhet och upphör aldrig att orsaka svårigheter för dig. Men du kommer otvivelaktigt att få mycken hjälp av den erfarenhet som du kommer att gå igenom redan denna natt. Och det som jag nu säger till dig, Petrus, det säger jag likaså till alla dina bröder som är församlade här: I natt finns det stor fara för er alla att vackla på grund av mig. Ni vet att det står skrivet: 'Herden skall dräpas och fåren skall skingras.' När jag är borta finns det stor fara för att några av er dukar under för tvivel och gör felsteg till följd av det som händer med mig. Men jag lovar er nu att komma tillbaka till er en kort tid, och att jag sedan kommer att gå före er in i Galiléen.

Då sade Petrus, som placerade sin hand på Jesu axel: "Även om alla mina bröder skulle duka under för tvivel på grund av dig, lovar jag att aldrig komma på fall för vad du än må göra. Jag skall gå med dig och om så behövs dö för dig."

När Petrus stod där framför sin Mästare, darrande i hela kroppen av ett intensivt känslösvall och överflödande av äkta kärlek till honom, såg Jesus rakt in i hans tårfyllda ögon och sade: "Petrus, sannerligen, sannerligen säger jag dig, i natt innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre eller fyra gånger. Och det som du sålunda inte lärde dig av en fridfull samvaro med mig kommer du att få lära dig genom mycken bedrövelse och många sorger. Och sedan när du verkligen har lärt dig denna nödvändiga läxa bör du stärka dina bröder och fortsätta med att leva ditt liv ägnat åt att predika evangeliet, även fast du kan tänkas hamna i fängelse och möjligen följa mig i att betala det suprema priset för kärleksfull tjänst vid byggandet av Faderns rike.

"Men minns mitt löfte: När jag är uppstånden skall jag stanna en tid hos er innan jag beger mig till Fadern. Och även i natt skall jag be Fadern att stärka var och en av er inför det som ni nu så snart måste genomgå. Jag älskar er alla med den kärlek som Fadern hyser för mig, och därför bör ni hädanefter älska varandra så som jag har älskat er."

Och sedan, efter att de hade sjungit en psalm, gav de sig i väg till lägret på Olivberget.

Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be in great danger of stumbling over me. You know it is written, 'The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.' When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee."

181:2.28 (1962.3) Then said Peter, placing his hand on Jesus' shoulder: "No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you."

181:2.29 (1962.4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: "Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father's kingdom.

181:2.30 (1962.5) "But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even as I have loved you."

181:2.31 (1962.6) And then, when they had sung a hymn, they departed for the camp on the Mount of Olives.

Kapitel 182. I Getsemane

⇨ 181

Urantiaboken

183 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 182 I GETSEMANE

Sektioner

Introduktion

1. Den sista gruppbönen
2. Den sista timmen före förräderiet
3. Ensam i Getsemane

PAPER 182 IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction

1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

Introduktion

KLOCKAN var omkring tio denna torsdagskväll när Jesus gick i spetsen för de elva apostlarna från Elias och Maria Markus hem tillbaka till lägret vid Getsemane. Allt sedan den dagen uppe på bergskullarna hade Johannes Markus tagit till sin uppgift att hålla ett vakande öga på Jesus. Johannes, som var i behov av sömn, hade fått vila flera timmar medan Mästaren hade varit i rummet på övervåningen med sina apostlar, men då han hörde dem på väg ned, steg han upp och slängde snabbt på sig en linnekappa, följde dem genom staden, över Kidronbäcken och vidare till deras privata läger nära intill Getsemaneparken. Johannes Markus förblev så nära Mästaren hela denna natt och nästa dag att han bevittnade allt och hörde mycket av vad Mästaren sade från och med nu fram till korsfästelsen.

När Jesus och de elva var på väg tillbaka till lägret började apostlarna undra vad Judas långa frånvaro betydde, och de talade med varandra om Mästarens förutsägelse att en av dem skulle förråda honom, och för första gången misstänkte de att allt inte stod rätt till med Judas Iskariot. Men de uttalade inte högt några kommentarer om Judas förrän de kom fram till lägret och märkte att han inte var där och väntade på deras ankomst. När de alla ansatte Andreas för att få veta vad som hade hänt med Judas svarade deras ledare endast: "Jag vet inte var Judas är, men jag är rädd för att han har övergett oss."

1. DEN SISTA GRUPPBÖNEN

En liten stund efter att de hade anlänt till lägret sade Jesus till dem: "Mina vänner och bröder, min tid med er är nu mycket kort och jag vill att vi går avskilt för

INTRODUCTION

182:0.1 (1963.1) IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

182:0.2 (1963.2) As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iskariot. But they did not engage in open comment about Judas until they reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all besieged Andrew to know what had become of Judas, their chief remarked only, "I do not know where Judas is, but I fear he has deserted us."

1. THE LAST GROUP PRAYER

182:1.1 (1963.3) A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: "My friends and brethren, my time with you is now very short, and I desire that we draw

oss själva för att be till vår Fader i himlen om styrka att hålla oss uppe i denna stund och härefter i allt det arbete vi har att göra i hans namn.”

När Jesus hade sagt detta ledde han vägen en kort bit uppför Olivberget, och på en flat klippa med utsikt över hela Jerusalem bad han dem knäböja i en cirkel runt honom, så som de hade gjort den dag de blev ordinerade. Sedan när han stod där mitt bland dem i glansen från det mjuka månskenet lyfte han sina ögon mot himlen och bad:

”Fader, min stund har kommit; förhärliga nu din Son, så att Sonen kan förhärliga dig. Jag vet att du har gett mig all makt över alla levande varelser i mitt rike, och jag skall ge evigt liv åt alla som blir Guds trossöner. Och detta är evigt liv, att mina skapade varelser känner dig som den ende sanne Gud och allas Fader, och att de tror på honom som du har sänt till världen. Fader, jag har upphöjt dig på jorden och utfört det arbete som du gav mig att göra. Jag har nästan avslutat min utgivning till barnen av vår egen skapelse; det återstår för mig endast att lägga ned mitt köttsliga liv. Och nu, min Fader, förhärliga mig med den härlighet som jag hade hos dig innan denna värld fanns till, och tag än en gång emot mig vid din högra sida.

”Jag har uppenbarat dig för de män som du utvalde från världen och gav åt mig. De är dina — allt liv är i dina händer — du gav dem åt mig, och jag har levt bland dem och undervisat dem om livets väg, och de har trott. Dessa män håller på att lära sig att allt vad jag har kommer från dig, och att det liv som jag lever i köttslig gestalt är för till att göra min Fader känd för världarna. Den sanning som du har gett mig har jag uppenbarat för dem. Dessa mina vänner och ambassadörer har uppriktigt velat ta emot ditt ord. Jag har berättat för dem att jag utgick från dig, att du sände mig till denna värld och att jag står i begrepp att återvända till dig. Fader, jag ber innerligt för dessa utvalda män. Och jag ber inte för dem såsom jag skulle be för världen, utan såsom för dem som jag har utvalt från världen att företräda mig i världen efter att jag har återvänt till ditt arbete, just så som jag har representerat dig i denna värld under min vistelse i köttslig gestalt. Dessa män är mina; du gav dem åt mig; men allt mitt är för evigt ditt, och allt som var ditt har du nu gjort till mitt. Du har varit upphöjd i mig, och jag ber nu att jag måtte bli hedrad i dessa män. Jag kan inte längre vara i denna värld; jag återvänder inom kort till det arbete du har gett mig att utföra. Jag måste lämna kvar dessa män för att representera oss och vårt rike bland människorna. Fader, håll dessa män trofasta när jag nu är färdig att ge upp mitt liv i köttslig form. Hjälp dessa mina vänner att vara ett i anden, såsom vi är ett. Så länge jag var hos dem kunde jag vaka över dem och leda dem, men nu står jag i begrepp att gå bort. Var nära dem, Fader, tills vi sänder den nya läraren att trösta och stärka dem.

”Du gav mig tolv män, och jag har behållit dem alla utom en, hämndens son, som inte längre ville ha gemenskap med oss. Dessa män är svaga och sköra, men jag vet att vi kan lita på dem; jag har provat dem; de älskar mig, såsom de även vördar dig. Samtidigt som de får lida mycket för min skull, önskar jag att de även får fyllas av glädjen över förvisningen om sonskapet i det himmelska riket. Jag har gett dessa män ditt ord och lärt dem sanningen. Världen kan tänkas hata dem, så som den har hatat mig, men jag ber inte att du tar dem ut ur världen, endast att du

apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name.”

182:1.2 (1963.4) When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

182:1.3 (1963.5) “Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faith sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand.

182:1.4 (1964.1) “I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You have been exalted in me, and I now pray that I may be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964.2) “You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you

bevarar dem från det onda i världen. Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning. Och så som du sände mig in i denna värld, likväl är jag redo att sända dessa män in i världen. För deras skull har jag levt bland människorna och helgat mitt liv till att tjäna dig, så att jag skulle kunna inspirera dem till rening genom den sanning som jag har lärt dem och den kärlek jag har uppenbarat för dem. Jag vet mycket väl, Fader min, att jag inte behöver be dig vaka över dessa bröder efter det att jag har gått bort; jag vet att du älskar dem just så som jag, men jag gör detta för att de bättre skall inse att Fadern älskar de dödliga människorna precis så som Sonen gör det.

"Och nu, min Fader, vill jag be inte endast för dessa elva män utan även för alla andra som nu tror eller som här efter må tro på rikets evangelium genom deras framtida verksamhet med att sprida ordet. Jag vill att de alla skall vara ett, så som du och jag är ett. Du är i mig och jag är i dig, och jag vill att dessa troende också skall vara i oss, att båda vår andas skall bo i deras inre. Om mina barn är ett, såsom vi är ett, och om de älskar varandra så som jag har älskat dem, då kommer alla människor att tro jag utgick från dig och vara villiga att ta emot den uppenbarelse av sanning och härlighet som jag har framfört. Den härlighet som du gav mig har jag uppenbarat för dessa troende. Så som du har levt med mig i anden, så har jag levt med dem i köttet. Så som du har varit ett med mig, så har jag varit ett med dem, och så skall den nya läraren för evigt vara ett med dem och i dem. Och allt detta har jag gjort för att mina bröder i köttlig gestalt må veta att Fadern älskar dem precis så som Sonen, och att du älskar dem just så som du älskar mig. Fader, arbeta med mig för att frälsa dessa troende så att de snart kan komma för att vara hos mig i härligheten och sedan gå vidare för att förena sig med dig i omfamningen i Paradiset. De som tjänar med mig i förödmjukelsen vill jag ha hos mig i härligheten för att de skall få se allt det som du har satt i mina händer som den eviga skörden från den sådd i tiden som jag gjorde i de dödligas köttliga gestalt. Jag längtar efter att få visa mina jordiska bröder den härlighet jag hade hos dig innan denna värld grundades. Denna värld vet mycket litet om dig, rättfärdige Fader, men jag känner dig, och jag har gjort dig känd för dessa troende, och de kommer att göra ditt namn känt för andra generationer. Och nu lovar jag dem att du skall vara med dem i världen så som du har varit med mig — just så."

De elva apostlarna förblev knäböjande i denna cirkel kring Jesus i flera minuter innan de reste sig och under tystnad återvände till det närbelägna lägret.

Jesus bad för enighet bland sina efterföljare, men han önskade inte enhetlighet. Synden skapar en död nivå av ond tröghet, men rättfärdigheten när den skapande anden till individuell erfarenhet av den eviga sanningens levande realiteter och av den progressiva gemenskapen med Faderns gudomliga ande och Sonens gudomliga ande. I den andliga gemenskapen mellan den troende sonen och den gudomlige Fadern kan det aldrig finnas något gruppmedvetande som företräder en läromässig slutlighet och sekteristisk överlägsenhet.

Under förloppet av sin sista bön tillsammans med apostlarna antydde Mästaren att han hade manifesterat Faderns namn för världen. Det är verkligen vad han gjorde när han genom sitt fulländade liv i köttlig gestalt

keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964.3) "And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to receive the revelation of truth and glory which I have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so."

182:1.7 (1965.1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182:1.8 (1965.2) Jesus prayed for *unity* among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

182:1.9 (1965.3) The Master, during the course of this final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's *name* to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his

uppenbarade Gud. Fadern i himlen hade försökt uppenbara sig själv för Mose, men han kunde inte gå längre än till att få det att sägas: "JAG ÄR". Pressad på ytterligare information om sig själv, avslöjades endast: "JAG ÄR den JAG ÄR". Men när Jesus hade avslutat sitt jordiska liv hade detta Faderns namn blivit så uppenbart att Mästaren, som var Fadern inkarnerad, sannerligen kunde säga:

Jag är livets bröd.

Jag är det levande vattnet.

Jag är världens ljus.

Jag är alla tidsåldrars längtan.

Jag är den öppna dörren till evig frälsning.

Jag är det ändlösa livets verklighet.

Jag är den gode herden.

Jag är vägen till oändlig fullkomlighet.

Jag är uppståndelsen och livet.

Jag är den eviga överlevnadens hemlighet.

Jag är vägen, sanningen och livet.

Jag är den infinite Fadern till mina finita barn.

Jag är den sanna vinstocken; ni är grenarna.

Jag är hoppet för alla som känner den levande sanningen.

Jag är den levande bron från en värld till en annan.

Jag är den levande länken mellan tiden och evigheten.

Sålunda vidgade Jesus den levande uppenbarelsen om Guds namn för alla generationer. Så som den gudomliga kärleken uppenbarar Guds natur, så avslöjar den eviga sanningen hans namn i proportioner som ständigt vidgas.

2. DEN SISTA TIMMEN FÖRE FÖRRÅDERIET

Apostlarna blev mycket chockerade när de återvände till lägret och fann att Judas saknades. Medan de elva apostlarna förde en upphetsad diskussion om sin förrädiska medapostel tog David Sebedaios och Johannes Markus Jesus åt sidan och avslöjade att de under flera dagar hade hållit Judas under uppsikt och att de visste att han ämnade förråda Mästaren i händerna på hans fiender. Jesus lyssnade till dem men sade endast: "Mina vänner, ingenting kan hända Människosonen om inte Fadern i himlen så vill. Låt inte era hjärtan oroas; allting kommer att samverka till Guds ära och människors frälsning."

Den glada sinnesstämningen hos Jesus började avta. Under timmens gång blev han allt mer allvarlig, rentav bedrövad. Apostlarna, som var mycket upprörda, var ovilliga att återvända till sina tält fastän Mästaren själv bad dem göra så. Då han återvände från sitt samtal med David och Johannes riktade han sina sista ord till alla elva och sade: "Mina vänner, gå och vila er. Gör er redo för morgondagens arbete. Kom ihåg att vi

perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, "I AM." And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, "I AM that I AM." But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

182:1.10 (1965.4) I am the bread of life.

182:1.11 (1965.5) I am the living water.

182:1.12 (1965.6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965.7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965.8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965.9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965.10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965.11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965.12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965.13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965.14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965.15) I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965.16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965.17) I am the hope of all who know the living truth.

182:1.24 (1965.18) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965.19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965.20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

182:2.1 (1966.1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: "My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men."

182:2.2 (1966.2) The cheerful attitude of Jesus was waning. As the hour passed, he grew more and more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: "My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we

alla bör underkasta oss den himmelske Faderns vilja. Min frid lämnar jag hos er." Då han hade sagt detta gav han dem tecken att gå till sina tält, men när de gick kallade han på Petrus, Jakob och Johannes och sade: "Jag önskar att ni stannar hos mig en liten stund."

Apostlarna somnade bara för att de bokstavligen var utmattade. De hade inte fått tillräckligt med sömn allt sedan de kom till Jerusalem. Innan de gick till sina separata sovplatser tog Simon Seloten dem över till sitt tält där han förvarade svärderna och de andra vapnen och försåg var och en med denna stridsutrustning. De tog alla emot vapnen och fäste dem på sig utom Natanael. När Natanael vägrade att beväpna sig sade han: "Mina bröder, Mästaren har upprepade gånger sagt oss att hans rike inte är av denna värld och att hans lärjungar inte skall strida med svärd för att få det grundlagt. Jag tror på det; jag tror inte att Mästaren behöver ha oss att använda svärdet till hans försvar. Vi har alla sett hans mäktiga kraft och vet att han kunde försvara sig mot sina fiender om han så ville. Om han inte gör motstånd mot sina fiender måste det betyda att ett sådant förfarande är ett uttryck för hans strävan att följa sin Faders vilja. Jag skall be, men svärdet svingar jag inte." När Andreas hörde vad Natanael sade gav han tillbaka sitt svärd till Simon Seloten. Sålunda var nio av dem beväpnade när de skildes för natten.

Förbittringen över att Judas var en förrädare överskuggade för ögonblicket allt annat i apostlarnas sinne. Vad Mästaren hade sagt med hänseende till Judas under förloppet av den sista bönen öppnade deras ögon till faktumet att Judas hade övergett dem.

Sedan de åtta apostlarna till slut hade gått till sina tält, och medan Petrus, Jakob och Johannes stod där redo att ta emot Mästarens order, ropade Jesus till David Sebedaios: "Sänd mig din snabbaste och mest tillförlitliga budbärare." När David kom fram till Mästaren med en viss Jakob, tidigare löpare i den nattliga budbärartjänsten mellan Jerusalem och Betsaida, vände sig Jesus till honom och sade: "Bege dig i all hast till Abner i Filadelfia och säg: 'Mästaren sänder fridshälsningar till dig och säger att den stund har kommit då han överlämnas i händerna på sina fiender, som kommer att döda honom, men att han kommer att uppstå från de döda och uppenbara sig för dig inom kort, innan han far till Fadern, och att han då skall ge dig vägledning för den tid då den nya läraren kommer för att bo i era hjärtan.'" Och när Jakob hade övat in detta budskap tills Mästaren var nöjd sände han i väg honom med orden: "Frukta inte vad någon skulle kunna göra åt dig, Jakob, ty i natt springer en osynlig budbärare vid din sida."

Sedan vände sig Jesus till ledaren för de besökande grekerna som hade slagit läger tillsammans med dem och sade: "Min broder, oroas inte av det som snart kommer att ske, emedan jag redan har varskott er. Människosonen kommer att dödas på anstiftan av sina fiender, överstepräster och judarnas styresmän, men jag kommer att uppstå för att en kort tid vara hos er innan jag beger mig till Fadern. Och när du har sett allt detta ske, prisa Gud och styrk dina bröder."

I vanliga fall brukade apostlarna personligen önska Mästaren god natt, men denna kväll var de så upptagna av den plötsliga insikten om Judas desertering och så överväldigade av Mästarens ovanliga avskedsbön att de

should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you." And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, "I desire that you remain with me for a little while."

182:2.3 (1966.3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: "My brethren, the Master has repeatedly told us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents his attempt to fulfill his Father's will. I will pray, but I will not wield the sword." When Andrew heard Nathaniel's speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

182:2.4 (1966.4) Resentment of Judas's being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles' minds. The Master's comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

182:2.5 (1966.5) After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master's orders, Jesus called to David Zebedee, "Send to me your most fleet and trustworthy messenger." When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Betsaida, Jesus, addressing him, said: "In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: 'The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.'" And when Jacob had rehearsed this message to the Master's satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: "Fear not what any man may do to you, Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side."

182:2.6 (1967.1) Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: "My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren."

182:2.7 (1967.2) In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas's desertion and so overcome by the

bara lyssnade till hans avskedshälsning och avlägsnade sig under tystnad.

Jesus sade ännu detta till Andreas när han lämnade honom den kvällen: "Andreas, gör vad du kan för att hålla dina bröder samlade tills jag kommer till er igen, efter att jag har tömt denna bägare. Stärk dina bröder, och tänk på att jag redan har sagt er allt. Frid vare med dig."

Ingen av apostlarna väntade sig att något ovanligt skulle hända den natten, eftersom det redan var så sent. De sökte sömn för att kunna stiga upp tidigt nästa morgon och vara beredda på det värsta. De trodde att överstepräster skulle försöka anhölla deras Mästare tidigt på morgonen, emedan inget världsligt arbete någonsin utfördes efter klockan tolv på påskens beredelsedag. Endast David Sebedaios och Johannes Markus förstod att Jesu fiender skulle komma tillsammans med Judas redan den natten.

David hade arrangerat att den natten stå vakt på den övre stigen som ledde till vägen mellan Betania och Jerusalem, medan Johannes Markus skulle hålla vakt längs vägen som vid Kidron ledde upp till Getsemane. Innan David gick för att fullgöra sin självpåtagna uppgift som utpost tog han farväl av Jesus och sade: "Mästare, det har varit mig ett stort nöje att få tjäna dig. Mina bröder är dina apostlar, men jag har glatt mig åt att göra dessa mindre arbeten då de borde göras, och jag kommer att sakna dig av hela mitt hjärta när du är borta." Då sade Jesus till David: "David, min son, andra har gjort vad de blev anvisade att göra, men du har skött denna tjänst av ditt eget hjärtas önskan, och jag har inte varit blind för din tillgivenhet. Du också skall en gång tjäna tillsammans med mig i det eviga riket."

Sedan när David skulle till att gå för att vakta den övre stigen sade han till Jesus: "Jag vill säga dig, Mästare, att jag sände efter din familj, och jag har fått meddelande från en budbärare att de är i Jeriko ikväll. De kommer att vara här tidigt i morgon på förmiddagen, eftersom det vore farligt för dem att på natten komma upp längs den förbannade vägen." Jesus såg på David och sade bara: "Må så ske, David."

När David hade vandrat upp på Olivberget började Johannes Markus sin nattvaka nära den väg som längs bäcken ledde ned till Jerusalem. Johannes skulle ha stannat på denna vaktpost, om det inte hade varit för hans stora önskan att vara nära Jesus och att få veta vad som hände. Kort efter att David lämnade honom och han såg att Jesus tillsammans med Petrus, Jakob och Johannes drog sig tillbaka till en närbelägen ravin, blev han så överväldigad av både tillgivenhet och nyfikenhet att han lämnade sin vaktpost, följde efter dem och gömde sig i buskarna, varifrån han såg och hörde allt som hände under dessa sista stunder i trädgården just innan Judas och de beväpnade vakterna kom för att arrestera Jesus.

Medan allt detta pågick i Mästarens läger överlade Judas Iskariot med kaptenen för tempelvakterna. Denne hade samlat sina män i förberedelse för att under förrädarens ledning gå ut och arrestera Jesus.

unusual nature of the Master's farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

182:2.8 (1967.3) Jesus did say this to Andrew as he left his side that night: "Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you."

182:2.9 (1967.4) None of the apostles expected anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

182:2.10 (1967.5) David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: "Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone." And then said Jesus to David: "David, my son, others have done that which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom."

182:2.11 (1967.6) And then, as he prepared to go on watch by the upper trail, David said to Jesus: "You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night." And Jesus, looking down upon David, only said: "Let it be so, David."

182:2.12 (1967.7) When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

182:2.13 (1968.1) While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iskariot was in conference with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out, under the leadership of the betrayer, to arrest Jesus.

3. ENSAM I GETSEMANE

3. ALONE IN GETHSEMANE

Efter att allt hade blivit stilla och lugnt i lägret tog Jesus Petrus, Jakob och Johannes med sig och gick en kort bit upp till en närbelägen ravin, dit han ofta hade gått tidigare för bön och gemenskap. De tre apostlarna kunde inte undgå att se att han var smärtfyllt betryckt; aldrig tidigare hade de sett Mästaren så svårt tyngd och sorgsen. När de kom fram till hans andaktsställe bad han de tre sitta ned och vaka med honom medan han gick ett stenkast från dem för att be. När han hade fallit framstupa bad han: "min Fader, jag kom till denna värld för att göra din vilja, och det har jag gjort. Jag vet att stunden har kommit för mig att lägga ned mitt liv i köttlig form, och jag ryggar inte tillbaka för det, men jag vill veta att det är din vilja att jag tömmer denna bägare. Sänd mig förvisningen om att jag gör dig till viljes i min död liksom jag har gjort i mitt liv."

Mästaren förblev i en andäktig stämning, en stund och när han sedan gick över till de tre apostlarna fann han dem i djup sömn, ty deras ögon var tunga och de kunde inte hålla sig vakna. När Jesus väckte dem sade han: "Vad! Kan ni inte vaka med mig ens i en timme? Kan ni inte se att min själ är ytterst bedrövd, ända till döds, och att jag behöver ert sällskap?" Efter att de tre hade vaknat från sin sömn gick Mästaren igen avskilt för sig själv, föll ned till marken och bad igen: "Fader jag vet att det är möjligt att undvika denna bägare — allting är möjligt för dig — men jag har kommit för att göra din vilja, och fastän detta är en bitter bägare, vill jag tömma den om det är din vilja." När han hade bett med dessa ord kom en mäktig ängel ned vid hans sida, talade till honom samt berörde och styrkte honom.

När Jesus kom tillbaka för att tala med de tre apostlarna fann han dem igen djupt sovande. Han väckte dem och sade: "I en stund som denna har jag behov av att ni vakar och ber med mig — och desto mer har ni behov av att be att ni inte råkar i frestelse — varför faller ni i sömn när jag lämnar er?"

Sedan drog sig Mästaren för tredje gången tillbaka och bad: "Fader, du ser mina sovande apostlar; var barmhärtig mot dem. Anden är visserligen villig, men kroppen är svag. Och nu, Fader, om denna bägare inte undgås, då skulle jag vilja tömma den. Ske icke min vilja, utan din." När han hade avslutat sin bön låg han en stund framstupa på marken. När han reste sig och gick tillbaka till sina apostlar fann han dem än en gång sovande. Han såg på dem, gjorde en medlidsam gest och sade ömt: "Sov ni nu och vila er; avgörandets stund är förbi. Den stund är nu inne då Människosonen skall förrådas i sina fienders händer." Medan han böjde sig ned och skakade om dem för att väcka dem sade han: "Stig upp, låt oss gå tillbaka till lägret, ty se, den som förråder mig är nära, och nu är den stunden här då min flock skall skingras. Men jag har redan berättat för er om allt detta."

Under de år som Jesus levde bland sina anhängare fick de sannerligen många bevis på hans gudomliga natur, men snart skulle de få bevittna nya bevis på hans mänsklighet. Just före den största av alla uppenbarelser av hans gudomlighet, uppståndelsen, måste nu de största bevisen för hans dödliga natur komma, nämligen hans förödmjukelse och korsfästelse.

För varje gång som han bad i trädgården fick hans mänsklighet ett allt starkare trossgrepp om hans

182:3.1 (1968.2) After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavily-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: "My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life."

182:3.2 (1968.3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: "What! can you not watch with me even for one hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?" After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: "Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will." And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:3.3 (1968.4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: "In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?"

182:3.4 (1968.5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: "Father, you see my sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done." And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: "Sleep on now and take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies." As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: "Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things."

182:3.5 (1968.6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation and crucifixion.

182:3.6 (1968.1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his

gudomlighet. Hans mänskliga vilja blev mer fullständig ett med hans Faders gudomliga vilja. Bland orden som den mäktiga ängeln sade till honom, fanns budskapet att Fadern önskade se sin Son avsluta sin jordiska utgivning genom att undergå de skapades upplevelse av döden, så som alla dödliga varelser måste uppleva det materiella sönderfallet när de övergår från tillvaron i tiden till framtidskridandet i evigheten.

Tidigare under kvällen hade det inte förefallit så svårt att tömma bägaren, men när människan Jesus tog farväl av sina apostlar och sände dem till vila blev prövningen mer förfärande. Jesus upplevde den naturliga fluktuation i sina känslor, som är gemensam för all mänsklig upplevelse, och just nu var han uttröttad av ansträngning, utmattad av de långa timmarna av ansträngande arbete och plågsam ängslan för apostlarnas säkerhet. Fastän ingen dödlig kan tro sig förstå tankarna och känslorna hos Guds inkamerade Son vid en tid som denna, vet vi att han utstod en stor vända och genomled en outhärlig sorg, ty svetten rullade i stora droppar nedför hans ansikte. Han var till slut övertygad om att Fadern avsåg att låta händelserna ha sin naturliga gång; han var fast besluten att inte använda något av sin suveräna makt som suprem ledare för ett universum för att rädda sig.

De församlade härskarorna från en vidsträckt skapelse svävade nu över denna skådeplats, tillfälligt underställda Gabriels och Jesu Personaliserade Riktarens gemensamma befäl. Divisionshärskarna för dessa himmelska arméer hade upprepade gånger varnats för att ingripa i dessa händelser på jorden såvida inte Jesus själv skulle beordra dem att intervensera.

Att skiljas från apostlarna var en erfarenhet som innebar en stor ansträngning för Jesu mänskliga hjärta. Denna kärlekssorg tyngde ned på honom och gjorde det svårare att möta en sådan död som han mycket väl visste väntade honom. Han insåg hur svaga och okunniga hans apostlar var, och han bävade för att lämna dem. Han visste mycket väl att tiden för hans avfärd var inne, men hans mänskliga hjärta ville finna ut om det möjligen fanns något rättmätigt sätt att undfly denna förfärliga belägenhet av lidande och sorg. När hjärtat sålunda hade sökt en flyktväg, och inte funnit den, var det villigt att tömma bägaren. Mikael's gudomliga sinne visste att han hade gjort sitt bästa för de tolv apostlarna, men Jesu mänskliga hjärta önskade att mer skulle kunna göras för dem innan de lämnades ensamma i världen. Jesu hjärta höll på att krossas; han älskade sannerligen sina bröder. Han var isolerad från sin köttsliga familj; en av hans utvalda medarbetare var i färd med att förråda honom. Hans far Josefs folk hade avvisat honom och därmed förseglat sin undergång som ett folk med en speciell mission på jorden. Hans själ plågades av tillbakavisad kärlek och förkastad barmhärtighet. Det var en av dessa fruktansvärda stunder i människans liv då allting tycks falla över en med förkrossande grymhet och förfärlig pina.

Jesus var som människa inte okänslig för denna situation av enskild ensamhet, offentlig skam och ett synbarligt misslyckande av hans syfte. Alla dessa känslor störtade över honom med en obeskrivlig tyngd. I denna stora sorg återvände hans sinne till hans barndomsdagar i Nasaret och till hans tidiga verksamhet i Galiléen. I denna stora prövnings stund vällde många av de angenäma scenerna från hans

human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

182:3.7 (1969.2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

182:3.8 (1969.3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

182:3.9 (1969.4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

182:3.10 (1969.5) Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame, and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his

jordiska verksamhet upp i hans sinne. Och det var dessa gamla minnen från Nasaret, Kafarnaum, Hermonberget och från soluppgångarna och solnedgångarna över den glittrande Galileiska sjön som lugnade honom när han gjorde sitt hjärta starkt och redo att möta förrädaren som så snart skulle förråda honom.

Innan Judas och soldaterna anlände hade Mästaren helt återvunnit sin vanliga jämvikt. Anden hade segrat över köttet; tron hade hävdats sig över alla mänskliga tendenser att frukta eller hysa tvivel. Den suprema prövningen av människonaturens fullständiga förverkligande hade mötts och acceptabelt bestått. Än en gång var Människosonen redo att möta sina fiender lugn till sinnes och fullt förvissad om sin oöverbärrighet som en dödlig människa oreserverat ägnad åt att göra Faderns vilja.

earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

182:3.11 (1969.6) Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

Kapitel 183. Jesus förråds och arresteras

⇨ 182

Urantiaboken

184 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 183

JESUS FÖRRÅDS OCH ARRESTERAS

Sektioner

Introduktion

1. Faderns vilja
2. Judas inne i staden
3. Mästaren arresteras
4. Överläggningen vid olivpressen
5. På väg till översteprästens palats

PAPER 183

THE BETRAYAL AND ARREST OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

Introduktion

SEDAN Jesus till slut hade fått Petrus, Jakob och Johannes att vakna föreslog han att de skulle gå till sina tält och försöka sova för att vara redo för morgonens plikter. Men vid det här laget var de tre apostlarna helt vakna. De hade vederkvickts av sina korta stunder av sömn, och dessutom stimulerades och upplivades de av att två upprörda budbärare anlände till platsen och frågade efter David Sebedaios, och då de hastigt gav sig i väg för att söka upp honom när Petrus berättade för dem var han höll vakt.

Även fast åtta av apostlarna sov djupt var då grekerna, som hade slagit läger bredvid dem, mer rädda för oroligheter, till den grad att de hade satt ut en vaktpost som skulle alarmera dem om fara uppstod. När dessa två budbärare skyndade in i lägret började den grekiske vakten väcka alla sina landsmän, som fullt påklädda och fullt beväpnade strömmade ut från sina tält. Hela lägret var nu vaket, med undantag av de åtta apostlarna. Petrus ville kalla på sina medarbetare, men Jesus förbjöd honom definitivt. Mästaren uppmanade dem mildt att återvända till sina tält, men de var motvilliga att följa hans förslag.

Då Mästaren inte lyckades skingra sina anhängare lämnade han dem och vandrade ned mot olivpressen nära ingången till Getsemaneparken. Fastän de tre apostlarna, grekerna och andra som bodde i lägret tvekade att genast följa efter honom, skyndade sig Johannes Markus fram runt olivträden och gömde sig i ett litet skjul nära olivpressen. Jesus drog sig bort från lägret och från sina vänner för att hans anhängare när de kom skulle kunna arresteras honom utan att störa hans apostlar. Mästaren var rädd för att om apostlarna var

INTRODUCTION

183:0.1 (1971.1) AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

183:0.2 (1971.2) Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

183:0.3 (1971.3) Failing to disperse his followers, the Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared

vakna och på plats när han arresterades, kunde åsynen av att bli förrådd av Judas till den grad väcka deras fiendlighet att de skulle göra motstånd mot soldaterna och skulle sättas i häkte tillsammans med honom. Han fruktade att om de arresterades tillsammans med honom, kunde de också förgås med honom.

Fastän Jesus visste att planen att döda honom hade sitt upphov i de judiska styresmännens råd, var han också medveten om att alla sådana skändliga ränker till fullo gillades även av Lucifer, Satan och Caligastia. Han visste mycket väl att dessa världsrebellerna också gärna såg att alla apostlar gick under tillsammans med honom.

Jesus satte sig ned ensam på olivpressen, där han inväntade förrädarens ankomst, och han sågs i den stunden endast av Johannes Markus och en oräknelig skara av himmelska observatörer.

1. FADERNS VILJA

Det finns en stor fara för missförstånd när det gäller betydelsen av talrika uttalanden och många händelser i samband med avslutandet av Mästarens livsskede i köttlig gestalt. Den grymma behandling som de okunniga tjänarna och hårdhudade soldaterna utsatte Jesus för, det orättvisa genomförandet av rättegångarna mot honom och den känslolösa inställningen hos dem som gjorde anspråk på att vara religiösa ledare får inte sammanblandas med det faktum att Jesus, när han tålmodigt underkastade sig allt detta lidande och all denna förödmjukelse, uppriktigt följde Paradisfaderns vilja. Det var verkligen och sannerligen Faderns vilja att hans Son skulle tömma de dödlighets erfarenhetsbägare i sin helhet, från födseln till döden, men Fadern i himlen hade inget som helst att göra med uppeggandet av det barbariska beteendet hos dessa förment civiliserade människor vilka så brutalt torterade Mästaren och så fasansfullt överöste hans person, som inte gjorde motstånd, med den ena skymfen efter den andra. Dessa omänskliga och chockerande upplevelser som Jesus fick genomlida under de sista timmarna av sitt liv som dödlig var inte i någon som helst mening en del av Faderns gudomliga vilja, vilken Jesu mänskliga natur så segerrikt hade förbundit sig att utföra när människan i honom slutligen gav sig åt Gud, såsom uttrycktes i den tredelade bön som han framförde i trädgården medan hans trötta apostlar sov den fysiska utmattnings sömn.

Fadern i himlen önskade att hans Gåvoson skulle avsluta sitt jordiska livsskede på ett naturligt sätt, precis så som alla dödliga i köttlig gestalt måste sluta sitt liv på jorden. Vanliga män och kvinnor kan inte förvänta sig att deras sista timmar på jorden och inträdande dödsepisoden skulle underlättas av någon speciell försynens skickelse. Följaktligen valde Jesus att lägga ned sitt köttliga liv på det sätt som överensstämde med händelsernas naturliga gång, och han vägrade ständigt att frigöra sig från det grymma greppet från en ondskefull sammansvärjning av omänskliga händelser som med horribel förvisning svepte fram mot hans otroliga förödmjukelse och nedriga död. Varje bit av all denna förbluffande manifestation av hat och exempellösa demonstration av grymhet var onda människors och gudlösa dödlighets verk. Gud i himlen uttryckte inte sin vilja till det, inte heller dikterades det av

to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

183:0.4 (1971.4) Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

183:0.5 (1971.5) Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

1. THE FATHER'S WILL

183:1.1 (1971.6) There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the sleep of physical exhaustion.

183:1.2 (1972.1) The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally*, just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did

Jesu ärkefiender, fastän de gjorde mycket för att förvissa sig om att tanklösa och ondsinta dödliga på detta sätt skulle avvisa Gåvosonen. Till och med han som är syndens fader vände bort sitt ansikte från den olidliga fasa som utspelade sig på korsfästelsescenen.

2. JUDAS INNE I STADEN

Efter att Judas så plötsligt lämnade bordet under den Sista Måltiden gick han direkt till sin kusins hem, och sedan gick de båda två raka vägen till tempelvakternas kapten. Judas bad kaptenen samlas vaktmanskapet och meddelade honom att han var färdig att föra dem till Jesus. Då Judas anlände till platsen lite tidigare än väntat dröjde det något innan man kom iväg till familjen Markus hem, där Judas väntade sig att fortfarande finna Jesus i sällskap med apostlarna. Mästaren och de elva apostlarna avlägsnade sig från Elias Markus hem hela femton minuter innan förrädaren och vakterna anlände. Då anhängarna kom fram till familjen Markus hem var Jesus och de elva apostlarna redan gott och väl utanför stadens murar och på väg mot lägret vid Olivberget.

Judas blev mycket oroad av sitt misslyckande med att finna Jesus kvar i familjen Markus hus tillsammans med elva män, av vilka endast två var beväpnade för att göra motstånd. Han råkade känna till att endast Simon Petrus och Simon Seloten var utrustade med svärd när de på eftermiddagen lämnade lägret. Judas hade hoppats på att få Jesus arresterad när det var tyst och stilla i staden och då chansen till motstånd var liten. Förrädaren var rädd för att om han väntade tills de återvände till lägret skulle de stöta på ett drygt sextiototal hängivna lärjungar, och han visste också att Simon Seloten hade ett fullt tillräckligt lager av vapen i sin besittning. Judas blev allt mer nervös när han funderade på hur de elva trofasta apostlarna skulle avsky honom, och han var rädd för att de alla skulle försöka ta livet av honom. Han var inte bara illojal, utan även en riktig fegis till sinnes.

Då de inte fann Jesus i rummet på övervåningen bad Judas vaktkaptenen att återvända till templet. Vid denna tid hade styresmännen börjat samlas i den ledande översteprästens hem i förberedelse för att ta emot Jesus, emedan deras överenskommelse med förrädaren förutsatte att Jesus arresterades före midnatt den dagen. Judas förklarade för sina kumpaner att Jesus inte längre var kvar i familjen Markus hus och att det var nödvändigt att bege sig till Getsemane för att arrestera honom. Förrädaren fortsatte sedan med att säga att ett drygt sextiototal hängivna lärjungar fanns i lägret tillsammans med Jesus, och att de alla var väl beväpnade. Judarnas styresmän påminde Judas om att Jesus alltid hade predikat icke-våld, men Judas svarade att de inte kunde förlita sig på att alla Jesu anhängare följde den läran. Han var egentligen rädd för sitt eget skinn och dristade därför att be om ett följe om fyrtio beväpnade soldater. Eftersom de judiska myndigheterna inte hade någon så stor styrka av beväpnade män under sitt befäl, begav de sig genast till fästningen Antonia och anhöll om att den romerske kommandanten skulle ge dem denna vaktstyrka, men när han fick veta att de tänkte arrestera Jesus vägrade han genast att gå med på deras anhållan och hänvisade dem till sin överordnade officer. På så sätt åtgick över

much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the scene of the crucifixion.

2. JUDAS IN THE CITY

183:2.1 (1972.2) After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

183:2.2 (1972.3) Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

183:2.3 (1973.1) When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than threescore devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to

en timmes tid med att de gick från en myndighet till en annan tills de slutligen var tvungna att gå till Pilatus själv för att få tillstånd att använda romerska vaktsoldater. Det var sent när de kom fram till Pilatus hus, och han hade dragit sig tillbaka till sina privata rum med sin hustru. Han tvekade att ha någon som helst befattning med detta företag, i synnerhet som hans hustru bad honom att inte bevilja anhållan. Men då den ledande tjänstemannen vid judarnas råd var på plats och personligen anhöll om denna hjälp fann ståthållaren det klokt att bevilja anhållan och tänkte att han senare kunde rätta till någon orätt som de kunde vara benägna att begå.

När Judas Iskariot vid halvtolvtiden gav sig i väg från templet åtföljdes han således av över sextio personer — tempelvakter, romerska soldater och nyfikna tjänare hos överstepräster och styresmännen.

3. MÄSTAREN ARRESTERAS

När detta följe av beväpnade soldater och vakter, som bar facklor och lyktor, närmade sig trädgården skyndade sig Judas ett gott stycke framför truppen för att vara färdig att snabbt identifiera Jesus, så att fängslarna lätt kunde bära hand på honom innan hans följeslagare kunde komma till hans försvar. Det fanns dessutom ett annat skäl till att Judas ville hinna före Mästarens fiender: Han tänkte att det skulle se ut som om han hade anlänt före soldaterna, så att apostlarna och andra samlade kring Jesus kanske inte direkt skulle koppla ihop honom med de beväpnade vakterna som följde efter i hälarna på honom. Judas hade rentav tänkt sig att uppträda som den som hade skyndat sig ut för att varna dem för att anhållarna var i antågande, men den planen gick om intet av Jesu sätt att välkomna förrädaren. Fastän Mästaren tilltalade Judas vänligt, hälsade han honom som förrädare.

Så snart Petrus, Jakob och Johannes samt ett trettiotal av deras fränder i lägret såg den beväpnade truppen med facklor svänga runt bergskränet visste de att soldaterna kom för att arrestera Jesus, och de rusade alla ned till nära olivpressen där Mästaren satt ensam i månskenet. Medan soldattruppen närmade sig från ena sidan kom de tre apostlarna och deras fränder från den andra sidan. När Judas steg fram för att tilltala Mästaren stod de två grupperna där, orörliga, med Mästaren mellan sig och Judas beredd att trycka förrädarens kyss på hans panna.

Det hade varit förrädarens hopp att, sedan han hade visat vakterna fram till Getsemane, bara kunna peka ut Jesus för soldaterna eller på sin höjd infria sitt löfte om att hälsa honom med en kyss och sedan snabbt dra sig tillbaka från scenen. Judas var storligen rädd för att alla apostlarna skulle vara närvarande och att de skulle koncentrera sin attack mot honom som hämnd för att han hade vågat förråda deras älskade lärare. Men när Mästaren hälsade honom som förrädare, blev han så förvirrad att han inte gjorde något försök att fly.

Jesus gjorde ett sista försök att rädda Judas från att handgripligen förråda honom, då han innan förrädaren nådde fram till honom steg åt sidan, vände

employ the armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

^{183:2.4 (1973.2)} Accordingly, when Judas Iskariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. THE MASTER'S ARREST

^{183:3.1 (1973.3)} As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

^{183:3.2 (1973.4)} As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

^{183:3.3 (1974.1)} It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

^{183:3.4 (1974.2)} Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and,

sig till den främste soldaten till vänster, den romerske kaptenen, och sade: "Vem söker ni?" Kaptenen svarade: "Jesus från Nasaret." Då steg Jesus fram direkt framför officeren, stod där i det lugna majestät som tillkommer hela denna skapelses Gud och sade: "Det är jag." Många i denna beväpnade trupp hade hört Jesus undervisa i templet, andra hade hört om hans mäktiga gärningar, och när de hörde honom så mäktigt tillkännage sin identitet ryggade de som stod i främsta leden plötsligt tillbaka. De överväldigades av häpnaden över hans lugna och majestätiska tillkännagivande av sin identitet. Det var därför inte nödvändigt för Judas att gå vidare i sitt förräderi. Mästaren hade djärvt avslöjat sig för sina fiender, och de kunde ha tagit honom utan Judas hjälp. Men förrädaren måste göra något som förklarade hans närvaro bland denna beväpnade trupp, och dessutom ville han visa att han utförde sin del av avtalet med judarnas styresmän om att förråda Jesus för att ha rätt till den stora belöning och ära som han trodde sig bli överöst med som ersättning för sitt löfte att överlämna Jesus i deras händer.

Medan vakterna samlade sig efter att först ha vacklat vid åsynen av Jesus och vid ljudet av hans ovanliga röst, och medan apostlarna och lärjungarna kom närmare, steg Judas fram till Jesus, tryckte en kyss på hans panna och sade: "Var hälsad, Mästare och Lärare." När Judas sålunda omfamnade sin Mästare sade Jesus: "Vän, har du inte gjort nog? Måste du rentav förråda Människosonen med en kyss?"

Apostlarna och lärjungarna var bokstavligen förstummade av vad de såg. På en stund rörde sig ingen. Sedan lösgjorde sig Jesus från Judas svekfulla omfamning, steg fram till vakterna och soldaterna och frågade igen: "Vem söker ni?" Igen sade kaptenen: "Jesus från Nasaret", och igen svarade Jesus: "Jag har sagt dig att det är jag. Om du därför söker mig, låt dessa andra gå sin väg. Jag är redo att följa med dig."

Jesus var färdig att följa med tillbaka till Jerusalem med vakterna, och kaptenen och soldaterna var helt villiga att låta de tre apostlarna och deras kamrater gå sin väg i fred. Men innan de hann komma iväg, och medan Jesus stod där och inväntade kaptenens order, gick en viss Malkos, den syriske livvakten till den ledande översteprästen, fram till Jesus för att binda händerna på hans rygg, fastän den romerske kaptenen inte hade gett order om att Jesus på detta sätt skulle bindas. När Petrus och hans kamrater såg sin Mästare utsättas för denna kränkning kunde de inte längre hålla sig tillbaka. Petrus drog sitt svärd och rusade tillsammans med de andra fram för att slå Malkos till marken. Men innan soldaterna hann komma till översteprästens tjänares försvar lyfte Jesus en förbjudande hand mot Petrus och sade strängt: "Petrus, sätt tillbaka ditt svärd. De som griper till svärd skall dödas med svärd. Förstår du inte att det är Faderns vilja att jag tömmer denna bägere? Och vet du dessutom inte att jag även nu kunde ta befälet över mer än tolv legioner änglar och deras medarbetare, som kunde befria mig ur händerna på dessa få män?"

Fastän Jesus sålunda effektivt satte stopp för det fysiska motstånd som hans anhängare tillgrepp, var det tillräckligt för att väcka rädslan hos vaktkaptenen, som nu med soldaternas hjälp med hårda tag hastigt band Jesus. När de band hans händer med tjocka rep sade

addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and, standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, "I am he." Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

183:3.5 (1974.3) As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and, placing a kiss upon his brow, said, "Hail, Master and Teacher." And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, "Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?"

183:3.6 (1974.4) The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, "Whom do you seek?" And again the captain said, "Jesus of Nazareth." And again answered Jesus: "I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you."

183:3.7 (1974.5) Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: "Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?"

183:3.8 (1975.1) While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his

Jesus till dem: "Varför kommer ni emot mig med svärd och påkar som för att gripa en rövare? Dagligen var jag hos er i templet och offentligt undervisade folket, och ni gjorde inget försök att anhålla mig då."

När Jesus hade bundits gav kaptenen, som fruktade att Mästarens anhängare kunde försöka frita honom, order om att de skulle anhållas, men soldaterna var inte tillräckligt snabba, ty när Jesu anhängare hörde kaptenen ge order om att arrestera dem flydde de hastigt tillbaka in i ravinen. Under hela denna tid hade Johannes Markus hållit sig gömd i det närbelägna skjulet. När vakterna började gå tillbaka mot Jerusalem med Jesus, försökte Johannes Markus smyga sig ut ur skjulet för att komma ifatt de flyende apostlarna och lärjungarna. Men just då han kom ut passerade en av de sista återvändande soldaterna, som hade förföljt de flyende lärjungarna, och då han fick syn på den unge mannen i sin linnekappa rusade han efter honom och kom nästan ifatt honom. I själva verket kom soldaten tillräckligt nära Johannes för att få tag i hans kappa, men den unge mannen frigjorde sig från plagget och flydde naken, medan soldaten stod där med den tomma kappan i hand. Johannes Markus tog sig i all hast till David Sebedaios på den övre stigen. När han hade berättat för David vad som hade hänt skyndade de bägge tillbaka till tälten med de sovande apostlarna och informerade alla åtta om att Mästaren hade blivit förrådd och arresterad.

Ungefär samtidigt som de åtta apostlarna väcktes började de som hade flytt upp i ravinen återvända, och de samlades alla nära olivpressen för att överlägga om vad som borde göras. Under tiden hade Simon Petrus och Johannes Sebedaios, som hade gömt sig bland olivträden, redan gett sig i väg efter hopen av soldater, vakter och tjänare som nu ledde Jesus tillbaka till Jerusalem som om de hade lett en desperat brottsling. Johannes följde nära efter folkhopen, men Petrus kom långt bakom. Efter det att Johannes Markus hade kommit loss från soldatens grepp försåg han sig med en kappa som han fann i Simon Petrus och Johannes Sebedaios tält. Han misstänkte att vakterna skulle ta Jesus till översteprästen emeritus Hannas hem. Han löpte därför en omväg genom olivlundarna, var framme före folkhopen och gömde sig nära ingången vid grinden till översteprästens palats.

4. ÖVERLÄGGNINGEN VID OLIVPRESSEN

Jakob Sebedaios fann sig skild Simon Petrus och sin bror Johannes sällskap, och därför förenade han sig nu vid olivpressen med de övriga apostlarna och deras fränder från lägret för att överlägga om vad som borde göras med anledning av Mästarens arrestering.

Andreas hade befriats från allt ansvar att fungera som gruppleddare för sina medapostlar, och i enlighet därmed höll han sig tyst under denna största kris i deras liv. Efter en kort informell diskussion steg Simon Seloten upp på stenmuren vid olivpressen, framförde en lidelsefull vädjan om lojalitet mot Mästaren och rikets sak samt uppmanade sina medapostlar och de övriga lärjungarna att skynda efter folkhopen och frita Jesus. Majoriteten av sällskapet skulle ha varit benägen att följa hans aggressiva ledarskap om Natanael inte hade rest sig i det ögonblick Simon slutade tala och gett dem råd

hands with heavy cords, Jesus said to them: "Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no effort to take me."

183:3.9 (1975.2) When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in order to catch up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

183:3.10 (1975.3) At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

183:4.1 (1975.4) James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

183:4.2 (1975.5) Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob and effect the rescue of Jesus. The majority of the company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of

att fästa sin uppmärksamhet på Jesu ofta upprepade lära om icke-motstånd. Han påminde dem dessutom om att Jesus samma kväll hade instruerat dem att spara sina liv för den tid då de skulle gå ut i världen för att förkunna den goda nyheten i det himmelska rikets evangelium. Natanael understöddes i sin åsikt av Jakob Sebedaios, som nu berättade hur Petrus och andra hade dragit sina svärd för att förhindra arresterandet av Mästaren, och att Jesus hade bett Simon Petrus och de andra svärdsmännen sticka sin klinga tillbaka i skidan. Matteus och Filippus talade också, men diskussionen ledde inte till någonting definitivt förrän Tomas, som fäste deras uppmärksamhet på att Jesus hade gett Lasaros rådet att inte sätta sitt liv i fara, påpekade att de ingenting kunde göra för att rädda Mästaren emedan han vägrade att låta sina vänner försvära honom och eftersom han framhållade i att inte använda sina gudomliga befogenheter för att hindra sina mänskliga fiender. Tomas övertalade dem att skingras var och en åt sitt håll, under förutsättning att David Sebedaios skulle stanna i lägret för att upprätthålla ett ställe för informationsutbyte och en budbärarcentral för gruppen. Vid halvtretiden den morgonen var lägret övergivet. Endast David fanns kvar med tre eller fyra budbärare efter att de andra hade sänts ut för att skaffa information om vart Jesus hade förts och vad man tänkte göra med honom.

Fem av apostlarna, nämligen Natanael, Matteus, Filippus och tvillingarna gömde sig i Betfage och Betania. Tomas, Andreas, Jakob och Simon Seloten gömde sig i staden. Simon Petrus och Johannes Sebedaios följde efter till Hannas hus.

Kort efter gryningen vandrade Simon Petrus, modlös och djupt förtvivlad, tillbaka till lägret vid Getsemane. David skickade honom tillsammans med en budbärare till hans bror Andreas, som befann sig i Nikodemus hem i Jerusalem.

Under hela den tid som Jesus hängde på korset stannade Johannes Sebedaios, såsom Jesus hade sagt till honom, ständigt i hans närhet, och det var Johannes som från timme till timme försåg Davids budbärare med information som de förde till David i lägret i trädgården och som sedan fördes vidare till apostlarna i deras gömställen och till Jesu familj.

Sannerligen, herden har slagits ned och fåren har skingrats! Fastän de alla vagt insåg att Jesus på förhand hade varnat dem för just denna situation, var de alltför svårt chockerade av Mästarens plötsliga försvinnande för att kunna använda sitt sinne på normalt sätt.

Det var kort efter att det hade börjat dagas och snart efter att Petrus hade skickats till att förena sig med sin bror då Juda, Jesu köttslige broder, anlände helt andfädd till lägret sedan han hade sprungit före resten av Jesu familj, bara för att få veta att Mästaren redan hade arresterats. Han skyndade tillbaka ned längs Jerikovägen med denna information till sin mor, sina bröder och systrar. David Sebedaios sände bud med Juda till Jesu familj att de skulle samlas i Martas och Marias hus i Betania och där invänta de nyheter som hans budbärare regelbundet skulle förse dem med.

Sådan var situationen under torsdagsnattens

Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth into the world proclaiming the good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:4.3 (1976.1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:4.4 (1976.2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to the hiding apostles and to Jesus' family.

183:4.6 (1976.4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to use their minds normally.

183:4.7 (1976.5) It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his messengers would regularly bring them.

183:4.8 (1976.6) This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as

senare del och fredagens tidiga morgontimmar vad beträffar apostlarna, de främsta lärjungarna och Jesu familj på jorden. Alla dessa grupper och individer hölls i kontakt med varandra genom den budbärartjänst som David Sebedaios fortsättningsvis ledde från sitt högkvarter i lägret vid Getsemane.

5. PÅ VÄG TILL ÖVERSTEPRÄSTENS PALATS

Innan soldaterna lämnade trädgården med Jesus uppstod en dispyt mellan tempelvakternas judiske kapten och soldatkompaniets romerske kapten om var de skulle föra Jesus. Tempelvakternas kapten gav order om att han skulle föras till Kajafas, som då var ledande överstepräst. De romerska soldaternas kapten beordrade att han skulle föras till den f.d. översteprästen och Kajafas svärfar Hannas, i dennes palats. Detta gjorde han därför att romarna hade för vana att behandla alla ärenden som gällde tillämpningen av judarnas religiösa lagar direkt med Hannas. Den romerske kaptenens order åtyddes; de förde Jesus till Hannas för ett preliminärt förhör.

Judas höll sig under marschen nära kaptenerna och hörde allt som sades, men han tog inte del i ordväxlingen, ty varken den judiske kaptenen eller den romerske officeren ville säga ens ett ord till förrädaren — till den grad föraktade de honom.

Ungefär vid denna tid skyndade sig Johannes Sebedaios, som mindes Mästarens instruktioner om att han alltid skulle hålla sig nära till hands, fram nära Jesus där denne marscherade mellan de två kaptenerna. När tempelvakternas befälhavare såg Johannes komma upp vid sidan av dem sade han till sin medhjälpare: "Tag denne man och bind honom. Han är en av anhängarna till den här mannen." Men när den romerske kaptenen hörde detta, såg sig omkring och fick syn på Johannes, gav han order om att aposteln skulle komma över till hans sida och att ingen fick ofreda honom. Sedan sade den romerske kaptenen till den judiske kaptenen: "Denne man är varken förrädare eller en feg stackare. Jag såg honom i trädgården, och han drog inte svärd mot oss. Han är modig nog att komma fram för att vara hos sin Mästare, och ingen skall lägga hand på honom. Den romerska lagen ger varje fange rätt att ha åtminstone en vän med sig inför domarskranket, och denne man skall inte hindras från att stå vid sidan av sin Mästare, denna fange." När Judas hörde detta blev han så skamsen och förödmjukad att han sackade efter de andra och kom ensam fram till Hannas palats.

Detta förklarar varför Johannes Sebedaios tilläts stanna nära Jesus under alla hans provande upplevelser den natten och nästa dag. Judarna var rädda för att säga något åt honom eller att på något sätt ofreda honom emedan han hade fått något av ställningen hos en romersk rådgivare, utsedd att verka som observatör av förfarandet vid judarnas domstol för religiösa ärenden. Johannes privilegierade ställning stärktes ytterligare när romaren, då han överlämnade Jesus till tempelvakternas kapten vid grinden till Hannas palats, vände sig till sin medhjälpare och sade: "Följ med fången och se till att judarna inte dödar honom utan tillstånd av Pilatus. Vakta att de inte lönnmördar

regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST'S PALACE

183:5.1 (1977.1) Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

183:5.2 (1977.2) Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

183:5.3 (1977.3) About this time John Zebedee, remembering his Master's instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: "Take this man and bind him. He is one of this fellow's followers." But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the Roman captain said to the Jewish captain: "This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner." And when Judas heard this, he was so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

183:5.4 (1977.4) And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: "Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate

honom och se till att hans vän från Galiléen tillåts vara med och observera allt som sker." På så sätt kunde Johannes vara nära Jesus ända fram till tiden för hans död på korset fastän de övriga tio apostlarna fortfarande måste hålla sig gömda. Johannes verkade under romerskt beskydd, och judarna vågade inte ofreda honom förrän efter Mästarens död.

På hela vägen till Hannas palats öppnade Jesus inte sin mun. Från den stund då han arresterades ända tills han framträdde inför Hannas, sade Människosonen inte ett ord.

him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on." And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

^{183:5.5 (1977.5)} And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

Kapitel 184. Inför det judiska rådets domstol

⇨ 183

Urantiaboken

185 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 184 INFÖR DET JUDISKA RÅDETS DOMSTOL

Sektioner

Introduktion

1. Jesus förhörs av Hannas
2. Petrus inne på gården
3. Jesus inför det judiska rådets domstol
4. Förödmjukelsens timme
5. Domstolens andra sammanträde

Introduktion

REPRESENTANTER för Hannas hade i hemlighet instruerat de romerska soldaternas kapten att genast föra Jesus till Hannas palats efter att han hade arresterats. Den före detta ledande översteprästen ville bibehålla sin prestige som judarnas främsta religiösa auktoritet. Han hade också ett annat ändamål då han i flera timmar höll kvar Jesus i sitt hus, nämligen att få tid för att lagligen sammankalla det judiska rådets domstol. Det var inte lagligt för rådsdomstolen att sammanträda innan morgonoffret hade förrättats i templet, och det offret skedde vid tretiden på morgonen.

Hannas visste att en domstol bestående av det judiska rådets medlemmar väntade i hans svärson Kajafas palats. Omkring trettio medlemmar av judarnas råd hade vid midnatt samlats i den ledande översteprästens hem för att vara redo att sitta till doms över Jesus när han skulle kunna föras inför dem. Endast de medlemmar hade samlats som var kraftigt och öppet emot Jesus och hans förkunnelse, ty det behövdes endast tjugotre medlemmar för att domstolen skulle vara beslutad.

Jesus tillbringade omkring tre timmar i Hannas palats på Olivberget, inte långt från trädgården vid Getsemane där de arresterade honom. Johannes Sebedaios var fri och trygg i Hannas palats inte endast på grund av den romerska kaptenens ord, utan också därför att de äldre tjänarna kände honom och hans bror Jakob väl då de många gånger varit gäster i palatset, för den f.d. översteprästen var en avlägsen släkting till deras mor Salome.

PAPER 184 BEFORE THE SANHEDRIN COURT

SECTIONS

Introduction

1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

INTRODUCTION

^{184:0.1 (1978.1)} REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

^{184:0.2 (1978.2)} Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

^{184:0.3 (1978.3)} Jesus spent about three hours at the palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him. John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. JESUS FÖRHÖRS AV HANNAS

Hannas, som blivit förmögen av inkomsterna från templet, med sin svärson som tjänstförrättande ledande överstepräst och med sina förbindelser till de romerska myndigheterna, var verkligen den mäktigaste enskilda individen i hela det judiska samfundet. Han var en slipad och diplomatisk organisatör och konspiratör. Han ville styra detta ärende som gällde att bli av med Jesus. Han vågade inte lämna en så viktig sak helt till sin burduse och aggressiva svärsons avgörande. Hannas ville förvissa sig om att rättegången mot Jesus inte rann sadducéerna ur händerna. Han fruktade en möjlig sympati för Jesus hos somliga fariséerna, då han såg att praktiskt taget alla de medlemmar av judarnas råd som hade omfattat Jesu strävan var fariséer.

Hannas hade inte sett Jesus på flera år, inte sedan Mästaren hade gjort ett besök i hans hus och genast avlägsnat sig när han märkte hur kallt och reserverat han togs emot av Hannas. Hannas hade tänkt ta fasta på denna tidigare bekantskap och med hjälp av den försöka övertala Jesus att ta tillbaka sina påståenden och lämna Palestina. Han ville inte gärna ha del i mordet på en god man och resonerade att Jesus kanske kunde välja att lämna landet hellre än att möta döden. Men när Hannas stod inför den orubblige och beslutsamme galilén visste han genast att det vore lönlöst att komma med sådana förslag. Jesus var ännu mer majestätisk och samlad än vad Hannas mindes att han var.

När Jesus var ung hade Hannas intresserat sig mycket för honom, men nu var hans inkomster hotade av vad Jesus helt nyligen hade gjort då han drev ut penningväxlarna och de övriga handelsmännen från templet. Denna handling hade mycket mer än Jesu läror väckt den tidigare översteprästens fientlighet.

Hannas trädde in i sin rymliga audienssal, satte sig i en stor stol och befälde att Jesus skulle föras inför honom. Sedan han hade tillbringat en liten stund att under tystnad granska Mästaren sade han: "Du förstår väl att något måste göras åt din undervisning eftersom du stör freden och ordningen i vårt land." Då Hannas såg frågande på Jesus såg Mästaren honom rakt in i ögonen men svarade ingenting. Hannas talade igen: "Vilka är namnen på dina lärjungar, förutom agitatorn Simon Seloten?" Igen såg Jesus ned på honom men svarade inte.

Hannas blev avsevärt besvårad av att Jesus vägrade besvara hans frågor, så pass mycket att han sade till honom: "Bryr du dig inte alls om huruvida jag är vänlig mot dig eller inte? Har du ingen respekt för den makt jag har att bestämma om de ärenden som tas upp i den kommande rättegången mot dig?" När Jesus hörde detta sade han: "Hannas, du vet att du inte kunde ha någon makt över mig om det inte vore tillåtet av min Fader. En del vill förgöra Människosonen emedan de är okunniga; de vet inte bättre, men du, vän, vet vad du gör. Hur kan du därför avvisa Guds ljus?"

Det vänliga sätt på vilket Jesus talade till Hannas närapå förvirrade honom. Men han hade redan i sitt sinne bestämt att Jesus antingen måste lämna Palestina eller dö, så han samlade sitt mod och frågade: "Vad är det egentligen som du försöker lära

1. EXAMINATION BY ANNAS

184:1.1 (1978.4) Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

184:1.2 (1978.5) Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

184:1.3 (1979.1) When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

184:1.4 (1979.2) Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him. After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: "You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country." As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, "What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?" Again Jesus looked down upon him, but he did not answer.

184:1.5 (1979.3) Annas was considerably disturbed by Jesus' refusal to answer his questions, so much so that he said to him: "Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?" When Jesus heard this, he said: "Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?"

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: "Just what is it you are trying to teach the

folket? Vad påstår du dig vara?" Jesus svarade: "Du vet mycket väl att jag alltid har talat öppet till världen. Jag har undervisat i synagogorna och många gånger i templet, där alla judar och många icke-judar har hört mig. Jag har inte sagt något i hemlighet; varför frågar du då mig om min undervisning? Varför kallar du inte på dem som har hört mig och frågar dem? Se, hela Jerusalem har hört det som jag har talat, även om du inte själv har hört dessa läror." Men innan Hannas hann svara slog chefshovmästaren, som stod i närheten, till Jesus i ansiktet med sin hand och sade: "Hur vågar du svara översteprästen med sådana ord?" Hannas gav ingen tillrättavisning åt sin hovmästare, men Jesus vände sig till honom och sade: "Min vän, om jag har sagt något ont, vittna då mot det onda, men om jag har talat sanning, varför slår du mig då?"

Fastän Hannas var fann det beklagligt att hans hovmästare hade slagit Jesus, var han alltför stolt för att uppmärksamma saken. I sin förvirring gick han in i ett annat rum och lämnade Jesus ensam med husets tjänare och tempelvakterna i nästan en timme.

När han återvände gick han fram till sidan av Mästaren och sade: "Påstår du dig vara Messias, Israels befriare?" Jesus sade: "Hannas, du har känt mig allt från min ungdom. Du vet att jag inte påstår mig vara något annat än det som min Fader har bestämt mig till, och att jag har sänts till alla människor, till icke-judar såväl som judar." Då sade Hannas: "Det har sagts mig att du har påstått dig vara Messias, är det sant?" Jesus såg på Hannas men svarade endast: "Så har du sagt."

Ungefär vid denna tid kom budbärare från Kajafas palats för att ta reda på vilken tid de skulle komma med Jesus inför det judiska rådets domstol, och då gryningen redan närmade sig tyckte Hannas att det var bäst att sända Jesus bakbunden och under uppsikt av tempelvakterna till Kajafas. Själv följde han efter dem inom kort.

2. PETRUS INNE PÅ GÅRDEN

När vakt- och soldattruppen närmade sig ingången till Hannas palats marscherade Johannes Sebedaios vid sidan av de romerska soldaternas kapten. Judas hade sackat efter en bit och Simon Petrus följde långt efter. Efter att Johannes tillsammans med Jesus och vakterna hade gått in på gården till palatset kom Judas fram till porten, men då han såg Jesus och Johannes gick han över till Kajafas hus där han visste att den verkliga rättegången mot Jesus senare skulle hållas. En stund efter det att Judas hade gått vidare anlände Simon Petrus, och när han stod vid porten såg Johannes honom just då de skulle till att leda in Jesus i palatset. Tjänsteflickan som var portvakt kände Johannes, och när han tilltalade henne och bad att hon skulle låta Petrus komma in gjorde hon det gärna.

När Petrus hade kommit in på gårdsplanen gick han över till kolelden för att värma sig, ty natten var kylig. Han kände sig avgjort på fel ställe här bland Jesu fiender, och han var minsann på fel ställe. Mästaren hade inte instruerat honom att hålla sig nära till hands, såsom han hade uppmanat Johannes. Petrus borde ha varit med de övriga apostlarna, som uttryckligen hade

people? What do you claim to be?" Jesus answered: "You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings." But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, "How dare you answer the high priest with such words?" Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, "My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?"

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master's side, he said, "Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?" Said Jesus: "Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew." Then said Annas: "I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?" Jesus looked upon Annas but only replied, "So you have said."

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the Sanhedrin, and since it was nearing the break of day, Annas thought best to send Jesus bound and in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. PETER IN THE COURTYARD

184:2.1 (1980.2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:2.2 (1980.3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically

varnats för att inte riskera sina liv under denna tid då deras Mästare ställdes inför rätta och korsfästes.

Petrus kastade bort sitt svärd kort innan han kom fram till palatsets port och var således obehärdad när han gick in på Hannas gårdsplan. Hans sinne snurrade runt av förvirring. Han kunde nätt och jämnt inse att Jesus hade blivit arresterad. Han kunde inte fatta situationens verklighet — att han var här på Hannas gårdsplan och värmdes sig vid sidan av översteprästens tjänare. Han undrade vad de övriga apostlarna gjorde, och när han i sitt sinne vände och vred på hur det kom sig att Johannes hade fått tillträde till palatset, drog han den slutsatsen att det berodde på att han var bekant för tjänarna, eftersom han kunde be portvakten låta honom komma in.

En stund efter att flickan vid porten hade låtit Petrus komma in, och medan han värmdes sig vid elden, gick hon över till honom och sade retsamt: "Är du inte också en av den där mannens lärjungar?" Petrus borde ju inte ha blivit överraskad över att på detta sätt bli identifierad eftersom det var Johannes som hade bett flickan låta honom komma in genom palatsets grindar. Men hans nerver var så spända att denna identifiering som lärjunge försatte honom ur balans, och med en enda tanke främst i sitt sinne — nämligen att komma undan med livet i behåll — besvarade han omgående tjänsteflickans fråga och sade: "Nej, det är jag inte."

Snart kom en annan tjänare fram till Petrus och sade: "Såg jag dig inte i trädgården när de arresterade denne man? Är du inte också en av hans anhängare?" Petrus blev nu grundligt alarmerad. Han såg ingen utväg att tryggt komma undan sina åklagare; därför förnekade han häftigt all förbindelse med Jesus och sade: "Jag känner inte denne man, inte heller hör jag till hans anhängare."

Om en stund drog portvakten Petrus åt sidan och sade: "Jag är säker på att du är en lärjunge till denne Jesus, inte bara för att en av hans anhängare bad mig låta dig komma in på gården, utan också för att min syster här har sett dig i templet med denne man." Vår förnekare du till det?" När Petrus hörde tjänsteflickan anklaga honom förnekade han under mycket svärande och förbannande all kännedom om Jesus och sade igen: "Jag hör inte till denne mans anhängare, jag känner honom inte ens, jag har aldrig tidigare hört talas om honom."

Petrus lämnade brasan ett tag och vandrade omkring på gården. Han skulle ha velat fly därifrån men var rädd för att dra uppmärksamheten till sig. När han började frysa gick han tillbaka till brasan, och en av männen som stod nära honom sade: "Visst är du en av hans lärjungar. Denne Jesus är från Galiléen, och ditt tal avslöjar dig, för du talar också så som en från Galiléen." Igen förnekade Petrus all förbindelse med sin Mästare.

Petrus var så förvirrad att han försökte undgå kontakt med sina åklagare, genom att lämna brasan och förbli för sig själv på verandan. Efter mer än en timme av denna isolering rådde portvakten och hennes syster stöta på honom, och båda påstod igen retsamt att han var en av Jesu anhängare. Igen nekade han till anklagelsen. Just som han igen hade förnekat all förbindelse med Jesus gol tuppen, och Petrus kom ihåg de varningens ord som Mästaren tidigare denna natt

warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:2.3 (1980.4) Peter threw away his sword shortly before he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

184:2.4 (1980.5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, "Are you not also one of this man's disciples?" Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid's question by saying, "I am not."

184:2.5 (1980.6) Very soon another servant came up to Peter and asked: "Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?" Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all connection with Jesus, saying, "I know not this man, neither am I one of his followers."

184:2.6 (1980.7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: "I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?" When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, "I am not this man's follower; I do not even know him; I never heard of him before."

184:2.7 (1981.1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: "Surely you are one of this man's disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean." And again Peter denied all connection with his Master.

184:2.8 (1981.2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As

hade gett honom. Medan han stod där med tungt hjärta och förkrossad av skuldkänslan öppnades dörrarna till palatset, och vakterna ledde Jesus förbi på väg till Kajafas. När Jesus passerade Petrus såg han i skenet från facklorna uttrycket av förtvivlan i ansiktet hos sin tidigare självsäkra och yltigt modiga apostel, och han vände sig och såg på Petrus. Petrus glömde aldrig den blicken så länge han levde. Det var en blick av sådant medlidande och kärlek i förening med varandra, som ingen dödlig någonsin hade sett i Mästarens ansikte.

Sedan Jesus och vakterna hade passerat ut genom palatsets grindar följde Petrus efter dem, men bara en kort bit. Han kunde inte gå längre. Han satte sig ned vid väggkanten och grät bittert, och när han hade utgjutit dessa vändans tårar vände han sina steg tillbaka till lägret, där han hoppades finna sin bror Andreas. När han kom fram till lägret fann han endast David Sebedaios, som sände honom med en vägledande budbärare till stället i Jerusalem där hans bror höll sig gömd.

Petrus hela upplevelse skedde på gården till Hannas palats på Olivberget. Han följde inte med Jesus till den ledande översteprästen Kajafas palats. Att Petrus kom till insikt om att han upprepade gånger hade förnekat sin Mästare av att en tupp gol, anger att allt detta inträffade utanför Jerusalem, då det var mot lagen att hålla fjäderfä inom själva staden.

Ända tills tuppen gol och återförde Petrus till sina sinnen hade han endast tänkt, där han vandrade fram och tillbaka på verandan för att hålla sig varm, på hur skickligt han hade undvikit tjänarnas anklagelser och hur han hade omintetgjort deras försök att sammanbinda honom med Jesus. Hittills hade han bara tänkt på att dessa tjänare inte hade någon moralisk eller laglig rätt att på detta sätt förhöra honom, och han gratulerade sig verkligen till det sätt på vilket han trodde sig ha undgått att bli identifierad och möjligen arresterad och fängslad. Inte förrän tuppen gol föll det Petrus in att han hade förnekat sin Mästare. Inte förrän Jesus såg på honom insåg han att han hade misslyckats med att leva upp till sina privilegier som en av rikets ambassadörer.

Efter att ha tagit det första steget längs kompromissens och det minsta motståndets väg såg var inget annat uppenbart för Petrus än att fortsätta med beteendessätt som han hade valt. Det fordras en stor och ädel karaktär hos den som först har börjat fel, att sedan vända om och gå den rätta vägen. Alltför ofta tenderar ens eget sinne att rättfärdiga fortsättandet på den orätta vägen när man en gång har beträtt den.

Petrus trodde aldrig helt att han skulle få förlåtelse förrän han mötte sin Mästare efter dennes uppståndelse och såg att han togs emot precis som före upplevelserna under denna tragiska natt av förnekanden.

3. JESUS INFÖR DET JUDISKA RÅDETS DOMSTOL

Klockan var omkring halv fyra denna fredagsmorgon när översteprästen Kajafas öppnade mötet vid det judiska rådets undersökningsdomstol och bad att Jesus skulle föras inför dem för den formella rättegången. Vid tre tidigare tillfällen hade judarnas råd med stor majoritet avkunnat dödsdom över Jesus,

he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:2.9 (1981.3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp, hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother had gone to hide in Jerusalem.

184:2.10 (1981.4) Peter's entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was against the law to keep poultry within the city proper.

184:2.11 (1981.5) Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an ambassador of the kingdom.

184:2.12 (1981.6) Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

184:2.13 (1982.1) Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

184:3.1 (1982.2) It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had

beslutat att han var värd döden på basis av informella anklagelser om lagöverträdelse, hädelse och förakt för Israels faders traditioner.

Detta var inget regelrätt sammankallat möte i judarnas råd, och det hölls inte på sin vanliga plats, i tempelsalen av huggen sten. Detta var en särskild rättegångsdomstol bestående av ungefär trettio medlemmar av judarnas råd och hölls i den ledande översteprästens palats. Johannes Sebedaios var närvarande med Jesus under hela denna så kallade rättegång.

Hur smickrade sig inte dessa präster, skriftlärda, sadducéer och några fariséer för att Jesus, som hade rubbat deras ställning och ifrågasatt deras auktoritet, nu var säkert i deras händer! Och de var fast beslutna att han inte skulle få leva och undgå deras hämndlystna klor.

I vanliga fall när judarna ställde en människa inför rätta anklagad för brott som medför dödsstraff, gick de fram med stor försiktighet och såg på alla sätt till att rättvisa och opartiskhet iaktogs vid valet av vittnen och handhavandet av hela rättegången. Men vid detta tillfälle var Kajafas mer av en åklagare än en opartisk domare.

Jesus framträdde inför domstolen klädd i sina vanliga kläder och med händerna bakbundna. Hela domstolen blev överraskad och i någon mån förvirrad av hans majestätiska framträdande. Aldrig hade de skådat en sådan fånge eller sett en man med sådan fattning fast hans liv låg i vågskålen.

Den judiska lagen krävde att åtminstone två vittnen måste vara överens på en punkt innan fången kunde åtalas i ärendet. Judas kunde inte åberopas som vittne mot Jesus emedan judarnas lag uttryckligen förbjöd vittnesmål av en förrädare. Mer än ett tjugotal falska vittnen fanns till hands för att vittna mot Jesus, men deras vittnesmål var så motsägelsefulla och uppenbart konstruerade att rådsmedlemmarna själva storligen skämdes över föreställningen. Jesus stod där och såg välvilligt på dessa menedare, och själva hans lugna sätt gjorde de ljugande vittnena förvirrade. Under alla dessa falska vittnesmål sade Mästaren inte ett ord. Han svarade ingenting på deras många falska anklagelser.

Första gången som två av deras vittnen närmade sig något som ens liknade en likartad berättelse var när två män vittnade att de hade hört Jesus säga, när han höll en av sina föreläsningar i templet, att han skulle "riva ned detta med händer byggda tempel och inom tre dagar bygga ett nytt tempel utan att använda händer." Det var inte exakt vad Jesus hade sagt, och dessutom hade han pekat på sin egen kropp när han fällde det yttrande som åsyftades.

Fastän den ledande översteprästen skrek åt Jesus: "Svarar du inte på någon av dessa beskyllningar?", öppnade Jesus inte sin mun. Han stod där tyst medan alla dessa falska vittnen gav sina vittnesmål. Hat, fanatism och hänsynslösa överdrifter kännetecknade till den grad dessa menedares ord att deras vittnesmål föll på sina egna intrasslanden. Den allra bästa vederläggningen av deras falska anklagelser var Mästarens lugna och majestätiska tystnad.

Kort efter att de falska vittnena hade börjat avge sina vittnesmål anlände Hannas och intog sin plats

decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

184:3.2 (1982.3) This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with Jesus throughout this so-called trial.

184:3.3 (1982.4) How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

184:3.4 (1982.5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

184:3.5 (1982.6) Jesus appeared before this court clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

184:3.6 (1982.7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

184:3.7 (1982.8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would "destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands." That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

184:3.8 (1982.9) Although the high priest shouted at Jesus, "Do you not answer any of these charges?" Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of their false accusations was the Master's calm and majestic silence.

184:3.9 (1983.1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat

bredvid Kajafas. Hannas reste sig nu och hävdade att Jesu hot om att riva ned templet var tillräckligt för att åtala honom på tre punkter:

1. Att han var en farlig bedragare av folket. Att han lärde dem omöjliga saker och i övrigt vilseledde dem.

2. Att han var en fanatisk revolutionär då han hävdade att med våld lägga beslag på det heliga templet; hur skulle han annars kunna riva ned det?

3. Att han undervisade i magi, eftersom han lovade att bygga ett nytt tempel, och det utan att använda händer.

Det fulltaliga judiska rådet hade redan kommit överens om att Jesus var skyldig till sådana överträdelse av den judiska lagen att de förtjänade dödsstraffet, men de var nu mer inriktade på att bygga upp sådana anklagelser beträffande hans uppträdande och lärar att de skulle berättiga Pilatus att avkunna en dödsdom över deras fånge. De visste att de måste införskaffa den romerska guvernörens samtycke innan Jesus lagligen kunde dödas. Hannas ville gå till väga längs en linje som fick det att se ut som om Jesus var farlig att ha som lärare ute bland folket.

Men Kajafas kunde inte längre uthärda att se Mästaren stå där fullkomligt samlad och oavlatet tyst. Han trodde att han visste åtminstone ett sätt att få fången att tala. Därför rusade han över till sidan av Jesus, hötte sitt anklagande finger i Mästarens ansikte och sade: "Jag besvärjar dig i den levande Gudens namn att säga oss om du är Befriaren, Guds Son." Jesus svarade Kajafas: "Det är jag. Snart beger jag mig till Fadern och inom kort skall Människosonen skrudas i makt och återigen härska över himlens härskaror."

När den ledande översteprästen hörde Jesus yttra dessa ord blev han oerhört arg, slet sönder sina ytterkläder och utropade: "Vad behöver vi längre vittnen till? Se, nu har ni alla hört hur denne man hädar. Vad tycker ni nu bör göras med denna lagbrytare och hädare?" Och de svarade alla med en mun: "Han har förtjänat döden; han skall korsfästas."

Jesus visade inget intresse för de frågor som ställdes till honom när han stod inför Hannas eller rådets medlemmar, utom för denna enda fråga i förhållande till hans utgivningsmission. När han fick frågan om han var Guds Son svarade han genast och otvetydigt jakande.

Hannas begärde att behandlingen skulle gå vidare och att anklagelser av ett bestämt slag med avseende på Jesu förhållande till den romerska lagen och till de romerska institutionerna skulle formuleras för att sedan presenteras för Pilatus. Rådsmedlemmarna var angelägna om att få ett snabbt slut på dessa ärenden, inte endast för att det var påskens beredelsedag och inget världsligt arbete fick göras efter middagstiden, utan också för att de befarade att Pilatus när som helst skulle kunna återvända till Caesarea, den romerska huvudstaden i Judéen, eftersom han var i Jerusalem endast för påskfirandet.

Men Hannas lyckades inte behålla kontroll över domstolen. Efter att Jesus så oväntat hade svarat Kajafas steg den ledande översteprästen fram och slog

beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three charges against him:

184:3.10 (1983.2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

184:3.11 (1983.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1983.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1983.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1983.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master's face, said: "I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God." Jesus answered Caiaphas: "I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven."

184:3.15 (1983.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: "What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man's blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?" And they all answered in unison, "He is worthy of death; let him be crucified."

184:3.16 (1983.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in the affirmative.

184:3.17 (1983.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus' relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

184:3.18 (1983.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward

honom i ansiktet. Hannas var verkligen chockerad då de övriga medlemmarna av domstolen, när de gick ut ur rummet spottade Jesus i ansiktet och många hånfult gav honom örfilar. I en sådan oreda och oerhörd förvirring slutade vid halvfemtiden det första sammanträdet i rådsmedlemmarnas rättegång mot Jesus.

Trettio fördomsfulla och traditionsförblindade falska domare med sina falska vittnen tar sig till att sitta till doms över den rättfärdige Skaparen av ett universum. Dessa lidelsefulla åklagare retas till ursinne av denna Guds och människas majestätiska tystnad och storslagna hållning. Hans tystnad är förfärlig att uthärda, hans tal är oförskräckt utmanande. Han är oberörd av deras hotelser och oförfärad av deras angrepp. Människan sitter till doms över Gud, men även då älskar han dem och skulle rädda dem om han kunde.

4. FÖRÖDMJUKELSENS TIMME

Den judiska lagen krävde att domstolen skulle hålla två sammanträden i de fall då det gällde att avkunna dödsdom. Detta andra sammanträde skulle hållas dagen efter det första, och den mellanliggande tiden skulle domstolens medlemmar tillbringa med att fasta och sörja. Men dessa män kunde inte invänta nästa dag för att bekräfta sitt beslut att Jesus måste dö. De väntade endast en timme. Under mellantiden lämnades Jesus i audienssalen i händerna på tempelvakterna, som tillsammans med översteprästens tjänare roade sig med att överösa Människosonen med kränkningar av alla slag. De hånade honom, spottade på honom och gav honom grymma slag. De slog honom i ansiktet med ett spö och sade sedan: "Profetera för oss, du din Befriare, vem det var som slog dig." Så höll de på i en hel timmes tid med att skymfa och misshandla denne galilé, som inte gjorde motstånd.

Under denna tragiska timme av lidande och låtsasrättegångar inför de okunniga och känslolösa vakterna och tjänarna väntade Johannes Sebedaios i ensam ångest i ett angränsande rum. När dessa smädelser först började angav Jesus genom en nick med huvudet åt Johannes att denne skulle dra sig tillbaka. Mästaren visste mycket väl att om han lät sin apostel stanna kvar i rummet och bevittna dessa otidigheter, skulle Johannes förbittring väckas till den grad att hans utbrott av protesterande förnärmelse troligen skulle leda till hans död.

Under hela denna fasans timme yttrade Jesus inte ett ord. För denna ädla och känsliga människosjäl, förenad i personlighetsrelation med hela detta universums Gud, fanns det ingen bittrare del av denna förödmjukelsens bägare än den förfärliga timmen i händerna på dessa okunniga och grymma vakter och tjänare, vilka hade uppegats till att misshandla honom av det exempel som medlemmarna i denna så kallade rådsdomstol hade föregått med.

Människohjärtat kan omöjligen föreställa sig den rysning av indignation som svepte ut över ett vidsträckt universum när de himmelska intelligenserna bevittnade denna syn, då deras älskade Härskare underkastade sig sina okunniga och vilseledda skapade varelsers vilja på den syndförmörkade och olyckliga sfären Urantia.

and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

^{184:3.19 (1984.1)} Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. THE HOUR OF HUMILIATION

^{184:4.1 (1984.2)} The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophecy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

^{184:4.2 (1984.3)} During this tragic hour of suffering and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

^{184:4.3 (1984.4)} Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

^{184:4.4 (1984.5)} The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

Vad är detta djuriska drag i människan som får henne att vilja skymfa och fysiskt angripa det som hon inte andligen eller intellektuellt kan uppnå? Hos den bara halvt civiliserade människan lurar en ond brutalitet som söker sitt utlopp över dem som står högre i visdom och andlig uppnåelse. Observera den ondskefulla råheten och den brutala grymheten hos dessa förment civiliserade människor när de fick en viss form av djurisk njutning från dessa fysiska angrepp på den motståndslöse Människosonen. När dessa skymfer, smädelser och slag haglade över Jesus försvarade han sig inte, men han var inte försvarslös. Jesus blev inte besegrad, han bara inte deltog i striden i materiell bemärkelse.

Under dessa stunder vinner Mästaren sina största segrar i hela sin långa och händelserika levnadsbana som ett väldigt och vidsträckt universums skapare, upprätthållare och frälsare. Efter att Jesus till fullo har levt ett liv för att uppenbara Gud för människan är han nu engagerad i att framföra en ny och exemplös uppenbarelse av människan för Gud. Jesus uppenbarar nu för världarna den slutliga segern över alla rädslor för isolering hos den skapades personlighet. Människosonen har nått den slutliga insikten om sin identitet som Guds Son. Jesus tvekar inte att hävda att han och Fadern är ett; och på basis av denna suprema och överjordiska erfarenhets faktum och sanning, uppmanar han alla rikets troende att bli ett med honom, just så som han och Fadern är ett. Den levande erfarenheten i Jesu religion blir således det osvikliga och säkra förfarande varigenom det blir möjligt för andligen isolerade och kosmiskt ensamma dödliga på jorden att undkomma personlighetens isolering med alla dess konsekvenser i form av rädsla och tillhörande känslor av hjälplöshet. I himmelrikets broderliga realiteter finner Guds trossöner slutlig frigörelse från både personlig och planetarisk isolering av jaget. Den gudsmedvetna troende upplever i allt högre grad hänförelsen och storslagenheten i det andliga fraterniserandet i universumskala — medborgarskap i höjden i förening med det eviga förverkligandet av den gudomliga ödesbestämmelsen att uppnå fulländning.

5. DOMSTOLENS ANDRA SAMMANTRÄDE

Klockan halv sex samlades domstolen på nytt, och Jesus fördes in i det angränsande rummet där Johannes väntade. Här vaktade den romerske soldaten och tempelvakterna Jesus medan domstolen började formulera de anklagelser som skulle framläggas för Pilatus. Hannas gjorde det klart för sina kompanjoner att Pilatus inte skulle tillmäta åtalet för hädelse någon betydelse. Judas var närvarande när domstolen sammanträdde till detta andra möte, men han avgav inget vittnesmål.

Detta sammanträde av domstolen varade endast en halvtimme, och när de avslutade mötet för att gå inför Pilatus hade de avfattat åtalet, enligt vilket Jesus hade gjort sig förtjänt av dödsstraff under tre huvudpunkter:

1. Att han fördärvade den judiska nationen; han vilseledde folket och eggade upp dem till uppror.

2. Att han lärde folket att vägra betala skatt till

184:4.5 (1984.6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

184:4.6 (1985.1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated and cosmically lonely mortals of earth are enabled to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

5. THE SECOND MEETING OF THE COURT

184:5.1 (1985.2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:5.2 (1985.3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

184:5.3 (1985.4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.

184:5.4 (1985.5) 2. That he taught the people to refuse to

2. Att han lärde folket att vagra betala skatt till kejsaren.

3. Att han, då han påstod sig vara konung och grundläggare av ett nytt slags rike, uppmanade till förräderi mot kejsaren.

Hela detta förfarande var regelstridigt och helt emot de judiska lagarna. Inga två vittnen hade varit överens på någon punkt, utom de två som vittnade angående Jesu uttalande om att riva ned templet och bygga upp det igen på tre dagar. Även på den punkten hördes inga vittnen till den åtalades försvar, inte heller bad man Jesus förklara vad han avsåg med yttrandet.

Den enda punkt på vilken domstolen följdriktigt kunde ha dömt honom var den som gällde hädelse, och även den hade vilat helt på hans egen utsägo. Även beträffande hädelsen lät de bli att formellt rösta om dödsdomen.

Nu tog de sig friheten att formulera tre anklagelser med vilka de skulle gå inför Pilatus. Inga vittnen hade hörts om dessa beskyllningar, och de hade kommit överens om dem medan den åtalade fången var frånvarande. När detta var gjort avlägsnade sig tre av fariséerna. De ville få Jesus avrättad, men de var inte villiga att formulera anklagelser mot honom utan vittnen och i hans frånvaro.

Jesus framträdde inte på nytt inför judarnas rådsdomstol. De ville inte igen se hans ansikte när de satt till doms över hans oskyldiga liv. Jesus kände inte till (som människa) deras formella anklagelser förrän han hörde dem uppläsa av Pilatus.

Medan Jesus befann sig i rummet tillsammans med Johannes och vakterna, och medan domstolen sammanträdde för den andra behandlingen, kom några av kvinnorna som fanns i den ledande översteprästens palats tillsammans med sina vänner för att se på den märklige fången, och en av dem frågade honom: "Är du Messias, Guds Son?" Jesus svarade: "Om jag talar om det för dig, tror du mig inte; och om jag frågar dig, svarar du mig inte."

Klockan sex den morgonen fördes Jesus ut från Kajafas hem för att ställs inför Pilatus, för att få den dödsdom fastställd som denna judarnas rådsdomstol så orättvist och regelstridigt hade avkunnat.

2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.

184:5.5 (1985.6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:5.6 (1985.7) This entire procedure was irregular and wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

184:5.7 (1985.8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy, and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

184:5.8 (1985.9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

184:5.9 (1986.1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

184:5.10 (1986.2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not believe me; and if I ask you, you will not answer."

184:5.11 (1986.3) At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

Kapitel 185. Rättegången inför Pilatus

⇨ 184

Urantiaboken

186 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 185 RÄTTEGÅNGEN INFÖR PILATUS

Sektioner

Introduktion

1. Pontius Pilatus
2. Jesus inför Pilatus
3. Pilatus förhör Jesus enskilt
4. Jesus inför Herodes
5. Jesus återbördas till Pilatus
6. Pilatus sista vädjan
7. Pilatus sista samtal med Jesus
8. Pilatus tragiska kapitulation

PAPER 185 THE TRIAL BEFORE PILATE

SECTIONS

Introduction

1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

Introduktion

STRAX efter klockan sex denna fredagsmorgon den 7 april år 30 e.Kr. fördes Jesus inför Pilatus, den romerske prokuratorn, som direkt underställd den syriske legaten styrde Judéen, Samarien och Iduméen. Tempelvakterna förde Mästaren inför den romerske ståthållaren bakbunden och åtföljd av omkring femtio av sina anklagare, bland dem rådsdomstolens medlemmar (främst sadducéer), Judas Iskariot och den ledande översteprästen Kajafas samt aposteln Johannes. Hannas infann sig inte hos Pilatus.

Pilatus var uppe och redo att ta emot denna grupp i den tidiga morgonstunden, ty de som föregående kväll hade lyckats skaffa hans samtycke till att använda romerska soldater för att arrestera Människosonen, hade meddelat honom att Jesus skulle föras inför honom tidigt på morgonen. Denna rättegång var ordnad så att den skulle ske framför pretoriet, en tillbyggnad till fästningen Antonia, där Pilatus och hans hustru vistades när de besökte Jerusalem.

Fastän Pilatus förrättade en stor del av förhöret med Jesus inne i pretoriets utrymmen, hölls den offentliga rättegången utanför på trapporna som ledde upp till huvudingången. Detta var en eftergift åt judarna, som vägrade att gå in i någon icke-judisk byggnad där jäsmedel kunde tänkas komma till användning på denna påskens beredelsedag. Om de gjorde så skulle det inte endast göra dem ceremoniellt orena och därmed hindra dem från att delta i eftermiddagens tacksägelsefest, utan dessutom göra det nödvändigt för dem att undergå

INTRODUCTION

185:0.1 (1987.1) SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

185:0.2 (1987.2) Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when stopping in Jerusalem.

185:0.3 (1987.3) Though Pilate conducted much of Jesus' examination within the praetorium halls, the public trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where leaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies

reningsceremonier efter solnedgången för att vara behöriga att delta i påskkvällens måltid.

Även om dessa judar inte alls besvärades i sitt samvete när de intrigerade för att genomföra justitiemordet på Jesus, var de dock mycket samvetsgranna i alla dessa ärenden som gällde ceremoniell renlighet och traditionell regelmässighet. Dessa judar är inte de enda som har försummat att inse höga och heliga skyldigheter av gudomlig natur samtidigt som de har ägnat en minutiös uppmärksamhet åt sådant som såväl i tiden som i evigheten har föga betydelse för människans välfärd.

1. PONTIUS PILATUS

Om Pontius Pilatus inte hade varit en någorlunda bra ståthållare för de mindre provinserna skulle Tiberius knappast ha stått ut med att i tio års tid ha honom som prokurator för Judéen. Fastän han var en ganska bra administratör var han moraliskt feg. Han var inte tillräckligt stor som människa för att förstå arten av sin uppgift som judarnas ståthållare. Han kunde inte fatta att judarna hade en verklig religion, en tro som de var villiga att dö för, och att miljoner och åter miljoner av dem, utspridda ut över hela imperiet, såg på Jerusalem som en helgedom för sin tro och respekterade judarnas råd som den högsta domstolen på jorden.

Pilatus tyckte inte om judarna, och denna djupt liggande fientlighet började tidigt framträda. Bland alla romerska provinser fanns ingen som var svårare att styra än Judéen. Pilatus förstod aldrig riktigt de problem som inelåg i styrandet av judarna, och därför gjorde han redan tidigt under sin tid som ståthållare en serie av nästan fatala och närapå livsfarliga misstag. Det var dessa misstag som gav judarna en sådan makt över honom. När de ville påverka hans beslut behövde de bara hota med en folkresning för att Pilatus snabbt skulle kapitulera. Detta uppenbara vacklande eller brist på moraliskt mod, hos prokuratorn berodde främst på att han mindes många kontroverser med judarna och att de varje gång hade besegrat honom. Judarna visste att Pilatus var rädd för dem, att han fruktade för sin ställning inför Tiberius, och de utnyttjade vid talrika tillfällen den kunskapen till stor nackdel för ståthållaren.

Pilatus ogillande bland judarna uppkom till följd av ett antal olyckliga sammandrabbningar. För det första tog han inte allvarligt på deras djupt rotade fördomar mot alla slags avbildningar vilka de såg som symboler för avgudadyrkan. Därför lät han sina soldater tåga in i Jerusalem utan att avlägsna kejsarens avbild från sina baner, vilket hade varit de romerska soldaternas sed under hans föregångare. En stor deputation judar uppvaktade Pilatus i fem dagar och bad honom enträget att låta avlägsna dessa bilder från militärens fanor. Han vägrade bestämt att gå med på deras anhöllan och hotade att ögonblickligen låta döda dem. Pilatus, som själv var skeptiker, förstod inte att människor med starka religiösa känslor inte tvekar att dö för sin religiösa övertygelse. Han blev därför förskräckt när dessa judar utmanande radade upp sig framför hans palats, böjde sina huvuden till marken och sände bud att de var redo att dö. Pilatus insåg då att han hade utslungat en hotelse som han var ovillig att göra allvar av. Han gav

after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

185:0.4 (1987.4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. PONTIUS PILATE

185:1.1 (1987.5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

185:1.2 (1988.1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge to the great disadvantage of the governor on numerous occasions.

185:1.3 (1988.2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He

efter, befallde att bilderna skulle avlägsnas från soldaternas baner i Jerusalem, och fann sig från den dagen till stor del lydande under de judiska ledarnas nyckel som på så sätt hade upptäckt hans svaghet i att uttala hotelser som han sedan var rädd för att sätta i verket.

Senare beslöt Pilatus att återvinna sin förlorade prestige och lät följaktligen sätta upp kejsarsköldar, sådana som allmänt användes vid kejsardyrkan, på murarna vid Herodes palats i Jerusalem. När judarna protesterade var han orubblig. När han vägrade att lyssna till deras protester våldade de omedelbart till Rom, och kejsaren gav lika omedelbart order om att avlägsna de anstötliga sköldarna. Efter det var aktningen för Pilatus ännu lägre än innan.

En annan sak som ledde till att han råkade i stor onåd hos judarna var att han vågade ta pengar från tempelkassan för att betala för byggandet av en ny akvedukt avsedd att öka vattentillgången för de miljontals besökare som kom till Jerusalem för de stora religiösa högtiderna. Judarna ansåg att endast judarnas råd kunde besluta om tempelfondernas användning, och de upphörde aldrig att bittert klandra Pilatus för hans egenmäktiga beslut. Inte mindre än ett tjugotal upplopp och mycken blodsutgjutelse blev följden av detta beslut. Det sista av dessa allvarliga utbrott hade att göra med slaktandet av ett stort sällskap galiléer medan de som bäst utövade sin andakt vid altaret.

Det är värt att notera att fastän denne vacklande romerske härskare offrade Jesus på grund av sin rädsla för judarna och för att säkra sin personliga ställning, blev han slutligen avsatt till följd av det onödiga slaktandet av samariter i en situation då en falsk Messias med stöd av sina obefogade påståenden ledde trupper till Gerissimberget där han hävdade att tempelkärlen fanns nergrävda. Våldsamma upplopp bröt ut när han inte kunde eller ville avslöja de heliga kärlets gömställe så som han hade lovat. Till följd av denna händelse befallde den syriske legaten Pilatus att bege sig till Rom. Tiberius dog medan Pilatus var på väg till Rom, och han fick inte förnyad utnämning som prokurator för Judéen. Han återhämtade sig aldrig helt från det sorgliga domslutet att ha samtyckt till korsfästelsen av Jesus. Då han inte fann någon gunst hos den nye kejsaren drog han sig tillbaka till provinsen Lausanne, där han senare begick självmord.

Pilatus hustru, Claudia Procula, hade hört mycket om Jesus av sin kammarjungfru som var fenicier och trodde på rikets evangelium. Efter Pilatus död intog Claudia en framträdande plats vid spridandet av det goda budskapet.

Allt detta förklarar mycket av det som inträffade denna tragiska fredagsförmiddag. Det är lätt att förstå varför judarna vågade sig på att kommandera Pilatus — att få upp honom klockan sex för att förhöra Jesus — och även varför de inte tvekade att hota med att anklaga honom inför kejsaren för landsförräderi om han vågade avslå deras krav på Jesu död.

En värdig romersk ståthållare, som inte ofördelaktigt hade blivit inblandad med de judiska styresmännen, skulle aldrig ha tillåtit dessa blodtörstiga religiösa fanatiker att förorsaka en mans död, en man som han själv hade förklarat oskyldig till deras falska anklagelser och utan skuld. Rom gjorde en stor blunder,

surrendered, ordered the images removed from the standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

185:1.4 (1988.3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

185:1.5 (1988.4) Another thing which brought him into great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

185:1.6 (1988.5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led troops to Mount Gerizim, where he claimed the temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

185:1.8 (1989.2) And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

185:1.9 (1989.3) A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared to be innocent of their false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she

ett misstag med vidsträckt konsekvenser i jordiska sammanhang, när man skickade denne medelmåttige Pilatus att styra Palestina. Tiberius borde hellre ha skickat rikets bäste provinsadministratör till judarna.

2. JESUS INFÖR PILATUS

När Jesus och hans anklagare hade samlats framför Pilatus domsal kom den romerske ståthållaren ut, vände sig till det församlade sällskapet och frågade: "Vad anklagar ni den här mannen för?" Sadduceerna och rådsmedlemmarna, som hade tagit det till sin uppgift att göra sig av med Jesus, hade beslutat att gå inför Pilatus för att få den avkunnade dödsdomen över Jesus fastställd utan att självmant framföra någon bestämd anklagelse. Därför svarade talesmannen för rådets domstol Pilatus: "Om denne man inte vore en illdådare, skulle vi inte ha kommit med honom till dig."

När Pilatus märkte att de var ovilliga att ange sina anklagelser mot Jesus, fastän han visste att de hela natten hade hållit på med överläggningar angående hans skuld, svarade han dem: "Eftersom ni inte har kommit överens om några bestämda anklagelser, varför tar ni inte mannen och dömer honom enligt era egna lagar?"

Då sade rådsdomstolens sekreterare till Pilatus: "Det är inte lagligt för oss att döma någon till döden, och denna uppviglare av vårt folk har förtjänat att dö för vad han har sagt och gjort. Därför har vi kommit inför dig för att få detta beslut bekräftat."

Att rådsdomstolens medlemmar kom inför Pilatus med detta försök till undanflykter avslöjar både deras illvilja och avoghet mot Jesus samt deras brist på respekt för Pilatus opartiskhet, heder och värdighet. Vilken oförskämndhet hos dessa undersåtar att framträda inför sin provinsståthållare och begära avrättningsdom för en man innan de hade gett honom en opartisk rättegång och utan att ens komma med bestämda brottsanklagelser mot honom!

Pilatus kände till något om Jesu verksamhet bland judarna, och han antog att de beskyllningar som kunde anföras mot honom hade att göra med brott mot judarnas religiösa lagar; därför försökte han återföra fallet till deras egen domstol. Samtidigt var det ett nöje för Pilatus att få dem att offentligt bekänna att de var maktlösa att avkunna och verkställa en dödsdom ens över en som hörde till deras eget folk och som de hade kommit att avsky med ett bittert och avundsjukt hat.

Några få timmar tidigare, kort före midnatt och efter att Pilatus hade gett tillstånd att använda romerska soldater till att verkställa det hemliga arresterandet av Jesus, hade han av sin hustru Claudia fått höra mer om Jesus och hans förkunne. Claudia hade delvis omvänt sig till judendomen och blev senare en som helhjärtat trodde på Jesu evangelium.

Pilatus hade velat skjuta upp detta förhör, men han såg att de judiska ledarna var fast beslutna att få behandlingen av fallet att fortsätta. Han visste att det inte endast var påskens förberedelsedagsmorgon, utan att den här dagen som var fredag också förberedde dem för den judiska sabbaten av vila och gudsdyrkan.

sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

185:2.1 (1989.4) When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, "What accusation do you bring against this fellow?" The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: "If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you."

185:2.2 (1989.5) When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged in deliberations regarding his guilt, he answered them: "Since you have not agreed on any definite charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?"

185:2.3 (1989.6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: "It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree."

185:2.4 (1989.7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:2.5 (1989.8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

185:2.6 (1990.1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:2.7 (1990.2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and

Pilatus som var pinsamt medveten om det respektlösa sätt på vilket dessa judar närmade sig honom var inte villig att samtycka till deras krav på att Jesus skulle dömas till döden utan rättegång. När han därför hade väntat någon stund på att de skulle framföra sina anklagelser mot fången vände han sig till dem och sade: "Jag kommer inte att döma denne man till döden utan rättegång. Inte heller går jag med på att förhöra honom förrän ni skriftligen har framfört era anklagelser mot honom."

När den ledande översteprästen och andra hörde Pilatus säga detta, gav de tecken åt rättens sekreterare som sedan överrättade de skriftliga anklagelserna mot Jesus till Pilatus. Dessa beskyllningar var:

"Vi har i den judiska rådsdomstolen funnit att denne man är en illdådare och en uppviglare av vårt folk genom att han har gjort sig skyldig till att:

"1. Fördärva vår nation och uppvigla vårt folk till uppror.

"2. Förbjuda folket att betala skatt till kejsaren.

"3. Kalla sig själv judarnas konung och undervisa om grundandet av ett nytt rike."

Jesus hade inte förhört enligt reglerna eller dömts enligt lagen när det gällde någon av dessa åtalpunkter. Han hörde inte ens dessa anklagelser när de först framlades, men Pilatus lät hämta honom från pretoriet, där vakterna höll honom, och krävde att anklagelserna upprepades så att Jesus fick höra dem.

När Jesus hörde dessa anklagelser visste han mycket väl att han inte hade hörts i dessa ärenden inför den judiska domstolen, och det visste också Johannes Sebedaios och de som anklagade Jesus, men han svarade ingenting på deras falska beskyllningar. Inte ens när Pilatus bad honom svara sina anklagare öppnade han sin mun. Pilatus var så förvånad över det orättvisa i hela förfarandet och så imponerad av Jesu tysta och mästerliga hållning att han beslöt att ta fången in i salen och förhöra honom enskilt.

Pilatus var förvirrad i sitt sinne, rädd för judarna i sitt hjärta och mäktigt rörd i sin ande av detta skådespel där Jesus stod majestätisk inför sina blodtörstiga anklagare och såg ned över dem, inte i tyst förakt, utan med ett uttryck av äkta medlidande och sorgen tillgivenhet.

3. PILATUS FÖRHÖR JESUS ENSKILT

Pilatus tog Jesus och Johannes Sebedaios in i ett av sina privata rum, lämnade vakterna i hallen utanför, bad fången sätta sig, satte sig bredvid honom och ställde flera frågor. Pilatus började samtalet med Jesus med att försäkra honom att han inte trodde på den första åtalpunkten mot honom, nämligen att han var en som fördärvade nationen och uppviglade till folkresning. Sedan frågade han: "Har du någonsin lärt att man inte skall betala skatt till kejsaren?" Jesus pekade på Johannes och sade: "Fråga honom eller någon annan som har hört min undervisning." Då förhörde Pilatus Johannes om skattefrågan, och Johannes vittnade om

worship.

185:2.8 (1990.3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: "I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have presented your charges against him in writing."

185:2.9 (1990.4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of the court, who then handed to Pilate the written charges against Jesus. And these charges were:

185:2.10 (1990.5) "We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

185:2.11 (1990.6) "1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:2.12 (1990.7) "2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:2.13 (1990.8) "3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom."

185:2.14 (1990.9) Jesus had not been regularly tried nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus' hearing.

185:2.15 (1990.10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus' silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:2.16 (1990.11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus' standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:3.1 (1991.1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, "Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?" Jesus, pointing to John, said, "Ask him or any other man who has heard my teaching." Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master's teaching and explained

vad hans Mästare hade lärt och förklarade att Jesus och hans apostlar betalade skatt både till kejsaren och till templet. När Pilatus hade frågat ut Johannes sade han: "Se till att du inte berättar för någon att jag har talat med dig." Och inte heller avslöjade Johannes någonsin detta.

Pilatus vände sig sedan om för att fortsätta förhöret med Jesus och sade: "Och nu, beträffande den tredje anklagelsen mot dig, är du judarnas konung?" Eftersom det fanns en ton som kunde antyda ett uppriktigt spörjande i Pilatus röst, log Jesus mot prokuratoren och sade: "Pilatus, frågar du detta för egen del, eller tar du frågan från dessa andra, mina anklagare?" Varpå ståthållaren i en ton av viss förnärmelse svarade: "Är jag jude?" Ditt eget folk och överstepräster har fört dig hit och bett mig döma dig till döden. Jag ifrågasätter giltigheten av deras anklagelser och försöker endast för mig själv få klarhet i vad du har gjort. Säg mig, har du sagt att du är judarnas konung, och har du försökt grunda ett nytt rike?"

Då sade Jesus till Pilatus: "Inser du inte att mitt rike inte är av denna värld? Om mitt rike var av denna värld, skulle mina lärjungar säkert kämpa för att jag inte skulle falla i händerna på judarna. Min närvaro här inför dig i dessa bojar är tillräcklig för att visa alla människor att mitt rike är ett andligt välde, nämligen ett brödrasamfund av människor som genom tro och med kärlek har blivit Guds söner. Och denna frälsning är för icke-juden såväl som för juden."

"Då är du således en kung i alla fall?" sade Pilatus. Jesus svarade: "Ja, jag är en sådan kung, och mitt rike är en familj av trossöner till min Fader som är i himlen. För detta ändamål föddes jag till denna värld, till och med för att jag skulle visa min Fader för alla människor och vittna om Guds sanning. Och även nu säger jag dig att var och en som älskar sanningen hör min röst."

Då sade Pilatus, halvt på spe och halvt på allvar: "Sanning, vad är sanning — vem vet det?"

Pilatus kunde inte fatta Jesu ord, inte heller kunde han förstå det andliga rikets natur, men han var nu säker på att fången inte hade gjort något som förtjänade döden. En enda blick på Jesus, ansikte mot ansikte, var tillräckligt för att övertyga till och med Pilatus att denne ädle och uttröttade, men majestätiske och rättskaffens man inte var någon vildsint och farlig revolutionär som strävade efter att sätta sig på Israels världsliga tron. Pilatus trodde att han förstod något av vad Jesus menade när han kallade sig för kung, ty han kände till stoikernas läror, vilka deklarerade att "den vise är kung." Pilatus var fullkomligt övertygad om att Jesus, i stället för att vara en farlig upprorsmakare, var varken mer eller mindre än en harmlös visionär, en oskyldig fanatiker.

Efter det att Pilatus hade förhört Mästaren gick han tillbaka till överstepräster och dem som anklagade Jesus och sade: "Jag har förhört den här mannen, och jag finner inget fel hos honom. Jag tror inte att han är skyldig till de anklagelser ni har framfört mot honom; enligt min uppfattning bör han friges." När judarna hörde detta blev de oerhört ilska, till den grad att de vilt skrek att Jesus måste dö, och en av rådets medlemmar steg djärvt upp vid sidan av Pilatus och sade: "Denne man viglar upp folket, med början i Galiléen och fortsättning ut över hela Judéen. Han är en orosstiftare och en

that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he said, "See that you tell no man that I talked with you." And John never did reveal this matter.

^{185:3.2 (1991.2)} Pilate then turned around to question Jesus further, saying: "And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?" Since there was a tone of possibly sincere inquiry in Pilate's voice, Jesus smiled on the procurator and said: "Pilate, do you ask this for yourself, or do you take this question from these others, my accusers?" Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: "Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?"

^{185:3.3 (1991.3)} Then said Jesus to Pilate: "Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew."

^{185:3.4 (1991.4)} "Then you are a king after all?" said Pilate. And Jesus answered: "Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faith sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice."

^{185:3.5 (1991.5)} Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, "Truth, what is truth — who knows?"

^{185:3.6 (1991.6)} Pilate was not able to fathom Jesus' words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was familiar with the teachings of the Stoics, who declared that "the wise man is king." Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

^{185:3.7 (1991.7)} After questioning the Master, Pilate went back to the chief priests and the accusers of Jesus and said: "I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free." And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: "This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You

missdådare. Du får länge ångra det om du låter denne ondsinte man gå fri.”

Pilatus var hårt pressad till att veta vad han skulle göra med Jesus. När han därför hörde dem säga att Jesus började sitt arbete i Galiléen, tänkte han att han kunde undvika ansvaret för att avgöra fallet, eller åtminstone vinna tid för eftertanke, genom att skicka Jesus inför Herodes, som då befann sig i staden för att närvara vid påskfirandet. Pilatus tänkte också att denna gest kunde hjälpa till att motverka en del av de bittra känslor som sedan någon tid existerade mellan honom själv och Herodes och som berodde på talrika missförstånd i frågor som gällde domsrätten.

Pilatus kallade på vakterna och sade: ”Denne man är från Galiléen. För honom genast till Herodes, och när han har förhört honom, meddela mig resultaten från hans undersökningar.” De tog Jesus till Herodes.

4. JESUS INFÖR HERODES

När Herodes Antipas besökte Jerusalem vistades han i Herodes den Stores gamla mackabéerpalat, och till detta hem för den tidigare kungen förde tempelvakterna nu Jesus, och efter honom följde hans anklagare och en allt större folksamling. Herodes hade länge hört talas om Jesus, och han var mycket nyfiken på honom. När Människosonen denna fredagsmorgon stod inför honom mindes den ondsinte iduméen inte för ett ögonblick den yngling från tidigare år vilken hade kommit inför honom i Sepforis och väddat om ett rättvist beslut beträffande de pengar som hans far hade inestående då han omkom vid en olycka medan han arbetade med uppförandet av en av de offentliga byggnaderna. Så vitt Herodes visste hade han aldrig sett Jesus fastän denne hade orsakat honom en hel del oro när Jesu verksamhet hade varit koncentrerad till Galiléen. Nu när han var i Pilatus och judéernas förvar ville Herodes gärna träffa honom, då han nu kände sig tryggad emot några bekymmer från honom i framtiden. Herodes hade hört mycket om de underverk som Jesus hade gjort, och han hoppades verkligen få se honom göra något under.

När de förde Jesus inför Herodes blev tetrarken överrumplad av hans ståtliga utseende och sinneslugnet i hans ansikte. Under nästan en kvart ställde Herodes frågor till Jesus, men Mästaren svarade ingenting. Herodes hånade honom och utmanade honom till att utföra något mirakel, men Jesus svarade inte på hans många frågor och reagerade inte på hans glåpord.

Sedan vände sig Herodes till överstepräster och sadducéerna, och när han lyssnade till deras anklagelser fick han höra allt som Pilatus hade hört om Människosonens påstådda onda gärningar, och mer därtill. Till slut, då Herodes var övertygad om att Jesus varken tänkte säga något eller utföra ett mirakel för honom, och efter att först ha drivit med honom en stund och styrt ut honom i en gammal purpurfärgad kunglig mantel sände han honom tillbaka till Pilatus. Herodes visste att han inte hade någon domsrätt över Jesus i Judéen. Fastän han var glad att tro att han slutligen skulle bli av med Jesus i Galiléen, var han tacksam för att det var Pilatus som hade ansvaret för hans avrättande. Herodes hade aldrig helt återhämtat sig från

will long regret it if you let this wicked man go free.”

185:3.8 (1992.1) Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

185:3.9 (1992.2) Pilate, calling the guards, said: “This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me.” And they took Jesus to Herod.

4. JESUS BEFORE HEROD

185:4.1 (1992.3) When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sepphoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

185:4.2 (1992.4) When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his countenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

185:4.3 (1992.5) Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John the Baptist. Herod had at certain times even feared that

den rädsla som ansatte honom till följd av att ha låtit döda Johannes Döparen. Herodes hade vid vissa tidpunkter rentav fruktat att Jesus var Johannes uppståndna från de döda. Nu slapp han den rädslan när han observerade att Jesus var en helt annorlunda slags person än den friskspråkige och eldige profeten, som hade vågat avslöja och fördöma hans privatliv.

5. JESUS ÅTERBÖRDAS TILL PILATUS

När vakterna hade fört Jesus tillbaka till Pilatus gick denne ut på pretoriets yttertrappa, där hans domarsäte hade placerats, kallade samman överstepräster och rådsmedlemmarna och sade: "Ni förde den här mannen inför mig med anklagelser om att han fördärvar folket, förbjuder betalandet av skatt och påstår sig vara judarnas konung. Jag har förhört honom och finner honom inte skyldig till dessa anklagelser. I själva verket finner jag ingen skuld hos honom. Jag sände honom sedan till Herodes, och tetrarken måste ha kommit till samma slutsats eftersom han har sänt honom tillbaka till oss. Helt säkert har denne man ingenting gjort som förtjänar döden. Om ni fortfarande tycker att han behöver tuktas är jag villig att låta aga honom innan jag friger honom."

Just då judarna skulle börja skrika ut sina protester mot frigivningen av Jesus, kom en väldig folkhop marscherande fram till pretoriet för att be Pilatus frige en fånge till påskhögtidens åra. Det hade en tid varit de romerska ståthållarnas sed att låta folket välja ut någon fångslad eller dömd man som benådades till påsken. Nu när denna folkhop kom inför honom för att be om att en fånge skulle frigges, och eftersom Jesus helt nyligen hade varit så populär hos massorna, kom Pilatus att tänka på att han möjligen kunde dra sig ur sin besvärliga situation genom att för denna grupp föreslå att han som tecken på god vilja vid påsken skulle frige åt dem denne galilé, eftersom Jesus nu var en fånge inför hans domarsäte.

När folkmassan vällde upp på trappstegen som ledde upp till byggnaden hörde Pilatus dem ropa en viss Barabbas namn. Barabbas var en känd politisk agitator och en mordlysten rövare, en prästson, som nyligen hade tagits på bar gärning vid rån mord på Jerikovägen. Denne man var dömd till att dö så snart påskens högtidligheter var över.

Pilatus reste sig och förklarade för folkmassan att Jesus hade förts inför honom av överstepräster, som ville få Jesus avrättad på basis av vissa anklagelser, men att han inte trodde att mannen hade gjort sig förtjänt av döden. Pilatus sade: "Vem vill ni därför att jag skall frige, denne mördare Barabbas eller denne Jesus från Galiléen?" När Pilatus hade sagt detta skrek alla överstepräster och rådsmedlemmarna så högt de kunde: "Barabbas, Barabbas!", och när folket såg att överstepräster ville få Jesus avrättad förenade de sig snabbt i högljudda krav på hans liv samtidigt som de ljudligt skrek att Barabbas skulle frigges.

Några dagar tidigare hade folkmassan stått i vördnad inför Jesus, men folkhoppen såg inte upp till en som hade sagt sig vara Guds Son men som nu befann

Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. JESUS RETURNS TO PILATE

185:5.1 (1993.1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: "You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him."

185:5.2 (1993.2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment seat, he release to them this man of Galilee as the token of Passover good will.

185:5.3 (1993.3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

185:5.4 (1993.4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: "Which, therefore, would you prefer that I release to you, this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?" And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, "Barabbas, Barabbas!" And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

185:5.5 (1993.5) A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now

sig i händerna på överstepräster och styresmännen och åtalad till livet inför Pilatus. Jesus kunde vara en hjälte i folkets ögon när han körde ut penningväxlarna och handelsmännen från templet, men inte när han var en fånge som inte gjorde motstånd och som befann sig i händerna på sina fiender och var åtalad till livet.

Pilatus ilsknade till när han såg överstepräster ropa på benådande för en ökänd mördare samtidigt som de skrek efter Jesu blod. Han såg deras ondska och hat och varseblev deras fördomsfullhet och avundsjuka. Därför sade han till dem: "Hur kan ni välja att spara livet på en mördare hellre än på denne man, vars största brott är att han bildligt kallar sig judarnas konung?" Men detta var inte vist av Pilatus att säga så. Judarna var ett stolt folk, som då levde under Roms politiska ok men som hoppades på ankomsten av en Messias, som med stor uppvisning av makt och härlighet skulle befria dem från främlingarnas bojor. De kände sig mer förnärmade än vad Pilatus kunde veta över antydning om att denne mildsinte lärare, med sina konstiga läror och som nu var arresterad och anklagad för brott som förtjänade döden, skulle kallas "judarnas konung". De betraktade ett sådant yttrande som en skymf mot allt som de höll heligt och ärofyllt i sin nationella tillvaro, och därför höjde de alla sina mäktiga rop på Barabbas frigivande och Jesu död.

Pilatus visste att Jesus var oskyldig till det som de anklagade honom för, och om han hade varit en rättvis och modig domare, så skulle han ha frikänt och frigett honom. Men han var rädd för att trotsa dessa ilskna judar, och medan han tvekade att göra sin skyldighet kom en budbärare fram till honom och räckte honom ett förseglat meddelande från hans hustru Claudia.

Pilatus lät dem som hade samlats inför honom förstå att han ville läsa meddelandet som han just hade fått innan han gick vidare med ärendet ifråga. När Pilatus öppnade brevet från sin hustru stod där: "Jag bönfaller dig att inte ha något att göra med denne oskyldige och rättfärdige man som de kallar Jesus. Jag har lidit mycket i en dröm i natt för hans skull." Detta meddelande från Claudia inte endast upprörde Pilatus storligen, och fördröjde därmed behandlingen av ärendet, utan det gav tyvärr också de judiska styresmännen gott om tid att fritt röra sig bland folksamlingen och uppmana folket att ropa på Barabbas frigivning och Jesu korsfästelse.

Till slut tog Pilatus igen itu med att lösa det problem han hade framför sig, och han frågade den blandade samlingen av judiska styresmän och människorna som ville ha en benådning: "Vad skall jag göra med honom som kallas judarnas konung?", och de skrek alla med en mun: "Korsfäst honom! Korsfäst honom!" Enhälligheten i detta krav från den blandade folksamlingen överraskade och alarmerade Pilatus, den orättvise och räddhågade domaren.

Då sade Pilatus ännu en gång: "Varför vill ni korsfästa denne man? Vad ont har han gjort? Vem vill komma fram och vittna mot honom?" Men när de hörde att Pilatus talade till försvar för Jesus skrek de ännu högre: "Korsfäst honom! Korsfäst honom!"

Sedan vädjade Pilatus igen till dem beträffande frigivningen av en fånge till påskan och sade: "Än en gång frågar jag er, vilkendera av dessa fångar skall jag frige åt er, er påsk till ära?" Igen svarade folkmassan:

found himself in the custody of the chief priests and the rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

185:5.6 (1993.6) Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: "How could you choose the life of a murderer in preference to this man's whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?" But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines, now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as "the king of the Jews." They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for Barabbas's release and Jesus' death.

185:5.7 (1994.1) Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

185:5.8 (1994.1) Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: "I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him." This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

185:5.9 (1994.2) Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, "What shall I do with him who is called the king of the Jews?" And they all shouted with one accord, "Crucify him! Crucify him!" The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

185:5.10 (1994.3) Then once more Pilate said: "Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?" But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.11 (1994.4) Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: "Once more I ask you, which of these prisoners shall I release to you at this, your Passover time?" And again

"Ge oss Barabbas!"

Då sade Pilatus: "Om jag friger mördaren Barabbas, vad skall jag göra med Jesus?" Än en gång skrek folksamlingen med en mun: "Korsfäst honom! Korsfäst honom!"

Pilatus terroriserades av mobbens envisa larmande under översteprästernas och rådsmedlemmarnas direkta ledning; trots det bestämde han sig för att göra åtminstone ännu ett försök att lugna folksamlingen och rädda Jesus.

6. PILATUS SISTA VÄDJAN

I allt det som denna tidiga fredagsmorgon sker inför Pilatus deltar endast Jesu fiender. Hans många vänner vet antingen ännu inte om hans nattliga arresterande och bittida rättegång eller håller sig gömda för att inte också de blir anhållna och dömda att förtjäna döden för att de tror på Jesu läror. I den folksamling som nu ropar efter Mästarens död finns endast hans svurna fiender och den lättleda och tanklösa pöbeln.

Pilatus ville en sista gång åter vädja till deras medlidande. Då han var rädd för att sätta sig upp mot den vilseledda mobben som ropade efter Jesu blod befallde han de judiska vakterna och romerska soldaterna att ta Jesus med sig och prygla honom. Detta var i sig ett orättvist och olagligt förfarande eftersom den romerska lagen föreskrev att endast de som hade dömts till döden genom korsfästelse på detta sätt skulle pryglas. Vakterna tog Jesus till pretoriets öppna gårdsplan för denna svåra prövning. Fastän hans fiender inte bevitnade pryglandet, gjorde Pilatus det, och innan denna ondskefulla misshandel var till ända befallde han pryglarna att sluta och gav tecken att föra Jesus till honom. Innan pryglarna med sina knutpiskor gick lös på Jesus bands han vid pryglspålen, satte de på honom den purpurfärgade manteln igen, vred ihop en krona av törne och placerade den över hans panna. När de hade satt en käpp i hans hand som en låtsasspira, knäböjde de inför honom, hånade honom och sade: "Leve judarnas konung!" De spottade på honom och slog honom med händerna i ansiktet. Innan de återlämnade honom till Pilatus tog en av dem käppen från hans hand och slog honom i huvudet med den.

Sedan ledde Pilatus fram den blödande och sargade fången, presenterade honom inför den blandade folkmassan och sade: "Se på mannen!" Igen säger jag er att jag inte finner något brott hos honom, och efter att nu ha låtit prygla honom skulle jag vilja släppa honom fri."

Där stod Jesus från Nasaret, iklädd en gammal purpurfärgad kunglig mantel, med en krona av törnetaggar som trängde in i hans vänliga panna. Hans ansikte var blodbesudlat och hans kropp böjd av smärta och sorg. Men ingenting kan vädja till de okänsliga hjärtana på dem som är offer för ett intensivt emotionellt hat och slavar under religiösa fördomar. Denna syn sände en väldig rysning genom ett vidsträckt universums världar, men den rörde inte hjärtana på dem som hade bestämt sig för att få Jesus avrättad.

När de hade återhämtat sig efter den första chocken över att se Mästaren i det tillståndet skrek de

the crowd shouted, "Give us Barabbas!"

^{185:5.12 (1994.5)} Then said Pilate: "If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?" And once more the multitude shouted in unison, "Crucify him! Crucify him!"

^{185:5.13 (1994.6)} Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. PILATE'S LAST APPEAL

^{185:6.1 (1994.7)} In all that is transpiring early this Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus' teachings. In the multitude which now clamors for the Master's death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

^{185:6.2 (1995.1)} Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of the praetorium for this ordeal. Though his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, "Hail, king of the Jews!" And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

^{185:6.3 (1995.2)} Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: "Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him."

^{185:6.4 (1995.3)} There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

^{185:6.5 (1995.4)} When they had recovered from the first shock of seeing the Master's plight, they only shouted

bara högre och längre: "Korsfäst honom! Korsfäst honom! Korsfäst honom!"

Nu förstod Pilatus att det var fåfängt att vädja till några eventuella känslor av medlidande hos dem. Han steg fram och sade: "Jag inser att ni är fast beslutna att denne man skall dö, men vad har han gjort för att förtjäna döden? Vem kungör hans brott?"

Då steg den ledande översteprästen själv fram, gick upp till Pilatus och yttrade ilsket: "Vi har en helig lag, och enligt den lagen måste mannen dö, därför att han har påstått sig vara Guds Son." När Pilatus hörde detta blev han ännu räddare, inte bara för judarna, utan när han erinrade sig sin hustrus meddelande och den grekiska mytologin om gudarna som steg ned till jorden, darrade han nu vid tanken på att Jesus kunde vara en gudomlig personlighet. Han gav med handen tecken åt folkmassan att hålla sig lugn medan han tog Jesus vid armen och igen ledde honom in i byggnaden för att ytterligare förhöra honom. Pilatus var nu förvirrad av rädsla, förbryllad av vidskepelse och plågad av mobbens envisa inställning.

7. PILATUS SISTA SAMTAL MED JESUS

När Pilatus, darrande av ängslan och rädsla, satte sig ned vid Jesus sida frågade han: "Varifrån kommer du? Vem är du egentligen? Vad betyder detta som de säger, att du är Guds Son?"

Men Jesus kunde knappast väntas besvara sådana frågor när de ställdes av en människorädd, svag och vankelmodig domare, som var så orättvis att han lät piska honom fastän han hade förklarat honom oskyldig till all brottslighet, och det innan han på vederbörligt sätt hade dömts till döden. Jesus såg Pilatus rakt i ansiktet men svarade honom inte. Då sade Pilatus: "Vägrar du att tala med mig? Inser du inte att jag fortfarande har makt att frige dig eller att korsfästa dig?" Då sade Jesus: "Du kunde inte ha någon makt över mig om det inte vore tillåtet från ovan. Du skulle inte kunna utöva någon myndighet över Människosonen om inte Fadern i himlen tillät det. Men du är inte så skyldig eftersom du inte känner till evangeliet. Den som förrådde mig och han som överlämnade mig till dig, de bär den större synden."

Detta sista samtal med Jesus fyllde Pilatus helt med fruktan. Denne moraliska ynkrygg och juridiske vekling arbetade nu under den dubbla tyngden av en vidskeplig rädsla för Jesus och en dödlig bävan för judarnas ledare.

Igen trädde Pilatus fram inför folksamlingen och sade: "Jag är säker på att denne man endast har brutit mot den religiösa lagen. Ni borde ta honom med er och döma honom enligt er egen lag. Varför väntar ni er att jag skulle samtycka till hans avrättande för att han har kommit i konflikt med era traditioner?"

Pilatus skulle just till att frige Jesus när Kajafas, den ledande översteprästen, gick fram till den räddhågade romerske domaren, hötte ett hämndens finger åt Pilatus ansikte och med ilska ord, som hela folkmassan kunde höra, sade: "Om du friger denne man är du inte kejsarens vän, och jag skall se till att kejsaren får veta allt." Denna offentliga hotelse var för mycket för Pilatus. Oro för hans personliga öde

the louder and the longer, "Crucify him! Crucify him! Crucify him!"

185:6.6 (1995.5) And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: "I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare his crime?"

185:6.7 (1995.6) Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: "We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God." When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife's note and the Greek mythology of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

7. PILATE'S LAST INTERVIEW

185:7.1 (1995.7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: "Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?"

185:7.2 (1996.1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: "Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to crucify you?" Then said Jesus: "You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin."

185:7.3 (1996.2) This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

185:7.4 (1996.3) Again Pilate appeared before the crowd, saying: "I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?"

185:7.5 (1996.4) Pilate was just about ready to release Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate's face, said with angry words which the entire multitude could hear: "If you release this man, you are not Caesar's friend, and I will see that the emperor knows all." This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other

överskuggade nu alla andra hänsynstaganden, och den fege ståthållaren befallde att Jesus skulle föras ut inför domarsätet. När Mästaren stod där framför dem pekade Pilatus på honom och retsamt sade: "Beskåda er konung", och judarna svarade: "Bort med honom. Korsfäst honom!" Sedan sade Pilatus med mycken ironi och sarkasm: "Skall jag korsfästa er konung?" Judarna svarade: "Ja, korsfäst honom! Vi har ingen annan kung än kejsaren." Då insåg Pilatus att eftersom han var ovillig att utmana judarna fanns det inte något hopp om att rädda Jesus.

8. PILATUS TRAGISKA KAPITULATION

Där stod Guds Son inkarnerad som Människosonen. Han arresterades utan åtal, anklagades utan bevis, dömdes utan vittnen, bestraffades utan domutslag; och nu skulle han snart dömas till döden av en orättvis domare som bekände att han inte kunde finna någon skuld hos honom. Om Pilatus hade tänkt sig att vädja till deras patriotism då han talade om Jesus som "judarnas konung", misslyckades han totalt. Judarna väntade inte på någon sådan kung. Översteprästens och rådsmedlemmarnas uttalande "vi har ingen annan kung än kejsaren" var en chock även för den tanklösa pöbeln, men nu var det för sent att rädda Jesus, även om mobben hade vågat sig på att göra Mästarens sak till sin.

Pilatus var rädd för ett upplopp eller en folkresning. Han vågade inte ta risken att få en sådan störning under påsken i Jerusalem. Han hade nyligen fått en reprimand av kejsaren, och han ville inte riskera ytterligare en. Mobben hurrade när han gav order om att frige Barabbas. Sedan beställde han fram ett tvättfat med vatten, och där inför folkmassan tvättade han sina händer och sade: "Jag är oskyldig till denne mans blod. Ni är fast beslutna att han skall dö, men jag har inte funnit någon skuld hos honom. Det får bli er sak. Soldaterna leder fram honom." Då hurrade mobben och svarade: "Hans blod må komma över oss och våra barn."

considerations, and the cowardly governor ordered Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, "Behold your king." And the Jews answered, "Away with him. Crucify him!" And then Pilate said, with much irony and sarcasm, "Shall I crucify your king?" And the Jews answered, "Yes, crucify him! We have no king but Caesar." And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

185:8.1 (1996.5) Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the "king of the Jews," he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, "We have no king but Caesar," was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master's cause.

185:8.2 (1996.6) Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: "I am innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth." And then the mob cheered and replied, "His blood be on us and on our children."

Kapitel 186. Kort före korsfästelsen

⇐ 185

Urantiaboken

187 ⇒

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 186 KORT FÖRE KORSFÄSTELSEN

Sektioner

Introduktion

1. Judas Iskariot når sitt slut
2. Mästarens inställning
3. Den pålitlige David Sebedaios
4. Förberedelserna för korsfästelsen
5. Jesu död i förhållande till Påsken

PAPER 186 JUST BEFORE THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

Introduktion

NÄR Jesus och hans anklagare gav sig i väg för att träffa Herodes vände sig Mästaren till aposteln Johannes och sade: "Johannes, du kan inte göra något mer för mig. Gå till min mor och för henne till mig innan jag dör." När Johannes hörde sin Mästares begäran, och fastän han motvilligt lämnade honom ensam bland hans fiender, skyndade han iväg till Betania, där hela Jesu familj var samlad och väntade i Martas och Marias hem, systrar till Lasaros som Jesus hade uppväckt från de döda.

Flera gånger under morgonen hade budbärare kommit med nyheter till Marta och Maria om hur rätttegången mot Jesus framskred. Men Jesu familj nådde fram till Betania endast några minuter innan Johannes anlände med Jesu begäran om att han ville träffa sin mor innan han blev dödad. Efter att Johannes Sebedaios hade berättat för dem allt som hade hänt efter arresteringen av Jesus vid midnatt hade arresterats begav sig Jesu mor Maria genast tillsammans med Johannes för att träffa sin äldste son. Då Maria och Johannes nådde fram till staden hade Jesus redan förts till Golgata av de romerska soldaterna som skulle korsfästa honom.

När Jesu mor Maria skulle ge sig i väg med Johannes för att gå till sin son vägrade Jesu syster Rut att stanna kvar tillsammans med den övriga familjen. Eftersom hon var fast besluten att följa med sin mor följde hennes bror Juda med henne. De övriga i Mästarens familj stannade i Betania under Jakobs ledning, och David Sebedaios budbärare försåg dem nästan varje timme med rapporter om hur det förfärliga företaget att ta livet av deras äldste bror, Jesus från Nasaret, framskred.

INTRODUCTION

186:0.1 (1997.1) AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

186:0.2 (1997.2) Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to crucify him, had already arrived at Golgotha.

186:0.3 (1997.3) When Mary the mother of Jesus started out with John to go to her son, his sister Ruth refused to remain behind with the rest of the family. Since she was determined to accompany her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. JUDAS ISKARIOT NÅR SITT SLUT

Klockan var ungefär halv nio denna fredagsmorgon när förhöret av Jesus inför Pilatus var till ända och Jesus överlämnades till de romerska soldater som skulle korsfästa honom. Så snart romarna hade tagit hand om Jesus marscherade den judiske vaktkaptenen med sina män tillbaka till deras högkvarter i templet. Den ledande översteprästen och hans kompanjoner i det judiska rådet följde genast efter vakterna och gick direkt till sin vanliga mötesplats, salen av huggen sten i templet. Här fann de många andra rådsmedlemmar som väntade på att få veta vad som hade gjorts med Jesus. Då Kajafas höll på att redogöra för rådet om rätttegången mot Jesus och domen över honom, infann sig Judas inför dem för att kräva sin belöning för den roll han hade spelat i sin Mästares arrestering och dödsdom.

Alla dessa judar avskydde Judas; de såg på förrädaren endast med en känsla av yttersta förakt. Under hela den tid då Jesus förhördes inför Kajafas och medan han framträdde inför Pilatus hade Judas känt ett styng i samvetet för sitt förrådiska beteende. Han började också i någon mån förlora sina illusioner beträffande den belöning han skulle få som betalning för sina tjänster som Jesu förrädare. Han gillade inte den reserverade och kyliga hållningen hos de judiska myndigheterna; trots det väntade han sig att bli frikostigt belönad för sitt fega beteende. Han såg fram emot att bli kallad inför ett fulltaligt sammanträde av judarnas råd och att där få höra sig berömmas medan de förlänade honom lämpliga ärebetygelser för den storartade tjänst som han smickrade sig med att han hade gjort sitt folk. Föreställ er därför vilken stor överraskning det var för denne själviske förrädare när en av översteprästens tjänare klappade honom på axeln, kallade ut honom från salen och sade: "Judas, jag har fått i uppdrag att betala dig för att du förrådade Jesus. Här är din belöning." Då Kajafas tjänare sade så räckte han Judas en påse med trettio silvermynt — gängse pris för en bra och frisk slav.

Judas var förbluffad, förstummad. Han rusade tillbaka för att komma in i salen men hindrades av dörrvakten. Han ville vädja till rådet, men de släppte inte in honom. Judas kunde inte tro att dessa judarnas styresmän hade låtit honom förråda sina vänner och sin Mästare och sedan som belöning erbjudit honom trettio silverpengar. Han var förödmjukad, desillusionerad och ytterligt tillintetgjord. Han vandrade bort från templet som om han befann sig i trans. Automatiskt släppte han ned penningpåsen i sin djupa ficka, samma ficka där han så länge hade förvarat påsen med apostlarnas pengar. Han vandrade ut från staden efter folkmassorna som var på väg för att bevittna korsfästelserna.

På avstånd såg Judas hur de lyfte upp tvärbalken med Jesus fastspikad på den, och efter den synen rusade han tillbaka till templet, tog sig med våld förbi dörrvakten och fann sig stående inför rådet, som fortfarande satt i sammanträde. Förrädaren var helt andfädd och oerhört upprörd, men han lyckades stamma fram dessa ord: "Jag har syndat då jag förrådade oskyldigt blod. Ni har förolämpat mig. Ni har som belöning för min tjänst erbjudit mig pengar — priset

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

186:1.1 (1997.4) It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

186:1.2 (1997.5) All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward." And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

186:1.3 (1998.1) Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews would allow him to betray his friends and his Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998.2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: "I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a

för en slav. Jag ångrar att jag har gjort detta; här är era pengar. Jag vill undkomma skulden för denna handling.”

När judarnas styresmän hörde Judas hånade de honom. En av dem som satt nära där Judas stod gjorde tecken åt honom att lämna salen och sade: ”Din Mästare har redan avrättats av romarna, och vad beträffar din skuld, vad angår den oss? Det är din sak — försvinn!”

När Judas lämnade rådssalen tog han de tretti silvermynten från påsen och kastade ut dem över tempelgolvet. När förrädaren avlägsnade sig från templet var han nästan utom sig. Judas genomgick nu erfarenheten av att inse syndens verkliga natur. Hela glansen, tjusningen och berusningen i att göra orätt hade försvunnit. Nu stod missdådaren ensam och ansikte mot ansikte med sin desillusionerade och besvikna själs domslut. Synden var tjusande och spännande när den utfördes, men nu var det tvunget att möta skörden i form av nakna och oromantiska fakta.

Denne himmelrikets före detta ambassadör på jorden vandrade nu längs gatorna i Jerusalem, övergiven och ensam. Hans förtvivlan var desperat och närapå absolut. Han färdades fram genom staden och ut förbi murarna och vidare ner i den förfärliga ödsligheten i Hinnomdalen, där han klättrade upp för de branta klipporna, tog bältet från sin slängkappa, fäste ena ändan vid ett litet träd och den andra runt sin hals och kastade sig ut för stupet. Knuten som han hade bundit med sina nervösa händer gav efter innan han var död, och förrädarens kropp slogs sönder när den föll på de spetsiga klipporna nedanför.

2. MÄSTARENS INSTÄLLNING

När Jesus blev arresterad visste han att hans arbete i dödlig, köttslig gestalt på jorden var till ända. Han förstod helt vad för slags död han skulle möta, och han intresserade sig föga för detaljerna under de så kallade rättegångarna mot honom.

Inför judarnas rådsdomstol vägrade Jesus att besvara vittnesmålen från de falska vittnena. Det fanns en enda fråga som alltid fick ett svar, vare sig den ställdes av vän eller fiende, och det var den som gällde hans jordiska missions art av och gudomlighet. När han tillfrågades om han var Guds Son gav han ofelbart ett svar. Han vägrade ståndaktigt att säga något när han stod inför den nyfikne och ondskefulle Herodes. Inför Pilatus yttrade han sig endast när han tänkte att det som han sade kunde hjälpa Pilatus eller någon annan uppriktig person till en bättre förståelse av sanningen. Jesus hade lärt sina apostlar hur lönlöst det var för dem att kasta sina pärlor för svinen, och nu tog han sig för att i praktiken tillämpa det som han hade lärt dem. Hans uppträdande vid denna tid exemplifierade människonaturens tålmodiga underkastelse i förening med den gudomliga naturens majestätiska tystnad och allvarliga värdighet. Han var helt villig att med Pilatus diskutera varje fråga som hänförde sig till de politiska anklagelser som hade riktats mot honom — varje fråga som han insåg tillhörde ståtthållarens jurisdiktion.

Jesus var övertygad om att det var Faderns vilja att han underkastade sig händelsernas naturliga och

reward for my service, money — the price of a slave. I repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed.”

186:1.5 (1998.3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: “Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that — and begone!”

186:1.6 (1998.4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998.5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinnom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks below.

2. THE MASTER'S ATTITUDE

186:2.1 (1999.1) When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

186:2.2 (1999.2) Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unflinchingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

186:2.3 (1999.3) Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the natural and

vanliga gång i människornas värld, just så som alla andra dödliga varelser måste göra, och därför vägrade han att använda ens sin rent mänskliga förmåga att med övertygande vältalighet påverka resultatet av ränksmiderierna bland hans socialt närsynta och andligen förblindade meddödliga. Även fast Jesus levde och dog på Urantia var hela hans liv som människa från början till slut en föreställning avsedd att influera och instruera hela det universum som han har skapat och oupphörligt upprätthåller.

Dessa kortsynta judar ropade otillbörligt på Mästarens död medan han stod där under en fruktansvärd tystnad och såg ut över en nations dödsscen — hans jordiske faders eget folk.

Jesus hade förvärvat den typ av människokaraktär som kunde bibehålla sitt sinneslugn och hävda sin värdighet trots ett fortsatt och oförtjänt skymfande. Han lät sig inte skrämmas. När han först blev angripen av Hannas tjänare hade han bara föreslagit att det vore på sin plats att tillkalla vittnen som vederbörligen kunde vittna mot honom.

Från början till slut under hans så kallade rättegång inför Pilatus, kunde de himmelska härskarna som följde med händelserna inte låta bli att i sina informationsutsändningar till universumet beskriva scenen som "Pilatus till doms inför Jesus".

När Jesus stod inför Kajafas, och när alla de falska vittnesmålen hade brutit samman, tvekade han inte att besvara den ledande översteprästens fråga och erbjöd därmed i sitt eget vittnesmål det som de ville ha som grund för att döma honom för hädelse.

Mästaren visade aldrig det minsta intresse för Pilatus välmenande men halvhjärtade försök att få till stånd hans frigivning. Han tyckte verkligen synd om Pilatus och försökte allvarigt upplysa hans förmörkade sinne. Han förhöll sig helt passiv till den romerske ståthållarens alla vädjanden till judarna att de skulle dra tillbaka sina brottsanklagelser mot honom. Genom hela den sorgliga prövningen förde han sig med enkel värdighet och flädrfritt majestät. Han ville inte så mycket som kasta en skugga av ouppriktighet över sina blivande mördare när de frågade honom om han var "judarnas konung". Med endast en mindre modifierande förklaring accepterade han benämningen, väl medveten om att, samtidigt som de hade valt att avvisa honom, var han den siste som skulle förse dem med verkligt nationellt ledarskap, även i andlig mening.

Jesus sade inte mycket under dessa rättegångar, men han sade tillräckligt för att visa alla dödliga vilket slags människokaraktär människan kan fullända i partnerskap med Gud, och för att uppenbara för hela universumet det sätt på vilket Gud kan komma till uttryck i den skapades liv när denna varelse verkligen väljer att göra Faderns vilja och således blir en aktiv son till den levande Guden.

Hans kärlek till ovetande dödliga framgår fullständigt av hans tålmod och stora självbehärskning när han utsattes för hånandet, slagen och stötarna från de råa soldaterna och tanklösa tjänarna. Han blev inte ens arg när de band för hans ögon, hånfullt slog honom i ansiktet och skrek: "Profetera för oss vem det var som slog dig."

Pilatus uttalade sig mer sant än han visste när han,

ordinary course of human events just as every other mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

186:2.4 (1999.4) These shortsighted Jews clamored unseemly for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

186:2.5 (1999.5) Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

186:2.6 (1999.6) From first to last, in his so-called trial before Pilate, the onlooking celestial hosts could not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of "Pilate on trial before Jesus."

186:2.7 (1999.7) When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

186:2.8 (1999.8) The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were "king of the Jews." With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

186:2.9 (2000.1) Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

186:2.10 (2000.2) His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: "Prophecy to us who it was that struck you."

186:2.11 (2000.3) Pilate spoke more truly than he knew

efter att Jesus hade pryglats, presenterade honom för folkmassan och utropade: "Beskåda mannen!" Föga anade förvisso den räddhågade romerske ståthållaren att hela universumet just i det ögonblicket stod i givakt och såg på denna unika föreställning, då deras älskade Härskare sålunda förödmjukad underkastade sig pikarna och slagen från sina förmörkade och degraderade dödliga undersåtar. När Pilatus yttrade sig, ekade då genom hela Nebadon: "Se, Gud och människa!" Överallt i universumet har oräkneliga miljoner sedan den dagen fortsatt att betrakta den människan, samtidigt som Havonas Gud, den supreme härskaren över universernas universum, accepterar mannen från Nasaret som det fullbordade idealet för de dödliga varelserna i detta lokala universum i tid och rymd. I sitt makalösa liv underlät han aldrig att uppenbara Gud för människan. Nu i dessa sista händelser under sitt liv som dödlig och i sin död som snart följde uppenbarade han på ett nytt och rörande sätt människan för Gud.

3. DEN PÅLITLIGE DAVID SEBEDAIOS

Kort efter att Jesus överlämnades till de romerska soldaterna då förhöret inför Pilatus var avslutat, skyndade sig en grupp tempelvakter ut till Getsemane för att upplösa eller arrestera Mästarens anhängare. Men långt innan de anlände hade anhängarna skingrat sig. Apostlarna hade dragit sig tillbaka till sina bestämda gömställen. Grekerna hade skilts åt och gått till olika hem i Jerusalem. De övriga lärjungarna hade likaså försvunnit. David Sebedaios trodde att Jesu fiender skulle återvända; därför flyttade han i ett tidigt skede fem eller sex tält upp i ravinen nära det ställe dit Mästaren så ofta drog sig tillbaka för bön och andakt. Där ämnade han gömma sig och samtidigt upprätthålla ett centrum, eller en koordineringsstation, för sin budbärartjänst. David hade knappt hunnit lämna lägret när tempelvakterna anlände. Då de inte fann någon där, nöjde de sig med att bränna lägret och skyndade sedan tillbaka till templet. När judarnas råd fick deras rapport kände sig rådet tillfreds med att Jesu anhängare var så grundligt skrämde och underkuvade att det inte fanns någon fara för ett uppror eller annat försök att rädda Jesus ur händerna på hans avrättare. De kunde äntligen andas lättare. De avslutade mötet och gick var och en till sina förberedelser för påsken.

Så snart Pilatus hade överlämnat Jesus till de romerska soldaterna för att korsfästas skyndade sig en budbärare bort till Getsemane för att informera David, och inom fem minuter var löpare på väg till Betsaida, Pella, Filadelfia, Sidon, Sikem, Hebron, Damaskus och Alexandria. Och dessa budbärare förde med sig budet om att romarna, på de judiska styresmännens enträgna begäran, var i färd med att korsfästa Jesus.

Under hela denna tragiska dag, ända tills budet om att Mästaren hade lagts i gravkammaren slutligen gick ut, sände David ungefär varje halvtimme budbärare med rapporter till apostlarna, grekerna och till Jesu jordiska familj som var samlad i Lasaros hem i Betania. När budbärarna gav sig i väg med budet om att Jesus hade lagts i graven sände David sina lokala löpare att fira påsk och vila under den kommande sabbaten, samtidigt som han instruerade dem att utan att väcka uppmärksamhet inställa sig hos honom på

when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, "Behold the man!" Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, "Behold God and man!" Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the satisfaction of the ideal of the mortal creatures of this local universe of time and space. In his matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

3. THE DEPENDABLE DAVID ZEBEDEE

186:3.1 (2000.4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered. The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:3.2 (2000.5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Betsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:3.3 (2001.1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday

söndagsmorgonen i Nikodemos hem, där han ämnade gömma sig i några dagar tillsammans med Andreas och Simon Petrus.

Denne säreget sinnade David Sebedaios var den ende av Jesu ledande lärjungar som var benägen att bokstavigt och klart sakligt betrakta Mästarens försäkran att han skulle dö och "uppstå igen på tredje dagen". David hade en gång hört honom göra denna förutsägelse, och med sitt ordagranna tänkesätt ämnade han nu samla sina budbärare tidigt på söndagsmorgonen i Nikodemos hem, så att de fanns till hands för att sprida nyheten ifall Jesus uppsteg från de döda. David tidigt upptäckte att ingen av Jesu anhängare väntade sig att denne så snart skulle återvända från graven. Därför sade han föga om vad han trodde och inget om mobiliseringen av hela hans budbärarstyrka tidigt på söndagsmorgonen, utom till de löpare som på fredagsförmiddagen hade sänts ut till avlägsna städer och centra för troende.

Så dessa Jesu anhängare, som var spridda ut över Jerusalem och dess omgivningar, tog den kvällen del av påskmåltiden och förblev följande dag i avskildhet.

4. FÖRBEREDELSENA FÖR KORSFÄSTELSEN

Efter att Pilatus hade tvättat sina händer inför folksamlingen och på så sätt försökt undgå skulden för överlämnandet av en oskyldig man till att korsfästas, bara för att han inte vågade sätta sig upp mot de judiska styresmännens högljudda krav, befallde han att Mästaren skulle överlämnas till de romerska soldaterna och gav order till deras kapten om att han genast skulle korsfästas. Sedan soldaterna hade tagit över ansvaret för Jesus ledde de honom tillbaka till pretoriets gårdsplan, och efter att ha tagit av honom den mantel som Herodes hade satt på honom klädde de honom i hans egna kläder. Dessa soldater bespottade och hånade honom men vållade inte någon ytterligare fysisk bestraffning. Jesus var nu ensam med dessa romerska soldater. Hans vänner höll sig gömda, hans fiender hade gett sig iväg; även Johannes Sebedaios var inte längre vid hans sida.

Klockan var något över åtta när Pilatus överlämnade Jesus till soldaterna och litet före nio när de gav sig i väg till skådeplatsen för korsfästelsen. Under denna dryga halvtimmes tid sade Jesus inte ett ord. Verkställigheten i ett stort universum stod praktiskt taget stilla. Gabriel och de främsta verkställarna i Nebadon var antingen församlade här på Urantia eller annars följde de noggrant med ärkeänglarnas rymdrapporter i strävan att hålla sig underrättade om vad som hände med Människosonen på Urantia.

När soldaterna väl var redo att bege sig med Jesus till Golgata hade de börjat bli imponerade av hans ovanliga lugn och utomordentliga värdighet, av hans tåliga tystnad.

Mycket av dröjsmålet med att ge sig iväg med Jesus till platsen för korsfästelsen berodde på kaptenens beslut att i sista minuten ta med sig två tjuvar som hade dömts till döden. Eftersom Jesus skulle korsfästas den morgonen tyckte den romerske kaptenen att dessa två lika väl kunde dö tillsammans

morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon Peter.

186:3.4 (2001.2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave; therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

186:3.5 (2001.3) And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

186:4.1 (2001.4) After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

186:4.2 (2001.5) It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

186:4.3 (2001.6) By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

186:4.4 (2001.7) Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of

med Jesus som att vänta tills påskfestligheterna var till ända.

Så snart tjuvarna kunde göras färdiga fördes de ut på gårdsplanen, där de stirrade på Jesus, den ena av dem för första gången, men den andra hade ofta hört honom tala både i templet och många månader tidigare i lägret vid Pella.

5. JESU DÖD I FÖRHÅLLANDE TILL PÅSKEN

Det finns inget direkt samband mellan Jesu död och judarnas påsk. Det är sant att Mästaren lade ned sitt köttliga liv på denna dag, förberedelsedagen för den judiska påskan, och ungefär vid den tid då påsklammen offrades i templet. Men detta oavsiktliga sammanfallande anger inte på något sätt att Människosonens död på jorden har något samband med judarnas offersystem. Jesus var jude, men som Människoson var han en av världarnas dödliga. De händelser som redan har redogjorts för och som ledde fram till denna stund då Mästarens korsfästelse var nära förestående, är tillräckligt för att utvisa att hans död vid ungefär denna tidpunkt var en rent naturlig och av människor styrd händelse.

Det var människan och inte Gud som planerade och satte i verket Jesu död på korset. Det är sant att Fadern vägrade att ingripa i händelseutvecklingen bland människorna på Urantia, men Fadern i Paradiset påbjöd, begärde eller krävde inte sin Söns död på korset på det sätt som den genomfördes på Urantia. Det är ett faktum att Jesus på något sätt förr eller senare hade varit tvungen att frigöra sig från sin dödliga kropp, från sin inkarnation på jorden, men han kunde ha utfört den uppgiften på otaliga sätt utan att dö på ett kors mellan två tjuvar. Allt detta var människans verk, inte Guds.

Vid tiden för sitt dop hade Mästaren redan fullbordat det förfarande som erfarenheten på jorden och i köttlig gestalt erfordrade och som var nödvändigt för att fullborda hans sjunde och sista utgivning i universumet. Vid just den tiden hade Jesus fullgjort sin plikt på jorden. Hela det liv som han därefter levde, och även det sätt på vilket han dog, var för hans del en rent personlig tjänst som gagnade välfärden för och uppbyggelsen av hans dödliga varelser i denna värld och i andra världar.

Den goda nyhetens evangelium, att människan genom tron kan bli andemedveten om att hon är en son till Gud, är inte avhängigt av Jesu död. Visst är det sant att hela detta rikets evangelium har i hög grad blivit belyst av Mästarens död, men än mer så av hans liv.

Allt vad Människosonen sade eller gjorde på jorden förskönade storligen lärdomarna om människans sonskap till Gud och om brödraskapet mellan människorna, men dessa väsentliga relationer som gäller Gud och människor är en naturlig del av de universumfakta att Gud älskar sina skapade varelser och att de gudomliga Sönerna är medfött barmhärtiga. Dessa rörande och gudomligt sköna relationer mellan människan och hennes Skapare i denna värld och i alla andra överallt i universernas universum har existerat i all evighet; och de är inte i någon bemärkelse beroende

the Passover festivities.

186:4.5 (2002.1) As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE PASSOVER

186:5.1 (2002.2) There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

186:5.2 (2002.3) It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

186:5.3 (2002.4) At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

186:5.4 (2002.5) The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

186:5.5 (2002.6) All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus

av att Guds Skaparsöner tidvis företar dessa utgivningar och sålunda iklär sig sina skapade intelligensers natur och gestalt som en del av det pris som de måste betala för att slutligt uppnå obegränsad suveränitet över sina respektive lokaluniverser.

Fadern i himlen älskade den dödliga människan på jorden precis lika mycket före Jesu liv och död på Urantia som efter denna transcendentia manifestation av partnerskapet mellan Gud och människa. Denna mäktiga bedrift då Nebadons Gud inkarnerade som människa på Urantia, kunde ju inte förhöja attributen hos den evige, infinite och universelle Fadern, men den berikade och upplyste verkligen alla andra administratörer och varelser i Nebadons universum. Fastän Fadern i himlen inte älskar oss mer på grund av Mikael's utgivning, gör alla andra himmelska intelligenser det. Det kommer sig därav att Jesus inte endast gav människan en uppenbarelse av Gud, utan att han dessutom gav Gudarna och de himmelska intelligenserna i universernas universum en ny uppenbarelse av människan.

Jesus står inte i begrepp att dö som ett offer för synd. Han kommer inte att dö för att försona människosläktets medfödda moraliska skuld. Mänskligheten har ingen sådan hela människosläktet omfattande skuld inför Gud. Skulden är enbart en fråga om personlig synd och medvetet, avsiktligt uppror mot Faderns vilja och hans Söners administration.

Synd och uppror har ingenting att göra med den fundamentala utgivningsplanen för Guds Paradissöner, även om det faktiskt förefaller oss som om frälsningsplanen vore ett tillfälligt inslag i utgivningsplanen.

Guds frälsning för de dödliga på Urantia hade varit precis lika effektiv och ofelbart säker även om Jesu död inte hade orsakats av ovetande dödligas grymma händer. Om Mästaren hade blivit gynnsamt mottagen av de dödliga på jorden och hade avlägsnat sig från Urantia genom att frivilligt ge upp sitt köttliga liv skulle Guds kärlek och Sonens barmhärtighet — sonskapet hos Gud som faktum — inte på något sätt ha påverkats. Ni dödliga är Guds söner, och det enda som behövs för att göra denna sanning faktisk i er personliga erfarenhet är er av anden födda tro.

assume the nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

186:5.6 (2002.7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

186:5.7 (2003.1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

186:5.8 (2003.2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

186:5.9 (2003.3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals of earth and had departed from Urantia by the voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son — the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

Kapitel 187. Korsfästelsen

⇨ 186

Urantiaboken

188 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 187 KORSFÄSTELSEN

Sektioner

Introduktion

1. På väg till Golgata
2. Korsfästelsen
3. De som såg korsfästelsen
4. Tjuven på korset
5. Den sista timmen på korset
6. Efter korsfästelsen

PAPER 187 THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

Introduktion

EFTER det att de två rövarena hade gjorts i ordning gav sig soldaterna under ledning av en centurion-officer i väg till skådeplatsen för korsfästelsen. Officeren som hade befälet över dessa tolv soldater var samma kapten som föregående natt hade anfört de romerska soldaterna vid arresteringen av Jesus i Getsemane. Det var en romersk sed att avdela fyra soldater för varje person som skulle korsfästas. De två stråtrövarna piskades ordentligt innan de togs ut för att korsfästas, men Jesus gavs inte någon mer fysisk bestraffning. Kaptenen tänkte utan tvekan att han redan hade piskats tillräckligt, och det innan han ens hade dömts.

De två tjuvarna som korsfästes samtidigt med Jesus var kumpaner till Barabbas och skulle senare ha avrättats tillsammans med sin ledare om Pilatus inte hade friggett honom som en benådning inför påsken. Jesus blev sålunda korsfäst i stället för Barabbas.

Det som Jesus nu står i begrepp att göra, att underkasta sig döden på korset, det gör han av egen fri vilja. När han förutsade denna händelse yttrade han: "Fadern älskar och stödjer mig för att jag är villig att lägga ned mitt liv. Men jag tar upp det igen. Ingen tar ifrån mig mitt liv — jag lägger ned det av mig själv. Jag har behörigheten att lägga ned det, och jag har behörigheten att ta upp det. Jag har fått ett sådant påbud av min Fader."

Klockan var något före nio denna morgon när soldaterna förde Jesus från pretoriet på väg mot Golgata. De följdes av många som i hemlighet sympatiserade med Jesus, men de flesta i denna grupp om tvåhundra eller mer var antingen fiender till honom

INTRODUCTION

187:0.1 (2004.1) AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

187:0.2 (2004.2) The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

187:0.3 (2004.3) What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said: "The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up again. No one takes my life away from me — I lay it down of myself. I have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father."

187:0.4 (2004.4) It was just before nine o'clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or

eller nyfikna sysslolösa som endast sökte underhållning från chocken av att bevittna korsfästelserna. Endast några få av judarnas ledare gick ut för att se Jesus dö på korset. Då de visste att Pilatus hade överlämnat honom till de romerska soldaterna, och att han hade dömts till döden, sysselsatte de sig med sitt möte i templet för att diskutera vad som borde göras med hans anhängare.

1. PÅ VÄG TILL GOLGATA

Innan de lämnade pretoriets gårdsplan placerade soldaterna korsets tvärbalk på Jesu axlar. Det var sed att den dömda tvingades bära tvärbalken till platsen för korsfästelsen. Den dömda bar inte hela korset, endast det kortare timret. De längre upprättstående timren till de tre korsen hade redan transporterats till Golgata, och vid den tid då soldaterna och deras fångar anlände hade de grävts stadigt ned i marken.

Såsom sed var ledde kaptenen processionen, och han bar små vita trätavlor på vilka man med en kolbit hade skrivit brottslingarnas namn och arten av de brott för vilka de hade dömts. För de två tjuvarna hade officeren tavlor som angav deras namn, under vilket stod ett enda ord: "Stråtrövare". Det var sed, efter det att offret hade spikats fast på tvärbalken och lyfts upp till sin plats på det uppresta timret, att fästa denna tavla uppe på korset, direkt ovanför brottslingens huvud, så att alla åskådare fick veta för vilket brott den dömda blev korsfäst. Texten på den tavla som officeren bar för att sätta på Jesu kors hade Pilatus själv skrivit på latin, grekiska och arameiska, och den lydde: "Jesus från Nasaret — judarnas konung."

Några av de judiska styresmännen som var närvarande när Pilatus skrev texten på tavlan protesterade kraftigt mot att kalla Jesus "judarnas konung". Men Pilatus påminde dem om att en sådan anklagelse var en del av det åtal som ledde till att Jesus dömdes. När judarna såg att de inte kunde få Pilatus att ändra sig väjdade de om att texten åtminstone skulle ändras till att lyda: "Han sade: 'Jag är judarnas konung.'" Men Pilatus var orubblig; han ville inte ändra texten. Alla ytterligare bevekanden besvarade han endast med: "Vad jag har skrivit, det har jag skrivit."

I vanliga fall var det sed att färdas till Golgata längs den längsta vägen för att ett stort antal personer skulle få se den dömda brottslingen, men denna dag tog de rakaste vägen till Damaskusporten, som ledde norrut från staden, och längs den vägen kom de snart fram till Golgata, den officiella korsfästelseplatsen i Jerusalem. Bortom Golgata hade de rika sina villor, och på andra sidan av vägen fanns många förmögna judars gravkamrar.

Korsfästelse var inte en judisk bestraffningsform. Både grekerna och romarna lärde sig denna avrättningsmetod av fenicierna. Inte ens Herodes, i all sin grymhet, använde korsfästelse. Romarna korsfäste aldrig en romersk medborgare; endast slavar och underlydande folk utsattes för ett sådant vanhedrande

curious idlers who merely desired to enjoy the shock of witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

187:1.1 (2004.5) Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus' shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

187:1.2 (2004.6) According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, "Brigand." It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: "Jesus of Nazareth — the King of the Jews."

187:1.3 (2005.1) Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend made vigorous protest against calling Jesus the "king of the Jews." But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read, "He said, 'I am the king of the Jews.'" But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all further supplication he only replied, "What I have written, I have written."

187:1.4 (2005.2) Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

187:1.5 (2005.3) Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of

sätt att dö. Under Jerusalems belägring, endast fyrtio år efter korsfästelsen av Jesus, täcktes hela Golgata av tusende och åter tusende kors, på vilka dag efter dag blomman av det judiska folket dog. En förfärlig skörd minsann, från sådden denna dag.

När dödsprocessionen drog fram längs de smala gatorna i Jerusalem kunde många av de godhjärtade judiska kvinnorna, som hade hört Jesu ord av uppmuntran och medkänsla och som kände till hans liv av kärleksfullt tjänande, inte låta bli att gråta när de såg honom föras ut till en sådan skamlig död. När han gick förbi klagade och jämrade sig många av dessa kvinnor. Och då några av dem rentav vågade följa med vid hans sida, vände Mästaren sitt huvud mot dem och sade: "Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, utan gråt snarare över er själva och era barn. Mitt arbete är så gott som gjort — snart far jag till min Fader — men för Jerusalem har den förfärliga plågans tider bara börjat. Se, det kommer dagar då ni skall säga: Välsignade är de ofruktsamma och de vilkas bröst aldrig har ammat några små. Då kommer ni be att bergens klippor måtte falla över er för att befria er från det förfärliga i era plågor."

Dessa kvinnor i Jerusalem var verkligen modiga när de visade sympati för Jesus, ty det var i lag strängt förbjudet att visa vänliga känslor för någon som fördes ut till att korsfästas. Det var tillåtet för pöbeln att håna, bespotta och förlöjliga den dömde, men inte att ge uttryck åt någon sympati. Fastän Jesus uppskattade uppvisandet av sympati för honom i denna mörka stund när hans vänner höll sig gömda, ville han inte att dessa godhjärtade kvinnor skulle ådra sig myndigheternas misshag till följd av att de vågade hysa medlidande med honom. Till och med i en stund som denna tänkte Jesus föga på sig själv, endast på de förfärliga, tragiska dagar som låg framför Jerusalem och hela den judiska nationen.

När Mästaren släpade sig fram på väg till korsfästelsen var han mycket trött; han var nästan helt utmattad. Han hade fått varken mat eller vatten sedan den sista måltiden i Elias Markus hem; inte heller hade han förunnats ett enda ögonblick av sömn. Dessutom hade han utsatts för det ena förhöret efter det andra ända fram till den stund då han dömdes, för att inte nämna de skymfliga piskrappen med åtföljande fysiskt lidande och blodförlust. Och ovanpå allt detta låg hans extrema mentala vända, hans intensiva andliga spänning och en förfärlig känsla av mänsklig ensamhet.

Kort efter att de hade kommit ut genom porten på väg ut från staden, medan Jesus stapplade fram bärande på tvärbalken, gav hans fysiska krafter tillfälligt vika och han föll under tyngden av sin tunga börda. Soldaterna skrek åt honom och sparkade honom, men han kunde inte resa sig. När kaptenen såg detta, och då han visste vad Jesus redan hade fått uthärda, befallde han soldaterna att sluta. Sedan gav han order åt en förbipasserande, en viss Simon från Kyrene, att ta tvärbalken från Jesu axlar och tvingade honom att bära den under resten av vägen till Golgata.

Denne man, Simon, hade kommit hela vägen från Kyrene i Nordafrika för att delta i påskfirandet. Han hade tillsammans med andra från Kyrene stannat just utanför stadsmurarna och var på väg till tempeltjänsterna i staden när den romerske kaptenen befallde honom att

Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

187:1.6 (2005.4) As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus' words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: "Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles."

187:1.7 (2005.5) These women of Jerusalem were indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities by daring to show compassion in his behalf. Even at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

187:1.8 (2006.1) As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual tension, and a terrible feeling of human loneliness.

187:1.9 (2006.2) Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

187:1.10 (2006.3) This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to

bära tvärbalken till Jesu kors. Simon dröjde kvar hela tiden under timmarna för Mästarens död på korset och talade med många av hans vänner och hans fiender. Efter uppståndelsen och innan han lämnade Jerusalem blev han en tappert troende på rikets evangelium, och när han återvände hem ledde han sin familj in i himmelriket. Hans två söner, Alexander och Rufus, blev mycket effektiva lärare för det nya evangeliet i Afrika. Men Simon fick aldrig veta att Jesus, vars börda han bar, och den judiske läraren som en gång hade hjälpt och bevisat hans skadade son vänlighet, var en och samma person.

Klockan var något över nio när dödsprocessionen anlände till Golgata och de romerska soldaterna tog sig an uppgiften att spika fast de två stråtrövarna och Människosonen på deras respektive kors.

2. KORSFÄSTELSEN

Soldaterna band först Mästarens armar med rep till tvärbalken och spikade sedan fast hans händer i träet. När de hade lyft upp tvärbalken på sin plats och säkert spikat fast den på korsets upprättstående timmer band de hans fötter och spikade fast dem i träet, varvid de använde en enda lång spik som genomträngde bägge fötterna. Den uppresta balken hade en stor träpinne insatt på lämplig höjd, vilken fungerade som en sorts sadel som bar upp kroppsvikten. Korset var inte högt, ty Mästarens fötter var endast en knapp meter från marken. Han kunde därför höra allt som illvilligt sades om honom och kunde klart se uttrycket i ansiktet hos alla dem som så tanklöst hånade honom. De som var närvarande kunde likaså med lätthet höra allt vad Jesus sade under dessa timmar av tärnande tortyr och långsam död.

Det var sed att avlägsna alla kläder från dem som skulle korsfästas, men eftersom judarna kraftigt motsatte sig ett offentligt blottande av den nakna människokroppen, tillhandahöll romarna alltid ett lämpligt höftkläde för alla personer som korsfästes i Jerusalem. Efter att Jesu kläder hade avlägsnats skyldes han följaktligen på så sätt innan han sattes på korset.

Korsfästelse tillgreps i avsikt att ge ett grymt och länge varande tärnande straff, ty det tog ofta flera dagar innan offret dog. Det fanns en ansenlig känsla emot korsfästelse i Jerusalem, och där existerade ett sällskap av judiska kvinnor som alltid sände en representant till korsfästelserna för att erbjuda offret drogblandat vin och sålunda minska hans lidande. Men när Jesus smakade på detta vin med tillsats av narkotika vägrade han att dricka det, hur törstig han än var. Mästaren beslöt att bibehålla sitt mänskliga medvetande ända till själva slutet. Han ville möta döden, även i denna grymma och inhumana form, och övervinna den genom att frivilligt underkasta sig allt som hörde till människans erfarenhet.

Innan Jesus sattes på sitt kors hade de två stråtrövarna redan placerats på sina kors medan de hela tiden svor och spottade på sina bödlar. Jesu enda ord när de spikade fast honom på tvärbalken var: "Fader förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." Han skulle inte ha kunnat tala så barmhärtigt och kärleksfullt för

carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore, and the Jewish tutor who once befriended his injured son, were the same person.

187:1.11 (2006.4) It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. THE CRUCIFIXION

187:2.1 (2006.5) The soldiers first bound the Master's arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had hoisted this crossbeam up on the post, and after they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

187:2.2 (2007.1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

187:2.3 (2007.2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

187:2.4 (2007.3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly

sina bödlar om inte sådana tankar av öm tillgivenhet hade varit hans främsta drivfjäder under hela hans liv av osjälviskt tjänande. De livslånga idéerna, motiven och önskningarna kommer öppet i dagen vid en kris.

Efter att Mästaren hade lyfts upp på korset spikade kaptenen fast namnskylden ovanför hans huvud, och den löd på tre språk: "Jesus från Nasaret — judarnas konung." Judarna var ursinniga över denna förmodade förolämpning. Men Pilatus var uppretad över deras respektlösa sätt. Han kände att han hade blivit hotad och förödmjukad, och han tog till denna metod för att få en småsint hämnd. Han kunde ha skrivit: "Jesus, en rebell." Men han visste mycket väl hur dessa judar i Jerusalem avskydde själva namnet Nasaret, och han hade beslutat sig för att förödmjuka dem på detta sätt. Han visste att det även skulle skära dem rakt i hjärtat att se denne avrättade galilé kallas "judarnas konung".

När judarnas ledare fick veta hur Pilatus försökte förlöjliga dem när han placerade denna överskrift på Jesu kors, skyndade många av dem ut till Golgata, men de vågade inte försöka sig på att avlägsna den eftersom de romerska soldaterna stod på vakt. När de inte kunde ta bort namnskylden blandade sig dessa ledare med folkmassan och gjorde sitt yttersta för att uppväcka hän och åtlöje, för att ingen skulle ta överskriften på allvar.

Aposteln Johannes anlände tillsammans med Jesu mor Maria, Rut och Juda till skådeplatsen genast efter att Jesus hade lyfts på plats på korset och just då kaptenen spikade upp namnskylden ovanför Mästarens huvud. Johannes var den enda av de elva apostlarna som bevitnade korsfästelsen, och inte heller han var närvarande hela tiden, ty han sprang in till Jerusalem för att hämta sin mor och hennes vänner kort efter att ha fört Jesu mor till platsen.

Då Jesus såg sin mor tillsammans med Johannes och sin bror och syster log han men sade ingenting. Under tiden hade de fyra soldaterna, som var avdelade för Mästarens korsfästelse, som sed var delat hans kläder mellan sig, så att en tog sandalerna, en turbanen, en gördelbältet och den fjärde tog slängkappan. Tunikan blev kvar, den sömlösa klädnaden som räckte nästan till knäna, och den skulle delas i fyra delar, men när soldaterna såg vilket ovanligt plagg det var beslöt de att kasta lott om den. Jesus såg på dem medan de delade hans kläder, och den tanklösa folkhopan hänade honom.

Det var bra att de romerska soldaterna tog hand om Mästarens kläder. I annat fall, om hans anhängare hade fått dessa klädesplagg i sin besittning, skulle de ha varit frestade att hemfalla åt vidskeplig relikdyrkan. Mästaren önskade att hans efterföljare inte skulle ha någonting materiellt som kunde associeras med hans liv på jorden. Han ville lämna mänskligheten endast minnet av ett människoliv ägnat och hängivet det höga andliga idealet att vara helgat åt att göra Faderns vilja.

3. DE SOM SÅG KORSFÄSTELSEN

Klockan var ungefär halv tio denna fredagsmorgon när Jesus hängdes upp på korset. Före klockan elva hade över tusen personer samlats för att bevittna denna anblick av Människosonen på korset. Under alla dessa förskräckliga timmar stod ett universums osynliga härskaror tysta medan de oavvänt såg på denna högst

interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

187:2.5 (2007.4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the very name of Nazareth, and he was determined thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called "The King of the Jews."

187:2.6 (2007.5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

187:2.7 (2007.6) The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

187:2.8 (2007.7) As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

187:2.9 (2008.1) It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

187:3.1 (2008.2) At about half past nine o'clock this Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they

ovanliga företeelse då Skaparen dog den skapades död, rentav den högst ärelösa död som tillkom en dömd brottsling.

De som stod nära korset vid en tid eller annan under korsfästelsen var Maria, Rut, Juda, Johannes, Salome (Johannes mor) och en grupp av innerligt troende kvinnor till vilka hörde Klopas hustru Maria, som var syster till Jesu mor, Maria Magdalena och Rebecka, tidigare från Sepforis. Dessa och andra vänner till Jesus höll sig tysta medan de bevittnade hans enorma tålamod och själsstyrka och stirrade på hans intensiva lidande.

Många som gick förbi skakade på huvudet, var ovettiga och sade till honom: "Du som skulle riva ned templet och bygga upp det igen på tre dagar, rädda dig själv. Om du är Guds Son, varför kommer du inte ned från ditt kors?" På samma sätt hånade några av judarnas styresmän honom och sade: "Andra räddade han, men sig själv kan han inte rädda." Andra sade: "Om du är judarnas konung, kom ned från korset, och vi skall tro på dig." Senare hånade de honom ännu mer och sade: "Han litade på att Gud skulle befria honom. Han påstod sig rentav vara Guds Son — se på honom nu — korsfäst mellan två tjuvar." Även de två tjuvarna häklade honom och överöste honom med förebråelser.

Enär Jesus inte svarade på deras glåpord, och då snart halva denna speciella förberedelsedag var förbi, hade de flesta i denna gycklande och hånande folksamling gått sin väg vid halv tolvtiden; mindre än femtio personer fanns kvar på plats. Soldaterna började nu äta sitt middagsmål och dricka sitt billiga, sura vin medan de slog sig ned för den långa dödsvakan. När de drack sitt vin höjde de hånfullt en skål för Jesus och sade: "Hälsa och välgång åt judarnas konung!" De förvånade sig över hur tolerant Mästaren förhöll sig till deras åtlöje och hån.

När Jesus såg dem äta och dricka tittade han ned mot dem och sade: "Jag törstar." När vaktkaptenen hörde Jesus säga "Jag törstar" dränkte han svampen som tillslöt hans vinflaska med lite vin, satte svampen på ändan av ett spjut och lyfte upp det till Jesus så att han fick fukta sina spruckna läppar.

Jesus hade föresatt sig att leva utan att ty sig till sin övernaturliga makt, och han valde likaså att dö som en vanlig dödlig på korset. Han hade levt som en människa, och han ville dö som en människa — han ville göra Faderns vilja.

4. TJUVEN PÅ KORSET

Den ene av stråtrövarna häklade Jesus och sade: "Om du är Guds Son, varför räddar du inte dig själv och oss?" Men när han hade förebrått Jesus sade den andre tjuven, som många gånger hade hört Jesus undervisa: "Fruktar du inte ens Gud? Ser du inte att vi lider med rätta för vad vi har gjort, men denne man lider orättvist? Det vore bättre för oss att söka förlåtelse för våra synder och frälsning för våra själar." När Jesus hörde tjuven säga så vände han sitt ansikte mot honom och log gillande. När missdådaren såg Jesu ansikte vänt mot sig samlade han sitt mod, fläktade på sin flämtande trosånga och sade: "Herre, kom ihåg mig när du kommer in i ditt rike." Då sade Jesus: "Sannerligen,

gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the most ignoble death of a condemned criminal.

187:3.2 (2008.3) Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:3.3 (2008.4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: "You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?" In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, "He saved others, but himself he cannot save." Others said, "If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you." And later on they mocked him the more, saying: "He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at him now — crucified between two thieves." Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

187:3.4 (2008.5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, "Hail and good fortune! to the king of the Jews." And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:3.5 (2008.6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, "I thirst." When the captain of the guard heard Jesus say, "I thirst," he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:3.6 (2008.7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. THE THIEF ON THE CROSS

187:4.1 (2008.8) One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls." When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, "Lord, remember me when you come into your

sannerligen säger jag dig idag: en gång skall du vara med mig i Paradiset."

Mästaren hade tid att mitt under sina häftiga dödsströmer lyssna till den troende stråtrövaren som bekände sin tro. När denne tjuv sträckte sig ut efter frälsning fann han befrielse. Många gånger tidigare hade han känt sig nödgad att tro på Jesus, men först under dessa sista timmar av medvetande vände han sig av hela sitt hjärta till Mästarens lära. När denne tjuv såg det sätt på vilket Jesus mötte döden på korset kunde han inte längre motstå övertygelsen om att Människosonen verkligen var Guds Son.

Under denna episod, då tjuven omvände sig och togs emot i riket av Jesus, var aposteln Johannes frånvarande, ty han hade begett sig in till staden för att hämta sin mor och hennes vänner till platsen för korsfästelsen. Lukas hörde senare denna berättelse av den omvända romerske vaktkaptenen.

Aposteln Johannes berättade om korsfästelsen så som han kom ihåg händelsen närmare sjuttio år senare. De andra uppteckningarna byggde på redogörelsen från den tjänstgörande romerske officeren, som på grund av vad han såg och hörde senare började tro på Jesus och gick till fullo in i himmelrikets gemenskap på jorden.

Denne unge man, den botfärdige rövaren, hade föreläts till ett liv av våld och missgärningar av dem som lovprisade en sådan rövarkarriär som en effektiv patriotisk protest mot politiskt förtryck och social orättvisa. Och denna typ av lära tillsammans med äventyrlusten ledde många annars välmenande ungdomar till att ta del i dessa vågade rövartåg. Den här unge mannen hade sett upp till Barabbas som till en hjälte. Nu såg han att han hade misstagit sig. Här på korset intill såg han en verklig storman, en sann hjälte. Här fanns en hjälte som tände hans iver, inspirerade hans moraliska självrespekts högsta idéer och väckte till liv alla hans ideal om mod, mandom och tapperhet. När han såg på Jesus vällde det fram i hans hjärta en överväldigande känsla av kärlek, trofasthet och äkta storhet.

Om någon annan person i den hånande folkmassan hade upplevt att tron föddes i hans själ och hade värdjat till Jesu barmhärtighet, skulle även han ha tagits emot med samma kärleksfulla omtanke som visades den troende stråtrövaren.

Just efter att den botfärdige tjuven hade hört Mästarens löfte att de en gång skulle mötas i Paradiset, kom Johannes tillbaka från staden och hade med sig sin mor och ett sällskap om nästan ett dussin troende kvinnor. Johannes ställde sig nära Jesu mor Maria och stödde henne. Hennes son Juda stod på hennes andra sida. Då Jesus tittade ned på denna scen, vid tolvtiden, sade han till sin mor: "Kvinna, se din son!", och vänd till Johannes sade han: "Min son, se din mor!" Sedan vände han sig till dem båda och sade: "Jag vill att ni beger er bort från denna plats." Och Johannes och Juda ledde bort Maria från Golgata. Johannes tog Jesu mor till det ställe där han höll till i Jerusalem och skyndade sedan tillbaka till platsen för korsfästelsen. Efter påsken återvände Maria till Betsaida, där hon bodde i Johannes hem under resten av sitt naturliga liv. Maria levde inte fullt ett år efter Jesu död.

kingdom." And then Jesus said, "Verily, verily, I say to you today, you shall sometime be with me in Paradise."

187:4.2 (2009.1) The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

187:4.3 (2009.2) During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

187:4.4 (2009.3) The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

187:4.5 (2009.4) This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

187:4.6 (2009.5) And if any other person among the jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

187:4.7 (2009.6) Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, "Woman, behold your son!" And speaking to John, he said, "My son, behold your mother!" And then he addressed them both, saying, "I desire that you depart from this place." And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Betsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

Då Maria hade avlägsnat sig drog sig de andra kvinnorna tillbaka en kort bit och stannade där nära Jesus tills han gav upp andan på korset, och de stod fortfarande kvar när Mästarens kropp togs ned för att läggas i graven.

5. DEN SISTA TIMMEN PÅ KORSET

Fastän det var tidigt på året för en sådan företeelse, mörknade himlen kort efter klockan tolv på grund av att luften fylldes av fin sand. Folket i Jerusalem visste att det betydde att en het sandstorm närmade sig från den Arabiska öknen. Innan klockan var ett var himlen så mörk att man inte såg solen, och återstoden av folkhopen skyndade sig tillbaka till staden. När Mästaren snart efter den timmen gav upp sitt liv fanns färre än trettio människor på platsen: endast de tretton romerska soldaterna och en grupp om ungefär femton troende. Dessa troende var alla kvinnor utom två, Jesu broder Juda och Johannes Sebedaios, som återvände till platsen just innan Mästaren gav upp andan.

En stund efter klockan ett, mitt under det tilltagande mörkret från den våldsamma sandstormen, började Jesu människomedvetande tyna bort. Hans sista ord av barmhärtighet, förlåtelse och uppmaning hade uttalats. Hans sista önskan — beträffande omsorgen om hans mor — hade uttryckts. Under denna timme när döden närmade sig tog Jesu människosinne sin tillflykt till att upprepa många ställen i de hebreiska skrifterna, i synnerhet psalmerna. Den sista medvetna tanken hos människan Jesus anslöt sig till att han i sitt sinne upprepade det avsnitt i Psaltaren som nu omfattar den tjugonde, tjugoförsta och tjuogoandra psalmen. Fastän hans läppar ofta rördes var han alltför svag för att hörbart yttra orden när dessa texter, som han så väl kunde utantill passerade genom hans sinne. Bara några få gånger uppfångade de som stod i närheten något yttrande, såsom: "Jag vet att Herren frälser sin smorde", "Din hand skall nå alla mina fiender", "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Jesus hyste inte för ett ögonblick minsta tvivel om att han inte skulle ha levt i enlighet med Faderns vilja, och han tvivlade aldrig på att han nu lade ned sitt köttsliga liv enligt sin Faders vilja. Han hade inte känslan av att Fadern skulle ha övergett honom. Han bara återkallade i sitt avtagande medvetande många ställen i skriften, bland dem denna tjuogoandra psalm som börjar med orden "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Detta råkade vara ett av de tre textställen som uttalades tillräckligt tydligt för att uppfattas av dem som stod i närheten.

Den sista önskan, som den dödlige Jesus framförde till sina medmänniskor, uttalades vid halvtvåtiden, då han för andra gången sade: "Jag törstar", och samma vaktkapten fuktade igen hans läppar med samma svamp som hade dränkts i det sura vinet, på den tiden allmänt kallat vinättika.

Sandstormen växte i styrka och skyarna blev allt mörkare. Fortfarande fanns soldaterna och den lilla gruppen av troende på plats. Soldaterna hukade sig ned nära korset och tryckte sig tätt intill varandra för att skydda sig mot den bitande sanden. Johannes mor och de andra höll vakt ett stycke därifrån, där de hade ett visst skydd av en utskjutande klippa. När Mästaren till

187:4.8 (2010.1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010.2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010.3) Shortly after one o'clock, amidst the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms. While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, "I know the Lord will save his anointed," "Your hand shall find out all my enemies," and "My God, my God, why have you forsaken me?" Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father's will; and he never doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father's will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among them this twenty-second Psalm, which begins with "My God, my God, why have you forsaken me?" And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

187:5.3 (2010.4) The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o'clock when, a second time, he said, "I thirst," and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

187:5.4 (2010.5) The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at

slut drog sitt sista andetag fanns vid foten av hans kors Johannes Sebedaios, hans bror Juda, hans syster Rut, Maria Magdalena, och Rebecka, tidigare från Sepforis.

Klockan var lite före tre när Jesus med hög röst ropade: "Det är fullbordat! Fader, i dina händer anfaller jag min ande." När han hade sagt detta böjde han sitt huvud och gav upp livskampen. När den romerske officeren såg hur Jesus dog slog han sig för bröstet och sade: "Han var verkligen en rättfärdig man; sannerligen måste han ha varit en Guds Son", och från den stunden började han tro på Jesus.

Jesus dog kungligt — så som han hade levt. Han tillstod villigt sin kunglighet och förblev herre över situationen under hela den tragiska dagen. Han mötte villigt sin vanhedrande död sedan han hade sett till att hans apostlar var i säkerhet. Vist tyglade han Petrus häftighet, som ledde till bekymmer, och ordnade så att Johannes kunde vara nära honom ända fram till slutet av hans dödliga tillvaro. Han uppenbarade sin sanna natur för det mordlystna judiska rådet och påminde Pilatus om ursprunget till sin suveräna befogenhet som en Guds Son. Han började sin vandring ut till Golgata med att bära sin egen tvärbalk och avslutade sin kärleksfulla utgivning med att överlämna sin ande, som han som dödlig hade förvärvat, till Paradisfadern. Efter ett sådant liv — och vid en sådan död — kunde Mästaren sannerligen säga: "Det är fullbordat!"

Eftersom detta var förberedelsedagen för både påsken och sabbaten ville judarna inte ha kropparna till allmänt påseende på Golgata. Därför gick de till Pilatus och bad att benpiporna på dessa tre män skulle krossas, att de skulle tas av daga, så att de kunde tas ned från korsen och kastas i gravgroparna för brottslingar före solnedgången. När Pilatus hörde denna anhållan sände han genast tre soldater för att krossa benen på Jesus och de två stråtrövarna och förgöra dem.

När soldaterna kom fram till Golgata gjorde de med de två tjuvarna enligt order, men till sin stora förvåning fann de att Jesus redan var död. För att emellertid förvissa sig om att han verkligen var död genomborrade en av soldaterna hans vänstra sida med sitt spjut. Fastän det var vanligt att offren för korsfästelsen fortlevde på korset i rentav två eller tre dagar, medförde den överväldigande emotionella våndan och det intensiva andliga kvalet hos Jesus ett slut på hans köttsliga liv som dödlig inom något under fem och en halv timme.

6. EFTER KORSFÄSTELSEN

Mitt under mörkret i sandstormen, vid halvfyratiden, sände David Sebedaios ut de sista budbärarna med beskedet om Mästarens död. Den siste löparen skickade han till Martas och Marias hem i Betania, där han antog att Jesu mor stannade med resten av sin familj.

Efter Mästarens död skickade Johannes kvinnorna under Judas ledning till Elias Markus hem, där de dröjde kvar över sabbaten. Johannes själv, som vid det här laget var väl bekant för den romerske officeren, stannade på Golgata tills Josef och Nikodemos anlände till platsen med en order från Pilatus som berättigade

the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris.

187:5.5 (2011.1) It was just before three o'clock when Jesus, with a loud voice, cried out, "It is finished! Father, into your hands I commend my spirit." And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: "This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God." And from that hour he began to believe in Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter's trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, "It is finished."

187:5.7 (2011.3) Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

187:5.8 (2011.4) When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

187:6.1 (2011.5) In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o'clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master's death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

187:6.2 (2011.6) After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate

dem att ta hand om Jesu kropp.

Sålunda slutade en dag av tragedi och sorg för ett vidsträckt universum, vars myriader av intelligenser hade ryst vid den chockerande anblicken av korsfästelsen av människoinkarnationen av deras älskade Härskare. De var förstummade över denna uppvisning i de dödligas känslolöshet och människornas fördärv.

authorizing them to take possession of the body of Jesus.

187:6.3 (2011.7) Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

Kapitel 188. Tiden i gravkammaren

⇨ 187

Urantiaboken

189 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 188 TIDEN I GRAVKAMMAREN

Sektioner

Introduktion

1. Jesu begravning
2. Vaktandet av gravkammaren
3. Sabbatsdagens händelser
4. Betydelsen av döden på korset
5. Korsets lärdomar

PAPER 188 THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction

1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

Introduktion

DEN halvannan dag som Jesu dödliga lekamen låg i Josefs gravkammare, tiden mellan hans död på korset och hans uppståndelse, är ett kapitel i Mikael's jordiska liv som vi inte vet mycket om. Vi kan redogöra för Människosönens begravning och ta med i denna redogörelse händelserna i anslutning till hans uppståndelse, men vi kan inte tillhandhålla särskilt mycket information av autentisk natur om vad som verkligen inträffade under denna period om ungefär trettiosex timmar, från klockan tre på fredagseftermiddagen till klockan tre på söndagsmorgonen. Denna period i Mästarens livsskede började en stund innan de romerska soldaterna tog ned honom från korset. Han hängde på korset ungefär en timme efter sin död. Han skulle ha tagits ned tidigare om inte förgörandet av de två stråtrövarna hade orsakat dröjsmål.

Judarnas styresmän hade planerat att Jesu kropp skulle kastas i de öppna gravgroparna i Gehenna, söder om staden; det var sed att på så sätt göra sig av med dem som utsattes för korsfästelse. Om den planen hade fullföljts skulle Mästarens kropp ha satts ut åt vilddjuren.

Under tiden hade Josef från Arimathea i sällskap med Nikodemos gått till Pilatus och bett om att Jesu kropp skulle överlämnas till dem för en riktig begravning. Det var inte ovanligt att vänner till korsfästa personer erbjöd mutor åt de romerska myndighetspersonerna för att få rätt att ta hand om sådana kroppar. Josef hade med sig en stor summa pengar när han gick inför Pilatus, ifall det blev nödvändigt att betala för tillståndet att flytta Jesu kropp till en privat gravkammare. Men Pilatus ville inte ha några pengar för detta. När han

INTRODUCTION

188:0.1 (2012.1) THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

188:0.2 (2012.2) The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would have been exposed to the wild beasts.

188:0.3 (2012.3) In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not uncommon for friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When

hörde vad anhållan gällde undertecknade han snabbt ordern som gav Josef rätt att bege sig till Golgata och genast ta Mästarens kropp i sin fulla besittning. Under tiden hade sandstormen avtagit betydligt, och en grupp judar som företrädde judarnas råd hade gått ut till Golgata för att se till att Jesu kropp åtföljde med stråtrövarnas kroppar till de öppna allmänna gravgroparna.

1. JESU BEGRAVNING

När Josef och Nikodemos kom fram till Golgata fann de soldaterna i färd med att ta ned Jesus från korset och representanterna för judarnas råd stående bredvid för att se till att ingen av Jesu anhängare hindrade hans kropp från att följa med till brottslingarnas gravgropar. När Josef visade upp Pilatus order om Mästarens kropp för officeren ställde judarna till bråk och krävde högljutt att få ta hand om den. Under sitt rasande försökte de med våld lägga beslag på kroppen, och när de gjorde detta beordrade officeren fyra soldater till sin sida, och med dragna svärd stod de gränsle över Mästarens kropp där den låg på marken. Officeren befälde de övriga soldaterna att lämna de två tjuvarna medan de drev tillbaka den ilska mobben av ursinniga judar. När ordningen hade återställts läste officeren upp tillståndet från Pilatus för judarna, steg åt sidan och sade till Josef: "Denna kropp är er för att göra som ni vill med. Jag och mina soldater skall hålla oss i närheten för att se till att ingen kommer er till hinder."

En korsfäst person kunde inte begravas på en judisk begravningsplats; det fanns en strikt lag mot ett sådant förfarande. Josef och Nikodemos kände till den lagen, och på vägen ut till Golgata hade de bestämt sig för att begrava Jesus i Josefs nya familjegrav, som hade huggits ut ur det fasta berget och som fanns på ett kort avstånd norr om Golgata på andra sidan av vägen som ledde till Samarien. Ingen hade ännu lagts i den graven, och de tyckte det var lämpligt att Mästaren skulle vila där. Josef trodde verkligen att Jesus skulle uppstå från de döda, men Nikodemos var mycket tvivlande. Dessa tidigare medlemmar av judarnas råd hade hållit sin tro på Jesus mer eller mindre hemlig, även om de övriga rådsmedlemmarna länge hade misstänkt dem redan innan de utträdde ur rådet. Efter detta hörde de till Jesu mest frimodiga lärjungar i hela Jerusalem.

Ungefär vid halvfemtiden begav sig begravningsståget med Jesus från Nasaret i väg från Golgata till Josefs gravkammare på andra sidan vägen. Kroppen var svept i ett linnelakan när de fyra männen bar den, följda av de trofasta kvinnliga bevakarna från Galiléen. De dödliga som bar Jesu materiella kropp till gravkammaren var: Josef, Nikodemos, Johannes och den romerske officeren.

De bar in kroppen i gravkammaren, som till ytan var knappt tre gånger tre meter, och gjorde den hastigt i ordning för gravläggningen. Judarna begravde egentligen inte sina döda; i själva verket balsamerade de dem. Josef och Nikodemos hade fört med sig stora mängder myrra och aloe, och de lindade nu kroppen med bandage som hade dränkts i dessa lösningar. När balsameringen var slutförd band de en liten duk om hans ansikte, svepte kroppen i ett linnelakan och placerade den vördnadsfullt på en hylla i

he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. THE BURIAL OF JESUS

188:1.1 (2012.4) When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

188:1.2 (2013.1) A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

188:1.3 (2013.2) At about half past four o'clock the burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

188:1.4 (2013.3) They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

gravkammaren.

Efter att ha placerat kroppen i gravkammaren kallade officeren på sina soldater för att hjälpa till med att rulla dörrstenen framför ingången till gravkammaren. Soldaterna gick sedan till Gehenna med tjuvarnas kroppar, medan de andra återvände till Jerusalem för att i sin sorg fira påskhögtiden enligt Moses lagar.

Jesu gravläggning skedde under en anseelig brådska och hast emedan det var förberedelsedag och sabbaten närmade sig snabbt. Männen skyndade tillbaka till staden, men kvinnorna dröjde kvar nära gravkammaren tills det var nästan helt mörkt.

Medan allt detta pågick gömde sig kvinnorna i närheten så att de såg allt och lade märke till var Mästaren hade lagts. De höll sig på detta sätt gömda därför att det inte var tillåtet för kvinnor att uppträda tillsammans med männen vid ett sådant tillfälle. Kvinnorna trodde inte att Jesus hade blivit ordentligt iordningställd för graven, och de kom sinsemellan överens om att gå tillbaka till Josefs hem, vila över sabbaten, göra i ordning kryddor och salvor och återvända på söndagsmorgonen för att på rätt sätt bereda Mästarens kropp för dödsvilan. De kvinnor som dröjde kvar vid gravkammaren denna fredagskväll var: Maria Magdalena, Klopas hustru Maria, Marta som var en annan syster till Jesu mor och Rebecka från Sepforis.

Utom David Sebedaios och Josef från Arimataia trodde eller förstod mycket få av Jesu lärjungar att han skulle stiga upp från graven på den tredje dagen.

2. VAKTANDET AV GRAVKAMMAREN

Om Jesu anhängare inte gav akt på hans löfte att stiga upp från graven på den tredje dagen, så gjorde hade hans fiender det. Överstepräster, fariséerna och sadducéerna kom ihåg att de hade fått rapporter om hans uttalande att han skulle stiga upp från de döda.

Denna fredagsnatt efter påskmåltiden samlades en grupp judiska ledare omkring midnatt i Kajafas hem, där de diskuterade sina farhågor beträffande Mästarens påståenden att han på tredje dagen skulle stiga upp från de döda. Detta möte slutade med att man utsåg en kommitté av rådsmedlemmar som skulle besöka Pilatus tidigt nästa morgon och överlämna en officiell anhållan från judarnas råd om att en romersk vaktstyrka skulle stationeras utanför Jesu grav för att hindra hans vänner från att göra något otillbörligt med den. Kommitténs talesman sade till Pilatus: "Herre, vi minns att denne bedragare, Jesu från Nasaret, medan han ännu levde sade: 'Efter tre dagar stiger jag upp igen.' Vi har därför kommit inför dig för att begära att du ger sådana order som säkrar gravkammaren mot hans anhängare, åtminstone till efter den tredje dagen. Vi är storligen rädda för att hans lärjungar kommer och stjäla bort honom om natten och sedan för folket förkunnar att han har stigit upp från de döda. Om vi låter det hända skulle det misstaget vara långt värre än om vi hade låtit honom leva."

När Pilatus hörde rådsmedlemmarnas anhållan sade han: "Jag skall ge er en vaktstyrka om tio soldater.

188:1.5 (2013.4) After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

188:1.6 (2013.5) There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

188:1.7 (2013.6) While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready spices and ointments, and return on Sunday morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. SAFEGUARDING THE TOMB

188:2.1 (2014.1) If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day, his enemies were not. The chief priests, Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

188:2.2 (2014.2) This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

188:2.3 (2014.3) When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten

Gå er väg och säkra gravkammaren." De gick tillbaka till templet, tog med sig tio av sina egna vakter och marscherade sedan ut till Josefs gravkammare med dessa tio judiska vakter och tio romerska soldater, trots att det var sabbatsmorgon, för att ställa dessa män på vakt framför graven. Männen rullade även en sten till framför gravkammaren och satte Pilatus sigill på och runt dessa stenar, så att de inte kunde rubbas utan vakternas vetskap. Dessa tjugo män stannade på vakt ända fram till tiden för uppståndelsen, och judarna bar mat och dryck till dem.

3. SABBATSDAGENS HÄNDELSER

Under hela denna sabbatsdag höll sig lärjungarna och apostlarna gömda, medan hela Jerusalem diskuterade Jesu död på korset. Det fanns vid denna tidpunkt i Jerusalem nästan en och en halv miljon judar, som hade kommit från alla delar av Romarriket och från Mesopotamien. Detta var början av påskveckan, och alla dessa pilgrimer skulle komma att vara i staden och få höra om Jesu uppståndelse samt föra budskapet med sig hem.

Sent på lördagskvällen sände Johannes Markus bud till de elva apostlarna att i hemlighet söka sig till hans fars hus, där de strax före midnatt alla samlades i samma rum på övervåningen där de två kvällar tidigare hade intagit den sista kvällsvarden tillsammans med sin Mästare.

Jesu mor Maria, tillsammans med Rut och Juda, återvände strax före solnedgången denna lördagskväll till Betsaida för att förena sig med sin familj. David Sebedaios stannade i Nikodemos hem, där han hade kommit överens med sina budbärare om att samlas tidigt på söndagsmorgonen. Kvinnorna från Galiléen, som beredde kryddor för den vidare balsameringen av Jesu kropp, vistades hemma hos Josef från Arimathea.

Vi kan inte helt förklara vad som exakt hände med Jesus från Nasaret under denna tidsperiod om en och en halv dag då man antog att han vilade i Josefs nya gravkammare. Synbarligen dog han på korset samma naturliga död som vilken dödlig som helst under lika förhållanden. Vi hörde honom säga: "Fader, i dina händer anbefaller jag min ande." Vi förstår inte helt betydelsen av ett sådant uttalande med beaktande av att hans Tankeriktare för länge sedan hade personaliserats och sålunda hade en egen tillvaro skilt från Jesu dödliga varelse. Mästarens Personaliserade Riktare kunde inte på något sätt påverkas av hans fysiska död på korset. Det som Jesus tills vidare lämnade i Faderns hand måste ha varit andemotsvarigheten till Riktarens tidiga arbete med att förändliga det dödliga sinnet, för att tillgodose överförandet av kopian av Jesu människoerfarenhet till mansoniavärldarna. Det måste i Jesu liv ha funnits någon andlig realitet som motsvarade andenaturen, eller själen, hos de i tro växande dödliga på sfärerna. Men detta är endast vår åsikt — i själva verket vet vi inte vad det var som Jesus anbefallde åt sin Fader.

Vi vet att Mästarens fysiska gestalt vilade i Josefs grav till ungefär klockan tre på söndagsmorgonen, men vi är helt osäkra på vilken status Jesu personlighet hade under denna period om trettiosex timmar. Vi har ibland vågat oss på att för oss själva förklara dessa saker

soldiers. Go your way and make the tomb secure." They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. DURING THE SABBATH DAY

188:3.1 (2014.4) Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

188:3.2 (2014.5) Late Saturday night, John Mark summoned the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last Supper with their Master two nights previously.

188:3.3 (2014.6) Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further embalming of Jesus' body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

188:3.4 (2014.7) We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph's new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, "Father, into your hands I commend my spirit." We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus' mortal being. The Master's Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father's hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster's early work in spiritizing the mortal mind so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his Father.

188:3.5 (2015.1) We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes

ungefär enligt följande:

1. Mikael's skaparmedvetande måste ha varit obundet och helt fritt från den fysiska inkarnationens dödliga sinne som var associerat med det.

2. Vi vet att Jesu tidigare Tankeriktare var närvarande på jorden under denna tidsperiod och personligen förde befälet över de församlade himmelska härskarorna.

3. Mannen från Nasarets förvärvade andeidentitet vilken uppbyggdes under hans köttsliga livstid — först genom hans Tankeriktarens direkta bemödanden och senare till följd av hans egen fulländade anpassning mellan de fysiska nödvändigheterna och de andliga fordringarna för den ideala dödliga tillvaron som uppnåddes genom hans oupphörliga val av Faderns vilja — måste ha varit vad som anbefalldes i Paradisfaderns förvar. Huruvida denna andeidentitet återvände för att bli en del av den uppståndna personligheten vet vi inte, men vi tror att så skedde. Men det finns i universumet de som anser att denna Jesu själsidentitet nu vilar i "Faderns famn", för att senare frigöras för ledarskap i Nebadons Finaliterkår för dess oavslöjade bestämmelse i samband med de oskapade universerna i de oorganiserade områdena i yttre rymden.

4. Vi tror att Jesu mänskliga eller dödliga medvetande sov under dessa trettiosex timmar. Vi har skäl att tro att Jesus som människa inte visste någonting om vad som hände i universumet under denna tidsperiod. För det dödliga medvetandet föreföll det som om ingen tid hade förflutit; uppståndelsen till livet följde på dödens sömn som om det hade skett i samma ögonblick.

Detta är ungefär allt som vi kan nedteckna om Jesu ställning under tidsperioden i graven. Det finns ett antal korrelerade fakta som vi kan hänföra på även fast vi knappast är kompetenta att företa en tolkning av dem.

På den väldiga gårdsplanen vid uppståndelsesalarna i den första mansoniavärlden i Satania kan man nu se en magnifik materiell-morontial struktur känd som "Minnesmärket över Mikael", vilken nu bär Gabriels sigill. Detta minnesmärke skapades kort efter det att Mikael avlägsnade sig från denna värld och det bär följande inskription: "Till minnet av Jesus från Nasarets övergång som dödlig från Urantia."

Det finns bevarade uppteckningar som visar att Salvingtons suprema råd, som består av hundra medlemmar, under denna tidsperiod och med Gabriel som ordförande höll ett verkställighetsmöte på Urantia. Det finns också uppteckningar som visar att Dagarnas Forna i Uversa under denna tid kommunicerade med Mikael om situationen i Nebadons universum.

Vi vet att åtminstone ett meddelande gick mellan Mikael och Immanuel i Salvington medan Mästarens kropp låg i graven.

Det finns goda skäl till att tro att någon personlighet satt på Caligastias plats när Planetprinsarnas systemråd sammanträdde i Jeruslem medan Jesu kropp vilade i graven.

dared to explain these things to ourselves somewhat as follows:

188:3.6 (2015.2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

188:3.7 (2015.3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

188:3.8 (2015.4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father. Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the "bosom of the Father," to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

188:3.9 (2015.5) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death as of the same instant.

188:3.10 (2015.6) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the "Michael Memorial," now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: "In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia."

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusalem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

Edentias arkiv anger att Norlatiadeks Konstellationsfader befann sig på Urantia, och att han fick instruktioner från Mikael under denna tid i graven.

Och det finns också mycket annat bevismaterial som tyder på att inte Jesu hela personlighet sov och var omedveten under denna synbara fysiska dödstitid.

4. BETYDELSEN AV DÖDEN PÅ KORSET

Även om Jesus inte dog på korset för att försona människosläktets skuld eller för att erbjuda något slags effektivt närmande till en annars förolämpad och oförsonlig Gud; även om Människosonen inte erbjöd sig själv som ett offer för att stilla Guds vrede och för att öppna vägen till frälsning för den syndiga människan; trots att dessa idéer om försonande och blickande är felaktiga, finns det emellertid sådana betydelser som är förknippade med Jesu död på korset vilka inte bör förbises. Det är ett faktum att Urantia har blivit känd bland andra bebodda närbelägna planeter som "Korsets värld".

Jesus ville leva ett fullt, dödligt människoliv på Urantia. Döden är i vanliga fall en del av livet. Döden är sista akten i den dödliges drama. I era välmenta försök att undfly de vidskepliga villfarelserna från feltolkningen av korsdödens betydelse, bör ni akta er för att begå det stora misstaget att inte inse den sanna betydelsen och äkta innebörden av Mästarens död.

Den dödliga människan var aldrig ärkebedragarnas egendom. Jesus dog inte för att återlösa människan från sfärens avfälliga härskares och fallna prinsars grepp. Fadern i himlen kunde aldrig tänka sig en så grov orättvisa som att fördöma en människas själ för hennes förfäders onda gärningars skull. Inte heller var Mästarens död på korset ett offer som bestod i ett försök att betala Gud en skuld som människosläktet hade blivit skyldigt honom.

Innan Jesus levde på jorden skulle det möjligen ha varit berättigt för er att tro på en sådan Gud, men inte sedan Mästaren levde och dog bland människor som ni. Mose förkunnade en Skaparguds värdighet och rättvisa, men Jesus beskrev en himmelsk Faders kärlek och barmhärtighet.

De djuriska anlagen — benägenheten att göra onda gärningar — må vara ärftlig, men synden överförs inte från förälder till barn. Synden är en handling av medvetet och avsiktligt uppror hos en enskild viljevarelse mot Faderns vilja och Sonens lagar.

Jesus levde och dog för ett helt universum, inte enbart för släkten i den här världen. Medan det fanns frälsning för de dödliga i de olika världarna även innan Jesus levde och dog på Urantia, är det däremot ett faktum att hans utgivning på denna värld i hög grad upplyste frälsningens väg. Hans död gjorde mycket för att evigt klargöra förvisningen om de dödligas överlevnad efter den köttsliga kroppens död.

Även om det knappast är rätt att tala om Jesus som en som offrade sig, som en återlösare eller en

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of Jesus was asleep and unconscious during this time of apparent physical death.

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open the way for sinful man to obtain salvation; notwithstanding that these ideas of atonement and propitiation are erroneous, nonetheless, there are significances attached to this death of Jesus on the cross which should not be overlooked. It is a fact that Urantia has become known among other neighboring inhabited planets as the "World of the Cross."

188:4.2 (2016.7) Jesus desired to live a full mortal life in the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of life. Death is the last act in the mortal drama. In your well-meant efforts to escape the superstitious errors of the false interpretation of the meaning of the death on the cross, you should be careful not to make the great mistake of failing to perceive the true significance and the genuine import of the Master's death.

188:4.3 (2016.8) Mortal man was never the property of the archdeceivers. Jesus did not die to ransom man from the clutch of the apostate rulers and fallen princes of the spheres. The Father in heaven never conceived of such crass injustice as damning a mortal soul because of the evil-doing of his ancestors. Neither was the Master's death on the cross a sacrifice which consisted in an effort to pay God a debt which the race of mankind had come to owe him.

188:4.4 (2016.9) Before Jesus lived on earth, you might possibly have been justified in believing in such a God, but not since the Master lived and died among your fellow mortals. Moses taught the dignity and justice of a Creator God; but Jesus portrayed the love and mercy of a heavenly Father.

188:4.5 (2016.10) The animal nature — the tendency toward evil-doing — may be hereditary, but sin is not transmitted from parent to child. Sin is the act of conscious and deliberate rebellion against the Father's will and the Sons' laws by an individual will creature.

188:4.6 (2017.1) Jesus lived and died for a whole universe, not just for the races of this one world. While the mortals of the realms had salvation even before Jesus lived and died on Urantia, it is nevertheless a fact that his bestowal on this world greatly illuminated the way of salvation; his death did much to make forever plain the certainty of mortal survival after death in the flesh.

188:4.7 (2017.2) Though it is hardly proper to speak of Jesus as a sacrificer, a ransomer, or a redeemer, it is

försonare, är det helt korrekt att kalla honom frälsare. Han gjorde för alltid frälsningens väg (överlevnaden) klarare och säkrare. Han visade bättre och säkrare vägen till frälsning för alla dödliga i alla världar i universumet Nebadon.

Så snart ni fattar tanken om Gud som en sann och kärleksfull Fader, det enda begrepp som Jesus någonsin lärde måste ni för att vara konsekventa samtidigt totalt ge upp alla dessa primitiva föreställningar om Gud som en sårad monark, en sträng och allsmäktig härskare, vars främsta nöje är att ertappa sina undersåtar i missgärningar och se till att de får sitt rättmätiga straff, såvida inte någon varelse nästan jämbördig med honom själv skulle erbjuda sig att lida för dem, att dö som ersättare och i stället för dem. Hela tanken om återlösning och försoning är oförenlig med det begrepp om Gud som Jesus från Nasaret förkunnade och exemplifierade. Guds oändliga kärlek är inte underordnat någonting annat i hans gudomliga natur.

Hela detta begrepp om försoning och offerbaserad frälsning har sina rötter och sin grund i självskhet. Jesus lärde att tjänandet av ens medmänniskor är det högsta begreppet i de andetroendes brödraskap. Frälsningen borde tas för given av dem som tror på Gud som sin Fader. Den troendes främsta angelägenhet borde inte vara den själviska längtan efter personlig frälsning utan snarare den osjälviska böjelsen att älska och därför tjäna sina medmänniskor, så som Jesus älskade och tjänade de dödliga människorna.

Äkta troende oroar sig inte heller så mycket för framtida bestraffning av synd. Den sant troende bekymrar sig endast om att för närvarande vara skild från Gud. Visserligen kan kloka fäder tukta sina söner, men de gör allt detta av kärlek och i korrigerande syfte. De straffar inte av vrede och inte heller för att hämnas.

Även om Gud vore den stränge och lagiske kungen i ett universum där rättvisan var allenarådande, skulle han säkert inte vara tillfredsställd med den barnsliga planen att byta ut en skyldig syndare mot en oskyldigt lidande.

Det stora med Jesu död, vad beträffar dess förhållande till ett berikande av människans erfarenhet och ett vidgande av frälsningsvägen, är inte det faktum att han dog, utan snarare det storartade sätt och den oförläpna anda med vilka han mötte döden.

Hela denna föreställning om lösen för försoning placerar frälsningen på ett överkligt plan; en sådan uppfattning är rent filosofisk. Människans frälsning är verklig. Den baserar sig på två realiteter som den skapades tro kan fatta och som i och med det kan införlivas med människans individuella erfarenhet: det faktum att Gud är en fader och den därmed korrelerade sanningen att människovarelserna är bröder med varandra. Det är trots allt sant att ni skall "få förlåtelse för era skulder, just så som ni förlåter dem som står i skuld till er".

5. KORSETS LÄRDOMAR

Jesu kors åskådliggör den sanne herdens rågade mått av enastående tillgivenhet för även de ovärdiga

wholly correct to refer to him as a *savior*. He forever made the way of salvation (survival) more clear and certain; he did better and more surely show the way of salvation for all the mortals of all the worlds of the universe of Nebadon.

188:4.8 (2017.3) When once you grasp the idea of God as a true and loving Father, the only concept which Jesus ever taught, you must forthwith, in all consistency, utterly abandon all those primitive notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that *service* to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real*; it is based on two realities which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be "forgiven your debts, even as you forgive your debtors."

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full measure of the supreme devotion of the true shepherd

medlemmarna i sin hjord. Det ställer för alltid alla förhållanden mellan Gud och människa på en familjebasis: Gud är Fadern, människan är hans barn. Kärleken, en faders kärlek till sitt barn, blir den centrala sanningen i universumrelationerna mellan Skaparen och den skapade — inte rättvisan hos en kung som söker tillfredsställelse i den ondsinta undersåtens lidanden och bestraffning.

Korset visar för alltid Jesu attityd till syndare: han varken fördömde dem eller hade överseende med dem — hans inställning var snarare evigt och kärleksfullt frälsande. Jesus är verkligen en frälsare i den bemärkelsen att hans liv och död faktiskt vinner över människor till godhet och till ett rättfärdigt överlevande. Jesus älskar människorna så mycket att hans kärlek väcker ett gensvar av kärlek i människans hjärta. Kärleken är verkligen smittsam och evigt skapande. Jesu död på korset är ett exempel på en kärlek som är tillräckligt stark och gudomlig för att förlåta synd och uppsluka alla onda gärningar. Jesus uppenbarade för denna värld en högre form av rättfärdighet än rättvisa — enbart tekniskt rätt och orätt. Den gudomliga kärleken inte endast förlåter de fel som har begåtts; den absorberar och faktiskt förstör dem. Förlåtelse som sker av kärlek överträffar fullständigt förlåtelse som sker av barmhärtighet. Barmhärtigheten skjuter skulden för onda gärningar åt sidan, men kärleken förgör för alltid synden och all den svaghet som följer av den. Jesus kom till Urantia med ett nytt sätt att leva. Han lärde oss att inte motstå ondskan utan genom honom finna en godhet som effektivt förgör ondskan. När Jesus förlåter är det inte överseende; det är frälsning från fördömelse. Frälsningen ignorerar inte missgärningar; den rättar till dem. Sann kärlek varken komprometterar eller tolererar hat — den tillintetgör det. Jesu kärlek nöjer sig aldrig enbart med att förlåta. Mästarens kärlek inbegriper rehabilitering, evigt överlevande. Det är helt riktigt att tala om frälsning som återlösning om man menar denna eviga rehabilitering.

Jesus kunde genom makten av sin personliga kärlek till människorna bryta syndens och onskans grepp. Därigenom gjorde han människorna fria att välja bättre sätt att leva. Jesus framförde en frigörelse från det förlutna vilken i sig själv lovade en seger för framtiden. Förlåtelse förde sålunda med sig frälsning. Sedan den gudomliga kärleken en gång har tillåtits komma in i människohjärtat förstör dess skönhet för evigt syndens tjusning och onskans makt.

Jesu lidanden var inte begränsade till korsfästelsen. I själva verket tillbringade Jesus från Nasaret över tjugofem år på ett kors av verklig och intensiv tillvaro som dödlig. Korsets sanna värde ligger i det faktum att det var det suprema och slutgiltiga uttrycket för hans kärlek, det fullbordade uppenbarandet av hans barmhärtighet.

I miljoner bebodda världar har tiotals biljoner evolverande varelser kunnat vara frestade att ge upp den moraliska striden och överge trons goda kamp — men de har än en gång kastat en blick på Jesus på korset och sedan kämpat vidare, inspirerade av åsynen av en Gud som lägger ned sitt inkarnerade liv helgat åt det osjälviska tjänandet av människan.

Den seger som döden på korset innebar sammanfattas helt i den anda som uttryckte Jesu inställning till dem som angrep honom. Han gjorde

for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father; man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:5.2 (2018.1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right*. True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

188:5.3 (2018.2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the power of evil.

188:5.4 (2018.3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

188:5.5 (2018.4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

188:5.6 (2018.5) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal

korset till en evig symbol för kärlekens triumf över hatet och sanningens seger över ondskan när han bad: "Fader, förlåt dem ty de vet inte vad de gör". Denna hängivna kärlek smittade av sig ut över ett vidsträckt universum; lärjungarna blev smittade av sin Mästare. Den förste lärare som blev tvungen att offra sitt liv i evangeliets tjänst sade när de stenade honom till döds: "Tillräkna dem inte denna synd".

Korset väddar på ett enastående sätt till det bästa inom varje människa emedan det visar en som var villig att offra sitt liv i sina medmänniskors tjänst. Större kärlek kan ingen människa ha än att hon är villig att offra sitt liv för sina vänner — och Jesus hade en sådan kärlek att han var villig att offra sitt liv för sina fiender, en kärlek som var större än vad dittills hade känts till på jorden.

I andra världar liksom på Urantia har denna sublima syn av människan Jesu död på Golgatas kors rört de dödligas känslor, samtidigt som den har uppväckt änglarnas största möjliga hängivelse.

Korset är den höga symbolen för det heliga tjänandet — att ägna sitt liv åt sina medmänniskors välfärd och frälsning. Korset är inte en symbol för offrandet av Guds oskyldige Son i skyldiga syndares ställe och för att blidka en förnärad Guds vrede, men däremot förblir korset för alltid, både på jorden och ute i ett vidsträckt universum, en helig symbol för de goda som utger sig till de onda och därigenom frälser dem genom själva denna hängivenhet i deras kärlek. Korset står verkligen som ett kännetecken på den högsta formen av osjälviskt tjänande — att så ytterst hängivet utge ett rättfärdigt liv till att tjäna en helhjärtad omvårdnad till och med i döden, döden på korset. Blotta åsynen av denna stora symbol för Jesu gåvoliv inspirerar sannerligen oss alla till att vilja gå och göra det samma.

Då tänkande män och kvinnor betraktar Jesus när han ger sitt liv på korset kommer de knappast längre att tillåta sig att klaga över ens de allvarligaste svårigheter i livet, för att inte tala om obetydliga förtretligheter och sina många rent inbillade anledningar till missnöje. Hans liv var så strålande och hans död så triumferande att vi alla lockas till att vilja bli delaktiga i båda. Det finns verklig dragningskraft i hela Mikael's utgivning, allt från hans ungdomstid till denna överväldigande syn av hans död på korset.

Förvissa er därför om att ni, när ni betraktar korset som en uppenbarelse av Gud, inte ser med den primitiva människans ögon och inte heller ser det från senare barbarers synpunkt, vilka båda typer såg Gud som en obevlig Härskare som höll på sträng rättvisa och strikt lagiskhet. Se snarare till att ni i korset ser den slutliga manifestationen av Jesu kärlek till och hängivenhet för sin uppgift att leva sitt utgivningsliv för människoraserna i sitt vidsträckta universum. Se i Människosonens död kulmen i uppenbarandet av Faderns gudomliga kärlek till sina barn på de dödligas sfärer. Korset åskådliggör således helgandet av en villig tillgivenhet och den frivilliga frälsningens gåva till dem som är villiga att ta emot sådana gåvor och en sådan tillgivenhet. Det fanns ingenting med korset som Fadern fordrade — bara det som Jesus så gärna gav och som han vägrade att undvika.

symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, "Father, forgive them, for they know not what they do." That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, "Lay not this sin to their charge."

188:5.7 (2018.6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:5.8 (2019.1) On other worlds, as well as on Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:5.9 (2019.2) The cross is that high symbol of sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal life of Jesus truly inspires all of us to want to go and do likewise.

188:5.10 (2019.3) When thinking men and women look upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:5.11 (2019.4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

Om människan inte annars kan uppskatta Jesus och förstå betydelsen av hans utgivning på jorden kan hon åtminstone fatta hans delaktighet i hennes mänskliga lidanden. Ingen behöver någonsin vara rädd för att Skaparen inte skulle känna till karaktären eller omfattningen av hennes timliga sorg och lidanden.

Vi vet att döden på korset inte behövdes för att försona människan med Gud utan för att stimulera människans insikt om Faderns eviga kärlek och hans Sons ändlösa barmhärtighet, och för att sprida dessa universella sanningar till ett helt universum.

188:5.12 (2019.5) If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

188:5.13 (2019.6) We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to broadcast these universal truths to a whole universe.

Kapitel 189. Uppståndelsen

⇨ 188

Urantiaboken

190 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 189 UPPSTÅNDELSEN

Sektioner

Introduktion

1. Morontiaövergången
2. Jesu materiella kropp
3. Uppståndelsen avslutar en domperiod
4. Graven upptäcks vara tom
5. Petrus och Johannes vid gravkammaren

PAPER 189 THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

Introduktion

KORT efter det att Jesus hade lagts i graven på fredagseftermiddagen sammankallade ledaren för Nebadons ärkeänglar, som då befann sig på Urantia, sitt råd för uppståndelsen av de sovande viljevarelserna för att överlägga om ett möjligt förfarande för att återföra Jesus till livet. Dessa församlade söner från det lokala universumet, varelser som hade skapats av Mikael, gjorde detta på eget ansvar; Gabriel hade inte sammankallat dem. Fram mot midnatt hade de kommit till den slutsatsen att den skapade inte kunde göra någonting för att underlätta Skaparens uppståndelse. De var benägna att godta Gabriels råd, när han informerade dem att eftersom Mikael "av egen fri vilja hade lagt ned sitt liv, hade han också makt att ta upp det igen enligt vad han själv bestämde." Kort efter avslutandet av rådmötet mellan dessa ärkeänglar, Livsbärare och deras olika medarbetare i arbetet med rehabilitering av skapade varelser och med morontiaskapelsen, yttrade Jesu Personaliserade Riktare, som hade befälet över de samlade himmelska härskarorna som då fanns på Urantia, dessa ord till dem som ängsligt väntande följde med händelseförloppet:

"Ingen av er kan göra något för att hjälpa er Skaparfader att återfå livet. Som dödlig i denna värld har han erfarit de dödligas död, som Härskare över ett universum lever han fortfarande. Det som ni observerar är att Jesus från Nasaret som dödlig övergår från det köttsliga till det morontiska livet. Andeövergången för denne Jesus fullbordades vid den tid då jag skiljde mig från hans personlighet och blev er tillfälliga ledare. Er Skaparfader har valt att gå igenom sina skapade varelsers hela erfarenhet, från födseln i de materiella världarna vidare genom den naturliga döden och

INTRODUCTION

189:0.1 (2020.1) SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had "laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination." Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

189:0.2 (2020.2) "Not one of you can do aught to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as the Sovereign of a universe he still lives. That which you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through

morontiauppståndelsen in i den sanna andetillvaron. Ni får snart observera en viss fas av denna erfarenhet, men ni får inte medverka i den. Det som ni i vanliga fall gör för den skapade får ni inte göra för Skaparen. En Skaparson har inom sig makten att utge sig i gestalt av vem som helst av sina skapade söner. Han har inom sig makten att lägga ned sitt synliga liv och att ta upp det igen. Han har denna makt enligt direkt order av Paradisfadern, och jag vet vad jag talar om.”

När de hörde den Personaliserade Riktaren säga detta, intog de alla en attityd av spänd förväntan, från Gabriel ned till den ringaste kerub. De såg Jesu människokropp i gravkammaren. De observerade tecken på universumaktivitet hos sin älskade Härskare, och då de inte förstod sådana fenomen avvaktade de tålmodigt den fortsatta utvecklingen.

1. MORONTIAÖVERGÅNGEN

Klockan två och fyrtiofem på söndagsmorgonen anlände en Paradisets inkarnationskommission, bestående av sju oidentifierade Paradispersonligheter, till skådeplatsen och placerade sig omedelbart runt gravkammaren. Tio minuter i tre började intensiva vibrationer från blandade materiella och morontiella aktiviteter utgå från Josefs nya gravkammare, och två minuter över tre denna söndagsmorgon den 9 april år 30 e.Kr. kom Jesus från Nasarets uppståndna morontigestalt och personlighet fram från graven.

Efter det att den uppståndne Jesus hade trätt fram från sin gravkammare låg den kropp av kött och blod, i vilken han hade levt och verkat i nästan trettiosex år på jorden, fortfarande kvar där i gravkammarens nisch, orörd och lindad i linnelakanet alldeles så som Josef och hans medhjälpare hade lagt den att vila på fredagseftermiddagen. Inte heller hade stenen framför ingången till graven på något sätt rubbats. Pilatus sigill var fortfarande obrutet, och soldaterna stod alltså på vakt. Tempelvakterna hade hållit ständig vakt; den romerska vakstyrkan hade bytts ut vid midnatt. Ingen bland dessa väktare misstänkte att föremålet för deras vaka hade stigit upp till en ny och högre form av tillvaro, och att den kropp som de vaktade nu var ett övergivet yttre hölje som inte längre hade något samband med Jesu befriade och uppståndna morontiapersonlighet.

Människosläktet är långsamt med att inse att i allt som är personligt, är materien morontians skelett, medan bägge två är den reflekterade skuggan av en bestående andeverklighet. Hur länge dröjer det innan ni kommer att se tiden som en rörlig spegelbild av evigheten och rymden som en flyktig skugga av Paradisets verkligheter?

Så vitt vi kan bedöma hade ingen varelse i detta universum och ingen personlighet från något annat universum något att göra med morontiauppståndelsen av Jesus från Nasaret. På fredagen lade han ned sitt liv som en dödlig av denna värld. På söndagsmorgonen tog han upp det igen som en morontiaarelse av Satanas system i Norlatiadek. Det finns mycket i samband med Jesu uppståndelse som vi inte förstår. Men vi vet att den skedde så som vi har berättat och

natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak.”

189:0.3 (2020.3) When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. THE MORONTIA TRANSIT

189:1.1 (2020.4) At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

189:1.2 (2021.1) After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche, undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no further connection with the delivered and resurrected morontia personality of Jesus.

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time

ungefär vid den angivna tiden. Vi kan också anteckna att alla kända fenomen i anslutning till denna övergång för de dödliga, dvs. morontiauppståndelsen, inträffade just där i Josefs nya gravkammare där Jesu dödliga materiella kvarlevor låg lindade i gravsvepningen.

Vi vet att ingen varelse i detta lokala universum medverkade vid detta morontiauppvaknande. Vi observerade att de sju Paradispersonligheterna placerade sig runt gravkammaren, men vi såg dem inte göra någonting i anslutning till Mästarens uppvaknande. I samma stund som Jesus blev synlig vid sidan av Gabriel strax ovanför gravkammaren gav personligheterna från Paradiset uttryck för sin avsikt att omedelbart bege sig till Uversa.

Låt oss för alltid klargöra uppfattningen beträffande Jesu uppståndelse genom att göra följande uttalanden:

1. Hans materiella eller fysiska kropp var inte en del av den uppståndna personligheten. När Jesus kom ut ur graven förblev hans köttsliga kropp orörd kvar i gravkammaren. Han trädde fram från gravkammaren utan att flytta stenarna framför ingången och utan att rubba Pilatus sigill.

2. Han kom inte fram ur graven som en ande eller som Mikael av Nebadon. Han framträdde inte i Skaparhärskarens gestalt, som han hade haft före sin inkarnation i de dödligas köttsliga gestalt på Urantia.

3. Han trädde faktiskt fram från Josefs gravkammare i just sådan skepnad som morontiapersonligheterna hos dem vilka, som uppståndna morontia uppstigna varelser, framträder i uppståndelsesalarna i den första mansoniavärlden i detta lokalsystem Satania. Existensen av minnesmärket över Mikael i mitten av den väldiga gårdsplanen vid uppståndelsesalarna i mansonia nummer ett får oss att förmoda att Mästarens uppståndelse på Urantia på något sätt främjades i denna systemets första mansoniavärld.

Det första som Jesus gjorde efter att ha stigit upp från gravkammaren var att hälsa på Gabriel och instruera honom att fortsätta som högste verkställare av universums angelägenheter under Immanuel, och sedan gav han Melkisedekarnas ledare i uppdrag att förmedla hans broderliga hälsningar till Immanuel. Därefter bad han den Högste i Edentia om Dagarnas Fornas bekräftelse av sin övergång från det dödliga. Då han vände sig till morontia-grupperna, som hade samlats här från de sju mansoniavärldarna för att hälsa och välkomna sin Skapare som en varelse av deras klass, yttrade morontia-Jesus de första orden under sitt livsskede efter döden och sade: "Efter att jag nu har avslutat mitt köttsliga liv vill jag stanna här en kort tid i övergångsgestalt för att skaffa mig en fullständigare kunskap om mina uppstigande varelsers liv och för att ytterligare uppenbara min Paradisfaders vilja."

Sedan Jesus hade sagt detta gav han den Personaliserade Riktaren tecken, och alla universumintelligenser som hade samlats på Urantia för att bevittna uppståndelsen sändes omedelbart tillbaka till sina respektive uppgifter i universumet.

Jesus inledde nu kontakterna på morontianivån, och han gjordes som en skapad varelse bekant med

indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signaled their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When Jesus came forth from the tomb, his body of flesh remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonia number one leads us to conjecture that the Master's resurrection on Urantia was in some way fostered on this, the first of the system mansion worlds.

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: "Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise."

189:1.11 (2022.2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022.3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the

fordringarna i det liv han hade valt att en kort tid leva på Urantia. Detta införande i morontiavärlden tog över en timme av jordisk tid i anspråk och avbröts två gånger av hans önskan att kommunicera med sina tidigare dödliga medarbetare när de kom ut från Jerusalem för att undrande titta in i den tomma gravkammaren och finna vad de ansåg vara bevis på hans uppståndelse.

Nu är Jesu övergång från det dödliga — Människosonens morontiauppståndelse — slutförd. Mästarens övergående erfarenhet som en personlighet halvvägs mellan det materiella och det andliga har börjat. Han har gjort allt detta genom sin egen inneboende kraft; ingen personlighet har bistått honom. Han lever nu som morontia-Jesus, och när han börjar detta liv ligger hans materiella kropp av kött och blod ostörd kvar i gravkammaren. Soldaterna håller fortfarande vakt, och Pilatus' sigill runt stenarna är fortfarande obrutet.

2. JESU MATERIELLA KROPP

Tio minuter över klockan tre, medan den uppståndne Jesus samtalade med de församlade morontiapersonligheterna från de sju mansoniavärldarna i Satania, trädde ledaren för ärkeänglarna — uppståndelseänglarna — inför Gabriel och bad att få ta hand om Jesu människokropp. Ärkeänglarnas ledare sade: "Vi får inte medverka i den morontiauppståndelse som är en del av vår älskade härskare Mikaels utgivningserfarenhet, men vi anholder om att få ta hand om hans dödliga kvarlevor för att omedelbart upplösa dem. Vi avser inte att använda vår metod för dematerialisering; vi önskar endast tillgripa processen för accelererad tid. Det är tillräckligt för oss att ha sett Härskaren leva och dö på Urantia. Himlens härskaror skulle vilja besparas minnet av att behöva se den människokropp som har tillhört Skaparen och Upprätthållaren av ett universum långsamt ruttna bort. För alla himmelska intelligensers del i hela Nebadon anholder jag om fullmakt att få ta hand om den människokropp som har tillhört Jesus från Nasaret och som berättigar oss att genast sätta igång med dess upplösning."

När Gabriel hade överlagt med Edentias äldre Högste gavs ärkeängeln som var talesman för de himmelska härskarorna tillstånd att förfara med Jesu fysiska kvarlevor enligt eget beslut.

När ärkeänglarnas ledare hade fått anhållan beviljad kallade han till sin hjälp många av sina gelikar samt en talrik skara företrädare för alla klasser av himmelska personligheter och började sedan med bistånd av Urantias mellanvarelser ta Jesu fysiska kropp i besittning. Denna döda kropp var en rent materiell skapelse. Den var fysisk och konkret; den kunde inte flyttas från gravkammaren så som den uppståndna morontiagestalten hade kunnat komma ut från den förseglade graven. Med hjälp av vissa biträdande morontiapersonligheter kan en morontiagestalt i en stund göras andelik, så att den inte reagerar för vanlig materia, medan den i en annan stund kan ändras så att materiella varelser såsom världens dödliga kan urskilja och kontakta den.

requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire to communicate with his former associates in the flesh as they came out from Jerusalem wonderingly to peer into the empty tomb to discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022.4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022.5) At ten minutes past three o'clock, as the resurrected Jesus fraternized with the assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: "We may not participate in the morontia resurrection of the bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution."

189:2.2 (2023.1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

189:2.3 (2023.2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus' physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

När de gjorde sig redo att flytta Jesu kropp från gravkammaren, innan de gav den en värdig och vördnadsfull förintelse genom en nästan ögonblicklig upplösning, gavs Urantias mellanvarelser av andra graden i uppdrag att rulla bort stenarna från ingången till gravkammaren. Den större av dessa två stenar var en väldigt rund en, mycket lik en kvarnsten, och den rörde sig i en skåra som hade mejslats ut ur klippan så att den kunde rullas fram och tillbaka för att öppna eller stänga graven. När de judiska vakterna och romerska soldaterna, som höll vakt, såg i morgonskymningen hur denna väldiga sten började rulla bort från ingången till graven, synbarligen av sig själv — utan någon synlig orsak som förklaring till denna rörelse — greps de av rädsla och panik och flydde i all hast från platsen. Judarna flydde till sina hem och gick senare tillbaka till templet för att rapportera dessa händelser för sin kapten. Romarna flydde till fästningen Antonia och rapporterade vad de hade sett för officeren så snart han infann sig till tjänst.

Judarnas ledare inledde det eländiga företaget att, som de antog, bli kvitt Jesus genom att erbjuda mutor åt den svekfulle Judas, och när de nu ställdes inför denna pinsamma situation, i stället för att tänka på att straffa vakterna som hade övergett sin vaktpost, tog de sig till att muta dessa vakter och romerska soldater. De betalade åt var och en av dessa tjugo män en summa pengar och instruerade dem att säga till alla: "Medan vi sov under natten överrumplades vi av hans lärjungar som förde bort kroppen." De judiska ledarna lovade högtidligt att försvara de romerska soldaterna inför Pilatus ifall det någonsin skulle komma till hans kännedom att de hade tagit muta.

Den kristna tron på Jesu uppståndelse har baserat sig på den "tomma graven". Det var visserligen ett faktum att graven var tom, men det är inte sanningen om uppståndelsen. Gravkammaren var sannerligen tom när de första troende anlände, och detta faktum i förening med att Mästaren utan tvivel hade uppstått ledde till formulerandet av en trosföreställning som inte var sann, nämligen läran om att Jesu materiella och dödliga kropp uppväcktes från graven. Sanning som gäller andliga realiteter och eviga värden kan inte alltid uppbyggas av en kombination av uppenbara fakta. Fastän enskilda fakta kan vara materiellt sett sanna, följer därav inte att förenandet av en grupp fakta nödvändigtvis måste leda till sanningsenliga andliga slutsatser.

Josefs gravkammare var tom, inte för att Jesu kropp hade rehabiliterats eller uppväckts, utan för att de himmelska härskarorna hade fått tillstånd att låta den undergå en speciell och enastående upplösning, att låta den återvända "från stoft till stoft" utan mellankomsten av tidens dröjsmål och utan verkan av de vanliga och synliga processerna av jordiskt förmultning och materiell förruttnelse.

Jesu dödliga kvarlevor undergick samma naturliga process av nedbrytning till sina grundämnen vilken är utmärkande för alla människokroppar på jorden, utom att denna naturliga upplösningsprocess tidsmässigt storligen för snabbades, accelerades, påskyndades till den grad att den blev närapå ögonblicklig.

De sanna bevisen för Mikael's uppståndelse är andliga till sin natur, även om denna lära bekräftas av vittnesmål från många av världens dödliga som mötte,

189:2.4 (2023.3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

189:2.5 (2023.4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: "While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body." And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor's knowledge that they had accepted a bribe.

189:2.6 (2023.5) The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the "empty tomb." It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

189:2.7 (2023.6) The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the "dust to dust," without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

189:2.8 (2024.1) The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

189:2.9 (2024.2) The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the

kände igen och samtalade med morontia-Mästaren. Han blev en del av nästan ett tusen människors personliga erfarenhet innan han slutligen tog farväl av Urantia.

3. UPPSTÅNDELSEN AVSLUTAR EN DOMPERIOD

En stund efter klockan halv fem denna söndagsmorgon kallade Gabriel ärkeänglarna till sin sida och gjorde sig redo att öppna den allmänna uppståndelsen i anslutning till den adamiska domperiodens slut på Urantia. När den väldiga skara av serafer och keruber delaktiga i denna stora händelse hade ställts upp i rätt formation, framträdde morontia-Mikael inför Gabriel och sade: "Så som min Fader har livet i sig själv, så har han gett det åt Sonen för denne att ha livet i sig. Fastän jag ännu inte helt har återupptagit utövandet av makten i universumet, hindrar denna självpåtagna begränsning på intet sätt utgivningen av liv till mina sovande söner; låt namnuppropet för den planetariska uppståndelsen börja."

Ärkeänglarnas strömkrets trädde därefter för första gången i funktion från Urantia. Gabriel och ärkeänglarnas skaror förflyttade sig till platsen för planetens andliga polaritet, och när Gabriel gav tecken för ljudet av hans röst som en blix till den första mansoniavärlden i systemet med orden: "På Mikael's befallning — må de döda från en domperiod på Urantia uppstå!" Då framträdde alla de överlevande från människosläktena på Urantia, som hade fallit i dödens sömn sedan Adams dagar och som inte redan hade gått till doms, i mansonias uppståndelsesalar färdiga att ikläs morontiagestalt. Inom ett ögonblick var seraferna och deras medarbetare färdiga att bege sig till mansoniavärldarna. I vanliga fall hade dessa serafiska väktare, som en gång var förordnade till gruppbeskyddare för dessa överlevande dödliga, varit på plats i det ögonblick då de dödliga vaknade upp i mansonias uppståndelsesalar, men den här gången befann de sig här i denna värld då det var nödvändigt för Gabriel att vara här i samband med Jesu morontiauppståndelse.

Trots att otaliga individer som hade personliga serafväktare samt de som hade nått erforderlig andlig personlighetsutveckling hade gått vidare till mansonia under tidsåldrarna efter Adam och Eva, och trots att det hade förekommit många speciella och tusenårsuppståndelser av urantiasöner, skedde nu det tredje av de planetariska namnuppropen eller fullständiga uppståndelserna som omfattade en hel domperiod. Den första inträffade vid den tid då Planetprinsen anlände, den andra under Adams tid, och denna tredje utmärkte morontiauppståndelsen, övergången från det dödliga, för Jesus från Nasaret.

När ärkeänglarnas ledare hade fått signalen om den planetariska uppståndelsen lade Människosönens Personaliserade Riktare ned sin maktbefogenhet över de himmelska härskarorna som hade samlats på Urantia och återställde alla dessa lokaluniversumets söner under sina respektive härförarens befäl. Och när han hade gjort detta begav han sig till Salvington för att hos Immanuel inregistrera avslutandet av Mikael's övergång från det dödliga. Efter honom följde genast alla de himmelska härskaror som inte behövdes i tjänst

realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

189:3.1 (2024.3) A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin."

189:3.2 (2024.4) The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: "By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!" Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonia in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonia, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel's presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

189:3.3 (2024.5) Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonia during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signalized the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

189:3.4 (2024.6) When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on

på Urantia. Men Gabriel stannade kvar på Urantia tillsammans med den morontigestaltade Jesus.

Detta är redogörelsen för händelserna vid Jesu uppståndelse så som bevitnade av dem som såg vad som verkligen skedde utan begränsningarna i människans partiella och kringskurna syn.

4. GRAVEN UPPTÄCKS VARA TOM

Då vi närmar oss tiden för Jesu uppståndelse denna tidiga söndagsmorgon bör man dra sig till minnes att de tio apostlarna befann sig i Elias och Maria Markus hem där de sov i det övre rummet, vilande på samma divaner där de hade lutat sig under den sista kvällsvarden med sin Mästare. Denna söndagsmorgon var de alla utom Tomas församlade där. Tomas var tillsammans med dem under några minuter sent på lördagskvällen när de först kom samman, men åsynen av apostlarna i förening med tanken på vad som hade hänt Jesus var för mycket för honom. Han såg ut över sina medarbetare, lämnade genast rummet och gick till Simons hem i Betfage, där han i ensamhet tänkte sörja över sina bekymmer. Alla apostlarna led, inte så mycket av tvivel och förtvivlan som av rädsla, sorg och skam.

I Nikodemos hem var samlade, förutom David Sebedaios och Josef från Arimataia, omkring tolv till femton av Jesu mer framträdande lärjungar i Jerusalem. I hemmet hos Josef från Arimataia fanns mellan femton och tjugo av de ledande kvinnliga troende. I Josefs hus bodde endast dessa kvinnor, och de hade hållit sig inomhus under sabbatsdagen och kvällen efter sabbaten och var därför ovetande om militärvakten vid gravkammaren. Inte heller visste de att en annan sten hade rullats för ingången till graven och att båda dessa stenar hade försetts med Pilatus sigill.

En stund före klockan tre denna söndagsmorgon, när gryningens första tecken började framträda i öster, begav sig fem av dessa kvinnor i väg till Jesu grav. De hade tillrett en mängd speciella balsameringsvätskor, och de bar med sig många linnebandage. Deras avsikt var att ge Jesu kropp en grundligare dödssmörjelse och att lindra den mer omsorgsfullt med de nya bandagen.

De kvinnor som gav sig i väg för att smörja Jesu kropp var: Maria Magdalena, tvillingarna Alfaios mor Maria, bröderna Sebedaios mor Salome, Kusas hustru Joanna och Susanna dotter till Esra från Alexandria.

Klockan var ungefär halv fyra när kvinnorna, lastade med sina salvor, kom fram till den tomma graven. När de var på väg ut genom Damaskusporten mötte de ett antal soldater som mer eller mindre panikslagna flydde in till staden, vilket fick dem att stanna upp i några minuter; men när ingenting mer hände fortsatte de färdan.

De blev storligen förvånade när de såg att stenen hade rullats bort från ingången till graven, i synnerhet då de på vägen ut hade sagt till varandra: "Vem skall vi få att hjälpa oss med att rulla bort stenen?" De satte ned

Urantia. But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

189:3.5 (2025.1) And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

189:4.1 (2025.2) As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

189:4.2 (2025.3) At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

189:4.3 (2025.4) A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

189:4.4 (2025.5) The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of Alexandria.

189:4.5 (2025.6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:4.6 (2025.7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb, inasmuch as they had said among themselves on the way out, "Who will help us roll away the stone?" They

sina bördor och började se på varandra med fruktan och stor bestörtning. Medan de stod där och darrade av rädsla vågade sig Maria Magdalena runt den mindre stenen och tordes stiga in i den öppna gravkammaren. Denna Josefs gravkammare var belägen i hans trädgård på bergslutningen öster om vägen, och den vätte även mot öster. Vid denna tid hade den nya dagen grytt just så pass mycket att Maria kunde se bort till platsen där Mästarens kropp hade legat och urskilja att den var borta. I den fördjupning i bergväggen där de hade lagt Jesus såg Maria endast den vikta duken där hans huvud hade vilat och bandagen, i vilka han hade lindats, ligga orörda och så som de hade legat på stenhällen innan de himmelska härskarorna skaffade bort kroppen. Linnesvepningen låg i fotändan av gravnischen.

När Maria hade dröjt en stund i dörröppningen (hon såg inte tydligt när hon först kom in i gravkammaren), såg hon att Jesu kropp var borta och att på dess plats fanns endast dessa gravkläden, och hon ropade till av bestörtning och ängslan. Alla kvinnorna var oerhört nervösa. De hade varit på helspänn allt sedan de mötte de panikslagna soldaterna vid stadsporten, och när Maria nu skrek till av ängslan blev de skräckslagna och flydde i all hast. De stannade inte förrän de hade sprungit hela vägen till Damaskusporten. Då fick Joanna samvetskval över att de hade övergett Maria. Hon fick de andra att samla sig och de gick tillbaka till graven.

När de närmade sig gravkammaren rusade den skräckslagna Maria Magdalena, som hade blivit ännu mer förfärad när hon inte fann sina systrar väntande då hon kom ut från gravkammaren, fram till dem och ropade upprört: "Han är inte där — de har fört bort honom!" Hon tog dem tillbaka till gravkammaren, och de gick alla in och såg att den var tom.

Alla de fem kvinnorna satte sig ner på stenen nära ingången och diskuterade situationen. Det hade inte ännu fallit dem in att Jesus hade uppstått. De hade varit för sig själva under sabbaten, och de gissade att kroppen hade flyttats till en annan viloplats. Men när de begrundade en sådan lösning på sitt problem kunde de inte förklara hur gravklädena var så väl ordnade. Hur kunde kroppen ha flyttats då själva de bandage som den varit lindad i fanns kvar i samma läge och synbarligen orörda på gravhyllan?

När dessa kvinnor satt där i den tidiga morgonstunden denna nya dag kastade de en blick åt sidan och såg då en tyst och orörlig främling. För ett ögonblick blev de skrämde igen, men Maria Magdalena rusade fram mot honom och tilltalade honom som om hon tänkte att han kanske var den som skötte trädgården och sade: "Vart har ni fört Mästaren? Var har de lagt honom? Berätta för oss, så att vi kan finna honom." När främlingen inte svarade Maria började hon gråta. Då talade Jesus till dem och sade: "Vem söker ni?" Maria sade: "Vi söker efter Jesus som lades till vila i Josefs gravkammare, men nu är han inte där. Vet du vart de har fört honom?" Då sade Jesus: "Berättade inte denne Jesus för er, redan i Galiléen, att han skulle dö men att han skulle stiga upp igen?" Dessa ord fick kvinnorna att rycka till, men han var så förändrad att de ännu inte kände igen honom där han stod med ryggen mot det skumma ljuset. Medan de begrundade hans ord tilltalade han Maria Magdalena med bekant röst och

set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:4.7 (2026.1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:4.8 (2026.2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: "He is not there — they have taken him away!" And she led them back to the tomb, and they all entered and saw that it was empty.

189:4.9 (2026.3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026.4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the caretaker of the garden, said, "Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him." When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, "Whom do you seek?" Mary said: "We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph's tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?" Then said Jesus: "Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?" These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the Magdalene with a familiar voice, saying, "Mary." And

sade: "Maria". När hon hörde detta ord av välkänd sympati och kärleksfullt välkomnande, visste hon att det var Mästarens röst, och hon rusade fram för att knäböja vid hans fötter medan hon utropade: "Min Herre och min Mästare!" Alla de övriga kvinnorna insåg också att det var Mästaren som stod framför dem i förhållig gestalt, och de knäböjde genast inför honom.

Dessa människoögon fick förmågan att se Jesu morontigestalt till följd av den speciella tjänst som omvandlarna och mellanvarselerna utförde i samverkan med vissa morontiapersonligheter som då åtföljde Jesus.

När Maria sökte omfamna Jesu fötter sade han: "Rör mig inte Maria, ty jag är inte sådan som när du kände mig i min köttliga gestalt. I den här gestalten dröjer jag kvar en tid hos er innan jag stiger upp till Fadern. Men gå nu alla och berätta för mina apostlar — och för Petrus — att jag har uppstått och att ni har talat med mig."

Sedan dessa kvinnor hade återhämtat sig från chocken av sin häpnad skyndade de tillbaka till staden och till Elias Markus hem, där de berättade för de tio apostlarna allt som hade hänt dem; men apostlarna var inte benägna att tro dem. De tänkte först att kvinnorna hade sett en syn, men när Maria Magdalena upprepade de ord som Jesus hade sagt till dem, och när Petrus hörde sitt namn, rusade han ut från rummet på övervåningen, tätt åtföljd av Johannes, för att i största hast nå fram till graven och se med egna ögon.

Kvinnorna upprepade för de övriga apostlarna berättelsen om hur de hade talat med Jesus, men de ville inte tro dem, och de gav sig inte av för att finna ut för sig själva, såsom Petrus och Johannes hade gjort.

5. PETRUS OCH JOHANNES VID GRAVKAMMAREN

När de två apostlarna rusade mot Golgota och Josefs gravkammare, växlade Petrus tankar mellan rädsla och hopp. Han var rädd för att möta Mästaren, men hans hopp väcktes av berättelsen om att Mästaren hade sänt ett särskilt bud till honom. Han var till hälften övertygad om att Jesus verkligen levde; han drog sig till minnes Jesu löfte om att han skulle uppstå på tredje dagen. Märkligt nog hade han inte sedan korsfästelsen kommit ihåg detta löfte förrän nu när han ilade norrut genom Jerusalem. När Johannes skyndade ut från staden vällde en märklig extas av glädje och hopp fram i hans själ. Han var halvt övertygad om att kvinnorna verkligen hade sett den uppståndne Mästaren.

Johannes, som var yngre än Petrus, sprang om honom och kom först fram till graven. Johannes dröjde vid dörren och såg in i gravkammaren, och det var just så som Maria hade beskrivit den. Mycket snart kom Petrus framrusande, och när han gick in såg han samma tomma grav med gravkläderna så märkligt ordnade. När Petrus hade kommit ut gick också Johannes in och såg själv allt, och sedan satte de sig ned på stenen och funderade över betydelsen av som de hade sett och hört. Medan de satt där gick de igenom allt som hade berättats för dem om Jesus, men de kunde inte bilda sig en klar uppfattning om vad som hade hänt.

when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, "My Lord, and my Master!" And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

189:4.11 (2027.1) These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

189:4.12 (2027.2) As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: "Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles — and Peter — that I have risen, and that you have talked with me."

189:4.13 (2027.3) After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

189:4.14 (2027.4) The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

189:5.1 (2027.5) As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

189:5.2 (2027.6) John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

Petrus föreslog först att graven hade plundrats, att fienderna hade stulit kroppen, kanske mutat vakterna. Men Johannes resonerade att gravkammaren knappast skulle ha lämnats så välordnad om kroppen hade blivit stulen, och han väckte också frågan om hur det kom sig att bandagen fanns kvar och så uppenbart orörda. De gick båda på nytt in i gravkammaren för att närmare undersöka gravkläderna. När de för andra gången kom ut från gravkammaren fann de att Maria Magdalena hade återvänt och grät framför ingången. Maria hade begett sig till apostlarna i tron att Jesus hade uppstått från graven, men när de alla vägrade att tro på hennes berättelse blev hon modstulen och förtvivlad. Hon längtade tillbaka till närheten av graven där hon trodde sig ha hört Jesu välbekanta röst.

När Maria dröjde kvar efter det att Petrus och Johannes hade gått därifrån uppenbarade sig Mästaren igen för henne och sade: "Tvivla inte, var modig nog att tro det som du har sett och hört. Gå tillbaka till mina apostlar och säg till dem igen att jag har uppstått, att jag skall uppenbara mig för dem och att jag snart skall gå före dem in i Galiléen så som jag lovade."

Maria skyndade tillbaka till familjen Markus hem och berättade för apostlarna att hon igen hade talat med Jesus, men de ville inte tro henne. Men när Petrus och Johannes återvände slutade de med sitt åtlöje och fylldes av fruktan och ängslan.

189:5.3 (2027.7) Peter at first suggested that the grave had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

189:5.4 (2027.8) As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: "Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen, that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised."

189:5.5 (2028.1) Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

Kapitel 190. Jesus uppenbarar sig i morontiagestalt

⇨ 189

Urantiaboken

191 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 190 JESUS UPPENBARAR SIG I MORONTIAGESTALT

Sektioner

Introduktion

1. Uppståndelsens härolder
2. Jesu framträdande i Betania
3. I Josefs hem
4. Framträdandet för grekerna
5. Vandringen med de två bröderna

Introduktion

DEN uppståndne Jesus ämnar nu tillbringa en kort tid på Urantia för att uppleva morontialivsskedet så som en uppstigande dödlig från någon av världarna. Fastän denna tid i morontialivet skall tillbringas i den värld där han inkarnerade som dödlig, kommer det dock i alla avseenden att motsvara den erfarenhet som Satania-dödliga genomgår under det progressiva morontialivet i Jerusems sju mansoniavärldar.

All denna kraft som finns inneboende i Jesus — livsgåvan — som gjorde det möjligt för honom att uppstå just från de döda, är den gåva av evigt liv som han skänker rikets troende och som även i denna stund försäkrar deras uppståndelse från den naturliga dödens bojor.

Världarnas dödliga uppstiger på uppståndelsemorgonen i samma typ av övergångs- eller morontiakropp som Jesus hade när han denna söndagsmorgon uppstod från graven. Dessa kroppar har inget blodomlopp, och sådana varelser intar inte vanlig materiell föda. Det oaktat är dessa morontiagestalter verkliga. När alla de olika troende såg Jesus efter hans uppståndelse, såg de verkligen honom; de var inte självbedragna offer för syner eller hallucinationer.

En bestående tro på Jesu uppståndelse var trons främsta särdrag inom alla grenar av den tidiga evangelieförkunnelsen. I Jerusalem, Alexandria, Antiochia och Filadelfia förenades alla evangelielärare i denna obetingade tro på Mästarens uppståndelse.

PAPER 190 MORONTIA APPEARANCES OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

INTRODUCTION

190:0.1 (2029.1) THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusem.

190:0.2 (2029.2) All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

190:0.3 (2029.3) The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real*. When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not the self-deceived victims of visions or hallucinations.

190:0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

När man betraktar den framträdande plats som Maria Magdalena intog vid förkunnandet av Mästarens uppståndelse, bör man notera att Maria var den främsta förespråkaren för kvinnornas kår, såsom Petrus var för apostlarna. Maria var inte ledare för de kvinnliga arbetarna, men hon var deras mest framstående lärare och offentliga förespråkare. Maria hade blivit en kvinna som iakttog stor försiktighet, så hennes djärvhet att tilltala en man som hon antog vara den som skötte Josefs trädgård, anger därför endast hur förfärad hon var att finna graven tom. Det var djupet och smärtan i hennes kärlek, fullständigheten i hennes hängivenhet, som fick henne att för ett ögonblick glömma de konventionella band som hindrade en judisk kvinna från att närma sig en främmande man.

1. UPPSTÄNDELSENS HÄROLDER

Apostlarna ville inte att Jesus skulle lämna dem; därför hade de föringat alla hans uttalanden om att han skulle dö, liksom även hans löften om att uppstå igen. De väntade sig inte uppståndelsen så som den kom, och de vägrade att tro ända tills de ställdes inför tvånget från obestridliga bevis och den egen erfarenhetens absoluta bevis.

När apostlarna vägrade att tro på rapporten från de fem kvinnorna som påstod sig ha sett Jesus och talat med honom, återvände Maria Magdalena till gravkammaren och de andra gick tillbaka till Josefs hus där de berättade om sina erfarenheter för hans dotter och de övriga kvinnorna, och kvinnorna trodde på deras redogörelse. Kort efter klockan sex gick dottern till Josef från Arimathea och de fyra kvinnorna som hade sett Jesus över till Nikodemos hem där de redogjorde för alla dessa händelser för Josef, Nikodemos, David Sebedaios och de andra männen som hade samlats där. Nikodemos och de andra tveklade på deras berättelse, betvivlade att Jesus hade stigit upp från de döda; de förmodade att judarna hade fört bort kroppen. Josef och David var benägna att tro på rapporten så pass mycket att de skyndade iväg för att inspektera gravkammaren, och de fann att allt var just så som kvinnorna hade beskrivit. De var de sista som såg gravkammaren sådan den var, ty den ledande översteprästen sände klockan halv åtta tempelvaktens kapten för att avlägsna gravkläderna. Kaptenen lindade in dem alla i linnelakanet och kastade dem över en klippbrant i närheten.

Från gravkammaren begav sig David och Josef omedelbart till Elias Markus hem, där de höll ett möte med de tio apostlarna i rummet på övervåningen. Endast Johannes Sebedaios var böjd att tro, om än svagt, att Jesus hade uppstått från de döda. Petrus hade till en början trott, men när han inte fann Mästaren försjönk han i allvarliga tvivel. De var alla benägna att tro att judarna hade flyttat kroppen. David ville inte tvista med dem, men när han lämnade dem sade han: "Ni är apostlar och borde förstå dessa saker. Jag vill inte gräla med er; trots det går jag nu tillbaka till Nikodemos hem där budbärarna enligt överenskommelse samlas denna morgon, och när de har samlats sänder jag ut dem på deras sista uppdrag — som härolder om Mästarens uppståndelse. Jag hörde Mästaren säga att han efter sin död skulle uppstå på tredje dagen, och jag tror honom." När han hade sagt detta till rikets nedslagna

190:0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190:1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190:1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw them over a near-by cliff.

190:1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: "You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master's resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I

och missmodiga ambassadörer tog denne självutnämnde ledare för kommunikations- och informationstjänsten farväl av apostlarna. På vägen ut från övervåningens rum släppte han ned Judas penningpung med apostlarnas alla pengar i knäet på Matteus Levi.

Klockan var ungefär halv tio när den siste av Davids tjugosex budbärare anlände till Nikodemos hem. David samlade dem genast på den rymliga gårdsplanen och vände sig till dem med följande ord:

"Män och bröder, hela denna tid har ni tjänat mig enligt er ed till mig och till varandra, och jag tar er till vittnen på att jag ännu aldrig har sänt ut någon falsk information med er. Jag är i färd med att sända er ut på ert sista uppdrag som rikets frivilliga budbärare, och i samband därmed löser jag er från er ed och upplöser budbärarkåren. Män, jag förkunnar för er att vi har slutfört vårt arbete. Mästaren har inte längre behov av dödliga budbärare; han har uppstått från de döda. Han berättade för oss innan han arresterades att han skulle dö och uppstå igen på den tredje dagen. Jag har sett graven — den är tom. Jag har talat med Maria Magdalena och fyra andra kvinnor som har talat med Jesus. Jag upplöser er nu, bjuder er farväl och sänder er på era respektive uppdrag, och det budskap som ni skall bära till de troende lyder: 'Jesus har uppstått från de döda; graven är tom.'"

Majoriteten av de närvarande försökte övertala David att inte göra detta. Men de kunde inte påverka honom. Sedan försökte de avråda budbärarna, men de brydde sig inte om dessa tvivelord. Så strax före klockan tio denna söndagsmorgon gick dessa tjugosex löpare ut som de första härolderna för denna mäktiga sanning och detta mäktiga faktum om den uppståndne Jesus. De gav sig av på detta uppdrag, så som tidigare på många andra, i enlighet med sin ed till David Sebedaios och till varandra. Dessa män hade stor tillit till David. De gav sig i väg för att utföra detta uppdrag utan att ens stanna för att tala med dem som hade sett Jesus; de litade på Davids ord. Flertalet av dem trodde på vad David hade sagt dem, och även de som i någon mån tvivlade bar fram budet precis lika säkert och lika snabbt.

Apostlarna, rikets andliga kår, är denna dag församlade i rummet på övervåningen, där de uppvisar rädsla och uttrycker tvivel, medan dessa lekmän som representerar det första försöket att socialt anpassa Mästarens evangelium om människans broderskap, enligt order av sin orädd och effektiva ledare ger sig ut för att förkunna en världs och ett universums uppståndne Frälsare. De engagerar sig i denna betydelsefulla tjänst innan hans utvalda representanter ens är villiga att tro hans ord eller godta ögonvittnenas utsaga.

Dessa tjugosex budbärare sändes ut till Lasaros hem i Betania och till alla centra för troende, från Beer-Seba i söder till Damaskus och Sidon i norr, och från Filadelfia i öster till Alexandria i väster.

När David hade tagit farväl av sina bröder gick han över till Josefs hem för att hämta sin mor, och de vandrade ut till Betania för att förena sig med Jesu familj som väntade där. David bodde i Betania hos Marta och Maria tills de hade avyttrat sina jordiska

believe him." And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030.3) It was about half past nine o'clock when the last of David's twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030.4) "Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message which you shall bear to the believers is: 'Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.'"

190:1.6 (2030.5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o'clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And they started out on this mission as they had on so many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

190:1.7 (2031.1) The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

190:1.8 (2031.2) These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

190:1.9 (2031.3) When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of

ägodelar och åtföljde dem sedan på färden till Filadelfia för att förena sig med sin bror Lasaros.

Om ungefär en vecka från denna tidpunkt tog Johannes Sebedaios Jesu mor Maria till sitt hem i Betsaida. Jesu äldste bror Jakob stannade med sin familj i Jerusalem. Rut stannade hos Lasaros systrar i Betania. De övriga i Jesu familj återvände till Galiléen. David Sebedaios begav sig tillsammans med Marta och Maria från Betania till Filadelfia i början av juni, dagen efter sitt giftermål med Rut, Jesu yngsta syster.

2. JESU FRAMTRÄDANDE I BETANIA

Från tiden för Jesu morontiauppståndelse till stunden för hans andeuppstigning i höjden framträdde Jesus vid nitton skilda tillfällen i synlig gestalt för sina troende på jorden. Han visade sig inte för sina fiender eller för dem som inte andligen kunde tillgodogöra sig hans manifestation i synlig form. Hans första framträdande var för de fem kvinnorna vid graven, hans andra för Maria Magdalena, också det vid graven.

Det tredje framträdandet inträffade vid mitten av denna söndag i Betania. Kort efter tolvtiden stod Jesu äldste bror Jakob i Lasaros trädgård framför den tomma graven, där Martas och Marias från döden uppväckte bror hade legat, och begrundade i sitt sinne den nyhet som en av Davids budbärare hade kommit med omkring en timme tidigare. Jakob hade alltid varit benägen att tro på sin äldste broders mission på jorden, men han hade för länge sedan förlorat kontakten med Jesu arbete och hade råkat i allvarliga tvivel angående apostlarnas senare påståenden att Jesus var Messias. Hela familjen blev bestört och nära nog förvirrad av nyheterna som budbäraren kom med. Medan Jakob fortfarande stod framför Lasaros tomma grav anlände Maria Magdalena till platsen och berättade ivrigt för familjen om sina upplevelser under de tidiga morgontimmarna vid Josefs gravkammare. Innan hon hade slutat anlände David Sebedaios och hans mor. Rut trodde naturligtvis på berättelsen, och det gjorde också Juda efter att ha talat med David och Salome.

Under tiden, medan de sökte efter Jakob och innan de fann honom, när han stod där i trädgården nära gravkammaren, blev han medveten om att någon fanns i hans närhet, som om någon hade rört vid hans axel. När han vände sig för att se efter såg han en främmande gestalt gradvis framträda vid hans sida. Han var alltför häpen för att tala och alltför skrämmd för att fly. Sedan talade den främmande gestalten och sade: "Jakob, jag kommer för att kalla dig till rikets tjänst. Allvarligt förena dina krafter med dina bröder och följ mig." När Jakob hörde sitt namn uttalas visste han att det var hans äldste broder Jesus, som hade tilltalat honom. De hade alla mer eller mindre svårt att känna igen Mästarens morontiagestalt, men få av dem hade några svårigheter att känna igen hans röst eller annars identifiera hans charmerande personlighet så snart han började kommunicera med dem.

När Jakob insåg att Jesus tilltalade honom började han falla ned på sina knän och utropade: "Min fader och min broder", men Jesus bad honom stå upp medan han talade med honom. De vandrade genom trädgården och talade i nästan tre minuter, talade om upplevelser

their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

190:1.10 (2031.4) In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Betsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters. The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

190:2.1 (2031.5) From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

190:2.2 (2031.6) The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

190:2.3 (2032.1) In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken, he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

190:2.4 (2032.2) When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees, exclaiming, "My father and my brother," but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes;

under gångna dagar och förutsåg händelserna under den närmaste framtiden. När de närmade sig huset sade Jesus: "Fareväl Jakob, tills jag möter er alla tillsammans."

Jakob rusade in i huset medan de sökte efter honom i Bethpage, och utropade: "Jag har just sett Jesus och talat med honom, umgåtts med honom. Han är inte död; han har uppstått! Han försvann inför mina ögon och sade: 'Fareväl tills jag möter er alla tillsammans.'" Han hade knappt slutat tala då Juda återvände, och han berättade på nytt för Juda hur han hade sammanträffat med Jesus i trädgården. De började alla tro på Jesu uppståndelse. Jakob tillkännagav nu att han inte tänkte återvända till Galiléen, och David utropade: "Det är inte bara upphetsade kvinnor som ser honom; nu har även själsstarka karlar börjat se honom. Jag väntar mig att själv få se honom."

David behövde inte vänta länge, ty Jesu fjärde framträdande för de dödligas syn inträffade strax före klockan två i själva detta Martas och Marias hem, då han uppenbarade sig synligt för sin jordiska familj och deras vänner, tjugo personer sammanlagt. Mästaren visade sig i den öppna bakdörren och sade: "Frid vare med er. Hälsningar till dem som en gång var mina närmaste i köttlig gestalt och min samhörighet till mina bröder och systrar i himmelriket. Hur kunde ni tvivla? Varför har ni dröjt så länge innan ni valde att följa sanningens ljus av hela ert hjärta? Kom ni därför alla in i gemenskapen med Sanningens Ande i Faderns rike." När de började återhämta sig från den första chocken av sin stora förvåning och gå fram mot honom som för att omfamna honom, försvann han ur deras åsyn.

De ville alla rusa iväg in till staden för att berätta för de tvivlande apostlarna om vad som hade hänt, men Jakob höll dem tillbaka. Endast Maria Magdalena tilläts återvända till Josefs hus. Jakob förbjöd dem att sprida nyheten om detta morontiabesök på grund av vissa saker som Jesus hade sagt till honom när de samtalade i trädgården. Men Jakob avslöjade aldrig något mer om sitt besök med den uppståndne Mästaren denna dag i Lasaros hem i Betania.

3. I JOSEFS HEM

Jesu femte morontiauppenbarande, som kunde ses med dödligas ögon, inträffade ungefär femton minuter över fyra denna samma söndagseftermiddag inför omkring tjugofem kvinnliga troende som hade samlats hemma hos Josef från Arimathea. Maria Magdalena hade återvänt till Josefs hus bara några minuter före detta framträdande. Jesu bror Jakob hade begärt att ingenting skulle sägas till apostlarna om Mästarens framträdande i Betania. Han hade inte bett Maria att låta bli att berätta om händelsen för sina trossystrar. I enlighet därmed, efter att ha förpliktat alla kvinnorna till tysthetslöfte, började Maria redogöra för vad som nyss hade inträffat medan hon var hos Jesu familj i Betania. Hon var mitt i denna spännande berättelse när en plötslig och högtidlig stillhet sänkte sig över dem, och de såg mitt ibland sig den uppståndne Jesus i fullt synlig gestalt. Han hälsade dem med orden: "Frid vare med er. I rikets gemenskap skall ingen vara jude eller främling, rik eller fattig, fri eller slav, man eller kvinna. Även ni kallas till att sprida den goda nyheten om människosläktets frihet genom evangeliet om

talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, "Farewell, James, until I greet you all together."

190:2.5 (2032.3) James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: "I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, 'Farewell until I greet you all together.'" He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: "He is seen not only by excited women; even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself."

190:2.6 (2032.4) And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o'clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: "Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father's kingdom." As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

190:2.7 (2032.5) They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph's house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

3. AT THE HOME OF JOSEPH

190:3.1 (2033.1) The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o'clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph's house just a few minutes before this appearance. James, Jesus' brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master's appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus' family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus. He greeted them, saying: "Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the good news of the

människans sonskap hos Gud i himmelriket. Gå ut till hela världen och förkunna detta evangelium och stärke de troende i deras tro därpå. När ni gör detta, glöm inte att vårda er om de sjuka och stärka de som är klenmodiga och räddhågade. Och jag kommer alltid att vara med er, ända till jordens yttersta gränser." När han hade sagt detta försvann han från deras åsyn, medan kvinnorna föll ner framstupa och tillbad under tystnad.

Av Jesu fem morontiaframträdanden hittills hade Maria Magdalena bevitnat fyra.

Utsändandet av budbärare mitt på förmiddagen och det oavsiktliga läckaget av antydningar om Jesu framträdande i Josefs hus resulterade i att judarnas styresmän tidigt under kvällen började få höra att det gick rykten i staden om att Jesus hade uppstått och att många personer påstod sig ha sett honom. Medlemmarna av judarnas råd blev grundligt uppgjagade av dessa rykten. Sedan Kajafas i all hast hade rådgjort med Hannas sammankallade han sanhedrinen till ett möte klockan åtta den kvällen. Det var vid detta möte åtgärder vidtogs för att utesluta från synagogorna varje person som nämnde något om Jesu uppståndelse. Det föreslogs rentav att var och en som påstod sig ha sett honom skulle avrättas. Detta förslag kom emellertid inte till omröstning eftersom mötet slutade i en förvirring som gränsade till verklig panik. De hade vågat tro att de var färdiga med Jesus. De höll på att upptäcka att deras verkliga besvär med mannen från Nasaret bara hade börjat.

4. FRAMTRÄDANDET FÖR GREKERNA

Ungefär vid halvfemtiden, i en viss Flavius hem, gjorde Mästaren sitt sjätte morontiaframträdande inför omkring fyrtio grekiska troende som hade samlats där. Medan de var i färd med att diskutera rapporterna om Mästarens uppståndelse uppenbarade han sig mitt ibland dem, trots att dörrarna var väl stängda, och sade till dem: "Frid vare med er. Fastän Människosonen framträdde på jorden bland judarna, kom han för att tjäna alla människor. I min Faderns rike skall ingen vara jude eller främling; ni är alla bröder — Guds söner. Gå ni därför ut till hela världen och förkunna detta frälsningens evangelium, så som ni har fått ta emot det av rikets ambassadörer, och jag skall umgås med er i Faderns tros- och sanningssöners brödraskap." När han hade gett dem detta uppdrag tog han farväl, och de såg honom inte längre. De stannade inne i huset hela kvällen; de var alltför överväldigade av vördnad och fruktan för att våga sig ut. Inte heller sov någon av dessa greker den natten. De förblev vakna i diskussioner om dessa saker och hoppades att Mästaren kanske skulle besöka dem på nytt. I gruppen fanns många av de greker som var i Gethsemane när soldaterna arresterade Jesus och Judas förrådade honom med en kyss.

Rykten om Jesu uppståndelse och rapporter om de många framträdandena inför hans anhängare sprids snabbt, och hela staden uppgjagas till en högradig upphetsning. Mästaren har redan framträtt för sin familj, för kvinnorna och för grekerna, och inom kort uppenbarar han sig mitt bland apostlarna. Judarnas råd

liberty of mankind through the gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth." And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

190:3.2 (2033.2) Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

190:3.3 (2033.3) As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this appearance of Jesus at Joseph's house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o'clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues any person who made mention of Jesus' resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

190:4.1 (2033.4) About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: "Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren — the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth." And when he had thus charged them, he took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them. Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

190:4.2 (2034.1) Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst

skall snart börja överväga dessa nya problem som så plötsligt har tvingats på de judiska styresmännen. Jesus tänker mycket på sina apostlar men vill att de lämnas ensamma under ytterligare några timmar av allvarlig begrundande och tankfullt övervägande innan han besöker dem.

5. VANDRINGEN MED DE TVÅ BRÖDERNA

I Emmaus, en dryg mil väster om Jerusalem, bodde två bröder, fåraherdar, som hade tillbragt påskveckan i Jerusalem och deltagit i offrandet, ceremonierna och festandet. Den äldre brodern Kleopas trodde delvis på Jesus; åtminstone hade han blivit utesluten ur synagogan. Hans bror Jakob trodde inte, även fast han var mycket intresserad av vad han hade hört om Mästarens läror och gärningar.

När dessa två bröder denna söndagseftermiddag vandrade fram, knappt fem kilometer från Jerusalem och några minuter före klockan fem, längs vägen till Emmaus samtalade de med stort allvar om Jesus, hans läror, hans gärningar och i synnerhet om ryktena att hans grav var tom och att vissa kvinnor hade talat med honom. Kleopas var delvis sinnad att tro på dessa rapporter, men Jakob hävdade att hela saken troligen var ett bedrägeri. Medan de på detta sätt tvistade och debatterade på vägen hem kom Jesu morontiauppenbarande, hans sjunde framträdande, upp vid sidan av dem där de vandrade fram. Kleopas hade ofta hört Jesus undervisa, och han hade vid flera tillfällen ätit tillsammans med honom i hemmen hos troende i Jerusalem. Men han kände inte igen Mästaren ens när denne oförbehållsamt samtalade med dem.

När Jesus hade vandrat ett stycke tillsammans med dem sade han: "Vad var det ni talade om så allvarligt när jag hann upp er?" När Jesus hade frågat detta stannade de upp och såg med sorgsen förvåning på honom. Kleopas sade: "Hur kan någon vistas i Jerusalem och inte känna till vad som nyligen har hänt?" Då frågade Mästaren: "Vad har hänt?" Kleopas svarade: "Om du inte vet om dessa saker är du den ende i Jerusalem som inte har hört dessa rykten om Jesus från Nasaret, han som var en mäktig profet i ord och gärning inför Gud och hela folket. Våra överstepräster och styresmän överlämnade honom till romarna och krävde att de skulle korsfästa honom. Nog var det många av oss som hade hoppats på att det var han som skulle befria Israel från främlingarnas ok. Men det är inte allt. Nu är det tredje dagen sedan han korsfästes, och några kvinnor har denna dag gjort oss helt förbluffade med att förklara att de mycket tidigt denna morgon gick till hans gravkammare och fann den tom. Och samma kvinnor påstår envist att de talade med denne man; de hävdar att han har uppstått från de döda. Och när kvinnorna rapporterade detta för männen sprang två av hans apostlar till gravkammaren och fann likaså att den var tom" — och här avbröt Jakob sin bror för att säga: "Men de såg inte Jesus."

Då de gick vidare sade Jesus till dem: "Hur långsamma är ni inte med att fatta sanningen! När ni berättar för mig att det är om denne mans läror och gärningar som ni diskuterar, får jag då upplysa er eftersom jag mer än väl känner till dessa läror. Kommer ni inte ihåg att denne Jesus alltid lärde att hans rike inte

of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and thoughtful consideration before he visits them.

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

190:5.1 (2034.2) At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

190:5.2 (2034.3) On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

190:5.3 (2034.4) After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things which have recently happened?" Then asked the Master, "What things?" Cleopas replied: "If you do not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to the tomb and likewise found it empty" — and here Jacob interrupted his brother to say, "but they did not see Jesus."

190:5.4 (2035.1) As they walked along, Jesus said to them: "How slow you are to comprehend the truth! When you tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always

är av denna värld och att alla människor, eftersom de är Guds söner, borde finna frigörelse och frihet i den andliga glädjen i gemenskapen med det kärleksfulla tjänandets brödraskap i detta nya rike som bygger på sanningen om den himmelske Faderns kärlek? Minns ni inte hur denne Människoson förkunnade Guds frälsning för alla människor, vårdade sig om sjuka och lidande och befriade dem som var bundna av rädsla och förslavade av ondska? Vet ni inte att denne man från Nasaret sade till sina apostlar att han måste bege sig till Jerusalem och utlämnas till sina fiender som skulle döda honom, och att han skulle uppstå på den tredje dagen? Har ni inte fått höra allt detta? Och har ni aldrig läst i skrifterna, om denna dag av frälsning för juden och för icke-juden, stället där det står att alla familjer på jorden skall bli välsignade i honom, att han skall höra de nödlidandes rop och frälsa själen hos de fattiga som söker honom, att alla folk skall kalla honom välsignad? Att denne Frälsare skall vara som skuggan av en väldig klippa i ett utmattat land. Att han för sin hjord i bet som en riktig herde, samlar lammen i sin famn och bär dem ömt i sina armar. Att han öppnar de andligen blindas ögon och för förtvivlans fångar ut till full frihet och ljus, att alla som sitter i mörkret skall se den eviga frälsningens stora ljus. Att han skall läka dem som har ett förkrossat hjärta, förkunna frihet för de av synden fångna och öppna fängelseportarna för dem som är förslavade av fruktan och bundna av ondska. Att han skall trösta dem som sörjer och skänka dem frälsningens glädje i stället för sorg och tungsinnhet. Att han skall vara alla folks hopp och den ständiga glädjen hos dem som söker rättfärdighet. Att denne sanningens och rättfärdighetens Son skall gå upp över världen med helande ljus och frälsande kraft; rentav att han skall frälsa sitt folk från deras synder; att han verkligen skall söka och frälsa dem som är vilsna och förlorade. Att han inte skall förgöra de svaga utan skänka frälsning åt alla som hungrar och törstar efter rättfärdighet. Att de som tror på honom skall ha evigt liv. Att han skall utgjuta sin ande över allt kött, och att denne Sanningens Ande hos varje troende skall vara en källa av vatten som väller fram till evigt liv. Förstod ni inte hur storartat det rikets evangelium var som denne man gav er? Inser ni inte vilken storartad frälsning som har kommit er till del?"

Vid denna tid hade de kommit nära den by där dessa bröder bodde. Inte ett ord hade de två männen sagt sedan Jesus började undervisa dem medan de vandrade längs vägen. Snart kom de fram till sin enkla boning, och Jesus skulle just ta farväl av dem och fortsätta ned längs vägen, men de nästan tvingade honom att komma in och stanna hos dem. De sade att skymningen snart skulle falla och insisterade att han skulle stanna hos dem. Till slut samtyckte Jesus, och mycket snart efter att ha gått in i huset satte de sig ned för att äta. De gav honom ett bröd att välsigna, och när han började bryta det och gav åt dem öppnades deras ögon och Kleopas insåg att deras gäst var Mästaren själv. Och då han sade: "Det är Mästaren ...", försvann Jesus i sin morontiagestalt ur deras åsyn.

Sedan sade de till varandra: "Inget under att våra hjärtan brann inom oss när han talade till oss medan vi vandrade vägen fram, och när han öppnade skriftens lärdomar för vårt förstånd!"

De stannade inte för att äta. De hade sett

taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father's love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness. That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?"

190:5.5 (2035.2) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall, and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, "It is the Master —," the morontia Jesus vanished from their sight.

190:5.6 (2036.1) And then they said, the one to the other, "No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened up to our understanding the teachings of the Scriptures!"

190:5.7 (2036.2) They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house,

Mästaren i morontiegestalt, de rusade ut från huset och skyndade tillbaka till Jerusalem för att sprida den goda nyheten om den uppståndne Frälsaren.

Omkring klockan nio den kvällen och just innan Mästaren visade sig för de tio apostlarna, störtade dessa två upphetsade bröder in till apostlarna i övervåningens rum och förkunnade att de hade sett Jesus och talat med honom. De berättade allt vad Jesus hade sagt till dem och hur de inte hade insett vem han var förrän i den stund då han bröt brödet.

hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

^{190:5.8 (2036.3)} About nine o'clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

Kapitel 191. Jesus uppenbarar sig för apostlarna och andra ledare

⇨ 190

Urantiaboken

192 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 191

JESUS UPPENBARAR SIG FÖR APOSTLARNAS OCH ANDRA LEDARE

Sektioner

Introduktion

1. Framträdandet för Petrus
2. Första framträdandet för apostlarna
3. Hos morontiaavarelserna
4. Tionde framträdandet (i Filadelfia)
5. Andra framträdandet för apostlarna
6. Framträdandet i Alexandria

Introduktion

UPPSTÄNDELSESÖNDAGEN var en förfärlig dag i apostlarnas liv. Tio av dem tillbringade större delen av dagen bakom tillbommade dörrar i rummet på övervåningen. De skulle kanske ha flytt från Jerusalem, men de var rädda för att bli arresterade av det judiska rådets agenter om de påträffades utomhus. Tomas grubblade över sina bekymmer ensam i Betfage. Han skulle ha mått bättre av att stanna hos sina apostlakamrater, och han hade kunnat hjälpa dem att leda deras diskussioner i en nyttigare riktning.

Hela dagen förfäktade Johannes tanken att Jesus hade uppstått från de döda. Han relaterade inte mindre än fem olika gånger då Mästaren hade försäkrat att han skulle uppstå igen och åtminstone tre gånger då han hade hänsyftat på den tredje dagen. Johannes inställning hade ansevärt inflytande på dem, i synnerhet på hans bror Jakob och på Natanael. Johannes skulle ha haft ett större inflytande på dem om han inte hade varit den yngsta medlemmen av gruppen.

Deras svårigheter berodde mycket på att de var isolerade. Johannes Markus höll dem underrättade om vad som hände i och omkring templet och informerade dem om de många rykten som cirkulerade i staden, men det föll honom inte in att samla in nyheter från de olika grupper av troende för vilka Jesus redan hade visat sig. Det var just det slags service som Davids budbärare hittills hade stått för, men de var nu alla iväg på sitt sista uppdrag som uppståndelsens härolder till de grupper av troende som bodde långt borta från Jerusalem. För första gången under alla dessa år insåg

PAPER 191

APPEARANCES TO THE APOSTLES AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

INTRODUCTION

191:0.1 (2037.1) RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

191:0.2 (2037.2) All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

191:0.3 (2037.3) Their isolation had much to do with their troubles. John Mark kept them in touch with developments about the temple and informed them as to the many rumors gaining headway in the city, but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in

apostlarna hur mycket de hade varit beroende av Davids budbärare för sin dagliga information om rikets angelägenheter.

Hela denna dag vacklade Petrus på sitt karakteristiska sätt emotionellt mellan tro och tvivel beträffande Mästarens uppståndelse. Petrus kunde inte komma ifrån åsynen av gravkläderna som hade legat där i gravkammaren just som om Jesu kropp bara hade avdunstat ur dem. "Men", resonerade Petrus, "om han har uppstått och kan visa sig för kvinnorna, varför visar han sig inte för oss, hans apostlar?" Petrus blev allt mer sorgsen när han tänkte att kanske Jesus inte kom till dem på grund av hans närvaro bland apostlarna, därför att han hade förnekat Jesus den natten på Hannas gårdsplan. Sedan gjorde han sig igen glad med de ord som kvinnorna hade framfört: "Gå och berätta för mina apostlar — och för Petrus." Men för att bli uppmuntrad av detta budskap måste han tro att kvinnorna verkligen hade sett och hört den uppståndne Mästaren. På detta sätt växlade Petrus mellan tro och tvivel hela dagen, ända fram till något efter klockan åtta, då han vågade sig ut på gårdsplanen. Petrus tänkte avlägsna sig från apostlarnas sällskap för att inte hindra Jesus från att komma till dem därför att han hade förnekat Mästaren.

Jakob Sebedaios förespråkade till en början att de alla skulle gå till gravkammaren. Han var starkt för att göra något för att komma till botten med mysteriet. Det var Natanael som hindrade dem från att gå ut bland allmänheten till svar på Jakobs övertalningsförsök, och det gjorde han genom att påminna dem om att Jesus hade varnat dem för att inte onödigtvis riskera sina liv under denna tid. Vid middagstiden hade Jakob slagit sig ned till ett vaksamt väntande tillsammans med de andra. Han sade inte mycket; han var obeskrivligt besviken över att Jesus inte visade sig för dem, och han visste inte om Mästarens många framträdanden för andra grupper och individer.

Andreas ägnade sig denna dag mycket åt att lyssna. Han var oerhört förbryllad över situationen och hade mer än sin andel av tvivlen, men åtminstone glädde han sig åt känslan av frihet från ansvaret att leda sina medapostlar. Han var verkligen tacksam över att Mästaren hade löst honom från ledarskapets bördor innan apostlakåren råkade ut för dessa förvirrande tider.

Mer än en gång under de långa och tröttsamma timmarna denna tragiska dag, var det enda som höll modet uppe hos gruppen Natanaels karakteristiska filosofiska råd, som han ofta bidrog med. Hans inflytande hade verkligen avgörande betydelse för de tio under hela dagen. Inte en enda gång gav han uttryck för sin egen vare sig tro eller misstro beträffande Mästarens uppståndelse. Men under dagens lopp lutade han allt mer mot att tro att Jesus hade infriat sitt löfte att uppstå.

Simon Seloten var alltför krossad för att delta i diskussionerna. Större delen av tiden lutade han sig på en dyscha med ansiktet mot väggen i en vrå i rummet; endast några få gånger sade han något under hela dagen. Hans uppfattning om riket hade gått i kras, och han kunde inte se att Mästarens uppståndelse väsentligen kunde förändra situationen. Hans besvikelse var mycket personlig och alltför smärtsam för att kunna övervinnas på kort sikt, ens inför ett så oerhört faktum som uppståndelsen.

all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily information regarding the affairs of the kingdom.

191:0.4 (2037.4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:0.5 (2037.5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:0.6 (2038.1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least enjoyed a certain sense of freedom from responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

191:0.7 (2038.2) More than once during the long and weary hours of this tragic day, the only sustaining influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

Märkligt nog var den vanligen tystlåtna Filippus mycket pratsam under hela eftermiddagen denna dag. Under förmiddagen var han ganska tyst, men hela eftermiddagen ställde han frågor till de övriga apostlarna. Petrus var ofta irriterad över Filippus frågor, men de övriga förhöll sig godmodigt till hans förfrågningar. Filippus var särskilt intresserad av att få veta hurvida Jesu kropp, förutsatt att Jesus verkligen hade uppstått från graven, skulle uppvisa de fysiska märkena från korsfästelsen.

Matteus var högst förvirrad. Han lyssnade till sina bröders diskussioner men tillbringade det mesta av tiden med att i sitt sinne begrunda problemet med deras framtida finanser. Oberoende av Jesu förmodade uppståndelse var Judas borta, David hade utan vidare ceremonier överlämnat penningmedlen till honom och de hade ingen auktoritativ ledare. Innan Matteus kom så långt som till att ta deras diskussioner om uppståndelsen under allvarlig övervägande hade han redan sett Mästaren ansikte mot ansikte.

Tvillingarna Alaios tog föga del i dessa allvarliga diskussioner; de var ganska väl sysselsatta med sina vanliga bestyr. Den ene av dem uttryckte bådars inställning när han som svar på en fråga av Filippus sade: "Vi förstår oss inte på uppståndelsen, men vår mor säger att hon har talat med Mästaren, och vi tror henne."

Tomas befann sig mitt i ett av sina typiska skov av hopplös depression. Han sov en del av dagen och vandrade resten av tiden omkring på bergskullarna. Han hade längtade efter att förena sig med sina medapostlar igen, men önskan att vara för sig själv var starkare.

Det fanns ett antal orsaker till att Mästaren sköt upp det första morontiaframträdandet för sina apostlar. För det första ville han ge dem tid efter att ha fått höra om hans uppståndelse att grundligt tänka över vad han hade sagt till dem om sin död och sin uppståndelse medan han ännu var hos dem i köttlig gestalt. Mästaren ville att Petrus skulle kämpa sig igenom en del av sina speciella svårigheter innan han uppenbarade sig för dem alla. För det andra önskade han att Tomas skulle vara hos dem när han för första gången visade sig för dem. Johannes Markus fann Tomas i Simons hem i Betfage tidigt denna söndagsmorgon och meddelade detta till apostlarna vid elvatiden. Tomas skulle när som helst under dagen ha återvänt till dem om Natanael eller vilka två apostlar som helst hade gått och hämtat honom. Han ville verkligen återvända, men då han kvällen innan hade lämnat dem så som han gjorde, var han alltför stolt för att på eget initiativ gå tillbaka så snart. Följande dag var han så deprimerad att det tog nästan en vecka för honom att besluta sig för att återvända. Apostlarna väntade på honom, och han väntade på att hans bröder skulle söka upp honom och be honom följa med tillbaka. Tomas förblev därför borta från sina medarbetare ända tills följande lördagskväll, då Petrus och Johannes efter mörkrets inbrott gick över till Betfage och förde med sig honom tillbaka. Här ligger också orsaken till varför de inte genast begav sig till Galiléen efter det att Jesus för första gången hade visat sig för dem; de ville inte ge sig av utan Tomas.

1. FRAMTRÄDANDET FÖR PETRUS

191:0.9 (2038.4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

191:0.10 (2038.5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

191:0.11 (2038.6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them expressed the attitude of both when he said, in reply to a question asked by Philip: "We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her."

191:0.12 (2038.7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:0.13 (2038.8) The Master put off the first morontia appearance to the apostles for a number of reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethpage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o'clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethpage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. THE APPEARANCE TO PETER

Klockan var nära halv nio denna söndagskväll när Jesus visade sig för Simon Petrus i trädgården vid familjen Markus hem. Detta var hans åttonde morontiauppenbarelse. Petrus hade levt under en tung börda av tvivel och skuld känsla allt sedan han förnekade Mästaren. Hela lördagen och denna söndag hade han kämpat mot rädslan att han kanske inte längre var en apostel. Han skälvde vid tanken på Judas öde och tänkte rentav att han också hade förrätt sin Mästare. Hela eftermiddagen hade han tänkt att det som hindrade Jesus från att framträda för apostlarna kunde vara hans närvaro bland dem, förutsatt naturligtvis att Jesus verkligen hade uppstått från de döda. Det var för Petrus, som befann sig i en sådan sinnesstämning och ett sådant själstillstånd, som Jesus visade sig då den modlösa aposteln vandrade omkring bland blommor och buskar.

När Petrus tänkte på den kärleksfulla blick som Mästaren hade gett honom när han passerade honom på Hannas veranda, och när han vände och vred på det underbara budskap som kvinnorna tidigt den morgonen hade haft med sig till honom när de kom från den tomma graven: "Gå och berätta för mina apostlar — och för Petrus" — när han begrundade dessa barmhärtighetstecken började hans tro övervinna hans tvivel, och han stannade upp, knöt nävarna och sade högt: "Jag tror på att han har uppstått från de döda, jag skall gå och berätta det för mina bröder." När han sade detta visade sig plötsligt framför honom gestalten av en man som talade till honom i bekanta tongångar och sade: "Petrus, fienden ville ha dig, men jag ville inte avstå från dig. Jag visste att det inte var från hjärtat du förnekade mig; därför förlät jag dig redan innan du hade bett om det, men nu måste du sluta upp att tänka på dig själv och stundens bekymmer medan du gör dig redo att föra evangeliets goda nyheter till dem som sitter i mörkret. Du skall inte längre bry dig om vad du själv kan få från riket, utan snarare bekymra dig för vad du kan ge dem som lever i en förfärlig andlig fattigdom. Omgjorda dig, Simon, för en ny dags strid, för kampen mot andligt mörker och de onda tvivlen i människornas naturliga sinnen."

Petrus och Jesus i morontiagestalt vandrade genom trädgården och samtalade i nästan fem minuter om det förlutna, det nuvarande och framtida. Sedan försvann Mästaren ur hans åsyn med orden: "Farväl, Petrus, tills jag träffar dig tillsammans med dina bröder."

För ett ögonblick överväldigades Petrus av insikten om att han hade talat med den uppståndne Mästaren och att han kunde vara säker på att fortfarande vara en av rikets ambassadörer. Han hade just hört den förhärskade Mästaren uppmana honom att fortsätta att predika evangeliet. Medan allt detta vällde upp i hans hjärta rusade han upp till det övre rummet, in till sina medapostlar och utropade i andlös upphetsning: "Jag har sett Mästaren; han var i trädgården. Jag talade med honom, och han har förlåtit mig."

Petrus kungörelse att han hade sett Mästaren i trädgården gjorde ett djupt intryck på hans medapostlar, och de var så gott som redo att överge sina tvivel när Andreas reste sig och varnade dem att inte låta sig alltför mycket påverkas av hans brors meddelande. Andreas antydde att Petrus tidigare hade sett saker som inte var verkliga. Även fast Andreas inte direkt hänsyftade på den nattliga synen ute på Galileiska sjön,

191:1.1 (2039.1) It was near half past eight o'clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this Sunday he had fought the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus' appearing to them, provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

191:1.2 (2039.2) When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas's porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, "Go tell my apostles — and Peter" — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: "I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren." And as he said this, there suddenly appeared in front of him the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: "Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men."

191:1.3 (2039.3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, "Farewell, Peter, until I see you with your brethren."

191:1.4 (2039.4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: "I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has forgiven me."

191:1.5 (2040.1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee

då Petrus påstod sig ha sett Mästaren komma gående på vattnet till dem, sade han tillräckligt för att för avslöja för all att han hade den händelsen i sinnet. Simon Petrus blev mycket sårad av sin brors antydningar och föll genast in i en slokordad tystnad. Tvillingarna kände djupt medlidande med Petrus, och de gick båda över till honom för att uttrycka sin sympati, för att säga att de trodde honom och för att igen försäkra att deras egen mor också hade sett Mästaren.

wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. FÖRSTA FRAMTRÄDANDET FÖR APOSTLARNÄ

Kort efter klockan nio den kvällen, sedan Kleopas och Jakob hade avlägsnat sig, medan tvillingarna Alfaios tröstade Petrus, medan Natanael gjorde invändningar mot Andreas och när de tio apostlarna var församlade där i övre rummet med alla dörrar tillbommade, utav rädsla för att kunna bli arresterade, framträdde plötsligt Mästaren i morontigestalt mitt bland dem och sade: "Frid vare med er. Varför är ni så skrämde när jag uppenbarar mig, som om ni hade sett en ande? Berättade jag inte för er om dessa saker när jag fanns hos er i köttlig gestalt? Talade jag inte om för er att överstepräster och styresmännen skulle överlämna mig till att dödas, att en bland er skulle förråda mig och att jag skulle uppstå på tredje dagen? Varför alla dessa tvivel och all denna diskussion om de rapporter som har framförts av kvinnorna, Kleopas och Jakob, och till och med Petrus? Hur länge skall ni tvivla på mina ord och vägra att tro mina löften? Och nu när ni faktiskt ser mig, kommer ni att tro? Även nu är en av er frånvarande. När ni ännu en gång är samlade, och efter det att ni alla med säkerhet vet att Människosonen har stigit upp från graven, bege er då till Galiléen. Lita på Gud, lita på varandra, och så skall ni tillträda himmelrikets nya tjänst. Jag skall dröja kvar i Jerusalem med er tills ni är redo att bege er till Galiléen. Min frid lämnar jag er."

När Jesus i morontigestalt hade talat till dem försvann han genast ur deras åsyn. De föll framstupa, prisade Gud och vördade sin försvunne Mästare. Detta var Mästarens nionde morontiauppenbarelse.

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:2.1 (2040.2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while the Alpheus twins comforted Peter, and while Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women, Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

191:2.2 (2040.3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. HOS MORONTIAVARELSERNA

Nästa dag, måndagen, tillbringades i sin helhet i sällskap med de morontiaavelser som då befann sig på Urantia. Som deltagare i Mästarens morontiaövergångserfarenhet hade det kommit över en miljon morontialedare och -medarbetare till Urantia tillsammans med övergångsdödliga av olika klasser från de sju mansoniavärldarna i Satania. Jesus morontigestalt vistades fyrtio dagar i sällskap med dessa lysande intelligenser. Han undervisade dem och fick veta av deras ledare om morontiaövergångslivet så som det genomgås av de dödliga från de bebodda världarna i Satania på deras väg genom systemets morontiasfärer.

Omkring midnatt denna måndag anpassades Mästarens morontigestalt för övergång till det andra stadiet i morontiaframskridandet. När han nästa gång framträdde för sina dödliga barn på jorden skedde det som en morontiaavelse av andra stadiet. Allt efter som

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

191:3.1 (2040.4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

191:3.2 (2041.1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the

Mästaren framskred i sitt morontialivsskede blev det tekniskt allt svårare för morontiaintelligenserna och deras transformerande medarbetare att göra Mästaren synlig för de dödligas materiella ögon.

Jesus övergick till det tredje stadiet av morontia fredagen den 14 april; till det fjärde stadiet måndagen den 17; till det femte stadiet lördagen den 22; till det sjätte stadiet torsdagen den 27; till det sjunde stadiet tisdagen den 2 maj; till medborgarskap i Jeruslem söndagen den 7, och han gick in i omfamningen av de Högsta i Edentia söndagen den 14 maj.

På detta sätt fullgjorde Mikael av Nebadon sin tjänst för att skaffa sig universumerfarenhet, eftersom han redan i samband med sina tidigare utgivningar i sin helhet hade erfarit det liv som de uppstigna dödliga från tid och rymd lever allt från vistelsen i konstellationens högkvarter fram till och inklusive tjänsten i superuniversumets högkvarter. Och det var genom just dessa morontiaerfarenheter som Nebadons Skaparson faktiskt slutförde och acceptabelt avslutade sin sjunde och sista utgivning i universum.

4. TIONDE FRAMTRÄDANDET (I FILADELFIA)

Jesu tionde morontiauppenbarelse, som kunde urskiljas av de dödliga, inträffade en kort stund efter klockan åtta tisdagen den 11 april i Filadelfia, där han visade sig för Abner och Lasaros samt för ungefär hundrafemtio av deras medarbetare, bland dem över femtio från de sjuttios evangelistkår. Detta framträdande inträffade kort efter inledandet av ett speciellt möte i synagogan vilket Abner hade sammankallat för att diskutera Jesu korsfästelse och den nyligare rapporten om uppståndelsen, som Davids budbärare hade kommit med. Eftersom Lasaros, som hade uppväckts från de döda, numera hörde till denna grupp av troende, var det inte svårt för dem att tro på rapporten om att Jesus hade uppstått från de döda.

Mötet i synagogan höll på att inledas av Abner och Lasaros som båda stod i predikstolen, när hela skaran av troende åhörare såg Mästarens gestalt framträda plötsligt. Han steg fram från stället där han hade uppenbarat sig mellan Abner och Lasaros, av vilka ingendera hade observerat honom, saluterade sällskapet och sade:

"Frid vare med er. Ni vet alla att vi har en ende Fader i himlen och att det finns bara ett rikets evangelium — den goda nyheten om det eviga livets gåva som människorna får genom tro. Medan ni fröjdas i er trofasthet mot evangeliet, be sanningens Fader att i era hjärtan utgjuta en ny och större kärlek till era bröder. Ni skall älska alla människor så som jag har älskat er; ni skall tjäna alla människor så som jag har tjänat er. Med förståelsefull sympati och broderlig tillgivenhet tag med i er gemenskap alla era bröder som är hängivna att förkunna den goda nyheten, vare sig de är judar eller icke-judar, greker eller romare, perser eller etiopier. Johannes förkunnade riket i förväg, ni har predikat evangeliet med kraft, grekerna undervisar redan om det goda budskapet, och jag skall snart sända Sanningens Ande in i själen hos alla dessa mina bröder som så osjälviskt har ägnat sina liv åt att upplysa sina medmänniskor som sitter i andligt mörker. Ni är alla

morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

191:3.3 (2041.2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jeruslem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

191:3.4 (2041.3) In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final universe bestowal.

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

191:4.1 (2041.4) The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

191:4.2 (2041.5) The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

191:4.3 (2041.6) "Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the

ljusets barn; snubbla därför inte in i de förvecklingar av missförstånd som de dödligas misstänksamhet och människans bristande tolerans för med sig. Om ni tack vare tron upphöjs till att älska icke-troende, borde ni inte då också lika mycket älska dem som är era trosbröder i trons vittutbredande hushåll? Kom ihåg att när ni älskar varandra, då vet alla människor att ni är mina lärjungar.

"Gå därför ut till hela världen och förkunna detta evangelium om Gud som vår Fader och människan som vår broder och syster till alla nationer och släkten, och följ ständigt visheten i ert val av metoder att framföra den goda nyheten för mänsklighetens olika raser och folkstammar. Som gåva har ni tagit emot detta rikets evangelium, och som gåva skall ni ge vidare den goda nyheten till alla folk. Frukta inte det ondas motstånd, ty jag är alltid med er, ända till tidernas slut. Och min frid skänker jag er."

När han hade sagt "min frid skänker jag er" försvann han ur deras åsyn. Med undantag för ett av hans framträdanden i Galiléen, då uppåt femhundra troende såg honom samtidigt, omfattade denna grupp i Filadelfia det största antalet dödliga som såg honom vid ett och samma tillfälle.

Tidigt nästa morgon, medan apostlarna fortfarande dröjde i Jerusalem och väntade på att Tomas skulle återhämta sig emotionellt, gick dessa troende i Filadelfia ut och förkunnade att Jesus från Nasaret hade uppstått från de döda.

Nästa dag, onsdagen, tillbringade Jesus utan avbrott i sällskap med sina morontiamedarbetare, och under eftermiddagen tog han emot besökande morontia delegater från mansoniavärldarna i varje lokalsystem av bebodda sfärer i hela konstellationen Norlatiadek. De fröjdade sig alla över att lära känna sin Skapare som en av deras egen klass av universumintelligenser.

5. ANDRA FRAMTRÄDANDET FÖR APOSTLARNAS

Tomas tillbringade en enslig vecka ensam för sig själv bland bergskullarna kring Olivberget. Under denna tid träffade han endast dem som fanns i Simons hus samt Johannes Markus. Klockan var omkring nio lördagen den 15 april när de två apostlarna fann honom och tog honom med sig tillbaka till sin samlingsplats i familjen Markus hem. Nästa dag lyssnade Tomas till berättelserna om Mästarens olika framträdanden, men han vägrade envist att tro på dem. Han hävdade att Petrus hade entusiasmerat dem till att tro att de hade sett Mästaren. Natanael resonerade med honom, men utan inverkan. Det fanns en emotionell envishet kopplad till hans vanliga tvivlande inställning, och detta sinnestillstånd i förening med hans förtret över att ha lämnat dem samverkade till att skapa en situation av sådan isolering som inte heller Tomas själv helt förstod. Han hade avlägsnat sig från sina fränder, han hade gått sin egen väg, och nu, även fast han redan var tillbaka hos dem, tenderade han omedvetet att inta en attityd av oenighet. Det tog lång tid för honom att ge upp; han ogillade att ge med sig. Utan att ha avsett det njöt han verkligen av den uppmärksamhet som visades honom. Han erhöll en omedveten tillfredsställelse av alla hans bröders försök att övertyga och omvända honom. Han

children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading household of faith? Remember, as you love one another, all men will know that you are my disciples.

191:4.4 (2042.1) "Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your choice of methods for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you."

191:4.5 (2042.2) When he had said, "My peace I leave with you," he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:4.6 (2042.3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:4.7 (2042.4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:5.1 (2042.5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon's house and John Mark. It was about nine o'clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their rendezvous at the Mark home. The next day Thomas listened to the telling of the stories of the Master's various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived unconscious satisfaction from the efforts of all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he

hade saknat dem en hel vecka, och deras ihärdiga uppmärksamhet gav honom ett anseeligt välbefinnande.

De höll på att inta sitt kvällsmål något efter klockan sex, med Petrus sittande på ena sidan av Tomas och Natanael på den andra, när den tvivlande aposteln sade: "Jag kommer inte att tro om jag inte med egna ögon ser Mästaren och sätter mitt finger i spikmärkena." När de satt där vid sitt kvällsmål, och medan dörrarna var säkert stängda och reglade, visade sig Mästaren i morontigestalt plötsligt innanför bordets krökning, och medan han stod rakt framför Tomas sade han:

"Frid vare med er. I en hel vecka har jag väntat på att kunna framträda på nytt när ni alla var närvarande för att än en gång få höra uppdraget att gå ut till hela världen och förkunna detta rikets evangelium. Igen säger jag till er: Så som Fadern sände mig till världen, så sänder jag er. Så som jag har uppenbarat Fadern, så skall ni uppenbara den gudomliga kärleken, inte endast med ord utan i ert dagliga liv. Jag sänder ut er, inte för att älska människornas själar, utan snarare för att älska människorna. Ni skall inte endast förkunna himlens fröjder utan även i ert dagliga liv uppvisa det gudomliga livets anderealiteter, eftersom ni redan genom tron har evigt liv som gåva av Gud. När ni har tro, när kraft från höjden, Sanningens Ande, har kommit över er, gömmer ni inte ert ljus här bakom stängda dörrar, utan ni gör Guds kärlek och barmhärtighet kända för hela mänskligheten. Av rädsla flyr ni nu från en obehaglig upplevelses fakta, men när ni har blivit döpta med Sanningens Ande går ni modigt och glatt ut för att möta de nya erfarenheterna av att förkunna den goda nyheten om det eviga livet i Guds rike. Ni kan dröja här och i Galiléen för en kort tid medan ni återhämtar er från chocken av övergången från den falska trygghet som traditionalismens auktoritet medför, till den nya ordningen som bygger på auktoriteten av fakta, sanning och tro på den levande erfarenhetens suprema realiteter. Er mission till världen bygger på det faktum att jag levde ett liv som uppenbarade Gud för er, på den sanning att ni och alla andra människor är Guds söner, och den skall bestå i det liv som ni lever bland människorna — den faktiska och levande erfarenheten av att älska och tjäna människorna, så som jag har älskat och tjänat er. Låt tron uppenbara ert ljus för världen, låt sanningens uppenbarelse öppna de ögon som har förblindats av traditionen, låt ert kärleksfulla tjänande effektivt utplåna den fördomsfullhet som föds av okunskapen. När ni på så sätt med förståelsefull sympati och osjälvisk tillgivenhet närmar er era medmänniskor, leder ni dem till den frälsande kännedomen om Faderns kärlek. Judarna har prisat godheten, grekerna har upphöjt skönheten, hinduerna förkunnar hängivenhet, asketerna i fjärran lär ut vördnad, romarna kräver lojalitet, men jag fordrar av mina lärjungar liv, ett liv av kärleksfullt tjänande av era jordiska bröder."

När Mästaren hade sagt detta såg han ned i Tomas ansikte och sade: "Och du Tomas, som sade att du inte kommer att tro om du inte fick se mig och sätta ditt finger i spikmärkena i mina händer, nu har du sett mig och hört mina ord; och fastän du inte ser några spikmärken i mina händer, eftersom jag har uppstått i en gestalt som du också skall få när du lämnar denna värld, vad säger du nu till dina bröder? Du kommer att erkänna sanningen, ty redan hade du i ditt hjärta börjat tro fastän du så ståndaktigt hävdade din otro. Dina

obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:5.2 (2042.6) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: "I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails." As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

191:5.3 (2043.1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of the authority of facts, truth, and faith in the supreme realities of living experience. Your mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh."

191:5.4 (2043.2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: "And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so

tvivel, Tomas, gör sig alltid mest envist gällande just när de skall till att falla sönder. Tomas, jag ber dig, var inte trolös utan troende — och jag vet att du kommer att tro, till och med av hela ditt hjärta.”

När Tomas hörde dessa ord föll han ned på sina knän inför Mästarens morontigestalt och utropade: ”Jag tror! min Herre och min Mästare!” Då sade Jesus till Tomas: ”Du tror, Tomas, för att du verkligen har sett och hört mig. Välsignade är de som under kommande tidsåldrar tror fastän de inte har sett med den köttliga kroppens öga och hört med den dödliga kroppens öra.”

Sedan, medan Mästarens gestalt flyttade sig nära ändan av bordet, vände han sig till dem alla och sade: ”Och nu, bege er alla i väg till Galiléen, där jag inom kort skall uppenbara mig för er.” Efter att ha sagt detta försvann han ur deras åsyn.

De elva apostlarna var nu fullt övertygade om att Jesus hade uppstått från de döda, och mycket tidigt nästa morgon, före gryningen, gav de sig i väg till Galiléen.

6. FRAMTRÄDANDET I ALEXANDRIA

Medan de elva apostlarna var på väg till Galiléen och närmade sig slutet av sin färd, framträdde Jesus på tisdagskvällen den 18 april vid halvniotiden för Rodan och omkring åttio andra troende i Alexandria. Detta var Mästarens tolfte framträdande i morontigestalt. Jesus framträdde för dessa greker och judar just då Davids budbärare avslutade sin rapport om korsfästelsen. Denne budbärare, som var den femte i kedjan av löpare från Jerusalem till Alexandria, hade sent på eftermiddagen kommit till Alexandria, och när han hade framfört sitt budskap till Rodan beslöt man att sammankalla de troende för att höra det tragiska budet från budbäraren själv. Ungefär klockan åtta steg denne budbärare, Natan från Busiris, fram inför denna grupp och berättade i detalj allt som den föregående budbäraren hade berättat för honom. Natan slutade sin rörande berättelse med dess ord: ”Men David, som sänder oss detta bud, meddelar att Mästaren när han förutsade sin död förkunnade att han skulle uppstå igen.” Medan Natan ännu talade framträdde Mästaren i morontigestalt fullt synlig för alla, och när Natan satte sig sade Jesus:

”Frid vare med er. Det som min Fader sände mig till denna värld för att grundlägga hör inte till en viss ras, nation eller speciell grupp av lärare eller förkunnare. Detta rikets evangelium tillhör både jude och icke-jude, rik och fattig, fri och slav, man och kvinna, ja även små barn. Och ni skall alla förkunna detta kärleken och sanningens evangelium genom det liv som ni lever i köttet. Ni skall älska varandra med en ny och förvånansvärd tillgivenhet, just så som jag har älskat er. Ni kommer att tjäna mänskligheten med en ny och häpnadsväckande hängivenhet, precis så som jag har tjänat er. Och när människorna ser hur ni älskar dem, och när de observerar hur innerligt ni tjänar dem, inser de att ni har blivit trosbröder i himmelriket, och de kommer att följa Sanningens Ande, som de ser i era liv, tills de finner evig frälsning.

stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart.”

191:5.5 (2043.3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, “I believe! My Lord and my Master!” Then said Jesus to Thomas: “You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear.”

191:5.6 (2043.4) And then, as the Master’s form moved over near the head of the table, he addressed them all, saying: “And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you.” After he said this, he vanished from their sight.

191:5.7 (2044.1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

191:6.1 (2044.2) While the eleven apostles were on the way to Galilee, drawing near their journey’s end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o’clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master’s twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David’s messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o’clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: “But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again.” Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:6.2 (2044.3) “Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

"Så som Fadern sände mig till denna värld, så sänder jag nu er. Ni är alla kallade att föra den goda nyheten till dem som sitter i mörkret. Detta rikets evangelium tillhör alla som tror på det; det skall inte överlämnas i enbart prästernas förvar. Snart kommer Sanningens Ande över er, och han skall leda er in i all sanning. Gå ni därför ut till hela världen och förkunna detta evangelium, och se, jag är alltid med er, ända till tidernas slut."

När Mästaren hade sagt detta försvann han ur deras åsyn. Hela den natten förblev dessa troende tillsammans där och berättade om sina erfarenheter som rikets troende och lyssnade till de många ord som Rodan och hans medarbetare hade att säga. De trodde alla på att Jesus hade uppstått från de döda. Föreställ er om förvåningen hos Davids uppståndelsehärold, som anlände andra dagen efter detta, när de besvarade hans kungörelse med att säga: "Ja vi vet, för vi har sett honom. Han uppenbarade sig för oss i förrgår."

191:6.3 (2044.4) "As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages."

191:6.4 (2044.5) When the Master had so spoken, he vanished from their sight. All that night these believers remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David's herald of the resurrection, who arrived the second day after this, when they replied to his announcement, saying: "Yes, we know, for we have seen him. He appeared to us day before yesterday."

Kapitel 192. Framträdanden i Galiléen

⇨ 191

Urantiaboken

193 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 192 FRAMTRÄDANDEN I GALILÉEN

Sektioner

Introduktion

1. Framträdandet vid sjön
2. Samtal med två apostlar åt gången
3. På ordinationsberget
4. Samlingen vid sjöstranden

PAPER 192 APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

Introduktion

NÄR APOSTLARNÄ väl gav sig i väg från Jerusalem till Galiléen hade judarnas ledare betydligt lugnat ned sig. Eftersom Jesus uppenbarade sig endast för sin familj av rikets troende, och eftersom apostlarna höll sig gömda och inte bedrev någon offentlig förkunnelse, drog judarnas styresmän slutsatsen att när allt kom omkring hade evangelierörelsen effektivt krossats. De var givetvis oroad av den tilltagande spridningen av ryktena om att Jesus hade uppstått från de döda, men de förlitade sig på att de mutade vakterna effektivt skulle motverka alla sådana rapporter genom att de gång på gång upprepade att en grupp av hans anhängare hade avlägsnat kroppen.

Från denna tid framåt, ända tills den stigande vågen av förföljelse skingrade apostlarna, var Petrus den allmänt erkände ledaren för apostlakåren. Jesus gav honom aldrig någon sådan behörighet, och hans medapostlar valde honom aldrig formellt till en sådan ansvarsställning. Han tog naturligt på sig uppgiften och höll den genom gemensamt samtycke, och även för att han var deras främsta förkunnare. Från och med nu blev offentlig förkunnelse apostlarnas huvudsakliga verksamhet. Efter deras återkomst från Galiléen blev Mattias, som de hade valt i Judas ställe, deras skattmästare.

Under den vecka då de dröjde kvar i Jerusalem tillbringade Jesu mor Maria mycket av sin tid tillsammans med de kvinnliga troende som vistades i Josef från Arimatias hem.

Tidigt denna måndagsmorgon när apostlarna gav sig i väg till Galiléen följde Johannes Markus efter dem. Han följde dem ut från staden, och när de hade kommit

INTRODUCTION

192:0.1 (2045.1) BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

192:0.2 (2045.2) From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to take the place of Judas, became their treasurer.

192:0.3 (2045.3) During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were stopping at the home of Joseph of Arimathea.

192:0.4 (2045.4) Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them,

ett gott stycke förbi Betania slöt han sig djärvt till deras grupp då han kände sig säker på att de inte skulle sända honom tillbaka.

Apostlarna gjorde flera uppehåll på vägen till Galiléen för att framföra berättelsen om sin uppståndne Mästare och kom därför inte fram till Betsaida förrän mycket sent på onsdagskvällen. Först vid middagstid på torsdagen hade de alla vaknat och var färdiga att inta sitt morgonmål.

1. FRAMTRÄDANDET VID SJÖN

Omkring klockan sex fredagsmorgonen den 21 april gjorde Mästaren i morontiagestalt sitt trettonde framträdande, det första i Galiléen, för de tio apostlarna då deras båt närmade sig stranden nära den vanliga landningsplatsen i Betsaida.

Efter att apostlarna hade tillbringat torsdagens eftermiddag och tidiga kväll i väntan hemma hos Sebedaios, föreslog Simon Petrus att de skulle bege sig ut för att fiska. När Petrus föreslog fiskefärden beslöt alla apostlarna att följa med. Hela natten arbetade de med näten men fick ingen fisk. De brydde sig inte så mycket om att fångsten misslyckades, ty de hade många intressanta erfarenheter att tala om, sådant som så nyligen hade hänt dem i Jerusalem. Men när dagen grydde beslöt de att återvända till Betsaida. När de närmade sig stranden såg de någon som stod på stranden vid en brasa nära landningsplatsen. Först tänkte de att det var Johannes Markus som hade kommit ned för att välkomna dem tillbaka med fångsten, men när de kom närmare stranden märkte de att de hade misstagit sig — mannen var för lång för att vara Johannes. Det hade inte fallit någon av dem in att personen på stranden var Mästaren. De förstod inte helt varför Jesus ville träffa dem mitt bland scenerna för deras tidigare samvaro och ute i nära kontakt med naturen, långt borta från den instängda omgivningen i Jerusalem med dess tragiska associationer av rädsla, förräderi och död. Han hade sagt dem att om de begav sig till Galiléen skulle han möta dem där, och han var i färd med att infria detta löfte.

När de kastade ankar och var på väg att stiga ned i den lilla båten för att ro i land, ropade mannen på stranden till dem: "Karlär, fick ni någonting?" När de svarade: "Nej", yttrade han sig igen: "Kasta nätet på högra sidan av båten, så får ni fisk." Fastän de inte visste att det var Jesus som gav dem anvisningar, kastade de med gemensamma krafter nätet i sjön enligt anvisningen, och det fylldes genast till den grad att de knappt kunde dra upp det. Johannes Sebedaios var snabb i tanken, och när han såg det överfulla nätet insåg han att det var Mästaren som hade talat till dem. När detta föll honom in lutade han sig mot Petrus och viskade: "Det är Mästaren." Petrus var alltid den som var tanklös i sitt handlande och otålig i sin hängivelse. När Johannes viskade detta i hans öra reste han sig därför hastigt och kastade sig i vattnet för att snabbare nå fram till Mästaren. Hans bröder kom fram kort efter honom, sedan de hade kommit i land i den lilla båten och dragit nätet med fisken efter sig.

Nu hade Johannes Markus vaknat, och då han såg

feeling confident they would not send him back.

^{192:0.5 (2045.5)} The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Betsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

^{192:1.1 (2045.6)} About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Betsaida.

^{192:1.2 (2045.7)} After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Betsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

^{192:1.3 (2046.1)} As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, "Lads, have you caught anything?" And when they answered, "No," he spoke again. "Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish." While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much so that they were hardly able to draw it up. Now, John Zebedee was quick of perception, and when he saw the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, "It is the Master." Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master's side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

^{192:1.4 (2046.2)} By this time John Mark was up and, seeing

apostlarna komma i land med det överfulla nätet sprang han ned till stranden för att möta dem. När han såg elva män i stället för tio gissade han att den okände mannen var den uppståndne Jesus, och medan de förvånade tio stod tysta vid sidan om, rusade ynglingen fram till Mästaren, knäböjde vid hans fötter och sade: "Min Herre och min Mästare." Sedan talade Jesus, men inte så som han hade gjort i Jerusalem när han hälsade dem med orden "frid vare med er", utan han vände sig till Johannes Markus och sade med alldagligt tonfall: "Nåväl, Johannes, jag är glad att få träffa dig igen och i det sorglösa Galileén, där vi kan ha det trevligt tillsammans. Stanna och ät frukost med oss, Johannes."

Medan Jesus talade med den unge mannen var de tio apostlarna så förvånade och överraskade att de försummade att dra upp nätet med fisken på stranden. Nu sade Jesus: "Ta in er fisk och gör i ordning några till frukost. Vi har redan en brasa och mycket bröd."

När Johannes Markus visade sin vördnad för Mästaren hade Petrus för ett ögonblick chockerats av att se kolen i brasan glöda där på stranden. Scenen påminde honom så livfullt om kolelden vid midnatt på Hannas gårdsplan där han hade förnekat Mästaren, men han skakade av sig tanken, knäböjde vid Mästarens fötter och utropade: "Min Herre och min Mästare!"

Petrus förenade sig sedan med sina kamrater när de drog in nätet. När de hade fått i land fångsten räknade de fiskarna, och det fanns 153 stora fiskar. Igen gjordes misstaget att kalla detta en mirakulös fiskfångst. Det fanns inget mirakel i samband med denna episod. Den var endast ett uttryck för Mästarens förkunskap. Han visste att fisken fanns där och anvisade följaktligen apostlarna var de skulle kasta ut nätet.

Jesus talade till dem och sade: "Kom nu ni alla till frukost. Även tvillingarna bör sitta ned medan jag pratar med er; Johannes Markus gör i ordning fisken." Johannes Markus tog sju fullstora fiskar, som Mästaren satte på elden, och när de var färdiga serverade pojken dem åt de tio apostlarna. Jesus bröt sedan brödet och gav det åt Johannes, som i sin tur serverade det åt de hungriga apostlarna. När de alla hade blivit serverade bad Jesus Johannes Markus sätta sig medan han själv serverade fisken och brödet åt pojken. Medan de åt höll Jesus dem sällskap och påminde dem om deras många upplevelser i Galileén och vid just denna sjö.

Detta var tredje gången Jesus uppenbarade sig för apostlarna som grupp. När Jesus först tilltalade dem och frågade om de hade någon fisk, anade de inte vem han var, emedan det var en vanlig företeelse för dessa fiskare på Galileiska sjön när de kom i land att tilltalas så här av fiskhandlarna från Tarikea som vanligen fanns på plats för att köpa upp de färska fångsterna för fisktorkerierna.

Jesus umgicks med de tio apostlarna och Johannes Markus i över en timme, och sedan vandrade han fram och tillbaka längs stranden och samtalande med dem två och två — men inte med samma par som han först hade sänt ut tillsammans för att undervisa. Alla elva apostlar hade kommit ned från Jerusalem tillsammans, men Simon Seloten blev allt mer nedstämd när de närmade sig Galileén, så att när de

the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, "My Lord and my Master." And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with "Peace be upon you," but in commonplace tones he addressed John Mark: "Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast."

192:1.5 (2046.3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: "Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread."

192:1.6 (2046.4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master's feet, exclaimed, "My Lord and my Master!"

192:1.7 (2046.5) Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master's preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

192:1.8 (2047.1) Jesus spoke to them, saying: "Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish." John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten. Then Jesus broke the bread and handed it to John, who in turn served it to the hungry apostles. When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee and by this very lake.

192:1.9 (2047.2) This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

192:1.10 (2047.3) Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Bethsaida, he forsook his

nådde Betsaida övergav han sina bröder och återvände till sitt hem.

Innan Jesus tog farväl av dem denna morgon bad han att två av apostlarna skulle erbjuda sig att gå till Simon Seloten och ta med honom tillbaka redan den dagen, och Petrus och Andreas gjorde så.

2. SAMTAL MED TVÅ APOSTLAR ÅT GÅNGEN

När de hade ätit sitt morgonmål, och medan de andra satt vid brasan, tecknade Jesus åt Petrus och Johannes att komma med honom på en promenad längs stranden. Där, under deras vandring sade Jesus till Johannes: "Johannes, älskar du mig?" Och när Johannes svarade "ja, Mästare, av hela mitt hjärta", sade Mästaren: "Nåväl Johannes, överge då din ofördragsamhet och lär dig att älska människorna så som jag har älskat dig. Ägna ditt liv åt att visa att kärleken är störst av allt i världen. Det är Guds kärlek som förmår människorna att söka frälsning. Kärleken är föregångaren till all andlig godhet, det innersta väsendet i det sanna och det sköna."

Jesus vände sig sedan till Petrus och frågade: "Petrus, älskar du mig?" Petrus svarade: "Herre, du vet att jag älskar dig av hela min själ." Då sade Jesus: "Om du älskar mig Petrus, ge mina lamm deras föda. Försumma inte att sörja för de svaga, de fattiga och de unga. Förkunna evangeliet utan rädsla eller favoriserande; minns alltid att Gud inte gör skillnad på människor. Tjåna dina medmänniskor så som jag har tjänat dig; förlåt dina meddödliga så som jag har förlåtit dig. Låt erfarenheten lära dig värdet av eftersinnande meditation och kraften av intelligent begründande."

När de hade gått litet längre vände sig Mästaren till Petrus och frågade: "Petrus, älskar du mig verkligen?" Då sade Simon: "Ja Herre, du vet att jag älskar dig", och igen sade Jesus: "Tag då väl hand om mina får. Var en god och sann herde åt flocken. Svik inte deras förtroende för dig. Låt dig inte överrumplas i fiendens hand. Var hela tiden på vakt — vaka och be."

När de hade gått några steg vidare vände sig Jesus för tredje gången till Petrus och frågade: "Petrus, har du mig sant kär?" Petrus, som blev smått bedrövad över att Mästaren föreföll att misstro honom, sade då med mycken känsla bakom orden: "Herre, du vet allting, och därför vet du också att jag verkligen och sannerligen har dig kär." Då sade Jesus: "Ge mina får deras föda. Överge inte flocken. Var ett exempel och en inspiration för alla dina medherdar. Älska flocken så som jag har älskat dig, och ägna dig åt deras välgång så som jag har ägnat mitt liv åt er välgång. Och följ efter mig ända till slutet."

Petrus tog detta sista yttrande bokstavligen — att han skulle fortsätta att vandra i hans fotspår — och han vände sig till Jesus, pekade på Johannes och frågade: "Om jag följer efter dig, vad skall denne man göra?" Då Jesus såg att Petrus hade missförstått hans ord sade han: "Petrus, bekymra dig inte om vad dina bröder skall göra. Om jag vill att Johannes blir kvar efter det att du har gått bort, rentav ända tills jag kommer tillbaka, vad rör det dig? Se bara till att du följer mig."

Detta yttrande spred sig bland bröderna och togs

brethren and returned to his home.

192:1.11 (2047.4) Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND TWO

192:2.1 (2047.5) When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, "John, do you love me?" And when John answered, "Yes, Master, with all my heart," the Master said: "Then, John, give up your intolerance and learn to love men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful."

192:2.2 (2047.6) Jesus then turned toward Peter and asked, "Peter, do you love me?" Peter answered, "Lord, you know I love you with all my soul." Then said Jesus: "If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I have forgiven you. Let experience teach you the value of meditation and the power of intelligent reflection."

192:2.3 (2047.7) After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, "Peter, do you really love me?" And then said Simon, "Yes, Lord, you know that I love you." And again said Jesus: "Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy's hand. Be on guard at all times — watch and pray."

192:2.4 (2047.8) When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, "Peter, do you truly love me?" And then Peter, being slightly grieved at the Master's seeming distrust of him, said with considerable feeling, "Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you." Then said Jesus: "Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end."

192:2.5 (2048.1) Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking, "If I follow on after you, what shall this man do?" And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: "Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me."

192:2.6 (2048.2) This remark spread among the brethren

emot som ett uttalande av Jesus enligt vilket Johannes inte skulle dö förrän Mästaren återvände, såsom många trodde och hoppades, för att etablera riket i makt och härlighet. Det var just denna tolkning av vad Jesus hade sagt som mycket bidrog till att få Simon Seloten tillbaka i tjänst och att hålla honom kvar i arbetet.

När de hade återvänt till de andra gick Jesus för att promenera och samtala med Andreas och Jakob. När de hade gått en kort bit sade Jesus till Andreas: "Andreas, litar du på mig?" När apostlarnas tidigare ledare hörde Jesus ställa en sådan fråga stannade han och svarade: "Ja Mästare, med säkerhet litar jag på dig, och du vet att jag gör det." Då sade Jesus: "Andreas, om du litar på mig, lita mer på dina bröder — även på Petrus. En gång anförtrorde jag dig ledningen av dina bröder. Nu måste du förlita dig på andra, då jag lämnar er för att bege mig till Fadern. När dina bröder till följd av bittra förföljelser börjar skingras åt alla håll, var en hänsynsfull och vis rådgivare åt min köttslige bror Jakob när de lastar på honom tunga bördor som han inte av erfarenhet är kvalificerad att bära. Och fortsatt sedan i din förtröstan, ty jag överger dig inte. När du är färdig med livet på jorden skall du komma till mig."

Sedan vände sig Jesus till Jakob och frågade: "Jakob, litar du på mig?", och naturligtvis svarade Jakob: "Ja Mästare, jag litar på dig av hela mitt hjärta." Då sade Jesus: "Jakob, om du litar mer på mig kommer du allt mindre att vara otålig med dina bröder. Om du litar på mig hjälper det dig att vara vänlig mot de troendes brödraskap. Lär dig att överväga konsekvenserna av vad du säger och vad du gör. Minns att som man sår, så får man skörda. Bed om lugn i anden och odla upp tålmodet. Dessa dygder skall tillsammans med den levande tron hålla dig uppe när stunden kommer för dig att dricka offerbägaren. Men förfäras aldrig; när du är färdig med livet på jorden skall också du komma och vara hos mig."

Tomas och Natanael var följande som Jesus talade med. Till Tomas sade han: "Tomas, tjänar du mig?" Tomas svarade: "Ja Mästare, jag tjänar dig nu och alltid." Då sade Jesus: "Om du vill tjäna mig, tjäna mina jordiska bröder så som jag har tjänat er. Och förtrötts inte i detta välgörande utan håll ut som en som har förordnats av Gud till denna kärlekstjänst. När du har avslutat din tjänst hos mig på jorden skall du tjäna hos mig i härligheten. Tomas, du måste sluta att tvivla; du måste växa i tron och i kunskapen om sanningen. Tro på Gud likt ett barn, men sluta att handla så barnsligt. Var modig; var stark i tron och mäktig i Guds rike."

Sedan sade Mästaren till Natanael: "Natanael, tjänar du mig?", och aposteln svarade: "Ja Mästare, och med odelad tillgivenhet." Då sade Jesus: "Om du således tjänar mig av hela ditt hjärta, förvissa dig om att du med outtröttlig tillgivenhet ägnar dig åt mina bröders välfärd på jorden. Blanda in vänskap i din rådgivning och lägg till kärlek till din filosofi. Tjäna dina medmänniskor så som jag har tjänat er. Var människorna trogen, så som jag har vakat över er. Var mindre kritisk; vänta dig mindre av vissa människor och minska därmed omfattningen av din besvikelse. Och när arbetet här nere är till ända, skall du tjäna hos mig i höjden."

Efter detta talade Mästaren med Matteus och Filippus. Till Filippus sade han: "Filippus, lyder du mig?"

and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped, to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes back into service, and keeping him at work.

192:2.7 (2048.3) When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, "Andrew, do you trust me?" And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, "Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do." Then said Jesus: "Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not qualified by experience to bear. And then go on trusting, for I will not fail you. When you are through on earth, you shall come to me."

192:2.8 (2048.4) Then Jesus turned to James, asking, "James, do you trust me?" And of course James replied, "Yes, Master, I trust you with all my heart." Then said Jesus: "James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me."

192:2.9 (2048.5) Jesus next talked with Thomas and Nathaniel. Said he to Thomas, "Thomas, do you serve me?" Thomas replied, "Yes, Lord, I serve you now and always." Then said Jesus: "If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God."

192:2.10 (2049.1) Then said the Master to Nathaniel, "Nathaniel, do you serve me?" And the apostle answered, "Yes, Master, and with an undivided affection." Then said Jesus: "If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high."

192:2.11 (2049.2) After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, "Philip, do you obey me?"

Filippos svarade: "Ja Herre, jag lyder dig till och med med mitt liv." Då sade Jesus: "Om du vill lyda mig, gå då till främlingarnas länder och förkunna detta evangelium. Profeterna har lärt dig att det är bättre att lyda än att offra. Genom tron har du blivit en gudsmedveten son i riket. Det finns en enda lag att lyda — budet att gå ut och förkunna rikets evangelium. Sluta upp att vara rädd för människor; var inte rädd för att predika den goda nyheten om evigt liv för dina medmänniskor som försmäktar i mörker och hunger efter sanningens ljus. Inte längre, Filippos, skall du hålla på med pengar och varor. Du är nu fri att predika det glada budskapet just såsom dina bröder. Och jag skall gå före dig och vara hos dig ända till slutet."

Sedan talade Mästaren till Matteus och frågade: "Matteus, vill du i ditt hjärta lyda mig?" Matteus svarade: "Ja Herre, jag är helt hängiven att göra din vilja." Då sade Mästaren: "Matteus, om du vill lyda mig gå ut och undervisa alla folk om rikets evangelium. Du skall inte längre förse dina bröder med livets materiella ting; hädanefter skall även du förkunna den goda nyheten om andlig frälsning. Inrikta dig härefter endast på att lyda ditt uppdrag att predika detta evangelium om Faderns rike. Så som jag har gjort Faderns vilja på jorden, så skall du utföra det gudomliga uppdraget. Minns att både judarna och icke-judarna är dina bröder. Frukta ingen människa när du förkunnar de frälsande sanningarna i himmelrikets evangelium. Och dit jag beger mig, dit skall du snart komma."

Sedan vandrade och talade han med tvillingarna Alfaios, Jakob och Judas, och riktade sig till dem båda då han frågade: "Jakob och Judas, tror ni på mig?", och när de båda svarade "Ja Mästare, visst gör vi det", sade han: "Jag kommer snart att lämna er. Ni ser att jag i köttlig gestalt redan har lämnat er. Jag dröjer kvar endast en kort tid i denna gestalt innan jag beger mig till min Fader. Ni tror på mig — ni är mina apostlar, och ni kommer alltid att vara det. Fortsätt att tro, och kom ihåg er samvaro med mig när jag är borta och ni kanske har återgått till det arbete ni brukade göra innan ni kom för att leva med mig. Låt aldrig en förändring i ert arbete i världen inverka på er trohet. Förlita er på Gud ända till slutet av era dagar på jorden. Glöm aldrig att för den som är en Guds trosson är allt ärligt arbete i världen heligt. Ingenting som en Guds son gör kan vara simpelt. Gör därför ert arbete hädanefter som åt Gud. Och när ni är färdiga i denna värld har jag andra och bättre världar där ni också skall få arbeta för mig. Och i allt detta arbete, i denna värld och i andra världar, arbetar jag tillsammans med er, och min ande skall bo i ert inre."

Klockan var närmare tio när Jesus återvände från sitt samtal med tvillingarna Alfaios, och när han lämnade apostlarna sade han: "Farewell tills jag träffar er alla i morgon vid middagstid på berget där ni ordinerades." När han hade sagt detta försvann han ur deras åsyn.

3. PÅ ORDINATIONSBERGET

Vid tolvtiden söndagen den 22 april samlades de elva apostlarna enligt överenskommelse på bergskullen nära Kafarnaum, och Jesus uppenbarade sig bland dem. Detta möte skedde på samma berg där Jesus

Philip answered, "Yes, Lord, I will obey you even with my life." Then said Jesus: "If you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end."

^{192:2.12 (2049.3)} And then, speaking to Matthew, the Master asked, "Matthew, do you have it in your heart to obey me?" Matthew answered, "Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will." Then said the Master: "Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation. From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father's kingdom. As I have done the Father's will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come."

^{192:2.13 (2049.4)} Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, "James and Judas, do you believe in me?" And when they both answered, "Yes, Master, we do believe," he said: "I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you."

^{192:2.14 (2049.5)} It was almost ten o'clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: "Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime." When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

^{192:3.1 (2050.1)} At noon on Saturday, April 22, the eleven apostles assembled by appointment on the hill near Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master

hade utnämnt dem till sina apostlar och till ambassadörer för Faderns rike på jorden. Det var Mästarens fjortonde morontiauppenbarelse.

Denna gång knäböjde de elva apostlarna i en cirkel kring Mästaren och hörde honom upprepa instruktionerna och såg honom på nytt utföra ordinationsscenen, just så som när de först hade avskiljts för specialarbetet i riket. Allt detta var för dem som ett minne av deras tidigare invigning till Faderns tjänst, med undantag av Mästarens bön. När Mästaren — Jesus i morontiagestalt — nu bad skedde det i sådana majestätiska tongångar och mäktiga ord som apostlarna aldrig förr hade hört. Deras Mästare talade nu med härskarna i universerna så som den som i sitt eget universum hade anförtratts all makt och auktoritet. Dessa elva män glömde aldrig denna upplevelse där de nu på nytt morontiavigdes till sina tidigare förpliktelser som ambassadörer. Mästaren tillbringade jämnt en timme med sina ambassadörer på detta berg, och när han hade tagit ett kärleksfullt farväl av dem försvann han ur deras åsyn.

Ingen såg Jesus på en hel vecka. Apostlarna hade verkligen ingen aning om vad de skulle göra, då de inte visste om Mästaren redan hade begett sig till Fadern. I detta tillstånd av osäkerhet tillbringade de tiden i Betsaida. De vågade inte ge sig ut för att fiska, ifall han skulle besöka dem och de då skulle missa honom. Under hela veckan var Jesus sysselsatt med morontiafarellerna på jorden och med frågor i anslutning till den morontiaövergång som han upplevde i denna värld.

4. SAMLINGEN VID SJÖSTRANDEN

Ryktet om Jesu framträdanden spred sig över hela Galiléen, och varje dag anlände ett allt större antal troende till Sebedaios hem för att höra sig för om Mästarens uppståndelse och ta reda på sanningen om dessa påstådda uppenbarelser. Petrus sände i början av veckan ut bud om att ett offentligt möte skulle hållas nästa sabbatsdag klockan tre på eftermiddagen nere vid sjön.

Följaktligen samlades lördagen den 29 april klockan tre över femhundra troende från trakten av Kafarnaum i Betsaida för att höra Petrus hålla sin första offentliga predikan efter uppståndelsen. Aposteln var som bäst, och när han hade avslutat sitt vädjande tal var det få av hans åhörare som tvivlade på att Mästaren hade uppstått från de döda.

Petrus avslutade sin predikan med att säga: "Vi försäkrar att Jesus från Nasaret inte är död, vi förklarar att han har uppstått från graven, vi förkunnar att vi har sett honom och talat med honom." Just då Petrus avslutade denna trosbekännelse, där vid hans sida och fullt synlig för alla dessa människor uppenbarade sig Mästaren i morontiagestalt, och han talade till dem i bekanta tongångar och sade: "Frid vare med er, och min frid lämnar jag hos er." När han på detta sätt hade framträtt och så talat till dem försvann han ur deras åsyn. Detta var den femtonde morontiauppenbarelsen av den uppståndne Jesus.

På grund av vissa ord som hade sagts till de elva apostlarna när de var samlade med Mästaren på ordinationsberget, fick apostlarna det intrycket att

had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father's kingdom on earth. And this was the Master's fourteenth morontia manifestation.

192:3.2 (2050.2) At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father's service, except the Master's prayer. When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

192:3.3 (2050.3) And no one saw Jesus for a full week. The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Betsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. THE LAKESIDE GATHERING

192:4.1 (2050.4) Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master's resurrection and to find out the truth about these reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o'clock in the afternoon.

192:4.2 (2050.5) Accordingly, on Saturday, April 29, at three o'clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Betsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

192:4.3 (2050.6) Peter ended his sermon, saying: "We affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him." Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, "Peace be upon you, and my peace I leave with you." When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

192:4.4 (2051.1) Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the Master on the mount of ordination, the apostles received the

Mästaren inom kort skulle visa sig offentligt inför en grupp av troende i Galiléen, och efter att han hade gjort detta skulle de återvända till Jerusalem. Tidigt nästa dag, söndagen den 30 april, gav sig de elva apostlarna följaktligen i väg från Betsaida mot Jerusalem. De bedrev en omfattande undervisning och förkunnelse på färden ned längs Jordanfloden, så att de först sent på onsdagen den 3 maj anlände till familjen Markus hem i Jerusalem.

Det var en sorglig hemkomst för Johannes Markus. Bara några timmar innan de nådde fram dog hans far Elias Markus plötsligt av en hjärnblödning. Fastän tanken på vissheten om de dödas uppståndelse var till stor hjälp för att trösta apostlarna i deras sorg, samtidigt sörjde de dock verkligen förlusten av sin gode vän, som stadigt hade stött dem även i tider av stor bedrövelse och besvikelse. Johannes Markus gjorde allt vad han kunde för att trösta sin mor, och som talesman för henne bad han apostlarna att fortsättningsvis betrakta hennes hus som sitt hem. De elva apostlarna gjorde rummet på övervåningen till sitt högkvarter ända fram till dagen efter pingsten.

Apostlarna hade med avsikt kommit in till Jerusalem efter mörkrets inbrott, för att de inte skulle bli sedda av de judiska myndigheterna. Inte heller visade de sig offentligt i samband med Elias Markus begravning. Hela nästa dag höll de sig i tyst avskildhet i detta händelserika rum på övervåningen.

På torsdagskvällen hade apostlarna ett utomordentligt möte i detta rum på övervåningen, och alla utom Tomas, Simon Seloten och tvillingarna Alfaios förband sig att gå ut och offentligt förkunna det nya evangeliet om den uppståndne Herren. De första stegen hade redan tagits för att börja förändra rikets evangelium — sonskap hos Gud och broderskap bland människorna — till förkunnelsen om Jesu uppståndelse. Natanael opponerade sig mot denna förskjutning av huvudtemat i deras offentliga budskap, men han kunde inte stå emot Petrus våltalighet, inte heller kunde han övervinna entusiasmen hos lärjungarna, särskilt de kvinnliga troende.

Så inledde Mästarens välmenande representanter, under Petrus energiska ledarskap och innan Mästaren hade stigit upp till Fadern, den subtila process som sakta men säkert förändrade Jesu religion till en ny och modifierad form av religion om Jesus.

impression that their Master would presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Betsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

192:4.5 (2051.2) This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their staunch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

192:4.6 (2051.3) The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

192:4.7 (2051.4) On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

192:4.8 (2051.5) And so, under the vigorous leadership of Peter and ere the Master ascended to the Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion of Jesus into a new and modified form of religion *about* Jesus.

Kapitel 193. De sista framträdandena och himmelfärden

⇨ 192

Urantiaboken

194 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 193

DE SISTA FRAMTRÄDANDENA OCH HIMMELSFÄRDEN

Sektioner

Introduktion

1. Framträdandet i Sykar
2. Framträdandet i Fenicien
3. Sista framträdandet i Jerusalem
4. Orsakerna till Judas fall
5. Mästarens himmelfärd
6. Petrus kallar till ett möte

Introduktion

JESU sextonde morontiaframträdande inträffade fredagen den 5 maj omkring klockan nio på kvällen på Nikodemos gårdsplan. Denna kväll hade de troende i Jerusalem gjort sitt första försök att samlas efter uppståndelsen. Församlade vid detta tillfälle fanns här de elva apostlarna, kvinnokårens medlemmar och deras medhjälpare samt ett femtiotal av Mästarens andra ledande lärjungar, inklusive ett antal greker. Detta sällskap av troende hade umgåtts informellt i över en halv timme när Mästaren i morontiegestalt plötsligt framträdde fullt synlig för alla och genast började undervisa dem. Jesus sade:

"Frid vare med er. Detta är den mest representativa gruppen av troende — apostlar och lärjungar, både män och kvinnor — som jag har uppenbarat mig för sedan jag befriades från min köttliga gestalt. Jag tar er nu till vittnen på att jag redan i förväg berättade för er att min vistelse bland er måste ta slut; jag sade er att jag inom kort måste återvända till Fadern. Och sedan sade jag er tydligt och klart hur judarnas överstepräster och styresmän skulle överlämna mig för att dödas och att jag skulle uppstå från graven. Varför tillät ni er då att bli så missmodiga av allt detta när det hände? Och varför var ni så förvånade när jag uppstod från graven på tredje dagen? Ni trodde mig inte därför att ni hörde mina ord utan att förstå deras betydelse.

"Och nu bör ni ge akt på mina ord så att ni inte igen gör misstaget att med sinnet höra min undervisning medan era hjärtan inte fattar dess betydelse. Från

PAPER 193

FINAL APPEARANCES AND ASCENSION

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

INTRODUCTION

193:0.1 (2052.1) THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

193:0.2 (2052.2) "Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how the chief priests and the rulers of the Jews would deliver me up to be put to death, and that I would rise from the grave. Why, then, did you allow yourselves to become so disconcerted by all this when it came to pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

193:0.3 (2052.3) "And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to

början av min vistelse hos er som en av er lärde jag er att mitt enda syfte var att uppenbara min Fader i himlen för hans barn på jorden. Jag har levat en gudsuppenbarande utgivning för att ni skulle få uppleva den gudsmedvetna levnadsbanan. Jag har uppenbarat Gud som er Fader i himlen; jag har uppenbarat er som Guds söner på jorden. Det är ett faktum att Gud älskar er, sina söner. Genom tro på mitt ord blir detta faktum en evig och levande sanning i era hjärtan. När ni genom den levande tron blir gudomligt gudsmedvetna föds ni av anden som ljusets och livets barn, just det eviga livet varmed ni uppstiger i universernas universum och uppnår upplevelsen att finna Gud Fadern i Paradiset.

"Jag uppmanar er att ständigt minnas att er mission bland människorna är att förkunna rikets evangelium — att Gud verkligen är vår Fader och att människan sannerligen är hans son. Förkunna hela sanningen i den goda nyheten, inte endast en del av det frälsande evangeliet. Ert budskap förändras inte av min uppståndelseerfarenhet. Sonskapet hos Gud, genom tron, är fortfarande den frälsande sanningen i rikets evangelium. Ni skall gå ut och förkunna Guds kärlek och tjänandet av människan. Det som världen mest behöver få veta är: Människorna är Guds söner, och genom tron kan de faktiskt inse och dagligen uppleva denna förädlade sanning. Min utgivning bör hjälpa alla människor att få veta att de är Guds barn, men en sådan vetskap är inte tillräcklig om de inte personligen i tro fattar den frälsande sanningen att de är den evige Faderns levande andesöner. Rikets evangelium har att göra med Faderns kärlek och tjänandet av hans barn på jorden.

"Ni delar bland er här vetenskapen om att jag har uppstått från de döda, men däri ligger inget märkligt. Jag har makten att lägga ner mitt liv och att ta upp det igen; Fadern ger en sådan förmåga åt sina Paradissöner. Snarare bör ni röra i era hjärtan av vetenskapen att de som har dött under en tidsålder inledde sin eviga uppstigning kort efter att jag lämnade Josefs nya gravkammare. Jag levde mitt liv på jorden för att visa hur ni genom kärleksfullt tjänande kan bli de som uppenbarar Gud för era medmänniskor, så som jag genom att älska och tjäna er har blivit den som har uppenbarat Gud för er. Jag har levat bland er som Människosonen för att ni och alla andra människor skulle få veta att ni alla verkligen är Guds söner. Gå därför nu ut i världen och förkunna detta himmelrikets evangelium för alla människor. Älska alla människor så som jag har älskat er; tjäna era meddödliga så som jag har tjänat er. Fritt har ni mottagit, fritt ge vidare. Stanna här i Jerusalem endast medan jag beger mig till Fadern och tills jag sänder er Sanningens Ande. Han skall leda er in i den större sanningen, och jag skall gå ut med er till hela världen. Jag är alltid med er, och min frid lämnar jag hos er."

När Mästaren hade talat till dem försvann han ur deras åsyn. Gryningen närmade sig innan dessa troende bröt upp; hela natten var de samlade, diskuterade allvarligt Mästarens uppmaningar och begrundade allt som hade hänt dem. Jakob Sebedaios och de övriga apostlarna berättade också för dem om sina upplevelser med Mästaren i morontiegestalt i Galiléen och redogjorde för hur han tre gånger hade uppenbarat sig för dem.

comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

193:0.4 (2052.4) "I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

193:0.5 (2053.1) "Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal ascent soon after I left Joseph's new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all other men, might know that you are all indeed the sons of God. Therefore, go you now into all the world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you."

193:0.6 (2053.2) When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. FRAMTRÄDANDET I SYKAR

Ungefär klockan fyra på sabbatseftermiddagen den 13 maj uppenbarade sig Mästaren för Nalda och omkring sjuttiofem samariska troende nära Jakobs brunn vid Sykar. De troende hade för vana att mötas på denna plats, nära det ställe där Jesus hade talat till Nalda om livets vatten. Just när de denna dag hade avslutat sina diskussioner om den rapporterade uppståndelsen framträdde Jesus plötsligt för dem och sade:

"Frid vare med er. Ni fröjdas över att veta att jag är uppståndelsen och livet, men det är till ingen nytta för er om ni inte först föds av den eviga anden och därmed genom tron blir delaktiga av det eviga livets gåva. Om ni är min Faders trossöner, skall ni aldrig dö; ni skall inte förgås. Av rikets evangelium har ni lärt er att alla människor är Guds söner. Och denna goda nyhet om den himmelske Faderns kärlek till sina barn på jorden måste spridas till hela världen. Den tid har kommit när ni dyrkar Gud varken på Gerissim eller i Jerusalem, utan där ni är, sådana ni är, i ande och i sanning. Det är er tro som räddar era själar. Frälsningen är Guds gåva till alla som tror att de är hans söner. Men misstag er inte; fastän frälsningen är Guds fria gåva som ges till alla som i tro tar emot den, följer därefter erfarenheten att frambära frukterna av detta andeliv så som det levs i köttslig gestalt. Att acceptera läran om Gud som er Fader innebär att ni också villigt accepterar den därmed förbundna sanningen om människan som er broder. Och om en människa är er broder är han redan mer än er granne eller nästa, som Fadern fordrar att ni älskar som er själva. Er broder, som hör till er egen familj, älskar ni inte endast med en familjetillgivenhet, utan ni tjänar honom också så som ni skulle tjäna er själv. Ni älskar och tjänar era bröder på detta sätt därför att ni, som är mina bröder, på detta sätt har älskats och tjänats av mig. Gå nu därför ut till hela världen och berättat denna goda nyhet för alla skapade varelser av varje släkte, stam och folk. Min ande skall gå före er, och jag skall alltid vara med er."

Dessa samarier var mycket förvånade över Mästarens framträdande, och de skyndande iväg till närliggande städer och byar där de spred nyheten att de hade sett Jesus och att han hade talat till dem. Detta var Mästarens sjuttonde morontiaframträdande.

2. FRAMTRÄDANDET I FENICIEN

Mästarens adertonde morontiaframträdande skedde i Tyros tisdagen den 16 maj en stund före klockan nio på kvällen. Igen visade han sig vid slutet av en sammankomst av troende, då de skulle till att bryta upp, och sade:

"Frid vare med er. Ni fröjdas över att veta att Människosonen har uppstått från de döda, ty därmed vet ni att ni och era bröder också skall överleva den fysiska döden. Men en sådan överlevnad är beroende av att ni tidigare har fötts av sanningssökandets och gudsfinnandets ande. Livets bröd och livets vatten ges endast åt dem som hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet — efter Gud. Det faktum att de döda uppstår är inte rikets evangelium. Dessa stora

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

193:1.1 (2053.3) About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

193:1.2 (2053.4) "Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always."

193:1.3 (2054.1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054.2) The Master's eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o'clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054.3) "Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great

sanningar och universumfakta står alla i relation till detta evangelium eftersom de är en del av följden av att tro på den goda nyheten och ingår i den påföljande erfarenheten hos dem som genom tro blir, i handling och sanning, den evige Gudens odödliga söner. Min Fader sände mig till världen för att för alla människor förkunna denna frälsning som sonskapet medför. Och på samma sätt sänder jag er ut för att predika denna frälsning i sonskapet. Frälsningen är Guds fria gåva, men de som föds av anden börjar omedelbart frambära andens frukter i form av ett kärleksfullt tjänande av sina medvarelser. Den gudomliga andens frukter som frambingas i de andefödda och gudsmedvetna dödligas liv är: kärleksfullt tjänande, osjälvisk hängivelse, orädd lojalitet, uppriktig råttfärdighet, upplyst ärlighet, odödligt hopp, förtroendefull tillit, barmhärtig omvårdnad, osviklig godhet, förlåtande tolerans och bestående frid. Om bekännande troende inte bär dessa frukter av den gudomliga anden i sina liv, är de döda; de har inte Sanningens Ande i sig; de är onyttiga grenar på den levande vinstocken, och de kvistas snart bort. Min Fader fordrar att trons barn bär andens frukt i rikliga mått. Om ni inte bär frukt gräver han därför kring era rötter och skär bort era ofruktsamma grenar. Allt rikligare måste ni frambringa andens frukt då ni avancerar mot himlen i Guds rike. Ni får träda in i riket som ett barn, men Fadern fordrar att ni genom grace växer upp till andlig fullvuxenhet. Och när ni går utomlands för att sprida detta evangeliums goda nyheter till alla folk går jag framför er, och min Sannings-Ande skall bo i era hjärtan. Min frid lämnar jag hos er."

Sedan försvann Mästaren ur deras åsyn. Nästa dag begav sig några ut från Tyros och förde denna berättelse till Sidon och ända till Antiochia och Damaskus. Jesus hade besökt dessa troende medan han levde i sin köttliga gestalt, och de kände snabbt igen honom när han började undervisa dem. Fastän det inte var lätt för hans vänner att känna igen hans morontigestalt när den gjordes synlig, tog det aldrig lång tid för dem att identifiera hans personlighet när han talade till dem.

3. SISTA FRAMTRÄDANDET I JERUSALEM

Tidigt på torsdagsmorgonen den 18 maj uppenbarade sig Jesus sista gången som morontiapersonlighet på jorden. När de elva apostlarna just skulle sätta sig till frukost i Maria Markus rum på övervåningen framträdde Jesus för dem och sade:

"Frid vare med er. Jag har bett er stanna här i Jerusalem tills jag stiger upp till Fadern och även tills jag sänder er Sanningens Ande, som snart skall utgjutas över allt kött och som skall begåva er med kraft från höjden." Simon Seloten avbröt Jesus och frågade: "Mästare, skall du då återupprätta riket, och skall vi se Guds härlighet manifesterad på jorden?" När Jesus hade lyssnat på Simons fråga svarade han: "Simon, du klamrar dig fortfarande fast vid dina gamla idéer om judarnas Messias och det materiella riket. Men du skall få andlig kraft efter att anden har sänkt sig över dig, och då skall du snart gå ut till hela världen och förkunna rikets evangelium. Så som Fadern sände mig till världen, så sänder jag er. Och jag önskar att ni skulle älska varandra och lita på varandra. Judas är inte längre

truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with you."

193:2.3 (2054.4) And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

193:3.1 (2055.1) Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

193:3.2 (2055.2) "Peace be upon you. I have asked you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high." Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, "Then, Master, will you restore the kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?" When Jesus had listened to Simon's question, he answered: "Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold,

hos er därför att hans kärlek kallade, och för att han vägrade att lita på er, sina lojala bröder. Har ni inte läst i skriften där det står: 'Det är inte gott för människan att vara ensam. Ingen lever för sin egen skull.' Och även där det står: 'Den som vill få vänner måste visa sig vänlig?' Och sände jag inte ut er två och två för att undervisa, så att ni inte skulle känna er ensamma och falla in i isoleringens olycka och elände? Ni vet också mycket väl att när jag fanns i köttlig gestalt tillät jag mig inte att vara ensam långa tider. Allt från början av vår samvaro hade jag alltid två eller tre av er ständigt vid min sida eller annars mycket nära till hands, även när jag kommunicerade med Fadern. Lita alltså på och anförtra er åt varandra. Och detta är nu desto mer behövligt eftersom jag denna dag kommer att lämna er ensamma i världen. Stunden är inne; jag står i begrepp att bege mig till Fadern."

När han hade talat gav han dem tecken att komma med honom, och han ledde dem ut till Olivberget där han tog farväl av dem innan han lämnade Urantia. Detta var en allvarlig vandring till Olivberget. Ingen av dem sade ett enda ord från den stund de lämnade rummet på övervåningen tills Jesus stannade upp med dem på Olivberget.

4. ORSAKERNA TILL JUDAS FALL

Det var under den första delen av sitt avskedsbudskap till apostlarna som Mästaren hänsyftade på förlusten av Judas och framhöll deras förrädiska medarbetares tragiska öde som en allvarlig varning för farorna av att isolera sig från samhället och sina bröder. Det kan vara nyttigt för troende under denna och framtida tidsåldrar att i korthet gå igenom orsakerna till Judas fall i ljuset av Mästarens yttranden och med hänsyn till den insikt som har samlats under senare århundraden.

När vi ser tillbaka på denna tragedi begriper vi att Judas gick vilse främst för att han var en uppenbart isolerad personlighet, en personlighet som var slutet och som tog avstånd från vanliga sociala kontakter. Han vägrade ståndaktigt att anförtra sig åt eller fritt umgås med sina apostlakamrater. Men att Judas var en isolerad typ av personlighet skulle inte i och för sig ha dragit en sådan olycka över honom, om det inte hade varit så att han också misslyckades med att växa till i kärlek och andlig älskvärdhet. Därtill, för att göra en ond sak värre, hyste han envist agg och uppamade sådana psykologiska fiender som hämndlystnad och ett allmänt begär att "ge någon igen" för alla sina besvikelser.

Denna olyckliga kombination av individuella särdrag och mentala tendenser samverkade till att förgöra en man som hade goda avsikter men som inte lyckades besegra dessa onda ting med kärlek, tro och tillit. Att Judas inte hade behövt gå vilse visas väl av Tomas och Natanaels exempel vilka båda var drabbade av samma slags misstänksamhet och överutvecklad individualistisk läggning. Även Andreas och Matteus hade många tendenser åt det hållet; men alla dessa män började med tiden älska Jesus och sina medapostlar mer och inte mindre. De växte till i älskvärdhet och i kunskap om sanningen. De började lita allt mer på sina bröder och utvecklade så småningom förmågan att anförtra sig åt sina kamrater.

and because he refused to trust you, his loyal brethren. Have you not read in the Scripture where it is written: 'It is not good for man to be alone. No man lives to himself?' And also where it says: 'He who would have friends must show himself friendly'? And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world. The hour has come; I am about to go to the Father."

193:3.3 (2055.3) When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. CAUSES OF JUDAS'S DOWNFALL

193:4.1 (2055.4) It was in the first part of the Master's farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas's downfall in the light of the Master's remarks and in view of the accumulated enlightenment of succeeding centuries.

193:4.2 (2055.5) As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse, he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to "get even" with somebody for all his disappointments.

193:4.3 (2056.1) This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to

Judas vägrade ståndaktigt att anförtro sig åt sina bröder. När ansamlingen av emotionella konflikter tvingade honom att söka lättnad genom att tala ut, sökte han utan undantag råd av och fick oklok tröst av sina oandliga släktingar eller av sådana tillfälliga bekanta som antingen var likgiltiga för eller direkt fientliga mot välgången och framåtskridandet för de andliga realiteterna i himmelriket, för vilket han var en av de tolv helgade ambassadörerna på jorden.

Judas led nederlag i sin kamp genom jordelivets strider på grund av följande faktorer som betecknar personliga tendenser och karaktärssvagheter:

1. Som människotyp hörde han till dem som isolerar sig. Han var högt individualistisk och valde att utveckla sig till en ohjälpligt inbunden och osällskaplig typ av person.

2. Som barn hade hans liv gjorts alltför lätt för honom. Han kände sig bittert sårad om han inte fick sin vilja igenom. Han förväntade sig alltid att vinna; han var en mycket dålig förlorare.

3. Han tillägnade sig aldrig ett filosofiskt sätt att möta besvikelser. I stället för att acceptera besvikelser som ett normalt och alldagligt inslag i människans tillvaro, brukade han utan undantag att ta sin tillflykt till att skylla på någon enskild eller sina medarbetare som grupp för alla sina personliga svårigheter och besvikelser.

4. Han var fallen för att hysa agg; han ruvade alltid på tanken om hämnd.

5. Han ville inte förhålla sig uppriktigt till fakta; han var oärlig i sin inställning till livssituationerna.

6. Han ogillade att diskutera sina personliga problem med sina närmaste medarbetare; han vägrade att tala om sina svårigheter med sina verkliga vänner och med dem som verkligen älskade honom. Under alla deras år tillsammans vände han sig inte en enda gång till Mästaren med ett rent personligt problem.

7. Han lärde sig aldrig att de verkliga belöningarna för ett ädelt liv när allt kommer omkring är andliga pris, som inte alltid utdelas under ett enda kort köttligt liv.

Till följd av att han envist isolerade sin personlighet mångfaldigades hans bekymmer, tilltog hans sorger, växte hans ängslan och fördjupades hans förtvivlan nästan till det outhärdliga.

Även om denna självcentrerade och ultraindividualistiske apostel hade många psykiska, emotionella och andliga problem, var emellertid hans främsta svårigheter följande: till sin personlighet var han isolerad, till sitt sinne var han misstänksam och hämndlysten, till sitt temperament var han tvär och hämndgirig; emotionellt var han kärlekslös och oförlåtande, socialt anförtrodd han sig inte åt någon och var nästan helt sluten inom sig; i anden blev han arrogant och själviskt ärelysten; i livet brydde han sig inte om dem som höll av honom, och i döden var han utan vänner.

Sammantagna förklarar således dessa sinnesfaktorer och onda inflytelser varför en som var välmenande och i övrigt en gång uppriktigt trodde på Jesus, ännu efter flera år av nära samvaro med dennes

confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought the advice and received the unwise consolation of his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

193:4.4 (2056.2) Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

193:4.5 (2056.3) 1. He was an isolated type of human being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed "shut-in" and unsociable sort of person.

193:4.6 (2056.4) 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

193:4.7 (2056.5) 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfaithfully resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

193:4.8 (2056.6) 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

193:4.9 (2056.7) 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

193:4.10 (2056.8) 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

193:4.11 (2056.9) 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

193:4.12 (2056.10) As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

193:4.13 (2057.1) While this self-centered and ultraindividualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who loved him, and in death, he was friendless.

193:4.14 (2057.2) These, then, are the factors of mind and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association

transformerande personlighet, övergav sina kamrater, förkastade en helgad sak, avsåg sig sitt heliga kall och förrådde sin gudomliga Mästare.

with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. MÄSTARENS HIMMELSFÄRD

Klockan var nästan halv åtta denna torsdagsmorgon den 18 maj när Jesus kom fram till Olivbergets västra sluttning tillsammans med sina elva tysta och något förvirrade apostlar. Från detta ställe, ungefär två tredjedelar av vägen upp till kullens krön, kunde de se ut över Jerusalem och ned över Getsemane. Jesus gjorde sig nu beredd att säga sina sista avskedsord till apostlarna innan han lämnade Urantia. När han stod där framför dem knäböjde de i en cirkel kring honom utan att han bad dem om det, och Mästaren sade:

"Jag bad er stanna i Jerusalem tills ni hade begåvats med kraft från höjden. Jag står nu i begrepp att lämna er; jag är färdig att stiga upp till min Fader, och snart, mycket snart, sänder vi Sanningens Ande till denna värld där jag har vistats; och när han har kommit skall ni på nytt börja förkunna rikets evangelium, först i Jerusalem och sedan ända ut till världens mest avlägsna delar. Älska människorna med den kärlek med vilken jag har älskat er, och tjäna era meddödliga så som jag har tjänat er. Genom andens frukter i era liv skall ni förmå själar att tro sanningen att människan är en son till Gud och att alla människor är bröder. Kom ihåg allt vad jag har lärt er och det liv som jag har levt bland er. Min kärlek överskuggar er, min ande skall leva med er och min frid skall förbli över er. Farväl."

När Mästaren i morontiagestalt hade sagt detta försvann han ur deras åsyn. Denna så kallade Jesu himmelsfärd skiljde sig på intet sätt från hans andra försvinnanden ur de dödligas åsyn under hans morontialivsskedes fyrtio dagar på Urantia.

Mästaren begav sig till Edentia via Jerusem där de Högsta, under observation av Paradissonen, löste Jesus från Nasaret från morontiatillståndet och genom uppstigningens andekanaler återbördade honom till ställningen som Paradisson och suprem härskare i Salvington.

Klockan var ungefär sju och fyrtiofem denna morgon när Jesus i morontiagestalt försvann ur sina elva apostlars åsyn för att börja uppstigningen till sin Faders högra sida, för att där få formell bekräftelse på sin fullbordade suveränitet i universumet Nebadon.

6. PETRUS KALLAR TILL ETT MÖTE

På order av Petrus gav sig Johannes Markus och andra ut för att kalla samman de ledande lärjungarna till Maria Markus hem. Klockan halv elva hade hundratjugo av Jesu främsta lärjungar samlats för att höra rapporten om Mästarens avskedsbudskap och få veta om hans himmelsfärd. Bland detta sällskap fanns Jesu mor Maria. Hon hade återvänt till Jerusalem tillsammans med Johannes Sebedaios när apostlarna kom tillbaka från sitt nyligen avslutade besök i Galléén. Kort efter Pingsten återvände hon till Salomes hem i Betsaida. Jesu broder Jakob var också närvarande vid detta

5. THE MASTER'S ASCENSION

193:5.1 (2057.3) It was almost half past seven o'clock this Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057.4) "I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell."

193:5.3 (2057.5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057.6) The Master went to Edentia by way of Jerusem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

193:5.5 (2057.7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father, there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. PETER CALLS A MEETING

193:6.1 (2057.8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had forgathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Bethsaida. James

möte, det första rådslag som sammankallades för Mästarens lärjungar efter att hans planetariska livsskede var avslutat.

Simon Petrus tog till sin uppgift att tala för sina medapostlar och framförde en spännande rapport om de elvas sista möte med sin Mästare och beskrev mycket rörande Mästarens slutliga farväl och hur han försvann vid sin himmelsfärd. Det var ett möte vars like aldrig tidigare hade hållits i denna värld. Denna del av mötet varade något under en timme. Petrus förklarade sedan att de hade beslutat välja en efterträdare till Judas Iskariot, och att man skulle hålla en paus för att ge apostlarna möjlighet att välja mellan de två män som hade föreslagits till denna tjänst: Mattias och Justus.

De elva apostlarna gick sedan till nedre våningen, där de kom överens om att dra lott för att bestämma vem av dessa män som skulle bli apostel och tjäna i Judas ställe. Lotten föll på Mattias, och han förklarades vara den nye aposteln. Han insattes vederbörligen i sin tjänst och utnämndes sedan till skattmästare. Men Mattias hade ingen större del i apostlarnas senare aktiviteter.

Kort efter Pingsten återvände tvillingarna till sina hem i Galiléen. Simon Seloten drog sig tillbaka för en tid innan han gick ut och förkunnade evangeliet. Tomas oroade sig under en kortare period och återupptog sedan sin undervisning. Natanael blev allt mer oense med Petrus som ville predika om Jesus istället för att som tidigare förkunna rikets evangelium. Denna motsättning blev i mitten av följande månad så akut att Natanael drog sig tillbaka och begav sig till Filadelfia för att besöka Abner och Lasaros. Efter att ha vistats där i mer än ett år fortsatte han sin färd till länderna bortom Mesopotamien och förkunnade evangeliet så som han förstod det.

Kvar blev sålunda endast sex av de ursprungligen tolv apostlarna att bli aktörer på den scen där evangeliet till en början förkunnades i Jerusalem: Petrus, Andreas, Jakob, Johannes, Filippos och Matteus.

Ungefär vid tolvtiden återvände apostlarna till sina bröder i rummet på övervåningen och meddelade att Mattias hade valts till ny apostel. Sedan kallade Petrus alla troende att delta i bön, att be att de måtte vara redo att ta emot andens gåva som Mästaren hade lovat sända dem.

the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

193:6.3 (2058.2) The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

193:6.4 (2058.3) Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

193:6.5 (2058.4) This left but six of the original twelve apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

193:6.6 (2058.5) Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

Kapitel 194. Sanningens Ande utges

⇨ 193

Urantiaboken

195 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 194

SANNINGENS ANDE UTGES

Sektioner

Introduktion

1. Pingstdagspredikan
2. Pingstens betydelse
3. Vad som skedde på Pingstdagen
4. Den kristna kyrkans första början

Introduktion

VID ettiden, när de hundra-tjugo troende var djupt inbegripna i bön, blev de alla medvetna om en underlig närvaro i rummet. Samtidigt blev alla dessa lärjungar medvetna om en ny och mycket djupgående känsla av andlig glädje, trygghet och tillförsikt. Den nya medvetenheten om andlig styrka efterföljdes omedelbart av en stark impuls att gå ut och offentligt förkunna rikets evangelium och den goda nyheten att Jesus hade uppstått från de döda.

Petrus reste sig och förklarade att detta måste vara ankomsten av Sanningens Ande som Mästaren hade lovat dem, han föreslog att de skulle bege sig till templet och börja förkunna den goda nyheten som nu hade anförtrotts åt dem, och de gjorde just vad Petrus föreslog.

Dessa män hade övats och instruerats i att evangeliumet som de skulle förkunna var Guds faderskap och människans sonskap, men just i denna stund av andlig extas och personlig triumf var det största budskapet och bästa nyheten som dessa människor kunde tänka sig det faktum att Mästaren hade uppstått från de döda. Så drog de ut, försedda med kraft från höjden, och förkunnade för folket glädjebudskapet — nämligen frälsning genom Jesus — men kom oavsiktligt att göra felet att ersätta själva evangeliebudskapet med vissa fakta som hade anknytning till evangeliet. Petrus satte ovetandes igång detta misstag, och andra följde efter, ända fram till Paulus som skapade en ny religion av den goda nyhetens nya version.

Rikets evangelium är: det faktum att Gud är vår Fader, i förening med den därav följande sanningen om människornas sonskap-broderskap. Kristendomen, så

PAPER 194

BESTOWAL OF THE SPIRIT OF TRUTH

SECTIONS

Introduction

1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

INTRODUCTION

194:0.1 (2059.1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059.2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059.3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to the people — even salvation through Jesus — but they unintentionally stumbled into the error of substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the

som den utvecklades från den dagen är: det faktum att Gud är Herren Jesu Kristi Fader, i förening med den troendes upplevelse av gemenskap med den uppståndne och förhålligade Kristus.

Det är inte märkligt att dessa ande-ingivna människor skulle gripa tag i detta tillfälle att uttrycka sina känslor av triumferande över de krafter som hade försökt förinta deras Mästare och göra slut på inflytelsen av hans förkunnelse. I en sådan stund var det lättare att minnas deras personliga förbindelse med Jesus och känna en hänförd glädje över förvissningen att Mästaren fortfarande levde, att deras vänskap inte hade upphört och att anden sannerligen hade kommit över dem just så som han hade lovat.

Dessa troende kände sig som om de plötsligt hade överflyttats till en annan värld, till en ny tillvaro av glädje, kraft och härlighet. Mästaren hade talat om för dem att riket skulle komma med makt, och några av dem trodde att de började inse vad han hade menat.

När allt detta tas i betraktande är det inte svårt att förstå hur det kom sig att dessa människor började förkunna ett nytt evangelium om Jesus i stället för deras tidigare budskap om Guds faderskap och människornas broderskap.

1. PINGSTDAGSPREDIKAN

Apostlarna hade hållit sig gömda i fyrtio dagar. Det föll sig så att detta var dagen för den judiska pingsthögtiden, och tusentals besökare från alla delar av världen befann sig i Jerusalem. Många anlände till denna fest, men de flesta hade stannat kvar i staden sedan påsken. Nu kom dessa skrämde apostlar ut efter sina veckor av isolering för att djärvt framträda i templet där de började förkunna det nya budskapet om en uppstånden Messias. Alla lärjungar var likaledes medvetna om att ha fått något nytt slags andlig begåvning som gav insikt och kraft.

Klockan var omkring två när Petrus reste sig just på samma plats där hans Mästare senast hade undervisat i templet och framförde den passionerade vädjan som resulterade i att mer än tvåtusen själar vanns för riket. Mästaren var borta, men plötsligt upptäckte de att denna berättelse om honom hade ett mäktigt inflytande på folket. Inget under att de uppmuntrades till att fortsätta att förkunna ett budskap som rättfärdigade deras tidigare hängivelse för Jesus och samtidigt så starkt nödgade människor att tro på honom. Sex av apostlarna deltog i detta möte: Petrus, Andreas, Jakob, Johannes, Filippus och Matteus. De talade i över en och en halv timme och framförde budskap på grekiska, hebreiska och arameiska såväl som några ord på andra språk som de i någon mån kunde tala.

Judarnas ledare var förbluffade över apostlarnas djärvhet, men de var rädda för att ofreda dem eftersom så många trodde på vad apostlarna sade.

Vid halvfemtiden åtföljdes apostlarna av mer än tvåtusen nya troende ned till Siloadammen, där Petrus, Andreas, Jakob och Johannes döpte dem i Mästarens namn. När de var färdiga med att döpa denna folkmassa var det redan mörkt.

Father of the Lord Jesus Christ, in association with the experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had gone, but they suddenly discovered that this story about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this

Pingsten var den stora dopfesten, den tid då proselyterna vid porten, dvs. de främlingar som ville tjäna Jahve, upptogs i gemenskapen. Därför var det så mycket lättare för ett stort antal av både judar och icke-judar att låta döpa sig på den dagen. När de gjorde detta avsåg de sig på intet sätt den judiska tron. De som trodde på Jesus var ännu en tid härefter en sekt inom judendomen. De var alla, inklusive apostlarna, alltjämt lojala mot de väsentliga kraven i judarnas ceremoniella system.

2. PINGSTENS BETYDELSE

Jesus levde på jorden och lärde ut ett evangelium som befriade människan från vidskepelsen att hon var ett barn till djävulen och upphöjde henne till värdigheten av en trosson till Gud. Jesu budskap, så som han förkunnade och levde det under sin tid, var då när det framfördes ett effektivt botemedel för människans andliga svårigheter. Nu när han personligen har lämnat världen sänder han i sitt ställe Sanningens Ande, som är avsedd att leva i människan och att för varje ny generation på nytt framföra Jesu budskap så att varje ny grupp av dödliga som vandrar på jorden skall få en ny och tidsenlig version av evangeliet, just en sådan personlig upplysning och gruppleddning som visar sig vara ett effektivt botemedel för människans ständigt nya och varierande andliga svårigheter.

Denne andes första uppgift är naturligtvis att omhulda och personliggöra sanningen, ty det är förståelsen av sanningen som utgör den högsta formen av mänsklig frihet. Nästa uppgift för denne ande är att bryta ned den troendes känsla av föräldralöshet. Nu när Jesus har levt bland människorna skulle alla troende uppleva en känsla av ensamhet om inte Sanningens Ande hade kommit för att bo i människornas hjärtan.

Denna utgivning av Sonens ande beredde effektivt alla normala människors sinne för den efterföljande allomfattande utgivningen av Faderns ande (Riktaren) till hela människosläktet. I viss mening är denna Sanningens Ande både den Universella Faderns och Skaparsonens ande.

Gör inte misstaget att vänta er att bli starkt intellektuellt medvetna om den utgjutne Sanningens Ande. Anden skapar aldrig en medvetenhet om sig själv, endast en medvetenhet om Mikael, Sonen. Från första början lärde Jesus att anden inte skulle tala om sig själv. Beviset för din gemenskap med Sanningens Ande står därför inte att finna i din medvetenhet om denne ande utan snarare i din erfarenhet och upplevelse av en förhöjd gemenskap med Mikael.

Anden kom också för att hjälpa människorna att minnas och förstå Mästarens ord samt för att belysa och på nytt tolka hans liv på jorden.

Därnäst kom Sanningens Ande för att hjälpa den troende att vittna om de realiteter som finns i Jesu läror och i hans liv, så som han levde det i köttlig gestalt och så som han nu igen lever det på nytt och förnyat i den enskilda troende i varje generation av Guds andeuppfyllda söner.

multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshiping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest form of human liberty. Next, it is the purpose of this spirit to destroy the believer's feeling of orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

194:2.3 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

194:2.4 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

194:2.5 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

194:2.6 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

Sålunda framgår det att Sanningens Ande verkligen kommer för att leda alla troende in i all sanning, in i den ökande kunskapen om erfarenheten av det levande och växande andliga medvetandet om att det eviga och uppstigande sonskapet hos Gud är en realitet.

Jesus levde ett liv som är en uppenbarelse av en människan underordnad Faderns vilja, inte ett exempel för någon att bokstavligen försöka följa. Hans liv i köttslig gestalt samt hans död och efterföljande uppståndelse blev inom kort ett nytt evangelium om den lösen som sålunda hade betalats för att köpa tillbaka människan från den ondes klor — från en förnärad Guds fördömmelse. Likväl förblir det ett faktum, även om evangeliet blev mycket förvrängt, att detta nya budskap om Jesus bar med sig många av de grundläggande sanningarna och lärdomarna i hans ursprungliga evangelium om gudsriket. Och förr eller senare kommer dessa dolda sanningar om Guds faderskap och människornas broderskap att träda fram och effektivt omvandla hela mänsklighetens civilisation.

Men dessa intellektuella misstag hindrade på intet sätt de troende från att göra stora framsteg i sin andliga tillväxt. På mindre än en månad efter utgivningen av Sanningens Ande gjorde apostlarna mer individuella andliga framsteg än under sina närmare fyra år av personlig och kärleksfull förbindelse med Mästaren. Att evangeliets frälsande sanning om sonskapet hos Gud ersattes med faktumet om Jesu uppståndelse hindrade inte på något sätt den snabba spridningen av deras läror tvärtom föreföll den nya förkunnelsen om Jesu person och uppståndelse som överskuggade hans budskap att storligen underlätta predikandet av den goda nyheten.

Uttrycket "andedop", som vid denna tid blev mycket allmänt använt, betydde endast ett medvetet mottagande av denna gåva, Sanningens Ande, och ett personligt erkännande av denna nya andliga kraft som en förstärkning av alla andliga inflytelser som gudsmedvetna själar tidigare hade upplevt.

Sedan utgivningen av Sanningens Ande är människan mottaglig för undervisning och ledning från en trefaldig andeinverkan: Faderns ande, dvs. Tankeriktaren, Sonens ande, dvs. Sanningens Ande och Andens ande, dvs. den Heliga Anden.

På sätt och vis står människosläktet under det dubbla inflytandet av den sjufaldiga dragningskraften från universums andeinflytelser. De tidiga evolutionära raserna av dödliga påverkas i ökande grad av de sju biträdande sinnesandarna med ursprung i lokaluniversumets Moderande. Då människan höjer sig på skalan för intelligens och andlig varseblivning kommer sju högre andeinflytelser till slut att sväva över och bo i henne. Dessa sju andar i de framåtskridande världarna är:

1. Den Universelle Faderns utgivna ande — Tankeriktarna.
2. Den Evige Sonens andenärvaro — andegravitationen i universernas universum och den säkra kanalen för all andegemenskap.
3. Den Oändlige Andens andenärvaro — hela

194:2.7 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal and ascending sonship with God.

194:2.8 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:2.9 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer's great progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the apostles made more individual spiritual progress than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the *fact* of the resurrection of Jesus for the saving gospel *truth* of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus' message by the new teachings about his person and resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

194:2.10 (2061.8) The term "baptism of the spirit," which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

194:2.11 (2061.9) Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

194:2.12 (2062.1) In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

194:2.13 (2062.2) 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

194:2.14 (2062.3) 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

194:2.15 (2062.4) 3. The spirit presence of the Infinite Spirit

skapelsens universella andesinne, den andliga källan till intellektuellt släktskap mellan alla progressiva intelligenser.

4. Den Universelle Faderns och Skaparsonens ande — Sanningens Ande, allmänt betraktad som Universumsonens ande.

5. Den Oändlige Andens och Universumets Moderandes ande — den Heliga Anden, allmänt betraktad som Universumandens ande.

6. Universumets Moderandes sinnesande — lokaluniversumets sju biträdande sinnesandar.

7. Faderns, Sönernas och Andarnas ande — det nya namnets ande som de från världarna uppstigande dödliga har efter fusionen mellan den dödligas andefödda själ och Paradiset Tankeriktare och efter det senare uppnåendet av den gudomlighet och det förhålligande som medlemskapet i Paradiset Finalitkår medför.

Så gav utgivningen av Sanningens Ande till världen och dess folk den sista av den andebegåving som är avsedd att vara till hjälp och bistånd under det uppåtgående sökandet efter Gud.

3. VAD SOM SKEDDE PÅ PINGSTDAGEN

Många underliga och märkliga läror blev knutna till de tidiga berättelserna om pingstdagen. Under senare tider har händelserna denna dag då Sanningens Ande, den nye läraren, kom för att dväljas hos människosläktet, sammanblandats med löjliga utbrott av hejdlös känslsamhet. Den främsta uppgiften för Faderns och Sonens utgjutna ande är att undervisa människorna i sanningarna om Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet. Dessa är de sanningar om gudomligheten som människorna kan fatta mer fullständigt än alla andra gudomliga karaktärsdrag. Sanningens Ande befattar sig i första hand med att uppenbara Faderns andenatur och Sonens moraliska karaktär. Skaparsonen, i köttlig gestalt, uppenbarade Gud för människorna; Sanningens Ande uppenbarar Skaparsonen i människornas hjärtan. När människan frambringar "andens frukter" i sitt liv uppvisar hon helt enkelt de karaktärsdrag som Mästaren manifesterade i sitt eget jordiska liv. När Jesus var på jorden levde han sitt liv som en enda personlighet — som Jesus från Nasaret. I egenskap av den "nye lärarens" ande i människans inre har Mästaren sedan den första pingsten kunnat leva sitt liv på nytt i erfarenheten hos varje sanningsundervisad troende.

Mycket av det som händer under loppet av ett människoliv är svårt att förstå, svårt att förlika med tanken att detta är ett universum där sanningen härskar och rättfärdigheten segrar. Det förefaller så ofta som om förtal, lögn, oärlighet och orättfärdighet — synden — vore förhärskande. Segrar tron ändå över det onda, över synden och fördärvelsen? Det gör den. Jesu liv och död är det eviga beviset för att godhetens sanning och tron hos den av anden ledda varelsen alltid är rättfärdigade. Folket hånade Jesus på korset och sade: "Låt oss se om Gud kommer och befriar honom." Det såg mörkt ut på korsfästelsens dag, men det var härligt ljus och klart på uppståndelsens morgon; på

— the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

194:2.16 (2062.5) 4. The spirit of the Universal Father and the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

194:2.17 (2062.6) 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

194:2.18 (2062.7) 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

194:2.19 (2062.8) 7. The spirit of the Father, Sons, and Spirits — the new-name spirit of the ascending mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

194:2.20 (2062.9) And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

194:3.1 (2062.10) Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the "fruits of the spirit" in his life, he is simply showing forth the traits which the Master manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the "new teacher," the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

194:3.2 (2062.11) Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, "Let us see if God will come and deliver him." It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still

pingstdagen var det ännu ljusare och gladare. De religioner som bygger på en pessimistisk förtvivlan söker att vinna frigörelse från livets bördor; de för med sig längtan efter ett utslocknande i en ändlös slummer och vila. Dessa är den primitiva rädslans och bävans religioner. Jesu religion är ett nytt trons evangelium som skall förkunnas för en kämpande mänsklighet. Denna nya religion grundar sig på tro, hopp och kärlek.

Jesus fick i sitt liv som dödlig ta emot livets hårdaste, grymmaste och bittraste slag, och denne man mötte dessa förtvivlans gärningar med tro, mod och orubblig beslutsamhet att göra sin Faders vilja. Jesus mötte livet i all dess grymma verklighet och bemästrade det — till och med i döden. Han använde inte religionen som frigörelse från livet. Jesu religion uppmuntrar inte människan till att undfly detta liv för att njuta av den väntande saligheten i en annan tillvaro. Jesu religion erbjuder glädjen och friden från en annan och andlig tillvaro för att förhöja och förädla det liv som människorna nu lever i köttslig gestalt.

Om religionen är opium för folket är det inte Jesu religion. På korset vägrade han att dricka den dövande drogen, och hans ande, utgjuten över allt kött, är ett mäktigt världsinflytande som leder människorna uppåt och driver dem framåt. Den andliga sporren till framsteg är den mäktigaste drivkraften som finns i denna värld. Den troende som lär känna sanningen är den verkligt progressiva och energiska själen på jorden.

På pingstdagen bröt Jesu religion alla nationella skrankor och rasliga bojor. Det är för evigt sant att "där Herrens ande är, där är frihet." Den dagen blev Sanningens Ande den personliga gåvan från Mästaren till varje dödlig. Denne ande utgavs för att ge de troende förmågan att mer effektivt förkunna rikets evangelium, men de misstog upplevelsen att mottaga den utgjutne anden för en del av det nya evangelium som de omedvetet höll på att formulera.

Bortse inte från det faktum att Sanningens Ande utgavs till alla uppriktiga troende; denna andens gåva kom inte enbart till apostlarna. De hundratjugo män och kvinnor som hade samlats i övervåningens sal fick alla den nye läraren, och det fick också alla de som hade ett uppriktigt hjärta överallt i världen. Den nye läraren utgavs till människosläktet, och varje själ fick ta emot honom i enlighet med sin kärlek till sanningen och sin förmåga att fatta och förstå andliga realiteter. Äntligen befrias den sanna religionen från prästernas och alla heliga samhällsklassers förmyndarskap och finner sin verkliga manifestation i människornas individuella själar.

Jesu religion främjar en mänsklig civilisation av högsta slag emedan den frambringar den högsta typen av andlig personlighet och förkunnar denna persons helighet.

Sanningens Andes ankomst på pingstdagen möjliggjorde en religion som är varken radikal eller konservativ. Den är varken det gamla eller det nya; den skall inte domineras av vare sig de gamla eller de unga. Jesu jordiska liv är ett faktum som ger en fast hållpunkt för tidens ankare, medan utgivningen av Sanningens Ande sörjer för den ständiga expansionen och ändlösa tillväxten av den religion som han levde och det evangelium som han förkunnade. Anden leder in i all sanning; han är läraren som undervisar i en expanderande och ständigt växande religion som

brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling humanity. This new religion is founded on faith, hope, and love.

194:3.3 (2063.1) To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father's will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

194:3.4 (2063.2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and aggressive soul on earth.

194:3.5 (2063.3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty." On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:3.6 (2063.4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:3.7 (2063.5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and proclaims the sacredness of that person.

194:3.8 (2063.6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus' earthly life provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into *all* truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine

präglas av att den utvecklas evigt och att det gudomliga gradvis uppenbaras. Denna nya lärare kommer att för den sanningssökande troende ständigt allt mer uppenbara det som fanns så gudomligt inneslutet i Människosönens person och natur.

Manifestationerna i samband med utgivningen av den "nye läraren" och det mottagande som apostlarnas förkunnelse fick av de människor av olika folkslag och nationer som hade samlats i Jerusalem ger oss en bild av hur universell Jesu religion är. Rikets evangelium skulle inte identifieras med någon särskild ras, kultur eller språktillhörighet. Denna pingstdag vittnar om andens storartade strävan att befria Jesu religion från dess nedärvda judiska bojor. Ännu efter detta utjutande av anden över allt kött försökte apostlarna till en början förmå sina konvertiter att underkasta sig judendomens krav. Även Paulus hade svårigheter med sina bröder i Jerusalem därför att han vågrade att påtvinga icke-judarna dessa judiska seder. Ingen uppenbarelsereligion kan sprida sig till hela världen när den utsätts för det allvarliga misstaget att den genomsyras av någon nationell kultur eller förenas med etablerade rasliga, sociala eller ekonomiska seder och bruk.

Utgivningen av Sanningens Ande var oavhängig av alla former, ceremonier, heliga platser och allt särskilt beteende bland dem som fick ta emot den i hela dess manifestation. När anden kom över dem som var samlade i övervåningens rum, satt de helt enkelt bara där, efter att nyss ha varit försjunkna i tyst bön. Anden utgavs på landet såväl som i staden. Det var inte nödvändigt för apostlarna att gå ut till en enslig plats för år av meditation i ensamhet för att ta emot anden. Den första pingsten bröt för all framtid sambandet mellan tanken om den andliga upplevelsen och föreställningen om speciellt gynnsamma omgivningar.

Pingsten med sin andliga tilldelning var avsedd att för evigt lösa Mästarens religion från all avhängighet av fysisk makt; den nya religionens lärare är nu utrustade med andliga vapen. De skall gå ut för att erövra världen med osviklig förlåtelse, oöverträffad god vilja och överflödande kärlek. De är utrustade för att övervinna onskan med godhet, att besegra hat med kärlek, att kväva rädslan med en modig och levande tro på sanningen. Jesus hade redan lärt sina efterföljare att hans religion aldrig var passiv; alltid skulle hans lärjungar vara aktiva och positiva i sin barmhärtighetstjänst och i sina kärleksmanifestationer. Dessa troende betraktade inte längre Jahve som "Härskarornas Herre". De såg nu den eviga Gudomen som "Herren Jesu Kristi Gud och Fader". De gjorde åtminstone det framsteget, även om de i viss mån inte lyckades fatta sanningen att Gud också är varje enskild individs andliga Fader.

Pingsten gav den dödliga människan förmågan att förlåta personliga påhopp, att förhålla sig vänlig mitt i den gravaste orättvisa, att förbli oberörd inför förfärande fara och att utmana hatets och raseriets ondska med orädda handlingar präglade av kärlek och tålmod. Urantia har härjats av stora och destruktiva krig under sin historia. Alla deltagare i dessa fruktansvärda strider led nederlag. Det fanns bara en segrare; det fanns bara en som klarade sig igenom dessa förbittrade strider med ett förhöjt anseende — det var Jesus från Nasaret och hans evangelium om att det onda besegras med det goda. Hemligheten med en bättre civilisation ligger

unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

194:3.9 (2064.1) The manifestations associated with the bestowal of the "new teacher," and the reception of the apostles' preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The gospel of the kingdom was to be identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as "the Lord of Hosts." They now regarded the eternal Deity as the "God and Father of the Lord Jesus Christ." They made that progress, at least, even if they did in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a better

gömd i Mästarens förkunnelse om människans broderskap, i kärlekens och den ömsesidiga tillitens goda vilja.

Ända fram till pingstdagen hade religionen bara uppenbart människans sökande efter Gud. Sedan pingsten söker människan fortfarande efter Gud, men ut över världen strålar också visionen av Gud som söker efter människan och som sänder sin ande att bo inom henne när han har funnit henne.

Före Jesu förkunnelse, som kulminerade i den första pingsten, hade kvinnorna en obetydlig eller ingen andlig ställning i de äldre religionernas doktriner. Efter pingstdagen var kvinnan i rikets brödrasamfund jämställd med mannen inför Gud. Bland de hundra-tjugo som mottog andens speciella närvaro fanns många av de kvinnliga lärjungarna, och de fick del av dessa välsignelser i samma mån som de manliga troende. Mannen kan inte längre tro att han har monopol på de religiösa förrättningarna. Farisén kunde fortsätta att tacka Gud att han "inte föddes som kvinna, spetälsk eller hedning", men bland Jesu efterföljare har kvinnan för all framtid befriats från all religiös diskriminering baserad på kön. Pingsten utplånade all religiös diskriminering baserad på folkslag, kulturella olikheter, socialgrupper eller könsrelaterade fördomar. Inget under att den nya religionens troende kunde utropa: "Där Herrens ande är, där är frihet."

Både Jesu mor och bror fanns med bland de hundra-tjugo troende, och som medlemmar av denna gemensamma grupp av lärjungar mottog de också den utgjutna anden. De fick inte mer av den goda gåvan än sina vänner. Ingen särskild gåva utgavs till medlemmarna av Jesu jordiska familj. Pingsten markerade ett slut på speciella prästerskap och på all tro på heliga familjer.

Före pingsten hade apostlarna avstått från mycket för Jesu skull. De hade offrat sina hem, familjer, vänner, världsliga tillhörigheter och positioner. På pingstdagen gav de sig själva till Gud, och Fadern och Sonen svarade med att ge sig själva till människan — bägge sände de sin ande att leva i människornas inre. Denna upplevelse av att avstå från jaget och finna anden var inte någon känslomässig erfarenhet; det var en handling av intelligent självöverlåtelse och oreserverad hängivelse.

Pingsten var en kallelse till andlig enhet bland dem som trodde på evangeliet. När anden sänkte sig över lärjungarna i Jerusalem skedde detsamma i Filadelfia, Alexandria och på alla andra platser där sant troende bodde. Det var bokstavligen sant att alla "i den stora skaran av troende var ett hjärta och en själ." Jesu religion är det mäktigaste förenande inflytande som världen någonsin har känt till.

Pingstdagen var avsedd att minska självhävdelsen hos individer, grupper, folk och raser. Det är denna anda av självhävdelse som så ökar i spänning att den periodvis bryter ut i destruktiva krig. Mänskligheten kan förenas endast genom ett andligt närmande, och Sanningens Ande är ett världsinflytande som är universellt.

Sanningens Andes ankomst renar människohjärtat och leder mottagaren till att formulera ett livssyfte enhetligt med Guds vilja och människornas bästa. Självskhetens materiella anda har slukats upp av

civilization is bound up in the Master's teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was "not born a woman, a leper, or a gentile," but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty."

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthoods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and positions. At Pentecost they gave themselves to God, and the Father and the Son responded by giving themselves to man — sending their spirits to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that "there was but one heart and soul among the multitude of the believers." The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

194:3.19 (2065.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of men. The material spirit of selfishness has been

denna nya andliga utgivning av osjälviskhet. Pingsten betyder, då som nu, att den historiske Jesus har blivit den levande erfarenhetens gudomliga Son. Glädjen som den utgjutna anden skänker, när den medvetet upplevs i människans liv, är ett stärkande medel för hälsan, en stimulans för sinnet och en ofelbar energikälla för själen.

Det var inte bönen som gjorde att anden kom på pingstdagen, men bönen hade mycket att göra med bestämmandet av mottaglighetskapaciteten som var utmärkande för de enskilda troende. Bönen rör inte det gudomliga hjärtat till frikostighet vid begåvandet, men den gräver så ofta ut bredare och djupare kanaler för de gudomliga begåvningarna att flyta in till deras hjärtan och själar som sålunda genom uppriktig bön och sann tillbedjan kommer ihåg att upprätthålla en obruten gemenskap med sin Skapare.

4. DEN KRISTNA KYRKANS FÖRSTA BÖRJAN

När Jesus så plötsligt greps av sina fiender och så snabbt korsfästes mellan två rövare blev apostlarna och lärjungarna helt demoraliserade. Tanken på att Mästaren hade blivit arresterad, bunden, piskad och korsfäst var för mycket även för apostlarna. De glömde hans förkunnelse och hans varningar. Han kunde för all del ha varit "en profet, mäktig i död och ord inför Gud och allt folket", men knappast den Messias som i enlighet med deras förhoppningar skulle återupprätta Israels kungarike.

Sedan kommer uppståndelsen, som befriar dem från förtvivlan och ger dem tillbaka deras tro på Mästarens gudomlighet. Gång på ser de honom och talar med honom, och han tar dem till Olivberget där han säger farväl till dem och berättar för dem att han skall bege sig tillbaka till Fadern. Han har bett dem att stanna i Jerusalem tills de utrustas med kraft — tills Sanningens Ande kommer. Och på pingstdagen kommer denne nye lärare, och de går genast ut och predikar evangeliet med ny kraft. De är djärva och tappra anhängare till en levande Herre, inte till en död och besegrad ledare. Mästaren lever i dessa evangelisters hjärtan. Gud är inte en doktrin i deras sinne; han har blivit en levande närvaro i deras själar.

"Varje dag fortsatte de ståndaktigt och enhälligt att samlas i templet och att bryta bröd i hemmen. De intog sina måltider med glädje och redbarhet, prisade Gud och var omtyckta av alla människor. De uppfylldes alla av anden och förkunnade frimodigt Guds ord. Och i den stora skaran av dem som trodde var alla av ett hjärta och en själ; och ingen kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt."

Vad har det hänt med dessa människor som Jesus hade ordinerat till att gå ut och förkunna rikets evangelium: Guds faderskap och människans broderskap? De har ett nytt evangelium. De brinner av en ny upplevelse; de är fyllda av en ny andlig energi. Deras budskap har plötsligt förändrats till förkunnelsen om den uppståndne Kristus: "Jesus från Nasaret, en man som Gud accepterade genom mäktiga gärningar och under; den som utlämnades enligt Guds bestämda rådslut och förutvetande, honom lät ni spika fast på

swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

^{194:3.20 (2065.8)} Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

^{194:4.1 (2066.1)} When Jesus was so suddenly seized by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed, have been "a prophet mighty in deed and word before God and all the people," but he could hardly be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

^{194:4.2 (2066.2)} Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master's divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

^{194:4.3 (2066.3)} "Day by day they continued steadfastly and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common."

^{194:4.4 (2066.4)} What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: "Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and foreknowledge of God, you did crucify and slay. The

korset och döda. Men på så sätt lät Gud det gå i uppfyllelse som han hade förutsagt genom alla sina profeter. Denne Jesus har Gud låtit uppstå. Gud har gjort honom till både Herre och Kristus. Då Gud med sin högra hand har upphöjt honom och han av Fadern har fått löftet om anden, har han nu utgjutit den vilket ni ser och hör. Ångra er, så att era synder blir utplånade; så att Fadern kan sända Kristus, som han har utsett åt er, nämligen Jesus, som himlen dock måste behålla tills de tider då allt skall återupprättas.”

Rikets evangelium, Jesu budskap, hade plötsligt ändrats till ett evangelium om Herren Jesus Kristus. De förkunnade nu fakta om hans liv, död och uppståndelse och predikade hoppet om hans snara återkomst till denna värld för att fullfölja det arbete han hade påbörjat. Sålunda rörde det sig i de första troendes budskap om att predika fakta om hans första ankomst och att undervisa i hoppet om hans andra ankomst, en händelse som de ansåg vara mycket nära förestående.

Kristus höll på att bli själva trosbekännelsen i den snabbt framväxande kyrkan: Jesus lever, han dog för människorna, han gav anden, han kommer tillbaka. Jesus fyllde alla deras tankar och bestämde hela deras nya uppfattning om Gud och allt annat. De var alltför upprymda över den nya doktrinen att "Gud är Herren Jesu Fader" för att befatta sig med det gamla budskapet att "Gud är alla människors kärleksfulle Fader", rentav varje enskild individs Fader. Det är sant att helt fantastiska uttryck för broderlig kärlek och en dittills okänd välvilja uppstod i dessa första trossamfund. Men det var ett samfund för dem som trodde på Jesus, inte ett samfund för bröder i den himmelske Faderns familjerike. Deras goda vilja flödade fram från den kärlek som föddes av deras uppfattning om Jesu utgivning, inte från insikten om de dödligas broderskap. Trots det var de uppfyllda av glädje, och de levde ett så nytt och enastående liv att alla människor attraherades till deras förkunnelse om Jesus. De gjorde det stora misstaget att ta i bruk den levande och belysande kommentaren till rikets evangelium i stället för själva evangeliet, men redan det utgjorde den bästa religion som mänskligheten någonsin hade sett.

Utan tvivel höll ett nytt brödrasamfund på att uppkomma i världen. "Och den stora skaran av troende deltog troget i apostlarnas undervisning och gemenskap, i brödbrytandet och i bönera." De kallade varandra bröder och systrar; de hälsade varandra med en helig kyss; de tog sig an de fattiga. Det var ett samfund där man både levde och höll andakt tillsammans. De hade inte allt gemensamt utifrån någon bestämmelse, utan enligt sin önskan att dela sina ägodelar med sina troende kamrater. De såg med tillförsikt fram mot att Jesus skulle återvända för att fullborda etablerandet av Faderns rike under deras generation. Det hörde inte direkt till Jesu lära att människorna spontant delade sina jordiska ägodelar. Det uppkom därför att dessa män och kvinnor så uppriktigt och tillitsfullt trodde att han skulle återvända vilken dag som helst för att avsluta sitt arbete och fullborda riket. Men detta välmenade experiment i tanklös broderlig kärlek ledde bara till sorg och elände till slut. Tusentals uppriktigt troende sålde sin egendom och gjorde sig av med alla sina kapitalvaror och andra produktiva tillgångar. Med tiden tog de krympande resurserna i den kristna "lika för alla-gemenskaper" slut

things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be blotted out; that the Father may send the Christ, who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things.”

194:4.5 (2066.5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began. Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

194:4.6 (2067.1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that "God is the Father of the Lord Jesus" to be concerned with the old message that "God is the loving Father of all men," even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus' bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

194:4.7 (2067.2) Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. "The multitude who believed continued steadfastly in the apostles' teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers." They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father's kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct feature of Jesus' teaching; it came about because these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With the passing of time, the dwindling resources of Christian "equal-sharing" came to an end — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a

— men det gjorde inte världen. Mycket snart började de troende i Antiochia ta upp kollekt för att rädda sina trosfränder i Jerusalem från att svälta.

Under denna tid firade de Herrens nattvard så som den hade etablerats, dvs. de samlades till en gemensam måltid i god samvaro och tog del av sakramentet vid slutet av måltiden.

Till en början döpte de i Jesu namn. Det gick nästan tjugo år innan de började döpa i "Faderns, Sonens och den Helige Andes namn". Döpet var allt som fordrades för inträde i de troendes samfund. De hade tills vidare ingen organisation; de var helt enkelt Jesu broderskap.

Denna Jesus-sekt växte snabbt, och igen en gång uppmärksammade sadducéerna dem. Fariséerna var inte särskilt bekymrade över situationen, då de såg att ingen del av förkunnelsen på något sätt hindrade efterlevnaden av judarnas lagar. Men sadducéerna började kasta ledarna för Jesus-sekten i fängelse, tills de förmåddes att acceptera rekommendationen från en av de ledande rabbinerna, Gamaliel, som gav dem följande råd: "Lämna dessa män i fred och låt dem hållas, ty om detta är ett påfund eller verk av människor så kommer det att gå över styr; men om det är från Gud, då kan ni inte tillintetgöra dem, och det kan visa sig att ni rentav kämpar mot Gud." De beslöt att följa Gamaliels råd, och det blev för en tid lugnt och stilla i Jerusalem, under vilken tid det nya evangeliet om Jesus snabbt spreds.

Så gick allt väl i Jerusalem ända tills grekerna kom i stora skaror från Alexandria. Två av Rodans elever anlände till Jerusalem och vann många konverterer bland hellenisterna. Bland dem som först omvände sig var Stefanos och Barnabas. Dessa duktiga greker delade just inte så mycket det judiska synsättet, och de rättade sig just inte så väl efter det judiska sättet att dyrka Gud och efter andra ceremoniella seder och bruk. Det var dessa troende grekers framfart som gjorde slut på det fredliga förhållandet mellan Jesus-broderskapet och fariséerna och sadducéerna. Stefanos och hans grekiska medarbetare började predika mer så som Jesus hade lärt, och det förde dem omedelbart i konflikt med de judiska styresmännen. När Stefanos under en av sina offentliga predikningar kom till den kontroversiella delen av sitt framträdande bortsåg de från alla rättegångsformaliteter och tog sig till att stena honom till döds på fläcken.

Stefanos, ledaren för den grekiska kolonin av dem som i Jerusalem trodde på Jesus, blev därmed den nya trons första martyr och den direkta orsaken till det formella organiserandet av den första kristna kyrkan. Inför denna nya kris konstaterades det att man inte längre kunde fortsätta som en sekt inom den judiska tron. Alla var överens om att de måste bryta med de icke-troende, och inom en månad från Stefanos död hade församlingen i Jerusalem organiserats under Petrus ledning, och Jesu broder Jakob hade installerats som dess formelle överhuvud.

Sedan bröt de nya och obevekliga förföljelserna ut från judarnas sida, så att de aktiva ledarna för den nya religionen om Jesus, som senare i Antiochia började kallas kristendom, drog ut till romarrikets alla hörn och förkunnade Jesus. Ledningen för spridandet av detta budskap var före Paulus tid i grekernas händer. De

collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

194:4.8 (2067.3) In these days they celebrated the Lord's Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

194:4.9 (2067.4) At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in "the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit." Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

194:4.10 (2067.5) This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: "Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God." They decided to follow Gamaliel's counsel, and there ensued a time of peace and quiet in Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

194:4.11 (2068.1) And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen's public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

194:4.12 (2068.2) Stephen, the leader of the Greek colony of Jesus' believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

194:4.13 (2068.3) And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later

första missionärerna följde, i likhet med andra som kom senare, den väg Alexander fordom hade marscherat, via Gasa och Tyros till Antiochia och sedan över Mindre Asien till Makedonien och därifrån vidare till Rom och imperiets yttersta ändar.

ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

Kapitel 195. Efter pingsten

⇨ 194

Urantiaboken

196 ⇨

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 195 EFTER PINGSTEN

Sektioner

Introduktion

1. Grekernas inflytande
2. Det romerska inflytandet
3. Under det romerska väldet
4. Europas mörka århundraden
5. Nutidens problem
6. Materialismen
7. Materialismens sårbarhet
8. Den sekulära totalitarismen
9. Kristendomens problem
10. Framtiden

PAPER 195 AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction

1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

Introduktion

PETRUS predikan på pingstdagen gav sådana resultat att de blev utslagsgivande för de framtida verksamhetsprinciperna och planerna för de flesta apostlar i deras strävan att förkunna rikets evangelium. Petrus var den kristna kyrkans egentliga grundläggare. Paulus förde det kristna budskapet till icke-judarna, och de grekiska troende förde ut det till hela romarriket.

Fastän de traditionsbundna och av prästerna behärskade hebreerna, som folk betraktat, vägrade att godta vare sig Jesu evangelium om Guds faderskap och människans broderskap eller Petrus och Paulus förkunnelse om Kristi uppståndelse och himmelfärd (det som blev kristendomen), befanns resten av romarriket vara mottaglig för den kristna förkunnelse som utvecklade sig. Västerlandets civilisation var vid denna tid intellektuell, krigstrött och grundligt skeptisk mot alla existerande religioner och universumfilosofier. Västvärldens folk, som hade blivit delaktiga av den grekiska kulturens frukter, hade en vördad tradition från en storslagen förgången tid. De kunde yvas över ett kulturarv där mycket hade uppnåtts inom filosofi, konst, litteratur och politisk utveckling. Men trots alla dessa framgångar hade de inte någon religion som tillfredsställde själen. Deras andliga längtan förblev otillfredsställd.

På en sådan samhällsarena framträngde plötsligt

INTRODUCTION

195:0.1 (2069.1) THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

195:0.2 (2069.2) Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek culture, had a revered tradition of a great past. They could contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

195:0.3 (2069.3) Upon such a stage of human society the

Jesu lära, innesluten i det kristna budskapet. En ny levnadsordning presenterades därmed för dessa västerländska folks hungriga hjärtan. Denna situation ledde till en omedelbar konflikt mellan de äldre formerna för religionsutövning och den nya kristendomspräglade versionen av Jesu budskap till världen. Resultatet av en sådan konflikt måste bli antingen en klar seger för det nya eller för det gamla eller någon grad av kompromiss. Historien visar att kampen slutade i en kompromiss. Kristendomen tog sig friheten att omfatta mer än vad något enda folk kunde ta till sig inom loppet av en eller två generationer. Det var inte en sådan enkel andlig väddan som Jesus hade riktat till människornas själar. Tidigt intog den en bestämd hållning till religiösa ritualer, utbildning, magi, medicin, konst, litteratur, lagstiftning, politiskt styressätt, moral, regler för sexuallivet, månggifte och i mindre grad även till slaveriet. Kristendomen kom inte bara som en ny religion — något som hela det romerska imperiet och hela Orienten väntade på — utan som en nyordning för människans samhälle. Med sådana pretentioner framkallade den snabbt alla tiders samhällsmoraliska sammanstötning. Jesu ideal, så som de omtolkades av grekisk filosofi och samhällsligt anpassades i kristendomen, nu djärvt utmanade människosläktets traditioner som ingick i den västerländska civilisationens etik, moral och religioner.

Till en början vann kristendomen proselyter endast bland de lägre sociala och ekonomiska folklagen. Men vid ingången till det andra århundradet vände sig allt fler av de allra bästa företrädarna för den grekisk-romerska kulturen till denna kristna tros nya ordning, till denna nya uppfattning om livets syfte och tillvarons mål.

Hur lyckades detta nya budskap, som var av judiskt ursprung och som nästan hade misslyckats i sitt födelseland, så snabbt och effektivt fånga de allra bästa sinnena i romarriket? Kristendomen besegrade de filosofiska religionerna och mysteriekulterna av följande orsaker:

1. Organisationen. Paulus var en stor organisatör, och hans efterträdare höll samma takt som han hade angett.

2. Kristendomen var alltigenom helleniserad. Den omfattade det bästa av både grekisk filosofi och det förnämsta av hebreisk teologi.

3. Men bäst av allt, den innehöll ett nytt och stort ideal, ekot av Jesu utgivningsliv och återspeglingsen av hans budskap om frälsning för hela mänskligheten.

4. De kristna ledarna var villiga att ingå sådana kompromisser med mithraskulten att den bättre hälften av dess anhängare vanns över till kulten i Antiochia.

5. Likaledes gjorde nästa och senare generationer av kristna ledare ytterligare sådana kompromisser med hedendomen att till och med den romerske kejsaren Konstantin vanns för den nya religionen.

De kristna träffade emellertid ett skarpsinnigt avtal med hedningarna däri att de upptog deras ritualistiska pomp och ståt medan de samtidigt fick hedningarna att godta den helleniserade versionen av paulinsk kristendom. De träffade ett bättre avtal med hedningarna än med mithraskulten, men även vid denna tidigare kompromiss vann de mer än stort då de

teachings of Jesus, embraced in the Christian message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise*. History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society*. And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

195:0.4 (2069.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

195:0.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the mystery cults was due to:

195:0.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

195:0.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

195:0.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal*, the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of salvation for all mankind.

195:0.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

195:0.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

195:0.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in

lyckades eliminera de grova omoraliskheterna och även talrika andra anstötliga seder och bruk från det persiska mysteriet.

Klokt eller oklokt, kompromissades Jesu ideal avsiktligt av dessa tidiga ledare inom kristendomen i strävan att rädda och främja många av Jesu idéer. Och de var utomordentligt framgångsrika. Men missförstå inte! Mästarens kompromissade ideal finns fortfarande latent i hans evangelium, och de kommer till slut att hävda sin fulla kraft i världen.

Med detta förhudenigande av kristendomen vann den gamla ordningen många mindre segrar av ritualistisk art, men de kristna fick övertaget däri att:

1. En ny och enormt högre ton anslogs inom människans moral.
2. Ett nytt och mycket vidgat begrepp om Gud gavs till världen.
3. Hoppet om odödlighet blev en del av övertygelsen i en erkänd religion.
4. Jesus från Nasaret gavs till människans hungrande själ.

Många av de stora sanningar som Jesus lärde om gick nästan förlorade i de tidiga kompromisserna, men de slumrar fortfarande i den förhudenigade kristendomen, som i sin tur var den paulinska versionen av Människosönens liv och förkunnelse, och redan innan kristendomen förhudenigades blev den först grundligt helleniserad. Kristendomen står i skuld, i stor skuld, till grekerna. Det var en grek, från Egypten, som så modigt stod upp fram i Nikea och så oförfärat utmanade denna konferens att den inte vågade till den grad fördunkla begreppet om Jesu natur att den verkliga sanningen om hans utgivning kunde ha råkat i fara att gå förlorad för världen. Athanasios hette denne grek, och hade det inte varit för vältaligheten och logiken hos denne troende, så skulle Arius övertygelse ha segrat.

1. GREKERNAS INFLYTANDE

Helleniseringen av kristendomen började på allvar den händelserika dag då aposteln Paulus stod inför areopagiska rådet i Aten och berättade för atenarna om "den okände Guden". Där, i skuggan av Akropolis, förkunnade denne romerske medborgare för grekerna sin version av den nya religion som hade sitt ursprung i det judiska landet Galiléen. Det fanns något märkligt likartat i den grekiska filosofin och i många av Jesu läror. De hade ett gemensamt mål — båda syftade till individens utveckling; grekerna till utveckling i samhället och i politiken, Jesus till moralisk och andlig utveckling. Grekerna framhöll det intellektuella frisinnet som leder till politisk frihet, Jesus framhöll det andliga frisinnet som leder till religiös frihet. Dessa två idéer bildade tillsammans en ny och mäktig grundstadga för människans frihet. De förebådade människans sociala, politiska och andliga frigörelse.

Kristendomen uppkom och besegrade alla konkurrerande religioner främst av två orsaker:

1. Grekerna var till sin sinnesläggnings villiga att låna

that they succeeded in eliminating the gross immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

^{195:0.12 (2070.8)} Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas*. And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

^{195:0.13 (2070.9)} By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

- ^{195:0.14 (2070.10)} 1. A new and enormously higher note in human morals was struck.
- ^{195:0.15 (2070.11)} 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

^{195:0.16 (2070.12)} 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

^{195:0.17 (2070.13)} 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

^{195:0.18 (2070.14)} Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence and the logic of this believer, the persuasions of Arius would have triumphed.

1. INFLUENCE OF THE GREEKS

^{195:1.1 (2071.1)} The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about "the Unknown God." There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual*. The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man's social, political, and spiritual liberty.

^{195:1.2 (2071.2)} Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

- ^{195:1.3 (2071.3)} 1. The Greek mind was willing to borrow

in nya och goda idéer även från judarna.

2. Paulus och hans efterträdare var villiga men klipska och kloka kompromissare; de var skarpsinniga teologiska handelsmän.

Vid den tid då Paulus steg fram i Aten och förkunnade "Kristus, den Korsfäste", var grekerna andligen hungrande; de var vetgiriga, intresserade och sökte verkligen andlig sanning. Glöm aldrig att det var romarna som till en början bekämpade kristendomen medan grekerna omfattade den, och att det var grekerna som bokstavligen tvingade romarna att senare anta den nya religionen i den form den då hade fått, som en del av den grekiska kulturen.

Grekerna vördade skönheten, judarna heligheten, men bägge folken älskade sanningen. I århundraden hade grekerna allvarligt begrundat och uppriktigt debatterat alla människans problem — sociala, ekonomiska, politiska och filosofiska — allt utom religion. Få greker hade nämnvärt befattat sig med religion. De tog inte ens sin egen religion riktigt på allvar. I århundraden hade judarna försummat dessa andra områden i tankevärlden medan de ägnade sig åt religion. De tog sin religion mycket allvarligt, alltför allvarligt. Det samlade resultatet av de två folkens århundraden av tankar blev nu, upplyst av innehållet i Jesu budskap, drivkraften till en ny form av mänsklig samhällsordning och, i viss mån, till en ny form av mänsklig religiös tro och praxis.

Den grekiska kulturens inflytande hade redan trängt in i länderna kring västra Medelhavet när Alexander spred den hellenistiska civilisationen över Främre Orientens värld. Grekerna klarade sig mycket väl med sin religion och sin politik så länge de levde i små statsstater, men när den makedoniske kungen vågade sig på att utvidga Grekland till ett imperium, som sträckte sig från Adriatiska havet till Indus, började svårigheterna. Den grekiska konsten och filosofin var helt fullvärdiga uppgiften med en imperialistisk expansion, men så var inte fallet med varken den grekiska politiska administrationen eller religionen. När de grekiska statsstaterna hade utvidgats till ett imperium föreföll deras ganska provinsiella gudar något underliga. Grekerna sökte verkligen efter en enda Gud, en större och bättre Gud, när den kristnade versionen av den äldre judiska religionen kom till dem.

Det hellenistiska världsväldet kunde inte som sådant bestå. Dess kulturella inflytande fortsatte, men själva riket bestod endast efter att man västerifrån hade lagt sig till med romarnas politiska genialitet för imperieadministration och efter att från öster ha erhållit en religion vars enda Gud ägde imperiumvärdighet.

Under det första århundradet efter Kristus hade den hellenistiska kulturen redan nått sin höjdpunkt. Tillbakagången hade börjat; lärdomen tilltog men genialitet blev det mindre av. Det var just vid denna tid Jesu idéer och ideal, som delvis ingick i kristendomen, blev en del av räddningen för den grekiska kulturen och lärdomen.

Alexander hade stormat fram på Östern med den grekiska civilisationens kulturella gåva. Paulus angrep västerlandet med den kristna versionen av Jesu evangelium. Varhelst i västerlandet den grekiska kulturen var förhärskande, där slog den helleniserade kristendomen rot.

new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching "Christ and Him Crucified," the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus' message, the united product of the centuries of the thought of these two peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God*, a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

195:1.8 (2072.1) The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

195:1.9 (2072.2) In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

195:1.10 (2072.3) Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

Den östliga versionen av Jesu budskap, som trots att den förblev mer trogen hans förkunnelse, fortsatte att följa Abners kompromisslösa inställning. Den gjorde aldrig framsteg liksom den helleniserade versionen, och till slut drucknade den i den islamiska rörelsen.

195:1.11 (2072.4) The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. DET ROMERSKA INFLYTANDET

Romarna tog över den grekiska kulturen i sin helhet och satte representativt styre i stället för ett styre som baserade sig på lottdragning. Snart gynnade den förändringen kristendomen såtillvida att Rom förde in en ny tolerans för främmande språk, folk och till och med religioner i hela västerlandet.

Mycket av den förföljelse som till en början drabbade de kristna i Rom berodde enbart på deras beklagliga användning av termen "rike" i sin förkunnelse. Romarna förhöll sig tolerant till alla slags religioner men tog mycket illa upp om någonting luktade politisk rivalitet. När så dessa tidiga förföljelser, som till så stor del berodde på missförstånd, dog ut, var fältet helt öppet för religiös propaganda. Romaren var intresserad av politisk administration; han brydde sig föga om vare sig konst eller religion, men han förhöll sig ovanligt tolerant till båda.

Österländsk lag var hård och godtycklig, grekisk lag var flytande och artistisk, den romerska lagen var värdig och respektingivande. Den romerska utbildningen byggde upp en oerhörd och orubblig lojalitet. De tidiga romarna var politiskt hängivna och sublimt pliktuppfyllande individer. De var ärliga, nitiska och hängivna sina ideal men saknade en religion som var värd namnet. Inget under att deras grekiska lärare kunde övertyga dem om att acceptera Paulus kristendom.

Dessa romare var ett storartat folk. De kunde styra västerlandet därför att de verkligen styrde sig själva. En sådan oöverträffad ärlighet, hängivelse och robust självkontroll var en idealisk grogrund för kristendomen att slå rot i och växa i.

Det var lätt för dessa grek-romare att bli andligen lika hängivna en institutionell kyrka som de var politiskt hängivna staten. Romarna bekämpade kyrkan endast när de var rädda för den som en konkurrent till staten. Rom, som hade föga nationell filosofi eller egen kultur, tog över den grekiska kulturen som sin egen och tog frimodigt till sig Kristus som sin moralfilosofi. Kristendomen blev romarnas moralkultur men knappast deras religion i betydelsen att vara en individuell erfarenhet i andlig tillväxt hos dem som hade övergått till den nya religionen en masse och utan urskillning. Det är helt visst sant att många enskilda individer trängde under ytan av hela denna statsreligion och fann som näring för sina själar de verkliga värdena i de dolda betydelser som fanns i den helleniserade och förhållandevis kristendomens latent sanningar.

Stoikern och hans ståndaktiga vädjan till "naturen och samvetet" hade endast desto bättre förberett Rom på att ta emot Kristus, åtminstone i intellektuellt avseende. Romaren var av naturen och till sin utbildning jurist. Han vördade även naturlagarna, och inom kristendomen kunde han nu i naturlagarna skönja Guds

2. THE ROMAN INFLUENCE

195:2.1 (2072.5) The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

195:2.2 (2072.6) Much of the early persecution of Christians in Rome was due solely to their unfortunate use of the term "kingdom" in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

195:2.3 (2072.7) Oriental law was stern and arbitrary; Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

195:2.4 (2072.8) And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

195:2.5 (2072.9) It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

195:2.6 (2073.1) The Stoic and his sturdy appeal to "nature and conscience" had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he discerned in the laws of nature the laws of God. A

lagar. Ett folk som kunde frambringa Cicero och Vergilius var moget för Paulus helleniserade kristendom.

Så tvingade dessa romaniserade greker både judar och kristna att göra sin religion filosofisk, att samordna dess idéer och systematisera dess ideal, att anpassa religionsutövandet till det existerande levnadssättet. I allt detta var det till enorm hjälp att de hebreiska skrifterna hade översatts till grekiska och att Nya testamentet senare nedtecknades på grekiska.

Grekerna, till skillnad från judarna och många andra folk, hade under en lång tid periodvis trott på odödligheten, på en eller annan form av överlevnad efter döden. Eftersom detta var själva kärnan i Jesu förkunnelse var det givet att kristendomen kom att göra ett starkt intryck på dem.

En följd av grekiska kulturella och romerska politiska segrar hade sammansvetsat Medelhavsländerna till ett enda imperium, med ett enda språk och en enda kultur, och de hade gjort västerlandet redo för en enda Gud. Judendomen tillhandahöll denna Gud, men judendomen var inte acceptabel som religion för dessa romaniserade greker. Filon var till viss hjälp för att mildra deras invändningar, men kristendomen uppenbarade för dem en ännu bättre uppfattning om en enda Gud, och de tog villigt emot den.

3. UNDER DET ROMERSKA VÄLDET

Efter att Roms politiska styre hade konsoliderats och kristendomen hade spritts fann de kristna att de hade en enda Gud och en storslagen religiös idé men inget världsvälde. Det grekisk-romerska folket fann att de hade ett stort världsvälde men ingen Gud som kunde erbjuda en lämplig religiös föreställning för tillbedjan och andligt förenande inom imperiet. De kristna accepterade imperiet. Imperiet adopterade kristendomen. Romarna tillhandahöll enheten i det politiska styret. Grekerna stod för kulturens och lärdomens enhet. Kristendomen medförde enhet i det religiösa tänkandet och utövandet.

Rom övervann nationalismens tradition med en imperieomfattande universalism och gjorde det för första gången i historien möjligt för olika raser och folk att åtminstone till namnet acceptera en och samma religion.

Kristendomen vann insteg i Rom vid en tid när det pågick en omfattande ordstrid mellan stoikernas energiska läror och mysteriekulternas frälsningslöften. Kristendomen kom med en upplivande tröst och en befriande kraft till ett andligen hungrande folk som i sitt språk inte hade något ord för "osjälviskhet".

Det som gav kristendomen dess största kraft var det tjänstvilliga sätt de troende levde sitt liv på och även det sätt på vilket de under den första tidens drastiska förföljelser dog för sin tro.

Förkunnelsen om Kristi kärlek till barn satte snart stopp för den allmänt utbredda seden att sätta ut barn till att dö när de var oönskade, i synnerhet flick barn.

Den första kristna liturgin togs till stor del över från

people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

^{195:2.7 (2073.2)} And so did these Romanized Greeks force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

^{195:2.8 (2073.3)} The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that Christianity would make a strong appeal to them.

^{195:2.9 (2073.4)} A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

^{195:3.1 (2073.5)} After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

^{195:3.2 (2073.6)} Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

^{195:3.3 (2073.7)} Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

^{195:3.4 (2073.8)} That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

^{195:3.5 (2073.9)} The teaching regarding Christ's love for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they were not wanted, particularly girl babies.

^{195:3.6 (2074.1)} The early plan of Christian worship was

den judiska synagogan och modifierades av mithrasritualen. Senare utökades den med mycken hednisk pomp och ståt. Ryggraden i den tidiga kristna kyrkan bestod av greker som först hade omvänt sig till judendomen.

Det andra århundradet efter Kristus var den bästa tiden i hela världshistorien för en god religion att kunna göra framsteg i den västliga världen. Under det första århundradet hade kristendomen förberett sig, genom kamp och kompromisser, att slå rot och sprida sig snabbt. Kristendomen adopterade kejsaren, senare adopterade kejsaren kristendomen. Detta var en storartad tidsålder för spridningen av en ny religion. Det rådde religionsfrihet, man kunde resa överallt och tanken var obehindrad.

Den andliga impulsen till att nominellt acceptera den helleniserade kristendomen kom till Rom för sent för att förhindra det väl påbörjade moraliska förfallet eller för att kompensera den redan väl etablerade och tilltagande rasmässiga försämringen. Denna nya religion var en kulturell nödvändighet för det kejserliga Rom, och det är ytterst olyckligt att den inte blev ett medel för andlig frälsning i vidare bemärkelse.

Inte ens en god religion kunde rädda ett storartat imperium från de säkra följderna av att det individuella deltagandet saknades i skötseln av de allmänna angelägenheterna, från alltför mycket paternalism, alltför höga skatter och grova missbruk vid indrivningen, obalanserad handel med Levanten vilket tömde guldreserven, förlustsegalenskap, romersk standardisering, nedvärdering av kvinnan, slaveri och rasmässigt förfall, fysiska farsoter och en statskyrka som blev så institutionaliserad att det gränsade till andlig ofruktsamhet.

I Alexandria var förhållandena däremot inte så dåliga. De tidiga skolorna fortsatte att hålla mycket av Jesu läror fri från kompromisser. Pantainos undervisade Clemens och gick sedan vidare i Natanaels fotsår för att förkunna Kristus i Indien. Fastän en del av Jesu ideal offrades vid uppbyggandet av kristendomen, bör det också i ärlighetens namn noteras att praktiskt taget alla de stora tänkarna i den grekisk-romerska världen vid slutet av det andra århundradet hade blivit kristna. Segern närmade sig sin fullbordan.

Detta romarrike bestod tillräckligt länge för att säkra kristendomens överlevnad även efter imperiets sammanbrott. Men vi har ofta spekulerat om vad som skulle ha skett i Rom och i världen om det hade varit rikets evangelium som hade accepterats i stället för den grekiska kristendomen.

4. EUROPAS MÖRKA ÅRHUNDRADEN

Kyrkan, som var ett bihang till samhället och en allianspartner i politiken, var dömd till att vara med i den intellektuella och andliga tillbakagången under de så kallade "mörka århundradena" i Europa. Under denna tid kom religionen allt mer att kännetecknas av klosterliv, asketism och lagiskhet. I andlig bemärkelse hade kristendomen gått i ide. Under hela denna period fanns det vid sidan av denna slumrande och sekulariserade religion en ständig ström av mysticism, en sällsam andlig upplevelsevärld som gränsade till det överkliga

largely taken over from the Jewish synagogue, modified by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

195:3.7 (2074.2) The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammled.

195:3.8 (2074.3) The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

195:3.9 (2074.4) Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

195:3.10 (2074.5) Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaeus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

195:3.11 (2074.6) And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. THE EUROPEAN DARK AGES

195:4.1 (2074.7) The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European "dark ages." During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically

och som filosofiskt var besläktad med panteismen.

Under de mörka och hopplösa århundradena blev religionen på nytt närmast en erfarenhet i andra hand. Individerna drucknade nästan i skuggan av kyrkans auktoritet, tradition och diktat. En ny andlig hotbild uppkom av att det skapades en hel galax av "helgon", som antogs ha ett speciellt inflytande vid de himmelska hoven och som därför, om man effektivt vädjade till dem, kunde föra människans talan inför Gudarna.

Även om kristendomen var oförmögen att avvärja de mörka århundradenas inträde var den tillräckligt samhällsanpassad och förhållningssatt för att desto bättre kunna överleva den långa perioden av moraliskt mörker och andlig stagnation. Den höll sig vid liv under den västliga civilisationens långa natt och fungerade fortfarande som en moralisk inflytelse i världen när renässansen grydde. Kristendomens rehabilitering, sedan de mörka århundradena var förbi, resulterade i uppkomsten av talrika sekter som byggde på den kristna läran, trosriktningar lämpade för speciella intellektuella, emotionella och andliga typer av personlighet hos människan. Många av dessa särskilda kristna grupper eller religiösa familjer existerar fortfarande när denna framställning utformas.

Kristendomens historia visar hur den uppkom av att Jesu religion oavsiktligt omformades till en religion om Jesus. Dessutom visar dess historia hur den har upplevt hellenisering, förhållningssatt, sekularisering, institutionalisering, intellektuell försämring, andligt förfall, moralisk dvala, hot om tillintetgörande, senare förnyelse, uppsplittring och mer nyligen en relativ rehabilitering. En sådan härkomst vittnar om inneboende livskraft och väldiga resurser för tillfrisknande. Och just denna kristendom finns nu närvarande i de västerländska folkens civiliserade värld och står inför en överlevnadskamp som rentav är mer olycksbådande än de händelserika kriser som tidigare har kännetecknat dess kamp för dominans.

Religionen står nu inför utmaningen från en ny tidsålder som präglas av vetenskapligt tänkande och materialistiska tendenser. Denna gigantiska kamp mellan det världsliga och det andliga kommer en dag att sluta med seger för Jesu religion.

5. NUTIDENS PROBLEM

Det tjugonde århundradet har medfört nya problem som kristendomen och alla andra religioner måste lösa. Ju högre en civilisation når desto nödvändigare blir plikten att "först söka himlens realiteter" i människans alla strävanden att stabilisera samhället och underlätta lösandet av dess materiella problem.

Sanningen blir ofta förvirrande och till och med vilseledande när den uppdelas, indelas, isoleras och alltför mycket analyseras. Den levande sanningen leder sanningssökaren rätt endast när den omfattas i sin helhet och som en levande andlig realitet, inte som ett faktum av materiell vetenskap eller som en inspiration av mellanliggande konst.

Religionen är en uppenbarelse till människan om hennes gudomliga och eviga bestämelse. Religionen

akin to pantheism.

^{195:4.2 (2074.8)} During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of "saints" who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man's behalf before the Gods.

^{195:4.3 (2075.1)} But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

^{195:4.4 (2075.2)} Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

^{195:4.5 (2075.3)} Religion is now confronted by the challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

5. THE MODERN PROBLEM

^{195:5.1 (2075.4)} The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to "seek first the realities of heaven" in all of man's efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

^{195:5.2 (2075.5)} Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

^{195:5.3 (2075.6)} Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal

är en rent personlig och andlig erfarenhet och måste alltid särskiljas från människans andra höga former av tankar, såsom:

1. Människans logiska inställning till det som hör hemma i den materiella verkligheten.

2. Människans estetiska uppskattning av skönhet i motsats till det fula.

3. Människans etiska erkännande av sociala skyldigheter och politiska förpliktelser.

4. Människans känsla för det mänskligt moraliska är inte heller den i sig själv religiös.

Religionen är avsedd att finna de värden i universum som lockar fram tro, tillit och förvisning; religionen kulminerar i tillbedjan. Religionen upptäcker för själen de suprema värden som finns i motsats till de relativa värden som sinnet har upptäckt. En sådan övermänsklig insikt kan fås endast genom äkta religiös erfarenhet.

Ett bestående samhällssystem utan en moral som grundar sig på andliga realiteter är lika omöjligt att upprätthålla som ett solsystem utan tyngdkraften.

Försök inte tillfredsställa den nyfikenhet eller all den latent äventyrlust, som väller fram i själen, under ett kort liv på jorden. Var tålmodiga! Frestas inte att laglöst kasta er in i billiga och tarvliga äventyr. Tämj era energier och tygla era passioner; behåll ert sinneslugn medan ni väntar på att ett ändlöst livsskede fullt av spännande äventyr och ständigt nya upptäckter skall öppna sig i allt sitt majestät.

I förvirringen över frågan om människans uppkomst, förlora inte hennes eviga bestämmelse ur sikte. Glöm inte att Jesus älskade även de små barnen, och att han för alltid gjorde det klart hur värdefull människans personlighet är.

När ni betraktar världen, minns att ondskans svarta fläckar som ni ser visas mot en vit bakgrund av maximal godhet. Det ni ser är inte bara några vita fläckar av godhet som ömkligt framträder mot en svart bakgrund av ondska.

När det finns så mycket god sanning att sprida och förkunna, varför måste människorna uppehålla sig så mycket vid ondska i världen bara för att den framstår som ett faktum? Det vackra i sanningens andliga värden är så mycket mer angenämt och upplyftande än ondskans förekomst.

När det gällde religion talade Jesus för och utövade själv erfarenhetsmetoden, just så som den moderna vetenskapen tillämpar experimentmetoden. Vi finner Gud genom att låta oss ledas av den andliga insikten, men vi närmar oss denna själens insikt genom att älska det vackra, sträva efter det sanna, vara trogna vår plikt och dyrka den gudomliga godheten. Men av alla dessa värden är det kärleken som är den sanna guiden till verklig insikt.

6. MATERIALISMEN

Vetenskapsmännen har oavsiktligt störtat mänskligheten in i en materialistisk panik. De har utlöst ett tanklöst förbrukande av det moraliska kapital som

and spiritual experience and must forever be distinguished from man's other high forms of thought, such as:

195:5.4 (2075.7) 1. Man's logical attitude toward the things of material reality.

195:5.5 (2075.8) 2. Man's aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.

195:5.6 (2075.9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.

195:5.7 (2075.10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

195:5.8 (2075.11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075.12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076.1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076.2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076.3) As you view the world, remember that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076.4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076.5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine goodness. But of all these values, love is the true guide to real insight.

6. MATERIALISM

195:6.1 (2076.6) Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this

har samlats under tidernas lopp. Men denna bank av mänsklig erfarenhet har väldiga andliga resurser; den kan borge för de krav som ställs på den. Bara tanklösa människor grips av panik vid tanken på människosläktets andliga tillgångar. När den materialistiskt världsliga paniken är över skall det visa sig att Jesu religion inte har gått i konkurs. Himmelrikets andliga bank betalar fortfarande ut tro, hopp och moralisk trygghet till alla som vänder sig till den "i Hans namn".

Oberoende av vad den skenbara konflikten mellan materialismen och Jesu förkunnelse må vara, kan ni vara förvissade om att Mästarens förkunnelse under framtida tidsåldrar helt kommer att segra. Sann religion kan i verkligheten inte hamna i konflikt med vetenskapen; den befattar sig på intet sätt med materiella ting. Religionen förhåller sig helt enkelt indifferent, om än positivt, till vetenskapen, medan den i högsta grad tar befattning med vetenskapsmannen.

Strävan efter enbart kunskap, utan visdomens åtföljande tolkning och utan den religiösa erfarenhetens andliga insikt leder till slut till pessimism och förtvivlan hos människan. Endast en liten kunskap är verkligen förvirrande.

När detta nedtecknas är den materialistiska tidsålderns värsta skede förbi; redan gryr den dag som medför en bättre förståelse. De bästa tänkarna i vetenskapens värld är inte längre helt materialistiska i sin filosofi, men till följd av tidigare läror lutar gemene man fortfarande åt det hållet. Men denna den fysiska realismens tidsålder är bara ett övergående skede i människans liv på jorden. Den moderna vetenskapen har lämnat den sanna religionen — Jesu förkunnelse så som den uttolkas i de människors liv som tror på honom — orörd. Allt vetenskapen har gjort är att tillintetgöra de barnsliga illusionerna som härstammar från misstolkningarna av livet.

När det gäller människans liv på jorden är vetenskapen en kvantitativ erfarenhet, religionen en kvalitativ erfarenhet. Vetenskapen behandlar företeelser; religionen handlar om ursprung, värden och mål. Att ange orsaker som förklaring till fysiska företeelser är detsamma som att erkänna okunskap om de yttersta ursprungen och målen och leder vetenskapsmannen till slut rakt tillbaka till den första stora orsaken — den Universella Fadern i Paradiset.

Den våldsamma omsvängningen från en mirakelålder till en maskinålder har visat sig vara helt upprörande för människan. Fyndigheten och behändigheten i mekanismens falska filosofier motsäger dessas egna mekanistiska påståenden. Den fatalistiska smidigheten hos materialistens sinne motbevisar för alltid hans påståenden att universum är ett blint energifenomen utan syfte.

Den mekanistiska naturalismen bland en del förment bildade människor och den tanklösa världsligheten hos mannen på gatan befattar sig båda bara med ting. De lever i total avsaknad av alla verkliga värden, sanktioner och tillfredsställelser av en andlig natur; likaså saknas tro, hopp och eviga förvisningar. Ett av de stora problemen med det moderna livet är att människan tror sig vara alltför upptagen för att ha tid för andlig meditation och religiös andakt.

Materialismen reducerar människan till en själlös

bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it "in His name."

195:6.2 (2076.7) No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist*.

195:6.3 (2076.8) The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

195:6.4 (2076.9) At the time of this writing the worst of the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man's life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

195:6.5 (2077.1) Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign *causes* as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

195:6.6 (2077.2) The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism belie their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

195:6.7 (2077.3) The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things*; they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

195:6.8 (2077.4) Materialism reduces man to a soulless

robot och förordnar henne enbart till en aritmetisk symbol som ges en hjälplös plats i den matematiska formeln för ett oromantiskt och mekanistiskt universum. Men varifrån kommer hela detta väldiga universum av matematik om det inte finns en Matematikens Mästare? Vetenskapen kan utbreda sig över materiens oförstörbarhet, men religionen bekräftar den mänskliga själens bevarande — den befattar sig med människornas upplevelse av andliga realiteter och eviga värden.

Dagens materialistiska sociolog observerar ett samhälle, sammanställer en rapport om det och lämnar människorna i den situation han fann dem. För nittonhundra år sedan var det några olärda galiléer som observerade hur Jesus gav sitt liv som ett andligt bidrag till människans inre erfarenhet, och gick sedan ut och vände upp och ned på hela romarriket.

Religiösa ledare begår emellertid ett stort misstag när de med medeltida trumpetstötar försöker kalla den moderna människan upp till andlig kamp. Religionen måste förse sig med nya och tidsenliga slagord. Varken demokrati eller något annat politiskt universalbotemedel kan ersätta andligt framåtskridande. Falsa religioner kan representera en verklighetsflykt, men Jesus gjorde i sitt evangelium den dödliga människan bekänt med början på själva det andliga framåtskridandets eviga verklighet.

Att säga att sinnet "uppkom" från materien förklarar ingenting. Om universum bara vore en mekanism och sinnet inte var skilt från materien skulle vi aldrig ha två avvikande tolkningar av någon observerad företeelse. Begreppen sanning, skönhet och godhet hör inte hemma vare sig i fysiken eller i kemin. En maskin kan inte veta, än mindre känna sanningen, hungra efter rättfärdighet och omhulda godhet.

Vetenskapen kan vara fysisk, men sinnet hos den vetenskapsman som urskiljer sanningen är genast övermateriellt. Materien känner inte sanningen, inte heller kan den älska barmhärtigheten eller fröjas i andliga realiteter. Moraliska övertygelser som bygger på andlig upplysning och har sina rötter i människans erfarenhet är precis lika verkliga och tillförlitliga som matematiska slutledningar baserade på fysiska observationer, men på ett annat och högre plan.

Om människorna vore endast maskiner skulle de reagera någotsånär enhetligt på ett materiellt universum. Ingen individualitet, än mindre personlighet, skulle då finnas.

Det faktum att Paradisets absoluta mekanism finns i centrum av universernas universum, inom området för det Andra Ursprungets och Centrets obegränsade viljeverksamhet, garanterar för evigt att determinanterna inte är den enda lag som styr kosmos. Materialismen finns där, men den är inte allena rådande. Mekanismen finns där, men den är inte obegränsad. Determinismen finns där, men inte ensam.

Det finita universum som består av materia skulle till slut bli enhetligt och deterministiskt om det inte var för sinnets och andens kombinerade närvaro. Det kosmiska sinnets inflytande ingjuter ständigt spontanitet i även de materiella världarna.

Friheten eller initiativmöjligheten står inom varje område av tillvaron i direkt proportion till graden av

automaton och constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical formula of an unromantic and mechanistic universe. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

195:6.9 (2077.5) The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon, and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

195:6.10 (2077.6) But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon an eternal reality of spiritual progression.

195:6.11 (2077.7) To say that mind "emerged" from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know*, much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

195:6.12 (2077.8) Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher level.

195:6.13 (2077.9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

195:6.14 (2077.10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

195:6.15 (2078.1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

195:6.16 (2078.2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of

andligt inflytande och graden av det kosmiska sinnets kontroll. I människans erfarenhet betyder det i vilken grad hon faktiskt gör "Faderns vilja", och därför, när du väl börjar söka Gud, är det ett avgörande bevis för att Gud redan har funnit dig.

En uppriktig strävan efter godhet, skönhet och sanning leder till Gud. Och varje vetenskaplig upptäckt visar att det finns både frihet och likformighet i universum. Upptäckaren var fri att göra upptäckten. Det uppdagade är verkligt och uppenbarligen likformigt; annars kunde det inte ha uppfattats som ett ting.

7. MATERIALISMENS SÅRBARHET

Hur dumt är det inte av den materiellt sinnade människan att låta sådana sårbara teorier som dem om ett mekanistiskt universum beröva henne de väldiga andliga resurser som den personliga erfarenheten av sann religion skänker. Fakta står aldrig i konflikt med verklig andlig tro; teorier kan göra det. Det vore bättre om vetenskapen ägnade sig åt att utrota vidskepelsen än att försöka kullkasta den religiösa tron — människans tro på andliga realiteter och gudomliga värden.

Vetenskapen bör göra materiellt för människan göra vad religionen gör för henne andligen: utsträcka livshorisonten och vidga hennes personlighet. Sann vetenskap kan inte ha något bestående gräl med sann religion. Den "vetenskapliga metoden" är endast en intellektuell måttstock för att mäta materiella företeelser och fysiska prestationer. Men då den är materiell och helt intellektuell är den totalt oanvändbar vid utvärderingen av andliga realiteter och religiösa upplevelser.

Den nutida mekanisten är inkonsekvent däri, att om detta bara var ett materiellt universum och människan bara en maskin, då skulle människan vara totalt oförmögen att uppfatta sig själv som en sådan maskin, och likaså vore denna maskinmänniska helt omedveten om det faktum att det existerar ett sådant materiellt universum. Den mekanistiska vetenskapen har i sin materialistiska bestörtning och förtvivlan underlåtit att inse det faktum att vetenskapsmannen, vars övermateriella insikt formulerar dessa felaktiga och motsägelsefulla uppfattningar om ett materialistiskt universum, har ett andebebott sinne.

De eviga och infinita paradisvärdena sanning, skönhet och godhet finns gömda inom de fakta som företeelserna i tidens och rymdens universer representerar. Men det fordras ett trons öga hos en av anden född dödlig för att upptäcka och urskilja dessa andliga värden.

Det andliga framskridandets realiteter och värden är inte någon "psykologisk projektion" — endast en förskönad dagdröm i det materiella sinnet. Sådana ting är andliga prognoser från Riktaren i människans inre, från Guds ande som bor i människans sinne. Låt inte ert sysslande med de rön som svagt har skymtat fram om "relativiteten" störa era uppfattningar om Guds evighet och infinitet. Gör inte heller misstaget att ni i all er begäran att få uttrycka jaget underlåter att se till att Riktaren kommer till uttryck, manifestationen av ert verkliga och bättre jag.

spiritual influence and cosmic-mind control; that is, in human experience, the degree of the actuality of doing "the Father's will." And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

195:6.17 (2078.3) The sincere pursuit of goodness, beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or else it could not have become known as a *thing*.

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

195:7.1 (2078.4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

195:7.2 (2078.5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The "scientific method" is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

195:7.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory *concepts* of a materialistic universe.

195:7.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

195:7.5 (2078.8) The realities and values of spiritual progress are not a "psychologic projection" — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the mind of man. And let not your dabblings with the faintly glimpsed findings of "relativity" disturb your concepts of the eternity and infinity of God. And in all your solicitation concerning the necessity for *self-expression* do not make the mistake of failing to provide for *Adjuster-expression*, the manifestation of your real and better self.

Om detta bara var ett materiellt universum skulle den materiella människan aldrig kunna nå fram till begreppet om en sådan uteslutande materiell tillvaros mekanistiska karaktär. Själva detta mekanistiska begrepp om universum är i sig ett icke-materiellt sinnesfenomen, och allt sinne är av icke-materiellt ursprung oavsett hur grundligt materiellt betingat och mekanistiskt kontrollerat det kan förefalla.

Den delvis utvecklade sinnesmekanismen hos den dödliga människan är inte överbegåvad med konsekvens och visdom. Människans inbilskhet vinner ofta över hennes förnuft och skingrar sig undan hennes logik.

Själva pessimismen hos den mest pessimistiska materialist är i sig själv ett tillräckligt bevis på att pessimistens universum inte är helt materiellt. Både optimism och pessimism är uppfattningsreaktioner i ett sinne medvetet om såväl värden som fakta. Om universum verkligen var sådant som materialisten anser det vara, skulle det hos maskinmänniskan inte finnas någon som helst medveten insikt om själva detta faktum. Utan ett medvetande om begreppet värden i det av anden födda sinnet, skulle människan omöjligtvis kunna uppfatta universummateriellismens faktum och universumdriftens mekanistiska företeelse. En maskin kan inte vara medveten om arten eller värdet av en annan maskin.

En mekanistisk filosofi om livet och universum kan inte vara vetenskaplig, ty vetenskapen erkänner och befattar sig endast med material och fakta. Filosofin är ofrånkomligt övervetenskaplig. Människan är ett av naturens materiella fakta, men hennes liv är en företeelse som överstiger naturens materiella nivåer i och med att det ådagalägger sinnets kontrollegenskaper och andens kreativa kvaliteter.

Människans uppriktiga strävan att bli mekanist är ett uttryck för det tragiska fenomenet att denna människa gör ett fåfängt försök att begå intellektuellt och moraliskt självmord. Men hon kan inte göra det.

Om universum bara vore materiellt och människan bara en maskin skulle det inte finnas någon vetenskap som gav vetenskapsmannen frimodigheten att postulera denna mekanisering av universum. Maskiner kan inte mäta, klassificera eller evaluera sig själva. Ett sådant vetenskapligt arbete kan utföras endast av någon entitet med högre status än en maskin.

Om universums verklighet bara är en enda väldig maskin, då måste människan befinna sig utanför universum och skilt från det för att kunna inse ett sådant faktum och bli medveten om insikten om en sådan evaluering.

Om människan bara är en maskin, med hjälp av vilken metod kommer hon då till att tro eller hävda att hon vet att hon bara är en maskin? Upplevelsen av självmedveten värdering av ens eget jag är aldrig blott en maskins egenskap. En övertygad mekanist som är medveten om sig själv är det bästa möjliga bemötandet av mekanismen. Om materialismen vore ett faktum kunde det inte finnas någon mekanist medveten om sig själv. Det är också sant att man först måste vara en moralisk person innan man kan begå omoraliska handlingar.

195:7.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

195:7.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

195:7.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts*. If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact*. Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man. One machine cannot be conscious of the nature or value of another machine.

195:7.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

195:7.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and moral suicide. But he cannot do it.

195:7.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

195:7.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation*.

195:7.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact, there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person before one can perform immoral acts.

Själva materialismen som påstående innebär att det finns ett övermateriellt medvetande i det sinne som tar sig till att hävda sådana dogmer. En mekanism kan förfalla men den kan aldrig göra framsteg. Maskiner varken tänker, skapar, drömmer, gör sig ambitioner, idealiserar, hungrar efter sanning eller törstar efter rättfärdighet. De motiverar inte sitt liv med en passion att tjäna andra maskiner, och de väljer inte som mål för sitt eviga framåtskridande det sublimes värv som ligger i att finna Gud och sträva efter att bli lik honom. Maskiner är aldrig intellektuella, emotionella, estetiska, etiska, moraliska eller andliga.

Konsten är ett bevis på att människan inte är mekanistisk, men den bevisar inte att hon andligen är odödlig. Konsten är de dödligas morontia, det fält som ligger mellan människan som materiellt väsen och människan som andligt väsen. Poesin är en strävan att fly från materiella realiteter till andliga värden.

I en högtstående civilisation humaniserar konsten vetenskapen, medan den i sin tur förändras av sann religion — insikt om andliga och eviga värden. Konsten representerar en mänsklig och tid-och-rum omfattande evaluering av verkligheten. Religionen är en gudomlig omfamning av kosmiska värden och innebär ett evigt framåtskridande i den andliga uppstigningen och expansionen. Tidens konst blir farlig bara när den är blind för de gudomliga mönstrens andliga kriterier vilka evigheten återspeglar som tidens verklighetsskuggor. Den sanna konsten är en effektiv manipulering av de materiella tingen i livet. Religionen är en förädlade omformning av livets materiella fakta, och den upphör aldrig att göra en andlig evaluering av konsten.

Hur dumt att tänka sig att en robot skulle kunna utarbeta en automatistisk filosofi, och hur löjligt att tro att den skulle ta sig till att formulera en sådan uppfattning om andra robotar, om sina medrobotar!

Varje vetenskaplig tolkning av det materiella universum är värdelös om den inte sörjer för ett behörigt erkännande av vetenskapsmannen. Ingen uppskattning av konsten är äkta om inte konstnären får sin del av erkänslan. Ingen evaluering av moralen har något värde om den inte också inkluderar moralens utövare. Inget erkännande som gäller filosofin är uppbyggande om det ignorerar filosofen, och religionen kan inte existera utan en verklig erfarenhet hos religionsutövaren, som i och genom själva denna erfarenhet försöker finna Gud och lära känna honom. Likaså är universernas universum utan betydelse åtskilt från JAG ÄR, den infinita Gud som skapade det och oupphörligt förvaltar det.

Mekanister — humanister — tenderar att driva med de materiella strömmarna. Idealister och andeister vågar använda sina åror intelligent och kraftfullt för att påverka energiströmmarnas till synes rent materiella lopp.

Vetenskapen lever av sinnets matematik, musiken uttrycker känslornas tempo. Religionen är själens andliga rytm i tid-rymd-harmoni med Infinitetens högre och eviga meloditvivelningar. Den religiösa erfarenheten i människans liv är något som verkligen är övermatematiskt.

I språket är det alfabetet som representerar materialismens mekanism, medan orden som uttrycker betydelsen i tusende tankar, storslagna idéer och nobla

195:7.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

195:7.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

195:7.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion is the divine embrace of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

195:7.17 (2080.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

195:7.18 (2080.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist*. No appreciation of art is genuine unless it accords recognition to the *artist*. No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist*. No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher*, and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

195:7.19 (2080.4) Mechanists — humanists — tend to drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely material course of the energy streams.

195:7.20 (2080.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

195:7.21 (2080.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and

ideal — om kärlek och hat, om feighet och mod — representerar sinnets prestationer inom ramen definierad av både materiella och andliga lagar, dirigerad av den personlighetens vilja och begränsad av den givna situationens inverkan och faktorer.

Universum är inte likt de lagar, mekanismer och likformigheter som vetenskapsmannen upptäcker och som han kommer att betrakta som vetenskap, utan snarare likt den vetgiriga, tänkande, väljande, skapande, kombinerande och särskiljande vetenskapsmannen som på detta sätt observerar företeelserna i universum och klassificerar de matematiska fakta som är inbyggda i de mekanistiska faserna av skapelsens materiella sida. Inte heller är universum likt konstnärens konst, utan snarare likt den stävande, drömmande, aspirerande och avancerande konstnären som söker överskrida de materiella tingens värld i en strävan att nå ett andligt mål.

Det är vetenskapsmannen, inte vetenskapen, som uppfattar verkligheten i ett universum av energi och materia under framskridande utveckling. Det är konstnären, inte konsten, som demonstrerar existensen av den flyktiga morontiavärlden mellan den materiella tillvaron och den andliga friheten. Det är religionsutövaren, inte religionen, som bevisar existensen av de andliga realiteter och gudomliga värden som man möter under evighetens lopp.

8. DEN SEKULÄRA TOTALITARISMEN

Ännu efter att materialismen och mekanismen mer eller mindre har besegrats kommer den förödande inverkan från det tjugonde århundradets sekularism att fortsättningsvis fördärva den andliga erfarenheten hos miljoner intet ont anande själar.

Den moderna sekularismen har uppammats av två världsvida inflytelser. Sekularismens fader var den trångsynta och gudlösa inställningen hos det nittonde och tjugonde århundradets så kallade vetenskap — den ateistiska vetenskapen. Moder till den nutida sekularismen var den totalitära medeltida kristna kyrkan. Sekularismen uppkom som en stigande protest mot den institutionaliserade kristna kyrkans nästan fullständiga dominans av västerlandets civilisation.

Vid tillkomsten av denna uppenbarelse är det förhärskande intellektuella och filosofiska klimatet som präglar både det europeiska och amerikanska livet avgjort sekulärt — humanistiskt. I trehundra år har det västerländska tänkesättet blivit allt mer sekulariserat. Religionen har mer och mer blivit ett nominellt inflytande, till stor del ett rituellt utförande. Majoriteten av bekännande kristna i den västerländska civilisationen är faktiskt omedvetet sekularister.

Det behövdes en stor kraft, en mäktig inflytelse, för att befria tänkandet och levnadssättet hos västerlandets folk från den totalitära kyrkliga dominansens kvävande grepp. Sekularismen sprängde förvisso den kyrkliga kontrollens bojor, och nu hotar den i sin tur att etablera en ny och gudlös typ av herravälde över den nutida människans hjärta och sinne. Den tyranniska och diktatoriska politiska staten är en direkt avkomma till den vetenskapliga materialismen och den filosofiska sekularismen. Sekularismen har knappt hunnit befria människan från den institutionaliserade kyrkans

noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

195:7.22 (2080.7) The universe is not like the laws, mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation. Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

195:7.23 (2080.8) The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. SECULAR TOTALITARIANISM

195:8.1 (2081.1) But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

195:8.2 (2081.2) Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as a rising protest against the almost complete domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

195:8.3 (2081.3) At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

195:8.4 (2081.4) It required a great power, a mighty influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish

dominans förrän den säljer henne till en slavisk bundenhet under den totalitära staten. Sekularismen befriar människan från det kyrkliga slaveriet bara för att lura in henne i det politiska och ekonomiska slaveriets tyranni.

Materialismen förnekar Gud, sekularismen helt enkelt ignorerar honom; åtminstone var detta den tidigare inställningen. Under senare tid har sekularismen intagit en mer militant hållning och dristat sig till att träda i stället för religionen, vars totalitära slaveri den en gång bekämpade. Sekularismen i det tjugonde århundradet tenderar att hävda att människan inte behöver Gud. Men akta er! Denna gudlösa samhällsfilosofi kommer bara att leda till oro, fiendskap, förtvivlan, krig och världsomfattande förödelse.

Sekularismen kan aldrig medföra fred för mänskligheten. Ingenting kan ersätta Gud i människans samhälle. Men se upp! Var inte snabba i att ge bort de välgörande vinningarna från det sekulära upproret mot den kyrkliga totalitarismen. Civilisationen i västländerna åtnjuter idag många friheter och förmåner till följd av den sekulära revolten. Sekularismens stora misstag var detta: när sekularisterna revolterade mot den religiösa auktoritetens nästan totala kontroll över folks liv, och sedan de hade vunnit frigörelse från detta kyrkliga tyranni, gick de vidare och inledde ett uppror mot Gud själv — ibland i tysthet, ibland öppet.

Det är den sekularistiska revolten ni har att tacka för den amerikanska industrialismens förbluffande kreativitet och det enastående materiella framåtskridandet i den västerländska civilisationen, och därför att den sekularistiska revolten gick för långt och förlorade Gud och sann religion ur sikte, fick man också en oförutsedd skörd i form av världskrig och internationell oro.

Det är inte nödvändigt att offra tron på Gud för att njuta välsignelserna av nutidens sekularistiska revolt: tolerans, socialtjänster, demokratiskt styre och medborgarrättigheter. Det var inte nödvändigt för sekularisterna att ställa sig på kollisionkurs med den sanna och verkliga religionen för att främja vetenskapen och förbättra utbildningen.

Men sekularismen är inte den enda föräldern till alla dessa nyvunna förbättringar av livskvaliteten. Det tjugonde århundradets landvinningar framspringer inte bara från vetenskapen och sekularismen utan också de obemärkta och föga erkända andliga inflytelserna av Jesus från Nasarets liv och läror.

Utan Gud, utan religion, kan den vetenskapliga sekularismen aldrig samordna sina krafter, finna harmoni mellan sina divergerande och rivaliserande intressen, folkslag och nationalistiska idéer. Detta sekularistiska samhälle är, trots sina oöverträffade materiella vinningar, långsamt i färd med att upplösas. Den främsta sammanhållande kraften, som motverkar den upplösning som antagonismen orsakar, är nationalism - och nationalismen är det främsta hindret för världsfred.

Sekularismens inneboende svaghet är att den överger etik och religion till förmån för politik och makt. Man kan helt enkelt inte etablera broderskap mellan människorna om man samtidigt frånsäger eller förnekar Guds faderskap.

bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

195:8.5 (2081.5) Materialism denies God, secularism simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

195:8.6 (2081.6) Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

195:8.7 (2081.7) To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and *true* religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

195:8.8 (2081.8) It is not necessary to sacrifice faith in God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

195:8.9 (2082.1) But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

195:8.10 (2082.2) Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

195:8.11 (2082.3) The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of God.

Sekulär social och politisk optimism är en illusion. Utan Gud leder varken fri- och rättigheter eller egendom och välstånd till fred.

En fullständig sekularisering av vetenskap, utbildning, näringsliv och samhälle kan endast leda till katastrof. Under den första tredjedelen av det tjugonde århundradet dödade urantiaborna fler människor än vad som dittills hade dödat under hela den kristna epoken. Och detta är bara början på materialismens och sekularismens gruvliga skörd; ännu mer fruktansvärd förödelse är att vänta.

9. KRISTENDOMENS PROBLEM

Förbise inte värdet av ert andliga arv, den flod av sanning som rinner ned genom århundradena även till materialismens och sekularismens ofruktsamma tider. I alla era värdiga försök att befria er från gångna tidsåldrars vidskepliga trosföreställningar glöm inte att hålla fast vid den eviga sanningen. Men var tålmodiga! När det nuvarande upprорот mot vidskepelsen är över kommer sanningarna i Jesu evangelium att leva kvar för att i all sin härlighet lysa upp en ny och bättre väg.

Den förhelnade och samhällsanpassade kristendomen har emellertid behov av ny kontakt med Jesu okomprometterade förkunnelse; den försmäktar av brist på en ny syn på Mästarens liv på jorden. En ny och mer fullständig uppenbarelse av Jesu religion skall ofrånkomligt erövra ett rike av materialistisk sekularism och omstörta ett en världsinflytande av mekanistisk naturalism. Urantia skälver nu på själva tröskeln till en av dess mest häpnadsväckande och spännande epoker av social omställning, moraliskt uppvaknande och andlig upplysning.

Jesu förkunnelse, även om den blev starkt modifierad, överlevde både sin egen samtids mysteriekulturer och de mörka århundradenas okunskap och vidskepelse, och redan nu håller den långsamt på att segra över materialismen, mekanismen och sekularismen i det tjugonde århundradet. En sådan tid av stor prövning och hotande nederlag är alltid en tid av stor uppenbarelse.

Religionen behöver verkligen nya ledare, andliga män och kvinnor som vågar sätta sin tillit enbart till Jesus och hans ojämförliga förkunnelse. Om kristendomen framhårdar i att försumma sin andliga mission medan den fortsätter att sysselsätta sig med sociala och materiella problem, måste den andliga renässansen invänta ankomsten av dessa nya lärare i Jesu religion, vilka uteslutande kommer att ägna sig åt människornas andliga förnyelse. Och sedan tillhandahåller dessa av anden födda själar snabbt det ledarskap och den inspiration som behövs för världens sociala, moraliska, ekonomiska och politiska omorganisering.

Den moderna tiden kommer inte att acceptera en religion som motsäger fakta och som inte harmoniserar med samtidens högsta uppfattningar om sanning, skönhet och godhet. Tiden är inne för en nyupptäckt av de sanna och ursprungliga grundpelarna för dagens förvrängda och komprometterade kristendom — Jesu verkliga liv och förkunnelse.

195:8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

195:8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195:9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

195:9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual enlightenment.

195:9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195:9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

195:9.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty, and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

Den primitiva människan levde ett liv i vidskeplig bundenhet till religiös fruktan. Civiliserade nutidsmänniskor avskräcks av tanken på att underkasta sig starka religiösa övertygelser. Den tänkande människan har alltid varit rädd för att hållas fången av en religion. När en stark och gripande religion hotar att dominera henne försöker hon alltid att rationalisera, förklara, traditionalisera och institutionalisera den, i hopp om att därmed vinna kontroll över den. Med ett sådant förfarande blir även en uppenbarad religion något människogjort och människodominerat. Moderna män och kvinnor undviker Jesu religion därför att de är rädda för vad den kommer att göra för dem — och med dem. Och alla sådana rädslor är väl grundade. Jesu religion dominerar och omvandlar sannerligen sina egna troende, fordrar att människorna ägnar sina liv åt att söka vetskap om vad som är den himmelske Faderns vilja och kräver att livsenergierna helgas åt ett osjälviskt tjänande av människornas broderskap.

Själviska män och kvinnor vill helt enkelt inte betala ett sådant pris ens för den största andliga skatt som någonsin har erbjudits den dödlige människan. Först när människan har blivit tillräckligt desillusionerad av de sorgliga besvikelser som följer på självskhetens dåraktiga och bedrägliga strävanden, och sedan hon har upptäckt hur ofruktbar den formaliserade religionen är, först då är hon villig att helhjärtat vända sig till rikets evangelium, Jesus från Nasarets religion.

Världen behöver mer förstahandsreligion. Även kristendomen — den bästa av det tjugonde århundradets religioner — är inte bara en religion om Jesus utan också en religion som människor i så stor utsträckning upplever förmedlad i andra hand. De tar emot sin religion helt sådan som den ges dem av deras accepterade religionslärare. Vilket uppvaknande skulle inte världen erfara om den bara kunde se Jesus så som han verkligen levde på jorden och få förstahandskunskap om hans livgivande förkunsel! Beskrivande ord om något vackert kan inte entusiasmera så som att faktiskt se det; inte heller kan orden i trossatser inspirera människors själar så som upplevelsen av att känna Guds närvaro. Men en förväntansfull tro håller alltid hoppets dörr i människans själ öppen för att släppa in de eviga andliga realiteterna i form av gudomliga värden från världarna bortom.

Kristendomen har understått sig att sänka sina ideal inför utmaningen från människans girighet, krigsgalenskap och maktlystnad. Men Jesu religion står som den obefläckade och allt överstigande andliga maningen, som kallar på det bästa som finns hos människan att höja sig över alla dessa arv från djurens utveckling och genom nåd uppnå den sanna mänskliga ödesbestämmelsens moraliska höjder.

Kristendomen hotas av en långsam död på grund av sin formalism, överorganisation, intellektualism och andra icke-andliga trender. Den moderna kristna kyrkan är inte det broderskap av dynamiska troende som Jesus gav i uppdrag att kontinuerligt sörja för den andliga omvandlingen av varje ny generation av människosläktet.

Den så kallade kristendomen har blivit både en social och kulturell rörelse såväl som ett religiöst trossystem och bruk. Den nutida kristendomens vattendrag har fått tillskott från mången forntida hednisk sumpmark och mångt barbariskt moras. Vattnen från

195:9.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be *held* by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do to them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

195:9.7 (2083.3) Selfish men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

195:9.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

195:9.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of true human destiny.

195:9.10 (2083.6) Christianity is threatened by slow death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

195:9.11 (2083.7) So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this

många forna kulturers flodområden får sitt utlopp i denna nutida kulturström likväl som vattnen från de galileiska högländerna vilka förmodas vara dess enda källa.

10. FRAMTIDEN

Kristendomen har förvisso gjort denna värld en stor tjänst, men det som nu mest behövs är Jesus. Världen har behov av att få se Jesus levande igen på jorden i erfarenheten hos de av anden födda dödliga som effektivt uppenbarar Mästaren för alla människor. Det är fåfängt att tala om ett återupplivande av urkristendomen; ni måste gå vidare från var ni nu befinner er. Den moderna kulturen måste bli andligen döpt med en ny uppenbarelse om Jesu liv och upplyst med en ny förståelse av hans evangelium om evig frälsning. När Jesus på detta sätt upplyfts drar han alla människor till sig. Jesu lärjungar bör vara mer än erövrare, rentav överflödande källor till inspiration och ett bättre liv för alla människor. Religionen är endast en form av upphöjd humanism tills den görs gudomlig genom upptäckten av Guds närvaro i ens personliga erfarenhet.

Det vackra och det sublimes, det mänskliga och det gudomliga, det enkla och det unika i Jesu liv på jorden ger en så slående och tilltalande bild av människofrälsande och gudsuppenbarande att den effektivt borde hindra teologer och filosofer i alla tider från att våga formulera trossatser och skapa teologiska system som medför andligt slaveri utav en sådan transcendent utgivning av Gud i människogestalt. I Jesus frambringade universum en dödlig människa hos vilken kärlekens ande segrade över de materiella hindren i tiden och övervann det fysiska ursprungets faktum.

Kom alltid ihåg att Gud och människan behöver varandra. De är ömsesidigt nödvändiga för varandra för fullständig och slutlig uppnåelse av evig personlighetserfarenhet i universumfinalitetens gudomliga ödesbestämmelse.

"Guds rike är inom er" var antagligen det största uttalande som Jesus någonsin gjorde, näst efter kungörelsen att hans Fader är en levande och kärleksfull ande.

När det gäller att vinna själar för Mästaren är det inte den första milen av tvång, plikt och konvention som omformar människan och hennes värld, utan snarare den andra milen av otvunget tjänande och frihetsälskande hängivelse som utmärker en äkta Jesu lärjunge när han sträcker ut sin hand för att med kärlek ta tag i sin broder och under andlig vägledning föra honom fram mot det högre och gudomliga målet för den dödliga tillvaron. Även nu vandrar kristendomen villigt den första milen, men mänskligheten försmäktar och stapplar fram i moraliskt mörker därför att det finns så få som är äkta andra-milare — så få bekännande anhängare till Jesus som verkligen lever och älskar så som han lärde sina lärjungar att leva, älska och tjäna.

Kallelsen till äventyret att bygga ett nytt och omdanat människosamhälle genom den andliga pånyttfödelsen av Jesu brödrasamfund i gudsriket som medel, borde få alla som tror på honom att skälva av spänning så som människor inte har hänförs sedan tiden då några av dem vandrade omkring på jorden som

present-day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. THE FUTURE

195:10.1 (2084.1) Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

195:10.2 (2084.2) The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

195:10.3 (2084.3) Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

195:10.4 (2084.4) "The kingdom of God is within you" was probably the greatest pronouncement Jesus ever made, next to the declaration that his Father is a living and loving spirit.

195:10.5 (2084.5) In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

195:10.6 (2084.6) The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus' brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

hans köttsliga följeslagare.

Inget samhällssystem och ingen politisk regim som förnekar Guds realitet kan bidra på ett konstruktivt och bestående sätt till att föra människans civilisation framåt. Men kristendomen, så som den idag är uppsplittrad och sekulariserad, utgör det största enskilda hindret för civilisationen att utvecklas vidare; särskilt gäller detta för Orienten.

Klerikalism är nu och för alltid oförenlig med den levande tron, växande anden och förstahandserfarenheten hos Jesu troskamrater i broderskapet mellan människorna inom himmelrikets andliga samfund. Den berömvärda önskan att bevara traditioner från tidigare vinningar leder ofta till ett försvar för urvuxna system av gudsdyrkan. Den välmenade önskan att omhulda uråldriga tankesystem förhindrar effektivt främjandet av nya och lämpliga medel och metoder avsedda att tillfredsställa den andliga längtan i det expanderande och avancerande sinnet hos den moderna människan. Likaså står de kristna kyrkorna i det tjugonde århundradet som stora men helt omedvetna hinder för den omedelbara spridningen av det verkliga evangeliet — Jesus från Nasarets förkunneelse.

Många uppriktiga personer som med glädje skulle ställa sig lojala till evangeliets Kristus finner det mycket svårt att stödja en kyrka som uppvisar så litet av andan i hans liv och förkunneelse och som de felaktigt har blivit lärda att han grundade. Jesus grundade inte den så kallade kristna kyrkan, men han har på alla sätt förenliga med hans natur främjat den som det bästa existerande uttrycket för hans livsverk på jorden.

Om den kristna kyrkan bara hade mod att omfatta Mästarens program skulle tusende till synes likgiltiga ungdomar strömma till för att engagera sig i ett sådant andligt företag, och de skulle inte tveka att gå hela vägen igenom med detta stora äventyr.

Kristendomen hotas allvarligt av den dom som kommer till uttryck i ett av dess egna slagord: "Ett hus som råkar i strid med sig själv kan inte bestå." Den icke-kristna delen av världen kommer knappast att kapitulera för en kristendom uppdelad i sekter. Den levande Jesus är det enda hoppet om ett möjligt enande av kristendomen. Den sanna kyrkan — det samfund som bildas av Jesus-broderskapet — är osynlig, andlig, och kännetecknas av enhet, inte nödvändigtvis av likformighet. Likformighet är kännetecknet för den fysiska världen som är av mekanistisk art. Andlig enhet är frukten av trossamhörighet med den levande Jesus. Den synliga kyrkan borde vägra att längre hindra framåtskridandet för rikets osynliga och andliga brödrasamfund. Detta brödrasamfund är bestämt att bli en levande organism i motsats till en institutionaliserad social organisation. Brödrasamfundet kan mycket väl använda sig av sådana sociala organisationer men får inte ersättas av dem.

Men inte ens det tjugonde århundradets kristendom bör föraktas. Den är en produkt av sammanfattningen av den moraliska genialiteten hos många folkslags gudsmedvetna människor under många tidsåldrar, och den har verkligen varit en av de största krafterna i det godas tjänst på jorden; därför borde ingen människa ta lätt på den, trots dess medfödda och förvärvade brister. Kristendomen lyckas fortfarande röra tänkande

195:10.7 (2084.7) No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

195:10.8 (2084.8) Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

195:10.9 (2085.1) Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, fostered it as the best existent exponent of his lifework on earth.

195:10.10 (2085.2) If the Christian church would only dare to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

195:10.11 (2085.3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity*, not necessarily by *uniformity*. Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by them.

195:10.12 (2085.4) But the Christianity of even the twentieth century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral

människors sinne med mäktiga moraliska känslor.

Men det finns ingen ursäkt för kyrkans inblandning i handel och politik. Sådana oheliga allianser är ett flagrant förräderi av Mästaren. De äkta sanningsälskarna glömmer inte lätt att denna mäktiga institutionaliserade kyrka ofta har dristat sig till att kväva en nyfödd tro och förfölja sanningsbärare som råkade uppträda i en icke-renlärig dräkt.

Det är blott alltför sant att en sådan kyrka inte skulle ha fortbestått om det inte hade funnits människor i världen som föredrog en gudsdyrkan av sådant slag. Många andligt slöa själar önskar sig en uråldrig och auktoritativ religion fylld av ritual och heliga traditioner. Människans utveckling och det andliga framtidskridandet är knappast tillräckliga för att få alla människor att reda sig utan en religiös auktoritet. Rikets osynliga brödraskap kan mycket väl inkludera dessa familjegrupper av olika samhälls- och temperamentsklasser om medlemmarna bara är villiga att verkligen bli Guds andeledge söner. Men i detta Jesu brödraskap finns det plats varken för sektarisk rivalisering, bitterhet mellan grupperna eller för självutnämnd moralisk överlägsenhet eller andlig ofelbarhet.

Dessa olika grupperingar av kristna kan tjäna till att hysa talrika skilda typer av potentiella troende bland de olika folken i den västra civilisationen, men en sådan uppdelning av kristendomen utgör en allvarlig svaghet när kristendomen försöker föra Jesu evangelium till Orientens folk. Dessa raser förstår ännu inte att det finns en Jesu religion, skilt från och något avvikande från kristendomen, som mer och mer har blivit en religion om Jesus.

Det stora hoppet för Urantia ligger i den möjligheten att en ny uppenbarelse om Jesus med en ny och vidgad presentation av hans frälsande budskap skulle andligen förena i kärleksfull tjänst de talrika familjerna bland hans nuvarande bekännande anhängare.

Även den sekulariserade utbildningen kunde vara till hjälp i denna stora andliga renässans om det fäste mer uppmärksamhet vid uppgiften att lära de unga hur man engagerar sig i att planlägga livet och utveckla karaktären. Ändamålet med all utbildning borde vara att fostra och främja det suprema syftet med livet, nämligen utvecklandet av en majestätisk och välbalanserad personlighet. Det finns stort behov av en undervisning som betonar moralisk disciplin i stället för en överdriven tillfredsställelse av de egna behoven. På en sådan grund kan religionen bidra med sitt andliga incitament till att vidga och berika det jordiska livet, rentav till att trygga och förhöja det eviga livet.

Kristendomen är en improviserad religion, och därför måste den köra på låg växel. Andliga prestationer på hög växel måste vänta på den nya uppenbarelsen av Jesu verkliga religion och på ett mer allmänt accepterande av den. Men kristendomen är en mäktig religion när man betänker att de alldagliga lärjungarna till en korsfäst snickare satte i rörelse de läror som på trehundra år erövrade den romerska världen och sedan fortsatte med att segra över barbarerna som hade störtat Rom. Denna samma kristendom erövrade — upptog och upphöjde — hela flödet av hebreisk teologi och grekisk filosofi. Sedan när denna kristna religion i

emotions.

195:10.13 (2085.5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085.6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

195:10.15 (2086.1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus*.

195:10.16 (2086.2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

195:10.17 (2086.3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to the security and enhancement of life eternal.

195:10.18 (2086.4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a

över tusen år hade legat i koma till följd av en överdos av mysterier och hedendom, väckte den sig själv till liv och praktiskt taget återerövrade hela västvärlden. Kristendomen innehåller tillräckligt med Jesu förkunnselse för att göra den odödlig.

Om kristendomen bara kunde fatta mer av vad Jesus lärde skulle den kunna göra så mycket mer för att hjälpa den moderna människan att lösa sina nya och allt mer invecklade problem.

Kristendomen lider under ett stort handikapp därför att den av alla tänkande människor i världen har blivit identifierad som en del av den västra civilisationens samhällssystem, näringsliv och moralnormer; och således har kristendomen ovetandes tyckts stå för och gynna ett samhälle som vacklar under skuldbördan av att tolerera vetenskap utan idealism, politik utan principer, välstånd utan arbete, nöjesnjutning utan återhållsamhet, kunskap utan karaktär, makt utan samvete och näringsverksamhet utan moral.

Den moderna kristendomens hopp ligger däri, att den skulle upphöra att stödja samhällssystemen och näringslivets verksamhetsprinciper i den västra civilisationen medan den ödmjukt böjer sig inför det kors den så tappert höjer till skyarna, för att där på nytt av Jesus från Nasaret höra de största sanningar som den dödlige människan någonsin kan få höra — det levande evangeliet om Guds faderskap och människans broderskap.

result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086.5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086.6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and industry without morality.

195:10.21 (2086.7) The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

Kapitel 196. Jesu tro

⇨ 195

Urantiaboken

DEL IV. JESU LIV OCH FÖRKUNNELSE

KAPITEL 196 JESU TRO

Sektioner

Introduktion

1. Människan Jesus
2. Jesu religion
3. Religionens överhöghet

PAPER 196 THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Introduktion

JESUS hade en ädel och helhjärtad tro på Gud. Han upplevde de vanliga med- och motgångarna i de dödligas tillvaro, men han tvivlade aldrig i religiöst avseende på Guds omsorg och ledning. Hans tro hade vuxit fram av den insikt som föddes av den gudomliga närvarons aktivitet, Riktaren i hans inre. Hans tro var varken traditionell eller bara intellektuell; den var helt personlig och rent andlig.

Människan Jesus såg Gud som helig, rättfärdig och stor såväl som sann, vacker och god. Alla dessa gudomlighetens attribut fokuserade han i sitt sinne som "den Himmelske Faderns vilja". Jesu Gud var på samma gång "Israels Helige" och "den levande och kärleksfulle Fadern i himlen". Begreppet om Gud som en Fader uppkom inte med Jesus, men han förädlade och upphöjde denna idé till en sublim erfarenhet genom att ernå en ny uppenbarelse av Gud och genom att förkunna att varje dödlig varelse är ett barn till denne kärlekens Fader, en Guds son.

Jesus klamrade sig inte fast vid sin tro på Gud såsom en kämpande själ i krig mot universum och i kamp på liv och död mot en fientlig och syndig värld. Han tydde sig inte till tron bara för att få tröst mitt i alla svårigheter eller för lindring och lättnad när förtvivlan hotade; tron var inte bara en illusorisk kompensation för livets obehagliga realiteter och sorger. Ställd inför alla de naturliga svårigheterna och timliga motsättningarna i den dödliga tillvaron upplevde han det lugn som en suprem och obestridlig tillit till Gud ger, och han kände den enorma hänförelsen och väldiga inspirationen av att i tro leva som inför den himmelske Fadern. Denna segerrika tro var en levande erfarenhet av faktisk andeuppråelse. Jesu stora bidrag till värdena i människans erfarenhet var inte att han uppenbarade så många nya idéer om Fadern i himlen, utan snarare att

INTRODUCTION

196:0.1 (2087.1) JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

196:0.2 (2087.2) The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the "will of the Father in heaven." Jesus' God was at one and the same time "The Holy One of Israel" and "The living and loving Father in heaven." The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

196:0.3 (2087.3) Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe and at death grips with a hostile and sinful world; he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the sorrows of living. In the very face of all the natural difficulties and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly

han på ett så stort och mänskligt sätt demonstrerade en ny och högre form av levande tro på Gud. Aldrig i någon enda dödlighs liv i någon av världarna i detta universum, har Gud någonsin blivit en sådan levande realitet som han blev i det människoliv som Jesus från Nasaret levde.

I Mästarens liv på Urantia finner denna värld, och alla andra världar i den lokala skapelsen, ett nytt och högre slags religion, en religion baserad på personliga andliga relationer med den Universella Fadern och helt bekräftad av den äkta personliga erfarenhetens suprema auktoritet. Denna levande tro hos Jesus var mer än en intellektuell begrundan och den var ingen mystisk betraktelse.

Teologin kan fixera, formulera, definiera och dogmatisera tron, men i Jesu liv som människa var tron personlig, levande, ursprunglig, spontan och rent andlig. Denna tro var inte vördnad för traditionen eller bara en intellektuell trosföreställning som han höll för att vara en helig trossats, utan i stället en sublim erfarenhet och en djup övertygelse som höll honom i ett tryggt grepp. Hans tro var så verklig och allomfattande att den absolut sopade undan varje andligt tvivel och effektivt tillintetgjorde varje motstridande längtan. Ingenting förmådde slita loss honom från den andliga förankring som denna brinnande, sublima och orubbliga tro gav. Även inför ett synbart nederlag eller mitt i vändan över besvikelser och en överhängande förtvivlan stod han lugnt i den gudomliga närvaron fri från fruktan och fullt medveten om sin andliga oöverbinnlighet. Jesus stärktes av förvisningen om att han hade en orubblig tro, och i var och en av livets prövningar visade han ofelbart en obetingad trohet mot Faderns vilja. Denna ypperliga tro lät sig inte rubbas ens av det grymma och förkrossande hotet om en skändlig död.

Hos ett religiöst geni leder den starka andliga tron så ofta direkt till en katastrofal fanatism, till en uppförstoring av det religiösa egot, men så förhöll det sig inte med Jesus. Han påverkades inte ogynnsamt i sitt praktiska liv av sin osedvanliga tro och uppnådda andenivå, ty denna andliga upphöjelse var ett helt omedvetet och spontant själsligt uttryck för hans personliga erfarenhet av Gud.

Den alltuppslukande och okuvliga andliga tron hos Jesus blev aldrig fanatisk, ty den försökte aldrig få övertaget över hans välbalanserade intellektuella omdömen om de proportionella värdena i praktiska och alldagliga sociala, ekonomiska och moraliska livssituationer. Människosonen var en ypperligt enad mänsklig personlighet. Han var en fullkomligt utrustad gudomlig varelse. Han var också stort och samordnad som en kombinerad mänsklig och gudomlig varelse som verkade på jorden som en enda personlighet. Alltid samordnade Mästaren sin själsliga tro med de visdomsvärderingar som byggde på mogen erfarenhet. Personlig tro, andligt hopp och moralisk hängivenhet korrelerades alltid i en ojämförlig religiös enighet av harmonisk förbindelse med den klara insikten om hur verkliga och heliga alla mänskliga lojalitetsförpliktelser var — personlig ära, familjekärlek, religiösa påbud, sociala plikter och ekonomiska nödvändigheter.

Jesu tro såg alla andliga värden som något man finner i Guds rike; därför sade han: "Sök först himmelriket." Jesus såg "Guds vilja" uppnådd och uppfylld i den avancerade och idealiska gemenskapen i

demonstrated a new and higher type of *living faith in God*. Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

196:0.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

196:0.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him*. His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unfailingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

196:0.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

196:0.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-balanced intellectual judgments concerning the proportional values of practical and commonplace social, economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

196:0.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit values as being found in the kingdom of God; therefore he said, "Seek first the kingdom of heaven." Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the

Guds rike. Själva kärnan i den bön han lärde sina lärjungar var: "Må ditt rike komma; må din vilja ske." Sedan han sålunda hade bildat sig uppfattningen om riket som något som innefattar Guds vilja, hängav han sig åt att förverkliga det med häpnadsväckande förmåga att glömma sig själv och med gränslös entusiasm. Men under hela hans intensiva mission och hela hans ovanliga liv visade sig aldrig något av fanatikerns raseri eller den religiösa egocentrikerns ytliga svammel.

Hela Mästarens liv var konsekvent bestämt av denna levande tro, denna sublima religiösa erfarenhet. Denna andliga inställning dominerade helt hans tankar och känslor, hans tros- och böneliv, hans undervisning och förkunnelse. Denna sonens personliga tro på vissheten och tryggheten i den himmelske Faderns ledning och beskydd försåg hans unika liv med en djupgående utrustning av andlig verklighet. Likväl, fastän denne galilé, Guds galilé, var djupt medveten om sin nära förbindelse med det gudomliga, svarade han genast när han tilltalades som gode lärare: "Varför kallar du mig god?" Ställda inför en sådan lysande förmåga att glömma sig själv börjar vi förstå hur den Universelle Fadern fann det möjligt att så fullt manifestera sig för honom och uppenbara sig genom honom för världarnas dödliga.

Jesus kom som en människa av denna värld till Gud med den största av alla offergåvor: att helga och ägna sin egen vilja åt den majestätiska tjänsten att utföra den gudomliga viljan. Jesus tolkade religionen alltid och konsekvent med utgångspunkt i Faderns vilja. När ni studerar Mästarens livslopp beträffande bön eller någon annan del av hans religiösa liv, fäst er inte så mycket vid vad han undervisade som vid vad han gjorde. Jesus bad aldrig utifrån en religiös plikt känsla. För honom var bönen ett uppriktigt uttryck för den andliga hållningen, ett tillkännagivande av själslig lojalitet, ett framförande av personlig hängivelse, ett uttryck för tacksägelse, ett sätt att undvika emotionell spänning, ett sätt att förhindra konflikt, ett upphöjande av tankeverksamheten, ett förädlande av begären, ett rättfärdigande av moraliska beslut, ett berikande av tanken, ett upplivande av högre böjelser, ett helgande av en impuls, ett klarläggande av en synpunkt, en trohets förklaring, en transcendent överlåtelse av viljan, en sublim tillitsförsäkran, en uppenbarelse av mod, en kungörelse om en upptäckt, en bekännelse om suprem hängivenhet, en bekräftelse av helgelse, en metod för problemjämkning och en mäktig mobilisering av själens kombinerade krafter för att stå emot alla mänskliga tendenser till själviskhet, ondska och synd. Han levde just ett sådant liv i bön, vigd till att göra sin Faders vilja, och hans liv slutade segerrikt med just en sådan bön. Hemligheten med hans enastående religiösa liv var denna medvetenhet om Guds närvaro; och han uppnådde den med hjälp av intelligent bön och uppriktig tillbedjan — obruten gemenskap med Gud — inte genom ingivelser, röster, visioner, eller märkvärdiga religiösa övningar.

I Jesu liv på jorden var religionen en levande erfarenhet, ett direkt och personligt steg från andlig vördnad till praktisk rättfärdighet. Jesu tro frambringade den gudomliga andens överjordiska frukter. Hans tro var inte omogen och lättrogen som ett barns, men på många sätt påminde den om den omisstänksamma tilliten i barnasinn. Jesus litade på Gud mycket så

achievement and fulfillment of the "will of God." The very heart of the prayer which he taught his disciples was, "Your kingdom come; your will be done." Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

196:0.9 (2088.4) The Master's entire life was consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, "Why do you call me good?" When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

196:0.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a sincere expression of spiritual attitude, a declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection, an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

196:0.11 (2089.1) In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit. His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God

som ett barn litar på sin förälder. Han hade en djup tillit till universum — just en sådan förtröstan som barnet har till uppväxtmiljön hos föräldrarna. Jesu helhjärtade tro på universums fundamentala godhet påminde mycket om barnets tilltro till tryggheten i dess jordiska omgivningar. Han litade på den himmelske Fadern så som ett barn förlitar sig på sin jordiska förälder, och hans brinnande tro tvivlade aldrig för ett ögonblick på vissheten om den himmelske Faderns omsorg. Han stördes inte allvarligt av rädslor, tvivel och skepsis. Han hindrades inte av otro från att uttrycka sitt liv fritt och originellt. Han förenade det orubbliga och intelligenta modet hos en vuxen man med den uppriktiga och tillitsfulla optimismen hos ett troende barn. Hans tro växte till sådana höjder av förtröstan att den inte hade plats för någon rädsla.

Jesu tro nådde den renhet som kännetecknar ett barns förtröstan. Hans tro var så absolut och tvivellös att den reagerade både på charmen i kontakten med medvarer och på undren i universum. Hans känsla av förtröstan till det gudomliga var så fullständig och så tillitsfull att den frambringade fröjden och förvissningen om absolut personlig trygghet. Det fanns inget tveksamt låtsande i hans religiösa erfarenhet. I den vuxne mannens jätteintellekt härskade barnatron suveränt i allt som hade med det religiösa medvetandet att göra. Det är inget under att han en gång sade: "Om ni inte blir som små barn, kommer ni inte in i riket." Även om Jesu tro var som ett barns, var den i ingen mening barnslig.

Jesus fordrar inte att hans lärjungar skall tro på honom, utan att de skall tro med honom, tro att Guds kärlek är en realitet och med full tillförsikt ta emot den trygghet som kommer av förvissningen om att de är söner till den himmelske Fadern. Mästaren önskar att alla som följer honom, helt skall dela hans överjordiska tro. Jesu utmanade på ett högst rörande sätt sina anhängare att inte bara tro vad han trodde, utan att också tro som han trodde. Detta är den fullständiga betydelsen av hans enda och suprema krav: "följ mig".

Jesu jordeliv tjänade ett enda stort syfte: att göra Faderns vilja, att leva människolivet religiöst och genom tro. Jesu tro var tillitsfull, som hos ett barn, men den var helt fri från övermod. Han fattade robusta och manliga beslut, tog modigt emot många slags besvikelser, övervann beslutsamt otroliga svårigheter och mötte utan att vackla pliktens stränga krav. Det krävde en stark vilja och en osviktig tillförsikt att tro vad Jesus trodde och som han trodde.

1. MÄNNISKAN JESUS

Jesu hängivelse för Faderns vilja och tjänandet av människan var något mer än en dödligs beslut och en människas beslutsamhet; han vigde sig helhjärtat till en sådan oreserverad utgivning av kärlek. Oberoende av hur storartat faktum Mikael's överhöghet är, bör ni inte ta ifrån människorna Jesus som människa. Mästaren har stigit upp i höjden både som människa och som Gud; han tillhör människorna, människorna tillhör honom. Hur olyckligt att själva religionen skulle bli så missstolkad att den tar ifrån de kämpande dödliga människorna Jesus! Låt inte diskussionerna om Kristi mänsklighet eller

much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

196:0.12 (2089.2) The faith of Jesus attained the purity of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, "Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom." Notwithstanding that Jesus' faith was *childlike*, it was in no sense *childish*.

196:0.13 (2089.3) Jesus does not require his disciples to believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed. This is the full significance of his one supreme requirement, "Follow me."

196:0.14 (2090.1) Jesus' earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father's will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unflinching confidence to believe what Jesus believed and as he believed.

1. JESUS — THE MAN

196:1.1 (2090.2) Jesus' devotion to the Father's will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man, as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the

gudomlighet förmörka den frälsande sanningen att Jesus från Nasaret var en religiös man som genom tro nådde fram till att lära känna och att göra Guds vilja; han var den mest sant religiösa människa som någonsin har levt på Urantia.

Tiden är mogen att bevitna den symboliska uppståndelsen av människan Jesus från hans gravkammare bland de teologiska traditionerna och religiösa dogmerna från nitton århundraden. Jesus från Nasaret får inte längre offras ens för den lysande uppfattningen om den förhärlicade Kristus. Vilken överjordisk bragd vore det inte om Människosonen genom denna uppenbarelse skulle kunna återuppväckas från den traditionella teologins gravkammare och presenteras som den levande Jesus för den kyrka som bär hans namn och för alla andra religioner! Inte skall väl den kristna gemenskapen av troende tveka att göra sådana anpassningar i sin tro och sina levnadssätt vilka gör det möjligt för medlemmarna att "följa efter" Mästaren i en uppvisning av hans verkliga liv av religiös hängivenhet att göra sin Faders vilja och av helgande åt att osjälviskt tjäna människan. Fruktar de som bekänner sig som kristna att bli avslöjade som en själv tillräcklig och ohelgad gemenskap av social respektabilitet och självisk ekonomisk missanpassning? Fruktar den institutionella kristendomen att den traditionella kyrkliga auktoriteten eventuellt skulle råka i fara eller rentav avskaffas om Jesus från Galiléen skulle återinsättas i de dödliga människornas sinnen och själar som idealet för det personliga religiösa livet? De sociala återanpassningarna, ekonomiska omvandlingarna, moraliska vitaliseringarna och religiösa omvärderingarna i den kristna civilisationen skulle sannerligen bli drastiska och revolutionerande om Jesu levande religion plötsligt skulle ersätta den teologiska religionen om Jesus.

Att "följa Jesus" betyder att personligen dela hans religiösa tro och att inträda in i Mästarens livs-anda av osjälviskt tjänande av människan. Något av det viktigaste i livet som människa är att få kännedom om vad Jesus trodde på, att upptäcka hans ideal och att sträva efter uppnåelsen av hans höga livsändamål. Det som är mest värdefullt bland all mänsklig kunskap är att känna till Jesu religiösa liv och hur han levde det.

Det vanliga folket lyssnade gärna till Jesus, och en presentation av hans uppriktiga människoliv av helgad religiös motivation kommer igen att vinna genklang hos folket om sådana sanningar skulle förkunns för världen. Folk lyssnade gärna på honom därför att han var en av dem, en anspråkslös lekman; världens största religionslärare var faktiskt en lekman.

Det bör inte vara målet för dem som tror på Guds rike att bokstavligen efterlikna Jesu yttre liv i köttslig gestalt, utan hellre att dela hans tro; att lita på Gud så som han litade på Gud, och att tro på människorna så som han trodde på dem. Jesus argumenterade aldrig om vare sig Guds faderskap eller människornas broderskap; han var en levande illustration av det förra och en grundlig demonstration av det senare.

Just så som människorna måste ta stegen från medvetandet om det mänskliga till insiktsförverkligandet av det gudomliga, så höjde sig också Jesus från människonaturen upp till medvetandet om Guds natur. Mästaren förverkligade denna stora

humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

196:1.2 (2090.3) The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that bears his name, and to all other religions! Surely the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to "follow after" the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father's will and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated fellowship of social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

196:1.3 (2090.4) To "follow Jesus" means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master's life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

196:1.4 (2090.5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world's greatest religious teacher was indeed a layman.

196:1.5 (2091.1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a profound demonstration of the other.

196:1.6 (2091.2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by

uppstigning från det mänskliga till det gudomliga genom den förenade prestationen av tron i hans dödliga intellekt och Riktarens verksamhet i hans inre. Till faktainsikten om uppnåelsen av gudomlighetens totalitet (under hela tiden fullt medveten om det mänskligas realitet) hörde sju stadier av trosmedvetenhet om hans tilltagande gudomligande. Dessa sju stadier av ökande självförverkling utmärktes av följande sju särskilda händelser i Mästarens utgivningserfarenhet:

1. Tankeriktarens ankomst.
2. Immanuels budbärare som uppenbarade sig för honom i Jerusalem när han var ungefär tolv år gammal.
3. Manifestationerna i samband med hans dop.
4. Upplevelserna på Härlighetens berg.
5. Morontiauppståndelsen.
6. Andeuppstigningen.
7. Paradisfaderns slutliga omfamning, som gav honom obegränsad överhöghet i sitt universum.

2. JESU RELIGION

En dag kan en reformation i den kristna kyrkan gripa in tillräckligt djupt för att leda tillbaka till Jesu oförfälskade religiösa förkunnelse, upphovsmannen till och fullbordaren av vår tro. Ni kan predika en religion om Jesus, men ni måste nödvändigtvis leva enligt Jesu religion. I entusiasmen på pingstdagen gav Petrus oavsiktligt upphov till en ny religion, religionen om den uppståndne och förhärligade Kristus. Aposteln Paulus senare omformade detta nya evangelium till kristendomen, en religion som innehåller hans egna teologiska åsikter och som uttrycker hans egen personliga erfarenhet av den Jesus han mötte på vägen till Damaskus. Rikets evangelium bygger på den personliga religiösa erfarenheten hos Jesus, galilén; kristendomen bygger nästan uteslutande på aposteln Paulus personliga religiösa erfarenhet. Så gott som hela Nya testamentet ägnas inte åt en beskrivning av Jesu betydelsefulla och inspirerande religiösa liv, utan åt en diskussion om Paulus religiösa erfarenheter och en beskrivning av hans personliga religiösa övertygelser. De enda betydande undantagen från det nyss nämnda utgör, förutom vissa delar av evangelierna enligt Matteus, Markus och Lukas, Hebreerbrevet och Jakobs brev. Till och med Petrus i sina brev återvände endast en gång till sin Mästares personliga religiösa liv. Nya testamentet är ett superbt kristet dokument, men det är endast magert jesuoniskt.

Jesu liv i köttslig gestalt skildrar en enastående religiös tillväxt, från de tidigaste uppfattningarna om primitiv bävan och mänsklig vördnad upp genom åren av personlig andlig gemenskap tills han till slut nådde det avancerade och upphöjda tillståndet av medvetande om att han var ett med Fadern. Sålunda genomgick Jesus under ett enda kort liv den erfarenhet av religiöst andligt framåtskridande som människan påbörjar på jorden och vanligen uppnår först vid slutet av sin långa vistelse i skolorna för andeträning på de successiva nivåerna under livsskedet före Paradiset. Jesus

the conjoint achievement of the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of progressive self-realization were marked off by the following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

- 196:1.7 (2091.3) 1. The arrival of the Thought Adjuster.
- 196:1.8 (2091.4) 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.
- 196:1.9 (2091.5) 3. The manifestations attendant upon his baptism.
- 196:1.10 (2091.6) 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.
- 196:1.11 (2091.7) 5. The morontia resurrection.
- 196:1.12 (2091.8) 6. The spirit ascension.
- 196:1.13 (2091.9) 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. THE RELIGION OF JESUS

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion of Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

196:2.2 (2091.11) Jesus' life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus traverse that experience of religious spiritual progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed

avancerade från ett rent mänskligt medvetande om de trosförvisningar som hör till en personlig religiös erfarenhet till de sublimes andliga höjderna av en bestämd insikt om sin gudomliga natur och till medvetandet om sin nära förbindelse med den Universelle Fadern vid skötseln av ett universum. Han avancerade från den anspråkslösa statusen av dödlighet beroende, vilket fick honom att spontant säga till en som kallade honom Gode Lärare "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud", till det sublimes medvetandet om uppnådd gudomlighet som fick honom att utropa: "Vem av er dömer mig för synd?" Denna avancerande uppstigning från det mänskliga till det gudomliga var något som han uppnådde som en rent dödlig, och när han på detta sätt hade uppnått gudomligheten var han fortfarande samma människa Jesus, en Människoson såväl som en Gudsson.

Markus, Matteus och Lukas bevarar något av bilden av människan Jesus engagerad i den ädla kampen att utröna Guds vilja och att följa den. Johannes tecknar en bild av den segerrike Jesus vandrande på jorden fullt medveten om sin gudomlighet. Det stora misstag som har gjorts av dem som har studerat Mästarens liv är att en del har föreställt sig honom som helt mänsklig, medan andra har tänkt sig honom som enbart gudomlig. Under hela sin livserfarenhet var han förvisso både mänsklig och gudomlig, vilket han fortfarande är.

Men det största misstaget gjordes däri, att fastän det insågs att människan Jesus hade en religion, blev den gudomlige Jesus (Kristus) nästan över en natt en religion. Paulus kristendom säkrade dyrkan av den gudomlige Kristus men förlorade nästan helt ur sikte den kämpande och tappra människan Jesus från Galiléen som tack vare oförfägenheten i sin personliga religiösa tro och heroismen hos Riktaren i hans inre höjde sig från det mänskligas låga nivåer till att bli ett med det gudomliga; och sålunda blev han den nya och levande väg längs vilken alla dödliga på samma sätt kan stiga upp från det mänskliga till det gudomliga. Dödliga på alla stadier av andlighet och i alla världar kan i Jesu personliga liv finna det som stärker och inspirerar dem medan de avancerar från de lägsta andennivåerna upp till de högsta gudomliga värdena, från början och ända till slutet av den personliga religiösa erfarenheten.

När Nya testamentet skrevs hade författarna inte bara den djupaste tro på gudomligheten hos den uppståndne Kristus, utan de trodde också hängivet och uppriktigt på att han omedelbart skulle komma tillbaka för att fullborda etablerandet av himmelriket. Denna starka tro på Herrens omedelbara återkomst hade mycket att göra med tendensen att från texterna utelämnat de omnämnanden som beskrev Mästarens rent mänskliga erfarenheter och egenskaper. Hela den kristna rörelsen tenderade att vända sig bort från den mänskliga bilden av Jesus från Nasaret mot upphöjandet av den uppståndne Kristus, den förhärligade och snart återvändande Herren Jesus Kristus.

Jesus grundade den personliga erfarenhetens religion som går ut på att göra Guds vilja och att tjäna människornas brödrasamfund; Paulus grundade en religion i vilken den förhärligade Kristus blev föremål för dyrkan och brödrasamfundet bestod av dem som trodde på den gudomlige Kristus. I utgivningen av Jesus fanns båda dessa föreställningar som potentialer

from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, "Why do you call me good? None is good but God," to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, "Which one of you convicts me of sin?" And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

^{196:2.3 (2092.1)} Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master's life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

^{196:2.4 (2092.2)} But the greatest mistake was made in that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity, thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

^{196:2.5 (2092.3)} At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the tendency to omit from the record those references which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

^{196:2.6 (2092.4)} Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts were potential in his divine-human life, and it is indeed a

i hans gudomliga och mänskliga liv, och det är verkligen synd att hans efterföljare inte lyckades skapa en enhetlig religion som på behörigt sätt kunde ha erkänt både den mänskliga och den gudomliga naturen hos Mästaren så som de oskiljaktigt var sammanbundna i hans liv på jorden och så som de ypperligt framfördes i rikets ursprungliga evangelium.

Ni skulle varken chockeras eller oroas av en del av Jesu starka uttalanden om ni bara mindes att han var världens mest helhjärtade och hängivne religionsutövare. Han var en dödlig som helt hade helgat sig, oreserverat hade hängett sig åt att göra sin Faders vilja. Många av hans till synes hårda uttalanden var mer av en personlig trosbekännelse och en försäkran om hängivenhet än befallningar till hans anhängare. Det var själva denna fokusering på ett enda syfte och denna osjälviska hängivenhet som gjorde det möjligt för honom att under ett enda kort liv göra så otroligt stora framsteg i erövrandet av människosinnet. Många av hans uttalanden bör betraktas som en bekännelse av vad han krävde av sig själv snarare än vad han fordrade av alla sina efterföljare. I sin hängivelse för riket brände Jesus alla broar bakom sig; han offrade allt som hindrade honom från att göra sin Faders vilja.

Jesus välsignade de fattiga för att de vanligen var uppriktiga och fromma. Han fördömde de rika för att de vanligen var lättfärdiga och irreligiösa. Likaså fördömde han den irreligiöse fattige och berömde den hängivne och andäktige rikemannen.

Jesu fick människorna att känna sig hemma i världen. Han befriade dem från slaveriet under tabun och lärde dem att världen i grunden inte är ond. Han längtade inte efter att fly från sitt jordiska liv. Han lärde sig ett sätt att helt väl göra Faderns vilja medan han levde i köttlig gestalt. Han uppnådde ett idealistiskt religiöst liv mitt i en realistisk värld. Jesus delade inte Paulus pessimistiska syn på mänskligheten. Mästaren betraktade människorna som Guds söner och förutsåg en strålande och evig framtid för dem som valde att överleva. Han var ingen moralisk skeptiker; han såg positivt på människan, inte negativt. Han såg de flesta människor som svaga snarare än onda, mer förvirrade än fördärvade. Men oavsett deras status var de alla Guds barn och hans bröder.

Han lärde människorna att värdesätta sig högt i tiden och i evigheten. På grund av detta höga värde som Jesus tillskrev människorna var han villig att offra sina krafter på att utröttningsvis tjäna mänskligheten. Det var detta infinita värde hos det finita som gjorde den gyllene regeln till en väsentlig faktor i hans religion. Vem bland de dödliga kan undgå att bli upplyft av den utomordentligt starka tro som Jesus har på honom?

Jesu föreskrev inga regler för socialt framåtskridande; hans mission var religiös, och religionen är en rent individuell erfarenhet. Det finns inget hopp om att det slutliga målet för samhällets mest avancerade framsteg någonsin skulle kunna överstiga Jesu broderskap mellan människorna, vilket bygger på erkännandet av Guds faderskap. Idealet för all social uppnåelse kan förverkligas endast i detta gudomliga rikets ankomst.

pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

196:2.7 (2093.1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings were more of a personal confession of faith and a pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

196:2.8 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

196:2.9 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw most men as weak rather than wicked, more distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

196:2.10 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unrelenting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

196:2.11 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced achievement can never hope to transcend Jesus' brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. RELIGIONENS ÖVERHÖGHET

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

Den personliga andliga religiösa upplevelsen är ett effektivt lösningsmedel för de flesta av de dödligas svårigheter; den sorterar, värderar och anpassar effektivt alla mänskliga problem. Religionen avlägsnar eller förintar inte människans bekymmer, men den upplöser, absorberar, upplyser och stiger över dem. Sann religion samlar personligheten så att den effektivt anpassar sig till de krav som ställs på den dödlige. Religiös tro — den positiva ledningen av den inneboende gudomliga närvaron — ger ofelbart den gudsmedvetna människan förmågan att överbrygga den klyfta som existerar mellan den intellektuella logiken som erkänner den Universella Första Orsaken som Den och de positiva bekräftelserna från själen som försäkrar att denna Första Orsak är Han, den himmelske Fadern i Jesu evangelium, den personliga Gud som frälser människan.

I den universella verkligheten finns endast tre element: faktum, idé och relation. Det religiösa medvetandet identifierar dessa realiteter som vetenskap, filosofi och sanning. Filosofin skulle vara benägen att se dessa aktiviteter som förnuft, visdom och tro — fysisk verklighet, intellektuell verklighet och andlig verklighet. Vi har för vana att beteckna dessa realiteter som ting, mening och värde.

Att förstå allt mer av verkligheten är att närma sig Gud. Att finna Gud, medvetenheten om identitet med verkligheten, är att erfara självfullbordning — självhet, självtotalitet. Att uppleva den totala verkligheten är att fullständigt inse Gud, gudsmedvetandearfarenhetens slutlighet.

Kunskapen om att människan utbildas av fakta, förädlas av visdom och blir frälst — rättfärdigas — av religiös tro, utgör en fullständig summering av människolivet.

Fysisk förvisning bygger på vetenskapens logik, moralisk förvisning på filosofins visdom, andlig förvisning på den äkta religiösa erfarenhetens sanning.

Människosinnet kan nå höga nivåer av andlig insikt och motsvarande gudomlighetssfärer av värden därför att det inte är helt materiellt. Det finns en kärna av ande i människans sinne — den gudomliga närvarons Riktare. Det finns tre skilda bevis på att denna ande bor i människans sinne:

1. Humanitär gemenskap — kärlek. Det rent animala sinnet kan förvisso söka grupp-gemenskap för självbevarandens skull, men bara det intellekt som bebos av anden är osjälviskt altruistiskt och obetingat kärleksfullt.

2. Tolkning av universum — visdom. Endast det av anden bebodda sinnet kan begripa att universum är vänligt inställt till individen.

3. Andlig värdering av livet — gudsdyrkan. Endast den av anden bebodda människan kan inse den gudomliga närvaron och försöka nå en fullständig erfarenhet i och med denna försmak av gudomligheten.

Människosinnet skapar inte verkliga värden; mänsklig erfarenhet frambringar inte insikt om universum. När det gäller insikt, uppfattandet av moraliska värden och urskiljandet av andliga betydelser,

196:3.1 (2093.6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He*, the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal God of human salvation.

196:3.2 (2094.1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

196:3.3 (2094.2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

196:3.4 (2094.3) The full summation of human life is the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

196:3.5 (2094.4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

196:3.6 (2094.5) The mind of man can attain high levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of this spirit indwelling of the human mind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all

är allt vad människosinnet kan göra att upptäcka, uppfatta, tolka och välja.

Universums moralvärden blir intellektuell egendom vid utövandet av tre fundamentala bedömningar eller val företas i den dödliges sinne:

1. Självbedömande — moraliskt val.
2. Socialt bedömande — etiskt val.
3. Gudsbedömande — religiöst val.

Således framgår det att allt mänskligt framåtskridande sker genom ett förfarande som förenar uppenbarelse och evolution.

Om det inte bodde en gudomlig älskare i människan skulle hon inte kunna älska osjälviskt och andligt. Om det inte bodde en tolk i människans sinne skulle människan inte sanningsenligt kunna inse universums enhet. Om det inte fanns en utvärderare i människan skulle hon omöjligt kunna uppskatta moraliska värden och uppfatta andliga betydelser. Denna älskare kommer från själva den infinita kärlekens källa, denna tolk är en del av den Universella Enheten, denna utvärderare är ett barn till Centret för och Ursprunget till alla absoluta värden i den gudomliga och eviga verkligheten.

Moralisk värdering med en religiös betydelse — andlig insikt — innebär att individen väljer mellan gott och ont, sanning och villfarelse, materiellt och andligt, mänskligt och gudomligt, tid och evighet. Människans överlevnad är i stor utsträckning beroende av att hon viger sin mänskliga vilja åt att välja de värden som denna sorterare av andevärdena, denna tolk och förenare i människans inre, har utvalt. Den personliga religiösa erfarenheten består i två faser: upptäckten i människosinnet och uppenbarelsen av den gudomliga anden i dess inre. Genom översofistikering eller till följd av irreligiöst beteende hos dem som ger sig ut för att vara religionsutövare kan en människa, eller till och med en hel generation av människor, välja att uppskjuta sina strävanden att finna den Gud som bor i dem; deras framsteg i den gudomliga uppenbarelsen och uppnåendet av densamma kan utebli. Men Tankeriktarens närvaro och inflytande i människans inre gör att sådana attityder av uteblivet andligt framåtskridande inte länge kan bestå.

Denna djupgående erfarenhet av den gudomliga verkligheten i ens inre höjer sig för alltid över den grova materialistiska metoden i samband med de fysiska vetenskaperna. Man kan inte placera andlig glädje under mikroskop, man kan inte väga kärlek på våg, man kan inte ta mått på moraliska värden. Inte heller kan man värdera den andliga tillbedjans kvalitet.

Hebréerna hade en religion av moralisk sublimitet, grekerna utvecklade en religion av skönhet, Paulus och hans medlikar grundade en religion av tro, hopp och välgörenhet. Jesus uppenbarade och exemplifierade en religion av kärlek: trygghet i Faderns kärlek samt glädjen och tillfredsställelsen av att dela denna kärlek i tjänandet av mänsklighetens brödraskap.

Varje gång människan träffar ett övervägt moraliskt val upplever hon omedelbart en ny gudomlig invasion i sin själ. Ett moraliskt val gör religionen till motivet för den inre reaktionen på yttre omständigheter. Men en sådan verklig religion är inte någon rent subjektiv

that the human mind can do is to discover, recognize, interpret, and choose.

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

- 196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.
- 196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.
- 196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint *revelational evolution*.

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of Universal Unity; this evaluator is the child of the Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought Adjusters.

196:3.18 (2095.2) This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

196:3.19 (2095.3) The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith, hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

196:3.20 (2095.4) Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience.

erfarenhet. Den uttrycker subjektivitetshelheten hos den individ som är engagerad i ett meningsfullt och intelligent svar på den totala objektiviteten — universum och dess Skapare.

Den utsökta och överjordiska upplevelsen att älska och att vara älskad är inte endast en psykisk illusion fastän den är så rent subjektiv. Den enda verkligt gudomliga och objektiva realitet som är anknuten till dödliga varelser, Tankeriktaren, förefaller för människans iakttagelse att verka som en enbart subjektiv företeelse. Människans kontakt med den högsta objektiva verkligheten, Gud, sker endast genom den rent subjektiva erfarenheten att lära känna honom, att dyrka honom och att inse sitt sonskap hos honom.

Sann religiös dyrkan är inte en fåfäng monolog av självbedrägeri. Gudsdyrkan är en personlig gemenskap med det som är gudomligt verkligt, med det som är själva källan till verkligheten. Med hjälp av gudsdyrkan strävar människan efter att vara bättre och når därmed till slut det bästa.

Idealiserandet av det sanna, det sköna och det goda och försöken att tjäna dem är inte en ersättning för äkta religiös erfarenhet — andlig verklighet. Psykologi och idealism motsvarar inte den religiösa verkligheten. Projektionerna från människans intellekt kan förvisso ge upphov till falska gudar — gudar till människans avbild — men det sanna gudsmedvetandet har inte den uppkomsten. Gudsmedvetandet har sitt säte i den inneboende anden. Många av människans religiösa system har sitt upphov i människointellektets formuleringar, men gudsmedvetandet har inte nödvändigtvis någon del i dessa groteska system av religiöst slaveri.

Gud är inte bara något som människans idealism har upfunnit; han är själva källan till alla sådana superanimala insikter och värden. Gud är inte en hypotes som har formulerats för att förena människans uppfattningar av det sanna, det goda och det sköna; han är den kärlekspersonlighet som alla dessa manifestationer i universum härstammar från. Sanningen, skönheten och godheten i människans värld förenas av den tilltagande andligheten i erfarenheten hos de dödliga som stiger uppåt mot Paradisets realiteter. Sanningens, skönhetens och godhetens enhet kan inses endast i den gudsmedvetna personlighetens andliga erfarenhet.

Moraliskhet är den väsentliga pre-existerande grogrunden för en personlig gudsmedvetenhet, den personliga insikten om Riktarens närvaro i ens inre, men en sådan moraliskhet är inte källan till religiös erfarenhet och därav följande andlig insikt. Den moraliska naturen ligger ovanför djurens men under andens nivå. Moraliskhet innebär ett erkännande av plikten, en insikt om förekomsten av rätt och fel. Moralens område ligger mellan djurens och människans typ av sinne, så som morontia fungerar mellan de materiella och andliga sfärerna av personlighetsuppnående.

Det evolutionära sinnet kan upptäcka lag, moral och etik; men den utgivna anden, den inneboende Riktaren, uppenbarar för det evolverande människosinnet själva lagstiftaren, Fader-källan till allt som är sant, vackert och gott. En sådan upplyst människa har en religion och är andligen utrustad att

It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

196:3.21 (2095.5) The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshipping him, of realizing sonship with him.

196:3.22 (2095.6) True religious worship is not a futile monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the best.

196:3.23 (2095.7) The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

196:3.24 (2095.8) God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

196:3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

196:3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

börja det långa och äventyrliga sökandet efter Gud.

Moraliskheten är inte nödvändigtvis något andligt. Den kan vara helt och enbart mänsklig, även om verklig religion höjer alla moraliska värden, gör dem mer meningsfyllda. Moraliskhet utan religion kan inte uppenbara den slutliga godheten, och den kan inte ens sörja för överlevnaden av sina egna moralvärden. Religionen ombesörjer upphöjandet, förhålligandet och den garanterade överlevnaden av allt som moraliskheten erkänner och godkänner.

Religionen står ovanför vetenskap, konst, filosofi, etik och moral men är inte oberoende av dem. De är alla oupplösligt sammanbundna i människans erfarenhet, både den personliga och den sociala. Religionen är människans högsta upplevelse som dödlig, men det finita språket gör det för alltid omöjligt för teologin att nöjaktigt beskriva verklig religiös erfarenhet.

Den religiösa insikten har förmågan att vända ett nederlag till högre strävanden och ny beslutsamhet. Kärleken är den högsta motivation som människan kan använda under sin uppstigning i universum. Men kärlek utan sanning, skönhet och godhet är bara en känsla, en filosofisk förvrängning, en psykisk illusion, ett andligt bedrägeri. Kärleken måste alltid omdefinieras på varje ny nivå under morontia- och andeprogressionen.

Konsten är ett resultat av människans försök att undfly bristen på skönhet i hennes materiella omgivning; den är en gest i riktning mot morontianivån. Vetenskapen är en strävan hos människan att lösa de gåtor som synbarligen finns i det materiella universum. Filosofin är människans försök till enandet av den mänskliga erfarenheten. Religionen är människans suprema gest, hennes storartade strävan efter den slutliga verkligheten, hennes beslutsamhet att finna Gud och efterlikna honom.

I den religiösa erfarenhetens värld är det som är andligt möjligt detsamma som potentiell verklighet. Människans andliga impuls framåt är ingen psykisk illusion. Allt som människan romantiserar om i universum representerar inte nödvändigtvis fakta, men mycket, väldigt mycket, är sanning.

En del människors liv är alltför storslaget och ädelt för att sänka sig till den låga nivån av att bara vara framgångsrikt. Djuret måste anpassa sig till omgivningen, men den religiösa människan höjer sig över sin omgivning och undgår genom denna insikt om den gudomliga kärleken begränsningarna i den nuvarande materiella världen. Detta begrepp om kärleken genererar i människans själ den superanimala stävan att finna det sanna, det sköna och det goda; och när hon finner dem förhålligast hon i deras omfamning; hon brinner av en önskan att leva ut dem, att göra det som är rättfärdigt.

Bli inte modfällda; människans evolution fortgår alltiämt, och uppenbarelsen av Gud till världen, i och genom Jesus, kommer inte att misslyckas.

Den stora utmaningen till den moderna människan är att få bättre kontakt med den gudomliga Ledsagaren som bor i människosinnet. Människans största äventyr i köttslig gestalt består i en välbalanserad och sund strävan att förskjuta jagmedvetandets gränser ut genom det embryoartade själsmedvetandets dunkla områden i

196:3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything morality recognizes and approves.

196:3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196:3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196:3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of

en helhjärtad strävan att nå gränslandet till andemedvetandet — kontakt med den gudomliga närvaron. En sådan erfarenhet innebär gudsmedvetande, en upplevelse som mäktigt bekräftar den pre-existerande sanningen i den religiösa erfarenheten av att känna Gud. Ett sådant andemedvetande är detsamma som vetskap om att man faktiskt är Guds son. Annars utgör troserfarenheten denna försäkran om sonskap.

Gudsmedvetande vill säga att integrera jaget med universum, och på dess högsta nivåer av andlig verklighet. Endast andeinnehållet i något värde är oförgångligt. Inte heller kan det som är sant, vackert och gott försvinna från människans erfarenhet. Om människan inte väljer att överleva, då bevarar den överlevande Riktaren de realiteter som föddes i kärlek och fostrades i tjänande. Och allt detta är en del av den Universelle Fadern. Fadern är levande kärlek, och detta Faderns liv finns i hans Söner, och Faderns ande finns i hans Söners söner — de dödliga människorna. När allt kommer omkring utgör fadersiden alljämt människans högsta uppfattning om Gud.

embryonic soul-consciousness in a wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

196:3.35 (2097.3) And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.

